

TRUYỆN

ĐÈ NHẤT SÙNG

ĐỆ NHẤT SÙNG

Tác giả: Sơ Cửu

Thể loại: Nữ sinh , Hiện đại , Trọng sinh , HE, Sủng văn, Tổng tài

dtv-ebook.com

CHƯƠNG 1: LY HÔN, TRỪ KHI TÔI CHẾT

CHƯƠNG 1: LY HÔN, TRỪ KHI TÔI CHẾT

“Ly hôn đi.” Cổ Cơ Uyển nhìn người đàn ông trước mặt, đẹp trai hoàn hảo đến mức khiến các cô gái điên cuồng, nản lòng thoái chí.

Mộ Tu Kiệt, người đàn ông được phụ nữ săn đón nhất ở Bắc Lăng, bí ẩn, cao quý, đẹp đẽ hơn người.

Đáng tiếc, người đàn ông này, đã định sẵn là không thuộc về cô.

Kết hôn ba năm, cô dùng đủ mọi cách, vẫn không thể đổi được tình yêu thương của anh.

Ngày hôm nay, sau ba năm, Cổ Cơ Uyển mệt mỏi, cũng bỏ cuộc.

“Ly hôn, tôi trả lại tự do cho anh, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa.” Cổ Cơ Uyển chịu đựng nỗi đau lòng, không nhìn anh nữa.

Mộ Tu Kiệt mặt không biểu cảm, im lặng hai giây, chợt cầm bút, lưu loát ký mấy chữ.

Sau đó, anh đứng dậy, hiên ngang rời đi, bóng lưng cao lớn anh tuấn, khiến những người phụ nữ trong quán cà phê say mê.

Anh vốn là như vậy, mặc cho cô làm bất cứ chuyện gì, trong lòng anh cũng không gợn nổi một chút rung động.

Nếu đã như vậy, vậy buông tay đi, cho dù, trong lòng thật sự rất đau.

Cổ Cơ Uyển ra khỏi quán cà phê, dọc trên đường, chuông điện thoại vang lên.

“Chị hai.” Nhắc máy, Cổ Cơ Uyển cắn môi, thấp giọng nói: “Em nghe lời chị, đã để anh ấy ký vào đơn ly hôn rồi.”

“Thật sự đã ký rồi ư?” Giọng Cố Vị Y ở đầu dây bên kia che dấu vẻ phấn khích và mừng rỡ.

Cổ Cơ Uyển nhíu mày, hơi buồn bực: “Ký rồi, chị hai, chị...”

“Ha ha ha, Cổ Cơ Uyển, cô vậy mà lại chủ động ly hôn với Mộ Tu Kiệt, ha ha ha, cô đúng là ngu ngốc!”

“... Chị Hai, chị có ý gì?” Cổ Cơ Uyển nhíu mày càng chặt, một chút lo lắng xẹt qua dưới đáy lòng.

“Không có ý gì, đương nhiên là vui vẻ đó! Cô ly hôn với Mộ Tu Kiệt, tôi mới có cơ hội ở bên anh ấy, cô nói xem tôi có nên vui vẻ hay không?”

Cố Vị Y đứng ở góc nhà của tòa cao ốc đối diện, cười đến không thở nổi: “Cô nghĩ vì sao Mộ Tu Kiệt vẫn luôn lạnh lùng với cô?”

“Vì sao?” Cổ Cơ Uyển siết chặt điện thoại, bất tri bất giác đã bước ra đường lớn.

“Bởi vì, anh ấy vẫn luôn cho rằng em trai anh ấy là do cô hại chết, cô nói anh ấy có thể đối xử tốt với người phụ nữ đã hại chết em trai mình được không?”

“Tôi không có!” Cổ Cơ Uyển vội la lên, “Cái chết của Bác Văn không có liên quan đến tôi, là... là chị?”

Cổ Cơ Uyển bỗng trợn to mắt, hoàn toàn tỉnh ngộ: “Là chị! Cố Vị Y, chuyện đó là do chị làm!”

“Đúng vậy thì sao? Muốn nói cho Mộ Tu Kiệt biết? Đáng tiếc, muộn rồi.” Tiếng cười của Cố Vị Y nghe đáng sợ như đến từ địa ngục.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho chị! Cố Vị Y, chị vẫn luôn giả vờ, vẫn luôn lừa gạt tôi!” Cố Cơ Uyển chỉ hận mình biết quá trễ!

“Chỉ sợ cô không còn cơ hội nữa.” Cố Vị Y nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh mai trên đường, đôi môi mỏng nở một nụ cười hung ác: “Nhìn phía bên trái cô.”

Cố Cơ Uyển vô thức nhìn qua trái, nhưng trong chớp mắt khi cô quay đầu, tiếng va chạm cực lớn vang lên.

Đau đớn! Đau đớn đến tê tâm liệt phế, trong chớp mắt lan ra cả người.

Cô giống như lá rụng trong gió, sau khi bị xe tông văng ra ngoài, rơi xuống đất.

Chuyện cũ như sương khói, từng chuyện hiện lên trong trí óc.

Cô say mê Mộ Tu Kiệt nửa đời, lại không đổi được một ánh mắt dịu dàng.

Nếu có cơ hội sống lại lần nữa, tôi sẽ không yêu anh nữa, tuyệt đối sẽ không yêu một người đàn ông vĩnh viễn không đáp lại tình yêu ấy...

Cố Cơ Uyển chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô không nhìn thấy, cậu cả nhà họ Mộ đẹp trai đến mức khiến tất cả phụ nữ phải điên cuồng, từ trong đám người xông ra, ôm lấy cô đang chảy máu đầm đìa.

Cũng không nhìn thấy, người đàn ông giống như nam thần trong mắt mọi người này, sâu trong mắt là một tầng âm ỉm.

Càng không nhìn thấy, đơn ly hôn rơi ra từ trong túi xách cô, nơi đáng lẽ phải ký ba chữ “Mộ Tu Kiệt”, lại viết bốn chữ – Trừ khi tôi chết!

Thân thể Cố Cơ Uyển dần lạnh như băng, một hơi thở cuối cùng trên người, cũng biến mất...

CHƯƠNG 2: MỢ CHỦ, BẮT CỐC CẬU CHỦ

CHƯƠNG 2: MỢ CHỦ, BẮT CỐC CẬU CHỦ

Cố Cơ Uyển phát hiện mình sống lại.

Nóng lên, nhiệt độ cơ thể đang nóng hổi, trang điểm lộng lẫy, váy dạ hội cổ chữ V, cùng với thời gian mà đồng hồ trên tường đang chỉ, bảy giờ bốn mươi tám phút!

Tất cả, quen thuộc đến mức khiến người ta sợ hãi!

Cô vậy mà đã sống lại đến năm mình mười tám tuổi, tối hôm nay, chính là thời điểm mà cô và Mộ Tu Kiệt đính hôn.

Đời trước, chính là tại tiệc đính hôn này, cô bị người ta chuốc thuốc, chờ đến khi Mộ Tu Kiệt tìm được cô, cô đang dây dưa với hai người thợ trang điểm nam.

Tuy cuối cùng bị người xông vào ngăn cản, bảo vệ sự trong sạch, nhưng, vụ tai tiếng này trong nháy mắt lan truyền đến mức mọi người đều biết, từ đó về sau cô luôn mang tiếng xấu!

Mộ Tu Kiệt cuối cùng vì hoàn thành tâm nguyện lúc lâm chung của bà nội mình, vẫn cưới cô, nhưng từ đó về sau chưa từng dành cho cô một ánh mắt dịu dàng.

Giờ phút này, bi kịch lớn nhất trong cuộc đời cô, chỉ còn cách có hai phút!

Cố Cơ Uyển nhéo mạnh vào lòng bàn tay mình, cảm giác đau đớn khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút, cô đi đến bên cánh cửa. Còn chưa kịp mở cửa phòng ra, đã nghe bên ngoài có người nói chuyện: “Nhất định phải làm thật cẩn thận, sau đó phải luôn biện minh là do tiện nhân kia chủ động trêu chọc các anh.”

“Biết rồi, cô Hai, cô yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không ai biết có liên quan đến cô.” Người đàn ông trả lời.

Giọng nói của Cố Vị Y một lần nữa nhẹ nhàng vang lên: “Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ chuyển phần còn lại cho các anh, nhưng nếu chuyện bại lộ, các anh cũng biết rõ sẽ có hậu quả gì”

“Nhất định không có sai sót! Cô Hai cứ đợi xem kịch vui là được.”

Cố Cơ Uyển càng siết chặt tay lại, đời trước cô hoàn toàn không chút nghi ngờ Cố Vị Y, không ngờ, ngay từ đầu Cố Vị Y đã hãm hại mình!

Cơ thể càng ngày càng nóng, trong lòng Cố Cơ Uyển hoảng hốt, chờ bọn họ bước vào, với tình hình của mình hiện giờ, vốn không có sức phản kháng.

Đến lúc đó, bọn họ ép buộc cô, lại như cũ vu oan là cô chủ động.

Cô không thể ở đây nữa, phải trốn!

Phòng trang điểm thông với phòng nghỉ bên cạnh, Cố Cơ Uyển tiện tay cầm con dao cạo để phòng thân, lập tức mở cửa phòng nghỉ.

Vừa đóng cánh cửa thông giữa hai căn phòng lại, phòng trang điểm đằng sau, cửa ra vào được mở ra, hai người thợ trang điểm nam nhẹ nhàng bước vào.

“Người đâu?”

“Nhìn xem có đang trong nhà vệ sinh không?”

Cố Cơ Uyển nhanh chóng mở cửa phòng nghỉ ra, lao đảo chạy dọc hành lang về phía thang máy.

Vừa mới bước vào thang máy, nghe trên hành lang truyền đến giọng của người thợ trang điểm nam: “Không ổn, người phụ nữ kia chạy rồi! Mau đuổi theo!”

Tiệc đính hôn cử hành ở khách sạn, hiện giờ ở hành lang lầu một của khách sạn, tất cả đều là khách khứa.

Cố Cơ Uyển bị chuốc thuốc, lát nữa không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì, nhân lúc còn ý thức, cô bấm thang máy, xuống đến bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Bất kể ra sao, đêm nay, trước hết rời khỏi đây.

Cách đó không xa, có một chiếc xe con đang mở cửa ra.

Cô cắn răng, xông tới, dao cạo kê trên cổ người đàn ông, khàn giọng nói: “Lái xe, rời khỏi đây, nhanh!”

Người đàn ông khẽ nhúm mày, đôi mắt đẹp để màu mực hơi sụp xuống, nhìn cô gái cầm dao cạo kê trên cổ mình, ánh mắt lạnh lùng.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, người đàn ông này, lạnh quá!

Thang máy đằng kia, hai người đàn ông vọt ra, rõ ràng vẫn đang tìm cô.

Cố Cơ Uyển không nhìn đến người đàn ông, “rầm” một tiếng đóng cửa xe lại, dao cạo tiếp tục kê xuống: “Kêu anh ta lái xe”

“Cậu cả...” Lâm Duệ ngồi ở vị trí tài xế trợn tròn mắt.

Mợ chủ tương lai lấy dao cạo ép cậu cả, đây... đây là tình huống gì?

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng nhìn rõ người đàn ông bị mình cưỡng ép, một khuôn mặt đẹp trai đến kinh thiên động địa, khiến cô sợ tới mức tay run lên, dao cạo không cẩn thận khẽ rạch một đường máu đỏ tươi trên cổ anh.

Trời ạ! Sao vận may của cô lại “tốt” đến vậy, chọn đại một chiếc xe hơi, chủ nhân thế mà lại là nhân vật nam chính của buổi lễ đính hôn ngày hôm nay, người đàn ông mà đời trước lúc cô sắp chết đã từng thề suốt đời sẽ không yêu lại nữa... Mộ Tu Kiệt!

CHƯƠNG 3: MỘ TU KIỆT, TÊN KHỐN KIẾP NHÀ ANH

CHƯƠNG 3: MỘ TU KIỆT, TÊN KHỐN KIẾP NHÀ ANH

Thời gian như ngừng trôi!

Bàn tay của Cố Cơ Uyển đang run rẩy, đầu óc Lâm Duệ như chìm trong sương mù nhưng vẫn thương cho vết thương trên cổ cậu cả.

Chỉ có Mộ Tu Kiệt, từ đầu đến cuối sắc mặt không hề thay đổi, phải nói là gương mặt không cảm xúc.

Anh nhân nhát liếc nhìn hai người đàn ông đang tìm kiếm ở bên ngoài, đôi môi mỏng xinh đẹp khẽ mấp máy nói ra một câu làm cho cả Cố Cơ Uyển lẫn Lâm Duệ đều không tin được: “Lái xe.”

“Lái... Lái xe?” Lâm Duệ lại tròn mắt, ý là cậu cả bị mợ tương lai uy hiếp sao?

Nhưng mà ở Bắc Lăng này, cậu cả nhà họ tồn tại như thần vậy, có khi nào cậu bị người khác uy hiếp chưa?

Huống chi có người cầm dao kề cổ cậu cả chứ, chuyện này có khác gì tự tìm cái chết đâu!

Cố Cơ Uyển cũng không còn sức để suy nghĩ, giây phút mà xe lái ra khỏi khách sạn, tay cô thả lỏng, con dao tĩa lông mày tuột khỏi ngón tay.

Ngón tay dài của Mộ Tu Kiệt khêu một cái, con dao tĩa mày đỏ rơi trên tay anh, anh tiện tay vứt sang một bên.

“Muốn đi đâu?” Giọng nói của người đàn ông phải nói là êm tai, cô nghe trăm lần cũng không ngán, mỗi lần nghe đều say đắm trong giọng nam trầm thấp từ tính.

Cố Cơ Uyển nắm vạt áo anh theo bản năng, cơ thể quá nóng sắp không chịu nổi, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhưng vẫn có một ý nghĩ vẫn luôn quanh quẩn trong đầu!

“Mộ Tu Kiệt...” Hơi thở của cô vừa nặng nề vừa gấp, giọng nói cũng rất khàn: “Tôi không... yêu anh, mãi mãi cũng không... yêu anh, cái tên khốn kiếp nhà anh!”

Lâm Duệ run tay, suýt nữa đã lật xe.

Tối nay là ngày đính hôn của hai người, câu nói này của mợ tương lai cũng tổn thương người quá nhỉ?

Tuy rằng anh ta biết thật ra cậu cả chỉ làm theo mong muốn của bà nội bị bệnh nặng nên mới chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng có cần không cho mặt mũi thế này không?

Nhưng hiển nhiên lúc này mợ tương lai đang mơ mơ màng màng, chỉ sợ không biết mình đang nói gì.

Đôi mắt đen như mực của Mộ Tu Kiệt híp lại, nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn đỏ gay của cô: “Tôi khốn kiếp?”

Sao anh lại không nhớ mình đã làm chuyện gì khốn kiếp với cô vợ chưa cưới này?

“Anh chính là khốn kiếp.” Cố Cơ Uyển cắn môi, đáy mắt hiện lên sắc mờ ảm đạm.

Là tui thân, là không cam lòng, cũng là tuyệt vọng.

“Sao anh lại đối xử với tôi như thế? Mộ Tu Kiệt, tên khốn kiếp nhà anh, tại sao hả?”

Cô vung quả đấm, dùng sức đánh lên ngực anh.

Mộ Tu Kiệt một tay cầm lấy hai tay cô, nhưng anh còn chưa nói gì thì cô nhóc này đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt rưng rưng nhìn anh.

Đôi môi nhỏ trề ra, cuối cùng thì tui thân đây mặt: “Mộ Tu Kiệt, tôi khó chịu... ư...”

Dáng vẻ đáng thương này thật sự khiến cho người ta nghi ngờ có phải Mộ Tu Kiệt đã làm chuyện gì quá đáng với cô hay không.

Bây giờ Cố Cơ Uyển vầng đầu hoa mắt, sau khi cơn giận qua đi, hiệu lực của thuốc bắt đầu sôi sục trong người cô.

Nóng quá, trên người rất ngứa, cứ như có vô số con sâu đang bò.

Cơ thể cô không ngừng tới gần Mộ Tu Kiệt, thậm chí còn cọ lên người anh.

Mắt Mộ Tu Kiệt chìm xuống, hai tay cầm lấy bả vai cô rồi kéo cô ra.

Anh không nói câu nào, nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo như bị đóng băng vạn năm đủ để làm cho người ta sợ hãi. Cố Cơ Uyển vô thức rùng mình, lạnh quá, nhưng trong người như có một ngọn lửa, không khí có lạnh hơn nữa cũng không thể dập tắt ngọn lửa này.

Thời gian quá dài, hiệu lực của thuốc càng lúc càng mãnh liệt, đến mức cô không nhìn rõ người trước mặt mình là ai.

Tay duỗi ra rồi kéo cổ áo sơ mi của Mộ Tu Kiệt: “Nóng quá, cho tôi...”

“Cậu... cậu cả, hình như mơ tương lai... không đúng lắm.” Lâm Duệ còn đang lái xe trộm nhìn qua gương chiếu hậu.

Mộ Tu Kiệt cúi đầu nhìn Cố Cơ Uyển, cô gái này nhân lúc anh không để ý mà bước lên ngồi lên trên người anh.

CHƯƠNG 4: NGOAN NGOÃN

CHƯƠNG 4: NGOAN NGOÃN

Két một tiếng, Lâm Duệ run tay, xe suýt nữa đã tông vào chỗ tránh xe ven đường.

Suông sã! Đúng là quá sướng sã! Từ trước đến nay chưa từng có người phụ nữ nào dám vô lễ với cậu cả nhà họ như thế

Mợ sẽ không bị cậu cả ném ra khỏi xe chứ?

Cố Cơ Uyển nheo mắt, nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú của người đàn ông, hô hấp dồn dập mà trắc trở.

Mộ Tu Kiệt vẫn lạnh như băng, ngón tay dài cầm lấy cổ cô, nắm ngón tay siết chặt nâng gương mặt nhỏ của cô lên.

“Ai tính kể cô?”

Hôm nay là ngày đính hôn của bọn họ, tuy rằng anh không có chút cảm giác nào nào với cô vợ chưa cưới này, nhưng việc tính kể vợ chưa cưới của anh chính là đang khiêu khích sự uy nghiêm của anh

Anh nheo mắt, đáy mắt thoáng hiện mùi nguy hiểm: “Là hai người đàn ông lúc này?”

Cố Cơ Uyển nào có tâm trạng trả lời câu hỏi của anh chứ? Sau khi dùng sức giãy giụa ra khỏi sự kiềm chế của anh, cô đột nhiên dùng sức hôn tới...

Tay của Lâm Duệ lại run, vô lăng suýt nữa bị trượt.

“Cố Cơ Uyển, cô biết mình đang làm gì không?” Mộ Tu Kiệt lại đẩy cô ra, cuối cùng thì trên gương mặt đóng băng vạn lớp ấy cũng xuất hiện vết nứt.

Lại dám hôn anh! Người phụ nữ này to gan quá! “Cô dám... Cô ”

Giọng nói của anh bỗng nhiên biến mất dưới nụ hôn của cô.

Tay Mộ Tu Kiệt cầm lấy bả vai cô, vốn nên đẩy cô ra nhưng mà nụ hôn của cô gái này, lại tốt đến bất ngờ.

Nhưng mà Mộ Tu Kiệt nhanh chóng phát hiện, cô gái trong lòng mình chính là một quả bom hẹn giờ.

Tay của Cố Cơ Uyển lại bị Mộ Tu Kiệt giữ lấy, lần này giọng nói của anh trở nên hơi khàn: “Đừng lộn xộn!”

Nhưng mà cô gái này lại không hề an phận chút nào.

Mộ Tu Kiệt hít một hơi khí lạnh, một người đàn ông dù cho núi Thái Sơn sụp đổ ngay trước mặt cũng có thể không đổi sắc mặt, lúc này lại thở hổn hển: “Tìm chỗ dừng lại!”

Cả người Lâm Duệ đều đổ mồ hôi lạnh, tay chân luống cuống, còn chưa tìm được nơi thích hợp lại bất cẩn thấy được Cố Cơ Uyển đang nổi giận qua tấm gương chiếu hậu.

Cô thật sự không còn lí trí, gương mặt đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, Mộ Tu Kiệt nhìn trong mắt, trong trái tim lạnh giá lại trở nên thương tiếc.

Tay anh buông xuống giữ lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Ngoan nào, đừng lộn xộn.”

Ánh mắt khi quét về trước lại lạnh lẽo đến mức làm người ta sợ hãi: “Không muốn mắt nữa sao?”

Tuy giọng nói nhàn nhạt là thế, nhưng Lâm Duệ lại khẩn trương đến mức ướm cả áo: “Không...phải...”

Tay của mợ vẫn còn đặt trên người cậu cả, điều khiến Lâm Duệ bất ngờ đó là cậu cả luôn chống cự mọi phụ nữ lại... đồng ý rồi!

Nếu không chạy ra khỏi xe, bóng đèn phát sáng như mình lúc nào cũng có thể bị cháy nổ

CHƯƠNG 5: CÔ GÁI, ĐÂY LÀ EM TỰ CHUỐC LẤY

CHƯƠNG 5: CÔ GÁI, ĐÂY LÀ EM TỰ CHUỐC LẤY

Cuối cùng, xe dừng lại bên bờ biển, Lâm Duệ lập tức chạy ra ngoài, cạch một tiếng khoá cửa xe lại.

Anh ta sử dụng tốc độ nhanh nhất suốt cả cuộc đời biển mất trong nháy mắt.

Trong xe, quần áo của người đàn ông trở nên lộn xộn.

Trên khuôn mặt cấm dục còn giữ vẻ lạnh lùng, nhưng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lại chảy xuống hai má dọc theo thái

dương của anh, khiến anh có cảm giác quấy rầy nói không nên lời!

Bàn tay to ướt mồ hôi của anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói khàn khàn: “Cố Cơ Uyển, có biết bây giờ em đang làm gì không?”

“Tôi...” Cố Cơ Uyển lắc đầu, không biết gì cả.

Mộ Tu Kiệt neho mắt lại: “Biết tôi là ai không?”

Anh không ngờ mình sẽ có một ngày như vậy, bị một cô nhóc làm mất khống chế!

Nhưng anh muốn cô biết rõ, người đàn ông trước mặt cô bây giờ là ai!

Cố Cơ Uyển thở hổn hển, đôi mắt mơ màng nhìn anh.

Anh là ai? Anh... “Anh là... Mộ Tu Kiệt”

“Rất tốt!” Cuối cùng Mộ Tu Kiệt cũng buông cô ra, nâng ngón tay thon dài lên, tao nhã cời áo sơ mi của mình.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh chủ động cời quần áo trước mặt cô, cho dù là kiếp trước, hay là kiếp này!

Cố Cơ Uyển suýt chút trợn tròn mắt, đã biết Mộ Tu Kiệt có sức quyến rũ từ lâu, nhưng cô không ngờ anh không chỉ có sức quyến rũ, đó rõ ràng là ma lực!

Nhưng, ánh mắt của anh thật đáng sợ...

Sự bình tĩnh trong đôi mắt lạnh lùng không chút gợn sóng của anh dần biến mất, trở thành ánh sáng khát máu khiến người ta sợ hãi.

Đây mới là Mộ Tu Kiệt thật sự!

Lạnh lùng kiêu ngạo chỉ là lớp nguy trang của anh thôi, thật ra trong xương anh chảy xuôi một dòng máu tựa như sói vậy!

Cố Cơ Uyển bị ánh mắt độc ác như từng bước xâm chiếm con mồi của anh dọa sợ, nhiệt độ trên người lại có thể bị ánh mắt của anh làm lạnh đi một nửa.

Cô không nhận được rung mình, theo bản năng lùi về phía sau: “Tôi...”

“Sao hả? Không phải khi này rất nóng à?” Mộ Tu Kiệt kéo cô lại.

Cố Cơ Uyển kêu nhỏ một tiếng, hai tay chống cự theo bản năng.

Nhiệt độ của bàn tay lại còn nóng hơn cả cô.

“Tôi, tôi không có việc gì nữa.” Người đàn ông trước mặt, nguy hiểm, đáng sợ, rõ ràng là kiểu một khi trêu vào sẽ không chạy trốn được nữa!

Trời ạ, anh là Mộ Tu Kiệt đó! Cuối cùng khi này cô bị gì thế? Lại còn chủ động trêu chọc anh?

Thân thể vẫn rất nóng, ý thức lại lạnh lẽo, bị anh làm sợ đến lạnh lẽo.

Từng chuyện của kiếp trước xông vào đầu, thân thể Cố Cơ Uyển không nhận được run lên, người đàn ông này không phải người cô có thể trêu vào!

Tại sao không trốn xa chứ?

“Khiêu khích lòng kiên nhẫn của tôi, bây giờ mới nói không cần?” Đôi mắt người đàn ông lập tức trở nên càng nguy hiểm hơn, ngón tay thon dài chạm vào cằm cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên.

“Vật nhỏ, muốn đùa giỡn với tôi à? Hừm?”

“Tôi, tôi không phải...” Cố Cơ Uyển lo lắng giãy dụa, muốn đẩy anh ra lại bất lực.

“Tôi sai rồi, Mộ Tu Kiệt, tôi... buông ra...”

Rõ ràng rất hoảng hốt, rất muốn trốn, nhưng lại không có sức chống cự.

“Cô gái ăn ở hai lòng.” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt tối đi: “Cô gái, đây là em tự chuốc lấy đấy!”

CHƯƠNG 6: BỎ ANH LẠI? TO GAN THẬT ĐẤY!

CHƯƠNG 6: BỎ ANH LẠI? TO GAN THẬT ĐẤY!

“Ui....”

Lúc Cổ Cơ Uyển tỉnh táo lại, trong xe chỉ còn một mình cô.

Lễ phục dạ hội vốn mặc trên người được để một bên, bị xé thành từng mảnh vải! Đây là gấp gấp đến mức nào thế này!

Cuối cùng khi này cô đã làm gì? Lễ phục dạ hội không phải cô xé đúng không? Lấy đâu ra nhiều sức như thế chứ? Vừa mới ngồi xuống, Cổ Cơ Uyển đã đau đến nhíu mày, những mảnh trí nhớ kia cũng dần rõ ràng hơn.

Khi này cô... cô ngồi trên người Mộ Tu Kiệt, cởi quần áo của anh, tháo thắt lưng của anh, còn... xé quần anh nữa...

Trời ạ! Cô chủ động cưỡng bức đối tượng tất cả phụ nữ ở Bắc Lăng đều chung tình, cậu cả nhà họ Mộ tựa như thần thánh ở Bắc Lăng.

Nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng? Sao bây giờ mình lại chật vật thế? Còn giống người bị cưỡng bức hơn nữa?

“Đau chết đi được!” Cổ Cơ Uyển quần chặt áo khoác nam trên người rồi ngồi dậy, lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cách đó không xa, bóng dáng cao lớn của Mộ Tu Kiệt đang đứng hóng gió, không biết Lâm Duệ đang báo cáo gì với anh.

Đã cách một đời, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng thon dài hoàn mỹ đó, trái tim vẫn thắt chặt lại một cái.

Cổ Cơ Uyển dùng sức che lấy tim mình, cắn môi dưới.

Không thể động lòng vì anh nữa! Người đàn ông này rõ ràng là kẻ vô tình!

Kiếp trước, cho dù cô có theo đuổi thế nào, trả giá thế nào, nhiệt tình ra sao, anh vẫn như ngọn núi băng vạn năm không tan.

Không phải cô không thể mở ra cánh cửa nội tâm của anh, mà là cả thế giới hoàn toàn không có người phụ nữ nào mở ra được!

Kiếp này, cũng không muốn lặp lại bi kịch như thế nữa!

Cô siết chặt cúc áo khoác, cẩn thận bò tới trước ghế lái...

Cách ngoài xe không xa, Lâm Duệ cúp máy, sau đó cung kính báo cáo với Mộ Tu Kiệt: “Cậu cả, mọi người vẫn đang đợi trong khách sạn, bây giờ có vẻ tiếp tục tiệc đính hôn không?”

Với địa vị của cậu cả ở Bắc Lăng, anh không nói có thể đi, thì vị khách nào dám tự tiện rời đi chứ?

Cho dù muốn bọn họ đợi đến trời sáng, bọn họ cũng sẵn lòng đợi.

Vì ai cũng không dám đắc tội cậu cả Mộ xếp thứ nhất Bắc Lăng, Chủ tịch của tập đoàn Century

Mộ Tu Kiệt không đáp lời, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm mặt biển xa xa, ánh mắt khó hiểu khiến người ta không đoán ra được anh đang nghĩ gì.

Cậu cả không nói lời nào, Lâm Duệ cũng không dám quấy rầy, chỉ có thể yên lặng đợi.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Mộ Tu Kiệt mới không nhìn nữa, xoay người đi về xe: “Đính hôn!”

Nghỉ ngơi lâu như vậy, chắc cô nhóc kia đã tỉnh táo lại rồi.

Đính hôn là ý của bà nội, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể thay đổi.

Lâm Duệ đi sau lưng anh, sợ bây giờ mợ chủ trương lại vẫn... không biết là tình huống gì, cho nên anh ta không dám đến gần.

Nhưng... cảnh trước mặt là chuyện gì vậy?

Vèo một tiếng, xe lại có thể... bị lái đi trước mặt bọn họ rồi!

Khó mà tin được! Trợn mắt há mồm! Như bị sét đánh trúng vậy!

Lâm Duệ nhìn chăm chăm chiếc xe lái đi xa, hoàn toàn rối loạn trong gió.
Nếu không phải tìm mình khoẻ, chắc chắn tối nay anh ta đã bị mợ chủ tương lai dọa sợ chết khiếp rồi!
Đầu tiên là cầm dao ép cậu cả, sau đó ngồi trên người đè hôn cậu cả! Sau đó còn cởi quần áo, tháo thắt lưng của cậu cả, cưỡng... khụ! Bức!
Tuy sau đó là cậu chủ từ bị động thành chủ động, nhưng anh cũng là cậu cả cao cao tại thượng mà, sao có thể bị cưỡng bức được?
Hơn nữa, sau khi mợ chủ chiếm lợi của cậu cả còn lái xe đi mất rồi.
Cậu cả thế này là... bị bỏ lại sao?
Hu hu hu, thật đáng thương! Đừng hiểu lầm, Lâm Duệ là đang khóc than cho tình cảnh của mình.
Mợ chủ bỏ cậu cả lại, chắc chắn bây giờ cậu cả rất tức giận.
Cậu cả tức giận, cái mạng nhỏ này của anh ta còn giữ được không?
Trên đầu kêu vang một tiếng, sau khi một tia chớp xẹt qua, ào ào ào, cơn mưa lớn bỗng nhiên trút xuống.
Chân Lâm Duệ mềm nhũn, suýt chút quỵ xuống trước mặt ông trời.
Trời muốn giết mình rồi...
“Cậu... cậu cả, tôi... tôi sẽ thông báo anh em tới đây đón... đón anh về...”
“Cút!”
Mưa làm ướt nhẹp mái tóc ngắn của Mộ Tu Kiệt, tóc mái rối tung dính trên mặt không chỉ khiến anh ít đẹp trai hơn mà còn làm anh có thêm một hơi thở quẩn rữ.

Nhưng lúc này, cả người cậu Mộ tản ra khí lạnh thấu xương, trên khuôn mặt lạnh lùng trước giờ không gợn sóng loé lên lửa giận.

Ép anh, cưỡng bức anh, lợi dụng anh! Bây giờ còn dám bỏ anh lại!
Tốt, rất tốt!
Cố Cơ Uyển, cô to gan thật đấy!

CHƯƠNG 7: VỪA THẤY ĐÃ KHIẾN NGƯỜI TA PHẢI KINH NGẠC

CHƯƠNG 7: VỪA THẤY ĐÃ KHIẾN NGƯỜI TA PHẢI KINH NGẠC

Cố Cơ Uyển thật sự chưa từng nghĩ sẽ bỏ ai lại.

Bỏ cậu cả Mộ lại? Sao có thể? Cả thế giới này ai nỡ vứt bỏ anh chứ?

Cô chỉ không muốn dây dưa với người đàn ông này thêm thôi.

Việc lộn xộn trên xe khi nãy chỉ là ngoài ý muốn, cũng là một sai lầm, bây giờ cô tỉnh táo rồi, đương nhiên phải kết thúc sai lầm này!

Nhưng cơn mưa tầm tã đột nhiên xuất hiện này có ý gì? Là muốn gây ra thù hận giữa cô và cậu Mộ sao?

Vừa nghĩ đến tình huống bây giờ Mộ Tu Kiệt có thể gặp phải, tay Cố Cơ Uyển run lên, hoảng hốt đến suýt đâm xe.

Cô chỉ không muốn dây dưa với cậu cả Mộ thêm, cũng không muốn anh hận mình.

Anh là ai chứ? Chọc anh giận chắc chắn không có kết quả tốt.

Trên đường mưa to tầm tã, khó khăn lắm mới lái xe vào biệt thự nhà họ Cố được, Cố Cơ Uyển giảm phanh dừng xe lại.

Cô đội mưa rời khỏi nhà xe, vội vàng chạy vào nhà chính, mưa xối vào mặt khiến cả khuôn mặt trang điểm đều bị rửa sạch.

Đột nhiên bịch một tiếng, đêm hôm không thấy đường rõ ràng, cô đụng vào một người nào đó.

Cô bị lực đàn hồi làm ngã xuống đất, đối phương cũng lùi về sau mấy bước.

“Cô...” Mộ Khải Trạch che ô sắc mặt nặng nề, đang muốn trách móc nữ giúp việc không có mắt nhìn này.

Nhưng khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của cô, anh ta ngẩn ra, lập tức kinh ngạc!

Nhà họ Cố có một giúp việc nhỏ sắc nước hương trời như vậy từ lúc nào? Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay này trắng nõn mịn màng, ngũ quan cũng rất là tinh xảo.

Bóng dáng nhỏ nhắn bị mưa xối ướt có vẻ cực kỳ yếu ớt, khiến người ta chỉ hận không thể ôm vào lòng bảo vệ!

Ngay cả Cố Vị Y được xưng là thiên kim đứng đầu Bắc Lăng cũng không bằng một phần mười của cô

“Cô nhóc, em...” Mộ Khải Trạch muốn đỡ cô dậy.

Ai ngờ sau khi cô nhóc tự đứng lên thì không thèm nhìn anh ta một cái đã vội vàng chạy mất.

Ở đây là vườn hoa nhỏ trước nhà xe, bồn hoa tạo thành con đường nhỏ cong cong, nhưng chỉ trong chớp mắt đã không nhìn thấy cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia nữa.

Chỉ là khuôn mặt trắng nõn không chút tỳ vết kia đã in sâu trong lòng anh ta.

Cô hai nhà họ Cố – Cố Vị Y có dáng vẻ xinh đẹp nhất, cô cả cũng không tệ, nhưng không bằng Cố Vị Y.

Cô ba thì rất khác người, từ sáng đến tối trang điểm rất đậm, nhìn đã muốn ói.

Cuối cùng cô giúp việc này là ai?

Cách đó không xa, Cố Vị Y mới xuống xe che ô đi tới đây: “Khải Trạch, sao anh lại ở đây?”

Nửa tiếng trước Lâm Duệ nói hủy tiệc đính hôn, Cố Vị Y cực kỳ vui vẻ, tâm trạng tốt, đương nhiên cũng luôn tươi cười.

Rõ ràng trước kia Mộ Khải Trạch rất thích nụ cười của cô ta, thấy cô ta cười lập tức cảm thấy cả thế giới đều sáng lên.

Nhưng không biết vì sao, bây giờ nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ta lần nữa, lại cảm thấy thiếu gì đó.

Nhưng nói thế nào cô ta cũng là cô hai nhà họ Cố, thân phận này không phải một giúp việc nữ có thể sánh bằng.

“Cho rằng em đã về rồi, đang định đi tìm em... và ngài Cố.”

Tiệc đính hôn bị huỷ, tối nay anh ta rảnh rồi, bèn muốn tâm sự với Cố Vị Y.

Sao Cố Vị Y có thể không nhìn ra suy nghĩ của anh ta được? Mấy ngày nay Mộ Khải Trạch cứ quẩn quýt lấy cô ta, đã hoàn toàn quỳ dưới váy thạch lưu của cô ta rồi.

Vốn định lợi dụng anh ta đến gần cậu cả Mộ, nhưng tối nay tiệc đính hôn của cậu cả Mộ bị huỷ, cô ta còn rất nhiều chuyện phải làm.

Còn về cậu hai nhà họ Mộ này, tuy cũng rất cao quý, nhưng nếu cô ta có thể ở bên cậu cả, Mộ Khải Trạch cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

“Ba cũng sắp đến rồi, Khải Trạch, e rằng tối nay nhà em sẽ không yên ổn, hay là... anh về trước đi.”

Cố Cơ Uyển đào hôn, chắc chắn bây giờ ba rất nôn nóng.

Cô ta thật sự còn rất nhiều chuyện phải làm, Mộ Khải Trạch ở lại đây rất bất tiện.

“Khải Trạch, ngày mai em lại đến tìm anh”

Vốn cho rằng phải tốn không ít sức lực mới thuyết phục được anh ta, không ngờ Mộ Khải Trạch lại dứt khoát đồng ý.

“Vậy anh về trước, tìm em sau.” Mộ Khải Trạch lại nhìn nhà chính ở xa xa một cái, trong mắt mang theo chút thất vọng.

Khuôn mặt của nữ giúp việc khi này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh ta, bây giờ nhìn Cố Vị Y khiến người ta cảm thấy chán nản nhạt nhẽo.

Lại nhìn Cố Vị Y rồi gật đầu, xoay người rời đi.

Cố Vị Y hơi ngạc nhiên, vì sao ánh mắt anh ta nhìn mình khi này lại mất đi rất nhiều nhiệt tình thế?

Nhưng cô ta cũng không có tâm trạng nghĩ sâu hơn, vì Cố Kính Minh đã về rồi.

CHƯƠNG 8: CHỊ HAI CHO EM UỐNG CÁI GÌ THẾ

CHƯƠNG 8: CHỊ HAI CHO EM UỐNG CÁI GÌ THẾ

“Cơ Uyển về rồi à? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Bảo con bé đi xuống đây cho ba!”

Cố Kính Minh vừa trở về nghe nói Cố Cơ Uyển ở trên lầu thì tức giận đến suýt giậm chân.

Ông ta còn tưởng rằng con gái xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, hoặc ở cùng một chỗ với cậu chủ Mộ, nhưng con bé lại có thể chạy về đây một mình?

Đây là đang đào hôn sao?

Thứ không có tiền bộ! Đáng vẻ xấu như thế, khó lắm cậu cả Mộ mới muốn đính hôn với nó, lại còn dám không biết tốt xấu!

Đắc tội cậu cả Mộ rồi, nhà họ Cố của bọn họ còn sống nổi ở Bắc Lăng sao? Thật sự bị cô hại chết mà.

Vợ ông ta Dương Hiểu Nha liếc giúp việc một cái, giận dữ nói: “Còn không mau kêu Cố Cơ Uyển đi xuống?”

“Vâng, bà chủ!” Giúp việc lập tức đi lên lầu mời cô ba xuống.

Cố Vị Y bước nhanh vào phòng khách, cũng nghe nói Cố Cơ Uyển đã về rồi.

Cô ta nhìn Dương Hiểu Nha, bà ta gật đầu.

Cố Vị Y bước nhanh qua, đỡ lấy Cố Kính Minh gần như sắp tức giận đến phát điên, dịu dàng nói: “Ba, ba bị cao huyết áp, đừng kích động, sẽ giận đến bị bệnh đó.”

Sao ông ta có thể bình tĩnh được?

“Cơ Uyển đào hôn trở về rồi, bây giờ sao chúng ta nói chuyện với cậu cả Mộ đây?”

“Ba, ý của bà cụ nhà họ Mộ là muốn hai nhà chúng ta thông gia, đêm nay xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ... chỉ sợ cậu cả không cần Cơ Uyển nữa”

Cô ta dừng lại một lát mới nhỏ giọng nói: “Nếu hai nhà không thể thông gia, chắc chắn bà cụ nhà họ Mộ sẽ rất tức giận, ba, chúng ta không thể khiến tiệc đính hôn thật sự huỷ bỏ được.”

Cố Kính Minh tuyệt vọng: “Con cũng nói có lẽ cậu cả Mộ không cần con nhóc Cơ Uyển kia nữa, chuyện đính hôn còn có thể cứu vãn thế nào đây?”

“Có lẽ...” Mặt Cố Vị Y hơi đỏ lên, có vài lời để thiên kim đứng đầu Bắc Lăng như cô ta nói cũng không thích hợp lắm.

Đương nhiên Dương Hiểu Nha biết suy nghĩ của con gái, lập tức tiếp lời: “Lúc trước hai nhà Mộ Cố thông gia là ý của bà cụ nhà họ Mộ, theo ý tôi, chắc cậu cả Mộ cũng không thích con nhóc Cơ Uyển kia lắm.”

“Có ý gì?” Đường như Cố Kính Minh đã nghe ra một chút manh mối.

Dương Hiểu Nha lập tức nói: “Nếu đổi một cô Cố khác, còn xinh đẹp tao nhã hơn, không chừng cậu cả Mộ sẽ thật sự thích...”

“Đúng vậy, như thế chị hai có thể trở thành vợ sắp cưới của cậu cả Mộ thay con.”

Cố Cơ Uyển mới đi xuống từ trên lầu nhào người trên tay vịn cầu thang, cười như không cười nhìn Cố Vị Y:

“Nhưng mà chị hai, không phải chị đang quen cậu hai nhà họ Mộ sao?”

“Em... em đừng nói bậy, là cậu hai theo đuổi chị, nhưng chị cũng không đồng ý.”

Cố Vị Y ngẩng đầu, thấy rõ ràng khuôn mặt của Cố Cơ Uyển thì run rẩy.

Cô ta luống cuống: “Cơ Uyển, sao... sao em không trang điểm? Em...”

Dương Hiểu Nha cũng bị khuôn mặt trắng ngà hồng hào sạch sẽ của Cố Cơ Uyển dọa sợ. Sao con nhóc chết tiệt này dám để lộ khuôn mặt thật?

“Đêm hôm cũng phải ngủ, còn cần trang điểm cái gì?”

Ý cười trên khoé môi Cố Cơ Uyển nhạt dần, nhìn chăm chăm Cố Vị Y, vẻ mặt ngây thơ và khó hiểu.

“Chị hai, lúc trước chị cứ dạy em phải luôn trang điểm, nói con gái không trang điểm là không thể gặp người, nhưng bây giờ em phát hiện mình không trang điểm còn đẹp hơn cả trang điểm nữa!”

Cố Kính Minh thật sự nhìn đến trợn tròn mắt, đưa con gái luôn thích vẽ mặt mình thành xấu xí của ông ta, sao... sao sau khi không trang điểm lại đẹp như thế?

Trái tim Cố Vị Y đập thịch một tiếng, đối mắt với ánh mắt nghi ngờ của ba, cô ta chỉ có thể cười gượng.

“Không, không phải tự Cố Uyển cứ muốn trang điểm sao? Chị... từng nói lời như thế lúc nào chứ?”

Nói xong, cô ta lập tức chuyển lại chủ đề câu chuyện: “Cố Uyển, rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì? Em đi đâu? Sao lại không tham gia tiệc đính hôn?”

Ở trước mặt Cố Cố Uyển, cô ta vẫn luôn là chị hai dịu dàng thân thiết, vẻ mặt quan tâm, cũng diễn cái vai chị gái cực kỳ đặc sắc.

Trong lòng Cố Cố Uyển đang cười lạnh, kiếp trước chính là Cố Vị Y giả dối này hại đời cô khổ không ít, còn hại chết Mộ Bác Văn nữa.

Bây giờ, ông trời cho cô một cơ hội bắt đầu lại lần nữa, cô không báo đáp người chị này thật tốt thì sao xứng với chuyện mình sống lại chứ?

Cố Cố Uyển chớp đôi mắt to vô tội, nhìn cô ta: “Chị hai, không biết vì sao nữa, sau khi chị cho em uống một ly nước, em bắt đầu thấy choáng váng, cả người đều nóng lên.”

Cô dụi khoé mắt, đáng vẻ bây giờ vẫn hơi lực bất tòng tâm.

“Em sợ mình sẽ làm mất mặt trên buổi tiệc bèn chạy nhanh về nhà tắm nước lạnh, bây giờ vẫn còn hơi không thoải mái đây.”

Cô rũ mắt, đáy mắt mang ý cười như không cười nhìn vào mắt Cố Vị Y, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng lại tỏ vẻ hoang mang.

“Chị hai, cuối cùng chị cho em uống gì vậy? Sao thân thể lại kỳ lạ thế?”

CHƯƠNG 9: CÁI ĐÓ LÀ CÁI GÌ?

CHƯƠNG 9: CÁI ĐÓ LÀ CÁI GÌ?

Cái gì sau khi uống vào sẽ choáng váng, thân thể nóng lên, còn thấy là lạ?

Cố Kính Minh nhìn chăm chăm Cố Vị Y, tốt xấu gì cũng là một người đàn ông sống gần năm mươi năm, có thể không biết Cố Cơ Uyển đã uống gì ư?

Nhưng vì sao con hai lại cho con út uống thứ này?

Cố Vị Y bị ông ta nhìn đến chột dạ, cô ta lắc đầu: “Ba, con không có bỏ thuốc Cơ Uyển, sao con có thể...”

Cố Cơ Uyển chớp đôi mắt to, vô tội nhìn chăm chăm cô ta: “Chị hai, bỏ thuốc là có ý gì? Chị... chị bỏ thuốc gì cho em?”

Cô chỉ là một cô gái mười tám tuổi, ngây thơ không biết rất nhiều chuyện chẳng phải quá bình thường ư?

Cố Cơ Uyển cũng diễn sự vô tội vào lúc này đến vô cùng tinh tế!

“Vị Y, cuối cùng con cho con bé uống cái gì?” Cố Kính Minh nhíu chặt mày.

Nếu con hai thật sự động tay động chân phá hỏng tiệc đính hôn của Cơ Uyển và cậu cả Mộ, chắc chắn ông ta sẽ không nuông chiều!

“Ba, sao con có thể hại Cơ Uyển được? Chắc chắn là con nhóc đó uống cái gì không đúng, sợ bị ba trách mới đổ lên đầu con”

Diễn xuất của Cố Vị Y cũng không hề tầm thường, chẳng mấy chốc, khoé mắt đã phủ kín sương mù.

“Ba, con là con gái của ba mà! Con là người thế nào chẳng lẽ ba không hiểu sao?”

Dương Hiểu Nha cũng lập tức cao giọng: “Kính Minh, Vị Y của chúng ta là thiên kim đứng đầu Bắc Lăng, con bé có thể làm ra chuyện hãm hại em gái mình sao?”

“Hơn nữa Cố Cơ Uyển luôn là một đứa con gái hư hỏng, bây giờ ông ta muốn nghe Cố Cơ Uyển vu oan, trách móc con gái giỏi giang dịu dàng hiếu thảo của chúng ta à?”

Từ nhỏ Cố Vị Y đã có tri thức hiểu lẽ nghĩa, dịu dàng ngoan ngoãn, cho dù là đối nhân xử thế hay thành tích ở trường đều đứng đầu.

Sau khi cô ta tham gia yến tiệc của xã hội thượng lưu Bắc Lăng mấy lần từ năm mười tám tuổi, chẳng mấy chốc danh hiệu thiên kim đứng đầu Bắc Lăng đã thuộc về cô ta.

Đầu tiên là cô ta thật sự rất xinh đẹp, thứ hai cũng là vì cô ta học rộng tài cao, đàn hay, nhảy đẹp, từng động tác đều gần như hoàn mỹ.

Cố Kính Minh mơ hồ nhìn Cố Cơ Uyển đứng ở đầu cầu thang.

Cô thật sự rất xinh đẹp, nhưng cô luôn là một cô gái có vấn đề.

Không chỉ bỏ học còn hút thuốc uống rượu, trang điểm đậm, chơi với bạn hư hỏng, bỏ nhà trốn đi, cả một đống vấn đề!

Đây cũng không phải thứ một khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ có thể cứu lại được.

Cuối cùng, Cố Kính Minh nói: “Cơ Uyển, chị con không thể cho con uống thứ gì được, chắc... chỉ là hiểu lầm thôi.”

Cố Cơ Uyển cười yếu ớt, nụ cười không có chút nhiệt độ.

Cả đời cô chỉ từng hút thuốc có một lần, còn là Cố Vị Y cố ý dẫn dắt, nói rất vui, vì thế cô mới thử hút một lần.

Có lần, không biết vì sao ảnh chụp cô trang điểm đậm hút thuốc, bên cạnh còn có mấy chai rượu đã bị đăng lên khắp internet.

Kiếp trước cô ngu ngốc, cô chấp nhận, cũng chưa từng nghi ngờ Cố Vị Y.

“Đương nhiên con biết là hiểu lầm, sao con có thể nghi ngờ chị hai muốn hại mình được? Năm đó khi chị hai kêu con học hút thuốc còn giấu diếm ba giúp con nữa.”

Cô chớp mắt mấy cái, cười ngốc nghếch: “Nếu không có chị hai, chắc hẳn chuyện này đã bị ba phát hiện đầu tiên rồi”

“Con nói gì?” Cổ Kính Minh chấn động, đưa mắt nhìn chăm chăm Cổ Vị Y.

“Ba, con... sao con có thể...” Cổ Cơ Uyển chết tiệt, đêm nay là cố ý à? Nhưng sao cô đột nhiên trở thành như thế? Đây là chột lờ miệng? Hay là cố ý đây?

Là ảo giác của cô ta sao? Vì sao cứ cảm thấy Cổ Cơ Uyển tối nay hoàn toàn không giống với trước đây?

“Kính Minh, Vị Y ghét mùi thuốc lá nhất, ông cũng biết mà, ông tin con bé sẽ dạy Cơ Uyển hút thuốc sao?”

Dương Hiểu Nha chỉ hận không thể xé rách miệng Cổ Cơ Uyển, Cổ Cơ Uyển trước kia rất ngu ngốc, ngay cả nói chuyện cũng không giỏi.

Nhưng Cổ Cơ Uyển trước mặt nhìn như vô tội lại miệng lưỡi sắc bén, khắp nơi đều là bẫy, như thay đổi thành một người khác vậy.

Cổ Kính Minh không biết có nên tin hay không, tối nay con gái út thay đổi quá nhiều, đến bây giờ ông ta vẫn hơi mơ hồ.

Nhưng quan trọng là tiệc đính hôn bị huỷ, e rằng cậu cả Mộ thật sự không cần Cơ Uyển nữa, vậy phải làm sao đây?

Dương Hiểu Nha đột nhiên nhú mày, bước nhanh tới trước mặt Cổ Cơ Uyển trên cầu thang: “Trên cổ cô là cái gì?”

CHƯƠNG 10: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA, LÀ ANH ẤY

CHƯƠNG 10: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA, LÀ ANH ẤY

Đêm này Cố Cơ Uyển thật sự hơi mệt mỏi, bây giờ cũng đang cố chịu đựng.

Dương Hiểu Nha bước quá nhanh, đợi Cơ Uyển nhận ra có lẽ trên cổ mình có gì đó thì cổ áo đã nằm trong tay bà ta rồi.

Bà ta không hề thương tiếc gì cô, kéo mạnh một cái, cổ của cô lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Cố Vị Y cười lạnh, lại ra vẻ ngạc nhiên nói: “Trời ạ! Cơ Uyển, em.. sao trên cổ em lại có dấu hôn thế này?”

Cố Cơ Uyển không tránh kịp, bị Dương Hiểu Nha kéo xuống dưới, còn không kịp giải thích thì Cố Kính Minh đã chạy tới trước mặt.

“Con... con... sao có thể thế này!” Cố Kính Minh nhìn chăm chăm dấu hôn trên cổ và xương quai xanh của Cố Cơ Uyển, tức giận đến ngón tay cũng run rẩy.

Có thể nhìn thấy đã nhiều như vậy rồi, cũng không biết còn bao nhiêu dấu bị giấu trong quần áo nữa!

Cố Vị Y lập tức trở nên chính nghĩa, vẻ mặt đau lòng: “Cơ Uyển, đừng nói em... thật sự cùng mấy người đàn ông lung tung kia...”

Cố Vị Y nhìn thoáng qua Cố Kính Minh, người sau đã sắp giận đến sôi gan.

Đứa con gái ngoan ngoãn như cô ta, đương nhiên phải “mọi chuyện đều lấy ba làm đầu”: “Em như thế, ba còn có mặt mũi gì nữa?”

Dương Hiểu Nha lập tức phụ họa: “Cố Cơ Uyển, cô cứ hại ba mình, hại nhà họ Cố chúng ta như vậy mãi à? Nếu cậu cả Mộ biết những gì cô làm đêm nay, chắc chắn cậu ấy sẽ giết chết cả nhà họ Cố chúng ta!”

“Cô là... là muốn cả nhà họ Cố chôn chung vì cô kết bạn bữa bãi sao!”

Một câu khiến Cố Kính Minh trở nên nóng nảy.

Con gái út kết bạn bữa bãi thật sự là muốn hại chết ông, hại chết nhà họ Cố mà

“Đưa con gái bất hiếu này, con!” Ông tức giận đến phát điên, nâng tay lên muốn đánh mạnh xuống.

“Sao ba lại biết người đàn ông ở bên con tối nay không phải cậu cả Mộ?”

Một câu của Cố Cơ Uyển khiến bàn tay đang giơ lên của Cố Kính Minh khựng lại, một cái tát đánh vào không khí: “Con nói... người đàn ông ở bên con tối nay, là cậu cả Mộ à?”

Cố Cơ Uyển không đáp lại lời này, nếu có thể, cô hoàn toàn không muốn có chút quan hệ nào với Mộ Tu Kiệt nữa. Nhưng bây giờ đã để lộ dấu vết trên người mình, Dương Hiểu Nha và Cố Vị Y là hai mẹ con thế nào? Không làm lớn

chuyện này lên, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua.

Chẳng lẽ còn đợi bọn họ cởi hết quần áo của mình ư?

“Ba, không thể... không thể là cậu cả Mộ được, sao cậu cả Mộ có thể thích cô gái như Cơ Uyển chứ?”

“Vì sao không thể thích em? Chẳng lẽ chị cảm thấy em không đẹp bằng chị ư?”

Sau khi cô tẩy trang, lời này thật sự tràn đầy sức thuyết phục.

Xinh đẹp hay không, đàn ông có thể phân biệt giỏi nhất, Cố Kính Minh cũng không phải kẻ mù.

Cố Vị Y bị bẻ lại đến không còn lời gì để nói, đỏ mắt nhìn Dương Hiểu Nha.

Bà ta lập tức nói: “Cô cho rằng chúng tôi bị ngốc hết à? Cậu cả Mộ là ai? Gia đình lớn như nhà họ Mộ xem trọng thể diện nhất, người ta sẽ vì...”

Bà ta dừng lại một lát, dù sao cũng là người có thân phận, có vài lời nói ra cũng cảm thấy bẩn miệng mình.

Nhưng vẫn phải nói!

“Người ta cần nôn nóng đến cứ phải làm loạn với cô vào lúc quan trọng như đêm nay, để cả tiệc đính hôn đều bị huỷ bỏ sao?”

Bà ta nhìn Cố Kính Minh, lập tức đổi thái độ: “Kính Minh, chắc chắn con nhóc chết tiết này đang nói dối!”

Cố Kính Minh hơi khó xử, nhưng nghĩ kỹ cũng thấy Dương Hiểu Nha nói có lý.

Nhân vật lớn như cậu cả Mộ không thể nào làm ra chuyện bốc đồng như vậy được.

“Bà hiểu cậu cả Mộ lắm à? Sao bà biết chắc chắn anh ấy không làm thế?” Cố Cơ Uyển đẩy cái tay đang kéo cổ áo mình của Dương Hiểu Nha ra, cười lạnh.

“Cậu Mộ đã nói ngày mai sẽ đích thân đến nói rõ với mọi người, không, là sáng hôm nay, sao không đợi thêm mấy tiếng nữa xem cậu cả Mộ nói sao?”

“Không, chắc chắn con nhóc chết tiết này muốn lợi dụng thời gian lén rời nhà trốn đi, Kính Minh, cũng không phải nó chưa từng làm như thế!”

Đêm nay Dương Hiểu Nha nhất định muốn hại chết cô, tuyệt đối không thể cho cô có thêm một cơ hội nào nữa!

Dựa vào khuôn mặt của Cố Cơ Uyển bây giờ đã đủ khiến người ta muốn cô chết nghìn vạn lần rồi!

“Kính Minh, con nhóc chết tiết này đã làm sai chuyện còn không biết hối hận, đêm nay ông nhất định phải đánh nó một trận! Nếu không nó mãi mãi sẽ không có tiến bộ đâu!”

“Ông chủ...” Quản gia chạy vào từ bên ngoài, thở hồng hộc nói: “Ông chủ, cậu cả Mộ đến đây”

CHƯƠNG 11: KHÔNG THÈM NHÌN MỘT CÁI

CHƯƠNG 11: KHÔNG THÈM NHÌN MỘT CÁI

Mộ Tu Kiệt thật sự đến đây!

Cố Cơ Uyển không ngờ kể hoãn binh mình nghĩ ra lại có thể thành sự thật.

Nhưng mới hơn hai giờ sáng, anh đến đây làm gì?

Nghe nói cậu cả Mộ đến, tất cả mọi người ở nhà họ Cố đều trở nên căng thẳng.

Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha lập tức ra ngoài nghênh đón, Cố Vị Y sửa sang lại mình cũng chạy nhanh ra ngoài.

Chỉ còn Cố Cơ Uyển cảm thấy lo lắng nói không nên lời, lúc mọi người đều ra ngoài nghênh đón, cô vội vàng về phòng.

Khi Mộ Tu Kiệt đi xuống từ trên xe, cả nhà họ Cố ra ngoài nghênh đón đều bị dọa sợ.

Cả người anh ướt đầm, áo sơ mi và quần tây hơi nhăn nhúm, rõ ràng là bị ướt rồi lại khô.

Tóc mái ngắn có hơi rối, dáng vẻ giống như vừa dầm mưa xong.

Sao cậu cả Mộ lại trở nên nhếch nhác thế này?

Quan trọng nhất là dù anh có hơi nhếch nhác, nhưng hơi thở kiêu ngạo vẫn khiến phụ nữ không dời mắt đi được.

Uy nghiêm không hề mất đi, ngược lại vì cả người nhếch nhác mà có thêm mấy phần bí ẩn cuồng dã.

Ngay cả đàn ông cũng bị hơi thở như vương giả của anh làm không dám nhìn thẳng.

Nhưng sao cậu cả lại trở thành thế này? Hơn nữa vì sao sau khi bị dầm ướt cả người còn chưa thay quần áo đã đi thẳng đến nhà bọn họ rồi?

“Cậu cả Mộ, sao đến đây cũng không nói trước một tiếng thế?”

Rõ ràng cậu cả Mộ không hề tỏ vẻ không vui, nhưng Cố Kính Minh vẫn nơm nớp lo sợ.

Đừng nói cậu cả Mộ tìm đến bọn họ vì chuyện Cố Cơ Uyển đào hôn nhé?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này! Đều tại con nhóc Cố Cơ Uyển chết tiệt kia làm hại!

Dương Hiểu Nha không dám nói một lời, cứ cảm thấy mình không có tư cách nói chuyện trước mặt cậu cả Mộ, nhưng bà ta vẫn luôn đẩy Cố Vị Y ra trước, để con gái có cơ hội tiếp xúc với Mộ Tu Kiệt.

Lúc đầu Cố Vị Y cũng giả vờ rụt rè, bị mẹ đẩy một cái thì nở nụ cười dịu dàng khéo léo, nhỏ giọng nói: “Chào cậu cả Mộ, tôi là Cố Vị Y, cô hai nhà họ Cố”

Cô ta đã để lộ sườn mặt hoàn mỹ nhất trước mặt anh, nhưng Mộ Tu Kiệt lại không thèm nhìn cô ta lấy một cái!

Cố Vị Y ngạc nhiên, chẳng lẽ ở Bắc Lăng còn có người đàn ông nào chưa từng nghe thấy danh hiệu thiên kim đứng

đầu của cô ta ư?

“Cậu cả Mộ...”

“Xin hỏi, Cơ Uyển đã về chưa?” Mộ Tu Kiệt nhìn Cố Kính Minh, giọng nói lạnh lùng, lại luôn mang cảm giác uy nghiêm khiến người ta không thể nghĩ ngờ.

“Cơ... Cơ Uyển ở... ở trong phòng khách.” Cố Kính Minh hoảng hốt, nghĩ thầm hồng chuyện rồi, cậu cả Mộ thật sự đến hỏi tội rồi!

“Cậu cả Mộ, mời... mời vào trong ngồi.”

Mộ Tu Kiệt gật đầu, đi vào theo ông ta.

Lâm Duệ đi sau lưng Mộ Tu Kiệt, cũng không cho Cố Vị Y có cơ hội đến gần cậu cả.

Cậu cả ghét phụ nữ đến gần mình nhất, Cố Vị Y trong mắt anh ta không khác gì đám hoa si muốn tiếp cận kia cả.

Trong phòng khách hoàn toàn không có bóng dáng của Cố Cơ Uyển, con nhóc chết tiệt này lại dám chạy trốn!

Cố Kính Minh kìm nén cơn giận, nặng nề nói: “Kêu cô ba đi xuống!”

Nữ giúp việc lập tức lên lậu, Cố Kính Minh vội cười nói với Mộ Tu Kiệt: “Cậu cả Mộ, mời ngồi.”

Mộ Tu Kiệt vẫn kiêu ngạo hờ hững như trước, dù quần còn ướt, nhưng anh ngồi trên sofa vẫn không hề có cảm giác không hợp.

Nhìn cậu cả Mộ trong truyền thuyết ở khoảng cách gần, hơi thở vương giả hoàn mỹ tự nhiên này khiến Cố Vị Y say mê không thôi.

Nhưng cô ta chủ động đến gần mấy lần, Mộ Tu Kiệt vẫn không thèm nhìn cô ta như trước, thật sự khiến người ta rất tuyệt vọng.

“Cậu cả, mợ chủ tương lai đến rồi.” Lâm Duệ đứng bên cạnh Mộ Tu Kiệt đột nhiên nói.

Mộ Tu Kiệt nheo mắt nhìn chăm chăm cô gái đi xuống từ cầu thang xoắn ốc.

Ánh mắt của tất cả những người khác đều nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, mắt Cố Vị Y sáng lên, trái tim cũng thả lỏng!

CHƯƠNG 12: TÔI ĐI VỚI EM

CHƯƠNG 12: TÔI ĐI VỚI EM

Cố Cơ Uyển trang điểm rồi mới đi xuống.

Trang điểm vội vã rất phù hợp với phong cách xấu xí, dường như còn khó coi hơn cả trang điểm khi bình thường nữa.

Trái tim đang căng thẳng của Cố Vị Y và Dương Hiểu Nha lập tức thả lỏng.

Cố Kính Minh thì choáng váng, đứng phắt dậy: “Con... trở thành thế này làm gì? Còn không mau đi rửa mấy thứ trên mặt đi?”

Khi này rõ ràng sạch sẽ xinh đẹp, bây giờ lại thành một người xấu xí rồi!

Đây là thẩm mỹ gì vậy!

Đứa con gái này đúng là hết thuốc chữa!

Cố Cơ Uyển lại tươi cười đi tới, như hoàn toàn không nhận ra khuôn mặt trang điểm của mình rất khó coi.

Cô cười nói: “Ba, kêu con xuống làm gì? Người ta đang chuẩn bị ngủ mà! Tối nay đã mệt lắm rồi!”

“Con...”

“Nếu em đã mệt, vậy chuyện đêm nay cứ để đó, nghỉ ngơi thôi.” Mộ Tu Kiệt đứng lên.

Nhưng anh không rời đi, mà lại đi về phía Cố Cơ Uyển!

Rõ ràng anh vẫn luôn hờ hững, ánh mắt không hề tỏ vẻ không vui, nhưng Cố Cơ Uyển vẫn có thể ngửi được mùi nguy hiểm.

Cô theo bản năng lùi hai bước, gượng cười: “VẬY... tôi phải đi lên đây, xin... xin lỗi vì không tiếp được.”

Kiếp trước Mộ Tu Kiệt ghét nhất dáng vẻ trang điểm đậm này của cô, sau đó vì lấy lòng anh, cuối cùng cô cũng không trang điểm nữa.

Không ngờ sau khi không trang điểm lại bất ngờ phát hiện mọi người đều cảm thấy cô rất đẹp.

Bây giờ, trên mặt cô là kiểu trang điểm khiến người ta chán ghét muốn chết, chắc chắn Mộ Tu Kiệt rất ghét, có phải không?

Mộ Tu Kiệt còn chưa nói gì, Cố Cơ Uyển đã xoay người muốn đi.

Nhưng cô mới xoay người đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên sau lưng: “Tôi đi với em.”

Anh đi với cô? Có ý gì? Là muốn đi lên nghỉ ngơi với cô hả?

Cố Cơ Uyển tình nguyện là mình nghe nhầm, nhưng, lời tiếp theo Mộ Tu Kiệt nói với Cố Kính Minh lại hoàn toàn đập tắt tất cả hy vọng của cô.

“Đêm nay nhất thời mất khống chế làm ra chuyện vô lễ với lệnh thiên kim, khiến tiệc đính hôn bị hủy bỏ, xin lỗi.”

Cậu cả Mộ muốn ôm tất cả trách nhiệm lên người mình sao?

Cố Kính Minh ngạc nhiên, sau ngạc nhiên là khiếp sợ, vui sướng, chờ mong!

Ý của cậu cả Mộ là chuyện đính hôn vẫn còn cơ hội bàn bạc ư?

Cố Vị Y và Dương Hiểu Nha hoàn toàn trợn tròn mắt, chẳng lẽ người đàn ông ở bên Cố Cơ Uyển tối nay thật sự là cậu cả Mộ sao?

Nhưng sao có thể chứ? Cố Cơ Uyển sau khi trang điểm xấu xí như vậy, cậu cả Mộ vẫn ăn được, gu lạ đến mức nào thế này?

Lâm Duệ tiếp lời: “Ngài Cố, ý của cậu cả chúng tôi là hy vọng ba ngày sau có thể tổ chức tiệc đính hôn lần nữa, không biết ngài Cố có đồng ý không?”

“Đồng ý, đương nhiên là đồng ý rồi!” Con rể tương lai lợi hại như thế, sao có thể bỏ lỡ được!

Lúc này Mộ Tu Kiệt mới nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngạc nhiên của Cố Cơ Uyển, đáy mắt loé lên ánh sáng khác thường.

“Đêm nay khiến em mệt rồi, bây giờ tôi muốn đi lên nghỉ ngơi với em.”

Anh đi ngang qua cô, chủ động lên lầu: “Dẫn đường.”

Lời nói bình tĩnh lại mang giọng điệu ra lệnh, khiến Cố Cơ Uyển chưa kịp tỉnh táo lại thì chân đã đi lên lầu theo anh rồi.

Trong lòng cô không yên, nhưng ở trước mặt mấy người Cố Kính Minh và Cố Vị Y, có vài lời cũng không muốn nói.

Vừa lên lầu vào phòng, Cố Cơ Uyển đã đóng cửa lại, nhìn chăm chăm người đàn ông đi đến bên giường cởi quần áo, vội la lên: “Cậu cả Mộ, tôi biết đêm nay là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh được chưa?”

Cướp xe của anh, để anh lại ở bờ biển, còn hại anh mắc mưu!

Đường như mỗi một chuyện đều là tội chết!

Nhưng dù là tội chết, phạm nhân cũng có thể chết thoải mái một chút mà? Anh như bây giờ Cố Cơ Uyển hoàn toàn không hiểu cuối cùng anh có ý gì.

Còn nữa, anh đang cởi quần áo?

Cô hoảng hốt lùi về sau hai bước, theo bản năng ôm lấy ngực mình: “Anh... muốn làm gì?”

CHƯƠNG 13: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY, QUÁ XẤU BỤNG

CHƯƠNG 13: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY, QUÁ XẤU BỤNG

Mộ Tu Kiệt tiện tay ném áo sơ mi bị ướt mưa xuống, sau đó cời thắt lưng khám kim cương trên eo.

“Cuối cùng anh muốn làm gì?” Cố Cơ Uyển không cần thận nhìn thấy cơ ngực bắp thịt rõ ràng của anh, hô hấp lập tức rối loạn.

Cô vội dời mắt đi, không dám nhìn dáng vẻ đẹp trai khi cời quần áo khiến người ta không nhịn được muốn nhào qua của anh nữa.

“Cậu cả, tôi thật sự sai rồi mà, anh muốn trừng phạt thế nào tôi cũng chịu, nhưng tôi biết anh cũng không phải thật sự muốn đính hôn với tôi.”

Anh không có chút cảm tình nào với cô, cũng không biết đêm nay nổi điên gì, lại còn thật sự muốn cô.

Nhưng rất rõ ràng tất cả chuyện này chỉ là một sai lầm ngoài ý muốn thôi.

Cô nói: “Về bà Mộ bên kia, tôi có thể tự mình đến cửa nhận lỗi, đảm bảo sẽ khiến bà hiểu chuyện này không liên quan đến anh.”

“Cho nên?” Mộ Tu Kiệt để thắt lưng lên áo sơ mi, xoay người nhìn chăm chăm cô: “Em vẫn muốn từ hôn?”

“Không, tôi không muốn từ hôn.” Cố Cơ Uyển hiểu với người đàn ông kiêu ngạo như Mộ Tu Kiệt, bị phụ nữ từ hôn chắc chắn là sỉ nhục cả đời.

“Cậu cả Mộ, tôi chỉ không muốn khiến anh khó xử, chúng ta hoàn toàn không hợp...”

“Tôi lại cảm thấy...” Mộ Tu Kiệt ngắt lời cô, ung dung đi vào phòng tắm: “Hai chúng ta rất hợp, cho dù là kích thước, hay là tiết tấu.”

Cửa phòng tắm bị đóng lại, chẳng mấy chốc bên trong đã vang lên tiếng vòi hoa sen.

Cố Cơ Uyển sừng sốt chừng ba giây mới hiểu ra lời của Mộ Tu Kiệt khi nãy có ý gì.

Kích thước và tiết tấu... Mẹ ơi! Cậu cả nhà họ Mộ cao quý lạnh lùng thật sự nói ra lời này sao? Tại sao hoàn toàn không giống với cậu cả Mộ trong ấn tượng của cô thế này?

Khuôn mặt của Cố Cơ Uyển trở nên đỏ bừng, lời nói mờ ám như thế lại được phát ra từ miệng của cậu cả Mộ, thật sự khó mà tưởng tượng được!

Cô hơi buồn phiền, có phải bây giờ nên lợi dụng lúc anh tắm rửa mà chuồn đi không?

Nhưng không biết bên ngoài có người của bọn họ không, nếu trốn không được bị bắt về, có lẽ kết quả sẽ rất thảm.

Làm sao bây giờ? Cuối cùng có trốn không đây?

Không biết đã chần chờ bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, Lâm Duệ đưa quần áo của Mộ Tu Kiệt tới.

Cố Cơ Uyển cầu xin: “Lâm Duệ, tôi biết đêm nay là tôi không đúng, nhưng cuối cùng cậu cả của các anh muốn làm gì vậy?”

Cô không thích đoán suy nghĩ của người khác nhất, hơn nữa còn là người đàn ông khó nhìn thấu như Mộ Tu Kiệt.

Lâm Duệ hơi ngạc nhiên vì cô thân thiết với mình như vậy, rõ ràng chỉ từng gặp hai lần lại như ở chung đã lâu rồi vậy.

Nhưng anh ta vẫn giấu đi vẻ ngạc nhiên, cung kính nói: “Mợ chủ tương lai, cậu cả của chúng tôi chỉ sợ cô một mình cô đơn, nên đặc biệt đến đây với cô.”

Nếu không phải tiệc đính hôn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn bị huỷ bỏ, thì bây giờ mợ chủ đã vào nhà họ Mộ ở rồi.

Hơn nữa, đêm nay cậu cả và mợ chủ mới... nói thẳng ra là, bây giờ ôn lại một chút cũng rất bình thường đúng không?

Tuy anh ta cũng không biết cậu cả tức giận xong lại muốn đến nhà họ Cố làm gì...

Suy nghĩ của cấp trên, nào có dễ đoán như vậy được?

Anh ta nói: “Phiền mợ chủ chăm sóc cậu chủ, tôi đi trước đây.”

“Lâm Duệ...”

“Đúng rồi, mợ chủ, cậu cả nói, nếu đêm nay mợ chủ lại muốn chơi trò chạy trốn gì đó, ngày mai trên các đài truyền hình nổi tiếng của Bắc Lãng đều sẽ có... đoạn ghi âm thân mật kia của mợ chủ và cậu chủ...”

“Anh nói gì?” Cố Cơ Uyển ngẩn người, thoáng chốc lạnh lẽo.

“Quên nói với mợ chủ, trên xe cậu cả có chức năng ghi âm hành trình, tuy không thể quay được video, nhưng chất lượng ghi âm vẫn có tiêu chuẩn nhất định.”

Tiêu chuẩn cái đầu anh! Cố Cơ Uyển suýt chút không nhận được chữ tặc! Cái này là uy hiếp ư?

Cô thật sự định đêm nay sẽ bỏ nhà trốn đi, nhưng người đàn ông xấu bụng kia lại có thể tính cả tới bước này rồi!

“Mợ chủ, tôi đi trước đây, cô và cậu cả nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Lâm Duệ vẫy tay “bye bye” bày tỏ hữu nghị, chủ động đóng cửa phòng lại cho bọn họ.

Cố Cơ Uyển vẫn chưa tỉnh táo lại khỏi cơn giận, phía sau cách một tiếng, cửa phòng tắm bị mở ra...

CHƯƠNG 14: CHỈ CẦN MỘ TU KIỆT TÔI VUI

CHƯƠNG 14: CHỈ CẦN MỘ TU KIỆT TÔI VUI

Mộ Tu Kiệt đi ra từ trong phòng tắm, trên tóc ngắn còn nhỏ nước.

Gợi cảm, quyến rũ, đẹp trai đến rối tinh rối mù

Đúng là yêu nghiệt!

Cố Cơ Uyển như nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình, nhưng chắc chắn cô sẽ không thừa nhận rằng sống hai kiếp mà mình vẫn có cảm giác với người đàn ông này.

Đây chắc chắn là ảo giác!

“Cậu cả Mộ, nếu anh giận đêm nay tôi bất kính với anh, tôi có thể xin lỗi, thậm chí là chịu phạt”

Cô dựa vào cửa phía sau, cố gắng khiến giọng điệu của mình có vẻ bình tĩnh.

Mộ Tu Kiệt chỉ hờ hững nhìn cô một cái, đi tới bên bàn sách, quét mắt nhìn một vòng quanh phòng.

“Rượu?”

Cố Cơ Uyển sững sốt, sau đó chợt nhớ mỗi buổi tối trước khi ngủ, người đàn ông này đều có thói quen uống rượu vang đỏ.

Cô theo bản năng muốn mở cửa kêu giúp việc đưa tới, nhưng tay vừa chạm vào cửa đã lập tức rút về.

“Cậu cả Mộ, xin lỗi, nhà của chúng tôi không có rượu!” Không có rượu, anh sẽ không ngủ được.

Ở chung năm năm, chứng mất ngủ của Mộ Tu Kiệt vẫn không tốt hơn.

“Cậu cả Mộ, hay tôi kêu người đưa anh về biệt thự của mình nhé?”

Mau chóng đuổi đại thần này đi, cô cũng tiện suy nghĩ kế hoạch bỏ trốn của mình hơn.

Mộ Tu Kiệt không đáp lại lời này, còn nói: “Được.”

“Hả?” Có ý gì? Cố Cơ Uyển hơi không hiểu, được cái gì?

“Nếu cô đã vội vã muốn dọn vào biệt thự của tôi như vậy thì soạn đồ đi, bây giờ đi ngay.”

“Tôi... tôi không muốn dọn vào chỗ của anh.” Cô nói kêu người đưa anh về mà, nghe không hiểu hay cố tình sửa ý thế?

Vừa nghĩ, Cố Cơ Uyển mới nhận ra mình bị người đàn ông này đùa giỡn!

Cho dù là ở đây hay ở biệt thự của cậu cả Mộ, cô... đều phải ở bên cạnh anh!

Nhưng mà... “Cậu cả Mộ, thật ra anh không hề thích tôi, cần gì...”

“Tôi cũng không nói là thích cô.” Mộ Tu Kiệt ngồi xuống bên giường.

Cố Cơ Uyển oán hận, tuy đây là sự thật, nhưng có cần đá kích người khác như thế không? Không thể nói dễ nghe một chút sao!

“Nếu vậy, vì sao cậu cả còn muốn đính hôn với tôi? Tôi nói rồi, tôi có thể đi nói với bà cụ Mộ...”

“Cô là đang giả vờ à?” Mộ Tu Kiệt nhíu mày, lòng kiên nhẫn đã sắp mất hết.

“Cố Cơ Uyển, lợi dụng xong thì chạy trốn, cố ý xa lạ, thậm chí còn tuyên bố chủ động huỷ bỏ chuyện đính hôn, là thủ đoạn cô muốn hấp dẫn tôi sao?”

Tuy cơ hội bọn họ gặp mặt không nhiều, nhưng lần nào gặp, chẳng phải người phụ nữ này luôn dùng hết mọi cách thân thiết với anh như ong mật thấy đường sao?

Nhưng bắt đầu từ đêm nay, cô chợt trở nên khác thường.

Chẳng những to gan hơn, ánh mắt cũng không còn luôn nhìn anh nữa, ngay cả lúc này, sự kháng cự với anh cũng không giống là giả.

Diễn xuất trở nên tốt như thế từ lúc nào vậy?

“Đúng!” Cố Cơ Uyển cười yếu ớt, liên tục gặt đầu: “Cậu cả Mộ, tất cả những gì tôi làm đều vì thân thiết với anh, chẳng lẽ cậu cả không thích tôi như thế ư?”

Sao cô lại quên mất, kiếp trước người đàn ông này cực kỳ không thích người phụ nữ nào tự động đến gần mình! Đêm này anh đến đây tìm cô chỉ vì lòng tự trọng bị tổn thương? Lần đầu tiên bị phụ nữ vứt bỏ thôi đúng không? Mộ Tu Kiệt nhìn cô, nụ cười bên môi Cố Cơ Uyển ngày càng cứng đờ, ở trước mặt anh, cứ cảm thấy suy nghĩ rất dễ bị nhìn thấu.

Anh đột nhiên đứng lên, Cố Cơ Uyển sợ tới mức vội vàng lùi về sau, ầm một tiếng, lưng đập lên cửa.

“Cậu cả Mộ, anh muốn làm gì?” Thấy người đàn ông đi tới trước mặt mình, hô hấp cô trở nên dồn dập, nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Hơi thở của anh luôn dễ dàng khiến phụ nữ điên cuồng, cho dù có ép mình bình tĩnh thế nào, cũng không thể thật sự tỉnh táo lại.

Cầm đột nhiên bị siết chặt, mặt đã bị Mộ Tu Kiệt nâng lên.

Cô nhíu mày: “Cậu cả Mộ...”

“Đính hôn là ý của bà nội, ba ngày sau, như cô mong muốn, chắc chắn sẽ có một buổi tiệc đính hôn.”

Mộ Tu Kiệt siết chặt năm ngón tay, Cố Cơ Uyển lập tức nhíu mày, đaul

“Nhưng tốt nhất nên nhớ kỹ cho tôi, Mộ Tu Kiệt tôi vui, cô có thể là người được tất cả mọi người ở Bắc Lăng hâm mộ, nếu tôi không vui, cô sẽ sống không như một con kiến.”

CHƯƠNG 15: QUẢ NHIÊN, VẪN CÒN RẤT NGU NGỐC

CHƯƠNG 15: QUẢ NHIÊN, VẪN CÒN RẤT NGU NGỐC

Giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt tàn nhẫn khiến hơi thở của Cố Cơ Uyển ngưng trệ, phải rất lâu sau Cố Cơ Uyển mới có thể thả lỏng tinh thần.

Mộ Tu Kiệt đi rồi, mang theo hơi thở cao ngạo khiến người khác phải nể phục.

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng hiểu, cậu chủ Mộ đến đây vốn chính là để xúc phạm cô.

Anh muốn nói với cô rằng, chỉ cần anh vui vẻ, không ai có thể bắt nạt cô, kể cả người nhà họ Cố cũng không thể. Nhưng nếu anh không vui, muốn bóp chết cô, thì chẳng khác gì bóp chết một con kiến.

Anh chỉ muốn cô biết rằng, anh là người điều khiển cuộc sống của cô

Rốt cuộc anh vẫn còn giận cô vì đã lợi dụng anh giải thuốc xong, sau đó bỏ rơi anh ở nơi hoang vu kia!

Khốn khiếp, có cần phải keo kiệt như vậy không?

Kiếp trước tại sao lại không nhận ra, cậu chủ Mộ lại nhỏ mọn như vậy!

....Đêm đó Cố Cơ Uyển không thể nào ngủ được, cô không có cách nào để trì hoãn hay thậm chí là hủy bỏ lễ đính hôn.

Sáng hôm sau khi làm vệ sinh xong, nhìn bản thân mình trong gương, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng không khỏi thở dài.

Trắng sáng, sạch sẽ, tinh tế, hoàn mỹ! Trời sinh cho cô một gương mặt độc nhất vô nhị!

Ngay cả kiếp trước, khi nhìn thấy bộ mặt thật sự của bản thân, người trầm tĩnh lạnh lùng như cậu chủ Mộ cũng không khỏi kinh ngạc.

Kiếp này, Mộ Tu Kiệt vẫn chưa nhìn thấy bộ mặt thật của cô, ít nhất hiện tại, anh hoàn toàn hận cô.

Lấy khăn lau những giọt nước trên mặt, Cố Cơ Uyển đi ra khỏi phòng tắm, bất ngờ khi nhìn thấy Cố Vị Y đang ngồi trên ghế.

Nhìn thấy gương mặt của Cố Cơ Uyển, Cố Vị Y siết chặt lòng bàn tay, con tiện nhân này quả nhiên định dùng khuôn mặt đó để dụ dỗ cậu chủ Mộ!

May mắn thay, cậu chủ Mộ đã vứt bỏ cô, rời đi rồi.

“Chị đến đây làm gì?” Cố Cơ Uyển đối mặt với cô ta, sắc mặt không tốt lắm.

Kiếp trước, cô ta không chỉ hại chết Mộ Bác Vân, mà còn hại chết cô!

Chỉ là Cố Cơ Uyển nghi ngờ, một mình Cố Vị Y, căn bản không thể có khả năng lớn như vậy.

Đằng sau cô ta, rốt cuộc là ai?

Cố Vị Y cười nhẹ nói: “Cơ Uyển, đây là chị tự tay nấu canh hạt sen mang đến cho em.”

Mọi hận ý và chán ghét đã được Cố Vị Y kiềm chế, bây giờ trước Cố Cơ Uyển chỉ còn là người chị hai hiền lành và tốt bụng.

“Tôi hôm qua chị cũng là nghe lời người khác vu khống, thật sự nghĩ rằng em cùng với người đàn ông không ra gì ở cùng với nhau, cho nên mới tức giận mà nói những lời hồ đồ đó, em sẽ không trách chị chứ?”

Ở kiếp trước, cô ta hết lần này đến lần khác dùng những lời dịu dàng như vậy để lừa gạt Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển bị cô ta lừa dối từ khi còn nhỏ, tuy rằng cô đã sống hơn 20 năm, nhưng vẫn không nhìn thấu được tâm địa xấu xa của người phụ nữ này.

Đáng tiếc, lúc này đây, cô đã không còn là cô ba bù nhìn của kiếp trước nữa rồi.

Cố Cơ Uyển nhận lấy cái bát từ tay cô ta, đưa lên ngửi.

“Thơm quá!” Cô cầm lên, ăn hết nửa bát.

Hai mắt Cố Vị Y sáng lên, nha đầu đáng chết này có phải đã tha thứ cho cô rồi không?

Quả nhiên vẫn là bộ dạng ngốc nghếch trước đây! Cố Vị Y trước đây đã nghi ngờ rằng cô đã trở nên thông minh hơn rồi.

Hóa ra, vẫn là do cô ta nghĩ nhiều.

“Cơ Uyển, chị nghe nói em không muốn cùng cậu chủ Mộ đính hôn, là thật sao?”

Hóa ra tối hôm qua, Cố Cơ Uyển đã lái xe của cậu chủ Mộ về, cậu chủ Mộ có thể bị mắc mưa, vì Cố Cơ Uyển đã bỏ anh ấy ở tại bãi biển.

Cố Vị Y không hiểu được Cố Cơ Uyển đang nghĩ gì, nhưng nói không chừng đây cũng có thể là một bước ngoặt.

“Đúng vậy, cậu chủ Mộ quá hung dữ, bây giờ em không muốn cùng anh ta đính hôn.”

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, lộ ra vẻ chờ mong: “Chị à, hay là chị nói chuyện này với ba, để chị thay em làm vị hôn thê của cậu chủ Mộ!”

Cố Vị Y cảm thấy vui sướng trong lòng, con nhỏ đáng chết này, lẽ nào, nó có nguyện vọng này thật sao?

“Nhưng Cơ Uyển à, đối với chuyện này, em phải tự mình nói với ba, thậm chí là tự mình nói với cậu chủ Mộ rằng em không muốn gả cho anh ta”

“Vậy à?” Cố Cơ Uyển đặt bát xuống, có vẻ đang suy nghĩ.

Một lúc sau, cô đột nhiên bấm số nội bộ: “Mời ông chủ lên đây một lát, cậu chủ Mộ có vài lời, cần tôi nói lại cho ông ấy.”

Ở đường dây bên kia, tiếng người giúp việc vang lên: “Vâng, cô ba”

Cố Vị Y trong lòng có một cảm giác không thể giải thích được: “Cơ Uyển, em có chuyện muốn nói với ba, vậy chị đi trước đây.”

Cô ta ở đây, ba sẽ nghĩ thế nào?

“Làm sao được chứ? Em muốn tiến cử chị, sao chị lại không có mặt được chứ?” Cố Cơ Uyển nắm lấy cánh tay của cô ta, không muốn để cô ta rời đi.

“Cơ Uyển, chị ở đây không thích hợp lắm, ngoan nào, bỏ chị ra.”

Con nhỏ đáng chết này, khi ba nhìn thấy cô ta ở đây, ông ấy nhất định sẽ nghi ngờ rằng do cô ta xúi giục em mình làm như vậy.

Nhưng Cố Cơ Uyển không chịu buông tay, không lâu sau, Cố Kính Minh bước vào.

CHƯƠNG 16: OAN QUÁ, KHÔNG PHẢI DO CON LÀM!

CHƯƠNG 16: OAN QUÁ, KHÔNG PHẢI DO CON LÀM!

“Cậu chủ Mộ muốn nói chuyện gì với ta?” Cổ Kính Minh vừa bước vào phòng đã hỏi.

Cổ Vị Y đột nhiên cảm thấy bối rối không thể diễn tả được, như thể cô ta đang bị chất vấn.

Cổ Cơ Uyển đáng chết này, lẽ nào, thật sự là do cô ta cố ý?

“Không có gì đâu ba, con vừa mang cho Cơ Uyển một ít thức ăn, còn chưa kịp nói chuyện với em ấy.”

Chuyện này, nhất định không được dính đến: “Đã vậy, hai người nói chuyện với nhau đi, con đi trước đây.”

“Chị, không phải chị bảo em nói với ba chuyện của cậu chủ Mộ sao? Sao chị lại bỏ đi như thế?”

Cổ Cơ Uyển vẫn nở nụ cười, nhìn vẫn như trước đây, ngây thơ nhưng thực ra lại rất ngốc nghếch.

Cổ Kính Minh chỉ muốn biết cậu chủ Mộ muốn nói gì với ông ta, lời của cậu chủ Mộ, đối với ông ta là mệnh lệnh.

Cổ Vị Y hoảng loạn, vội vàng nói: “Làm gì có chứ, chuyện giữa em và cậu chủ Mộ, sao có thể đến lượt chị nói chuyện? Ba à, con đi trước đây.....”

“Thật ra cũng chẳng có gì, cậu chủ Mộ chỉ nói, ba ngày nữa chúng con đính hôn rồi, trong khoảng thời gian này, để ba chăm sóc tốt cho gương mặt này của con.”

Chăm sóc tốt mặt cho nó?

Cổ Vị Y thật sự bị sốc, tại sao lại như vậy?

Lại nhìn Cổ Cơ Uyển, trong lòng cô ta chợt thấy bất an.

Cô ta hoàn toàn không thể nhìn thấu con nhỏ đáng chết trước mặt này, nó có còn là Cổ Cơ Uyển trước đây không?

Lẽ nào, bị người khác thể thân rồi?

Cổ Cơ Uyển mặc kệ cô ta, cười e thẹn: “Cậu chủ Mộ nói, anh ấy rất thích gương mặt này của con.”

“Chỉ cần con không dùng đồng hồ phẩm tạp nham kia, gương mặt này của con cậu chủ Mộ nhất định sẽ rất thích.”

Cổ Kính Minh ngáp một cái, mới sáng sớm đã gọi ông ta qua đây nói mấy chuyện nhảm nhí, chỉ số IQ của cô con gái này, sớm đã không còn rồi!

Ông ta đứng dậy muốn rời đi, Cổ Vị Y lập tức muốn tiễn ông ta.

Cổ Cơ Uyển vẫn ngồi trên ghế nói: “Ba à, chị mang đến cho con món canh hạt sen rất ngon, ba có muốn thử một bát không?”

Cổ Vị Y sững sốt, lập tức nói: “Canh hạt sen chỉ thích hợp với phụ nữ, Cơ Uyển, em tự mình ăn đi, chị đưa ba về phòng nghỉ ngơi.”

Cổ Cơ Uyển cố tình nhắc đến món canh sen mà cô đưa khiến Cổ Vị Y cảm thấy bất an, cô ta luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Chỉ là, ba đã bước ra khỏi cửa rồi, không nên có chuyện gì xảy ra.....

“A!” Phía sau, Cổ Cơ Uyển đột nhiên hét lên, một tiếng vỡ toang, cái bát trong tay rơi xuống đất, canh hạt sen đổ đầy trên sàn.

“Có chuyện gì vậy?” Cổ Kính Minh quay đầu lại, bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ: “Cơ Uyển, con có chuyện gì vậy? Đừng làm ba sợ!”

Cổ Vị Y cũng bị dọa cho ngốc, chuyện này là thế nào?

Cổ Cơ Uyển ngã xuống đất, ôm mặt gào thét!

Mặt của cô.....Mặt của cô bị hủy hoại rồi!

Mặt của Cổ Cơ Uyển bị hủy hoại, ba ngày sau là lễ đính hôn, không biết có thể tổ chức như đã định hay không!

“Cái đồ đáng chết này!”

Một tiếng bộp vang lên, Cổ Vị Y ngã xuống đất, nửa khuôn mặt đột nhiên sưng lên.

“Ba, thật sự không liên quan đến con, ba phải tin con!”

Cố Vị Y khóc như mưa, khuôn mặt đau đớn và sưng tấy, trong lòng cô ta càng thêm uất ức.

“Con thật sự không có! Ba, con bị oan!”

“Bác sĩ nói rồi, trong canh hạt sen có chất gây dị ứng và độc, mày lại hạ độc em gái mày!”

“Con không có..... Aaaaal”

Lại một tiếng bóp nữa vang lên, Cố Vị Y vừa đứng dậy lại bị đánh ngã xuống, nước mắt tuôn ra đầy đau đớn.

Sau khi biết tin, Dương Hiểu Nha đau lòng vội vàng chạy đến, đỡ Cố Vị Y đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Cố Kính Minh!

“Nó là con gái ông, tại sao ông có thể ra tay nặng như thế!”

“Sao bà không nhìn xem con gái bà đã làm ra chuyện tốt gì! Nó đã hủy đi gương mặt của Cơ Uyển rồi! Như thế này thì làm sao tôi có thể ăn nói với cậu chủ Mộ được đây!”

“Cố Cơ Uyển vốn dĩ là một yêu quái xấu xí, hủy thì hủy, hay là chúng ta để Vị Y thay thế yêu quái xấu xí kia đính hôn với cậu chủ Mộ, cậu chủ Mộ nhất định sẽ rất thích, ông...”

Bốp! Lần này, cái tát này mạnh hơn, âm thanh cũng rõ hơn!

Cố Kính Minh tức giận: “Đây là kế hoạch của mẹ con hai người phải không? Hai người hạ độc Cơ Uyển, là vì chuyện này?”

CHƯƠNG 17: NỮ THẦN CỦA ANH XẤU VẬY À!

CHƯƠNG 17: NỮ THẦN CỦA ANH XẤU VẬY À!

Cố Kính Minh thật sự đã nhìn nhầm, cho rằng con gái thứ hai dịu dàng thiện lương, không ngờ lại là một người phụ nữ độc ác như vậy!

“Đều do bà không biết dạy con, năm đó bà đã dùng những thủ đoạn này ép Tú Ảnh ra đi, bây giờ bà lại dạy con gái bà để nó cũng thấp hèn như bà”

Ông chỉ tay vào Dương Hiểu Nha, tức đến mức ngón tay cũng run rẩy.

“Tôi không có...” Dương Hiểu Nha bị tát một cái mà ngây ngẩn cả người.

Cố Vị Y cũng trợn tròn mắt, lớn thế này rồi đây là lần đầu tiên ba đánh cô ta, cũng là lần đầu tiên đánh mẹ! Nhưng...

“Thật sự con bị oan mà ba, chắc chắn là Cố Cơ Uyển, là nó bỏ độc hãm hại con và mẹ!”

“Ý con là Cơ Uyển vì hãm hại hai người mà đến mặt mình cũng không cần nữa luôn?”

Làm gì có cô gái nào không để ý khuôn mặt mình?! Lời này mà cô ta cũng nói ra được!

Tâm tư con gái còn đáng sợ hơn ông tưởng tượng: “Đổi lại là con, con có đồng ý lấy mặt mình ra để hãm hại người khác không?”

“Con... con không biết...” Cố Vị Y khóc không ra nước mắt: “Nhưng con thật sự bị oan mà”

“Kính Minh, con gái chúng ta là người thế nào ông cũng biết mà...”

“Thế nên tôi mới hoài nghi là bà dạy hư nó!” Cố Kính Minh dùng sức đẩy người phụ nữ đang quấn vào mình ra.

Dương Hiểu Nha biết hôm nay ông không thể tin hai mẹ con bà ta nữa rồi.

Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng lúc này phải bảo vệ con gái trước đã!

“Kính Minh, tôi biết sai rồi!” Dương Hiểu Nha bỗng nhiên quỳ xuống, nước mắt lã lã: “Đều là lỗi của tôi, mọi chuyện không liên quan đến Vị Y, nó không biết gì cả.”

“Bà nói gì?” Cố Kính Minh ngẩn ra, trừng mắt nhìn bà ta.

Cố Vị Y cũng nhìn chằm chằm Dương Hiểu Nha, vẻ mặt kinh ngạc: “Mẹ, mẹ nói... là mẹ làm sao?”

Dương Hiểu Nha nhìn Cố Vị Y rồi mới nhìn Cố Kính Minh, gật đầu: “Là tôi... đều do tôi, Vị Y không biết gì cả!”

“Là tôi không muốn con nhóc chết tiết Cố Cơ Uyển kia gả cho cậu chủ Mộ, tôi muốn ra mặt cho con gái nên mới phạm sai lầm. Kính Minh, Vị Y là một đứa bé ngoan, nó không biết gì cả.”

Mặc dù mặt Cố Cơ Uyển bị làm hỏng nhưng có vẻ hôm nay tâm trạng cô không tệ.

Sau khi sức khoẻ đã khá hơn một chút cô tự đi dạo trong sân.

Khi Mộ Khải Trạch tới thì cô đang đứng trước bụi hoa, không biết đang nghịch lá cây gì.

Bóng lưng mảnh khảnh, góc nghiêng hoàn mỹ, cô... chẳng phải là người làm nữ tối qua anh ta nhìn thấy sao?

Mắt Mộ Khải Trạch toả sáng, nhanh chóng bước tới: “Thì ra cô ở đây! Tôi tìm cô lâu lắm đó!”

Tối qua sau khi về anh ta đã cho người điều tra toàn bộ tư liệu về tất cả người làm của nhà họ Cố vậy mà lại không tra ra người này!

Không ngờ hôm nay tới đây lại tình cờ nhìn thấy!

Chỉ nhìn thấy bóng lưng hoàn mỹ của cô thôi mà Mộ Khải Trạch đã vui vẻ như chơi thuốc: “Cô bé, còn nhớ tôi không? Tôi là...”

Bỗng nhiên mọi lời nói đều bị anh nuốt trở về.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt chỉ chút chấm đỏ trước mắt, Mộ Khải Trạch sau khi sững sờ thì buồn nôn.

Sao lại như vậy? Sao lại xấu xí thế này?

Đây đâu phải nữ thần của anh? Lẽ nào là tối qua trời mưa to quá nên không nhìn rõ?

Cố Cơ Uyển liếc nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ chán ghét nơi đây mắt anh ta không hề khiến cô cảm thấy phản cảm, chỉ là nhàm chán mà thôi.

Cô quay đầu đi, tiếp tục nghiên cứu hai phiến lá cây trong tay.

Nơi không xa truyền tới tiếng gọi ai oán: “Khải Trạch.”

Mộ Khải Trạch quay đầu lại nhìn, Cố Vị Y đang đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Váy liền màu tím nhạt khẽ tung bay trong gió, mái tóc dài như tơ mượt mà trơn bóng, còn có khuôn mặt xinh đẹp yếu đuối kia khiến người khác nhìn thấy mà yêu.

Lại nhìn cô gái trước mắt, cô gái này lập tức biến thành một con ma!

Mộ Khải Trạch dường như bị sự xấu xí của đối phương dọa đến, lập tức lùi lại phía sau hai bước, sau đó mới đi về phía Cố Vị Y.

“Vị Y, em... em sao thế? Sao lại khóc?”

CHƯƠNG 18: BẮT VỀ, CHẶT TAY

CHƯƠNG 18: BẮT VỀ, CHẶT TAY

Trước đó Cố Vị Y bị tát hai cái, mặc dù bây giờ trên mặt đã bớt sưng nhưng vẫn có dấu đỏ nhàn nhạt.

Nhưng người đẹp đúng là người đẹp, cho dù trên mặt có dấu đỏ vẫn xinh đẹp như cũ.

Người đẹp số một Bắc Lăng cũng không phải chỉ là hư danh, Cố Vị Y thật sự rất xinh đẹp.

“Khải Trạch, mẹ em... mẹ bị ba đuổi đi rồi” Cố Vị Y khóc hoa lệ đôi mắt khiến Mộ Khải Trạch đau lòng không thôi.

Không thấy nữ thần, bây giờ Cố Vị Y lại trở thành người anh ta yêu nhất trong lòng.

Người phụ nữ của mình chịu uất ức sao có thể nhịn?

“Có chuyện gì vậy? Sao chú Cố lại đuổi mẹ em đi?”

“Đều là nó!” Cố Vị Y chỉ vào Cố Cơ Uyển ở nơi không xa, khàn giọng nói: “Không biết nó ăn làm thứ gì rồi giá họa cho em.”

“Mẹ vì bảo vệ em nên tự đứng ra gánh tội thay, thật ra mẹ vô tội.”

Cố Vị Y nhào vào lòng Mộ Khải Trạch, khóc thút thít: “Mẹ chỉ muốn bảo vệ em thôi, mẹ và em đều bị nó hại thảm”

Mộ Khải Trạch lại nhìn Cố Cơ Uyển, cuối cùng cũng nhận ra cô là ai.

Đây chẳng phải cô ba xấu xí nhất nhà họ Cố ư? Không ngờ người xấu thì thôi đi, lòng dạ cũng độc ác như vậy!

“Đi, anh đòi lại công bằng cho em !” Mộ Khải Trạch kéo Cố Vị Y đi về phía Cố Cơ Uyển.

Đáy mắt Cố Vị Y lướt qua tia tàn nhẫn, bước loạng choạng phía sau anh ta.

“Khải Trạch, thôi đi, nó sắp đính hôn với anh trai anh rồi, chúng ta đừng gây chuyện gì vào lúc mấu chốt này nữa, em sợ anh sẽ không dễ ăn nói với anh trai anh.”

“Đã lúc này rồi mà em vẫn chỉ biết nghĩ thay cho người khác?”

Lòng Mộ Khải Trạch dâng lên sự thương tiếc, Vị Y của anh tốt như thế, xinh đẹp như vậy lại thiện lương, anh bị ma ám mới bị cô gái trong mưa tối qua mê hoặc tâm trí.

Sao anh có thể có lỗi với Vị Y được?

“Cố Cơ Uyển, người phụ nữ xấu xa này!” Anh ta xông lên trước mặt Cố Cơ Uyển, túm lấy tay cô rồi kéo cô lại.

“Tôi muốn cô phải đi giải thích với ông Cố ngay bây giờ, là cô tự ăn nhầm thứ gì rồi giá họa cho mẹ con Vị Y ”

“Dựa vào đâu?” Cố Cơ Uyển giật mạnh tay lại: “Lời Cố Vị Y nói là anh tin ngay?”

“Vị Y chưa bao giờ biết nói dối!” Mộ Khải Trạch trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: “Cô có đi hay không?”

“Không đi.” Đàn ông nhà họ Mộ đều đã man, chỉ có cách thể hiện sự đã man là khác nhau.

Đây là cậu hai nhà họ Mộ, thuộc kiểu người nóng nảy bộp chộp, đời trước không phải cô chưa được lĩnh giáo.

Cô xoay người muốn đi, bỗng nhiên sau gáy truyền tới một đợt tê dại, tóc cô bị Mộ Khải Trạch túm lấy.

“Anh buông tay!” Cố Cơ Uyển không ngờ ban ngày ban mặt mà anh ta vẫn dám ra tay!

“Tôi muốn cô đi giải thích với ông Cố” Mộ Khải Trạch kéo tóc cô muốn đi.

Anh ta là cậu hai nhà họ Mộ, ở nhà họ Cố ngay cả Cố Kính Minh cũng không được anh ta để vào mắt.

Còn Cố Cơ Uyển, trong mắt anh ta còn không bằng một con giun, cho dù có hại chết thì anh ta cũng không bận tâm!

“Anh buông tay! Mộ Khải Trạch, tên thần kinh này, buông tay!”

Cố Cơ Uyển ra sức giãy giụa, không ngờ Mộ Khải Trạch lại trở tay tát vào mặt cô một cái thật mạnh!

“Cô liên lụy làm cho Cố Vị Y bị đánh, đây chính là báo thù!”

Cố Cơ Uyển bị Mộ Khải Trạch túm tóc, hơn nữa dù sao anh ta cũng là một người đàn ông cao hơn mét tám to con vạm vỡ, cô là một nhóc con nên không thể phản kháng được.

Mắt thấy anh ta nâng tay lên lần thứ hai, cái tát tiếp theo chuẩn bị giáng xuống, Cố Cơ Uyển cắn môi, bồng vung tay lên.

“Bốp” một tiếng, Mộ Khải Trạch bị đánh cho choáng váng, tay buông ra, Cố Cơ Uyển lập tức kéo tóc mình lại từ trong tay anh ta rồi chạy trốn.

Ở nhà này không ai dám động vào Mộ Khải Trạch, cho dù là ba cũng vậy.

Cô không trốn, ở lại chỉ có con đường chết!

Sát khí dâng lên đặng đặng từ đáy mắt Mộ Khải Trạch!

Từ khi sinh ra anh ta đã là cậu hai nhà họ Mộ tôn quý không thể xâm phạm, sống hơn hai mươi năm, chưa có ai dám động vào một sợi lông của anh ta.

Chứ đừng nói là bị đánh vào mặt!

Cho nên anh ta không ngờ Cố Cơ Uyển lại dám đánh mình!

Cố Cơ Uyển, cô chết chắc rồi!

Nhìn hai vệ sĩ ở bãi đỗ xe xa xa đang chạy tới, anh ta giận dữ hét lên: “Bắt cô ta về đây rồi chặt tay cô ta cho tôi”

CHƯƠNG 19: NHỤC NHÃ, ANH TA CÒN ĐÁNG SỢ HƠN CẢ ÁC MA

CHƯƠNG 19: NHỤC NHÃ, ANH TA CÒN ĐÁNG SỢ HƠN CẢ ÁC MA

Cố Cơ Uyển chạy không thoát, nhanh chóng bị hai vệ sĩ bắt về.

Cố Kính Minh nghe tin vợ vàng chạy tới, nhìn thấy hai vệ sĩ đang áp tải Cố Cơ Uyển thì sốt ruột nói: “Cậu hai Mộ, có chuyện gì vậy?”

“Cố Cơ Uyển bắt nạt Vị Y, chú Cố, chú muốn bao che cho con nhóc chết tiệt này sao?” Mộ Khải Trạch giận dữ hỏi.

Cố Kính Minh hoảng hốt, vợ vàng giải thích: “Là mẹ Vị Y phạm sai lầm, cậu hai Mộ, chuyện này không liên quan đến Cơ Uyển”

Thực lực của nhà họ Cố và nhà họ Mộ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, sao Cố Kính Minh dám đắc tội Mộ Khải Trạch?

Trước đó nghe nói cậu ta đang theo đuổi Vị Y, ông cũng không biết là thật hay giả nhưng thấy hình như Vị Y thích ở bên cậu cả Mộ hơn nên ông cũng không cho là chuyện gì to tát.

Nhưng bây giờ cậu hai Mộ muốn thay Vị Y ra mặt, lẽ nào hai người thật sự đã ở bên nhau rồi?

“Cậu hai, chỉ là hiểu lầm thôi, cậu thả Cơ Uyển ra trước đã.”

“Nhưng tôi nghe Vị Y nói là Cố Cơ Uyển tự ăn nhầm đồ rồi giá họa cho hai mẹ con cô ấy!”

Mộ Khải Trạch cứng chiều phụ nữ của mình như vậy, sao có thể nói thả là thả?

Quan trọng nhất là vừa này Cố Cơ Uyển đã tát anh ta một cái, hôm nay không lột sạch đồ cô trước mặt mọi người, hoàn toàn phá hủy cô thì cơn giận này sao anh ta nuốt trôi được?

“Người phụ nữ ác độc thể này, tôi muốn xem xem tim cô ta đen đến mức nào!” Mộ Khải Trạch vẫy tay: “Mấy người, lột quần áo cô ta cho tôi!”

“Sao cơ?” Cố Kính Minh sợ hãi trước mắt tối đen, suýt thì ngất đi: “Cậu hai Mộ, cậu không thể... Cơ Uyển là con gái, sao có thể?”

Cố Cơ Uyển cũng không ngờ Mộ Khải Trạch lại khó chơi như vậy! Người đàn ông này quá âm hiểm!

Chỉ có Cố Vị Y, trên mặt nhìn có vẻ vẫn yếu ớt như trước nhưng đáy mắt lại hiện lên tia sáng ngạt nhiên vui vẻ.

Không ngờ cậu hai Mộ lại có thể đánh, sớm biết thì cô ta đã đi nước cờ này sớm hơn!

Anh ta là cậu hai Mộ nha! Ở nhà họ Cố, ai dám động vào anh ta?

Mộ Khải Trạch bị đánh vẫn còn đang giận, làm sao nghe lọt lời của người khác: “Còn chưa ra tay?”

Hai vệ sĩ lập tức đi xé quần áo Cố Cơ Uyển, cổ liệu mạng giãy giụa, bất đắc dĩ cổ áo vẫn bị xé một đường!

“Cậu hai Mộ, không được! Dừng tay, mau bảo họ dừng tay!” Cố Kính Minh muốn xông lên lại bị Cố Vị Y ngăn cản.

Cố Vị Y lớn tiếng nói: “Ba, anh ấy là cậu hai nhà họ Mộ, ba chắc chắn muốn vì Cố Cơ Uyển mà đắc tội cậu hai Mộ chứ?”

Đắc tội cậu hai Mộ, sau này còn có thể sống ở Bắc Lăng sao?

Lời này không chỉ nhắc nhở Cố Kính Minh mà còn nhắc nhở tất cả vệ sĩ và người làm của nhà họ Cố.

Lúc này ai dám tới ngăn cản, người đó chính là kẻ thù của cậu hai Mộ!

Sau này ở Bắc Lăng chắc chắn không sống nổi!

Người nhà họ Cố không ai dám lại gần, Cố Kính Minh chần chờ một lát, một tiếng “rột” nữa lại vang lên, bên cổ áo còn lại của Cố Cơ Uyển cũng bị xé xuống.

Bờ vai lộ ra, trên đó vẫn rất nhiều chấm đỏ, cực kỳ xấu xí!

“Thật buồn nôn, lột hết quần áo ra!” Mộ Khải Trạch “hừ” lạnh nói.

Cố Cơ Uyển dùng hết sức giãy giụa nhưng vẫn không thoát được sự giam cầm của hai vệ sĩ, cô giận dữ hét lên:

“Tôi là chị dâu tương lai của anh mà anh dám làm vậy với tôi! Buông tay!”

Lời này khiến hai vệ sĩ hoảng hốt, không dám ra tay nữa.

Lỡ như cậu cả vẫn cần người phụ nữ này, liệu mình có còn đôi tay này nữa không? Động vào người phụ nữ của cậu cả, anh ấy sẽ chém họ mất!

“Ý cô là địa vị của cậu hai ở nhà họ Mộ không bằng cậu cả phải không? Ngay cả một người phụ nữ còn chưa vào cửa cũng phải sợ?”

Giọng Cố Vị Y nhẹ nhàng nhưng lại kích thích Mộ Khải Trạch đỏ con mắt.

Anh ta hận nhất có người so sánh mình với anh cả! Vì từ nhỏ mọi người đều cho rằng anh ta không bằng Mộ Tu Kiệt

“Người phụ nữ ti tiện! Dám uy hiếp tôi đây!” Mộ Khải Trạch bước tới, một cái tát hạ xuống.

“Họ không dám động vào cô thì để tôi! Tôi không tin, sau khi tôi lột sạch đồ cô ở đây, Mộ Tu Kiệt vẫn bằng lòng muốn cô”

CHƯƠNG 20: AI DÁM ĐỘNG VÀO NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI?

CHƯƠNG 20: AI DÁM ĐỘNG VÀO NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI?

Cố Cơ Uyển bị đánh đến đầu óc choáng váng, đến tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Trong mơ hồ dường như cô thấy Cố Kính Minh đang nhìn mình nhưng lại không có bất kỳ hành động gì.

Ba cô sợ cậu hai nhà họ Mộ, đến con gái mình cũng không quan tâm nữa.

Cố Vị Y liếc nhìn cô, cười như không cười.

Tiện nhân này, nếu hôm nay bị Mộ Khải Trạch lột sạch, chắc chắn cậu cả Mộ sẽ không cần cô nữa.

Sau này cô ta có thể thoải mái đùa chết nó, giẫm chết như giẫm một con gián!

Mộ Khải Trạch liếc nhìn quần áo Cố Cơ Uyển, con nhóc chết tiệt này đã không còn sức đánh trả nữa rồi!

Anh ta cười rét lạnh: “Dám đánh tôi? Bây giờ tôi sẽ cho cô xem, dám đắc tội với tôi sẽ có kết cục gì!”

Hai tay anh ta túm chặt cổ áo cô muốn kéo mạnh xuống.

Cố Cơ Uyển cắn môi, lạnh lùng nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, ngay khi anh ta cúi đầu muốn xé nát quần áo cô, bỗng nhiên cô dùng hết sức toàn thân đung mạnh đầu tới.

“A...” Mộ Khải Trạch kêu thảm một tiếng, liên tục lùi về sau vài bước.

Trán đau đến một hồi, anh ta đưa tay lên sờ, không ngờ lại sờ thấy đầy máu tươi.

Tiện nhân này! Đã tới bước này rồi mà vẫn dám đung vờ đầu anh tai

Mọi người đều không ngờ tới, mắt thấy Cố Cơ Uyển đã không còn sức đánh trả mà vẫn vào một khắc cuối cùng, làm Mộ Khải Trạch bị thương.

Dũng khí lớn thế nào, trái tim quật cường biết bao!

Một cô nhóc mà thôi, nhìn có vẻ yếu đuối nhưng trái tim thật sự quá quật cường!

Ngay cả hai vệ sĩ bên cạnh cũng không nhịn được run cầm cập.

Cô gái này còn kiên cường hơn cả một người đàn ông!

Nhưng tình hình của Cố Cơ Uyển cũng không tốt hơn Mộ Khải Trạch chút nào, trán cô cũng bị đung rách, máu tươi đầm đìa.

“Tiện nhân!” Mộ Khải Trạch khàn giọng hét lớn: “Cởi sạch đồ cô ta rồi đăng video lên mạng, lập tức! Ai không ra tay, tôi sẽ chém người đó!”

“Cậu hai bớt giận, cậu hai bớt giận!” Cố Kính Minh sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng nhưng lại không dám tiến lên ngăn cản.

“Cậu hai, Cơ Uyển là con gái, cậu làm vậy... cậu làm vậy sẽ huỷ hoại cả đời con bé”

“Ba, nó làm vậy với Khải Trạch, lẽ nào thật sự muốn để Khải Trạch chịu uất ức sao?” Trong lòng Cố Vị Y không biết đang vui về thế nào.

Thậm chí cô ta còn chủ động lấy điện thoại ra đợi hai vệ sĩ lột đồ Cố Cơ Uyển xong sẽ lập tức chụp ảnh.

Cố Cơ Uyển đã hết sức, đung Mộ Khải Trạch một cái đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cô.

Bây giờ tay hai vệ sĩ đã đặt trên quần áo cô mà đến sức để giãy giụa cô cũng không có.

Không ngờ sống lại rồi cô vẫn không tránh khỏi kết quả bị Mộ Khải Trạch và Cố Vị Y hãm hại...

Hai vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cắn răng một cái rồi chuẩn bị kéo quần áo Cố Cơ Uyển xuống.

Cố Cơ Uyển nhắm mắt đợi bị làm nhục, trên mặt, trên trán cô đều là máu nhưng lại không có một giọt nước mắt.

Khóc là biểu hiện của sự hèn yếu, không đáng!

Mộ Khải Trạch hung ác trừng mắt nhìn cô, con nhóc chết tiệt này thật quật cường, đến lúc này rồi vẫn không biết mở miệng cầu xin tha thứ.

Có điều, cho dù cô cầu xin tha thứ thì hôm nay anh ta cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

Hai vệ sĩ dùng lực kéo xuống...

“A !”

“Ai yol”

Bóng người trước mắt lung lay, hai tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Đến khi mọi người nhìn rõ thì thấy không biết từ bao giờ hai vệ sĩ đã bị đâm một cú ngã lặn trên đất, liên tục kêu rên.

Một chiếc áo khoác mỏng phủ lên người Cố Cơ Uyển, bọc lấy cơ thể quần áo xộc xệch của cô.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô, toàn thân trên dưới đều lộ ra hơi thở lạnh tuyệt chết chóc!

Một tay anh đặt trên người Cố Cơ Uyển như tuyên bố chủ quyền, ôm người phụ nữ đang mềm nhũn vào lòng.

Bá đạo! Hung ác!

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén giống như đến từ địa ngục, rét lạnh, đáng sợ, lãnh khốc, khát máu!

Anh lạnh lùng như Tu La! Đứng lặng im trong tầm mắt hoảng sợ của mọi người.

Đôi môi mỏng lạnh lùng khẽ động, trong giọng nói luôn hờ hững lộ ra sát khí nồng đậm khiến người khác hít thở không thông

: “Ai dám động vào người phụ nữ của tôi?”

CHƯƠNG 21: BẮT NẠT CÔ, TRẢ LẠI GẤP MƯỜI

CHƯƠNG 21: BẮT NẠT CÔ, TRẢ LẠI GẤP MƯỜI

Lâm Duệ cùng hai vệ sĩ vội vàng chạy tới, thở hồng hộc.

Tốc độ của cậu chủ quá nhanh, họ được huấn luyện nhiều năm mà cũng không đuổi kịp, thật quá mất mặt!

Có điều mợ chủ tương lai bây giờ đang có tình huống gì thế này, sao lại thảm như vậy?!

Mộ Tu Kiệt một tay bế Cố Cơ Uyển lên, cất bước đi về phía Mộ Khải Trạch.

Bây giờ Cố Cơ Uyển không còn chút sức lực, dựa vào người cậu chủ Mộ, ý thức đang từng chút từng chút tan rã.

Nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy Mộ Khải Trạch không giấu nổi vẻ sợ hãi và Cố Vị Y đang run rẩy không ngừng.

Họ đều đang sợ hãi, sợ người đàn ông như thần này!

Mộ Khải Trạch trơ mắt nhìn Mộ Tu Kiệt tới trước mặt mình, muốn lùi lại hai bước nhưng hai chân anh ta không còn chút sức lực nào, không bước nổi.

Mộ Khải Trạch đứng trước mặt anh ta, hơi thở Mộ Khải Trạch rối loạn, hét lớn: “Điều đầu tiên trong quy tắc gia đình của nhà họ Mộ, nghiêm cấm anh em tương tàn, anh cả, anh không quên chứ?!”

Nếu giọng anh ta không mang theo sự run rẩy, nếu hơi thở anh ta không vội vã gấp rút, nếu sắc mặt anh ta không trắng bệch thì có lẽ lời nói này sẽ có sức thuyết phục hơn.

Năm ngón tay Mộ Tu Kiệt siết chặt, đốt ngón tay phát ra tiếng kêu “răng rắc”.

Chân Mộ Khải Trạch mềm nhũn, khàn giọng nói: “Anh cả, là con nhóc chết tiết này trêu chọc em trước, cô ta tát em một cái, lẽ nào em không được đánh trả sao?”

Khớp của năm ngón tay Mộ Tu Kiệt càng phát ra tiếng kêu đáng sợ hơn, anh nâng tay lên.

Mộ Khải Trạch hoảng loạn suýt nữa quỵ xuống, dưới tình thế cấp bách anh ta sợ hãi nói: “Anh cả! Bà nội bệnh nặng, mỗi ngày em đều đến thăm bà, nếu bà phát hiện em bị thương, chắc chắn bà... hự!”

Một cú đấm trúng bụng khiến anh ta lập tức đau đớn gập người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Nhưng dù sao cũng là cậu hai nhà họ Mộ, sao có thể cầu xin Mộ Tu Kiệt tha thứ trước mặt người ngoài được?

Mộ Khải Trạch cắn răng, hung dữ trừng mắt nhìn anh nhưng chỉ dám giận mà không dám nói.

Một cú này của Mộ Tu Kiệt đã là nể tình lắm rồi, anh ta biết! Nếu không phải nể tình bà nội bệnh nặng thì một đấm của Mộ Tu Kiệt đủ để anh ta nằm viện nửa tháng!

Hôm nay người của anh ta không ở đây nhưng lòng anh ta biết rõ, mình tuyệt không phải đối thủ của Mộ Tu Kiệt.

Nhưng một đấm này sẽ có ngày anh ta trả lại anh trai cả vốn lẫn lãi gấp mười lần!

“Phụ nữ của cậu?” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt bỗng dừng trên người Cố Vị Y.

Toàn thân Cố Vị Y chấn động, bị ánh mắt hung ác, tàn nhẫn của anh dọa sợ suýt thì quỵ xuống.

Người đàn ông này thật sự quá lạnh lùng! Lạnh đến mức người ta hoảng hốt, không dám nhìn thẳng.

“Tôi... tôi không phải...”

Mộ Khải Trạch lại cắn răng khàn giọng nói: “Thế thì sao? Người phụ nữ của em hơn vợ chưa cưới xấu xí quái dị của anh, thì thế nào?”

Anh ta không chịu nhận thua! Hôm nay Mộ Tu Kiệt nể bà nội mà tha cho anh ta, nếu đã tha thì sẽ không làm gì anh ta nữa.

Mộ Khải Trạch siết chặt năm đấm muốn đứng thẳng người, tiếc rằng bụng thật sự rất đau!

Mộ Khải Trạch muốn xông lên thì bị một vệ sĩ Bóng Ảnh đột nhiên xuất hiện ngăn lại.

Vệ sĩ Bóng Ảnh của Mộ Tu Kiệt nổi tiếng là bạn không biết họ đến từ đâu, có lẽ họ đã đi theo cạnh bạn.

Những người này đều được trải qua huấn luyện cường độ cao nhiều năm, đừng nói bây giờ Mộ Khải Trạch bị thương, cho dù anh ta không sao thì cũng không đánh lại họ.

Lâm Duệ đứng trước mặt Cố Vị Y nhưng lại hỏi Cố Kính Minh ở nơi không xa: “Vừa nãy họ tát mợ chủ tương lai bao nhiêu cái?”

“Họ...” Cố Kính Minh đã bị dọa mặt cắt không còn giọt máu.

Hôm nay giống như ngày tận thế, đầu tiên là chọc tới cậu hai nhà họ Mộ, bây giờ hình như lại khiến cậu cả nhà họ Mộ nổi giận, nhà họ Cố ông sau này còn có thể sống ở Bắc Lăng không?

“Nói!” Sắc mặt Lâm Duệ trầm xuống.

Cố Kính Minh nghĩ cũng không nghĩ, bật thốt ra: “Hai cái.”

Vì thế tiếng “bốp, chát” liên tục vang lên, hai mươi cái tát lần lượt rơi xuống mặt Cố Vị Y.

“A... cậu chủ Mộ... a! Tha mạng, a...”

Đau quá! Thật sự đau quá! Cố Vị Y vừa khóc vừa kêu gào nhưng không hề đổi lại được một chút thương tiếc của Lâm Duệ.

Với Lâm Duệ mà nói, chỉ có lời của cậu cả mới là mệnh lệnh.

Chát! Chát! Chát!

“Cậu hai... Khải Trạch... AI A! Cứu em...”

Cố Vị Y bị đánh khoé môi bật máu, Mộ Khải Trạch như phát điên muốn xông tới nhưng lại bị vệ sĩ Bóng Ảnh ngăn cản.

Đường đường là cậu hai nhà họ Mộ mà ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ nổi.

Không chỉ trơ mắt nhìn cô ta bị hung hăng tát hai mươi cái, thậm chí còn phải nhìn họ xé rách quần áo cô ta

“Lâm Duệ! Dừng tay! Dừng tay! Anh dám động vào cô ấy nữa thì tôi sẽ giết anh!”

Nhưng Lâm Duệ không nghe lời anh ta nói, vừa nãy áo mợ cả bị xé rách, cậu cả nói trả lại gấp mười!

Lâm Duệ làm rõ mười lần lớn chừng nào, dứt khoát xé toang chiếc váy liền của Cố Vị Y.

Đời này Cố Vị Y chưa từng chịu khuất nhục lớn đến vậy, không chỉ bị đánh mà còn bị xé quần áo trên người chỉ còn lại đồ lót.

Cuối cùng họ ném cô ta lên đất như ném rác rưởi, cô ta nằm trên đất ôm lấy người mình, vẫn run rẩy như cũ.

Thật đáng sợ! Những người này thật sự quá đáng sợ

Vì sao lại đối xử với cô ta như vậy? Vì sao Mộ Khải Trạch không thể bảo vệ cô ta?

Càng như vậy cô ta càng muốn làm người phụ nữ của cậu cả Mộ

Vì hôm nay cô ta đã thấy rõ, Mộ Khải Trạch ở trước mặt Mộ Tu Kiệt, đến cái rắm cũng không bằng!

Chỉ có Mộ Tu Kiệt, chỉ Mộ Tu Kiệt mới có tư cách ở bên cạnh cô ta.

Lâm Duệ dẫn mấy vệ sĩ Bóng Ảnh rời đi, lúc này Mộ Khải Trạch mới vọt tới trước mặt Cố Vị Y.

Nhìn cô ta chật vật như vậy, khuôn mặt sưng phồng như đầu heo, trên mặt đều là máu, nước mắt, thậm chí... nước mũi.

Anh ta muốn bế cô ta lên nhưng lại chệch bần.

Cuối cùng anh ta chỉ gọi một tiếng: “Chú Cố”

Lúc này Cố Kính Minh mới tỉnh lại từ trong sợ hãi, vừa thấy dáng vẻ này của Cố Vị Y thì lập tức lo lắng, hét lớn:

“Mau mang chăn ra đây, mau gọi bác sĩ! Mau lên”

Bác sĩ gia đình mau chóng tới, bọc Cố Vị Y lại trong chăn rồi đưa vào phòng điều trị.

Mộ Khải Trạch cảm thấy hôm nay mình đã mất hết mặt mũi, ở lại cũng không có ý nghĩa gì, bỏ lại một câu “đợi em khoẻ hơn anh lại tới thăm” rồi cũng đi về.

Cố Vị Y mơ mơ màng màng, trong lòng vẫn có một chấp niệm, nhất định phải thay Cố Cơ Uyển trở thành mợ cả nhà họ Mộ.

Trên đời không có người đàn ông nào hơn được Mộ Tu Kiệt, chỉ có người phụ nữ của Mộ Tu Kiệt mới có thể hô mưa gọi gió, nghênh ngang ở Bắc Lăng!

Cô ta nhất định phải gả cho Mộ Tu Kiệt, nhất định phải trở thành người phụ nữ có quyền lực lớn nhất Bắc Lăng!

CHƯƠNG 22: THƯƠNG TIẾC, CÓ TỪ NƠI ĐẦU

CHƯƠNG 22: THƯƠNG TIẾC, CÓ TỪ NƠI ĐẦU

Cố Cơ Uyển không biết mình được đưa tới đâu.

Trong lúc mơ màng hình như cô được ôm lên giường sau đó có người xử lý vết thương cho cô.

“Ngoài trán bị rách thì trên người không còn vết thương khác, những chấm đỏ trên người là vì dùng nhâm cây Thương Truật, tôi kê chút thuốc nhanh thôi sẽ lặn đi.”

“Còn vết thương trên trán, may là vết thương không lớn, dùng thuốc tốt nhất sẽ không để lại sẹo.”

Trong phòng hình như còn có ai đang nói chuyện, không chỉ có một giọng nói.

“Cậu cả, tôi đã điều tra rồi, nghe nói sáng sớm hôm nay Cố Vị Y đưa cho mợ chủ tương lai ăn, sau đó người mợ chủ bị nổi mẩn đỏ.”

“Sau đó điều tra được Dương Hiểu Nha – vợ Cố Kính Minh muốn hại mợ chủ tương lai, Cố Kính Minh dưới cơn tức giận đã đuổi bà ta đi”

“Cậu hai nghe nói chuyện này nên bắt mợ chủ tương lai lại để trút giận cho Cố Vị Y, sau đó chính là cảnh tượng chúng ta nhìn thấy.”

Cố Cơ Uyển vẫn có thể nhận ra giọng Lâm Duệ, còn giọng nói còn lại là bác sĩ tư của cậu cả Mộ, Dương Quân.

Mà trong phòng này có một người mặc dù không hề lên tiếng nhưng cảm giác tồn tại của anh quá lớn, mạnh mẽ đến mức khiến người khác hoàn toàn không thể không chú ý.

Sau đó xung quanh yên tĩnh dường như mọi người đều đã đi, nhưng cảm giác tồn tại kia vẫn luôn ở đây.

Như có một ánh mắt lạnh lẽo mà mang theo ý dò xét không ngừng nhìn cô, ở ngay bên cạnh cô.

Tiếc là mí mắt quá nặng, Cố Cơ Uyển thử vài lần nhưng vẫn không thể mở mắt ra được.

Cuối cùng không biết là quá mệt mỏi hay là thuốc đã phát huy tác dụng mà ý thức cô hoàn toàn phân tán.

Trong lúc朦胧 lung, hình như trong phòng lại có thêm vài người, có người cung kính gọi: “Bà chủ.”

Bà chủ?

“Bà nội!” Cố Cơ Uyển bỗng mở mắt ra rồi ngồi dậy.

Bà nội! Thật sự là bà nội! Bà nội vẫn sống, bà vẫn chưa chết!

“Cô bé này có chuyện gì thế? Vết thương còn chưa lành, mau nằm xuống!” Bà cụ Mộ bị cô dọa giật nảy mình.

Hai người làm lập tức tiến lên muốn đỡ Cố Cơ Uyển nằm xuống.

Cố Cơ Uyển lại tránh tay hai người, dịch tới mép giường, cầm lấy bàn tay già nua của bà cụ, hai mắt đỏ lên.

Bị đánh, bị sỉ nhục cô không rơi một giọt lệ nhưng bây giờ nhìn thấy bà cụ, nước mắt to như hạt đậu lại tuôn rơi mãnh liệt.

“Bà nội...” Cô khàn giọng gọi, không nói gì chỉ khóc thút thít!

Bà không phải bà nội cô nhưng đời trước bà là người đối xử với cô tốt nhất.

Nhưng mệnh bà không dài, sau khi cô đính hôn với Mộ Tu Kiệt hơn một năm đã bị bệnh chết.

Ở chung hơn một năm, sự hiền lành và triu mến của bà khiến Cố Cơ Uyển cảm nhận được cảm giác người thân bảo vệ chân chính.

Bây giờ nhìn thấy bà, sự vui mừng mất đi lại có được khiến cô kích động không ngừng rơi nước mắt.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm cô gái vẫn đang khóc thút thít, trên khuôn mặt anh vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì.

Anh không biết từ khi nào tình cảm của cô nhóc này và bà nội mình lại tốt đến vậy.

Đương nhiên anh cũng không hiểu vì sao bà nội nhất định muốn anh đính hôn với Cố Cơ Uyển.

Bà cụ nhìn cô khóc nức nở thì kinh ngạc hai giây, sau đó đau lòng nói: “Cô bé chịu uất ức sao, Kiệt, có phải cháu bắt nạt cô bé không?”

“Cháu...”

“Chắc chắn là cháu.” Bà cụ tức thờ phì phò, cầm gối đầu ném lên người Mộ Tu Kiệt: “Thằng nhóc thối nhà cháu, người ta còn chưa gả vào nhà mà đã bị cháu bắt nạt!

Tiếc là cậu cả Mộ đến cơ hội phản bác cũng không có đã bị chiếc gối đập trúng mặt, còn không thể tránh.

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt rồi lau nước mắt, nhìn thấy cậu cả Mộ ở ngoài cao cao tại thượng không ai bì nổi lại bị ăn quả đắng trước mặt bà nội thì hơi buồn cười.

Cô biết, cậu cả Mộ đối xử với ai cũng lạnh lùng, cả đời này người chân chính được anh thương yêu chỉ có hai người.

Một người là em trai anh Mộ Bác Văn, người còn lại chính là bà cụ trước mắt này.

“Không phải cậu cả đâu ạ.” Cố Cơ Uyển lau nước mắt, thoáng bình tĩnh lại.

“Cái gì mà cậu cả, cháu nên gọi nó là Tu Kiệt.” Bà cụ vỗ vỗ tay cô: “Đừng sợ, mặc dù nhìn nó hơi lạnh lùng, cũng hơi hung dữ nhưng thật ra nó là một người tốt.”

Lời này Cố Cơ Uyển từ chối cho ý kiến.

Cậu cả Mộ có phải người tốt hay không thật sự khó mà nói.

Người lẫn lộn trên thương trường, lại còn là một người lợi hại, tàn nhẫn như vậy, bạn nói anh là người tốt thuần túy có lẽ không có sức thuyết phục.

Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn gật đầu, không để bà cụ lo lắng.

Bà cụ nhìn mẩn đờ trên mặt cô còn có vết thương trên trán, một lúc sau mới khẽ thở dài một hơi.

Bà quay đầu nhìn Mộ Tu Kiệt: “Kiệt, cháu bảo mọi người ra ngoài trước đi, bà có vài lời muốn nói với Cơ Uyển.”

Mộ Tu Kiệt vẫn không hiểu, vì sao bà nội lại coi trọng Cố Cơ Uyển đến vậy.

Nhưng anh vẫn luôn nghe lời bà nội.

Anh phất tay, mọi người đều lui ra, bản thân anh cũng ra ngoài, đi về phòng làm việc.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là bà cụ và Cố Cơ Uyển, bà cụ nhìn mặt Cố Cơ Uyển, ánh mắt hơi phức tạp.

“Cháu băng lòng gọi bà là bà nội, trong lòng bà thật sự rất vui, bà biết chắc chắn cháu sẽ có rất nhiều nghi vấn, vì sao bà cứ muốn cháu gả cho Kiệt.”

“Cơ Uyển, rất nhiều chuyện bà nội không thể nói, bà nội chỉ muốn cháu hiểu, bà nội yêu thương cháu, cũng thật lòng mong cháu hạnh phúc.”

“Chỉ có Kiệt mới có thể trở thành chỗ dựa cho cháu, cũng chỉ có nó mới bảo vệ được cho cháu.”

“Nhưng... Điều Cố Cơ Uyển không hiểu nhất là, cô và bà cụ nhà họ Mộ mới gặp nhau chưa được vài lần, vì sao bà lại muốn cô nhất định phải hạnh phúc?

“Đừng hỏi gì cả, cũng đừng nghĩ nhiều, nhớ kỹ lời bà nội nói, bà nội là người thật lòng hy vọng cháu hạnh phúc”

Bà cụ miết tay cô, hơi mạnh: “Gia đình này nhìn bề ngoài có vẻ rất bình lặng, trên thực tế quan hệ vô cùng phức tạp.”

Cố Cơ Uyển gật đầu, điểm này đời trước cô đã được lĩnh giáo.

Nhưng đời trước sống ở nhà họ Mộ vài năm, tâm tư cô đều dồn vào việc lấy lòng Mộ Tu Kiệt, thật sự cô không hề chân chính hiểu nhà họ Mộ.

Nhưng người nhà này lợi hại thế nào, cô biết.

“Cháu cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần cứ ở bên Kiệt thôi, nó sẽ bảo vệ cháu, biết không?”

Thật sự Cố Cơ Uyển rất muốn nói cậu cả Mộ một ngày trăm công nghìn việc, thật sự không có thời gian đến bảo vệ cô.

Nhưng người cứu cô hôm nay, hình như... thật sự là cậu cả Mộ?

Từ khi nào anh lại trở nên rảnh rỗi như vậy, còn đích thân đến nhà họ Cố cứu cô từ trong nước sôi lửa bỏng về?

“Sức khỏe bà nội không tốt lắm, cũng không biết còn có thể bảo vệ cháu được bao lâu, tóm lại cháu phải sống thật tốt với Kiệt, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Cố Cơ Uyển không muốn khiến bà lo lắng, cho dù sống hai đời cô vẫn không đoán được nguyên nhân vì sao bà cụ lại thương cô như thế.

“Bà nội, cháu biết rồi.”

Người làm không lâu sau đã quay lại đưa bà cụ về nghỉ ngơi, Mộ Tu Kiệt vẫn ở phòng làm việc, không hề có ý lại tới đây.

Đến khi trong phòng không còn ai nữa, Cố Cơ Uyển xuống giường đi vào phòng tắm, nhìn bản thân trong gương. Không biết Dương Quân đã kê thuốc tiêm gì cho cô, bây giờ vết mẩn đỏ đã dần biến mất.

Nếu vết đỏ tan hết thì khuôn mặt thật sự của cô sẽ lộ ra.

Nhưng ở ngôi nhà này, khuôn mặt như vậy sẽ tìm đến cho cô vô số kẻ thù.

Cô cũng không muốn Mộ Tu Kiệt nhìn thấy bản thân mình thật sự, bây giờ phải làm sao?

Điều đáng sợ nhất là vừa ra khỏi phòng tắm, sao trong phòng lại đột nhiên có thêm một người đàn ông?

CHƯƠNG 23: LÀ AI, CHỦ ĐỘNG MỜI?

CHƯƠNG 23: LÀ AI, CHỦ ĐỘNG MỜI?

Cố Cơ Uyển vừa ra khỏi phòng tắm, suýt chút nữa bị người đàn ông ngồi trên ghế dọa sợ nhũn chân.

Giây trước còn đang nghĩ xem làm sao trốn tránh người đàn ông này, giây tiếp theo anh lại xuất hiện trong tầm mắt mình, có đáng sợ không chứ?

“Cậu cả Mộ.” Cô ngẫm nghĩ rồi quyết định không dây dưa: “Tôi đã khoẻ rồi, tôi muốn về nhà bây giờ”

Cô đã tiêm, đã uống thuốc, cũng đã ngủ nửa ngày, bây giờ tinh thần thật sự tốt lên không ít.

Ngoài việc trên trán vẫn hơi đau thì trên cơ bản không có vấn đề gì.

“Cô chắc chắn muốn về nhà họ Cố?” Mộ Khải Trạch chịu thiệt ở chỗ cô, anh ta sẽ chinh đồn cô thế nào, cô không nghĩ tới?

Cố Cơ Uyển do dự một lát rồi gật đầu.

Mặc dù Mộ Khải Trạch là người nguy hiểm nhưng với Cố Cơ Uyển mà nói, so với Mộ Khải Trạch, cậu cả Mộ còn đáng sợ hơn, có được không?

Hơn nữa sự nguy hiểm của Mộ Tu Kiệt không trí mạng nhưng lại khiến bạn đau đến không muốn sống từng giây từng phút.

Vì quãng đời còn lại của mình, đời này cô nhất định phải tránh anh thật xa.

“Vì sao cô thù đối mặt với những thù hạ của Mộ Khải Trạch cũng không muốn đối mặt với tôi?” Bỗng nhiên anh đứng dậy.

Cậu cả Mộ vừa đứng dậy, người đối mặt với anh sẽ có cảm giác bị chèn ép.

Cho dù đứng xa thế này, Cố Cơ Uyển cũng có thể cảm nhận được áp lực.

“Cậu cả Mộ, có lời gì từ từ nói...” Cô vô thức lùi lại sau.

Anh vẫn đang tới gần cô, Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy trái tim hơi khó chịu, tim đập quá nhanh.

Cô rất ghét bản thân chịu thua kém, mỗi lần anh lại gần là cô lại hô hấp khó khăn, không thể bình tĩnh.

Nhưng lại bất lực.

Mộ Tu Kiệt tới trước mặt cô, Cố Cơ Uyển muốn lùi lại nhưng bị anh tóm cổ tay, kéo lại.

“Anh...” Cô bị kéo tới trước bàn đọc sách, vừa định đứng thẳng người thì phát hiện Mộ Tu Kiệt đã đứng trước mặt mình.

Nếu cô thẳng người thì sẽ tiếp xúc cơ thể với anh.

Vì để tránh chạm vào nhau, Cố Cơ Uyển chỉ có thể tránh về phía sau nhưng tư thế này lại như bị anh đè lên bàn đọc sách.

Nói không ra sự mập mờ.

Nhưng người đàn ông trước mắt này có ánh mắt quá lạnh.

“Trong phòng cô có một chậu hoa Thương Truật.” Người đàn ông hờ hững nói.

Hô hấp Cố Cơ Uyển rối loạn, năm ngón tay theo bản năng siết chặt.

Năng lực quan sát của cậu cả Mộ thật sự quá mạnh! Anh mới chỉ tới phòng cô một lần mà đã chú ý tới.

Dưới trướng Mộ thị có tập đoàn mắt xích y dược tính toàn cầu, bản thân Mộ Tu Kiệt là một cao thủ chế thuốc, anh hiểu biết rất rõ với chất độc dược liệu.

Đời trước để lấy lòng Mộ Tu Kiệt mà sau khi đính hôn với anh, cô vẫn luôn nghiên cứu kỹ thuật chiết xuất các vị thuốc, không ngờ lại phát hiện mình có năng lực tiềm tàng rất lớn trong ngành này.

Đúng là trong phòng cô có Thương Truật, cây này có màu sắc tươi đẹp, dùng làm hoa trang trí rất đẹp mắt.

Nhưng người bình thường không biết lá của nó có độc, dùng trực tiếp sẽ khiến toàn thân đỏ lên, triệu chứng giống như dị ứng da.

“Cô tự hạ độc mình, không chỉ vì hãm hại Cố Vệ Y, mục đích chính của cô là muốn lùi về đánh hôn lại?”

Bỗng Mộ Tu Kiệt nghiêng người, Cố Vệ Uyển sợ hãi cuống quýt lùi lại, nằm thẳng lên bàn đọc sách.

Hai tay cô chống lên ngực anh, giả vờ bình tĩnh nói: “Sao có thể? Cậu cả Mộ là đối tượng được tất cả phụ nữ Bắc Lăng ái mộ, sao tôi lại không muốn đánh hôn với anh? Tôi còn ước gì được gả cho anh mà!”

“Vậy tốt nhất cô hãy cho tôi một lý do hợp lý, vì sao cô không muốn đánh hôn với tôi?” Anh nheo mắt hỏi.

“Tôi nói rồi, sao tôi có thể...”

“Cố Vệ Uyển, cô nghĩ cô có thể giờ trò trước mặt tôi?” Người đàn ông nhìn cô chăm chú, đáy mắt đầy vẻ nguy hiểm.

Cố Vệ Uyển cắn môi, lúc lâu sau cô mới gật đầu: “Đúng, tôi không muốn đánh hôn với anh”

Cô cho rằng anh sẽ hỏi lý do, nhưng không ngờ cậu cả Mộ lại nói thẳng thừng: “Không tới lượt cô lựa chọn”

Cố Vệ Uyển biết mà! Cô đã suýt không nhận được trọn trắng mắt lên: “Vậy anh còn hỏi tôi lý do làm gì?”

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm mặt cô: “Rốt cuộc là muốn gì?”

Sự si mê trước kia bây giờ không còn lại chút gì, từ trong mắt cô, anh thật sự nhìn thấy vẻ xa lánh và chạy trốn.

Rốt cuộc cô gái này muốn gì, anh đã nhìn bao nhiêu người nhưng lại không nhìn thấu cô.

Bỗng nhiên anh cúi đầu, Cố Vệ Uyển sợ hãi trái tim run rẩy, dùng sức đẩy lên ngực anh.

Sự từ chối này là theo bản năng, không nhìn ra nửa điểm diễn kịch.

Ngay cả anh lại gần cũng kháng cự như thế.

Mộ Tu Kiệt phát hiện tự tôn đàn ông của mình như bị kích thích tới.

Cố Vệ Uyển quay mặt đi, không dám nhìn vào mắt anh.

Hơi thở của anh vừa lạnh vừa nóng, mâu thuẫn khiến lòng người sợ hãi.

“Tôi không muốn gì cả, chỉ muốn tự do.”

“Cô cho rằng cô trốn là có thể có được cái gọi là tự do?” Cô nhóc này có phải quá ngây thơ không?

“Người của tôi sẽ lung lay tới chân trời góc biển, Cố Kính Minh vì để không đắc tội với nhà họ Mộ cũng sẽ cho người đi tìm cô, cô có thể trốn đi đâu?”

“Vậy cậu cả Mộ, nếu anh đã không thích tôi thì anh huỷ hôn có được không?”

“Cô nói xem?” Chưa nhìn thấy cô sống chung với bà nội khi bà còn minh mẫn thì thôi, nếu bây giờ đã nhìn thấy thì sao anh có thể thả cô đi?

Bà nội cần cô

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Hai tay Cố Vệ Uyển vẫn chống trên ngực anh.

“Cậu cả Mộ, rõ ràng anh không thích tôi, cứ gì phải làm như vậy?”

“Tôi có nói không thích cô sao?”

“Anh...”

“Chỉ ít là cơ thể cô, tôi không kháng cự.” Có lẽ đây là lý do đến giờ anh vẫn bằng lòng lãng phí thời gian vào cô nhỉ?

Trên thực tế đến giờ anh vẫn chưa nghĩ ra, vì sao hôm nay lại có vài phân tâm thần không yên, nhất định phải đến nhà họ Cố xem thế nào?

Là trùng hợp hay là gì, anh không hiểu, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa.

Anh vốn rất ghét cô gái này, cô là một cô nhóc ngỗ nghịch.

Nhưng người trước mắt anh nhìn thấy lại hoàn toàn không giống trong truyền thuyết, rốt cuộc đâu mới là cô thật sự?

Cô gái trước mặt bị anh đè dưới thân, dáng vẻ hoảng loạn trông như mèo con bị sợ hãi.

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt dừng trên cổ áo cô.

Nhà họ Mộ không có quần áo của cô, bây giờ cô đang mặc áo sơ mi của anh.

Cổ áo sơ mi có hai chiếc cúc, vừa nãy trong lúc tranh chấp đã bật tung ra, bây giờ một mảng da thịt lớn dưới cổ cô hiện lên rõ ràng trong tầm mắt anh.

Chấm đỏ trên mặt không ít nhưng trên người cơ bản đã nhạt dần.

Bây giờ cổ cô, xương quai xanh, còn có một mảng lớn ở ngực vẫn còn những vết tích anh để lại.

Những hình ảnh điên cuồng trong xe lần lượt hiện lên trong tâm trí, ánh mắt Mộ Tu Kiệt tối đi, ánh sáng ấy dường

như đang ngưng tụ từng chút một.

Cố Cơ Uyển nhanh chóng phát hiện gì đó không đúng lắm, cậu cả Mộ nhìn mình chăm chăm, là có ý gì?

Vì sao ánh mắt anh lại đáng sợ đến vậy? Rõ ràng có cất giấu vẻ tà tử muốn một miếng ăn sạch đối phương!

Ham muốn chiếm hữu lộ liễu này khiến Cố Cơ Uyển sợ hãi toàn thân run rẩy, suýt thì nhũn chân: “Cậu cả Mộ, anh...”

“Run rẩy dưới thân đàn ông, cô đang mời gọi ư?”

Giọng Mộ Tu Kiệt hơi khàn, trầm thấp gợi cảm đến rỗi tình rỗi mù!

Người đàn ông này đúng là mị dược! Không cẩn thận đụng vào sẽ bị mê đắm ngất đi

Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại, từ chối nhìn dáng vẻ yêu nghiệt khiến phụ nữ điên cuồng của anh.

“Tôi không phải, cậu cả Mộ, mời anh tránh ra”

Không ngờ, anh không chỉ không tránh ra mà ngược lại, anh còn đè sát người cô hơn vài phân: “Là ai tối qua ngồi trên người tôi, chủ động đòi hỏi?”

CHƯƠNG 24: CÒN NÓI LÀ NAM THÂN LẠNH LÒNG, HỪ!

CHƯƠNG 24: CÒN NÓI LÀ NAM THÂN LẠNH LÒNG, HỪ!

Là ai ngồi lên người anh, chủ động...

Cổ Cơ Uyển cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Đó là vì tôi bị hãm hại, không phải ý của tôi.”

“Nếu không phải tôi, cô cũng sẽ như vậy?” Màu mắt Mộ Tu Kiệt trầm xuống.

Cô rất muốn gật đầu nhưng sau khi nhìn thấy vẻ nguy hiểm nơi đáy mắt anh thì lại hoảng loạn lắc đầu.

Không muốn chết thì nói “đúng” thử xem, chắc hẳn anh sẽ khiến cô trả giá đắt vì sự càn rỡ của mình!

Cổ Cơ Uyển rất rõ sự bá đạo của người đàn ông này, đối với thứ mình muốn anh sẽ không bao giờ buông tay.

Đời trước cô đã thấy quá nhiều sự tàn nhẫn nhanh chuẩn của anh trên thương trường, nhưng anh chưa bao giờ đối xử với phụ nữ thế này, nhất là với cô.

Sao bây giờ ham muốn chiếm hữu hình như lại xuất hiện với cô? Là ảo giác sao?

Không thể nào, năm năm chung sống và lấy lòng đều không đổi lại được một ánh mắt để ý của anh, bây giờ chỉ mới bên nhau hai ngày đã để ý cô rồi?

Đùa gì vậy?!

“Cậu cả Mộ...” Cô bị ép hơi khó chịu, không nhịn được khẽ đẩy lồng ngực anh.

Cơ thể hai người dán chặt vào nhau khiến Cổ Cơ Uyển có cảm giác nóng lên khó hiểu.

Hơn nữa hình như càng ngày càng nóng.

Cổ Cơ Uyển nhanh chóng phát hiện điểm không bình thường, nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng lên, tầm mắt di chuyển xuống dưới nhưng nửa đường lại mau lẹ thu lại, không dám nhìn lung tung!

“Anh...”

Trời ơi, nam thần núi băng trong truyền thuyết đâu? Chỉ đề cô như vậy thôi mà cơ thể lại nổi lên phản ứng... đây cũng gọi là lạnh nhạt?

“Thả tôi ra.” Cô dùng sức đẩy ra, bây giờ không đẩy, lát nữa sẽ không kịp.

“Đừng cử động linh tinh!” Trán Mộ Tu Kiệt đã chảy mồ hôi nóng, mi tâm khẽ nhíu.

Sự thay đổi của cơ thể bị cô phát hiện, Mộ Tu Kiệt cũng không định che giấu, chỉ là hơi không vui, vậy mà lại hết lần này đến lần khác mất không chế vì cô!

Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong hai mươi bảy năm qua, vì một người phụ nữ mà dễ dàng dao động!

“Cậu cả Mộ...” Cổ Cơ Uyển không dám cử động lung tung, sợ lại khiến anh thêm nóng nảy.

Nhưng không phản kháng lại sợ anh thật sự tiếp tục làm.

“Cậu cả Mộ” Hai tay cô quờ quạng kéo cổ áo mình nhưng bị anh giữ lại.

Cô gái tâm hoảng ý loạn bỗng thấp giọng hô lên: “Đừng động vào tôi! Trừ khi anh thích tôi!”

Thích cô?

Một cô gái vì để đào hôn mà tình nguyện hạ độc chính mình, không chỉ hãm hại người khác mà còn liên tục từ chối anh?

Mộ Tu Kiệt anh sao có thể thích một cô gái tâm cơ như này?

Bỗng nhiên sức lực trên người thoáng chốc biến mất.

Cổ Cơ Uyển ngồi dậy, nâng mắt nhìn, cậu cả Mộ đứng ở nơi không xa, trên người vẫn là hơi thở lạnh lẽo.

Ngoại trừ một vài nơi hơi chật vật thì hơi thở anh đã được điều chỉnh lại.

Bây giờ anh đã quần áo chỉnh tề, ánh mắt nhìn cô không có độ ấm.

Mà cô, áo sơ mi bị kéo ra, nếu không phải cô kéo cổ áo lại...

Tóm lại người ta vẫn là cậu cả Mộ tự phụ lạnh lùng còn mình thì nhếch nhác không thôi.

“Nếu bà nội đã thích cô thì sau này cô ở lại nhà họ Mộ đi, nhưng...”

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, khí lạnh khiến người khác sợ hãi lại lần nữa phủ lên đôi mắt màu mực thâm thuy của anh.

“Cắt những thủ đoạn ở nhà họ Cố của cô đi, nếu để tôi phát hiện cô có tâm tư gì với bà nội thì tôi đảm bảo nhất định cô sẽ hối hận.”

Cố Cơ Uyển bỗng rùng mình, trơ mắt nhìn anh đi ra khỏi phòng, lúc này cô mới nhảy xuống khỏi bàn đọc sách, nhanh chóng đóng cửa.

Tựa vào cánh cửa sau lưng, tâm tư Cố Cơ Uyển rối loạn, người lạnh đi.

Nam thân lạnh lùng gì chứ, hừ! Rõ ràng là một con sói!

Cũng không đúng, đời trước người ta thật sự không gần nữ sắc, cấm dục năm năm.

Chỉ ít sau khi họ đính hôn, những ngày tháng ở chung, cậu cả Mộ chưa từng để truyền ra bất kỳ tin đồn gì.

Ngoại trừ công việc, hình như anh không có hứng thú với điều gì.

Phụ nữ với anh mà nói đồng nghĩa với phiền phức, anh vẫn luôn đứng xa mà nhìn.

Nhưng vì sao sau khi trọng sinh, anh lại khác biệt lớn với Mộ Tu Kiệt trong trí nhớ của cô như thế?

Sao lại như vậy? Rốt cuộc xuất hiện vấn đề ở đâu?

“Cô Cố, cô có ở trong đó không?” Bên ngoài có người làm đang gõ cửa.

Cố Cơ Uyển điều chỉnh lại hơi thở rồi hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cậu cả bảo tôi đưa cô tới phòng cô.”

Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn mới phát hiện từ đầu đến cuối mình vẫn luôn ở trong phòng Mộ Tu Kiệt.

Tâm trạng cô hơi phức tạp.

Đời trước căn phòng này nằm mơ cô cũng muốn được vào nhưng lại chưa từng vào được.

Đời này trong lúc mơ mơ hồ hồ, không chỉ vào phòng cậu cả Mộ mà còn ngủ trên giường anh.

Quý đạo cuộc đời cô đã xảy ra biến hoá vô tận, tương lai có điều gì đang chờ đợi cô?

Cô mở cửa phòng ra, nhân nhật nói: “Ừm, phiền cô chuẩn bị cho tôi một bộ đồ trang điểm”

.. Cố Cơ Uyển vẽ tàn nhang lên mặt mình.

Đời trước sau khi cô dùng diện mạo thật gặp mọi người, trong một tháng bị bắt cóc hai lần, xảy ra chuyện ngoài ý muốn hai lần, suýt thì không giữ được cái mạng nhỏ.

Khi đó cô ngu ngốc không biết nhà họ Mộ chính là những người gây nên.

Bây giờ nghĩ lại, rõ ràng là khuôn mặt mình đã đắc tội người ta.

Quan hệ nội bộ nhà họ Mộ quá phức tạp, trước khi cô vẫn chưa có năng lực bảo vệ mình thì không được quá rêu rao.

Chập tối Lâm Duệ mang một vali hành lý tới cho cô, Cố Cơ Uyển lấy điện thoại ra xem, vô số cuộc gọi nhờ, đều là Tô Tử Lạp.

Tô Tử Lạp, Đàm Kiệt, Hạo Phong, ba người bạn tốt nhất của cô, nhưng đời trước vì cô mà không ai có kết cục tốt.

Tử Lạp vì cứu cô mà bị kẻ cướp vấy bẩn, cuối cùng tự sát mất mạng.

Đàm Kiệt là cao thủ hacker, sau này cũng vì cô mà bị Cố Vị Y lợi dụng bị bắt.

Điều nhục cười là đời trước cô lại tin tưởng Cố Vị Y, cho rằng Đàm Kiệt tham lam mới có kết cục như vậy.

Còn Hạo Phong, một cậu con trai luôn bảo vệ cô, sau này lại khó hiểu trở thành phạm nhân cường bức chưa thoả mãn, đối tượng lại còn là Cố Vị Y!

Chuyện xưa như sương khói khiến lòng Cố Cơ Uyển chua xót.

Bỗng nhiên hô hấp cô rối loạn, lập tức lật xem lịch.

Còn hai ngày!

Hai ngày nữa chính là ngày Tô Tử Lạp cứu cô mà bị bọn cướp bắt đi, sau khi bị hại thì nhảy xuống biển tự sát!

Tử Lạp... không! Cô không thể để bi kịch xảy ra lần nữa!

“Tử Lạp, cậu ở đâu? Bên cạnh có ai?” Cô bấm điện thoại lập tức hỏi.

“Uyển Uyển, cuối cùng cũng tìm được cậu, cậu mau tới cứu chúng tôi” Giọng Tô Tử Lạp nghe có vẻ rất lo lắng.

“Hạo Phong sắp chết rồi mà cậu lại chẳng quan tâm, đến điện thoại cũng không nghe, rốt cuộc cậu làm gì vậy?”

“Hạo Phong làm sao?”

“Cậu ấy sắp chết rồi, cậu...”

Điện thoại bị người khác cướp đi, là giọng của Đàm Kiệt: “... Uyển Uyển, Hạo Phong bị thương rồi.”

Vì tiện cho mọi người dừng xe, xe trong gara ô tô nhà họ Mộ đều cầm sẵn chìa khoá.

Cố Cơ Uyển chọn một chiếc khiên tốn nhất rồi lái đi.

Một đám trẻ trốn trong công viên nhỏ bên ngoài đại học A, khi Cố Cơ Uyển tới thì Tô Tử Lạp đang băng bó cho Mộ Hạo Phong.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Cơ Uyển nhanh chóng bước tới: “Sao lại bị thương thành ra thế này?”

CHƯƠNG 25: NGƯỜI XẤU XÍ, NHÌN THẤY LÀ CHÁN

CHƯƠNG 25: NGƯỜI XẤU XÍ, NHÌN THẤY LÀ CHÁN

“Là người phụ nữ xấu xa Dương Băng Băng đó cứ nói xấu cậu mãi nên Hạo Phong nổi giận...”

“Không sao!” Mộ Hạo Phong ngắt lời Tô Tử Lạp, nhìn Cố Cơ Uyển: “Cậu bị thương à?”

“Uyển Uyển bị thương?” Lúc này Tô Tử Lạp mới đường đường chính chính nhìn Cố Cơ Uyển.

Nhưng cái nhìn này lại không thấy vết thương trên trán Cố Cơ Uyển mà là... “Ặc, sao cậu không trang điểm nữa? Cậu... aiya, đây mới là diện mạo thật của cậu?”

Mặt đầy tàn nhang cái quỷ gì? Nữ thân Cố Cơ Uyển trong lòng cô vậy mà lại là cô gái tàn nhang!

Oa oa oal Đúng là vỡ mộng mà!

Đàm Kiệt cũng nhìn khuôn mặt sạch sẽ nhưng không thể nào... nhơ nhỡ được của Cố Cơ Uyển, giật mình suýt nữa nuốt kẹo cao su xuống.

“Uyển Uyển, cậu... cậu...”

“Làm sao, đáng vẻ bây giờ của tớ rất xấu à?” Cố Cơ Uyển nhìn chằm chằm mấy người bạn xấu trước mắt.

Tô Tử Lạp cũng giống cô, thích trang điểm mắt đen khoa trương, bây giờ lớp trang điểm bị nhoè, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lem nhem.

Còn Đàm Kiệt, tóc cậu ấy đã nhuộm thành màu tím, tai đeo khuyên vòng, còn đánh mắt, vừa nhìn là biết cậu nhóc phản nghịch.

Mộ Hạo Phong được coi là người bình thường nhất trong bốn người họ, không trang điểm, không đeo khuyên cũng không nhuộm tóc.

Nhưng tính cách cậu ấy lại rất quái gở bộp chộp, một lời không hợp là thích đánh nhau.

Ngoài Cố Cơ Uyển ra, cậu ấy không nghe lời ai nên tối nay Tô Tử Lạp mới vội vã tìm Cố Cơ Uyển.

Vì Hạo Phong đang chuẩn bị lát nữa đi báo thù!

Nhưng không biết bên phía người ta có bao nhiêu người, chỉ một mình Hạo Phong sao đánh lại được?

“Cậu... vẫn nên trang điểm đi.” Tô Tử Lạp lập tức lấy hộp trang điểm của mình ra.

Cô ấy không muốn nói Cơ Uyển xấu nhưng khuôn mặt tàn nhang này thật sự là... Ặc, vẫn nên trang điểm thì hơn.

“Không.” Cố Cơ Uyển liếc nhìn cô ấy, thật ra cô rất ghét mùi của đồ trang điểm, chỉ là đời trước bị Cố Vị Y dẫn dắt, ngu xuẩn!

Nhưng bây giờ thấy Tô Tử Lạp không sao, cuối cùng cô cũng khờ thờ phào.

Chỉ cần hai ngày nữa cô không bị bắt cóc thì Tử Lạp sẽ không vì cứu cô mà bị bắt cóc, cũng sẽ không có bi kịch phía sau.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Cô ngồi xổm trước mặt Mộ Hạo Phong, tiếp tục công việc của Tô Tử Lạp lúc nãy, băng bó cho cậu ấy.

“Không sao...”

“Ai nói không sao? Chính là Dương Băng Băng – em họ của chị gái cậu đó, không biết hôm nay cô ta uống nhầm thuốc gì mà lại dẫn theo hơn chục người tới tìm cậu.”

“Không tìm được cậu thì nói xấu cậu ở trường học, Hạo Phong tức giận nên đánh chúng chạy mất.”

“Một mình cậu đánh hơn mười người?” Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn Hạo Phong, đầy mắt có sự trách cứ: “Có phải tôi đã từng nói cậu không được tùy tiện đánh nhau không?”

“Tôi...” Hạo Phong siết chặt năm nắm, không giải thích.

Tô Tử Lạp không nhịn được nữa: “Cậu không biết Dương Băng Băng nói khó nghe thế nào đâu, cô ta nói cậu bỏ thuốc cậu cả Mộ, trèo lên giường cậu cả Mộ, còn câu dẫn cậu hai Mộ muốn ăn sạch cả hai anh em họ...”

“Im miệng!” Sắc mặt Hạo Phong trầm xuống, lời này sao có thể nói trước mặt Cơ Uyển, cô sẽ tổn thương thế nào?
“Sao phải im miệng?” Tô Tử Lạp không phục nhưng cô ấy sợ Hạo Phong nhất.

Năm đầm của Hạo Phong thật sự rất đáng sợ, một mình đánh hơn mười người mà lại không chịu thiệt chút nào.
Mặc dù cậu ấy bị thương nhưng những người kia cũng không khá hơn, ai nấy đều cụp đuôi chạy trốn.

Hạo Phong không thèm để ý cô ấy, chỉ nhìn chăm chăm vết thương trên trán Cổ Cơ Uyển: “Có chuyện gì vậy?”

“Không cần thận trọng.” Cổ Cơ Uyển băng bó vết thương trên cánh tay cậu ấy xong mới đứng dậy.

Nhìn họ, trong lòng cô luôn thấy chua xót, cô đối xử với họ không tốt chút nào, thậm chí vì lấy lòng Mộ Tu Kiệt mà xa lánh bọn họ.

Nhưng họ lại vì cô mà hy sinh mọi thứ.

Đời này cô nhất định sẽ không phụ tình bạn của họ nữa!

Cô lấy lại tinh thần: “Ăn gì chưa?”

Câu này của Cổ Cơ Uyển khiến bụng Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt lập tức sôi ùng ục.

Cổ Cơ Uyển cười nói: “Đi thôi, đi ăn một bữa thật ngon.”

.. Khi Cổ Cơ Uyển dẫn mấy người bạn vào khách sạn Phượng Hoàng, Tô Tử Lạp lập tức lớn tiếng nói: “Cơ Uyển, sao cậu lại dám tới nơi này, cậu thật sự được cậu cả Mộ và cậu hai Mộ bao nuôi à?”

“Tô Tử Lạp!” Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Hạo Phong quét qua.

Tô Tử Lạp lập tức bịt miệng, cười hì hì: “Đùa thôi mà, có điều...”

Cô ấy khẽ kéo ống tay áo Cổ Cơ Uyển, hạ thấp giọng: “Cơ Uyển, thật sự ăn ở đây sao? Đồ ăn ở đây rất đắt, nghe nói một bữa mất những vài chục triệu, thậm chí...”

“Đi thôi.” Khó khăn lắm mới được sống lại một đời, không đưa bạn bè đi ăn một bữa đằng hoàng thì sao có thể chúc mừng cô trùng sinh?

Quản lý đại sảnh đi tới, nhìn cách ăn mặc kỳ lạ của mấy cậu thiếu niên nam nữ, sắc mặt lập tức hơi khó coi.

Nhưng dù sao cũng được huấn luyện vào cương vị, trên mặt ít nhất vẫn hơi ý cười: “Chào mọi người, xin hỏi là nghỉ lại hay dùng cơm?”

Tô Tử Lạp núp sau lưng Cổ Cơ Uyển, không dám nói chuyện với quản lý khách sạn cấp cao, không biết nói chuyện có thu phí phục vụ không?

Cô ấy không có tiền!

Đàm Kiệt cũng lo lắng, khách sạn Phượng Hoàng nổi tiếng ở Bắc Lăng, không phải nơi người bình thường có thể ăn nổi.

Mặc dù Cơ Uyển là cô ba nhà họ Cổ nhưng trước nay ông Cổ đều không thích người con gái này, tiền tiêu vặt cho cô còn không bằng số lẻ của cô hai.

Cổ Cơ Uyển nghèo thế nào mọi người đều biết, không cần phải giả vờ giàu có trước mặt họ.

Thật ra ăn ở quán bán hàng cũng có thể ăn rất ngon, không phải sao?

Quản lý thấy mắt mấy người trẻ lơ đãng, rõ ràng là kiểu không có tiền, ý cười trên mặt ông ta dần biến mất, mặt cũng trầm xuống.

“Mấy cô cậu, nếu không phải tới ăn hay ở lại thì... mời về cho.”

“Uyển Uyển, nếu cậu thật sự muốn ăn ở đây thì ăn đi.” Mộ Hạo Phong vẫn luôn cưng chiều Cổ Cơ Uyển nhất: “Tôi trả tiền”

“Cậu trả tiền? Cậu biết một bữa ăn ở đây bao nhiêu tiền không?”

Đàm Kiệt kéo ống tay áo cậu ấy, nhỏ giọng nói: “Không có ba chục triệu thì không ăn no đâu.”

Ba mươi triệu! Cho dù một ngày Hạo Phong làm ba công việc thì một tháng cũng không trả nổi.

Đều biết Hạo Phong thương Cổ Cơ Uyển nhưng cũng không thể dung túng tới mức này.

Bây giờ cậu ấy đã mỗi ngày làm thêm hai việc rồi, còn phải học đại học, thật sự muốn cậu ấy mệt chết ư?

“Tôi nói mấy cô cậu này, khách của khách sạn chúng tôi rất nhiều, thật sự không thể tiếp được mấy người, hay là mấy cô cậu...”

“Kia chẳng phải mấy người bạn của Cố Cơ Uyển ư?” Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo truyền tới: “Thế nào, các người làm thêm ở đây à?”

Mọi người quay đầu lại thấy một cô gái mười tám mười chín tuổi, ăn mặc xinh xắn động lòng người, khoác tay một người đàn ông đi vào.

Quan trọng nhất là cách ăn mặc và đồ trang sức của hai người này nhìn có vẻ là người có tiền chính hiệu.

Ánh mắt cô gái dừng trên mặt Cố Cơ Uyển, nhìn một lát mới ngạc nhiên hô lên: “Trời ơi! Cố Cơ Uyển, vậy mà lại là cô! Thì ra đây là diện mạo thật của cô!”

Một khuôn mặt đầy tàn nhang xấu xí khiến người khác nhìn là chán!

Chẳng trách từ sáng đến tối Cố Cơ Uyển lại trang điểm đậm như thế, thì ra là vì quá xấu, không trang điểm đậm thì không che nổi!

“Ha, haha!” Dương Băng Băng không nhịn được cười yếu điệu: “Tất cả mọi người đều suy đoán dung mạo thật của Cố Cơ Uyển sẽ thế nào, không ngờ còn xấu hơn trong tưởng tượng!”

Cô ta nhìn quản lý, khinh thường nói: “Cho dù mấy người tuyển nhân viên cũng nên chọn ai có hình người đáng người chút chứ, tuyển người xấu xí thế này, khách hàng chỉ nhìn mặt cô ta thôi đã ăn không nổi rồi, còn ai muốn đến đây ăn nữa?”

CHƯƠNG 26: KHÔNG CÓ TIỀN THÌ ĐỪNG PHÙNG MÁ GIẢ TRANG LÀM NGƯỜI MẬP

CHƯƠNG 26: KHÔNG CÓ TIỀN THÌ ĐỪNG PHÙNG MÁ GIẢ TRANG LÀM NGƯỜI MẬP

“Cô nói gì?” Đàm Kiệt và Tô Tử Lạp lập tức tiến lên một bước, chắn trước mặt Cố Cơ Uyển.

Mặc dù họ cũng cảm thấy ví tiền mình không cùng đẳng cấp với nhà hàng này nhưng không có nghĩa là Dương Băng Băng có thể chèn ép Cố Cơ Uyển!

Mộ Hạo Phong siết chặt nắm đấm, đốt năm ngón tay kêu lên răng rắc.

Oan gia ngõ hẹp, chiều nay Dương Băng Băng mới tận mắt chứng kiến cậu con trai này đánh người của mình chạy mất, bây giờ nhìn thấy cậu ấy ít nhiều vẫn hơi sợ hãi.

Nhưng vừa nghĩ tới người đàn ông bên cạnh mình, lá gan cô ta không sợ nữa, lập tức đứng thẳng lưng.

“Thế nào? Lại muốn đánh nhau à? Cố Cơ Uyển, sao cô cứ ở cùng đám rác rưởi này thế? Chẳng trách chị Vị Y đều nói cô không cứu nổi nữa rồi!”

Dương Băng Băng là cháu gái Dương Hiếu Nha, là em họ Cố Vị Y, trước nay vẫn luôn bắt chước cô ta.

“Cô nói ai rác rưởi! Cô nói lại lần nữa xem!” Tô Tử Lạp tức đỏ mặt.

“Lẽ nào các người không phải à?” Dương Băng Băng nhìn Giám đốc: “Ông thật sự mời mấy người này tới làm thuê?”

“Không phải thưa cô, họ không phải người của khách sạn chúng tôi.”

Giám đốc vừa nhìn người đàn ông đi cùng Dương Băng Băng nên biết là người mình không chọc nổi.

Sắc mặt ông ta trầm xuống, nhìn mấy người Cố Cơ Uyển nói: “Nếu mấy người không có tiền thì mời ra ngoài.”

Dương Băng Băng cười lạnh nhìn họ: “Thì ra là tới ăn cơm à? Không sao, họ có tiền thì để họ ăn đi, có điều tôi thấy họ cũng chỉ có thể ăn cơm chùa mà thôi, ha!”

Giám đốc muốn gọi bảo vệ tới, bỗng Cố Cơ Uyển lên tiếng: “Chúng tôi tới để dùng bữa, lẽ nào khách sạn ông có quy định phải trả tiền trước mới được gọi món?”

“Điều này...” Quản lý khách sạn sững sờ, không có lời nào để nói.

Cố Cơ Uyển dắt Tô Tử Lạp đi về phía thang máy.

Quản lý muốn ngăn cản nhưng lại hoàn toàn không có lý do để ngăn họ.

Mặc dù họ nhìn có vẻ không có tiền nhưng người ta còn chưa gọi món, nếu đuổi đi lúc này cũng không có lý.

Mấy người Cố Cơ Uyển vào thang máy, Dương Băng Băng hừ lạnh: “Tôi phải xem xem họ ăn được thứ gì, đừng đến một món ăn nguội cũng không ăn nổi!”

Cô ta khoác tay người đàn ông bên cạnh, thoáng chốc thay đổi thành khuôn mặt nhu hoà: “Đi, chúng ta đi ăn thôi.”

Người đàn ông đưa thẻ cho Giám đốc, Giám đốc lập tức khom lưng cười nói: “Thì ra là cậu chủ nhà họ Mộ, mời lên tầng hai, tôi lập tức cho người chuẩn bị vị trí tốt nhất cho anh.”

“Không cần, chọn một bàn gần mấy người vừa này là được.”

Dương Băng Băng muốn xem xem mấy người Cố Cơ Uyển có phải bốn người ăn một món nguội hay không!

Cô ta khẽ lắc cánh tay Mộ Dạ Hàn, nũng nịu: “Là Cố Cơ Uyển đó làm chị họ em bị thương trước nên em mới ghét cô ta như thế, anh đừng để bụng.”

“Em nói cô ta khiến Cố Vị Y người đẹp số một Bắc Lăng bị thương?” Mộ Dạ Hàn rất ngưỡng mộ Cố Vị Y.

Nhưng nghe nói cậu hai đang theo đuổi Cố Vị Y, mặc dù anh ta cũng là cậu chủ nhà họ Mộ nhưng chỉ là con trai của ông hai, coi là chi bên.

Ở bên ngoài anh ta nở mày nở mặt nhưng trước mặt ba cậu chủ dòng chính nhà họ Mộ lại không có địa vị gì.

Nên lùi lại mà cầu cái khác, anh ta nói chuyện yêu đương với em họ Cố Vị Y là Dương Băng Băng.

Dù sao Dương Băng Băng cũng ngọt ngào động lòng người.

Hai người lên lầu, quản lý đích thân sắp xếp chỗ ngồi cho họ, dù là cậu chủ chi bên của nhà họ Mộ nhưng ở Bắc Lăng đều là nhân vật lớn!

Quả nhiên vị trí giám đốc tìm cho họ chỗ không liền nhau, còn Cố Cơ Uyển và ba người bạn ngồi bên cửa sổ.

Dương Băng Băng ngồi xuống nhìn Mộ Dạ Hàn: “Dạ Hàn, anh muốn ăn gì?”

“Em chọn đi.” Dương Băng Băng là người yêu mới của Mộ Dạ Hàn, anh ta đối xử với phụ nữ luôn rất hào phóng.

“Vậy em tự chọn nhé.” Mấy món Dương Băng Băng chọn đều là những món đắt nhất, giọng cô ta không nhỏ, người xung quanh đều nghe thấy.

Tô Tử Lạp vô tình nhìn thấy một món mà Dương Băng Băng chọn trong thực đơn, suýt nữa sợ hãi mặt trắng bệch.

Một món ăn ba mươi triệu, đồ thần kinh! Có cần ra vẻ thế không?

“Sao vậy? Muốn ăn gì?” Cố Cơ Uyển đưa thực đơn tới trước mặt họ nhưng không ai dám chọn.

Một món cũng mấy triệu, đúng là thần kinh!

Tiền của một món ở đây đủ cho mấy người họ ăn mấy ngày, ăn một bữa này có phải đến quần trong cũng phải đưa đi cầm đồ mới có thể trả nổi không?

Mộ Hạo Phong nhìn Cố Cơ Uyển, mặc dù giọng không lớn nhưng rất kiên định: “Cậu muốn ăn gì thì gọi đi, tôi...”

“Không, bữa này tôi mời mọi người, muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.” Cố Cơ Uyển cười nói.

Nhưng mấy người vẫn không dám chọn.

“Thế nào? Có phải lần đầu tiên tới không? Có cần tôi giới thiệu giúp mấy người món nổi tiếng của khách sạn này không?”

Dương Băng Băng không biết đã tới từ lúc nào, cười gió xuân ấm áp: “Nghe nói tôm hùm Y Diện ở đây rất ngon, tôm hùm từ biển lớn được chuyên cơ vận chuyển về trong ngày đó.”

Tôm hùm Y Diện biển lớn... Tô Tử Lạp vừa nhìn, mắt trợn lên.

29 triệu 4! Tôm hùm quý gì vậy! Ăn vàng lớn lên à?

“Được, vậy cho tôi một phần tôm hùm Y Diện.”

“Uyển Uyển...” Tô Tử Lạp còn chưa kịp ngăn cản thì Cố Cơ Uyển đã gọi món.

Sắc mặt Dương Băng Băng khê biến, hừ lạnh nói: “Cố Cơ Uyển, cho dù phùng má giả trang làm người mập (*) thì cũng phải xem mình có giả nổi hay không!”

(*) Phùng má giả trang làm người mập: ý chỉ làm việc quá khả năng

“Vậy ư? Tôi gầy thế này sao phải giả mập? Hơn nữa tôi cũng không muốn mập, lẽ nào phải chân thô như cô thì cô mới hài lòng?”

Lời của Cố Cơ Uyển khiến mặt Dương Băng Băng lập tức đỏ bừng.

Vóc người cô ta thật sự cũng không tệ nhưng xấu nhất là đôi chân, thịt mỡ trên đùi không thể nào giảm được!

Cô ta không mặc được váy quá ngắn chính vì chân quá thô!

“Đây đúng là lần đầu tiên tôi tới, cũng không biết khách sạn mấy người có món gì nổi tiếng.”

Cố Cơ Uyển nhìn nhân viên phục vụ, cười nhạt một tiếng: “Hay quá rồi, họ gọi gì thì cô cũng cho chúng tôi như vậy.”

Cô chỉ vào Dương Băng Băng, ngẫm nghĩ rồi nói: “Không đúng, họ chỉ có hai người, chúng tôi bốn người... Thế này đi, gọi gấp hai phần của họ.”

“Hai... phần?” Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt trợn mắt, quá mức sợ hãi, trái tim có phần không chịu nổi.

Nhân viên phục vụ cũng không dám tin: “Họ... gọi đều là món nổi tiếng của nhà hàng ạ...”

“Sao vậy? Lẽ nào cô không tự tin với món nổi tiếng của nhà hàng mình?”

“Không phải ý này...”

“Vậy chốt đơn đi, đừng kéo dài thời gian của chúng tôi.” Cố Cơ Uyển nhìn ly rượu rồi cười nói: “Đúng rồi, cho chúng tôi

hai chai Sendevision bảy, tám năm nữa”

“Cái gì Sendevision bảy, tám năm? Cỗ Cơ Uyển, cô không hiểu về rượu thì đừng nói lung tung, không ngại mất mặt à?”

Dương Băng Băng tức giận không thôi, tên mập này, mạo xưng lớn đấy?!

Con nhóc chết tiệt Cỗ Cơ Uyển lại dám ăn giống họ! Còn hai phần! Cô ta có tư cách gì?

“Sao? Khách sạn mấy người đến Sendevision cũng không có?”

Cỗ Cơ Uyển nhìn cũng không thèm nhìn Dương Băng Băng, chỉ nhìn nhân viên phục vụ: “VẬY ĐƯỢC RỒI, KHÔNG CÓ THÌ CHO TÔI HAI CHAI CONSAICE 1982 ĐI.”

Thấy nhân viên phục vụ vẫn mang về mặt ngạc nhiên, Cỗ Cơ Uyển bất đắc dĩ nói: “Thôi bỏ đi, cho bốn chai Sprite, Sprite có chứ phải không?”

Dương Băng Băng lại cười lạnh: “Ha! Cỗ Cơ Uyển, bảy tám năm với chả 1982, rượu gì mà còn chưa nghe tên bao giờ. Nếu cô không biết thì đừng...”

Ở bên kia Mộ Dạ Hàn lại trầm mặt, không vui nói: “Băng Băng, về đây”

CHƯƠNG 27: VÌ ANH, CÓ ĐÁNG KHÔNG?

CHƯƠNG 27: VÌ ANH, CÓ ĐÁNG KHÔNG?

“Dạ Hàn, người bạn này của em lần đầu tiên tới, em chỉ là muốn xem xem có thể giúp gì được không.”

Thật vất vả mới tóm được cơ hội bêu xấu Cố Cơ Uyển, Dương Băng Băng sao có thể nguyện ý buông tha dễ dàng được?

Cô ta cười nói: “Có thể bọn họ đối với rượu không được hiểu lắm, nói gì mà SENDEVISION, CONSAICE, dù sao cũng quen biết, em không thể nhìn bọn họ mất mặt mà không quản, có phải hay không?”

Không nghĩ tới sắc mặt Mộ Dạ Hàn càng trầm hơn, giọng nói nghe càng thêm mất hứng: “Tôi nói, đi về!”

“Dạ Hàn...”

“Cô gái này, SENDEVISION bảy tám năm và CONSAICE tám hai năm, khách sạn chúng tôi đều có, nhưng, toàn bộ quán mỗi loại chỉ có hai chai.”

Phục vụ gật đầu với Dương Băng Băng, được tu dưỡng nghề nghiệp tốt, trên mặt cậu ta vẫn là nụ cười nhạt, trừ cái này ra không còn biểu cảm nào khác.

Lại nhìn Cố Cơ Uyển, thái độ của phục vụ so với vừa rồi khá hơn nhiều.

Cậu ta nói: “Thật xin lỗi, vị tiểu thư này, bốn chai rượu vang này là đồ quý của quán rượu chúng tôi, là... chuẩn bị cho cậu cả Mộ, cho nên...”

Cậu cả Mộ! Toàn bộ Bắc Lăng, dám dùng cái chức danh “cậu cả Mộ này, trừ Mộ Tu Kiệt, còn ai nữa?

Ở Bắc Lăng, cho dù có người họ Mộ, cho dù anh ta cũng trùng hợp là cậu chủ trong nhà, nhưng, ở bên ngoài, ai cũng không dám nói mình là cậu cả Mộ!

Cố Cơ Uyển cười nhạt: “Nếu đã là đồ cậu cả Mộ thích, vậy tôi cũng không tranh giành nữa, cho tôi bốn chai Sprite.”

Phục vụ gật đầu, cầm menu đi.

Dương Băng Băng chỉ cảm thấy cả người lạnh thấu, không nghĩ tới trên đời này thật sự có hai loại rượu này, mà rượu này, lại là thứ cậu cả Mộ thích!

Trước tiên mặc kệ hai loại rượu này rốt cuộc là tốt hay không tốt, nhưng nếu là thứ cậu cả Mộ thích, vậy thì nhất định là hàng cao cấp!

Vừa rồi cô ta còn ngay trước mọi người giễu cợt Cố Cơ Uyển không hiểu về rượu, thậm chí còn lớn tiếng nói căn bản không có hai loại rượu này, bây giờ...

“Ha...”

Cách đó không xa, một cô gái không nhịn được cười ra tiếng.

Trên bàn ăn khác, tiếng cười dần dần truyền tới, dĩ nhiên, đều ở đây cười cô ta không chỉ nông cạn, còn muốn dùng sự nông cạn của mình đi giễu cợt người khác.

Dương Băng Băng vừa tức vừa xấu hổ, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, còn muốn nói gì đó, nhưng lại nhất thời không nói ra được nửa câu.

Thì ra vừa rồi Mộ Dạ Hàn mất hứng như vậy bảo cô ta đi về, là bởi vì nhìn thấu sự nông cạn của cô ta.

Mất mặt quá đi! Mất mặt đến nỗi cô ta muốn khóc!

Dương Băng Băng cắn răng, ảo não trở lại vị trí của mình.

Nhất định là Cố Cơ Uyển ở bên cạnh cậu cả Mộ nghe nói qua hai loại rượu này, rồi tự coi mình là chuyên gia.

Bọn họ không phải gọi món sao? Cô ta sẽ chờ xem, đợi lát nữa đám quý nghèo đói kia không trả tiền nổi, khóc lóc ra sao phải ở lại rửa chén!

Thức ăn mắc như vậy, có rửa chén cũng không thương nổi! Cô ta không ngại báo cảnh sát dùm đâu!

Mấy trăm triệu, đủ bọn họ uống cả đời

Sắc mặt Mộ Dạ Hàn khó coi, Dương Băng Băng lập tức kéo tay anh ta, ra sức chu môi làm nũng.

“Dạ Hàn, anh biết mà, nhà người ta dạy dỗ rất nghiêm, ba em không cho em uống rượu, em cũng không thích thứ này, làm sao có thể thấp hèn giống những cô gái kia, ngày ngày nghiên cứu rượu?”

Cô ta lắc lắc tay Mộ Dạ Hàn, giọng điệu càng mềm mại: “Dạ Hàn, chẳng lẽ, anh thích kiểu con gái hư hỏng ngày ngày lui tới hộp đêm, mỗi tối đều đổi một người đàn ông sao?”

Tô Tử Lạp thiếu chút nữa không nhịn được muốn mắng chửi, ai ngày ngày lui tới hộp đêm đổi đàn ông?

Dương Băng Băng à tiện nhân này, cái miệng quả không đơn giản!

Cố Cơ Uyển lại ấn cô ấy trở lại, cười nhạt: “Chỗ này dù gì cũng là nơi cao cấp, chúng ta yên lặng một chút, đừng học người ta ồn ào gây rối, thất lễ lắm”

Giọng cô không lớn, nhưng muốn cho người xung quanh nghe được, thì dư sức!

“Tiện nhân! Cô nói ai ồn ào gây rối!” Dương Băng Băng là ai chứ, từ nhỏ được người của nhà họ Dương nâng niu trong bàn tay mà lớn lên, sao có thể chịu được ủy khuất này?

Cố Cơ Uyển đương nhiên sẽ không để ý cô ta, nhưng, những ánh mắt xung quanh càng tỏ ra khinh thường.

Dương Băng Băng tức giận không có chỗ phát tiết, muốn đi qua lý luận với Cố Cơ Uyển, Mộ Dạ Hàn ngồi cùng bàn lại nói: “Nếu như không muốn ăn cơm, vậy thì đi đi.”

Anh ta cảm thấy thật mất mặt!

Vốn dĩ nhìn cô gái này ngọt ngào đáng yêu, lại là em họ của Cố Vị Y, dựa vào yêu thích của anh ta đối với Cố Vị Y, thì yêu ai yêu cả đường đi lối về nên cũng thích Dương Băng Băng.

Trước kia mặc dù cô ta cũng làm nũng, nhưng Mộ Dạ Hàn cảm thấy đây là điểm đáng yêu đặc biệt của tiểu nha đầu, cũng tùy ý cô ta nũng nịu càn quấy.

Nhưng hôm nay, trước mặt cô gái tên là Cố Cơ Uyển, anh ta lại cảm thấy Dương Băng Băng thật giống như một thằng hề!

Mặc dù đáng ghét Cố Cơ Uyển quả thật rất khó coi, mặt đầy tàn nhang, nhưng khó mà hình dung, cử chỉ nói năng của cô ấy cao nhã, rất có khí chất!

Khí chất như vậy, không phải cô gái nhà bình thường có thể tu luyện ra được.

Nếu như không phải là Cố Vị Y đẹp hơn cô gấp trăm lần, anh ta thật sự cảm thấy, khí chất bây giờ của Cố Cơ Uyển, ngay cả Cố Vị Y cũng không bằng cô!

Bây giờ lại nhìn cô gái ngồi ở đối diện mình, thật lòng cảm thấy khiến người ta ngán ngẩm!

Dương Băng Băng biết anh ta tức giận, dù là trong lòng ầm ứ đi nữa, cũng không dám tiếp tục gây rối.

Thức ăn đúng lúc đưa lên, Dương Băng Băng chu môi, mặc dù không gây rối, nhưng, chính là không ăn!

Cô ta ầm ứ! Cô ta khó chịu! Cô ta bị người ta ức hiếp! Mộ Dạ Hàn lại không an ủi, ngược lại còn trách móc!

Cô ta chính là không ăn! Mặc dù, tôm hùm đại dương, cua hoàng đế hun khói, bào ngư sốt gia vị từng món đều khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Nhưng, Mộ Dạ Hàn không dỗ cô ta, cô ta sẽ không ăn!

Lại nhìn bàn cách vách, Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt chỉ bắt rứt hai giây, sau khi nhìn thức ăn đem lên, cũng không nhịn được nữa, ăn ngấu nghiến.

Chuyện đến lúc này, thức ăn cũng lên rồi, có trả nổi hay không cũng phải trả!

Nếu đã như vậy, còn không bằng dốc sức ăn một bữa, ăn xong lại nghĩ cách.

Cùng lắm là, thế chấp tất cả tài sản!

Ăn đã rồi nói!

“Ngon quá! Thịt của hoàng đế này vừa nhai vừa mềm, trước giờ tớ chưa từng ăn của nào ngon như vậy!” Tô Tử Lạp hạnh phúc như muốn rơi nước mắt.

Đàm Kiệt cũng ăn đến mức hoàn toàn không để ý hình tượng: “Ngon thật, thật sự rất ngon!”

Ngay cả người trầm tĩnh nhất Mộ Hạo Phong cũng vui đầu ăn, đáy mắt có ý cười khó thấy.

Khách sạn cao cấp, đắt có cái lí của đắt, mặc dù thật sự có hơi đắt thật, nhưng, ăn đồ ăn ngon ở đây, tuyệt đối là hưởng thụ cuộc sống!

Không chỉ có nguyên liệu nấu ăn đặc biệt tươi, mà tay nghề nấu nướng cũng là số một quốc tế.

Rất ngon! Ngon đến mức ngay cả tên họ là gì cũng quên rồi.

Cố Cơ Uyển cũng rất lâu không ăn vui vẻ như vậy.

Mặc dù kiếp trước sau khi gả cho Mộ Tu Kiệt, sơn hào hải vị gì cũng từng thử, nhưng ăn một mình, và ăn cùng một nhóm người, là hoàn toàn khác nhau.

Đời trước, cho dù Mộ Tu Kiệt ăn cơm cùng cô, trên bàn ăn cũng yên lặng như vàng.

Cô quả thực không hiểu mình khi đó đang theo đuổi cái gì, vì một người đàn ông không yêu mình, từng buông bỏ mọi thứ.

Một lòng một dạ chỉ vì lấy lòng anh, cuối cùng, cái gì cũng không có, đáng giá không?

Câu trả lời, dễ dàng thấy được.

“Một đám quỷ chết đói đầu thai!” Cách đó không xa Dương Băng Băng trợn mắt nhìn bọn họ, hừ lạnh.

Nhưng, đến bây giờ Mộ Dạ Hàn cũng không đỡ cô ta, cô ta cũng sắp chết đói! Người đàn ông này đang làm gì vậy?

Thật vất vả, chịu đựng đến khi bàn Cố Cơ Uyển ăn sạch sẽ, cô ta lập tức đứng lên, đi về phía bọn họ.

“Ăn no chưa? Nên tính tiền rồi phải không?”

Ý cười trên gương mặt kia, nhìn rất vui tươi, kì thực thoáng qua sự lạnh lẽo.

“Ăn nhiều như vậy, bữa cơm này giá không rẻ, Cơ Uyển, cô có tiền trả không? Có cần giúp đỡ hay không?”

CHƯƠNG 28: CÓ LỜI GÌ, VỀ NHÀ NÓI SAU

CHƯƠNG 28: CÓ LỜI GÌ, VỀ NHÀ NÓI SAU

Người đàn bà này, nảo tàn, tâm thương, còn ác độc, khiến người ta buồn nôn.

Cố Cơ Uyển tựa lưng vào ghế, liếc cô ta: “Xem ra cô Dương là muốn tính tiền thay bọn tôi, vậy cũng được, miễn cưỡng cho cô mời một lần.”

Phục vụ nghe nói muốn tính tiền, đã sớm chuẩn bị xong.

Trên thực tế mặc dù cậu ta cũng nhìn không vừa mắt thứ người như Dương Băng Băng nhưng điều lo lắng nhất vẫn là đám thanh niên này không có tiền trả.

Dù sao, thật sự không hề rẻ!

Nghe thấy lời Cố Cơ Uyển, phục vụ lập tức đi tới trước mặt Dương Băng Băng.

Mặt Dương Băng Băng đỏ lên, gương mặt ghét bỏ: “Xin lỗi, hôm nay tôi quên mang tiền mặt.”

“Không sao, quẹt thẻ cũng được, năm nay, ai còn muốn mang tiền mặt ra ngoài chứ?” Cố Cơ Uyển cười nói.

Tô Tử Lạp cũng cong mắt cười, phối hợp với Cố Cơ Uyển không chê vào đâu được: “Tôi nói này cô Dương, không phải là cô không có tiền mời bọn tôi ăn cơm đấy chứ?”

Đàm Kiệt lập tức tiếp lời nói: “Nếu không có tiền mời bọn tôi ăn cơm, cũng đừng luôn lúc ẩn lúc hiện tạo cảm giác tồn tại trước mặt bọn tôi, còn tưởng rằng cô thật sự hào phóng như vậy.”

Mộ Hạo Phong mặc dù không nói chuyện, nhưng đôi mắt cũng có mấy phân ý cười.

Người quen lạnh lùng một khi cười lên, trông rất đẹp.

Có điều bây giờ, Dương Băng Băng làm gì còn tâm tư đi xem ai đẹp trai hay là xấu xí chứ?

Cô ta cũng không nghĩ tới, mình vốn là muốn tới xem trò cười, nhưng lại đào một cái hố tự mình nhảy xuống.

Cô ta nhìn Cố Cơ Uyển, sắc mặt trầm xuống: “Cô chủ nhà họ Cố, tôi và cô không có thân như vậy, nếu cô không có tiền, cũng đừng đến nơi cao cấp như thế này chứ”

Cố Cơ Uyển lại không nhìn cô ta, chỉ là nhìn mấy người bạn: “Tối nay có muốn ở lại khách sạn này không?”

Ba người bạn lập tức lắc đầu, ở chỗ này một đêm phải cần bao nhiêu tiền? Không! Nghĩ cũng không dám nghĩ!

Bữa cơm này còn không biết phải giải quyết như thế nào kìa!

“Tớ muốn.” Cố Cơ Uyển từ trong túi xách lấy ra một tấm thẻ, đưa cho phục vụ: “Xem ra cái người được gọi là bạn tôi không có tiền giúp tôi thanh toán rồi, nhốn nháo nửa ngày, không nghĩ tới là một quý nghèo.”

“Cậu giúp tôi nhìn coi khách sạn còn phòng hay không, loại có thể ở bốn người.”

Tối nay cô không muốn ở nhà họ Mộ, dĩ nhiên cũng không muốn về nhà họ Cố, cho nên, ở chỗ này ở là một lựa chọn tốt.

Con người Mộ Khải Trạch có dã man thế nào đi nữa, cũng không đến nỗi sẽ gây chuyện ở khách sạn cao cấp như vậy.

Bắc Lăng này, là một nơi pháp trị!

Dương Băng Băng tinh mắt, thấy đặt trên đĩa phục vụ, là một tấm thẻ đen kim cương!

Thẻ đen kim cương! Đó là thẻ phát hành số lượng có hạn! Hạn mức mỗi tấm thẻ thấp nhất là một trăm năm mươi tỷ, không giới hạn!

Con quý nghèo Cố Cơ Uyển, sao có thể có thẻ như vậy?

Sau khi phục vụ thấy thẻ đen kim cương, biểu cảm cả khuôn mặt trong nháy mắt thay đổi, lập tức cúi người cười nói theo: “Tôi lập tức sắp xếp một phòng sang trọng cho cô.”

“Chờ một chút! Cái này không thể nào!” Dương Băng Băng ngăn phục vụ tiến lên, vội la lên: “Cậu biết cô ta là người thế nào không? Một cô chủ không được nhà họ Cố cưng chiều mà thôi!”

“Toàn bộ nhà họ Cố cũng không thể có người có thẻ đen kim cương, một cô chủ nhỏ nhoi bị vứt bỏ như cô ta sao

có thể có? Cái này không khoa học tí nào!”

Tuy nói loại thẻ đen kim cương này hạn mức thấp nhất chỉ cần một trăm năm mươi tỷ, trên thực tế, một trăm năm mươi tỷ đối với người có tiền trong xã hội thượng lưu mà nói căn bản không coi vào đâu.

Nhưng, cái này không có nghĩa là ai có một trăm năm mươi tỷ thì có thể mở, số người có thể đen mỗi ngân hàng là có hạn chế, chứ đừng nói là cấp bậc kim cương.

Nói thế này đi, giá trị con người thấp hơn ba mươi nghìn tỷ, ngân hàng bình thường cũng không muốn mở thẻ đen kim cương cho bạn!

Gia sản toàn bộ nhà họ Cố bọn họ cộng lại, cách ba mươi nghìn tỷ còn rất xa, người nhà họ Cố, có thể mở được thẻ đen kim cương? Đùa sao!

“Tám thẻ này nhất định là giả, cậu tra rõ rồi nói saul”

Ánh mắt ba người bạn cũng rơi vào trên người Cố Cơ Uyển, bọn họ dĩ nhiên không nghi ngờ thẻ này là giả, nhưng, thẻ này làm sao có?

Người xung quanh cũng đều nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, quan sát cô từ đầu đến chân.

Thẻ đen kim cương so với thẻ đen cao cấp hơn, nhiều người đang ngồi như vậy, không có bất kỳ ai có tư cách có một cái.

Cô nhóc này mặt đầy tàn nhang tướng mạo không đẹp thậm chí phải nói có hơi xấu xí, ở đâu ra có thẻ này?

Nếu như không phải là giả, đó chính là... trộm?

Phục vụ đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên, một giọng nam trầm thấp từ tính truyền tới: “Ý là, thẻ của tôi là giả?”

Thẻ của anh ta...

Ánh mắt mọi người, đồng loạt quay đầu sang.

Đầu ngón tay Cố Cơ Uyển căng thẳng, không nghĩ tới, lại đang ở chỗ này đụng phải anh! Sao có thể trùng hợp như vậy!

Cậu cả Mộ, đi theo phía sau có Lâm Duệ và Dương Quân, đi ra từ cầu thang, dưới sự vây quanh của giám đốc khách sạn và mấy người phục vụ, đi tới bên này.

Người phục vụ bưng đĩa nhận ra đầu tiên, lập tức nghênh đón, cúi người chào hỏi: “Cậu cả Mộ, cái này, đây là thẻ của anh?”

Mộ Tu Kiệt không lên tiếng, phục vụ dè dặt cầm thẻ lên, phía sau thẻ, tên của tám thẻ kim cương, chính là Mộ Tu Kiệt!

Mọi người ngạc nhiên! Cô gái mặt đầy tàn nhang này, lại có quan hệ với cậu cả Mộ .

“Uyển Uyển...” Tô Tử Lạp ở trong tối kéo tay Cố Cơ Uyển.

Chẳng lẽ, chuyện Dương Băng Băng nói cô và cậu cả Mộ còn có cậu hai Mộ có quan hệ, là thật sao?

Nhưng mà, cô ấy làm sao cũng không tin, Cơ Uyển sẽ làm ra chuyện như vậy.

Cố Cơ Uyển chợt đứng lên, nhìn Mộ Tu Kiệt: “Cậu cả, có thể nói chuyện chút không?”

“Tôi còn có chút chuyện, tối về nhà nói sau.” Mộ Tu Kiệt chỉ là nhàn nhạt nhìn cô, muốn xoay người đi tới phòng bao.

Tối ... Về nhà nói sau! Về nhà.

Chẳng lẽ, cô gái này và cậu cả Mộ... Ở cùng nhau?

Cô ấy rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ, chính là cô gái hai ngày trước, đêm đó dính hôn với cậu cả Mộ, rồi đào hôn, Cố Cơ Uyển?

Giới kinh doanh rất nhiều người biết chuyện này, nhưng, Tô Tử Lạp bọn họ không phải người của giới kinh doanh, tin tức không linh động như vậy.

Cố Cơ Uyển trước giờ cũng không thích nói chuyện mình ở nhà họ Cố, bọn họ còn không biết Cơ Uyển phải dính hôn với cậu cả Mộ.

Có điều bây giờ, lời này của cậu cả Mộ, đại biểu cho Cố Cơ Uyển là người của anh ta.

Người của anh ta, ai dám đắc tội!

Dương Băng Băng đã trợn tròn mắt, mặc dù biết Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt có quan hệ, nhưng, không phải nói quan hệ một chút cũng không tốt sao?

Chị họ Cố Vị Y còn nói, người cậu cả Mộ ghét nhất chính là Cố Cơ Uyển.

Nhưng vừa rồi, mặc dù cậu cả Mộ không nói gì với Cố Cơ Uyển, nhưng, ngữ khí nói chuyện, rõ ràng có cảm giác là người một nhà.

Tại sao có thể như vậy?

“Dạ Hàn...”

Thấy Mộ Dạ Hàn tới, Dương Băng Băng như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, muốn nhào qua.

Nhưng Mộ Dạ Hàn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô ta, bước nhanh đuổi kịp Mộ Tu Kiệt: “Anh cả, anh cũng tới, thật là trùng hợp.”

“Ừ” Mộ Tu Kiệt gật đầu, bước chân không hề dừng lại.

Lâm Duệ cười nói với Mộ Dạ Hàn: “Cậu cả hẹn mấy người bạn, cậu Dạ Hàn cùng đi không?”

“Em... Có thể không?” Mộ Dạ Hàn thủ súng nhược kinh, ánh mắt nhìn Mộ Tu Kiệt đầy sùng bái!

“Dĩ nhiên có thể.”

Mộ Dạ Hàn lập tức đi theo sau lưng Lâm Duệ, Dương Băng Băng bị anh ta vứt bỏ, ngay cả một ánh mắt cũng không giữ lại.

Ai mà không biết, người có thể dùng cơm với cậu cả Mộ, đều là nhân vật lớn của Bắc Lăng.

Ăn một bữa cơm với cậu cả Mộ, mạng lưới quan hệ không biết có thể rộng lớn bao nhiêu, ai mà không muốn?

“Dạ Hàn...” Dương Băng Băng đuổi theo: “Anh đi rồi, em làm thế nào?”

“Về rồi nói.” Mộ Dạ Hàn ghét bỏ đẩy bàn tay cô ta đang níu lấy mình ra, bước nhanh theo mấy người phía trước.

“Dạ Hàn...” Dương Băng Băng còn muốn đuổi theo, lại bị giám đốc khách sạn ngăn lại.

Trơ mắt nhìn đám người bọn họ vào phòng bao VIP, Dương Băng Băng gấp đến độ giậm chân tại chỗ.

Đầu kia, Tô Tử Lạp lại cười híp mắt nói: “Ai ya, cô Dương, kim chủ của cô đi rồi, nhưng mà, bữa cơm này của mấy người hình như còn chưa trả tiền đó?”

CHƯƠNG 29: BÃI ĐỖ XE, MƯỜI PHÚT

CHƯƠNG 29: BÃI ĐỖ XE, MƯỜI PHÚT

Dương Băng Băng sừng sốt, quay đầu nhìn lại.

Chỗ bọn họ vừa ngồi, thức ăn ngon đã vơi đi phân nửa, nhưng, Mộ Dạ Hàn đã đi rồi.

“Cái này, cái này không phải là tôi... tôi ăn.”

Dương Băng Băng bị dọa có hơi bất an, một bàn này, ít nhất phải tốn mấy trăm triệu.

“Đó là... là cậu chủ Dạ Hàn ăn.. “

“Nhưng mà, hình như cậu chủ Dạ Hàn cũng không giao phó gì, cô và cậu ấy ngồi cùng bàn, tính tiền không phải chuyện đương nhiên sao?”

Hai tay Tô Tử Lạp khoanh trước ngực, ánh mắt khinh thường rơi vào mặt cô ta: “Cô là cô chủ nhà họ Dương, sẽ không phải ngay cả tiền một bữa cơm cũng không trả nổi chứ?”

Đúng là thời thế thay đổi, vừa rồi Dương Băng Băng nói gì?

Bây giờ, Tô Tử Lạp cũng nói y nguyên trả lại cho cô ta: “Ăn nhiều như vậy, bữa cơm này không rẻ, Cô Dương, cô có tiền trả không? Có cần giúp đỡ hay không?”

“Cô...” Tô Tử Lạp đáng chết! Lại dám lấy lời cô ta giễu cợt cô ta!

“Ha, có điều, bọn tôi sẽ không giúp cô thanh toán đâu! Nếu cô không có tiền muốn ăn quỵt, tôi ngược lại có thể báo cảnh sát giúp.”

“Ai nói tôi không có tiền?” Dương Băng Băng dù gì cũng là tiểu thư nhà họ Dương, tiền riêng mấy trăm triệu, cô ta vẫn có.

Nhưng, đau lòng! Mấy trăm triệu, có thể mua hai ba cái túi xách!

Tại sao có thể như vậy? Mộ Dạ Hàn tên khốn kia, đưa cô ta ra ngoài ăn cơm, mình lại chuồn mất, để cô ta trả tiền!

Cái gì mà cậu chủ Mộ, thật là chó má! Ăn cơm cũng phải để con gái trả tiền, thật quá đáng!

Thấy phục vụ đưa hóa đơn lên, Dương Băng Băng khóc không ra nước mắt.

Mấy trăm triệu, đau đến nỗi cô ta muốn chết luôn!

“Nếu quả thật khó khăn như vậy, bữa cơm này, tôi mời cô ăn cũng được.” Cố Cơ Uyển vừa đứng lên bỗng lên tiếng.

Dương Băng Băng rất muốn nói, ai cần cô mời?

Nhưng, mấy trăm triệu và mặt mũi... Ở đây lại không có ai quen biết mình, mặt mũi... Cũng chỉ mất mặt ở chỗ này mà thôi.

Chờ sau khi rời đi, mọi thứ ở đây đều không liên quan đến cô ta, có phải không?

“Cô, cô được cậu cả Mộ nuôi, có tiền như vậy, mọi người... đều là bạn bè, cô muốn mời tôi, tôi cũng không ngại.”

Cô ta siết chặt lòng bàn tay, lập tức nói với phục vụ: “Cô ta nói cô ta mời, dù sao cô ta có thể đen, cậu quẹt thẻ cô ta là được!”

Dương Băng Băng xoay người muốn đi

Cố Cơ Uyển con nhỏ ngu xuẩn, lại vì mặt mũi thanh toán cho cô ta, mặt mũi thì có là gì, mấy trăm triệu kia kìa!

Cô ta đi ra ngoài, có ai biết chuyện này? Cho dù sau này mấy người này nhắc tới, cô ta không thừa nhận, ai mà tin?

Ý Dương Băng Băng đã quyết, lập tức muốn rời khỏi.

Tô Tử Lạp kéo tay áo Cố Cơ Uyển, mặt không phục: “Tại sao phải thay cô ta tính tiền? Mấy trăm triệu đấy!”

Đau lòng quá.

“Không sao, không phải Đàm Kiệt vẫn đang quay video sao? Tối nay phát tán nó lên mạng.”

Cố Cơ Uyển cười dịu dàng, lấy thẻ đen kim cương ra một lần nữa.

Đàm Kiệt cười nói: “Yên tâm, không quá một giờ, tất cả mọi người đều sẽ biết, cô chủ nhà họ Dương Dương Băng Băng không có tiền ăn cơm, cần Uyển Uyển thanh toán giúp.”

“Cố Cơ Uyển, cô có ý gì?” Dương Băng Băng đã sắp đi tới cửa thang máy bỗng dừng chân, lập tức quay lại!

“Các người dám bêu xấu tôi! Tôi phải báo cảnh sát!”

“Bọn tôi có bêu xấu cô sao? Bây giờ tôi thay cô quẹt thẻ, chẳng lẽ không phải là sự thật?”

Cố Cơ Uyển nhún vai một cái, mặt vô tội: “Tôi không có bịa đặt sự thật, thì không phải là bêu xấu, hơn nữa, bọn tôi còn có video làm chứng.”

“Các...các người...các người...quá đáng lắm rồi!”

Dương Băng Băng tức đến mức đầu ngón tay cũng đang run rẩy, vội vàng mở túi xách của mình, lấy một tấm thẻ ra.

“Tự tôi trả tiền! Ai cần cô mời? Loại xấu xí như cô, cô muốn mời, tôi còn không thèm ăn! Cái mặt đầy tàn nhang, ghê tởm chết người ta”

Mấy trăm triệu mà thôi! Cũng không phải là không trả nổi!

Đám tiện nhân này, thật là quá đáng!

Nhìn bộ dạng Dương Băng Băng vừa tức vừa xót xa quẹt thẻ, bốn người bạn hiểu ý cười một tiếng, khách khứa xung quanh cũng vui vẻ.

Cuối cùng Dương Băng Băng hung ác trợn mắt nhìn Cố Cơ Uyển, lúc xoay người rời đi, gương mặt lập tức thành bộ

dạng khóc lóc thảm thiết.

Mấy trăm triệu, cả mấy cái túi xách hàng hiệu, nhưng ngay cả một miếng ăn cũng không ăn!

Ức hiếp người quá đáng, thật ức hiếp người quá đáng!

“Đi thôi, ở khách sạn cao cấp.” Cố Cơ Uyển thu thẻ đen kim cương vào, tâm tình không tệ.

Phục vụ lập tức cung kính đưa bọn họ đi.

Căn phòng hai phòng ngủ một phòng khách, mặc dù không phải là phòng tổng thống, nhưng cũng đầy đủ sang trọng.

“Trời ơi! Ghế sofa thật là mềm, phòng thật là lớn, bồn tắm có thể cho mấy người chúng ta cùng tắm...”

Bị Cố Cơ Uyển liếc, Tô Tử Lạp lập tức im miệng, nhưng vẫn cười hì hì: “Dù sao, chính là rất lớn rất lớn mà!”

“Đời này của tớ chưa từng ở khách sạn cao cấp như vậy.” Đàm Kiệt sờ chỗ này một cái, đụng chỗ kia một tí, thật là không dám tin.

“Uyển Uyển, cậu thật sự ôm chân cậu cả Mộ sao? Ngay cả thẻ đen kim cương anh ta cũng cho cậu, đối với cậu thật tốt mà”

“Đúng vậy đó, cậu bây giờ là bạn gái của cậu cả Mộ sao? Không đúng, các người còn ở chung với nhau! Không phải là cậu đính hôn với anh ta rồi đấy chứ?”

Rất nhiều tin tức thoáng qua không ngừng trong đầu Tô Tử Lạp, bỗng nhiên, cô trợn to đôi mắt, nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển.

“Không đúng không đúng, cậu cả Mộ không phải mới vừa đính hôn sao? Cũng không đúng, hình như vị hôn thê đào hôn, tiệc đính hôn hủy bỏ... Uyển Uyển, chắc không phải cậu...”

Cố Cơ Uyển nhìn cô, coi như cô đã đoán trúng.

Không nghĩ tới, Tô Tử Lạp lại kinh ngạc nói: “Sẽ không phải là cậu cả Mộ bị bỏ rơi, lúc tâm tình không tốt, cậu đúng lúc chen vào an ủi anh ta, thế là... thế là thuận lý thành chương làm người phụ nữ của anh ta chứ?”

Mộ Hạo Phong đứng trước cửa sổ sát đất, không nói một lời nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển.

“Trí tưởng tượng tốt như vậy, sao không đi viết tiểu thuyết đi?” Cố Cơ Uyển dường như trợn mắt nhìn Tô Tử Lạp.

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tô Tử Lạp cũng cảm thấy, Uyển Uyển như vậy... Khụ, sắc đẹp, cho dù muốn an ủi cậu cả Mộ, có lẽ cũng không tới phiên cô ấy.

Nhưng bây giờ, cậu cả Mộ người ta nói với cô ấy “Về nhà nói sau”, người ta là người một nhà đấy!

Đàm Kiệt cũng nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, không bỏ qua cho từng biểu cảm của cô: “Cậu thật sự... Đi theo anh ta sao?”

Mọi người đều tò mò muốn chết, còn bộ dạng Cố Cơ Uyển như chuyện này không liên quan đến mình.

Cô đứng lên, đi vào phòng: “Một đám ngu ngốc!”

“Aiya! Cậu nói rõ ràng coi, ai ngu ngốc?” Đàm Kiệt không phục, bọn họ chỉ là không quan tâm cuộc sống của những nhân vật lớn mà thôi.

Cố Cơ Uyển không để ý tới bọn họ nữa, đóng cửa đi ngủ.

Lại không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền tới giọng nói kinh ngạc của Đàm Kiệt và Tô Tử Lạp: “Uyển Uyển, thì ra cậu... cậu chính là cái vị hôn thê đào hôn đối!”

Mẹ ơi! Tin tức nóng hổi như vậy, mà bây giờ mới biết lên mạng tra tin tức liên quan.

Cô hai nhà họ Cố đào hôn ở tiệc đính hôn, tiệc đính hôn bị lùi qua ba ngày sau!

Nói cách khác, ngày mốt, Uyển Uyển phải đính hôn lần nữa với cậu cả Mộ

Cô ấy lập tức trở thành vị hôn thê danh chính ngôn thuận của cậu cả Mộ

Mẹ ơi, cái nhóm nhỏ của bọn họ, rốt cuộc cũng có người thoát nghèo!

Cố Cơ Uyển vẫn không để ý tới bọn họ, chỉ là nhìn tấm thẻ đen trên tay mình.

Cái này là hôm nay Lâm Duệ đưa cô để chuẩn bị cho lúc cần, thuận tay cho cô, đương nhiên là ý của cậu cả Mộ.

Cho dù là kiếp trước, cậu cả Mộ đối với cô đều vô cùng hào phóng, tiền, cô có nhiều đến mức dùng không hết.

Kiếp này, trái lại cô không nghĩ tới tiếp tục vô cớ dùng tiền của người ta, tiền này, phải trả.

Cất thẻ đen vào, cô nhắm mắt, ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên, tiếng tin nhắn điện thoại đánh thức cô từ trong giấc mộng.

Lấy ra xem, là tin nhắn của Mộ Tu Kiệt: “Bãi đỗ xe, mười phút.”

CHƯƠNG 30: CÒN NÓI KHÔNG PHẢI CỐ Ý

CHƯƠNG 30: CÒN NÓI KHÔNG PHẢI CỐ Ý

Anh chính là một người bá đạo như vậy, mười phút, không đi xuống, anh nhất định sẽ cho Lâm Duệ đi lên đóng gói cô xách đi!

Cố Cơ Uyển hiểu rất rõ tính khí của người đàn ông này.

Mười phút, cô ngay cả nước cũng không kịp uống một ngụm, cầm túi xách từ trong phòng đi ra.

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt còn đang xem tivi màn hình lớn, Mộ Hạo Phong ngồi trên ghế bên cửa sổ, cầm điện thoại không biết đang xem tin tức gì.

“Đi đâu?” Anh ta hỏi.

“Tớ có chút việc, đi ra ngoài một chút.” Cố Cơ Uyển không muốn giải thích quá nhiều.

“Tớ đi với cậu.” Hôm nay chọc Dương Băng Băng, không biết người phụ nữ hẹp hòi đó có báo thù trả đũa hay không.

“Không sao, có người đang đợi tớ, ngay bãi đỗ xe, tớ đi một lát sẽ trở lại”

“Sợ rằng đi rồi không về được.” Tô Tử Lạp quay đầu, nháy mắt mấy cái với cô: “Có phải cậu cả Mộ muốn cậu về nhà rồi hay không?”

Người ta rất nhanh chính là vị hôn phu vị hôn thê danh chính ngôn thuận rồi, về nhà, không phải rất bình thường à?

Cố Cơ Uyển vẫn không muốn giải thích, chỉ nói: “Là cậu cả Mộ.”

“Không trang điểm sao? Tớ có hộp trang điểm”

“Trang điểm rồi.” Cái mặt đầy tàn nhang này, không phải là về lên sao?

“Uyển Uyển...”

“Lát nữa nói sau.”

Cửa phòng ở sau lưng cô đóng lại, nhìn thời gian trên điện thoại, cộng thêm hai phút vừa rồi kì kèo ở phòng, bây giờ, đã qua năm phút.

Ra cửa, Cố Cơ Uyển đi nhanh tới thang máy, may mắn chính là, thang máy cũng không bị ai chiếm dụng.

Không tới mười phút, cô xuất hiện ở trước cửa xe cậu cả Mộ.

Lâm Duệ mở cửa xe cho cô, chờ sau khi cô đi vào, Lâm Duệ đóng cửa lại rồi đi.

Bầu không khí hơi lúng túng, Lâm Duệ đi là có ý gì? Bọn họ phải ở đây nói rất lâu sao?

Chiếc siêu xe này sau khi nâng cấp, không gian và thiết bị phía sau thật sự có thể nói là xa hoa.

Người đàn ông nằm ngả người ra sau chiếc ghế da, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, dường như có hơi mệt.

Trước đó Cố Cơ Uyển đã ngủ một lúc ở phòng, lúc này, đã là mười một giờ đêm.

“Cậu cả Mộ..” Cô thăm dò gọi một tiếng, đối phương một chút phản ứng cũng không có.

Cố Cơ Uyển hơi bực mình, kêu cô xuống, nhưng lại chỉ lo nghỉ ngơi, có ý gì?

Trên đầu vai Mộ Tu Kiệt dường như có thứ gì đó, Cố Cơ Uyển vốn không muốn để ý, nhưng lại theo bản năng nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Cậu cả Mộ có chứng sạch sẽ nhẹ, trên y phục có gì đó nhất định không thoải mái, cô do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn nhào người qua, muốn nhặt thứ đó trên đầu vai anh.

Không ngờ lúc vừa muốn thu tay lại, người đàn ông nhìn như đã ngủ bỗng nhiên mở mắt ra, chợt chế trụ cổ tay cô.

Anh chỉ là nhẹ nhàng kéo, Cố Cơ Uyển đã hoàn toàn mất đi trọng tâm, trong nháy mắt nhào vào trong ngực anh

“Cậu cả Mộ...”

“Lại muốn câu dẫn tôi?” Giọng nói người đàn ông hơi trầm thấp, từ mùi rượu trên người anh có thể thấy tối nay chắc anh uống không ít.

“Không có, chỉ là...”

“Cô đoán tôi có tin hay không?”

Cố Cơ Uyển cắn môi, trợn mắt nhìn anh, người ta còn chưa giải thích xong, anh đã kết luận rồi?

“Phải, tôi câu dẫn anh, nếu anh biết rồi, có thể buông tay ra không?”

Lười lý luận với anh, chuyện người này đã nhận định, thì ít có ai có thể thay đổi suy nghĩ của anh.

“Cậu cả Mộ, buông tôi ra trước.” Kéo tay cô như vậy, cô chỉ có thể một mực duy trì tư thế nằm trên người anh, không đứng lên nổi.

“Chọc tôi, lại muốn thoát thân?” Mộ Tu Kiệt nheo mắt lại, trong con người thâm thúy kia, ẩn giấu một hơi thở khiến người ta bất an.

Cố Cơ Uyển nghĩ thấy mùi nguy hiểm, lật đặt muốn chống chân anh đứng lên.

Nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới, chỗ tay rơi xuống, lại... tại... trở nên cứng ngắc trong nháy mắt!

“Cô!” Nếu như nói vừa rồi thật sự là nhặt thứ gì đó cho anh, vậy bây giờ, còn có thể nói không phải cố ý?

May là cậu cả nhà họ Mộ quen trầm ổn, lúc tay cô rơi xuống, bởi vì không nhìn được mặt lập tức biến sắc.

“Tôi không phải! Không phải cố ý!” Cố Cơ Uyển bị dọa thiếu chút nữa muốn ngất đi!

Trời ơi! Đây là tình huống gì! Cô lại cọt nhà cậu cả Mộ! Thật muốn hét lên!

Tay chân luống cuống muốn đứng lên từ trên người anh, nhưng hình như đụng phải càng nhiều chỗ hơn.

Cơ thể của người đàn ông, sau khi bị cô đụng chạm lung tung, càng căng chặt, cứng rắn!

Bàn tay của anh bỗng nhiên rơi xuống sau lưng cô, ép cô xuống: “Đừng lộn xộn!”

Có lẽ là tối nay uống nhiều, nếu không, lúc nghe cô nói muốn ở khách sạn với đám nam nữ kia, anh sẽ không lập tức gọi cô xuống.

Cũng sẽ không bị cô đụng hai cái, liền... Thiếu chút nữa mất không chế

Cố Cơ Uyển nằm trên đùi anh, không dám cử động lộn xộn: “Tôi thật sự... Không phải cố ý.”

Lấy tư thế cực kì không lịch sự đè chân anh, cô có thể cảm nhận rõ ràng được mỗi một biến hóa trên cơ thể anh.

Cái gì mà nam thần cấm dục! Loại tin tức giả dối này cũng không biết là ai truyền ra trước, thật muốn cười ha ha vào mặt người đó

Tay của người đàn ông còn đè sau lưng cô, nhiệt độ đầu ngón tay, dường như xuyên qua quần áo dính vào da cô.

Trong phút chốc làm mỗi tế bào trên người Cố Cơ Uyển cũng khẩn trương theo.

Lần đầu tiên của bọn họ, dường như cũng ở trên xe...

“Nghĩ gì vậy?” Giọng nói người đàn ông từ tính khàn khàn rơi xuống từ đỉnh đầu, cùng với hơi thở mê hoặc.

“Chỉ nhớ tới.” Lời này, tuyệt đối chân thực.

Cô động động, nhưng không nghĩ tới tay Mộ Tu Kiệt nhìn như tùy ý đặt sau lưng cô, nhưng, khi cô muốn ngồi dậy, mới giật mình phát hiện sức lực kia có bao lớn!

Bị ép hoàn toàn không dậy nổi, cái quỷ gì vậy!

“Cậu cả Mộ...”

“Có phải tôi đã nói, không cho phép cô cử động?” Hơi thở của anh có hơi loạn.

Chân bị cô đè, rõ ràng rất không dễ chịu, nhưng, dường như không muốn để cô chỉ đứng lên như vậy.

Mang một chút ý muốn trừng phạt, bàn tay của anh từ sau lưng cô dần đi xuống.

“Cậu cả Mộ!” Cố Cơ Uyển trợn to đôi mắt long lanh, kêu lên: “Tôi không động nữa, dừng tay lại!”

Bàn tay Mộ Tu Kiệt dừng lại, vị trí của ngón tay, khiến cô vô cùng xấu hổ.

Cố Cơ Uyển cắn môi, nhỏ giọng nói: “Anh để tôi ngồi dậy trước đã, có lời gì... từ từ nói.”

“Bọn họ chính là đối tượng trước kia cô qua lại?” Liên quan tới tin đồn giao du lăng nhăng của cô ba nhà họ Cố, thật đúng là không ít.

Anh đối với vị hôn thê này trước giờ không thêm để ý, tin tức của cô, anh chưa từng nghe qua. của anh trầm thấp đáng sợ: “Phải không?”

CHƯƠNG 31: CÔ GÁI, QUỆT THOẢI MÁI

CHƯƠNG 31: CÔ GÁI, QUỆT THOẢI MÁI

Cổ Cơ Uyển chỉ cảm thấy cổ bỗng nhiên lạnh lẽo, hình như, có loại dự cảm không được tốt?

“Phải...” Cô siết chặt quả đấm, nói cho mình, lần này không thể cúi đầu trước Mộ Tu Kiệt.

“Tôi sẽ không tuyệt giao với bọn họ, cậu cả Mộ, anh không cần...”

“Cái cậu rất có khí chất, tên Hạo Phong?” Rất đẹp trai? Rất MAN?” Ha! Muốn chết có phải không?

“Làm sao... A ! Anh làm gì đó?” Tay đặt đầu đấy!

Cổ Cơ Uyển bị dọa lập tức giãy giụa, hai tay mò ra sau lưng tìm kiếm, muốn đẩy tay anh ra khỏi người mình.

Nhưng mà, không đẩy được chút nào!

“Mộ Tu Kiệt, anh chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề sao?” Lại hạ thủ với cô

“Tôi làm gì cô sao?” Tay anh luôn đặt ở đây, là chính cô đẩy không ra mà thôi.

Xúc cảm phía dưới, dường như cũng không tệ, nhưng, vừa nghĩ tới cái người tên Hạo Phong ở trong lòng cô vừa đẹp trai vừa MAN,, đôi mắt của cậu cả Mộ trong nháy mắt trở nên thâm trầm.

Bỗng nhiên, anh nâng tay lên, một cái bóp rơi xuống: “Ở trước mặt vị hôn phu của cô si mê người đàn ông khác, gan to đấy!

Bóp một tiếng, cơn đau nhói lập tức từ cái móng nhỏ truyền ra.

Cổ Cơ Uyển mở to đôi mắt, thờ hồn hển! “Mộ Tu Kiệt, anh dựa vào cái gì mà đánh tôi!”

Bực nhất chính là, dựa vào cái gì đánh chỗ đó của cô... chỗ đó! “Tôi không phải con nít, buông tôi ra!”

Chỉ có con nít mới bị phạt như vậy, anh quá si nhục người ta rồi!

“Vậy à?” Đôi mắt của người đàn ông, nhìn chăm chăm gò má quặt cường của cô: “Cô đây là muốn nhắc nhở tôi, cô không còn nhỏ nữa?”

“Tôi đương nhiên không còn nhỏ nữa!” Kiếp trước, cô đã sống đến hai mươi ba tuổi, cũng kết hôn lập gia đình rồi, nhỏ chỗ nào?

“Cô...”

Cơ thể bỗng nhiên bị người ta lật ngược, Cổ Cơ Uyển đối diện với anh, đôi mắt quả hạnh tròn tròn.

“Là không nhỏ.” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt rơi xuống, hô hấp lại rối loạn.

Anh đang nhìn cái gì?

Cổ Cơ Uyển theo tâm mắt anh, cúi đầu nhìn, đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đến đỏ bừng.

“Không cho phép nhìn!” Tên khốn kiếp!

Cổ áo của cô bị kéo ra lúc nào? Nút áo vừa rồi rõ ràng còn cài tốt.

Cổ Cơ Uyển rốt cuộc có cơ hội từ trên đùi anh ngồi dậy, tay chân luống cuống nhanh chóng kéo cổ áo mình lên.

“Tự cô kéo quần áo ra, không phải là để cho tôi nhìn sao?” Người đàn ông cũng không ngăn động tác của cô, chỉ là nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn hốt hoảng của cô.

Đây chính là mặt mũi thật của cô sao? Kỳ quái chính là, tối nay lúc vừa đi vào phòng ăn, anh nhìn một cái đã nhận ra cô.

Mặt đây tàn nhang, rõ ràng là rất khó coi, nhưng, nhìn lâu rồi dường như cũng thuận mắt.

Thậm chí, anh còn cảm thấy, trên mặt cô gái có chút tàn nhang, cũng khá đáng yêu.

“Tôi không có!” Cổ Cơ Uyển thờ hồn hển, trợn mắt liếc anh.

Cô cố ý kéo quần áo ra lúc nào? Rõ ràng là vừa rồi nằm trên đùi anh giãy giụa, không cần thận kéo ra.

Người này, luôn cho cô tội danh không có chứng cứ! Lại muốn nói cô câu dẫn anh có phải không?

Dáng vẻ nha đầu này để phòng anh khắp nơi, khiến anh có hơi khó chịu, ở bên cạnh tên Hạo Phong kia, có phải đặc biệt buồn lòng thậm chí là chủ động hay không?

Nhưng điều anh càng khó chịu là, biểu hiện bây giờ của mình coi là cái gì? Sợ cô vợ nhỏ bị cướp đi sao?

Thật là rối loạn.

Ngón tay thon dài khêu khêu, không biết điều thuốc rơi vào đầu ngón tay lúc nào, Mộ Tu Kiệt nghiêng đầu, muốn châm lửa.

Cố Cơ Uyển lại trợn mắt nhìn anh nói: “Ngày ngày không phải hút thuốc thì uống rượu, sớm muộn cũng đi đời!”

Chất lượng giấc ngủ của anh rất kém, chỉ là bởi vì thể trạng đặc biệt tốt, cho dù ba ngày ba đêm không ngủ, cơ thể cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng, kiếp trước cô từng học được, hút thuốc sẽ ảnh hưởng giấc ngủ, quanh năm ngủ không được tốt, có là người sắt khỏe mạnh đi nữa cũng sẽ không chịu nổi.

Bớt hút thuốc, có lẽ có thể thay đổi tốt một chút.

“Quan tâm tôi?”

“Ai quan... Phải! Tôi quan tâm anh, cậu cả Mộ” Thật muốn trợn mắt! Ánh mắt dọa người thì giỏi lắm? Còn không cho người ta nói thật?

Có điều, vừa rồi suy nghĩ nhiều như vậy, đó là biểu hiện quan tâm anh sao?

Cố Cơ Uyển hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác nhìn cửa sổ.

Không rảnh mà quan tâm anh, kiếp trước bị anh tổn thương còn chưa đủ sâu sao?

Quả thật là cả đời đều hủy trong tay anh!

Mặc dù người ta thật ra cũng không làm gì, nhưng mà, chính là cái gì cũng không làm, hại cô khổ cả đời!

Cô hình như không phát hiện, mình bây giờ vẫn ngồi trên đùi Mộ Tu Kiệt, mà người phía sau, dường như cũng không có ý nhắc nhở cô.

Nhìn bộ dạng cô nhóc này quật cường, chẳng biết tại sao, đột nhiên, tâm trạng dường như khá hơn nhiều.

Đầu ngón tay anh khẽ búng, điều thuốc kia bị anh tiện tay vứt vào thùng rác bên cạnh.

“Có lời gì muốn nói với tôi không?”

“Không có gì muốn nói!” Một câu cũng không muốn nói!

Người đàn ông cười nhạt, đáy mắt lướt qua ý cười hiểm thấy, vui vẻ này, ngay cả chính anh cũng không nhận ra được.

“Là muốn về nhà rồi nói?” Anh nhướn mày, tay đặt trên eo cô, nhẹ nhàng đỡ cô.

Eo này, còn nhỏ hơn so với tưởng tượng của anh.

Vốn Cố Cơ Uyển muốn nói, ai muốn về nhà với anh, nhưng nghĩ ngợi, chợt nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn anh, có hơi bất ngờ.

Anh thế mà lại nhớ lời cô!

Lúc đó là ở phòng ăn, cô nói muốn nói chuyện với anh, mà anh nói, về nhà nói sau!

Chuyện này, chính cô cũng sắp quên mất, không nghĩ tới cậu cả Mộ bận trăm công ngàn việc, lại nhớ ở trong lòng.

Suy nghĩ một chút, cô ngồi ngay ngắn lại, nhìn thẳng mặt đối mặt với anh.

“Hôm nay tôi quẹt thẻ của anh.” Về mặt cô hơi nghiêm túc, bởi vì, chuyện muốn nói là chuyện nghiêm túc.

Đôi mày kiếm của Mộ Tu Kiệt hơi cau lại, bàn tay nắm eo cô.

Anh hơi xoắn xuýt, nên ném cô ra ngoài, hay là, mặc cho cô tiếp tục gieo họa mình?

Nha đầu này vì nói chuyện với anh, xoay người đối mặt anh, nhưng có lẽ cô không nghĩ đến, mình bây giờ đang ngồi trên đùi anh.

Giống như, tiệc đính hôn đêm đó, cô cũng như bây giờ vậy.

Chỉ là cô lúc đó, say mê, điên cuồng, giống như con mèo hoang nhỏ.

Vừa nghĩ tới cái eo thon nhỏ và sự ấm áp của cô, hô hấp của Mộ Tu Kiệt phút chốc trở nên nặng nề hơn.

Bàn tay nắm chặt eo cô, cũng không tự chủ siết chặt.

Giọng anh có hơi khàn: “Sau này quẹt thẻ, không cần nói với tôi”

Thẻ này, vốn dĩ chính là cho cô.

Nếu không phải đã sống một đời, Cố Cơ Uyển thật sự bị vẻ đẹp trai này của cậu cả Mộ, làm mê muội đầu óc.

Đàn bà thích nhất đàn ông làm gì? Đường nhiên là, móc một tấm thẻ đen ra, thâm tình nói: “Cô gái à, quẹt thoải mái!”

Nhưng cô đã sớm thấy rõ ràng, người đàn ông này có thể để cho người ta tùy ý quẹt, nhưng, tuyệt đối sẽ không thâm tình.

Tỉnh táo lại chút! Đừng vì giọng điệu khàn khàn của người ta, lại mê muội!

“Không, đó là tiền của anh, tôi sẽ trả.” Điểm này nhất định phải nói rõ.

Mộ Tu Kiệt nhíu mày: “Trả?”

“Đúng!” Nhất định phải trả! Cô tuyệt không làm sâu mọt của xã hội! Lại càng không muốn làm ký sinh trùng bên cạnh cậu cả Mộ.

“Tôi bây giờ không có tiền, có điều, tôi có thể dùng phương thức điều chế để trả ”

Người đàn ông lại chỉ nhìn chăm chăm vào nơi hai tay mình khép lại.

Thì ra eo cô gái này thật sự có thể dùng hai tay ôm lấy, anh là lần đầu tiên, phát hiện bí mật này.

Cảm giác ôm cả người cô trong lòng bàn tay, dường như, cũng không tệ.

Đêm qua, dường như anh cũng như vậy, nắm eo cô, cho cô ở trên đùi anh, điên cuồng lắc lư...

CHƯƠNG 32: CẬU CHỦ MỘ, CHÚNG TA ĐANG BÀN CHUYỆN CÔNG VIỆC

CHƯƠNG 32: CẬU CHỦ MỘ, CHÚNG TA ĐANG BÀN CHUYỆN CÔNG VIỆC

“Cậu chủ Mộ, anh rốt cuộc có đang nghe không đó?” Cổ Cơ Uyển nhú mày.

Người đàn ông này, không biết đang nhìn đi đâu!

Đôi mắt cô nhìn xuống dưới, vẫn không thấy rõ anh đang xem cái gì, thì người đàn ông khẽ nói: “Cách điều chế?”

“Không sai! Chính là cách điều chế.” Nói xong câu này, Cổ Cơ Uyển trở nên nghiêm túc.

“Nhân hiệu thuộc tập đoàn Century, Thanmelin....”

Đôi mắt của Mộ Tu Kiệt trầm xuống: “Sao cô biết Thanmelin?”

Thanmelin là một trong những dòng sản phẩm chăm sóc da thuộc chuỗi thương hiệu Hongyan thuộc tập đoàn Century của anh, nhưng dòng sản phẩm này cho đến nay vẫn chưa được tung ra thị trường.

Ngoài những nhân viên cấp cao và đội ngũ R&D bên trong nội bộ Hongyan, thì người ngoài không thể biết được, thế mà Cổ Cơ Uyển lại biết tên nhân hiệu chưa được công khai này?

Cổ Cơ Uyển khẽ nhọc nhằn, mới nghĩ ra là lúc này Thanmelin vẫn chưa được tung ra thị trường.

Cô biết trước, thật sự là có chút không phù hợp.

Chẳng qua, chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể giả bộ không biết: “Không phải tôi sắp đính hôn với anh hay sao? Với tư cách là vợ sắp cưới, biết một chút bí mật của anh có gì mà kì lạ chứ.”

Nhưng cậu Mộ đây hiển nhiên không chấp nhận câu trả lời giả vờ ngớ ngẩn này của cô: “Đừng đánh trống lảng, sao cô lại biết được?”

“Tôi không muốn nói.” Lừa được anh là không thể, Mộ Tu Kiệt khôn khéo như vậy, viện một cái cớ nào cũng đều không thể qua mắt của anh được.

Dứt khoát không nói gì thì hơn.

“Anh muốn truy hỏi đến cùng vì sao tôi biết, hay là muốn biết làm thế nào để Thanmelin tung ra thị trường trước?”

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ của cô, khuôn mặt thẳng thắn, không có chút gì là làm việc trái với lương tâm.

Lúc này, vòng eo nhỏ nhắn của cô vẫn đang nằm trong tay anh, mảnh khảnh đến nỗi chỉ cần anh dùng lực một chút thì sẽ bẻ gãy được!

Hô hấp nặng thêm, anh chỉnh lại chỗ ngồi của mình, không để cho cô cảm giác được sự thay đổi này của mình.

Gần đây không biết có phải bởi vì vừa mới được chạm vào phụ nữ hay không mà suy nghĩ hơi nhiều, lúc ôm cô thì lại dễ bị kích thích như vậy?

Anh rất không thích loại cảm giác mất khống chế này.

Nhưng dường như không thể chống lại được.

“Nói, làm thế nào có thể để Thanmelin tung ra thị trường trước?” Anh khẽ dịch chuyển vị trí của cô, không để cho cô ép quá chặt vào vị trí đó của mình.

Từ nãy giờ vẫn luôn ép chặt, anh cố xua tan suy nghĩ đó, không thì khó mà khống chế được.

“Thanmelin không thể tung ra thị trường, đó là do quá trình điều chế chất làm trắng da xảy ra vấn đề, yếu tố hoạt tính mà các anh muốn không phát huy hết tối đa tác dụng của nó.”

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm ánh mắt nghiêm túc của cô.

Anh phát hiện, lúc cô bé này nghiêm túc, đôi mắt thật sự rất đẹp, giống như viên trân châu đang tỏa sáng.

“Thật ra để phát huy hết tác dụng của nó thì chỉ cần dùng phương pháp nóng lạnh luân phiên trong quá trình điều chế nước cất là được. “

Tinh chất làm trắng trong Thanmelinh của bọn họ, nước sử dụng cả quá trình đó không phải là nước bình thường, mà là nước cất được điều chế từ thảo mộc.

Nhưng nước cất của bọn họ lại dùng cách khử trùng ở nhiệt độ không đổi trong quá trình điều chế.

Điều bọn họ không biết đó là những bông hoa tươi mới hái xuống, được chưng trong môi trường vừa nóng vừa lạnh đó thì càng tinh khiết hơn.

Đây là bí mật nhỏ mà Cố Cơ Uyển trong lúc vô tình phát hiện ra ở kiếp trước, nhưng kiếp trước, Mộ Tu Kiệt căn bản không muốn nói chuyện với cô.

Trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng lại không có cơ hội nói chuyện với anh, nên cô phàn nàn việc này với Cố Vị Y, người mà cô vẫn luôn tin tưởng.

Nhưng không ngờ, Cố Vị Y không biết dùng thủ đoạn gì mà lại nói phương pháp này cho Mộ Tu Kiệt.

Sau đó, Cố Vị Y trở thành một người có công lớn trong việc Thanmelinh tung ra thị trường.

“Khử trùng luân phiên nóng và lạnh?” Bàn tay của Mộ Tu Kiệt vẫn đặt trên eo của cô như cũ, bàn tay khác thì lấy điện thoại ở bên cạnh, bấm gọi một dãy số.

Anh và người bên đầu dây bên kia đang nói chuyện, không biết đối phương đưa ra nghi vấn gì, hình như không quá chấp nhận cách này.

Mộ Tu Kiệt liếc nhìn Cố Cơ Uyển, sau đó, anh thản nhiên nói: “Làm thử, ngay lập tức.”

Sau đó, anh cúp điện thoại, ném nó qua một bên, ánh mắt phức tạp rơi trên người Cố Cơ Uyển: “Cô hiểu những thứ này?”

“Hồi nhỏ đã từng tự điều chế.” Cố Cơ Uyển tìm đại một cái cớ.

“Sao tôi không nghe nói tới?”

Cô hừ một tiếng, hơi khinh thường: “Ngài Mộ đây vẫn luôn không có hứng thú đối với mọi chuyện của tôi, sao ngài có thể biết được chứ?”

Đương nhiên, điều cô nói đến đó là kiếp trước.

Nhưng đối với Mộ Tu Kiệt của hiện tại mà nói, bọn họ chẳng qua chỉ quen nhau không đến một tháng, nếu nói có hứng thú thì là không thể, chẳng qua là nghe theo bà nội mà đính hôn thôi.

Nhưng, anh phát hiện, anh đối với cô bé này hình như cũng không phải hoàn toàn không có hứng thú.

“Nếu như thử nghiệm thành công, cô muốn dùng số tiền này để trả nợ tiền của tôi nay?”

“Không, tôi nay tôi chỉ quẹt chín trăm triệu, thù lao thể này có phải quá thấp rồi hay không?”

“Cô muốn bao nhiêu?” Nếu như thử nghiệm thành công, có thể làm cho tinh chất của dòng sản phẩm này phát huy tối đa tác dụng của nó, vậy mấy trăm triệu cũng không có gì đáng nhắc.

“Yêu cầu của tôi không nhiều, ba tỷ ” Cô chỉ đưa ra một đề xuất, các nhân viên không biết phải điều chỉnh biết bao nhiêu trình tự, mới có thể thật sự điều chế thành công.

Vì vậy, ba tỷ cũng không ít, nhiều hơn nữa thì lại quá tham lam rồi.

Dù sao, phương pháp khử trùng nóng lạnh luân phiên đó vẫn cần nhân viên kỹ thuật từng chút một mà điều chỉnh nhiệt độ, phải thử nghiệm lại nhiều lần mới được.

Cô không tham lam, cũng biết tham lam sẽ có kết cục gì.

“Được, ba tỷ, đến lúc đó, cô tự quẹt thẻ.”

Mộ Tu Kiệt cũng không để ý thế đó bị cô quẹt bao nhiêu tiền, chẳng qua nếu như cô muốn tính toán, vậy thì tùy cô.

“Anh tin tưởng như vậy à, lỡ cách này không thành công thì sao?” Sao mà vừa nghe đã cảm giác 3 tỷ trong tay rồi?

“Ánh mắt của cô nói cho tôi biết, có thể thành công” Hai tay của anh lại lần nữa di chuyển đến eo của cô.

Hai tay nắm chặt lại, vẫn ôm chặt eo của cô trong lòng bàn tay như cũ.

Hơi thở dễ chịu thoảng qua đáy mắt của anh, lại nhìn nơi mà hai tay của mình đang nắm chặt, mảnh khảnh, yếu đuối, chỉ cần dùng sức là gãy!

Nếu như lần sau dùng sức một chút, không biết có thực sự gãy không?

Đôi mắt của người đàn ông nhất thời đen lại, thu hồi lực trên tay, nhưng chợt gia tăng.
“Anh...” Cố Cơ Uyển cảm giác eo mình khó chịu, cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa bị dọa chết.
Hai tay của cô đặt lên trên bả vai của Mộ Tu Kiệt, muốn mượn lực để chống đỡ bản thân, rời khỏi đùi của anh.
Không ngờ, cô vừa mới đứng lên, thì chợt bị anh kéo ngồi trở lại.
“A...” Bắp chân của anh căng chặt, thân thể cô đụng vào, thật sự là không dễ chịu.
Không dễ chịu nhất đó là tư thế này không lịch sự cho lắm, phải không?
Bàn tay của cô rơi vào bàn tay to lớn của anh, cố gắng muốn đẩy anh ra, nhưng vẫn không đẩy được.
Cố Cơ Uyển tức giận, sao mới một buổi tối mà đã bị anh ức hiếp như vậy rồi?
“Cậu chủ Mộ, chúng ta đang bàn công việc!” Làm chuyện đúng đắn có được không?
“Tôi chỉ nhìn thấy có một cô bé đang chủ động ngồi trên đùi của tôi, vẫn luôn lộn xộn từ nãy giờ.”
Hô hấp của anh rối bời, lần này đến ngay cả Cố Cơ Uyển cũng cảm nhận được, giọng nói của anh mang theo hơi thở nóng bỏng, loại hơi thở kích thích này...
Cô cuối cùng cũng nghĩ ra, vừa bắt đầu thì bản thân đã ngồi trên đùi của anh, vì để thuận tiện nói chuyện với anh, giống như thật sự... vượt quá giới hạn...
Gương mặt nhỏ nóng bừng, lan đến tận vành tai.
“Xin lỗi, giờ nói chuyện xong rồi, tôi...a!”
Thân thể nhỏ nhắn bị anh lôi qua, chợt đụng vào ngực của anh.
Giọng nói khàn khàn của Mộ Cơ Uyển làm cho người ta hơi hộp, khẽ thủ thi bên tai cô: “Chuyện của tôi... vẫn chưa xong.”

CHƯƠNG 33: BẢO BỐI, HẾT GIỜ RỒI

CHƯƠNG 33: BẢO BỐI, HẾT GIỜ RỒI

Chuyện của anh vẫn chưa xong?

Anh còn chuyện gì nữa sao?

Không phải là...

Cô gái đã có đàn ông rồi thì khác, từ trong ánh mắt của Mộ Tu Kiệt, Cố Cơ Uyển dễ dàng nhìn thấy được tin tức chất chứa trong đó.

Cô thật sự hơi hoảng loạn, Mộ Tu Kiệt hiện giờ khác xa hoàn toàn với người đàn ông lạnh lùng ở kiếp trước.

Ánh mắt ngay lúc này của anh tràn đầy dục vọng làm cho người ta hít thở không thông!

Cô hoảng sợ muốn chạy, nhưng cơ thể lại bị anh giữ lấy chặt chẽ.

Khuôn mặt đẹp trai trước mặt này đang không ngừng phóng to trong mắt cô.

Trái tim của cô nhất thời đập điên cuồng.

Trời đất chứng giám, cô thật sự muốn chạy mà lý trí nói cho cô biết, nhất định phải chạy nhanh ra ngoài.

Nhưng, lúc anh lại gần cô, chuyện duy nhất cô có thể làm, lại là... nhắm mắt lại, đôi môi khẽ mở.

Thật sự rất đẹp trai, một người đàn ông nhưng lại sao có thể đẹp trai đến mức này?

Lông mi dài phủ xuống, giống như hình chiếc quạt, cũng với đó là mang theo hơi thở của một vị hoàng tử u ám.

Nhưng anh ngược lại là một vị Vương Giả

Mang theo hơi thở cô tịch, đầy lạnh lùng quanh người, đồng thời khiến cho phụ nữ đau khổ, cũng bị chọc cho đến phát điên.

Anh...muốn hôn cô sao?

Cố Cơ Uyển không biết bản thân nhắm mắt lúc nào, nhưng lại rất rõ ràng, cô hình như có chút chờ mong cái gì đó.

Rung động, đang sôi trào ở trong lòng...

“Khụ!” Cửa kính xe không biết được hạ xuống lúc nào, ở bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm ho khan của Lâm Duệ.

Cố Cơ Uyển bị giật mình, chợt mở mắt ra, lại nhìn thấy bản thân vẫn đang nằm trong ngực của Mộ Tu Kiệt.

Khuôn mặt của cậu chủ Mộ lạnh lùng, trong đôi mắt thâm thúy đó vẫn là vẻ bình tĩnh như cũ.

Không có một chút tia động tình!

Thì ra mới vừa nãy, chỉ có mình cô bị hãm sâu vào!

Ảo não vô cùng, cô dùng sức đẩy tay ra, lúc này lại thuận lợi nhảy ra được khỏi đùi của anh.

Vừa mới ngồi qua chỗ khác, vẫn chưa kịp chỉnh chu lại quần áo của mình, thì đã nhìn thấy ngoài cửa sổ có mấy người đang đi lại gần.

Bọn Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt, có gương mặt u ám của Mộ Hạo Phong.

Cố Cơ Uyển nhanh chóng muốn mở cửa đi ra ngoài, đằng sau lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Mộ Tu Kiệt:

“Bộ dạng em như vậy vẫn muốn ra ngoài?”

Giọng nói này, thoạt nghe có vài phần không vui.

Bộ dạng này đi ra ngoài có gì sai à?

Hiện giờ Cố Cơ Uyển đang có thành kiến với anh, vừa nãy rõ ràng giống như động tình, nhưng ai biết, chỉ trong chớp mắt, anh lại trở về bộ dạng của người đàn ông lạnh lùng đó.

Người động tình, chỉ có mình cô mà thôi.

Có chút cảm giác bị nhục nhã.

Cô hừ một tiếng, thuận theo ánh mắt của anh mà cúi đầu nhìn, nhất thời bị cảnh trước mắt dọa sợ, làm cô xoay người thật nhanh, hoảng sợ sửa sang lại quần áo của mình.

Từ khi nào mà các nút áo của cô đều đã bị cởi ra? Quần áo luộm thuộm, gần như bị nhìn thấy hết!

Tên khốn kiếp đáng chết!

Lấy tốc độ nhanh nhất mà sửa sang lại quần áo của mình, cô chỉnh lại đầu tóc, bàn tay thì đặt lên trên tay nắm cửa.

“Năm phút.” Người đàn ông đằng sau lãnh đạm nói.

“Có ý gì?” Cô quay đầu nhìn chằm chằm anh.

Mộ Tu Kiệt tựa lưng vào ghế, giống như tư thế của cô lúc này, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai cánh môi xinh đẹp khẽ động, nói ra một câu chân thật đáng tin: “Không cho ngủ bên ngoài với những người lộn xộn kia.”

“Bọn họ là bạn của tôi, chứ không phải là những người lộn xộn!”

Chẳng qua, hiện giờ Cố Cơ Uyển cũng lười đi tranh cãi với anh.

Lấy tính cách của anh, nếu như cô vẫn khẳng định muốn ngủ bên ngoài với bọn Tử Lạp, không lẽ anh sẽ cho người công cô trở lại xe?

“Hừ”

Hừ lạnh một tiếng, cô đẩy cửa xe ra, nhảy ra bên ngoài.

“Xe này... thật bá đạo!” Sự chú ý của Tô Tử Lạp dồn hết vào chiếc xe.

Lúc Cố Cơ Uyển mở cửa xe, cô rõ ràng nhìn thấy được bóng người ở bên trong.

Thoạt nhìn, có vẻ khác với lúc nhìn thấy ở trong nhà hàng.

Hiện giờ Mộ Tu Kiệt đang ở trong xe, im lặng, an tĩnh, hơi thở có vài phân hỗn loạn, thật sự là hấp dẫn chết người!

Uyển Uyển thật may mắn, lại có thể gả cho một người đàn ông xuất sắc đến như vậy, thật sự là quá hâm mộ

“Nhìn cái gì? Chưa từng thấy đàn ông à?” Cố Cơ Uyển tiến lên trước, che khuất tầm nhìn của cô ấy.

Thật ra cô cũng không biết mình đang che cái gì, chẳng qua, Mộ Tu Kiệt lúc uống rượu không giống với sự lạnh lùng lúc bình thường.

Anh của tôi nay, đôi mắt sáng ngời mang theo hơi rượu, tồn tại loại hơi thở mê hoặc lòng người, vẻ mặt này của cậu chủ Mộ, cô thật sự không muốn để người con gái khác nhìn thấy.

“Ay, nhìn một cái cũng không được à, Cố Cơ Uyển, cậu cũng quá keo kiệt rồi đó?”

Tô Tử Lạp tuy đang tức giận, nhưng cũng không phải giận thật.

Cậu chủ Mộ là người của Uyển Uyển mà, dù sao cũng chỉ có thể được nhìn từ xa thôi.

“Không phải cậu muốn theo anh ấy về nhà đó chứ?” Vốn dĩ lúc đầu Cố Cơ Uyển nói muốn gặp cậu chủ Mộ, thật ra cô và Đàm Kiệt cũng nhìn ra được, chắc chắn là muốn “về nhà”.

Nhưng, Hạo Phong không yên tâm, đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy trở lại, nên muốn xuống dưới nhìn xem.

Hiện tại nhìn thấy vợ chồng người ta đang ở bên nhau, còn lo lắng gì nữa?

“Hai người muốn về nhà thì về, bọn mình còn muốn đi chơi nữa!” Tô Tử Lạp kéo tay Đàm Kiệt muốn đi.

Phòng ở khách sạn thật sự quá sang trọng, còn có bể bơi riêng ở bên ngoài, bọn họ vẫn chưa chơi đủ đâu.

Mộ Hạo Phong lại nhìn chằm chằm Cố Cơ Uyển, không có ý muốn đi.

Ánh mắt của anh ta lướt qua cô, lại rơi vào trên chiếc xe ở phía sau.

Cửa kính xe đã được đóng chặt, từ bên ngoài nhìn vào, cũng không thấy bất cứ thứ gì ở bên trong.

Nhưng anh ta dường như có thể nhìn thấy được người đàn ông kia, bộ dáng cao ngạo và lạnh lùng đó.

Thậm chí, anh ta phảng phất có thể thấy được đôi mắt của anh, ngay bây giờ đang dùng một đôi mắt quan sát mà nhìn chằm chằm mình.

Cách cửa kính xe được thiết kế một cách đặc biệt, tầm mắt của hai người đàn ông va chạm nhau, lạnh lùng, ngạo mạn, nhưng lại ngông cuồng không ai bì nổi!

“Hạo Phong...” Tô Tử Lạp gọi.

Mộ Hạo Phong vẫn không nói chuyện.

Cố Cơ Uyển cũng không biết anh ta đang nhìn gì, cửa xe cũng đã đóng rồi, có nhìn thấy người bên trong đâu.

Cô đi qua: “Hạo Phong, tối nay tôi...”

“Anh ta đối xử với cậu tốt không?”

Tầm mắt của Mộ Hạo Phong thu lại, nhìn chằm chằm người con gái đang đứng trước mặt mình.

“Anh ấy...” Cố Cơ Uyển quay đầu liếc nhìn một cái, biết người anh ta nói là Mộ Tu Kiệt.

Có điều, cậu chủ Mộ đối xử với cô tốt hay không, điều này cũng thật khó nói.

Người ta chỉ là không thích cô mà thôi, đính hôn theo lệnh của ông bà, nếu như thích thì quả thật rất khó.

Nhưng ngoại trừ điều này, thứ người đàn ông kia có thể cho cô, ngoài tình cảm, kiếp trước hầu như không thiếu thứ gì.

“Tốt.” Cô gật đầu.

Tiền, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, do bản thân cô không muốn mà thôi.

Cậu chủ Mộ không gia trưởng, cũng không có quan hệ nam nữ bất chính, đây có được tính là tốt không?

Mộ Hạo Phong mím môi, giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng tất cả lời nói đều bị anh ta nuốt xuống bụng.

Nhìn thấy sợi tóc rơi lộn xộn trên khuôn mặt của Cố Cơ Uyển, anh ta đưa tay ra, muốn giúp cô vắt tóc ra sau tai.

Trong tâm mắt, cửa xe đột nhiên bị mở ra, đôi chân dài của người đàn ông sải ra, từ trên xe bước xuống.

Cậu chủ Mộ uống rượu, đôi mắt lúc bình thường không có gì ngoài sự lạnh lùng, nhưng tối nay do uống nhiều mà có hơi mơ màng.

Tóc mái ở trên trán hơi rối, thiếu đi một chút nghiêm túc lạnh lùng lúc bình thường, nhưng lại nhiều thêm hương vị

CHƯƠNG 34: ANH ẤY LÀ MỘT NGƯỜI RẤT ĐÁNG SỢ

CHƯƠNG 34: ANH ẤY LÀ MỘT NGƯỜI RẤT ĐÁNG SỢ

Cô cứ như thế bị đưa đi, không có một chút phản kháng nào.

Sau khi lên xe, Cố Cơ Uyển mới nhớ ra là phải dặn dò với Tô Tử Lạp chút chuyện, lập tức gọi điện thoại cho cô ấy.

“Tử Lạp, lời tớ chuẩn bị nói, cậu nhất định phải nghe!”

“Ngày một cậu làm gì cũng không được rời khỏi trường, chỉ ở trong kí túc xá thôi, không được đi đâu hết, nghe thấy chưa?”

“Ngày một? Không phải là ngày đính hôn của cậu à?”

Tô Tử Lạp ở đầu dây bên kia hơi bất mãn: “Cố Cơ Uyển cậu được lắm! Đính hôn mà không muốn mời bọn tớ sao?”

Trước đó không biết cũng không sao, nhưng giờ biết rồi, làm sao có thể ở nhà được?

“Tớ...” Cố Cơ Uyển nghĩ một chút, lại nói: “Không được, các cậu không thể đến, cậu chủ Mộ là người như thế nào, không phải cậu đã gặp rồi sao? Anh ta đáng sợ như vậy, cậu đến làm gì?”

Tại sao lại thấy cổ hơi lạnh nhỉ? Có điều, vì sự an toàn của Tô Tử Lạp, Cố Cơ Uyển không quá để ý.

Gia đình nhà họ Mộ lớn như vậy, đính hôn cũng không tới lượt tớ làm chủ, tớ cũng không mời bất kì ai cả, bao gồm các cậu.”

“Việc này cậu phải nghe tớ, ngày kia cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không thể rời khỏi trường học, nghe thấy chưa?”

Tô Tử Lạp vẫn hơi oán giận, Cố Cơ Uyển càng nhấn mạnh: “Tô Tử Lạp, cậu không nghe lời, chúng ta tuyệt giao!”

“Được rồi được rồi, tớ nghe lời cậu, ở trong trường không đi đâu hết, được chưa?”

Có lẽ là cậu chủ Mộ không thích sinh viên nghèo nàn như bọn họ, không cho phép chiêu đãi những nhân vật không khét tiếng như bọn họ.

Thật ra mọi người đều hiểu, gả vào trong gia đình hào môn, Cơ Uyển có thể có địa vị gì?

Bọn họ cũng không muốn làm khó cô.

“Tớ nghe lời cậu, đợi ít ngày nhớ mời bọn tớ ăn cơm đó, bọn tớ lại chúc mừng cậu lần nữa.” Tô tử Lạp cười nói.

Cố Cơ Uyển biết cô ấy hiểu lầm rồi, cho rằng cậu chủ Mộ không cho phép cô mời bạn bè của mình.

Nhưng, trong thời điểm quan trọng này, thà để Tử Lạp hiểu lầm còn hơn để cô ấy gặp nguy hiểm.

“Được.” Cô gật đầu, rồi mới cúp máy.

Chỉ cần ngày một Tử Lạp không rời khỏi trường, thì sẽ không gặp nguy hiểm.

Cô không thể để cho Tử Lạp lặp lại bi kịch của đời trước được, tuyệt đối không được!

Cúp điện thoại, mới cảm thấy điều hòa trên xe mở quá thấp, Cố Cơ Uyển theo bản năng kéo quần áo, quay đầu nhìn, thiếu chút nữa bị dọa chết!

Cậu chủ Mộ đang nhìn chăm chăm cô làm cái gì? Đáng sợ hơn là đôi mắt của anh lại rất lạnh lùng?

Trong đó còn mang theo một tia không vui? Cô đã làm gì sai sao?

“Tôi là một người rất đáng sợ, đến nỗi cô muốn mời bạn bè của mình, tôi cũng không cho phép?” Người đàn ông nheo mắt lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ đang bất an của cô: “Hừm”

“Tôi, tôi đùa thôi.”

Đây không phải là để cho Tô Tử Lạp không được rời khỏi trường hay sao? Thật sự không có ý nói xấu anh như vậy.

Tầm mắt của Mộ Tu Kiệt ngừng lại trên mặt cô trong chốc lát, sau đó mới khẽ nhắm mắt lại: “Lái xe.”

“Vâng, cậu cả.” Lâm Duệ đập chân ga.

Chiếc xe đi khỏi gara của khách sạn, trong kính chiếu hậu, Tô Tử Lạp đứng giữa Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong, lộ ra vóc dáng đặc biệt nhỏ bé và tinh tế.

Tử Lạp...

Cố Cơ Uyển nằm chặt quả đấm.

Kiếp trước, là tở hại cậu, kiếp này, nhất định sẽ không để cho cậu xảy ra chuyện! Tuyệt đối không!

“Chị họ, lần này chị phải giúp em, Cố Cơ Uyển thật sự rất quá đáng!”

Dương Băng Băng đứng ở mép giường, tức giận đến nỗi hai mắt trừng lớn.

Tức hơn nữa đó là thẻ của cô ta bị quẹt mất mấy trăm triệu, mấy trăm triệu đó

“Mộ Dạ Hàn cũng là tên khốn kiếp, mời em ra ngoài ăn cơm, mà đến cuối cùng lại bắt em thanh toán, đồ thần kinh!”

Cố Vị Y nằm ở trên giường, đang đắp mặt nạ hồi phục do bác sĩ kê đơn.

Hôm nay bị tát hai mươi cái, khuôn mặt sưng lên như cái đầu heo.

May mắn đó là, ngoài khoe môi hơi bị rách thì những chỗ khác không sao.

Điều trị cả một ngày, hiện giờ các vết sưng tấy và mẩn đỏ cũng đã biến mất.

Có điều, để sau này có thể gặp người ta trong bữa tiệc, Cố Vị Y vì để an toàn mà tiếp tục đắp mặt nạ hồi phục.

Dương Băng Băng khóc suốt nước mắt: “Sau này mà tên khốn kiếp kia mời em nữa, thì em cũng sẽ không thèm đi! Cũng

không để ý đến anh ta luôn!”

“Ừ” Cố Vị Y gật đầu, vẫn không nói gì nữa.

“Chị họ, bọn họ đối xử với chị như vậy, lại ăn hiếp em, chị thật sự không tức giận sao?” Dương Băng Băng dậm chân vì tức giận.

“Bác bị đưa ra nước ngoài, bây giờ vẫn không biết như thế nào rồi! Đều do Cố Cơ Uyển hại, chị sao có thể bình tĩnh như vậy?”

“Nếu không thì sao?” Cố Vị Y bị cô ta làm phiền, kéo mặt nạ giấy xuống, vứt vào trong sọt rác.

Cô ta đi đến trước bàn trang điểm, khẽ mát xa gương mặt của mình.

Hiện giờ khuôn mặt này đã lấy lại vẻ tươi tắn, trắng hồng, tinh tế không tí vết, vẫn đẹp lóa mắt như cũ.

Cố Vị Y thật sự rất đẹp, ngay cả Dương Băng Băng nhìn thấy gương mặt của cô ta trong gương, cũng ghen không được mà tán thưởng.

“Chị họ, chị thật xinh đẹp...”

Cô ta nghĩ một chút, lại cẩn thận nói: “Chỉ có người con gái xinh đẹp như chị họ mới xứng với cậu chủ Mộ, Cố Cơ Uyển là cái thá gì chứ?”

“Cơ Uyển là vợ sắp cưới của cậu chủ Mộ, Băng Băng, thức ăn có thể ăn nhảm, nhưng nói chuyện thì không được nói bậy.”

Cố Vị Y nhìn chăm chăm bản thân mình trong gương, đẩy mắt thoáng qua một tia hận ý.

Nhưng nụ cười ấm áp trên gương mặt của cô ta vẫn không giảm: “Cơ Uyển là em gái của chị, chị làm sao có thể tơ tưởng đến chồng sắp cưới của nó được?”

“Cô ta chỉ là gặp may thôi, nếu không phải bà cụ Mộ muốn cậu chủ Mộ cưới nó, thì anh ấy sẽ cưới một ả xấu xí như nó sao?”

“Chị họ, chị quá lương thiện, mới bị Cố Cơ Uyển ăn hiếp như vậy, chị xem, hiện giờ ngay cả bác cũng bị đưa ra nước ngoài rồi!”

“Chị họ của em tài nghệ không như người ta, không biết dùng thủ đoạn, thì phải làm sao?” Cố Vị Y than thở nói.

“Chị...haiz! Chẳng lẽ bị cô ta ức hiếp mãi sao?” Dương Băng Băng không phục nói.

“Thôi bỏ đi, Băng Băng, thật ra Cơ Uyển không phải là đứa con gái xấu, có lẽ là bị đám bạn bè của nó làm cho nhiễm thói xấu.”

Cố Vị Y quay đầu nhìn cô ta, cười nói: “Nhưng, tình cảm giữa bọn họ tốt thật, trước đây Cơ Uyển còn nói rằng, vì bạn bè, đến cả mạng sống nó cũng không cần.”

“Vì mấy người đó mà đến cả mạng sống cô ta cũng không cần?” Dương Băng Băng nhú mày, không biết đang nghĩ gì.

Cố Vị Y lại cười nói: “Đúng vậy, nếu như mấy người đó mà xảy ra chuyện, có lẽ đến cả buổi đính hôn nó cũng bỏ, trực tiếp đi cứu họ.”

“Lễ đính hôn lần trước nó đã chơi trò mất tích rồi, nếu như lần này lại mất tích, không biết cậu chủ Mộ còn cần nó không.”

Ngón tay dài của Cố Vị Y nhẹ nhàng lướt trên má của cô ta, quay đầu qua, nhìn bộ dạng đắm chiêu của Dương Băng Băng qua gương.

Cô ta cười: “Ngày mai phải đi nhắc nhở nó lần nữa, chứ lần này tuyệt đối không thể để xảy ra sơ xuất, nếu không, cậu chủ Mộ nhất định sẽ đá nó, đến lúc đó, sẽ rất đáng thương.”

“Cậu chủ Mộ đá cô ta không tốt hay sao?” Dương Băng Băng nắm chặt quả đấm.

Cố Vị Y liếc nhìn cô ta: “Dù sao cũng là em gái của chị, chị mong nó sẽ được hạnh phúc.”

Cô ta đi đến bên cạnh, lấy một tấm thẻ ra khỏi ngăn kéo, nhét vào trong tay của Dương Băng Băng.

“Được rồi, không phải mấy trăm triệu hay sao? Trong này có đủ, cầm mà tiêu đi.”

“Chị họ, chị...”

“Chị họ thương em nhất, cầm đi đi”

Cố Vị Y vỗ vỗ tay của cô ta: “Trở về nhà sớm chút, ngày mai đi ra ngoài chơi, tâm trạng cũng sẽ tốt lên.”

“Chị họ, chị thật tốt.” Dương Băng Băng cầm tấm thẻ, gương mặt kích động: “Em sẽ không để cho người khác ức hiếp chị, nhất định sẽ không!”

Chị họ hiền lành như vậy, tuyệt đối sẽ không để cho Cố Cơ Uyển ức hiếp!

Cố Cơ Uyển, cô đợi đó, tôi nhất định sẽ chinh chiến cô! Nhất định sẽ không để cho cô có cơ hội làm hại chị họ!

“Được rồi, về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Khoảnh khắc cửa phòng bị đóng lại, ý cười trên khóe môi của Cố Vị Y nhất thời biến mất.

Cô ta muốn để Cố Cơ Uyển hạnh phúc?

Ha, Cố Cơ Uyển được hạnh phúc, vậy còn cô ta thì sao?

Mỗi hận hai mươi cái tát hôm nay, vẫn chưa trả mà?

Cố Cơ Uyển, sau khi hãm hại cô ta, còn muốn đính hôn với cậu chủ Mộ, nằm mơ đi!

CHƯƠNG 35: CỐC GHÈ ĂN THỊT THIÊN NGÀ

CHƯƠNG 35: CỐC GHÈ ĂN THỊT THIÊN NGÀ

Ngày đính hôn của cậu cả nhà họ Mộ và cô ba nhà họ Cố.

Buổi đính hôn này đã oanh động toàn bộ giới kinh doanh của Bắc Lăng, cách thời gian còn ba ngày, hơn nữa còn được tổ chức trong cùng một khách sạn.

Vì để biểu thị sự tôn trọng đối với cậu chủ Mộ, các khách mời đã đến sớm từ trước, trời vừa mới bắt đầu tối mà trong sảnh lớn đã đầy khách mời.

Cố Cơ Uyển cũng đi cùng người giúp việc, đi vào phòng trang điểm.

Bên ngoài, tiếng người ồn ào.

Người của nhà họ Mộ đã đến rồi, từ ông cụ Mộ đến những cậu bé, cô bé của dòng họ, đều là đối tượng để mọi người lôi kéo quan hệ.

Mấy người đàn ông đều nắm chặt cơ hội, kết giao với những nhân vật lớn trong giới kinh doanh.

Mà phía phụ nữ, mỗi một người đều trang điểm vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là mấy cô gái, ai ai cũng đẹp như hoa, muốn mọi người biết đến tên tuổi của mình trong một bữa tiệc như thế này.

“Nghe nói cô hai của nhà họ Cố không lâu trước kia bị cô ba đánh”

“Cái gì? Cô ba đánh cô hai? Vì sao?”

“Không phải là vì cô hai quá đẹp hay sao, giành mất hào quang của cô ba?”

“Nghe nói cô ba này rất khó coi, mà cô hai ấy à, đẹp như một nàng tiên.”

“Đáng tiếc, người gả cho cậu chủ Mộ lại là cô ba, vừa xấu vừa đố kị lại còn có thể lực chống đỡ như vậy, cô hai làm sao có thể sống tốt được?”

“Cô hai thật làm cho người ta thương tiếc, làm sao có thể để cho một người như vậy chịu ủy khuất chứ?”

Mấy người đàn ông nổi lên lòng thương tiếc đối với Cố Vị Y, bởi vì tin tức “cô ba nhà họ Cố đánh chị gái của mình” được truyền ra làm cho bầu không khí càng thêm sôi trào.

Lúc Cố Cơ Uyển đi ra, một loạt tiếng nghị luận không ngừng vang lên ở bên tai cô.

“Người này chính là cô ba của nhà họ Cố, nhìn xem, cho dù có trang điểm, thì cũng vẫn không che được vết tàn nhang của mình”

“Đúng thật, cậu chủ Mộ sao có thể đính hôn với người phụ nữ xấu xí như vậy chứ? Đúng là đoá hoa đẹp bị cắm trên bãi phân trâu.”

“Cốc ghè đòi ăn thịt thiên nga.”

Một loạt tiếng bất bình, không phục!

Cố Cơ Uyển ngồi xuống một góc, lướt điện thoại.

Những tiếng nghị luận kia cứ văng vẳng bên tai cô, cô rõ ràng nghe được, nhưng cũng không chút bận tâm.

Thái độ không quan tâm này, làm cho mọi người càng ghét bỏ hơn.

“..Một chút xấu hổ cũng không có ”

“Đúng vậy! Loại phụ nữ vừa xấu vừa đáng ghét như vậy, sớm muộn cậu chủ Mộ cũng vứt bỏ cô ta thôi!”

Cố Cơ Uyển mở facebook ra xem, một đám người nguyên rùa cô chết sớm, thậm chí còn có người đem tấm ảnh “lăng lơ” của cô trước đây đăng lên, nói cô chơi đàn ông đến nỗi không thể đếm được.

Bởi vì một cậu chủ Mộ, mà cô sắp trở thành người nổi tiếng.

Lướt facebook một lúc cảm thấy vô vị, cô dứt khoát mở trò chơi ra, ngồi chơi một mình.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Lâm Duệ.

Cố Cơ Uyển bắt máy, Lâm Duệ nói: “Cô chủ, cậu chủ bảo cô đến phòng nghỉ ngơi trên tầng 2”

“Được, tôi đến ngay đây.” Cúp máy, bỏ qua những ánh mắt dè bủ và ghê tởm xung quanh, Cố Cơ Uyển đi qua chỗ thang máy.

Đã hai ngày chưa gặp Mộ Tu Kiệt, từ sau lần ở biệt thự của anh hôm đó, cho đến giờ hai người cùng chưa từng gặp mặt.

Bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc tám giờ, không biết cậu chủ Mộ tìm cô vào lúc này để làm gì?

Cố Cơ Uyển đương nhiên không cho rằng cậu chủ Mộ tìm cô để ôn lại chuyện cũ, hai lần ở trên xe đó chẳng qua chỉ là việc ngoài ý muốn.

Lần thứ nhất là do cô bị hạ thuốc, lần thứ hai là do anh uống say, sau khi tỉnh rượu, đối với sự xấu xí của cô né mặt không kịp, sao có thể chủ động lại gần?

Như vậy cũng tốt, ít ra thì cô sẽ không tái diễn lại bi kịch của kiếp trước.

Vừa đi ra từ thang máy, thì đã thấy Lâm Duệ ở bên ngoài phòng nghỉ mở cửa ở đó, nói với cô: “Cô chủ, mời, cậu chủ đang chờ cô trong đó.”

Cố Cơ Uyển gật đầu, sai bước đi vào bên trong.

Sau khi đóng cửa lại, bên trong phòng, Mộ Tu Kiệt đang ngồi trước bàn, trên bàn có một quyển vở.

Ngày đính hôn, anh thế mà vẫn làm việc, cậu chủ Mộ, thật sự bận rộn lắm sao.

Mấy ngày trước bởi vì sự dây dưa ngoài ý muốn kia mà trái tim hơi bối rối, bây giờ cuối cùng cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Tất cả đều không thay đổi, anh vẫn là cậu chủ Mộ lạnh lùng hờ hững đó, cô cũng nên chết tâm rồi.

Mộ Tu Kiệt hôm nay cũng không có gì khác biệt so với ngày thường, vẫn là bộ dạng đầy nghiêm túc đó.

Nhưng người đàn ông này làm cho người ta khó mà kháng cự được, bất cứ lúc nào nhìn thấy, cũng sẽ cảm thấy anh là một người đàn ông vừa đẹp trai vừa xuất sắc.

Quả thực chính là yêu nghiệt trí mạng!

“Cậu chủ Mộ, tìm tôi có việc gì không?” Thái độ của Cố Cơ Uyển cũng lãnh đạm.

“Ở biệt thự của tôi hai ngày, kiểm tra hết camera trong biệt thự, buổi tối thì ra đằng sau biệt thự ba lần, lần thứ ba còn mang theo ví tiền và điện thoại, muốn trốn sao?”

Tâm mắt của Mộ Tu Kiệt chưa từng rời khỏi máy tính xách tay, giọng nói của anh cũng bình tĩnh không có gì khác thường, nghe không ra là đang vui vẻ hay tức giận.

Trái tim của Cố Cơ Uyển nhất thời đập lệch hai nhịp!

Anh ở biệt thự tuy không hỏi han gì cô nhiều, nhưng những việc cô làm, anh đều biết rõ từng thứ.

Lúc đầu thật sự muốn chạy, cô không muốn đính hôn với anh chút nào.

Nhưng vừa nghĩ đến bạn bè và người thân của mình đều ở Bắc Lăng, cô chạy rồi, sẽ liên lụy đến bọn họ, cô vẫn luôn do dự không quyết định được.

Lần cuối cùng đi đến góc khuất của camera, trốn thoát sự tuần tra của bảo vệ, nhưng cuối cùng cô ỉu xiu trở lại biệt thự.

“Thật sự không muốn đính hôn với tôi?” Quan sát hai ngày, cuối cùng cũng tin, người phụ nữ này thật sự không phải chơi trò lạt mềm buộc chặt trước mặt anh.

Bắt đầu từ buổi đính hôn đầu tiên đó, cô hình như thay đổi rồi, thay đổi đến mức không còn giống như trước đây nữa.

“Nếu như có thể, tôi thật sự không muốn đính hôn với anh.” Cố Cơ Uyển nói thật.

“Cô không còn lựa chọn khác.” Lời nói của người đàn ông không khác gì ba ngày trước.

Cố Cơ Uyển mím môi, nếu đã như vậy, còn hỏi làm gì?

Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng liếc nhìn cô, sau đó, tiện tay ném một bảng thỏa thuận lên trên bàn.

“Bây giờ tôi đã tin là cô không muốn kết hôn, vậy bảng thỏa thuận này, cô có thể suy nghĩ rồi kí vào.”

“Thỏa thuận?” Cố Cơ Uyển sững sốt, mới đi qua cầm bảng thỏa thuận lên, nhanh chóng đọc lướt qua một lần.

“Chỉ cần tôi đồng ý đính hôn, cho dù hai năm sau có kết hôn hay không, thì cũng sẽ cho tôi 10 % cổ phần của chuỗi thương mại Hongyan?”

Cố Cơ Uyển không dám tin vào mắt mình, 10% cổ phần chuỗi Hongyan! Đó không phải là nửa đời sau của cô sẽ được sống một cuộc sống xa hoa hay sao?

Không, mười đời cũng tiêu không hết!

“Sau khi đính hôn thì sống riêng, không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, nhưng trước mặt người nhà họ Mộ thì không được để lộ sơ hở...”

Cô hiểu rồi, đây là Mộ Tu Kiệt không muốn để bà nội anh buồn, quả nhiên anh vẫn là vì bà nội.

Chẳng qua, thù lao thế này cũng thật sự quá nhiều, cô hơi không dám tin!

“Nếu cô đã không muốn kết hôn với tôi, vậy bảng thỏa thuận này đối với cô mà nói cũng không hẳn là chuyện xấu.”

Mộ Tu Kiệt gấp bản thỏa thuận lại, nhìn thấy khuôn mặt cô sau khi trang điểm, gương mặt dường như càng khó coi hơn.

“Đính hôn, chỉ cần cô đừng nghĩ đến việc trốn thoát đó, giúp tôi làm yên lòng bà nội, tôi đảm bảo sau khi đính hôn, cuộc sống của cô sẽ không chịu ảnh hưởng gì.”

Cố Cơ Uyển hơi do dự, cô không phải sợ cuộc sống của mình sẽ có ảnh hưởng thế nào, dù sao, cậu chủ Mộ bận như vậy, sẽ không có thời gian quan tâm cuộc sống của cô.

Điều cô sợ là, sớm chiều gặp mặt nhau, bi kịch của kiếp trước sẽ tái diễn, người đàn ông này, dễ làm cho người ta phạm tội!

Không! Cố Cơ Uyển cô là người không thể không chịu được cám dỗ mà phải không?

Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao?

Cuối cùng, cô mím môi: “Được, tôi đồng ý với anh!”

Đây có lẽ là kết quả tốt nhất! Không cần chạy trốn, cũng không phải đính hôn thật, một công đôi việc!

Ngược lại là Mộ Tu Kiệt nhìn thấy bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm này của người phụ nữ, cảm thấy khó chịu không giải thích được.

Thỏa thuận là do anh đề ra, nhưng sau khi cô biết là đính hôn giả, không chỉ không buồn mà dường như rất vui vẻ?

Bộ dạng này, quả thật là làm cho người ta không biết là tư vị gì.

CHƯƠNG 36: VÌ SAO LẠI CÓ CẢM GIÁC BỊ GHÉT BỎ?

CHƯƠNG 36: VÌ SAO LẠI CÓ CẢM GIÁC BỊ GHÉT BỎ?

Lâm Duệ canh ở ngoài cửa, nhìn thấy Cố Cơ Uyển đi ra ngoài, lập tức đi qua.

“Cô chủ, việc đó... cho dù như thế nào, hôm nay cũng là ngày đính hôn của hai người, mong cô chủ...giữ vững tinh thần, việc đó...”

Anh ta hơi do dự, giấy thỏa thuận kia là do anh ta soạn ra, nội dung trong đó đương nhiên anh ta rõ ràng nhất.

Một cô gái, ở trong ngày đính hôn của mình lại biết được bản thân mình mà chồng sắp cưới phải diễn trò trước mặt người lớn.

Cũng có thể nói, tương lai cũng không thể có một chút tình cảm thật sự nào.

Việc này, đối với bất kì một cô gái nào mà nói cũng là một đả kích không nhỏ.

Anh ta hơi lo lắng, cô chủ sẽ không chịu đựng nổi đả kích thế này.

Cố Cơ Uyển nháy mắt với anh ta, hơi không hiểu: “Tinh thần của tôi vẫn tốt lắm, sao vậy?”

“Cô chủ... Lâm Duệ quan sát biểu cảm của cô, ánh mắt sáng ngời, môi cong lên, giống như không phải là gượng cười?”

“Cô...”

“Lâm Duệ, lúc nào lại giống như mẹ chồng mà nói chuyện vội vàng vậy!”

Bây giờ đã bảy giờ, còn một tiếng nữa, lễ đính hôn sẽ bắt đầu.

Cô chỉ đính hôn, không phải kết hôn, nghi thức cũng không quá long trọng.

Đợi lát nữa đi lên bậc thềm, dưới sự tuyên bố của ông cụ Mộ và MC, trao nhẫn đính hôn với cậu chủ Mộ là xong rồi.

Bây giờ vẫn còn một tiếng, cô vẫn chưa được ăn đủ thức ăn ngon đâu đó

Lâm Duệ ập a ập ứng, trên thực tế, cũng chỉ muốn an ủi cô vài câu mà thôi.

Nhưng sắc mặt của cô chủ tươi tắn như vậy, nào cần anh ta an ủi?

“Bỏ đi, có chuyện gì nhắn cho tôi, tôi đi trước đây.” Cố Cơ Uyển quyết định không đợi anh ta nói nữa, xoay người rời đi.

Liếc nhìn thời gian hiển hiện trên điện thoại, bảy giờ năm phút, hôm nay rất nhanh sẽ trôi qua.

Chỉ cần chịu đựng qua hôm nay, bi kịch của Từ Lạp sẽ không xảy ra nữa.

Mà hiện tại, cách mười hai giờ chỉ còn bốn tiếng nữa, chỉ cần Từ Lạp không rời khỏi trường học thì mọi thứ sẽ tốt thôi.

Nửa tiếng trước, Từ Lạp gửi cho cô một tin nhắn, nói đang ăn mì tôm ở kí túc xá.

Xong hôm nay nhất định phải mời cô ấy ăn một bữa, để bồi thường với cô ấy.

Cố Cơ Uyển đi một mạch vào thang máy, Lâm Duệ càng nhìn càng thấy khó tin.

Đi đến phòng nghỉ nhìn một lát, cậu chủ đang ngồi trên ghế, đang hút thuốc.

Giấy thỏa thuận rõ ràng đã có tên của cô chủ, nhưng vì sao, cô chủ nhìn thì vui vẻ, mà cậu chủ đáng ra nên vui lại hơi rầu rĩ?

“Cậu chủ.” Lâm Duệ đi vào, cất lại giấy thỏa thuận.

Quả nhiên là đã kí tên rồi, kí dưới phần thỏa thuận, có nghĩa là cậu chủ sẽ không cần dây dưa với cô chủ nữa, đây chẳng lẽ không phải là việc tốt sao?

“Cô chủ, cô ấy... Lâm Duệ ngừng một chút, mới tiếp tục nói: “Hình như là không quá buồn, cậu chủ, tôi nghĩ, sau này cô chủ có lẽ sẽ không dây dưa với cậu chủ nữa.”

“Có nghĩa là mị lực của tôi không còn hấp dẫn nữa, nên cô ấy không có một chút hứng thú nào với tôi?”

Mộ Tu Kiệt trầm mặt, Lâm Duệ nhất thời cảm thấy kinh ngạc một trận.

Đây đây đây... là có ý gì? Cậu chủ thoát nhìn giống như là...bị ghét bỏ vậy?

Lâm Duệ lắc đầu, hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

Nhìn lần nữa, cậu chủ đã mở quyển sổ ra, tiếp tục công việc, sự không vui vừa nảy dường như không tồn tại.

Có lẽ là thật sự nhìn lầm rồi?

Cậu chủ ghét nhất loại phụ nữ dây dưa, hiện giờ cô chủ không còn dây dưa nữa, nên vui vẻ mới đúng.

Nhất định là anh ta nhìn lầm rồi!

Lâm Duệ thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tươi cười: “Cậu chủ...”

“Rất buồn cười à?” Người đàn ông nheo mắt lại.

“Ái” Da đầu của Lâm Duệ tê rần, nói: “Không, không buồn cười...”

“Đơn thỏa thuận này, ghi lại một trăm lần, sáng sớm mai phải hoàn thành.” Mộ Tu Kiệt đóng quyển sổ lại, đứng lên: “Viết bằng tay.”

“Cậu, cậu chủ, vì , vì sao?” Chân Lâm Duệ mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống: “Đơn, đơn thỏa thuận có vấn đề gì sao? “

Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm anh ta, ánh mắt này, đơn giản là muốn xé xác anh ta.

Lâm Duệ bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm hoảng sợ: “Tôi viết, tôi viết, sáng sớm mai nhất định sẽ xong!”

Cậu chủ bắt anh ta ghi thì anh ta ghi, còn dám hỏi vì sao, đây không phải muốn tìm cái chết sao?

Nhất định là bởi vì chữ của anh ta quá xấu, mới làm cậu chủ không vui.

Nhưng đơn thỏa thuận này là được in đó... một trăm lần, hu hu hu, anh ta đã đụng đến ai sao?

Mộ Tu Kiệt hơi phiên não, đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc ở bên ngoài, vỗ một tiếng, lại châm một điếu thuốc khác.

Cô bé kia kí vào đơn thỏa thuận, thế mà lại vui vẻ như vậy?

Không cho phép cô dây dưa với mình, vì sao không có chút buồn bực nào?

Là đang gượng cười sao?

Nhưng đáng chết là, anh không nhìn ra cô gượng cười ở chỗ nào hết!

Cô thật sự rất vui vẻ!

Là bởi vì 10% cổ phân của Hongyan, hay là bởi vì anh nói, sau khi đính hôn thì không can thiệp vào chuyện của nhau?

Người phiên não nhất lại là bản thân mình!

Đạt được kết quả như mong muốn, lại có cảm giác như bị ghét bỏ.

Bị ghét bỏ...thật sự là không thể tin được!

Cố Cơ Uyển lấy một chiếc bánh kem nhỏ, vẫn chưa tìm được vị trí để ngồi xuống, đột nhiên ở lối vào sảnh khách sạn truyền đến một tiếng ồn ào nhỏ.

Tầm mắt của mấy người đàn ông nhất thời quét qua, nhìn thấy cô gái đang đi vào, đôi mắt của một số người đột nhiên phát sáng.

Cố Vị Y đến rồi.

Cô biết cô chị gái này của mình rất xinh đẹp, nếu không thì sẽ không giành danh hiệu đệ nhất mỹ nữ ở Bắc Lăng này.

Nhưng, có quan hệ gì với cô sao?

Cố Cơ Uyển lấy bánh kem, ngồi xuống chỗ ngồi trong góc, tự tại mà ăn.

“So với chị gái của cô thì cô quả thật như một vũng bùn trên mặt đất.” Đột nhiên một giọng nói khinh thường vang lên.

Cố Cơ Uyển nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt khinh thường của Mộ Khải Trạch.

Cô không tức giận, ngược lại mỉm cười: “Cậu hai, vết thương ở bụng của anh khỏi chưa?”

Vết thương ở bụng!

“Cô!” Khuôn mặt của Mộ Khải Trạch trầm xuống, thiếu chút nữa nhịn không được mà nổi đóa.

Đây là sự sỉ nhục trong cuộc đời của anh ta! Mộ Tu Kiệt trực tiếp đánh cho anh ta một quyền ngay trước mặt nhiều người như vậy!

Hơi thở của anh ta nặng nhọc, nắm chặt quả đấm, hận không thể đánh nát khuôn mặt xấu xí của người phụ nữ

trước mắt!

Nhưng anh ta biết cô gái xấu xí này không phải người bình thường, lúc nhìn thấy bóng dáng của cô ta, anh ta nhận không được mà đi qua.

Cũng không biết suy nghĩ thế nào mà bị bóng dáng của cô ta mê hoặc.

Nhưng, mỗi lần nhìn rõ gương mặt của cô ta, lại lập tức tỉnh táo.

“Xấu xí còn quấy phá, đừng tưởng gả vào nhà họ Mộ rồi thì sẽ được sống tốt, tôi sẽ không để cho cô yên đâu!”

Anh ta hừ lạnh.

Cố Cơ Uyển chớp đôi mắt to ngây thơ, nhìn chăm chăm anh ta: “Thật kì lạ ”

“Kì lạ gì?” Con bé đáng chết, đôi mắt sao lại xinh đẹp như vậy!

Không! Gương mặt này xấu đến nỗi làm cho người ta không thể ăn cơm được!

Mộ Khải Trạch vội vàng thức tỉnh bản thân.

Cố Cơ Uyển cười nói: “Người đính hôn với tôi là cậu chủ Mộ, không phải cậu hai anh, cho nên, cuộc sống của tôi có tốt hay không, có liên quan gì đến anh?”

Ánh mắt của cô tràn đầy ý cười, thoát nhìn hơi ngớ ngẩn, nhưng, đáy mắt lại tỏa sáng, vì sao nhìn lại cảm thấy thông minh vậy?

Không đợi Mộ Khải Trạch hoàn hồn lại, Cố Cơ Uyển cười nói: “Anh khoác lác nói sẽ không để tôi sống yên, đây không phải rất kì lạ sao? Chẳng lẽ, anh vẫn muốn thay anh cả của anh đính hôn với tôi sao?”

CHƯƠNG 37: NGƯỜI XẤU HAY GÂY RỐI

CHƯƠNG 37: NGƯỜI XẤU HAY GÂY RỐI

“Cô nói hươu nói vượn cái gì vậy? Sao tôi có thể đồng ý đính hôn cùng loại người quái dị như cô được?”

Mộ Khải Trạch suýt chút nữa thì bị Cổ Cơ Uyển nôn chết.

Cổ Cơ Uyển lại cười lắc đầu: “Anh sai rồi, không phải anh có đồng ý hay không mà là anh không có tư cách.”

“Cô cái con tiện...” Mộ Khải Trạch sầm mặt lại, tức giận đến mức hận không thể cầm cái đĩa trên bàn lên đập thẳng vào đầu Cổ Cơ Uyển.

Nhưng xung quanh đều là khách khứa, nếu như anh ta dám gây rối trong lễ đính hôn của anh cả nhà mình thì ông cụ nhất định sẽ không tha cho anh ta.

Mộ Khải Trạch cũng không ngờ chỉ dăm ba câu của con nhóc chết tiệt kia đã có thể khiến cho anh ta tức giận đến mức suýt nữa thì mất khống chế.

Rốt cuộc miệng lưỡi bén nhọn như vậy là học được từ đâu vậy? Trước kia rõ ràng cô ngu xuẩn muốn chết!

“Tôi không cần phải phí lời vô ích với cô...”

“Vậy thì rút đi, ở trước mặt tôi diễn trò hề làm cái gì? Tôi cũng đâu có thích xem.”

Cổ Cơ Uyển cúi đầu ăn bánh gatô nhưng vẫn không quên nói thầm phàn nàn: “Quả nhiên là người xấu hay gây rối, lời này không hề sai chút nào.”

Cô! Cô... Cái con nhóc chết tiệt kia! Cô mới là người xấu! Loại phụ nữ ti tiện!

Nhưng hôm nay đúng là anh ta chủ động chạy tới, đơn giản giống như là tới cửa tìm mắng vậy

Mộ Khải Trạch nhin, chết cũng phải nhin! Nhin đến mức sắp nội thương rồi!

“Cơ Uyển, thì ra em ở đây.” Cách đó không xa, một giọng nói nũng nịu đang đến gần.

Mộ Khải Trạch quay đầu lại, một người phụ nữ giống như là nữ thần đang tạo nhĩ đi đến, từng bước một thần nhiên đi tới.

Cổ Vị Y đi đến trước mặt anh ta, nhìn anh ta dịu dàng cười một tiếng: “Khải Trạch.”

Vẫn là vẻ điềm tĩnh dịu dàng, thong dong xinh đẹp như trước, mặc dù cô ta không xinh đẹp giống như tiên nữ trong đêm mưa khi đó nhưng Cổ Vị Y trước mắt vẫn có thể xem là người phụ nữ đẹp nhất ở đây.

Nhất là khi ở cùng với Cổ Cơ Uyển, quả thực đã trở thành áng mây thanh khiết vô song trên bầu trời.

Mộ Khải Trạch gật đầu, nhìn mặt của cô ta.

Khuôn mặt thanh thoát hoàn mỹ, đã khôi hoàn toàn, anh ta hỏi: “Còn chỗ nào không thoải mái không?”

Cổ Vị Y lắc đầu nhưng trong lòng lại oán muốn chết.

Ngày đó cô ta bị đánh vô cùng thâm mà người đàn ông này chạy so với ai khác còn nhanh hơn, rông rã ba ngày cũng không tới thăm cô ta một lần nào.

Bây giờ cô ta lộng lẫy xuất hiện thì anh ta lại nhìn chăm chăm giống như là ong mật nhìn thấy bông hoa vậy.

Đàn ông quả nhiên đều là loại thấp hèn chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong!

Chỉ có điều bây giờ cô ta xuất hiện dưới hình dạng người chiến thắng cho nên đàn ông càng như vậy cô ta lại càng vui vẻ.

“Anh xem người ta là chị hai mà lại bị em gái bắt nạt vậy mà anh còn ôn nhu với em gái như vậy.”

“Vóc người xinh đẹp lại còn hào phóng thiện lương, lại nhìn em gái em đi, so với thằng hề còn khó nhìn hơn!”

Đám người xung quanh lại bắt đầu âm ỉ hỗn loạn, Cổ Vị Y cười vô cùng dịu dàng, cô ta thích nghe nhất mà mấy lời khen tặng như thế này.

“Cơ Uyển ở bên ngoài chơi mấy ngày rồi vẫn chưa về khiến chị lo lắng gần chết, em không sao chứ?”

Cổ Vị Y tới đây giống như là đến quan tâm em gái mình nhưng giọng nói không lớn không nhỏ này lại làm cho rất nhiều người xung quanh nghe được không ít tin tức.

Xem ra mấy ngày nay Cổ Cơ Uyển vẫn luôn đi chơi ở bên ngoài, còn cả đêm không về!
Đã sắp đính hôn rồi mà vẫn còn không biết chừng mực như thế
“Có cậu cả nhà họ Mộ luôn luôn ở bên chăm sóc thì sao em có thể có chuyện gì được chứ, chị đừng quá lo lắng.”
Cổ Cơ Uyển nhìn cô ta cười nhạt một tiếng, muốn vu khống cô thì cũng nên đi hỏi thăm trước xem mấy ngày nay cô đã ở đâu chứ.
Mặc dù cô không về nhà họ Mộ nhưng vẫn luôn ở trong biệt thự của Mộ Tu Kiệt, chỉ là không thông báo cho cô ta thôi.
Cổ Vị Y có chút bất ngờ, cô ta nhíu mày lại: “Ô? Mấy ngày nay cậu cả Mộ vẫn luôn bận bịu xử lý chuyện đưa dự án mới ra thị trường, nghe nói loay hoay mấy ngày nay còn ở lại công ty suốt đêm.”
“Người bên nhà họ Mộ cũng đã nói em không tới nhà họ Mộ, Cơ Uyển, không phải em lại qua đêm ở quán bar đấy chứ?”
Cổ Vị Y lợi hại ở chỗ sau khi hãm hại người khác rồi còn không để cho người ta có bất cứ cơ hội nào phản bác lại.
“Cậu cả Mộ đến rồi!” Cô ta thấp giọng hô một tiếng khiến lực chú ý của mọi người trong nháy mắt đều dồn về phía cầu thang xoay tròn, còn ai muốn nghe Cổ Cơ Uyển giải thích nữa?
Tóm lại, mọi người thu được tin tức chính là Cổ Cơ Uyển không hề tới nhà họ Mộ, có lẽ là qua đêm tại quán bar.
Thậm chí cô còn nói láo là cậu cả Mộ ở cùng mình nhưng trên thực tế cậu cả Mộ lại hoàn toàn bận rộn ở công ty!
Cái cô ba nhà họ Cổ này thật đúng là ghê tởm, thật sự là đến chết cũng không thay đổi.
Nhưng lúc này quả thực mọi người cũng không còn lòng dạ đi để ý tới người phụ nữ này nữa.
Trên cầu thang xoay tròn, một thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng chậm rãi ung dung đi xuống.
Anh đi rất tùy ý nhưng quanh người lại tản ra hơi thở lạnh lẽo không thể xâm phạm được, từ đầu đến cuối giống như một vị vua.
Một người đàn ông giống như bước ra từ trong tranh, ngũ quan tuyệt mỹ không có nửa điểm tì vết, ba trăm sáu mươi độ không có bất kỳ góc chết nào.
Đám con gái phía dưới nhìn thấy, người người tim đập thành thịch, đến hô hấp cũng không dám dùng sức.
Thì ra người đàn ông đẹp trai trong truyền thuyết khiến cho phụ nữ không khép chân lại được thật sự có tồn tại.
Cho dù anh đính hôn thì cũng không ảnh hưởng tới sức quyến rũ của anh trong lòng đám con gái kia mà ngược lại còn khiến cho mọi người càng muốn nhắc đến anh! Quấn lấy anh! Dùng sức chiếm đoạt anh!
Nếu như có cơ hội cùng người đàn ông như vậy một đêm thì cho dù sống ít đi mười năm cũng đáng!
Mộ Tu Kiệt vừa xuống lầu đã bị một đám người bao vây lại chỉ có điều mọi người đều biết cậu cả Mộ không thích người ngoài thân cận mình.
Cho nên dù có muốn tới gần nhưng cũng không ai dám xông vào phạm vi nguy hiểm của anh.
Tối nay người nhà họ Mộ đều đang ở đây, bởi vì sức khỏe bà cụ không tốt nên ông cụ đã đưa bà cụ đi vào trong nghỉ ngơi tính toán đợi lễ đính hôn chính thức bắt đầu mới đi ra.
Về phần những người nhà họ Mộ khác thì đều bị bao vây kín nên không còn cơ hội cùng nhau giao lưu.
Đám con gái canh giữ ở xung quanh trông mong nhìn thấy thân ảnh cao ngạo kia ở trong đám người nhưng cũng không có ai có can đảm tới gần.
Đáng tiếc là ánh mắt của cậu cả Mộ hoàn toàn không hề dừng lại dù chỉ một chút trên người các cô, anh thật sự giống như trong truyền thuyết, xem phụ nữ như không khí.
Không biết tương lai người phụ nữ nào may mắn như vậy, có thể được anh ưu ái.
Về phần Cổ Cơ Uyển, ai mà không biết đó là sắp xếp của người lớn trong nhà chứ?
Cậu cả Mộ sẽ không thích đưa con gái xấu xí như tình tình kia đâu.
“Cậu cả, mợ cả đang ở trong góc ăn cái gì đó.” Thấy ánh mắt của Mộ Tu Kiệt đảo qua hội trường, Lâm Duệ chủ động báo cáo.
Mộ Tu Kiệt không hề đáp lại, ánh mắt đảo qua thân ảnh đang ngồi trong góc ở phía xa kia, không hề dừng lại.
Sau khi anh xuống đây, đầu tiên đã tìm được vị trí của cô.
Nhưng lúc tất cả phụ nữ đều điên cuồng hướng về phía này thì con nhóc kia lại ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bên này một chút.

Cố ý ư? Hay là thật sự làm như không nhìn thấy anh?

“Cậu cả Mộ.” Rốt cục cũng có người lấy hết dũng khí chen lên phía trước cầm ly rượu đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt.

Là Cố Vị Y !

Đêm nay Cố Vị Y mặc một bộ váy dài gần như quét đất bằng kim sa màu trắng như tuyết, cổ áo hình chữ V mở rộng không đến mức lộ liễu nhưng lại gợi cảm xinh đẹp.

Mỗi bước đi của cô ta đều làm nổi bật lên dáng người uyển chuyển giống như là nhảy múa, thêm mấy phần nhanh nhẹn.

Nhất là bộ ngực hơi nhấp nhô kia, vào trong tầm mắt đàn ông tuyệt đối hút hồn.

“Cậu cả Mộ, lần trước lúc ngài tới vẫn chưa chiêu đãi được tốt, vẫn xin cậu cả Mộ thứ lỗi.”

Ly rượu của cô ta đã đưa đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, giọng nói dịu dàng nũng nịu đến mức có thể chảy ra nước.

“Vị Y nhận lỗi với anh, hi vọng cậu cả Mộ đại nhân đại lượng tha thứ cho, lần sau tới Vị Y nhất định sẽ cố gắng chiêu đãi ngài thật tốt!”

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lại lướt qua cô ta, khóe mắt thông minh kia hướng về phía thân ảnh mảnh khảnh kia.

Cố Cơ Uyển ngược lại cũng nhìn về bên này nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Có người phụ nữ khác mời rượu chồng chưa cưới của cô mà cô không chỉ không thềm để ý tới mà thậm chí còn tiếp nhận đồ uống của một người đàn ông đưa tới!

Mặt Mộ Tu Kiệt không có biểu lộ gì nhưng dưới đáy mắt lại lướt qua một tia không vui.

Được lắm, cô gái này! Được lắm!

Tay vừa nhắc lên nhận lấy ly rượu không biết do ai đưa tới uống một hơi cạn sạch.

CHƯƠNG 38: CỐ CƠ UYỄN, CÔ LẠI DÁM CHẠY TRỐN KHỎI ĐÁM CƯỚI?

CHƯƠNG 38: CỐ CƠ UYỄN, CÔ LẠI DÁM CHẠY TRỐN KHỎI ĐÁM CƯỚI?

Mộ Tu Kiệt nhận rượu của Cố Vị Y mời!

Cậu cả Mộ luôn luôn không gần nữ sắc thậm chí đối với phụ nữ còn là đứng nhìn từ xa vậy mà thật sự đã đem ly rượu kia của Cố Vị Y uống cạn sạch!

Người nào không biết Cố Vị Y mời rượu như thế này đại biểu cho cô ta đang bày tỏ?

Bây giờ xem như cậu cả Mộ đã chấp nhận Cố Vị Y sao?

Xem ra bên ngoài có tin đồn nói người cậu cả Mộ thích là cô hai nhưng bởi vì người lớn trong nhà lại muốn anh đính hôn với cô ba quả nhiên là thật.

Lâm Duệ nhìn ly rượu trong tay Mộ Tu Kiệt, muốn nói cái gì nhưng lại không dám nói.

Cậu cả làm việc còn chưa tới lượt anh ta đến chất vấn.

Cố Vị Y nhìn Mộ Tu Kiệt đem ly rượu vang mình đưa đến uống hết, trong lòng không biết có bao nhiêu hưng phấn.

Lúc nhận lại ly rượu trống không cô ta còn vô thức quay đầu lại nhìn Cố Cơ Uyển đang ở xa xa một chút.

Cho rằng sẽ nhìn thấy được ánh mắt đổ kỵ của Cố Cơ Uyển nhưng không ngờ sự chú ý của đối phương lại hoàn toàn không ở chỗ này.

Trong nháy mắt cô ta đã thu liễm tâm tư quay lại nhìn gương mặt khiến cho phụ nữ phải điên cuồng kia của Mộ Tu Kiệt.

Kiệt, môi mỏng cong lên để cho mình biểu hiện ra nụ cười đẹp nhất trước mặt anh.

“Cậu cả Mộ...”

Nhưng ai biết, bỗng nhiên ánh mắt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, cất bước đi đến nơi hẻo lánh kia.

Trước khi anh đến, Cố Cơ Uyển đã cầm điện thoại lên đi ra cửa khách sạn.

“Cậu nói cái gì? Bây giờ cậu đang trên đường tới đây? Từ Lập! Không phải tớ đã nói với cậu là cậu không được phép đi ra ngoài sao? Sao cậu có thể không nghe lời như vậy!”

Vừa nhận được điện thoại của Tô Từ Lập biết cô ấy vừa rời khỏi trường học đang đi tới khách sạn này, Cố Cơ Uyển lập tức vội vàng đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Tô Từ Lập, tớ ra lệnh cho cậu bây giờ quay trở về trường học ngay lập tức! Có nghe hay không!”

“Uyển Uyển cậu đừng nóng mà, là người bên cạnh cậu cả Mộ cho người mang thư mời đến cho tớ, tớ là đường đường chính chính được mời đấy!”

So với Cố Cơ Uyển đang lo lắng thì Tô Từ Lập lại có vẻ hưng phấn dị thường.

“Thật sự là tớ được mời đến, tối nay tớ còn đặc biệt ăn mặc một phen nên tuyệt đối sẽ không làm cho cậu mất mặt đâu, cậu cứ tin ở tớ.”

“Ai nói cậu sẽ làm tớ mất mặt chứ?” Cái cô quan tâm vốn không phải là cái này có được hay không?

Chỉ có điều Lâm Duệ đưa thư mời cô ấy đến ư? Từ lúc nào mà Lâm Duệ lại nhiều chuyện như vậy rồi?

Chẳng lẽ là ngày đó ở trên xe mình nói xấu cậu cả Mộ nên tên kia để tỏ ra mình là người tốt cho nên mới chủ động để cho người ta đưa thư mời tới?

Cậu cả Mộ lại rảnh rỗi như vậy sao, ngay cả mấy chuyện nhỏ nhặt như thế này cũng đều quan tâm tới?

“Từ Lập, cậu nghe tớ nói đã, không phải là tớ không muốn để cho cậu đến đây, chỉ là tớ...”

Có mấy lời cô không thể nói ra được, mà cho dù có nói thì cũng sẽ không ai tin!

Nhưng bây giờ cô thật sự rất lo lắng!

“Tử Lạp, bây giờ cậu đang ở đâu? Đang đi cùng với ai? Có phải cậu đi một mình hay không? Hạo Phong đâu? Hạo Phong đang ở đâu?”

“Tớ đang trên đường tới, đang trên đường cãng Thiên Vân...”

Tô Tử Lạp còn chưa nói xong thì bỗng nhiên bên kia vang lên tiếng giống như xe đâm nhau.

Điện thoại Tô Tử Lạp rơi trên mặt đất, trong điện thoại di động truyền đến tiếng hét thất thanh, ầm ầm một trận!

“Tử Lạp! Tử Lạp cậu sao rồi? Tử Lạp? Cậu đừng dọa tớ”

Điện thoại Tô Tử Lạp bỗng nhiên mất tín hiệu, sau khi tút tút hai tiếng thì hoàn toàn tắt máy.

Cố Cơ Uyển lại gọi lại nhưng điện thoại vẫn không kết nối được!

Trong lòng cô có từng trận run rẩy, ký ức của kiếp trước điên cuồng ào tới, thi thể Tử Lạp được phát hiện ở bờ biển, trên người có rất nhiều vết thương do bị tra tấn dã man...

“Không! Không được!”

Đường cãng Thiên Vân... Khách sạn này nằm ở bờ biển, đường cãng Thiên Vân cách đây không xa.

Cố Cơ Uyển ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ lập tức từ cửa chính xông ra ngoài, xông tới quảng trường trước cửa khách sạn muốn xuyên qua quảng trường bắt một chiếc xe.

Bỗng nhiên có người giữ chặt cổ tay của cô lại.

Cố Cơ Uyển bị dọa sợ nhảy dựng lên, cổ sức giây dụa: “Thả tôi ra!”

“Tiết mục đào hôn này cô còn muốn diễn một lần nữa à?” Sắc mặt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, giọng điệu rõ ràng là không vui.

Nếu như không phải anh tinh mắt nhìn thấy thì con nhóc này lại muốn thừa cơ chạy trốn sao?

“Cố Cơ Uyển, cô đã ký hợp đồng rồi, nếu cô dám chạy trốn thì cô không bồi thường nổi đâu!”

“Thả tôi ra!” Cố Cơ Uyển liều mạng giây dụa.

“Cô...” Anh nheo đôi mắt lại, nhìn sâu vào trong mắt cô thấy trong đó đầy hoảng sợ và bối rối.

Bộ dạng này không giống như là muốn đào hôn.

Mộ Tu Kiệt nhẹ chau mày rậm lại, giọng điệu cũng hơi tốt hơn trước một chút: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tử Lạp xảy ra chuyện rồi! Cậu ấy bị tai nạn xe cộ, cậu ấy bị người ta bắt cóc...”

Chính Cố Cơ Uyển cũng rất rối, bây giờ rõ ràng đã không giống với kiếp trước nữa.

Cô không hề bị bắt cóc nên Tô Tử Lạp cũng không phải vì cô mà bị lưu manh bắt đi, nhưng Tử Lạp lại thật sự xảy ra chuyện, chỉ có điều cô không biết Tử Lạp đã xảy ra chuyện gì...

Cuối cùng cô hất tay Mộ Tu Kiệt ra chạy nhanh về hướng đường lớn.

May mắn là, cậu cả Mộ cũng không hề tiếp tục ngăn cản.

Chỉ có điều khách sạn này được xây ở ven biển, người có thể tới đây cũng đều là kẻ có tiền nên trên cơ bản tất cả đều là lái xe của mình tới.

Xe taxi chỗ này thật sự là rất hiếm gặp!

Ngay lúc Cố Cơ Uyển vội vàng đến mức không biết phải làm như thế nào suýt chút nữa đã đi cướp xe thì bỗng nhiên một chiếc xe sang trọng, tối màu khác kít lại dừng ở trước mặt cô.

Nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế lái gần như Cố Cơ Uyển trở mắt mất nửa giây.

Mộ Tu Kiệt thản nhiên nói: “Còn không mau lên xe?”

Lúc này Cố Cơ Uyển mới kịp phản ứng lại lập tức chạy qua bên kia mở cửa xe ra bước lên.

“Cậu ấy nói đang ở đường cãng Thiên Vân nhưng tôi không tìm được vị trí chính xác của cậu ấy, cậu cả Mộ...”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, một cước giẫm trên chân ga khiến chiếc xe nhanh chóng lao ra ngoài.

Anh bấm nút call trên xe, rất nhanh giọng nói của Lâm Duệ truyền tới: “Cậu cả, cậu đi đâu vậy? Bữa tiệc sẽ bắt đầu ngay bây giờ, ông cụ...”

“Số điện thoại?” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt nhạt như sương.

“Số..., số điện thoại gì?” Cố Cơ Uyển có chút phản ứng không kịp.

Mộ Tu Kiệt lại nhìn Cố Cơ Uyển: “Số điện thoại người bạn kia của cô.”

“Cô ấy...” Cố Cơ Uyển hiểu rõ lập tức nói với điện thoại nội bộ: “Lâm Duệ, giúp tôi tra vị trí hiện tại của số điện thoại này, nhanh lên!”

Cô đem số điện thoại của Tô Tử Lạp đọc cho Lâm Duệ, mặc dù Lâm Duệ vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì nhưng đã cúp điện thoại rồi cho người đi điều tra.

Không bao lâu sau Lâm Duệ gọi điện thoại tới: “Cậu cả, mợ cả, nơi mà số điện thoại này phát ra tín hiệu cuối cùng là ở trên đường gần bờ biển cảng Thiên Vân đến gần bến tàu cảng Thiên Vân”

Mộ Tu Kiệt trong nháy mắt tăng thêm lực lên chân ga.

Đi tới đường cảng Thiên Vân cũng không xa.

Lâm Duệ vẫn vội vàng đến độ muốn chết như cũ: “Cậu cả, mợ cả tương lai, bây giờ hai người... Bây giờ đang ở đâu? Rốt cuộc muốn làm gì? Ông cụ đang tìm người đấy!”

Cặp đôi mới này sẽ không lại muốn chơi trò mất tích đấy chứ?

Đã chơi qua một lần rồi mà còn muốn chơi nữa sao?

“Bảo ông cụ đưa bà cụ về nhà nghỉ ngơi đi, những người khác ở đó chờ. Trước khi trời sáng sẽ trở về hoàn thành nghi thức đính hôn.”

Sau đó anh tiện tay tắt điện thoại đi.

Cố Cơ Uyển nhìn một bên sườn mặt kia, đột nhiên hoảng loạn trong lòng bình phục không ít.

Người đàn ông ở trước mắt giống như là một gốc cây to chống trời, trong nháy mắt ngăn trở tất cả mưa gió đập vào mặt cho cô.

Anh nói trước khi trời sáng sẽ trở về hoàn thành nghi thức đính hôn, cô bỗng nhiên tin tưởng anh nhất định có thể giải quyết hết tất cả vấn đề trước khi trời sáng,.

Thì ra đây chính là cảm giác có người để cho cô có thể dựa vào, sống hai kiếp rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên cô cảm nhận được.

Lại nhìn gương mặt lúc chăm chú lái xe của anh, đột nhiên trong lòng bỗng nhiên chua chua.

Kiếp trước cô khốn khổ yêu anh nhưng vì sao anh lại chưa từng cho cô một tia ấm áp.

Kiếp này cô không muốn lặp lại sai lầm đi vào vết xe đổ kia nữa nên quyết định không yêu anh nhưng anh lại lần lượt mê hoặc lòng của cô?

Cô thu hồi ánh mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Không thể suy nghĩ lung tung nữa, cái gì cũng không cần nghĩ, bây giờ quan trọng nhất chính là nhất định phải bảo đảm an toàn cho Tử Lạp.

Cô không thể để cho Tử Lạp xảy ra chuyện, nhất định không thể!

CHƯƠNG 39: CÓ TÔI Ở ĐÂY, KHÔNG CHO PHÉP SỢ

CHƯƠNG 39: CÓ TÔI Ở ĐÂY, KHÔNG CHO PHÉP SỢ

Rất rõ ràng, trước đó trên đường cảng Thiên Vân đã từng xuất hiện tai nạn giao thông, cột mốc ngăn phía ven biển bị tông nát một đoạn nhỏ.

Tài xế đã được đưa đến bệnh viện, có nhân viên công tác đang thu dọn hiện trường, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Tô Tử Lạp.

“Điện thoại di động của Tử Lạp!” Cố Cơ Uyển nhìn thấy điện thoại di động Tô Tử Lạp đánh rơi trong đồng hồ vật mà nhân viên công tác dọn dẹp ra.

Cô muốn đến lấy, lại bị nhân viên công tác ngăn lại.

“Tạm thời không thể chạm bừa vào những vật này.”

“Đây là đồ của bạn tôi!” Cố Cơ Uyển sốt ruột nói: “Các anh chắc chắn chỉ có tài xế hai bên được đưa đến bệnh viện sao? Còn có một cô gái đâu rồi? Bên trong một trong hai chiếc xe đó có một cô gái tuổi chừng như tôi!”

“Xin lỗi, xe cứu thương chỉ đưa tài xế hai bên đi, đều là đàn ông, không có cô gái mà cô nói.”

“Không thể nào! Bạn của tôi ở trên xe!” Ngay cả điện thoại cũng ở đây, sao lại không thấy người?

“Các anh hỏi lại rõ ràng, có phải còn có một cô gái mười tám mười chín tuổi không? Đây là điện thoại di động của cô ấy, cô ấy ở trên xe!”

“Không có thật.” Khi đưa người đi, bọn họ đều đến hiện trường rồi, chỉ có hai người ở hiện trường được đưa đi.

“Không thể nào! Các anh điều tra thêm đi! Hỏi lại đi! Chắc chắn cô ấy ở đây!”

Nhân viên công tác không muốn để ý đến cô, Cố Cơ Uyển muốn đuổi theo, lại bị Mộ Tu Kiệt kéo lại.

Chân cô mềm nhũn, không cần thận va vào ngực anh.

Mộ Tu Kiệt vô ý thức đưa tay ra đón cô, cánh tay ôm lấy eo cô, không cho cô đến chỗ nhân viên công tác ném mìn thất bại tiếp nữa.

“Cậu cả Mộ, anh thả tôi ra trước, tôi còn rất nhiều việc...”

Mộ Tu Kiệt vẫn không để ý đến cô, bấm một dãy số, anh bình tĩnh ra lệnh: “Lấy toàn bộ video giám sát vùng này ra, điều tra một lượt xe cộ đi lại vào khoảng bảy giờ rưỡi đêm qua.”

Anh cúp điện thoại, cúi đầu nhìn cô gái trong ngực mình.

“Bọn họ sẽ không lừa cô, nói không có thì chắc chắn là không có, hỏi lại cũng vô dụng.”

Cô biết! Thật ra cô biết rõ!

Nhưng mà bây giờ sau khi xảy ra tai nạn giao thông thì Tử Lạp vô duyên vô cớ biến mất, lòng cô lo lắng, rối như tơ vò.

“Tử Lạp có thể bị bắt cóc không?” Cố Cơ Uyển không phát hiện mình yếu ớt dựa vào trong lồng ngực Mộ Tu Kiệt.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, giây phút này, dường như người đàn ông này đã trở thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Dáng vẻ yếu ớt này khiến trong lòng Mộ Tu Kiệt không nhịn được khẽ rung động.

Anh không muốn dọa cô, nhưng dựa theo tình huống trước mắt, khả năng này rất lớn.

“Hoàn cảnh gia đình bạn cô như thế nào? Có kẻ thù nào không?”

“Nhà cậu ấy cũng không giàu có lắm, hơn nữa người trong nhà đối xử với cậu ấy rất bình thường, cũng không được cưng chiều, còn kẻ thù...”

Tử Lạp có thể có kẻ thù nào chứ? Ở trường học cô ấy cũng là một người bình thường không nổi bật, sẽ không đắc tội với người ta.

Nếu như nói có kẻ thù thật, vậy cũng chỉ có thể là kẻ thù của cô.

Bình thường Tô Tử Lạp thích đi theo sau lưng cô, cô bảo Tử Lạp đi hướng đông, chắc chắn cô ấy sẽ không bước sang hướng tây nửa bước.

Chẳng lẽ là... “Kẻ thù của tôi?”

Kiếp trước, vốn dĩ bọn bắt cóc kia muốn bắt cô, là Tử Lạp cứu cô, nhưng lại bị bọn bắt cóc kia bắt đi.

Nhưng kiếp này cô cũng không gặp phải bọn bắt cóc, vì sao vẫn không thấy Tử Lạp?

Không lâu sau, chuông điện thoại của Mộ Tu Kiệt vang lên, anh lập tức bắt máy.

“Cậu chủ, đoạn đường này không có camera, nhưng từ camera của bến cảng Thiên Vân bên kia, chúng tôi phát hiện một bóng người rất giống Tô Tử Lạp.”

Đối phương gửi video đến, quả nhiên là bóng dáng của Tô Tử Lạp, Cố Cơ Uyển liếc một cái là có thể nhận ra.

Nhưng là cô ấy tự mình đi về phía bến cảng, cũng không bị ai bắt cóc, chuyện gì thế này?

Lâm Duệ lại gọi điện thoại đến: “Cậu chủ, đã điều tra ra được, Tô Tử Lạp lên một chiếc ca-nô, ra biển rồi.”

“Không!” Vì để cho cô nghe được tin tức mới nhất, Mộ Tu Kiệt mở loa ngoài điện thoại di động, vừa nghe thấy tin này, hai chân Cố Cơ Uyển mềm nhũn, suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Mộ Tu Kiệt đưa tay đỡ lấy, ôm cô vào trong ngực: “Đừng sợ.”

“Không, không thể ra biển, đừng ra biển...”

Cả người Cố Cơ Uyển đều đang run rẩy, kiếp trước, thi thể Tử Lạp cũng được người ta phát hiện trên bờ biển.

Cho đến bây giờ Mộ Tu Kiệt chưa từng thấy cô tuyệt vọng như vậy, ôm chặt lấy cô, anh trầm giọng nói: “Tôi nói, có tôi ở đây, không cho phép sợ”

Cô sững sờ ngẩng đầu nhìn anh, dường như là bị giọng nói của anh dọa sợ.

Mộ Tu Kiệt vẫn cầm điện thoại di động, bình tĩnh nói: “Chuẩn bị ca-nô, ra biển tìm người.”

Sau đó, anh cúp điện thoại di động, bế cô lên.

“Cậu cả Mộ...” Anh muốn ôm cô đi đâu?

“Ra biển tìm người, tôi đi cùng em.” Bây giờ chân cô mềm nhũn, mặc dù anh không biết vì sao cô nhóc này lại sợ đến vậy, nhưng anh tin rằng nhất định cô có lý do của mình.

Nếu chân cô mềm nhũn không thể đi, anh cũng chỉ có thể ôm cô đi về phía bến cảng.

“Chú ý điện thoại di động của mình, có lẽ sẽ có tin tức.”

Lời nói của người đàn ông khiến Cố Cơ Uyển lập tức lấy điện thoại di động ra.

Không ngờ, vừa lấy điện thoại ra, một tin nhắn nhắn đến, là tin nhắn video.

Trong video, Tô Tử Lạp bị trói ném trên bờ cát.

Sau đó, là một tin nhắn chữ, muốn cô đến bãi biển chuộc người, chỉ được đi một mình!

Không nói là bãi biển nào, cũng không nói muốn bao nhiêu tiền...

Mộ Tu Kiệt liếc nhìn đồng hồ, bảy giờ năm mươi, lễ đính hôn vẫn chưa bắt đầu, lúc này gửi tin nhắn cho Cố Cơ Uyển...

“Gần đây cô đắc tội với người nào?” Anh hỏi.

Tay Cố Cơ Uyển vẫn đang run rẩy, nhưng ánh mắt Mộ Tu Kiệt lại khiến cô dần dần bình tĩnh lại. Cuối cùng, lý trí trở về.

“Không nói bao nhiêu tiền, cũng không nói ở nơi nào, bọn họ... chỉ muốn dẫn tôi ra ngoài?”

Lại nhìn thời gian trên điện thoại di động, bảy giờ năm mươi một phút.

Cô nhú mày lại! “Bọn họ không muốn cho tôi và anh đính hôn! Bọn họ muốn tôi đào hôn *!”

*Chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân

Cô nhóc này, cuối cùng cũng nhận ra rồi, xem ra IQ đã quay về rồi, chỉ là vừa rồi quá thật bị dọa cho sợ hãi.

“Bây giờ cô muốn xử lý thế nào?” Mộ Tu Kiệt ôm cô đi đến bến cảng.

Gió biển thổi đến mang theo hơi lạnh, khiến suy nghĩ rối loạn của Cố Cơ Uyển dần dần bình tĩnh lại.

Cô xem lại video đối phương gửi đến lần nữa rồi mới hỏi: “Cậu cả Mộ, tôi chưa quen thuộc vùng này, có phải gần đây có hòn đảo tương tự không?”

“Có, gần nhất chính là đảo Tô Lô ở phía đông, đi bằng ca-nô mất chừng hai mươi phút là đến, xa hơn một chút là đảo Lợi Hạc, mất chừng bốn mươi phút...”

“Nhất định là đảo Tô Lô! Bọn họ không kịp đến hòn đảo khác.”

Cố Cơ Uyển thở hắt ra, muốn nhìn rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, khẽ cử động, mới phát hiện mình vẫn đang nằm trong ngực Mộ Tu Kiệt.

Mặt cô đỏ bừng lên, vội vàng đẩy nhẹ: “Cậu cả Mộ, bây giờ tôi có thể đi rồi, thả tôi xuống”

Lần này Mộ Tu Kiệt cũng không làm khó cô, vừa đặt cô xuống, từ nơi xa có mười mấy chiếc ca-nô chạy đến.

Trước khi lên ca-nô, Cố Cơ Uyển nhìn Mộ Tu Kiệt nói: “Cậu cả Mộ, có thể cho người công bố một tin tức lên trên mạng giúp tôi không, nói là tôi muốn đào hôn, anh muốn hủy bỏ lễ đính hôn?”

“Mợ cả, cậu cả nói rồi, cho dù đợi đến hừng đông, cũng không thể hủy bỏ lễ đính hôn!”

Lâm Duệ vừa đuổi đến lo lắng nói: “Đây là lần thứ hai! Nếu như còn hủy nữa, lão phu nhân sẽ rất tức giận.”

“Không sao.” Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chú vào đôi mắt kiên định của Cố Cơ Uyển, giọng nói tuy nhỏ, nhưng lại vô cùng đáng tin: “Làm theo lời cô ấy nói đi.”

CHƯƠNG 40: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ THỂ CHỐNG LẠI TRỜI ĐẤT

CHƯƠNG 40: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ THỂ CHỐNG LẠI TRỜI ĐẤT

“Tiền về rồi.”

Một người đàn ông đầu phủ kín tất chân, mặc đồ đen cầm điện thoại di động vui sướng tuyên bố.

“Lão đại, vậy bây giờ làm thế nào?” Tiền đã vào tài khoản, trong lòng mọi người đều vui vẻ, đều không kịp chờ đợi muốn trở về hưởng thụ.

“Nhiệm vụ hoàn thành, đương nhiên phải đi về.”

Lão đại liếc nhìn cô gái cách đó không xa, bỗng nhiên nheo mắt lại.

“Mặc dù cô nhóc này trang điểm lòe loẹt sắc sỡ, nhưng vóc dáng cũng không tệ.”

Hai người còn lại liếc nhìn nhau, lại nhìn bãi cát đen sì xung quanh, ý nghĩ hèn hạ cũng bắt đầu rục rịch trong đầu.

Trăng mờ gió lớn, lại không thấy rõ bọn họ là ai, mặc dù đây không phải mục đích tối nay của bọn họ, nhưng cơ hội tốt như vậy, bỏ qua chẳng phải rất đáng tiếc sao?

“Lão đại, vậy...”

“Dù sao đêm nay cũng rời khỏi Bắc Lăng rồi, nếu đã như vậy...”

Lão đại cười khà khà, cất điện thoại di động, bỗng nhiên bước nhanh về phía Tô Tử Lạp đang ngồi dưới đất.

Tô Tử Lạp bị dọa sợ run lấy bầy, khó khăn lắm mới âm thầm giãy ra khỏi sợi dây trói ở tay được, lại nhìn thấy mấy người chột đi về phía mình.

Bọn họ muốn làm gì? Vì sao thoát nhìn bây giờ lại khủng bố như vậy?

Lão đại đi đầu tiên, thoáng chốc đã đi đến trước mặt Tô Tử Lạp, ngồi xổm xuống.

“Cô em, không biết lúc nào bạn em mới tìm đến đây, đêm dài đằng đẳng, một người cô đơn lắm phải không?”

“Nếu không, anh em tôi chơi cùng em nhé.”

Hắn ta cười ha hả, vươn tay muốn chụp lấy cơ thể Tô Tử Lạp.

“Đồ xấu xa!” Tô Tử Lạp nằm một nắm cát ném mạnh vào mặt lão đại.

“A...” Lão đại không ngờ cô đã giãy thoát được dây thừng, bị ném cát vào mắt, lập tức kêu thảm thiết.

“Lão đại!”

“Lão đại anh sao rồi!”

Hai đàn em vốn rê rà đi đằng sau vội bước nhanh đến, Tô Tử Lạp bò dậy từ mặt đất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên trên đảo.

“Con nhỏ đáng chết, mau bắt cô ta lại! Ông mày muốn giết chết cô ta”

Lão đại vẫn đang kêu rên, hai đàn em bỏ hắn ta lại, lập tức đuổi theo Tô Tử Lạp.

Tô Tử Lạp chạy gấp thở không ra hơi, lại không biết mình phải chạy về hướng nào mới đúng.

Xung quanh đây đâu đâu cũng là rừng rậm, toàn bộ đều là một màu đen thui, cô chỉ có thể cẩn rằng, chạy về phía đen nhất...

Bỗng nhiên Cổ Cơ Uyển ấn vào vị trí trái tim, lồng ngực không nhận được khẽ nhói đau.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Không biết, chỉ là chỗ này chột nhói đau.” Cô khẽ thở hốt hển nói.

Cũng không biết có phải là dự cảm chẳng lành không, vì sao bỗng nhiên trái tim nhói lên như vậy chứ?

Chẳng lẽ, là Tử Lạp xảy ra chuyện sao?

Bàn tay Mộ Tu Kiệt đặt lên lồng ngực cô, vô ý thức muốn xoa cho cô.
Nhưng tay anh vừa chạm vào áo cô thì bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, chợt ngừng lại.
Cổ Cơ Uyển ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy anh cúi đầu nhìn cô.
Hai ánh mắt chạm vào nhau, cô đỏ mặt, lập tức lùi về phía sau.
Mộ Tu Kiệt cũng thu tay mình lại, ngồi trên ca-nô, anh mặt không biểu cảm nói: “Chỉ sợ cô đau đến ngất đi.”
Có phải ý tứ nửa câu sau là cũng không phải có ý muốn sờ soạng cô không?
Cổ Cơ Uyển đỏ mặt, gật đầu, lúc này, cô tin tưởng cậu cả Mộ không hề có suy nghĩ không tốt.
Dù sao, thời cơ không đúng, Lâm Duệ đang ở ngay bên cạnh.
Gió biển rít gào thổi qua, Mộ Tu Kiệt ngồi đó đón gió, gió lớn thổi đến khiến mái tóc anh rối bời, nhưng lúc này cậu cả Mộ lại quẩn rũ hơn nhiều so với thường ngày.
Là loại quẩn rũ có thể chống lại trời đất, là loại kiêu ngạo ngang ngược không để người đời trong mắt.
Trái tim Cổ Cơ Uyển đập thình thịch, một giây sau, cuống quýt thu ánh mắt lại.
Đã sớm biết người đàn ông này là chất độc, không thể dính phải, nếu dính phải rồi, vậy cũng không thể cai được nữa.
Chính là nhìn nhiều thêm mấy lần cũng không được, nhìn rồi sẽ mê mẩn.
“Cảm ơn anh.” Bỗng nhiên cô lên tiếng, gió hơi lớn, giọng nói hơi nhỏ, không biết đối phương có nghe thấy không.

Nhưng cô vẫn cúi đầu, lòng bàn tay nằm lại, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”
Cô cho rằng anh không nghe thấy, nhưng không ngờ thính lực của cậu cả Mộ tốt ngoài sức tưởng tượng của cô.
“Như vậy sau khi trở về còn có lần đào hôn thứ ba không?”
Bỗng nhiên Cổ Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn anh, câu xin lỗi khe khẽ này lại bị anh nghe thấy rồi.
Cô lắc đầu: “Lần này cũng không phải là tôi đào hôn...”
“Tôi chỉ hỏi em, còn có lần thứ ba hay không?”
Lần đầu là ngoài ý muốn, lần hai là sự cố, ngay cả anh cũng không xác định được lần thứ ba sẽ là cái gì.
Nhưng mà điều này cũng không quan trọng, quan trọng là chính cô có muốn bỏ trốn hay không?
“Chỉ cần không xảy ra việc bất trắc, tôi sẽ không chạy trốn.” Nếu đã ký hợp đồng rồi, sao phải chạy trốn chứ?
Anh cũng chỉ là vì hoàn thành tâm nguyện của lão phu nhân mà thôi, mà cơ thể lão phu nhân... ngày càng suy yếu, chỉ sợ cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Thật ra cô ở lại sẽ khiến lão phu nhân tốt hơn một chút, âu cũng là việc nên làm.
“Tôi không trốn, thật đó.” Cổ Cơ Uyển nhìn hờn đảo phía xa xa, kiên định nói: “Tôi sẽ diễn tốt nhân vật mợ cả nhà họ Mộ, nhất định sẽ không khiến anh khó xử.”
“Nếu vậy, lần này cũng không cần phải nói lời xin lỗi.”
Mộ Tu Kiệt đứng dậy đón lấy cơn gió thổi đến.
Cổ Cơ Uyển muốn nhắc nhở anh, sóng gió quá lớn, ca-nô vẫn luôn dập dềnh, đứng lên rất dễ bị lắc ngã vào trong biển.

Nhưng sau khi nhìn thấy bóng dáng đội trời đạp đất của cậu cả Mộ, lời vừa đến miệng đã bị nuốt trở lại.
Anh vốn không sợ sóng gió, chỉ cần anh đứng đó, sẽ không có bất kỳ khó khăn gì có thể khiến anh ngã xuống.

Quả thật người đàn ông này mang đến cảm giác rất an toàn, khiến cho người ta rất yên tâm.
Đảo Tô Lô ở ngay trước mắt, sắp đến rồi, bỗng nhiên Lâm Duệ đứng dậy nói: “Cậu cả, bên kia có một chiếc ca-nô.”
“Để anh em lên bờ từ bên kia, chúng ta vòng qua bên khác đi lên.” Mộ Tu Kiệt ra lệnh.
“Vâng.” Lâm Duệ lập tức chỉ huy mấy anh em bẻ lái, đồng thời lấy điện thoại ra, truyền đạt lại ý của cậu cả cho những người khác.
Bọn họ thả chậm tốc độ ca-nô, vòng qua vách núi phía trước, ngừng ở một bên khác.

“Cô ở lại nơi này, anh ta sẽ bảo vệ cô.” Mộ Tu Kiệt nhảy xuống ca-nô, quay đầu nhìn Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển lắc đầu: “Không, tôi cũng phải đi lên, tôi có thể tự bảo vệ chính mình!”

Anh chỉ suy nghĩ chốc lát, lập tức đuổi tay về phía cô.

Cố Cơ Uyển không hề do dự đặt tay trong lòng bàn tay anh, lòng bàn tay ấm nóng của hai người chạm vào nhau, không nhận được cảm thấy rung động.

Nhưng Cố Cơ Uyển không dám phân tâm, mượn sức của Mộ Tu Kiệt, nhảy xuống ca-nô, văng vẳng rơi xuống mỏm đá.

Bốn người cùng nhau lần mò trèo lên trên vách đá, Mộ Tu Kiệt không ngờ, cô nhóc Cố Cơ Uyển này trèo lên vách đá lại không hề chậm chạp chút nào.

Mặc dù nhìn không có chút sức lực gì, nhưng động tác vẫn coi như nhanh nhẹn.

Anh vốn muốn đưa tay kéo cô, nhưng cô nhóc này rất lì lợm, tự mình bò lên rồi.

Chỉ là không ngờ, bốn người vừa bò lên trên đã thấy một bóng dáng nhỏ bé cách đó không xa nhảy từ trên vách đá xuống.

“Từ Lạp!”

Cố Cơ Uyển bị dọa sợ mất hồn mất vía, đuổi như điên đến: “Từ Lạp!”

Hai người đàn ông áo đen thấy có người đến, lập tức sợ hãi chạy thực mạng xuống dưới.

Mộ Tu Kiệt còn không thấy rõ người nhảy xuống là ai, cô gái bên cạnh đã vội vàng chạy đến.

Thậm chí cô không cả suy nghĩ, lao thẳng xuống vách đá...

CHƯƠNG 41: DÙ SAO CŨNG PHẢI CHẾT

CHƯƠNG 41: DÙ SAO CŨNG PHẢI CHẾT

Tử Lạp không biết bơi, cô ấy là một con vịt cạn, nhảy xuống thể này, nếu như không ai cứu cô ấy, cô ấy sẽ chết! Nên Cố Cơ Uyển cũng không nhớ ra, hình như chính mình cũng không biết bơi. Cô chỉ biết là, nhất định phải có người đi cứu Tử Lạp, nếu không Tử Lạp sẽ chết.

Cô ấy sẽ chết...

Bịch một tiếng, đầu đập xuống mặt biển khiến cho cô sây sẩm mặt mày.

“Tử Lạp...” Vừa lên tiếng, nước biển đã rót vào trong khoang miệng, hoàn toàn không có cách nào hít thở!

Nhưng cô vẫn liều mạng bơi về phía Tô Tử Lạp rơi xuống, thậm chí cô cũng không biết mình biết bơi từ lúc nào!

“Tử Lạp, Tử Lạp...”

Sóng lớn đánh đến, nâng cơ thể mảnh khảnh của cô lên cao, lại đột nhiên cuốn lấy.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy choáng váng, hít thở vô cùng khó chịu.

Nước biển rót vào miệng và mũi ngày càng nhiều, nhưng cô vẫn gắng sức bơi về phía trước.

Không có ai dạy cô phải bơi thế nào, cũng không có ai nói cho cô biết phải sống sót trong biển rộng thế nào.

Cô chỉ biết là, nhất định phải bơi đến bên cạnh Tử Lạp, nhất định phải kéo cô ấy ra khỏi nước biển.

Cuối cùng, cô chạm vào cơ thể Tô Tử Lạp!

Cố Cơ Uyển cắn răng, sau khi dùng hết sức lực cuối cùng, kéo Tô Tử Lạp lên trên mặt biển.

Nhưng trong giây phút cô nâng Tô Tử Lạp lên khỏi mặt nước, chưa kịp hít thở một hơi, đột nhiên cơ thể cứng đờ.

Lại không còn chút sức lực, cố gắng khiến cho bản thân nổi lên mặt nước, nhưng càng vùng vẫy lại càng chìm xuống.

Không thể hít thở, không hề có chút không khí nào, cô phải chết thật sao?

Ý thức ngày càng tan rã, cơ thể cũng ngày càng khó chịu.

Không thở được, không thể thở được! Há miệng, thứ tiến vào không phải là không khí, toàn bộ đều là nước biển mặt chất khiến cho người ta chảy nước mắt.

Cô phải chết thật rồi...

Trong mơ màng, hình như nhìn thấy một gương mặt, trong mơ hồ, tâm mắt của cô lại ngày càng rõ ràng.

Cố Cơ Uyển cố gắng giơ tay ra, mới phát hiện chân tay mình cứng ngắc, ngay cả động đập thoi cũng không được.

Không thể hít thở được, mí mắt rất nặng, nặng đến độ không cách nào mở ra...

Bỗng nhiên, không biết cơ thể không ngừng chìm xuống bị thứ gì ôm lấy, sau đó, có hai vật gì đó mềm mại đặt lên môi cô.

Cố Cơ Uyển trợn to hai mắt, hít mạnh lấy một hơi.

Cô lại có thể hít thở.

Thậm chí hình như cô còn nhìn thấy khuôn mặt của Mộ Tu Kiệt, khuôn mặt này áp sát quá gần, gần như không nhìn thấy rõ đường nét.

Nhưng cô biết, đó là Mộ Tu Kiệt.

Ông trời ơi, cô biết người đàn ông này là kẻ gây họa mà, ngay cả khi cô sắp chết cũng muốn đến dọa cô.

Vì sao tại giây phút cuối cùng của mạng sống, còn ảo tưởng cậu cả Mộ hôn cô?

Cố Cơ Uyển, cô cái đồ háo sắc, sống hai đời, lại còn có thể mê trai như vậy.

Nhưng mà cơ thể không còn chút sức lực nào thật, cho dù hình như hít thở được một chút không khí tươi mới, cô cũng không kiên trì nổi.

Cuối cùng cũng phải chết thật, nếu đã phải chết, vậy thì... thích làm gì thì làm thôi. Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại, dùng hết chút sức lực cuối cùng, ôm lấy cổ người đàn ông, hôn mạnh xuống... Lạnh quá, đau đầu quá.

Cố Cơ Uyển không biết mình đã chết chưa, dường như lồng ngực bị thứ gì đó đè ép, hít thở rất khó khăn.

Tử Lạp...

“Tử Lạp!”

Bỗng nhiên cô gái trên giường mở mắt ra, ngôi bật dậy.

“Tử Lạp... Cô cử động, hình như có thứ gì trên tay kéo lại, rất đau.

Nhưng cô không quan tâm đến điều gì cả, muốn rút vật kia ra.

“Uyển Uyển, đừng cử động!” Tô Tử Lạp nhào đến ôm chặt lấy cánh tay cô, không cho cô rút kim tiêm trên mu bàn tay ra.

“Đừng cử động, sẽ khiến bản thân bị thương đấy!”

“Tử Lạp?” Cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng nhìn thấy rõ ràng người trước mặt, một tay ôm lấy cô ấy, cô kích động suýt nữa bật khóc.

“Tử Lạp! Cậu không chết! Cậu vẫn khỏe mạnh! Cậu không chết!”

“Tớ không chết, tớ vẫn còn sống, sống rất tốt.”

Vừa nghĩ đến tình huống lúc đó, hai mắt Tô Tử Lạp cũng đỏ lên.

Ôm lại Cố Cơ Uyển, cô ấy khàn giọng nói: “Uyển Uyển, bình thường tớ luôn nói cậu bắt nạt tớ, thật ra tớ biết, cậu đối xử với tớ tốt nhất.”

Huhu, Uyển Uyển vốn không biết bơi, lại vì cô mà nhảy xuống vách đá cao như vậy, thậm chí kéo cô ra từ trong biển.

Khi đó cô cho rằng mình chết chắc rồi, nào ngờ lại bị một người không biết bơi kéo lên khỏi mặt biển.

Nhưng tại giây phút Cố Cơ Uyển kéo cô lên mặt nước, cô ấy lại mất hết sức lực, chìm xuống dưới đáy biển.

Lúc ấy cô vô cùng choáng váng, may mắn được người của cậu cả Mộ cứu lên, nhưng quay đầu lại không nhìn thấy bóng dáng Cố Cơ Uyển.

Cô không ngờ chính là, cậu cả Mộ cao cả thần thánh đến mức không thể xâm phạm trong mắt mình lại lao thẳng xuống cứu Cơ Uyển.

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù tất cả đã qua, nhưng tình huống lúc đó nguy cấp đến nhường nào, chỉ có người ở đây mới hiểu rõ.

“Không sao, đều không sao rồi, hai người đừng khóc, không phải đều tốt rồi sao?”

Nhìn thấy hai cô gái mới trở về từ cõi chết khóc lóc, suýt nữa Đàm Kiệt cũng khóc theo.

Anh ta không biết tình huống lúc đó đáng sợ đến nhường nào, chỉ biết khi Tô Tử Lạp báo tin cho bọn họ biết, Cố Cơ Uyển vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Nghe nói là bị sặc quá nhiều nước biển, suýt nữa nghèo rồi... không không không! Người vẫn rất tốt, không có chuyện gì là tốt rồi.

Mộ Hạo Phong cũng nhìn hai người, nhìn thấy Cố Cơ Uyển tỉnh lại, cuối cùng nắm tay siết chặt cả đêm mới dần dần thả lỏng.

Đều còn sống, cuối cùng cũng không sao.

“Tớ thoát chết như thế nào?” Sau khi tỉnh táo lại, Cố Cơ Uyển nghi ngờ hỏi: “Không phải tớ bị chìm xuống sao?”

Cô vẫn nhớ rõ ràng, mình bị chìm xuống, khi sắp chết, còn ảo tưởng được hôn cậu cả Mộ.

Đó là một nụ hôn vô cùng lãng mạn, cô chủ động ôm cậu cả Mộ, hôn vô cùng hăng say.

Dù sao cũng phải chết, người đàn ông cô yêu cả một đời mà không có được, chết cũng phải hôn cho đủ trước đã! Chỉ là sao cô trở về được?

“Cậu không nhớ sao?” Tô Tử Lạp chớp chớp mắt, nhìn thấy dáng vẻ mơ hồ của cô, sốt sắng thay cô: “Cậu cả Mộ cứu cậu đấy!”

“Cậu cả Mộ?” Cố Cơ Uyển nhíu mày, lắc đầu.

Tô Tử Lạp nghĩ lại tình huống lúc đó, lại tỏ vẻ say mê: “Cậu cả Mộ rất đẹp trai! Cậu không thấy đâu, một mình anh ấy tìm cậu trong biển rất lâu.”

“Sau đó, khi tất cả mọi người muốn buông tha, cậu cả Mộ lại ôm cậu đang hôn mê bất tỉnh từ trong biển bơi lên.”

“Lúc đó cậu cả Mộ giống như Chiến Thần, dáng vẻ ôm cậu vô cùng vô cùng đẹp trai. Ôi trời!”

Giống như trong phim điện ảnh vậy, đẹp trai quá!”

“Khoan, khoan đã.” Cố Cơ Uyển luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng: “Cậu nói, là cậu cả Mộ ôm tớ lên.”

“Đúng vậy, khi đó cậu hôn mê bất tỉnh rồi...”

Tô Tử Lạp ngẫm nghĩ, hai mắt bỗng nhiên lóe sáng: “Đúng rồi, khi đó cậu còn không biết xấu hổ ôm chặt lấy cậu cả Mộ, làm thế nào cũng không muốn buông tay.

“Cái gì?

“Bác sĩ cũng đến rồi, muốn cấp cứu cho cậu, cậu vẫn không muốn buông tay, cuối cùng vẫn là cậu cả Mộ hô hấp nhân tạo cho cậu.”

“Tớ... tớ không buông tay?” Những mẫu ký ức ngắn vụn dần dần chắp vá lại trong đầu.

Là ai vẫn luôn nghĩ, cô cũng sắp chết rồi, chết cũng phải hôn cho đủ?

Cô không buông tay, cô muốn hôn cho đủ...

Chẳng lẽ, đó không phải là ảo tưởng của cô, đó là hiện thực?

Khi cô sắp chết đã ôm chặt lấy cậu cả Mộ, điên cuồng hôn anh?

CHƯƠNG 42: TRÁCH TÔI NHẤT THỜI KHÔNG KIỂM CHẾ ĐƯỢC

CHƯƠNG 42: TRÁCH TÔI NHẤT THỜI KHÔNG KIỂM CHẾ ĐƯỢC

Không đợi Cổ Cơ Uyển bình tĩnh lại, cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, các bác sĩ và y tá đẩy cửa vào. Đi sau bác sĩ là Mộ Tu Kiệt.

Anh ta đã thay quần áo, áo sơ mi trắng quần tây đen, vẫn ăn mặc nghiêm túc như trước.

Sự hỗn loạn trên biển giờ phút này đã biến mất.

Quay người lại, anh lại là một con người đàn ông đẹp trai có vẻ ngoài chín chắn, lạnh lùng đến mức làm cho người khác chỉ dám đứng xa nhìn.

Tô Tử Lạp đến đứng từ xa nhìn cũng không dám, nhìn thấy cậu chủ Mộ tiến vào, đứng lên, tránh qua một bên.

Lâm Duệ đi sau Mộ Tu Kiệt, nhìn thấy Cổ Cơ Uyển bình tĩnh lại, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

“Mợ chủ cuối cùng cũng bình tĩnh rồi sao? Cơ thể cảm thấy thế nào? Còn có thể kiên trì không?”

Kiên trì? Kiên trì cái gì?

Cổ Cơ Uyển không hiểu, muốn nhìn Mộ Tu Kiệt, nhưng lại không dám.

Sau khi biết mình trước đây thật sự đã cưỡng hôn người đàn ông này, sao còn dám nhìn anh chứ?

Nhìn một chút thôi là cảm thấy chột dạ?

“Tình trạng bây giờ thế nào?” Mộ Tu Kiệt lạnh nhạt liếc nhìn cô, mặt không biểu cảm.

Lạnh lùng như vậy, thật giống như chẳng xảy ra chuyện gì đêm nay vậy.

Bác sĩ kiểm tra cho Cổ Cơ Uyển một lượt, lập tức nói: “Không còn gì đáng ngại nữa rồi.”

Y tá rút mũi kim cho Cổ Cơ Uyển. Sau khi truyền dịch, cơ thể cũng cảm thấy có tinh thần hơn nhiều rồi.

Ngoại trừ sắc mặt có chút nhợt nhạt, thì không có gì khác người bình thường.

Lâm Duệ thở phào: “Vậy thì, chờ chút nữa lại về tiếp tục bữa tiệc, chắc là cũng không có vấn đề gì chứ?”

“Bữa tiệc?” Cổ Cơ Uyển sững sờ. Cuối cùng cũng nhìn Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, Lâm Duệ giải thích nói: “Cậu chủ bảo khách mời chờ. Nên bây giờ, trong khách sạn vẫn còn khách mời ở lại.”

Cổ Cơ Uyển có chút giật mình. Cuối cùng mới nhớ ra. Lúc Mộ Tu Kiệt lái xe đưa cô đi tìm Tô Tử Lạp, đúng là đã bảo Lâm Duệ thông báo để mọi người chờ.

Cậu chủ Mộ bảo chờ, ai dám rời đi?

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cổ Cơ Uyển quay đầu nhìn Tô Tử Lạp.

“Hai giờ sáng” Tô Tử Lạp nhìn trộm Mộ Tu Kiệt một chút, quả thực rất ngưỡng mộ anh.

Cậu chủ Mộ rất quyết đoán. Khách mời trong khách sạn dường như đều là những nhân vật lớn trong giới kinh doanh Bắc Lãng.

Nhưng anh để mọi người ta chờ, không một ai dám phản đối!

Đây mới thực sự là người đàn ông lợi hại! Là mục tiêu phấn đấu cả đời của tất cả đàn ông trên toàn thế giới!

Đáng tiếc, trên đời này chỉ có một cậu chủ Mộ. Những người khác có phấn đấu đến mười đời, cũng không đuổi kịp một phần mười sự bá đạo của anh!

Cổ Cơ Uyển cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Mặc dù vẫn không dám nhìn thẳng Mộ Tu Kiệt, nhưng ít ra không còn chột dạ như vậy nữa.

Chuyện kia, chuyện chết cũng muốn hôn một cái, hãy để nó tự phai mờ dần đi đi.

Quên nó, quên được nó là được.

“Khu! Giờ... chúng ta bây giờ đi về sao?”

“Không vội, mợ chủ. Cô nghỉ ngơi trước một lát, đợi tôi cho người đem lễ phục tới. Cô rửa mặt xong, chúng ta sẽ đi về.”

Rửa mặt?

Cô Cơ Uyển đưa tay lên sờ mặt mình. Mặt cô có gì sao?

Tô Tử Lạp không biết từ đâu móc ra một chiếc gương, đưa cho cô: “Không sao, lớp trang điểm hơi nhoè thôi. Chờ chút tôi trang điểm lại cho cô một...”

“Quý à!”

Cổ Cơ Uyển trừng mắt nhìn khuôn mặt trong gương. Phấn mắt chống nước kia vẫn không dịch lại được khi ngâm trong nước biển, đã nhoè đi một nửa trên mặt.

Một nửa vẫn còn ngoan cường ở xung quanh mắt cô.

Còn son môi..... Không biết là ai mua cho cô. Ngâm trong nước biển lâu như vậy mà vẫn không bị bay màu.

Chỉ phân viên môi bị nhoè một chút. Nhưng chính mảng bị nhoè này lại làm cho miệng anh đào nhỏ nhắn của cô nhìn như bị chảy máu.

A a a! Con quỷ này rốt cuộc là ai? Đây tuyệt đối không phải cô!

Vừa nghĩ tới mình đã dùng chiếc miệng máu này cưỡng hôn Mộ Tu Kiệt, Cổ Cơ Uyển quần đến suýt chút nữa thì ngất đi.

Cậu chủ Mộ đúng thật là người tốt. Không tát cho cô một cái rồi ném lại xuống biển, đúng thật... quá lương thiện.

Lễ đính hôn tiến hành vào lúc bốn giờ.

Lúc Mộ Tu Kiệt đang ôm Cổ Cơ Uyển đã được trang điểm lại đi đến sân khấu, mọi người phía dưới, tâm tư ngàn vạn.

Con gái thứ ba của gia đình họ Cổ rốt cuộc đang làm trò gì, ai cũng không biết.

Lần trước mất tích, lần này lại khiến mọi người đợi tới bây giờ.

Mọi người đã một đêm không ngủ, lúc này cho dù còn có thể nặn ra một nụ cười, nhưng trong lòng mỗi người thì đều kêu than muốn chết.

Nếu như không phải nể mặt cậu chủ Mộ thì ai tự nguyện ở lại chứ?

Đương nhiên, không ai là không nể mặt cậu chủ Mộ.

Tóm lại chờ tới bây giờ, không ai trong lòng không hơi oán trách.

Không thể oán trách cậu chủ Mộ quyền cao chức trọng, thì chỉ có thể oán trách cô ba nhà họ Cổ kia xấu xí còn không biết lo cho gia đình!

“Nghe nói lại là người đàn bà này nổi cơn điên đi ra ngoài, cậu chủ Mộ đi khắp nơi tìm cô ta, tìm cả một đêm.”

“Không phải chứ, người phụ nữ xấu như vậy thì cú đi cho khuất mắt, còn tìm làm gì?”

“Đúng thế, đã xấu còn làm trò...”

Tiếng nghị luận phía dưới mặc dù không lớn, nhưng lại quá nhiều nên vẫn có những lời nói lọt vào tai của người trên sân khấu.

Ông Mộ mặt nghiêm túc, không biểu cảm đứng trên sân khấu, uy nghiêm.

Mặc dù ông không có biểu hiện gì. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra được tâm trạng của ông không tốt.

Nếu không phải bên cạnh còn có bà Mộ thì có lẽ ông đã sớm phát cáu rồi.

Bà đứng một bên nhìn hai người trẻ tuổi, nhẹ buông một tiếng thở dài, không nói gì.

Đã đến giây phút này rồi, người dẫn chương trình coi như cũng đã cố gắng khuấy động bầu không khí, nhưng vẫn không thể náo nhiệt nổi.

Tất cả oán hận, tất cả đều chúi lên Cổ Cơ Uyển.

Cổ Cơ Uyển nhiều lần nói với mình không cần để ý những lời thị phi.

Nhưng, hôm nay mọi chuyện trở nên thế này đúng là trách nhiệm của cô.

Bất kể nói gì, đối mặt với nhiều ánh mắt oán hận như vậy, áp lực vẫn là rất lớn.

Hơn nữa, cũng rất nhiều người của nhà họ Mộ ở đây. Cô hoàn toàn không thêm để ý cách bọn họ nhìn cô.

Ông Mộ bây giờ e rằng cũng đang cáu.

Bỗng nhiên, một bàn tay đưa tới nắm chặt lấy bàn tay nhỏ lạnh lạnh của cô.

Đây là lần đầu tiên Mộ Tu Kiệt chủ động lấy mic của người dẫn chương trình. Anh là người cao giá, có là đại diện công ty mở buổi họp báo thì cũng rất ít khi chủ động nói gì đó.

Cậu chủ Mộ muốn nói! Tất cả mọi người lập tức yên tĩnh trở lại, đến ông bà Mộ cũng có phen kinh ngạc.

Vốn cho rằng, anh chỉ tùy tiện trao nhẫn với Cố Cơ Uyển, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao, lễ đính hôn này, anh cũng không mong chờ gì.

Bây giờ, cậu chủ Mộ lại có lời gì muốn nói? Tất cả mọi người đều trở nên hiếu kì!

Nhất là cậu chủ Mộ còn nắm tay người phụ nữ xấu xí kia nữa. Điều này nói lên điều gì?

Mộ Tu Kiệt nắm tay Cố Cơ Uyển, mặt không biểu cảm nhìn đám người phía dưới, thản nhiên nói: “Thật có lỗi, tối nay để mọi người đợi lâu. Trách tôi nhất thời không kiềm chế được, làm lãng phí thời gian của mọi người.”

Anh buông tay Cố Cơ Uyển ra, kéo cô lại ôm lấy.

Thân mật như vậy, ngọt ngào như thế!

Cái “nhất thời không kiềm chế được” này phải giải nghĩa thế nào, còn cần mọi người hao tâm tốn sức sao?

Trời ạ! Thì ra người làm mọi người đợi cả đêm, là cậu chủ Mộ?

Chỉ vì vợ đẹp quá nên anh... anh không kiềm chế được?

Đây là sự thật sao? Các cô gái ở hội trường ai cũng không dám tin!

Có ai muốn tiếp nhận sự thật này, cậu chủ Mộ vì một người phụ nữ xấu xí, đến lễ đính hôn cũng bỏ đó, là vì... để thân mật với cô ta?

Trước đó là ai nói cậu chủ Mộ thích cô hai nhà họ Cỗ, không thích cô ba nhà họ Cỗ?

Sự ngọt ngào này, cách một cái sân khấu cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được rất rõ ràng!

Không thích, có thể sao?

CHƯƠNG 43: THẬT RA, ÁC ĐỘC NHẤT CHÍNH LÀ ANH

CHƯƠNG 43: THẬT RA, ÁC ĐỘC NHẤT CHÍNH LÀ ANH

Nhất thời... không kiên chế được.....

Nhìn mọi người bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, Cố Cơ Uyển có ngu ngốc đến mấy, cũng hiểu ngay ý của Mộ Tu Kiệt

Khuôn mặt nhỏ lập tức nóng hết lên, xấu hổ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Cậu chủ Mộ đây là vì giúp cô gánh tội sao? Thế nhưng tại sao không thể tìm một cái cơ bình thường một chút?

Cô thật sự muốn chạy trốn, nhưng Mộ Tu Kiệt lại ôm cô vào trong lòng, không cho phép cô chạy xa nửa bước.

Dáng vẻ thẹn thùng của một người con gái làm cho lời nói của cậu chủ Mộ càng có sức thuyết phục.

Bà Mộ mặc dù lớn tuổi nhưng vẫn bị cháu trai làm cho tâm trạng thiếu nữ của mình trở nên gợn sóng.

Mới vừa rồi còn có chút bất an thì lúc này lại tươi cười.

Nhìn thấy cháu trai cùng cháu dâu tương lai yêu nhau như vậy, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, đến sắc mặt cũng khoẻ hẳn ra.

Ông Mộ sắc mặt vốn không vui vẻ gì, nhưng nhìn thấy vợ mình vui vẻ, ông cũng không đòi co chuyện này nữa.

Thản nhiên nhìn Mộ Tu Kiệt, ánh mắt hơi trách cứ.

Cái này dù sao cũng là công chúng trường hợp, nói loại lời này, cũng không ngại mất mặt.

Nhưng tính khí cháu đích tôn chính là như vậy. Bất kể xảy ra chuyện gì không hay cũng có thể tự mình giải quyết ổn thoả.

Khí chất này đến bậc làm bề trên như ông còn phải nể.

Người dẫn chương trình sững sốt hai giây xong, lập tức cười: “Cậu chủ Mộ và vợ đúng là yêu nhau quá!”

Mặt anh nghiêm túc, mỉm cười nói: “Mọi người đợi lâu như vậy cũng chính là để đợi tới giờ phút này. Bây giờ, kính mời ông Mộ của chúng ta tuyên bố tin vui này...”

Trên sân khấu bầu không khí hơi vắng lặng.

Bất kể là ông Mộ hay cậu chủ Mộ, đều là người đàn ông ít nói.

Nhưng cả hội trường lại dần dần trở nên náo nhiệt.

Nghĩ đến giờ khắc đeo chiếc nhẫn lên tay, Cố Cơ Uyển tự nhiên hơi hoảng.

Thời gian giống như quay về kiếp trước, ngày mà bọn họ kết hôn.

Mộ Tu Kiệt đeo chiếc nhẫn cho cô, nhưng chiếc nhẫn kia lại hơi lạnh, chẳng có một chút nhiệt độ.

Hôm nay, ngón tay khác, kiểu dáng chiếc nhẫn cũng khác, lại một lần nữa được anh đeo lên cho cô.

Cô lại có một cảm giác ấm áp, là vì Mộ Tu Kiệt ở bên cô đêm này, hay là do anh vừa bảo vệ cô?

Không cần biết vì cái gì, từ khi Từ Lạp còn sống, bình yên vô sự đính hôn với Mộ Tu Kiệt, quỹ đạo của cuộc đời, lại một lần nói với cô. Cả kiếp này và kiếp trước hoàn toàn khác nhau rồi.

Đây là một khoảng thời gian mới, một cuộc sống mới.

Bỗng nhiên bên hông bị ôm chặt, cả người cô bị Mộ Tu Kiệt bế lên.

Cố Cơ Uyển giật nảy mình, vô thức nắm chặt áo của người đàn ông: “Cậu chủ Mộ...”

“Thật có lỗi, cô gái của tôi tối nay đã quá mệt rồi. Tôi đưa cô ấy về nhà trước. Mọi người cứ tùy ý.”

Dứt lời, anh ôm người con gái của mình bước xuống khỏi sân khấu, đi những bước đi vững chắc ra khỏi khách sạn, không quay đầu lại.

Ông Mộ cũng đưa vợ theo sát rời khỏi sân khấu.

Mặc dù còn có không ít người nhà họ Mộ ở lại chủ trì, nhưng đến giờ phút này, tất cả mọi người ai cũng muốn trở về nghỉ ngơi.

Sau khi người trong cuộc rời đi, các vị khách mời cũng dần dần rời đi.

Chỉ có một người, cô ta đứng giữa đám người, nhìn chăm chăm Mộ Tu Kiệt bế Cố Cơ Uyển ra cửa chính, bóp chặt bàn tay, không biết đang suy nghĩ gì.

“Đây không phải Bắc Lăng của chúng ta, cô hai nhà họ Cố?” Tiếng cười từ phía sau truyền đến.

Ánh mắt oán hận của Cố Vị Y biến mất, quay đầu, khuôn mặt vẫn tươi cười: “Xin chào ”

“Nghe nói cô rất thích cậu chủ Mộ.” Một người con gái khác nhìn chăm chăm cô ta, ánh mắt có phân xem thường.

“Còn nghe nói em cô vì cậu chủ Mộ thích cô mà cho người đến đánh cô.”

“Cũng không phải hoàn toàn như vậy, Cơ Uyển chỉ là hơi bướng bỉnh....

“Là em cô bướng bỉnh, hay là cô gây chuyện vu khống người ta?”

Cô bé kia hừ một tiếng, mặt khinh thường: “Vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy, cậu chủ Mộ rất thích em cô đó!”

Không nói đến câu nói “nhất thời không kiềm chế được” của cậu chủ Mộ là thật hay là giả. Thì ít ra, sự thân mật của anh với Cô Cơ Uyển trên sân khấu, tất cả mọi người đều đã thấy.

Thậm chí anh vì không muốn người con gái của mình bị một còn tự bế cô ấy rời đi.

Có cô gái nào từng được đối xử như vậy chứ? Đừng nói là, bên cạnh cậu chủ Mộ cho đến giờ không có người phụ nữ thứ hai xuất hiện.

“Còn nữa, người ta là chồng tương lai của em cô. Cô chủ động mời rượu là ý gì? Muốn cướp tình yêu của em gái mình sao?”

Một cô gái khác cũng đi tới, ánh mắt lạnh lùng, tàn nhẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Cố Vị Y.

“Tôi nói mà hôm nay các trang web giải trí Bắc Lăng sao lại có động tĩnh lớn như thế, cứ nói về chuyện Cố Cơ Uyển đánh đệ nhất quý cô ở Bắc Lăng chứ.

“Vì sao?”

“Có người muốn lợi dụng áp lực dư luận gièm pha người khác, nâng mình lên, các cô còn không nhìn ra sao?”

“Thì ra là vậy, người phụ nữ này tâm địa thật xấu, nhìn trúng chồng tương lai của em gái, còn giờ thủ đoạn chửi bới em, lấy lòng cậu chủ Mộ?”

“Thật uống cho sắc đẹp này của cô, sao có thể ác độc như vậy chứ?”

Mấy người con gái ép tới, làm cho Cố Vị Y lùi lại hai bước.

“Tôi không có, các cô hiểu lầm rồi. Tôi không biết bài post trên mạng ”

Những cô gái này này đoàn kết lại thật đáng sợ Cố Vị Y dần lùi về sau, vẫn giải thích: “Tôi là chị của Cơ Uyển, làm sao tôi có thể hại nó? Tình cảm chị em chúng tôi luôn luôn rất tốt, các cô hiểu lầm rồi.”

“Thật vậy sao? Vậy vừa rồi cô mời cậu chủ Mộ rượu là có ý gì?” Có người ép hỏi.

“Tôi chỉ là...”

“Chỉ là muốn lấy lòng cậu chủ Mộ, chiếm chồng tương lai của em gái thôi! Ha ha ha..... Thật dễ tiện!”

Mọi người mỗi người một câu, Cố Vị Y không thể phản kháng lại.

“Các cô đổ oan cho người khác! Tôi thật sự không phải vậy.” Cuối cùng cô quay người, nhanh chóng chạy về phía cửa chính khách sạn.

Không cẩn thận, đụng phải một người đàn ông đang đi từ bên ngoài vào.

“Thật xin lỗi...” Cố Vị Y ngẩng đầu, không nghĩ tới mình đụng đúng vào Mộ Khải Trạch .

Cô ta lập tức nắm chặt ống tay áo của anh: “Khải Trạch , những người phụ nữ kia..... Những người phụ nữ kia thật đáng sợ”

Cô ta cân một người đàn ông bảo vệ! Những người phụ nữ ác độc kia, chỉ là nhìn cô ta rất xinh đẹp, nên mới liên kết lại bắt nạt cô!

“Khải Trạch , họ bắt nạt em...” Nhìn thấy người con gái kia chạy ra, Cố Vị Y. lập tức đem bộ mặt yếu đuối nhất của mình thể hiện ra.

Mộ Khải Trạch nhìn các cô gái đó đi ra.

Mấy cô chủ của những nhà giàu có, thân phận đều không thấp, nhìn cũng có vẻ xinh.

“Cậu hai Mộ.” Một người cười cười với Mộ Khải Trạch. Vừa rồi còn ác độc tàn nhẫn, bây giờ lại trở nên rất ngọt ngào.

“Cậu hai Mộ, bữa tiệc kết thúc rồi, còn chưa về sao?” Một người con gái bước tới, nháy nháy mắt với Mộ Khải Trạch.

Mộ Khải Trạch chẳng nhìn Cố Vị Y một chút, nhìn người con gái đó, cười một tiếng: “Đây không phải vì đưa các cô về nhà nên, đến bây giờ vẫn chưa về sao?”

“Khải Trạch ..” Cố Vị Y tròn tròn mắt, anh ta không nghe thấy lời cô nói sao? Những người con gái ác độc này bắt nạt cô!

“Cô hai họ Cố cũng ở đây sao?” Mộ Khải Trạch như mới nhìn thấy cô, cười nhạt một tiếng: “Thật có lỗi, tôi phải đưa các cô ấy về, nếu cô không đi xe tới, có thể gọi đặt xe”

Anh ta lại nhìn mấy cô gái, phong độ nhẹ nhàng: “Các cô gái, xe ở ngay bên ngoài, nể mặt để tôi làm một lần lái xe xem sao?”

CHƯƠNG 44: HỪ, LẠI PHẢI MỘT MÌNH CHUNG SỐNG VỚI ANH TA Ừ?

CHƯƠNG 44: HỪ, LẠI PHẢI MỘT MÌNH CHUNG SỐNG VỚI ANH TA Ừ?

Cậu hai Mộ là người như thế nào?

Mặc dù không có sức hấp dẫn bằng cậu cả Mộ, nhưng cũng là đối tượng bàn tán, trông mong của biết bao cô gái ở Bắc Lăng này.

Cậu hai Mộ nói muốn đưa họ về, ai mà không bằng lòng cơ chứ?

Vì vậy, Cố Vị Y cứ như vậy trơ mắt nhìn Mộ Tu Kiệt ngó lơ mình, lên xe cùng với mấy cô gái trang điểm lộng lẫy. Sau khi xe rời khỏi quảng trường phía trước, nháy mắt đã biến mất ở cuối đường.

Mà cô ta, cứ như vậy bị bỏ lại!

Cố Kính Minh cho rằng, cô ta và Mộ Khải Trạch ở cùng nhau, cho nên cũng đã sớm rời đi.

Khách khứa ở khách sạn đi về gần hết, chỉ còn lại một mình cô ta, trơ trọi trên đường phố vào rạng sáng.

Vì sao, vì sao Mộ Khải Trạch vẫn luôn che chở cô ta, lại có thể vì mấy cô gái xấu xí đó mà bỏ mặc cô ta?

Bực mình nhất là, Cố Cơ Uyển làm sao có thể trở lại đây? Vì sao vẫn phải cùng về với Mộ Tu Kiệt cơ chứ?

Người phụ nữ ngu ngốc đó rốt cuộc đang làm gì vậy chứ, lại có thể để họ có cơ hội đính hôn!

Tiếng chuông điện thoại đúng lúc vang lên, Cố Vị Y liếc qua tên người hiển thị trên màn hình.

Lúc này, Dương Băng Băng gọi điện đến, cô ta không biết có nên nghe điện thoại hay không.

Cuối cùng, cô ta vẫn để điện thoại về trạng thái im lặng, cất vào trong túi xách.

Nếu như Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt cùng nhau trở về, chứng tỏ Mộ Tu Kiệt có lẽ vẫn có quyền tham gia vào chuyện này.

Như vậy cô ta nhất định không thể lôi kéo mối quan hệ với Dương Băng Băng được, nếu không, sẽ mang lại phiền phức cho chính mình!

Bữa tiệc đính hôn bị phá hỏng, không chỉ trơ mắt đứng nhìn Cố Cơ Uyển và cậu cả Mộ đính hôn, mà còn bị Mộ Khải Trạch vứt bỏ, quả thật khiến cô ta tức phát điên mà!

Một mình đi trên đường, xung quanh không có một ai, vì tức giận, cho nên Cố Vị Y không còn quan tâm gì đến hình tượng nữ thần của chính mình nữa, cứ thế giẫm mạnh chân xuống mặt đất.

Nhưng bất ngờ có một chiếc xe sang trọng, màu tối lái tới từ phía sau cô ta, “két” một tiếng, rồi dừng lại trước mặt cô ta.

“Người con gái đẹp nhất Bắc Lăng mà cũng biết tức giận ư?” Cửa sổ xe hạ thấp xuống, ngay lập tức có một ánh nhìn chiếu thẳng vào cô ta: “Cô Cố, muốn tâm sự chút không?”

Cố Vị Y nhìn người trong xe, đẩy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc: “... Là anh à?”

Cố Cơ Uyển vẫn sống trong biệt thự của Mộ Tu Kiệt.

Bữa tiệc đính hôn hôm nay đến tận rạng sáng mới kết thúc, vì không muốn làm phiền bà Mộ nghỉ ngơi, ông cụ Mộ đã quyết định tạm thời sẽ không tổ chức bữa tiệc gia đình hôm nay.

Qua mấy ngày nữa, bà Mộ khỏe hơn rồi, mọi người sẽ tụ tập lại một lần nữa, đồng thời cũng để cô cháu dâu nhỏ Cố Cơ Uyển trở lại, gặp mặt mọi người, làm quen một chút.

Trên đường từ khách sạn trở lại biệt thự, Cố Cơ Uyển không hề nói bất cứ lời nào.

Mộ Tu Kiệt dựa lưng vào ghế xe, nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không có ý mở miệng.

Mặc dù Cố Cơ Uyển cũng rất mệt, nhưng cùng ngồi ở hàng ghế sau với cậu cả Mộ, mặc dù phía trước vẫn có Lâm Duệ đang lái xe, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy giống như đang ngồi một mình vậy.

Bởi vì chuyện tối này, mà cô bỗng nhiên hơi ngượng ngùng.

Bản thân đối với nụ hôn cưỡng ép của cậu cả Mộ, anh lại tuyệt nhiên không nhắc đến một từ. Điều đó có nghĩa là chuyện đã qua rồi thì không cần thiết phải nhắc đến nữa ư?

Nhưng sự che chở của anh tối nay, lại khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp, trái tim nhỏ bé của cô vẫn đập loạn nhịp từ lúc đó đến tận bây giờ.

Thình thoảng lén lút liếc nhìn anh, gò má của anh vô cùng đẹp, hoàn toàn không tìm ra bất cứ khuyết điểm nào, càng nhìn, nhịp tim đập càng nhanh.

Một người phụ nữ được một người đàn ông bảo vệ đến mức này, có thể không rung động ư?

Vì sao cả đời này, cậu cả Mộ lại nguyện ý dành cho cô nhiều sự ấm áp đến như vậy?

Chẳng lẽ khi được sống lại thì ngay đến cả quỹ đạo cảm xúc cũng khác?

Mặt bỗng dưng nóng bừng, Cố Cơ Uyển xoa nhẹ mặt mình, độ nóng thấm vào lòng bàn tay, nóng đến mức dọa người.

Lại liếc sang nhìn Mộ Tu Kiệt, anh vẫn duy trì tư thế hết lúc đầu, giống như đã ngủ say.

Cậu cả Mộ như vậy, quả thật khiến trái tim các cô gái nổ tung mà...

Cuối cùng, xe cũng dừng lại trước cổng chính của biệt thự.

Sau khi Cố Cơ Uyển xuống xe, cô lập tức đi theo sau Cố Tu Kiệt lên tầng hai.

Hôm nay là ngày đính hôn của hai người, nếu cậu cả Mộ kiên quyết muốn ngủ chung giường với cô thì phải làm sao?

CHƯƠNG 45: CÔ CỨ ĐỢI BỊ KIỆN ĐI!

CHƯƠNG 45: CÔ CỨ ĐỢI BỊ KIỆN ĐI!

Tô Băng Băng tự sát, bây giờ cô ta vẫn đang ở trong bệnh viện, nghe nói vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Nghe nói, trước khi tự sát, cô ta đã để lại di thư viết tay trên Facebook, nói rằng cô ta bị Tô Tử Lạp bắt nạt, nói Tô Tử Lạp có thể lực to lớn chống lưng!

Mọi chuyện cứ như vậy nhắm thẳng vào Tô Tử Lạp!

“Uyển Uyển, bây giờ tớ phải làm sao đây?” Tô Tử Lạp trốn trong ký túc xá cả buổi sáng, đến tận bây giờ vẫn không dám ra khỏi phòng.

“Cậu ăn cơm trưa chưa?” Cố Cơ Uyển vừa nhìn bộ dạng của cô ấy thì biết ngay, cô nhóc này sợ đến nỗi ngay cả một ngụm nước cũng chưa uống.

Quả nhiên, Tô Tử Lạp lắc đầu.

Cố Cơ Uyển không có cách nào khác, bây giờ cũng đã qua giờ ăn cơm trưa rồi, vì vậy cô chỉ có thể gọi cơm ngoài cho cô ấy.

Cô kéo ghế đến, ngồi xuống trước mặt Tô Tử Lạp, nhìn chăm chăm gương mặt trắng bệch của cô ấy.

“Tớ vẫn chưa kịp hỏi cậu, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao một mình cậu lại đi tới bến tàu?”

“Tớ nhìn thấy cậu mà!” Bây giờ Tô Tử Lạp đã biết, hóa ra khi đó chính mình bị hoa mắt cho nên nhìn nhầm.

“Cũng không biết có phải những người đó cố tình sắp xếp như vậy hay không, sau khi tớ bị đụng xe, thì nhìn thấy cậu đang bị hai người đàn ông kéo đến bến tàu”

“Cho nên, một mình cậu cứ như vậy đuổi theo?”

Cố Cơ Uyển cũng không biết nên đau lòng cho cô nhóc này hay nên máng cô ấy ngu ngốc đây!

“Lúc đó không phải tớ vẫn đang gọi điện thoại cho cậu ư? Làm sao tớ có thể bị người ta kéo đi được cơ chứ?”

Cô nhóc này, đúng là không có một chút năng lực phán đoán gì cả!

“Tớ...” Tô Tử Lạp suy nghĩ một chút, gương mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng: “Hình như... Hình như có chuyện đó thật...”

Khi đó, cô ấy vẫn đang nói chuyện điện thoại với Uyển Uyển, làm sao vừa nhìn thấy cô gái có bóng lưng giống Uyển Uyển mà đã vội vàng đuổi theo cơ chứ?

Tô Tử Lạp đột nhiên cảm thấy mình thật sự ngốc nghếch! Lẽ nào khi đó bị xe đụng vào đầu? Cả người bị đụng hổng rồi ư?

“Nhưng, bây giờ như vậy rồi, tớ phải làm sao đây?”

Dương Băng Băng tự sát, không rõ sống chết, Tô Tử Lạp dù sao cũng chỉ là một cô sinh viên bình thường, ngoài việc lên mạng xem tin tức, có lẽ cũng không tiếp nhận bất cứ thông tin nào liên quan đến Dương Băng Băng.

“Người như Dương Băng Băng làm sao có thể tự sát được cơ chứ? Cô ta quý trọng bản thân mình như vậy cơ mà.”

Cố Cơ Uyển mím môi, trầm ngâm suy nghĩ.

Tô Tử Lạp cũng chỉ có thể nhìn cô, đợi chỉ thị của cô.

Cố Cơ Uyển đột nhiên nói: “Chuyện tối qua, vốn dĩ tớ không hề nghi ngờ Dương Băng Băng, nhưng bây giờ xem ra, cô ta có khả năng chính là chủ mưu”

“Gì cơ? Ý cậu là, Dương Băng Băng ra lệnh cho mấy tên đàn ông đó bắt cóc tớ ư?”

Tô Tử Lạp sững sốt, không dám tin vào mắt mình!

“Nhưng, tớ có thù oán gì với cô ta cơ chứ? Buổi tối hôm đó ở khách sạn Phượng Hoàng, không phải chỉ chê cười cô ta mấy câu thôi hay sao?”

Chỉ chê cười mấy câu thôi mà cô ta lại có thể sai người bắt cóc cô ấy, lòng dạ của Dương Băng Băng cũng hẹp hòi quá đi!

“Hơn nữa, tìm người đến bắt cóc tớ, phải bỏ ra bao nhiêu tiền? Dương Băng Băng keo kiệt như vậy, làm sao có thể bằng lòng bỏ ra một số tiền lớn như thế để đi làm chuyện hại người khác mà chính mình cũng không có lợi như vậy cơ chứ?”

Câu nói này của Tô Tử Lạp khiến Cố Cơ Uyển nhú mồm, có một số chuyện, dường như đã được làm sáng tỏ.

Đương nhiên Tô Tử Lạp không hề biết, nguyên nhân những người đó làm như vậy chính là vì muốn ngăn cản họ kết hôn.

Nhưng, Tô Tử Lạp nói cũng đúng, Dương Băng Băng keo kiệt như vậy, làm sao có thể bằng lòng bỏ ra một số tiền lớn đi thuê người bắt cóc Tô Tử Lạp được?

Chẳng lẽ, chuyện này thật sự không có liên quan đến Dương Băng Băng ư?

“Tô Tử Lạp!” Bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó, cửa phòng ký túc bị người ta đập mạnh.

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp bốn mắt nhìn nhau, Tô Tử Lạp lau nước mắt, đi đến mở cửa.

Cửa vừa mở ra, lập tức có vài nữ sinh xông vào phòng.

Cô gái đi đầu chỉ thẳng vào Tô Tử Lạp, khí thế hùng hổ: “Tô Tử Lạp, cô thật quá đáng, vậy mà lại ép người ta đến mức tự sát, vì sao cô lại độc ác như vậy!”

“Đúng đó, bây giờ Dương Băng Băng vẫn đang ở trong bệnh viện, cô lập tức đi đến bệnh viện, quỳ xuống xin lỗi cô ấy đi!” Một cô gái khác cũng xông đến.

Những cô gái còn lại cũng bắt đầu chỉ trích Tô Tử Lạp, mỗi người một câu, không ngừng mắng mỏ cô ấy: “Tô Tử Lạp, cô không phải là người!”

“Nếu Dương Băng Băng chết thật, cô có còn lương tâm, sống yên ổn nữa hay không?”

“Tô Tử Lạp, thế lực sau lưng cô là gì? Có phải là đi theo một người đàn ông có tiền hay không?”

“Chắc chắn là đi theo một ông già rồi!”

“Các người ăn nói vớ vẩn gì đó? Đừng có đổ oan cho người khác!” Tô Tử Lạp tức đến nổi thở hổn hển, nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào.

Mấy cô gái xông tới bao vây cô ấy, bên ngoài còn có không ít người đang đứng hóng chuyện, nhưng không ai dám vào giúp đỡ.

Tô Tử Lạp bị dọa sợ đến nỗi run lấy bầy, hoàn toàn không biết đối đáp như thế nào.

Có người tiến lên trước, muốn đẩy cô ấy.

Đột nhiên có người nắm cổ tay cô gái đó, đẩy mạnh cô ta trở lại!

“Cố Cơ Uyển, cô dám động vào tôi ư!” Cô gái đó sau khi nhìn rõ người đứng trước mình, lập tức trâm mắt xuống, tức giận nói: “Đồ xấu xí, cô muốn chết ư?”

“Các người muốn động tay động chân ở trường học đúng không? Tôi đã thông báo cho bạn học rồi, người hướng dẫn sẽ đến ngay thôi, dám ra tay thì cứ thử xem!”

Mặc dù trường đại học A của họ không phải là trường đại học Top đầu, nhưng dù sao cũng được coi là Top hai.

Đánh nhau ở đây, chắc chắn sẽ bị gạch tên khỏi trường! Trường học của họ quản lý vô cùng nghiêm ngặt!

Nữ sinh đó tên là Tiêu Tâm, không cùng chuyên ngành nhưng cùng khóa với Cố Cơ Uyển.

Cô ta chỉ vào Tô Tử Lạp, tức giận nói: “Tô Tử Lạp làm ra chuyện như vậy, chúng tôi...”

“Xin hỏi, Tô Tử Lạp đã làm ra chuyện gì vậy?”

“Cô ta bức chết Dương Băng Băng!”

“Vậy, cô nói cho tôi nghe xem, cụ thể cô ấy đã làm gì thế?” Cố Cơ Uyển tiến lên một bước, nhìn chăm chăm mặt của Tiêu Tâm: “Khi nào, ở đâu, làm gì, nói gì, cô nói đi!”

Không ai ngờ, một Cố Cơ Uyển xấu xí, vẫn luôn nhu nhược lại sẽ có lúc hung dữ đến như vậy!

Bị ánh mắt nhìn chăm chăm của cô, bị ngữ khí lạnh lùng vặn hỏi của cô, ngay đến cả Tiêu Tâm cũng theo bản năng lùi lại hai bước, cô ta quả thật bị hù dọa!

“Cô ta... Cô ta...” Cụ thể Tô Tử Lạp đã nói gì, làm gì, quả thật Dương Băng Băng không hề nói rõ trong di thư.

Dương Băng Băng chỉ nói, cô ta bị một cô gái họ Tô sinh viên năm nhất, thích trang điểm đậm, luôn đi cùng với cô gái xấu xí họ Cố, bắt nạt cô ta.

Những người quen biết Dương Băng Băng đều biết, cô ta vẫn luôn bất hòa với Cố Cơ Uyển.

Như vậy, cô sinh viên năm nhất họ Tô, thường xuyên đi cùng cô nàng xấu xí họ Cố, không phải là Tô Tử Lạp thì là ai?

Ở đại học A này, có mấy người muốn dính dáng vào Cố Cơ Uyển chứ!

“Các cô căn bản không có chứng cứ, chứng minh Tử Lạp bắt nạt Dương Băng Băng, lại chỉ nghe từ một phía là Dương Băng Băng, mà đã nói Tử Lạp bức người ta tự sát!”

Cố Cơ Uyển lại tiến lên một bước, Tiêu Tâm vẫn như cũ, bị dọa sợ lùi lại hai bước, suýt nữa bị ép đến cửa.

Những người bên ngoài nhìn chăm chăm gương mặt đầy tàn nhang của Cố Cơ Uyển, bắt đầu bàn tán không ngớt.

Tiêu Tâm cũng dần dần bị nhắc đến trong cuộc bàn tán này.

Cô ta khinh thường nói: “Hừ! Cô ta làm ra loại chuyện lớn như vậy, người nhà họ Diệp có thể bỏ qua cho cô ta ư? Tô Tử Lạp, cô cứ đợi bị kiện đi! Nói không chừng, nửa đời sau của cô sẽ phải trôi qua trong nhà tù đó!”

Nơi này là trường học, quả thật không thể động tay động chân bừa bãi, cho nên, mấy cô nữ sinh đó đành mang theo tiếng chửi rủa, cười khẩy rời đi.

Cố Cơ Uyển đóng cửa “rầm” một tiếng, quay lại, bỗng nhìn thấy Tô Tử Lạp đang nấu trong góc, vẫn đang run rẩy.

Nếu chẳng may Dương Băng Băng chết thật, người nhà họ Đàm Kiệt định sẽ không bỏ qua cho cô ấy!

Mặc dù nhà họ Dương không phải là gia tộc lớn nhất, nhưng vẫn có thể lực ở Bắc Lăng.

Cô ấy chỉ là một sinh viên bình thường, làm sao có thể đối phó lại họ chứ?

“Uyển Uyển!” Cô ấy ôm chặt cánh tay của Cố Cơ Uyển, giọng nói run rẩy: “Tớ... sẽ phải ngồi tù thật sao?”

CHƯƠNG 46: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐI RA TỪ KHO HÀNG CŨ

CHƯƠNG 46: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐI RA TỪ KHO HÀNG CŨ

“Không đâu, cậu chưa làm gì cả, Dương Băng Băng sống hay chết thì có liên quan gì đến cậu chứ?”

Những lời này của Cố Cơ Uyển không phải đang an ủi cô ấy, mà là lời nói thật.

Có điều, hiện giờ đầu óc cô đang hơi hỗn loạn, chuyện tối hôm qua không biết rốt cuộc có liên quan gì đến Dương Băng Băng hay không?

Cô cầm điện thoại của mình từ trên bàn lên, rồi bấm một dãy số: “Đàm Kiệt, giúp tớ làm một việc.”

Vừa cúp điện thoại, thì đồ ăn do Cố Cơ Uyển gọi bên ngoài đã mang đến.

Sau khi tiễn anh chàng shipper ra ngoài, Cố Cơ Uyển đẩy Tô Tử Lạp ngồi xuống trước bàn: “Đến đây, ăn một chút trước đã, đừng để mình đói chết.”

Tô Tử Lạp vẫn đang rất lo lắng, cô ấy ngồi xuống trước bàn cắn môi mở giấy bọc ra.

Cố Cơ Uyển đang muốn đi chuẩn bị sách vở để lát nữa đi học, thì không ngờ, Tô Tử Lạp ở sau lưng bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Khi Cố Cơ Uyển quay đầu lại, thì cô ấy đang ngã thẳng từ trên ghế xuống đất.

Nếu không phải cô nhanh tay nhanh mắt, thì Tử Lạp đã ngã đập đầu xuống đất rồi!

Cô nhìn lại chiếc hộp đang mở trên bàn, bên trong thế mà có một con rắn nhỏ!

Thật quá đáng! Những người này, thật sự quá đáng lắm rồi!

“Tử Lạp, Tử Lạp cậu tỉnh lại đi!”

“Cơ Uyển, Cơ Uyển, tớ sợ quá, tớ không giết người, không phải tớ hại chết Dương Băng Băng, không phải tớ...”

Sắc mặt Tô Tử Lạp trắng bệch, rồi bỗng nhiên hai mắt nhắm tịt lại đã hôn mê bất tỉnh.

Tô Tử Lạp được đưa đến bệnh viện bên ngoài trường học, bác sĩ chẩn đoán cô ấy đã chịu áp lực quá lớn, hơn nữa còn bị hoảng sợ quá mức.

Tuy rằng không có vấn đề gì lớn về sức khỏe, có điều, tâm lý bị tổn thương, chỉ sợ phải từ từ chữa trị mới được.

“Tử Lạp sao rồi?” Khi Đàm Kiệt vội vã chạy tới, Tô Tử Lạp vẫn chưa tỉnh lại.

Hạo Phong và Cố Cơ Uyển trông chừng bên cạnh giường bệnh, vì không muốn ảnh hưởng đến Tô Tử Lạp, nên ba người ra ngoài hành lang nói chuyện.

“Có kẻ giờ trò đùa dai, thả một con rắn nhỏ vào trong thức ăn chúng tớ gọi bên ngoài.” Cố Cơ Uyển lấy con rắn nhỏ ra.

Đàm Kiệt sợ đến mức cuống quýt lùi lại hai bước, rồi tập trung nhìn vào nó, rõ ràng chỉ là một con rắn đồ chơi.

Nhưng mà đúng là rất thật, nhìn qua cứ tưởng là thật vậy.

“Tử Lạp chính là bị thứ này dọa ngất hả?” Đàm Kiệt cảm thấy hơi khó tin.

“Hai ngày nay cô ấy đã trải qua quá nhiều chuyện, hiện giờ thân kinh vô cùng yếu ớt, đã hơi sợ bóng sợ gió rồi.”

Tô Tử Lạp vốn cũng không to gan lắm, hai ngày nay bị áp lực quá nhiều, mà con rắn nhỏ này chẳng qua chỉ như sợ rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà mà thôi.

Cô ném con rắn nhỏ vào thùng rác cách đó không xa, rồi nhìn Đàm Kiệt: “Thế nào rồi? Chuyện tớ bảo cậu điều tra, đã điều tra được chút gì chưa?”

“Đã tra được tài liệu về ba người kia, tôi nghe lời cậu, tạm thời dùng mạng internet che giấu tư liệu của bọn họ, bây giờ, bọn họ muốn rời khỏi Bắc Lăng chỉ sợ cũng không được dễ dàng nữa.”

Trong lòng Cố Cơ Uyển sáng lên, cười nói: “Vẫn là cậu giỏi nhất.”

Đàm Kiệt cười đắc ý, về học tập, đánh nhau, thậm chí cả về bên ngoài, đứng trước mặt Hạo Phong anh ta đều mặc cảm.

Nhưng, nói đến phương diện kỹ thuật máy tính, thì anh ta có lòng tin tuyệt đối, rằng mình có thể đánh bại tất cả người khác!

“Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?” Mộ Hạo Phong nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Cổ Cơ Uyển.

Cái cô nhóc này, gần đây thật sự không giống trước kia.

Nhất là trong mắt cô thì thoáng lại toát ra vẻ cơ trí và điềm tĩnh, mà trước đây hoàn toàn không thể nào so sánh được.

“Tìm ra bọn họ.” Cổ Cơ Uyển nhìn chăm chăm vào Đàm Kiệt: “Cần bao lâu?”

“Trừ khi bọn họ không dùng điện thoại, không dùng bất kỳ thiết bị điện tử gì.”

Chỉ cần nhắc đến kỹ thuật máy tính, Đàm Kiệt sẽ trở nên rất nhanh nhẹn: “Nếu không, chỉ một tiếng là đủ rồi!”

Ba gã mặc đồ đen che mặt, kẻ cầm đầu là Dương Cao, hai tên kia là đàn em, một kẻ tên Lưu Quyền, người còn lại tên là Dương Thản.

Lúc đầu ba người này vốn định rời khỏi Bắc Lăng hôm nay, nhưng không ngờ rằng, bên phía xuất nhập cảnh không tra được tư liệu của bọn họ.

Không tra được tư liệu, căn bản không có cách nào rời khỏi được.

Nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không dám tiếp tục ở lại Bắc Lăng nữa, cho nên đêm hôm đó, bọn họ đã liên hệ với tàu thủy, muốn rời khỏi đây bằng đường biển.

Nhưng không ngờ rằng, vừa mới lên tàu, bỗng nhiên bị một người đánh từ phía sau lưng.

“A... Tên cầm đầu kêu thảm thiết một tiếng, rồi lăn thẳng từ trên tàu xuống dưới bờ cát.

Hai gã đàn em nhìn cậu thanh niên đứng trên tàu, sau khi nhìn một lát thì vung nắm tay nên, muốn đâm thẳng vào ngực anh ta.

Hạo Phong căn bản không coi mấy người này ra gì, chỉ hai ba cái đã đánh ba người nằm rạp trên mặt đất.

“Chúng mày là ai? Mà dám động đến ông đây!” Tên cầm đầu bò lên, nhổ cát trong miệng ra, rồi nhìn Hạo Phong bằng ánh mắt hung dữ.

Hai gã đàn em bị thương nặng hơn ngã ngổ trên bờ cát, nhất thời vẫn chưa dậy được.

Cổ Cơ Uyển đi tới, nhìn chăm chăm vào Dương Cao, lạnh giọng hỏi: “Tôi rất muốn biết, tối hôm qua người của cậu chủ Mộ rõ ràng đã nhốt ba người trên đảo rồi, sao mấy người lại trốn về được?”

“Chúng tao...” Tên cầm đầu hậm hừ, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô: “Con nhóc thối, liên quan gì đến mày...A!”

Chân gã ta bị người ta đạp cho một phát, tên cầm đầu còn chưa nói hết lời, đã bị người ta đánh cho ngã sấp xuống, lại ăn đây một miếng cát!

“A... A..... Anh ta giãy giụa muốn đứng dậy, vừa trông thấy người đàn ông cả người đầy cơ bắp ánh mắt lạnh như băng kia bước lên một bước, thì sợ đến mức không dám đứng lên nữa.

Gã ta chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn Cổ Cơ Uyển đứng cách mình không xa: “Tôi, tự chúng tôi trốn ra ngoài.”

Cổ Cơ Uyển không dây dưa về vấn đề này, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước: “Là ai sai chúng mày bắt cóc Từ Lạp? Chính là cô gái tối hôm qua bị chúng mày trói mang lên đảo.”

“Gì, bắt cóc cái gì?” Tên cầm đầu suy nghĩ một chút, nhưng lại không muốn thừa nhận: “Đêm qua chúng tôi không làm gì cả!”

“Tao có video từ camera giám sát ghi lại chúng mày bắt cóc Từ Lạp, trên bến tàu ở chỗ này, không đến lượt chúng mày trốn tránh.”

Đàm Kiệt bước từng bước về phía trước, rồi cười nhạo: “Lúc ấy, mày còn ra tay đánh Từ Lạp, trong video tao đã thấy rõ ràng.”

Sắc mặt của gã cầm đầu run lên, theo bản năng nhìn về phía bến tàu cách đó không xa.

Đáng chết! Lại bị bọn chúng lấy được video.

Tay anh ta nắm chặt cát trên đất, sống chết vẫn không chịu thừa nhận: “Mấy video đó của cậu đều là giả, chúng tôi không làm gì cả.”

Cô Cơ Uyển nheo mắt lại, gã đàn ông này, lấy đâu ra sự tự tin thế?

“Đàm Kiệt.”

“Ừ” Đàm Kiệt đã đi tới, đưa điện thoại ra, nhìn một cái rồi nói: “Chín giờ hai mươi lăm phút đêm qua, tài khoản của mày mở ở Lăng châu, được chuyển vào một khoản tiền một tỷ rưỡi.”

Sắc mặt Dương Cao biến đổi, sợ hãi nói: “Mày... Sao mày...”

“Người trả tiền là một tài khoản nặc danh, có điều loại tài khoản nặc danh này đối với tao mà nói, muốn tìm ra cũng không khó khăn gì.”

Đàm Kiệt không để mắt chút nào đến loại che tên chuyển khoản trên mạng này.

Với anh ta mà nói, muốn phá giải một tài khoản nặc danh, còn dễ hơn ăn cơm.

Sắc mặt Dương Cao càng ngày càng khó coi, bỗng nhiên, anh ta cầm một nắm cát lên ném về phía Hạo Phong ở sau lưng, một chân thì đá vào Đàm Kiệt.

Sau đó, anh ta vội vàng bỏ chạy, rồi nhanh chóng chạy về phía nhà kho cũ nát cách đó không xa.

Cô Cơ Uyển đuổi theo, Mộ Hạo Phong cũng nhanh chóng đuổi tới.

Đàm Kiệt nhìn hai kẻ còn nằm trên mặt đất kia, không biết phải trông chừng bọn họ, hay là cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

“Dương Cao, đứng lại cho tao! Cho dù mày có chạy, tao vẫn có thể tìm ra chứng cứ phạm tội của mày!”

Giọng nói của Cố Cơ Uyển bị gió biển thổi vô cùng lộn xộn, cô lớn tiếng nói: “Nói cho tao biết, người đứng phía sau mày là ai? Nói nhanh!”

Dương Cao căn bản không thèm nghe lời cô, anh ta quay người đi vào trong một cái nhà kho cũ kỹ.

Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong đang muốn đuổi vào, thì không ngờ, một dáng người cao lớn từ phía sau tường nhà kho đi ra, đã chặn hết đường của bọn họ.

Cố Cơ Uyển nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt, chỉ trong nháy mắt, trái tim cô đã run rẩy: “... Vì sao?”

CHƯƠNG 47: ANH BIẾT NGƯỜI ĐỨNG SAU LÀ AI

CHƯƠNG 47: ANH BIẾT NGƯỜI ĐỨNG SAU LÀ AI

Mộ Tu Kiệt đang đứng trước mặt, giống như một bức tường kiên cố nhất trên thế giới này chặn đứng hết mọi đường, khiến người khác không có cách nào vượt qua nổi.

“Người tối hôm qua bắt cóc Tử Lạp chính là anh ta, cậu chủ Mộ, đừng để anh ta chạy mất!”

Cố Cơ Uyển muốn nhìn về phía sau anh, nhưng, dáng người cao lớn này, đã chặn hết tầm mắt của cô rồi.

Nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng, lúc này ánh mắt Mộ Tu Kiệt đang nhìn cô có vẻ gì đó không đúng.

Ánh mắt anh lạnh lẽo như vậy, không có chút độ ấm nào, quan trọng nhất là anh tới đây làm gì?

Nếu như vì để giúp cô, thì vì sao lại để Dương Cao trốn thoát từ sau lưng anh?

“Cậu chủ Mộ...” Cố Cơ Uyển nhíu mày lại.

“Đi về với tôi.” Mộ Tu Kiệt bước về phía trước một bước.

“Anh có ý gì?” Trước khi anh chạm vào mình, Cố Cơ Uyển cũng đã lùi về phía sau hai bước.

Mộ Hạo Phong đứng đằng sau, dường như, vẫn luôn là chỗ dựa lớn nhất của cô.

Lúc này trong lòng Cố Cơ Uyển rất hỗn loạn, bởi vì, có một số việc cô còn chưa nghĩ cẩn thận, nhưng ngay khi trông thấy Mộ Tu Kiệt, dường như đã hiểu rõ rồi.

“Đêm qua, anh phải đi nhiều người như vậy, đã tìm được con thuyền của bọn họ, nhưng hôm nay bọn họ vẫn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật.”

Bỗng nhiên cô rất muốn cười to, nhưng cô không biết mình nên cười cái gì.

“Cậu chủ Mộ, không ai có thể chạy thoát khỏi tay anh, nếu như đã bắt giữ bọn họ, vì sao bỗng nhiên lại muốn thả ra?”

Lần này Dương Băng Băng giờ trò tự sát, lúc đầu cô vốn đã cho rằng, nhất định là do trong lòng Dương Băng Băng sợ hãi, nên mới có thể tự biên tự diễn ra cái trò ấy.

Thật không ngờ rằng, không phải vì Dương Băng Băng sợ hãi, mà là, để thu hút sự chú ý!

Dương Băng Băng cũng không có khả năng lấy ra nhiều tiền trong thời gian ngắn như vậy, cô ta yêu tiền như mạng, ngày đó vì hơn ba trăm triệu đã không cần thể diện gì cả.

Làm sao cô ta có thể bằng lòng bỏ ra hơn cả tỷ, chỉ vì muốn phá bỏ hôn lễ giữa cô và cậu chủ Mộ?

Có lẽ Dương Băng Băng đã từng nghĩ đến việc đối phó cô, nhưng lần này, thật sự chỉ là trùng hợp thôi.

“Anh đang bảo vệ kẻ đứng sau kia?” Cô lại lui thêm nửa bước nữa, lần này, đã trực tiếp đứng dựa vào trong ngực Mộ Hạo Phong.

Bỗng nhiên cổ tay cô bị nắm chặt, Mộ Tu Kiệt đã kéo cô lại.

Cô chỉ mới chạm phải Hạo Phong một cái, đã bị kéo đi.

Sắc mặt Mộ Hạo Phong tối lại, một tay nắm lấy cổ tay Cố Cơ Uyển, muốn kéo cô về.

Trong mắt Mộ Tu Kiệt hiện lên sát khí: “Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, không sợ chết thì cứ tiếp tục kéo thử xem !”

Cậu chủ Mộ mang ánh mắt u ám, cả người tỏa ra khí lạnh, người bình thường thấy anh như vậy, làm gì dám đối đầu với anh nữa.

Nhưng, Mộ Hạo Phong không e ngại chút nào, thậm chí, bàn tay đang nắm cổ tay Cố Cơ Uyển chưa từng buông lỏng dù chỉ một chút.

Chỉ cần Cố Cơ Uyển không muốn đến bên cạnh anh, thì anh nhất định không được đưa cô ấy đi!”

“Hạo Phong!” Đàm Kiệt vừa đuổi tới đây cả người đang run rẩy.

Không nói đến sau lưng cậu chủ Mộ có nhiều người như vậy, coi như chỉ riêng cậu chủ Mộ thôi, bọn họ cũng không trêu vào được!

“Hạo Phong, bọn họ... Nói thế nào thì bọn họ cũng là vợ chồng sắp cưới, cậu không nên... Không nên nhúng tay vào.”

Tuy rằng hiện giờ, nhìn giống như Mộ Tu Kiệt đang bắt nạt Cơ Uyển, nhưng, không phải Cơ Uyển chưa hề kêu cứu sao?

Chỉ cần Cơ Uyển không kêu cứu, vậy, có thể... Đừng xung đột trước hay không?

Anh ta vừa nhìn thấy cậu chủ Mộ, theo bản năng thấy sợ hãi, cũng không biết lá gan của Hạo Phong lớn thế nào, mà dám trực tiếp đối chọi với Mộ Tu Kiệt, người mà không ai dám trêu vào ở Bắc Lăng này!

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Tu Kiệt dính chặt trên người Mộ Hạo Phong, ngón tay đang nắm cổ tay Cố Cơ Uyển vô thức siết chặt lại.

“Nếu muốn bạn bè cô không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa, thì cứ để anh ta ngang ngược thử xem.”

Anh không muốn ra tay với mấy đứa nhóc này, vì nhận ra Cố Cơ Uyển rất quan tâm đến bọn họ. Nhưng, sự khoan dung của anh, cũng có giới hạn!

“Hạo Phong!” Thấy Mộ Hạo Phong vẫn muốn đối đầu trực tiếp với Mộ Tu Kiệt, Cố Cơ Uyển lập tức quay đầu lại, nhìn anh ta: “Hạo Phong, tớ có vài lời muốn nói với anh ấy, cậu... Với Đàm Kiệt về trước đi.”

“Không được!” Rõ ràng hiện tại cô không tình nguyện đi cùng Mộ Tu Kiệt.

“Hạo Phong! Đây là chuyện giữa tớ và chồng sắp cưới của mình!”

Vốn dĩ Cố Cơ Uyển chỉ muốn nhắc bọn họ, Mộ Tu Kiệt là chồng sắp cưới của cô, nên ít nhất, anh ấy sẽ không làm hại cô.

Nhưng Hạo Phong lại bị những lời này đâm sâu vào trong tim khiến anh ta vô cùng đau đớn.

Anh ta xiết chặt nắm đấm, lồng ngực phập phồng không ngừng.

“Hạo Phong, Tử Lạp vẫn nằm trong viện, cô ấy cần người chăm sóc.”

Cố Cơ Uyển nhìn thẳng vào đôi mắt anh ta, trong mắt mang theo một tia khẩn cầu: “Hạo Phong, nghe lời tớ, có được không?”

Từ trước đến nay Mộ Hạo Phong chưa từng từ chối bất cứ yêu cầu nào của Cố Cơ Uyển cả, mỗi lần khi cô hỏi có được không, thì anh ta sẽ hiểu được ý cô.

Giống như vào lúc này, khi cô dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn anh ta, hỏi anh ta có được không, thì năm ngón tay đang nắm chặt cổ tay cô đã vô thức buông lỏng ra.

Mộ Tu Kiệt thuận tay kéo một cái, Cố Cơ Uyển đã lao thẳng vào trong ngực anh.

Sắc mặt anh phủ một tầng sương lạnh, nắm tay cô xoay người rời khỏi đó.

Mộ Hạo Phong muốn đuổi theo, thì Lâm Duệ bước lên trước, ngăn anh ta lại.

“Cậu bạn này, nếu như cậu không muốn khiến cho vợ chủ nhà chúng tôi khó xử, thì tốt nhất hãy nghe lời cô ấy, quay về chăm sóc bạn của các cậu trước đi.”

Thực tế thì, trong lòng Lâm Duệ vô cùng tán thưởng cậu nhóc khoảng chừng hai mươi tuổi này.

Hiếm có ai có thể đối mặt với lửa giận của cậu chủ nhà bọn họ, mà vẫn tỉnh táo thậm chí còn bướng bỉnh đến mức này, thế mà, cậu thanh niên trước mặt lại có thể.

Thậm chí trên người anh ta còn có khí chất giống với cậu chủ, vừa lạnh lùng kiêu ngạo lại tàn nhẫn vô tình!

Người tài giỏi như vậy, nếu đi theo cậu chủ, thì tiền đồ tương lai nhất định sẽ không có giới hạn.

Nhưng rõ ràng, anh ta cũng không phải loại người bằng lòng đứng sau kẻ khác.

Đàm Kiệt giật giật góc áo của Mộ Hạo Phong, nhỏ giọng khuyên bảo: “Hạo Phong, chúng ta về trước đi thăm Tử Lạp đã, về chuyện này... Cứ để Cơ Uyển tự xử lý.”

Hiện giờ, đầu óc Đàm Kiệt cũng rất mơ hồ, vừa rồi cậu chủ Mộ cố ý thả Dương Cao đi sao?

Nhưng mà đêm qua, chẳng lẽ không phải cậu chủ Mộ tự mình đi cứu Cơ Uyển và Tử Lạp về?

Vì sao cứu các cô ấy, rồi lại để kẻ xấu chạy thoát? Anh thật sự không thể hiểu nổi.

“Hạo Phong,” Đàm Kiệt đến bên cạnh, nói nhỏ vào trong tai anh ta: “Chuyện Cơ Uyển bảo tôi điều tra, tôi vẫn chưa điều tra xong, hay là, chúng ta về trước đi?”

Hai bàn tay Mộ Hạo Phong xiết chặt lại, trông thấy Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt lên xe, anh ta nhắm mắt lại, rồi bỗng nhiên xoay người rời khỏi đó.

Đàm Kiệt, thở mạnh một hơi, rồi lập tức đuổi theo.

Hai người đàn ông nằm trên bờ biển trước đó, giờ này cũng đã trốn mất từ lâu.

Chuyện này nhìn qua rất kỳ lạ, cách làm của cậu chủ Mộ từ đầu đến cuối rất mâu thuẫn, rốt cuộc là vì sao?

Trên xe, trong lòng Cố Cơ Uyển nghẹn một bụng tức giận, mãi đến khi trông thấy Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong đã đi xa, cô mới nghiêng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt.

“Cậu chủ Mộ, tôi hy vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích, người đứng sau lưng ba tên kia rốt cuộc là kẻ nào?”

“Cô không cần phải biết.” Mộ Tu Kiệt giơ tay lên, thuận tay châm một điếu thuốc.

Trên mặt anh không lộ ra chút gì cả, vẫn lạnh lùng nghiêm túc, cho nên Cố Cơ Uyển căn bản không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng anh nói rằng cô không cần phải biết, mà không phải là anh không biết.

“Quả nhiên anh biết người đứng sau lưng là ai! Vì sao không cho phép tôi điều tra? Là người nhà họ Mộ sao?”

Lần này, anh không nói dù chỉ là nửa câu.

Sau khi chắc chắn Mộ Hạo Phong và Đàm Kiệt đã rời khỏi bờ biển, Cố Cơ Uyển lập tức đẩy cửa xe ra, muốn chạy xuống dưới.

Nhưng cổ tay cô lại bị giữ chặt, căn bản chưa kịp xuống xe đã bị kéo lại.

“Muốn đi đâu?” Giọng điệu Mộ Tu Kiệt nói ra rất không tốt.

“Liên quan gì đến anh?” Cô quay ngoắt đầu lại nhìn anh, rồi cố hết sức vùng tay lên, nhưng vẫn không thoát được sự kìm hãm của anh như trước.

Bây giờ Hạo Phong và Đàm Kiệt cũng không có ở đây, cô không cần phải băn khoăn điều gì nữa.

Cô trợn mắt hung dữ nhìn người đàn ông trước mặt, rồi tức giận nói: “Anh có người anh muốn bảo vệ, tôi cũng có! Người làm hại Tử Lạp, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Anh buông tay ra!”

CHƯƠNG 48: CÓ ĐAU HAY KHÔNG, THÌ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH?

CHƯƠNG 48: CÓ ĐAU HAY KHÔNG, THÌ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH?

“Sau đó thì sao? Báo cảnh sát? Tiếp tục điều tra? Cô có thể tra được cái gì?”

Mộ Tu Kiệt vẫn rất bình tĩnh, thản nhiên nhìn cô.

Cố Cơ Uyển cắn môi, tức giận đến mức hận không thể xé nát khuôn mặt vĩnh viễn không thay đổi chút gì kia!

“Ý của anh là, anh muốn bảo vệ bọn họ đến cùng?”

“Không, tôi đồng ý với cách làm của cô, khiến bọn họ chịu quá tải.” Anh gõ vào cửa sổ xe.

Lập tức Lâm Duệ mở cửa xe ra, nhìn Cố Cơ Uyển rồi cung kính nói: “Cô chủ, đã giao ba người kia cho cảnh sát rồi.”

“Người đứng sau thì sao? Vì sao người đó không phải chịu sự trừng phạt?” Cho nên, như thế này căn bản là chưa đủ!

“Mợ chủ, vụ tai nạn xe thật sự là ngoài ý muốn, không có ai sắp xếp cả.”

“Muốn làm hại cô Từ Lạp, vì những người này nhất thời nảy lòng tham, không giống với nội dung giao ước của bọn chúng trước đó.”

“Người đứng sau cũng không cố ý muốn hại cô Từ Lạp, cho nên, ba người kia sẽ phải trả giá đắt vì hành vi của bọn họ.”

Lâm Duệ đang cố giải thích mọi chuyện, nhưng rõ ràng, Cố Cơ Uyển căn bản không muốn nghe.

“Tôi sẽ điều tra ra người kia!”

Vừa nói dứt lời, thì Đàm Kiệt gọi điện thoại đến.

Cố Cơ Uyển quay mặt đi, rồi nghe điện thoại: “Đàm Kiệt, có chuyện gì?”

“Cơ Uyển, thế lực của đối phương quá lớn, đã phá hủy hệ thống ngân hàng, tất cả những tin tức kia đã bị xóa bỏ hết rồi, tạm thời không điều tra được tư liệu về tài khoản nặc danh kia.”

Bọn họ vừa lên xe, nhân lúc Hạo Phong đang lái xe quay về, Đàm Kiệt dùng chiếc laptop cũ kỹ của mình bắt đầu điều tra.

Nhưng không ngờ, chỉ mới hơn một tiếng thôi, mà ngay cả hệ thống ngân hàng đối phương cũng có thể phá hỏng. Cố Cơ Uyển cầm điện thoại, ngón tay khê siết chặt, không nói tiếng nào, nhưng trong lòng đã nguội lạnh rồi.

Vì ngăn cản cô tiếp tục điều tra, ngay cả con đường này, Mộ Tu Kiệt cũng chặn đứng.

Giọng nói của Đàm Kiệt lại truyền đến: “Cơ Uyển, cũng không phải hoàn toàn không tra được, có điều, tớ phải sửa chữa hệ thống của bọn họ trước đã, phải mất một khoảng thời gian.”

“Không cần, chuyện này, dừng ở đây đi.” Cổ Cơ Uyển nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Lựa lời khuyên nhủ Hạo Phong, quay về chăm sóc tốt cho Tử Lạp.”

“Cơ Uyển...”

“Nghe lời tớ!” Cổ Cơ Uyển nhấn mạnh.

Cho dù điều tra được thì sao? Cô tin tưởng Đàm Kiệt về mặt này, tuyệt đối có thể làm những thứ mà người thường không thể.

Người khác không thể sửa lại hệ thống, nhưng chỉ cần cho anh ta thời gian, anh ta nhất định có thể làm được, dù hệ thống ấy có bao nhiêu bức tường ngăn cản.

Nhưng sửa được rồi thì sao?

Chỉ cần Mộ Tu Kiệt không cho phép bọn họ điều tra, thì tuyệt đối bọn họ sẽ không tra ra được dấu vết nào!

Điều cô sợ nhất chính là, Đàm Kiệt chọc giận Mộ Tu Kiệt, sẽ không có kết quả tốt.

Sau khi cúp điện thoại, cô lạnh lùng nói: “Để cho tôi xuống xe.”

“Cô quên thỏa thuận giữa chúng ta rồi à?” Giọng Mộ Tu Kiệt cũng hơi nặng nề, không mang theo chút độ ấm nào.

“Anh đã nói, sau khi đính hôn, vẫn tôn trọng đời sống riêng của nhau!”

“Nhưng tôi cũng chưa từng nói, cô có thể cả đêm không về nhà!”

“Anh...”

“Về biệt thự.” Anh tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, bàn tay giữ chặt cổ tay cô, rõ ràng không có ý muốn buông lỏng ra chút nào.

“Anh chỉ là chồng sắp cưới của tôi, anh không có quyền hạn chế tự do của tôi!” Cô thật sự không muốn về nhà, không muốn ở cùng người đàn ông này!

“Không đến phiên cô lựa chọn.” Cậu chủ Mộ đã bật chế độ bá đạo, thì căn bản không ai có thể khiến anh dao động được.

Lâm Duệ ngồi ghế lái, nhìn trộm qua kính chiếu hậu.

Rồi sau đó, dẫm lên chân ga, lái xe rời khỏi bến tàu, đi lên con đường ven biển.

Cửa xe là do lái xe tự động khóa, sau khi xe chạy, Mộ Tu Kiệt mới buông Cổ Cơ Uyển ra.

Cổ Cơ Uyển hung hăng trừng mắt với anh một cái, rồi vô thức xoa nhẹ cổ tay mình.

Ánh mắt của anh nhìn xuống, mới nhận ra cổ tay cô bị anh nắm đã đỏ lên.

Làn da con gái đều mềm yếu vậy sao? Anh thấy mình không dùng bao nhiêu sức cả, nhưng dường như đã hơi sừng đỏ lên.

“Đau à?” Mộ Tu Kiệt hỏi.

Cổ Cơ Uyển ngoảnh mặt đi, không để ý tới anh.

Có đau hay không thì liên quan gì đến anh? Huống chi, còn do chính anh gây ra, bây giờ lại mè nheo khóc chuột già làm người tốt sao?

Hiện giờ còn không biết Tử Lạp thế nào, cô thật sự rất muốn đi thăm cô ấy, nhưng mà, những việc mà Mộ Tu Kiệt đã quyết định, cô không có cách nào thay đổi được.

Anh nói muốn cô quay về biệt thự, thì đêm nay nhất định sẽ không để cô rời khỏi.

Người đàn ông này, ngoài vẻ lạnh lùng ra, còn bá đạo, không biết lý lẽ, thậm chí còn nham hiểm!

Tất cả sự cảm động đêm qua, vào lúc này, đã biến hết thành oán trách.

Cô là gì của anh chứ? Anh muốn bảo vệ kẻ làm hại Tử Lạp, mà Tử Lạp, lại là người cô đã thề là phải dùng cả tính mạng để bảo vệ!

Cổ Cơ Uyển không nói chuyện, Mộ Tu Kiệt cũng không lên tiếng nữa.

Chỉ là, ánh mắt anh không biết vô tình hay cố ý, vẫn nhìn vào cổ tay cô nhiều hơn vài lần.

Chẳng qua chỉ mới nằm một chút mà thôi, thế mà đã sưng lên như vậy?

Có cần phải bảo bác sĩ riêng đến nhà khám hay không?

Xe dừng lại tại cửa chính của biệt thự.

Lâm Duệ mở cửa xe cho hai người, sau đó, anh ta giao chìa khoá cho người giúp việc.

Ba người đang đi về phía phòng khách, nhưng không ngờ, vừa vào nhà, đã trông thấy bóng dáng kia đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Bà ta ăn mặc rất quý phái thanh cao, đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng do bảo dưỡng tốt, nhìn qua đáng vẻ giống như chỉ mới ba mươi thôi.

Cố Cơ Uyển nhận ra người phụ nữ này, có điều, kiếp trước cũng không giao thoa gì.

Bà ta chính là vợ hiện tại của ông chủ Mộ, cũng chính là mẹ đẻ của Mộ Khải Trạch – cậu hai nhà họ Mộ, Cẩn Mai.

Trông thấy hai người về nhà, Cẩn Mai vội vàng đứng dậy, nhìn bọn họ: “Kiệt, đã về rồi à?”

Mộ Tu Kiệt trông thấy Cẩn Mai, thì gương mặt lạnh lùng u ám hơi dịu đi: “Dì Cẩn.”

Cố Cơ Uyển thân nhiên gọi: “Dì Cẩn.”

Cẩn Mai gật đầu, thấy trên người Cố Cơ Uyển dính cát, bà ta hơi kinh ngạc.

Cũng nở nụ cười: “Sao muộn thế rồi còn đến bờ biển chơi? Người trẻ tuổi đúng là tinh lực thật tốt.”

Cố Cơ Uyển chỉ cúi đầu, không nói gì.

Tâm trạng cô không tốt, nhưng cô cũng không muốn thể hiện ra trước mặt người lớn, cô nói: “Trên người cháu hơi bẩn, dì Cẩn, cháu đi lên trên thay bộ quần áo trước nhé.”

“Ừ.” Cẩn Mai gật đầu.

Cố Cơ Uyển quay người đi lên lầu, cũng không thèm liếc Mộ Tu Kiệt một cái nào.

“Sao con nhóc này hình như lại giận dữ rồi hả?” Cẩn Mai và Mộ Tu Kiệt ngồi xuống ghế sofa, cười rất dịu dàng.

“Con bé là cô gái nhỏ mới vào nhà chúng ta, Kiệt, con phải chiều chuộng một chút, con gái rời khỏi nhà mình đến nhà họ Mộ chúng ta, khó tránh khỏi sẽ hơi không quen.”

Mộ Tu Kiệt chỉ hơi gật đầu, không nói chuyện.

Cẩn Mai thở dài một hơi, điều chỉnh lại sắc mặt rồi mới nói: “Kiệt, hôm nay dì Cẩn cố tình đến đây để giải thích với con.”

“Chuyện gì?” Anh nhận lấy chén trà người giúp việc đưa đến, nhưng chỉ cầm trong tay chứ không uống.

Cẩn Mai bắt đầu kể: “Dì cũng vừa mới biết, trước đó Khải Trạch ra tay với Cơ Uyển ở nhà họ Cố, dì thật sự là... Thật sự không biết phải dạy dỗ thằng nhóc ấy thế nào nữa.”

Trong mắt bà ta có vẻ áy náy, nhưng thật sự không biết làm thế nào.

“Đều do dì Cẩn không tốt, không nghiêm khắc quản giáo nó từ nhỏ, khiến nó trở nên kiêu căng ngang ngược, Kiệt, dì Cẩn thay nó nói lời xin lỗi các con, hi vọng con có thể tha thứ cho nó.”

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào, Cẩn Mai thấy thế thì hơi lo lắng.

“Kiệt, dù sao nó cũng là em ruột con, dù có sai thế nào, cũng là do người làm mẹ như dì không biết dạy...”

“Nó đã bị trừng phạt rồi, chuyện này, không cần phải nói lại nữa.”

Mộ Tu Kiệt bỏ tách trà xuống: “Dì Cẩn, không còn sớm nữa, con cho người đưa dì về nghỉ ngơi.”

“Được rồi.” Cẩn Mai biết anh không muốn nói thêm nữa, chỉ có thể ngậm miệng không nói tiếp.

Bà ta đứng dậy, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đúng rồi, cha con quyết định ngày mai sẽ tổ chức tiệc trong nhà, con nhớ đưa Cơ Uyển về sớm một chút, để con bé quen thuộc hơn với người trong nhà.”

Nhưng Mộ Tu Kiệt đã vội vã lên lầu, chỉ gật đầu chứ không để trong lòng.

Tay của cô nhóc kia còn đang bị thương, nếu gọi bác sĩ đến mà cô ấy giận dữ không cho bác sĩ khám thì sao?

CHƯƠNG 49: CẬU CẢ NHÀ HỌ MỘ KIÊU NGẠO NÀY

CHƯƠNG 49: CẬU CẢ NHÀ HỌ MỘ KIÊU NGẠO NÀY

Lúc Mộ Tu Kiệt lên lầu, cửa phòng của Cố Cơ Uyển vẫn đang đóng.

Anh hơi do dự, không biết có cần đi gõ cửa phòng đó hay không.

Cậu cả nhà họ Mộ từ trước đến nay không gì là không thể, bây giờ ngay cả một cánh cửa cũng không dám đẩy ra, hình như hơi... làm người ta không tin nổi.

Lâm Duệ từ sau lưng đi tới nói nhỏ: “Cậu cả, hay là để tôi đi xem mợ xem sao?”

“Cậu muốn xem cái gì?” Sắc mặt Mộ Tu Kiệt chìm xuống.

Người phụ nữ của anh mà cậu ta có thể xem sao?

“Tôi, tôi không có ý này.” Lâm Duệ sợ hết hồn trước khí tức lạnh lẽo trong mắt anh, trời ạ, tại sao lời nói lại biến chất thế này?

Người ta chỉ nhìn thấy cậu cả anh dũng vạn phần, thế mà một cánh cửa cũng không dám đẩy nên mới muốn giúp anh một tay thôi mà.

Người ta không có ý xấu, huhuhul

Rốt cuộc thì Mộ Tu Kiệt cũng đi tới trước cánh cửa phòng đó, giơ tay gõ cửa.

Căn phòng của người phụ nữ của anh, cần phải nhờ người mở cửa hay sao?

Người trong phòng không hề đáp lại, lại không để ý anh!

Mộ Tu Kiệt nhíu đôi mày kiếm, mọi khi nếu có ai dám ra vẻ với anh, người này sẽ không bao giờ có cơ hội xuất hiện trước mặt anh thêm một lần nào nữa.

Ngay cả Lâm Duệ cũng hơi lo, cậu cả có giận đến mức một cước đá văng cửa không nhỉ?

Tuy rằng bình thường thoạt trông cậu cả lạnh nhạt mà chín chắn, nhưng thực tế, đôi khi tính tình của cậu cả lại rất nóng nảy.

Nhưng ngoài dự đoán của anh ta, Mộ Tu Kiệt không đập cửa mà kiên nhẫn gõ cửa thêm một lần.

Vẫn không ai đáp lại.

Lâm Duệ hơi bất an, tính tình của mợ hình như không hề tốt hơn cậu cả chút nào!

Đây là lần thứ ba Mộ Tu Kiệt gõ cửa phòng Cố Cơ Uyển, lần này gõ hơi mạnh.

Cuối cùng thì người bên trong cũng đi tới, tiếng bước chân tiến đến gần cửa.

Lâm Duệ thở phào nhẹ nhõm, đang định nhanh chóng về phòng của mình, không muốn làm phiền đến đôi vợ chồng son nói chuyện yêu đương, đột nhiên bả vai căng cứng rồi bị người kéo qua.

Thế nên lúc Cố Cơ Uyển mở cửa, nhìn thấy Lâm Duệ trợn mắt há mồm.

“Làm cái gì?” Sắc mặt của cô không hề thân thiện cho lắm, tối nay tâm trạng rất không tốt.

“Tôi, à, tôi... Tôi tới thăm hỏi mợ ấy mà, haha...”

Lâm Duệ lúng túng đến nỗi da gà, cậu cả cậu... Lúc này là ai nói khoác không biết ngược nói rằng người phụ nữ của mình không cần người khác nhìn thế?

Bây giờ mợ mở cửa rồi, nhưng lại giả vờ không sao, đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn.

Cần phải nhìn rõ mợ chủ là cô có được không?

Tất nhiên là Lâm Duệ cũng không dám vạch trần người đàn ông nào đó, chỉ đành kiên trì nở nụ cười đầy mặt: “Mợ...”

“Không cần anh thăm hỏi!” Cổ Cơ Uyển quay người rồi dùng sức định đóng sập cửa lại.

Một bàn tay nhô ra từ sau lưng Lâm Duệ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng sắp đóng lại.

“Tuy cậu ta chỉ là cấp dưới nhưng đến thăm hỏi cô cũng là lòng tốt, sao phải làm nhục cậu ấy thế?”

Bóng dáng cao lớn đó tựa vào cạnh cửa, nhìn như lạnh lùng kiêu ngạo cực kì, nhưng thực tế nếu bạn nhìn cẩn thận thì sẽ thấy được sự khẩn trương chột lóe trong đáy mắt anh rồi biến mất.

Cậu cả đây là... sợ bị mợ đuổi ra khỏi cửa sao?

Dáng vẻ khẩn trương này, Lâm Duệ nhìn rất rõ ràng.

Nhưng anh ta không hiểu, rõ ràng là một người đàn ông kiêu ngạo cực kì sao phải va vào cái đinh này chứ?

Mợ bây giờ có vẻ không dễ đối phó!

Bình thường nếu gặp phải tình cảnh này, sao cậu cả có thể mặt nóng dán mông lạnh chứ? Không giơ chân đạp bay người ta là tốt lắm rồi.

Đối với cậu cả mà nói, mợ hình như... có gì đó không giống.

Cổ Cơ Uyển nhìn bóng dáng bên cửa, hừ lạnh: “Liên quan gì đến anh?”

Cô không muốn làm nhục nhà ai, Lâm Duệ chỉ nghe theo sự dặn dò của anh để làm việc, cũng không làm gì sai.

Cho dù có sai đi nữa thì cũng là người đàn ông này sai, cô sẽ không chủ động châm chọc Lâm Duệ.

Chỉ là không muốn nhìn thấy anh và người của anh mà thôi, ngay cả quyền lợi này cũng bị tước đoạt hay sao?

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, cấp dưới cũng là người.” Người đàn ông nào đó lạnh lùng nói.

Lâm Duệ thật sự muốn khóc nức nở, thì ra ở trong lòng cậu cả, địa vị của anh ta cao như thế.

Cậu cả quan tâm đến cảm nhận của anh ta như thế, đúng là làm người cảm động quá thôi! Huhuhu...

“Nếu cô không vui thì có thể mạnh mẽ đánh cậu ta một trận, con người kiên cường như cậu ta thà chịu đánh chứ không muốn bị mắng.”

Đánh một trận, trút hết ra rồi, tâm trạng của cô sẽ tốt lên chứ nhỉ?

Ầm!

Một trái tim thủy tinh rớt bể đầy đất!

Lâm Duệ ôm ngực, lần này thì muốn khóc thật.

Cậu cả, cậu chỉ muốn mượn cớ để vào phòng mợ thôi mà, sao phải để anh ta vừa bị đánh vừa bị mắng chứ?

Người ta cũng sợ đau mà

Ánh mắt của Cổ Cơ Uyển cuối cùng cũng rơi xuống mặt Mộ Tu Kiệt, nhưng từ đầu đến cuối gương mặt không hề có cảm xúc gì.

“Cậu cả Mộ, tôi không muốn đánh người cũng không muốn mắng chửi người, còn nữa, tôi không biết anh chạy tới nói với tôi mấy lời khó hiểu này, rốt cuộc là có ý gì đây?”

Theo tính cách của cậu cả nhà họ Mộ, lúc có thể không nói chuyện, nửa chữ cũng không muốn nói.

Tối nay lại cố gắng nói mấy lời nhảm chán này, rốt cuộc là định làm gì?

“Chỉ là đúng lúc đi ngang qua thôi.” Tất nhiên anh không muốn thừa nhận rằng ba lần gõ cửa ban này, đều là anh.

Lâm Duệ biết rõ sự thật nhưng phải kìm nén đến sắp bị nội thương.

Thì ra người có chỉ số thông minh cao, tình thương có thể rất thấp.

Cậu cả nhà họ Càn quét mọi chiến trường lớn nhỏ trong giới kinh doanh, bất khả chiến bại, thế mà lại phải mượn cớ để tới nhìn mợ, còn thật chịu được ngọt nhạt.

Còn nữa, lời mợ vừa nói không sai, lời nói tối nay của cậu cả vừa hơi dư thừa vừa nhảm chán.

“Vậy bây giờ có thể để tôi yên lặng một mình không?” Cổ Cơ Uyển chẳng muốn nhìn hai người chặn trước cửa này thêm nữa.

Nhưng ánh mắt của Mộ Tu Kiệt vẫn luôn dán vào cổ tay cô.

Từ lúc cô mở cửa, anh đã thấy cô dùng khăn mặt để quăn tay rồi.
Hết lần này đến lần khác muốn hỏi chuyện, nhưng ngay cả chính mình đều cảm thấy lời nói ra khỏi miệng rất lộn xộn.
Thật ra nói nhiều như thế, cũng chỉ là muốn hỏi một câu mà thôi.
“Tay... Còn đau không?”
“Cậu cả Mộ đang quan tâm tôi đấy à?” Cô cười nhạt.
Lòng tự trọng kiêu ngạo của Mộ Tu Kiệt lại bị đâm một cái, người phụ nữ này sao lại không biết phải trái thế chứ?
“Ngày mai ông cụ tổ chức tiệc trong gia đình, tôi chỉ không muốn cô xấu mặt trước người nhà họ Mộ làm cho tôi mất mặt.”
“Anh yên tâm, tôi có làm ai mất mặt thì cũng sẽ không làm mất mặt cậu cả Mộ!” Cô vươn tay định đóng cửa lần nữa.
Nhưng mà tay của anh lại đè trên cửa không để cô ngăn mình ở ngoài cửa.
“Tránh ra, tôi phải nghỉ ngơi rồi!” Sắc mặt Cố Cơ Uyển rất không vui.
“Nơi này là nhà tôi, tôi muốn đi đâu không ai quản được.” Anh không chỉ không tránh ra mà còn cất bước đi vào.
Cái cố này hay lắm, dù sao đây cũng là biệt thự của anh, nơi nào mà chẳng là của anh, ngay cả căn phòng này cũng thế.
“Được thôi, tôi đi ra ngoài được chưa?” Tối nay cô cũng không muốn ở lại đây, cô còn muốn đi thăm Từ Lạp đây.
Nếu người này không dẫn cô về, bây giờ cô đã đến bệnh viện từ lâu rồi.
Mộ Tu Kiệt liếc nhìn Lâm Duệ còn đang sững sờ trước cửa, Lâm Duệ không nói lời nào, lập tức đóng cửa phòng lại.
“Lâm Duệ, anh làm gì đấy?” Cố Cơ Uyển suýt nữa muốn đập cửa.
Lâm Duệ đứng canh bên ngoài nói: “Thời gian không còn sớm, vợ và cậu nghỉ ngơi sớm thôi.”
Hai người này tốt lên đi, đừng làm khổ anh ta nữa chứ!
Làm trợ lý đặc biệt của người ta thật không dễ dàng, đôi vợ chồng son người ta cãi nhau mà còn cần anh ta tới hòa giải.
Ôi chao! Cậu cả uy phong sáng suốt à, trực tiếp mạnh mẽ không được sao?
Làm ra chuyện kì quặc như thế, thật không giống phong cách của cậu mà.

CHƯƠNG 50: ĐỪNG THÁCH THỨC SỰ KIÊN NHẪN CỦA TÔI NỮA

CHƯƠNG 50: ĐỪNG THÁCH THỨC SỰ KIÊN NHẪN CỦA TÔI NỮA

Thực ra, Mộ Tu Kiệt cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Muốn xem cổ tay của cô gái này có phải là bị thương nặng hay không, cường ép kéo cô qua không phải là được sao?

Tuy nhiên, nếu ép qua đây thì liệu có khiến cô càng tổn thương hơn không?

“Lâm Duệ đang ở bên ngoài, cô không ra ngoài được đâu.” Anh ngồi trên ghế nhìn cô chăm chăm.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái quái gì?” Cố Cơ Uyển biết mình không thể rời đi được, cho nên anh ta mới đến điều võ dương oai phải không?

Cậu cả nhà họ Mộ từ khi nào trở nên nhàn rỗi như vậy? Tập đoàn bị phá sản rồi sao?

Mộ Tu Kiệt đột ngột đứng dậy đi về phía Cố Cơ Uyển.

Cô hoảng sợ, vô thức lùi về phía sau: “Anh muốn làm cái quái gì? Cậu cả nhà họ Mộ, tôi đã không có cách nào truy cứu, cũng không có ý định truy cứu. Anh đừng có ức hiếp người quá đáng!”

Cô tức giận đến mức muốn khóc!

Nếu là người khác, cô nhất định sẽ chống cự đến cùng, nhưng anh ta là Mộ Tu Kiệt, một người đàn ông mà cô biết có phản kháng thế nào cũng không được!

Nếu đã định sẵn là cô sẽ thua, định sẵn là cô không thể trút cơn giận này cho Từ Lạp, vậy thì cứ để cô ở đây tự sinh tự diệt không được sao?

Mộ Tu Kiệt bước đến gần cô, cô gái này bình thường thực sự rất sợ anh, thật không ngờ rằng chỉ vì mấy người bạn đó của cô mà thỉnh thoảng cô cũng dám to gan bằng trời như vậy.

Cố Cơ Uyển trừng anh: “Anh...”

Anh đột nhiên vươn tay ra, bế cô lên rồi đi đến bên giường.

“Buông ra!” Cố Cơ Uyển đẩy mạnh anh, không cần thận lại làm cổ tay mình bị thương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị đau mà rỗi rắm, nổi đau trong đáy mắt bị anh bắt gặp.

Mộ Tu Kiệt đặt cô xuống giường, vươn tay cởi khăn quăn trên cổ tay cô ra, định kéo tay cô ra.

Cố Cơ Uyển thà chịu đựng cơn đau, cũng vẫn muốn dùng sức mình rút tay lại.

Anh cau mày, bất mãn nói: “Cố Cơ Uyển, sự kiên nhẫn của tôi có hạn, cô nhất định phải dùng cách này để chung đụng với tôi sao?”

“Nếu anh không gọi người đứng sau anh ra đây, tôi sẽ không có cách nào chung sống hòa bình với anh!”

Tay cô bị anh túm chặt, không thể dứt ra, nhưng cô cũng không quay mặt lại, không muốn nhìn anh.

“Tôi khuyên cô nên từ bỏ.”

“Mộ Tu Kiệt!”

Anh không nói, chỉ nhìn vào cổ tay cô.

Anh không hề cố ý làm tổn thương cô lúc ở trên bãi biển, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn túm mạnh.

Mở ngăn tủ lấy ra rượu đựng thuốc trong đó, Mộ Tu Kiệt không nói nữa, bôi rượu thuốc lên cổ tay cô xoa nhẹ.

Cố Cơ Uyển thực sự không thể hiểu được người đàn ông này, đôi khi lạnh lùng như băng giá, đôi khi lại tỏ ra tốt với cô như thế này!

Nhưng cuối cùng, tất cả rối rắm đều hóa thành bình tĩnh, không cần biết tốt hay không tốt, chẳng qua cũng chỉ là mối quan hệ thỏa thuận mà thôi.

“Tôi không sao, mời cậu cả nhà họ Mộ quay về.” Cô biết anh là người như thế nào hơn bất kỳ ai. Anh không muốn nói, cho dù cô có kề dao vào cổ anh, anh cũng sẽ không nói.

Mộ Tu Kiệt nhìn cổ tay sưng đỏ của cô, chỉ tiếp tục nhẹ nhàng xoa bóp, không lên tiếng.

Bầu không khí đột nhiên hơi lạ, Cố Cơ Uyển muốn rút tay về, nhưng anh không cho phép.

Chẳng qua chỉ là hơi đỏ và sưng mà thôi, cần thiết phải thế này không?

Cô lại muốn rút tay lại lần nữa, lần này, Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng buông cô ra và đứng dậy.

“Nếu cô đã là vợ chưa cưới của tôi, tôi sẽ không liên kết với người khác hại cô, cũng sẽ không hại bạn bè của cô.”

Đây có phải là điều cô đang lo lắng không?

Bây giờ, anh đã hứa như vậy là được rồi phải không?

Trái tim Cố Cơ Uyển hơi rung động, cô ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù nét mặt cậu cả nhà họ Mộ vẫn kiêu ngạo nhưng những lời này rất đáng tin cậy.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ hứa hẹn một cách tùy tiện, nhưng một khi đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện.

“Họ.....”

“Bạn của cô, tôi chỉ thừa nhận một người là Từ Lạp.”

Cố Cơ Uyển cắn môi, tâm trạng phức tạp!

Ý của anh là nếu Hạo Phong và Đàm Kiệt làm điều gì đó khiến anh khó chịu, anh sẽ không đảm bảo không động vào họ phải không?

Tại sao anh lại không vừa mắt Hạo Phong và Đàm Kiệt?

“Nếu anh làm tổn thương Hạo Phong và Đàm Kiệt, tôi cũng sẽ không ngồi yên một chỗ không quan tâm.”

“Cô có thể làm gì?” Mộ Tu Kiệt đột nhiên khó chịu trước sự bảo vệ của cô với những người đàn ông khác.

Nhất là Hạo Phong đó, đều là đàn ông, anh có thể nhìn ra chàng trai đó bảo vệ cô ra sao?

Người phụ nữ của Mộ Tu Kiệt anh, từ khi nào lại cần những người đàn ông khác bảo vệ?

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng lại bị một câu của cậu cả nhà họ Mộ tổn thương.

Cô lạnh lùng nói: “Đúng vậy, tôi không thể làm gì, nhưng cho dù không thể, tôi cũng sẽ không để anh làm họ tổn thương!”

“Lại muốn chọc tức tôi à?” Những thứ khác anh đều có thể dung túng cho cô, nhưng cô lại hết lần này đến lần khác vì người đàn ông khác mà khiêu khích anh, anh làm sao có thể không tức giận?

“Cố Cơ Uyển, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi!”

“Tôi không cần cậu cả nhà họ Mộ kiên nhẫn gì với tôi cả, tôi và anh chẳng qua chỉ là mối quan hệ thỏa thuận mà thôi!”

Cụm từ “mối quan hệ thỏa thuận” lập tức khiến Mộ Tu Kiệt bức bối.

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh của cô, ánh mắt dần dần lạnh đi.

“Được, nếu cô vẫn còn nhớ thỏa thuận giữa chúng ta, vậy thì cũng nên biết rõ thân phận của mình.”

“Còn dám ở bên ngoài có các mối quan hệ mập mờ, làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến thanh danh, tôi không chỉ sẽ động đến họ mà còn sẽ xé xác họ!”

Nói chuyện với người phụ nữ này căn bản là không thông suốt được!

Nếu tay cô đã không sao, anh cũng không cần phải tiếp tục ở đây nữa.

Mộ Tu Kiệt quay người định bỏ đi, không ngờ một chiếc gối từ phía sau đập thẳng vào lưng anh.

Dù không đau nhưng lại là đập vào tôn nghiêm của anh.

“Cố Cơ Uyển, cô đừng có không biết tốt xấu!” Anh đã đủ khoan dung với cô rồi!

“Mộ Tu Kiệt, anh có thể xúc phạm tôi, nhưng anh không thể xúc phạm bạn của tôi!”

Cố Cơ Uyển tức giận đến mức nắm chặt lòng bàn tay, anh căn bản chỉ là tin vào những lời đồn đại bên ngoài, tin rằng cô và bọn Hạo Phong có mối quan hệ nam nữ mờ ám.

Cậu cả nhà họ Mộ anh muốn động vào một người, sao còn phải viện cớ gì chứ, cứ tùy tiện xé xác không phải là được sao!

Dù sao anh cũng là một kẻ tàn bạo và độc đoán đến như vậy!

Với vẻ mặt nghiêm nghị, anh bước ra khỏi cửa.

Uỳnh một tiếng, cánh cửa phía sau lưng anh nặng nề đóng chặt lại, thậm chí còn cạch một tiếng, ổ khóa đã bị khóa từ bên trong.

Khuôn mặt vốn đã không mấy tốt đẹp của Mộ Tu Kiệt lúc này lại càng thêm khó coi, gần như đã bị mây đen dày đặc bao phủ.

Lâm Duệ trấn giữ cách đó không xa, đến tận bây giờ vẫn chưa dám rời đi.

Nghe thấy tiếng cạch và bên trong, lại nhìn thấy cậu chủ đi ra với vẻ mặt xa xăm, trở nên thật cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh ta tận mắt nhìn thấy cậu chủ cãi nhau với người khác, ừ, từ trước đến nay cậu chủ chưa bao giờ cãi nhau.

Nếu cậu chủ mà buồn bực thì sẽ thẳng tay giết người!

“Cái đó, hay là ... hay là tôi khiến cho hai tên đó ra nước ngoài, khiến họ vĩnh viễn không thể trở về nữa?”

Dù sao thì hai chàng trai đó cũng khiến cậu chủ phải phiền lòng, nếu đã như vậy thì rút đi, mắt không nhìn thấy thì sẽ càng tốt.

“Cậu chủ, tối nay tôi sẽ...”

“Cút!”

... Lâm Duệ trợn mắt nhìn cậu chủ đi vào phòng cách đó không xa, cũng nhìn cánh cửa đóng sầm lại, trên mặt nháy mắt lộ vẻ thống khổ.

Đêm nay có phải là thời gian xui xẻo hay không? Sao đụng phải chỗ nào cũng là tường vậy?

Anh ta thực sự chỉ muốn làm cho cậu chủ vui vẻ, tại sao sau khi nghe lời khuyên của anh ta, cậu chủ còn có vẻ không vui hơn?

Đứng trên hành lang, anh ta nhìn cánh cửa trước mặt, rồi lại nhìn cánh cửa cách đó không xa, trong lòng hơi do dự.

Hay là giải thích một chút với mợ chủ, cậu chủ không phải là không dám động vào người phía sau, chỉ là không thể động vào?

Hơn nữa trước khi xảy ra chuyện, cậu chủ thật sự không biết.

Mợ chủ... liệu có tin không?

CHƯƠNG 51: DIỄN THÔI, AI MÀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC CHỨ

CHƯƠNG 51: DIỄN THÔI, AI MÀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC CHỨ

Mới sáng sớm tinh dậy, Cố Cơ Uyển đã gọi điện cho Đàm Kiệt.

“Tử Lạp không sao, đã tỉnh rồi, bây giờ đang ăn cháo. Bác sĩ nói cô ấy có thể về nhà khi tâm trạng ổn định. Thật sự không sao, cậu đừng lo lắng.”

Giọng nói của Đàm Kiệt nghe ra hình như còn hơi lo lắng: “Uyển Uyển, cô và cậu cả nhà họ Mộ ... thế nào rồi? Anh ta không làm khó cậu đúng không?”

“Không có, vừa quay về là đi ngủ... Không phải, ý của tớ là là, vừa về là tớ đi ngủ một mình.”

Cô Cơ Uyển khẽ ho một tiếng, sao lại có cảm giác càng ngày càng mờ ám chứ?

“Đương nhiên là cậu ngủ một mình, nếu không, chẳng lẽ cậu cả nhà họ Mộ người ta còn đồng ý ngủ với cậu sao? Ai mà không biết cuộc hôn nhân của các cậu là hôn nhân thương mại?”

Đàm Kiệt mỉm cười, không hề lo lắng lời nói của mình sẽ làm tổn thương người khác chút nào.

Tên đáng chết này! Cô tặc đến vậy sao?

Cô Cơ Uyển thực sự muốn đá bay cậu ta đi! Nhưng khi nghĩ lại, thật kỳ lạ khi một người đàn ông luôn luôn ở trên cao như cậu cả nhà họ Mộ lại có thể nguyện ý đánh giá cao một người bình thường ăn mặc trang điểm như cô.

Chưa kể là còn đồng ý ngủ với cô.

Cũng đúng, cô xấu xí thế này.

Cúp điện thoại, Cố Cơ Uyển bước vào phòng tắm, nhìn mình trong gương.

Rõ ràng là môi đỏ răng trắng, khuôn mặt trong veo như pha lê, không biết đẹp đến mức nào.

Nhưng cô biết rất rõ ràng nó sẽ sớm trở nên khó coi.

Đành vậy, sau khi đánh răng rửa mặt, Cố Cơ Uyển bắt đầu trang điểm mặt.

Kiếp trước, sau khi lộ ra dung nhan thật của mình, cô đã bị phụ nữ nhà họ Mộ ám hại rất lâu.

Đời này, không phải chỉ là một cô gái xấu xí sao? Tại sao lại bắt đầu bị ám hại rồi?

Chỉ có người nhà họ Mộ mới có thể khiến cho Mộ Tu Kiệt bảo vệ, còn chưa bước vào cửa mà đã bắt đầu ra tay rồi, rốt cuộc đó là ai?

“Mợ chủ, cậu chủ đang đợi cô. Hôm nay phải quay về nhà họ Mộ để gặp ông chủ và bà chủ.”

Bên ngoài, người giúp việc liên tục gõ cửa.

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng vẽ xong những nốt tàn nhang nhỏ cuối cùng, bước ra khỏi phòng tắm: ‘... Tôi biết rồi.’

Lúc Cố Cơ Uyển đi xuống cầu thang, Mộ Tu Kiệt đang ngồi bên bàn ăn đọc báo buổi sáng.

Trong thời đại bùng nổ thông tin mạng như hiện nay, cậu cả nhà họ Mộ vẫn giữ thói quen đọc báo thông tin kinh tế buổi sáng, không biết phải nói là anh có gu hay là nên nói anh quá lỗi thời.

Tuy nhiên, dù không muốn nhưng Cố Cơ Uyển cũng phải thừa nhận rằng lúc cậu cả nhà họ Mộ nghiêm túc đọc báo thực sự rất quyến rũ.

Ngồi xuống đối diện với anh, Cố Cơ Uyển không nhịn được lén lút liếc nhìn.

Lúc người đàn ông đặt tờ báo xuống, cô vợ vàng thu hồi ánh mắt, nói với quản gia Tân Lăng: “Có thể mang đồ ăn sáng lên rồi.”

“Vâng, mợ chủ.”

Về ngoài phóng khoáng tự nhiên của cô gái khiến Tân Lăng có một loại ảo giác, giống như vị mợ chủ này đã sống ở đây rất lâu rồi, hoàn toàn trở thành nữ chủ nhân ở đây.

Tuy nhiên, loại hương vị của nữ chủ nhân này hoàn toàn không hề khiến người khác chống lại chút nào, thậm chí còn có cảm giác là chuyện đương nhiên hợp lý.

Không thể không nói vị mợ chủ mới đến này quả thực rất hợp với gia đình này.

Tân Lăng lập tức sai người làm đưa đồ ăn lên.

Cậu cả nhà họ Mộ là một tách cà phê, một chiếc bánh mì sandwich và hai quả trứng luộc.

Phong cách ăn sáng của Cố Cơ Uyển lại nhiều hơn thế, có gần mười loại đồ ăn nhẹ, hầu hết đều là đồ ngọt.

Cô đột nhiên cảm thấy mình thực sự giống như một con ký sinh trùng được Mộ Tu Kiệt nuôi dưỡng, người ta đều phải làm việc chăm chỉ mỗi ngày để kiếm tiền, còn cô thì ngày ngày không phải làm gì ngoài ăn, uống và chơi đùa.

Tất nhiên là đang nói về kiếp trước.

Những người như vậy sống trên thế giới này rất nhiều.

Cho nên cô quyết định rồi, kiếp này nhất định phải dựa vào chính mình!

“Chú Lăng, bắt đầu từ ngày mai chú không phải chuẩn bị nhiều thứ như vậy cho cháu. Cháu không kén ăn hay ăn quá nhiều. Chỉ cần một ly sữa bò và một chút đồ ăn nhẹ là được rồi ạ.”

Tân Lăng hơi do dự nhìn Mộ Tu Kiệt.

Đương nhiên, mọi việc trong nhà này đều do cậu chủ nói là được, mợ chủ chỉ cần chút đồ như vậy, nếu họ thật sự làm thế, không biết cậu chủ liệu sẽ không vui không?

Mặc dù cậu chủ chưa bao giờ quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy.

Mộ Tu Kiệt đặt ly cà phê xuống, nhẹ nhàng liếc nhìn ông ta: “Sau này chuyện trong nhà cô ấy nói thế nào thì là như thế.”

Chuyện trong nhà cô ấy nói thế nào thì là như thế

Khi bất kỳ người phụ nữ nào nghe thấy điều này, cô ấy đều sẽ cảm động muốn khóc.

Cố Cơ Uyển chỉ hơi buồn bã, càng chung sống, cô càng nhận ra người đàn ông trước mặt rất khác với cậu cả nhà họ Mộ tàn nhẫn đã làm tan nát trái tim cô kiếp trước.

Biết là phải tránh xa, nhưng càng ngày lại càng gần lại một cách khó hiểu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ không bao giờ thoát ra được.

Đột nhiên tâm trạng hơi nặng nề, Cố Cơ Uyển đặt đĩa xuống, đứng dậy: “Tôi ăn no rồi.”

Cô xoay người chuẩn bị rời đi, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông mang theo chút khó chịu: Uống hết sữa đi.”

Giọng điệu mệnh lệnh này khiến gen nổi loạn sâu thẳm trong trái tim Cố Cơ Uyển đột nhiên trỗi dậy.

“Quá nhiều, tôi không uống hết.” Cô cũng không phải là heo, làm sao có thể uống hết một cốc to như vậy?

“Muốn tôi dứt cho cô sao?” Anh lập tức bỏ dao nĩa xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt ương ngạnh của cô.

Tên đáng chết này rõ ràng là đang đe dọa.

Cố Cơ Uyển liếc nhìn anh, vậy mà lại hừ lạnh rồi quay người rời đi.

Thật sự bỏ đi như thế sao!

Tân Lăng phát lạnh trong lòng, vừa mới sáng sớm ra sao lại đã cãi nhau rồi?

Vị mợ chủ này thật là sức lực dồi dào, ngay cả đến cậu chủ mà cũng không sợ

Cũng không biết nên khen cô ấy tốt hay là thương xót số phận đang chờ đón cô ấy ở phía sau.

Từ trước đến nay trong nhà này chưa từng có ai dám làm trái ý cậu chủ như thế, thật sự là chưa bao giờ!

“Cậu, cậu chủ, tôi nghĩ... cái cốc này có lẽ thực sự quá lớn, lần sau, lần sau tôi sẽ bảo họ đổi thành cái nhỏ hơn.”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trên người bao phủ một tầng sương mù.
Cô gái này, rất tốt! Đến tận bây giờ vẫn cứng đầu với anh
Anh lại cầm dao đĩa lên và tiếp tục ăn, vẻ mặt bình thản không còn chút cảm xúc nào, như thể chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra.
Lâm Duệ từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ, hưng phấn nói: “Cậu chủ, hoa hồng mà cậu chọn đã đưa đến. Sáng nay vừa mới tươi mới đến cảng...”
“Cút!”

Xe dừng ở ga ra nhà họ Mộ, sau khi xuống xe, Lâm Duệ lập tức mở cửa cho hai người họ.
Kể từ sau khi đính hôn, cặp đôi mới này mới quay trở về nhà lần đầu tiên.
Nhưng đi trên con đường mòn, không hề có một chút ngọt ngào nào của đôi bạn trẻ.
Trên đường đến nhà chính, không những không có bất kỳ động tác qua lại nào, mà thậm chí còn không giao lưu đến nửa câu.
Khi sắp đến sảnh nhà chính, Lâm Duệ đã liếc nhìn khuyên nhủ vài câu, Mộ Tu Kiệt mới liếc nhìn Cố Cơ Uyển và nói: “Đừng quên nội dung của thỏa thuận.”
Cố Cơ Uyển mím môi dưới, cuối cùng khoác lấy cánh tay anh, dùng ngón tay thon dài vỗ vỗ lên khuôn mặt hơi cứng ngắc, rồi cuộc nặn ra được một nụ cười khế.
Không thể để nhà họ Mộ phát hiện ra bí mật về lễ đính hôn giả của họ được, cô cũng không thể không nhớ.
Nếu vi phạm hợp đồng, cô thực sự không đủ khả năng trả số tiền bồi thường.
Không phải chỉ là diễn một lúc thôi sao? Có gì khó khăn chứ?
Cô cong môi mỏng, cười lạnh, rồi đột nhiên ngả đầu vào cánh tay của Mộ Tu Kiệt.
Không ai có thể nhìn ra dáng vẻ vô cùng thân mật này là của hai người mà vừa hai giây trước còn đang tranh giành lẫn nhau.
“Bà nội.” Vừa bước vào đại sảnh đã thấy bà cụ và ông cụ đang ngồi cùng nhau, Cố Cơ Uyển buông Mộ Tu Kiệt ra, bước nhanh tới.
“Bà ơi, hôm nay trông nét mặt bà không tồi. Bữa sáng bà ăn gì vậy? Bà có ăn được nhiều không? Có kén ăn không?”
Bà cụ cười ha ha, liên tục lắc đầu: “Không có, không có, bà nghe lời bác sĩ, ăn gì cũng được”.
Bà lại đưa mắt nhìn Mộ Tu Kiệt đang đi sau Cố Cơ Uyển, sau đó mới nắm lấy tay Cố Cơ Uyển hỏi: “Uyển Uyển, bà nội đã hai ngày rồi không gặp cháu rồi. Thăng bé xấu xa này có bắt nạt cháu không?”

CHƯƠNG 52: NHẤT ĐỊNH PHẢI KHIẾN NÓ THÍCH CHÁU

CHƯƠNG 52: NHẤT ĐỊNH PHẢI KHIẾN NÓ THÍCH CHÁU

“Ngày nào anh ấy cũng bắt nạt cháu, bà nội, bà phải làm chủ cho cháu.” Cố Cơ Uyển đẩy bà cụ ra, nhìn Mộ Tu Kiệt: “Anh ấy còn kiên kết với người khác bắt nạt cháu.”

“Thằng xấu xa này!” Tất nhiên bà cụ biết đôi trẻ đang trêu chọc, nhưng bà cũng phải giả vờ mắng mỏ thằng bé xấu này.

“Không được bắt nạt Uyển Uyển nhà chúng ta, nếu không, bà sẽ khiến thằng bé xấu xa cháu phải đẹp mặt.”

Mộ Tu Kiệt từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm ngâm, nhưng khi đối mặt với bà cụ, sự thờ ơ thường ngày của anh ta cuối cùng cũng giảm bớt vài phần.

“Cô ấy là là bảo bối trong tim gan của bà nội, cháu nào có dám bắt nạt?”

Ai cũng biết lời của cậu cả nhà họ Mộ có phần đúng có phần sai, nhưng việc bà cụ thích Cố Cơ Uyển là hoàn toàn có thật.

Không biết cô gái này có được vận may quái quỷ gì mà khiến cho bà cụ thương yêu đến mức này.

Những phụ nữ trong phòng đương nhiên là đều không vừa lòng.

“Anh cả, anh đến rồi.” Một cô gái khoảng hai mươi tuổi đi tới, nhiệt tình nhưng cũng rất lễ phép.

“Anh cả của em dạo này có vẻ rất bận. Cả ngày đều làm rông thần thấy đầu không thấy đuôi, cũng không thường xuyên về thăm bọn em. Anh bận ra mắt dự án mới à?”

Mặc dù cô tư nhà họ Mộ là Mộ Kỳ Âm và Cố Cơ Uyển quen biết nhau, nhưng thực sự không biết nhiều về người trong nhà họ Mộ.

Cô sáu nhà họ Mộ là Mộ Quán Lan cũng bước nhanh tới, nhìn Mộ Tu Kiệt háo hức.

“Anh cả, tối nay anh có ở lại nhà không? Tối nay chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc. Rất nhiều bạn học của em muốn gặp anh cả đấy.”

Cô ta đến vì có nhiệm vụ, tối nay, nhất định phải giữ anh cả ở lại.

Các bạn học nữ của cô ta quá hâm mộ cậu cả nhà họ Mộ, nhét vào tay cô ta rất nhiều các loại quà tặng giá trị chỉ để có cơ hội nhìn thấy cậu cả nhà họ Mộ.

Tối nay là cơ hội tốt nhất.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra được tâm tư của anh, cũng không biết anh có đồng ý hay không.

“Anh cả, bạn của em cũng đến, em giới thiệu cho anh làm quen.”

Cô tư lập tức kéo hai cô gái lại.

Đâu là người đẹp hạng nhất, cho dù có chống mắt nhìn toàn bộ Bắc Lăng này cũng không thể chọn ra mấy người đẹp hơn họ.

“Đây là con gái của chủ tịch tập đoàn Kim Đình, cô ba nhà họ Hàn, Hàn Hâm Đình, đây là con gái lớn của chủ tịch tập đoàn Phi Long, Đình Gia Mẫn.”

“Cậu cả nhà họ Mộ, xin chào, cứ gọi em là Hâm Đình là được. Ba em luôn nhắc đến anh trước mặt chúng em, đều là nói rằng anh là người trẻ tuổi quyền lực nhất ở Bắc Lăng này.”

“Cậu cả nhà họ Mộ, ba em ngày nào cũng nhắc tới anh, luôn nói nếu có thể cùng cậu cả nhà họ Mộ dùng bữa thì đó chính là vinh hạnh cả đời ông.”

Cô gái kia cũng vội vàng tiến lên, tuy rằng không dám lại gần, nhưng ánh mắt như dán chặt vào người Mộ Tu Kiệt, thời thời khắc khắc không muốn nhìn đi chỗ khác.

“Cậu cả nhà họ Mộ, cứ gọi em là Gia Mẫn là được. Nếu cậu cả nhà họ Mộ không phiền, từ nay về sau em sẽ gọi anh là anh cả Mộ ”

Cố Cơ Uyển đang ngồi với bà cụ, hơi nhú mào, nhưng nhanh chóng thu lại tầm mắt nhìn đi chỗ khác.

Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy.

Dù đi đến đâu, người đàn ông này cũng là mục tiêu theo đuổi điên cuồng của các cô gái.

Ngay cả khi biết rõ rằng vợ chưa cưới là cô đang ở đây, các cô gái đó vẫn tự làm theo ý mình, căn bản không hề coi trọng cô.

Thậm chí, cậu cả nhà họ Mộ người ta càng lạnh lùng bao nhiêu thì họ lại càng thích anh và tính khí cao ngạo khó với tới đó của anh.

Thực là, không phải chỉ là một người đàn ông thôi hay sao?

“Hôm nay thời tiết thật tốt. Uyển Uyển, cháu đẩy bà nội ra ngoài đi dạo đi” Bà cụ đột nhiên nói.

Cố Cơ Uyển ngay lập tức đứng dậy, đẩy bà cụ ra ngoài.

Tuy rằng ông cụ không thích để họ đi ra ngoài một mình như vậy, nhưng bà cụ dường như cũng có ý định đi một mình với Cố Cơ Uyển, nên ông chỉ có thể bảo người làm gái đi theo ở phía xa, không được lại gần.

“Uyển Uyển” Trong sân, bà cụ đột nhiên vỗ vỗ tay Cố Cơ Uyển.

Cô Cơ Uyển cúi người xuống gần, nhỏ giọng hỏi: “Bà nội, có chuyện gì vậy?”

“Cháu nghĩ Kiệt nhà chúng ta thế nào?”

“Anh ấy ...” Cố Cơ Uyển dừng người một lúc rồi mới nói: “Rất tốt ạ”

“Đương nhiên bà biết Kiệt tốt, ý của bà là cháu có thích nó không?”

Lời này khiến người ta phải trả lời thế nào đây?

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển chỉ đành gật đầu: “Cậu cả nhà họ Mộ tốt như vậy, e rằng trên đời này không thể tìm được cô gái nào không thích anh ấy.”

“Ừ, Kiệt quả thực rất xuất sắc. Nếu bà nội trẻ hơn vài chục tuổi, có lẽ cũng sẽ bị nó mê hoặc.”

Cố Cơ Uyển mỉm cười, kiếp trước cô đã quen với cách nói chuyện tùy ý của bà cụ, nên kiếp này ở chung với nhau tương đối dễ hòa hợp hơn.

“Uyển Uyển.” Bà cụ không biết nghĩ gì lại gọi.

“Bà nội, bà có chuyện gì muốn nói với cháu phải không?” Cố Cơ Uyển đi đến trước mặt bà ngồi xổm xuống.

Bà bảo cô đẩy bà ra ngoài tắm nắng, nhưng Cố Cơ Uyển biết rằng bà cố tình tìm cơ hội ở một mình với cô.

Bà cụ nhìn cô, đầy mắt mang theo vẻ thương hại mà Cố Cơ Uyển chẳng hiểu gì cả.

Bà cụ khẽ thở dài, rồi mới nói: “Thực ra, bà biết rằng Kiệt đồng ý đính hôn với cháu là vì nó nghe lời bà.”

Cố Cơ Uyển không nói lời nào, lời nói của bà cụ vốn dĩ khiến người ta rất tổn thương, nhưng không thể khác được lại là sự thật.

Bà lão lại nói: “Uyển Uyển cũng biết trên đời này có quá nhiều cô gái đến mức không đếm xuể muốn gả cho cậu cả nhà họ Mộ.”

“Vâng.” Cố Cơ Uyển gật đầu.

Bà cụ nói thẳng: “Uyển Uyển, bà biết con đường này rất khó đi, khiến Kiệt thật sự thích cháu cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.”

“Đứa nhỏ đó về phương diện tình cảm vốn dĩ đã lạnh nhạt, sẽ không dễ dàng giao ra tình cảm của mình, cho nên Uyển Uyển, cháu nhất định phải kiên cường, phải nỗ lực.”

“Bà nội đã nói chỉ có Kiệt mới có khả năng bảo vệ cháu. Chỉ cần có được trái tim của nó, nó nhất định sẽ làm mọi thứ để bảo vệ cháu chu toàn.”

Cố Cơ Uyển không nói lời nào, chỉ yên lặng nghe bà cụ dạy bảo.

Nhưng, làm sao mà lời nói của bà cụ luôn khiến cô có cảm giác kỳ lạ?

Tương lai cô sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm sao? Tại sao nhất định phải có một người rất có quyền lực bảo vệ cô?

Còn nữa, cô và bà cụ cũng không phải là họ hàng, tại sao lại luôn cảm thấy giữa mình và cậu cả nhà họ Mộ, người mà bà cụ yêu thương hơn là cô?

Có cảm giác đã cướp bà nội của người khác ...

“Uyển Uyển, nhà họ Mộ phức tạp hơn nhiều so với cháu tưởng tượng. Không chỉ là người làm việc cho bố chồng cháu, mà còn có chú hai và chú ba của Kiệt nữa.”

“Trong nhà chú hai, chú ba có rất nhiều con trai con gái. Những người này toàn bộ đều đang nhìn chăm chăm vào cháu và Kiệt.”

“Cháu nhất định phải thật thận trọng và học cách tự bảo vệ mình. Sức khỏe của bà thực sự là không còn được khỏe mạnh nữa, không có cách nào luôn luôn bảo vệ cháu.”

“Bà nội, bà còn trẻ lắm, sao lại nói những lời như vậy?”

Bà cụ thực ra không phải là vợ đầu tiên của ông cụ, bà là vợ thứ hai, hiện tại chẳng qua mới ngoài sáu mươi tuổi. Bà cũng không phải là bà nội ruột của mấy anh em Mộ Tu Kiệt, nhưng đối với cậu cả nhà họ Mộ này, bà còn thân thiết hơn bà nội ruột vài phần.

Bà cụ bắt lấy tay cô: “Bà biết, cháu không thích bà nội nói những lời như vậy, bà nội không nói nữa.”

“Bà nội ...” Cố Cơ Uyển luôn hơi bất an trong lòng, nhưng cô cũng không thể biết rốt cuộc mình không yên tâm vì điều gì.

“Uyển Uyển, có rất nhiều chuyện, hiện tại bà nội không thể nói rõ ràng cho cháu được.”

Bà cụ dừng lại không nói, trong lòng dường như giấu nhiều bí mật.

Cuối cùng, bà trịnh trọng nói: “Tóm lại, cháu nhất định phải làm cho Kiệt thích cháu. Đây là yêu cầu duy nhất của bà nội.”

CHƯƠNG 53: MƠI HAI NGÀY ĐÃ BỊ VỨT BỎ

CHƯƠNG 53: MƠI HAI NGÀY ĐÃ BỊ VỨT BỎ

Hai người mới đi trong sân một lúc, ông cụ đã đến đòi người.

Tình trạng thân thể của bà cụ, đúng là không nên ở bên ngoài quá lâu.

Bà đi ra một lúc, nên về nghỉ ngơi rồi.

Mộ Tu Kiệt đi ra cùng ông cụ.

Cho nên, sau khi ông cụ và người hầu đẩy bà nhà về, chỉ còn lại Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển.

Lời bà cụ nói vẫn vang vọng bên tai Cố Cơ Uyển: “Nhất định phải làm cho Kiệt thích con.. “

Muốn để tên đàn ông máu lạnh này thích mình, nói nghe thì dễ nhỉ?

Kiếp trước cô dành cả một đời theo đuổi tình yêu của anh, nhưng đến lúc chết vẫn không đuổi được dù chỉ một nửa.

Biết sẵn là chuyện không có kết quả, sao còn muốn làm khổ lẫn nữa?

Hai người đi dọc theo vườn hoa, tốc độ rất chậm, sóng vai đi bên nhau, nhưng lại không nói gì với nhau.

Có mấy lần, Cố Cơ Uyển định nhìn trộm anh, nhưng mỗi lần muốn ngẩng đầu cô đều chịu đựng cúi đầu xuống.

Tối qua anh đã nói rất rõ, quan hệ theo thỏa thuận.

Tất nhiên chỉ là quan hệ theo thỏa thuận, khi có người thì thân thiết còn được, lúc không có người mà muốn gần gũi với anh, có khi anh còn đẩy cô ra.

Từ đầu đến cuối Mộ Tu Kiệt duy trì vẻ lạnh lùng như cũ, không hề xa lánh, cũng không thân mật, không khác gì bình thường.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại.

Sao không thể học theo cậu cả nhà họ Mộ, vĩnh viễn thanh tâm quả dục?

Bất tri bất giác, đã đi tới sân sau.

Cơm trưa ăn ở ngoài sân, sân sau đã bày biện từ lâu, bàn buffet cũng đã dọn lên.

Lúc này hai ông bà cụ không ở đây, không khí ở sân sau sôi động hơn nhiều.

Mộ Kỳ Âm nhìn thấy Mộ Tu Kiệt tới, dẫn ngay hai người bạn của mình đến chào hỏi.

“Anh, anh vừa đi đâu thế? Tìm anh nửa ngày trời rồi.”

“Anh Mộ, anh trai em cũng tới, muốn làm quen với anh”

“Anh Mộ, hân hạnh được gặp, em là Hàn Húc của Kim đình.....”

Chỉ cần là chỗ có người, cậu cả nhà họ Mộ thì nhất định là miếng bánh thơm ngon, đi đến đâu cũng có người vây quanh.

Cố Cơ Uyển bị đẩy ra bên ngoài đám người, nhưng cô cũng không định chen vào, quay người đi sang một bên, cầm một ly nước nếm thử.

Tiệc nhà họ Mộ khác hẳn những bữa tiệc của các gia đình khác, một bữa tiệc đơn giản cũng thu hút vô số khách khứa.

Buổi tối mới là buổi tiệc chính thức, bây giờ mới chỉ là khởi động thôi.

Cô đang muốn tìm chỗ ngồi, không ngờ sau lưng bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Đây không phải là Mộ cả nhà họ Mộ sao? Sao lại một mình ở đây? Anh tôi vứt bỏ cô sao?”

Nghe được giọng nói này, Cố Cơ Uyển cảm thấy cả người khó chịu.

Rõ ràng chán ghét cô như vậy, nước sông không phạm nước giếng là được, sao cứ thích dây dưa nhỉ?

Cô cầm ly nước, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục đi.

Bỗng nhiên, một bóng người lướt qua, chặn trước mặt cô.

“Đồ quái dị, Mộ Tu Kiệt không cần cô nữa, cô còn thanh cao cái gì?”

Cuối cùng vẫn không tránh thoát, Cố Cơ Uyển bắt đầu quay đầu nhìn.

Mộ Tu Kiệt vẫn bị một đồng con gái vây quanh, tay cầm ly rượu, không biết đang nói gì với hai người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh.

Cậu cả nói một câu, các cô gái xung quanh lại si mê một lần.

Mặc dù cô không phủ nhận anh có cái tư cách này, nhưng nhìn xem cảm thấy vô sỉ!

Một đám tiểu kỹ nữ chưa từng thấy đàn ông à? Không biết người đàn ông này có vị hôn thê sao?

“Sao nào? Mới đính hôn hai ngày đã bị bỏ rơi à?”

Mộ Khải Trạch tựa vào cạnh bàn, nhìn chăm chăm khuôn mặt bối rối của Cố Cơ Uyển.

Anh ta thích nhìn lúc cô không vui, cô khó chịu, anh ta càng thích.

“Thực ra cô đã sớm biết sẽ có kết cục thế này, gương mặt này của cô có tư cách gì mà ở bên cậu cả nhà họ Mộ?”

Anh nhìn hình ảnh phía xa, mặc dù cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật!

“Tướng mạo này, khí chất này, thân phận này, địa vị này của cậu cả nhà họ Mộ, cô có chỗ nào xứng với anh ta?”

“Đúng, tôi có điểm nào xứng với anh ấy?”

Cố Cơ Uyển nhún vai: “Nhưng chính người không có điểm nào xứng với anh ấy lại trở thành vị hôn thê của anh ấy, cậu nói xem có phải rất không công bằng không?”

Sắc mặt Mộ Khải Trạch đen đi, nhìn chăm chăm khuôn mặt xấu xí của cô.

“Ôi, thế giới này không công bằng thế đấy, giống như cô gắng như vậy, muốn vượt mặt người ta, nhưng mà cậu cả không thêm so đo với cô ”

Cô cười lạnh, một lời đánh trúng tử huyệt của anh ta: “Có một số việc là trời sinh, giống như anh ấy không cần đọc sách, thành tích mãi mãi ở trên cậu, mà cậu thì...”

Cô bỗng nhiên tiến về phía trước, Mộ Khải Trạch không hiểu sao lại lùi một bước.

“Mà cậu thì liều mạng ôn tập, đọc sách không biết ngày đêm, nghĩ rằng dựa vào bản thân có thể hạ bệ anh ấy. Nhưng nhiều năm qua rồi, cậu chưa thắng nổi anh ấy trong bài kiểm tra nào cả.”

“Đợi đến lúc tốt nghiệp, đi làm, cậu dốc hết mọi mối quan hệ để ông cụ giao cho cậu một vị trí tốt. Nhưng công việc lúc nào cũng không như ý.”

“Mà cậu cả vốn không định về nhà họ Mộ làm, chỉ để bà cụ yên tâm cho nên mới đến công ty nhận một chức vụ.”

“Nhưng mấy năm anh ấy ở công ty không bằng một phần mười thời gian của cậu, nhưng thành tích lại gấp mười lần cậu!”

“Cô im ngay!” Mộ Khải Trạch siết chặt nắm đấm, suýt chút nữa không nhịn nổi đưa tay lên!

“Con khốn! Đừng có nói năng vớ vẩn! Cô dám nói linh tinh, có tin tôi đánh cô tàn phế không?”

“Cậu hai nhà họ Mộ chỉ có chút bản lĩnh này thôi à? Chỉ có thể khinh thường phụ nữ?” Hừ, có gan thì khinh thường cậu cả xem nào!

Cố Cơ Uyển thật sự không muốn đả kích cậu ta, nhưng cái cậu hai này không biết là bị làm sao, mỗi lần nhìn thấy cô lại muốn châm chọc vài câu.

Cô cũng không phải người lương thiện, chứ đừng nói là bây giờ cô thấy nhiều gái vây quanh Mộ Tu Kiệt, nói thật là hơi khó chịu.

Tâm trạng người ta đã không vui còn muốn đến gây sự, không phải tự tìm cái chết thì là gì?

“Tôi khuyên cậu tốt nhất nên tép tép tính tình của cậu lại, hai ông bà đang ở trong nhà đấy.”

Cô cảm thấy nhàm chán, vòng qua anh ta định rời đi.

Mộ Khải Trạch nhìn chăm chăm bóng lưng cô, nắm đấm càng nắm chặt, nhưng vẫn không dám làm gì.

Không sai, hai ông bà đều ở đây, anh ta thật sự không có gan này!

Hiếm lắm gần đây mới làm ra chút thành tích ở công ty nhà họ Mộ, việc này gần như đã dùng hết năng lực cố gắng của anh ta

Anh ta không giống Mộ Tu Kiệt, động não một chút đã mang lại nhiều lợi ích cho công ty. Mỗi thành công của anh ta đều do anh ta khó khăn gian nan làm ra

Ông trời không công bằng vậy đấy, mà sự không công bằng này đã tồn tại trong cuộc sống anh ta hai mươi năm!

Mộ Tu Kiệt làm anh ta bị khinh bỉ cũng chẳng là gì, cái người xấu xí đáng chết này, cô ta tính là gì, cô ta dựa vào cái gì?

“Cô rất lo cho bạn mình à?” Bỗng nhiên, anh ta buông lỏng nắm đấm, cười lạnh: “Hình như tên là Tô Tử Lạp nhỉ?”

Bước chân Cố Cơ Uyển dừng lại, quay đầu nhìn anh ta, sắc mặt rét lạnh: “Cậu muốn nói cái gì?”

“Nghe nói cô ta bị người ta bày trò dọa, sợ đến mức phải nhập viện, hình như còn chưa chết nhỉ?”

Anh ta tựa bên cạnh bàn, cười lạnh lẽo gian ác: “Nhát gan thế này, nhờ bị dọa thêm lần nữa, chắc là chết... thẳng căng nhỉ?”

CHƯƠNG 54: SAO, CẬU NHÌN TRÚNG NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI À?

CHƯƠNG 54: SAO, CẬU NHÌN TRÚNG NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI À?

“Mộ Khải Trạch, cuối cùng anh muốn làm gì?” Cổ Cơ Uyển thâm siết chặt tay.

Mộ Khải Trạch lại có thể hiểu rõ chuyện của cô và Từ Lạp như vậy, anh ta... phải người theo dõi bọn họ ư?

“Không muốn làm gì cả, chỉ muốn khiến cô không vui, khiến cô khó chịu, khiến cô... sống không bằng chết.”

Mộ Khải Trạch cười lạnh, cho dù vẻ mặt của Cổ Cơ Uyển có bình tĩnh hơn nữa, anh ta cũng có thể nhìn ra sự lo lắng của cô.

Thì ra cô lo lắng cho cô gái tên Tô Từ Lạp kia còn hơn anh ta nghĩ.

“Bị điên à!” Cổ Cơ Uyển không nhịn được mắng.

“Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, anh đường đường là cậu hai nhà họ Mộ, làm khó tôi làm gì?”

Cô thật sự không hiểu cuối cùng mình đã đắc tội anh ta cái gì?

“Nếu trước kia làm sai điều gì thì tôi xin lỗi anh, được chưa?”

Dây dưa với cô, ngoài bắt nạt cô để trút giận còn có thể làm gì? Chẳng có tác dụng gì với anh ta cả.

Người để ý đến công danh lợi lộc như cậu hai Mộ, sao sẽ làm ra chuyện hại người không lợi mình chứ? Cô thật sự không hiểu.

Mộ Khải Trạch cũng không biết sao mình cứ muốn nhắm vào cô.

Nếu nói vì một quyền kia của Mộ Tu Kiệt cũng là thù của Mộ Tu Kiệt, thật ra không có bao nhiêu liên quan đến cô.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy bóng dáng của cô, anh ta luôn vô thức bị hấp dẫn.

Chỉ là mỗi lần đến gần, nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, lập tức khiến mình ăn không vô.

Có lẽ vì thế nên anh ta rất chú ý đến cô gái xấu xí trước mặt này!

“Ha, không phải khi này cô rất oai à? Xin lỗi tôi làm gì? Cô có thể khí phách đến cùng mà!”

“Cậu hai Mộ...”

“Nếu thật sự muốn xin lỗi, có một cách, tôi có thể bỏ qua cho cô”

Mộ Khải Trạch cong đôi môi mỏng, ý cười lạnh lẽo lên nơi đáy mắt.

Cổ Cơ Uyển siết chặt tay, cô và anh ta thật sự không có quá nhiều thù hận, cũng không biết cuối cùng anh ta nhắm vào cái gì của cô.

Nếu chỉ là một mình cô, cô hoàn toàn không sợ gì cả, nhưng không thể liên lụy đến Từ Lạp được.

Cô nắm chặt tay, nhịn xuống sự khó chịu nơi dạ dày, cuối cùng cũng nhận thua.

“Mọi người đều là người một nhà, tôi cũng không muốn bà nội không vui, cậu hai Mộ, cậu muốn tôi xin lỗi thế nào thì cứ nói thẳng.”

Người đàn ông ngang tàng lại thần kinh thế này, sau này cách xa anh ta một chút là được, chọc giận anh ta làm gì?

“Ha, thật muốn xin lỗi tôi à?” Mộ Khải Trạch đột nhiên tiến lên một bước.

Cổ Cơ Uyển theo bản năng lùi hai bước: “Tôi chỉ không muốn mọi người bất hoà, khiến bà nội buồn, anh nên biết, nếu bà nội không vui, chắc chắn ông cụ sẽ tức giận.”

“Lúc này rồi còn muốn sử dụng người già ép tôi?”

Mộ Khải Trạch hừ hừ, sắc mặt chợt trở nên lạnh lùng: “Nếu thật sự muốn sinh lỗi, vậy dùng thân thể của cô để đền đi, đi với tôi một đêm, tôi sẽ bỏ qua hết tất cả chuyện cũ.”

“Anh...”

“Sao, cậu thích thân thể vợ chưa cưới của tôi như thế à? Đêm nay lúc tôi thân thiết với cô ấy có cần gọi cậu lên không?”

Lúc này, một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo vang lên.

Mộ Khải Trạch hết hồn, chân suýt chút mềm nhũn!

Cổ Cơ Uyển còn chưa lấy lại tinh thần thì đã bị Mộ Tu Kiệt kéo qua.

Cô đứng không vững lắm, đâm mạnh vào lòng anh.

Lồng ngực của cậu cả Mộ thật sự là làm bằng thép, đâm đến mũi cô suýt chút bị lệch luôn.

Đau quá!

Nhưng ngay cả xoa cái mũi bị đau của mình cũng không làm được!

Bàn tay to của Mộ Tu Kiệt để trên đầu cô, đè cô vùi mặt vào trong lòng anh, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có.

Anh nhìn chăm chăm Mộ Khải Trạch sắc mặt trắng bệch, mắt hơi híp lại: “Cậu hai, đêm nay có hứng thú tham gia không?”

Mộ Khải Trạch bị anh trừng đến liên tục lùi về sau, thật muốn lớn tiếng nói một câu, anh ta không chỉ muốn người phụ nữ của anh, còn muốn đàn ông cả thế giới cùng ngủ với cô!

Nhưng, anh không dám!

Nơi có Mộ Tu Kiệt, can đảm của anh ta đều dễ biến mất hết.

Cuối cùng, Mộ Khải Trạch cố nhịn xuống sự bức bối trong lòng, gượng cười.

“Chỉ đùa một chút thôi, anh hai trở nên cứng nhắc như vậy từ bao giờ thế, ngay cả đùa giỡn cũng không được sao?”

“Cái gì cũng đùa giỡn được.” Đôi mắt u ám sâu thẳm như sao của Mộ Tu Kiệt loé lên vẻ lạnh lùng cảnh cáo.

“Nhưng, người phụ nữ của tôi, một câu cũng không được nói!”

Mộ Khải Trạch chỉ cảm thấy lồng ngực nặng nề, bị ánh mắt anh nhìn chăm chăm đến sắp khó thở, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Khó lắm anh ta mới bình tĩnh lại được, nhưng lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng.

“Được... sau này sẽ không nói giỡn lung tung với chị dâu nữa.”

Âm thanh này như nặn ra từ trong cổ họng vậy, khàn khàn, vô lực.

“Em còn có việc, anh hai, không cản trở anh thân thiết với chị dâu nữa, tạm biệt.”

Anh ta xoay người chạy đi xa, rời khỏi đám người, khi đến nơi không còn cảm nhận được hơi thở của Mộ Tu Kiệt nữa mới dừng lại.

Cổ Cơ Uyển nói đúng, ông trời là không công bằng thế đấy!

Vì sao, vì sao rõ ràng anh ta ghét Mộ Tu Kiệt như thế, nhưng nhìn thấy anh sẽ hoảng hốt, sẽ sợ hãi!

Cuối cùng là tại sao chứ?

Cổ Cơ Uyển trong lòng Mộ Tu Kiệt gần như không thở nổi.

Tên này đè đầu cô lên người anh, mũi miệng cô đều vùi trong lòng anh, còn đè mạnh như thế, khiến cả hô hấp cũng khó khăn.

“Ưm ưm... Cô giãy dụa trong lòng anh, ngày càng dùng sức.

Còn tiếp tục nhịn nữa, cô sẽ thật sự nghẹt thở cho coi!

Cuối cùng Mộ Tu Kiệt cũng buông cô ra, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô lại lạnh lẽo không có nhiệt độ.

“Không phải tôi đã cảnh cáo em đừng trêu chọc cậu ta rồi à?”

Mộ Khải Trạch là ai, cô đúng là to gan, còn dám khiêu khích anh ta?

Không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên cạnh cô, lúc anh không ở đây, một ngón tay của Mộ Khải Trạch đã có thể bóp chết cô rồi!

“Tôi không có trêu chọc anh ta, là anh ta tự đến gây chuyện!” Cổ Cơ Uyển không phục, thở hổn hển.

Lần nào không phải Mộ Khải Trạch tự đến tìm cô? Thậm chí cô còn không biết đã đắc tội anh ta ở đâu.

Lần trước anh ta mất mặt ở nhà họ Cổ, muốn báo thù cũng phải tìm Mộ Tu Kiệt chứ, có lên quan gì với cô.

Mộ Khải Trạch đúng là kẻ xấu xa, không dám tìm Mộ Tu Kiệt, chỉ biết chọn quả hồng mềm mà bóp. Cô cũng không dễ bắt nạt thế đâu!

“Cho nên cậu ta chủ động đến đây là em phải quan tâm hả?”

Câu nói kêu cô lấy thân thể nhận lỗi của Mộ Khải Trạch khi nãy chợt khiến anh có xúc động muốn giết người!

“Sao, cậu cả Mộ không muốn tôi nói chuyện với cậu hai, không muốn thấy tôi bị cậu hai bắt nạt? Không phải cậu cả Mộ chỉ hãm hại tôi ư? Anh còn có thể quan tâm đến tôi sao?”

Nếu không phải khi nãy anh đi theo một đám phụ nữ, cô còn có thể đi một mình để bị Mộ Khải Trạch quấy rối ư?

Nếu anh còn ở bên cạnh cô, ai dám bắt nạt cô chứ?

Là tự anh không cần cô mà

Có một câu Mộ Khải Trạch nói không sai, bọn họ đính hôn mới hai ngày, cô đã bị vứt bỏ rồi!

Nơi cậu cả Mộ có mặt đều có nhiều phụ nữ như thế, cô ngay cả chen cũng không chen vào được, cô có thể làm thế nào chứ?

“Tôi hãm hại em lúc nào?” Cô nhóc này lại còn nhớ đến chuyện kia.

Trong lòng cô, anh chính là một người như thế ư?

“Có hay không tự anh hiểu.”

“Em..” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt u ám, lười giải thích với cô, anh có bao giờ từng giải thích vì mình chứ?

“Không nói đạo lý!”

Cậu cả Mộ xoay người rời đi, chẳng mấy chốc, bên cạnh đã có mấy cô gái bám lấy.

Tuy biết rõ không phải ý của anh, nhưng vẫn khiến người ta thấy chướng mắt.

Cố Cơ Uyển dời mắt đi, cố nói với mình phải bình tĩnh, đừng chú ý, đừng quan tâm nữa!

Nhưng con mẹ nó! Vợ sắp cưới là cô còn ở đây, muốn bám lấy chồng sắp cưới của cô không thể đi xa một chút để cô nhắm mắt làm ngơ sao?

Cô tức giận xoay người, không nhìn, cũng không suy nghĩ nữa.

Vừa mới cầm lấy đồ uống, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Đâu bên kia điện thoại là giọng nói lo lắng của Đàm Kiệt: “Uyển Uyển, không thấy Tử Lạp đâu nữa!”

CHƯƠNG 55: MUỐN TRÁCH, CHỈ CÓ THỂ TRÁCH BẠO LỰC MẠNG

CHƯƠNG 55: MUỐN TRÁCH, CHỈ CÓ THỂ TRÁCH BẠO LỰC MẠNG

Cố Cơ Uyển quay đầu lại nhìn một cái, Mộ Tu Kiệt vẫn đang bị vây trong đám người.

Lúc này cô cũng không muốn giận hờn với anh nữa, nhưng cô cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian hơn. Chỉ có thể gửi một tin nhắn cho Mộ Tu Kiệt, sau đó rời đi.

Ga ra của nhà họ Mộ có rất nhiều siêu xe, kiếp trước cô có bằng lái, cũng lái xe rất thuần thục. Nhưng, hình như cô đã quên một chuyện...

“Cô có bằng lái sao?” Giọng nói của người đàn ông nghe qua hơi nặng nề, rõ ràng mang theo vẻ không vui: “Nếu tôi nhớ không lầm, cô mới vừa đủ mười tám tuổi không bao lâu.”

Cố Cơ Uyển ngơ ngác, nhìn Mộ Tu Kiệt không biết xuất hiện ngoài cửa xe từ khi nào, thấy hơi ngạc nhiên.

Rõ ràng lúc đi anh vẫn đang chuyện trò vui vẻ với người ta mà.

Tuy anh không thích được phụ nữ quay quanh, nhưng dường như mấy người đàn ông trẻ tuổi đến đây hôm nay đều trò chuyện rất hợp với anh.

Sao chỉ trong chớp mắt anh đã ung dung xuất hiện ở đây rồi?

“Cậu cả Mộ, tôi có việc gấp, tôi sẽ tranh thủ trở về trước bữa tối.”

“Cô có bằng lái hả?” Anh nghĩ việc gấp của cô ngoài mấy người bạn nhỏ kia thì chẳng còn ai nữa.

Cố Cơ Uyển cắn môi, cuối cùng mở cửa xe ra, nhường ghế lái lại.

Đợi xong chuyện này, cô nhất định phải lập tức đi thi bằng lái.

Rõ ràng đã lái xe mấy năm rồi, bây giờ nói cô không có bằng lái, thật sự là khó chịu mà.

“Cậu cả Mộ, có thể phiền anh tìm một tài xế giúp tôi không?”

Vừa nói xong câu này, Mộ Tu Kiệt đã di chuyển, dáng người cao lớn ngồi xuống ghế lái.

Cố Cơ Uyển ngơ ngác, hôm nay là ngày họp mặt của nhà họ Mộ, ông và bà đều có mặt.

Chẳng lẽ anh... muốn rời đi cùng với cô à? Tài xế cao quý như thế, cô không dùng nổi đâu.

“Không đi hả?” Mộ Tu Kiệt nhìn cô, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bánh lái, khí chất kiêu ngạo khiến người ta khó mà chống lại được: “Chuyện không gấp ư?”

“Gấp chứ?”

Cố Cơ Uyển lập tức vòng sang ghế lái phụ, mở cửa xe đi lên.

“Nhưng mà, ông và bà nội...”

“Không phải nói có thể trở về trước buổi tối sao?”

“Tôi không chắc.” Lỡ như không tìm thấy Tử Lạp, buổi tối cô sẽ không trở về.

Ít nhất phải tìm được người rồi nói sau.

Mộ Tu Kiệt không nói gì nữa, khởi động xe lái ra khỏi ga ra, không bao lâu đã rời khỏi cổng lớn nhà họ Mộ.

Thật ra Tô Tử Lạp không muốn chơi trò mất tích, cô chỉ muốn biết rốt cuộc bây giờ Dương Băng Băng sao rồi.

Nhưng cô không ngờ mình trốn khỏi bác sĩ và y tá, lúc bước vào lại nhìn thấy Dương Băng Băng đang xem tivi cắn hạt dưa.

“Cô lừa gạt!” Tô Tử Lạp thật sự trợn tròn mắt.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ Dương Băng Băng lại có thể vô sỉ đến mức này, ngay cả chuyện tự sát cũng dám lấy ra đùa giỡn.

Cô siết chặt tay, tức giận nói: “Vì sao cô phải hại tôi như thế.”

Vì bài Facebook kia, vì di thư kia, cô gặp phải đả kích lớn đến mức nào chứ?

Bây giờ người bên ngoài đều nói cô ác độc, hại chết Dương Băng Băng, nhưng nào có ai biết cô ta vẫn còn đang khoẻ mạnh chứ.

“Tôi hại cô cái gì?” Dương Băng Băng nhún vai, nhìn bạn thân một cái.

Bạn thân Anh Đài ở bên cạnh di chuyển, đóng cửa phòng bệnh, thậm chí còn khoá lại.

Tô Tử Lạp bị lửa giận che mắt hoàn toàn không chú ý tới tất cả chuyện này.

Cô chỉ vào Dương Băng Băng, tức giận đến đỏ cả mắt.

“Sao cô có thể nói xấu người khác như vậy chứ, cô thể là phạm tội! Tôi muốn tố cáo cô!”

“Vậy sao? Tôi phạm tội gì? Tôi có chỉ tên nói họ sao? Tôi có nói cô làm gì tôi hả?”

Dương Băng Băng cười lạnh, vẻ mặt không đồng ý: “Cô muốn trách thì phải trách bạo lực mạng, tôi cũng không kêu những người đó làm gì cô.”

Hừ, còn muốn tố cáo cô ta, cái đồ ngu xuẩn này không biết thua Cổ Cơ Uyển bao nhiêu cấp bậc nữa.

Không hại chết Cổ Cơ Uyển được thì giết hại chết cái đồ ngu xuẩn này trước vậy, cũng đủ đá kích với Cổ Cơ Uyển rồi.

“Nghe nói cô bị những người kia dọa sợ đến nhập viện, vui không? Cô đừng sợ, tôi còn có thể đăng thêm một bài viết nữa, nói cô đến bệnh viện ép tôi.”

“Tôi không có!” Tô Tử Lạp chưa từng gặp phải người nào mặt dày như vậy.

“Cô không có? Hôm nay cô đến đây, chuyện này sẽ nhanh chóng được đăng lên, đúng rồi, tôi còn có thể nói người phụ nữ xấu xa họ Tô uy hiếp tôi, muốn tìm người đối phó với tôi nữa”

Dương Băng Băng lấy điện thoại ra, giả vờ muốn đăng bài.

Tô Tử Lạp xông tới muốn giật lấy điện thoại của cô ta.

Trong lúc lôi kéo, Dương Băng Băng đột nhiên kêu thê thảm: “A, đau quá! Buông tôi ra, xin cô buông tôi ra, cứu mạng với...”

Tô Tử Lạp chỉ muốn lấy điện thoại của cô ta, không hiểu sao cô ta đột nhiên kêu lên thê thảm như vậy.

Còn chưa kịp phản ứng, Dương Băng Băng đang lôi kéo với cô ấy đột nhiên ầm một tiếng lăn xuống từ trên giường.

Tô Tử Lạp trợn tròn mắt, cô hoàn toàn không hề dùng sức, sao Dương Băng Băng lại có thể lăn xuống chứ?

Sau khi cô ta ngã xuống đất thì vội vàng rụt người vào một góc, run rẩy.

“Sau này tôi không dám nữa, xin cô bỏ qua cho tôi! Tôi biết bạn cô có thể lực, tôi thật sự không dám nữa.”

“Đừng làm hại người nhà tôi, đừng làm hại tôi, van xin cô!”

“Sau này chắc chắn tôi sẽ tránh xa người đàn ông cô thích, sẽ không nhận quà của bọn họ, tuyệt đối không dám nữa”

“Cô Tô, cô bỏ qua cho tôi, van xin cô!”

“Dương Băng Băng, cô đang giả vờ cái gì hả!”

Đợi Tô Tử Lạp phát hiện điều không đúng, Anh Đài đứng trước cửa đã quay hết lại.

Tô Tử Lạp sửng sốt, cuối cùng cũng hiểu ra: “Cô muốn làm gì? Các cô... các cô lại muốn hại người!”

Cô muốn tiến lên, lại bị Dương Băng Băng giữ chặt, kéo mạnh về.

Chát một tiếng, bàn tay của Dương Băng Băng đánh xuống mặt cô ấy, nửa bên mặt Tô Tử Lạp lập tức bị đánh đến sưng đỏ.

“Dương Băng Băng, cái đồ xấu xa này!”

“Hừ! Là tự cô ngu ngốc thôi.” Lúc này tìm đến cô ta, không phải là dâng đến cửa cho cô ta sỉ vả sao?

“Ngày đó ở trong quán ăn không phải rất ghê gớm à? Nghĩ rằng đồ đệ tiện Cổ Cơ Uyển kia có dựa vững chắc thì giỏi lắm à?”

Dương Băng Băng nắm áo cô ấy, nâng tay lên tát thêm một bạt tai.

Đồ ngu xuẩn Tô Tử Lạp này, sao có thể là đối thủ của cô ta được?

Không có Cổ Cơ Uyển ở bên cạnh, cô ấy không phải là thứ gì cả, muốn bóp chết cô ấy cũng như bóp chết một con kiến thôi!

“Anh Đài, dùng tài khoản phụ đăng video lên đi.”

“Được.” Anh Đài chỉnh video, sau khi cắt đoạn ngắn có lợi nhất ra thì lập tức đăng lên Facebook.

“Không được đăng! Các người không được nói xấu người khác như thế!” Tô Tử Lạp muốn tiến lên, lại bị Dương Băng Băng kéo về lần nữa.

Dương Băng Băng đẩy cô ấy ngã xuống đất, đạp tới.

“Cho cô biết, lần này tôi không chỉ có thể giết chết cô, còn có thể khiến đồ đệ tiện Cố Cơ Uyển kia mất hết danh dự! Cô cứ đợi đó đi!”

Cô ta nâng chân lên đạp Tô Tử Lạp thêm hai cái mới nói với bác sĩ ở bên ngoài: “Bác sĩ, bác sĩ cứu mạng với!”

Anh Đài đăng Weibo xong cũng xông ra ngoài, kêu to: “Đánh người rồi! Bác sĩ, mau đến cứu mạng với!”

Bác sĩ và y tá lập tức chạy vào, còn có cả bảo vệ của bệnh viện.

Tô Tử Lạp bị kéo ra ngoài vẫn quay đầu lại, không cam lòng mắng to: “Dương Băng Băng, cô bịa đặt sự thật, cô nói xấu tôi!”

“Dương Băng Băng, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đây! Cái đồ xấu xa này!”

Dương Băng Băng nằm trên giường nghe Tô Tử Lạp bên ngoài điên cuồng mắng chửi cười lạnh.

Cố Cơ Uyển có người bạn ngu ngốc như vậy, bị bạn làm liên lụy cũng đáng.

CHƯƠNG 56: SAO CÔ KHÔNG CHẾT ĐI

CHƯƠNG 56: SAO CÔ KHÔNG CHẾT ĐI

Mười phút sau, tài khoản phụ kia lại đăng một bài viết, nội dung là ảnh Tô Tử Lạp bị bảo vệ của bệnh viện kéo đi. Hai bài viết đều lập tức bị mấy tài khoản vip lớn chia sẻ.

Chẳng mấy chốc, tin tức Tô Tử Lạp ý thể lực sau lưng bạn mình xông vào bệnh viện mưu sát lập tức bùng nổ trên mạng.

Chẳng mấy chốc, cô ấy đã trở thành kẻ độc ác nhất trong giới thiên kim Bắc Lăng.

Tình huống của nhà họ Tô bị điều tra, thông tin của từng người trong nhà họ Tô đều bị đào ra.

Trên Tô Tử Lạp còn có một người chị và một người anh, chuyện năm trước chị của cô ấy phá thai ở bệnh viện, anh trai đến sông bạc bị bắt đều bị đào ra hết.

Tuy nhà họ Tô không phải danh môn vọng tộc gì, nhưng Tập đoàn Tô Thị ở giới kinh doanh Bắc Lăng cũng có một chút vị trí.

Năm nay cô hai nhà họ Tô mới kết thân với cậu chủ nhà họ Tân, đã tới bước cưới hỏi rồi.

Chỉ cần thông gia, nhà họ Tô bọn họ cũng có thể tiến vào xã hội thượng lưu.

Nhưng bây giờ, chuyện chị Tô Tử Lạp đã làm trước kia liên tục bị người đào ra, bạn trai từng quen, mang thai khi chưa cưới, tóm lại là cực kỳ thê thảm.

Lúc Tô Tử Lạp mở nguồn điện thoại, vô số thông báo cuộc gọi hiện lên.

Có của Cố Cơ Uyển và Đàm Kiệt, cũng có người nhà họ Tô và rất nhiều số điện thoại lạ.

Vừa mở nguồn, anh cả Tô Vũ Nại đã gọi điện thoại tới.

“Tô Tử Lạp cô muốn làm gì, cô muốn hại chết chúng tôi đúng không? Tổng Giám đốc Hoàng huỷ cuộc họp, hạng mục này của tôi cũng bị cô làm cho thất bại rồi!”

“Cái đứa con hoang nhà cô, có phải kiếp trước nhà họ Tô chúng tôi thiếu nợ cô, nên cô muốn hại chúng tôi như thế không?”

“Chuyện tôi bị bắt ở sông bạc bị lộ ra, sau này sao tôi còn sống yên ở giới kinh doanh Bắc Lăng được nữa? Tập đoàn Tô Thị sắp bị cô hại đến phá sản rồi!”

Tô Tử Lạp thật sự không biết bạo lực mạng có thể kinh khủng đến mức này, cô ấy thật sự không biết.

Có lẽ là Tô Vũ Nại đột nhiên bận chuyện gì, sau khi mắng mấy phút thì cúp máy.

Nhưng vừa cúp máy, chị gái Tô Hân Vy đã gọi tới.

“Tô Tử Lạp, cái đồ dê tiện nhà cô, cô đúng là yêu tinh hại người mà, vì sao cô phải hại tôi như thế hả!”

“Tư Thanh biết chuyện này rồi, anh ấy không cần tôi nữa, bây giờ anh ấy đã chia tay với tôi rồi!”

“Tô Tử Lạp, cô có vui không? Tôi hoàn toàn bị cô phá huỷ rồi! Cô có vui không?”

Tô Tử Lạp không biết mình đang ở đâu, chỉ biết mỗi khi chị nói một câu, cô ấy sẽ vô thức lùi về sau hai bước.

Sau đó, cô ấy đã lùi tới bên lan can, không còn đường lui nữa.

Quay đầu lại mới phát hiện mình hoàn toàn không hề rời khỏi bệnh viện, không biết đã đi lên sân thượng của bệnh viện bằng cách nào.

Lúc này, ngoài lan can là bầu trời cao mấy chục tầng lầu!

“Tô Tử Lạp, nhà họ Tô chúng tôi không nên đón cái sao chổi như cô về, năm đó sao cô không chết bên ngoài đi?”

*.. Chị” Tô Tử Lạp khàn giọng, tay cầm điện thoại vẫn luôn run rẩy: “Xin lỗi...”

“Xin lỗi? Xin lỗi thì có ích gì? Cô trả Tư Thanh lại cho tôi! Cô khiến anh ấy quay lại đi!”

Tô Hân Vy điên cuồng khóc rống: “Tôi thật sự rất thích anh ấy, tôi khó khăn lắm mới có thể ở bên anh ấy”

“Đều tại cô, Tô Tử Lạp đều tại cô! Sao cô lại đi trêu vào những người đó, tại sao chứ?”

“Cô đi chết đi, nói với mọi người là cô bị những người đó ép chết đi, là bọn họ nói xấu cô, nói xấu chị của cô!”

“Cô chết đi, chết đi! Hu hu hu...”

Điện thoại của Tô Tử Lạp rơi xuống đất, cô dờ dẩn quay đầu lại nhìn bầu trời bên ngoài lan can, nước mắt đã khô, đôi mắt dần trống rỗng.

Cô không biết vì sao chuyện sẽ phát triển đến mức này, thậm chí cô còn không hiểu cuối cùng mình đã làm sai chuyện gì.

Những người trên mạng không biết gì cả, nhưng đều mắng cô là đồ đê tiện, kỹ nữ, đều bảo cô đi chết đi.

Nếu, cô chết rồi, có phải mọi chuyện sẽ kết thúc không?

“Uyển Uyển, tìm ra vị trí của Tử Lạp rồi, ở trong bệnh viện Thượng Đức.”

Tô Tử Lạp mới mở máy không bao lâu, Đàm Kiệt đã thông báo vị trí cho cô.

“Cậu ấy vẫn chưa đi sao?” Trong lòng Cố Cơ Uyển bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt: “Đàm Kiệt, cậu có xem bài Facebook khi nãy không.”

“Xem rồi, nhà họ Tô bọn họ đều bị lôi ra hết, chắc chắn lần này Tử Lạp sẽ sợ lắm”

Đàm Kiệt đang đi đường, chẳng mấy chốc Cố Cơ Uyển đã nghe thấy tiếng khởi động xe máy.

“Cậu điện thoại cho Tử Lạp, vỗ về cảm xúc của cô ấy, bây giờ tôi đi qua ngay”

Cố Cơ Uyển cúp máy, nhìn Mộ Tu Kiệt đang lái xe.

“Bệnh viện Thượng Đức?” Mộ Tu Kiệt hơi nhíu mày.

Chức năng điện thoại của cô không được tốt lắm, không mở loa người xung quanh vẫn có thể nghe thấy.

Cố Cơ Uyển vội gật đầu: “Đúng!”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, xoay bánh lái, xe rẽ cua ở ngã tư đường, chạy đến bệnh viện Thượng Đức.

Lúc này Cố Cơ Uyển không dám gọi điện thoại cho Tô Tử Lạp, vì cô cũng là một trong những người bị Tô Tử Lạp làm “liên lụy”.

Ảnh chụp cô trang điểm đậm còn hút thuốc uống rượu trước kia lại bị đào ra, còn có ảnh cô ôm vai bá cổ với Đàm Kiệt và Hạo Phong nữa.

Góc chụp rất hay, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy quan hệ của bọn họ rất không tầm thường, thật ra chỉ là ảnh chụp đi lại bình thường thôi.

Từ những ảnh chụp này có thể nhìn ra trước kia đã luôn có người theo dõi cô, muốn hãm hại cô bất cứ lúc nào.

Kiếp trước không phải cô ngây thơ, mà là ngốc, mãi đến khi chết vẫn sống ngu xuẩn như vậy.

Mà Tử Lạp bây giờ, có khác gì cô kiếp trước đâu chứ?

Người, luôn phải trải qua một vài chuyện mới có thể thật sự trưởng thành.

Điện thoại đột nhiên reo lên, lần này, giọng nói của Đàm Kiệt tràn đầy lo lắng và bối rối: “Uyển Uyển, mau xem tài khoản của Tử Lạp, cô ấy... cô ấy nói muốn trực tiếp trên Facebook...”

Trực tiếp!

Chỉ cần hai chữ này đã đủ khiến Cố Cơ Uyển hoảng hốt đến tim như ngừng đập!

Lúc này, cô không cần suy nghĩ cũng biết Tô Tử Lạp muốn trực tiếp cái gì.

Mở tài khoản của cô ấy ra, là hình ảnh Tô Tử Lạp đứng trước lan can trên sân thượng.

Mái tóc cô ấy rối tung, sắc mặt trắng bệch, cả người không có chút sức sống.

Đầu tiên cô ấy đăng bài viết nói muốn mở trực tiếp nói chuyện của Dương Băng Băng, sau đó mới phát trực tiếp.

Vì chuyện này rất âm ỉ, nên lập tức có vô số người vào tài khoản trực tiếp của Tô Tử Lạp, rầm rộ chưa từng có.

Trên hình ảnh trực tiếp đều đang mắng: “Đồ đê tiện, sao cô không chết đi!”

“Bắt nạt người khác còn có tâm trạng phát trực tiếp sao?”

“Người như cô rõ ràng là giẫm lên người ta để nổi tiếng!”

“Cô sẽ gặp phải báo ứng, chắc chắn pháp luật sẽ điều tra cô!”

“Kỹ nữ, đi chết đi!”

“Đi chết đi!”

“Mau chết đi!”

Tô Tử Lạp trong màn hình vì không trang điểm lại có thể xinh đẹp đến bất ngờ.

Ảnh mặt mộc của cô ấy trên mạng quá ít, luôn trang điểm rất đậm như nữ lưu manh vậy, bây giờ để mặt mộc trở nên rất trong sáng xinh đẹp.

“Tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp thế này.” Có một nam sinh cảm thán trong phòng trực tiếp.

Phía dưới lập tức có rất nhiều nữ sinh tỏ vẻ bất mãn: “Kỹ nữ như vậy đã bị đàn ông chơi nát rồi!”

“Đúng vậy, chắc chắn khuôn mặt này là giả, anh cho rằng bây giờ còn có nữ sinh nào thật sự dám để mặt mộc sao?”

“Không biết đã sử dụng bao nhiêu đồ trang điểm trên mặt nữa, chỉ là kỹ thuật trang điểm rất đỉnh, không thể nhìn ra ”

“Chỉ có trai thẳng mới không thể nhìn ra thôi!”

“Đồ đệ tiện Tô Tử Lạp, cuối cùng cô muốn làm gì? Phát trực tiếp muốn quyến rũ ai hả? Cô mau đi chết đi!”

CHƯƠNG 57: ANH ẤY NÓI SẼ KHÔNG THÌ NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG

CHƯƠNG 57: ANH ẤY NÓI SẼ KHÔNG THÌ NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG

Tô Tử Lạp rút đai lưng trên quần áo, buộc điện thoại vào lan can.

Cô quay người nhìn ra phía ngoài lan can, gió thổi mái tóc dài tung bay, khuôn mặt nhìn nghiêng thật sự rất đẹp. Cô đang hứng gió, mặc dù âm thanh không lớn, nhưng những người trong phòng thu trực tiếp vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng.

“Tôi không ức hiếp Dương Băng Băng. Những video đó đều là do cô ta cố ý gắt ghép để vu khống tôi.”

Chỉ vài câu mà lại đẩy lên tiếp một cuộc thảo luận.

“Cô đã đánh người rồi mà còn muốn ngụy biện sao?”

“Người ta đã tự sát đến mức suýt chết. Cô còn xông vào bệnh viện ức hiếp người ta. Cô quá độc ác rồi!”

“Tô Tử Lạp, cô đừng nói nữa, đi chết đi, chỉ có người chết mới có thể chuộc tội!”

“Đúng vậy, nói nhiều như vậy làm gì? Mau đi chết đi!”

“Đây là sân thượng sao? Quá tốt rồi, cô cứ từ sân thượng này nhảy xuống đi, mau nhảy xuống đi!”

“Kẻ ác tự nhiên sẽ gặp quả báo, cô sẽ phải chết không toàn thây!”

Tô Tử Lạp không nhìn vào màn hình điện thoại, chỉ nhìn ra ngoài lan can.

Không biết có phải có người gọi điện báo cảnh sát hay không, nhân viên bệnh viện nhận được tin báo, rất nhanh sau đó đã có rất nhiều người kéo đến trên sân thượng.

Thậm chí đến cả bạn của Dương Băng Băng cũng trốn trong đám đông, cầm điện thoại di động chờ cơ hội hành động.

“Đừng đến đây!” Tô Tử Lạp hét lên, những người muốn đi tới lập tức lùi lại.

Trên sân thượng đang phát sóng trực tiếp, cuộc thảo luận của mọi người vẫn chưa lắng xuống.

“Ôi chao, con đi đó thực sự tự sát à.”

“Thật là, nếu muốn chết thì chết xa xa một chút, đây không phải là hại bệnh viện nhà người ta sao?”

“Bệnh viện nào mà lại xui xẻo vậy? Gặp phải cái loại khốn nạn này!”

Tô Tử Lạp bất ngờ nhìn vào máy quay, nói to: “Nghe đây, tôi không bắt nạt Dương Băng Băng, Dương Băng Băng cố tình ám hại tôi.”

“Dương Băng Băng không tự sát. Hôm nay lúc tôi đến thăm cô ta, cô ta vẫn rất ổn.”

“Cô ta cố tình xô xát với tôi, rồi bảo bạn của cô ta quay lại những đoạn phim đó, chỉnh sửa những phần clip có lợi cho cô ta để vu oan cho tôi hành hung người khác”.

“Trong chuyện này, tôi hy vọng rằng cảnh sát có thể can thiệp điều tra. Tôi dùng cái chết của tôi để mong mấy người điều tra, trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Nói xong cô leo lên lan can.

“Tử Lạp!” Cô Cơ Uyển lao ra khỏi đám đông, vừa thở hổn hển vừa hét lớn: “Tử Lạp, cậu nghe tớ nói này, đừng làm loạn nữa!”

“Uyển Uyển ...” Tô Tử Lạp không ngờ cô lại đột nhiên xuất hiện, hai mắt đỏ bừng, lập tức sững sờ.

“Uyển Uyển, tớ bị ám hại. Tớ không đánh cô ta, là cô ta đánh tớ.”

Chỉ khi đứng trước Cố Cơ Uyển, Tô Tử Lạp mới cảm thấy rằng mình có thể dốc bầu tâm sự, chỉ có mấy người họ mới sẵn sàng tin vào bản thân mình.

“Tớ biết, tớ đều biết hết!” Cố Cơ Uyển thật cẩn thận đi về phía trước vài bước.

“Đừng làm chuyện ngu ngốc, tin tưởng tớ, chuyện này nhất định có thể được đưa ra ánh sáng, tớ nhất định sẽ trả lại công bằng cho cậu, cậu tin tớ đi.”

“Nhưng, tớ đã làm liên lụy đến người nhà, còn liên lụy đến cả cậu ...”

“Không có chuyện gì! Không có bất cứ chuyện gì, chỉ cần cậu trở về, mọi thứ đều có thể cứu vãn!”

Cố Cơ Uyển tiến lên thêm hai bước, giọng nói của cô lại dịu dàng: “Nghe lời tớ, ngoan, xuống trước đi, chúng ta về rồi sẽ thảo luận sau.”

“Không thể quay lại nữa rồi.” Tô Tử Lạp khóc.

Chị gái bị đổ oan và việc kinh doanh của anh trai thì rối ren, bố vốn dĩ đã không thích cô, lần này nhất định sẽ càng ghét cô hơn.

Cô chỉ là một cô con gái ngoài giá thú, khó khăn eo hẹp sống trong nhà họ Tô, không dễ dàng gì cuối cùng mọi người mới miễn cưỡng chấp nhận sự tồn tại của cô.

Bây giờ, khi chuyện ồn ào này xảy ra, mọi người trong gia đình khẳng định sẽ hận chết cô!

“Có thể quay lại, nhất định có thể!” Cố Cơ Uyển tiếp tục đi về phía trước, dần dần tiến đến gần cô.

“Tử Lạp, cậu hãy nghe tớ, tớ đã khi nào nói dối cậu chưa? Chỉ cần cậu quay lại, cậu mới có hy vọng.”

“Tớ sẽ giúp cậu, trả lại sự trong sạch cho cậu, nhất định sẽ có thể!”

Tô Tử Lạp nhìn cô, cô luôn sản lòng tin tưởng Cố Cơ Uyển, Uyển Uyển chính là bạn thân nhất của cô.

Nhưng lần này, cô thậm chí còn làm liên lụy đến cả Uyển Uyển: “Bọn họ nói rồi, người tiếp theo chính là cậu, cậu sẽ bị tớ làm liên lụy...”

“Cô sẽ không.” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên.

Anh xuất hiện giữa đám đông, bóng dáng kiêu hãnh đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân tỏa ra ánh hào quang không thể bỏ qua.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi trên lan can, vẻ mặt vô cảm vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lời nói của anh khiến người khác không thể nghi ngờ.

“Sẽ không có ai có thể bị cô liên lụy, tôi đảm bảo.”

Cố Cơ Uyển quay đầu lại liếc nhìn anh, trái tim cô chợt rung động.

Nếu trên đời này còn có người nào có thể khiến người ta tin tưởng vô điều kiện thì người đó nhất định phải là cậu cả nhà họ Mộ.

Anh ấy nói sẽ không, thì tuyệt đối sẽ không!

Cố Cơ Uyển lại dời tầm mắt nhìn chăm chú lên người Tô Tử Lạp, cô gật đầu: “Cậu cả nhà họ Mộ nói sẽ không, cậu cũng sẽ không tin những gì anh ấy nói sao?”

Tô Tử Lạp nhìn Mộ Tu Kiệt, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt, người đàn ông trong tầm mắt đã mang đến cho cô cảm giác bình yên mà trước đây chưa từng có.

Anh là chồng chưa cưới của Cơ Uyển, anh nói rằng cô sẽ không liên lụy đến Uyển Uyển, đột nhiên, ngay cả Tô Tử Lạp cũng chắc chắn cảm thấy rằng cô sẽ không làm liên lụy đến Uyển Uyển.

Cô hơi run rẩy rồi.

Không ai muốn chết, bởi vì không có ai không sợ chết.

“Uyển Uyển ...” Cô nhìn Cố Cơ Uyển, vẫn có chút không chắc chắn.

“Quay lại đi, Tử Lạp, lẽ nào cậu còn không tin những gì anh ấy nói sao?”

Mặc dù cách đây không lâu, cô và cậu cả nhà họ Mộ vẫn còn đang chiến tranh lạnh.

Nhưng cậu cả nhà họ Mộ lúc này thật sự đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nếu không có anh, Tử Lạp đã không từ bỏ việc muốn chết nhanh chóng như vậy.

Sức ảnh hưởng của cậu cả nhà họ Mộ đối với bất kỳ ai là không thể tưởng tượng được.

Tô Tử Lạp cắn môi, cuối cùng cũng bỏ quay lại từng chút một.

Tầm mắt không cẩn thận nhìn vào chiếc điện thoại đang được buộc ở bên cạnh.

Cô vậy mà vẫn đang phát sóng trực tiếp! Gần như đã quên mất chuyện này.

Có người đang nói chuyện, từng câu từng chữ đều lọt vào tai rất rõ ràng: “Người đàn ông nào đang nói chuyện vậy, có phải là người đàn ông đứng sau con đi họ Cố không?”

“Chẳng trách Dương Băng Băng nói rằng đằng sau con đi họ Cố có người rất có quyền lực. Nhất định chính là người đàn ông vừa nói.”

“Có điều, giọng của người đàn ông đó nghe hay quá!”

Vì máy quay hướng ra phía lan can nên cho dù Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt đều ở đó nhưng họ chỉ có thể nghe thấy âm thanh mà không thể nhìn thấy bóng người.

“Nhất định phải nói với người đàn ông đó, con đi họ Cố đó lúc trước đã có không biết có bao nhiêu người đàn ông, cô ta sớm đã bị người ta chơi nát tươm ra rồi!”

“Đúng vậy, không thể để người ta bị giam trong sự lừa dối được...”

Tô Tử Lạp nghiêng răng, tức giận đập điện thoại của mình xuống.

Họ vậy mà còn muốn hại Uyển Uyển, những người đó, còn sợ thiên hạ vẫn chưa đủ hỗn loạn hay sao, thật sự là quá đáng!

Nhưng điều cô không tới ngờ là cô đã dùng sức quá mức khiến trượt chân, cả người ngã nhào về phía lan can.

“Tử Lạp!”

Cố Cơ Uyển ở gần cô nhất sợ hãi đến mức trái tim run lên, lao đến mà không hề nghĩ ngợi gì, túm lấy lưng cô dùng sức kéo lại.

Nhưng thật không ngờ, lan can ban công bệnh viện bởi vì đã bị hư hỏng lâu ngày mà trở nên mỏng manh như vậy.

Cố Cơ Uyển kéo được Tô Tử Lạp lại, nhưng cơ thể cô lại đập mạnh vào lan can.

Lan can bất ngờ nghiêng ngả, không thể ngăn được lực của Cố Cơ Uyển khiến cô lăn ra khỏi lan can.

“A ...” Âm thanh gào thét vang lên.

Từng người từng người đang xem náo nhiệt trên ban công kinh hãi hét lên, nhân viên bảo vệ đều sửng sờ, căn bản không có ai nghĩ tới việc đi cứu người.

Chỉ đành trợn mắt nhìn đáng người mảnh khảnh của Cố Cơ Uyển, sau khi va vào lan can, rơi từ ban công cao hàng chục tầng xuống ...

CHƯƠNG 58: SỢ TÔI XẢY RA CHUYỆN VẬY SAO?

CHƯƠNG 58: SỢ TÔI XẢY RA CHUYỆN VẬY SAO?

Âm thanh la hét nối tiếp nhau không ngớt.

Tô Tử Lạp ngã trên sàn ban công hoàn toàn ngơ ngác, trơ mắt nhìn Cố Cơ Uyển ngã xuống, hoàn toàn không phản ứng lại được.

Trong đám đông, một bóng dáng cao lớn lướt qua như gió.

Không ai có thể nhìn rõ anh đã lao tới như thế nào, tốc độ đó hoàn toàn vượt quá phạm vi mà mọi người có thể tưởng tượng.

Chỉ trong nháy mắt, anh đã lao tới mép ban công và nhảy xuống.

Những người xem náo nhiệt lại càng sợ hãi hét lên.

Hai người! Vậy mà lại là hai người, cùng nhau lăn xuống!

Cố Cơ Uyển nghĩ rằng lần này mình đã thực sự chết chắc rồi.

Trở lại thế giới này còn chưa đầy một tháng, tại sao luôn có cảm giác mình sẽ không sống được bao lâu?

Lần trước đã suýt chết đuối, lần này, chẳng lẽ là ngã từ trên tầng cao mà chết?

Nếu đã không còn sống được bao lâu nữa, còn cho cô cơ hội sống lại một lần làm gì?

Cơ thể đang rơi xuống, nỗi sợ hãi cái chết đã hoàn toàn nhấn chìm cô.

Trong bóng tối, cô dường như nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đang lao về phía mình, chỉ là tốc độ quá nhanh, cô không thể nhìn rõ.

Đường như mỗi khi sắp chết, người mà cô nhìn thấy, nghĩ đến đều là anh...

“Á” Cổ tay đột nhiên tê rần, giống như bị ai đó túm chặt!

Cô Cơ Uyển đau đớn kêu lên, ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng chói mắt khiến cô không thể nhìn thấy ai đang túm lấy mình.

Nhưng hơi thở của anh, khí lực của anh, lại quá rõ ràng!

“Mộ Tu Kiệt...”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, một tay bám chặt mép ban công, tay kia túm chặt lấy cổ tay Cố Cơ Uyển.

“Cứu người! Cứu người!” Ở trên, Tô Tử Lạp cuối cùng cũng có phản ứng, lập tức kêu cứu.

Mọi người lúc này cũng mới tỉnh táo lại, vài nhân viên bảo vệ đang chuẩn bị đi qua thì phía sau họ, một bóng người lao ra mép ban công với tốc độ nhanh nhất.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển vẫn đang treo trên không trung, Mộ Hạo Phong thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cuối cùng cũng mới không còn kích động nữa.

“Đưa cô ấy lên đây!” Anh ta nhìn chăm chăm Mộ Tu Kiệt, sau đó quay đầu lại nhìn vài nhân viên bảo vệ: “Qua đây giúp tôi giữ anh ấy!”

Vẻ mặt Mộ Tu Kiệt không chút biểu cảm, còn chưa đợi nhân viên bảo vệ đi tới, vậy mà đã kéo Cố Cơ Uyển, từ từ đưa cô lên.

Sức mạnh của một cánh tay này thật là lớn biết bao!

Nhân viên bảo vệ đến cứu người nhìn thấy đều tròn mắt!

Xin hỏi ai có thể làm được điều đó, chỉ với một tay mà có thể kéo một cô gái trưởng thành lên, thậm chí còn giơ cao!

Mộ Hạo Phong không còn thời gian để tán thưởng sức mạnh phi thường của cậu cả nhà họ Mộ!

Đợi đến lúc Mộ Tu Kiệt nâng Cố Cơ Uyển lên, anh ta túm lấy cánh tay Cố Cơ Uyển, cùng với Mộ Tu Kiệt, dễ dàng kéo cô quay trở lại ban công.

“Cứu anh ấy, cứu anh ấy” Sau khi treo lơ lửng trên không trung một lúc, đầu Cố Cơ Uyển có chút mê man.

Nhưng ngay khi có người tới, cô lập tức kêu lên: “Cứu anh ấy ... Tu Kiệt, Tu Kiệt!”

“Sợ tôi xảy ra chuyện như vậy sao?” Người đàn ông dùng hai tay bám vào mép ban công, không cần sự giúp đỡ của nhân viên bảo vệ, anh nhẹ nhàng nhảy một cái văng vàng quay trở lại ban công.

Cố Cơ Uyển chặt vật đứng dậy, bổ nhào qua: “Mộ Tu Kiệt!”

Anh ấy không sao, anh ấy không sao rồi!

Vừa rồi lúc bản thân được cứu lên, cô thực sự rất sợ hãi, sợ anh đuối sức mà ngã xuống.

Cô không biết cậu cả nhà họ Mộ lại có sức mạnh kinh người như vậy, kiếp trước căn bản không có cơ hội nhìn thấy.

Nhưng anh chỉ là một doanh nhân! Một doanh nhân, tại sao còn cứng rắn hơn cả những người xuất thân được huấn luyện chuyên nghiệp?

Lúc này, tựa vào trong lòng anh, lắng nghe nhịp tim, cảm nhận hơi thở của anh, trái tim vốn căng thẳng muốn sụp đổ cuối cùng cũng được thả lỏng.

Hơi thở quá hỗn loạn, ngay cả chân cũng mềm nhũn không còn sức lực.

Mộ Tu Kiệt ôm cô vào lòng, lạnh nhạt liếc nhìn Tô Tử Lạp đang ngồi ở một bên.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với cô, cô ấy nhất định sẽ rất buồn. Nếu cô không muốn làm tổn thương cô ấy thì đừng làm những chuyện ngu ngốc nữa.”

Bỏ lại những lời này, anh ôm lấy Cố Cơ Uyển, sai bước dài ra khỏi đám đông.

Mọi người vô thức nhường đường để anh đi xuống cầu thang ban công.

“Trời ạ! Thì ra là cậu cả nhà họ Mộ! Làm sao anh ấy có thể đẹp trai như vậy!”

“Thật là cực phẩm!”

Đàm Kiệt kéo Tô Tử Lạp đứng lên, nhẹ giọng an ủi: “Tử Lạp, đừng sợ, chúng ta về trước đi, Hạo Phong...”

Mà Mộ Hạo Phong vẫn đang nhìn chằm chằm cầu thang ban công, ánh mắt ngưng trệ, có phần mất mát.

“Hạo Phong, đưa Tử Lạp về trước đã.” Đàm Kiệt nhắc nhở.

Mộ Hạo Phong lúc này dường như mới có phản ứng, quay đầu lại nhìn họ: “Có người gọi cảnh sát rồi, chờ chút, tớ sợ còn có chút phiền phức.”

“Tớ không sao.” Đôi môi Tô Tử Lạp run lên, giọng nói nhẹ nhàng nhưng chắc nịch: “Tớ sẽ không làm chuyện ngu ngốc nữa, sẽ không làm tổn thương Uyển Uyển nữa”

Mộ Tu Kiệt không về thẳng nhà họ Mộ mà đưa Cố Cơ Uyển về biệt thự trước.

Dọc đường đi, hai người không nói nửa lời, trong suốt quá trình cũng không có giao tiếp.

Có một loại cảm xúc dường như đang nảy nở giữa hai người, nhưng cũng không ai định phá vỡ sự im lặng mà nói trước.

Lúc xe dừng lại bên ngoài sảnh biệt thự, Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở một bên.

“Hôm nay ... cảm ơn anh.”

“Còn chuyện gì muốn nói nữa?” Anh tắt máy xe, nhưng lại không vội mở cửa.

“Tôi ...” Cố Cơ Uyển nhìn anh.

Khuôn mặt lạnh lẽo như băng của cậu cả nhà họ Mộ vẫn không thay đổi, cô cũng không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Nhưng, những lời khác ... Còn có những lời khác sao?

Lẽ nào là nói đến cuộc cãi vã đêm qua?

Lâm Duệ không biết từ đâu đi đến, cung kính mở cửa xe cho Mộ Tu Kiệt.

Cậu cả nhà họ Mộ xuống xe, chỉ cho cô thời gian vài giây, anh chàng này thật sự không có chút kiên nhẫn nào.

Cố Cơ Uyển thở dài, tự mình mở cửa xe đi xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn, cậu cả nhà họ Mộ đã đi vào sảnh lớn, chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lẽo.

Tâm trạng cô có chút phức tạp, vừa mới trải qua kiếp nạn sinh tử, cô vẫn chưa thể hoàn toàn bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, cậu cả nhà họ Mộ dường như không coi trọng chuyện đó.

“Mợ chủ, hai người đã đi đâu vậy?”

Cậu chủ không cho anh ta đi theo, Lâm Duệ cũng không dám nghe ngóng hai người bọn họ đi làm cái gì.

Cô Cơ Uyển lạnh nhạt nói: “Đến bệnh viện thăm một người bạn.”

“Đêm nay có trở về nhà họ Mộ nữa không? Bà chủ chắc là vẫn chưa biết hai người đã rời đi.”

“Chuyện này... phải do cậu cả nhà họ Mộ quyết định.” Mộ Tu Kiệt lạnh lùng như vậy, cho dù có lời gì cũng không được đột ngột nói ra như vậy.

“Mợ chủ ...” Lâm Duệ đi theo cô vào sảnh lớn, có chút do dự định nói gì đó: “Cái đó, cậu chủ cậu ấy...”

“Có chuyện gì thì anh cứ nói.” Cô Cơ Uyển dừng lại nhìn anh ta.

“Mợ chủ vẫn còn giận cậu chủ sao? Chuyện đó ấy.”

Thấy cô không có bất kỳ xao động nào, Lâm Duệ mới nói: “Cậu chủ thực sự cũng không biết trước chuyện gì, cũng không hề lên kế hoạch tính toán mợ chủ.”

“Cậu chủ không phải là người thích giải thích, huống hồ một số chuyện cũng không có cách nào giải thích được.”

Lâm Duệ nhìn cô chăm chăm, rất chân thành: “Tôi chỉ muốn nói cho mợ chủ biết là cậu chủ từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới việc hãm hại bạn của cô, huống chi là làm tổn thương cô.”

Trên thực tế, Cố Cơ Uyển có thể cảm thấy rằng Mộ Tu Kiệt không hề có thái độ quá thù địch với mấy người bạn của cô, đặc biệt là Tô Tử Lạp.

Anh có thể bảo Lâm Duệ gửi lời mời đến Tô Tử Lạp, ít nhất là chứng tỏ rằng anh đã chấp nhận cô ấy như một người bạn.

Chỉ là tối qua quá kinh hoàng, anh lại không muốn nói bất cứ điều gì, trong lòng có một nút thắt tưởng như không mở ra được, khó trách anh sẽ cáu kỉnh.

Bây giờ, đã bình tĩnh lại rồi.

“Mợ chủ.” Cô gái giúp việc cầm một bó hoa hồng trên tay bước ra từ sảnh phụ, sau khi chào hỏi Cố Cơ Uyển mới nhìn đến Lâm Duệ.

“Anh Lâm Duệ, bó hoa hồng này thật sự là muốn vứt bỏ sao? Đẹp như vậy thật quá đáng tiếc.”

CHƯƠNG 59: HẠNH PHÚC CHƯA TỪNG CÓ

CHƯƠNG 59: HẠNH PHÚC CHƯA TỪNG CÓ

“Hoa này...” Cố Cơ Uyển nhìn bó hoa hồng lớn trong lòng nữ giúp việc, không biết vì sao mà tim chợt chậm lại nửa nhịp.

Sao trong biệt thự của Mộ Tu Kiệt lại có thứ... chỉ tồn tại giữa người yêu với nhau thế này?

Lâm Duệ lập tức nói: “Đây là hoa hồng cậu cả chọn tối qua, sáng sớm hôm nay đã vận chuyển tới bằng đường hàng không.”

“Anh ấy chọn?” Cố Cơ Uyển ngạc nhiên, thật là khó tin

Nghĩ đến dáng vẻ Mộ Tu Kiệt cầm điện thoại nhìn chăm chăm từng bó hoa hồng trên màn hình, còn nghiêm túc chọn lựa... Ôi! Khó mà tưởng tượng được!

Sao cậu cả Mộ lại làm ra chuyện nhảm chán như thế vậy?

Lâm Duệ vội nói: “Hình như tối qua cậu cả và mợ chủ... có chút mâu thuẫn, lúc cậu cả về... rất tức giận, nhưng chẳng mấy chốc cậu chủ đã bình tĩnh lại rồi.”

Chuyện đêm qua, cho dù nói thế nào thật sự là cậu cả có lỗi.

“Đây là hoa hồng cậu chủ tự mình chọn lựa đặt hàng, nhưng mà, buổi sáng khi đưa tới, dường như hai người... lại có mâu thuẫn, cậu cả giận dữ bảo tôi ném đi.”

Sợ cô hiểu lầm, Lâm Duệ lại giải thích: “Có lẽ cậu cả bị mợ chủ chọc giận mới bảo tôi ném đi, tôi vội vàng ra ngoài nên để ở sảnh nên vẫn chưa kịp xử lý.”

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không thể nói rõ cảm giác của mình lúc này.

Từ kiếp trước đến kiếp này, cô chưa từng thấy Mộ Tu Kiệt tặng hoa cho cô gái nào, càng khỏi nói là tự mình chọn.

Thì ra tối qua sau khi chiến tranh lạnh, anh lại còn muốn làm lành với cô.

Buổi sáng anh kêu mình uống sữa, nghĩ kỹ mới thấy cũng không phải chuyện quá đáng gì, uống sữa cũng là tốt cho cô.

“Vậy, ngài Lâm, hoa này...”

“Đừng ném!” Cố Cơ Uyển lập tức ôm lấy hoa từ trong tay giúp việc.

Nhìn bó hoa hồng tươi trong lòng, cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, hạnh phúc chưa từng có.

Cô lại có thể nhận được hoa cậu cả Mộ tặng, người đàn ông máu lạnh vô tình, cả đời cũng không hiểu cái gì là yêu kia thật sự chịu tặng hoa cho cô.

Sự chua xót của kiếp trước và bất ngờ của kiếp này khiến hốc mắt cô nóng lên, nước mắt suýt chút rơi xuống.

Cô nhìn hoa trong lòng mình, cảm thấy như nằm mơ vậy.

Nữ giúp việc muốn nói gì đó, Lâm Duệ phát tay, cô ta đành phải đi xuống.

“Cậu cả ở trên lầu.” Lâm Duệ nhắc nhở.

Đợi lúc Cố Cơ Uyển lấy lại tinh thần, trong sảnh lớn chỉ còn lại mình cô, chẳng có ai khác nữa.

Mộ Tu Kiệt ... ở trên lầu.

Đôi chân như không nghe theo điều khiển, lập tức chạy lên lầu.

Mộ Tu Kiệt ở ngay trong phòng, đang làm việc.

Lúc cô đi vào, mười ngón tay của anh còn đang đặt trên bàn phím, không biết đang bận cái gì.

Cửa phòng mở rộng, Cố Cơ Uyển cứ thế đi thẳng vào.

Không ngờ vừa đi vào đã nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt của Mộ Tu Kiệt vang lên: “Không ai dạy cô trước khi vào phải gõ cửa sao?”

Cô Cơ Uyển sững sốt, nhìn sườn mặt lạnh lùng của anh.
Cái tên này bớt kiêu ngạo một chút thì chết à?
Cô thờ hắt một hơi, lùi ra ngoài cửa, nâng tay lên gò.
Lần này Mộ Tu Kiệt mới hờ hững nhìn cô một cái, không ngờ lại nhìn thấy cô ôm một bó hoa hồng lớn.
Trên khuôn mặt tuần tú vạn năm đều đóng băng kia lập tức xuất hiện vẻ mặt tự nhiên.
Chuyện tặng hoa này, anh thật sự chưa từng làm suốt hai mươi bảy năm cuộc đời!
Anh quay đầu đi, chỉ xem như không nhìn thấy gì cả, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như trước: “Tìm tôi có chuyện gì?”
“Không có chuyện gì không thể tìm anh sao?”
Cô đi vào, để hoa hồng ở một bên rồi ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm bóng lưng cao to của anh.
Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, dường như không muốn quan tâm đến cô lắm.
Cố Cơ Uyển im lặng một lát, đột nhiên đứng lên đi tới sau lưng anh.
“Bí mật kinh doanh của tập đoàn Century, nếu bị tiết lộ, ngôi mười năm là thấp nhất.” Anh lạnh lùng nói.
Cố Cơ Uyển nhú mày, lập tức dời ánh mắt tò mò đi, trùng sườn mặt của anh một cái: “Một chữ cũng chưa xem ”
Thật là, vốn muốn đến để làm lạnh, nhưng anh lạnh lùng như thế, khiến cô cũng hơi ngượng ngùng.
Chỉ là rút lui nhanh quá lại không phải phong cách của cô.
Thật ra nghiêm túc nghĩ lại, cậu cả Mộ ngoài bảo vệ người ở phía sau cũng chưa từng làm chuyện gì không tốt với cô.
Thậm chí anh còn dùng cảm quên mình cứu cô, chỉ điều đó đã đủ khiến người ta cảm động đến muốn chết muốn sống rồi.
Anh hùng cứu mỹ nhân, nếu là thời cổ đại sẽ phải lấy thân báo đáp.
Nghĩ tới hình ảnh nào đó, khuôn mặt Cố Cơ Uyển thoáng đỏ lên.
Cô vội vàng không nghĩ nữa, nhỏ giọng nói: “À, tôi... muốn nói tiếng... cảm ơn với anh.”
“Hả? Không phải khi này ở trên xe đã nói rồi sao?”
Cô biết cậu cả Mộ không thích hai chữ “cảm ơn” này chút nào.
Cô cắn môi, chần chừ một lúc lâu mới lên tiếng, dường như giọng nói càng nhỏ hơn: “Xin... lỗi”
“Nói gì đó? Tôi không nghe thấy.” Tư thế ngón tay thon dài nhảy múa trên bàn phím đẹp đến nói không nên lời.
Nhưng thái độ này thật sự có hơi lạnh lùng.
Can đảm khó khăn lắm mới xuất hiện của Cố Cơ Uyển vì lại bị lạnh nhạt mấy lần ở đây mà bắt đầu hơi nản lòng.
Cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tôi nói... xin lỗi.”
Đối phương không có chút phản ứng, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy.
Một giây, hai giây, ba giây... hơn mười giây trôi qua, anh vẫn không đáp lời.
Trái tim có mạnh mẽ thế nào cũng không chịu được sự lạnh lùng này của anh.
Cô cắn môi: “Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước.”
Xoay người lại muốn rời đi.
Nhưng vào lúc cô mới cất bước, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt rồi, bị anh kéo trở về.
Cô gái như bị anh dọa sợ, chỉ trong nháy mắt, anh lại có thể đè cô trước giá sách.
“Sao lại nói xin lỗi?” Anh cúi đầu, hơi thở đặc biệt thuộc về anh lập tức phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Cơ Uyển. Hơi nóng, cũng hơi ngứa, không thể nói rõ là cảm giác gì.
Cô Cơ Uyển chỉ cảm thấy trái tim nhỏ vì hai người kẻ sát mà bắt đầu đánh trống âm ỉ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, tốc độ hơi mất khống chế.
“Hừm” Giọng nói của người đàn ông như vang lên bên tai, quyến rũ lòng người, khiến cô cảm thấy như mất hết sức lực.
“Anh nói... cái gì?” Khi này anh đang hỏi gì? Chỉ trong nháy mắt cô lại có thể quên mất rồi.
Mộ Tu Kiệt đột nhiên cúi đầu, Cố Cơ Uyển sợ tới vội quay mặt đi.
Sao anh lại như muốn hôn cô vậy? Nhưng không phải khi này còn chẳng muốn quan tâm cô sao?
Thay đổi nhiều như thế sắp dọa cô chết khiếp rồi.
“Tối... tối hôm qua tôi không nên nổi giận với anh, thật ra... thật ra chỉ là tôi hơi thất vọng thôi...”

Cho dù thế nào, hai lần xả thân cứu mạng đều là sự thật.

Chỉ cần cô không phải kẻ ngốc là có thể hiểu cậu cả Mộ không hề có ý xấu với mình, thậm chí còn đầy lòng tốt.

Nhưng cô lại vì sự thất vọng trong lòng mình mà cho rằng anh cũng hãm hại mình.

Tối hôm qua khi anh chủ động tới nói chuyện với cô, còn giận dỗi nói ra những lời khiến người khác tổn thương.

Nhưng nếu anh thật sự hãm hại cô, cần gì bất chấp nguy hiểm tiệc đính hôn có thể bị hủy bỏ bất cứ lúc nào mà ra ngoài tìm người với cô chứ?

Ở Bắc Lăng, tiệc đính hôn của nhà họ Mộ chắc chắn là chuyện lớn, không phải có thể tùy tiện hủy bỏ được.

Nếu một cái tiệc đính hôn cũng có thể lặp đi lặp lại, vậy danh dự nhà họ Mộ tích lũy biết bao nhiêu này cũng sẽ bị tổn hại.

Anh là cậu cả của nhà họ Mộ, không thể không quan tâm đến điều này.

Tóm lại, không phải Mộ Tu Kiệt không có lòng.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, anh muốn bảo vệ người kia, không có nghĩa là anh không tốt với cô.

“Tôi...”

“Tôi cũng có chỗ không đúng.” Cậu cả Mộ bình tĩnh nói, nhưng giọng điệu chưa bao giờ dịu dàng như lúc này.

“Có vài chuyện tôi không thể nói, nhưng tôi đảm bảo với cô, tôi không hề muốn làm tổn thương cô.”

CHƯƠNG 60: ÔI TRỜI! CẬU CẢ THẬT ĐÁNG SỢ!

CHƯƠNG 60: ÔI TRỜI! CẬU CẢ THẬT ĐÁNG SỢ!

“Anh...” Cổ Cơ Uyển hơi không dám tin vào tai mình, Mộ Tu Kiệt lại dùng giọng nhu hoà thể này để nói với mình! Cô cho rằng anh vẫn đang giận.

“Chúng ta làm lành đi.” Tay người đàn ông đặt trên eo cô, nhẹ nhàng kéo vào người anh.

Cổ Cơ Uyển phát hiện mình không thể suy nghĩ, thậm chí không thể hô hấp.

Mặt cậu cả Mộ phóng đại vô hạn trong tầm mắt cô, nhìn ở khoảng cách gần như vậy mà vẫn không có tỳ vết, hoàn mỹ tuyệt đối.

Tay cô vô thức đặt lên trước ngực anh nhưng lại không hề có ý đẩy anh ra.

Anh thật nóng, không, là cô nóng... hình như, đều nóng.

Bây giờ như vậy là có ý gì?

“Mộ... ưm...” Khoảnh khắc đôi môi vừa hé mở, đôi môi nóng rực của anh áp xuống.

Như bị điện giật, có cảm giác trời đất quay cuồng.

Nhưng nửa giây sau Cổ Cơ Uyển đã hoàn toàn đánh mất chính mình.

Trong hơi thở đều là hơi thở của Mộ Tu Kiệt, sự lạnh lẽo của anh, sự nóng bỏng của anh, mâu thuẫn mà dây dưa với cô.

Đến cuối cùng đều hoá thành một ngọn lửa...

Cổ Cơ Uyển không biết mình bị bế lên lúc nào, cũng không biết cúc áo bị mở ra khi nào, càng không biết cô đã quần lên cổ anh từ lúc nào.

Cô không nghĩ được gì nữa, toàn bộ thể giới đều là bóng dáng Mộ Tu Kiệt, hơi thở của Mộ Tu Kiệt.

“Ưm...”

“Cộp” một tiếng, có người va vào cánh cửa.

Hơi thở rối loạn lập tức tản đi.

Mộ Tu Kiệt kéo mạnh chăn lên bọc kín mít cô gái dưới thân.

Anh quay đầu liếc mắt nhìn suýt nữa đã xé nát Lâm Duệ đang đứng ở cửa thành mảnh vụn nhỏ.

“Cậu, cậu, cậu cả...”

Lâm Duệ cảm thấy mình chết chắc rồi, lần này đúng là chết không có chỗ chôn rồi.

Sao anh biết được ban ngày ban mặt họ lại... càng tệ hơn là, họ lại không đóng cửa!

Vừa nãy vì quá chấn động, khi va vào cửa anh ấy mới phản ứng lại.

“Cút!”

Sắc mặt người đàn ông có thể so với bầu trời trước khi bão tố ập tới, mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đoàng!

Tiếng “cút” đó giống một con dao, chém Lâm Duệ suýt ngất.

“Tôi, tôi cút, tôi cút ngay, cút ngay đây!”

Ôi trời! Thật đáng sợ! Ai có thể ngờ được cậu cả nhìn có vẻ lạnh lùng cấm dục, ban ngày ban mặt lại làm việc này chứ!

Có điều, Lâm Duệ vẫn được coi là thuộc hạ trung thành nhất trên đời.

Trước khi cút vẫn còn liều chết nhắc nhở: “Cậu, cậu cả, chú ý... hình tượng.”

“Bốp” một tiếng, chiếc gối mềm mại rơi trên cửa, nặng nề đập lên cánh cửa phòng trong tầm mắt anh ấy.

Lâm Duệ không dám ở lại lâu, cậu cả bảo anh cút thì mau cút!

Anh ấy xoay người, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai biến mất trong thoáng chốc.

“Đáng chết!” Mộ Tu Kiệt cúi đầu nhìn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.
Ngón tay dài kéo lên, khoá quần được anh kéo lại lần nữa, có điều dường như vẫn không thể che được bí mật của nơi nào đó.
Sắc mặt anh âm trầm, chuyện tốt bị cắt ngang rất khó chịu!
Quay đầu nhìn, cô gái trốn ở bên mép giường còn lại, túm chặt lấy chăn chỉ để lộ cái đầu, ánh mắt nhìn anh vẻ đầy phòng bị.
Cố Cơ Uyển cũng không ngờ vừa nãy lại suýt chút nữa làm chuyện đó với cậu cả Mộ.
Ban ngày ban mặt, sao lại... không biết xấu hổ như vậy! Còn bị Lâm Duệ bắt gặp nữa chứ!
Ông trời ơi, sau này làm sao cô còn mặt mũi gặp ai?!

Mộ Tu Kiệt nghiêng người về phía trước, Cố Cơ Uyển lập tức lùi lại sau.
Mi tâm anh khẽ nhíu, chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô.
Cố Cơ Uyển ở trong chăn, luống cuống tay chân kéo lại quần áo mình, vừa ngẩng đầu, vốn định nói gì đó với anh, không ngờ lại nhìn thấy dưới bụng cậu cả Mộ... Hô hấp cô rối loạn, sợ sệt mắt cứ nhìn mãi.
“Thích nhìn vậy à?” Nhìn anh chòng chọc như vậy là muốn khiến anh mất khống chế lần nữa sao?
Vốn còn cảm thấy vừa nãy mình có chút thất thố nhưng đáng sợ bị sợ hãi của cô nhóc này lại khiến anh vui vẻ.
Dứt khoát, thoải mái, không hề có ý che chắn.
Cố Cơ Uyển ước gì có thể dùng chăn che kín người mình, tốt nhất đừng để ai nhìn thấy vẻ mặt quần bách của cô nữa...
Cô không phải cố ý nhìn anh, chỉ là... chỉ là bị dọa sợ thôi mà.
“Xin, xin lỗi, tôi không cố ý...”
“Cố ý gì”
“Không, không có gì” Khó khăn lắm mới sửa sang lại quần áo mình, cô kéo chăn ra, nhảy xuống giường từ đầu bên kia.
Cô vốn định nói cô không cố ý nhìn anh, chỉ là tâm mắt không cẩn thận rơi xuống phía dưới thôi.
Nhưng nếu anh hỏi cố ý nhìn đi đâu thì sẽ lúng túng.
Bình tĩnh, bình tĩnh, vừa nãy chẳng qua chỉ là có chút bộp chộp mà thôi.
Cô nam quả nữ, đều là người thành niên, nhất là với người đàn ông như Mộ Tu Kiệt mà nói.
Bộp chộp một chút, người ta cũng không sao nhưng với cô mà nói đó là chuyện nguy hiểm!
Tuyệt đối không thể giẫm vào vết xe đổ của đời trước!
“Ừm, nếu không có chuyện gì thì tôi về trước đây.” Cô nhanh chân đi về cửa.
“Không cần xin tôi sao?” Người đàn ông ngồi trên giường, rõ ràng hơi thở có chút loạn nhưng anh đã bình tĩnh lại.
Cố Cơ Uyển ngây người, vô thức quay đầu nhìn anh.
Khi không nhìn nơi nào đó thì cậu cả Mộ vẫn lạnh lùng kiêu ngạo, làm gì có dáng vẻ ý loạn tình mê khi nãy?
Quả nhiên chuyện này với đàn ông và phụ nữ mà nói là rất khác nhau.

Đàn ông chỉ là một niềm vui, nhưng phụ nữ, một khi trầm mê sẽ khó mà thoát ra được.
Cô giấu đi tâm tư của mình, lắc đầu: “Chuyện này tôi có thể tự giải quyết.”
Mộ Tu Kiệt nhíu mày, ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm khuôn mặt cô.
Khuôn mặt này vẫn luôn khiến anh cảm thấy rất tò mò, vị trí tàn nhang nhỏ trên mặt vì sao luôn khiến anh nhớ không rõ?
Là trí nhớ anh không tốt hay những vết tàn nhang đó biết di chuyển?
Cố Cơ Uyển bị anh nhìn đến chột dạ, cô sợ nhất là cậu cả Mộ chuyên tâm nhìn mình chằm chằm.
Tàn nhang là cô tùy ý vẽ lên, ai nhớ được vị trí có giống lần trước hay không?
Cô sợ bị anh phát hiện ra gì đó.
Cô quay người mở cửa, nhân lúc này né tránh ánh mắt thăm dò của anh.
“Cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, có điều có một số chuyện tôi nghĩ tự tôi có thể giải quyết, không phiền tới cậu cả Mộ.”
Lời này cô nói ôn hoà nhã nhặn, không hề có chút giận dỗi.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, chỉ chăm chú nhìn bóng lưng cô.

Cố Cơ Uyển cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại căn phòng này nữa, cô luôn cảm thấy nếu tiếp tục ở lại thì bí mật của cô sẽ nhanh chóng bị Mộ Tu Kiệt phát hiện.

“Tôi về trước đây.” Cô muốn đi, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì.

Do dự một chút, cuối cùng cô vẫn nhanh chóng quay lại, ôm bó hoa hồng bị mình đặt ở một bên lên rồi lại nhanh chân đi ra cửa.

“Không giải quyết được thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.” Sau lưng là giọng nói khiến người ta say mê của anh.

Chân Cố Cơ Uyển khẽ run, loạng choạng đi tới cửa, đầu cũng không dám quay lại: “Được, tôi biết rồi.”

Hoảng loạn về phòng mình, “rầm” một tiếng đóng cửa lại, thậm chí cô còn khoá cửa sau đó mới thở mạnh một hơi.

Một người đàn ông lại có thể khiến chân phụ nữ run rẩy bất cứ lúc nào, thật sự rất đáng sợ.

Điều đáng sợ không phải áp lực anh mang lại mà là mị lực khiến người khác điên cuồng của anh!

Mị được biết đi, cái danh này cũng không phải chỉ là hư danh!

Chỉ nghe giọng nói khàn khàn của anh thôi đã cảm thấy toàn thân nhũn ra, chẳng trách vừa nãy bị anh hôn, người cô lại hoàn toàn mất ý thức.

Người đàn ông như vậy sẽ nguy hiểm thế nào?

Cô còn dám lại gần, không tránh đi thật xa đúng là không sợ chết!

Hồ...

Hít sâu một hơi, khó khăn lắm Cố Cơ Uyển mới khiến bản thân miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Cô đứng thẳng người phát hiện trong lòng vẫn ôm bó hoa hồng đỏ thắm.

Hoa cậu cả Mộ tặng...

Không ổn rồi! Hồ hấp cô lại bắt đầu rối loạn, trong đầu lại đây ập bóng dáng người đàn ông đó, ngay cả khoảng mũi đường như cũng là mùi hương của anh!

Cố Cơ Uyển hoảng loạn tìm một nơi cắm hoa, không dám ôm nữa.

Ôm nó giống như ôm cậu cả Mộ, toàn thân nóng rực... Mẹ ơi! Có còn để người ta sống nữa không?!

Vừa cắm hoa xong thì chuông điện thoại vang lên, cô nhìn màn hình, là Đàm Kiệt.

“Từ Lạp đâu? Bảo cô ấy nói chuyện với tôi” Cố Cơ Uyển hờ hững nói.

Đâu bên kia, dường như Tô Từ Lạp lấy dũng khí rất lớn mới nhận điện thoại: *Uyển Uyển...”

“Cậu là heo à? Sao tớ lại có một đồng đội heo như cậu thế này? Cậu muốn hố chết tớ hay hố chết bản thân cậu?”

Cố Cơ Uyển vừa lên tiếng đã trách cứ.

Tô Từ Lạp biết mình sai nên không dám lên tiếng.

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển mắng đủ mới miễn cưỡng ôn hoà nói: “Chuyện này để tớ giải quyết.”

CHƯƠNG 61: CHỈ CẬU CẢ MỚI CÓ KHẨU VỊ NHƯ THỂ NÀY THÔI

CHƯƠNG 61: CHỈ CẬU CẢ MỚI CÓ KHẨU VỊ NHƯ THỂ NÀY THÔI

Bây giờ là hơn ba giờ chiều, còn bốn tiếng nữa là đến cuộc họp gia đình.

Cố Cơ Uyển muốn ra ngoài, Lâm Duệ tìm tài xế cho cô ấy.

Trước lúc đi về, Lâm Duệ còn hơi bất an: “Không cần cậu cả ở bên mợ chủ chứ?”

“Từ bao giờ mà cậu cả nhà cậu lại rảnh rỗi đến như thế? Đi dạo phố với tôi hả?” Cố Cơ Uyển tùy tiện hỏi một câu.

Không ngờ Lâm Duệ lại nghiêm túc cân nhắc đến vấn đề này.

Đương nhiên cậu cả không rảnh rỗi, hôm nay không đi làm, anh cũng mang theo laptop bên mình để có thể xử lý công việc bất kỳ lúc nào.

Có điều nếu như cô chủ yêu cầu cậu chủ đi dạo phố với cô ấy, Lâm Duệ nghĩ chắc cậu chủ sẽ đồng ý thôi.

Đừng hỏi vì sao anh ta biết, đều là đàn ông với nhau, chỉ nhìn thái độ ban nãy của cậu chủ với cô chủ là anh ta biết ngay!

Bây giờ cô chủ có yêu cầu gì, ngoại trừ những chuyện liên quan đến nguyên tắc thì cậu chủ đều không từ chối.

“Cô chủ, vậy, có cần tôi bầu bạn không?” Anh ta vẫn thấy không yên tâm.

“Anh đi với tôi làm gì? Chỉ đi dạo phố ăn cơm xem phim thôi, muốn lượn lờ phố xá với tôi hả? Anh muốn làm lớp dự phòng?”

Gương mặt Lâm Duệ đỏ bừng, anh ta hốt hoảng lùi về sau hai bước.

Gương mặt cô chủ...khiến cho người khác nuốt không trôi, cũng chỉ mỗi cậu chủ mới có khẩu vị nặng đến vậy mà thôi!

Cố Cơ Uyển cười khinh bỉ, rồi gọi tài xế lái xe đi.

Trước lúc đi, cô còn không quên dặn với lại: “Giúp tôi tìm một trường dạy lái xe nào tiện một chút, tôi muốn nhanh chóng thi lấy bằng lái xe”

“Được.” Lâm Duệ gật đầu, tiễn chiếc xe đi bằng mắt.

Trên đường về, Cố Cơ Uyển lấy điện thoại ra, tùy tiện lướt chơi chơi, đám người trên Facebook vẫn tác oai tác quái như vậy.

Không biết có bao nhiêu là nick ảo, nhưng vẫn có thể nhìn ra rất nhiều người đang mang Tử Lạp làm màu, giả vờ tự sát gì đấy.

Hôm nay cô đã dặn dò Đàm Kiệt không được để cho Tử Lạp đụng đến điện thoại.

Nếu như để cho cô ấy đọc được những thứ này, không biết cô ấy sẽ buồn bã đến mức nào nữa.

Cô mở zalo lên, nhắn cho Đàm Kiệt vài câu rồi mới dặn tài xế đưa cô ra khu thương mại ở trung tâm thành phố.

Bốn giờ rưỡi chiều, Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong đến ngoài phòng bệnh của bệnh viện Thượng Đức.

Cố Cơ Uyển xách túi lớn túi nhỏ, rồi gõ cửa phòng bệnh của Dương Băng Băng.

Sau khi gây gỗ với nhau một chặp, nhà họ Dương đã cắt cử vệ sĩ sang đây canh chừng ngay trước cửa, cũng không lo Cố Cơ Uyển gây ra phiền toái gì.

Có điều, Mộ Hạo Phong bị cản lại, những người nguy hiểm không được phép vào phòng.

“Tớ tự vào là được rồi, chỉ có điều xin lỗi cậu nha, tớ sẽ ra nhanh thôi” Cố Cơ Uyển nhìn anh ta.

Mộ Hạo Phong do dự một lúc rồi mới gật đầu, anh ta đứng chờ cô ở ngoài hành lang.

Ở trong phòng, Anh Đài, cạ cứng của Dương Băng Băng đang ngồi nghịch điện thoại, đọc những bình luận chửi mắng Tử Lạp, chửi càng ác thì bọn họ càng vui.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển đi vào, Dương Băng Băng lập tức lập tức nằm lì trên giường như thể bệnh nặng lắm vậy.

“Cô đến đây làm gì?” Dương Băng Băng nhìn Anh Đài, Anh Đài lùi sang một bên trong vô thức.

“Không cần phải lên quay video gì cả, tôi sẽ không đụng đến cô, cũng sẽ không có cô cơ hội làm hại tôi”

Cô Cơ Uyển liếc nhìn Anh Đài rồi cười lạnh.

Anh Đài trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng: “Đồ xấu xí, ai dám quay lên cô?”

“Thế là tốt nhất.” Cổ Cơ Uyển nhún vai, đặt đồ lên chiếc bàn ở một bên.

Dương Băng Băng lơ đãng nhìn thấy một chiếc túi xách, ánh mắt bèn dán chặt vào nó.

CHANEL, DIOR, LV

Cái đồ xấu xí này mang nhiều hàng hóa của thương hiệu cao cấp đến đây làm gì? Chắc chắn không có ý tốt!

Nhưng mà, đây đều là hàng hóa của những thương hiệu mà cô ta thích! Ơm, đến khoe chứ gì?

“Quả nhiên vợ được nhà giàu nên cũng mua toàn hàng hóa của thương hiệu cao cấp không nhỉ!” Dương Băng Băng hừ lạnh.

“Chẳng phải mang quà sang bồi thường xin lỗi cô à?” Cổ Cơ Uyển than nhẹ như thế bất đắc dĩ lắm.

“Tha cho Tử Lạp đi, chúng tôi nhận thua rồi, những thứ này đều là thành ý của chúng tôi, hy vọng cô có thể nương tay.”

“Chỉ với những thứ đồ này mà đòi mua chuộc tôi à? Tôi bị Tử Lạp ép đến suýt chết, tính mạng của tôi không đáng tiền sao?”

Dương Băng Băng ngẫm nghĩ một lúc, cô ta chợt nhớ ra điều gì đó, gương mặt trở nên sa sầm: “Cổ Cơ Uyển, cô đang quay lên!”

Rồi cô ta lập tức xì mặt xuống, thấp giọng hừ một tiếng: “Các người đừng ức hiếp tôi nữa, tôi đã thành ra như vậy rồi, các người muốn phải thế nào nữa cơ chứ?”

Trông cô ta giống hệt như bị ức hiếp vào đường cùng, không còn sức để phản kháng nổi vậy.

Cô Cơ Uyển nở nụ cười khinh thường: “Dương Băng Băng, cô bớt miệng lưỡi đi, tôi không giống cô đâu, tôi ghét nhất là cái trò quay lên.”

Cô móc điện thoại trong túi ra, đặt sang một bên rồi lật hết những cái túi trên người mình ra, thậm chí đến túi xách cũng trút ngược cho cô ta coi.

“Thế nào? Tôi có còn thứ gì có thể quay lên được hay không?”

Đến bây giờ Dương Băng Băng mới thấy yên tâm, cô ta lập tức ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn cô: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Tôi chỉ hy vọng cô tha cho Tử Lạp, hôm nay suýt chút nữa là cô ấy đã nhảy lầu tự sát rồi, nếu như vì ngón thù đoạn của cô mà hại chết một mạng người, các cô cũng phải chịu trách nhiệm.”

Gương mặt Cổ Cơ Uyển lạnh xuống: “Cô giả vờ tự sát, cố ý để lại một bức di thư ăn nói mập mờ, muốn khiến cho Tử Lạp mang danh tội phạm giết người.”

“Nhưng mà Tử Lạp vốn không hề đắc tội với cô, cô hại cô ấy cũng để báo thù tôi mà thôi.”

“Tử Lạp là người vô tội vô duyên vô cớ bị cô vứt xuống nước, cô ấy đã thảm thương như vậy rồi, đủ chưa hả?”

“Đủ rồi?” Dương Băng Băng cười lạnh rồi nhướn mày nhìn cô: “Cổ Cơ Uyển, cô còn sống tốt như thế thì sao mà đủ?”

“Quả nhiên cô muốn đối phó tôi!” Cổ Cơ Uyển tỏ vẻ phẫn nộ: “Chuyện này không có liên quan gì đến Tử Lạp hết, sao cô lại lợi dụng cô ấy?”

“Muốn trách thì chỉ có thể trách cô ta mà thôi, chơi với ai mà không được, chơi với loại người đê tiện như cô làm chi!”

Sau khi xác định trên người cô không có thứ gì để quay lên, Dương Băng Băng cũng không cần phải giả vờ bệnh như thế sắp chết đến nơi nữa.

Gương mặt ác độc của cô ta đập hết vào tầm mắt của Cổ Cơ Uyển.

“Tôi nói cho cô biết, chỉ cần cô còn sống yên ổn thì chuyện này chưa xong đâu.”

“Rốt cuộc cô còn muốn làm gì nữa?” Lồng ngực Cổ Cơ Uyển liên tục phập phồng như thế sắp bị tức chết đến nơi vậy!

“Cô đoán xem?” Dương Băng Băng ra vẻ thắng lợi đã nằm trong tay cô ta rồi, thái độ hết sức vênh váo tự đắc.

“Rốt cuộc tôi đã đắc tội cô ở đâu? Sao cô lại cố tình tìm người mua nick ảo bôi đen tôi, nói tôi quan hệ bừa bãi,

phản bội!”

Có lẽ là vì giận dữ, giọng nói của Cố Cơ Uyển không hề nhỏ một chút nào.

Cô ta tức giận nói rằng: “Trên thực tế, tôi không hút thuốc không uống rượu, tấm hình đó chỉ là dàn dựng mà thôi, thế mà lại bị những kẻ có bụng dạ thâm hiểm như mấy người lợi dụng, làm tổn thương tôi, vu oan giá họa cho tôi!”

“Thế thì sao? Ai kêu cô chụp tấm hình đó làm chi, vui không? Bây giờ vui rồi chứ gì?”

Thật chất Dương Băng Băng cũng không biết vì sao tấm hình đó lại bị tung ra ngoài, nhưng mà vừa đúng lúc lại có thể lấy nó làm công cụ công kích cô

“Dương Băng Băng! Cô quá đáng quá rồi đấy!” Cố Cơ Uyển siết chặt nắm tay.”Nói thế nghĩa là cô không chịu thôi chứ gì?”

“Trừ phi cô công khai xin lỗi tôi, thừa nhận mình đã từng quan hệ với rất nhiều người đàn ông, từ năm mười ba tuổi đã theo trai giàu.”

Đợi sau khi cô ta thừa nhận chuyện này, để em xem cậu Cố có cần một người phụ nữ lăng loàn bị chơi nát như cô ta hay không!

Chỉ cần cô ta bị cậu Cố vứt bỏ, sau này vĩnh viễn cũng không trở mình được!

“Dương Băng Băng, cô còn muốn vu oan cho tôi bằng những chuyện không có thực à, cô quá quái lắm!”

Cố Cơ Uyển tức giận muốn điên, cô giậm chân bỏ đi!

Không ngờ lại bỏ đi như thế này! Cô ta dễ dàng bị đánh bại như vậy đó à?

<div class="post_content" style="height: auto !important;"><section class="title-section"><h1 class="title-header">Truyện: Đệ nhất sủng – Cố Cơ Uyển (tác giả: Sơ Cửu) – Chương 61</h1></section><!-- .share-buttons -->

<!-- Facebook Like Button -->

```
<script>(function(d, s, id) {
var js, fjs = d.getElementsByTagName(s)[0];
if (d.getElementById(id)) {return;}
js = d.createElement(s); js.id = id;
js.src = "//connect.facebook.net/en_US/all.js#xfbml=1";
fjs.parentNode.insertBefore(js, fjs);
}(document, 'script', 'facebook-jssdk'));
</script>
```

<!-- Google+ Button -->

```
<script type="text/javascript">
(function() {
var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true;
po.src = '//apis.google.com/js/plusone.js';
var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s);
})();
</script>
<ul class="share-buttons unstyled clearfix">
<li class="twitter">
<iframe id="twitter-widget-0" scrolling="no" frameborder="0" allowtransparency="true" allowfullscreen="true"
```

```

class="twitter-share-button twitter-share-button-rendered twitter-tweet-button" style="position: static; visibility:
visible; width: 60px; height: 20px;" title="Twitter Tweet Button"
src="https://platform.twitter.com/widgets/tweet_button.96fd96193cc66c3e11d4c5e4c7c7ec97.vi.html#dnt=false&
&id=twitter-widget-0&lang=vi&original_referer=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com%2Ftruyen-de-
nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-
61%2F&size=m&text=Truy%E1%BB%87n%3A%20%C4%90%E1%BB%87%20nh%E1%BA%A5t%
20s%E1%BB%A7ng%20-
%20C%E1%BB%91%20C%C6%A1%20Uy%E1%BB%83n%20(t%C3%A1c%20gi%E1%BA%A3%3A%20S%
C6%A1%20C%E1%BB%ADu)%20-%20Ch%C6%B0%C6%A1ng%2061%20-
%20T%C3%A2m%20linh%20247&time=1604513185076&type=share&url=https%3A%2F%2Fta
mlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61%2F"></iframe>
<script>!function(d,s,id){var js,fjs=d.getElementsByTagName(s)
[0],p=/^http/.test(d.location)?'http':'https';if(!d.getElementById(id))
{js=d.createElement(s);js.id=id;js.src=p+'://platform.twitter.com/widgets.js';fjs.parentNode.insertBefore(js,fjs);}}
(document, 'script', 'twitter-wjs');</script>
</li><li>
<div class="fb-share-button" data-href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-
chuong-61/" data-layout="button_count"></div>
</li>
<li class="facebook">
<div id="fb-root" class=" fb_reset"><div style="position: absolute; top: -10000px; width: 0px; height: 0px;">
<div></div></div><div class="fb-like" data-href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-
uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61/" data-send="false" data-layout="button_count" data-width="100" data-show-
faces="false" data-font="arial"></div>
</li>
<li class="google">
<div id="__plusone_0" style="position: absolute; width: 450px; left: -10000px;"><iframe ng-non-bindable=""
frameborder="0" hspace="0" marginheight="0" marginwidth="0" scrolling="no"
style="position:absolute;top:-10000px;width:450px;margin:0px;border-style:none" tabindex="0" vspace="0"
width="100%" id="IO_1604513184463" name="IO_1604513184463"
src="https://apis.google.com/se/0/_/+1/fastbutton?
usegapi=1&size=medium&origin=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com&url=https%3A%2F%2Fta
mlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-
61%2F&gsrc=3p&jsh=m%3B%2F_%2Fscs%2Fapps-
static%2F_%2Fjs%2Ffk%3Dz.gapi.vi.aRpE1x_ZvKw.O%2Fam%3DwQE%2Fd%3D1%2Fct%3Dzgms%2Frs%3
DAGLTcCOHDDQzdPGhfvdZJm9oteM-
1sHQ%2Fm%3D__features_#_methods=onPlusOne%2C_ready%2C_close%2C_open%2C_resizeMe%2C_rend
erstart%2Concircled%2Cdrefresh%2Cerefresh%2Conload&id=IO_1604513184463&_gfid=IO_1604513
184463&parent=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com&pfname=&rpctoken=14624174" data-
gapiattached="true"></iframe><div class="g-plusone" data-size="medium" data-
href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61/" data-gapiscan="true"
data-onload="true" data-gapistub="true"></div>
</li>
<li class="pinterest">
<a href="javascript:void((function(){var
e=document.createElement('script');e.setAttribute('type','text/javascript');e.setAttribute('charset','UTF-
8');e.setAttribute('src','/assets.pinterest.com/js/pinmarklet.js?
r='+Math.random()*99999999);document.body.appendChild(e}))());"></a>

</li>

</ul><!-- //share-buttons -->

<h2 class="chapter-title">CHƯƠNG 61: CHỈ CẬU CÁ MỎI CÓ KHẤU VỊ NHƯ THỂ NÀY THÔI</h2><p>Bây giờ là hơn ba giờ chiều, còn bốn tiếng nữa là đến cuộc họp gia đình.<br>Cố Cơ Uyển muốn ra ngoài, Lâm Duệ tìm tài xế cho cô ấy.<br>Trước lúc đi về, Lâm Duệ còn hơi bất an: “Không cần cậu cả ở bên mợ chủ chứ?”<br>“Từ bao giờ mà cậu cả nhà cậu lại rảnh rỗi đến như thế? Đi dạo phố với tôi hả?” Cố Cơ Uyển tùy tiện hỏi một câu.<br>Không ngờ Lâm Duệ lại nghiêm túc cân nhắc đến vấn đề này.<br>Đương nhiên cậu cả không rảnh rỗi, hôm nay không đi làm, anh cũng mang theo laptop bên mình để có thể xử lý công việc bất kỳ lúc nào.<br>Có điều nếu như cô chủ yêu cầu cậu chủ đi dạo phố với cô ấy, Lâm Duệ nghĩ chắc cậu chủ sẽ đồng ý thôi.<br>Đừng hỏi vì sao anh ta biết, đều là đàn ông với nhau, chỉ nhìn thái độ ban nãy của cậu chủ với cô chủ là anh ta biết ngay!<br>Bây giờ cô chủ có yêu cầu gì, ngoại trừ những chuyện liên quan đến nguyên tắc thì cậu chủ đều không từ chối.<br>“Cô chủ, vậy, có cần tôi bầu bạn không?” Anh ta vẫn thấy không yên tâm.<br>“Anh đi với tôi làm gì? Chỉ đi dạo phố ăn cơm xem phim thôi, muốn lượn lờ phố xá với tôi hả? Anh muốn làm lớp dự phòng?”<br>Gương mặt Lâm Duệ đỏ bừng, anh ta hốt hoảng lùi về sau hai bước.<br>Gương mặt của cô chủ... khiến cho người khác nuốt không trôi, cũng chỉ mỗi cậu chủ mới có khẩu vị nặng đến vậy mà thôi!<br>Cố Cơ Uyển cười khinh bỉ, rồi gọi tài xế lái xe đi.<br>Trước lúc đi, cô còn không quên dặn với lại: “Giúp tôi tìm một trường dạy lái xe nào tiện một chút, tôi muốn nhanh chóng thi lấy bằng lái xe”<br>“Được.” Lâm Duệ gật đầu, tiễn chiếc xe đi bằng mắt.<br>Trên đường về, Cố Cơ Uyển lấy điện thoại ra, tùy tiện lướt chơi chơi, đám người trên Facebook vẫn tác oai tác quái như vậy.<br>Không biết có bao nhiêu là nick ảo, nhưng vẫn có thể nhìn ra rất nhiều người đang mang Tử Lạp làm màu, giả vờ tự sát gì đấy.</p></div>

<div class="google-auto-placed ap\_container" style="width: 100%; height: auto; clear: both; text-align: center;"><ins data-ad-format="auto" class="adsbygoogle adsbygoogle-noablate" data-ad-client="ca-pub-2467012243851988" data-adsbygoogle-status="done" style="display: block; margin: auto; background-color: transparent; height: 280px;"><ins id="aswift\_5\_expand" style="display:inline-

table;border:none;height:280px;margin:0;padding:0;position:relative;visibility:visible;width:614px;background-color:transparent;"><ins id="aswift\_5\_anchor" style="display: block; border: none; height: 280px; margin: 0px; padding: 0px; position: relative; visibility: visible; width: 614px; background-color: transparent; overflow: visible;"><iframe id="aswift\_5" name="aswift\_5" style="left:0;position:absolute;top:0;border:0;width:614px;height:280px;" sandbox="allow-forms allow-popups allow-popups-to-escape-sandbox allow-same-origin allow-scripts allow-top-navigation-by-user-activation" width="614" height="280" frameborder="0" src="https://googleads.g.doubleclick.net/pagead/ads?guci=2.2.0.0.2.2.0.0&amp;client=ca-pub-2467012243851988&amp;output=html&amp;h=280&amp;adk=3599380575&amp;adf=3386904110&amp;pi=t.aa~a.1828190041~i.18~rp.4&amp;w=614&amp;fwrn=4&amp;fwrnh=100&amp;lmt=1604513184&amp;num\_ads=1&amp;rafmt=1&amp;armr=3&amp;sem=mc&amp;pwprc=1303685347&amp;psa=1&amp;ad\_type=text\_image&amp;format=614x280&amp;url=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61%2F&amp;flash=0&amp;fwr=0&amp;pra=3&amp;rh=154&amp;rw=613&amp;rpe=1&amp;resp\_fmfts=3&amp;wgl=1&amp;fa=27&amp;adsid=ChAIgL-J\_QUQ1fflpvXQjOZW Ei8AOCs2XwDpTjEfSwXaGT6DwCluZFDaLExXtbAMZLu0CPgAk74P6a0Bw6EQkBzyig&amp;tt\_state=W3siaXNzdWVyT3JpZ2luIjoiaHR0cHM6Ly9hZHNlcnZpY2UuZ29vZ2xlLmNvbSIsInN0YXRlIjowfSx7Imlzc3Vlck9yaWdpbil6Imh0dHBzOi8vYXR0ZXN0YXRpb24uYW5kcm9pZC5jb20iLCJzdGF0ZSI6MH1d&amp;dt=1604513184869&amp;bpp=2&amp;bdt=1003&amp;idt=-M&amp;shv=r20201029&amp;cbv=r20190131&amp;ptt=9&amp;saldrr=aa&amp;abxe=1&amp;cookie=ID%3D03f13728a0333108-

223175c48bc4003d%3AT%3D1604506841%3ART%3D1604506841%3AS%3DALNI\_MYkQB6CPke565wynz7  
eRtuBfpdnuw&prev\_fmfts=0x0%2C728x90%2C965x200&nras=2&correlator=6243504515937&a  
mp;frm=20&pv=1&ga\_vid=247753896.1604506841&ga\_sid=1604513185&ga\_hid=8199630  
42&ga\_fc=0&iag=0&icsg=853264141157375&dssz=55&mdo=0&mso=0&u\_t  
z=420&u\_his=50&u\_java=0&u\_h=864&u\_w=1536&u\_ah=824&u\_aw=1536&  
u\_cd=24&u\_nplug=3&u\_nmime=4&adx=15&ady=1482&biw=965&bih=754&  
scr\_x=0&scr\_y=0&oid=3&pvsid=3665164433310881&pem=555&ref=https%3A%2F%  
2Ftamlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-  
60%2F&rx=0&eae=0&fc=1408&brdim=0%2C0%2C0%2C1536%2C0%2C1536%2C8  
24%2C982%2C754&vis=1&rsz=%7C%7Cs%7C&abl=NS&fu=8320&bc=31&jar=  
2020-11-04-

17&ifi=5&uci=a!5&btvi=1&fsb=1&xpc=R16PYpiyMA&p=https%3A//tamlinh247.  
com&dtd=21" marginwidth="0" marginheight="0" vspace="0" hspace="0" allowtransparency="true"  
scrolling="no" allowfullscreen="true" data-google-container-id="a!5" data-google-query-  
id="CKrM1rO96ewCFVpilgodwyINdQ" data-load-complete="true"></iframe></ins></ins></div>

<p>Hôm nay cô đã dặn dò Đàm Kiệt không được để cho Từ Lạp đụng đến điện thoại.<br>Nếu như để cho cô ấy  
đọc được những thứ này, không biết cô ấy sẽ buồn bã đến mức nào nữa.<br>Cô mở zalo lên, nhắn cho Đàm Kiệt  
vài câu rồi mới dặn tài xế đưa cô ra khu thương mại ở trung tâm thành phố.<br>Bốn giờ rưỡi chiều, Cổ Cơ Uyển  
và Mộ Hạo Phong đến ngoài phòng bệnh của bệnh viện Thượng Đức.<br>Cổ Cơ Uyển xách túi lớn túi nhỏ, rồi gõ  
cửa phòng bệnh của Dương Băng Băng.<br>Sau khi gây gổ với nhau một chập, nhà họ Dương đã cắt cử vệ sĩ sang  
đây canh chừng ngay trước cửa, cũng không lo Cổ Cơ Uyển gây ra phiền toái gì.<br>Có điều, Mộ Hạo Phong bị  
cản lại, những người nguy hiểm không được phép vào phòng.<br>“Tớ tự vào là được rồi, chỉ có điều xin lỗi cậu  
nha, tớ sẽ ra nhanh thôi” Cổ Cơ Uyển nhìn anh ta.<br>Mộ Hạo Phong do dự một lúc rồi mới gật đầu, anh ta đứng  
chờ cô ở ngoài hành lang.<br>Ở trong phòng, Anh Đài, cạ cứng của Dương Băng Băng đang ngồi nghịch điện  
thoại, đọc những bình luận chửi mắng Từ Lạp, chửi càng ác thì bọn họ càng vui.<br>Nhìn thấy Cổ Cơ Uyển đi  
vào, Dương Băng Băng lập tức lập tức nằm lì trên giường như thể bệnh nặng lắm vậy.<br>“Cô đến đây làm gì?”  
Dương Băng Băng nhìn Anh Đài, Anh Đài lúi sang một bên trong vô thức.<br>“Không cần phải lén quay video gì  
cả, tôi sẽ không đụng đến cô, cũng sẽ không có cô cơ hội làm hại tôi”<br>Cổ Cơ Uyển liếc nhìn Anh Đài rồi cười  
lạnh.<br>Anh Đài trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng: “Đồ xấu xí, ai dám quay lén cô?”<br>“Thế là tốt nhất.” Cổ Cơ  
Uyển nhún vai, đặt đồ lên chiếc bàn ở một bên.<br>Dương Băng Băng lơ đãng nhìn thấy một chiếc túi xách, ánh  
mắt bèn dán chặt vào nó.<br>CHANEL, DIOR, LV<br>Cái đồ xấu xí này mang nhiều hàng hóa của thương hiệu  
cao cấp đến đây làm gì? Chắc chắn không có ý tốt!<br>Nhưng mà, đây đều là hàng hóa của những thương hiệu  
mà cô ta thích! Ơm, đến khoe chứ gì?<br>“Quả nhiên vợ được nhà giàu nên cũng mua toàn hàng hóa của thương  
hiệu cao cấp không nhì!” Dương Băng Băng hừ lạnh.<br>“Chẳng phải mang quà sang bồi thường xin lỗi cô à?”  
Cổ Cơ Uyển than nhẹ như thể bất đắc dĩ lắm.<br>“Tha cho Từ Lạp đi, chúng tôi nhận thua rồi, những thứ này đều  
là thành ý của chúng tôi, hy vọng cô có thể nương tay.”<br>“Chỉ với những thứ đồ này mà đòi mua chuộc tôi à?  
Tôi bị Từ Lạp ép đến suýt chết, tính mạng của tôi không đáng tiền sao?”<br>Dương Băng Băng ngẫm nghĩ một  
lúc, cô ta chợt nhớ ra điều gì đó, gương mặt trở nên sa sầm: “Cổ Cơ Uyển, cô đang quay lén!”</p></div>

id="MarketGidComposite1004041\_1749c" style="overflow: visible !important; visibility: visible !important;  
width: auto; height: auto !important; display: block; animation: 0s ease 0s 1 normal none running none !important;  
backface-visibility: visible !important; background: none 0px 0px / auto repeat scroll transparent !important;  
border-width: medium !important; border-style: none !important; border-color: inherit !important; border-image:  
none 100% / 1 / 0 stretch !important; border-radius: 0px !important; border-collapse: separate !important; border-  
spacing: 0px !important; bottom: auto !important; box-shadow: none !important; caption-side: top !important;  
clear: none !important; clip: auto !important; color: inherit !important; columns: auto auto !important; column-fill:  
balance !important; column-gap: normal !important; column-rule: medium none currentcolor !important; content:  
normal !important; counter-increment: none !important; counter-reset: none !important; cursor: auto !important;  
direction: ltr !important; empty-cells: show !important; font-family: inherit !important; font-size: medium

!important; font-style: normal !important; font-variant: normal !important; font-weight: normal !important; hyphens: none !important; left: auto !important; letter-spacing: normal !important; line-height: normal !important; list-style: outside none disc !important; margin: 10px 0px 0px !important; max-height: none !important; max-width: none !important; min-height: 0px !important; min-width: 0px !important; opacity: 1 !important; outline: none medium !important; padding: 0px !important; break-after: auto !important; break-before: auto !important; break-inside: auto !important; perspective: none !important; perspective-origin: 50% 50% !important; position: static !important; quotes: &quot;&quot; &quot;&quot; &quot;&quot; &quot;&quot; &quot;&quot; &quot;&quot; !important; right: auto !important; table-layout: auto !important; text-align: inherit !important; text-decoration-line: none !important; text-decoration-style: solid !important; text-decoration-color: inherit !important; text-indent: 0px !important; text-shadow: none !important; text-transform: none !important; top: auto !important; transform: none !important; transform-style: flat !important; transition: none 0s ease 0s !important; unicode-bidi: normal !important; vertical-align: baseline !important; white-space: normal !important; word-spacing: normal !important; z-index: auto !important;" class="\_mgw\_1004041 \_mgVideoBlock\_1004041 yui3-cssreset" data-mgloaded="true"><style id="ssp\_doubleclick\_1749c" class="MarketGidC1004041" type="text/css">.MarketGidDButton1004041{display: inline-block;width: 80px;height: 80px;background-color: RGBA(0,0,0,0.4);border: 2px solid white;border-radius: 999px;color: white !important;font: normal 500 24px/80px "Sans", sans-serif;transform: scale3d(0.0001,0.0001,0.0001);text-align: center;text-shadow: none;position: absolute;text-decoration: none !important;transition:all 1s;}.MarketGidDLayout1004041{height: 100%;width: 100% !important;position: absolute !important;top: 0px;left: 0px;background-color: rgba(0, 0, 0, 0.5);z-index: 99999;}#MarketGidComposite1004041 .mgline {position:relative}</style><style id="main\_1749c" class="MarketGidC1004041" type="text/css">@import url('https://fonts.googleapis.com/css?family=Roboto:300,300i,400,400i,500,500i,700,700i,900,900i&display=swap&subset=cyrillic,greek,vietnamese') ; @import url('https://fonts.googleapis.com/css?family=Open+Sans'); .mgbox { padding: 0 !important; position: relative !important; text-align: center; vertical-align: top !important; margin: 0 auto; border-style: none; display: -ms-flexbox; display: -webkit-flex; display: flex; -webkit-flex-direction: row; -ms-flex-direction: row; flex-direction: row; -webkit-flex-wrap: wrap; -ms-flex-wrap: wrap; flex-wrap: wrap; line-height: 100% !important; transition: none !important; box-sizing: border-box; width: 100%; max-width: 100%; font-family: 'Helvetica', 'Open Sans', sans-serif; font-weight: 700; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline { background: #f1f1f1; cursor: pointer; display: inline-block; \_overflow: hidden; \*zoom: 1; \*display: inline; border: none; box-sizing: border-box; display: -ms-flexbox; display: -webkit-flex; display: flex; -webkit-flex-direction: column; -ms-flex-direction: column; flex-direction: column; word-wrap: break-word; vertical-align: top; position: relative; width: 100%; max-width: 100%; margin: 0; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline .image-with-text { width: 100% !important; height: auto; max-width: 1200px; margin: 0 auto; position: relative; } @media screen and (-ms-high-contrast: active), (-ms-high-contrast: none) { .mgline .image-with-text { height: 100% !important; } } @media all and (-ms-high-contrast: none), (-ms-high-contrast: active) { .mgline .image-with-text { height: 100% !important; } } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline .image-container { position: relative; } #MarketGidComposite1004041\_1749c div.mcimg { padding: 0; text-align: center; display: block !important; float: left; width: 50%; max-width: 300px; margin-right: 15px; } #MarketGidComposite1004041\_1749c img.mcimg { border-style: none; width: 100%; height: auto !important; max-width: 492px; max-height: 328px; box-sizing: border-box; display: block; margin: 0; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline .text-elements { margin-right: 1%; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline .text-elements a { text-decoration: none; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mctitle { text-align: left; margin: 5px 0 5px; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mctitle a { font-weight: 700; font-size: 22px; line-height: 1.2; font-style: normal; text-decoration: none; color: #000; font-family: 'Roboto', sans-serif; overflow: hidden; text-overflow: ellipsis; display: -webkit-box; max-height: 52px; -webkit-line-clamp: 2; -webkit-box-orient: vertical; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline:hover .mctitle a { text-decoration: none; } #MarketGidComposite1004041\_1749c .mcdomain { display: block; text-align: left; margin: 2% 0 2px; }



```
#MarketGidComposite1004041_1749c .mcdomain a { font-weight: 700; font-size: 17px; line-height: 1.1; letter-spacing: 0.1em; font-style: normal; text-decoration: none; color: #b2d431; font-family: 'Roboto', sans-serif; display: block; overflow: hidden; text-transform: uppercase; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdesc { display: block; text-align: left; margin: 1% 0 0; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdesc a { font-weight: 700; font-size: 18px; line-height: 1.1; font-style: normal; text-decoration: none; color: #696969; font-family: 'Roboto', sans-serif; display: block; text-transform: none; overflow: hidden; text-overflow: ellipsis; display: -webkit-box; max-height: 38px; -webkit-line-clamp: 2; -webkit-box-orient: vertical; } @supports not (flex-wrap: wrap) { #MarketGidComposite1004041_1749c .mgbox { display: block !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mgline { display: inline-block !important; } } #MarketGidComposite1004041_1749c .mgline .text-elements .fake { display: block; visibility: hidden; height: 2px; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mglbtn { position: absolute; bottom: 10%; right: 15px; text-align: left; color: #fff; font-size: 11px; line-height: 1.1; font-family: 'Helvetica', 'Open Sans', sans-serif; box-sizing: border-box; text-transform: uppercase; border-radius: 2px; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mglbtn > a { text-decoration: none; color: #fff; font-weight: 500; background: #b24e32; padding: 10px 15px 10px 10px; font-size: 17px; font-family: 'Roboto', sans-serif; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mglbtn span { position: relative; top: 0; left: 5px; font-size: 20px; } #MarketGidComposite1004041_1749c img.mcimgad { position: absolute; bottom: 0; right: 0; z-index: 999; opacity: 0.7; width: 20px; height: 20px; display: none; } #MarketGidComposite1004041_1749c span.mghead { display: none !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mgarrowbox, #MarketGidComposite1004041_1749c .mgbuybox { display: none; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdomain-top { display: block !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdomain { display: none; } #MarketGidComposite1004041_1749c span.mghead { display: none !important; } @media (max-width: 480px) { #MarketGidComposite1004041_1749c div.mcimg { float: none !important; margin: 0 !important; width: 100% !important; max-width: 492px !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mgline .text-elements { margin: 2% !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mctitle a { font-size: 20px !important; max-height: 48px !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdomain a { font-size: 15px !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mcdesc a { font-size: 16px !important; max-height: 34px !important; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mglbtn { position: relative !important; left: 0 !important; padding: 20px 0 10px !important; display: flex; width: 100%; } #MarketGidComposite1004041_1749c .mglbtn > a { display: block; width: 100%; text-align: center; font-size: 15px !important; } } </style><style id="reject_1749c" class="MarketGidC1004041" type="text/css">#MarketGidComposite1004041_1749c div.mcimg a.close-informer {width: 14px;height: 14px;background-image: url("data:image/png;base64,iVBORw0KGgoAAAANSUHEUGAAAAA4AAAOCAyAAAFSC3RAAAAGXRF WHRTb2Z0d2FyZQBjZG9iZSBjbWFnZVJlYWRS5ccllPAAAYfPvFh0WE1MOmNvbS5hZG9iZS54bXAAA AAAADw/eHBhY2tldCBiZWdpbj0i77u/LiBpZD0iVzVNME1wQ2VoaUh6cmVTek5UY3prYzlkIj8+IDx4OnhtcG lldGEgeG1sbnM6eD0iYWVrYmU6bnM6bWV0YS8iIHg6eG1wdGs9IkFkb2JlIFhNUCBBDb3JlIDUuNS1jMDIxI Dc5LjE1NDkxMSwgMjAxMy8xMC8yOS0xMT0oNzoxNiAgICAgICAgIj4gPHJkZjpSREYgeG1sbnM6cmRmP SJodHRwOi8vd3d3LnczLm9yZy8yOTk5LzAyLzIyLyJlZXJkZi1zeW50YXgtbnMjIj4gPHJkZjpEZXXNjcmlwdGlubiB yZGY6YXVhdXQ9IlleG1sbnM6eG1wPSJodHRwOi8vbnMuYWRvYmUuY29tL3hhcC8xLjAvLiB4bWxuczp4b XBNTT0iaHR0cDovL25zMmFkb2JlLnNvbS94YXAvMS4wL21tLyIgeG1sbnM6c3RSZWY9Imh0dHA6Ly9ucy5 hZG9iZS5jb2veGFwLzEuMC9zVHlwZS9ScXZNvdXJjZVJlZiMiIHhtcDpDcmVhdG9yVG9vbD0iQWRvYmUg UGhvZG9zaG9wIENDIC5kaW5kb3dzKSIsIGeG1wTU06SW5zdGFuY2VJRjRD0ieG1wLmlpZDo5NzI0ODBDmZy 3ODcxMUU1OEM4RUU2RUJCOURERODIyQiIgeG1wTU06RG9jdW1lbnRJRD0ieG1wLmRpZDo5NzI0ODBD NDY3ODcxMUU1OEM4RUU2RUJCOURERODIyQiI+IDx4bXBNTTpEZXXJpdmVkRnJvbSBzdFJlZjppbnN0Y W5jZUIEPSj4bXAuaWlkOjk3MjQ4MEMxNjc4NzExRTU4QzhFRTRZFQkI5REQ4MjJCIi8+IDwvcmlkeG1sbnM6cmRmP XBT0aW9uPiA8L3KjZjpSREY+IDwveDp4bXBtZXRhPiA8P3hwYWNrZXQgZG9wPSJyIj8+uNcpEQAAAHxJR EFUEqckgEKwCAIRe3fyJfKc2zX6hydaLRbbDnGkLDIPgg/5IKicbIRJrqbdSnUmOHE6LPm+CEfhj6lnN+o5
```

WVh1VOm6xColCXc/cgLWYev9gaejnQojCab5RDzyDt6RantqoBaz5zq54ZywJ3CXjIwQGd8skfAQYALdQqftY  
ulocAAAAASUVORK5CYIJ0ZW50Ij4NCiA8ZGI2IGNsYXNzPSJjb250ZW50LWNvbRhaW5lciI+PGZpZWxk  
c2V0Pg0KICA8aDI+NTAyIC0gV2ViIHNIcnZlciByZW50Ij4NCiA8ZGI2IGNsYXNzPSJjb250ZW50LWNvbRhaW5lciI+PGZpZWxk  
jdGluZyBhcyBhIGdhbGV3YXkgb3IgcHJveHkgc2VydmlvLjwvaDI+DQogIDxoMz5UaGVyZSBpcyBhIHByb2J  
sZW0gd2l0aCB0aGUcGFuZSB5b3UgYXJlIGxvbn2tpbmcmGZm9yLCBhbmQgaXQgY2Fubm90IGJlIGRpc3BsYX  
llZC4gV2hlbiB0aGUgV2ViIHNIcnZlciAod2hpbGUgYWN0aW5nIGFzIGZlZGZ2F0ZXdhcSBvciBwcm94eSkY29  
udGFjdGVkIHRoZSB1cHN0cmVhbSBjb250ZW50IHNlcnZlciwgaXQgcmVjZWl2ZWQgYW4gaW52YWxpZC  
ByZXNwb25zZSBmcm9tIHRoZSBjb250ZW50IHNlcnZlci48L2gzPg0KIDwvZmlldGZlZGZ2F0ZXdhcSBvciBwcm94eSkY29  
L2Rpdj4NCjwvYm9keT4NCjwvaHRtbD4NCg==");display: block;opacity: 0;position: absolute;right: 3px;top:  
3px;z-index: 1;cursor: pointer;##MarketGidComposite1004041\_1749c div.mgline:hover a.close-informer  
{opacity: 0.7;-moz-transition: all 0.3s ease-out;-o-transition: all 0.3s ease-out;-webkit-transition: all 0.3s ease-out;-  
ms-transition: all 0.3s ease-out;transition: all 0.3s ease-out;}#MarketGidComposite1004041\_1749c div.mgline  
a.close-informer:hover {opacity: 1;-moz-transition: all 0.3s ease-out;-o-transition: all 0.3s ease-out;-webkit-  
transition: all 0.3s ease-out;-ms-transition: all 0.3s ease-out;transition: all 0.3s ease-  
out;}#MarketGidComposite1004041\_1749c div.mcimg {position: relative;display: inline-block;}div.image-with-  
price {position: relative;}#MarketGidComposite1004041\_1749c .mgline .image-container {width: auto;margin: 0  
auto;position: relative;}</style><div class="mgbox" style="height: auto !important;"><div class="mgheader">  
<div class="mg\_addad1004041"><a href="https://widgets.mgid.com/vi/?  
utm\_source=tamlinh247.com&utm\_medium=referral&utm\_campaign=widgets&utm\_content=100  
4041" target="\_blank" rel="nofollow noopener"></a></div></div>  
<style>.mghead{ font-weight:700;font-size:14px;text-transform:uppercase;text-align:left;font-family: "Open  
Sans", sans-serif;color:#4555a7;display:block;margin:5px 0 0px 5px;float:left;}.mgheader{ display: table  
!Important; width: 100% !important;margin-bottom:0px;}div.mg\_addad1004041{text-align: right; opacity:  
0.5;margin-right: 10px;display: inline-block;float: right;} div.mg\_addad1004041:hover{opacity: 1}  
div.mg\_addad1004041 a{color: #000000; font:normal 10px Myriad Pro; text-decoration: none;}  
div.mg\_addad1004041 img{margin: 0px -5px 0px 0px; border:0px;float: none;padding:0px;}</style><div  
class="google-auto-placed" style="width: 100%; height: auto !important; clear: none; text-align: center;"><ins  
data-ad-format="auto" class="adsbygoogle adsbygoogle-noablate" data-ad-client="ca-pub-2467012243851988"  
data-adsbygoogle-status="done" style="display: block; margin: 10px auto; background-color: transparent; height:  
0px;"><ins id="aswift\_7\_expand" style="display: inline-table; border: none; height: 0px; margin: 0px; padding:  
0px; position: relative; visibility: visible; width: 614px; background-color: transparent;"><ins  
id="aswift\_7\_anchor" style="display: block; border: none; height: 0px; margin: 0px; padding: 0px; position:  
relative; visibility: visible; width: 614px; background-color: transparent; overflow: hidden; opacity: 0;"><iframe  
id="aswift\_7" name="aswift\_7" style="left:0;position:absolute;top:0;border:0;width:614px;height:280px;"  
sandbox="allow-forms allow-popups allow-popups-to-escape-sandbox allow-same-origin allow-scripts allow-top-  
navigation-by-user-activation" width="614" height="280" frameborder="0"  
src="https://googleads.g.doubleclick.net/pagead/ads?guci=2.2.0.0.2.2.0.0&client=ca-pub-  
2467012243851988&output=html&h=280&adk=2463802226&adf=2461418820&pi=t.a  
a~a.1996462666~rp.1&w=614&fwrn=4&fwrnh=100&lmt=1604513184&rafmt=1&  
to=qs&pwprc=1303685347&psa=1&format=614x280&url=https%3A%2F%2Ftamlinh247.co  
m%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-  
61%2F&flash=0&fwr=0&rpe=1&resp\_fmfs=3&wgl=1&adsid=ChAIGL-  
J\_QUQ1fflpvXQjOZwEi8AOCs2XwDpTjEfSwXaGT6DwCluZFDaLExXtbAMZLu0CPgAk74P6a0Bw6EQkBzy  
ig&tt\_state=W3siaXNzdWVyT3JpZ2luIjoiaHR0cHM6Ly9hZHNlcnZpY2UuZ29vZ2xlLmNvbSIsInN0YXRl  
IjowfSx7Imlzc3Vlck9yaWdpbiI6Imh0dHBzOi8vYXR0ZXN0YXRpb24uYW5kcm9pZC5jb20iLCJzdGF0ZSI6M  
H1d&dt=1604513184869&bpp=2&bdt=1002&idt=2&shv=r20201029&cbv=r20190  
131&ptt=9&sldr=aa&abxe=1&cookie=ID%3D03f13728a0333108-



223175c48bc4003d%3AT%3D1604506841%3ART%3D1604506841%3AS%3DALNI\_MYkQB6CPke565wynz7  
eRtuBfpdnuw&prev\_fmfts=0x0%2C728x90%2C965x200%2C614x280%2C292x250&nras=2&corr  
elator=6243504515937&frm=20&pv=1&ga\_vid=247753896.1604506841&ga\_sid=16045131  
85&ga\_hid=819963042&ga\_fc=0&iag=0&icsg=853264141157375&dssz=56&mdo  
=0&mso=0&u\_tz=420&u\_his=50&u\_java=0&u\_h=864&u\_w=1536&u\_ah=82  
4&u\_aw=1536&u\_cd=24&u\_nplug=3&u\_nmime=4&adx=15&ady=2738&biw  
=965&bih=754&scr\_x=0&scr\_y=0&oid=3&pvsid=3665164433310881&pem=555  
&ref=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-  
60%2F&rx=0&eae=0&fc=1920&brdim=0%2C0%2C0%2C1536%2C0%2C1536%2C8  
24%2C982%2C754&vis=1&rsz=%7C%7CoEebr%7C&abl=CS&pfx=0&fu=8320&  
bc=31&jar=2020-11-04-  
17&ifi=7&uci=a17&btvi=3&fsb=1&xpc=hjntOoOkj1&p=https%3A//tamlinh247.co  
m&dtd=36" marginwidth="0" marginheight="0" vspace="0" hspace="0" allowtransparency="true"  
scrolling="no" allowfullscreen="true" data-google-container-id="a17" data-load-complete="true" data-google-  
query-id="CMu\_zbO96ewCFdgJlgodo8kPgg"></iframe></ins></ins></div><div class="google-auto-  
placed" style="width: 100%; height: auto !important; clear: none; text-align: center;"><ins data-ad-format="auto"  
class="adsbygoogle adsbygoogle-noablate" data-ad-client="ca-pub-2467012243851988" data-adsbygoogle-  
status="done" style="display: block; margin: 10px auto; background-color: transparent; height: 0px;"><ins  
id="aswift\_8\_expand" style="display: inline-table; border: none; height: 0px; margin: 0px; padding: 0px; position:  
relative; visibility: visible; width: 614px; background-color: transparent;"><ins id="aswift\_8\_anchor"  
style="display: block; border: none; height: 0px; margin: 0px; padding: 0px; position: relative; visibility: visible;  
width: 614px; background-color: transparent; overflow: hidden; opacity: 0;"><iframe id="aswift\_8"  
name="aswift\_8" style="left:0;position:absolute;top:0;border:0;width:614px;height:100px;" sandbox="allow-  
forms allow-popups allow-popups-to-escape-sandbox allow-same-origin allow-scripts allow-top-navigation-by-  
user-activation" width="614" height="100" frameborder="0" src="https://googleads.g.doubleclick.net/pagead/ads?  
guci=2.2.0.0.2.2.0.0&client=ca-pub-  
2467012243851988&output=html&h=100&adk=3177235775&adf=2473287979&pi=t.a  
a~a.1996462666~rp.4&w=614&fwrn=4&fwrnh=100&lmt=1604513185&rafmt=1&  
to=qs&pwprc=1303685347&psa=1&format=614x100&url=https%3A%2F%2Ftamlinh247.co  
m%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-  
61%2F&flash=0&fwr=0&rpe=1&resp\_fmfts=3&wgl=1&adsid=ChAIGL-  
J\_QUQ1fflpvXQjOZwEi8AOCs2XwDpTjEfSwXaGT6DwCluZFDaLExXtbAMZLu0CPgAk74P6a0Bw6EQkBzy  
ig&tt\_state=W3siaXNzdWVyT3JpZ2luIjoiaHR0cHM6Ly9hZHNlcnZpY2UuZ29vZ2xlLmNvbSIsInN0YXRl  
IjowfSx7Imlzc3Vlck9yaWdpbiI6Imh0dHBzOi8vYXR0ZXN0YXRpb24uYW5kcm9pZC5jb20iLlCjZdGF0ZSI6M  
H1d&dt=1604513184879&bpp=1&bdt=1012&idt=1&shv=r20201029&cbv=r20190  
131&ptt=9&sldr=aa&abxe=1&cookie=ID%3D03f13728a0333108-  
223175c48bc4003d%3AT%3D1604506841%3ART%3D1604506841%3AS%3DALNI\_MYkQB6CPke565wynz7  
eRtuBfpdnuw&prev\_fmfts=0x0%2C728x90%2C965x200%2C614x280%2C292x250%2C614x280%2C300x  
250&nras=2&correlator=6243504515937&frm=20&pv=1&ga\_vid=247753896.1604506  
841&ga\_sid=1604513185&ga\_hid=819963042&ga\_fc=0&iag=0&icsg=3413056059638  
783&dssz=57&mdo=0&mso=0&u\_tz=420&u\_his=50&u\_java=0&u\_h=864&a  
mp;u\_w=1536&u\_ah=824&u\_aw=1536&u\_cd=24&u\_nplug=3&u\_nmime=4&adx=  
15&ady=2758&biw=965&bih=754&scr\_x=0&scr\_y=0&oid=3&psts=AGkb-  
H8E6X0QHqG9KTUdsbG7FgSr7CxDVIZr4QJgulxd1l-  
tn\_mquMy54ALH1dXnwnxu&pvsid=3665164433310881&pem=555&ref=https%3A%2F%2Ftam  
linh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-  
60%2F&rx=0&eae=0&fc=1920&brdim=0%2C0%2C0%2C1536%2C0%2C1536%2C8  
24%2C982%2C754&vis=1&rsz=%7C%7CoEebr%7C&abl=CS&pfx=0&fu=8320&

bc=31&jar=2020-11-04-17&ifi=8&uci=a!8&btvi=5&fsb=1&xpc=jrNhvEph49&p=https%3A//tamlinh247.com&dtd=407" marginwidth="0" marginheight="0" vspace="0" hspace="0" allowtransparency="true" scrolling="no" allowfullscreen="true" data-google-container-id="a!8" data-load-complete="true" data-google-query-id="CNmr5rO96ewCFSnHlgodUqMKLw"></iframe></ins></ins></div><div class="mgline teaser-6251194 type-w" data-i="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" data-observe-time="0" data-observe-start="0" data-observing="yes"><div class="image-with-text"><div class="mcimg"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener"><div class="image-container"><!--intExchangeWagesImagePlace--></div></div><div class="text-elements"><div class="text\_on\_hover"><div class="mcdomain-top mcdomain" style="display: none;"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener" style="color: rgb(170, 157, 133);"><!--intExchangeWagesSourcePlace-->Đồng Hồ Bản Sao</div><div class="mctitle"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener">Đồng hồ nam Rolex bản sao cao cấp giảm 90% - Duy nhất hôm nay</div><div class="mcdesc"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener"></div><div class="mglbtn"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener" style="background: rgb(170, 157, 133);">Tìm hiểu thêm<span> → </span></div><div class="fake"><div class="mcdomain"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-

08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener">Đồng Hồ Bán Sao</a></div></div><div class="mgtobottom"><div class="mcdomain"><a target="\_blank" href="https://www.mgid.com/ghits/6251194/i/57339471/0/pp/1/16?h=jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i&rid=73b34204-1ec8-11eb-a70e-08f1eaedc352&ts=google.com&tt=Organic&cpm=1&gbpp=1&abd=1&iv=11&muid=ka4Ep4AKMTk8" data-hash="jgF9eZ6btE4pW7gj53u3oL5mTEZou1SWKLHWQrgnTP-7q6zRovyMDxE-C1oEL9i" rel="nofollow noopener"><!--intExchangeWagesSourcePlace-->Đồng Hồ Bán Sao</a></div></div></div></div></div></div><div id="mgAdPlayerContainerDiv\_1004041\_0" class="mgAdPlayerContainerDiv\_1004041 adPlayerContainerDiv\_1004041 " style="top: 167.2px; left: 0px; width: 613.2px; height: 170px;"><div id="mgAdPlayerDiv\_1004041\_0" class="mgAdPlayerDiv\_1004041 adPlayerDiv\_1004041" style="width: 302px; height: 170px;"><iframe width="100%" height="100%" style="padding: 0px; margin: 0px; border: 0px; position: relative;"></div><div class="mgMuteButton\_1004041 muted"></div></div></div><style id="contentPreview\_1749c" class="MarketGidC1004041" type="text/css">.image-container {overflow: hidden;}.preload { background: #2a397b; left: -100%; position: absolute; top: 0; height: 4px; width: 100%; z-index: 2; -webkit-animation: preloadAnimation linear .8s; -moz-animation: preloadAnimation linear .8s; -ms-animation: preloadAnimation linear .8s; -o-animation: preloadAnimation linear .8s; animation: preloadAnimation linear .8s; -webkit-animation-iteration-count: 1; -moz-animation-iteration-count: 1; -ms-animation-iteration-count: 1; -o-animation-iteration-count: 1; animation-iteration-count: 1;}@keyframes preloadAnimation { 0% { transform: translateX(0) } 90% { transform: translateX(100%) } 100% { transform: translateY(-2px) }}@-moz-keyframes preloadAnimation { 0% { -moz-transform: translateX(0) } 90% { -moz-transform: translateX(100%) } 100% { -moz-transform: translateY(-2px) }}@-ms-keyframes preloadAnimation { 0% { -ms-transform: translateX(0) } 90% { -ms-transform: translateX(100%) } 100% { -ms-transform: translateY(-2px) }}</style><link rel="stylesheet" type="text/css" href="https://video-native.mgid.com/mgPlayer/css/1.10/outstream.css" id="mgStyles1004041"></div><p>Rồi cô ta lập tức xì mặt xuống, thấp giọng hừ một tiếng: “Các người đừng ức hiếp tôi nữa, tôi đã thành ra như vậy rồi, các người muốn phải thế nào nữa cơ chứ?”</p><p>&nbsp;</p><p>Trông cô ta giống hệt như bị ức hiếp vào đường cùng, không còn sức để phản kháng nổi vậy.<br>Cô Cơ Uyển nở nụ cười khinh thường: “Dương Băng Băng, cô bớt miêng lưỡi đi, tôi không giống cô đâu, tôi ghét nhất là cái trò quay lén.”<br>Cô móc điện thoại trong túi ra, đặt sang một bên rồi lật hết những cái túi trên người mình ra, thậm chí đến túi xách cũng trút ngược cho cô ta coi.<br>“Thế nào? Tôi có còn thứ gì có thể quay lén được hay không?”<br>Đến bây giờ Dương Băng Băng mới thấy yên tâm, cô ta lập tức ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn cô: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”<br>“Tôi chỉ hy vọng cô tha cho Tử Lạp, hôm nay suýt chút nữa là cô ấy đã nhảy lầu tự sát rồi, nếu như vì ngón thủ đoạn của cô mà hại chết một mạng người, các cô cũng phải chịu trách nhiệm.”<br>Gương mặt Cổ Cơ Uyển lạnh xuống: “Cô giả vờ tự sát, cố ý để lại một bức di thư ăn nói mập mờ, muốn khiến cho Tử Lạp mang danh tội phạm giết người.”<br>“Nhưng mà Tử Lạp vốn không hề đắc tội với cô, cô hại cô ấy cũng để báo thù tôi mà thôi.”<br>“Tử Lạp là người vô tội vô duyên vô cớ bị cô vứt xuống nước, cô ấy đã thảm thương như vậy rồi, đủ chưa hả?”<br>“Đủ rồi?” Dương Băng Băng cười lạnh rồi nhướn mày nhìn cô: “Cổ Cơ Uyển, cô còn sống tốt như thế thì sao mà đủ?”<br>“Quả nhiên cô muốn đối phó tôi!” Cổ Cơ Uyển tỏ vẻ phẫn nộ: “Chuyện này không có liên quan gì đến Tử Lạp hết, sao cô lại lợi dụng cô ấy?”<br>“Muốn trách thì chỉ có thể trách cô ta mà thôi, chơi với ai mà không được, chơi với loại người đê tiện như cô làm chi!”<br>Sau khi xác định trên người cô không có thứ gì để quay lén, Dương Băng Băng cũng không cần phải giả vờ bệnh như thế sắp chết đến nơi nữa.<br>Gương mặt ác độc của cô ta đập hết vào tầm mắt của Cổ Cơ Uyển.<br>“Tôi nói cho cô biết, chỉ cần cô còn sống yên ổn thì chuyện này chưa xong đâu.”<br>“Rốt cuộc cô còn muốn làm gì nữa?” Lòng ngực Cổ Cơ Uyển liên tục phập phồng như thể sắp bị tức chết đến nơi vậy!<br>“Cô đoán xem?” Dương Băng Băng ra vẻ thắng lợi đã nằm trong tay cô ta rồi, thái độ hết sức vênh vác tự

đắc.<br>“Rốt cuộc tôi đã đắc tội cô ở đâu? Sao cô lại cố tình tìm người mua nick ảo bôi đen tôi, nói tôi quan hệ bừa bãi, phản bội!”<br>Có lẽ là vì giận dữ, giọng nói của Cố Cơ Uyển không hề nhỏ một chút nào.<br>Cô ta tức giận nói rằng: “Trên thực tế, tôi không hút thuốc không uống rượu, tấm hình đó chỉ là dàn dựng mà thôi, thế mà lại bị những kẻ có bụng dạ thâm hiểm như mấy người lợi dụng, làm tổn thương tôi, vu oan giá họa cho tôi!”<br>“Thế thì sao? Ai kêu cô chụp tấm hình đó làm chi, vui không? Bây giờ vui rồi chứ gì?”<br>Thật chất Dương Băng Băng cũng không biết vì sao tấm hình đó lại bị tung ra ngoài, nhưng mà vừa đúng lúc lại có thể lấy nó làm công cụ công kích cô<br>“Dương Băng Băng! Cô quá đáng quá rồi đấy!” Cố Cơ Uyển siết chặt nắm tay.”Nói thế nghĩa là cô không chịu thôi chứ gì?”<br>“Trừ phi cô công khai xin lỗi tôi, thừa nhận mình đã từng quan hệ với rất nhiều người đàn ông, từ năm mười ba tuổi đã theo trai giàu.”<br>Đợi sau khi cô ta thừa nhận chuyện này, để em xem cậu Cố có cần một người phụ nữ lăng loàn bị chơi nát như cô ta hay không!<br>Chỉ cần cô ta bị cậu Cố vứt bỏ, sau này vĩnh viễn cũng không trở mình được!<br>“Dương Băng Băng, cô còn muốn vu oan cho tôi bằng những chuyện không có thực à, cô quá quắt lắm!”<br>Cố Cơ Uyển tức giận muốn điên, cô giậm chân bỏ đi!<br>Không ngờ lại bỏ đi như thế này! Cô ta dễ dàng bị đánh bại như vậy đó à?</p></p>

---

|                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                      |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| &nbsp;                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                               | <a href="https://tamlinh247.com/de-nhat-sung-co-co-uyen-full-truyen-tieu-thuyet-tac-gia-so-cuu/" style="text-decoration: none; color: inherit;">&lt;a href="https://tamlinh247.com/de-nhat-sung-co-co-uyen-full-truyen-tieu-thuyet-tac-gia-so-cuu/"&gt;&lt;img loading="lazy" class="alignnone wp-image-1856" src="https://tamlinh247.com/wp-content/uploads/2020/02/toan-bo.png" alt="" width="120" height="35"&gt;&lt;/a&gt;&lt;/td&gt; </a> |
| <a href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-62/" style="text-decoration: none; color: inherit;">&lt;a href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-62/"&gt;&lt;img loading="lazy" class="alignnone wp-image-1857" src="https://tamlinh247.com/wp-content/uploads/2020/02/chuong-tiep.png" alt="" width="120" height="35"&gt;&lt;/a&gt;&lt;/td&gt; </a> | &nbsp;                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                         |

<!-- Facebook Like Button -->

```
<script>(function(d, s, id) {
var js, fjs = d.getElementsByTagName(s)[0];
if (d.getElementById(id)) {return;}
js = d.createElement(s); js.id = id;
js.src = '//connect.facebook.net/en_US/all.js#xfbml=1';
fjs.parentNode.insertBefore(js, fjs);
}(document, 'script', 'facebook-jssdk'));
```

<!-- Google+ Button -->

```
<script type="text/javascript">
(function() {
var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true;
po.src = '//apis.google.com/js/plusone.js';
var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s);
})();
</script>
<ul class="share-buttons unstyled clearfix">
<li class="twitter">
<iframe id="twitter-widget-1" scrolling="no" frameborder="0" allowtransparency="true" allowfullscreen="true"
class="twitter-share-button twitter-share-button-rendered twitter-tweet-button" style="position: static; visibility:
visible; width: 60px; height: 20px;" title="Twitter Tweet Button"
```

```

src="https://platform.twitter.com/widgets/tweet_button.96fd96193cc66c3e11d4c5e4c7c7ec97.vi.html#dnt=false&
amp;id=twitter-widget-1&lang=vi&original_referer=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com%2Ftruyen-de-
nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-
61%2F&size=m&text=Truy%E1%BB%87n%3A%20%C4%90%E1%BB%87%20nh%E1%BA%A5t%
20s%E1%BB%A7ng%20-
%20C%E1%BB%91%20C%C6%A1%20Uy%E1%BB%83n%20(t%C3%A1c%20gi%E1%BA%A3%3A%20S%
C6%A1%20C%E1%BB%ADu)%20-%20Ch%C6%B0%C6%A1ng%2061%20-
%20T%C3%A2m%20linh%20247&time=1604513185079&type=share&url=https%3A%2F%2Fta
mlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61%2F"></iframe>
<script>!function(d,s,id){var js,fjs=d.getElementsByTagName(s)
[0],p=/^http:/.test(d.location)?'http':'https';if(!d.getElementById(id))
{js=d.createElement(s);js.id=id;js.src=p+'://platform.twitter.com/widgets.js';fjs.parentNode.insertBefore(js,fjs);}
(document,'script','twitter-wjs');</script>

<div class="fb-share-button" data-href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-
chuong-61/" data-layout="button_count"></div>

<li class="facebook">
<div id="fb-root"></div><div class="fb-like" data-href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-
uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61/" data-send="false" data-layout="button_count" data-width="100" data-show-
faces="false" data-font="arial"></div>

<li class="google">
<div id="__plusone_1" style="position: absolute; width: 450px; left: -10000px;"><iframe ng-non-bindable=""
frameborder="0" hspace="0" marginheight="0" marginwidth="0" scrolling="no"
style="position:absolute;top:-10000px;width:450px;margin:0px;border-style:none" tabindex="0" vspace="0"
width="100%" id="I1_1604513184467" name="I1_1604513184467"
src="https://apis.google.com/se/0/_/+/1/fastbutton?
usegapi=1&size=medium&origin=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com&url=https%3A%2F%2Fta
mlinh247.com%2Ftruyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-
61%2F&gsrc=3p&jsh=m%3B%2F_%2Fscs%2Fapps-
static%2F_%2Fjs%2Fk%3Ddoz.gapi.vi.aRpE1x_ZvKw.O%2Fam%3DwQE%2Fd%3D1%2Fct%3Dzgms%2Frs%3
DAGLTcCOHDDqzdPGhfvdZJm9oteM-
1sHQ%2Fm%3D__features__#_methods=onPlusOne%2C_ready%2C_close%2C_open%2C_resizeMe%2C_rend
erstart%2Concircular%2Crefresh%2Crefresh%2Conload&id=I1_1604513184467&_gfid=I1_1604513
184467&parent=https%3A%2F%2Ftamlinh247.com&pfname=&rpctoken=41867868" data-
gapiattached="true"></iframe></div><div class="g-plusone" data-size="medium" data-
href="https://tamlinh247.com/truyen-de-nhat-sung-co-co-uyen-tac-gia-so-cuu-chuong-61/" data-gapiscan="true"
data-onload="true" data-gapistub="true"></div>

<li class="pinterest">
<a href="javascript:void((function(){var
e=document.createElement('script');e.setAttribute('type','text/javascript');e.setAttribute('charset','UTF-
8');e.setAttribute('src','//assets.pinterest.com/js/pinmarklet.js?
r='+Math.random()*99999999);document.body.appendChild(e))();">

<!-- //share-buttons -->

```

</div>

CHƯƠNG 62: ĐẢO NGƯỢC TÌNH THẾ, BẤT NGỜ

CHƯƠNG 62: ĐẢO NGƯỢC TÌNH THẾ, BẤT NGỜ

Nhìn thấy cánh cửa phòng đóng lại, tiếng bước chân bỏ đi vội vã vang lên, Anh Đài mới sức tỉnh táo lại.

“Người khi nãy là Cố Cơ Uyển thật à?”

Không phải Dương Băng Băng nói Cố Cơ Uyển rất khó xơi sao?

Nhưng rõ ràng Cố Cơ Uyển của ban nãy hấp ta hấp tấp, chưa nói được bao nhiêu đã dễ dàng kích động.

Ngoại trừ túi thân ra, một chút năng lực phản ứng cũng không có.

Đây chính là Cố Cơ Uyển nổi danh khó xơi trong lời đồn à? Trông cô ta giống hệt như một đồ ngu ngốc?

Dương Băng Băng cũng ngờ vực, lần trước gặp Cố Cơ Uyển, rõ ràng cô ta rất lạnh lùng và gian trá.

Lần này chỉ mắng có vài câu thế thôi là đi à?

Còn để lại cả đồng hồ! Tất cả đều là nhãn hiệu cao cấp!

“Quả nhiên vợ được nhà giàu có khác, mấy món đồ đắt tiền thế này mà bảo mua thì mua, đến mắt cũng không chớp.”

Dương Băng Băng lập tức đi xuống giường, đến trước bàn, gương mặt toát ra vẻ ngạc nhiên và bất ngờ.

“Đây là quà xin lỗi cô ta gửi, chứ không phải chúng ta ăn cắp!”

Cả đồng này, ít nhất cũng phải mười lăm tỷ !

Chắc chắn con đàn bà đề tiện đó quẹt thẻ của cậu Mộ

Nếu như cậu Mộ tặng tấm thẻ kim cương đen của mình thì tốt biết bao!

“Vậy Băng Băng, mấy món đồ này...” Anh Đài nhìn những thứ đồ trên bàn với ánh mắt thêm thương.

“Dù gì cô ta cũng không cần, đợi đến khi cô ta muốn cướp về thì chúng ta không thừa nhận là được.”

Đồ này có ghi tên ai đâu, còn sợ bị cô ta cướp à?

“Nếu như cô ta dám quay lại đây cướp nó đi, cậu cứ giả vờ bị cô ta đẩy ngã, giống như cách đối phó với Tô Từ Lạp hồi trưa vậy đấy.”

Túi hàng hiệu, đồ trang điểm hàng hiệu! Trong ánh mắt của Anh Đài chỉ còn lại những món đồ này mà thôi, làm gì còn quan tâm đến những thứ khác!

“Đến lúc đó tớ lại tiếp tục quay lên, cắt hình có lợi cho chúng ta rồi tung lên mạng, cô ta sẽ được hưởng cảm giác xói hỏng bóng không ngay thôi!”

“Được!”

Dương Băng Băng cũng không nhịn nổi nữa rồi, cô ta ập đến mở chiếc túi đựng túi xách Chanel ra!

Nhưng mà...nhưng mà sao lại thế này?

Bên trong túi xách đều là giấy báo cũ, làm gì có chiếc túi hàng hiệu nào?

Nhưng mà, rõ ràng những túi xách này đều là thật!

Rốt cuộc hai người họ đều ngẩn ngơ, chuyện gì thế này?

“Cái à Cố Cơ Uyển đây dám đùa bỡn chúng ta”

Dương Băng Băng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, cô ta đùa bỡn bọn họ như thế, ngoại trừ việc làm bọn họ thất vọng ra thì có còn ý nghĩa gì nữa?

“Hình như...hình như tớ có dự cảm không lành...” Anh Đài nhìn Dương Băng Băng.

Dương Băng Băng vẫn còn chưa kịp nghĩ nhiều, đột nhiên có tiếng bước chân gấp áp vang lên bên ngoài cửa.

Cô ta hoảng hốt nằm xuống giường, nhưng vừa đặt lưng xuống chợt nghe thấy Anh Đài rít lên: “Băng Băng, cậu...sao cậu lại livestream?”

“Livestream?” Dương Băng Băng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Livestream cái gì?”

“Tài khoản của cậu, cậu...” Anh Đài lập tức đi sang bên cạnh cô ta, đưa điện thoại cho cô ta rồi nói: “Cậu xem,

đây là...”

Đây là bọn họ kia mà!

Chính là đáng về bây giờ, Dương Băng Băng nằm trên giường bệnh, Anh Đài đưa điện thoại cho cô ta

“Sao lại thế?” Dương Băng Băng sợ đến mức nhảy dựng xuống giường.

Hai người hốt hoảng đi tìm điện thoại của Dương Băng Băng, nhưng mà không hề thấy động tĩnh của nó đâu.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Cố Cơ Uyển bước chân vào phòng.

“Cô muốn làm gì thế?” Dương Băng Băng sợ đến nỗi muốn điên!

Điện thoại của cô ta đã hết pin, được đặt ở bên cạnh, không có ai đụng vào cả, nhưng mà sao cô ta lại livestream?

Nhưng số phòng livestream mà Anh Đài đưa cho cô xem thì lại thuộc về tài khoản của cô ta thật!

“Ấy dà! Hai người cần gì phải sợ hãi đến thế, làm chuyện gì thẹn với lòng à?” Cố Cơ Uyển bật cười.

“Cô cú, cú đi mau cho tôi!” Dương Băng Băng sức nhớ ra bây giờ vẫn đang livestream, mình giả bệnh đã bị lộ ra rồi.

Nhưng mà không biết đã livestream bao lâu rồi, đến ống kính ở đâu mà còn không biết!

Khi này cô ta nói với Cố Cơ Uyển rất nhiều chuyện, sau khi Cố Cơ Uyển rời khỏi đây, cô ta với Anh Đài còn bàn chuyện ăn cắp đồ của Cố Cơ Uyển.

Trời ơi, những chuyện này, không biết những chuyện này có bị phát sóng trực tiếp hay không?

“Tôi chỉ để quên cái điện thoại thôi mà, sau khi lấy xong tôi sẽ đi ngay, cô căng thẳng gì chứ?”

Cố Cơ Uyển đi đến một bên, quả nhiên cầm chiếc điện thoại đã bảo là sẽ không quay lên lên.

Điện thoại của cô ta...

Dương Băng Băng lập tức sững sờ, cô ta phản ứng lại ngay: “Cô dám quay lên à! Người đâu!”

Hai gã bảo vệ lập tức xông vào trong, Mộ Hạo Phong cũng xông vào cửa, đề phòng không cho bọn họ ra tay với Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển không hề sợ hãi một chút nào cả, cô giơ điện thoại lên, nhắm thẳng vào hai gã bảo vệ.

Cô cười lạnh: “Nghe nói là đang livestream đấy, hai người muốn đánh tôi đúng không? Đánh đi! Tôi đang thiếu bằng chứng phạm tội của hai người đấy!”

Sắc mặt của hai người bọn họ chợt thay đổi, bèn lập tức lùi về sau, đừng nói là ra tay, đến đụng vào cô cũng không dám.

Có ai mà không biết bạo lực mạng đáng sợ đến mức nào?

Nếu như mình dám đánh người trong lúc livestream, một khi bị người khác công kích thì đời này coi như xong rồi!

“Cố Cơ Uyển, cô đúng là một người đề tiện!”

Cố Cơ Uyển chìa thẳng điện thoại vào Dương Băng Băng đang nổi cơn thịnh nộ, cô nhếch môi mỉm cười: “Mẳng tiếp đi!”

“Cô...Cô...” Dương Băng Băng vội vàng lấy mền quấn kín người mình, đến đâu cũng không dám để lộ ra.

Tại sao chiếc điện thoại trên tay Cố Cơ Uyển lại có thể sử dụng tài khoản livestream của cô ta?

Nếu muốn sử dụng tài khoản livestream của cô ta, phải lấy mã từ điện thoại của cô ta kia chứ?

Tại sao bọn họ lại có thể làm như thế? Quá quái thật!

Anh Đài sợ mình cũng bị quay, cô ta vội vàng đẩy hai gã bảo vệ đang canh chừng trước cửa ra rồi chuồn mất.

“Ha, đồng bọn của cô đã đi rồi, chỉ còn lại một mình cô mà thôi. Có đáng thương hay không?”

Nhưng mà, Cố Cơ Uyển lại không hề thấy thương cô ta một chút nào!”

“Các cô đã hãm hại Từ Lạp, nghĩ cách bôi đen tôi, tôi tin rằng khi này cô đã giải thích chuyện này một cách rõ ràng lúc livestream rồi.”

“Có một vài chuyện nhớ giải thích rõ ràng với cư dân mạng, tôi không nán lại đây với cô nữa!”

Cô bước ra khỏi phòng bệnh rồi mới mở điện thoại, kết thúc buổi livestream.

Dương Băng Băng không biết là cô đã tắt livestream rồi, cho đến khi Cố Cơ Uyển đã đi xa, cô ta vẫn trốn trong mền, sợ đến nỗi run lập cập.

“Nhìn coi trong phòng có còn ống kính nào nữa hay không, mau lên! Mau tìm đi!”

“Không, tôi không thể tiếp tục ở lại đây nữa, tôi phải đổi phòng bệnh! Mau gọi người xếp phòng bệnh khác cho tôi!”

Bên này bị dẫn vật đến độ thảm thương không nỡ nhìn, còn phía kia, Cố Cơ Uyển đã bước lên xe, Tô Tử Lạp khóc lóc nước mắt vì cảm động.

Bây giờ bên dưới facebook của Tô Tử Lạp chỉ là những lời thương xót, tội nghiệp cô vì đã bị Dương Băng Băng hãm hại.

Còn có người xin lỗi cô, vài người dùng fb có dấu xanh chủ động đăng status xin lỗi cô một cách thành khẩn.

“Không ngờ bọn họ lại xin lỗi, đúng là bất ngờ.” Đàm Kiệt nhú mồm, không dám tin vào mắt mình.

Có một vài người rất quá đáng, thích ké nhiệt độ, đợi đến khi gió xoay chiều thì quá lắm chỉ im lặng giả chết mà thôi, không có bao nhiêu người đứng ra xin lỗi.

Nhưng lần này không ngờ những người đã từng đăng status công kích Tử Lạp trên facebook, lại chủ động xin lỗi, đúng là bất ngờ thật..

Cố Cơ Uyển cũng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù lần đảo ngược tình thế này hợp tình hợp lý, nhưng vẫn nằm ngoài dự đoán.

Dường như có một thế lực nào đang đẩy mạnh từ sau lưng, giúp đỡ bọn họ rất nhiều vậy.

“Tiếc là, chị mình và anh cả...”

Tô Tử Lạp cảm thấy rất bất lực, cho dù cô bị oan thì cũng không cứu vãn được chuyện này nữa.

Nhưng vào lúc cô đang ngẩn ngơ như mất hồn vía, anh cả Tô Vũ Nại lại gọi điện tới.

“Tử Lạp, anh với tổng giám đốc Hoàng đã gặp nhau một lần nữa, tổng giám đốc Hoàng đã đồng ý phát triển hạng mục này, nhà họ Tô của chúng ta được vớ bờ rồi!”

CHƯƠNG 63: BÀN TAY HỒ MƯA GỌI GIÓ SAU LƯNG

CHƯƠNG 63: BÀN TAY HỒ MƯA GỌI GIÓ SAU LƯNG

“Tử Lạp, tổng giám đốc Hoàng đã nói rồi, em bị người khác đổ oan, không phải là lỗi của em, ông ấy quyết định tăng cường hợp tác với chúng ta để chứng tỏ phán đoán trước kia của mình là sai!”

Giọng nói của Tô Vũ Nại vô cùng kích động.

Sau khi dứt lời, anh nói tiếp: “Lần này may mà có em, Tử Lạp, buổi tối nhớ về nhà ăn cơm, anh cả đã dặn người nấu món em thích nhất cho em, nhất định phải về đấy!”

“..Em biết rồi, anh ”

Tô Tử Lạp vẫn còn mông lung, cô vẫn còn chưa kịp tỉnh táo lại thì chị hai Tô Hân Vy đã gọi điện đến.

“Tử Lạp, Tư Thanh nói anh ta đã trách oan em, cũng tin rằng những lời đồn đại ấy chỉ do người ta cố ý thêu dệt nên mà thôi!”

Tô Hân Vy kích động vô cùng: “Chị sắp đi du lịch với Tư Thanh rồi, anh ấy nói sau này sẽ yêu thương chị hơn!”

“Tử Lạp, những gì chị nói trước kia cũng do tức giận quá thôi, em đừng để bụng, đợi khi chị về sẽ mang quà cho em!”

Lần này Tô Tử Lạp càng sững sờ hơn, cho đến khi điện thoại bị ngắt máy, cô vẫn còn ngẩn ngơ chưa tỉnh hẳn.”

“Uyển..” Đường như bây giờ chỉ có một mình Cố Cơ Uyển có thể giải thích cho cô nghe vậy.

“Sao mà tớ biết được?” Cố Cơ Uyển nhún vai: “Có thể trước kia người ta nghĩ oan cho cậu, bây giờ cảm thấy áy náy thì sao ”

“Uyển, trông tớ giống với đồ ngu ngốc lắm à?” Tô Tử Lạp bĩu môi.

“Trông cậu có giống với đồ ngốc hay không thì tớ không biết, nhưng cậu đúng là đồ ngốc!”

Cố Cơ Uyển lườm cô ấy, bây giờ Tô Tử Lạp không dám phản bác tiếng nào.

Ngày hôm nay “đặc sắc” quá đi mất, sống mười tám năm trời, cộng lại cũng không bằng ngày hôm nay.

Làm ầm ĩ đến mức suýt nữa đã nhảy lầu, nghĩ đi nghĩ lại, đáng sợ thật!

Có điều, những thứ ngay trước mắt không hợp lý chút nào.

Nếu như nói Tần Tư Thanh cảm thấy đã hiểu lầm chị hai của cô, bây giờ muốn quay lại với nhau, còn miễn cưỡng hiểu được.

Nhưng mà tổng giám đốc Hoàng là người làm ăn, một người như ông ấy sẽ vì hiểu lầm một đứa con gái mà áy áy đến mức cho anh cả nhiều lợi ích hơn sao, thế thì miễn cưỡng quá.

Có nghĩ thế nào cũng giống như có một bàn tay vô hình đang âm thầm giúp đỡ bọn họ!

Hơn nữa, chắc chắn đây là một bàn tay có thể lật lên là mây lật xuống là mưa, một bàn tay có sức mạnh đảo điên tất cả mọi thứ!

“Uyển, cậu thật sự không có nhờ ai giúp đỡ tớ chứ?” Tô Tử Lạp tỏ ra tò mò.

“Tớ chỉ là một sinh viên nghèo mà thôi, có thể tìm ai để giúp cậu hả?” Cố Cơ Uyển quay mặt đi không nhìn cô ấy nữa.

“Ví dụ như Mộ...”

“Uyển nói không có thì có nghĩa là không có, cậu ấy lừa cậu bao giờ chưa?”

Mộ Hạo Phong khởi động máy xe, từ tầng hầm của bệnh viện Thượng Đức lái ra ngoài.

Hạo Phong không gặp hỏi cô, đại khái cũng không muốn làm Cơ Uyển khó xử, Tô Tử Lạp cũng không hỏi nữa.

Trải qua đợt sóng gió lần này, mọi người đều giống như hồi sinh về từ cõi chết, ai nấy cũng liên tục hít không khí, cảm thấy hết sức mới mẻ.

Cuối cùng, sau cơn mưa trời lại sáng.

Bây giờ, e là đến lượt bọn người Dương Băng Băng gặp xui xẻo, buổi livestream ban nãy đặc sắc quá.

“Đàm Kiệt, cậu giỏi thật, sao cậu có thể điều khiển được điện thoại Cơ Uyển từ xa, còn có thể giúp điện thoại của Cơ Uyển đăng nhập vào tài khoản livestream của Dương Băng Băng nữa.

Nếu sử dụng tài khoản khác, biết đâu chừng sẽ để lại chứng cứ cho người ta tấn công.

Quay lên, nếu xét đến cùng cũng là một chuyện phiền phức.

Nhưng mà, nếu sử dụng tài khoản của Dương Băng Băng, vậy thì sau này nếu cô ta muốn kiểm chuyện với bọn họ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Anh ta ngồi ở thế phó lái, nở nụ cười đắc ý: “Chuyện nhỏ mà thôi, tớ vẫn còn rất nhiều ưu điểm mà cậu vẫn còn chưa đào ra được hết đâu.”

Trong lòng Cố Cơ Uyển hơi lạnh lẽo.

Đúng là Đàm Kiệt giỏi thật, nhưng vì tài năng này mà anh ta bị Cố Vị Y lợi dụng, để rồi để nửa đời sau của mình bị cuốn vào tròng.

“Đàm Kiệt.” Cô chợt cất tiếng gọi anh.

“Sao?”

“Hứa với tớ, sau này cho dù là ai kêu cậu làm chuyện phạm pháp thì cậu đừng có đồng ý, cho dù người đó là ai, có mục đích gì.”

Đột nhiên Cố Cơ Uyển tỏ ra nghiêm túc, khiến cho Đàm Kiệt chẳng hiểu ra sao.

“Sao thế? Sao tớ lại làm chuyện phạm pháp?”

Mộ Hạo Phong nhìn Cố Cơ Uyển thông qua kính chiếu hậu, ánh mắt anh ta thoáng có vẻ nghiêm túc: “Có phải có khó khăn gì không?”

“Không phải, tớ chỉ nhắc nhở cậu ta thôi, sợ cậu ta bị người khác lợi dụng.”

“Không thể nào? Ai có thể lợi dụng một người thông minh như tớ chứ?”

Đàm Kiệt chỉ cười cười: “Đừng có nghĩ tớ giống với Tử Lạp chứ, tớ có gốc như vậy đâu!”

“Đàm Kiệt, đừng có quá đáng!” Tô Tử Lạp nhủ mày.

“Được rồi được rồi, giỡn thôi mà, có điều, sau này cậu đừng có ngu ngốc như vậy nữa, hôm nay nhìn thấy Cơ Uyển ngã xuống vì cứu cậu, cậu không biết lúc này tớ sợ đến mức nào đâu.”

“Tớ biết rồi, sau này tớ sẽ không thế nữa.”

Tô Tử Lạp còn không dám nghĩ lại cảnh tượng ấy.

Có điều, cô ấy lại nhìn Cố Cơ Uyển chăm chú như thể nhớ đến điều gì đó: “Cậu Mộ đối xử tốt với cậu thật, để cứu cậu mà mạng cũng không cần, tớ cứ nghĩ cậu chết chắc rồi chứ.”

“Đừng có nói bậy.” Đàm Kiệt lập tức ngắt lời, chết với không chết cái gì.

Tô Tử Lạp thở ra, rồi nói: “Biết rồi, sau này sẽ không nói lung tung nữa, cũng sẽ không làm bừa nữa”

Nhưng cô ấy vẫn kiên trì một chuyện: “Cậu Mộ đối xử tốt với cậu thật”

Cố Cơ Uyển không nói gì, cô chỉ quay đầu nhìn ra khung cửa sổ.

Cậu Mộ đối xử tốt với cô sao? Có lẽ là thế, đúng là không tệ.

Vừa nghĩ đến những hình ảnh đáng xấu hổ trong căn phòng, gò má của cô lại nóng bừng.

Bọn họ hôn nhau, ôm nhau, thậm chí, suýt nữa đã làm đến bước kia!

Ở đời trước, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Cô không dám nghĩ sâu về bàn tay ở phía sau lưng mà Tô Tử Lạp đã nói.

Nhưng mà cô không ngu ngốc, nếu như không có ai giúp đỡ thì cho dù có thành công, cũng không thể thành công nhanh chóng như vậy được.

Cậu Mộ...tại sao lại giúp cô ấy? Những chuyện này còn không liên quan gì đến anh cả.

“Nhưng mà, hôm nay Cơ Uyển lại tổn kém rồi, những thứ đồ cậu mua có ích gì đâu.”

Tô Tử Lạp nhìn những chiếc túi và mỹ phẩm hàng hiệu ở phía sau, lập tức cảm thấy đau xót.

“Mấy thứ đồ này có ít cũng phải mười lăm tỷ, bình thường cậu đâu có dùng hàng hiệu...”

“Sợ cái gì, đồ tốt mà, chỉ có điều túi đựng bị lấy đi xài rồi”

Dương Băng Băng cũng là người đã xài nhiều đồ hàng hiệu, nếu như dùng túi đựng giả, cô ta vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Cô cười cười: “Cậu không biết à? Mấy thứ đồ này có thể trả lại trong vòng ba ngày nếu không ưng ý, tớ không

đụng đến niêm phong, cứ thế trả lại, không tốn xu nào ”

Bỏ ra mười lăm tỷ vì Dương Bằng Bằng thì không hợp lý chút nào cả!

Cô không tốn một xu nào cũng phải khiến cho con ả dễ tiền lỗ lã ấy bán sống bán chết.

Tô Tử Lạp nhìn Cố Cơ Uyển trân trân, cô ấy há hốc miệng: “Cậu...cậu...OMG! Cậu đúng là thần tượng của tớ!

Tớ yêu cậu chết mất!”

Cơ Uyển nhà họ giỏi thật, cấp độ đại Boss chứ chẳng đùa!

Đâu có giống cô ấy, Cơ Uyển có mắng cô ấy cũng chẳng sai, cô đúng là đồng đội trong truyền thuyết!

“Sau này tớ sẽ nghe lời cậu cả, cậu làm gì thì tớ làm nấy, cậu không cho tớ làm gì thì tớ sẽ không đụng vào!”

“Cậu chính là đại ca của tớ, tớ vĩnh viễn là đàn em theo sau cậu!”

“Tớ nói thật đó, Cơ Uyển...”

Cố Cơ Uyển không quan tâm đến cô ấy, thấy điện thoại đổ chuông, cô bèn bắt máy.

Giọng nói trầm thấp của Mộ Tu Bắc vang lên ở đầu dây bên kia: “Về nhà ngay bây giờ.”

CHƯƠNG 64: ANH ẤY QUAY VỀ RỒI!

CHƯƠNG 64: ANH ẤY QUAY VỀ RỒI!

Bà cụ muốn dời thời gian bữa tiệc sớm hơn, bởi vì cháu trai bà yêu thương nhất quay về rồi.

Mộ Bác Văn vì sức khỏe không tốt lắm mà nghỉ dưỡng tại bệnh viện lớn ở Lăng Châu ba năm.

Vốn đã nói cuối năm quay về, nhưng không biết vì sao, hôm hay không nói tiếng nào đã về nhà.

Lúc Cố Cơ Uyển nhận được tin tức, cả người đều ngây ngốc.

Bác Văn quay về rồi!

Bác Văn, cuối cùng quay về rồi!

“Lâm Duệ, anh nói tôi mặc bộ này có đẹp không? Hay là bộ vừa này đẹp, anh nói đi!”

Cô đã thay ba bộ váy rồi, đây là bộ thứ tư.

Lâm Duệ trước giờ chưa từng nhìn thấy vợ chủ căng thẳng như vậy, ngay cả lúc đính hôn với cậu cả, cũng không thấy cô căng thẳng như vậy!

Nhưng họ đều không biết, kiếp trước, Mộ Bác Văn vì cứu cô mà chết.

Kiếp này còn có thể gặp lại, cô sao có thể không căng thẳng?

Cô thậm chí kích động đến xem chút muốn rửa hết lớp trang điểm trên mặt, vì Bác Văn thích sạch sẽ, anh ghét mùi đồ trang điểm.

Giây phút người đàn ông ngốc nghếch đó vì cô mà chết, khiến cô hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng bây giờ anh quay về rồi, anh còn sống quay về rồi!

Không, là cô còn sống quay về, lại lần nữa gặp anh rồi!

Mộ Tu Kiệt ngồi trên sofa, nhìn thấy dáng vẻ lẩn lộn không yên hoàn toàn không giống ngày thường của cô nhóc này, mày khẽ nhíu lại.

Chỉ là một bữa tiệc gia đình bình thường mà thôi, tại sao căng thẳng như vậy?

Huống chi, buổi sáng đã tới nhà họ Mộ, cô bây giờ mới bắt đầu căng thẳng, có phải có chút không quá hợp tình hợp lý?

“Mợ chủ, tôi cảm thấy...bộ nào cũng đẹp.” Cậu cả còn ở đây nè, Lâm Duệ nào dám nói gì?

Mặc dù anh ta thực ra rất muốn nói, khuôn mặt thế này, thực ra mợ chủ mặc gì...cũng như vậy.

Cô Cơ Uyển liếc anh ta, vừa nghe đã biết là lời dối lòng.

Ánh mắt cô không cần thận liếc về phía người đàn ông ngồi trên sofa.

Thực ra cô rất muốn nghe ý kiến của anh, nhưng mà, người ta là cậu cả Mộ cao cao tại thượng, nào rảnh rang như vậy có thể chỉ dạy cho cô?

Anh luôn làm việc, e là, vừa rồi không thêm liếc nhìn cô.

Cố Cơ Uyển có chút nản lòng, đang muốn đi tới tiếp tục thay, giọng đàn ông trầm thấp đã vang lên sau lưng: “Bộ thứ hai đẹp.”

“Anh cũng cảm thấy bộ thứ hai đẹp sao?” Cố Cơ Uyển sững sốt, đáy mắt thoáng chốc hiện lên vui vẻ.

Cô cũng cảm thấy váy hoa trắng thứ hai đẹp, chỉ là không ai cho cô ý kiến, bản thân cô không quyết định được.

Không nghĩ tới, cậu cả Mộ luôn làm việc lại còn có thể chọn ra cho cô.

Chẳng lẽ vừa rồi mỗi lần cô bước xuống, anh đều có xem?

Mộ Tu Kiệt không nói gì nữa, những chuyện vặt vãnh này, anh đương nhiên sẽ không bằng lòng phí sức suy nghĩ.

Cũng không biết vừa rồi anh nói bộ thứ hai, rốt cuộc là thật sự xem rồi so sánh, hay là tùy tiện nói linh tinh.

Không chừng chỉ là vì thời gian hẹn...

Nhưng mà, Cố Cơ Uyển vẫn là xinh đẹp đi lên, mặc lại bộ thứ hai vừa mặc thử ban nãy.

Lại vén lệch mái tóc dài, khẽ buộc dây màu xám bạc

Nếu không nhìn khuôn mặt đó, sửa soạn như vậy tuyệt đối là xinh đẹp, đáng tiếc, khuôn mặt thật sự có chút khó coi.

Lúc từ trên lầu bước xuống, ánh mắt hai người đàn ông dưới lầu rõ ràng không quá giống nhau.

Lâm Duệ chỉ cảm thấy đáng tiếc, đáng về sửa soạn này khá xinh đẹp, nhưng khuôn mặt này...

Cảm giác đóa hoa nhài cắm trên bãi phân trâu, nhưng mà, anh ta không dám nói bậy.

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lướt trên người Cố Cơ Uyển, sâu thẳm như sao trời, khiến người ta nhìn không rõ, đoán không thấu.

Anh có chút không hiểu, trên người cô gái này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, có thể khiến mình dễ dàng mất khống chế.

Sự mất khống chế hôm nay không nằm trong phạm vi dự đoán của anh, anh thậm chí ngay cả cửa cũng chưa đóng.

Cậu cả Mộ quen nắm tất cả trong tay, đối với việc mất khống chế thế này rất bài xích.

Con người đen sẫm lại trở nên lạnh lùng, bên trong không chút gợn sóng.

Anh đứng dậy, đi ra ngoài.

Lâm Duệ lập tức nhìn Cố Cơ Uyển, cười nói: “Mợ chủ, thời gian không còn sớm nữa”

“Được.” Cố Cơ Uyển cũng biết, mình thay quần áo đã trễ nải không ít thời gian.

Sắc mặt vừa rồi của cậu cả Mộ dường như không quá dễ xem, chẳng lẽ cũng đang trách cô lãng phí quá nhiều thời gian của anh?

Cô nhanh chóng đi theo.

Tài xế sớm đã đưa xe tới ngoài cửa sảnh, đợi Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển đều lên xe, Lâm Duệ lập tức ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

“Đồ hôm nay mua đâu?” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lướt qua trên người cô.

Quần áo là Tân Lãng chuẩn bị, mặc dù kiểu dáng khá thanh lịch, nhưng đều là nhãn hiệu lớn quốc tế.

Nhưng túi trên tay cô, vẫn thật sự có chút tồi tàn.

Tập đoàn Century của Mộ Tu Kiệt mặc dù không có ngành làm túi, nhưng dưới trướng anh có kinh doanh thời trang. Nhãn hiệu lớn quốc tế, căn bản anh đều hiểu, bao gồm cả của nữ.

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn túi mình: “Cái đó, đều trả về rồi.”

“Tại sao muốn trả?”

“Dù sao tôi không dùng được, trả về có thể không tốn tiền...”

Nhưng nói đến cuối cùng, giọng Cố Cơ Uyển đột nhiên nhẹ đi.

Quả nhiên, cậu cả Mộ không vui: “Vợ chưa cưới của Mộ Tu Kiệt tôi, thứ không thích cần phải trả hàng?”

“Tôi...” Cô cắn môi, đương nhiên, người của cậu cả Mộ, mua đồ không thích, thà vứt cũng sẽ không trả lại. Vì chút tiền hoàn hàng này, chính là đánh vào mặt anh.

Nhưng mà, đó là tiền của cậu cả Mộ, không phải của cô, cô xài có cảm giác tội lỗi!

Nhưng mà, tối nay là buổi tụ họp của nhà họ Mộ, những người nhà họ Mộ, ai cũng ngậm thìa vàng sinh ra. Cầm túi mình về, quả thực sẽ bị những người phụ nữ đó chê cười.

Nhưng, nhiều nhất cũng là cười cô, về phần cậu cả Mộ, ai không biết anh có tiền có sắc? Ai cũng sẽ không hoài nghi thực lực của anh.

Nhiều nhất chính là chê cười cô không được chiều chuộng mà thôi.

Cậu cả Mộ ngay cả chuyện này cũng muốn quản?

“Vào thành phố.” Mộ Tu Kiệt đột nhiên nói.

Lâm Duệ vội đáp: “Dạ.”

Két một tiếng, xe dừng trước tòa nhà khu thương mại cao cấp trung tâm thành phố.

Lúc Cố Cơ Uyển bước vào, giọng nói đậm mạc của cậu cả Mộ như còn quanh quẩn bên tai: “Thấp hơn ba tỷ thì đừng mang về”

Cô cảm thấy mình sắp bay rồi, túi đắt hơn ba tỷ, cả đời cô cũng chưa từng nhìn thấy có được không?

Không, là hai đời.

Bước vào tòa nhà, Cố Cơ Uyển phát hiện mình hiểu biết của mình đối với hàng hiệu trước đây thật sự quá ít.

Cô cho rằng túi đầm ba chục triệu đã là hàng xa xỉ, sau khi vào mới biết, nơi này túi từ ba trăm triệu trở xuống

cũng không có vài ba cái!

Oa oa oa! Vừa nhìn giá cả, cho dù không mua, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau lòng có được không?

Nơi này thực ra cũng có mấy cửa hàng Cố Cơ Uyển biết.

Nhưng mà, bên trong toàn là bản giới hạn, giá cả không rẻ.

Hai đời cô giây phút chủ động tiêu xài xa xỉ duy nhất chính là lần mời đám Tử Lạp ăn mấy ngày trước, đó không phải vì chúc mừng cô trọng sinh sao?

Ngoại trừ lần đó, cho dù là đời trước đã trở thành bà Mộ, cô cũng chưa từng tiêu xài xa hoa, đều là bị động tiếp nhận. Bây giờ nhìn hàng hóa đầy ắp trước mặt, không chỉ tim đau, đầu cũng đau.

Cô đi vào cửa hàng tên HARMADS, một nhãn hiệu cô chưa từng nghe thấy.

Nhưng vừa bước vào, một nhân viên bán hàng đã ngăn trước mặt cô.

Nhân viên bán hàng nhìn túi trên tay cô, lại nhìn bộ đầm fake loại 1 cùng kiểu dáng với nhãn hiệu lớn CHEMII trên người cô, mặt thoáng chốc trầm xuống.

*Xin lỗi, thưa cô, cửa hàng chúng tôi sắp đóng cửa rồi, mời cô đến cửa hàng khác xem đi.”

CHƯƠNG 65: KHÔNG CHO CÔ XEM, CÔ CÀNG PHẢI XEM

CHƯƠNG 65: KHÔNG CHO CÔ XEM, CÔ CÀNG PHẢI XEM

Chiếc váy trên người Cổ Cơ Uyển, bản thân cô không rõ, nhưng cô bán hàng thì nhìn rất rõ.

Đây rõ ràng là mẫu mới nhất của CHEMII trong năm nay, vừa mới ra mắt không bao lâu.

Nếu như đổi lại là một người khác mặc, cô ta chắc cũng sẽ không nghi ngờ đây là hàng nhái cao cấp đâu, dù sao thì tay nghề của người thợ cũng rất giống như thật.

Nhưng một cô gái mang chiếc túi xách không biết tên hiệu, còn có khuôn mặt đầy tàn nhang này, trên người của cô, làm sao có thể là hàng thật chứ?

Cô ta cảm thấy kỳ lạ, khu thương mại Bắc Lăng luôn hạn chế các sản phẩm nhái cao cấp, đặc biệt là thương hiệu cao cấp hàng đầu như vậy.

Làm sao lại có người dám công khai bán hàng nhái chất lượng cao như vậy chứ? Không sợ bị người của Cục thương nghiệp tra đến sao?

Một khi tra đến, sẽ bắt bọn họ đền chết luôn!

Loại nghèo kiết hủ lậu này đương nhiên là không cho phép vào tiệm của bọn họ rồi, phải biết, tùy tiện mua một cái túi ở tiệm của bọn họ thôi cũng đã vài trăm triệu rồi.

Nếu như không cẩn thận bị người này đụng hự, đối phương không đền nổi, thì mấy cô bán hàng như bọn họ phải gặp tai ương rồi.

Cổ Cơ Uyển nhìn vào bên trong một cái, rồi lại nhìn ánh mắt mà cô bán hàng nhìn mình, cô mím môi: “Không phải còn rất nhiều khách hàng đang xem túi sao?”

Bây giờ còn chưa đến bảy giờ nữa, mà định đóng cửa ư?

Căn bản là nhìn thấy cái túi xách của cô quá mộc mạc, nên ngay cả cửa cũng không cho vào mà thôi.

“Bọn họ sẽ đi nhanh thôi.” Cô bán hàng không chịu tránh ra.

Nhưng Cổ Cơ Uyển tiến lên trước một bước: “Vậy được, khi mọi người đều đi hết rồi, tôi cũng sẽ đi”

Cô bán hàng lùi về sau một bước, nhưng vẫn chặn trước mặt cô: “Thưa cô, chúng tôi thật sự sắp đóng cửa rồi, xin cô...”

Nhưng Cổ Cơ Uyển một bước đi vòng qua, cô bán hàng không ngăn lại được.

Giám đốc đang chiêu đãi khách hàng ở bên cạnh quay đầu lại, nhìn thấy túi xách trong tay Cổ Cơ Uyển thì lập tức cau mày.

Cô bán hàng đó cũng hết cách, đi tới, cầu nhàu một hồi, nhỏ tiếng ai oán: “Đuổi thế nào cũng không đi.”

“Đề phòng một chút, đừng để cô ta thuận tay dắt trộm dê.”

Giám đốc nhẹ giọng căn dặn, rồi lập tức cười nịnh với nữ khách hàng đang thử giày ở bên cạnh nói: “Thật ngại quá cô Mộ, trong tiệm có chút rắc rối nhỏ, không có gì hết.”

Mộ Phương Hồng gật đầu, cô ta còn đang bận chạy thời gian, không có để ý.

Cô gái bên cạnh chợt lộ vẻ kinh ngạc nói: “Chị ơi, là... là Cổ Cơ Uyển đó đó!”

Cô Cơ Uyển? Là Cổ Cơ Uyển rất nổi tiếng hôm nay sao?

Hôm nay, tất cả các trang mạng chính trong Bắc Lăng đều rất náo nhiệt.

Tô Tử Lạp, Cổ Cơ Uyển, Dương Băng Băng gì đó, mấy cái tên này đều tỏa sáng trên mạng Facebook.

Nhìn thấy Cổ Cơ Uyển, Mộ Tiêm Tiêm vui mừng, lập tức đi qua đó: “Ai yo, đây không phải là hoa khôi của Ninh Đại sao? Sao lại trùng hợp thế?”

Hoa khôi?

Mấy cô bán hàng nhìn khuôn mặt xấu xí của Cổ Cơ Uyển, lập tức nhin không được mà cười nhạt.

Cũng chỉ có người phụ nữ xấu như thế này mới xứng với hai chữ hoa khôi! Cái sự mỉa mai này thật đúng là thích hợp.

Vì để nịnh hót hai vị cô chủ nhà họ Mộ, giám đốc lập tức cười nói: “Thì ra là hoa khôi của Ninh Đại sao, tôi thật sự là nhìn lầm rồi, xin lỗi xin lỗi.”

Mấy cô bán hàng càng cười trắng trợn hơn, không che đậy một chút khinh miệt nào của mình đối với Cố Cơ Uyển. Cố Cơ Uyển không có quan tâm, đi đến một bên xem túi, giống như là hoàn toàn không nghe hiểu mấy tiếng cười trào phúng đó vậy.

Cô không phải là cố ý muốn vào đây, bây giờ cô đang vội, quan trọng nhất là nhìn mấy cái cửa hàng này, kiểu mẫu của cửa hàng này quả thực đã lọt vào mắt của cô.

Tuy nhiên, mức giá này...

1,14 tỷ, 1,44 tỷ, 2,04 tỷ, còn có mẫu chính giữa này...

Cô đi qua đó, định lấy cái túi ở vị trí kim cương xuống.

Một cô bán hàng lập tức lao tới, kinh hoàng vạn phần: “Đừng đụng vào nó!”

Đây là món đồ quý nhất của cửa hàng của họ! Nếu như bị đụng hỏng rồi, thì mọi người cũng đừng mong sống nữa.

Mộ Tiêm Tiêm hí hóp đôi mắt lại, sắc mặt lập tức chùng xuống.

“Cố Cơ Uyển, tuy cô là hoa khôi, nhưng chỗ này không phải là nơi mà cô có thể tùy tiện làm bậy đâu.”

Cô vậy mà lại xem mẫu túi đó! Đó là mẫu mà hồi nãy chị xem rồi mà cũng không nỡ mua, cả tiệm cũng chỉ có một cái thôi.

Cố Cơ Uyển không có quan tâm đến cô ta, nói với giám đốc: “Cái túi này, lấy xuống giùm tôi xem thử.”

“Thật ngại quá, cái túi này không xem được.” Giám đốc trầm giọng nói.

“Tại sao không xem được? Không lẽ túi mà các người bày ra, không phải để cho khách hàng xem sao?”

Cố Cơ Uyển quả thực là nhìn trúng cái túi đó rồi, chất da cá sấu luôn là sự yêu thích của cô, cô chỉ là muốn xem thử bên trong có ngăn nhỏ nào không.

Các thương hiệu lớn không thích có ngăn nhỏ, nhưng cô muốn tìm một cái có ngăn nhỏ để đựng thẻ hay gì đó, như vậy thì không cần thêm một cái ví tiền nhỏ nữa.

“Bởi vì cô mua không nổi a!” Mộ Tiêm Tiêm hai tay khoanh trước ngực, cười lạnh nói: “Nếu như làm bẩn rồi, cô muốn nhân viên tiệm người ta sống thế nào đây?”

“Tay tôi rất sạch, rửa qua rồi.” Cố Cơ Uyển xoè bàn tay mình ra.

“Nhưng, trên người cô mang theo khí tức nghèo kiết xác, đụng đâu thì dơ đó ” Mộ Tiêm Tiêm hừ một tiếng từ mũi.

Trên thực tế, Cố Cơ Uyển là tiểu thư nhà ai, không có ai quan tâm.

Nhưng mà, cô là người của Ninh Đại, bởi vì quá xấu, cũng có chút danh tiếng, điểm này thì Mộ Tiêm Tiêm có biết.

Ninh Đại và Giang Đại là hàng xóm, hai trường đại học sát cạnh nhau, nhưng học sinh của hai trường đại học lại hoàn toàn khác nhau.

Phần lớn Ninh Đại đều là ma nghèo, nhưng Giang Đại lại là thế giới của người có tiền.

Cô ta thân là sinh viên Giang Đại mà còn không mua được cái túi xách đó, một người phụ nữ xấu xí ở Ninh Đại vậy mà lại muốn mua? Quả thực là trò cười!

Cố Cơ Uyển nhìn thấy sắc mặt của mấy cô bán hàng, quả thực là không muốn mua.

Nhưng, cô là không muốn mua, chứ không phải là mua không nổi, miệng lưỡi của đám người này thật sự khiến người ta kinh tởm.

“Khách hàng muốn xem, các người đừng qua đây lại, đây là đạo lý tiếp đãi khách hàng của tiệm các người sao?”

Bọn họ không muốn cho cô xem, cô càng phải xem!

“Ông chủ của các người đâu? Bảo chủ của các người ra đây, tôi muốn hỏi quá trình đào tạo trước khi tuyển dụng của các người rốt cuộc là như thế nào.”

“Ông chủ đương nhiên không có ở tiệm, đây chẳng lẽ không phải là lẽ thường sao?”

Sắc mặt giám đốc âm trầm, cô gái xấu xí này vậy mà còn muốn kêu ông chủ của bọn họ ra, muốn dạy dỗ bọn họ sao?

Nếu như ông chủ nhìn thấy cái dung mạo của cô, chỉ e là sẽ trực tiếp cầm chổi quét cô ra ngoài cửa luôn đó chứ, vậy mà còn muốn gặp ông chủ!

Đúng là người xấu xí thì ưa tác quái tác mại

“Cái túi này, tôi nhất định phải xem, nếu như không cho tôi xem, tôi lập tức gọi dịch vụ bảo vệ người tiêu dùng ngay.”

Cố Cơ Uyển mặt không đỏ, tim không đập nhanh, trong sự cười giễu của người người như vậy mà cũng có thể giữ được bình tĩnh như thế, cũng không phải đơn giản.

Giám đốc tức đến đỏ cả mặt, chưa thấy qua khách hàng nào không biết xấu hổ như vậy.

Nhưng, nếu như nha đầu chết tiệt này thật sự tố cáo, cũng sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Dù sao, mở cửa làm ăn, quả thực là không có đạo lý không cho khách hàng xem hàng.

“Lấy một đôi găng tay cho cô ta.” giám đốc hậm hực nói.

Đụng đến mấy khách hàng mặt dày này, cũng thật là xui xẻo.

Cô bán hàng lấy ra một đôi găng tay: “Này, găng tay 84 triệu, làm phiên trả tiền trước ”

“Không, tôi mượn găng tay trên tay cô là được rồi.”

Xem có cái túi mà hơn 80 triệu, quả thực là lừa gạt mà!

“Bỏ đi, để cô ta xem đi, không lẽ còn xem hòng túi của các người được sao?”

Mộ Phương Hồng này giờ không nói chuyện chột nhàn nhạt nói: “Nếu như xem hòng rồi thì cũng phải bồi thường, đám người các người hoảng cái gì chứ?”

Cô Mộ cũng đã nói như vậy rồi, giám đốc còn dám nói gì nữa?

Cô ta là con gái của ông hai nhà họ Mộ, tuy không phải dòng chính, nhưng cũng là cháu gái của ông Mộ, thân phận cao quý.

Còn về Mộ Tiêm Tiêm, chỉ là cháu gái họ hàng của ông cụ, con cái của anh em bên kia của ông cụ, quan hệ với nhà họ Mộ xa hơn một chút.

Cô ta luôn làm theo lời của Mộ Phương Hồng, lập tức nói: “Vậy cho cô ta xem một cái đi, nhất định phải nhớ quay video lại, nếu như xem bắn rồi thì phải đòi cô ta đền!”

CHƯƠNG 66: ĐỢI LÁT NỮ ĐĂNG VIDEO LÊN MẠNG.

CHƯƠNG 66: ĐỢI LÁT NỮ ĐĂNG VIDEO LÊN MẠNG.

Cố Cơ Uyển thực sự không hiểu, cô rút cuộc là đã chột trúng điểm G của mấy người này ở đâu rồi vậy.

Cô không phải chỉ xem một cái túi xách thôi sao? Có cần một đám người đến nhìn chăm chăm vào cô, đợi cô gây hoạ không?

Quả đúng là, một đám ăn no rừng mỡ.

Mộ Phương Hồng tuy giống như là không quan tâm, nhưng cũng không có thử giày nữa, mà dựa trên ghế sofa nhỏ, nhàn nhạt nhìn qua bên này.

Đây là túi xách mà vừa nãy cô ta mới xem qua, chỉ là sau khi nghe thấy cái giá, trong lòng đã do dự.

Sau đó, cô ta nói khéo là mẫu này mình không thích, cho nên không mua.

Tuy nhà họ Mộ rất có tiền, nhưng người có tiền là con cái dòng chính của ông cả.

Những tiểu bối khác trong nhà họ Mộ cũng có thể là có tiền, nhưng không đến nỗi có thể tùy tiện mua một cái túi xách trăm mấy vài tỷ được.

Luôn phải chằm chước một chút.

Người phụ nữ xấu xí này, vừa vào là đã trực tiếp nhìn trúng món hàng quý giá của cửa hàng bọn họ, Mộ Phương Hồng trong lòng giống như là ăn phải ruồi vậy, có chút khó chịu.

Đương nhiên, cô ta cũng muốn xem thử, người phụ nữ này cuối cùng sẽ thế nào đây.

Mộ Tiêm Tiêm nháy mắt một cái, cô bán hàng bên cạnh thật sự móc điện thoại ra, mở video lên quay lại.

Giám đốc không có chút ý định ngăn cản nào cả, cười nói: “Thật ngại quá, chỉ là sợ nói mà không có bằng chứng thôi, cô đừng để bụng a.”

Cố Cơ Uyển không quan tâm đến đám người này, nhận lấy túi xách, nghiêm túc xem xét.

Cô mua đồ vốn không phải là muốn trút giận, một là cái túi này quả thực rất đẹp, hai là giá cả có thể là thích hợp.

Đương nhiên là còn có điểm thứ ba, đó là cô thật sự đang vội.

Túi xách có một ngăn nhỏ, để lên tay cầm hai cái, trọng lượng cũng rất thích hợp.

Cô nhìn giám đốc nói: “Giá cả thế nào?”

“2,94 tỷ” Về mặt giám đốc tự hào.

Cố Cơ Uyển có chút thất vọng, nhìn lại cái túi lần nữa, rõ ràng là rất thích, nhưng mà cái giá này...

Cô cắn môi dưới, cuối cùng đặt túi xuống: “Tôi không cần nữa.”

*Xỉa! Tôi biết mà!” Mộ Tiêm Tiêm đi tới, về mặt khinh miệt: “Mua không nổi mà còn đòi xem, xem rồi lại không mua, đây là đang chơi người ta sao?”

Cô ta nhìn cô bán hàng đang quay phim ở bên cạnh: “Cô quay lại đi, lát nữa gửi cho tôi, tôi phải đăng lên mạng.”

“Loại người này, cố ý làm khó nhân viên bán hàng, quả thực là đáng kinh tởm, tôi nhất định phải phơi bày hành vi của cô ta”

“Xin hỏi là tôi đã làm khó bọn họ ở đâu vậy?” Chỉ xem có cái túi xách cũng là làm khó, cái tội danh này có phải là quá miễn cưỡng rồi không?”

“Người ta đã nói không cho cô xem, vừa nhìn cô là biết không mua nổi rồi, nên cũng không lãng phí thời gian của mọi người nữa, nhưng còn cô thì sao?”

Mộ Tiêm Tiêm khoanh tay trước ngực, vênh vác tự đắc.

“Cô lại đòi người ta phải phục vụ mình, thời gian của cô không đáng tiền thì cũng thôi đi, nhưng cô có tính toán qua, người ta bị cô làm lãng phí bao nhiêu tiền công rồi không?”

Cố Cơ Uyển đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cô bán hàng đang cầm điện thoại đó.

Cái ánh mắt lạnh lẽo đó, vậy mà lại dọa đối phương theo bản năng lùi lại hai bước.

Con nhỏ chết tiệt này học được ánh mắt lợi hại như vậy từ khi nào vậy? Mộ Tiêm Tiêm không cẩn thận cũng bị sững sờ rồi.

Nhưng cô ta rất nhanh đã phản ứng lại.

Cô nhìn người ta như vậy là có ý gì? Không lẽ là đe dọa?

“Cô...”

“Cửa hàng này của các người còn có túi xách cao cấp hơn một chút không? Nếu như không có, thì tôi đi đây?”

Cái gì? Con ma lem này có ý gì? Còn muốn cao cấp hơn nữa sao?

Mộ Tiêm Tiêm vừa muốn mĩa mai thì Cố Cơ Uyển đã quay người: “Xem ra là không có rồi.”

2,94 tỷ, không đạt mức giá mà cậu cả Mộ yêu cầu.

Người đàn ông đó nói một không nói hai, cô lo, nếu mình xách một cái túi không đạt tiêu chuẩn về, anh sẽ lại kêu cô lập tức cút vào mua một cái khác nữa.

“Cửa hàng chúng tôi đương nhiên là có cái cao cấp hơn, nhưng mà phải là khách VIP mới được xem.” Giám đốc lạnh giọng nói.

Cố Cơ Uyển quyết định không lãng phí thời gian nữa, nhắc chân lên ra khỏi cửa hàng này.

Cái gì mà VIP mới được xem chứ? Có tiền đương nhiên là được xem.

Chẳng qua là mấy người này nghĩ cô nhất định không có tiền mua mà thôi.

Nhưng mà, cô thật sự không còn thời gian kỳ kèo với bọn họ nữa, nếu như cái túi hồi nãy định giá 3 tỷ, cô nhất định sẽ không nói gì nữa mà mua ngay.

Dù sao, là thật sự rất thích.

Không quan tâm đến những lời trào phúng phía sau, cô đi vào cửa hàng đối diện.

“Vậy mà lại đi vào VISTEEI” Mộ Tiêm Tiêm suýt chút là muốn nôn rồi: “Chị tôi còn không nỡ vào...”

Vừa nghĩ, thì lập tức ngừng miệng lại, quay đầu lại nhìn Mộ Phương Hồng sắc mặt không vui kia, cô ta nói: “Chị, chị nghĩ cô ta sẽ ra ngoài trong bao lâu?”

Cái ra ngoài này, đương nhiên ý là bị đuổi ra ngoài rồi.

Cái cửa hàng đối diện, cả Bắc Lăng này không có mấy người phụ nữ dám đi vào, ngay cả Mộ Phương Hồng, một năm cũng không vào được mấy lần nữa.

Những chiếc túi bên trong đều là phiên bản giới hạn trên toàn thế giới, mỗi chiếc có giá ít nhất là vài ba tỷ.

Người chưa đi vào căn bản là không thể nào tưởng tượng được, trên đời này vậy mà lại có một nơi xa hoa như vậy.

Nghèo đói, đôi khi thực sự sẽ giới hạn trí tưởng tượng của bạn!

Mộ Phương Hồng chỉ cười cười, không nói.

Tuy không phải là cô chủ dòng chính của nhà họ Mộ, nhưng cũng là danh viện có máu mặt ở Bắc Lăng.

Ồn ào giống như Mộ Tiêm Tiêm, cô ta sẽ không làm, rất thân giá lắm.

Nhưng cô ta không ngại để cho Mộ Tiêm Tiêm theo bên cạnh mình, dù sao, có rất nhiều lời cô ta muốn nói nhưng không thể nói, phải có một gã hề nói thay cho cô ta.

Giám đốc lại ngồi xổm xuống trước mặt của Mộ Phương Hồng, vừa thử giày cho cô ta, vừa cười lạnh nói: “Có lẽ chưa đến 10 giây, cô ta đã bị đuổi ra ngoài rồi.”

“Cô ta thật sự ra rồi!” Một cô bán hàng kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Trời! 10 giây là quá khoang trường rồi a, nhưng trước sau chưa tới một phút cũng đủ xấu hổ rồi!

Giám đốc quay đầu nhìn qua, khuôn mặt vốn đang cười híp mắt, lập tức hoá thành hóa thạch!

“Làm sao, làm sao có thể?” Điều này sao lại có thể là thật chứ?

Ả ma lem đó! Cô ta...cô ta xách một cái túi ra ngoài!

Là cái...chính là cái đó! Chiếc túi kim cương chí tôn mà VISTEE mới về hôm qua

Hôm qua bọn họ đều len lén qua đó xem, định giá 11,4 tỷ, không giảm giá! Không giảm giá a!

Làm sao Cố Cơ Uyển có thể mang nó ra ngoài chứ? Thậm chí, bao bì đã được tháo dỡ hoàn toàn, là loại không thể trả hàng lại!

Không thể, tuyệt đối không thể!

Trong lòng giám đốc lúc này cảm xúc lẫn lộn, không lẽ, người ta mới thật sự là phú hào ngâm sao?
Hồi nãy cô hỏi là có còn túi xách nào cao cấp hơn không, không phải là không trả nổi 2,94 tỷ đó, mà là túi xách 2,94 tỷ đó bị người ta chê đẳng cấp quá thấp?
Trong nhà kho của bọn họ, quả thực vẫn còn một cái túi xách xa xỉ hàng đầu nữa, dự định ngày mai sẽ được trưng bày tại sự kiện, định giá 5 tỷ.
Nếu như bán cái túi đó đi...
Giám đốc tính toán, vừa tính, đầu xót không ngớt!
5 tỷ, cô ta ít nhất sẽ có hơn 90 triệu tiền hoa hồng!
Hơn 90 triệu! Bởi vì một phán đoán sai lầm mà cô ta đã mất đi hơn 90 triệu!
Giám đốc đột nhiên đứng dậy, quên mất trong tay vẫn còn đang cầm giày của Mộ Phương Hồng, còn đang thử giày cho người ta.
Cô ta đứng dậy, nút gài của giày không cẩn thận đụng vào chân của Mộ Phương Hồng, trên chân đối phương lập tức bị quệt một đường màu đỏ, suýt chút là rách da rồi.
“Cô!” Mộ Phương Hồng tức giận, hận không thể đá một cái.
Nhưng giám đốc căn bản không có lòng dạ nào quan tâm cô ta! Một đôi giày cỡ 300 triệu, trích phần trăm hoa hồng ra còn chưa đến 9 triệu nữa, làm sao mà so được với hơn 90 triệu đây?
Giám đốc đó lao ra như bay, một vài cô bán hàng cũng vội vàng lao ra.
“Cô ơi, cô gì ơi!”
Giám đốc bước nhanh đến trước mặt Cố Cơ Uyển, mặt không đỏ tim không đập nhanh mà lịch sự nói: “Chúng tôi còn có một mẫu túi sang trọng phiên bản giới hạn, cô ơi, cô có muốn xem thử không?”

CHƯƠNG 67: BỌN HỌ...HÌNH NHƯ BỊ CHƠI RỒI?

CHƯƠNG 67: BỌN HỌ...HÌNH NHƯ BỊ CHƠI RỒI?

Cố Cơ Uyển sờ dĩ xách cái túi cao cấp hàng đầu này ra nhanh như vậy, thực ra là có nguyên nhân.

Hồi nãy cô còn chưa kịp xem xong túi thì cuộc gọi đoạt mạng truy hồn của cậu cả Mộ đã CALL đến rồi.

Cho nên cô trực tiếp hỏi cái túi này có hơn 3 tỷ không, đối phương nói có nên mua luôn.

Nhưng mà, đợi lát nữa về nhất định phải nói với cậu cả Mộ, cái túi này sau khi xong chuyện sẽ trả lại cho anh, dù sao, hơn 11 tỷ này cô không muốn gánh đầu.

Quả đúng là đắt đến khiến người ta ói ra máu!

Tin chắc là lần này dùng xong, về nhà sẽ bị niêm phong lại và dùng làm tiêu bản.

Trừ khi, lần sau lại có một bữa tiệc tương tự nữa.

Nhìn thấy giám đốc cùng với hai cô bán hàng đuổi ra ngoài, cô vốn cũng không muốn quan tâm, nhưng Mộ Tiêm Tiêm đứng ở cửa cửa hàng thực sự là có chút nhức mắt.

Khoé môi mỏng đột nhiên cong lên, đi về phía cửa hàng đó.

Giám đốc giống như là trúng thưởng lớn vậy, lập tức kêu người lấy túi xách ở nhà kho ra.

Cô ta đích thân rót một ly hồng trà cho Cố Cơ Uyển, khom người khom lưng, gần như là cung kính đến mức muốn cúi rạp người xuống đất luôn rồi.

“Thưa cô, cô ngồi một lát, túi xách của chúng tôi lập tức đến ngay, hay là, cô muốn xem giày của chúng tôi trước?”

“Thứ khốn nạn kia, giày của chị tôi thử được một nửa, cô không quan tâm nữa rồi đúng không?”

Mộ Tiêm Tiêm thật sự là tức điên lên, tên quý nghèo chết tiệt này sao lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Dương Băng Băng nói cô ta đã theo người có tiền, không lẽ là thật sao?

Nhưng, người có tiền đó có phải là mù rồi không? Không có thấy người phụ nữ này vừa nghèo vừa xấu à?

Chỉ có thể nói, Cố Cơ Uyển bình thường ở trường không bao giờ nhắc đến gia đình của mình qua, lại cộng thêm một gương mặt khiến người ta ghi nhớ không nổi, thân phận của cô rất mờ hồ trong lòng hầu hết mọi người.

Trước đây Mộ Tiêm Tiêm và Mộ Phương Hồng tuy cũng tham gia tiệc đính hôn của cậu cả Mộ, nhưng, bọn họ chỉ biết người đính hôn với anh là em gái của đệ nhất danh viện Cố Vĩ Y.

Lại cộng thêm Cố Cơ Uyển lúc đó trang điểm đậm, có ma mới biết là ai?

Con ma lem họ Cố của Ninh Đại, cùng với cô hai Cố, vợ chưa cưới của cậu cả Mộ, ngoại trừ là thân thích bên nhà họ Cố thì có không biết bao nhiêu người không thể liên hệ bọn họ lại với nhau?

Giám đốc nghe thấy lời của Mộ Tiêm Tiêm thì mới nhớ ra cô Mộ bị mình bỏ rơi.

Lo lắng, cô ta lập tức nói: “A Linh, mau đi hầu hạ cô Mộ thử giày!”

Nhưng Mộ Phương Hồng lại một chân đá giày đi, đứng dậy bỏ đi.

Giám đốc biết người ta không vui rồi, nhưng mà 90 triệu hoa hồng trước mắt đang đợi cô ta, không thể vứt được a!

Càng hưởng hồ, loại khách khoe khoang thô thiển, có tiền ngốc nghếch này, có một lần thì sẽ có lần thứ hai.

Hầu hạ cô ta tốt, tuyệt đối sẽ kiếm được nhiều hơn là từ trên người của cô Mộ nữa.
Cho nên, Mộ Phương Hồng đi rồi, giám đốc nhiều nhất là chỉ nuối tiếc một chút, cũng không có quan tâm.
Nhưng Mộ Tiêm Tiêm thì tức giận, quát: “Các người thật to gan! Không biết chị tôi có thân phận gì sao? Các người vậy mà lại dám thất lễ như vậy, cái cửa hàng này có còn muốn mở nữa hay không?”

“Giám đốc ” Cổ Cơ Uyển đột nhiên kêu một tiếng.

Giám đốc lập tức khom eo cười nịnh: “Thưa cô, cô có gì dặn dò?”

“Tiệm nhà các người làm ăn như vậy à? Hoàn cảnh ồn ào như vậy, khách hàng làm gì còn tâm tư xem sản phẩm nữa?”

Cổ Cơ Uyển nhìn cái túi trong tay mình, cái túi xách đắt như vậy, cô cầm trong tay nhưng hoàn toàn không có chút cảm giác trân quý nào.

Giống như, loại túi này ở nhà cô có rất nhiều, thêm một cái cũng không nhiều hơn, mà bớt đi một cái cũng không ít hơn.

Vừa nãy nhìn cô gái này còn cảm thấy vừa xấu vừa nhà quê, nhưng bây giờ nhìn như vậy, vậy mà lại cảm thấy hình tượng cô cao quý sang trọng, hoàn toàn không thua đệ nhất danh viện Bắc Lăng!

Hơn nữa, cho dù là đệ nhất danh viện Bắc Lăng, cũng không thấy có nhiều tiền như vậy không phải sao?

“Cổ Cơ Uyển, cô có ý gì?” Sắc mặt Mộ Tiêm Tiêm đen sẫm, lập tức giận dữ.

Cô vậy mà lại ám thị giám đốc đuổi cô ta ra ngoài! Cô dám sao!

Cô Cổ Cơ Uyển cau mày, rõ ràng là bị tiếng ồn này làm phiền rồi, rõ ràng là có ý định muốn đứng dậy bỏ đi rồi.

Giám đốc vừa thấy thì sốt sáng chết đi được, quyết đoán kịp thời, nhìn Mộ Tiêm Tiêm: “Cô Mộ, tiểu tiệm hôm nay phải đóng cửa rồi, mong cô Mộ lần sau hãy đến”

“Cô nói cái gì?” Mộ Tiêm Tiêm quả thực là không dám tin vào tai mình nữa.

Có lần nào cô ta và Mộ Phương Hồng đến mà giám đốc này lại không cung kính mà tùy tùng đâu chứ?

“Nếu cô Phương Hồng đã đi rồi, sao cô không theo cô ấy về luôn đi?” Cô ta cười ngoài miệng nhưng trong lòng thì không.

Vì số tiền trích phần trăm mấy mươi triệu và thành tích nghề nghiệp tương lai của mình, cô Mộ trước mắt đây chắc chắn là phải đắc tội rồi.

“Ai ya, người ta đi qua cửa thì cũng là khách rồi, nếu như cô ta cũng muốn mua đồ, các cô cũng không nên đối đãi không khách sáo với người ta như vậy, không phải sao?”

Cổ Cơ Uyển dựa vào lưng ghế, liếc nhìn Mộ Tiêm Tiêm: “Nếu như cô thật sự muốn mua, vậy thì lấy tiền thật vàng thật ra mua chút gì đi, nếu như chỉ định vào xem thì chỉ bằng đi về đi.”

“Đúng vậy, cô Mộ, cô muốn mua gì, chúng tôi lập tức quẹt thẻ cho cô.”

Cô bán hàng cầm điện thoại hồi nãy đi tới, ý cười có mang theo chút khinh miệt.

Trước đây nếu như không phải là người phụ nữ này làm hỏng thì cô gái đây đã mua chiếc túi xách hàng hiệu cao cấp nhất của cửa hàng bọn họ rồi.

Nói ra, đều là do người phụ nữ này làm hỏng chuyện hết!

Hại bọn họ suýt chút nữa mất đi một vị khách hàng tôn quý, bây giờ còn ở đây ồn ào, có kinh tởm không, có làm người ta bức mình không hả?

Tuy Mộ Tiêm Tiêm không phải cô chủ nhà họ Mộ chính tông, nhưng, tốt xấu gì cũng họ Mộ, có mấy khi chịu cục tức như vậy đâu.

Trong lòng cô ta vừa tức vừa sốt ruột, nước mắt gần như là chảy ra rồi!

“Cô! Các người!” Cô ta chỉ vào cô bán hàng và giám đốc, giậm giậm chân: “Tôi kêu chị vĩnh viễn không đến cửa hàng của các người nữa, các người đợi mà đóng cửa đi!”

Giám đốc không muốn nói gì nữa, tuy cô Mộ có tiền, nhưng, cô ta dù sao cũng chỉ là con gái của ông hai nhà họ Mộ thôi.

Dòng chính và dòng nhánh có khác biệt lớn đến thế nào? Nhìn toàn bộ Bắc Lăng, người phụ nữ có tiền hơn cô chủ dòng chính nhà họ Mộ, căn bản không có mấy người.

Nhưng, người có tiền hơn cô chủ dòng nhánh, thì không có ít.

Dù sao mỗi lần đến cũng chỉ là đôi giày 300 triệu, túi xách 400, 500 triệu thôi, bớt một cái cũng không vấn đề gì.

Hầu hạ tốt vị tổ tông trước mắt này, tốt hơn bất kỳ thứ gì.

Cô bán hàng cũng nghĩ như vậy nên để lấy lòng Cố Cơ Uyển, cô ta xị mặt với Mộ Tiêm Tiêm.

“Nếu đã không mua đồ, vậy thì mời đi cho, đừng cản trở chúng tôi buôn bán nữa!”

“Các người dám như vậy à! Các người! Các người đợi đó đi”

Hôm nay thực sự là ngày nhục nhã của Mộ Tiêm Tiêm, nhưng cái nhục nhã này, cô ta nhất định sẽ trả cho bọn họ!

“Đặc biệt là cô!” Cô ta chỉ vào Cố Cơ Uyển: “Con ma lem không biết đã theo lão già nào kia, cô đợi đó cho tôi!”

Mộ Tiêm Tiêm tức giận quay người lại, lần này, thật sự đi rồi.

Cố Cơ Uyển cũng đứng dậy sau khi cô ta bỏ đi.

Vẻ mặt giám đốc lo lắng, vội vàng cười nịnh: “Cô ơi...”

“Bỏ đi, túi xách của mấy người thực sự là đẳng cấp quá thấp, không hợp với tôi, hay là cô đi đuổi theo hai cô Mộ đó đi”

Cô không còn thời gian nữa! Trễ lâu như vậy, đợi lát nữa đi xuống, cậu cả Mộ chỉ dùng ánh mắt thôi cũng có thể giết chết cô rồi!

Vứt lại câu này, cô sai bước rời khỏi, đầu cũng không quay lại.

Giám đốc và nhân viên bán hàng bị vứt lại hoàn toàn ngây ngốc, bây giờ, là sao?

Khách hàng lớn không còn nữa, ngay cả hai cô chủ nhà họ Mộ kia cũng đắc tội rồi? Sau này làm sao mà sống đây?

“Giám, giám đốc, sao tôi lại cảm giác, chúng ta hình như bị chơi rồi vậy?” Cô bán hàng mếu máo, suýt chút nữa là khóc rồi.

Cô Mộ sau này không đến nữa, cô ta còn phải đợi chút thành tích nghề nghiệp đó để ăn cơm a!

Giám đốc cũng hết cách, bây giờ mới đi đuổi theo cô Mộ cũng không kịp nữa rồi.

Hôm nay, sao mà bị thương thế không biết?

CHƯƠNG 68: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA CÔ LỢI HẠI NHẤT CẢ BẮC LĂNG NÀY?

CHƯƠNG 68: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA CÔ LỢI HẠI NHẤT CẢ BẮC LĂNG NÀY?

Cố Cơ Uyển vội vã chạy đến quảng trường bên ngoài tòa nhà.

Sự kiên nhẫn của cậu cả Mộ trước giờ luôn có giới hạn.

Cô mà còn không đi, hoặc là bị vớt lại, hoặc là bị Lâm Duệ trực tiếp đi lên xách cô đi xuống.

Nhưng mà, điều khiến Cố Cơ Uyển bất ngờ đó là, vừa ra cửa, vừa ngẩng mắt lên thì đã nhìn thấy có hai cô gái đang đứng trước chiếc Maybach màu sắc bên ngoài không khoa trương nhưng bên trong cực kỳ sang trọng của Mộ Tu Kiệt.

“Anh cả, bọn họ quá ức hiếp người rồi!” Anh cả, là danh xưng tôn kính mà tất cả tiểu bối của nhà họ Mộ đối với Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tiêm Tiêm tuy có mối quan hệ thân thích hơi xa, nhưng, chí ít cũng là họ Mộ.

Mộ Tu Kiệt ngồi bên cửa xe, đang hút thuốc, thần sắc thờ ơ, cũng không biết là có nghe lời của nói của Mộ Tiêm Tiêm vào tai không nữa.

Lâm Duệ ở bên cạnh, đứng dựa vào cửa xe, nói chứ, nhìn từ xa xa, tên này có vẻ ngoài cũng rất không tệ.

Nhưng mà nhìn anh ta bây giờ, hình như là có vài phần mất kiên nhẫn.

Mộ Tiêm Tiêm vẫn đang ai oán: “Anh cả, người nhà họ Mộ chúng ta, vậy mà lại bị người ta đuổi từ cửa hàng ra ngoài, anh nói có tức không chứ!”

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói chuyện, mi tâm mang theo một sự lạnh lẽo, khí tức người lạ chớ gần vô cùng nồng đậm.

Mộ Phương Hồng nhìn Mộ Tiêm Tiêm một cái, thị ý cô ta yên lặng.

Cô ta nhìn Mộ Tu Kiệt, thanh âm mềm mại như nước: “Anh cả, lát nữa anh cũng phải về nhà họ Mộ đúng không?” Tối nay là đại tiệc gia tộc của nhà họ Mộ, tất cả các tiểu bối của nhà họ Mộ, chỉ cần còn ở Bắc Lăng đều phải trở về.

Gia tộc nhà họ Mộ vô cùng khổng lồ, chỉ là một tiệc gia đình thôi, mà cũng gần trăm người rồi.

“Ừm” Mộ Tu Kiệt dừng dừng đáp một tiếng.

Mộ Phương Hồng biết, trường tử đích tôn nhà họ Mộ này luôn lạnh nhạt, mọi người đều đã quen với thái độ của anh rồi.

Cho nên, cho dù thái độ của Mộ Tu Kiệt ở trước mắt này rất lạnh, cô ta cũng không có bất kỳ ngạc nhiên nào.

“Anh cả, bọn em cũng về nhà họ Mộ, thời gian không còn sớm nữa, phải đi rồi ”

Ám thị này của Mộ Phương Hồng đã rất rõ rồi, nếu như...cô ta nói là nếu như, nếu như thuận đường thì anh cả có phải cũng có thể cho cô ta cùng đi không?

Được cùng anh cả về nhà, đây là một vinh hạnh tuyệt đối.

Sau khi để đám cô chủ tiểu thư nhà họ Mộ biết, thì địa vị của cô ta ở nhà họ Mộ sau này chắc chắn sẽ nâng cao chưa từng có.

Nhưng, sao anh cả lại không có chút biểu thị gì hết? Dù sao cũng thuận đường, không thể chờ thêm cô ta sao?

“Tài xế của em đúng lúc có chuyện phải đi rồi, nếu như về đó muộn, không biết ông nội và bà nội có không vui hay không nữa.”

Tường Mộ Tu Kiệt nghe không hiểu, Mộ Phương Hồng lại tăng thêm độ ám thị.

Ở trước mặt cậu cả Mộ không được quá mất tự nhiên, nếu như mất tự nhiên, thì ngay cả cơ hội cũng sẽ để lỡ qua. Cơ hội tốt như vậy mà để lỡ qua, sau này làm gì còn có nữa?

Nhưng mà, sắp đến giờ rồi, tại sao anh cả vẫn còn ở đây chứ, hình như là đang đợi ai đó?

Đây là trung tâm thương mại, anh đang đợi ai chứ?

Anh cả chưa bao giờ thích đi dạo trung tâm mua sắm.

Vừa nói đến vấn đề thời gian, Mộ Tiêm Tiêm ngay lập tức nắm bắt cơ hội, ai oán một lần nữa: “Đều tại con ma lem đó hết!”

Cô ta rất hiếm khi có cơ hội nói được hai ba câu với cậu cả Mộ.

Bây giờ, người nhà họ Mộ bọn họ bị ức hiếp rồi, cậu cả Mộ sao có thể không quản chứ?

Tốt xấu gì cô ta cũng họ Mộ, tát vào mặt cô ta, không phải cũng là bất kính với cậu cả Mộ sao?

Cổ Cơ Uyển hôm nay cho cô ta chịu ủy khuất, không trả lại, cô ta không cam tâm!

“Anh cả anh không biết đó, em và chị Phương Hồng đang thử giày yên lành, ả phụ nữ xấu xí đó đi vào, rồi kêu người đuổi bọn em ra ngoài.”

“Tiêm Tiêm...” Mộ Phương Hồng nhìn cô ta một cái.

Thật ra cô ta cũng rất âm ức, cô ta cũng hy vọng anh cả có thể trút giận cho cô ta, tuy cái khả năng này không lớn.

Nhưng, con gái mà, nếu như có người đàn ông lợi hại như vậy chống lưng, thì nằm mơ cũng có thể cười. Vẫn nên ước mong cao sang một chút.

Mộ Tiêm Tiêm bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất: “Chị Phương Hồng lương thiện như vậy, từ trước đến giờ không thích tranh với người khác, như vậy sẽ thiệt thòi đó.”

Cô ta lại nhìn Mộ Tu Kiệt, bộ dạng đáng thương nhưng lại hậm hực bất bình.

“Ả ma lem đó cũng không biết là theo lão già có tiền nào nữa, có chút tiền là ức hiếp người ta như vậy.”

“Người nhà họ Mộ chúng ta sao có thể bị ức hiếp được? Đây không phải là đang tát vào mặt anh cả sao?”

“Anh cả, anh nhất định phải cho mấy người đó đẹp mặt, nếu không...”

Mộ Tu Kiệt nhắc cổ tay lên xem thời gian, sự âm u dưới đáy mắt lại thêm vài phần.

Sắp 7 giờ rồi, nha đầu đó vậy mà vẫn chưa ra.

Anh đột nhiên đóng laptop lại, đập điếu thuốc, đôi chân dài sải bước xuống xe.

Hai mắt Mộ Tiêm Tiêm liền sáng lên, lập tức đuổi theo: “Anh cả, chính là cửa hàng tên HARMADS bên trong đó, cô ta...Anh cả, chính là cô ta!”

Thật không ngờ rằng, oan gia ngõ hẹp a !

Ả xấu xí Cổ Cơ Uyển đó, vậy mà lại chủ động dâng đến cửa rồi!

Mộ Phương Hồng tuy không nói gì, nhưng cũng theo sau Mộ Tu Kiệt.

Cô ta cũng rất muốn xem xem, cho dù đã theo lão già có tiền nào rồi, thì có thể giờ được trò uy vũ gì trước mặt cậu cả Mộ chứ?

Cả Bắc Lãng này, có người đàn ông nào so được với cậu cả Mộ chứ?

Bất luận Cổ Cơ Uyển đã theo ai, thì gặp cậu cả Mộ, nhất định sẽ bị nghiền nát!

“Anh cả, chính là cô ta” Nhìn thấy Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm vào Cổ Cơ Uyển, Mộ Tiêm Tiêm kích động đến nỗi tim không ngừng tăng tốc.

“Anh cả, ả ma lem này ý mình theo một lão già có tiền, nên ý thể hiếp người đó, cô ta còn nói, người nhà họ Mộ chúng ta trong mắt cô ta không là cái thá gì cả nữa”

Cố Cơ Uyển nhướn mày, chủ động đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, đôi môi mỏng khẽ mím lại.

Mộ Tiêm Tiêm nói dối, thật đúng là mở miệng là tuôn ra xối xả ngay, ngay cả nháp cũng không cần viết.

“Anh cả, cô ta nói, người đàn ông của cô ta là lợi hại nhất cả Bắc Lãng này, ai cũng không so được!”

Ha! Anh cả cô ta là ai chứ. Cậu cả Mộ đó! Ai dám nói mấy lời xấc xược như vậy trước mặt anh, không phải là tìm chết sao?

À xấu xí Cố Cơ Uyển này đợi bị anh cả chinh chết đi!

Tốt nhất là cũng túm kim chủ sau lưng cô ta ra luôn, khiến cho hấn ta phá sản, để xem ả xấu xí này sau này còn xài tiền của ai được nữa.

Mộ Tu Kiệt lại nhướn mày, nhìn chăm chăm vào Cố Cơ Uyển, trong mắt hiện lên một màu sắc khiến người ta nhìn không thấu.

“Cô nói, người đàn ông của cô lợi hại nhất Bắc Lãng này?”

Anh hỏi, thanh âm này thờ ơ lạnh lùng, nhưng vậy mà lại không nghe ra được bất kỳ ý không vui nào.

“Không có nói qua.” Cố Cơ Uyển không giống như Mộ Tiêm Tiêm, nói dối hết lần này đến lần khác.

Cô nói: “Nhưng mà, tôi nghĩ chắc là phải đó.”

“Anh cả anh nghe đi! Anh nghe ả ma lem này nói gì kia! Cô ta vậy mà lại bất kính với anh như vậy.”

Có ai dám đứng trước mặt cậu cả Mộ, nói người đàn ông của mình lợi hại hơn anh không? Đây chính là đại bất kính!

Cố Cơ Uyển, cô đợi chết đi!

Nhưng Mộ Phương Hồng lại cảm thấy có chút không đúng, anh cả từ khi nào lại trở nên rảnh rỗi, thật sự đi quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh giữa phụ nữ rồi?

Anh không phải trước giờ ghét nhất là gần với phụ nữ sao?

Nhưng mà Cố Cơ Uyển lúc này đứng ở trước mặt anh, đã xông vào trong phạm vi nguy hiểm của anh.

Ở khoảng cách gần như vậy, ngay cả con gái nhà họ Mộ bọn họ cũng không dám thử!

Anh cả ghét nhất phụ nữ đến gần mình! Nhưng mà bọn họ bây giờ... cái khoảng cách này thật sự rất gần, chỉ gần hai bước thôi.

Cô ta đột nhiên có một linh cảm rất xấu, muốn ngăn Mộ Tiêm Tiêm lại, nhưng tâm tư của Mộ Tiêm Tiêm căn bản không ở trên người cô ta.

“Anh cả, con ma lem này ức hiếp em thì cũng thôi đi, nhưng cô ta còn dám ra tay với cả chị Phương Hồng nữa!”

Cô ta chỉ vào chân của Mộ Phương Hồng, tức giận nói: “Cô ta không những đuổi bọn em ra ngoài, còn làm chân chị Phương Hồng bị thương nữa, bây giờ, trên chân của chị Phương Hồng còn có một dấu đỏ rất rõ ràng nữa a”

CHƯƠNG 69: ANH ĐÁNG SỢ CÒN HƠN TRONG LỜI ĐỒN

CHƯƠNG 69: ANH ĐÁNG SỢ CÒN HƠN TRONG LỜI ĐỒN

“Tiêm Tiêm...” Mộ Phương Hồng tự nhiên thấy bất an.

Lời nói dối của Mộ Tiêm Tiêm, dường như càng nói càng hớ.

Trên chân cô ta có vết đỏ, nhưng, không có liên quan gì đến Cố Cơ Uyển.

“Chị Phương Hồng, em biết chị lương thiện, không muốn chỉ trích người khác, nhưng, đồ xấu xí này có đối tốt với chị nửa phần hay không?”

Mặc dù lời của bản thân nói, đa số là vu khống, nhưng, Cố Cơ Uyển chỉ có một mình một cái miệng, cô chứng minh cái gì?

Quan trọng nhất là, bọn họ đều họ Mộ, mà cô gái xấu xí này, là người ngoài.

“Anh cả...”

“Mua đồ xong chưa?” Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt dừng trên túi của Cố Cơ Uyển.

Lời này, thế nào cảm thấy không hiểu ra sao cả? Giống như thay đổi phong cách vẽ, hoàn toàn khác xa với hình tượng vừa rồi vậy?

Mộ Tiêm Tiêm có chút ngốc trẻ, chuông cảnh báo trong lòng Mộ Phương Hồng vang lên, dự cảm không tốt bỗng nhiên trở nên mãnh liệt.

Cô ta đi đến, hô hấp rối loạn: “Anh cả, cô ta...”

“Cô gọi anh ấy là anh cả, vậy cô cũng là cô chủ của nhà họ Mộ?”

Cố Cơ Uyển dường như mới nhận thức cô ta, đột nhiên khoát lấy tay của Mộ Tu Kiệt, mỉm cười với Mộ Phương Hồng: “Xin chào, tôi là chị dâu tương lai của cô.”

“Cô... cô...”

Mộ Phương Hồng hoảng hốt trong lòng, Mộ Tiêm Tiêm lại sững sốt đến mức không nói ra được lời nào.

“Còn cả cô,” Cố Cơ Uyển xoay đầu nhìn Mộ Tiêm Tiêm ở một bên, khóe môi nhếch lên: “Bây giờ, nhìn rõ rồi, anh ấy trong miệng cô chính là lão già mắt mù đó ”

“Không, không không, không phải như thế, không... Em không phải... có ý đó...”

Mộ Tiêm Tiêm lão đảo lùi lại mấy bước, đột nhiên chân mềm nhũn, bịch một tiếng ngội bệt ra đất.

Nhưng cô ta vội vàng bò dậy, đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, lo lắng đến mức nước mắt cũng sắp rơi xuống.

“Anh cả, em... em không phải... em không biết, em... đồ xấu xí này cô ta... không, không phải...”

Trời ạ! Sao lại như thế này! Người đàn ông sau lưng Cố Cơ Uyển, lại chính là cậu cả Mộ, người đàn ông lợi hại nhất Bắc Lăng?

Sao có thể như thế được? Anh cả sao lại thích cô gái như thế này chứ?

Không, không thể nào!

“Tôi có phải xấu xí hay không, cái này cũng chả sao, có điều, vị hôn phu của tôi thật sự không phải lão già tôi tặc gì đó, không tin cô cần thận nhìn.”

Cố Cơ Uyển thật sự muốn cười, có người đào hố như thế, còn cứ muốn bản thân nhảy vào!

Hành vi ngu xuẩn này, cũng khiến người khác mở rộng tầm mắt.

“Còn nữa, tôi thật sự không có đụng vào cô.” Lần này, cô lại nhìn Mộ Phương Hồng.
Người phụ nữ giả tạo này còn đáng ghét hơn cả Mộ Tiêm Tiêm.
Mộ Tiêm Tiêm nói cô làm bị thương chân của Mộ Phương Hồng, cô ta lẽ nào không nên nói một câu không có?
Không nói tiếng nào, trên thực tế chính là đang mặc nhận.
Chính mình muốn làm chuyện xấu mà không dám làm, lại lợi dụng người khác, lấy Mộ Tiêm Tiêm làm lá chắn.

Người phụ nữ như thế này, so với loại không có não như Mộ Tiêm Tiêm càng khiến người ta ghét hơn.
“Tôi làm chân cô bị thương sao? Tôi lúc nào đụng vào cô thế? Cô nếu như nói một câu có, tôi lập tức kêu người lấy video trong camera của cửa hàng ra”
“Có điều, tôi nghĩ tội phi báng như này, cô đại khái không thoát được đâu.”
“Không, cô không có đụng vào tôi, là tự tôi không cẩn thận bị vấp.” Mộ Phương Hồng hoảng hốt nói nhỏ.
Cô ta chưa nói cái gì, sự việc không có liên quan gì đến cô ta?

Có điều, Mộ Phương Hồng không ngờ là, Cố Cơ Uyển vậy mà được một tắc tiến một thước, sau khi buông Mộ Tu Kiệt ra, bỗng sát lại gần cô ta.
“Cô... cô muốn làm cái gì?” Mộ Phương Hồng bị dọa mà vội vàng lùi lại.
“Nếu đã không có, vừa rồi khi cậu nhóc đó nói tôi làm cô bị thương, cô tại sao không phản bác?”

“Là Tiêm Tiêm nói, tôi một chữ cũng không nói, tôi...”
“Nhưng cô không có phản bác, điều này không phải gây hiểu lầm cho người khác, khiến mọi người tưởng tôi thật sự làm cô bị thương sao?”
Cố Cơ Uyển cười lạnh: “Phải, cô không nói, cho nên, cô cũng không cần chịu trách nhiệm, đây chính là chỗ cao minh của cô.”
“Có điều, có một số người thật sự rất ngu xuẩn, luôn bị người khác lợi dụng, xem cô như một quân cờ, còn tưởng bản thân chiếm được hời.”
Cô quay đầu nhìn Mộ Tiêm Tiêm, ánh mắt lạnh nhạt, không đồng tình, nhưng cũng không có ghét.
“Nghe thấy rồi chứ? Người ta nói rồi, toàn bộ đều là cô nói, đều là trách nhiệm của cô.”

“Không, không phải... tôi...” Mộ Tiêm Tiêm bị dọa đến mức mặt mày trắng bệch, muốn lén lút liếc nhìn Mộ Tu Kiệt, lại không dám.

“Chơi đủ chưa?” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt có chút nhạt, mặc dù không có tức giận, nhưng cũng rất rõ ràng, đối với mấy chuyện ồn ào giữa phụ nữ, quả thực chán ghét.
Cố Cơ Uyển nhún nhún vai, lại khoác tay của anh.
“Đâu có chơi? Vị hôn phu của anh bị người khác đổ oan đó, tôi phản bác một hai câu không được sao?”
“Nếu đã là đổ oan, hà cớ gì phải phản bác?” Anh nhìn Lâm Duệ.
Lâm Duệ lập tức đi tới, cung kính hỏi: “Cậu cả, có gì cản ngại?”
“Mợ chủ của cậu bị người ta đổ oan” Vứt lại lời này, Mộ Tu Kiệt chân dài sải bước, đi về phía xe.

Cố Cơ Uyển đi theo sau anh, chơi đủ rồi, cũng đến giờ rồi, không dám tiếp tục trì hoãn nữa.
“Hiểu rồi, cậu chủ.” Lâm Duệ lập tức rút điện thoại ra, ấn số điện thoại nào đó.
“Camera bên ngoài cao ốc Thịnh Thế, chuyển tất cả các video đến, với cả camera bên ngoài bên trong cửa hàng Harmads. Tất cả video liên quan đến việc mợ chủ bị đổ oan, trước tối nay gửi cho tôi.”
“Không, tôi vừa rồi, vừa rồi chỉ là đùa mà thôi, tôi...”
“Đúng rồi, xe của cậu cả luôn không có tắt máy, trên xe có máy ghi âm, cô vừa nãy ở bên cạnh cậu cả nói cái gì, chắc có thể ghi âm rất rõ ràng.”
“Anh Lâm, tôi không phải cố ý, tôi chỉ là... thật sự chỉ là đùa thôi, anh Lâm!”

“Đến cục cảnh sát nói đi.” Lâm Duệ không rảnh quan tâm cô ta, chạy nhanh đến mở cửa xe cho Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển.

Sau đó, chiếc Maybach khí thế phi phàm cứ như thế dần dần biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Mộ Phương Hồng sợ đến mức toàn thân lạnh toát, gần như đứng cũng không vững.

Mộ Tiêm Tiêm trực tiếp bị dọa đến mức chân mềm nhũn, mông ngồi phịch trên đất.

Trong giới thượng mại Bắc Lăng có một lời đồn, cậu cả Mộ hành động cương quyết mạnh mẽ, lạnh lùng cứng rắn.

Thì ra, là thật.

Chỉ nói xấu Cố Cơ Uyển mấy câu, nói dối một ít mà thôi, vậy mà muốn bắt đến cục cảnh sát.

Hơn nữa, tuyệt đối không phải đùa!

Cô ta cũng họ Mộ, nhưng, cậu cả Mộ vậy mà một chút thân tình cũng không nể nang! Anh thật sự máu lạnh như thế.

“Đều tại cô, tôi bị cô hại thảm rồi!” Mộ Phương Hồng đột nhiên chỉ mộ Tiêm Tiêm, tức quá, cô ta chạy đến một chân đá lên người Mộ Tiêm Tiêm.

“Tôi chọc anh cả tức giận rồi, phải làm sao? Cô tại sao phải nói dối? Tôi sắp bị cô hại chết rồi!”

Bất kỳ ai, chọc giận cậu cả Mộ, ở Bắc Lăng còn có thể sống sao?

“Tôi cũng là vì trút giận cho chị mà thôi!”

Mộ Tiêm Tiêm bây giờ đã rất tuyệt vọng, đâu còn quan tâm có đắc tội với người phụ nữ trước mắt này chứ?

Đến cả cậu cả Mộ cũng đắc tội rồi, người phụ nữ trước mắt này lại tính là gì chứ?

“Bản thân chị lẽ nào không có trách nhiệm sao? Chị nếu như thật sự vô tội như thế, vừa rồi khi tôi ra mặt thay chị, chị sao không có ngăn cản tôi chứ?”

“Mộ Tiêm Tiêm, cô dám nói chuyện với tôi như thế!” Con nhóc chết tiệt này, muốn tạo phản rồi sao?

“Tôi tại sao không dám? Chị tưởng chị là ai? Nếu không phải nể chị cũng tính là cháu gái của bác gái, ai thèm quan tâm chị chứ?”

Mộ Tiêm Tiêm từ trên đất đứng dậy, bây giờ Mộ Phương Hồng căn bản không mong chờ được nữa, còn cả vụ kiện chờ cô ta, đâu có rảnh ứng phó với cô chủ nhà họ Mộ đạo đức giả này chứ?

Không ngờ cậu cả Mộ vậy mà còn đáng sợ hơn trong lời đồn, vì một cô gái xấu xí, ngay cả người thân của mình cũng ra tay được.

Bây giờ, nên làm sao đây?

CHƯƠNG 70: CẬU BA MỘ, KHIẾN CÔ HAI MẮT NHÌN THĂNG

CHƯƠNG 70: CẬU BA MỘ, KHIẾN CÔ HAI MẮT NHÌN THĂNG

“Chuyện này, hay là... bỏ qua đi.” Sau khi lên xem, Cổ Cơ Uyển nhìn Mộ Tu Kiệt, khẽ nói.

Cậu cả Mộ mở laptop ra, trong nháy mắt thì bắt đầu bận rộn.

Không thèm quan tâm cô sao, người đàn ông này.

Cổ Cơ Uyển có chút buồn bực, quyết định của anh, thật sự không phải người bình thường có thể thay đổi được.

“Mợ chủ, bọn họ không tôn trọng cô, trừng phạt là điều nên làm.” Lâm Duệ đang lái xe từ gương chiếu hậu mỉm cười với cô.

Cổ Cơ Uyển mím môi dưới: “Bọn họ suy cho cùng cũng là người của nhà họ Mộ.”

Cô không phải mềm lòng, tuyệt đối không phải đồ giả tạo gì đó.

Cô chỉ là không muốn mình vừa mới bước chân vào nhà họ Mộ thì đã gây ra một đồng rắc rối.

Cổ Cơ Uyển trước giờ là người ít thể hiện, người khác nếu như không phải thật sự giảm vào giới hạn của cô, trường hợp bình thường, có thể không quan tâm thì cô đều sẽ không để tâm.

“Cậu cả Mộ, tôi chỉ sợ sự việc kinh động đến bà nội, anh biết sức khỏe của bà không tốt.”

“Không ai dám kinh động đến bà.” Ai dám lảm lời, anh có cách khiến người đó câm miệng.

“Tôi chỉ cảm thấy, một chút chuyện nhỏ, không cần thiết để một cô gái vào nhà giam một chuyến thôi.”

Dù sao cũng là chuyện hủy hoại tiền đồ.

Quan trọng nhất là cô không cho rằng Mộ Tiêm Tiêm thật sự quá đáng ghét.

“Chớ sửa sẽ không cần người.” Cô nhìn Mộ Tu Kiệt, nhàn nhạt nói: “Lấy loại tâm tính này của Mộ Tiêm Tiêm, căn bản sẽ không ra được chuyện xấu gì.”

Ngược lại là Mộ Phương Hồng, một tiếng không nói, căn có lẽ càng điên rồ hơn.

“Mợ chủ, cậu chủ chỉ là.. “

“Cô tự quyết định.” Ngón tay dài của Mộ Tu Kiệt rơi trên bàn phím laptop, điều này nói rõ, chuyện này kết thúc ở đây.

Mặc kệ bọn họ quyết định thế nào, không có liên quan đến anh.

Lâm Duệ cũng không sao cả, mấy người phụ nữ cãi nhau mà thôi, cậu cả không truy cứu, vậy cũng bỏ đi.

“Mợ chủ, vậy tôi bây giờ kêu bọn họ dừng lại?”

“Không, để cô ta đến cục cảnh sát một chuyến, muộn một chút, tôi sẽ rút đơn lại.”

Có một vài người không cảnh cáo một chút thì không biết bản thân rốt cuộc sai ở đâu.

Giống như loại người Mộ Tiêm Tiêm, không ăn chút thiệt thòi, chỉ sợ cũng sẽ không khôn ra.

Lâm Duệ lại không nhịn được liếc cô qua gương chiếu hậu.

Không biết tại sao, mợ chủ mặc dù thật sự có hơi xấu, nhưng nhìn nhiều, hình như lại thấy quen.

Sau khi nhìn quen rồi, thậm chí sẽ cảm thấy, ngũ quan của mợ chủ thật sự rất đẹp.

Đặc biệt khi cô thể hiện khả năng nhìn xa trông rộng, sự quyền rũ đó, vậy mà một chút cũng không thua kém cậu cả.

“Lâm Duệ, xe ” Cổ Cơ Uyển đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Tầm mắt của Lâm Duệ trở lại trên đường, xẹt một tiếng, vội vàng đánh vô lăng, tránh đâm vào chiếc xe tải trước mặt.

Phù! Vừa rồi đang nghĩ cái gì thế? Vậy mà từ gương chiếu hậu nhìn chăm chăm vào gương mặt của mợ chủ, nhìn đến thất thần.

Chuyện này nếu để cậu chủ biết...

Nghĩ cũng không dám nghĩ, nhanh chóng chuyển tâm lái xe.

Hơn 20 phút sau, xe chạy vào cổng lớn của nhà họ Mộ, xuyên qua con đường dài đầy cây cối, mới đến sân trước mặt biệt thự chính của nhà họ Mộ.

Khi bước xuống xe, Cố Cơ Uyển vẫn có hơi căng thẳng.

Sắp gặp được Bác Văn rồi, không biết anh ta bây giờ như thế nào rồi?

Những gì trải qua ở kiếp trước và kiếp này liệu có khác?

Kiếp trước cô trong bữa tiệc đính hôn gặp phải tai tiếng lớn như vậy, một khoảng thời gian rất dài sau đó, cô ở nhà họ Cố đóng cửa suy ngẫm.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, mới vì sự thương hại của bà cụ, để cậu cả Mộ lấy cô lần nữa.

Nhưng cô nhớ Mộ Bác Văn mới trở về vào cuối năm, hiện nay về trước mấy tháng, quỹ đạo của hai kiếp hình như không giống, sự tình đã không thể ăn khớp với những chuyện trong ký ức rồi.

Cũng tức là, cô đoán không được về sau sẽ xảy ra chuyện gì, đương nhiên, cũng không thể tính toán bước tiếp theo của cô nên đi như thế nào.

Nếu đã như thế, không bằng cứ thả lỏng, nên đi thế nào thì đi thế ấy.

Cô chỉ muốn biết, Bác Văn bây giờ có tốt hay không?

Quản gia già của nhà họ Mộ chủ động ra đón, đích thân dẫn Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển vào đại sảnh.

Mặc dù đã đến thời gian bữa tiệc nhà đình, nhưng, đại sảnh vẫn yên tĩnh.

Mọi người đều đợi ở sảnh tiệc, bà cụ và ông cụ vẫn ở đây.

Ngồi cùng với bà cụ còn có một người đàn ông trẻ tuổi.

Thân hình anh ta cao ráo, chiều cao 1m88, ngũ quan tuyệt đẹp, trong khí chất trầm lặng tỏa ra một chút sâu muợn.

Đó tuyệt đối là trai đẹp, không phải loại ăn khói lửa nhân gian.

Ngồi trên ghế sofa, giống như người trong tranh, khiến bạn vừa thấy đã khó quên.

Cố Cơ Uyển vừa bước vào cửa, ngược mắt lên thì nhìn thấy bóng dáng đó.

Vừa nhìn, cả người đều giống như bị vướng vào ma chướng, nhìn chăm chăm gương mặt yên tĩnh điềm nhiên của anh, tầm mắt không thể di khỏi.

Cô cuối cùng gặp được Bác Văn rồi!

Một Bác Văn còn sống, một Bác Văn sinh cơ bùng bùng!

Kiếp trước trong đầu tái hiện hình ảnh anh ta nằm trong lòng cô không ngừng chảy máu, khoanh khắc đó, mũi cô cay xè, nước mắt thiếu chút nữa lăn xuống.

“Mợ chủ...” Lâm Duệ thấy Cố Cơ Uyển đứng bất động ở cửa thì lên tiếng gọi.

Thuận theo ánh mắt của cô, người cô nhìn không phải cậu ba sao?

Mợ chủ nhìn cậu ba, hai mắt nhìn thẳng, thậm chí, mắt cũng đỏ lên, điều này... điều này thích hợp sao?

Cậu cả còn đang ở đâu mà

Mộ Tu Kiệt chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô gái bên cạnh, sau đó sải bước đi về phía ghế sofa.

Lâm Duệ lại nhìn thấy rõ, cậu cả... sắc mặt không phải dễ nhìn như vậy!

“Mợ chủ!” Ngữ khí của anh ta không thể không tăng lên, mở miệng nhắc nhở.

Mặc dù cậu ba thật sự rất đẹp trai, đáng vẻ yên tĩnh, giống như vương tử.

Nhưng, cậu cả cũng đẹp trai mà

Mợ chủ thực sự có hơi quá đáng rồi.

Bản thân có vị hôn phu đẹp trai như vậy, là người đàn ông trong mộng của tất cả các cô gái toàn Bắc Lăng, vậy mà còn mãi ngắm người đàn ông khác.

Điểm này, Lâm Duệ cũng bất bình thay cậu chủ nhà anh ta!

Cố Cơ Uyển lúc này mới ý thức mình thất lễ, vội vàng thu hồi ánh mắt, đi theo phía sau Mộ Tu Kiệt.

“Ông nội, bà nội.” Mộ Tu Kiệt đi đến trước mặt hai người, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như thói quen, nhưng, ánh mắt nhìn bà cụ lại ôn hòa.

“Ông cụ, bà nội.” Cố Cơ Uyển cũng chào hỏi.

Một người gọi là bà nội, một người gọi là ông cụ, hình như không ổn thỏa lắm.

Có điều, cô dù sao còn chưa có bước vào cửa, lúc này gọi ông nội, càng không thỏa đáng.

Ông cụ nhà họ Mộ không phải người dễ thân cận như thế, quá thân cận, ngược lại sẽ khiến ông cụ ghét.

“Uyển Uyên đến rồi.” Bà cụ lại không giống, bà cụ thích Cố Cơ Uyển nhất.

Kéo tay của Cố Cơ Uyển, để cô ngồi bên cạnh mình, bà cụ nhìn Mộ Bác Văn, mặt mày tràn đầy ý cười.

“Con bé chính là chị dâu tương lai của cháu, vị hôn thê của Kiệt, Cố Cơ Uyển. Uyển Uyên, đây là lão tam, Bác Văn”

“Bác Văn...” Đôi môi mỏng của Cố Cơ Uyển hơi run rẩy.

Tận mắt nhìn thấy anh ta, chính miệng gọi tên của anh ta, cảm giác vui sướng khi mất đi lại tìm lại được đã lấn át cô.

Cô thậm chí căng thẳng không biết bản thân còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nhìn anh ta, chỉ muốn nghe anh ta nói chuyện.

Cho dù, chỉ là nói chuyện thôi cũng được.

Mộ Bác Văn lại giống như có chút kháng cự với ánh mắt của cô khi nhìn anh ta chăm chăm, hơi thở lạnh lẽo trên người anh ta, nhàn nhạt nói: “Chào.”

Cố Cơ Uyển không có phản ứng, chỉ nghe giọng nói của anh ta thì cảm thấy cuộc đời viên mãn rồi.

Bác Văn còn sống, là đủ rồi.

Giọng nói trầm thấp quen thuộc của Mộ Tu Kiệt dường như rơi xuống từ trên đỉnh đầu cô: “Quen biết?”

CHƯƠNG 71: KHÁNG CỰ, AI CŨNG NHÌN RA ĐƯỢC

CHƯƠNG 71: KHÁNG CỰ, AI CŨNG NHÌN RA ĐƯỢC

Bà cụ cũng nhận ra Cố Cơ Uyển không đúng, khẽ đẩy cô một cái: “Uyển Uyển, cháu quen Văn?”

Cố Cơ Uyển sững người, bỗng nhiên hoàn hồn.

Không đợi cô trả lời, Mộ Bác Văn thờ ơ nói: “Không quen.”

Anh ta có chút kháng cự Cố Cơ Uyển, ai cũng nhìn ra được.

Có điều cũng phải, cậu ba Mộ và cậu cả Mộ giống nhau, đối với con gái trước nay đều xa cách.

Cố Cơ Uyển cứ nhìn chăm chăm anh ta như vậy, kháng cự là điều bình thường.

Ông cụ nhà họ Mộ hừ một tiếng, ngữ khí có lạnh vài phần: “Thời gian đã đến rồi.”

Ông cụ đứng dậy.

Ông cụ đứng dậy, trừ bà cụ ngồi xe lăn, những người khác cũng chỉ có thể đứng dậy theo.

Cố Cơ Uyển biết bản thân đã thất lễ, có điều vừa rồi, thật sự không khống chế được.

Cô quá vui mừng, kích động và vui sướng như vậy, người bên cạnh căn bản không hiểu.

“Uyển Uyển, cháu đến đây xe cho bà nội.” Bà cụ không có nghĩ nhiều.

Lần nào Cố Cơ Uyển đến, bà cụ rất thích ở bên cô, ngay cả Mộ Bác Văn vừa mới về nhà cũng bị bà cụ gạt sang một bên.

Cố Cơ Uyển lập tức vòng ra sau người bà cụ, cẩn thận đẩy chiếc xe lăn của bà.

Ông cụ đi đầu, Cố Cơ Uyển đẩy bà cụ đi đằng sau ông cụ, còn Mộ Tu Kiệt và Mộ Bác Văn, bọn họ đi cuối cùng.

“Cô ấy chính là vị hôn thê của anh?” Mộ Bác Văn nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh mai ở phía trước, ánh mắt càng phát lạnh.

“Ừm” Mộ Tu Kiệt đáp một tiếng, đối với thân phận của Cố Cơ Uyển, không có giải thích nhiều.

“Anh thật sự đồng ý lấy cô ấy?” Mộ Bác Văn lại hỏi.

Mộ Tu Kiệt lại nói: “Lần này trở về, không đi nữa sao?”

Anh cả tránh chủ đề này, cũng tức là, anh cả còn chưa có chắc chắn, 2 năm sau có lấy Cố Cơ Uyển hay không.

Cho nên, sắc mặt của Mộ Bác Văn hơi dễ nhìn một chút.

“Không đi nữa, trở về, cùng anh đánh giang sơn.”

“Không ở lại Mộ Thị?” Mộ Tu Kiệt mỉm cười, cũng chỉ có ở trước mặt người em trai này, ý cười thảnh thơi mới lộ ra.

“Ông cụ sẽ lột da của em.”

“Da của anh không phải còn trên người hay sao?” Đôi môi mỏng của Mộ Bác Văn nhếch lên: “Muốn lột, cũng có anh cản ở trước.”

Mộ Tu Kiệt không nói thêm gì nữa, rất nhanh, đã đến sảnh tiệc rồi.

Trong sảnh tiệc sớm đã ngồi kín người của nhà họ Mộ, bạn muốn biết gia tộc này lớn bao nhiêu thì nhìn phải cảnh này sẽ biết.

Mặc dù ngồi ở sau có rất nhiều đều là bạn bè mà các thế hệ sau đưa tới, nhưng, mười bàn ngồi đầu, quả thực đều là họ Mộ.

Phụ nữ chiếm một nửa ghế, đàn ông đều ngồi ở mấy bàn phía trước, năm bàn phía sau đều là phụ nữ.

Bà cụ tự nhiên phải ngồi cùng với ông cụ, một bàn đó ngoại trừ bọn họ, đều là mấy vị tiên sinh, cùng mấy người con trai của đại tiên sinh.

Có một vài người không có mặt, tối nay đến đây, chỉ có đại tiên sinh, nhị tiên sinh và tam tiên sinh, cùng Mộ Tu Kiệt, Mộ Khải Trạch và Mộ Bác Văn.

Cậu năm Mộ Bùi Đường nghe nói đã ra nước ngoài, không về kịp.

Bàn dưới bọn họ là các con trai của nhị tiên sinh và tam tiên sinh.

Một bàn chéo xuống, là con trai và các cháu của anh em của ông cụ.

Mỗi một bàn, mỗi một chỗ, đại biểu cho thân phận khác nhau.

Ở thế giới hào môn như nhà họ Mộ, thân phận và địa vị phân chia rất rõ ràng, nghiêm chỉnh.

Cho dù nhân số căn bản không đủ một bàn, cũng không thể ghép với người bàn khác, đây chính là quy tắc trong bữa tiệc gia đình của nhà họ Mộ.

Bên phía đàn ông rõ ràng có chút lạnh nhạt, nhưng, bên phía phụ nữ, lại cực kỳ náo nhiệt.

Phụ nữ của nhà họ Mộ thật sự nhiều, nhiều đến mức khiến người ta có cảm giác hoa mắt rối loạn.

Sau khi Cố Cơ Uyển bước vào, có người hầu dắt, đi đến bàn đầu tiên của nữ.

Bàn này có vợ của địa tiên sinh – Căn Mai, còn có hai người con gái của đại tiên sinh, cô tư Mộ Kỳ Âm, và cô sáu Mộ Quán Lan.

Tiếp theo sau, chính là hai người con gái của nhị tiên sinh, và con gái út của tam tiên sinh.

Ở bàn này, có một người Cố Cơ Uyển coi như rất quen, chính là cô chủ nhà họ Mộ đứng phải ở cao ốc hồi sáng, Mộ Phương Hồng.

Cố Cơ Uyển được sắp xếp ngồi bên cạnh Căn Mai, vị trí này, ở bàn này ngoại trừ Căn Mai, ghế chủ vị thứ hai.

Có thể thấy, ngay cả hai cô chủ đích hệ của nhà họ Mộ, địa vị ở trong nhà cũng không bằng Cố Cơ Uyển.

Cô chẳng qua chỉ là vị hôn thê của cậu cả Mộ mà thôi, ngay cả cửa cũng chưa có vào thì đã ngồi ở vị trí này.

Đừng nói người cùng bàn, cả phụ nữ ở bàn khác, nhìn cũng cảm thấy có vài phần chói mắt.

Còn chưa bước vào cửa thì đã như thế, sau khi cô vào cửa rồi, dựa vào địa vị của cậu cả Mộ ở nhà họ Mộ, há không phải ngay cả bà cả Căn Mai cũng phải nhường vị trí cho cô hay sao?

Ngược lại Căn Mai dường như đối với tất cả chuyện này không có để ý gì cả, nhìn thấy Cố Cơ Uyển đi tới, bà ta mỉm cười dịu dàng: “Cơ Uyển, đến xem thử menu đồ ăn tối nay.”

Nhận lấy menu từ trong tay người hầu, bà ta đích thân đưa đến tay của Cố Cơ Uyển.

“Xem thử có cái gì không thích, bác lập tức kêu người đổi.”

Vì thể hiện sự tôn trọng, Cố Cơ Uyển nghiêm túc xem một lát, mới lắc đầu: “Đều thích.”

“Được.” Căn Mai đưa menu cho người hầu, mới nhìn mọi người nói: “Vị này chính là vị hôn thê của Kiệt, cô ba nhà họ Cố, Cố Cơ Uyển”

Không có ai nói chuyện.

Anh cả đương nhiên không thể đặc tội, nhưng, cô gái này lớn lên thực sự quá xấu, tin chắc anh cả cũng sẽ không thích cô.

Đối với một cô gái không được sủng, các thiên kim tiểu thư này sao bằng lòng đi nịnh nọt chứ?

Nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của mọi người đối với Cố Cơ Uyển, Mộ Phương Hồng cũng yên tâm.

Xem ra, Cố Cơ Uyển ở nhà này thật ra cũng không có địa vị gì, có điều bởi vì có liên quan đến cậu cả Mộ, mọi người mới biết ý nhường vài phần mà thôi.

Vì có thể ngồi ở vị trí này, cũng nể mặt mũi của Mộ Tu Kiệt.

Hôm nay cô ta đặc tội với cậu cả Mộ, tuyệt đối không phải bởi vì cậu cả Mộ thật sự xót Cố Cơ Uyển, mà là lỗi của Mộ Tiêm Tiêm con nhóc chết tiệt đó.

Mộ Tiêm Tiêm ở trước mặt cậu cả Mộ, nói người đàn ông sau lưng cô là lão già tồi tệ, cậu cả Mộ mới tức giận

thôi?

Ha, xem đồ xấu xí này có thể đắc ý được bao lâu?

Lớp lớp khó coi như vậy, sớm muộn, sẽ bị cậu cả Mộ vứt bỏ.

Đến lúc đó, xem cô ta không tìm người chơi chết cô

Ngược lại Cẩn Mai thấy mọi người lạnh nhạt như vậy, chỉ có thể chủ động nhìn Mộ Kỳ Âm và Mộ Quán Lan: “Kỳ Âm, Quán Lan, gọi chị dâu.”

“Dì Cẩn, cái này không thích hợp?” Mộ Quán Lan bĩu môi: “Cô ta còn chưa có chính thức gả vào nhà họ Mộ chúng ta, hai từ chị dâu này, sao có thể gọi bừa được chứ?”

Mộ Kỳ Âm lớn hơn 2 tuổi, không dám nói thẳng như Mộ Quán Lan, có điều, cũng đừng quá mặt, giả vờ không nghe thấy, đi nói chuyện với Mộ Phương Hồng.

Cẩn Mai có chút ngại ngùng, hai người đều không phải con gái ruột của bà ta, cũng không dễ trách cứ gì.

Cố Cơ Uyển cũng nhìn ra được, bà cả nhà họ Mộ này, ở trước mặt con trai con gái thật sự không có uy nghiêm gì cả.

Mẹ kế vốn dĩ rất khó làm, đặc biệt là ở gia đình lớn như thế này.

Vì không để Cẩn Mai khó xử, cô chỉ có thể chủ động chào hỏi: “Kỳ Âm, Quán Lan, phải không? Xin chào, tôi là Cơ Uyển”

Mộ Kỳ Âm vẫn nói chuyện với Mộ Phương Hồng, chọn cách làm lơ.

Mộ Phương Hồng trong lòng rất vui, nụ cười trên mặt không biết có bao nhiêu dễ nhìn.

Mộ Quán Lan nhún nhún vai, giống như không nghe thấy.

Đánh mắt rõ ràng như vậy, quả thực vô bôm bóp, mấy người phụ nữ ở mấy bàn xung quanh, ai ai cũng che miệng, có vài người không nhịn được mà cười thành tiếng.

Xấu xí vào cửa, quả nhiên ai ai cũng ghét bỏ.

Có điều, hai cô chủ của nhà họ Mộ này cũng thật ác, ở trước mặt mà không thêm quan tâm, thật sự không nề mặt một chút nào.

Bầu không khí ngại ngùng như vậy, không biết cô nàng xấu xí này sẽ trải qua như thế nào?

CHƯƠNG 72: TIỆN NHÂN, TÔI GIẾT CÔ

CHƯƠNG 72: TIỆN NHÂN, TÔI GIẾT CÔ

Ai ai cũng tưởng Cổ Cơ Uyển sẽ ngại ngùng khó xử muốn chết thì Cổ Cơ Uyển ngược lại mặt mày dịu dàng, đáy mắt thậm chí có vài phần thương xót.

Cô nhìn Cẩn Mai, mang theo một tia xin lỗi: “Xin lỗi, cháu không biết hai cô chủ này bị khiếm thính, thất lễ rồi.”

“Cô nói cái gì?” Mộ Quán Lan đột nhiên đứng bật dậy, tức đến mức mặt mày đột nhiên đỏ bừng lên.

“Đồ xấu xí, cô nói ai khiếm thính hả?”

Tiện nhân đáng chết này! Vậy mà dám sỉ nhục các cô như vậy! Cô không cần mạng rồi phải không?

Nhà họ Mộ ở Bắc Lăng tồn tại như thế này sao?

Mấy cô chủ chi thứ gì đó của nhà họ Mộ bị khi dễ, có lẽ còn có thể, nhưng, cô chủ dòng chính của nhà họ Mộ, sao có thể nhịn chứ?

Nhà họ Cổ tính là cái thứ gì? Ngay cả Cổ Kính Minh trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là một động vật cấp thấp mà thôi.

Cô ba xấu xí không được sủng này của nhà họ Cổ, vậy mà dám nói cô ta bị khiếm thính?

Mộ Kỳ Âm mặc dù phản ứng không có kích động như Mộ Quán Lan, nhưng, mặt mày cũng đen kịt lại.

Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị người khác sỉ nhục trước mặt mọi người!

Cô ta và Mộ Quán Lan, cô chủ dòng chính của nhà họ Mộ, đặt trong cả Bắc Lăng, phụ nữ nào dám ở trước mặt các cô mà coi thường?

Cẩn Mai mặt mày cũng ngây ngốc, muốn nói thay Cổ Cơ Uyển vài câu, nhưng, nhất thời hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Người khác sau khi sững người mất 2 giây, bỗng chớp ánh mắt sáng lên.

Mợ chủ tương lai của nhà họ Mộ, chính diện khiêu khích hai cô chủ của nhà họ Mộ, lần này, kịch hay thật sự đến rồi!

Cổ Cơ Uyển không có nhìn Mộ Quán Lan, mọi người hỏi cô nàng xấu xí đâu, cô không phải cô gái xấu xí, đương nhiên sẽ không để ý đến cô ta.

Cô quay đầu cầm chiếc menu trong tay người hầu, ngược lại cùng Cẩn Mai thảo luận đồ ăn tối nay.

“Vừa rồi cảm thấy hai món này hình như có hơi xung đột, nếu như muốn tinh tế, vậy xem thử có thể đổi bơ vàng ngân sắc thành tuyệt liên kim châu?”

Cô mỉm cười với Cẩn Mai, hoàn toàn phớt lờ Mộ Quán Lan, không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Mộ Quán Lan tức đến phát điên, cô ta từ trước đến nay chưa từng bị sỉ nhục như thế.

Đột nhiên cầm chiếc ly trên bàn, tay giơ lên, nước trong ly trực tiếp hắt vào Cổ Cơ Uyển.

Cổ Cơ Uyển sớm đã có phòng bị, khi cô ta cầm ly nước thì chân của cô đã đặt sang một bên.

Khi Mộ Quán Lan hắt nước, chân của cô dịch sang một bên, dễ dàng tránh được.

Nhưng Cẩn Mai ngồi bên cạnh cô lại không có may mắn như vậy.

Ly nước đó tuy hắt về phía Cổ Cơ Uyển, nhưng, hắt ở khoảng cách xa như vậy, nước sẽ bị bắn.

Một nửa rơi vào ghế của Cổ Cơ Uyển, một nửa khác, trực tiếp bắn lên người của Cẩn Mai.

Người hầu bị dọa sợ vội vàng rút khăn giấy ra, đưa cho Cẩn Mai lau nước trà trên người.

Người hầu ở bên phía Cổ Cơ Uyển cũng hấp tấp cầm khăn giấy lau sạch nước trên ghế trên bàn của cô.

Cổ Cơ Uyển ngược lại không có tức giận, chỉ nhìn Mộ Quán Lan, nhàn nhạt hỏi: “Cô sau đây là có ý gì?”

Chút rắc rối ở bên này, bên phía chủ vị hình như cũng có người chú ý tình hình.

Có điều, mấy chuyện vặt vãnh của phụ nữ, đàn ông trước nay không thích quan tâm.

Bên này có Cẩn Mai làm chủ, chỉ là, ngay cả Cẩn Mai cũng giống như cũng phải chịu đựng.

“Đồ xấu xí, tôi nói chuyện với cô, cô không nghe thấy sao? Cô nói ai bị khiếm thính hả?”

Bởi vì biết bên phía đàn ông sẽ không quản chuyện bên này, mà Cẩn Mai, Mộ Quán Lan căn bản không để vào mắt.

Cho nên, cô ta hắt nước cũng không có chút kiêng kỵ.

“Cô gọi đồ xấu xí, tôi sao biết cô gọi ai?” Cổ Cơ Uyển nhún vai, tỏ ra rất thản nhiên.

“Ở đây trừ cô ra, còn có ai lớn lên xấu xí?” Cô Quán Lan hừ lạnh, nói đến vấn đề này, ngược lại thật muốn cười.

Bản thân lớn lên xấu xí như vậy, lại còn không tự nhận thấy sao?

“Thì sao, tôi lớn lên rất xấu sao? Tôi không cảm thấy thế, anh cả cô còn nói tôi khá đẹp, lẽ nào ý của cô là, anh cả cô mất mù?”

“Cô...” Sắc mặt của Mộ Quán Lan tối lại, tức đến mức hận không thể cầm ly nước của người bên cạnh, tiếp tục hắt nước vào cô

Anh cả vậy mà nói cô khá xinh đẹp? Sao có thể chứ?

Nhưng, mặc kệ có thể hay không, cô ta cũng không dám nói anh cả mất mù gì đó!

Người phụ nữ chết tiệt, tiện nhân này! Còn thật sự dám nói! Không biết bản thân đã sắp xấu đến mức thiên lý bất dung rồi hay sao?

Anh cả của cô ta đồng ý đính hôn với cô còn không phải vì nể mặt bà nội? Còn nói cô ta xinh đẹp, nhố vào! Thật sự không biết liêm sỉ.

Cổ Cơ Uyển ngồi lại trên ghế, nhìn Cẩn Mai, ngược lại có vài phần xin lỗi: “Không sao chứ?”

Thật sự không ngờ, thân phận của bà cả như Cẩn Mai, ở nhà họ Mộ lại nhận sự đối đãi như vậy!

Thái độ của hai cô chủ nhà họ Mộ đối với bà ta, không có một tí tôn trọng nào.

“Không sao.” Cẩn Mai cười nhạt, coi như không có chuyện gì, dường như sự việc như thế này đã quen rồi.

Cổ Cơ Uyển lại nhìn Mộ Quán Lan, đột nhiên ý cười đành lại, sắc mặt tối lại.

“Cô có phải nên xin lỗi bà cả hay không?”

“Xin lỗi?” Mộ Quán Lan giống như nghe thấy điều nực cười nhất trên thế giới!

“Cô bảo tôi xin lỗi? Cổ Cơ Uyển, cô có phải còn chưa hiểu rõ thân phận của mình hay không? Cô tính là cái thứ gì chứ?”

“Tôi tính là cái gì thứ, vấn đề này, có thể phải anh cả của cô sẽ tương đối rõ ràng hơn đấy.”

“Cô... bớt dùng anh cả đến hù dọa người khác đi! Cô tưởng tôi sẽ sợ cô sao?” Mộ Quán Lan lông mày nhíu chặt, hừ lạnh.

“Tôi không cần cô sợ tôi, nhưng, cô làm bẩn quần áo của bà cả thì nên xin lỗi!”

“Cơ Uyển, bỏ đi, cũng không có gì cả, đã sạch rồi.” Cẩn Mai là người hiền lành, không muốn xảy ra tranh chấp.

“Sạch rồi là một chuyện, bị cô ta hắt nước trà lại là chuyện khác, một tiểu bối không biết tôn trọng trưởng bối như thế, để người khác nhìn thấy, còn tưởng nhà họ Mộ không có nuôi dạy đàn ông?”

Cổ Cơ Uyển tuyên bố hôm nay muốn đánh một gậy vào Mộ Quán Lan, vẫn nhìn chăm chăm Mộ Quán Lan, không có ý thỏa hiệp.

“Tôi chính là không muốn xin lỗi, cô có thể làm được gì?”

Mộ Quán Lan ngồi trên ghế, đôi chân dài vắt chéo lại, nhìn cô, ý cười không có chạm tới đáy mắt.

“Có bản lĩnh, cô cứ đánh tôi đi! Ha, cô thích cấn loạn như vậy, giống như chó vậy, cô đến cấn tôi đi!”

“Ha...” Mộ Phương Hồng ở một bên che miệng, không nhịn được mỉm cười.

Mọi người xung quanh cũng đều cười, mặt mày Cẩn Mai ngại ngùng, muốn làm dịu bầu không khí lại, không ngờ, Cổ Cơ Uyển đột nhiên đứng dậy, đi về phía Mộ Quán Lan.

Sắc mặt của Mộ Quán Lan thay đổi, nhìn cô chăm chăm: “Cô muốn làm cái gì? Đây là nhà họ Mộ, cô dám!”

“Không phải cô muốn tôi đánh cô sao? Tôi chưa từng gặp được người nào tiện như vậy, thế mà bản thân thích làm loạn.”

Cố Cơ Uyển đi đến trước mặt cô ta, không phải đánh cô ta, mà là... cầm một ly nước của người bên cạnh, hất toàn bộ nước trà lên mặt của Mộ Quán Lan!

“A ” Mộ Quán Lan thét lên một tiếng.

Nước trà mặc dù không phải bỏng, nhưng độ nóng cũng không thấp.

Nước hắt lên mặt như vậy, cho dù không bỏng, cũng khiến cô ta phải khó chịu.

“A ! Cố Cơ Uyển, cô làm cái gì hả! Cô muốn mưu sát tôi!”

Mộ Quán Lan ôm mặt đứng dậy, mắt không nhìn rõ, bất cẩn đụng vào chiếc ghế của mình.

“Á...” Lại bất cẩn, bản thân cô ta ngã ra, trực tiếp ngã ra sàn.

“Quán Lan!” Cẩn Mai bị dọa giật mình, hoảng hốt đứng dậy.

Người hầu nữ cũng bị dọa, vội vàng đỡ cô ta: “Cô sáu...”

“Cút ra! đều cút hết ra cho tôi!”

Mộ Quán Lan lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên , tuyệt đối là lần đầu tiên! Bị người ta hắt nước trà vào mắt.

“Tiện nhân, tôi giết chết cô!”

Cô ta cầm cái ly rỗng, giơ cái ly như thể muốn đập vào đầu của Cố Cơ Uyển.

CHƯƠNG 73: LÀ CÁI GÌ KHIẾN CÔ TỰ TIN ĐẾN VẬY

CHƯƠNG 73: LÀ CÁI GÌ KHIẾN CÔ TỰ TIN ĐẾN VẬY

Ai cũng không ngờ, Mộ Quán Lan lại ác như vậy, thật sự cầm chiếc ly thủy tinh cứng như vậy, đập vào đầu của Cố Cơ Uyển.

Chiếc ly này nếu như đập vào đầu của Cố Cơ Uyển, nhất định sẽ khiến cô bị chảy máu!

“Cẩn thận!” Cẩn Mai đã đứng dậy từ lâu muốn đi tới hòa giải cũng bị dọa giật mình, hoảng hốt đi tới, đẩy Cố Cơ Uyển ra.

Chiếc ly thủy tinh đó không chút lưu tình đập vào vai của Cẩn Mai, bốp một tiếng, rất nặng nề, nghe thôi cũng thấy rất đau.

Cẩn Mai đau đến nhú máu, nhưng bà ta vẫn cắn chặt răng, không kêu lên một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Cuối cùng, bên phía đàn ông cũng có người đi tới.

Đại tiên sinh, ba của mấy cậu chủ nhà họ Mộ, Mộ Thế Nhiên.

“Không sao, tôi tự mình không cẩn thận, làm rơi cái ly.” Cẩn Mai lập tức giải thích, còn đích thân nhặt chiếc ly thủy tinh trên đất lên.

Sự nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của bà ta, Cố Cơ Uyển đều nhìn thấy tất.

Kiếp trước, cô và bà cả này không có nhiều tiếp xúc.

Mặc dù luôn bị hãm hại, nhưng, bản thân ngu ngốc căn bản không biết người hại cô là ai.

Nhưng không ngờ, thì ra bà cả bề ngoài phong quang, ở trong nhà lại bị coi thường như vậy!

Bà vai của bà ta bị đập trúng, bị thương, còn phải tự mình đi nhặt chiếc ly!

Cô hầu nữ vội vàng cúi xuống, đỡ bà ta đứng dậy.

Ý cười vẫn trên mặt Cẩn Mai: “Chỉ là hiểu lầm...”

“Không phải hiểu lầm!” Mộ Quán Lan mặc dù phạm sai, nhưng mặt mày vẫn cao ngạo: “Ba, là Cố Cơ Uyển hắt nước trà vào con.”

Cố Cơ Uyển chưa từng nghĩ sẽ ở trước mặt người của nhà họ Mộ để lại ấn tượng tốt đẹp gì.

Cho nên, cô cũng không sợ, mặt mày vô cảm nói: “Là cô chủ nhà họ Mộ này gây chuyện trước, quần áo của bà cả cũng bị cô ta hắt nước trà làm ướt hết.”

“Ba, con không có muốn hắt trà vào dì Cẩn, là Cố Cơ Uyển mĩa mai con khiếm thính, con tức quá mới...”

“Được rồi, ông cụ bà cụ đều đang ở đây, còn có bao nhiêu người, các người muốn làm tôi mất hết mặt mũi sao?”

Mộ Thế Nhiên mặt mày không vui, người của nhị tiên sinh và tam tiên sinh đều ở đây, ông ta không thể mất mặt vì mấy người này được, uy nghiêm của ông ta đặt ở đâu chứ?

“Ba, không phải lỗi của con, lẽ nào muốn con bị người ta khi dễ mà không phản kháng sao? Ba, ba từng nói, người của nhà họ Mộ tuyệt đối không thể bị người khác ức hiếp được!”

Mộ Quán Lan nâng cằm, không hề có ý muốn nhận lỗi.

Cẩn Mai lập tức nói: “Không có gì, đều chỉ là...”

“Chẳng qua chỉ là tiểu bối đùa nhau, bà là trưởng bối, sao không trông tụi nó?” Sắc mặt của Mộ Thế Nhiên tối lại.

Cẩn Mai hết sức lo sợ nói: “Phải, đều là lỗi của tôi, tôi sẽ trông chừng, không sao, ông quay về chỗ trước đó, đừng để ba chờ lâu.”

Mộ Thế Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quay người rời khỏi.

Mộ Quán Lan ngồi lại chỗ của mình, liếc mắt nhìn Cẩn Mai, cũng không nói gì.

Đối với chuyện cô ta làm bị thương bà ta, cô ta đều không hề để trong lòng.

Cố Cơ Uyển lúc này cho dù muốn nói cái gì, cũng không có cách nào mở miệng.

Cô coi như nhìn ra được rồi, ở trong mắt của Mộ Thế Nhiên, người vợ danh chính ngôn thuận lấy về của mình, một chút địa vị cũng không có.

Cô lúc này mở miệng, người khó xử chỉ là Cẩn Mai.

Đối với loại cô chủ như Mộ Quán Lan, ở trước mặt ba đều giả vờ đáng yêu, việc gì cũng cho qua.

Mà Cẩn Mai, rất có khả năng sẽ bị cô liên lụy.

Cô đỡ Cẩn Mai về chỗ của mình, Mộ Quán Lan lại cười với cô, vẻ dương dương tự đắc.

Ở cái nhà này, phụ nữ gả vào, nhìn từ bên ngoài dường như địa vị rất cao, giống như vị trí ngồi của bọn họ bây giờ.

Nhưng trên thực tế, mấy người phụ nữ này không phải họ Mộ, làm sao so sánh với người họ Mộ được?

Cố Cơ Uyển con nhóc chết tiệt này vừa rồi không phải ý bản thân có thể ngồi bên cạnh của Cẩn Mai, thì tưởng mình có thể bay lên sao?

Bây giờ cô có phải cũng nhìn rõ rồi chứ, ngay cả Cẩn Mai cũng chỉ như thế, ở trong mắt của ba cái gì cũng không phải.

Cố Cơ Uyển cô, so với Cẩn Mai càng thấp hơn một bậc, người như thế, ở nhà bọn họ có thể làm được gì chứ?

Mộ Phương Hồng rất đặc ý, đột nhiên cười nói: “Aiya, cô Cố, hôm nay cô thật sự mua chiếc túi nổi tiếng nhất tiệm Harmacm rồi sao?”

Ngoại trừ Cố Cơ Uyển, không có ai biết cô ta đột nhiên nhắc đến chuyện nhỏ nhặt này, muốn làm cái gì.

Cố Cơ Uyển mím môi, sớm biết người phụ nữ này nhất định sẽ ở trước mặt mọi người tìm phiền phức cho cô.

Có điều, cô chỉ thờ ơ nhìn cô ta, không có tiếp lời.

Ngay cả người hầu nữ đều gọi cô là mợ chủ, Mộ Phương Hồng bây giờ không gọi cô là mợ chủ, cũng không gọi chị dâu, mà gọi cô Cố, chính là muốn nhắc nhở tất cả mọi người, cô không phải họ Mộ! Vẫn không tính là người của nhà họ Mộ.

Mộ Phương Hồng cắn môi dưới, có chút uất ức: “Vốn dĩ tôi cũng muốn xem thử chiếc túi đó, đương nhiên, đồ cô nhìn trúng, tôi cũng không dám mơ tưởng, tôi chỉ muốn xem thử mà thôi.”

“Nhưng cô kêu bọn họ đuổi tôi ra ngoài, đến cơ hội nhìn một lần tôi cũng không có, cô nếu như mua rồi, có thể để tôi nhìn chút không?”

“Con người này của tôi cũng không có sở thích gì khác, chỉ thích các loại túi xách, cô Cố, có thể nhìn một chút được không?”

“Cô nói cái gì? Cô ta kêu người đuổi cô ra khỏi cửa hàng đó?” Mộ Quán Lan lập tức làm khó!

Sắc mặt của Mộ Kỳ Âm cũng tối lại, không vui nói: “Cô chủ của nhà họ Mộ chúng tôi, bị người khác đuổi khỏi cửa hàng? Cửa hàng nào? Tôi cho người san bằng nó?”

Bình thường cô ta không có đối tốt với Mộ Phương Hồng như thế, nhưng bây giờ, Mộ Phương Hồng bị Cố Cơ Uyển khi dễ, đây là Cố Cơ Uyển muốn đánh vào mặt các cô chủ của nhà họ Mộ

“Thật ra cũng không có gì, có thể lúc đó em và Tiêm Tiêm nói chuyện, cô Cố chê quá ồn ào, mới kêu người đuổi chúng em ra ngoài.”

Mộ Phương Hồng thái độ nhân nhượng, nhỏ tiếng nói: “Tối nay là bữa tiệc gia đình, Kỳ Âm, chị coi như em chưa nói gì, ông nội và bà nội đều đang ở đây.”

Cô ta khẽ kéo cánh tay của Mộ Kỳ Âm, mỉm cười: “Đều là em không tốt, không nên vì muốn xem chiếc túi trấn tiệm đó mà nhắc đến chuyện này.”

“Không sao, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Bị người đuổi từ trong tiệm ra, còn có thể nói là hiểu lầm?

Cô gái của nhà bình thường đều sẽ không nhận được đãi ngộ như thế này, càng đừng nói là cô chủ của nhà họ Mộ.

Cố Cơ Uyển này, thực sự đáng ghét rồi!

Nhà họ Mộ bọn họ, sao có thể để người như thế này gả vào được chứ?

Bây giờ còn chưa vào cửa, đã hung hăng càn quấy đến mức này, sau này vào cửa rồi, còn thế nào nữa?

“Có lẽ chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Cẩn Mai ở giữa làm hòa: “Đồ ăn sắp đưa lên rồi, dùng bữa trước đó, đợi lát nữa còn phải đến chỗ ông bà nội của các con kính rượu.”

“Sao có thể là hiểu lầm?” Mộ Quán Lan hừ lạnh.

Vừa rồi đã chiếm thể thượng phong, bây giờ, càng không nguyện ý bỏ qua cho Cố Cơ Uyển.

Cô ta híp mắt nhìn gương mặt đầy tàn nhang của Cố Cơ Uyển, mặt mày không vui: “Người của nhà họ Mộ chúng tôi bị khi dễ, đuổi ra khỏi cửa hàng!”

“Dì Cẩn, dì cảm thấy đây là hiểu lầm? Nếu như hôm nào đó, dì bị người đuổi ra khỏi cửa hàng, dì sẽ như thế nào?”

Không có ai nói gì, Cẩn Mai cũng không đáp lại được.

Loại chuyện bị đuổi ra ngoài này, thật sự rất mất mặt.

Đừng nói là người của nhà họ Mộ, dù là một người bình thường, cũng khó chịu khi bị sỉ nhục như thế.

Môi dưới của Cẩn Mai run lên, không biết trả lời thế nào, chỉ có thể vô thức nhìn sang Cố Cơ Uyển.

Chuyện này bà ta dù sao không có ở đó, cũng không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Tâm mắt của tất cả mọi người, trong nháy mắt đều đổ dồn lên người Cố Cơ Uyển.

Ở đây đều là người của nhà họ Mộ, cô khi dễ cô chủ của nhà họ Mộ, thật sự không sợ chết sao?

Là sức mạnh gì khiến cô tự tin đến vậy?

CHƯƠNG 74: CÔ ƯC HIẾP NGƯỜI KHÁC NHƯ VẬY SAO

CHƯƠNG 74: CÔ ƯC HIẾP NGƯỜI KHÁC NHƯ VẬY SAO

Cố Cơ Uyển cầm chiếc ly lên, nhấp một ngụm trà thơm.

Dưới cái nhìn của mọi người, chống lại áp lực từ nhiều ánh mắt như thế, cô dường như ngay cả một chút không tự nhiên cũng không có.

“Cố Cơ Uyển, cô rốt cuộc có ý gì?” Mộ Quán Lan là người khó chịu nhất.

Nhiều người như vậy đang đợi cô giải thích, cô vậy mà không coi ra gì?

“Không có ý gì, đối mặt với lời nói dối, lẽ nào tôi còn phải giải thích?”

Cố Cơ Uyển đặt chiếc ly xuống, nhếch môi cười: “Đầu năm nay không phải ai chủ trương người đó chứng minh sao? Nếu đã nói tôi đuổi cô ta ra ngoài, vậy cũng phải lấy ra bằng chứng mới được chứ?”

“Nếu không, ai vu oan một câu, tôi còn phải đi giải thích, tôi rảnh rồi vậy sao?”

Lời này, ngược lại cũng có đạo lý, nhưng, đây không phải nói Mộ Phương Hồng đổ oan cho cô hay sao?

Mộ Phương Hồng lại không có tức giận, chỉ nhỏ giọng nói: “Không có gì, là bản thân em không muốn gây trở ngại cho Cố xem túi, ngay cả giày cũng không dám xem, vội vàng đi ra ngoài.”

Cô ta nhìn Cố Cơ Uyển, nụ cười trên mặt, ý cười mang theo sự bất an và sợ hãi.

“Xin lỗi, cô Cố, đều là hiểu lầm, là lỗi của tôi.”

“Phương Hồng! Cô bị khi dễ rồi, còn muốn bản thân nhận lỗi! Con cháu của nhà họ Mộ chúng ta, từ bao giờ bị người ta khi dễ thành ra như vậy?”

Quả thực khiến người ta tức giận đến cực điểm! Mộ Quán Lan sao có thể nhịn?

“Cố Cơ Uyển, tôi muốn cô xin lỗi Phương Hồng.”

Cố Cơ Uyển lại nhún nhún vai: “Tôi không làm sai, tại sao phải xin lỗi?”

Chưa dừng, cô rút điện thoại ra, ấn nút ghi âm, để trên bàn.

Ánh mắt lạnh nhạt dừng trên người Mộ Phương Hồng, đột nhiên, ánh mắt trở lạnh.

“Đến đi, nói thử xem tôi lúc đó rốt cuộc đã làm gì với cô, con người tôi làm việc luôn theo sự thật, cô nói tôi bắt nạt cô, cô tốt nhất nói rõ ràng ra.”

“Bây giờ tôi ghi âm lại những gì chúng ta nói, đến lúc đó, bên phía cảnh sát sẽ đi điều tra, nếu như cô nói dối, vậy thì, tội phi báng chắc không thoát được rồi.”

“Cố Cơ Uyển, cô dám đe dọa?” Sắc mặt của Mộ Kỳ Âm tối lại, người phụ nữ này, thật sự quá quá đáng rồi!

Cần Mai cũng cảm thấy, sự việc không cần thiết phải làm lớn như vậy.

Bà ta nhỏ tiếng nói: “Cơ Uyển, chỉ là chuyện nhỏ, không cần thiết...”

“Không, dì Cần, cháu cảm thấy rất cần thiết.”

Lần này, Cố Cơ Uyển một chút cũng không thỏa hiệp: “Nói đi, đợi cô nói xong, chúng ta gặp nhau ở cục cảnh sát”

Mộ Phương Hồng cũng không ngờ, người phụ nữ này vậy mà có thể đi một bước cứng rắn như vậy.

Ở đây đều là người họ Mộ, cô là người ngoài, cô lấy đâu cái lá gan đó?

Cô không sợ tương lai bị người của nhà họ Mộ chinh chết hay sao?

“Sao hả? Không dám nói? Tôi như nào kêu người đuổi cô ra khỏi cửa hàng, cô nói lại chi tiết sự việc đi”

Cố Cơ Uyển đẩy chiếc điện thoại về phía cô ta, ý cười không chạm đến mắt: “Tôi chờ cô đó.”

Mấy bàn xung quanh, tầm mắt đều dừng trên người Mộ Phương Hồng.

Bà hai muốn đi tới, muốn vì con gái của mình mà lấy lại công bằng, nhưng, bị người hầu nữ ở bên cạnh khuyên trở lại.

Tội nhỏ cãi nhau để tội nhỏ tự xử, tối nay là bữa tiệc gia đình, nếu như thật sự làm lớn chuyện, mặc kệ ai sao, trường bối tham gia đều sẽ bị liên lụy.

Giống như bà cả Cấn Mai vừa rồi, đại tiên sinh khi đi tới, cũng không nề vợ chồng, trước đem tội danh đổ lên đầu của bà ta không phải sao?

Bà hai nhìn dáng vẻ uất ức của con gái mình, trong lòng không biết đã xót bao nhiêu.

Nhưng, vẫn bị người hầu nữ khuyên trở lại.

Bữa tiệc lớn như này, bà ta thật sự không dám ra mặt đứng đầu gió.

Mộ Phương Hồng cũng không ngờ Cố Cơ Uyển lại chơi như vậy, dáng vẻ không sợ trời không sợ đất của cô, thật sự khiến người ta đau đầu!

“Tôi, tôi đã nói rồi, chỉ là hiểu lầm, tôi...”

“Không, cô vừa rồi không phải nói như thế.” Cố Cơ Uyển cười lạnh.

“Cố Cơ Uyển, cô thôi đi! Cô cứ muốn ép cô ấy sao?” Mộ Kỳ Âm kéo Mộ Phương Hồng đến bên cạnh mình.

“Có người khi dễ người khác như cô sao?”

Mộ Phương Hồng lập tức trốn sau lưng cô ta, không dám nói lên nữa, dù sao, có người ra mặt cho cô ta rồi.

Cố Cơ Uyển lại dựa vào lưng ghế, liếc nhìn bóng dáng của cô ta, cười như không cười.

“Nếu như cô tự bị người ta vu oan, cô sẽ làm như thế nào? E rằng, cô còn làm tuyệt tình hơn tôi.”

“Với cả, chỉ cần cô ta nói là sự thật, cho dù đến cục cảnh sát thì sợ cái gì? Trong cửa hàng có camera, tôi cũng không thể một tay che trời, tôi còn chưa có bản lĩnh này.”

Tầm mắt của mọi người, lần này đều đổ dồn lên người của Mộ Phương Hồng.

Cũng phải, đường đường là cô chủ nhà họ Mộ, cho dù không phải dòng chính, cũng không phải sợ người khác đến mức này.

Nếu như thật sự bị bắt nạt, nói ra thì có làm sao?

Một cô chủ nhà họ Cố còn chưa vào cửa, gia tộc nhà họ Cố đó vẫn không phải dạng nhất lưu, sợ cái gì?

Mộ Phương Hồng lại không dám nói, lẽ nào, thật sự đổ oan cho người ta?

“Phương Hồng, cô ta lúc đó đối xử với cô như thế nào, cô cứ nói thẳng, có chúng tôi ở đây, sợ cái gì chứ?”

“Tôi... tôi lúc đó...” Mộ Phương Hồng vẫn trốn sau lưng Mộ Kỳ Âm, không dám nói lung tung.

Cô ta đương nhiên không dám! Mộ Tiêm Tiêm trước đó đã làm cái gì, nói mấy câu mà thôi, trực tiếp bị kiện rồi.

Bây giờ, cô nếu như nói cái gì không đúng sự thật, tiện nữ nhân này còn đang ghi âm nữa chứ!

Đến lúc đó đưa đoạn ghi âm cho Lâm Duệ, Lâm Duệ lập tức sẽ làm việc, cô ta thật sự rất có thể ăn đơn kiện.

Người bên cạnh cậu cả Mộ, cái gì không dám làm?

Mộ Tiêm Tiêm chính là vết xe đổ, cô ta đâu dám chứ?

Vừa rồi dám nói, chỉ là bởi vì không nghĩ tới Cố Cơ Uyển dám trước mặt nhiều phụ nữ của nhà họ Mộ như vậy, cùng cô ta đấu.

Bây giờ, người ta muốn đấu, cô ta lại không có dũng khí.

“Xem ra, cô bây giờ không dám nói dối nữa rồi.”

Cố Cơ Uyển cầm điện thoại lên, cười nhạt: “Ghét nhất loại phụ nữ ăn không nói có như này, quả thực so với ruồi nhặng còn khiến người ta ghê tởm hơn.”

Lời này, ngay cả Mộ Kỳ Âm và Mộ Quán Lan cũng không thể phản bác.

Các cô tuy không sợ Cố Cơ Uyển, nhưng, Mộ Phương Hồng một chữ cũng không dám nói, mọi người cũng đều thấy rõ ràng.

Người phụ nữ này vậy mà thật sự đưa tin thất thiệt, bọn họ suýt nữa thì tin cô ta.

“Hừ!” Mộ Kỳ Âm hừ lạnh, đẩy Mộ Phương Hồng ở sau lưng ra.

“Bên phía thím hai vẫn còn chỗ, cô qua đó đi.”

Địa vị của cô chủ nhà họ Mộ ở trên bàn nữ, trên thực tế còn cao hơn Cẩn Mai, Mộ Kỳ Âm bảo cô ta đi, Mộ Phương Hồng đâu dám ở lại?

Chỉ có thể trừng mắt với Cố Cơ Uyển một cái, khóe mắt ầm ầm ánh nước, đáng thương rời khỏi vị trí của mình, đi về phía bàn của bà hai ở bên cạnh.

Dưới ánh nhìn của mọi người, lần này thật sự bị đuổi đi, có thể không tủi thân sao?

Nhưng, cô ta cũng không dám nói nửa chữ với Mộ Kỳ Âm, không có lá gan này, cũng không có tư cách này.

Nhưng Cố Cơ Uyển hôm nay đến cô ta phải chịu nỗi nhục này, cô ta cả đời cũng sẽ không quên!

Cô ta nhất định sẽ trả thù

Sau khi Mộ Phương Hồng rời khỏi, Mộ Kỳ Âm ngồi lại ghế của mình, sắc mặt âm trầm không có giảm đi.

Mộ Quán Lan vốn dĩ còn muốn khiêu khích, nhưng, lần này dường như không tìm được chỗ nào có thể chọc vào.

Đều tại Mộ Phương Hồng ngu xuẩn, bây giờ bị Cố Cơ Uyển đập cho một vố, ván tiếp theo lại còn chưa bắt đầu.

Nhất thời, bầu không khí dường như có chút động đặc.

Người hầu bắt đầu cho người đưa đồ ăn lên, từng món được đưa lên, rất nhanh, cả bàn đều là đồ ăn ngon.

Mộ Quán Lan đột nhiên lại liếc nhìn Cố Cơ Uyển, cười: “Cô Cố, nghe nói gần đây nghiệp vụ của Cố Thị có chút không thuận lợi, nhà các cô sợ rằng rất lâu không có ăn đồ ăn ngon như vậy rồi nhỉ?”

Lời này, thật sự không có nể nang một chút nào.

Cô ta chỉ vào một món trong đó, nói: “Đứa con ốc giác vàng cho cô Cố, mời cô ấy từ từ nếm thử, ốc này, ở bên ngoài không dễ gì ăn được, một con ốc sợ rằng đáng một ngày kinh doanh của Cố Thị các cô?”

“Có điều, Cô ta lại quay đầu, nhìn Cố Cơ Uyển, cười như không cười: “Cô Cố, thứ này, cô biết ăn không?”

CHƯƠNG 75: NHÚN NHƯỜNG SẼ KHÔNG ĐỔI LẠI LÒNG THƯƠNG HẠI

CHƯƠNG 75: NHÚN NHƯỜNG SẼ KHÔNG ĐỔI LẠI LÒNG THƯƠNG HẠI

Một đĩa ốc hoàng kim dẫn đầu tiêu thụ cả Một ngày của công ty, cách nói này đương nhiên là quá khoa trương rồi. Có điều là ốc hoàng kim cũng không phải là ốc bình thường, là một con ốc biển khó tìm thấy.

Ngoài ra nó còn được chế biến trong một quy trình đặc biệt, đầu tiên thịt ốc được lấy ra hoàn toàn, loại bỏ những bộ phận không tốt, sau đó trộn trứng cá muối hàng đầu cùng với thịt ốc đông lạnh.

Đồng thời vỏ ốc hoàng kim dùng chiếc muỗng đặc biệt được rửa rất sạch sẽ, sau đó phủ một lớp nhím biển vàng lên trên vỏ.

Sau đó dùng chiếc kẹp thật là nhỏ để đưa hỗn hợp thịt ốc đóng băng cùng với trứng cá muối vào trong vỏ ốc.

Cuối cùng, nướng trong lò nướng mười giây.

Không nhiều không ít, đúng mười giây.

Món ốc hoàng kim nóng hổi thơm ngào ngạt liền có thể ra lò.

Để có một đĩa ốc hoàng kim như vậy, chi phí nguyên liệu đứng thứ hai, một đĩa có giá trị hàng chục triệu.

Nhưng mà chi phí trả cho người làm ra nó mới thật là đáng sợ.

Để đảm bảo độ tươi ngon, thời gian tạo ra nhất định phải nằm trong một phạm vi đã được kiểm soát.

Việc này đòi hỏi một số lượng lớn người giúp việc cùng làm, ít nhất là hàng chục người.

Một ngôi nhà bình thường lấy ở đâu ra mấy chục người giúp việc được chứ? Cũng chỉ có một gia đình siêu cấp như là nhà họ Mộ.

Còn nhà họ Cố ý à? Nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Cho nên sợ là con gái của nhà họ Cố cả đời này cũng chưa từng được ăn thứ này.

Người giúp việc nữ đặt ốc hoàng kim lên trên đĩa của Cố Cơ Uyển, những người ở xung quanh đều dừng lại, từng người đều nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển chờ xem kịch vui.

Nhà họ Cố không phải là đại gia gì, Cố Cơ Uyển cũng không phải là một cô chủ có tiền như nhà người ta, thế cô có biết ăn ốc hoàng kim không?

Ngay cả bọn họ cũng chỉ có cơ hội ăn món đó trong buổi họp mặt gia đình nhà họ Mộ.

Bình thường thì ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lần này, chỉ sợ là Cố Cơ Uyển thật sự tự mình bêu xấu rồi.

Cố Cơ Uyển nhìn người giúp việc nữ đưa ốc hoàng kim, trên mặt cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, chỉ là quay đầu lấy một đôi găng tay từ người giúp việc nữ đứng ở phía sau.

Cô đeo găng tay lên cầm lấy một cái nĩa mỏng manh được đặc chế ở bên cạnh, cái nĩa mỏng chọc vào đầu của con ốc hoàng kim.

Sau đó cô cầm lấy một chiếc búa nhỏ được đặc chế ở bên cạnh gõ gõ vào vỏ của con ốc hoàng kim.

Vỏ ốc nứt ra làm hai rơi ở trên đĩa, cùng với trứng cá muối và nhím biển vàng ươm được nướng ra thành một màu vàng tươi, toàn bộ thịt ốc xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Đến đây vẫn còn chưa xong, Cố Cơ Uyển xiên vào thịt ốc quét một miếng trứng cá muối ngon tuyệt ở một bên, lúc này mới đưa vào trong miệng.

Nhai kỹ nuốt chậm, cực kỳ hưởng thụ! Mùi vị quá là tuyệt vời!

Cô biết cách ăn! Vậy mà cô lại biết cách ăn!

Một người nghèo rớt mồng tơi làm sao lại biết cách ăn ốc hoàng kim chứ?

Có đánh chết Mộ Quán Lan thì cô ta cũng không muốn tin tưởng, ốc hoàng kim này cũng rất khó được ăn ở nhà hàng ở bên ngoài.

Muốn ăn thì cần phải đặt trước, dù sao trình tự mà nhân công làm việc cũng thật sự quá phức tạp!

Sao mà cô thể chứ? Bình thường cô căn bản cũng không ăn nổi.

Anh cả cũng không phải là một người sành ăn, anh ấy sẽ không gọi những món phức tạp như vậy ở bên ngoài, mà anh cũng không có khả năng dẫn Cố Cơ Uyển đi ăn.

Tại sao cô lại biết kỹ xảo ăn ốc hoàng kim chứ?

Trong lúc nhất thời, đám người đều cảm thấy ngạc nhiên, hoàn toàn phản ứng không kịp.

“Sao vậy? Có vấn đề gì không?” Cố Cơ Uyển nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội.

Suy nghĩ lại, bỗng nhiên lại nhớ đến cái gì đó, cô cười nói: “Là bởi vì tôi không dùng mù tạt à? Nhưng mà thật ra thì ốc hoàng kim này thật sự không nên chấm mù tạt, sẽ làm làm mất đi hương vị tươi ngọt vốn có của nó.”

Cô tháo gang tay ra, người giúp việc nữ lập tức đi tới lấy gang tay.

Thấy không có người nào nói chuyện, Cố Cơ Uyển cũng không thèm để ý đến bọn họ, bưng ly lên nhìn về phía Cẩn Mai.

“Dì cả, dì là người lớn trong nhà, con kính dì một ly.”

Lúc này Cẩn Mai mới kịp phản ứng lại, lập tức bưng ly lên chạm ly với cô.

Những người khác cũng dần dần thu hồi lại sự bàng hoàng của bọn họ, đặt suy nghĩ của bọn họ trở lại bàn ăn.

Ngay cả ốc hoàng kim mà cũng biết ăn, xem ra muốn đến xem mặt chủ tương lai của nhà họ Mộ xấu mặt thật sự là không dễ dàng.

Cố Cơ Uyển bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, nhìn những món ăn trên bàn, nụ cười nơi khóe môi của cô dần dần sâu sắc hơn.

Không có ai biết rằng, kiếp trước cô đã sớm sống ở nhà họ Mộ nhiều năm rồi.

Có thứ gì tốt mà cô chưa từng nhìn thấy chứ?

Chút trò đùa nhỏ của Mộ Quán Lan, rõ ràng là còn lớn hơn so với cô một tuổi, nhưng mà lại trẻ con muốn chết.

“Nghe nói là gần đây việc làm ăn kinh doanh của Cố thị không thuận lợi, công ty thâm hụt, đã đến trình độ phải bán cả con gái mới có thể tiếp tục kinh doanh.”

Mộ Quán Lan cũng bưng ly rượu lên nhưng không uống một ngụm nào, ánh mắt khinh thường lướt qua gương mặt xấu xí của Cố Cơ Uyển.

Lời nói quá đáng như thế, cũng chỉ có cô chủ nhà họ Mộ mới có thể nói được.

Thật sự là người bình thường không có ai dám nói, dù sao thì cũng quá vô lễ rồi.

Nhưng mà cô chủ của nhà họ Mộ vẫn luôn luôn cao cao tại thượng như vậy, vô lễ thì như thế nào chứ? Ai cũng sẽ không chỉ trích.

Ngay cả bà cả là Cẩn Mai đây ở trước mặt của bọn họ cũng không dám làm như thế nào, những người khác thì sao? Cứ xem náo nhiệt là tốt rồi.

Cố Cơ Uyển nhìn Mộ Quán Lan, nghe thấy loại khiêu khích này, cô không chỉ không tức giận ngược mà lại còn cong môi cười một tiếng.

“Có vẻ như là cô sáu rất thích nghe nói nhảm, những gì nghe thấy là giả chẳng lẽ là cô sáu không biết à, trách không được động một chút là bị người có mưu đồ riêng lừa tiền.”

Cái gì mà người có mưu đồ riêng, đây không phải là nói Mộ Phương Hồng lúc nãy à?

“Cô...” Mộ Quán Lan muốn nổi giận.

Nụ cười của Cố Cơ Uyển liền tắt ngấm, thân nhiên nói: “Không bằng chờ đến lúc Cố thị thật sự chống đỡ không nổi, cô sáu lại đến quan tâm cũng không muộn đâu.”

“Về phần những chuyện nghe nói đó, cô sáu vẫn nên đừng tùy tiện tin tưởng thì tốt hơn, nếu không người khác còn tưởng rằng cô chủ nhà họ Mộ mà ngay cả đầu óc cũng không có, người ta nói cái gì thì liền tin cái đó.”

“Cố Cơ Uyển, cô muốn chết có phải không vậy?” Mộ Quán Lan đã nhin không được nữa mà đứng lên, cầm lấy ly rượu.

“Tôi muốn đi mời rượu bà nội, cô sáu có muốn đi cùng không?”

Lần này Cố Cơ Uyển cũng đứng lên, liếc xéo cô ta: “Lần này có tạt tôi thì tôi chắn sẽ không tránh đâu, nhưng mà rượu của bà nội, tôi cũng sẽ không thể không kính được...”

“Cô...” Mộ Quán Lan tức giận cầm ly rượu lên, đầu ngón tay đều đang phát run.

Cô cũng dám uy hiếp cô ta, một tên nghèo kiết xác, dựa vào cái gì chứ?

Ly rượu kia đã nhiều lần thiếu chút nữa muốn hất ra ngoài, nhưng mà cuối cùng cũng đã bị Mộ Quán Lan nhin xuống.

Nghe nói là bà nội rất thích cái con nhỏ chết tiết đó, không biết có phải là thật hay là không, nếu như mình thật sự tạt rượu vào cô ta, cô ta đi đến chỗ của bà nội để cáo trạng, việc này cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Cố Cơ Uyển thật sự không sợ cô ta.

Mộ Quán Lan cũng chỉ dám làm mưa làm gió trong đám phụ nữ, ức hiếp những người yếu thế hơn.

Thật sự gây ầm ĩ đến phía mấy người đàn ông, cô ta cũng thật sự không có can đảm.

“Cô sáu chắc chắn không hất rượu vào tôi à, nếu như cô không hất thì tôi đi mời rượu đây.”

Thật ra thì cũng không thể trách móc cô ta quá kiêu căng, thật sự là đi đến nơi này, cô ta căn bản cũng không có cách nào là một người đơn giản

Cuộc gặp gỡ với Cẩn Mai đã khiến cho cô hiểu đạo lý này, luôn nhún nhường sẽ không đổi lại lấy lòng thương hại, hơn nữa ức hiếp được một tấc rồi lại muốn tiến thêm một thước.

Cô đường đường là mợ cả, vậy mà lại bị hai đứa nhỏ này làm cho mất bình tĩnh, còn mình thì sao chứ?

Nếu như tính tình của mình mềm mỏng một chút, kết quả chắc chắn sẽ còn thê thảm hơn so với Cẩn Mai.

Đã chịu thua mà cũng không thể tránh thoát kiếp nạn, như vậy thì còn chuyện gì phải sợ hơn nữa?

Người không phạm cô cô không phạm người, nếu như người đã phạm cô, Cố Cơ Uyển cũng đã chết qua một lần, sợ cái gì nữa chứ?

Cô bưng ly rượu lên, đang muốn rời khỏi ghế ngồi.

Quản gia chợt vội vàng chạy đến cười nói: “Mợ chủ, bà chủ đang kêu mợ đến đó dùng cơm với bà ấy.”

CHƯƠNG 76: CÓ QUAN HỆ NHƯ THẾ NÀO VỚI NÓ

CHƯƠNG 76: CÓ QUAN HỆ NHƯ THẾ NÀO VỚI NÓ

Ngồi ăn cơm cùng một chỗ với bà cụ, đây là chuyện vinh hạnh đến cỡ nào!

Cần Mai chưa từng được thử qua, hai cô chủ nhà họ Mộ cũng chưa từng được nếm thử, bây giờ vậy mà lại trực tiếp cho Cố Cơ Uyển xấu xí ngồi ở trên bàn của mấy người đàn ông chủ trong gia đình.

Ông cụ với bà cụ đều đang ở đây, không có người nào dám nói cái gì cả, nhưng mà trong lòng của người nào cũng không chịu phục.

Ngược lại là Cố Cơ Uyển ăn một bữa cơm rất không tệ, mấy người đàn ông đều đang uống rượu, chỉ có cô với bà cụ đang thật sự hưởng thụ thức ăn ngon.

Sự chăm sóc của bà cụ đối với cô có thừa, hai người phụ nữ một già một trẻ len ở trong đám đàn ông, cũng không lộ ra vẻ kì cục.

Sau bữa ăn, Cố Cơ Uyển cùng với người giúp việc nữ dìu bà cụ về nhà chính nghỉ ngơi.

Bởi vì ngồi nói chuyện với bà cụ, lúc trở về thì thời gian cũng đã đến mười giờ tối.

Bên sảnh bữa tiệc, người nên đi cũng đã đi hết rồi.

Cô chỉ là không ngờ đến, trên đường trở về lại nhìn thấy Mộ Bác Văn đang đi một mình trên con đường nhỏ trong rừng.

Không thể không nói, nhà của người họ Mộ thật sự rất to lớn, to đến nỗi không thể tưởng tượng nổi.

Từ nhà chính đến khu nhà tiệc, giữa đó còn phải đi qua một con đường rừng thật dài.

Ở hai bên đường đều là có đình hoa cỏ để nghỉ mát, nhìn từ phía xa xa, Mộ Bác Văn đang đứng sau gốc cây của đình nghỉ mát.

Bóng dáng kia đứng ngược gió, ánh trăng làm cho cái bóng của anh ta kéo dài ở trên mặt đất, lại có phần cô đơn.

Bác Văn luôn là một người không thích giao tiếp với người khác, nhất là phụ nữ.

Kiếp trước, Mộ Tu Kiệt đối xử với cô chẳng ra làm sao cả, nhưng mà Bác Văn lại giống như bà nội, đối xử với cô cực kỳ tốt.

Hình ảnh mà anh ta máu me khắp người nằm ở trong ngực của mình, từ đầu đến cuối đều khắc sâu trong đầu, không hề vùng đi được.

Chỉ cần tưởng tượng, trái tim của Cố Cơ Uyển đau giống như là bị dao cắt, nhói lên từng cơn, khó chịu từng cơn.

Bất tri bất giác, cô đi đến phía sau lưng của anh ta, đứng ở một vị trí cách anh ta năm bước chân.

“Bác Văn...”

Mộ Bác Văn đang cầm cái gì đó ở trong tay, nghe thấy vậy, quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt có chút lạnh lùng.

“Vào thời điểm như thế này, cô không ở bên cạnh anh cả của tôi mà tới đây để làm gì?”

Anh ta ném lá cây ở trong tay đi, quay người muốn đi.

Cố Cơ Uyển cũng không hề bị vẻ ngoài lạnh lùng của anh ta hù dọa cho thối lui, kiếp trước anh ta cũng như thế này, ngay từ đầu đã cực kỳ chán ghét cô.

Thế nhưng là về sau dần dần thay đổi cách nhìn đối với cô, sau đó để trở thành người bạn duy nhất của cô ở nhà họ Mộ.

Bác Văn của bây giờ chính là Bác Văn vừa mới bắt đầu quen biết.

Trên thực tế, ghét bỏ cô thì cũng tốt, có lẽ là không ở chung thì sẽ không xảy ra chuyện bi kịch của sau đó, Bác Văn sẽ không chết ở một độ tuổi trẻ như vậy.

Cổ Cơ Uyển thở ra một hơi nhìn một bên mặt của anh ta, cứ yên tĩnh mà nhìn như vậy, cũng không nói chuyện.

Mộ Bác Văn đi lướt qua ở bên cạnh của cô, trong một giây này Cổ Cơ Uyển nhìn thấy trên đầu vai của anh ta có chiếc lá rụng.

Theo bản năng, muốn đưa tay phui lá cây giúp anh ta.

Toàn thân của Mộ Bác Văn cứng đờ, bước chân né một cái tránh khỏi.

“Tôi chỉ là... A!” Ngày hôm nay chắc chắn là thời gian xui xẻo của cô, làm sao vừa mới nhắc chân lên, không cẩn thận đã vấp phải chân của mình.

Sau đó, cô mất thân bằng ngã thẳng về phía Mộ Bác Văn.

Trong mắt của Mộ Bác Văn tràn ngập sự chán ghét, né qua một bước tránh thoát ra.

Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không có chỗ nào để chống đỡ, trực tiếp nhào sấp xuống mặt đất, ngã chống vó.

Mất mặt!

Nhưng mà hình như là ông trời đang trêu chọc cô!

Chính mình mà cũng có thể vấp cả chân của mình, cũng quá là tuyệt!

“Thật xin lỗi...” Thầm muốn xin lỗi, Mộ Bác Văn cũng đã đi xa rồi.

Cổ Cơ Uyển ngơ ngác ở dưới đất thờ dài một hơi.

Hơi mệt mỏi, cũng có chút bất đắc dĩ. Chắc chắn là Bác Văn cho rằng cô cố ý muốn ôm ấp yêu thương, cho nên càng chán ghét cô hơn rồi nhỉ?

Được thôi, không cần phải đến gần với cô, ở kiếp, trước người nào đến gần với tôi thì đều không có kết cục tốt.

Kiếp này vẫn còn chưa bắt đầu, vậy thì không cần phải bắt đầu nữa.

Cô nhìn về phía Mộ Bác Văn rời đi, mãi cho đến khi bóng dáng của anh ta biến mất ở trong màn đêm, thật lâu sau ánh mắt của cô cũng không thu hồi lại.

Không biết là trải qua bao lâu, thẳng cho đến khi cô rõ ràng người được một cảm giác tồn tại, cô mới hoàn hồn bỗng nhiên quay đầu lại.

Ở trong đình nghỉ mát, người đàn ông đang ngồi trên ghế dài, liếc xéo nhìn cô.

Anh dựa vào cái cột đá, đôi chân thon dài đặt ở trên ghế.

Một cái chân dài đặt ngang, một cái chân thì để cong lên, tư thế lười biếng, rất khác biệt so với sự lạnh lẽo nghiêm túc bình thường của anh.

Cậu cả nhà họ Mộ, anh ấy ngồi ở đây từ lúc nào vậy!

Là vừa đến đây, hay là đã ngồi đây từ lâu rồi?

Xem ra là khả năng sau nhiều hơn.

Cổ Cơ Uyển đứng dậy từ dưới đất, phui bụi bẩn ở trên người, đi đến: “Anh Mộ.”

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, trên người vẫn mang theo hơi thở lạnh lẽo như cũ.

Có điều là tối ngày hôm nay hình như là cậu cả Mộ còn mang theo một mùi rượu.

Cổ Cơ Uyển đi đến gần một chút liền có thể rõ ràng nghe được mùi vị cồn nồng nặc.

Tối ngày hôm nay, mặc dù là bữa tiệc của nhà họ Mộ, nhưng mà nguyên nhân chủ yếu là vì chúc mừng đôi vợ chồng nhỏ vừa mới đính hôn là bọn họ.
Cho nên cả buổi tối ngày hôm nay, không chỉ có người của một bàn này rót rượu, mà người của những bàn khác cũng đều không ngừng mời rượu.

Rốt cuộc cậu cả Mộ uống nhiều hay là ít thì Cố Cơ Uyển cũng không nhớ được.
Chỉ biết là chắc chắn đã uống rất nhiều.

“Lâm Duệ đâu rồi?” Cô còn tưởng là Lâm Duệ sẽ đi anh về Vọng Giang các để nghỉ ngơi, sao bây giờ lại có một mình ở đây chứ?

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói lời nào như cũ, ánh mắt rơi vào hướng mà Mộ Bác Văn vừa mới đi khỏi, đôi môi mỏng càng lộ vẻ lạnh lùng dưới ánh trăng.
Cố Cơ Uyển cũng vô thức quay đầu lại nhìn, Bác Văn đã đi xa rồi, anh đang nhìn cái gì chứ?
Chẳng lẽ là lúc này...
“Tôi không có ôm ấp với anh ta đâu nha.” Hiếu lâm này hình như là có chút lớn: “Lúc này chỉ là chuyện bất ngờ thôi.”

Nhưng mà cô vội vàng giải thích với anh như vậy để làm cái gì?
Nếu như là cô nhớ không lầm, hiệp nghị giữa hai người bọn họ đã nói rõ ràng, cả hai đều có cuộc sống riêng, không can thiệp vào chuyện của nhau.
Rốt cuộc Mộ Tu Kiệt cũng đã nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng và lãnh đạm, giống như là không hề đặt bất cứ chuyện gì của cô ở trong lòng.
“Anh Mộ, anh uống không ít rượu, bên ngoài gió lớn, đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Anh vẫn không hề nói lời nào, thậm chí là thờ ơ.
Rốt cuộc là cái tên này đã uống nhiều hay ít vậy, nghe mùi rượu có vẻ rất nồng, một mình anh ta đi đến đây bằng cách nào?
Cố Cơ Uyển đi đến muốn, đưa tay dò xét ở trên trán của anh ta.
Tay vừa mới đưa đến lại bị anh bắt được.

Mộ Tu Kiệt chỉ là nhẹ nhàng kéo một phát, ngay cả hốt hoảng la lên một tiếng mà Cố Cơ Uyển cũng không kịp, cả người của cô liền ngã ở trên người của anh.
“Anh Mộ...” Hai tay của Cố Cơ Uyển đặt ở trên ngực của anh, cố gắng để cho thân thể của mình chống đỡ dậy.
Không giống nhau với trước kia chính là Mộ Tu Kiệt cũng không làm gì cô cả.
Cố Cơ Uyển tùy tiện ngồi dậy, có điều hình như là cô đã phát hiện cậu cả Mộ có vấn đề.
Sao nhiệt độ của anh lại cao như vậy chứ, cao đến nỗi có chút không thích hợp với bình thường!

Muốn đưa tay sờ lên trán của anh, cổ tay của cô lại bị một tay của anh kìm lại.
“Anh cả Mộ, nhiệt độ của anh không bình thường, để cho tôi xem thử xem.”
Sao nhiệt độ cơ thể lại cao như vậy chứ, bởi vì nguyên nhân còn, hay là bị bệnh rồi?
Ánh mắt sâu thẳm của Mộ Tu Kiệt khóa chặt trên gương mặt của cô, không biết là nhìn bao lâu, bỗng nhiên lại hất cánh tay của cô đi.

Anh ngồi dậy, bước xuống từ trên chiếc ghế dài, thân hình cao lớn hơi lắc lư một cái, dọa đến nỗi Cố Cơ Uyển lập tức đỡ anh.

Quả thật là tối ngày hôm nay cậu cả Mộ đã uống quá nhiều rồi, nếu không thì sao ngay cả ngồi mà cũng ngồi không vững.

Rốt cuộc là lúc này đến đây bằng cách nào? Lúc cô đi đến đây, rõ ràng nhìn thấy ở trong đình nghỉ mát không có người.

“Anh cả Mộ, để tôi dìu anh...”

“Cô với Bác Văn là có mối quan hệ như thế nào?” Anh bỗng nhiên dùng sức nắm chặt lấy tay của cô, đôi lông mày nhăn lại: “Cô muốn hấp dẫn nó à?”

CHƯƠNG 77: Ở LẠI THÌ ANH SẼ TỨC GIẬN

CHƯƠNG 77: Ở LẠI THÌ ANH SẼ TỨC GIẬN

Quả nhiên là anh đã hiểu lầm rồi.

Cố Cơ Uyển thân nhiên nói: “Không phải đâu, chẳng qua tôi cảm thấy, cậu ấy... rất quen thuộc.”

“Quen thuộc đến cỡ nào?” Lúc mà người đàn ông bước bình, anh trông giống như là một đứa nhỏ không chịu nói lý lẽ.

“Tôi chỉ là nhận lầm người thôi, sau này cũng sẽ không như vậy đâu, có được không?”

Cố Cơ Uyển biết là anh uống quá nhiều rồi, chỉ là cô cảm thấy không quen thuộc đối với cậu cả Mộ sau khi say thì lại có tính tình hơi trẻ con.

“Để tôi đỡ anh đi về trước, bên ngoài gió lớn, uống rượu mà còn đón gió sẽ dễ dàng bị cảm.”

Anh không nói gì, Cố Cơ Uyển có ý muốn đỡ anh, vậy mà Mộ Tu Kiệt lại không hề từ chối.

Rốt cuộc, vất vả lắm cô mới đỡ anh đứng dậy được.

Nhưng mà vóc dáng to lớn của cậu cả Mộ lại đàn áp cô một lần nữa.

Biết rõ là anh cao gần một mét chín, nhưng mà bình thường đều nhìn với một khoảng cách xa, nhìn thấy chỉ cảm nhận được tỷ lệ vóc dáng của anh hoàn hảo cực kỳ.

Chỉ là khi đến gần thì mới nhận thức sâu sắc được, vóc dáng này đó với cô mà nói chính là tai họa ngập đầu.

Đứng ở bên cạnh của anh, mình chỉ cao đến ngang vai của anh, trách không được bình thường lúc nói chuyện với anh thì cổ rất mỏi, hóa ra là lại cao như vậy.

Vóc dáng cao như vậy thì thôi đi, còn nặng như vậy nữa, là sao đây chứ?

Đặt một nửa trọng lượng ở trên người của cô, hai chân của Cố Cơ Uyển lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lăn trên mặt đất cùng với anh.

“Anh Mộ, anh có thể tự mình... chống đỡ một chút hay không?”

Trên người phải nhận trọng lượng quá lớn, ngay cả nói chuyện cũng gần như không có sức lực, Cố Cơ Uyển cắn môi, thật vất vả mới có thể đứng vững.

Thế nhưng cũng chỉ có thể đứng vững, muốn đi lên phía trước thì căn bản không thể nào.

“Anh Mộ...”

Anh không hề đáp lại bất cứ cái gì, ngược lại còn đè ép lên trên người của cô.

Nếu như không phải là mùi rượu nặng như vậy, Cố Cơ Uyển chắc chắn sẽ nghi ngờ người này đang cố ý!

Thật sự rất nặng, đè đến nỗi cô sắp hô hấp không được nữa rồi.

“Lâm Duệ, Lâm Duệ”

Quả nhiên là Lâm Duệ đang ở gần đây, nghe thấy tiếng kêu của Cố Cơ Uyển liền lập tức chạy ra.

“Mợ chủ có gì dặn dò ạ?”

“Còn hỏi nữa, tôi sắp không chịu nổi rồi!” Thiếu chút nữa là Cố Cơ Uyển đã muốn mắng người, không thấy là cô sắp chống đỡ không nổi muốn ngã xuống rồi sao?

Lâm Duệ lại có chút do dự, sau khi chần chờ hai giây thì rốt cuộc cũng đi đến.

“Cậu cả để tôi đỡ cậu.”

Mợ chủ thì không biết, nhưng mà Lâm Duệ đã đi theo bên cạnh cậu chủ lâu như vậy rồi, còn có thể không rõ ràng thói quen của cậu chủ được à?

Cậu chủ mới không cần người đến đỡ mình!

Có điều là nói đi thì cũng phải nói lại, mợ chủ đỡ anh thì cũng không có việc gì, mình giúp một tay hân là cũng

không có vấn đề gì đâu nhĩ.

Lâm Duệ thờ dài một hơi, đi đến bên cạnh của Mộ Tu Kiệt, muốn tới kéo cánh tay của anh.

Nhưng khi ngón tay dài của anh ta đụng phải cánh tay của Mộ Tu Kiệt, người đàn ông đang khép hờ đôi mắt bỗng nhiên mở mắt ra, đập một cước ra ngoài.

Rầm một tiếng, Lâm Duệ trực tiếp đụng vào cây cột đá ở đằng trước.

Nếu như không phải thân thủ nhanh nhẹn, lúc sắp đụng vào thì đã lấy tay che mặt lại, nếu không thì chắc chắn đã bị đâm đến nỗi đầu rơi máu chảy.

Lâm Duệ cảm thấy mình thật sự quá tui thân.

Anh ta biết mà! Cậu chủ không muốn để cho người ta đụng vào mình!

Cố Cơ Uyển cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, cô biết là cậu cả Mộ không thích bị phụ nữ đụng vào, nhưng mà cô không biết hóa ra anh cũng kháng cự với đàn ông như vậy.

Cơ thể của anh, người bình thường quả thật không thể chạm vào.

Có điều bây giờ mình đỡ anh, tại sao anh lại không đập cô bay ra xa?

Nếu như đá cho cô một đá giống như đá Lâm Duệ lúc này...

Cố Cơ Uyển đột nhiên rùng mình một cái, nếu như một đá kia đập vào cô, chắc là bây giờ cô đã bị ngã trên mặt đất nằm liệt ở đó không bò dậy nổi.

Thân thủ của cô cũng không có giỏi như là Lâm Duệ.

“Cái đó, anh Mộ... anh đừng có đập tôi nha. Nếu không thì tôi sẽ ném anh trên mặt đất đó, không thèm quan tâm đến anh.”

Có mấy lời cần phải nói trước rõ ràng, nếu không bị thương rồi có lẽ là ngay cả tiên thuốc men mà cậu cả Mộ cũng sẽ

không muốn đền bù cho cô.

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói lời nào giống như cũ, anh giống như là một quả hồ lô bịt kín, lúc không muốn nói chuyện thì

bạn có đồ đạc anh mở miệng như thế nào cũng không được.

Có điều là anh không đẩy Cố Cơ Uyển ra, ngược lại là đầu nghiêng qua một bên, trực tiếp dựa vào trên người của cô.

Hô hấp của Cố Cơ Uyển đông cứng, lập tức cảm giác được trên người của mình bị một tòa núi lớn đổ lên, ép đến nỗi cô sắp ngất xỉu.

“Lâm Duệ...” Cô dùng sức hô hấp, bởi vì phát hiện nếu như mà mình không dùng sức thì ngay cả không khí cũng không thể hít vào được.

Lâm Duệ đi theo ở một bên, đề phòng nếu như cô chống đỡ không được mà ngã xuống.

Nhưng mà nếu muốn anh ta đến đỡ cậu cả, đó thật sự là một chuyện thương nhưng mà không giúp được.

“Mợ cả, Vọng Giang các cách nơi này cũng không tính là quá xa, nếu không... nếu không thì mợ cả thử đi...”

“Anh... chết xa một chút.” Cố Cơ Uyển cắn răng, cố gắng đứng vững.

Cô thở phì phò, thật vất vả mới đi ra được một bước, nhưng mà cũng rất khó khăn.

“Anh Mộ, anh có thể giúp tôi... đi đằng hoàng mấy bước không?”

Lúc này nhìn thấy cũng không phải là rất say, bây giờ thậm chí ngay cả đi mà cũng đi không được rồi.

Nếu như không phải là hiểu rất rõ con người của Mộ Tu Kiệt, biết từ xưa đến nay anh sẽ không trêu đùa kiểu này, cô chắc chắn sẽ nghi ngờ anh đang đùa cợt mình.

“Thôi thế này đi, tôi sẽ cho người lấy một chiếc xe hơi tham quan đến.” Lúc này Lâm Duệ mới nhớ đến thật sự là có thể tìm người giúp đỡ.

Cố Cơ Uyển vẫn cắn môi, tiếp tục cố gắng cất bước đi về phía trước.

Sau khi Lâm Duệ nói chuyện điện thoại xong, lập tức đi theo ở bên cạnh của bọn họ, sợ là cậu cả sẽ bị đụng lung tung, chờ đến ngày hôm sau tỉnh lại không bấm anh ta ra mới là lạ.

Xe tham quan dừng ở bên ngoài đình nghỉ mát, Cổ Cơ Uyển phí hết sức của chín trâu hai hổ rồi cuộc mới có thể đỡ anh lên trên xe.

Sau đó chiếc xe ngấm cảnh từ từ lái ra khỏi sân, trực tiếp chạy đến cửa phòng khách của Vọng Giang các.

Hình như là lần này Mộ Tu Kiệt đã nghe lời được đôi chút, dưới sự nâng đỡ của Cổ Cơ Uyển, bước từng bước đi vào trong phòng khách.

Lâm Duệ lập tức kêu người dọn dẹp một phòng ngủ dành cho khách ở dưới lầu một, để cho bọn họ đi vào.

Trạng thái hiện tại của cậu cả, muốn đi lên lầu hai thì chỉ sợ là không dễ dàng.

“Rốt cuộc là anh ấy đi đến đình nghỉ mát bằng cách nào vậy?” Cuối cùng cũng đã đặt Mộ Tu Kiệt nằm trên giường, Cổ Cơ Uyển thở hốt hên mấy hơi, sau đó mới có cơ hội đặt câu hỏi.

“Tối ngày hôm nay cậu cả bị chuốc rượu nhiều quá, lúc đi ra khỏi sảnh tiệc thì đã không chịu đựng được rồi, vốn là dự định thừa dịp mình vẫn còn tỉnh táo thì đi về Vọng Giang các trước.”

Rượu chính là như vậy đó, lúc mà bạn cảm thấy bắt đầu xông lên đầu thì phải liên nhanh chóng tìm một nơi để chịu để nằm xuống nghỉ ngơi.

Bởi vì bạn rất nhanh sẽ phát hiện được tác dụng của rượu cực kỳ đáng sợ, có lẽ chỉ là trong chớp mắt, ngay cả đi mà bạn cũng không đi được.

“Nhưng mà không ngờ đến, sau khi cậu cả đi ra thì liền nhìn thấy mợ chủ.”

“Anh ấy biết rõ là mình rất nhanh sẽ say, còn đi theo tôi làm cái gì?”

Cổ Cơ Uyển không hiểu, muốn tìm anh ta thì chẳng phải Lâm Duệ chỉ cần điện thoại cho anh ta là được rồi sao?

“Câu hỏi này, tôi nghĩ là chỉ có cậu cả mới có thể tự trả lời mợ được.”

Lâm Duệ gãi đầu, từ lúc nào mà chuyện mà cậu cả làm đến phiên của anh ta chất vấn chứ.

Cổ Cơ Uyển thở ra một hơi, có mấy phân bất đắc dĩ: “Thôi bỏ đi, anh chăm sóc cho anh ấy cho thật tốt.”

Cô cười gượng ra cho Mộ Tu Kiệt rồi đứng dậy.

“Mợ chủ, mợ, mợ không thể đi được.” Lâm Duệ bối rối.

Muốn anh ta chăm sóc cho cậu chủ, đây không phải là muốn chết à?

Chờ đến lúc cậu cả không vui vẻ thì trực tiếp cho anh ta một cú, còn có thể để cho người khác sống hay không?

“Anh ấy không thích để cho tôi ở lại đâu.” Kiếp trước cũng không phải là chưa từng thử.

Kiếp trước, cậu cả Mộ uống say, mình muốn chăm sóc cho anh, kết quả lại bị anh trực tiếp ném ra ngoài, rờn rã suốt ba tháng sau cũng không cho phép cô đến gần phòng của anh nửa bước.

Suy nghĩ lại, cậu cả Mộ chán ghét mình biết bao nhiêu.

CHƯƠNG 78: CHỈ BẰNG LÒNG GẦN GŨI VỚI MỘT MÌNH CÔ

CHƯƠNG 78: CHỈ BẰNG LÒNG GẦN GŨI VỚI MỘT MÌNH CÔ

“Nhưng mà lúc này cậu chủ cũng đâu có từ chối mợ đến gần đâu.” Lâm Duệ thật sự không dám để cho Cố Cơ Uyển rời đi.

Cậu cả rất ít khi say rượu, thỉnh thoảng cũng sẽ có một hai lần như vậy, lần nào cũng kinh thiên động địa. Nói thẳng ra thì ai đến gần thì người đó chết!

Lần trước lúc mà cậu chủ không được tỉnh táo, Dương Quân muốn đo nhiệt độ cơ thể cho anh, cuối cùng bị gãy xương, phải bó thạch cao hết nửa tháng trời.

Tính cảnh giác của cậu cả đã cao đến một mức độ không thể tưởng tượng được.

Lâm Duệ chỉ cảm thấy rất kỳ quái, tại sao mợ chủ đến gần thì anh lại có thể hoàn toàn không phản kháng, thậm chí giống như là rất nghe lời nữa.

Cố Cơ Uyển quay đầu lại nhìn người đàn ông đang nằm ở trên giường một chút, mi tâm của anh khẽ cau lại, trong lúc ngủ mơ dường như cũng không yên ổn.

Lúc này đỡ anh, nhiệt độ của anh cao đến nỗi dọa người...

Cô lại trở lại bên giường một lần nữa, đưa tay sờ lên trán của anh.

Hô hấp của Lâm Duệ đông cứng lại, nhìn không được mà nhắc nhở: “Mợ chủ, cẩn thận đó.”

Cố Cơ Uyển chưa kịp phản ứng thì tay đã đặt lên trên trán của Mộ Tu Kiệt.

“Nóng hổi luôn.” Không biết là có phải lúc này do say rượu mà còn hóng gió lâu như vậy không, bây giờ nhìn lại rõ ràng không chỉ đơn giản giống như say rượu.

“Mau gọi Dương Quân đến đây, hình như là anh ấy phát sốt rồi.”

Dương Quân là bác sĩ riêng của Mộ Tu Kiệt, cậu cả Mộ muốn về nhà họ Mộ ở hai ngày, Dương Quân đã sớm dời về rồi.

Lâm Duệ chỉ cảm thấy rất kỳ quái, từ lúc đầu mà mợ chủ kêu tên của anh ta, đến bây giờ kêu anh ta đi gọi Dương Quân đến đây, hình như là cô không hề có dáng vẻ lạ lẫm nào.

Dường như là cô rất quen thuộc đối với người bên cạnh của cậu cả.

Nhưng mà nghe nói cậu cả bị bệnh, Lâm Duệ nào có tâm tư để suy nghĩ nhiều như vậy, lập tức gọi điện thoại cho Dương Quân.

Lúc Dương Quân đến đây thì Cố Cơ Uyển vừa đo nhiệt độ cho Mộ Tu Kiệt xong.

“40,3 độ.” Nhìn thấy nhiệt độ hiển thị trên nhiệt kế, Cố Cơ Uyển bị dọa cho sợ hãi, lập tức căng thẳng lên.

“Dương Quân, anh nhanh chóng tìm thuốc hạ sốt cho anh ấy đi.”

Nhiệt độ cao như vậy, nếu như làm cho đầu của anh bị nóng hóng thì làm sao bây giờ?

Chỗ lợi hại nhất của cậu cả Mộ chính là đầu óc của anh, tập đoàn Century trong vài năm ngắn ngủi phát triển được như thế này, không phải là dựa vào đầu óc của cậu cả Mộ à?

Đầu óc này đáng giá biết bao nhiêu tiền, nếu bị hỏng thì tiêu rồi!

Đương nhiên, quan trọng nhất là nếu như cháy hỏng đầu óc của cậu cả Mộ, cô sẽ... đau lòng đến chết mất.

Nghe được mấy chữ chích cho cậu cả, sống lưng của Dương Quân đột nhiên dựng thẳng, chỉ cảm thấy ớn lạnh, đầu như muốn lắc lư ở trên cổ.

“Dương Quân, sao anh vẫn còn chưa ra tay đi?” Nhìn thấy anh ta chậm chạp không chịu trả lời, Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn anh ta một cái.

Không ngờ đến là chỉ nhìn anh ta một cái như vậy, cái tên nhóc này còn không chịu đi đến mà còn lùi về sau hai bước.

“Cái đó, mợ chủ à, tôi... tôi cảm thấy hơn 40 độ một chút cũng không có sao đâu, có lẽ là phương pháp hạ nhiệt vật lý là được rồi.”

“Anh nói cái gì vậy hả?” 38 độ rưỡi trở xuống còn có thể nói là dùng phương pháp hạ nhiệt vật lý, trên 39 độ thì chính là sốt cao rồi.

Bây giờ Mộ Tu Kiệt đã sốt đến 40,3 độ, vậy mà anh ta lại nói không có gì lớn.

“Tôi, tôi không phải là có ý đó, tôi chỉ là... cái đó...”

Dương Quân có chút ấp úng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Từ xưa đến nay cậu cả đều không tiêm...”

Tưởng tượng một chút thử xem cầm kim tiêm đến để tiêm cậu cả thì sẽ có hậu quả gì?

Người khác chỉ tưởng tượng mà thôi, Dương Quân anh ta lại tự mình trải qua, mũi tiêm kia trực tiếp rơi vào trên cánh tay của anh ta.

Cảm giác nhói nhói đó vẫn còn nguyên trong trí nhớ của anh ta.

Cố Cơ Uyển cũng có thể đoán được mang máng tại sao anh ta lại có phản ứng như vậy.

Cúi đầu nhìn người đàn ông đang ngủ mê mang một chút, ngay cả cô cũng có chút sợ sệt.

Tiêm cho cậu cả Mộ, chắc cũng không có gì khác nhau so với muốn chết?

Nhưng mà anh lại nóng thành như thế này, không biết là thuốc hạ sốt có tác dụng hay không.

Hơn nữa, sao cô cứ có cảm giác nhiệt độ này lại đang tăng cao hơn.

Bỗng nhiên, cô nắm chặt lòng bàn tay, trầm giọng nói: “Dương Quân, anh cứ cứ bơm thuốc vào kim tiêm đi, tôi sẽ tiêm cho anh ấy.”

“Mợ muốn tiêm cho cậu cả hả?” Dương Quân và Lâm Duệ há to miệng, trằm miệng một lời.

Vào thời điểm này, muốn để hạ sốt thì tiêm là cách tốt nhất, nhưng mà mợ chủ cũng không phải là bác sĩ, sao có thể tiêm cho anh được đây?

“Tôi đã học qua hộ lý rồi.” Đời trước để lấy lòng cậu cả Mộ, có cái gì mà cô chưa từng học đâu chứ?

Chỉ là ở trước mặt của cậu cả Mộ đều không thể phát huy được tác dụng mà thôi.

Nhiệt độ cơ thể của Mộ Tu Kiệt khiến cho Cố Cơ Uyển rất lo lắng, lúc này nào có thể còn quan tâm nhiều chuyện như vậy.

“Cho phòng y tế tiêm thuốc hạ sốt cho tôi đi, tôi sẽ thử.” Cô nói.

“Nhưng mà mợ chủ à, nhiều năm trước Dương Quân đã từng có ý muốn tiêm cho cậu cả, nhưng đến cuối cùng lại nằm bệnh viện hết vài ngày.”

Lâm Duệ không thể không nhắc nhở, mặc dù là anh ta rất tán dương sự dũng cảm của mợ chủ, nhưng mà hậu quả có thể nói là ngoài sức tưởng tượng.

“Anh ấy đang như thế này, chẳng lẽ là các người có thể trơ mắt nhìn anh ấy bị nóng đến nổi hồng đầu óc sao?”

Cố Cơ Uyển nổi giận, trực tiếp ra lệnh: “Dương Quân, kêu người đưa thuốc tiêm đến đây, ngay lập tức.”

“Vâng.” Dương Quân lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho phía người bên phòng y tế.

Loại đồ giống như là thuốc tiêm, anh ta không mang theo ở trên người, bởi vì biết rõ là không thể dùng được cho cậu cả.

Có điều là lúc này mợ chủ vừa mới ra lệnh, sao lại có cảm giác giống như là cậu cả vậy chứ?
Cho nên anh ta không cần suy nghĩ mà lập tức làm theo.
Cố Cơ Uyển nhìn Mộ Tu Kiệt, giọng nói của cô đã trở nên dịu dàng.

“Bây giờ anh đang phát sốt, nóng cực kỳ luôn, tôi phải tiêm cho anh một tiêm, anh phải ngoan ngoãn nha, đừng có phản kháng đó.”
Phải biết là một khi cậu cả Mộ phản kháng thì hậu quả rất nghiêm trọng.
Cô lại dịu dàng nói: “Sẽ không đau đâu, tin tưởng tôi đi, giống như là bị con muỗi chích một chút xíu thôi hà.”

Một chút phản ứng mà Mộ Tu Kiệt cũng không có, cũng không biết có phải là đã nghe lời của cô nói hay không.
“Phải thay cho anh ấy một bộ quần áo khác, Lâm Duệ, anh đến giúp đỡ đi.”
Lâm Duệ không biết nghe lời biết bao nhiêu, lập tức đi lấy một bộ quần áo ngủ cho Mộ Tu Kiệt.
Nhưng ngoại trừ chuyện đó ra thì không hề làm ra chuyện tiếp xúc tay chân với cậu cả, vẫn cứ luôn không làm.

Cố Cơ Uyển thực sự muốn vặn đầu của anh ta đi mất, làm gì sợ hãi như thế này chứ?
Có điều là cô cũng không có thời gian để dông dài.
Nhiệt độ cơ thể của cậu cả Mộ càng ngày càng cao, nếu như không để cho anh hạ nhiệt độ, cô chắc chắn không thể gánh chịu nổi hậu quả.
“Mang một chậu nước lạnh đến đây cho tôi đi, lấy thêm một cái khăn sạch sẽ nữa.”
“Vâng.” Lâm Duệ lập tức chạy vào phòng tắm.

Cố Cơ Uyển cẩn thận từng li từng tí cời từng nút áo sơ mi của Mộ Tu Kiệt ra...
Một nút hai nút ba nút... đường nét cơ bắp trên lồng ngực rắn chắc hiện ra rất rõ ràng, vừa nhìn liền biết sức lực và thể lực mạnh mẽ biết bao nhiêu.
Không cẩn thận liền nhớ đến đêm đầu tiên khi dính hôn, khi ở trên xe, lực đạo anh đâm vào trên người của mình đáng sợ biết bao nhiêu.

Vừa nghĩ đến thì mặt của cô liền đỏ bừng.
Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt mờng lung, không cẩn thận rơi vào kim tiêm trong tay của cô, trong đôi mắt lạnh lẽo lập tức phát ra sát khí.
Anh ý thức được nguy hiểm cho nên muốn phản kháng!

Cố Cơ Uyển không có suy nghĩ gì, một tay ôm lấy anh dịu dàng nói: “Tôi sẽ không làm tổn thương anh đâu, tin tưởng tôi đi.”
Rõ ràng là nhiệt độ thân thể của Mộ Tu Kiệt rất cao, nhưng mà giờ phút này lại khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.
Loại ý thức phòng bị này là được huấn luyện nhiều năm mà ra, cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Tay của Cố Cơ Uyển đặt ở trên ngực của anh, cẩn thận từng li từng tí vỗ về anh nhẹ nhàng.
“Cũng chỉ là tiêm một cái mà thôi, tiêm xong là tốt rồi, anh Mộ, anh tin tưởng tôi đi, tiêm xong rồi thì anh có thể khỏe thôi.”
Anh không nói lời nào, cũng không biết là đồng ý hay là phản đối.

Nhưng nếu như lúc tiêm cho anh, anh bỗng nhiên vùng vẫy thì chắc chắn sẽ làm bị thương chính anh.
“Lâm Duệ, anh đến đè chân của anh ấy lại đi, tôi sắp bắt đầu rồi.” Thừa dịp bây giờ cậu cả Mộ đang mơ mơ màng

CHƯƠNG 79: TIÊM THUỐC, SAO PHONG CÁCH LẠI THAY ĐỔI?

CHƯƠNG 79: TIÊM THUỐC, SAO PHONG CÁCH LẠI THAY ĐỔI?

Quyển, quyển rũ anh?

Bởi vì muốn cời quân của người ta, Cổ Cơ Uyển vốn đang rất bối rối, nghe vậy thì tay lập tức run lên một cái, bỗng nhiên muốn đứng dậy lùi về phía sau.

Không ngờ đến, bàn tay còn đang ở trong lòng bàn tay của anh, bị nắm thật chặt.

Cô vừa mới lùi ra, Mộ Tu Kiệt rõ ràng không có tình tảo lại kéo một phát, sức lực lớn như thế này kéo cô lập tức nằm xuống dưới.

Không biết là đụng vào thứ gì, Cổ Cơ Uyển chỉ cảm thấy cái mũi của mình chua chua, nước mắt cũng muốn chảy ra.

Bầu không khí cứng ngắt, rất xấu hổ, rất... khiến cho người ta mặt đỏ tim đập!

Lâm Duệ nhìn đến trở mặt ra, đầu kim tiêm của Dương Quân thiếu chút nữa là đâm vào đầu ngón tay của anh ta.

Bác sĩ phụ tá vừa mới đưa thuốc tiêm đến, bỗng nhiên lùi lại đi ra khỏi phòng, cạch một tiếng đóng cửa phòng lại.

Mộ Tu Kiệt khó chịu rên hừ hừ, một đôi mắt biểu hiện rõ ràng của sự say rượu, thoáng qua vẻ đau khổ: “Cô...”

Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là dường như cô đã cảm giác được mình đã chạm vào một chỗ khiến cho cô càng ngày càng thấy khó chịu.

Hình như là, chống đỡ cô, có chút thay đổi...

Trong chớp mắt mà cô ngẩng đầu lên, lập tức có thể phát giác được bầu không khí trong phòng không thích hợp. Ánh mắt của Dương Quân với Lâm Duệ đây là gì đây chứ?

Cô đã làm cái gì?

Cổ Cơ Uyển còn có chút mộng lung cúi đầu xuống, thế nào vừa mới nhìn tới nơi mà mình chạm đến thì đôi mắt của cô.

lập tức mở ra thật to.

“Mợ chủ, trước tiên mợ đừng ngắt nha, còn chưa tiêm thuốc cho cậu chủ đầu đó.”

Biểu cảm này, bộ dáng hốt hoảng đến nỗi sắp hôn mê khiến cho Lâm Duệ rất lo lắng.

Dương Quân mới vừa phản ứng được, lập tức cầm ống tiêm đi qua: “Mợ chủ, thuốc tiêm đã chuẩn bị xong rồi.”

Cổ Cơ Uyển hít vào lại thở ra, vất vả lắm mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

“Tôi không phải là... Không phải cố ý đâu, nhưng mà lời nói này phải giải thích với ai đây?”

Mộ Tu Kiệt tỉnh rồi, ánh mắt không có tiêu cự rơi vào trên mặt của cô, ánh mắt mờ mịt.

Khuôn mặt đẹp trai khôi ngô kia, bởi vì do sốt cao nên được phủ kín một màu hồng hào.

Anh còn đang phát sốt nữa đó! Cổ Cơ Uyển nhắm mắt lại, ép buộc chính mình phải tỉnh táo.

Cậu cả Mộ vẫn còn đang phát sốt, sao cô có thể suy nghĩ lung tung được chứ, lúc này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Sau khi tiếp tục hít sâu lần thứ ba, cô mới duỗi ngón tay dài ra đặt lên trên chỗ mà mình vừa mới chạm vào, kéo khóa kéo xuống.

Lúc mà thay quần cho anh, người đàn ông này là yên tĩnh lạ thường, cũng rất nghe lời.

Chỉ là lúc mà thân thể rắn chắc thon dài với tỷ lệ hoàn mỹ kia càng ngày càng lộ rõ ràng hơn, Cố Cơ Uyển vẫn không nhận được mà mà tim đập như ngựa chạy.

Say mê một người đang bị bệnh, quả thật là một người không có nhân phẩm!

Nhưng và vóc người này của cậu cả Mộ, tuyệt đối đủ để khiến cho phụ nữ điên cuồng vì anh.

Nhìn ở một khoảng cách gần như vậy, không mê mẩn mới là chuyện không thể nào!

Cô đã rất khống chế chính mình!

Rốt cuộc cũng đã thuận lợi mặc đồ ngủ vào cho anh, Cố Cơ Uyển cầm thuốc tiêm mà Dương Quân đưa cho, nhìn Mộ Tu Kiệt.

Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt mông lung, không cẩn thận rơi vào kim tiêm trong tay của cô, trong đôi mắt lạnh lẽo lập tức phát ra sát khí.

Anh ý thức được nguy hiểm cho nên muốn phản kháng!

Cố Cơ Uyển không có suy nghĩ gì, một tay ôm lấy anh dịu dàng nói: “Tôi sẽ không làm tổn thương anh đâu, tin tưởng tôi đi”

Rõ ràng là nhiệt độ thân thể của Mộ Tu Kiệt rất cao, nhưng mà giờ phút này lại khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Loại ý thức phòng bị này là được huấn luyện nhiều năm mà ra, cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Tay của Cố Cơ Uyển đặt ở trên ngực của anh, cẩn thận từng li từng tí vỗ về anh nhẹ nhàng.

“Cũng chỉ là tiêm một cái mà thôi, tiêm xong là tốt rồi, anh Mộ, anh tin tưởng tôi đi, tiêm xong rồi thì anh có thể khỏe thôi.”

Anh không nói lời nào, cũng không biết là đồng ý hay là phản đối.

Nhưng nếu như lúc tiêm cho anh, anh bỗng nhiên vùng vẫy thì chắc chắn sẽ làm bị thương chính anh.

“Lâm Duệ, anh đến đè chân của anh ấy lại đi, tôi sắp bắt đầu rồi.” Thừa dịp bây giờ cậu cả Mộ đang mơ mơ màng màng, phải nhanh chóng làm xong việc.

Nhưng mà Lâm Duệ không có bất kỳ phản ứng gì.

Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lâm Duệ đang trốn ở trong một cái góc phía xa, run lấy lấy.

“Mợ chủ, cái đó, tôi... tôi nhìn mợ ra tay là được rồi.”

Thái dương của Cố Cơ Uyển lập tức nhân chặt lại, cái này là đang có ý gì đi chứ?

“Dương Quân!”

“Mợ chủ, tôi... hôm nay tôi có chút vấn đề, có lẽ là tôi... không có sức lực đâu.”

Nói đùa cái gì vậy chứ? Đè chân của cậu cả xuống á?

Chẳng lẽ là cô không biết chân của cậu cả có tiếng là rắn chắc hay sao?

Còn nhớ rõ một lần cậu cả tức giận, đạp đổ cả Một bức tường cao của người ta.

Ngay cả tường mà cũng có thể đạp đổ được! Một đá kia nếu như đá lên trên người của mình, không chết thì cũng bị thương thôi!

Thật sự là Cố Cơ Uyển không còn cách nào khác, bình thường nhìn bọn họ vóc người to lớn, ở trước mặt của cậu cả Mộ lại trở thành đồ hèn nhát hết rồi.

Chuyện tiêm cho cậu cả Mộ, chỉ sợ là thật sự phải do mình giải quyết rồi.

Cô kéo áo ngủ của Mộ Tu Kiệt ra, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang mê man của anh.

“Cậu cả Mộ, tôi thật sự là đang giúp anh đó, không phải muốn làm anh bị thương đâu. Anh... anh đừng có ra tay với tôi nha, có biết chưa?”

“Nếu như mà anh không vui, chờ sau khi anh khỏe rồi, anh có thể bắt Lâm Duệ và Dương Quân tới đánh một trận cho thật đã đời...”

“Mợ chủ...” Lâm Duệ một mặt oan ức, tại sao lại đánh anh ta chứ, hu hu hū

Cố Cơ Uyển lười nhác nhìn anh ta, cậu cả Mộ bị bệnh mà hai người này ngay cả hỗ trợ cũng không dám nữa, không đánh bọn họ thì đánh ai đây chứ!

Suy nghĩ của cô vẫn rơi ở trên người của Mộ Tu Kiệt.

“Anh Mộ, tôi là con gái đỏ nha, thể lực yếu ớt, anh thật sự không thể ra tay với tôi đâu đó, nhất là đấm đá.”

“Nếu như mà anh ra tay với tôi thì tôi sẽ không sống nổi nữa.”

Một cái tay khác thì cầm miếng băng gòn đã thấm nước lau từ phần eo của Mộ Tu Kiệt trở xuống.

“Cậu cả Mộ, chúng ta đã nói xong rồi đó, nếu như mà anh phản kháng thì đừng có ra tay với tôi, tôi... tôi sắp bắt đầu rồi.”

Vừa mới nói xong, kim tiêm liền nhắm ngay mông của người đàn ông mà đâm thẳng xuống.

Thời gian giống như là dừng lại trong nháy mắt.

Mi tâm của Mộ Tu Kiệt nhúu chặt lại, lại bỗng nhiên ngồi dậy.

“Cậu cả Mộ, anh đừng có lộn xộn.”

Nhưng mà còn chưa nói xong, tay của người đàn ông đã rơi trên đầu vai của cô, đang muốn nhắc cô lên để ném cô đi ra ngoài.

Cổ Cơ Uyển cũng không còn cách nào khác, cô bị ném ra ngoài thì cũng không sao, quan trọng nhất chính là là nếu

như cậu cả Mộ ném cô ra ngoài, vậy thì một kim này sẽ không tiêm được.

“Mộ...” Cổ Cơ Uyển bỗng nhiên hơi cắn môi, lấy tốc độ nhanh nhất mà nghiêng người về phía trước, đôi môi mỏng dùng sức ép xuống.

Thời gian giống như lại dừng lại một lần nữa.

Lúc này kim tiêm của cô rơi xuống thì Lâm Duệ và Dương Quân nhanh chóng chạy tới, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cứu người, ánh mắt đang nhìn chăm chú, trong mắt một mảnh mờ mịt!

Đây là... cái gì đây chứ? Không phải là muốn tiêm à, tại sao bỗng nhiên liên biến thành... thân mật rồi?

Chuyện khiến cho người ta không thể tưởng tượng nhất đó chính là sau khi cái hôn của vợ chủ rơi xuống, cậu cả vốn đang muốn chuẩn bị nổi bão thì trong nháy mắt nên yên tĩnh trở lại.

Tay của anh trượt xuống từ đầu vai của cô, ôm lấy cái eo thon thả của cô.

Sau khi nếm được hương vị ngọt ngào từ đôi môi mỏng của con gái, Mộ Tu Kiệt ôm cô thật chặt vào trong ngực, làm cho cái hôn này sâu sắc thêm.

Nụ hôn của một anh chàng đẹp trai tuyệt sắc đối với Cổ Cơ Uyển mà nói, chắc chắn là một sự khiêu chiến cực kỳ lớn.

Trái tim tăng tốc, hô hấp khó khăn, không cần thận suýt đánh mất chính mình.

Vẫn may vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cô còn có thể nhớ đến trên tay mình đang cầm cái gì.

Ngón tay đẩy đầu kim tiêm vào, nhẹ nhàng đè xuống, rốt cuộc cũng đã chậm rãi tiêm thuốc hạ sốt vào.

Đến cuối cùng, đã hoàn toàn hòa nhập vào trong mạch máu của Mộ Tu Kiệt.

Quá là thân kỳ! Một tiêm của vợ chủ đã thành công rồi!

CHƯƠNG 80: CẬU CẢ MỘ, BỌN HỌ ĐỀU ĐANG NHÌN KÌA

CHƯƠNG 80: CẬU CẢ MỘ, BỌN HỌ ĐỀU ĐANG NHÌN KÌA

Chờ đến lúc Cổ Cơ Uyển rút kim tiêm từ trên người của Mộ Tu Kiệt ra, tiện tay ném vào thùng rác ở bên cạnh, Dương Quân và Lâm Duệ quả thật không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Mợ chủ đã làm được, cô ấy quả thật đã làm được rồi!

Kể từ lúc mà bọn họ đi theo bên cạnh cậu cả đến nay, mười mấy hai mươi năm, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy cậu cả tiêm chích.

Chuyện mà anh không muốn làm, ai cũng không có khả năng ép buộc, thậm chí ngay cả ông cụ với bà cụ, ba mẹ của anh cũng giống như vậy.

Nhưng mà bây giờ chỉ có một cái hôn của mợ chủ, lại có thể hoàn toàn thuyết phục cậu cả.

Cao thủ

Thật sự là cao thủ

Nhưng mà nếu như gương mặt này của mợ chủ lớn lên xinh đẹp một chút thì càng tốt hơn, có lẽ là cảnh tượng này sẽ càng thêm tuyệt đẹp... haiz!

“Ừm!” Sau khi tiêm xong, Cổ Cơ Uyển đang muốn tránh ra, không ngờ đến người đàn ông ở trên giường lại đưa tay kéo cô lại.

Xoay người một cái, vậy mà lại trực tiếp đè ở dưới thân.

Ngón tay thon dài của Mộ Tu Kiệt rơi trên quần áo của cô, rẹt một tiếng, váy của Cổ Cơ Uyển liên lập tức bị rách ra với một vết kéo rất dài.

Trợn mắt há hốc mồm!

Cô sùng sờ, Dương Quân với Lâm Duệ cũng sùng sờ, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm lên hai bóng dáng ở trên giường, ánh mắt thẳng tắp.

Đây là... đây là cậu cả muốn trình diễn... biểu diễn... cái kia?

Lại rẹt một tiếng nữa, một mảng lớn da thịt ở trên người của Cổ Cơ Uyển bị bại lộ trong không khí.

Vất vả lắm cô mới né tránh được đôi môi của Mộ Tu Kiệt, sau khi hô hấp một ngụm lớn, hốt hoảng khê kêu: “Đừng có nhìn, đừng...”

Lâm Duệ hít một tiếng rồi xoay người lại, bước nhanh đi đến cửa sổ sát đất kéo màn cửa lên.

Dương Quân vội vàng thu gom vỏ của ông kim tiêm lại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Những rác thải chữa bệnh không nên đặt chung một chỗ với rác thải bình thường, cần phải xử lý đặc biệt.

Hai tay của Cổ Cơ Uyển chống đỡ ở trên người của Mộ Tu Kiệt, cô sốt ruột muốn chết: “Cậu cả Mộ, cậu cả Mộ! Đừng như vậy mà, anh còn đang bị bệnh đó.”

Người đàn ông ở phía trên không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của cô xiu nào, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cuối cùng còn cúi đầu bịt kín miệng của cô lại.

“Ừm...”

Lâm Duệ ngồi xổm xuống, tiếp tục kéo màn cửa.

Sao rèm cửa của cửa sổ lại không bằng phẳng một chút nào vậy chứ, có phải là nên thay một cái mới không?

Dương Quân rút cây kim tiêm từ trong ống tiêm ra, lấy lại vút vào trong hộp dụng cụ chuyên dụng.

Có điều là hình như cái hộp dụng cụ này đã quá lâu rồi chưa được sắp xếp, hơi bị không bằng phẳng.

Cho nên anh ta đang từ từ sắp xếp lại.

Nhân tiện anh ta ho nhẹ một cái nhắc nhở: “Cậu cả vẫn còn đang phát sốt đó, bây giờ làm cái kia... khụ, không tốt lắm đâu, sẽ làm hao tổn sức lực.”

Ngay cả suy nghĩ muốn tự tử mà Cố Cơ Uyển cũng có, người đàn ông ở phía trên mạnh mẽ giống như là một con trâu như thế, có đẩy như thế nào cũng không thể đẩy ra được.

Trong phòng còn có hai người đàn ông, cũng không phải là muốn ở lại đây để xem náo nhiệt, cho bọn họ một lá gan lớn như trời bọn họ cũng không dám!

Đương nhiên là Cố Cơ Uyển biết, hiện tại tình huống của cậu cả Mộ là như thế này, không nên... không nên làm vận động quá kinh liệt!

Bọn họ lo lắng cho cậu cả Mộ, nhưng mà lại không dám ngăn cản, muốn bọn họ rời đi, bọn họ cũng không yên lòng.

Cho nên bây giờ, chuyện duy nhất có thể làm chính là đợi!

Chờ đến lúc Cố Cơ Uyển suy nghĩ ra cách gì có thể ngăn cản hành vi điên cuồng của cậu chủ lại!

Nhưng mà bây giờ Cố Cơ Uyển cũng khó bảo vệ cho bản thân mình, còn có thể nghĩ ra cách gì nữa đâu chứ?

“Ừm...” Cô dùng sức giãy dụa, nhưng mà người đàn ông ở trên người căn bản cũng không buông tay.

Cô càng giãy dụa thì anh càng ôm mạnh hơn.

“AI”

Không cẩn thận, quần áo ở nửa người trên đã bị anh giật xuống hoàn toàn.

Cố Cơ Uyển lập tức luống cuống tay chân, có thể che ở chỗ này, nhưng mà không che được ở chỗ kia!

Đẩy cái tay này của anh ra thì cái tay kia của anh lại bò tới!

Trong phòng còn có đàn ông khác, mà anh lại đang kéo váy của cô...

Cố Cơ Uyển rất muốn hét lên, nhưng mà cô tuyệt vọng phát hiện, lấy tình huống hiện tại của cậu cả Mộ, anh không biết là mình đang làm cái gì đâu, sao có thể nghe cô được chứ?

Cô thật sự không có cách nào cải

Lại rết một tiếng nữa, váy của cô đã bị kéo xuống một mảng lớn.

Đây là chất liệu rách nát vì vậy chứ? Còn nói là cái gì mà là hàng quốc tế, một cái váy hết mấy trăm triệu, dưới bàn tay của cậu cả Mộ chẳng khác gì so với giấy cả, quả thật yếu đến không chịu được.

“Không...” Cố Cơ Uyển đưa tay che chở ở trên người mình, thật sự rất muốn khóc.

Lúc mà tay của Mộ Tu Kiệt đụng vào vải vóc ở bên hông của cô, cô lớn tiếng hét lên: “Cậu cả Mộ, tôi đã bị người ta nhìn thấy hết rồi!”

Lâm Duệ đang ngồi xổm ở trong góc, đưa lưng về phía bọn họ về vòng tròn.

Dương Quân rốt cuộc cũng đã xử lý cái hộp xong, xoay người lại, không biết là đang nhặt cái gì ở trên mặt đất.

Bọn họ không có nhìn thấy cái gì cả, nhưng mà cậu cả bị sốt đến hơn 40 độ, bây giờ thật sự không nên vận động quá kịch liệt!

Nhưng mà làm sao để cho anh dừng lại đây?

Bọn họ... không có kinh nghiệm, đây là lần đầu tiên đối mặt với tình huống như thế này, bây giờ hoàn toàn không có cách nào khác.

Tay của Mộ Tu Kiệt đặt ở bên hông của Cố Cơ Uyển, bỗng nhiên nhóm người dậy cúi đầu nhìn cô.

Khuôn mặt đầy hoảng sợ của cô gái vẫn rất mơ hồ như cũ trong tầm mắt của anh, anh nhìn không rõ, nhưng mà câu nói lúc này của cô hình như là anh đã nghe được rất rõ ràng.

Cô nói là cô sắp bị nhìn thấy hết rồi...

Đưa tay loạn xạ kéo chăn mền ở một bên bao cô lại cực kỳ chặt chẽ, giọng nói của Mộ Tu Kiệt khàn khàn: “Ai dám nhìn?”

“Không có.”

“Tuyệt đối không có.”

Hai người đàn ông nào đó lập tức lắc đầu phủ nhận, kiên định nói: “Chưa từng nhìn thấy một chút gì cả.”

Tuyệt đối là thật!

Cố Cơ Uyển giương mắt lên đối diện với ánh mắt mơ hồ của Mộ Tu Kiệt, cô cắn môi: “Cậu cả Mộ, bọn họ đều đang ở đây.”

Mộ Tu Kiệt hừ hừ, đầu của anh vẫn rất choáng váng.

Sốt cao cộng thêm bị say rượu, cho dù là ý chí kiên cường đến đâu thì cũng không thể chịu đựng nổi. Cánh tay của anh bỗng nhiên buông lỏng, cả người lại dề ở trên người của Cố Cơ Uyển, nhưng mà cũng chỉ là ôm cô, cũng không làm bất cứ hành động quá đáng nào khác.

“Dương Quân, anh ấy...”

“Cô cứ để cho cậu cả ôm đi, chờ đến lúc cậu ấy ra một thân mồ hôi rồi thì rất nhanh liên có thể khỏe thôi.” Dương Quân vội vàng nói.

Ít nhất là hai năm rồi cậu cả không bị cảm mạo nóng sốt.

Thật ra thì thỉnh thoảng có phát sốt một chút, đối với thể trạng khỏe mạnh của cậu cả mà nói cũng chỉ là giải độc chút thôi, thật sự không sao cả.

Không bị cảm vặt thì không khỏe mạnh, nếu như ngay cả cảm nhẹ cũng không có thì mới là đáng sợ nhất.

“Mợ chủ, để tôi trông chừng cho, cô yên tâm ngủ một giấc với cậu chủ đi.”

Cậu Mộ không tiếp tục động tay động chân với con gái ở bên cạnh, không chỉ có Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, Dương Quân và Lâm Duệ cũng giống như vậy.

Cứ im lặng ôm nhau ngủ như thế này là tốt rồi, đừng có giầy vò ra chuyện gì mệt nhọc nữa.

Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, không dám đánh thức Mộ Tu Kiệt, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị anh ôm vào trong ngực.

Hô hấp của anh bắt đầu trở nên trầm ổn và đều đều, cũng chỉ trôi qua có mấy giây đồng hồ thì đã ngủ say sưa rồi.

Cố Cơ Uyển khó khăn quay đầu lại nhìn Dương Quân.

Dương Quân ra dấu ok với cô, Cố Cơ Uyển bất đắc dĩ chỉ có thể quay đầu trở lại.

Lúc tỉnh táo ôm cậu Mộ ngủ chung, cả hai kiếp cộng lại thì đây là lần đầu tiên.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ gần nhau như vậy, chỉ cần mở mắt ra, trong mắt đều là gương mặt của anh, đường nét của anh, đôi môi mỏng cùng với cánh mũi thẳng tắp của anh.

Nhìn thấy từng cọng lông mi dài rõ ràng, vừa dài lại vừa dày, còn hơi vểnh lên, giống như mấy cô gái vẫn luôn ước mơ tha thiết.

Một gương mặt hoàn mỹ như vậy, cũng không biết là đời trước đã làm chuyện gì tốt mà lại để cho ông trời đối xử tốt như vậy!

Thật sự là trông rất đẹp...

Cô bỗng nhiên nhắm mắt lại, không cho phép mình tiếp tục nhìn tiếp.

Lại nhịn nữa thì cô thật sự không thể chịu đựng được mà hôn lên mặt của anh.

Không thể hôn, không thể rung động, không thể chìm đắm.

Anh chính là cậu cả nhà họ Mộ, chính là cậu cả Mộ trái tim lạnh lùng không có tình cảm, mãi mãi cũng sẽ không dành tình yêu cho bất kỳ một cô gái nào.

Tuyệt đối không thể có bất kỳ hi vọng gì đối với anh!

Nhắm mắt lại, cố gắng để cho tâm trạng của mình ổn định, cũng không biết là qua bao lâu, mí mắt của Cố Cơ Uyển bắt đầu trở nên nặng nề.

Rốt cuộc cũng đã chậm rãi chìm vào trong giấc mộng...

CHƯƠNG 81: QUẦN ÁO LÀ DO TỰ TÔI XÉ RÁCH

CHƯƠNG 81: QUẦN ÁO LÀ DO TỰ TÔI XÉ RÁCH

Có một ánh mắt lạnh lùng như băng trực tiếp khiến cho cô giật mình tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Hàng lông mi thon dài của Cố Cơ Uyển giật giật, trong một giây mở mắt ra, gương mặt đẹp trai vô cùng của Mộ Tu Kiệt liền xuất hiện trong tầm mắt.

Cô nháy nháy mắt mấy cái, ý thức vẫn còn chưa tỉnh táo lại.

Một đêm này, trong giấc mơ của cô đều là người đàn ông này, gương mặt này, đến bây giờ cô vẫn còn đang trong giấc mơ à?

Cô vô thức muốn vươn tay ra chạm thử lên gương mặt của anh.

Nhưng không ngờ đến, đầu ngón tay của cô còn chưa đụng phải mũi của anh thì bỗng nhiên bị người ta nắm chặt lại, sau đó đè lên trên đầu của cô.

“Cậu cả Mộ...”

“Ai cho phép cô ngủ ở trên giường của tôi hả?” Đôi mắt của Mộ Tu Kiệt híp lại.

Mỗi khi mà anh nheo mắt lại, ánh mắt luôn cực kỳ nguy hiểm, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng mà cũng chỉ là qua một đêm, vậy mà anh còn trở nên lạnh lùng tàn nhẫn hơn so với lúc mới bắt đầu.

Đôi mắt trong giấc mơ khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, cuối cùng cũng đã từ từ nguội lạnh trong tầm mắt của cô.

Cố Cơ Uyển mấp máy môi dưới, nhẹ nhàng đẩy anh một cái: “Anh Mộ, tối hôm qua anh bị bệnh, tôi chỉ đến để chăm sóc cho anh.”

“Phải chăm sóc đến trên giường à?” Mộ Tu Kiệt cúi đầu, ánh mắt lướt qua thân thể của cô.

Cố Cơ Uyển mới giật mình, hình như là trên người của mình có cảm giác hơi lạnh lạnh.

Cúi đầu nhìn, quần áo của mình lộn xộn cực kỳ.

Váy đã bị xé mấy mảnh treo lơ lửng ở trên người của cô, gần như không thể che chắn cái gì cả.

Cô hốt hoảng cuống quýt đưa tay che ở trước ngực của mình lại, nhưng mà vẫn che chắn không được mấy chỗ.

“Không phải đâu...”

“Có phải là muốn nói với tôi rằng, quần áo là cho tôi xé không?” Đôi mắt của anh lạnh lùng nhướng lên.

Cố Cơ Uyển thật sự rất muốn cầm lấy gối đầu mà đập mạnh lên trên trán của anh, sau khi say rượu thì cũng không còn nhớ cái gì cả, có thể trốn tránh trách nhiệm đến nỗi không còn một tí gì.

“Không phải, là tôi đã xé rách đó.” Cố Cơ Uyển lười biếng phải lý luận cùng với anh, cô chống cự lại.

“Anh Mộ, giường của anh quá quý giá, tôi ngủ không nổi, anh buông ra để tôi đi có được không?”

“Bò lên trên giường của Mộ Tu Kiệt tôi liền muốn chạy mất như thế này à?” Sắc mặt của anh trầm xuống, mi tâm càng nhăn chặt lại.

Cô có loại cảm giác im lặng hỏi ông trời, đây là muốn làm cái gì đây?

Giữ cô lại thì nói cô bò lên giường quyến rũ anh, đi thì nói mình không chịu trách nhiệm, đây là muốn bắt người khác chết hay sao?

“Anh Mộ, tôi thật sự không có ác ý gì với anh, không tin thì anh cứ hỏi Dương Quân và Lâm Duệ đi, tối ngày hôm qua anh bị bệnh, hai người bọn họ đều có mặt ở đây.”

Lâm Duệ đúng lúc đi tới cửa, liền lập tức quay người lại giống như là đang chạy trốn.

Cố Cơ Uyển đứng lúc bắt gặp được bóng dáng đang chạy trốn của anh ta, lúc này nhìn chằm chằm vào cửa đang trống rỗng, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Cái thằng cha khốn nạn này, làm chứng cho cô thì sẽ chết à?

Vậy mà lúc cần anh ta nhất thì anh ta lại chạy trốn như thế?

“Cô thèm đàn ông như vậy à?” Lời nói ngày hôm nay của Mộ Tu Kiệt thật sự có chút khó nghe.

Cố Cơ Uyển suy đi nghĩ lại, vẫn nghĩ mãi không hiểu được tại sao anh lại đối xử với cô như thế này.

Mặc dù là trước đó không nhiệt tình cho lắm, nhưng mà tốt xấu gì thì cũng đâu có ác ý đâu ta?

Sao hôm nay lại tràn đầy ác ý kia chứ?

Một cái tay của cô vẫn còn đang nắm chặt lấy vạt áo của mình, vạt đã bị anh xé thành như thế này, không nắm chặt lại thì bất cứ lúc nào cũng sẽ bị lộ hàng.

“Anh Mộ, anh nói mấy lời dễ nghe một chút có được hay không hả? Ngày hôm qua anh uống say như thế, còn phát sốt nữa...”

“Cô cảm thấy là tôi sẽ tin tưởng à?” Phát sốt? Loại chuyện này sẽ xảy ra ở trên người của anh ư?

Cố Cơ Uyển thật sự rất muốn phun máu, tỉnh lại sau giấc ngủ, anh không thèm thừa nhận những chuyện mà anh đã làm.

“Anh... anh thật sự bị sốt đó. Đúng rồi, tôi còn tiêm thuốc cho anh nữa, ở trên mông á... Ừm!”

Cô cắn môi mình thật chặt lại, anh đột nhiên lại đến gần, dọa cho cô ngay cả thở cũng không dám thở một tiếng.

Hình như là cô đã hơi hiểu rồi, không phải là anh không tin lời giải thích của cô, mà là căn bản không muốn nghe.

Nếu như không muốn nghe, thì cô nói cái gì cũng là sai.

“Anh Mộ ơi, tôi đã sai rồi, dù sao thì anh cũng không bị tổn thất cái gì, trước tiên để tôi ngồi dậy đi có được không?”

Lúc mà nói đạo lý không được, vậy thì yếu thế là được rồi, dù sao anh cũng không muốn dây dưa cùng với mình.

Quả nhiên là sau khi Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nhìn cô một cái, buông tay cô ra, ngồi dậy từ trên giường.

Áo ngủ ở trên người lỏng lẻo, nhưng mà anh mặc áo ngủ vào như thế nào, ngay cả một chút ấn tượng cũng không có.

Quay đầu lại liền nhìn thấy cô gái đang luống cuống tay chân lôi kéo vạt của chính mình, bước xuống từ trên giường.

Chiếc vạt liền áo ở trên người của cô đã bị xé mất mấy chỗ, mỗi một chỗ đều bị xé thành một diện tích lớn.

Bây giờ mặc lên người chỉ có thể miễn cưỡng che chắn được một chút, có nhiều chỗ vẫn bị lộ như cũ.

Cô nói là do chính cô đã xé, nhưng nếu như vì để quyến rũ anh thì tại sao lại không trực tiếp cởi ra.

Xé? Ngay cả cánh tay nhỏ nhắn này của cô mà cũng có sức lực lớn như vậy?

Cố Cơ Uyển không biết là anh đang suy nghĩ cái gì, cũng vất vả lắm mới giữ chặt được quần áo bị xé rách của mình, cô nói: “Chờ lát nữa Dương Quân sẽ đi đến đây, tôi về trước đây.”

Nếu như có nhớ không lầm thì trên lầu có một phòng là của cô.

Kiếp trước Mộ Tu Kiệt cũng không ở cùng phòng với cô, một mình cô ở căn phòng kia, cái gì Tân Lăng cũng đã chuẩn bị cho cô hết.

Cô xoay người muốn đi ra cửa.

Mộ Tu Kiệt lại sa sầm mặt, không vui nói: “Cô dự định đi ra ngoài với bộ dạng này à?”

“Không phải thì sao chứ?” Đây là phòng ở lầu một, làm sao có quần áo của cô được.

Bây giờ cậu cả Mộ lại chán ghét cô như vậy, cô cũng không muốn ở lại đây để bị người ta nhìn chằm chằm.

“Đứng lại.” Mộ Tu Kiệt ngồi ở bên giường, vừa mở miệng nói, nghiêm nhiên chính là một bộ dạng của quân vương.

Thuận tay bấm điện thoại nội tuyến ở tủ đầu giường, anh nói: “Mang quần áo đến đây cho mợ chủ.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của anh lại rơi vào trên người của Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển vô thức cúi đầu xoay người lại, cố gắng làm giảm khả năng tồn tại của mình xuống.

Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cũng không muốn nhiều lời cái gì cả.

Đôi mắt lạnh lùng của Mộ Tu Kiệt khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Cô có quen biết với Bác Văn à?” Anh đột nhiên lại hỏi.

Cố Cơ Uyển sững sờ nhìn anh.

Những cái khác thì đều không nhớ được, tại sao duy nhất chỉ nhớ kỷ chuyện của cô với Mộ Bác Văn ở bên ngoài đình nghỉ mát chứ?

“Tôi đã nói rồi, chẳng qua là tôi cảm thấy rất quen thuộc, nhưng mà bây giờ tôi đã xác định lại là do tôi đã nhận nhầm người.”

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, Cố Cơ Uyển không tiếp tục giải thích nữa.

Không bao lâu sau, người giúp việc nữ đưa váy đến.

Cố Cơ Uyển trốn vào trong phòng tắm, thay quần áo bằng tốc độ nhanh nhất rồi liền vội vàng đi đến bên cạnh cửa, mở cửa phòng ra.

Trong giây phút mà đi ra ngoài, trong phòng truyền đến âm thanh trầm thấp của người đàn ông: “Cố Cơ Uyển, cô quả thật hơi khôn vặt.”

Bước chân của cô dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Mộ Tu Kiệt mím đôi môi mỏng, ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu như để tôi phát hiện cô dùng những sự khôn khéo này sử dụng ở trên người của Bác Văn, tôi sẽ lột da của cô ra.”

Cạch một tiếng, cô đóng cửa phòng thật mạnh lại, nhanh chân chạy đi lên lầu.

Có cái gì mà ghê gớm chứ! Cho đến bây giờ, vẫn cảm thấy cô chính là một người phụ nữ xấu thích đùa nghịch khôn vặt y như cũ.

Đã như thế này, tại sao còn âm thầm giúp cô đối phó với Băng Băng chứ?

Người đàn ông đó kiêu căng, ngạo mạn, tự coi mình là giỏi, cũng không thể nói đạo lý.

Dựa vào cái gì mà nhận định cô gần gũi với bà cụ, với Mộ Bác Văn là đều có ý khác?

Dựa vào cái gì mà cô rõ ràng giúp anh, đến cuối cùng là thành bò lên trên giường của anh, người phụ nữ xấu quấy rối anh?

Cô thật sự đã chịu đựng người đàn ông này đủ rồi!

“Cậu cả...” Sau khi Cố Cơ Uyển đi khỏi, Lâm Duệ và Dương Quân bước vào cửa.

Dương Quân đặt thùng thuốc lên trên bàn, lấy nhiệt kế ra, nhìn anh: “Cậu chủ, để tôi đo nhiệt độ cơ thể cho cậu chủ.”

Vẻ mặt của Mộ Tu Kiệt lại không có biểu cảm, trên người lại mang theo hơi thở phản đối.

Dương Quân giải thích nói: “Tối ngày hôm qua cậu chủ nóng hơn 40 độ, mặc dù là bây giờ nhìn không có gì khác thường, nhưng mà tốt nhất vẫn nên đo lại một chút.”

Mi tâm của Mộ Tu Kiệt nhẹ nhàng cau lại, tối hôm qua anh thật sự đã sốt à?

Lâm Duệ biết là anh đang suy nghĩ cái gì, lúc này đã nghe được đôi chút, chỉ là không dám đi vào làm chứng mà thôi.

Bởi vì anh ta không đủ dũng cảm.

Nhưng mà là một người đàn ông, anh ta cảm thấy mình không thể để cho một cô gái đối mặt với tất cả mọi chuyện một mình.

Rốt cuộc anh ta cũng lấy sự can đảm mà nói: “Cái đó, ngày hôm qua mợ chủ vẫn luôn chăm sóc cho cậu chủ, mà quần áo ở trên người của mợ chủ cũng là do cậu chủ xé rách.”

CHƯƠNG 82: TƯƠNG LAI HAI NĂM TỚI, CÔ ĐÃ NHÌN THẤY TẬN MẮT

CHƯƠNG 82: TƯƠNG LAI HAI NĂM TỚI, CÔ ĐÃ NHÌN THẤY TẬN MẮT

Cổ Cơ Uyển cũng không tiếp tục ở lại Vọng Giang các của cậu cả Mộ.

Trở về dọn dẹp một chút, cô đi đến nhà chính nói chuyện với bà cụ, sau đó quay về trường học.

Mặc dù là lời nói của cậu cả Mộ rất đả thương người khác, có điều suy nghĩ một chút, tối ngày hôm qua đêm hôm khuya khoắt, cô với Mộ Bác Văn lại ở cùng một chỗ với nhau, quả thật là không đúng.

Trong lòng của cô cảm thấy khó chịu là bởi vì Mộ Tu Kiệt đã không tin tưởng cô.

Nhưng mà người ta dựa vào cái gì để tin tưởng cô chứ? Bọn họ căn bản không có quan hệ gì cả.

“Uyển Uyển, sao ngày hôm nay cậu lại không ở nhà họ Mộ vậy?”

Tô Tử Lạp không ngờ đến là cuối tuần cô lại trở về, hôm nay cũng không cần phải đi học.

“Ở nhà họ Mộ cũng không quen biết được mấy người, ở lại đó để làm cái gì chứ?”

Cổ Cơ Uyển đặt túi hành lý ở một bên, bên trong có mấy vật dụng mà cô sử dụng hàng ngày.

“Ngay cả hành lý cũng mang đến đây hả. Sao vậy? Sau này cậu quyết định ở ký túc xá của trường học à?”

Tô Tử Lạp còn tưởng rằng một gia đình có tiền giống như nhà họ Mộ, cho dù là Cổ Cơ Uyển muốn đi học thì cũng sẽ không để cô ở lại ký túc xá.

Mặc dù là ký túc xá thuận tiện, nhưng mà hoàn cảnh cũng không ra làm sao.

“Tớ vẫn còn đang đi học, chẳng lẽ là không nên ở ký túc xá à?”

Kiếp trước, thời gian cô đi học thì chính là ở ký túc xá, chỉ có cuối tuần mới về biệt thự của Mộ Tu Kiệt.

Đương nhiên là cậu cả Mộ không ngăn cản rồi, anh ước gì mình cách anh xa xa một chút, khỏi phải làm anh chướng mắt.

“Được thôi, ký túc xá thì ký túc xá, ký túc xá cũng rất tốt mà.”

Cổ Cơ Uyển về đây ở cùng với cô ấy, đương nhiên là Tô Tử Lạp càng thêm vui vẻ, Uyển Uyển không có ở đây, cô ấy còn cảm thấy trường học không có cảm giác an toàn nữa.

“Đúng rồi Uyển Uyển, cậu kêu Đàm Kiệt đi tìm văn phòng, bọn họ đã tìm được mấy nơi, còn đang chờ cậu xác nhận đó.”

“Nhanh như vậy à?” Lần trước lúc ăn cơm đã kêu Đàm Kiệt và Hạo Phong đi tìm, hiệu suất làm việc này cũng quá cao rồi đó.

“Có điều Uyển Uyển à, rốt cuộc thì cậu dự định kinh doanh cái gì vậy? Một nơi lớn như thế này mà chỉ có mấy người chúng ta, thật sự cần thiết sao?”

“Cần chứ, sau này người từ từ sẽ nhiều hơn.”

Cổ Cơ Uyển đi ở phía sau lưng của cô ấy, cô cũng không cảm thấy không gian này quá lớn, có điều tạm thời mà nói thì cũng đủ rồi.

Chờ sau này nhiều người thì có thể từ từ thay đổi, có điều là một hai năm tới chắc là cũng sẽ không có sự thay đổi gì cần thiết.

“Uyển Uyển, rốt cục là cậu muốn kinh doanh cái gì vậy?” Đàm Kiệt cũng ngạc nhiên.

Cổ Cơ Uyển chỉ nói là muốn mở một phòng làm việc, nhưng mà cũng không nói với bọn họ rốt cuộc là có kế hoạch gì.

“Truyện tranh á, không phải là cậu tô màu rất lợi hại sao? Nét vẽ hay thậm chí là mấy đường móc cậu cũng đều đã đạt đến trình độ hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ không cần bàn thảo.”

“Truyện tranh?” Sắc mặt của Tô Tử Lạp cứng đờ, mắt mở hơi lớn: “Uyển Uyển à, chẳng lẽ là cậu không biết những người vẽ truyện tranh ở trong nước đều có cuộc sống rất khó khăn sao?”

Có phải là đầu của cô đã hồ đồ rồi không!

Thật ra thì bọn họ đều biết vẽ tranh, cũng đều rất lợi hại!

Nhớ ngày đó còn quen biết nhau trên diễn đàn truyện tranh, sau đó bọn họ offline rồi mới trở thành bạn bè.

Nhưng mà đã vẽ truyện tranh nguệch ngoạc nhiều năm như vậy rồi, nếu như thật sự vẽ truyện tranh để kiếm tiền, cô với Đàm Kiệt sao có thể khổ đốn như thế này?

“Truyện tranh có thể kiếm tiền, tương lai hai năm nữa sẽ là thời kỳ đỉnh cao của hoạt động IP và truyện tranh là một trong số đó.”

Đương nhiên là cô sẽ không nói cho bọn họ làm thế nào mà mình biết được chuyện đó.

Có điều là cô đã tận mắt nhìn thấy nguyên tác IP nổi tiếng biết bao nhiêu trong hai năm tới.

Về phần cái từ IP này, thật ra chính là từ viết tắt của quyền sở hữu trí tuệ, trong cái nghề này của bọn họ, hiện tại đã đề cập đến quyền sở hữu của tác phẩm của bọn họ.

Và điều cô muốn làm bây giờ chủ yếu có hai mảng, một là tiểu thuyết hai là truyện tranh.

Nếu như cô nhớ không lầm, cuối năm nay sẽ có một web đầu tư bỏ vốn để làm truyện tranh, và một số tác phẩm trên web này sẽ đột nhiên trở nên nổi tiếng theo sự bùng nổ của IP vào năm sau.

Nếu như có thể làm ra sản phẩm chất lượng cao của mình trước khi mà bên đối thủ còn chưa bắt đầu làm, có lẽ là có thể sẽ kiếm được một phần.

Nhưng mà cô sống lại một kiếp, có rất nhiều chuyện hình như cũng không giống với kiếp trước lắm.

Cuộc chiến tranh giành vốn đầu tư này có thay đổi hay là không, hiện tại cô vẫn còn chưa biết được.

Nhưng mà có một số việc, bạn không làm trở thành người khác làm, cho dù là tương lai thật sự có cơ hội thì cũng sẽ không tới lượt mình.

“Uyển Uyển, tớ vẫn cảm thấy truyện tranh thật sự không có gì làm được.” Tô Tử Lạp lo lắng, Đàm Kiệt cũng giống như vậy.

“Huống hồ gì, một bộ truyện tranh cho dù có thể lên bảng xếp hạng thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Tớ nói là chỉ làm một bộ truyện tranh từ lúc nào chứ?” Cố Cơ Uyển cười cười, quan sát phòng khách của phòng làm việc.

“Không chỉ có một bộ truyện tranh?” Tô Tử Lạp đi đến, vẻ mặt kinh ngạc: “Uyển Uyển, nếu như mà tớ vẽ nhiều quá, vậy thì tớ sẽ không vẽ được những cái mới nữa.

Mặc dù là cô ấy và Đàm Kiệt, còn có Uyển Uyển nữa, đều có thể vẽ, nhưng mà ba người bọn họ cộng lại cũng làm được hơn mười chương một tháng đã là không tệ lắm rồi.

Nếu như làm song song hai bộ, vậy thì chẳng phải là mỗi tháng chỉ làm được năm chương cho mỗi bộ thôi à.

Quá là ít rồi, không thể giữ được độc giả, số lượng không tốt sẽ không nằm được trên bảng xếp hạng.

Kết quả là số liệu càng kém tâm trạng của mọi người cũng không tốt, vẽ cũng sẽ không bằng trước đó, càng không thể giữ lại được độc giả

Quanh đi quẩn lại, sau đó trực tiếp game over.

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt cũng đã đều..., ngẫm lại cũng khiến cho người ta thấy nản lòng thoái chí.

“Thôi được rồi, tớ không có nói là toàn bộ đều do chúng ta vẽ, cái mà tớ làm chính là phòng làm việc, không chỉ là làm một bộ truyện tranh.”

“Cậu muốn mở một phòng làm việc, phòng làm việc truyện tranh?” Web truyện tranh hiện tại cũng đang lỗ vốn, cậu đã khảo sát thị trường chưa đó?

“Uyển Uyển nói có thể làm, thì chắc chắn có thể làm được.”

Mộ Hạo Phong đi đến ở sau lưng của Cố Cơ Uyển, thân nhiên nói: “Cậu ấy nói cứ đi theo cậu ấy mà làm, sợ cái gì chứ.”

“Mọi người nhìn đi, đây mới là cộng sự tốt của tớ đó.”

Tay của Cố Cơ Uyển rơi trên vai của Mộ Hạo Phong, cười cực kỳ đắc ý: “Nếu như các cậu cũng giống như Hạo Phong, luôn kiên định không hề thay đổi mà tin tưởng tớ thì tớ bớt lo lắng biết bao nhiêu.”

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt trừng Mộ Hạo Phong một chút, nhưng đối với Hạo Phong biết đánh nhau rất cừ, bọn họ đều giận nhưng mà không dám nói cái gì.

Hạo Phong người ta cũng đâu phải là kiên định không thay đổi tin tưởng cô cái gì đâu chứ? Anh ta căn bản chính là chiều chuộng cô, chiều chuộng đến nỗi sắp xảy ra án mạng rồi.

“Được thôi, vậy thì chúng ta hợp đi.” Cố Cơ Uyển đi vào một phòng họp cỡ nhỏ.

Đương nhiên là Mộ Hạo Phong “kiên định không thay đổi” mà đuổi theo bước chân của cô.

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt nhìn nhau, mặc dù là vẫn có rất nhiều lo lắng, nhưng mà cũng chỉ có thể đi theo Cố Cơ Uyển trước thôi.

Có điều Uyển Uyển chính là vợ chủ của nhà họ Mộ, sản nghiệp của nhà họ Mộ lớn như thế, cô muốn làm ăn cái gì thì tại sao không trực tiếp đi tìm cậu cả Mộ chứ?

Chỉ cần cậu cả Mộ gật đầu, cô muốn bao nhiêu dự án cũng đều có, đơn hàng nhận vào chắc chắn là cô cũng làm không hết luôn.

Thật sự cần thiết tự mình khổ cực ra ngoài lập nghiệp như vậy à?

CHƯƠNG 83: VỀ NHÀ NGAY LẬP TỨC

CHƯƠNG 83: VỀ NHÀ NGAY LẬP TỨC

“Đàm Kiệt, chúng ta cần có tài khoản Facebook chính của riêng chúng ta, chuyện này không cần tiền đâu, cậu cứ nghĩ cách nhanh chóng giải quyết đi.”

Cố Cơ Uyển cầm tờ giấy trắng, đang sắp xếp mấy trăm triệu ít đến đáng thương của mình trên bàn hội nghị.

“Còn nữa, bây giờ cậu nghĩ cách đi mua một dàn máy tính và bảng vẽ đi, tạm thời cần hai mươi máy, đưa cho cậu một trăm năm mươi triệu.”

“Hai mươi máy tính chất lượng cao và bảng vẽ?”

Định dạng bản thảo và tài liệu của truyện tranh rất lớn, so sánh ra thì yêu cầu bộ nhớ của máy tính cũng cực kỳ cao.

Ngoài ra muốn vẽ ra được những bản vẽ có chất lượng cao, thì yêu cầu đối với bảng vẽ cũng không hề thấp.

Với mức giá trung bình bảy triệu năm trăm ngàn đồng cho một chiếc máy tính cấu hình cao cộng với một cái bảng vẽ, sao cô không đi cướp cho rồi?

“Công nghệ máy tính của cậu cao như vậy, năm năm kéo kéo, cho dù là là máy tính cũ ở trong tay thì cũng có thể để hóa cái mục nát thành sự thần kỳ.”

Cố Cơ Uyển vỗ vào vai của Đàm Kiệt, cười nói: “Tớ tin tưởng chắc chắn là cậu có thể mang về một đồng những thứ cao cấp từ thị trường second hand cho tớ.”

Thiếu chút nữa là Đàm Kiệt muốn khóc luôn rồi, bảng vẽ chất lượng cao không thể sử dụng hàng second hand được, đồ mới thì có giá hơn ba triệu.

Nói cách khác là chỉ có thể làm bài học trên máy vi tính.

Nhưng mà một cái máy cao cấp hơn ba triệu.

Anh ta thật sự rất muốn ngồi xõm trong một góc mà vẽ vòng tròn.

Cố Cơ Uyển quyết định không tiếp tục kéo dài chủ đề này với anh ta nữa, cô nhìn Mộ Hạo Phong.

“Phòng làm việc này vốn đã được trang trí rồi, nhưng mà có rất nhiều nơi có lẽ là không thích hợp cho chúng ta sử dụng, phải sửa chữa lại một phen.”

Mộ Hạo Phong gật gật đầu, chờ cô nói tiếp.

Cố Cơ Uyển nói: “Vậy thì, chi phí sửa chữa... một trăm năm mươi triệu có đủ không?”

Mộ Hạo Phong vẫn còn đang suy nghĩ xem chỗ của anh ta còn có bao nhiêu tiền.

Cuối cùng, anh ta gật gật đầu: “Đủ.”

“Uyển Uyển, phí sửa chữa một trăm năm mươi triệu, một căn phòng hơn 300 mét vuông, cậu là đang nói đùa đó hả?”

Tô Tử Lạp lập tức bất bình thay cho Mộ Hạo Phong.

“Chỗ này vốn là một phòng làm việc, người ta đã sửa chữa xong rồi, có rất nhiều thứ chúng ta có thể sử dụng trực tiếp.”

Thật sự là kinh phí có hạn, nếu không thì chuyện tiếp theo phải làm thế nào đây?

“Còn nữa, cái đó, cần phải có bàn làm việc phù hợp với nhu cầu, tính cả phòng làm việc của chúng ta, có lẽ là hơn hai mươi bộ.”

“Cùng với máy điều hòa, máy đun nước, loại sử dụng hàng ngày ấy.”

Cố Cơ Uyển đếm đếm ngón tay và lặng lẽ nhìn Hạo Phong: “Cái đó, bảy mươi lăm triệu...”

“Được.” Hạo Phong không cần suy nghĩ liền gật gật đầu.

Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, Hạo Phong nói được thì chắc chắn là được.

Cô nhìn về phía Tô Tử Lạp: “Tử Lạp, cậu lên diễn đàn tìm họa sĩ trước đi, đưa ra một cái giá để bảo đảm là bọn họ sẽ Vẽ.

“Cho tớ sáu trăm triệu, tớ đảm bảo là trong vòng hai tháng có thể có hai mươi bộ truyện tranh được bán ở trên mạng.”

“Đương nhiên là trong số hai mươi đoàn đội này phải có một số người làm việc cho chúng ta, nếu không tớ e là nó sẽ mất kiểm soát.”

Thiếu chút nữa là Tô Tử Lạp muốn ngắt đi rồi, sáu trăm triệu hai mươi bộ, bình quân một bộ cũng chỉ có ba mươi triệu.

Bọn trẻ vẽ tranh cũng đã đủ khổ cực rồi, bây giờ ngay cả giá cả cũng không công bằng nữa.

Tuy cô là người xuất quý, nhưng mà Cổ Cơ Uyển lại keo kiệt như vậy, cô ấy cũng cảm thấy tức giận thay cho họa sĩ.

“Tớ cũng không có nói là phải vẽ xong, cậu chỉ cần đảm bảo khi bọn họ có thể đăng lên mạng, ít nhất là có năm chương, còn có thể phải có năm chương dự trù là được rồi.”

“Tình hình thị trường hiện tại không có giá cả đặc biệt chuyên nghiệp, tự cậu nhìn mà xử lý đi, tớ chỉ cần bọn họ đăng liên tục trong một tháng thì tớ sẽ có thể nghĩ ra cách kiếm thêm vốn, hoặc là nhận sự tài trợ.”

“Nếu như đến lúc đó tài chính không thể rót vào được nữa thì sao bây giờ?”

Muốn người ta vẽ tranh, khi bức tranh bắt đầu thì nó đương nhiên sẽ được tiếp tục.

Không có đủ tài chính, đến lúc đó ngay cả tiền lương cũng không thể phát nổi, một khi bị nhiều người khiếu nại, phòng làm việc của bọn họ còn chưa bắt đầu mà tiếng tăm đã xấu rồi, còn có thể kinh doanh được hay không?

“Điểm đó cứ để cho tớ nghĩ cách.”

Dù sao thì chính là vấn đề về tiền, cô sẽ ý thức được từ giờ trở đi phải bớt ăn bớt mặc lại.

Đương nhiên bớt ăn bớt mặc là không đủ rồi, phải nghĩ cách kiếm thêm tiền mới được.

“Thôi được rồi, để tớ thử xem, nhưng mà giá cả lại thấp như vậy, không biết là có họa sĩ nào đồng ý nhận hay không.”

“Tô Tử Lạp, nếu như bây giờ cậu không có chuyện gì khác có thể làm, vậy cậu viết chủ bút cho tớ một triệu năm trăm nghìn một chương đi, một tuần hơn hai chương, cậu có nhận hay không?”

Cổ Cơ Uyển nhìn cô ấy chăm chăm, khí thế kia vậy mà lại khiến cho Tô Tử Lạp trở mắt trong chớp mắt.

Sau khi kinh ngạc xong, cô ấy bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Một tuần hai chương, một chương một triệu năm trăm nghìn, một thì được ba triệu, một tháng có ít nhất mười hai triệu rồi.

Nếu như chịu khó một chút, một tháng được mười chương, vậy thì một tháng cũng có được mười lăm triệu chữ.

Tiền ăn mỗi ngày của cô ấy bây giờ cũng chỉ có mấy chục nghìn, mỗi tháng được mười lăm triệu, xem ra cũng không tệ.

Càng nghĩ càng cảm thấy, mặc dù là một chương một triệu năm trăm nghìn đồng là không cao, nhưng mà có thể duy trì được cuộc sống.

“Tớ cảm thấy là sẽ có rất nhiều người đồng ý vẽ.”

Chỉ cần tưởng tượng thì đã bắt đầu có lòng tin!

Quả thật là cuộc sống của họa sĩ trong nước rất khổ cực, nhưng mà tất cả mọi người đều yêu thích người vẽ tranh.

Nếu như có thể tiếp tục sống, tiền thù lao thấp một chút, chỉ cần có hi vọng thì vẫn sẽ có rất nhiều người đồng ý.

Dù sao cũng chính là nghề nghiệp mà bản thân mình thích.

“Nói với bọn họ rằng sau khi tác phẩm được đăng lên mạng, sẽ còn căn cứ vào bảng xếp hạng mà có tiền thưởng tương ứng.

Đây chính là hy vọng!

“Chúng ta còn sẽ mở rộng quảng cáo cho bọn họ, đồng thời hợp tác với nhiều bên, và mức độ tiếp xúc sẽ tăng lên trong tương lai, các tác phẩm xuất sắc cũng có thể được chuyển thể thành phim hoạt hình, phim điện ảnh và phim truyền hình...”

Lời nói của Cổ Cơ Uyển khiến cho Tô Tử Lạp càng nghe càng cảm thấy hưng phấn, cảm giác cuộc đời này đã sắp đến tột đỉnh rồi! Tốt quá đi thôi!

Cổ Cơ Uyển lại tính toán số tiền còn lại của mình.

Ở chỗ của cậu cả Mộ, một sáng tạo sẽ lấy được ba tỷ, hiện tại còn thừa lại một tỷ tám.

Chi phí thuê phòng làm việc là hai trăm hai mươi lăm triệu, sửa chữa một trăm năm mươi triệu, sử dụng cho nội thất của phòng làm việc hết bảy mươi lăm triệu, thiết bị bản vẽ và máy tính hết một trăm năm mươi triệu, họa sĩ hết sáu mươi triệu.

Ở phía trên cũng đã tiêu hết một tỷ hai trăm ngàn rồi.

Còn lại được sáu trăm triệu, sẽ phải đối mặt với tiền thuê nhà tháng sau, tiền điện nước, lương nhân viên, phí cho họa sĩ tiếp tục vẽ tranh...

Cô đã bớt ăn bớt mặc rồi, nhưng mà tiền này thật sự cũng không đủ xài.

Ngay cả khoản tiết kiệm ba trăm triệu của Hạo Phong trong mấy năm qua, cũng chỉ còn lại có chín trăm triệu.

Truyện tranh chính là một ngành nghề có kết quả cực kỳ chậm, mấy tháng đầu tiên thì rất tốn kém chi phí.

Chín trăm triệu thật sự không dễ dàng gì để nuôi một đoàn đội ít nhất có hai mươi người...

Sau khi nhóm người bọn họ dọn dẹp phòng làm việc lại một lần, ngoại trừ Hạo Phong có vóc dáng mạnh mẽ trời sinh thì những người khác đều đã mệt mỏi đến nỗi ngay cả bước chân cũng không bước nổi.

Bảy giờ tối, bốn người bọn họ ngồi trong một quán ăn ở con hẻm nhỏ đằng sau tòa cao ốc.

“Trừ phi là chúng ta có thể ký hợp đồng với web, trước tiên kiếm một vài bộ để đảm bảo, nếu không thì sau đó sợ là sẽ không có nhiều tiền như vậy đâu.”

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt đều là hai người sử dụng sạch tiền từ đầu tháng, tiền nghỉ hè mà trước đó làm việc kiếm được cũng đã bị tiêu hết rồi.

Nhưng mà ký hợp đồng với web cũng không phải là tùy tiện thì có thể ký được, trên trang web có biên tập xét duyệt.

“Cậu chỉ cần đảm bảo trong hai mươi bộ đó thì có năm bộ được ký, tài chính thì có thể sẽ bị trì hoãn một chút.”

Cổ Cơ Uyển uống trà, ngay cả đầu ngón tay cũng đang run nhè nhẹ, quả thật rất mệt mỏi.

“Những cái khác thật sự không ký được thì chọn mấy bộ có khả năng tiếp tục đăng ký nhiều kì, những cái khác ngay lập tức đổi nội dung vẽ thêm một lần nữa.”

Loại trừ trường hợp biên tập web không xem, còn lại không phải ký, chỉ sợ là cũng không có nhiều việc phải làm.

“Được rồi...”

Lúc này điện thoại của Cổ Cơ Uyển lập tức vang lên, cô tiện tay nhận: “A lô.”

Ở đầu dây bên kia điện thoại, một giọng nói trầm ấm vang lên: “Ở đâu? Về nhà ngay.”

CHƯƠNG 84: CÁI NÀY RÕ RÀNG LÀ MUỐN MẠNG NGƯỜI TA RỒI.

CHƯƠNG 84: CÁI NÀY RÕ RÀNG LÀ MUỐN MẠNG NGƯỜI TA RỒI.

Cổ Cơ Uyển thật sự rất muốn hùng hổ mà nói một câu: Bà đây chính là không trở về đó. Nhưng mà cuối cùng đã biến thành vài câu này: “Hôm nay ở trường học có hoạt động, tổ chức cho đến khuya lận, hôm nay tôi sẽ không trở về, ngày mai còn phải đi học nữa.”

Sau khi cúp điện thoại thì nhìn thấy Tô Tử Lạp nháy mắt với cô.

“Cái gì gọi là trường học có hoạt động chứ? Cậu rõ ràng chính là hẹn hò với đàn ông mà, cậu nói thử xem nếu như để cậu cả Mộ biết được, không lột da của cậu ra mới lạ”

Ở đây cũng chỉ có Đàm Kiệt và Hạo Phong đều là đàn ông, cũng đều là mấy người đàn ông đẹp trai như vậy, ặc, là trai trẻ.

Cô thế mà lại nói dối là trường học có hoạt động, cái này là giấu giếm và lừa gạt trắng trợn.

“Miệng của cậu lớn như thế, có cần phải gọi điện thoại cho cậu cả Mộ nói là tớ đang gạt anh ấy hay không.”

Cổ Cơ Uyển liếc nhìn cô ấy một cái, đưa điện thoại di động ra ở trước mặt của cô ấy: “Nào, cậu có bản lĩnh thì cậu báo cáo đi, không chừng cậu cả Mộ sẽ cho cậu chút tiền báo cáo đó.”

Tô Tử Lạp lại nhìn điện thoại di động của cô, rụt cổ một cái.

“Thôi đừng, chồng của cậu khủng bố như vậy, tớ mới không muốn tiếp xúc với anh ấy đâu.”

Người đàn ông cậu cả Mộ như vậy, mặc dù là đẹp trai đến chết mê chết mệt, nhưng mà đối với Tô Tử Lạp mà nói, cô ấy thật sự chỉ dám đứng nhìn từ xa chứ không dám tiếp xúc ở một cự li gần như vậy.

Trên người của anh phát ra hơi thở lạnh đến mức đóng băng, cũng như sự bá khí bẩm sinh, bất cứ ai đến gần đều có thể biến mất như khói lửa trong nháy mắt.

Cũng chỉ là người có gan lớn như là Cổ Cơ Uyển mới có thể dám làm vợ sắp cưới của người ta.

Tô Tử Lạp cô không dám đâu, đến gần hai bước đều cảm thấy choáng váng rồi.

“Đã không dám gọi thôi cũng đừng có nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

Cổ Cơ Uyển cất điện thoại di động lại, quét dọn cả một ngày trong phòng làm việc, mệt mỏi đến nỗi ngay cả ngồi cũng không vững.

“Cục cưng Hạo Phong, mau dâng hiến bờ vai của cậu cho tớ đi nào.”

Mộ Hạo Phong lúi cúi cái ghế đến gần cô, để cho cô dựa trên người của mình.

Tất cả mọi người đều là bạn bè đã ở chung lâu như vậy rồi, từ xưa đến nay không cảm thấy động tác này có cái gì lạ, nhưng mà người đàn ông ở trên xe phía xa xa nhìn thấy mà lạnh lẽo.

Ở trường học có hoạt động, cần phải làm cho đến khuya?

Tốt, rất tốt!

Chỉ mới đính hôn có mấy ngày thôi, ngay cả nói dối cũng đã học được rồi, người phụ nữ này!

“Cậu, cậu cả, có lẽ là hoạt động ở trường bọn họ vừa mới kết thúc, bây giờ mới đi ra ngoài ăn cơm...”

Lâm Duệ không dám tiếp tục giải thích cho mợ chủ nữa, dù sao thì mợ chủ đang dựa ở trên người của cậu trai kia, đây là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng mà khí tức của cậu cả bây giờ thật sự rất đáng sợ

Mợ chủ... vẫn nên tự cầu may đi!

Người đàn ông ngồi ở phía sau không hề có một chút động tĩnh nào, Lâm Duệ lặng lẽ nhìn anh thông qua kính chiếu hậu đến mấy lần, anh cũng chỉ là giương mắt lạnh lẽo nhìn mấy bóng dáng ở phía xa.

Hai ánh mắt đó trầm xuống, thân sắc rét lạnh, Lâm Duệ cũng không biết là anh đang suy nghĩ cái gì. Có điều là tất nhiên không vui vẻ rồi, dù sao mợ chủ đã nói dối, đây là khiêu khích đối với anh. Về phần Cố Cơ Uyển đang ở bên quán ăn, cũng không biết có chuyện gì xảy ra, ăn ăn, không hiểu sao lại cảm thấy có cảm giác lạnh lẽo.

Quay đầu nhìn lại, sau lưng cũng không nhìn thấy chỗ nào có chuyện bất thường. Lại nhìn xung quanh, cũng không phát hiện bất kỳ sự khác lạ nào.

“Sao vậy?” Hạo Phong ở bên cạnh là người đầu tiên phát giác được sự khác thường của cô.

Cố Cơ Uyển ngồi thẳng người dậy, hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, mới lắc đầu nói: “Không có gì đâu.”

Chỉ là luôn cảm thấy, giống như là có một đôi mắt lạnh giống như băng đang quan sát mình.

Đồ ăn rất nhanh liền được đưa lên, Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt không hề nhận ra chuyện gì khác thường liên bắt đầu vùi đầu ăn.

Cố Cơ Uyển vẫn không nhận được mà quay đầu tiếp tục nhìn, nhưng mà vẫn không phát hiện có chỗ nào khác lạ như cũ.

Chỉ có điều là loại cảm giác giống như bị báo săn nhìn chăm chăm, thật sự không thoải mái tí nào.

“Tớ thấy đâu có cái gì đâu.” Hạo Phong đẩy một chén cháo lên trước mặt của cô: “Đừng suy nghĩ nữa, ăn no trước đi rồi lại nói tiếp.”

“Ừm” Cố Cơ Uyển cúi đầu xuống bắt đầu ăn từng muỗng.

Hạo Phong vẫn luôn rất nhạy cảm với hơi thở nguy hiểm, anh ta nói không có gì, hẳn là không có gì đâu. Cũng không biết là mình bị gì nữa, kể từ khi nói dối với cậu cả Mộ, trong lòng vẫn không ổn định.

Có vẻ như là rất chột dạ.

Quả nhiên là mấy lời nói dối không thể nói lung tung được, bây giờ áp lực tâm lý thật là lớn.

Nếu như bị cậu cả Mộ biết mình lừa gạt anh, không biết là sẽ có hậu quả gì đây?

Người đàn ông kia, có đôi khi thật sự rất khủng bố...

“Uyển Uyển, cậu thích nhất là sườn muối tiêu mà, có muốn ăn không?”

“Muốn.”

Rốt cuộc loại cảm giác bị báo săn nhìn chăm chăm kia đã biến mất rồi.

Trong một giây mà cô cúi xuống, hình như là cô nghe được âm thanh xe khởi động ở phía xa, là ảo giác à?

Sau khi ăn uống no say, Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp muốn về ký túc xá.

Mặc dù là Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong ở bên ngoài, nhưng cũng không yên tâm để hai cô gái trở về một mình, chỉ có thể đi chung một đoạn.

Từ phòng làm việc đến trường học, dù sao cũng không xa, đi bộ cũng đến được.

Nhưng mà giữa đó phải đi qua một con đường vắng vẻ.

Hai bên con đường có công viên thoáng mát, ban ngày đi đến đây còn cảm thấy hoa cỏ ở hai bên rất đẹp, không khí trong lành dễ chịu.

Nhưng mà ban đêm đi trên con đường này, không hiểu sao lại cảm thấy có chút âm u đáng sợ.

Kể từ khi Mộ Hạo Phong bước vào con đường này, lông mày của anh ta dần dần nhíu chặt lại.

Một cảm giác bất an lướt qua ở trong lòng.

Mới đi được có mấy chục bước, bước chân của anh ta bỗng nhiên dừng lại, nói khẽ: “Chờ một lát.”

“Sao vậy?” Ba người ở phía trước dừng lại, Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn anh: “Kì lạ ở chỗ nào hả?”

Mộ Hạo Phong không có giải thích, chỉ là bỗng nhiên kéo tay của Cố Cơ Uyển lại, đi ngược về: “Đàm Kiệt, đổi đường đi.”

“Được.” Đàm Kiệt lập tức lôi kéo Tô Tử Lạp, nhanh chóng đi theo phía sau của bọn họ.

Ở phía xa, gương mặt của cả chục tên côn đồ đang ẩn nấp ở hai bên đường bỗng nhiên trùng xuống.

Ở khoảng cách xa như vậy, làm sao biết được bọn họ đang ẩn nấp?

Tính cảm giác của cậu trai cao lớn nhất thật sự rất cao và có chút đáng sợ

Một người ở trong đó lập tức móc điện thoại ra: “Bọn họ không đến, các người trực tiếp chặn lại đi.”

Tối ngày hôm nay, bọn hắn có chuẩn bị nên mới đến đây, ẩn nấp ở nơi này cũng chỉ là một phần ở trong nhóm thôi.

Cho nên trước khi mà một nhóm bốn người Mộ Hạo Phong còn chưa quay trở lại đường chính, có một nhóm khác đã nhanh chóng chặn bọn họ lại, triệt để chặn mất đường lui của bọn họ.

“Cứu mạng, giết người rồi!”

Cổ Cơ Uyển với Tô Tử Lạp không cần suy nghĩ gì mà lập tức la lên.

Ở chỗ này cách ngã tư cũng không đến mười mét, chỉ cần có thể báo động cho người ở bên ngoài đường chính, có lẽ là sẽ có người báo cảnh sát giúp cho.

“Cái con nhỏ đáng chết kia, im miệng ngay.” Hai người đàn ông cầm dao ở trong tay lập tức vọt về phía Mộ Hạo Phong và Cổ Cơ Uyển.

Mười mấy người ở sau lưng cũng cầm dao sáng loáng ở trong tay, lập tức đánh về phía bọn họ.

Mộ Hạo Phong đưa Cổ Cơ Uyển ra sau lưng của mình, một quyền liên xông về phía người đàn ông đang nhào tới ở trước mặt.

“Hạo Phong, coi chừng đó.” Cổ Cơ Uyển thấp giọng la lên, mắt nhìn thấy con dao kia đang bổ về phía nắm tay của Mộ Hạo Phong.

Phía đối phương có dao, nhưng mà trong tay của Hạo Phong không có cái gì cả.

Đàm Kiệt bảo vệ hai cô gái ở sau lưng mình, muốn đi lên tham gia vào cuộc chiến, thế nhưng mà anh ta đâu có biết đánh nhau đâu!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Hạo Phong tay không tất sắt mà đối kháng với dao của người ta, ngay cả nhắc nhở cũng không kịp nữa.

Lúc mà con dao sắp chạm vào nắm tay của Mộ Hạo Phong, cổ tay của Mộ Hạo Phong bỗng nhiên xoay chuyển một cái, nắm ngón tay mở ra, nắm đấm biến thành một cái tay cầm.

Cạch một tiếng, người đàn ông cầm dao kêu lên một trận thê thảm, cổ tay giống như là bị nắm cho gãy xương rồi.

Mà con dao ở trong tay của hắn ta, trong nháy mắt đã rơi vào tay của Mộ Hạo Phong.

Trên tay của anh ta rốt cuộc cũng đã có vũ khí rồi!

Trong lòng của Cổ Cơ Uyển với Tô Tử Lạp sáng quắc, cuối cùng cũng đã tìm được chút lòng tin!

Nhưng mà tình huống hiện tại của bọn họ, thật sự không thể lạc quan.

Ở phía trước bị chặn bởi mười mấy người, sau lưng vậy mà cũng có mười mấy người đang xông lại.

Những người này người nào cũng cầm vũ khí trong tay, hoàn toàn không giống với mấy tên lưu manh bình thường mà Băng Băng đã dẫn đến trước đó.

Những người này chân chính là những người thuộc về xã hội đen, chính là cái loại ra tay tuyệt đối vô cùng tàn nhẫn!

Nhìn cục diện như thế này, đây không phải là cuộc ẩu đả gây chuyện như bình thường, đây rõ ràng là muốn mạng người ta rồi!

CHƯƠNG 85: KINH KHỦNG ĐẾN MỨC KHÔNG THỂ TƯỞNG TƯỞNG NỔI

CHƯƠNG 85: KINH KHỦNG ĐẾN MỨC KHÔNG THỂ TƯỞNG TƯỞNG NỔI

Ở phía trước có mười mấy người, ở phía sau lại có thêm mười mấy người mạnh mẽ.

Loại thời điểm này, ở lại đây chính là chờ chết!

Mộ Hạo Phong chém một dao lên trên cánh tay của người đàn ông ở trước mặt, người đàn ông kia hét lên một tiếng thảm thiết, lập tức ngã trên mặt đất.

Anh ta đá một phát người đàn ông kia bay ra, quyết định nhanh chóng, trầm giọng nói: “Đàm Kiệt, dẫn các cậu ấy đi theo sau lưng của tớ, vọt ra ngoài.”

Phía trước phía sau đều có người, anh ta cũng chỉ có hai cánh tay, chờ lúc đám người ở phía xa xa đuổi đến, đương nhiên là anh ta không thể lo trước lo sau được rồi.

Đàm Kiệt đã bị máu tươi dưới đất dọa đến nổi hoa mắt, không ngờ đến là bọn họ thật sự đánh nhau, còn đánh kịch liệt như vậy.

Trước kia mặc dù cũng có mấy đám trai gái trẻ đến gây sự, nhưng mà nhiều lắm thì cũng chỉ giải quyết vấn đề bằng nắm đấm.

Nhưng mà bây giờ thật sự dùng đến dao, còn có thể không hoảng hốt được hả?

“Đàm Kiệt.” Mộ Hạo Phong lại đánh bại được hai người, đang muốn cất bước đi lên phía trước, lại phát hiện Đàm Kiệt ở sau lưng không nhúc nhích, bị sợ đến váng đầu rồi.

Đàm Kiệt bỗng nhiên tỉnh táo lại, trong tay đột nhiên lại có cái gì đó ném vào.

Tay chân anh ta loạn xạ bắt được nó, là một con dao mang theo máu.

Đàm Kiệt bị dọa đến trợn mắt, thiếu chút nữa đã hôn mê rồi.

“Đi nhanh đi!” Cổ Cơ Uyển đứng cách anh ta gần nhất, một tay giật lấy con dao ở trong tay của anh ta, một tay bảo vệ bọn họ phía sau.

“Nhanh lên, đuổi theo bước chân của Hạo Phong, để tớ đi ở phía sau.”

Từ xưa đến nay Đàm Kiệt không biết đánh nhau, mấy chuyện đánh nhau trước kia, chẳng qua cũng chỉ là do một mình Hạo Phong chống đỡ.

Bây giờ đưa cho anh ta một con dao, không dọa anh ta sợ mới là lạ đó.

Cổ Cơ Uyển dùng sức đẩy Đàm Kiệt một cái, ngay cả thời gian để suy nghĩ Đàm Kiệt cũng không có, chỉ có thể nhanh chóng cùng với Tô Tử Lạp nấp ở sau lưng của Mộ Hạo Phong.

Mặc dù là Mộ Hạo Phong có thể ngăn cản người ở phía trước, nhưng mà muốn dẫn theo bọn họ thoát khỏi thì thật sự là quá khó khăn.

Mười mấy người kia rất nhanh liên tục đúng mục tiêu, đặc biệt là nhắm vào ba người ở sau lưng của Mộ Hạo Phong.

Rất nhanh liền có một người vọt qua từ một bên, chém một dao về phía Cổ Cơ Uyển.

“Cơ Uyển.” Tô Tử Lạp bị dọa đến nổi cuống quýt muốn chạy qua đó.

Đàm Kiệt lại lôi cô ấy lại một cái, mình thì bước nhanh vọt tới, cụng đầu lên trên thân thể của người kia.

“Á...” Người đàn ông kia không ngờ đến cậu trai có lá gan nhỏ như chuột vậy mà lại dám đánh lén, không cần thận bị anh ta đâm vào ngã lẩn trên mặt đất.

Đàm Kiệt cũng bị đà của bản thân mình làm cho suýt chút nữa ngã sắp xuống.

“Cậu sao rồi?” Cố Cơ Uyển muốn đi qua, nhưng mà ở một bên khác lại có người đang xông lại, cô căn bản cũng không có dư thừa sức lực để quan tâm Đàm Kiệt.

“Cơ Uyển, coi chừng đó.” Nhìn thấy hai người đàn ông đang cầm dao muốn bỏ về phía Cố Cơ Uyển, Tô Tử Lạp bị dọa đến nỗi hai chân mềm nhũn.

Mặc dù là hai tay của Cố Cơ Uyển đang phát run, nhưng mà cô vẫn giơ con dao lên, muốn liều mạng cùng với bọn họ.

Đàm Kiệt quay người lại, hét lớn một tiếng rồi lao đến.

Tốt xấu gì thì anh ta cũng là một người đàn ông, cho dù biết rõ là đánh không lại, cũng tuyệt đối không thể để cho một cô gái như Cố Cơ Uyển gánh vác được.

“Đàm Kiệt!” Cái tên đầu đất này cũng chỉ biết có một chiêu.

Lúc này nhìn thấy đồng bọn của mình bị anh ta cụng đầu vào, những người kia đã sớm phòng bị rồi.

Bây giờ Đàm Kiệt lại nhào tới, bọn hắn trực tiếp giơ dao lên bổ lên trên đầu của anh ta, có phải là anh ta bị ngốc rồi không.

Cố Cơ Uyển bị dọa đến nỗi trái tim kéo chặt, giơ con dao vọt tới: “Đàm Kiệt tránh ra.”

Đàm Kiệt nào có thể nghe được, cho dù có chết đi nữa nhưng quyết không để con gái ngăn ở trước mặt của mình. Keng một tiếng, một dao của Cố Cơ Uyển đã chém tới làm sai lệch phương hướng dao của đối phương.

Một dao kia của người đàn ông không chém lên trên người của Đàm Kiệt, lập tức bị Đàm Kiệt đâm đến ngã trên mặt đất.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển cũng bị sức lực dao của đối phương làm cho cổ tay đau xót, thiếu chút nữa đau đến nỗi không cầm được dao.

Lại đối thành một người đàn ông khác đã lia dao đến trước mặt của cô.

Ông trời muốn diệt mình!

Cổ tay của Cố Cơ Uyển vẫn còn đang đau nhức, muốn nâng giao lên để ngăn cản thì cũng đã đến không kịp rồi.

Xet một tiếng, rõ ràng là âm thanh vết dao cửa qua da thịt, mùi máu tươi lập tức nồng nặc.

Nhưng mà may mắn không hề cảm giác được đau đớn.

“Đàm Kiệt...” Cố Cơ Uyển mở to mắt ra, nhìn Đàm Kiệt đang ngã qua một bên.

“Không... không phải là tớ... Đàm Kiệt chỉ là bị sợ nên choáng váng, trên người của anh ta không có vết thương.

“Hạo Phong...” Tô Tử Lạp nhìn Mộ Hạo Phong vẫn còn đang vật lộn với mấy người đàn ông kia, hai mắt đỏ lên, nước mắt gần như rơi xuống.

Trên cánh tay của Hạo Phong có một vết dao, bây giờ vẫn đang chảy máu.

Sau khi cản một vết dao thay cho Cố Cơ Uyển, anh ta thậm chí cũng không kịp rên lên một tiếng, thậm chí cũng không dừng lại nửa giây.

Tay vẫn cầm dao như cũ, lập tức ngăn cản ở trước mặt của bọn họ.

Cố Cơ Uyển căn môi, cô đã biết chuyện này là như thế nào rồi.

Cô lại nắm chặt dao một lần nữa, đứng lên, liên đứng ngay sau lưng của bọn họ.

“Tử Lạp, nhanh chóng kêu cứu đi.”

Những người ở phía sau đang lao tới, liền sắp muốn gia nhập vào cuộc vật lộn.

Mặc dù là bọn họ có bốn người, nhưng mà thật ra cũng chỉ có một mình Hạo Phong đang chiến đấu.

Bọn họ không thể chống đỡ nổi! Đến cuối cùng, ngay cả Hạo Phong cũng sẽ bị bọn họ liên lụy. Nhất định phải báo động cho người ở bên ngoài, chỉ cần chờ đến lúc cảnh sát đến đây, bọn họ đã có thể được cứu rồi.

Tô Tử Lạp giống như là mới kịp phản ứng lại, lập tức kêu lên: “Cứu mạng giết người, cứu vớt, giết người rồi.”
Mấy người đàn ông đó cũng sốt ruột, lại không thể giải quyết mấy đứa nhóc này, đợi đến lúc người ở bên ngoài đi vào, bọn họ cũng sẽ gặp phiền phức.

“Chém chết cái con nhỏ đang cầm dao kia đi.” Một người ở trong đó rống to.

Mấy người bọn họ lập tức giơ dao lên, vọt về phía Cổ Cơ Uyển.

Mộ Hạo Phong cau mày, thật vất vả lắm mới đánh được mấy người ở phía trước lùi ra, đã nhìn thấy trong nháy mắt Cổ Cơ Uyển bị mấy người đàn ông bao vây quanh.

Có người giơ dao lên chém về phía cô.

Chém một nhát vừa nhanh vừa chuẩn lại vừa hung ác, không hề lưu tình một chút nào, mấy người này thật sự muốn mạng sống của Cơ Uyển!

Một dao của Mộ Hạo Phong bổ tới, keng một tiếng, ngăn con dao thứ nhất.

Hất tay lên, vung con dao ra bên ngoài, một dao liền chém vào giữa vai của người thứ hai.

Nhưng mà anh ta đã không có cách nào để cản người thứ ba lại rồi.

“Cơ Uyển!” Tô Tử Lạp bị dọa đến hai chân mềm nhũn, ngồi bịch một tiếng dưới đất.

Đàm Kiệt muốn bỏ nhào qua để cứu người, nhưng mà lại không kịp rồi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con dao ở trong tay của người đàn ông đang bổ về phía đầu của Cổ Cơ Uyển.

Cổ Cơ Uyển giơ tay lên cản lại, những mà có một người khác lại cầm dao bổ về phía tay của cô.

Cô không thể ngăn cản được rồi!

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Mộ Hạo Phong nhào tới ôm chặt cô vào trong ngực, lấy cơ thể ngăn chặn hết tất cả dao kiếm thay cho cô.

Cổ Cơ Uyển muốn vùng vẫy, nhưng không thể làm gì được mà bị anh ta ôm thật chặt, ngay cả di chuyển cũng không được.

Hai con dao sáng loáng trực tiếp bổ về phía lưng của Mộ Hạo Phong.

Tô Tử Lạp bị dọa đến nỗi trợn hai mắt, lần này thật sự hôn mê bất tỉnh.

Đàm Kiệt chạy như điên tới, nhưng mà lại bất lực...

Hai tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả bầu trời đêm.

Không phải là âm thanh dao chém lên da thịt, cũng không phải là tiếng kêu của Mộ Hạo Phong... lấy tính cách của Hạo Phong, cho dù có chết cũng sẽ không làm cho thảm thiết như vậy.

Trong đêm tối rõ ràng nghe được âm thanh xương cốt đứt gãy, dường như là xương ngực của người nào đó bị người khác một cước đạp gãy.

Cổ Cơ Uyển nhanh chóng giãy dụa từ trong ngực của Mộ Hạo Phong, nhưng mà Hạo Phong vẫn ôm cô rất chặt, sợ là dao của đối phương sẽ làm cô bị thương.

Nhưng mà lúc người đàn ông cao lớn kia xông đến, anh ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Người đàn ông đó chỉ là tùy tiện đá một cái, lập tức đạp bay hai người đàn ông đang cầm con dao

Hai người bị ngã trên mặt đất, một người thì phun máu tươi rồi bất tỉnh tại chỗ, một người khác thì miệng sùi bọt mép đang kêu lên liên tục.

Còn cái cây mà bọn hắn bị đánh đụng vào, thân cây có chiều rộng ít nhất hai bàn tay ôm cũng không được, vậy mà lại rầm một tiếng gãy ra làm đôi.

Sức mạnh trên đôi chân của người đàn ông này đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi!

CHƯƠNG 86: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NHƯ LÀ THẦN

CHƯƠNG 86: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NHƯ LÀ THẦN

Trong bóng đêm, anh đứng giữa một đám lưu manh, đôi mắt lạnh lùng đảo qua trên người của người phụ nữ của mình, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia lo lắng mà người ngoài khó phát giác được.

Trong nháy mắt lo lắng qua đi liền trở lại bình tĩnh, đôi mắt lạnh lùng như băng.

Anh tiến về phía trước một bước, mười mấy người đàn ông đang cầm dao vậy mà lại vô thức lùi về phía sau vài bước,

không có người nào mà không bị khí thế trên người của anh dọa cho phát sợ.

Cực kì lạnh lùng, âm u, tàn nhẫn, kinh khủng!

Tâm nhìn như thế này, ánh mắt như thế này, khí tức như thế này, giống như là Tu La đến từ địa ngục!

“Cậu, cậu cả Mộ...” Có người mím môi nói ra ba chữ khiến cho người ta phải sợ hãi.

Cậu cả Mộ, là cậu cả Mộ đó, Sao chuyện này lại có liên quan đến cậu cả Mộ vậy chứ?

Bọn hần chỉ là nhận tiền rồi làm việc, ai mà ngờ đến cậu cả Mộ vậy mà lại tham gia vào?

Ở Bắc Lăng, cho dù có đắc tội với thần linh thì cũng không thể đắc tội đến cậu cả Mộ, anh còn đáng sợ hơn so với thần linh!

Anh đáng sợ giống như là ma quỷ vậy!

“Đại ca, anh ta, anh ta cũng chỉ có một mình thôi...” Có người nhỏ giọng nói ở bên tai của đại ca.

Tên đại ca nhìn chằm chằm Mộ Tu Kiệt, ánh mắt vốn sợ sệt đến nỗi run rẩy, thật vất vả mới bình tĩnh lại được.

Đúng rồi, tối ngày hôm nay cậu cả Mộ cũng chỉ có một mình thôi.

Mặc dù là sức lực của anh lớn đến nỗi có thể lập tung trời đất, mặc dù là anh thật sự rất đáng sợ, nhưng mà dù sao cũng đã đắc tội rồi!

Cho dù là hiện tại đi khỏi, e là cậu cả Mộ cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hần.

Đã như thế này rồi, không bằng... hoặc là không làm, còn đã làm thì làm cho trót.

“Xông lên cho tao, đều xông lên hết cho tao, muốn sống thì phải giết anh ta.”

Chỉ có xử lý anh thì tất cả bọn họ mới có cơ hội sống sót.

Nếu không, chỉ cần để cho cậu cả Mộ còn sống rời khỏi nơi này bọn họ đều phải chết hết.

Hơn hai mươi người nhìn nhau, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, nắm chặt con dao ở trong tay cùng nhau xông về phía Mộ Tu Kiệt.

Cổ Cơ Uyển bị dọa đến nỗi trong lòng siết chặt, muốn đi qua giúp đỡ, lại bị Mộ Hạo Phong kéo lại.

Mộ Hạo Phong kéo của một phát, kéo cô đến bên cạnh của Đàm Kiệt.

Anh ta nhặt con dao của Cổ Cơ Uyển rơi trên mặt đất, lại đá một con dao khác ở trên mặt đất về phía Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt hồ hững nhìn anh ta một cái, tiện tay nhận lấy con dao, bổ một dao về phía người đàn ông đang xông lên ở trước mặt.

“A...” Người đàn ông hét lên thảm thiết, nửa cánh tay lập tức lỏng lẻo dán ở trên người.

Hần ta trợn mắt rồi bịch một tiếng đau nhức bất tỉnh nằm dưới đất, máu tươi tuôn trào.

Cậu cả Mộ đã ra tay, vừa nhanh vừa chuẩn lại vừa hung ác! Không đến mức muốn mạng, nhưng mà so với mất mạng thì càng đáng sợ hơn.

Hơn hai mươi người lại nhịn không được mà hơi lùi về phía sau nửa bước, đối với người đàn ông giống như Tu La đang ở trước mắt, bọn họ sợ đến cực điểm.

“Xông lên, xông lên cho tao, hắn ta không chết thì tất cả chúng ta đều phải chết.”

Đại ca cũng chỉ dám ra lệnh chứ cũng không dám bước đi qua đó nữa bước.

Nhưng mà lời nói của đại ca nói là thật.

Hôm nay đã đắc tội với cậu cả Mộ, cậu cả Mộ không chết, đổi ngày khác truy cứu thì bọn họ cũng sẽ không có cơ hội để sống sót.

“Xông lên.” Rốt cuộc hơn hai mươi người lại giơ dao một lần nữa, rồi vọt lên phía trước.

Mộ Hạo Phong và Mộ Tu Kiệt, một trước một sau bảo vệ ba người ngồi ở dưới đất.

Nhưng mà cũng chỉ có hai người mà thôi, đằng kia có hai mươi người nhưng mà cũng phải bắt lực với bọn họ.

Để chọc thủng hai tuyến phòng thủ này còn khó hơn là so với lên trời!

Mỗi một lần mà dao của bọn họ chạm vào nhau, Cố Cơ Uyển và Đàm Kiệt đều cảm thấy hải hùng khi khiếp vía.

Nhất là Cố Cơ Uyển đang ngồi cách đó không xa ở sau lưng của Mộ Tu Kiệt, nhìn thấy mười mấy người đồng thời nâng dao bổ về phía Mộ Tu Kiệt, trái tim của cô giống như bị vọt lên đến cổ họng vậy.

Nếu như xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, trái tim này chắc chắn sẽ trực tiếp vọt ra, rốt cuộc cũng không thể đặt nó trở lại được.

Người đàn ông hiền ngang giống như là một ngọn núi lớn đứng ở trước mặt của bọn họ, ngăn cản một đám người đang xông về phía bọn họ.

Bình tĩnh như vậy, đứng sừng sững như thần, cho dù là cảnh tượng đáng sợ nhưng chỉ cần một bóng lưng như vậy cũng khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

“Quá là đẹp trai luôn...” Không biết là Tô Tử Lạp đã tỉnh lại từ lúc nào.

Nhìn thấy bóng dáng của Mộ Tu Kiệt và Mộ Hạo Phong vững chãi như núi, sau khi tỉnh dậy ngay lập tức không phải cảm thấy sợ hãi vì mùi máu tươi tanh nồng, mà là bị vẻ đẹp trai hoa mắt.

Thật là quá đẹp rồi!

Hai người đàn ông này khí chất lạnh lùng như nhau, bóng lưng cũng tàn khốc như nhau !

Vào giây phút này, không hiểu sao lại cảm thấy có bọn họ cũng không cần phải sợ cái gì nữa

Mộ Hạo Phong cũng không ngờ đến, mình với Mộ Tu Kiệt lại phối hợp ăn ý với nhau như vậy.

Hai người bọn họ canh giữ bốn phương tám hướng, bọn họ ăn ý với nhau cực kỳ, phòng thủ không hề có một chút sơ hở nào.

“Không tốt, có người đến rồi.” Một người đàn ông hét hoảng hét lên.

“Là, là người của cậu cả Mộ...”

Một câu nói “người của cậu cả Mộ” đọc cho sắc mặt của hai mươi người này lập tức sợ hãi.

Trong giây phút đó, người nào còn có thể chạy thì ngay lập tức quăng dao ra xoay người bỏ chạy.

Chỉ là một mình cậu cả Mộ, liền đã làm cho bọn họ không có sức lực để đánh trả.

Bây giờ người của anh đã tới, trận chiến này còn tính toán thắng thua cái gì nữa?

Lúc này còn không đi, chậm trễ thêm hai giây nữa thì chắc chắn sẽ trốn không thoát!

Về phần những người bị ngã trên mặt đất, ngay cả bò cũng bò dậy không nổi, hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

“Cậu chủ.” Lâm Duệ vội vàng chạy tới, nhìn thấy Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển không có chuyện gì mới dám đưa tay vuốt mồ hôi lạnh ở trên trán.

Lúc này bọn họ đã rời đi rồi, nhưng mà không biết tại sao cậu cả bỗng nhiên lại kêu anh ta quay đầu xe lại.

Kết quả vừa mới dừng xe lại thì cậu cả liền lập tức chạy đến đây.

Lâm Duệ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt của cậu chủ rất nghiêm trọng, anh ta cũng không cần suy nghĩ gì lập tức gọi điện thoại cho Tân Nhất.

Tốc độ của cậu cả thật sự quá nhanh chóng, anh ta vừa gọi điện thoại vừa đuổi theo, vậy mà lại còn đuổi không kịp.

Đến cuối cùng còn không nhìn thấy tăm hơi của cậu ở đâu.

Không ngờ đến là cậu chủ vội vàng chạy đến đây để cứu mợ chủ, nhưng mà sao cậu chủ lại biết được mợ chủ xảy ra chuyện chứ?

Chẳng lẽ là cái gọi là tâm linh tương thông?

Ở phía sau, một người đàn ông có thân thủ mạnh mẽ đá người đàn ông đang chặn đường ở phía trước một phát.

Đôi chân dài của anh ta sải bước đến trước mặt của Mộ Tu Kiệt, trầm giọng nói: “Có mười tám người đã rời khỏi.”

Mộ Tu Kiệt nhìn về phía những bóng dáng hoảng hốt bỏ chạy ở trước mắt, hai mắt híp lại: “Một người cũng không buông tha.”

“Vâng,” thân là Tần Nhất vệ sĩ ảnh tử vậy mà lại làm mất dấu của cậu cả, lần này anh ta đã cảm thấy tội lỗi muốn chết đi.

Còn về đám người kia, đương nhiên là không thể buông tha một người nào, nếu không thì sao mình có thể lấy công chuộc tội.

Tần Nhất mang theo một đám người đuổi theo.

Lâm Duệ nói: “Cậu chủ, có người báo cảnh sát rồi, để tôi xử lý chuyện này cho, cậu chủ dẫn vợ chủ về nhà nghỉ ngơi trước đi.

Dựa vào mấy vết máu ở chỗ này, không khó để tưởng tượng ra mức độ chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Vợ chủ cũng chỉ là một cô nhóc vừa tròn mười tám tuổi, không bị dọa sợ mới lạ đó.

Mộ Tu Kiệt quay đầu lại đi đến trước mặt Cố Cơ Uyển đang ngồi ở dưới đất, vươn tay ra.

Cố Cơ Uyển lại ngồi dậy, vội vàng la lên: “Tôi không thể...”

Anh nắm chặt cổ tay của cô, không nhịn được mà nói: “Cùng tôi về nhà.”

Cái cô nhóc này còn muốn làm cái gì nữa chứ?

Xảy ra chuyện như thế này, chẳng lẽ là bây giờ không bị dọa đến nổi trốn ở trong ngực của người đàn ông mà khóc thút thít?

Vậy mà lại còn không có ý trở về?

“Hạo Phong bị thương rồi, tôi không thể đi được.” Cố Cơ Uyển hơi giãy dụa.

Không ngờ tới là người đàn ông lại nắm chặt như thế, cô giãy dụa đến mấy nhưng mà cũng không thể thoát được.

Cô vội vàng la nên: “Tôi muốn đưa Hạo Phong đến bệnh viện trước.”

Lúc này Hạo Phong vì cô cho nên mới bị thương, nếu như một dao kia không phải là Hạo Phong đã đỡ cho cô thì người nằm trên mặt đất chảy máu chính là mình rồi.

Lúc này sao cô có thể bỏ rơi Hạo Phong mà trở về cùng với cậu cả Mộ được?

CHƯƠNG 87: MỢ CẢ QUÁ BẤT CÔNG

CHƯƠNG 87: MỢ CẢ QUÁ BẤT CÔNG

“Tớ không sao, cậu về với anh ta trước đi.” Mộ Hạo Phong kéo cô lên rồi lập tức thả tay ra.

Đối với một cô gái thì có thể bị cảnh tượng này dọa sợ hãi.

Huống chi, mọi chuyện gây ồn ào như thế, sau này nhất định sẽ có không ít phiền toái đang chờ bọn họ.

Đi về với cậu cả Mộ có thể tránh được một số việc.

“Cậu đưa cả Tử Lạp đi đi.” Anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt: “Tớ và Đàm Kiệt sẽ xử lý chuyện này.”

Chuyện này vốn dĩ nhắm về phía bọn họ.

Tuy rằng người sáng suốt có thể nhìn ra được những người này đến đây vì Cố Cơ Uyển, nhưng anh ta không muốn để hai cô gái đối mặt.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, mặt không thay đổi nói: “Hai đứa con nít phá phách có thể xử lý cái gì?”

Đàm Kiệt không vui nói: “Tôi đã mười chín tuổi, Hạo Phong cũng hai mươi tuổi rồi!”

Nhưng sau khi cậu cả Mộ nhìn lướt qua thì cậu ta vốn tràn ngập khí thế bỗng biến mất không còn gì.

Cậu ta chỉ dám cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chúng tôi không phải là con nít phá phách...”

Mộ Tu Kiệt lườm nhìn cậu ta, ánh mắt dừng lại ở miệng vết thương trên cánh tay của Mộ Hạo Phong: “Cút đến bệnh viện!”

Mộ Hạo Phong tất nhiên không phục, chỉ là vết thương nhỏ, đối với anh ta không là gì cả.

Huống chi thái độ của người đàn ông này đúng là quá hung hăng! Cũng không hề lịch sự!

Nhưng anh ta không đi thì chỉ sợ Cố Cơ Uyển không chịu về với Mộ Tu Kiệt.

“Đàm Kiệt, đến bệnh viện với tớ.” Mộ Hạo Phong xoay người muốn đi.

Đàm Kiệt nhìn Cố Cơ Uyển một cái, lại không dám nhìn cậu cả Mộ, chỉ có thể đáp một tiếng rồi đi theo sau anh ta.

Tô Tử Lạp nhìn Cố Cơ Uyển lại lạnh lẽo nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Mộ Tu Kiệt.

Cuối cùng, cô nhỏ giọng nói: “Cơ Uyển, tớ... Tớ đi xem Hạo Phong một chút.”

Cô cũng xoay người chạy đi theo sau Mộ Hạo Phong và Đàm Kiệt.

Tuy rằng cô đi theo cậu cả Mộ trở về thì sẽ tránh được một số chuyện, nhưng cô không yên tâm về Hạo Phong.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, chỉ kéo tay Cố Cơ Uyển đi về phía xe đang đậu.

Cố Cơ Uyển lại dùng sức hất ra, lần này thừa dịp Mộ Tu Kiệt không chú ý, cô cố gắng hất tay anh ra.

“Cậu ấy cứu tôi nên mới bị thương, nếu hiện tại tôi bỏ mặc cậu ấy thì tôi còn là bạn bè gì nữa?”

Cô biết mình nói ra thì nhất định sẽ khiến Mộ Tu Kiệt không vui vẻ.

Anh đã quen ngồi tít trên cao, quen tất cả mọi người làm việc theo ý của anh.

Nhưng cô cũng không phải là cấp dưới của anh, huống chi hiện tại cô vô cùng áy náy và biết ơn Mộ Hạo Phong.

Nếu cô không tận mắt nhìn thấy Hạo Phong bình an thì sẽ không yên tâm.

“Cậu cả Mộ, cảm ơn anh đã cứu tôi đêm nay, nhưng tôi không thể bỏ mặc bạn bè của mình được.”

Cố Cơ Uyển nói xong thì quay người lại, bước nhanh đuổi theo mấy người Mộ Hạo Phong.

Rốt cuộc cánh tay Hạo Phong bị thương thế nào, cô hoàn toàn không biết, nhưng trên tay áo hay thậm chí quần áo anh ta đều là máu.

Chỉ cần nhìn thấy máu chảy thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Nếu cô không nhìn anh ta đến bệnh viện chữa trị thì làm sao có thể yên tâm chứ?

Cô đi rồi, đi cùng với chàng trai kia.

Cô nói, không thể bỏ mặc bạn bè của mình, nhưng cô lại có thể bỏ mặc anh.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nheo mắt lại, nhìn chăm chăm bóng dáng cô rời đi, nắm chặt bàn tay lại.

“Cậu cả, anh... Anh bị thương!” Lúc Lâm Duệ quay đầu lại thì thấy vết máu trên tay áo Mộ Tu Kiệt.

Từ bên trong chảy ra ngoài, rõ ràng trên người anh chảy máu!

“Cậu cả...”

Mộ Tu Kiệt bỗng không thay đổi đi về phía đường cái, Lâm Duệ đuổi theo sau: “Cậu cả, anh cần phải xử lý miệng vết thương.”

Có thể nhìn ra được anh bị thương không nặng lắm, nếu không thì sẽ không chỉ chảy ra một chút máu như thế.

Nhưng bị thương chính là bị thương, chỉ cần có vết dao thì cũng phải tìm bác sĩ xử lý.

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói lời nào bỗng nhiên bước nhanh hơn...

Cố Cơ Uyển đuổi theo mấy người Hạo Phong, Mộ Hạo Phong nhú mày lại: “Cậu nên quay về với anh ta.”

“Tớ đi bệnh viện với cậu trước, bác sĩ nói không sao thì tớ sẽ về.”

Cô nhìn máu vẫn còn thấm đẫm quần áo Mộ Hạo Phong thì nôn nóng nói: ‘Gần đây có một bệnh viện, đến đó xử lý vết thương trước đi.’

Những con dao nhỏ sắc bén như thế, cũng không biết có ảnh hưởng đến gân cốt hay không.

Nếu vết thương quá sâu, không biết có để lại di chứng gì không.

Bọn họ đi trên đường, nhưng có mấy xe taxi đi ngang qua, những tài xế đó thấy vết máu trên người Mộ Hạo Phong thì đều lập tức chạy đi, không muốn dừng lại.

Hạo Phong và Đàm Kiệt có một chiếc xe cũ, chính là, hôm nay không lái xe đến.

Hiện tại chạy về lấy xe thì đường đi xa xôi, Hạo Phong vẫn đang chảy máu.

Bỗng có tiếng két vang lên, một chiếc xe sang trọng dừng lại trước mặt bọn họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, người đàn ông ngồi ở ghế lái lạnh lùng nói: “Lên xe!”

Anh không vui vẻ, rất không vui vẻ, ai cũng thấy được!

Mặc dù khuôn mặt vô cùng đẹp trai, nhưng sự lạnh lẽo khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Nhưng Cố Cơ Uyển biết lúc này không ngồi xe của cậu cả Mộ thì có lẽ thật sự không gọi được xe.

“Mau lên xe!” Cô và Tử Lạp đỡ hai bên Mộ Hạo Phong rồi mở cửa xe sau.

Đàm Kiệt thấy ghế sau đã đủ người ngồi nên cậu ta bắt đầu rẽ vòng qua bên kia xe, mở cửa ghế phụ ra.

Nhưng cậu ta còn chưa ngồi vào thì một ánh mắt lạnh như băng bắn tới, cậu ta sợ đến mức thu chân lại.

“Uyển Uyển, cậu... Cậu ngồi phía trước đi!”

Đàm Kiệt vội vàng mở cửa xe sau, ánh mắt cầu xin nhìn Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển nhìn phía trước, vẻ mặt cậu cả Mộ lạnh như băng, cả người đầy khí lạnh.

Cô hơi bất đắc dĩ, vì không muốn chậm trễ Hạo Phong chữa trị vết thương nên nhanh chóng xuống xe, nhường chỗ cho Đàm Kiệt.

Cô đi đến phía trước, ngồi xuống ghế phụ, lập tức cài dây an toàn.

“Gần đây có một bệnh viện, cậu cả Mộ, tôi sẽ chỉ cho anh đường đi.”

Cánh tay của Mộ Hạo Phong bị thương nhưng không nặng lắm cũng không hề nhẹ.

Bác sĩ khâu mấy mũi cho anh ta, lúc xử lý xong vết thương đã hơn mười hai giờ đêm.

“Trong thời gian này không được đụng vào thuốc lá và rượu, không được ăn những thứ dễ gây nhiễm trùng như đồ chiên rán dầu mỡ, gà vịt ngỗng, còn có hải sản...”

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp đứng một bên nghiêm túc lắng nghe, Cố Cơ Uyển dặn dò Tô Tử Lạp gì đó, Tô Tử Lạp còn lấy điện thoại ra nhanh chóng ghi chú lại.

Mộ Tu Kiệt đứng ngoài hành lang, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Cơ Uyển đứng bên cạnh Mộ Hạo Phong, môi mỏng lạnh càn mím chặt.

Sau đó Lâm Duệ chạy đến, vẫn luôn cẩn thận nhắc nhở: “Cậu cả, dù sao cũng đến bệnh viện, hay là... Hay là để bác sĩ băng bó cho anh.”

Tuy rằng vết thương nhỏ nhưng cũng là bị thương!

Hơn nữa Mộ cả cũng thật là, chồng chưa cưới của mình đang bị thương nhưng tâm tư của cô đều ở trên người chàng trai tên là Mộ Hạo Phong kia.

Thậm chí cô lại không phát hiện cậu cả bị thương.

Lâm Duệ khó chịu trong lòng, đương nhiên khó chịu thay cậu cả nhà mình.

Nhưng cậu cả không cho phép anh ta nói nên anh ta lo lắng thế nào cũng không dám nói một chữ.

Anh ta cũng chỉ cảm thấy vợ cả quá bất công, đối xử không công bằng với cậu cả.

Vì sao cô có thể quan tâm người khác như thế, nhưng không thể quan tâm cậu cả nhiều hơn chứ?

“Cậu cả, tôi đi tìm bác sĩ...”

”Im miệng!”

Bọn họ sắp ra ngoài, khuôn mặt của Mộ Tu Kiệt càng u ám.

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua khiến Lâm Duệ lập tức im miệng, ngay cả hừ cũng không dám.

Nhưng ánh mắt anh nhìn Cố Uyển vẫn tràn ngập trách cứ.

Mộ Tu Kiệt nhìn mấy người cầm thuốc đi ra thì lạnh lùng nói: “Hiện tại có thể về được chưa?”

CHƯƠNG 88: CÔ NHÌN ĐỦ CHƯA

CHƯƠNG 88: CÔ NHÌN ĐỦ CHƯA

Đàm Kiệt và Tô Tử Lạp đưa Mộ Hạo Phong trở về, lần này Mộ Hạo Phong không cho phép Cố Cơ Uyển đi theo.

Lâm Duệ lái xe đến, hơn nửa đêm, một nhóm ba người mới rời khỏi bệnh viện trở về biệt thự của Mộ Tu Kiệt.

Dọc đường đi, Cố Cơ Uyển có mấy lần muốn nói gì đó với Mộ Tu Kiệt.

Nhưng đối phương luôn lạnh như băng, rõ ràng vẫn còn tức giận.

Tuy rằng cô biết ơn anh cứu mình, nhưng anh lạnh lùng như thế, cô thật sự cũng không biết làm thế nào để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

Cuối cùng, cô chỉ có thể im lặng không nói.

Xe dừng lại ngoài cửa chính biệt thự.

Mộ Tu Kiệt vừa xuống xe, chân dài đi một mạch đến phòng khách, đầu cũng không quay lại.

Cố Cơ Uyển đuổi theo: “Cậu cả Mộ...”

Nhưng người ta không để ý tới cô, anh nhanh chóng đi qua phòng khách bước lên lầu.

Anh lạnh lùng như thế, cô phải làm gì đây?

Cô biết đêm nay mình quan tâm Hạo Phong, không về nhà với anh trước nên chọc anh tức giận.

Nhưng cô cũng đã nói rõ, Hạo Phong là bạn của cô nên không thể bỏ mặc anh ta được.

Người đàn ông này luôn lạnh lùng và kiêu ngạo như thế, luôn bắt tất cả mọi người nghe theo anh sao?

Thình thoảng không nghe theo thì anh sẽ tức giận như vậy?

Cố Cơ Uyển lo lắng sợ hãi cả đêm, hiện tại cô cũng mệt đến mức muốn ngất đi.

Ai cũng không muốn nhìn sắc mặt lạnh như băng của cậu cả Mộ này.

Cô mím môi, chán nản chạy lên lầu.

Cô vào phòng cho khách, tắm rửa rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ, cả người nhẹ nhàng thoải mái.

Cô đi xuống lầu đến phòng bếp lấy một chai soda, đang chuẩn bị về phòng ngủ.

Lúc cô đi lên lầu lại nhìn thấy Lâm Duệ xụ mặt đi xuống lầu tìm nước uống.

Cố Cơ Uyển chỉ gạt nhẹ với anh ta xem như chào hỏi, sau đó cô chạy lên lầu.

“Mợ cả.” Lâm Duệ nhìn sau lưng cô muốn nói lại thôi.

Anh ta vẫn cảm thấy khó chịu thay cậu cả nhà mình.

Anh ta biết có mấy lời không nên nói ra cũng không tư cách gì để nói, nhưng anh ta không nói thì trong lòng không thoải mái.

“Mợ cả, cô không thể... Nhẫn nại và quan tâm cậu cả hơn một chút sao?”

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, câu này có ý gì?

Là cậu cả Mộ người ta không muốn để ý đến cô, cô cảm thấy tính nhẫn nại của mình rất tốt!

Nhưng người ta không cho cô một cơ hội nào, cô còn có thể làm gì chứ?

Cô cũng không thể mặt dày đi theo anh, liếm mặt để anh nhìn nhiều hơn một cái sao.

Có phải Lâm Duệ không biết cậu cả nhà bọn họ lạnh lùng thế nào hay không?

Lâm Duệ thờ dài, không nên nói, cũng không thể không nói!

“Cậu cả bị thương, mợ cả lại hoàn toàn không biết...”

“Anh nói cái gì? Anh ấy bị thương sao?” Trái tim Cố Cơ Uyển xiết lại, sắc mặt thay đổi.

“Chuyện khi nào? Đêm nay? Nhưng tôi...”

“Nhưng mợ cả không hề phát hiện đúng không?”

Lâm Duệ đã nói ra như vậy cũng không sợ cậu cả sẽ trách cứ, anh ta thật sự không chịu nổi dáng vẻ cậu cả cô đơn một mình!

“Trong lòng và trong mắt của mọi người chỉ có bạn bè của mình, cô chỉ thấy bạn mình bị thương, lại không biết cậu cả bảo vệ cho cô nên cũng trúng một nhát dao.”

“Cậu cả không thoải mái trong lòng nên không cho Dương Quân chạm vào mình, tôi muốn bôi thuốc cho anh ấy còn bị đuổi xuống dưới...”

Cố Cơ Uyển nhanh chóng chạy lên lầu, đẩy cửa phòng ra.

Bóng dáng ngồi ở mép giường đập vào mắt cô.

Anh đã tắm xong và thay đồ ngủ, bây giờ anh chỉ mặc quần ngủ thoải mái, áo ngủ bị ném qua một bên.

Anh cầm tấm bông bôi thuốc cho mình.

Mà trên cánh tay của anh rõ ràng có một vết dao.

Phần lớn máu đã ngừng chảy nhưng vẫn còn chảy một chút.

Anh bị thương không quá nặng nhưng nhìn cũng rất đau.

Nhất là anh lẻ loi một mình bôi thuốc cho bản thân, hình ảnh này làm cho đôi mắt Cố Cơ Uyển nóng lên, mũi cũng cay cay.

Mộ Tu Kiệt không nghĩ tới có người dám xông vào, anh nghe thấy tiếng mở cửa thì sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Nhưng anh nhìn thấy cô thì hơi kinh ngạc.

Sau đó sắc mặt vẫn lạnh xuống: “Có phải tôi đã nói phải gõ cửa trước đúng không?”

Nhưng lần này Cố Cơ Uyển không quan tâm sự lạnh nhạt của anh.

Sau khi cô đóng cửa lại thì đi qua đó, lặng lẽ lấy tấm bông trong tay anh.

Cô lấy thuốc mỡ muốn bôi thuốc cho anh, Mộ Tu Kiệt lại lấy cánh tay ra, lạnh lùng nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ, không cần làm phiền đến cô.”

“Anh đang giận sao? Cậu cả Mộ?”

Cố Cơ Uyển nhìn anh một cái, không nghĩ ngờ cậu cả Mộ nổi tiếng bình tĩnh chín chắn cũng sẽ có lúc trẻ con như thế.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nhìn cô, người bình thường tuyệt đối không chịu nổi ánh mắt này.

Nếu là bình thường thì Cố Cơ Uyển cũng sẽ không chịu nổi, lập tức đầu hàng, thật sự lạnh lẽo đến mức khiến người khác run rẩy.

Nhưng hiện tại khi cô nhìn thấy anh tự bôi thuốc cho mình thì cô còn sợ gì nữa?

Cho dù anh đáng sợ thì cảnh tượng lúc này đã hoàn toàn chinh phục cô bằng sự cô đơn mất mát của anh.

“Thật xin lỗi, tôi không biết...”

Mộ Tu Kiệt hừ lạnh, không để ý tới cô.

Cô biết tính tình của cậu cả Mộ này rất kiêu ngạo, nhất định sẽ không dễ thỏa hiệp.

Nhưng đêm nay cô đứng là không đứng.

Cô vẫn cầm tấm bông dính thuốc mỡ, kéo ghế ngồi xuống mép giường, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh.

“Là tôi sai, tôi không chú ý tới anh cũng bị thương, trước đó...”

Trước đó cô chỉ biết quan tâm Hạo Phong, không trách được Lâm Duệ không vừa mắt.

“Cậu cả Mộ, anh tha thứ cho tôi được không?”

Anh vẫn không nói lời nào, nhưng lần này Cố Cơ Uyển kéo tay anh thì anh không kháng cự như vừa rồi.

Cô kéo bàn tay anh, cẩn thận kéo cánh tay anh lại.

Cô cầm tấm bông dính thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết thương của anh.

Vết thương còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ.

Mặc dù vết thương không sâu lắm nhưng cũng không nông.

Thậm chí chỗ sâu nhất cũng khoảng một xăng ti mét.

Khi đó nhất định đã chảy không ít máu, anh mặc áo sơ mi màu tối, lại là buổi tối, không chú ý thì sẽ nhìn không ra được.

Nhưng nếu cô chỉ cần chú ý anh hơn một chút thì không thể nào không phát hiện được. Dù nghĩ thế nào, cô cũng thấy mình không đúng, lúc đó cô chỉ đau lòng Hạo Phong, lại chưa từng quan tâm đến anh.

“Có đau không?” Lúc cô bôi thuốc mỡ thì cũng thấy đau rồi.

Nhưng từ đầu đến cuối cậu cả Mộ không rên tiếng nào, bộ dáng bướng bỉnh kiêu ngạo này càng khiến cô đau lòng chua xót.

“Vì sao anh không cho Dương Quân xử lý, vết thương sâu như vậy, không cần khâu lại sao?”

Anh vẫn không nói gì, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy.

Nhưng đêm nay Cố Cơ Uyển không hề tức giận, cô đau lòng còn không kịp.

Cô nhẹ nhàng bôi thuốc cho anh, mỗi lần cô bôi sẽ không nhịn được cúi đầu xuống khẽ thổi sợ anh đau.

Mộ Tu Kiệt vẫn luôn căng mặt, không nói lời nào, không quan tâm đến, mặc kệ cô.

Rốt cuộc cô cũng bôi thuốc xong, cô dọn dẹp tắm bông rồi cầm áo ngủ lên.

Lúc cô ngẩng đầu thì tầm mắt đột nhiên nhìn lồng ngực lộ rõ của anh, cơ bắp rắn chắc vô cùng rõ ràng làm cho cô đỏ mặt lên.

Lúc này cô không để ý cậu cả Mộ không mặc áo.

Hiện tại cô nhìn cơ bắp gợi cảm cơ bắp khiến môi lưỡi khô khốc, suýt nữa không thở nổi.

Trái tim Cố Cơ Uyển đập thành thịch, khuôn mặt nóng hổi.

Trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói trầm thấp của anh: “Cô nhìn đủ chưa?”

CHƯƠNG 89: CÔ LẠI ĐANG MƠ TƯỞNG TÔI SAO

CHƯƠNG 89: CÔ LẠI ĐANG MƠ TƯỞNG TÔI SAO

Cố Cơ Uyển giật mình, lập tức hoảng loạn trong lòng.

Cô vội vàng cúi đầu chuyển tâm mắt, không dám nhìn lồng ngực trần trụi của anh.

“Xin lỗi...” Cô đứng lên, cầm lấy áo ngủ.

“Xin lỗi vì không quan tâm đến tôi hay là xin lỗi vì nhìn lên cơ thể tôi?” Giọng anh lạnh nhạt làm cho người nghe không biết được suy nghĩ của mình.

Cố Cơ Uyển cắn môi, không biết trả lời vấn đề này thế nào.

Có lẽ là cả hai.

Cô không nói chuyện, muốn mặc áo ngủ cho anh, nhưng cánh tay anh lại bị thương.

Cố Cơ Uyển do dự một lúc lâu mới hỏi: “Cậu cả Mộ, hay là đêm nay anh cởi trần ngủ nhé?”

“Để cho cô thuận tiện nhìn lên bất cứ lúc nào sao?” Cậu này không hề có ý đùa giỡn.

Mặt Cố Cơ Uyển ngày càng đỏ, sao cô nói chuyện với người đàn ông này được nữa?

Nói giỡn cũng có thể nghiêm túc như thế

Quan trọng là cô biết người ta không thích nói giỡn.

“Tôi thừa nhận cơ thể của cậu cả Mộ đúng là rất mê người, có thể mê hoặc nhiều cô gái, nhưng bây giờ cậu cả Mộ đang bị thương, cho dù tôi đói khát thế nào cũng sẽ không đến mức nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

Mỗi ngày anh đều nghĩ cô mơ tưởng mình thế nào, người đàn ông này đúng là không phải tự phụ bình thường thôi đâu.

Nhưng anh lớn lên như thế đúng là có lý do để tự kiêu.

Cố Cơ Uyển vẫn không nhịn được nói thêm mấy câu: “Bây giờ anh bị thương, còn không chắc có năng lực kia, tôi có thể có ý gì với anh chứ?”

Cô chỉ muốn thể hiện lúc này cô cũng không có suy nghĩ lung tung.

Nhưng sau khi cô nói ra thì dường như không khí lập tức thay đổi.

Mộ Tu Kiệt nhíu mày lại, rũ mắt nhìn cô: “Cô chê tôi không có năng lực sao?”

Ánh mắt anh sâu thẳm, rõ ràng không vui, bỗng nhiên giữ chặt tay cô, ánh mắt lạnh lùng: “Cô có muốn thử không?”

“Không, không đâu, không cần đâu, a...”

Cố Cơ Uyển chợt dạ, vội vàng rút tay khỏi bàn tay anh ra, suýt nữa bị dọa sợ.

Càng sống chung với anh thì cô càng hiểu rõ anh hơn.

Cô càng hiểu rõ thì càng cảm thấy người đàn ông không giống như kiếp trước.

Anh không chỉ là người làm ăn, anh còn có khỏe hơn bộ đội đặc chủng.

Đêm nay cô đã thấy rõ ràng, anh đứng chặn trước mặt bọn họ, chỉ có một cái dao, bước chân còn chưa di chuyển, anh đã phòng thủ kín kẽ đến mức gió thổi không lọt.

Người đàn ông này đúng là khiến người khác bất ngờ, hết lần này đến lần khác thay đổi tất cả suy nghĩ của cô.

Anh khỏe mạnh như thế, sức mạnh kinh khủng như vậy, nếu anh dùng hết lên người mình...

Lần đầu tiên ở trên xe, cô bị hạ thuốc nên mơ màng, chỉ biết sau khi xong việc thì cô đi đứng vô cùng khó khăn.

Khi đó, có lúc cô hơi tỉnh táo thì có thể mơ hồ nhớ anh dùng sức lên người mình đáng sợ thế nào. Nhưng cụ thể thế nào, cô vẫn không nghĩ ra.

Bây giờ cô nhớ lại thì không chỉ mặt đỏ tim đập nhanh, cơ thể cũng hơi nóng lên. Mộ Tu Kiệt nhìn cô đỏ mặt lên, anh giơ ngón tay lên lướt qua mặt cô.
“Cô lại đang mơ tưởng gì vậy?”

“Mơ... Mơ tưởng?” Mơ tưởng cái gì?
Mơ tưởng... Hình như đúng là mơ tưởng làm chuyện đó với anh... Cảnh tượng này...

Hô hấp Cổ Cơ Uyển hơi hỗn loạn, ngón tay anh lướt qua mặt cô, nhiệt độ trên da thịt của người đàn ông nóng bỏng đến mức suýt nữa cô run rẩy.

“Không, không có gì!”

Sao cô có thể mơ tưởng với anh... Vậy thì! Nói đùa gì vậy?

Khuôn mặt nhỏ càng hoảng loạn, đỏ đến mức giống như cà chua chín.

Dáng vẻ của cô nhóc này đã lấy lòng Mộ Tu Kiệt.

Tâm trạng u ám cả đêm cũng tốt hơn một chút.

Anh dựa vào đầu giường, liếc xéo cô: “Nếu cô thích nhìn cơ thể của tôi như thế thì tôi cũng không keo kiệt không cho cô nhìn.”

Anh giang hai tay ra, đúng là dáng vẻ để người khác tùy tiện ngắm nhìn!

Cổ Cơ Uyển xấu hổ muốn chết! Càng khiến người ta xấu hổ thì lúc anh giang hai tay thì cô thật sự không nhận được nhìn nhiều hơn!

Vai rộng khiến người khác có cảm giác an toàn, lồng ngực rắn chắc gợi cảm, cơ bắp trên cánh tay cuộn cuộn, vừa nhìn đã biết tràn đầy sức mạnh.

Cô gái dựa vào lòng anh, nằm lên cơ ngực anh, được hai cánh tay có lúc ôm lấy là một chuyện vô cùng hạnh phúc.
“Cô muốn ở đây sao?”

Giọng của người đàn ông gợi cảm, tràn ngập hương vị quyến rũ.

Cô không biết mình suy nghĩ cái gì, dường như giọng nói của anh và hơi thở của anh quấn quanh cả người.

Cô vô lực suy nghĩ, thậm chí không biết mình đang làm cái gì, cứ mơ màng đi đến lồng ngực khiến người khác thương nhớ ngày đêm.

Đúng vậy, đây là ngực anh, cơ thể này vô cùng hấp dẫn phụ nữ.

Trước khi Cổ Cơ Uyển tỉnh táo thì cô đã vươn tay, ngón tay chạm vào lồng ngực anh rồi dọc theo đường cơ bắp.

Mộ Tu Kiệt không nghĩ tới cô nhóc này thật sự bị mê hoặc, ánh mắt say mê dừng trên người anh, giống như đáng vẻ say rượu, cực kỳ thỏa mãn lòng tự tôn của người đàn ông.

Anh quyết định sẽ xóa bỏ chuyện đêm nay, không tức giận nữa.

Bàn tay lớn vòng qua eo cô rồi nhẹ nhàng kéo cô về phía mình, giọng anh vô cùng trầm thấp, khàn khàn lại mê người: “Muốn không?”

Ai cũng nói không biết, lúc này rốt cuộc ai quyến rũ ai, ai đã lạc lối?

Là cô hay là anh? Ngay cả Mộ Tu Kiệt cũng không biết.

Anh chỉ biết cô ngoan ngoãn dựa vào lòng mình thì mãnh thú được chôn sâu trong lòng anh lập tức tỉnh lại.

Bàn tay lớn không tự giác ôm chặt, cơ bắp căng cứng cho thấy anh đang đang chịu đựng và do dự.

Rốt cuộc người muốn là cô hay là anh? Anh cũng không biết.

Bình thường anh ghét nhất là cảm giác dễ dàng mất khống chế này, nhưng bây giờ sự mất khống chế này khiến anh không có sức lực phản kháng.

Cho nên, anh không phản kháng.

Anh đột nhiên siết chặt cánh tay ôm cô vào lòng, cúi đầu xuống đôi môi mà anh nhớ thương đã lâu, mạnh mẽ hôn lên...

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Tiếng động này khiến cô gái đang say mê ngã vào lòng cậu cả Mộ lập tức mở to hai mắt, sau đó cô đột nhiên tỉnh táo lại!

Cô đang làm cái gì vậy? Lúc này cô đã làm chuyện gì?

Cô lại đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, sờ... Ngực anh, thậm chí cô còn chủ động dựa vào lòng anh.

Mà hiện tại bọn họ đang làm cái gì thế?

Cô ngã vào lòng cậu cả Mộ, cậu cả Mộ cúi đầu xuống, hai khuôn mặt cách xa nhau chưa đến một đốt ngón tay!

Bọn họ... Anh đang định hôn cô sao?

“A ” Cổ Cơ Uyển giống như tỉnh mộng, sợ tới mức dùng sức đẩy cánh tay anh ra, hoảng sợ thoát khỏi lòng ngực của anh!

Lúc đó cô không cẩn thận đụng vào vết thương của Mộ Tu Kiệt.

Người đàn ông hơi nhíu mày, vẻ mặt đau đớn lướt qua.

Tuy rằng lúc anh bị chém cũng không kêu lên, nhưng không có nghĩa anh không cảm giác đau đớn!

Trên đầu chữ sắc có con dao! Đúng là danh ngôn!

“Chảy, chảy máu!” Cổ Cơ Uyển nhìn miệng vết thương của anh lại chảy máu ra thì sợ tới mức hồn bay phách lạc!

Lúc này cô dùng sức đẩy anh ra, vết thương của anh vất vả lắm mới khép lại một chút lại nứt ra rồi!

Miệng vết thương chảy máu ra, nhuộm đỏ một vùng như kim đâm vào mắt cô.

Mũi Cổ Cơ Uyển chua xót, vội vàng chạy đến cửa, một tay mở cửa phòng ra: “Nói Dương Quân đến đây, mau lên!”

CHƯƠNG 90: LỄ NÀO KHÔNG CẦN CHỊU TRÁCH NHIỆM Ứ?

CHƯƠNG 90: LỄ NÀO KHÔNG CẦN CHỊU TRÁCH NHIỆM Ứ?

Thực ra người vừa gõ cửa là Dương Quân.

Dương Quân đẩy xe y tế vào, thấy vết thương trên cánh tay Mộ Tu Kiệt, nhất thời sùng sốt: “Cậu cả, không phải máu đã ngừng chảy rồi ư?”

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt hướng về phía Cố Cơ Uyển.

Trong nháy mắt nhịp tim Cố Cơ Uyển đập nhanh hơn, có loại cảm giác không dám đối mặt với ánh mắt của anh.

Tên này, giờ nhìn cô là có ý gì? Khác nào nói với Dương Quân là vết thương này do cô tạo thành đầu cơ chứ?

Dương Quân nhìn bà chủ rồi lại nhìn cậu cả, cuối cùng ánh mắt lại dừng trên vết thương của Mộ Tu Kiệt.

Anh ta buông một tiếng thở dài, bất đắc dĩ: “Cái đó, bà chủ à, cậu cả giờ còn có vết thương, hai người có mâu thuẫn gì thì cũng không thể đánh nhau lúc này được.”

Có điều, cũng chỉ có bà chủ dám đánh nhau với cậu cả, đổi thành người khác thử xem?

Nhưng nói lại, cậu cả không đánh được bà chủ ư? Đây chắc là hạ thủ lưu tình rồi nhỉ?

Sắc mặt Cố Cơ Uyển đỏ lên, cũng không biết có phải là tên Dương Quân này cố ý hay không nữa.

Thân mật nói thành đánh nhau, Dương Quân đúng là nhìn không ra, hay là cho cô mặt mũi?

Mặc kệ là gì đi nữa, đánh nhau so với thân mật làm người ta bị thương, nghe qua cũng dễ chịu hơn chút.

Cô vội nói: “Anh xem lại chút cho anh ấy trước đi, lại chảy máu rồi.”

“Được.” Dương Quân cầm chai thuốc khử trùng và thuốc mỡ, định ngồi xuống bên giường.

Không ngờ người đàn ông ngồi trên giường vẫn nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, vẻ mặt ngang ngược: “Ai làm người đó chịu trách nhiệm.”

Cố Cơ Uyển cảm môi, cúi đầu bước đến bên giường, nhận lấy thuốc trong tay Dương Quân.

Lúc ngẩng đầu lên, còn không nhận được mà trừng Mộ Tu Kiệt một cái.

“Cũng có cố ý đâu” Nghiêm túc như vậy làm cái gì?

Không biết còn nghĩ cô đánh anh bị thương thật đó!

“Làm người ta bị thương, lễ nào không cần chịu trách nhiệm?” Ánh mắt Mộ Tu Kiệt hờ hững khiến người ta không nhìn ra chút sơ hở gì.

“Tôi...”

“Lễ nào cô muốn nói vết thương này không phải là do bị cô đánh, hơn nữa còn là lúc thân mật với cô lăn qua lăn lại mà thành?”

“Anh...” Cố Cơ Uyển trừng mắt anh!

Tên khốn này chắc chắn là cố ý muốn để cô thừa nhận vết thương của anh là vì mình thân mật với anh mới thành ra như vậy ư?

Đã sớm biết Mộ Tu Kiệt đen tối, chỉ là không ngờ lại đen tối tới mức độ này!

Cô hít sâu một hơi, ngồi xuống bên giường, nhìn cánh tay chảy máu của anh, tuy trong lòng khó chịu nhưng nói thật là vẫn có chút đau lòng.

Không, hình như còn nhiều hơn chút.

“Bà chủ, khử trùng trước, có điều phải để ý chút, sẽ đau.”

Cậu cả không để Dương Quân động tay vào, Dương Quân chỉ có thể đứng bên cạnh chỉ.

“Ừ” Cố Cơ Uyển cố gắng cử động nhẹ nhàng nhất, sợ thực sự sẽ làm anh bị đau.

Mỗi lần vẻ mặt Mộ Tu Kiệt hơi thay đổi, cô lập tức cúi đầu thối nhẹ hai cái.

Nếu anh nhíu mày cô sẽ cẩn thận thối cho.

Môi cách cánh tay anh càng ngày càng gần, sắp hôn lên rồi.

Dáng vẻ dịu dàng này so với sự lạnh nhạt hai ngày trước đó khác nhau một trời một vực.

Vì thế cậu cả Mộ hình như càng ngày càng thích nhíu mày, tắm bông vừa chạm vào miệng vết thương, mặc kệ, cứ nhíu mày trước đã.

Cuối cùng đến Dương Quân cũng không nhìn nổi nữa, từ lúc nào mà cậu cả biến thành người sợ đau như vậy rồi? Trước đó không phải bị dao chém cũng không cần thuốc gây mê, trực tiếp bảo bác sĩ phẫu thuật đấy ư?

Giờ rõ ràng là đang diễn trò trước mặt bà chủ để cô ấy đau lòng.

Con gái ấy à, đúng là thật dễ lừa, àiii

“Sao rồi? Còn đau không?” Dưới yêu cầu mãnh liệt Cố Cơ Uyển, Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng đồng ý quăn bảng.

Đúng là không dễ dàng gì mà chinh lại mọi thứ, thấy sắc mặt anh bình thường, chỉ là cứ nhíu mày mãi, cô cũng không biết rốt cuộc có đau thật hay không nữa.

Có điều thấy cậu cả Mộ nhíu mày, trong lòng cô cũng chẳng dễ chịu.

Nếu không phải mình quá sơ suất thì anh cũng sẽ không bị như vậy.

“Bà chủ, cậu cả chỉ là vết thương ngoài da thôi, nghỉ dưỡng 1, 2 ngày là...khuyết”

Dương Quân bị người nào đó liếc một cái, lập tức đổi giọng nói: “Tuy chỉ là vết thương ngoài da nhưng bị chém thành như vậy, phải nghỉ ngơi cẩn thận mới ổn được.”

“Tốt nhất là bên cạnh có một người chăm sóc những ngày này, cậu cả có thể ăn cơm cũng bất tiện.”

Thật là tội lỗi! Chỉ hơi bị thương xịu thôi mà bị người ta nói sắp thành tàn phế luôn rồi.

Có điều sau khi nói ra những lời này rõ ràng có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng của cậu cả nhìn anh đã bớt đi một chút rồi.

Dương Quân thở một hơi nhẹ nhõm, quả nhiên đã tìm đúng đường của cậu cả rồi.

“Bà chủ, giờ vết thương của cậu cả đang từ từ khép lại, hôm này e là sẽ có triệu chứng sốt.”

Tất nhiên đối với hình thể tráng kiện của cậu cả thì chút vết thương nhỏ này không thể làm anh sốt cao được.

Có điều, chắc cậu cả thích anh ta nói như vậy, cho nên nói nhiều hơn một chút cũng chẳng sao, không chừng còn được thêm tiền thưởng.

Nghĩ nghĩ cảm thấy được đời đã đến đỉnh điểm rồi, phấn khích quá đi!

“Bà chủ, tối này còn phải phiền cô chăm sóc cậu cả cẩn thận.”

“Anh không ở lại trông anh ấy ư?” Tuy Cố Cơ Uyển lo lắng nhưng dù sao mình cũng không phải bác sĩ.

Nếu bảo Dương Quân ở lại, chắc cô còn yên tâm hơn.

“Chuyện đó...” Bị người nào đó nhìn một cách lạnh lùng, Dương Quân lập tức thẳng lưng lên, lớn tiếng nói: “Bà chủ, tối nay tôi có hẹn, không thể ở lại đây được, thứ lỗi!”

Nói xong, thu dọn đồ của mình rồi lập tức rời đi.

Trước khi đi còn đưa cho Cố Cơ Uyển một túi thuốc, chỉ cần cậu cả có biểu hiện sốt thì cho anh ấy uống ngay một viên là ổn rồi.

“Tối vậy rồi còn có hẹn, cũng không xem xem giờ là lúc nào!”

Cố Cơ Uyển đóng cửa phòng đóng lại, có chút oán hận.

Không muốn thức đêm trông Mộ Tu Kiệt thì nói thẳng, hẹn gì chứ, ai tin?

Sắp 1h sáng đến nơi rồi!

Quay đầu lại, người đàn ông còn ngồi dựa lên đầu giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Thì ra trong phòng này, bất chi bất giác chỉ còn lại hai bọn họ.

Bầu không khí có chút lúng túng. Tất nhiên là lúng túng chỉ với Cố Cơ Uyển thôi.

Cậu cả Mộ thờ ơ lạnh nhạt, hai chữ lúng túng này hình như không xuất hiện trong ừ điển của anh.

“Chuyện đó...” Cố Cơ Uyển nghĩ rồi mới nói: “Không sớm nữa, anh nên ngủ đi.”

Anh im lặng, vẫn thản nhiên nhìn cô như cũ.

Lần nào cậu cả Mộ nhìn cô như vậy, Cố Cơ Uyển liền cảm thấy lúc đó cực kì khó khăn và căng thẳng.

Nhất là trước đó mình còn làm ra những chuyện kia, chủ động lao vào ngực anh, giờ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Thực muốn về phòng ngủ, nhưng người ta còn cần cô chăm sóc...

“Cậu cả Mộ, ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm.” Cô cũng phải đi học.

Cố Cơ Uyển đến bên cạnh giường mở chăn ra cho anh.
Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng nằm xuống.
Cô thở ra một hơi, bước đến bên cạnh kéo chăn lên cho anh.
“Anh ngủ đi, tôi trông ở đây.” Trong phòng có sô pha, độ dài so với cô còn dài hơn.
Không ngờ Mộ Tu Kiệt lại nói: “Giường của tôi rất to.”
“Ách?” Cô quay đầu nhìn anh, khuôn mặt lại ửng hồng.
Ý của cậu cả Mộ là mời cô lên ngủ cùng anh à?
Nhưng cô nhớ rõ là kiếp trước Mộ Tu Kiệt còn chẳng mấy vui vẻ khi để cô vào phòng mà.
Sao giờ giường cũng cho cô ngủ luôn rồi?
Có điều, ngủ cùng nhau, hình như...không tốt cho lắm.
“Chỉ là không muốn để người ta nói tôi ngược đãi cô thôi.” Mộ Tu Kiệt lật người, đưa lưng về phía cô: “Ngủ đi, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

CHƯƠNG 91: LÀ CỐ Ý Ừ?

CHƯƠNG 91: LÀ CỐ Ý Ừ?

Vẫn bá đạo lạnh lùng như vậy.

Cố Cơ Uyển nhìn bóng lưng Mộ Tu Kiệt, chỉ chần chờ một lát sau đó liền bước đến mặt giường còn lại, xốc chăn lên nằm xuống.

Nhưng không ngờ ngủ bên này cậu cả Mộ lại vừa vặn nhìn chăm chăm mình.

Anh chưa nhắm mắt, ánh mắt anh quả thực đang dừng trên người Cố Cơ Uyển, khiến Cố Cơ Uyển có chút lo lắng. Không biết là phải nằm thẳng hay quay người đưa lưng về phía anh.

Nhưng cứ bị anh nhìn như vậy, cả người cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Ánh mắt của anh quá sắc bén, rõ ràng lúc sắp tới lúc đi ngủ rồi mà vẫn còn tinh thần như vậy.

Nhìn chăm chăm người ta như thế, đúng là chẳng lịch sự gì cả! Lẽ nào bản thân anh không nhận ra chút nào ư?

“Cậu cả Mộ, mai tôi còn phải lên lớp.” Cô nhắc nhở.

“Ừ” Mộ Tu Kiệt thân nhiên đáp một câu, ánh mắt vẫn dừng ở chỗ cũ.

Cố Cơ Uyển không biết người ta đang nhìn cô hay ánh mắt không có tiêu cự.

Dù sao thì anh nằm nghiêng, vừa vặn quay mặt sang bên này.

Nhưng người bị nhìn thực sự có chút xấu hổ.

Sắp 3 giờ rồi, chỉ còn 4 tiếng nữa thôi là trời sáng.

Cô thực sự có chút buồn ngủ, cuối cùng liền cắn môi, xoay người đưa lưng về phía anh.

“Tôi thế này khiến cô nhìn không thuận mắt à?” Sau lưng vang lên giọng nói lạnh lạnh của người đàn ông.

Cô quay đầu, ánh mắt đụng phải đôi mắt sâu thẳm của anh.

Thâm thúy, xa xăm, tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm, rồi lại giống như hai động đen ngòm, khiến cô vừa nhìn vào khó mà thoát ra được.

Cô khó khăn rời tầm mắt mình ra khỏi ánh mắt anh, nhưng không ngờ ánh mắt lại dừng trên ngực anh.

Cơ ngực mê hoặc lòng người kia...

Phù! Không biết có phải nhiệt độ điều hòa trong phòng cao quá không, có chút nóng...

Cô hạ mắt, chỉ dám nhìn tay mình: “Cậu cả Mộ, thực sự không còn sớm nữa, không bằng chúng ta...”

“Đầu khó chịu.” Anh nói.

Lời nói hơi đột ngột, cũng may cô phản ứng kịp.

Trong lòng căng thẳng, cô lập tức tiến lại gần, đưa tay tìm thái dương của anh.

Nhiệt độ không cao không thấp, cũng không biết là bình thường hay sốt nhẹ.

“Tôi đo nhiệt độ cơ thể cho anh.” Cô định xốc chăn đứng dậy.

“Tôi mệt rồi.” Cánh tay Mộ Tu Kiệt luôn đặt ngang lên người cô qua lớp chăn.

“Cậu cả Mộ...”

“Để như vậy dễ chịu.” Anh nhắm mắt, hình như chẳng để ý chút nào đến hành động này của mình.

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, cũng đứng, cánh tay bị thương đặt trong chăn có thể sẽ bị chăn chạm đến vết thương.

Tuy đã băng bó xong nhưng chạm một chút cũng sẽ đau.

Đặt ngoài chăn chắn là an toàn hơn.

Có điều đặt lên người cô làm gì chứ? Với độ cao này của cô có thể khiến anh thoải mái ư?

Cố Cơ Uyển bằng một cách nào đó đã trở thành “tấm đệm” cho anh đặt tay, đúng là chẳng còn cách nào khác mà.

Nhưng cánh tay của anh lại không trực tiếp khoát lên người cô, tốt xấu gì thì cũng cách một lớp chăn, chỗ đặt lên kia là bụng của cô.

Hình như...cũng chẳng có gì, để anh đè một đêm cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ cần vết thương của anh

khỏi thì cũng đáng.

Lại lặng lẽ nhìn Mộ Tu Kiệt một cái, anh nhắm mắt rồi cũng chẳng có động tĩnh gì, hô hấp cũng dần dần trở nên đều đặn.

Không đến hai phút, hô hấp của anh bình ổn. Nhìn hình như là ngủ thật rồi.

Một mồi một đêm, giờ không chỉ có cậu cả Mộ, đến cô cũng vừa mệt vừa buồn ngủ.

Cố Cơ Uyển nhấp môi dưới thờ ra một hơi rồi nhắm mắt lại.

Đang định ngủ để sáng mai còn đến trường thì không ngờ cánh tay đang đặt trên bụng cô dịch chuyển lên trên.

“Mộ...” Cô cắn môi mình.

Nghiêng đầu nhìn, Mộ Tu Kiệt vẫn duy trì tư thế vừa nãy, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, đáng vẻ giống như ngủ say.

Anh bị thương, còn có thể hơi sốt nhẹ, không dễ gì mà ngủ an ổn, nếu lúc này làm anh tỉnh thì hình như có chút tàn nhẫn.

Cũng sẽ ảnh hưởng đến việc lành lại vết thương của anh.

Nhưng cánh tay của anh...

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn, càng thêm ngưng ngừng ủy khuất.

Anh đặt lên bụng cô thì cũng thôi đi, giờ lại còn quá đáng đặt lên ngực cô

Đặc biệt là vừa nãy cảm thấy hơi nóng, chưa kéo chăn lên cao, chỗ đó thì sát mép chăn.

Nếu còn lên trên nữa...

Cố Cơ Uyển phát hiện đầu óc mình đúng là đen tối, nghĩ gì đến đó.

Ý nghĩ vừa mới lóe lên trong đầu, cậu cả Mộ bèn nhíu mày, tay lại hướng lên trên.

Cơ thể mềm mại nhất thời rơi vào tay anh.

Cố Cơ Uyển theo bản năng cầm lấy tay anh, hoang mang rút bàn tay to của anh ra.

Nhưng hình như cậu cả Mộ cố ý chống lại cô, cô càng đẩy bàn tay của anh càng chặt!

Đây là cố ý ư?

Nhưng cậu cả Mộ nhà người ta sao có thể hứng thú với thân thể của cô cơ chứ? Kiếp trước cô chạm vào anh một chút thì đã bị anh ghét bỏ rồi.

Thậm chí có một lần cô không biết trời cao đất dày ngủ ở giường của anh, cậu cả Mộ lập tức bảo người thay toàn bộ ga trải giường và đệm.

Có thể thấy anh ghét cô đến mức nào.

Nhưng giờ tay của anh đúng là rất láo xược!

“Cậu cả Mộ...” Cố Cơ Uyển không dám lớn tiếng, chỉ nhẹ tay nhẹ chân rút tay anh ra.

Kết quả ngược lại, cánh tay của Mộ Tu Kiệt lại siết chặt một cái, kéo cô vào lòng mình.

Anh trở mình, hơn nửa người đè lên người cô, nhất thời khiến cô không thể động đậy.

“Cậu cả Mộ!” Cố Cơ Uyển nghi ngờ anh cố ý, dùng sức đẩy bả vai anh một cái.

Người đàn ông mơ mơ mang màng, thấp giọng lầm bầm: “Đau...”

Đau? Không phải là lại đụng đến vết thương của anh rồi chứ?

Cố Cơ Uyển hoảng sợ, thu lực đẩy của mình lại.

Ngẩng đầu, khuôn mặt của cậu cả Mộ ở trước mắt, qua ánh trăng mờ ảo bên ngoài có thể nhìn rõ được ngũ quan của anh.

Hai mắt anh nhắm chặt, ấn đường hơi nhấn lại, hình như đúng là đang chịu đau đớn nào đó.

Quan trọng nhất là, nhiệt độ cơ thể của anh quả thực cao hơn người bình thường, chắc là phát sốt.

Nếu phát sốt thì cũng không cần xử lý, nhưng để anh nghỉ ngơi tốt là điều vô cùng quan trọng.

Tay của Cố Cơ Uyển vẫn chống trên bả vai của Mộ Tu Kiệt nhưng lại không dám dùng sức.

Không giãy dụa nữa thì ấn đường nhíu chặt của Mộ Tu Kiệt quả nhiên dần dần giãn ra, tựa như không còn đau nữa.

Vừa nãy mình thực sự đụng đến vết thương của anh, không phải lần đầu nữa, sao còn không cẩn thận vậy chứ.

Nhưng giờ... hơn nửa người của cậu cả Mộ đè lên người cô, tay còn ôm chặt cô, cô nên làm thế nào đây?

Mặc dù phần lớn sức nặng của anh đều do anh chống đỡ, Cố Cơ Uyển cũng không bị ép đến khó thở, nhưng cậu

cả Mộ dựa gần như vậy, tim đập liên hồi, sắp chịu không nổi nữa rồi.

Mộ Tu Kiệt không biết trong mơ thấy gì, cánh tay lại buộc chặt hơn.

Cơ thể mềm mại của Cố Cơ Uyển bị ép chặt dưới lồng ngực rắn chắc của anh khiến cô suýt nữa nhìn không được mà khẽ kêu lên.

Hormone nam tính bao phủ lấy cô, dưới sức ép của thân mình cường tráng khí lực của anh, cô mềm nhũn như một vũng bùn.

Đừng đề nữa, đề tiếp... cô sắp nhịn không được mà ôm anh rồi!

CHƯƠNG 92: VẬY THÌ, KHÔNG BAO GIỜ GẶP HỌ NỮA.

CHƯƠNG 92: VẬY THÌ, KHÔNG BAO GIỜ GẶP HỌ NỮA.

“Hạo Phong!”

Cố Cơ Uyển đột nhiên mở mắt, muốn ngồi dậy.

Dường như có một thứ gì đó đang đè lên cô, vừa rướn người dậy đã bị một lực đè ngược lại.

Đó là... cánh tay của một người đàn ông.

Cánh tay anh áp vào cô, bàn tay anh đặt ở nơi trái tim cô.

Cô di chuyển, lòng bàn tay lớn vô thức... nắm ngón tay siết chặt.

“A” Cố Cơ Uyển sợ hãi đẩy mạnh anh.

Người đàn ông cau mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Nhìn nơi vừa nắm lấy một năm, anh không những không hu tay lại mà còn ấn xuống.

“Cậu cả Mộ! Tay...”

“Vừa rồi cô gọi ai đấy?” Mộ Tu Kiệt nheo mắt, dùng bàn tay to nắm chặt lấy cô.

Cố Cơ Uyển thở hổn hển, cơ thể cô không ngừng phập phồng.

Cô dùng cả hai tay nắm lấy cổ tay anh, cố gắng đẩy ra khỏi người mình.

Tuy nhiên, anh quá khỏe, khiến cô thậm chí không thể đẩy được dù chỉ một chút.

“Không...”

“Hừm?”

“Tôi mơ thấy Hạo Phong vì cứu tôi mà... khắp người đều là máu ”

Cô cắn chặt môi, đỏ mặt, định đẩy anh ra một lần nữa nhưng vẫn bất lực.

Người đàn ông ấn cô xuống, cô hoàn toàn bị bao trùm trong hơi thở của anh, không còn nơi nào để trốn.

Hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt tựa như đóng băng, liên tục cho cô thấy sự tức giận của anh.

Vị hôn thê của anh, đang ngủ trong vòng tay anh, nhưng lại gọi tên người đàn ông khác!

Cố Cơ Uyển không thể nói với anh rằng kiếp trước, Hạo Phong không chỉ bị thương nặng vì cô, mà còn bị vu oan là cố gắng xóa sổ Cố Vị Y không thành..

Đêm qua, anh ấy lại đỡ dao cho cô.

Hiện tại Cố Cơ Uyển thực sự có chút hoảng hốt, vết xe đổ của kiếp trước đã xuất hiện ở kiếp này, cô rất sợ sẽ xảy ra những chuyện tồi tệ hơn nữa.

Nhưng Mộ Tu Kiệt không thể hiểu được, thông tin duy nhất mà anh nắm được là người phụ nữ của anh mơ một giấc mơ về anh ta

“Anh ta vì cứu em mà bị thương, là em phải lấy thân báo đáp!”

“Cậu cả Mộ, anh nói đạo lý một chút đi, anh ta và tôi không có gì cả...”

“Chuyện đó là chưa kịp xảy ra, chứ không phải là sẽ không xảy ra!”

Người đàn ông canh cánh trong lòng, làm gì có người đàn ông nào chấp nhận được việc người phụ nữ của mình nằm bên cạnh mà lại đi gọi tên người đàn ông khác?

“Sẽ không!” Nhưng Cố Cơ Uyển cũng có chút chột dạ.

Đối với một người đàn ông như cậu cả Mộ, cô thực sự đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta bằng câu nói “Hạo Phong”.

Nhưng cô không có ý gì khác, chỉ là cậu cả Mộ chưa bao giờ tin tưởng cô.

Không tin thì cũng là chuyện trong dự liệu.

“Cho tôi đứng dậy.” Khuôn mặt cô trở nên u ám, đôi mắt dần trở nên lạnh lùng.

Lại còn dám ở trong ngực anh bày sắc mặt này! Trước mặt những người đàn ông khác cô cũng như vậy sao?
Tốt lắm!

Đột nhiên, Mộ Tu Kiệt vung tay.

Trước khi Cổ Cơ Uyển kịp nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, cô cảm thấy thân trên mát lạnh, áo của cô bị anh giật xuống dưới.

“Cậu cả Mộ, anh định làm gì?” Cô sợ đến mức vội vàng nắm chặt vạt áo của mình.

Nhưng ngay khi cô vừa giơ tay lên, Mộ Tu Kiệt đã nắm lấy, vòng nó lên trên đầu cô.

Cô vùng vẫy, cơ thể mềm mại của cô càng gần cơ thể rắn chắc của anh!

“Mộ Tu Kiệt...”

Nhìn lên, chợt phát hiện khuôn mặt của người đàn ông không cách cô đến một ngón tay.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, lạnh nhưng rồi lại nóng bỏng!

Hơi thở đầy mâu thuẫn ấy khiến cô không nhịn được mà run rẩy.

“Tôi đã nói rồi, trong thời gian thỏa thuận, tôi có thể cho em tự do.”

“Nếu đã như vậy, tại sao anh lại liên tục hạn chế tôi?”

“Tôi có nói là cho em 100% tự do sao?” Mộ Tu Kiệt nheo mắt lại.

Anh khẽ thu bàn tay to lại, siết chặt năm ngón tay, Cổ Cơ Uyển ngay lập tức cảm thấy cổ tay hơi đau nhói.

Sức anh rất lớn! Chỉ cần bóp nhẹ một cái thôi cũng hằn một vết đỏ trên cổ tay của cô!

“Tôi có nói rằng em có thể thông đồng với những người đàn ông khác theo ý muốn sao? Hừm?”

Cô Cơ Uyển cắn môi, nhìn anh chằm chằm: “Tôi không có thông đồng với người đàn ông nào cả...”

“Vậy đêm qua, người phụ nữ tựa vào vai người đàn ông tên Mộ Hạo Phong là ai?”

Một tia phiến muộn thoáng hiện trong mắt cô, làm sao anh biết được?

Chẳng lẽ tiếng động cơ xe đêm qua cô nghe là thật?

Lúc đó, cậu cả Mộ đang ở cách đó không xa nhìn chằm chằm cô?

Cô kinh ngạc nhìn vào mắt Mộ Tu Kiệt, lập tức chột dạ

“Không có gì để nói sao?” Anh cúi đầu, siết chặt hai tay cô dưới lòng bàn tay.

“Còn muốn tôi nói cái gì? Tôi nói rồi, chúng tôi chỉ là bạn!”

“Vậy thì đừng bao giờ gặp lại người đó nữa!”

“Không!” Chuyện gì khác cô cũng có thể thỏa thuận, nhưng vấn đề này, tuyệt đối không!

Trên thế giới này vốn dĩ đã có rất ít người đối xử chân thành với cô, thậm chí kiếp trước bọn họ còn vì cô mà từ bỏ cả mạng sống lẫn tiền đồ.

Cô không thể rời bỏ họ, không bao giờ!

Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm vào đôi mắt quật cường của cô, ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Không ai có thể nói “không” một cách dứt khoát như vậy trước Mộ Tu Kiệt anh!

“Nếu em đã không nhớ lâu như vậy, vậy tôi cũng không ngại dùng hành động nhắc nhở em, bây giờ em đang là người phụ nữ của ai?”

Dù là trên danh nghĩa hay trên thực tế, cũng chỉ có thể là của Mộ Tu Kiệt anh!

Trừ phi, anh chủ động chấm dứt thỏa thuận, không cần cô nữa!

“Cậu cả Mộ... A” Cơ thể đột nhiên bị anh lật lại, cô nghĩ ra điều gì đó, nhưng bị lòng bàn tay to lớn của anh giữ chặt.

Quần áo trên người cô đã bị kéo hết đến thắt lưng, cô hoảng hốt lo lắng cổ vùng vẫy nhưng cũng không thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

“Cậu cả Mộ, tôi không có... tôi và Hạo Phong chỉ là bạn!”

Người đàn ông đằng sau phớt lờ cô, dùng ngón tay dài ôm lấy eo cô.

Cô Cơ Uyển bị sợ hãi đến độ lòng chua xót, chiếc váy ngủ của cô...

Cơ thể nóng bỏng của anh bao phủ cô, sức nóng khiến cô gãi dưới anh khiếp sợ.

“Cậu cả Mộ, Hạo Phong và tôi thực sự không có mối quan hệ như vậy, thật đấy... đừng làm thế! Không!”

Mộ Tu Kiệt không để ý đến lời cầu xin của cô, đôi mắt bùng bùng lửa giận hằn tia máu.

Cơ giận nuốt chứng tất cả, giống như lửa thiêu, cũng giống như băng lạnh. Bản thân anh đúng là một người lạnh lùng, lạnh đến mức đủ khiến máu người đông cứng lại. Nhưng vào lúc này, anh tức giận đến cực điểm, khiến cô gái dưới thân rung mình. Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng nhận ra, mặc dù cậu cả Mộ của ngày thường trông có vẻ ôn hòa, nhưng nó chỉ khi không kích động anh.

Một khi chạm đến giới hạn của anh, vi phạm luật chơi, anh có thể ngay lập tức trở thành một con quái vật khủng khiếp. Cũng như đêm qua, một mình anh tự cắt mình chảy máu. Trong trò chơi đó, anh là người làm chủ mọi thứ, còn cô chỉ là một con búp bê đáng thương.

Khi cô ngoan, cậu cả Mộ có thể đối với cô chăm sóc một chút và cưng chiều một chút.

Nếu cô không nghe lời, thứ chờ đợi cô là cơn thịnh nộ từ anh, sức mạnh khủng khiếp đủ sức hủy diệt mọi thứ.

Cô cần môi, nắm chặt lấy tấm ga giường, mặc cho tấm màn che duy nhất trên người bị lột sạch.

Trong mắt anh, cô mong manh như một con kiến.

Giải thích, anh không tin, đúng vậy, anh chưa bao giờ tin cô.

Phản kháng, đối với anh mà nói không có tác dụng!

Chỉ cần anh muốn, cho dù anh có làm gì cô, thậm chí có muốn lấy mạng cô cũng không thể phản kháng.

Người đàn ông đè cô xuống, hơi thở nặng nề.

Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại, chờ đợi cơn bão ập đến.

Cơ thể cô khẽ run lên, căng cứng, cô sợ hãi, thậm chí kinh hoàng.

Nhưng mà, biết mình không có khả năng phản kháng, cô thà rằng chịu đựng còn hơn thỏa hiệp!

Cô rời bỏ tên Mộ Hạo Phong là khó đến vậy sao?

CHƯƠNG 93: BỌN HỌ ĐI ĐẾN KHÁCH SẠN.

CHƯƠNG 93: BỌN HỌ ĐI ĐẾN KHÁCH SẠN.

Lực đè trên người đột nhiên biến mất.

Cố Cơ Uyển mở mắt ra, quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đứng ở bên giường, lạnh lùng nhìn cô.

Trong ánh mắt lạnh lùng đó có chút tức giận, còn có chút... ghê tởm.

Anh ghét cô! Ánh mắt nhìn cô giống như đang nhìn một thứ bẩn thỉu cũ kỹ.

Trái tim Cố Cơ Uyển đột nhiên thắt lại, nhưng cô vẫn nhanh chóng kéo chăn lên, quấn quanh người, trốn về phía đầu giường bên kia.

Hơi thở lạnh như băng trong mắt Mộ Tu Kiệt lại nặng nề hơn một chút.

Người phụ nữ này không phải đang diễn trò, nước mắt trong khóe mắt cô là thật.

Cô không còn là người cô gái khi nhìn thấy anh hai mắt lập tức phát sáng, lúc nào cũng muốn dán lên người anh nữa.

Cô của bây giờ, ánh mắt nhìn anh tràn đầy sự đề phòng!

Những ngày qua ở cùng nhau, tỏ ra thông minh, giả tình giả ý, không có một chút chân thật!

Nhưng tối qua lúc cô dựa vào người Mộ Hạo Phong, cười một cách thoải mái như vậy, mỗi một động tác đều rất chân thật mà càn rỡ!

Mộ Tu Kiệt bước lên trước một bước, Cố Cơ Uyển lập tức lùi về phía bên kia giường một chút.

Anh dừng lại, nhìn xuống cô, cao cao tại thượng, ngông cuồng như vậy!

“Cô nghĩ là tôi thật sự muốn chạm vào cô” Lời này, dường như rên rỉ từ trong mũi, khinh thường đến mức khiến trái tim cô vỡ nát.

Cố Cơ Uyển chỉ nhìn anh, cắn môi không nói gì.

“Tôi chỉ muốn nói với cô, chỉ cần thỏa thuận vẫn còn, cô chính là người của Mộ Tu Kiệt tôi, tôi có thể khiến cô đứng trên đỉnh cao, cũng có thể đưa cô xuống địa ngục!”

Anh có chút buồn bực, bởi vì giọt nước mắt ở khóe mắt cô.

Thậm chí anh còn không biết mình đang nói gì, chỉ biết, bây giờ anh khó chịu đến mức muốn giết người!

“Ở bên cạnh tôi, tốt nhất cô nên an phận thủ thường, nếu không, không chỉ cô, ngày cả những người mà cô quan tâm, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể phế bỏ bọn họ”

Anh quay người rời đi, thật sự không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt của cô nữa.

Bị anh đè dưới thân, cô tủi thân đến mức muốn khóc?

Nếu như hôm nay người ở cùng cô là Mộ Hạo Phong, có phải cô sẽ mỉm cười ngênh hợp không?

Trong lòng Mộ Tu Kiệt rất buồn bực, có một loại cảm giác giống như bị người khác cầm dao đâm vào vậy.

Nhưng anh từ chối suy nghĩ xem cảm giác này rốt cuộc có nghĩa là gì.

Ầm một tiếng, cánh cửa bị đóng sầm lại.

Cố Cơ Uyển lập tức nhảy xuống giường chạy ra cửa, cách một tiếng, khóa cửa lại.

Mộ Tu Kiệt vẫn chưa đi xa, nghe thấy tiếng khóa cửa, một chút tiếc thương cuối cùng trong lòng đã hoàn toàn biến mất.

Cô đề phòng anh đến mức này sao?

Đến tận khi tiếng bước chân đã đi xa, thần kinh căng thẳng của Cố Cơ Uyển mới thả lỏng một chút.

Dựa vào lưng vào cánh cửa phía sau, cô không còn một chút sức lực trượt dài ngồi xuống đất.

Đưa mu bàn tay lên sờ vào khóe mắt, lúc nhìn thấy những giọt nước mắt ở trên mu bàn tay của mình, mới phát hiện hóa ra lúc này cô đã khóc.

Chẳng trách lúc này ánh mắt Mộ Tu Kiệt nhìn cô mang theo sự ghét bỏ kịch liệt như vậy.

Anh ghét nhất là phụ nữ khóc!
Nhưng sự thờ ơ vô tình lúc này của anh đã quét sạch mọi ảo tưởng của cô về anh trong những ngày qua.
Từ đầu đến cuối, cô chẳng qua chỉ là một quân cờ trong trò chơi của anh.
Bởi vì được bà cụ yêu thích nên cô mới có cơ hội ở lại bên cạnh cậu cả Mộ.
Nếu như không phải để bà cụ yên tâm, sao anh có thể đồng ý đem một người con gái xấu xí như vậy về nhà, thậm chí còn năm lần bảy lượt ra tay giúp đỡ chứ?
Cô ngu ngốc hay là trời sinh đã ngu xuẩn như vậy?
Rõ ràng biết anh vì ai, nhưng mỗi lần dưới hơi thở của anh đều đánh mất chính mình.
Cô Cơ Uyên, mày thật sự rất ngu!
Buồn không? Thực ra có lẽ là kiếp trước đã quen với sự lạnh nhạt của anh, kiếp này còn buồn cái gì?
Chỉ là có chút thất vọng về bản thân mình, cô nghĩ là trở lại một lần nữa, cô sẽ không bị mê hoặc nữa.
Sự thật đã chứng minh, sức hấp dẫn của cậu cả Mộ, cô của cả hai kiếp đều không chống lại được.
Bây giờ, có phải là nên tỉnh táo lại?
Năm chặt chần, cô đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa ra.
Bên ngoài, hành lang vắng lặng, không một bóng người.
Cô đem chăn bông quấn chặt lấy người mình, nhân lúc xung quanh không có ai, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, quay về phòng ngủ của mình.
“Cậu chủ, mợ chủ về trường học rồi.”
Sau khi Lâm Duệ nhận điện thoại, lập tức báo cáo tình hình với Mộ Tu Kiệt.
Người đàn ông ngồi ở ghế sau không trên mặt không có biểu cảm gì, ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính xách tay, dường như không hề có hứng thú với tất cả những gì mà Lâm Duệ nói.
Hai tay Lâm Duệ giữ chặt vô lăng, liếc nhìn anh qua gương chiếu hậu.
Về mặt cậu chủ như thế này, thực sự khiến người khác không đoán ra được.
Nhưng, có lẽ anh sẽ quan tâm đến tin tức của mợ.
“Cậu chủ, người bạn tên là Hạo Phong của mợ chủ hôm nay cũng quay lại trường học, hình như một dao kia không ảnh hưởng đến cậu ta.”
Chàng trai kia, thật sự là người cứng rắn, can đảm nhất trong tất cả những chàng trai cùng tuổi mà anh ta đã gặp.
Lâm Duệ không khỏi khen ngợi vài câu: “Cái người tên Hạo Phong kia quả thật là một nhân tài!”
“Bây giờ tuổi vẫn còn nhỏ, chỉ cần gọt giũa một chút, nhất định sẽ có thành tựu, cậu chủ cậu nói có....”
“Miệng cậu rất nhàn rồi?” Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nói, khiến Lâm Duệ đem tất cả những lời khen ngợi Mộ Hạo Phong nuốt vào trong bụng.
Tay run rẩy, suýt nữa không giữ vững cả vô lăng!
Giọng điệu của cậu chủ, tại sao lại tràn đầy sự thù địch?
Nhưng không phải tối qua anh và Mộ Hạo Phong phối hợp rất ăn ý sao?
Dựa vào thói quen yêu thích người tài của cậu chủ, một Mộ Hạo Phong như vậy, có lẽ anh nên nghĩ cách thu thập bỏ vào trong túi mới đúng.
Sao bây giờ, ngược lại là một....khụ, thái độ ghen tỵ?
Không không không, phong thái bẩm sinh của cậu chủ, cả Bắc Lăng này còn có ai sánh được?
Sao anh có thể ghen tỵ với người khác chứ?
Có một cuộc điện thoại gọi đến, Lâm Duệ đeo tai nghe bluetooth, không biết nghe thấy điều gì, anh ta cũng nói mấy câu: “Được....không có gì....mợ chủ? Ừ...”
Sau khi cúp điện thoại, anh ta tiếp tục lái xe, nhưng lại không báo cáo một lời!
Ngón tay trên bàn phím của Mộ Tu Kiệt hơi siết chặt, mặc dù ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính, nhưng dường như đã có chút mất tập trung.
Mười mấy giây sau, Lâm Duệ vẫn không nói gì đến nội dung của cuộc điện thoại lúc này.
Năm phút sau, vẫn không nói.
Một phút sau, vẫn không hề có ý lên tiếng!
Lúc này, rõ ràng nghe thấy anh ta nhắc đến cô gái kia.

Chuyện liên quan đến mợ chủ, vậy mà anh ta lại không báo cáo với anh?
Cậu chủ Mộ không thừa nhận bản thân mình đang đợi cái gì đó, nhưng Lâm Duệ là trợ lý của anh, có chuyện gì không phải là nên báo cáo với anh sao?
Hai phút, ba phút, bốn năm phút....tên tiểu tử đáng chết này, vậy mà vẫn không có ý định lên tiếng!
Cuối cùng ở phút thứ 6, Lâm Duệ lên tiếng nói.
Anh ta hơi rụt cổ lại, khẽ hỏi: “Cậu, cậu chủ, cậu có cảm thấy....điều hòa trong xe....mở có chút thấp không?”
Thật lạnh mà
Cũng không biết luồng không khí lạnh này đến như thế nào, lúc này rõ ràng vẫn còn rất ấm.
Sau khi anh ta nhận điện thoại, nhiệt độ liên tục giảm xuống.
Chịu đựng sáu phút, răng của anh ta đã lạnh đến mức sắp run lên!
Mộ Tu Kiệt thật sự có chút muốn xé xác anh ta
Nhưng biểu cảm trên mặt anh vẫn thông thả, ung dung như cũ: “Có gì muốn nói?”
“Gì?” Lâm Duệ nhớ tới câu nói miệng của anh ta rất nhàn của Mộ Tu Kiệt lúc này, sống lưng lập tức dựng thẳng lên, mồ hôi lạnh cũng sắp chảy ra.
“Không, không có gì muốn nói, không, không có gì cả!”
Sau đó, ngậm miệng lại, không dám lên tiếng nữa.
Nhưng, rõ ràng điều hòa đã được mở cao lên, sao vẫn lạnh như vậy chứ? Thậm chí, ngày càng lạnh?
Người đàn ông ngồi ở ghế sau, pa một tiếng, gập máy tính lại.
Âm thanh này, mang theo hơi thở khiến người khác sợ hãi, khiến trong lòng Lâm Duệ đột nhiên trở nên căng thẳng, đầu lập tức phản ứng lại.
“Cậu chủ, bọn họ nói....mợ chủ và Mộ Hạo Phong, đi...đi đến khách sạn!”

CHƯƠNG 94: TÔI MUỐN, NHẤT ĐỊNH PHẢI QUANG MINH CHÍNH ĐẠI.

CHƯƠNG 94: TÔI MUỐN, NHẤT ĐỊNH PHẢI QUANG MINH CHÍNH ĐẠI.

Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong quả thật có đi đến khách sạn.

Nhưng chỉ là cô và Mộ Hạo Phong đến trước, Đàm Kiệt và Tô Tử Lạp đến sau.

Không hề có chuyện gặp riêng khiến người khác hiểu nhầm.

“Chủ nhà sao lại đột nhiên muốn lấy lại phòng của các cậu? Trước đó cũng không nói một tiếng, thật là quá đáng mà !”

Tô Tử Lạp vừa thu dọn đồ đạc vừa oán giận.

“Nghe nói chủ nhà và nhà họ Dương có chút quan hệ, chuyện lúc trước của Dương Băng Băng thành như thế này, người ta tránh nghi ngờ không cho chúng tôi thuê phòng cũng là điều đương nhiên.”

Dương Tử không có cảm giác gì, dù sao chủ nhà cũng đã trả lại tiền đặt cọc cho bọn họ, còn thu thiếu một tháng tiền nhà.

Tính toán thì bọn họ vẫn được lợi.

Nhưng, ở khách sạn...

Đàm Kiệt nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại nhìn Cố Cơ Uyển, có chút lo lắng.

“Uyển Uyển, khách sạn này rất đắt đúng không? Ở đây một ngày mất bao nhiêu tiền?”

“Hơn một triệu rưỡi.”

“Hơn một triệu rưỡi!” Đàm Kiệt hét lên: “Sao không ở cái rẻ hơn? Ở gần trường học có mấy cái nhà nghỉ, một đêm khoảng năm sáu trăm nghìn”

“Hạo Phong đang bị thương, sao có thể ở một nơi có điều kiện quá kém được? Ngộ nhỡ có vi khuẩn bị lây nhiễm thì phải làm sao?”

“Tớ không sao.” Mộ Hạo Phong cười, không cho là như vậy: “Chỉ là một vết thương nhỏ thôi”

“Sao có thể là vết thương nhỏ được chứ? Gần nhìn thấy xương rồi.”

Tô Tử Lạp vừa nghĩ đến vết dao kia sâu như thế nào, không khỏi rùng mình, thật đáng sợ mà!

Nếu như con dao đó chém mạnh hơn một chút, chiếc chân này của Hạo Phong còn có thể giữ được sao?

Vừa nghĩ đến đã cảm thấy đáng sợ!

“Tớ vẫn chưa cảm ơn cậu một cách đàng hoàng.” Cố Cơ Uyển nhìn Hạo Phong, cũng giống như Tô Tử Lạp, giờ phút này vẫn còn sợ hãi.

“Không có gì phải cảm ơn.” Điều mà Mộ Hạo Phong không thích nhất chính là cô nói cảm ơn với mình.

Anh ta đối chủ đề: “Tối qua, sau khi trở về....cậu chủ Mộ có làm khó cậu không?”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Cố Cơ Uyển hơi tối lại, trong mắt thoáng qua một tia u ám.

Nhưng cô chỉ mỉm cười, không quan tâm nói: “Thực ra, quan hệ giữa tớ và cậu chủ Mộ, ngay cả bạn bè bình thường cũng không nhắc tới, các cậu biết đó, chỉ là liên hôn giữa các gia tộc thôi.”

“Vì vậy, không tôn tại cái gì mà làm khó hay không làm khó, sau khi anh ấy trở về liền đi ngủ, không hề quan tâm đến tớ.”

Đôi môi mỏng của Mộ Hạo Phong khẽ động, muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại không nói gì.

Cậu chủ Mộ đối với cô tuyệt đối không chỉ là quan hệ liên hôn đơn giản như vậy.

Tối hôm qua, lúc cậu chủ Mộ vội vàng chạy tới cứu cô, nhìn thấy cô không sao, anh thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Đối với một người đứng trước sự sụp đổ của núi thái sơn cũng không thay đổi sắc mặt như cậu chủ Mộ, có thể thở phào nhẹ nhõm một cách rõ ràng như vậy, đủ thấy trước khi anh nhìn thấy Uyển Uyển đã lo lắng như thế nào.

Cậu chủ Mộ....không phải là không quan tâm đến cô, chỉ là cô gái này không phát hiện ra.

“Được rồi, hôm nay cậu cứ ở đây nghỉ ngơi đi, tớ với Đàm Kiệt đi tìm phòng.”

Tô Tử Lạp đẩy Cổ Cơ Uyển một cái: “Buổi chiều không có tiết, Uyển Uyển, buổi sáng sau khi cậu tan học nhớ quay lại chăm sóc Hạo Phong.”

“Không vấn đề.” Cổ Cơ Uyển ra hiệu “OK” với bọn họ.

Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt cầm ví tiền, không dám lãng phí thời gian, lập tức rời khỏi khách sạn, đi tìm phòng.

Cổ Cơ Uyển nhìn thời gian trên điện thoại, 8h30.

Tiết đầu tiên đã bắt đầu, bây giờ cô chỉ có thể quay về để đuổi kịp tiết thứ hai.

“Hạo Phong....”

“Cậu đi học đi, đúng lúc tớ cũng có chút buồn ngủ, muốn ngủ một lúc.”

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, đừng tùy tiện đi ra ngoài, đợi tớ tan học sẽ mua cơm về cho cậu.”

Thấy anh ta gật đầu, Cổ Cơ Uyển mới đeo balo lên rồi đi, vội vàng quay về đi học.

Mộ Thiên Hạo nhìn vào cánh cửa bị cô đóng lại, ánh mắt lại sâu thêm.

Cô nhóc này, tối qua nhất định đã bị ủy khuất, nhưng ở trước mặt bọn họ vẫn không nói một lời.

Gần đây, dường như cô thật sự đã thay đổi, trở nên yên tĩnh hơn, thậm chí là điềm đạm, còn trở nên biết nhìn xa trông rộng.

Giống như, đột nhiên trưởng thành hơn rất nhiều.

Nhưng độ tuổi của cô...rõ ràng chỉ mới tròn 18 tuổi.

Trước đây nhìn thấy cô, chỉ cảm thấy đáng thương.

Bây giờ nhìn thấy cô, trái tim thỉnh thoảng lại dâng trào những cảm xúc khác thường.

Về phần là cảm xúc gì, anh ta không nói rõ được, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Bây giờ như thế này đã rất tốt rồi.

Bên ngoài có chút động tĩnh, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Mộ Hạo Phong không khỏi mỉm cười: “Cô nhóc, cậu vẫn hay quên như vậy...”

Lời nói đột ngột dừng lại, bởi vì, người đi vào không phải là Cổ Cơ Uyển.

Lâm Duệ mở cửa phòng ra, kính cần đứng sang một bên, sau đó Mộ Tu Kiệt cả khuôn mặt đều toát ra sự lạnh lùng đi vào.

Đây là lần đầu tiên Mộ Hạo Phong cách Mộ Tu Kiệt gần như vậy.

Mặc dù tối qua cùng nhau chiêu đãi, nhưng bởi vì trời tối, không nhìn rõ dáng vẻ của cậu chủ Mộ.

Bây giờ thoát nhìn, ngay cả Mộ Hạo Phong cũng không thể không thừa nhận, cậu chủ Mộ bằng da bằng thịt này, sợ là cả Bắc Lăng cũng không tìm được một người xuất sắc hơn anh.

Chẳng trách mỗi lần Uyển Uyển nhìn thấy anh, đều có một chút ngưỡng mộ ẩn sâu trong đôi mắt.

Ngoại hình, khí chất của cậu chủ Mộ, quả thực có thể dễ dàng khiến phụ nữ điên cuồng.

Nhưng anh ta không phải là phụ nữ, vì vậy, cho dù đối diện với một cậu chủ Mộ xuất sắc như vậy, chẳng quan tâm chỉ có chút tán thưởng.

Kinh diễm, thậm chí là ngưỡng mộ đều không tồn tại.

Mộ Hạo Phong ngồi trên giường, lạnh lùng nhìn hai người vừa đi vào.

Lâm Duệ lấy một chiếc ghế, nhưng Mộ Tu Kiệt lại đứng bên cạnh chiếc ghế, không có ý định ngồi xuống.

“Không biết cậu chủ Mộ tìm đến, có gì chỉ giáo?” Một người như cậu chủ Mộ, thời gian đối với anh mà nói chẳng vô cùng quý giá.

Nếu như không có chuyện gì quan trọng, anh sẽ không đích thân tìm đến tận cửa.

Mộ Hạo Phong cười khẩy: “Không phải là có người nào đó báo cáo với cậu chủ Mộ, nói tôi và Uyển Uyển làm những chuyện đáng xấu hổ ở trong khách sạn đấy chứ?”

Tối qua, ở ven đường chỗ quán ăn vỉa hè, chiếc Maybach tối màu kia dừng lại rất lâu.

Người đàn ông này ngồi ở trong xe nhìn chăm chăm vào Cổ Cơ Uyển, không ai biết nhưng anh ta lại nhìn thấy rất rõ.

“Người phụ nữ của tôi, cho dù muốn làm gì, đối tượng cũng không đến lượt cậu.”

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nói, khuôn mặt đẹp trai giống như tảng băng, không có một biểu cảm dư thừa.

Dưới đáy mắt của Mộ Hạo Phong cũng một loại ám đạm không rõ ý tứ, nhìn thấy ánh mắt của Mộ Tu Kiệt, cũng có một loại phức tạp mà người khác không thể nhìn ra được.

Sau hai giây độ mắt, anh ta nói: “Uyển Uyển đã cứu tôi, cho dù muốn tôi chết vì cô ấy tôi cũng không do dự ”

Anh ta ngồi trên giường, cậu chủ Mộ đứng bên cạnh chiếc ghế, khí thế của hai người khiến Lâm Duệ có một cảm giác đột nhiên trở nên nhỏ bé.

Không ngờ một chàng trai mới 20 tuổi lại có thể sánh ngang với cậu chủ về khí chất.

Chàng trai này, rốt cuộc có xuất thân như thế nào?

“Nhưng tôi sẽ không làm chuyện tổn thương cô ấy, cũng không làm khó cô ấy”

Mộ Hạo Phong trực tiếp nghênh đón ánh mắt của Mộ Tu Kiệt: “Nếu như tôi muốn nhất định sẽ phải quang minh chính đại.”

Câu nói này đã làm cho vấn đề trở nên rõ ràng, ở chỗ anh ta tuyệt đối không tồn tại cái gọi là đi quá giới hạn, vụng trộm.

Trừ khi, Cố Cơ Uyển rời khỏi Mộ Tu Kiệt.

“Tốt nhất cậu nên sớm giết chết cái tâm tư này đi”

Anh ta sẽ không có cơ hội này!

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, quay người đi ra khỏi cửa.

Lâm Duệ nhìn Mộ Hạo Phong nói: “Anh bạn nhỏ...”

Bị ánh mắt lạnh lùng của anh lướt qua, Lâm Duệ khẽ một tiếng, vội vàng nói: “Anh Mộ, mấy người tối qua đã bắt được, cậu chủ mời cậu đi một chuyến...”

CHƯƠNG 95: ĐÃ ĐÁNH NGƯỜI MÀ CÒN NGẠO MẠN NHƯ VẬY.

CHƯƠNG 95: ĐÃ ĐÁNH NGƯỜI MÀ CÒN NGẠO MẠN NHƯ VẬY.

11h40, Cổ Cơ Uyển vừa tan học đã vội vàng thu dọn đồ đạc, chạy ra khỏi khu phòng học.

Vừa ra đến cửa, một đồng hồ đã đập vào mặt.

Phản ứng của Cổ Cơ Uyển khá nhanh, cô né sang bên cạnh vài bước, nhưng trên người vẫn bị dính một chút.

May chỉ là nước, không phải là thứ gì đó làm hủy dung nhan như axit sulfuric.

Cô trừng mắt với ba người đứng bên cạnh: “Ý gì?”

“Không có gì, trời nóng, muốn giúp mọi người hạ nhiệt một chút, ai biết được chúng tôi ở đây vậy nước, cậu lại tự mình xông đến ”

Cô gái đang cầm thùng nhựa nhún vai, vẻ mặt không cho là như vậy.

“Aiyo, cô đúng là không có tự trọng, người ta đều biết trong đây là nước, đều tránh ra, cô lại cứ phải đến gần.”

Hai cô gái phía sau cũng cười một cách ngốc nghếch: “Đúng vậy, sao lại có người bi đỗi như vậy chứ, cứ phải lấy mặt ra đập vào cái nước rửa chân, haha...”

Xung quanh có rất nhiều bạn học đến xem bát quái, chỉ là không có ai dám nói gì.

Hóng chuyện không chê chuyện lớn, chuyện không lớn còn có cái gì hay để xem chứ

Cổ Cơ Uyển nắm chặt tay, ánh mắt lạnh lùng quét qua ba người kia, sau đó mím môi, đi về phía cổng trường.

Nhưng cô mới đi được hai bước, lập tức bị một cô gái chặn lại.

“Đứng lại, đồ xấu xí, bắt nạt người khác xong lại muốn rời đi như vậy sao?”

Cô gái bên cạnh lập tức ngã xuống đất, rên rỉ: “Đau quá, Cổ Cơ Uyển, tại sao cô lại đánh người? Đau quá!”

Cổ Cơ Uyển thật sự nhìn mấy cô gái này với một con mắt khác, diễn xuất này....sao không đi làm diễn viên đi?

Thật đúng là tai bay vạ gió, nghiêm túc đi đường cũng có thể “bắt nạt người khác”?

Một số người vừa nhìn là có thể biết được mấy cô gái này chạm vào đồ sứ rồi!

Nhưng ở phía sau, càng có nhiều người đi đến, không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ nhìn thấy một cô gái ngồi trên đất khóc lóc, cô gái xấu xí Cổ Cơ Uyển bị người khác chặn lại.

Nhìn thế nào cũng giống như Cổ Cơ Uyển đánh người xong muốn rời đi nhưng đã bị chặn lại.

“Rốt cuộc muốn làm gì?” Cổ Cơ Uyển nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, mặt không biểu cảm hỏi.

“Cô bắt nạt người khác, mau nhận lỗi và xin lỗi đi!”

“Tư Tư, bắt cô ta trả tiền thuốc men nữa.” Cô nữ sinh đứng bên cạnh cô gái đang bị ngã hừ một tiếng.

Cô gái tên Tư Tư kia lập tức nói: “Đúng, nhận lỗi và xin lỗi, còn phải bồi thường tiền thuốc!”

Cổ Cơ Uyển liếc nhìn cô gái bị ngã, sau đó mới nhìn Tư Tư, lạnh lùng nói: “Tôi va vào cậu ta sao? Bồi thường tiền thuốc? Sao mấy cậu không đi cướp đi?”

“Cô Cơ Uyển, cô đã đánh người mà còn ngạo mạn như vậy, cô thật quá đáng!”

Cô gái bên cạnh lập tức che bụng, khuôn mặt nhăn nhó: “Đau quá...”

Những người xung quanh bắt đầu chỉ chỏ: “Cô gái này thật quá đáng”

“Đúng vậy, sao có thể đánh người trong trường học chứ, quá ngạo mạn rồi!”

“Nghe nói cô ta đi theo một ông già rất có tiền, người ta có tiền nên mới không kiêng nể gì cả như vậy.”

“Thật sao? Trông.....khó coi như vậy, lại có người đồng ý bao nuôi cô ta sao?”

“Hai ngày trước cậu không xem buổi trực tiếp của Tô Tử Lạp sao? Lúc đó có một người đàn ông xuất hiện cùng Cổ Cơ Uyển, chỉ là không nhìn thấy mặt.”

“Cậu nói như vậy, tôi mới nhớ ra, aiyo, giọng nói của ông già kia thật sự rất hay, tôi phải nghe đi nghe lại rất nhiều

lân.”

“Đáng tiếc lại là một ông già...”

Đột nhiên, chủ đề Cổ Cơ Uyển đi theo một ông già lại bị khơi ra.

Tư Tư trừng mắt với Cổ Cơ Uyển, lớn tiếng nói: “Đừng cho là sau lưng có một người đàn ông có tiền nằm eo là có thể muốn làm gì thì làm ”

“Đúng vậy, lần trước cô ta và người đàn ông có tiền kia ép Băng Băng ghi hình buổi phát sóng trực tiếp kia, khiến Băng Băng trở thành người mà bị người khác chửi mắng.”

Một cô gái khác cũng nói lớn: “Nhưng lại không có ai biết, buổi trực tiếp kia là người đàn ông kia ép Băng Băng ghi hình.”

“Tôi đương nhiên là biết, lúc đó tôi đứng ở bên ngoài, nhưng không dám đi vào, mười mấy tên côn đồ trông giữ bên ngoài cửa phòng, ai dám nghe lén sẽ đánh người đó!”

Tư Tư ra vẻ lòng đầy căm phẫn, ánh mắt lườm Cổ Cơ Uyển giống như muốn xé xác cô ra vậy.

“Có tiền thì giỏi sao? Lại dẫn theo mười mấy tên côn đồ ép Dương Băng Băng giả vờ trực tiếp, sau đó, còn đánh Băng Băng một trận, tôi đều tận mắt nhìn thấy.”

Sự việc xảy ra đột ngột, đồ hèn hạ Cổ Cơ Uyển chắc chắn không thể mở cái gì mà phát sóng trực tiếp, hoặc ghi hình gì đó.

Vì vậy, Tư Tư và hai cô gái còn lại cũng không sợ để lại chứng cứ bôi nhọ gì.

“Dám nói lại một lần nữa không?” Cổ Cơ Uyển lấy điện thoại ra.

Tư Tư lại tát cô một cái, Cổ Cơ Uyển không tránh kịp, điện thoại bị cô ta đánh rơi xuống đất.

“Cô còn gọi điện thoại cho ông già của cô sao, lại muốn hại người khác sao!”

Lúc này, đám người đang hóng chuyện kia ban đầu nhìn thấy bọn họ vu oan, đột nhiên cảm thấy phản cảm với Cổ Cơ Uyển.

Xem ra, chuyện cô gái xấu xí này kêu người ép Dương Băng Băng phát sóng trực tiếp hóa ra lại là sự thật.

Còn có người lập tức chụp ảnh lại, thậm chí còn quay video để thanh minh cho Dương Băng Băng.

Những người này đều bất bình cho Dương Băng Băng.

Nhưng, Cổ Cơ Uyển biết, kẻ điều khiển đằng sau đương nhiên chính là Dương Băng Băng.

Người phụ nữ này trước giờ đều không có IQ, lần này IQ lại đột phá sao?

Xem ra, hình như có một cao thủ đứng sau chỉ cách cho cô ta.

Mà cao thủ sau lưng Dương Băng Băng ngoài Cổ Vị Y ra thì còn có thể là ai.

Haha, trận chiến này thật kịch liệt, có lẽ, thật sự có thể giúp Dương Băng Băng lật mình.

Chiêu này thật sự là rất cao tay!

“Cổ Cơ Uyển, cô còn gì để nói?” Tư Tư tiến lên một bước.

Không ngờ Cổ Cơ Uyển lại lặng lẽ đứng yên ở chỗ, không hề bị ép lùi về sau.

Tư Tư có chút ngạc nhiên, cô ta cứ nghĩ là mọi người ghét cô như vậy, đồ xấu xí này phải sợ chứ?

Sự thật chứng minh, đồ xấu xí gan to bằng trời!

Cổ Cơ Uyển nhìn chằm chằm vào cô ta, thờ ơ nói: “Cái gì cô cũng nói hết rồi, tôi còn có thể nói gì?”

“Vậy cô thừa nhận người sau lưng cô dẫn theo mười mấy tên côn đồ, ép Dương Băng Băng phát sóng trực tiếp, rửa oan cho bạn của cô?”

“Không thừa nhận.” Cổ Cơ Uyển đột nhiên bước lên một bước, ánh mắt lạnh đến mức khiến người khác sợ hãi.

“Dẫn theo mười mấy tên côn đồ đến bệnh viện tấn công, chính là phạm pháp, báo cảnh sát đi!”

“Cô...”

“Bắc Lăng là một nơi quản lý bằng pháp luật, những chuyện như thế này tuyệt đối không được phép xảy ra, tôi hi vọng các cô báo cảnh sát, cô không báo, tôi báo cũng được.”

Cô lại tiến lên một bước, Tư Tư lại bị cô ép phải lùi về sau hai bước.

“Điện thoại của tôi bị cô ném hỏng rồi, cô báo cảnh sát có được không? Tôi cũng hi vọng, bọn họ có thể trả lại sự trong sạch cho tôi về những chuyện mà tôi không làm.”

“Hay là, mấy người các cô lần lượt mở miệng ra, bao nhiêu người bị oan mà phải nhảy lầu?”

Cô cứ tiếp về phía trước, Tư Tư bị cô ép liên tục phải lùi về sau.

Mọi người thấy Cố Cơ Uyển bình tĩnh như vậy, cũng có người bắt đầu nhỏ tiếng nói: “Lúc này người ta thật sự không va vào bọn họ, là người của bọn họ tự ngồi xuống đất”

“Đúng vậy, tôi còn nhìn thấy, lúc Cố Cơ Uyển đi ra suýt nữa bị đội ướn hết cả người.”

Đương nhiên, cũng có người vẫn đứng về phía Dương Băng Băng và Tư Tư.

“Tư Tư, đừng sợ cô ta, báo cảnh sát thì báo cảnh sát, lúc này cô ta còn đánh người nữa.”

“Đúng vậy, nhiều người làm chứng cho các cậu như vậy, sợ cái gì?”

“Đúng vậy, nhiều người làm chứng như vậy, sợ cái gì?”

Đôi môi mỏng của Cố Cơ Uyển nhếch lên, nhìn mọi người: “Mấy người, lúc này ai tận mắt nhìn thấy tôi đẩy ngã cô ta?”

Cô đưa ngón tay ra chỉ vào cô gái đang che bụng ngồi dưới đất.

“Nếu như tôi đẩy cô ta, trên người cô ta nhất định sẽ có dấu vân tay của tôi, mấy người ai tận mắt nhìn thấy, đứng ra đây, chỉ cần có thể chứng minh tôi đẩy ngã cô gái kia, tôi sẽ đưa cho cô ta 300 triệu!”

CHƯƠNG 96: CHẲNG LẼ CÒN LỢI HẠI HƠN CẬU CẢ MỘ À?

CHƯƠNG 96: CHẲNG LẼ CÒN LỢI HẠI HƠN CẬU CẢ MỘ À?

Ba trăm triệu! Đối với phần lớn sinh viên đại học Ninh Đại như bọn họ mà nói thì quả thực là giá trên trời!

Đầu tiên không cần quan tâm Cổ Cơ Uyển lấy ba trăm triệu này ở đâu ra, có phải thật sự theo đàn ông có tiền hay không nhưng người ta đã nói là nhất định có thể lấy ra được.

Có mấy người muốn đứng ra vì dù sao sức hấp dẫn của ba trăm triệu này quả thực rất lớn.

Nhưng bọn họ có ai đã tận mắt thấy chưa?

“Nếu như trên người cô ta không có dấu vân tay của tôi mà có người lại cung cấp chứng cứ ‘Tận mắt thấy’ vậy đây tuyệt đối có thể cấu thành tội phi báng.”

“Cổ Cơ Uyển, cô lại muốn uy hiếp à?” Tư Tư lập tức bắt lấy cơ hội phản bác duy nhất này.

Cổ Cơ Uyển lại cười lạnh, liếc xéo cô ta: “Đây không phải là uy hiếp, đây là sự thật, các người có chắc chắn trên quần áo của cô ấy thật sự có dấu vân tay của tôi không?”

Ai có thể chắc chắn chứ? Vì rốt cuộc cũng không có ai tận mắt nhìn thấy mà!

Với thái độ phách lối như bây giờ của Cổ Cơ Uyển thì nếu có người thật sự nhìn thấy thì nhất định đã đứng ra rồi.

Dù sao cô cũng không đeo găng tay nên nếu như có giành giật cùng với người khác chẳng lẽ không lưu lại vân tay ư?

Nhưng tại sao lại không có một ai đứng ra?

Chẳng lẽ thật sự là ba cô gái này nói xấu cô sao?

“Vừa rồi cô ta thật sự giống như cố ý tự ngã xuống.” Có người nhỏ giọng nói.

“Lâm Học Tư, sao cô còn chưa báo cảnh sát vậy?” Cổ Cơ Uyển bỗng nhiên đi lên phía trước hai bước.

Lâm Học Tư trong lòng chấn động chân cũng mềm nhũn, bịch một tiếng ngồi xuống dưới đất: “Cổ Cơ Uyển...”

“Sao nữa? Lại muốn nói xấu tôi đây cô ngã à? Không được đâu nhé, mà hình như tôi cũng chưa chạm vào cô chút nào đâu, lần này có lẽ mọi người cũng đã nhìn thấy rõ ràng rồi?”

Đúng! Cổ Cơ Uyển người ta thật sự không hề chạm cô ta một chút nào nhưng cô ta lại bị khí thế của Cổ Cơ Uyển hù ngã, đó có được tính là Cổ Cơ Uyển bắt nạt người khác không?

Nói đi thì cũng phải nói lại, sao trên người Cổ Cơ Uyển lại có một cỗ khí tức lạnh lẽo lợi hại như vậy?

Trước kia không phải chỉ là một đứa vừa ngốc vừa xấu còn ngu xuẩn hay sao?

“Cô còn chờ cái gì mà chưa báo cảnh sát?” Cổ Cơ Uyển nhìn chằm chằm vào Lâm Học Tư ngồi dưới đất, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống của cô lại khiến cho người ta phải hoảng hốt.

Lâm Học Tư nơm nớp lo sợ, một hồi lâu sau mới có thể tỉnh táo lại được.

Cô ta cắn răng từ dưới đất bò dậy trừng mắt với Cổ Cơ Uyển cả giận nói: “Cô đừng có mà khinh người quá đáng!”

“Tôi chỉ bảo cô mau báo cảnh sát thôi mà sao lại thành bắt nạt cô rồi? Tôi vẫn chờ bọn họ tới trả lại sự trong sạch đây này.”

Cổ Cơ Uyển mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng nhìn cao quý đến mức không cho phép người nào xâm phạm.

“Các người vu oan cho tôi đe dọa Dương Băng Băng, cô còn nói tôi mang theo mười mấy đàn em tới tận phòng bệnh của Dương Băng Băng nữa, bệnh viện Thượng Đức là một bệnh viện lớn nên nhất định sẽ có camera giám sát đúng không?”

“Gây ra chuyện lớn như vậy mà bệnh viện lại không có một ai nhìn thấy hơn nữa cũng không có ai đem ảnh chụp đăng lên trên mạng sao?”

“Chẳng lẽ bệnh viện lại để cho tôi muốn làm gì thì làm còn ngay cả báo cảnh sát cũng không dám à? Bọn họ sợ người như tôi sao?”

“Cô... Cô... Người đàn ông ở sau lưng cô, thế lực... Thế lực quá lớn...” Lâm Học Tư bất lực phản bác.

“Bây giờ mạng xã hội phát triển như thế nên cho dù có là người đàn ông có thể lực lớn hơn nữa hoặc cho dù có đẳng cấp như cậu cả Mộ thì cũng không có cách nào có thể khống chế được dư luận trên mạng.”

Xin lỗi, lại đem tên kia lấy ra nói chuyện.

Nhưng ở Bắc Lăng nếu muốn nhắc tới một nhân vật lớn điển hình thì đương nhiên là cậu cả Mộ việc nhân đức không nhường ai sẽ là lựa chọn hàng đầu rồi.

Ai bảo anh quá nổi tiếng, nổi còn hơn cả trời như vậy?

“Cô nói đi còn ai có thể lợi hại một tay che trời như vậy?”

Lâm Học Tư trừng mắt nhìn cô, người đàn ông ở phía sau chống lưng cho tiện nhân kia không phải là cậu cả Mộ sao?

Nhưng nếu như tất cả mọi người đều cho rằng cô đang cặp kè với một ông già thì đương nhiên là Lâm Học Tư cũng không muốn nói ra chuyện ấy.

Cứ để cho mọi người nghĩ rằng Cố Cơ Uyển được một ông già bao nuôi đi vì dù sao đáng kiếp cô ta xấu như vậy thì sớm muộn gì cậu cả Mộ cũng sẽ vứt bỏ cô ta thôi.

“Sao vậy? Chính cô đòi báo cảnh sát cơ mà! Còn chờ cái gì nữa vậy?” Cố Cơ Uyển khoanh hai tay lại, cười lạnh:

“Trừ khi cô đang chột dạ.”

“Tại sao tôi phải chột dạ...”

“Vậy thì báo cảnh sát đi.” Ở bên cạnh cũng có người giật giây nói: “Mười mấy tên đàn em cơ mà, chuyện lớn như vậy chắc chắn là vi phạm pháp luật.”

“Đúng đấy Tư Tư, báo cảnh sát đi, tôi cũng không tin lão già kia của cô ta có quyền lực ngập trời!”

“Đúng đấy, bây giờ cũng đang đá kích tổ chức tư nhân, báo cảnh sát đi rồi đem lão già kia tận diệt luôn cả thế.” Lâm Học Tư bắt đầu hơi hối hận vì đã nói mười mấy tên đàn em gì đó? Đường như câu nói đó thật sự thái quá rồi. Suy cho cùng thì động tĩnh lớn như vậy sao có thể không kinh động đến cảnh sát được?

“Tư Tư, mau báo cảnh sát đi, đừng sợ cô ta!”

“Đúng đấy Tư Tư, xã hội này đều đứng về phía lẽ phải, đừng sợ!”

“Đúng rồi đấy Lâm Học Tư, cô còn sợ cái gì nữa chứ? Mau báo cảnh sát đi.” Cố Cơ Uyển nhẹ nhàng cười nhìn qua thật sự không hề có chút lo lắng nào.

Nhưng Lâm Học Tư sao dám thật sự báo cảnh sát chứ?

Chuyện không hề có mà lại đi báo cảnh sát thì đây chắc chắn là tội vu khống, trốn không thoát được!

Nhiệm vụ của cô ta hôm nay chỉ là tẩy trắng cho Dương Băng Băng nên chuyện này nhất quyết không thể làm lớn lên được.

Tạo ra một chút dư luận trên mạng là được rồi, làm lớn chuyện lên vậy sẽ thật sự phải điều tra lại từ đầu đó. Một khi điều tra thì Dương Băng Băng sẽ chỉ càng thêm muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Tôi... Bây giờ chị Băng Băng đã đáng thương như vậy rồi thì làm sao tôi lại có thể làm lớn chuyện lên được? Nhờ đâu các cô lại muốn bắt nạt chị ấy thì sau này chị ấy sẽ sống thế nào?”

Lâm Học Tư nhìn hai người bạn đi cùng một chút, hai người đỡ cô ta đứng lên sau đó cả ba người quay người định đi.

“Dừng lại!” Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh buốt của Cố Cơ Uyển.

“Cô vẫn muốn bắt nạt người ta sao?”

“Không, tôi chỉ muốn nói là cô làm hỏng điện thoại di động của tôi thì trước tiên phải đem tiền đền cho tôi.” Cố Cơ Uyển chỉ chỉ điện thoại vẫn còn ở trên đất.

“Cô nói láo...”

“Vừa rồi cô ném điện thoại di động của tôi xuống đất bất kỳ người nào ở đây cũng có thể làm chứng.”

Cố Cơ Uyển vẫn chưa nhặt điện thoại di động của mình lên nên đến bây giờ nó vẫn còn đang nằm trên mặt đất.

“Nếu như cô ta không đền tiền thì ai giúp tôi báo cảnh sát đi, chờ phán xét xong tiền bồi thường tôi sẽ cho hết người đó

Lập tức có người móc điện thoại ra, báo cảnh sát thôi mà, tiện tay thôi mà.

Điện thoại di động của Cố Cơ Uyển nhìn thật sự không rẻ nha! Quả nhiên là theo đàn ông có tiền nên ngay cả đồ

vật cô ta dùng cũng đều không cùng cấp bậc với sinh viên như bọn họ.

Cái điện thoại di động này của Cố Cơ Uyển là Lâm Học Tư chuẩn bị cho cô.

Bao nhiêu tiền thì cô không biết nhưng đồ mà người của cậu cả Mộ chuẩn bị cho cô có thể rẻ được sao?

“Cô... Cô đừng khinh người quá đáng!” Lâm Học Tư nhìn thấy điện thoại đang nằm trên đất suýt chút nữa đã sợ choáng váng!

“Ba mươi triệu việc này coi như xong, nếu không thì hẹn gặp lại ở cục cảnh sát.” Cố Cơ Uyển cười yếu ớt.

“Ba mươi triệu! Sao cô không đi ăn cướp đi?” Lâm Học Tư tức giận đến mức đỏ mặt.

Có người lại nhỏ giọng nói: “Điện thoại cao cấp nhất của thương hiệu G một cái màn hình thôi cũng phải mấy chục triệu rồi.”

Lâm Học Tư suýt nữa đã ngất đi! Mỗi màn hình thôi mà đã mấy chục triệu vậy nhờ hồng cả điện thoại thì cô ta... Cô ta không cần nổi.

Lâm Học Tư định đi qua nhặt điện thoại di động lên xem có phải thật sự bị rơi vỡ rồi hay không.

Cố Cơ Uyển lại thản nhiên nói: “Cô muốn chạm thử thì trả thêm một trăm năm mươi triệu.”

“Cố Cơ Uyển!”

“Thế nào? Ba mươi triệu cô có cần hay không? Nếu không cần thì chúng ta gọi cảnh sát đến hạch định giá cả.”

“Cố Cơ Uyển, cô... Cô...” Lâm Học Tư vậy mà òa khóc lên.

Ba mươi triệu! Tất cả tiền riêng của cô ta cộng lại nhiều lắm cũng chỉ có năm sáu mươi triệu!

“Hu hu, Cố Cơ Uyển, cô quá đáng lắm, hu hu hu...”

“Điện thoại di động của tôi bị hỏng, ai giúp tôi báo cảnh sát thì tiền bồi thường chính là của người đó.”

“Tôi”

“Để tôi!”

“Tôi...”

“Cố Cơ Uyển!” Lâm Học Tư tức đến mức dậm chân: “Tôi cần!”

CHƯƠNG 97: ANH ẤY ĐÃ LÀM GÌ CẬU

CHƯƠNG 97: ANH ẤY ĐÃ LÀM GÌ CẬU

Điện thoại trong túi vang lên tiếng chuông tin nhắn báo số tiền ba mươi triệu kia đã về tới tài khoản.

Tâm tình Cố Cơ Uyển không tệ, từ cổng trường học đi về phía khách sạn.

Cô chỉ không ngờ là điện thoại Lâm Duệ đưa cho cô lại đắt tiền như vậy!

Mỗi cái màn hình thôi mà đã mấy chục triệu rồi vậy giá tiền của cả chiếc điện thoại thật sự không cách nào tưởng tượng.

Trước giờ cô vẫn không biết thì ra trên đời này còn có điện thoại đắt tiền như vậy.

Quả nhiên nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của cô, theo nhận thức trong quá khứ của cô thì ba mươi triệu nhất định là siêu cấp xa hoa rồi.

Bây giờ lại chỉ cần quây một cái như thế, nói cô không bị một người đàn ông cực kỳ có tiền bao nuôi, ai mà tin?

Cô mua một chút đồ ăn ở quán cơm nhỏ xách trong tay rồi nhẹ nhàng bước chân đi về phía cửa lớn của khách sạn.

Nhưng lúc gần đến nơi cô lại nhìn thấy chiếc xe Maybach quen thuộc kia đang đậu ở cửa chính của khách sạn.

Xe của cậu cả Mộ. Cái biển số xe 8888 bá đạo này có ai là không biết?

Cậu cả Mộ tới khách sạn chẳng lẽ là đến tìm Hạo Phong?

Buổi sáng bởi vì chuyện cô gọi tên Hạo Phong trong mơ mà cậu cả Mộ và cô đã làm ầm ĩ một trận, bây giờ còn đi tìm Hạo Phong...

Cố Cơ Uyển trong lòng hoảng hốt nhanh chóng chạy vội qua đó vừa hay nhìn thấy Mộ Hạo Phong bước xuống từ trên xe.

“Hạo Phong!” Cô sợ hãi chạy đến trước mặt Mộ Hạo Phong đem anh ta bảo vệ ở sau lưng mình.

Cô nhìn Lâm Duệ vừa đi xuống xe cùng anh ta, vội la lên: “Không được làm tổn thương anh ấy!”

Lâm Duệ vô cùng ngạc nhiên: “Mợ cả, chúng tôi...”

“Nếu tôi cứ muốn tổn thương anh ta thì cô làm gì được tôi?”

Cửa sổ xe bị kéo xuống, chỗ ngồi phía sau có một người đàn ông mang theo vẻ tôn quý đang ngồi đó, nhìn anh vĩnh viễn giống như một vị vương giả cao cao tại thượng!

Quả nhiên là anh! Rốt cuộc là anh muốn làm gì?

“Tôi nói rồi, tôi và Hạo Phong chỉ là bạn mà sao anh lại cứ muốn dồn ép không tha?”

Vậy mà tìm tới tận nơi này!

Bây giờ Hạo Phong còn đang bị thương thì làm sao chịu được những người này ức hiếp anh ta?

“Mợ cả, chuyện không phải như cô nghĩ...”

“Đúng thế thì sao nào?” Người đàn ông trong xe cả người tỏa ra hơi lạnh, ánh mắt lạnh như băng của anh rơi vào trên mặt cô không có một tia nhiệt độ nào.

Cố Cơ Uyển lạnh lùng đón ánh mắt của anh, lòng bàn tay xiết chặt lại.

“Vâng, cậu cả Mộ là người quyền cao chức trọng, cao cao tại thượng, làm việc luôn chỉ xem tâm tình của chính mình”

Anh chính là một người như vậy, từ đời trước đến bây giờ đều như thế

Trước giờ anh đều không quan tâm cô nói cái gì làm cái gì và đối với cô cũng chưa từng có chút tin tưởng nào!

Rốt cuộc cô còn muốn gì từ một người đàn ông như anh nữa?

Cô nắm chặt nắm đấm, giọng điệu rất lạnh lùng nhưng cũng rất kiên định: “Nếu anh làm gì tổn thương đến cậu ấy thì tôi nhất định sẽ không ngồi yên không để ý đến đâu!”

Mộ Tu Kiệt nhếch môi mỏng lên hừ lạnh một tiếng nói thẳng: “Cô không ngồi yên không để ý đến như thế nào?”

Cố Cơ Uyển bị ánh mắt lạnh lẽo của anh dọa cho đầu ngón tay cũng căng cứng lại, cô đang định nói tiếp thì Hạo Phong ở sau lưng lại nhẹ nhàng kéo cô một cái.

“Cậu cả Mộ chỉ mời tớ ăn cơm để thể hiện lòng biết ơn của anh ấy vì tối hôm qua cứu được cậu thôi.”

‘Hạo Phong...’

“Thật.” Mộ Hạo Phong nhẹ gật đầu với cô, cái nhìn ôn nhu kia ngay cả người đàn ông trong xe cũng có thể cảm nhận được.

‘Lái xe “. Mộ Tu Kiệt hừ lạnh.

Lâm Duệ nhìn anh một chút lại nhìn Cố Cơ Uyển một chút.

Cuối cùng đành bất đắc dĩ quay người trở lại trên xe.

Đảo mắt nhìn chiếc xe Maybach không chói mắt lắm nhưng ai cũng biết có giá trị không nhỏ này biến mất ở cuối đường cái.

Cố Cơ Uyển có mấy phần sững sờ nhìn theo hướng chiếc xe biến mất.

Nếu Mộ Hạo Phong không vươn tay ra cầm lấy cái túi trong tay cô thì có lẽ cô vẫn còn tiếp tục thất thần.

“Đi vào trước đã.” Bên ngoài nắng rất gắt hướng chỉ ở đây là cửa khách sạn nên đối với một cô gái mà nói cũng không tốt.

Nếu như là cô gái khác cũng không sao nhưng cô lại là vợ chưa cưới của cậu cả Mộ.

Mộ Hạo Phong cầm theo túi đồ đi vào khách sạn trước.

Cố Cơ Uyển thu hồi ánh mắt sau đó đi vào theo sau anh ta.

“Rất cuộc anh ấy tới tìm cậu là có việc gì?” Đóng cửa phòng lại xong Cố Cơ Uyển lập tức nhìn anh ta hỏi.

Cái gì mà mời ăn cơm để thể hiện lòng cảm ơn chứ, cô mới không tin đâu.

Trí nhớ của cô còn không đến mức kém như vậy, sáng này lúc Mộ Tu Kiệt mở cửa phòng đi ra ngoài rõ ràng còn mang theo cơn giận lớn như vậy.

Mà cơn giận này có một nửa là bởi vì Mộ Hạo Phong.

“Có phải anh ấy uy hiếp cậu cái gì hay không?”

Hạo Phong ngồi xuống ghế dựa nhìn cô một cái bỗng nhiên cười cười: “Cậu cảm thấy tớ sẽ bị người ta uy hiếp được sao?”

Trên đời này, người duy nhất có thể uy hiếp được anh ta chỉ có mình cô nhưng cô lại không hiểu.

“Nhưng mà...”

“Ăn cơm trước đi, cậu không đói bụng à?” Anh ta mở túi lấy thức ăn ra: “Có cần để phần cho Đàm Kiệt và Từ Lạp hay không?”

“Không cần đâu, chắc chắn là hai người kia đã ra ngoài đi ăn mảnh rồi.”

Đến tận giờ này vẫn chưa quay về mà còn không biết tìm chỗ để nhét đầy cái dạ dày hay sao?

“Hạo Phong...” Cố Cơ Uyển cắn môi, muốn nói lại thôi.

“Nếu như cậu vẫn muốn hỏi chuyện về cậu cả Mộ thì không cần phải nói ra với tớ đâu, tóm lại là anh ấy không hề làm ra chuyện gì gây bất lợi cho tớ cả.”

Sợ cô vẫn lo lắng nên anh ta giơ tay lên thề: “Tớ cam đoan.”

“Không sao thì tốt.” Cố Cơ Uyển có chút khó hiểu.

Vừa nghĩ tới những chuyện sáng nay Mộ Tu Kiệt làm với mình trong lòng cô lại giống như có một tảng đá đang đè nặng, vẫn nặng nề như cũ.

Khi đó anh đè cô ở bên dưới, chỗ cực nóng trên người anh kia đã chặt chẽ dán vào người cô.

Nếu như anh đi xa hơn một chút nữa có lẽ đã thật sự ăn sạch cô rồi!

Lúc đó sức lực của anh đang thủ thế chờ đợi gần như muốn xông tới...

Cố Cơ Uyển bất thành linh rùng mình một cái! Đến bây giờ cô chỉ cần tưởng tượng lại thôi là không chỉ có mặt đỏ tim run mà còn cảm thấy hoảng hốt!

Thật sự, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện kia...

“Sao vậy? Cậu đang suy nghĩ gì thế?” Mộ Hạo Phong ngừng đầu lên nhìn cô: “Không ăn à?”

“Ăn chứ!” Sao cô lại không ăn? Vừa rồi bị giày vò lâu như vậy cơ mà, tuy bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong nhưng tổn sức như vậy có thể không đói bụng sao?

“Thật sự không nói cho tớ biết cậu cả Mộ tìm cậu làm gì à?”

“Tớ lúc thích hợp tớ sẽ nói cho cậu.”

“Thần bí như vậy ư ” Cổ Cơ Uyển lườm anh ta một cái.

Chỉ có điều bình thường mặc dù Hạo Phong giống như cái gì cũng đều nghe theo cô nhưng dính đến vấn đề có tính nguyên tắc ví dụ như anh ta cảm thấy không nên nói thì ngay cả cô cũng không có cách nào thay đổi được quyết định của anh ta.

Lúc hai người ăn uống no đủ xong Mộ Hạo Phong đột nhiên lại hỏi: “Hết hai năm rồi thì cậu tính thế nào? Thật sự gả cho cậu cả Mộ à?”

Hiện tại Cơ Uyển mới mười tám tuổi, dựa theo luật hôn nhân của Bắc Lăng thì phải đến hai mươi tuổi mới có thể kết hôn.

Hai năm sau là cô hai mươi tuổi.

“Làm sao có thể chứ?” Cổ Cơ Uyển vẫn đang chiến đấu với món đậu tương nên tùy ý trả lời: “Có thể chịu đựng”

“Dù sao hai năm cũng trôi qua rất nhanh.” Có một số việc nhiều lời cũng vô ích.

Mộ Hạo Phong đang định nói gì đó thì bên ngoài lại vang lên một loạt tiếng gõ cửa.

Cổ Cơ Uyển đi tới mở cửa phòng ra.

Tô Tử Lạp mới vừa vào cửa đã lập tức mắng to: ” Dương Băng Băng này thật sự quá không biết xấu hổ! Cơ Uyển cậu nói xem sao trên đời này lại có người phụ nữ đáng ghê tởm như thế chứ?”

CHƯƠNG 98: GÓP MỘT CHÚT SỨC CHO CẬU CẢ MỘ

CHƯƠNG 98: GÓP MỘT CHÚT SỨC CHO CẬU CẢ MỘ

Quý cô họ Dương nào đó bị nói xấu à?

Bài đăng trên Facebook kia do một tài khoản nhỏ nào đó đưa lên nhưng sau đó lại được rất nhiều người chia sẻ một cách rầm rộ.

Về phần nội dung của bài đăng trên Facebook kia thật ra cũng không hề nói rõ cái gì mà chỉ là ám chỉ thôi.

Ám chỉ quý cô họ Dương kia trước đó giả vờ đều là vì trên thực tế cô ta bị một vài lực lượng khổng chế nên không thể không phối hợp.

Toàn văn không hề chỉ mặt gọi tên ai mà ngay cả chuyện kia cũng không miêu tả kỹ càng nhìn qua giống như là một chuyện vô căn cứ.

Nhưng bài đăng Facebook này có liên quan tới bài đăng mới nhất trên Facebook của Dương Băng Băng nên không khó để cho người ta đoán ra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra đêm qua Dương Băng Băng mới đăng một bài trên Facebook, tận đêm khuya mới đăng lên.

Thoạt nhìn nội dung bài đăng Facebook kia giống như là cảm thán vu vơ nhưng trên thực tế lại là đang kể ra nỗi khổ và ám ức của mình.

Bây giờ hai bài đăng Facebook cộng lại còn có thể không biết là có ý tứ gì sao?

Dương Băng Băng đáng chết này lại còn dám làm ra một màn như thế!

“Bây giờ có rất nhiều người đều đang nói kim chủ sau lưng cậu quá cường đại nên mới có thể ép cho Dương Băng Băng làm chuyện xấu.”

Tô Tử Lạp rất tức giận, mặc dù người đàn ông phía sau Cơ Uyển quả thực rất cường đại nhưng có thể ép được Dương Băng Băng tự bôi đen mình sao?

Bây giờ dư luận trên mạng xã hội cũng sao vậy? Đã đến mức này mà vẫn còn có thể xoay người tẩy trắng được, quá thần kỳ rồi!

Phía dưới còn có một đám người đang bối rối lại vấn đề, còn có người nói Dương Băng Băng luôn đều là một quý cô có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Lại có người đem bảng điểm trước kia của Dương Băng Băng phơi ra, cái sau so với cái trước còn đẹp hơn.

Người ta từ nhỏ đã là học sinh ba tốt cực phẩm ưu tú, còn là sinh viên của Giang Đại nữa.

Giang Đại là đại học top đầu ở Bắc Lăng nên sinh viên của Giang Đại làm sao có thể làm ra loại chuyện hãm hại người khác này?

Lúc bắt đầu đại đa số những bình luận kia đều là thủy quân nhưng rất nhiều dân mạng hóng chuyện lại không biết phân biệt.

Mọi người nói cái gì mà có nhiều người nói thì bọn họ cũng liền tin cái đó.

Một quý cô mà phương diện nào cũng vô cùng ưu tú nhất là đáng đáp còn xinh đẹp như vậy hơn nữa bình thường hình tượng cũng là dịu dàng ưu nhã.

Một người thì từ nhỏ đến đại học học tập không bằng người ta, bề ngoài không bằng người ta, còn hút thuốc uống rượu lại hay trang điểm đậm nữa.

Dư luận sẽ nghiêng về bên nào, có thể đoán ra luôn.

Không ngờ Dương Băng Băng sau khi đã bị bôi đen như vậy mà vẫn còn có thể xoay người được, một trận này thật sự là đánh vô cùng đẹp.

Rất nhanh liền có người đem chuyện trưa nay xảy ra ở trường của Cố Cơ Uyển đăng lên còn có cả ảnh chụp, trong ảnh là Cố Cơ Uyển đứng ở nơi đó mà trên mặt đất lại có một cô gái vô cùng đáng thương đang ngồi.

Cái góc độ này rõ ràng là Cố Cơ Uyển đem người ta giẫm ở dưới chân.

Người đăng ảnh chụp lên cũng chỉ là một tài khoản nhỏ hơn nữa cũng chỉ đăng ở phần bình luận của bài đó chứ không đăng lên Facebook cá nhân.

Nhưng bức ảnh này nhanh chóng được đẩy lên đầu, có vô số người vào để lại bình luận ở dưới bức ảnh đó.

Đương nhiên đều đang mắng Cổ Cơ Uyển ý thể hiếp người, thậm chí ngay cả cô dùng điện thoại loại gì đều nói rõ được ra.

“Trưa nay ở trường học cậu bị bắt nạt à?” Nhìn thấy ảnh chụp trên điện thoại di động của Tô Tử Lạp, Mộ Hạo Phong siết chặt nắm đấm lại.

Cô bị một đám người ngăn lại ở trong trường học, thế đơn lực bạc, rõ ràng chính cô mới là bị người bị bắt nạt!

Nhưng cô trở về lại không nhắc tới một lời nên anh ta cũng không hề hay biết gì.

“Không hề bị bắt nạt, tớ còn kiếm lời được ba mươi triệu đây này, ai nói tớ bị bắt bạt chứ?”

“Đúng vậy, cậu ép người ta cho cậu ba mươi triệu.” Tô Tử Lạp tức giận nói: “Cậu nhìn đi!”

Quả nhiên tin nhắn chuyển khoản ba mươi triệu kia của Lâm Học Tư cũng được đăng lên.

Sôi sục, tóm lại là vô cùng hỗn loạn.

“Cái gì mà sinh viên nữ của Giang Đại thậm trọng cao quý hơn so với Ninh Đại của chúng ta! Thứ quý gì vậy?”

Tô Tử Lạp ngồi bên cạnh vừa lướt đọc bình luận vừa tức giận đến mức quai hàm phát đau!

“Quá đáng! Thậm chí ngay cả sinh viên nam của Ninh Đại chúng ta cũng nhắn lại nói sinh viên nữ của Giang Đại xinh đẹp hơn Ninh Đại, bọn họ có phải người của Ninh Đại hay không vậy?”

Ngay cả trường học của mình cũng không giúp, quá ghê tởm!

“Người ta chỉ nói là sinh viên nữ của Ninh Đại không dễ nhìn chứ có nói là sinh viên nam của Ninh Đại xấu xí đâu, liên quan gì tới bọn họ?”

Cho nên mọi người sẽ chỉ có thiện cảm với mấy anh chàng đẹp trai của Ninh Đại chứ đâu có phải mỗi ngày đều đối mặt với một đám khủng long của Ninh Đại.

Đối với sinh viên nam Ninh Đại mà nói cũng không hề có tổn thất gì.

Cổ Cơ Uyển ngồi bên cạnh vuốt vuốt đầu lông mày.

Cô không muốn làm nhiều chuyện ầm ĩ lên như vậy nhưng không ngờ đối phương lại không muốn yên tĩnh.

Sắc mặt Mộ Hạo Phong càng trở nên rét lạnh, Cổ Cơ Uyển lập tức nói: “Hạo Phong, mấy chuyện này không thể dùng vũ lực giải quyết được, cậu đừng làm loạn.”

Tìm Dương Bằng Bằng hay là tìm Lâm Học Tư đều không có ý nghĩa gì hết không phải sao?

Anh ta là một sinh viên nam cao lớn uy mãnh, nếu tham gia vào chuyện như vậy lại càng thêm không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Mà có khi còn bị bôi đen thành chó.

“Nhưng phải làm sao bây giờ? Cơ Uyển, chẳng lẽ cứ để mặc cho Dương Bằng Bằng tẩy trắng như vậy sau đó đem chúng tôi nói xấu sao?”

Rõ ràng chuyện này đã sớm có dự mưu từ trước.

Tô Tử Lạp vừa oán trách vừa tiếp tục xem Facebook.

Một lát sau bỗng nhiên cô ấy lại trừng lớn hai mắt: “Cơ Uyển! Lần này không xong rồi! Kim chủ sau lưng cậu... Bị đào lên rồi!”

Kim chủ phía sau còn có thể là ai chứ, đương nhiên là cậu cả Mộ rồi!

“Không, không đúng, người bọn họ muốn đào lên không phải là cậu cả Mộ, bọn họ đào chính là kim chủ phía Sau cậu...”

“Cái quý gì vậy?” Đàm Kiệt nhìn Tô Tử Lạp nhưng lại hoàn toàn không nghe hiểu cô đang nói cái gì.

Không phải người đàn ông phía sau Cơ Uyển là cậu cả Mộ sao?

Nhưng nói là kim chủ cũng không đúng mà.

Cậu cả Mộ có tiền như vậy nhưng Cơ Uyển người ta còn nghèo hơn cả quý, ngay cả lập nghiệp cũng chỉ có một chút ngân sách như thế.

Nếu như cậu cả Mộ thật sự là kim chủ của Cơ Uyển thì Cơ Uyển đã không cần liều mạng tổn sức như vậy rồi! Cầm hơn một tỉ làm tiền lập nghiệp! Người phụ nữ của cậu cả Mộ lại mộc mạc như vậy sao? Thật ra mấy người trong nhóm bọn họ đều biết, Cố Cơ Uyển và cậu cả Mộ ở bên nhau cũng chỉ là liên hôn gia tộc mà thôi.

Cố Cơ Uyển cũng đã nói khoảng hai năm nữa cô và cậu cả Mộ sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với nhau nữa nên đương nhiên tiền của cậu cả Mộ và cô cũng không liên quan.

Bởi vậy nên cô mới cố gắng lập nghiệp, muốn tự mình kiếm tiền.

Bây giờ lại đi nói kim chủ sau lưng Cơ Uyển là một ông già quả thực là nhục mạ người ta mà, Cơ Uyển lấy đâu ra kim chủ?

“Không phải không phải, cậu tự vào Facebook đi, bọn họ nói đúng lắm, cậu cả Mộ không hề coi trọng Cơ Uyển mà chỉ là liên hôn gia tộc thôi.”

“Bọn họ nói sau lưng Cơ Uyển còn có một kim chủ khác, là một ông già vô cùng nhiều tiền.”

Cố Cơ Uyển tiếp tục xoa mi tâm, không còn lời nào để nói.

Mạng xã hội quả là một thứ thần kỳ.

Trắng không những có thể nói thành đen mà còn có thể biến thành đỏ vàng xanh nữa.

Tóm lại chỉ sợ trên mạng xã hội này mãi mãi không có cái gọi là sự thật.

Đại đa số mọi người đều tin tưởng vào một thứ thì thứ đó đối với bọn họ mà nói chính là sự thật.

Cố Cơ Uyển này không chỉ quái dị mà còn xấu xí nữa, còn hỏi nhiều cái gì.

Mà cậu cả Mộ ở Bắc Lăng này là người như thế nào chứ?

Ai sẽ tin tưởng cậu cả Mộ chân tâm thật ý muốn đính hôn với một cô gái hư hỏng như vậy?

Chuyện ngày càng phát triển theo hướng mơ hồ, còn cả chuyện Cố Cơ Uyển tốt bụng đỡ bà cụ Mộ đi qua đường vậy mà cũng có thể xuất hiện.

Thậm chí còn có người nói là Cố Cơ Uyển đã biết rõ người kia là bà cụ Mộ rồi nên mới có thể thiết kế ra một màn như vậy.

Để bà cụ Mộ tin rằng cô là một cô gái tốt sau đó bà cụ Mộ mới để cháu của mình đính hôn với Cố Cơ Uyển.

Diễn biến thần thánh này còn muốn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết!

Tô Tử Lạp lại phát hiện ra cái gì, lập tức tròn mắt: “Ông trời ơi, bọn họ đăng cả ảnh chụp cậu và Hạo Phong cùng đi vào khách sạn lên đây này.”

Đàm Kiệt nhìn thấy càng cảm thấy kinh hãi hơn!

“Bọn họ... Bọn họ bây giờ đang chặn ở cửa khách sạn muốn giúp... Giúp cậu cả Mộ bắt gian! Muốn góp một phần sức cho cậu cả Mộ!”

CHƯƠNG 99: QUYẾT KHÔNG ĐỂ CÔ TRỐN RA NGOÀI

CHƯƠNG 99: QUYẾT KHÔNG ĐỂ CÔ TRỐN RA NGOÀI

Mấy người phụ nữ điên này, bây giờ lại chặn ở cửa khách sạn, đang muốn xông vào bắt gian!

Thế giới này, quả thực điên hết rồi!

Có người livestream trực tiếp, nhân viên phục vụ của khách sạn cản người lại.

Mấy người chặn ở khách sạn cơ bản đều là sinh viên của Giang Đại và Ninh Đại, đều bất bình thay cho cậu cả Mộ.

Có thể thấy cậu cả Mộ ở trong lòng các sinh viên, địa vị cao như nào!

Rất nhiều sinh viên đều thần tượng cậu cả Mộ, bây giờ nhìn thấy vị hôn thê của cậu cả Mộ và người đàn ông khác thuê phòng, bọn họ sao có thể không tức giận được chứ?

Đương nhiên, trong đó, ít nhất có mấy người cố tình gài vào làm loạn, nhưng, đa số thật sự đều thực sự phân nộ mà muốn xông vào.

Mộ Hạo Phong đứng dậy, mặt mày xanh mét.

Cố Cơ Uyển lập tức kéo anh ta lại: “Đừng làm loạn, bên ngoài nhiều người như vậy, người sẽ càng lúc càng nhiều, cậu có thể chống lại được mấy người?”

Huống chi, loại tình cảnh này, nếu như đánh người, vậy thì thật sự phiền phức rồi!

Phiền phức đằng sau, tuyệt đối sẽ không đo lường được.

“Tớ đi xem tình hình.” Đàm Kiệt lập tức đi ra ngoài.

Nhưng không lâu sau thì vội vàng trở lại, vừa bước vào đã vội nói: “Uyển Uyển, đi mau, bọn họ rất nhiều người, sắp xông vào đây rồi.”

Khách sạn lại không phải khách sạn lớn, nhân viên có thể có bao nhiêu người? cùng lắm là 30 người.

Nhưng bên ngoài bây giờ tụ tập ít nhất mấy chục người, còn có dấu hiệu càng lúc càng đông hơn, có thể cản được sao?

Sợ rằng bây giờ, đã không cản nổi nữa rồi!

“Mấy người đó sao có thể như thế? Còn có vương pháp nữa không?” Tô Tử Lạp tức đến mức muốn xông ra ngoài lý luận với bọn họ.

Bây giờ là Mộ Hạo Phong và Đàm Kiệt đến khách sạn, bọn họ không có chỗ ở, ở khách sạn hai hôm thì như thế nào?

Cô ta và Uyển Uyển chẳng qua đến thăm Hạo Phong, mọi người nói chuyện, không có bắn thù như bọn họ đã nói!

Vậy mà chặn ở cửa khách sạn! Lẽ nào, thật sự vô pháp vô thiên như vậy sao?

“Không thể trách mọi người, nhiều người như vậy, thật muốn truy xét, đến lúc đó cũng sẽ không như thế nữa.”

Cố Cơ Uyển thu dọn đồ của mình xong, nhét chiếc túi của Tô Tử Lạp vào trong lòng cô ta: “Đi!”

“Thật sự muốn đi sao?” Tô Tử Lạp mặt mày uất ức.

Đi như thế, hà không phải nói rõ bọn họ có tạt giạt mình không?

Nhưng bọn họ cái gì cũng không làm, bọn họ trong sạch, tại sao phải tránh né chứ?

“Mấy người đó sẽ không nói đạo lý với cậu, chỉ cần bắt được chúng ta ở đây, lời nói càng khó nghe sẽ được tung lên facebook, đến lúc đó, càng không nói rõ được.”

Cố Cơ Uyển kéo cô ta, đi đến cửa: “Mà cậu cũng là con gái, tớ không chết, nhất định sẽ là cậu, đi mau!”

Tô Tử Lạp đâu dám nói gì chứ? lực lượng dư luận mạng, cô ta không phải không từng nhìn thấy

Lần trước, thiếu chút nữa muốn ép chết cô ta!

“Tớ dẫn các cậu rời khỏi!” Đàm Kiệt đi theo.

“Không, cậu ở lại trông Hạo Phong, đừng để cậu ấy đánh nhau với người khác, về đi!”

Còn bên phía khách sạn, Cổ Cơ Uyển tin rằng, xảy ra chuyện lớn như thế này, người của bọn họ nhất định sẽ báo cảnh sát.

Chuyện này, cũng không đến lượt cô ta quan tâm.

Chỉ cần không bị bọn họ bắt tại hiện trường, không có ảnh “thuê phòng” gì đó phát tán ra ngoài, cô ít nhất có thể tạm thời tránh được một kiếp.

Đợi cảnh sát đến, mấy người này tự nhiên sẽ giải tán thôi!

Mà điều kiện để bọn họ không sao, Hạo Phong nhất định không thể động thủ, nếu không, sẽ xảy ra chuyện!

Đàm Kiệt khẽ gật đầu, rào bước quay lại phòng.

Mộ Hạo Phong ngồi trên ghế, sắc mặt u ám.

Uyển Uyển chạy trốn ở bên ngoài, anh ta lại không giúp được gì, chỉ có thể ngồi đợi ở đây!

Đàm Kiệt vừa trở lại không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng ồn ào.

Không đến hai giây, cửa phòng bị gõ rầm rầm.

“Cổ Cơ Uyển, mở cửa, đồ xấu xí, mau mở cửa!”

“Không được, không thể cho bọn họ thời gian mặc quần áo, mau phá cửa phòng!”

“Đừng đừng đừng, tôi cầm thẻ phòng, đừng làm loạn!” Nhân viên khách sạn sợ chuyện, đương nhiên sợ nhất mấy người này phá cơ sở vật chất của khách sạn.

Nhìn qua, một đám người này rõ ràng đều là sinh viên, cho dù thật sự báo cảnh sát, cũng không biết có mấy người có thể bồi thường những đồ hỏng hóc.

Quan trọng nhất là, pháp luật càng bảo vệ nhiều với sinh viên, phê bình cũng đủ rồi.

Đa số mọi người, ngay cả phê bình cũng không cần thiết, bên phía cảnh sát trước khi đến thì chuồn hết rồi.

Tóm lại, nếu như cửa phòng bị phá hỏng, khách sạn không nhất định có thể bồi thường được.

Cạch một tiếng, cửa phòng được mở ra, một đám sinh viên lao vào.

“Cổ Cơ Uyển đâu? Kêu tiện nhân đó ra đây!” Mấy nữ sinh xông vào nói trước.

Bọn họ xông đến bên giường, lật chăn trên giường ra: “Tiện nhân, ra đây!”

Bàn tay lớn của Mộ Hạo Phong siết chặt lại, Đàm Kiệt lập tức giữ cánh tay của anh ta.

Mấy người này mắng Uyển Uyển, Hạo Phong nhất định sẽ tức giận, nhưng khi Uyển Uyển rời khỏi đã dặn, tuyệt đối không thể để Hạo Phong động thủ.

Mộ Hạo Phong đại khái sẽ không động thủ với mấy nữ sinh này, nhưng, anh ta chỉ cần đứng dậy đi đến thì sẽ dọa mọi người tưởng anh ta muốn đánh phụ nữ.

Đến lúc đó, hình ảnh một khi đăng lên mạng, chỉ sẽ dẫn đến cuộc mắng chửi lớn hơn với bọn họ.

Đàm Kiệt dùng sức ấn tay của Hạo Phong, lắc đầu với anh ta.

Uyển Uyển nói, nhất định phải nhẫn nhịn, anh ta tuyệt đối không được xúc động!

Mộ Hạo Phong siết chặt tay, đương nhiên biết là cản dận của Cổ Cơ Uyển, khi cô đi vẫn rất lo lắng.

Anh ta cũng biết, bản thân một khi động thủ, sẽ chỉ mang đến phiền phức lớn cho cô.

Nhưng bọn họ lại mắng Uyển Uyển là tiện nhân! Thật sự, rất quá đáng!

“Tiện nhân đó nhất định ở trong nhà vệ sinh, mọi người tìm, phải lôi cô ta ra!”

Mấy nữ sinh lập tức xông vào nhà vệ sinh, còn có người tìm xung quanh căn phòng.

Nếu như có thể lôi được Cổ Cơ Uyển không mặc quần áo ra, để mọi người chụp ít ảnh đưa lên mạng, như thế này, Cổ Cơ Uyển tiện nhân này vĩnh viễn không trở được mình!

Vậy mà dính hôn với cậu cả Mộ! Dựa vào cô, xứng sao?

Vừa biết tin tức này, các cô bây giờ còn đang phẫn nộ, vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Bạch mã vương tử trong lòng bọn họ, cậu cả Mộ có sức quyến rũ mê người nhất của cả Bắc Lăng, vậy mà dính hôn với Cổ Cơ Uyển?

Không! Tuyệt đối không thể!

Không ép chết Cổ Cơ Uyển, bọn họ tuyệt đối không cam tâm!

Mộ Hạo Phong chỉ ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn bọn họ đem tất cả mọi thứ trong khách sạn lật tung cả lên. Đàm Kiệt cũng tức chết, thật sự không ngờ, mấy người này lại điên cuồng như vậy! Không được đánh, không được mắng, thực sự giống không có vương pháp gì cả!

Thực sự khó lòng tưởng tượng, thời đại này, vậy mà sẽ còn xảy ra những chuyện như thế này! Các nam sinh tuy không động thủ, nhưng cũng chặn ở bên ngoài cửa, xem náo nhiệt. Cậu cả Mộ là thần tượng của bọn họ, mọi người đương nhiên muốn làm cái gì đó cho cậu cả Mộ. Và cậu cả Mộ dính hôn với Cố Cơ Uyển, cũng không có khiến bọn họ mất không chế đến mức này! Nhưng các cô gái lại không giống, các nữ sinh bây giờ thật sự sắp mất khống chế rồi! Tất cả đều trách tiện nhân Cố Cơ Uyển đó, nếu như cô an phận thì thôi đi, nhưng cô bây giờ đang làm cái gì? Cô vậy mà thuê phòng với đàn ông khác trong khách sạn! Chuyện này, tuyệt đối không thể nhin! Lật tung đồ đạc một lượt, vẫn không tìm ra Cố Cơ Uyển, thậm chí ngay cả đồ của Cố Cơ Uyển cũng không tìm được. Mọi người tức đến đỏ mắt, trừng mắt với Mộ Hạo Phong. “Cố Cơ Uyển đi đâu rồi?” Bọn họ vây quanh Cố Hạo Phong, nhưng ai cũng không dám lại gần nửa bước. Trên người anh ta tỏa ra khí tức lạnh lẽo, sát lại gần, không biết có bị anh ta đánh chết hay không. Mặc dù mọi người chắc chắn anh ta không dám động thủ, nhưng, ai cũng không dám làm chim đầu đàn. Có người đột nhiên hô lên: “Cố Cơ Uyển nhất định nhận được tin tức, trốn rồi! Mọi người mau chóng chặn khách sạn lại, quyết đối không thể để cô ta trốn ra ngoài!”

CHƯƠNG 100: MẤY NGƯỜI NÀY, ĐIÊN HẾT RỒI

CHƯƠNG 100: MẤY NGƯỜI NÀY, ĐIÊN HẾT RỒI

“Đúng, trong khách sạn không có, nhất định biết chúng ta đang chặn cô ta, cho nên chạy rồi!”

Các cô gái lập tức phản ứng lại, một đám người cấp tốc rời khỏi phòng, đi ra bên ngoài.

“Các chị em, đợi lát nữa tìm được cô ta, lột sạch quần áo của cô ta dẫn về đây, chụp ảnh cô ta thuê phòng tung ra ngoài!”

“Được, đồ xấu xí đó, lột sạch quần áo cô ta, bức chết cô ta”

Mộ Hạo Phong đột nhiên đứng dậy, Đàm Kiệt vội vàng kéo anh ta lại.

“Hạo Phong, đừng xúc động, cậu bây giờ đuổi theo, không phải nói cho mọi người, Uyển Uyển thật sự ở trong khách sạn sao?”

Mộ Hạo Phong không lên tiếng, nhưng, toàn thân lạnh lẽo u ám khiến người ta sợ hãi.

Đàm Kiệt đương nhiên biết, trong lòng anh ta đang lo lắng.

Mấy người đó thực sự điên cuồng, nếu như bắt được Uyển Uyển, thật sự lột sạch quần áo để chụp ảnh.

Khi con gái độc ác thì đàn ông không ra gì.

“Cậu ở lại đây, nhất định không được ra ngoài, tôi đi xem thử, có tình hình gì tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu, sau đó cậu hãy đến cứu người.”

Thực sự không được cho dù động thủ, cũng không thể để Uyển Uyển thật sự bị mấy nữ sinh đó hãm hại.

Nhưng bây giờ, trước khi bọn họ còn chưa tìm được Uyển Uyển, không thể làm loạn thế trận của mình.

Mộ Hạo Phong vừa tức vừa lo lắng, nhưng bây giờ, thật sự bất lực.

Anh ta không phải Mộ Tu Kiệt, lúc này muốn bảo vệ Cố Cơ Uyển, hoàn toàn danh không chính ngôn không thuận!

Trừ phi, Mộ Tu Kiệt đích thân đến!

Cậu cả Mộ...

Đàm Kiệt vừa ra ngoài, Mộ Hạo Phong lập tức rút điện thoại ra.

Mặc dù, rất không muốn tìm người đàn ông đó, nhưng, bây giờ đã không có sự lựa chọn nào cả.

Sự tình, quá gian nan rồi!

Nhưng anh ta ấn số điện thoại của Lâm Duệ, Lâm Duệ mãi không nghe máy.

Thời khắc mấu chốt như vậy, lại không liên lạc được!

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp vốn định đi xuống tầng 1, xem tình hình lên lút rời khỏi.

Không ngờ, cửa trước khách sạn không những bị chặn, cửa sau cũng bị một vài người chặn lại.

Nhìn dáng vẻ, mấy người này cũng làm tốt phòng bị, hôm nay, quyết không cho phép bọn họ rời khỏi.

“Uyển Uyển, bây giờ phải làm sao?” Từ tầng 1 trở lại tầng hai, nghe động tĩnh bên dưới, Tô Tử Lạp dọa sợ rồi.

“Tiếp tục xem thử còn có đường ra nào khác không.”

Cố Cơ Uyển mặc dù bề ngoài trông khá bình tĩnh, nhưng, góc khuất cũng đang toát mồ hôi.

Loại chuyện này, thật sự rất nguy hiểm.

Mấy người đó giống như thay cậu cả Mộ đến trừng phạt cô, nhưng trên thực tế, sự tình không có chút liên quan đến bọn họ.

Nhưng nếu như thật sự bị bọn họ bắt được, thì sợ rằng mấy nữ sinh điên cuồng đó, sẽ làm ra chuyện xé quần áo để chụp ảnh.

Loại tin này còn thiếu sao? Đầu năm nay, tạo ra chút tin tức sai lệch gì đó, quả thực quá nguy hiểm rồi!

Cho dù đến lúc đó cô thật sự bị mấy người đó hại thảm rồi, ảnh tung lên mạng, còn có thể nói là bắt tại trận, quần

áo là cô tự cởi.

Tóm lại, nói không rõ ràng, bị bắt, thì xong đời!

“Uyển Uyển, bọn họ tìm từng tầng một, thì phải làm sao?”

Tô Tử Lạp sắp bị dọa đến phát điên rồi, trước nay chưa từng trải qua cảnh tượng đáng sợ như vậy, thực sự bị dọa sợ rồi!

“Đi xem thử có chỗ nào có thể trốn thoát được hay không.”

“Chỗ này đã là tầng 5, chạy thế nào, lẽ nào muốn nhảy lầu?”

Vừa nghĩ đến cảnh tượng lúc đó mình tự sát, Cổ Cơ Uyển thiếu chút nữa không chống đỡ được, chân của Tô Tử Lạp mềm nhũn ra, còn nhảy thế nào?

Tầng năm, nhảy xuống sẽ chết người!

Chứ đừng nói, mấy người đó còn đang đi tìm, mà bọn họ, chỉ có thể tiếp tục đi lên.

Có mấy phòng có người ở, mấy người đó còn không dám làm loạn, nhưng cứ tiếp tục như thế, các cô chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Mấy phòng đó đều khóa cả rồi, muốn vào đó trốn cũng không được.”

Nhà vệ sinh gì đó, căn bản không nắp được, một đám nữ sinh xông vào, bắt được người sợ rằng trực tiếp bị đánh chết!

“Uyển Uyển, bọn họ sắp lên đến rồi!” Tô Tử Lạp thiếu chút nữa kêu lên.

Cổ Cơ Uyển thực sự hết cách, kéo chân tay đang nhũn của Tô Tử Lạp, tiếp tục đi lên tầng trên.

“Bóng dáng vừa rồi có phải là Cổ Cơ Uyển không?” Phía dưới, đột nhiên có người hô to.

Cô Cơ Uyển nhú mào, muốn tiếp tục đi lên, hai chân của Tô Tử Lạp nhũn ra, thiếu chút nữa ngồi bệt trên đất.

“Đi mau! Không kịp rồi!” Cổ Cơ Uyển kéo cô ta đi lên.

Tô Tử Lạp cắn răng, cho dù chân không có sức, cũng chỉ có thể cố gắng leo lên.

Nhưng, động tĩnh bên dưới càng lúc càng lớn, bọn họ đang ở bên dưới cầu thang đuổi lên.

Còn một nhóm đi từ cầu thang bên phía hành lang khác, muốn chặn các cô ở hai đầu!

Và nhóm thứ 3, trực tiếp đi thang máy lên hai tầng trên cùng, chuẩn bị từ trên xuống dưới bắt các cô.

“Bắt được lột sạch quần áo của tiện nhân đó, hung hăng đánh cô ta một trận.” Mấy nữ sinh vừa sốt ruột vừa hưng phấn.

Nam sinh càng không cần phải nói, hoàn toàn chính là xem náo nhiệt.

Dù sao cũng không cần bản thân động thủ, chỉ cần nhìn đồ xấu xí Cổ Cơ Uyển bị lột sạch, bị đánh, bị chụp ảnh đưa lên mạng, nghĩ thôi cũng cảm thấy vui rồi.

Tô Tử Lạp đột nhiên dùng sức đẩy Cổ Cơ Uyển một cái: “Cậu đi trước, tớ cản bọn họ, đi mau ”

“Không được! Tớ không thể bỏ cậu lại!”

Bọn họ không tìm được cô, nhất định sẽ đánh Tô Tử Lạp một trận, mấy người này, đã điên hết cả rồi!

“Không kịp nữa rồi!” Vừa rồi tay chân của Tô Tử Lạp còn mềm nhũn, lúc này cũng không biết lấy đâu ra sức lực, kéo Cổ Cơ Uyển đi ra hành lang.

“Xem thử chỗ nào có thể đi, mau! Tớ cản bọn họ!”

Cô đứng ở đầu hành lang, vội nói: “Đi mau!”

Vừa rồi không có nghe thấy sao? Mấy nữ sinh đó nói, muốn lột đồ đánh Uyển Uyển một trận!

Nếu như Cổ Cơ Uyển thật sự bị bọn họ bắt được ở đây, bị lột hết quần áo, khả năng này thật sự sẽ xảy ra.

Nếu như loại ảnh đó của Uyển Uyển đi tung lên mạng, cô còn muốn sống tiếp nữa sao?

Và cô – Tô Tử Lạp, cùng lắm chỉ bị đánh một trận mà thôi.

Cô không phải vị hôn thê của cậu cả Mô, cũng không có gì phải sợ, mấy người này sẽ không dám lột quần áo của cô ra.

Cổ Cơ Uyển liếc nhìn cô ta, nghe thấy động tĩnh bên kia cầu thang càng lúc càng lớn, cô cắn răng, xoay người đi.

Cho dù biết rõ, đi xuyên qua hành lang cũng không thể trốn thoát, nhưng bây giờ, đã không còn cách nào khác!

Tô Tử Lạp đứng ở đầu hành lang, thật ra đã sợ hãi đến tay chân đều run rẩy rồi.

Nhưng, cô không thể lùi bước, vì Uyển Uyển, cho dù bị đánh chết, cũng phải canh ở đây!

Đột nhiên, đằng sau ập đến luồng gió lạnh.

Tô Tử Lạp bị dọa giật mình, đang muốn quay đầu, lại không biết bị ai bịt miệng lại.

“Ưm ưm...” Sức của người đó quá lớn, Tô Tử Lạp ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, người bị kéo đi, đột nhiên bị kéo vào trong một căn phòng.

Cạch một tiếng cửa phòng bị đóng lại, trong nháy mắt cắt đứt những ồn ào bên ngoài...

Cố Cơ Uyển căn bản không biết bên phía Tô Tử Lạp như thế nào rồi, cô chỉ có thể cố gắng đi về phía hành lang khác.

Chỗ đó có một cửa sổ, nếu như... trèo cửa sổ...

Nhưng nơi này là tầng 6, sơ xảy ngã xuống... thực sự không dám nghĩ nữa.

Nhưng, cô không có lựa chọn nào khác.

Khi sắp đi đến cuối hành lang, đột nhiên, đầu cầu thang bên đó truyền đến tiếng ồn ào!

Đáng chết! Cầu thang bên này bọn họ cũng lên đến rồi!

Cô nếu đi đến cửa sổ bên đó, đã không kịp nữa, phải làm sao đây?

Tiếng ồn ào ở cầu thang càng lúc càng lớn, ngón tay của Cố Cơ Uyển lạnh ngắt, động tĩnh bên đó rõ ràng cũng cực kỳ lớn.

Bọn họ, sắp lên đến rồi!

Cạch một tiếng, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, một bóng người cao to sải bước đi ra.

“Anh...” Cố Cơ Uyển trợn trừng hai mắt, còn chưa kịp phản ứng lại, người đó đã ôm cô lên, sải bước đi vào trong phòng.

CHƯƠNG 101: NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRÊN GIƯỜNG

CHƯƠNG 101: NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRÊN GIƯỜNG

“Cố Cơ Uyển đâu? Ban nãy rõ ràng đã nhìn thấy cô ta lên tầng rồi mà!”

“Lẽ nào ở trong những phòng khác sao? Chắc chắn cô ta vẫn còn ở đây!”

“Không thể để cô ta chạy mất! Đi xem danh sách đăng kí phòng của khách sạn, những phòng còn trống, lục tung hết lên một lượt!”

“Nhưng mà, có sợ... không hợp pháp không?”

“À tiện nhân đó ngoại tình, có lỗi với cậu chủ Mộ, ai bắt được cô ta, đưa đến chỗ cậu ấy, sẽ được lập công!”

“Đúng vậy! Mau đi đi!”

Đám người đó thật sự muốn đi lục tung máy tính của khách sạn lên, tìm danh sách đăng kí phòng.

Đột nhiên có người thấp giọng nói: “Phòng này không khóa ”

Lập tức, mười mấy người chạy qua đó, còn có hơn chục người ở phía sau nữa.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, mọi người ồ vào!

“Cố Cơ Uyển, rút ra đây!”

Tội này không thể trách mọi người, tuy là xâm nhập phi pháp, nhưng chỉ cần mọi người cùng nhau xông lên thì sẽ không sợ bị trừng phạt.

Nếu như Cố Cơ Uyển thật sự trốn ở trong đó thì hay rồi!

Lần này, phải chinh đồn ả xấu xí muốn độc chiếm cậu chủ Mộ này!

Trên chiếc giường lớn của căn phòng, có hai người đang quần lấy nhau.

Sau khi mọi người bước vào, động tác của hai người đó ngừng lại, người đàn ông trên giường ngồi dậy, nhìn đám người xông vào.

Đẹp trai thật đó!

Đẹp trai đến mức khiến người ta muốn nghẹt thở!

Đẹp trai đến mức khiến bọn họ phải hít sâu một hơi, không khỏi kinh ngạc.

Cô gái dẫn đầu ôm ngực, trừng lớn mắt nhìn người đàn ông áo quần không chỉnh tề trên giường, kinh ngạc đến mức quên cả việc phản ứng.

Nhưng mà, tại sao trên giường của người đàn ông ấy còn có một người phụ nữ?

Là ả tiện nhân nào lại dám trèo lên giường của một người đàn ông siêu đẹp trai như vậy? Có phải không muốn sống nữa hay không!

Người phụ nữ trên giường cuối cùng cũng ngồi dậy, đưa tay ra, khép lại cái áo choàng tắm hơi mở của người đàn ông.

Gương mặt của cô, vô tình lộ ra khi kéo áo cho người đàn ông.

Cố Cơ Uyển! Hóa ra là cô ả xấu xí mà bọn họ vẫn luôn tìm kiếm nhưng không thể tìm ra!

“Tiện nhân! Quả nhiên là cô ở khách sạn để quyến rũ đàn ông!”

Cho dù không phải Mộ Hạo Phong, nhưng chỉ cần đó là đàn ông là được!

Cô gái dẫn đầu lập tức lấy điện thoại ra, chuẩn bị chụp ảnh bọn họ.

Chứng cứ xác thực, lần này, xem ả tiện nhân Cố Cơ Uyển còn chối cãi như thế nào được nữa?

Ở riêng với đàn ông trong khách sạn, tin tức hot hit này sẽ hay ho lắm đây!

“Đợi, đợi một chút.” Cô gái đi cùng khẽ kéo tay cô ta, nhỏ giọng nói: “Anh ấy không phải... không phải cậu chủ Mộ sao?”

Ở Bắc Lăng, rất nhiều người biết Mộ Tu Kiệt, anh là một nhân vật mà nhà nhà đều biết, gần như là không có ai chưa nghe qua ba chữ “Mộ Tu Kiệt” này cả.

Nhưng mà, bởi vì cậu chủ Mộ không thích lên các trang bìa tạp chí nên những người thật sự gặp được anh không nhiều.

Tuy nhiên kiểu gì cũng sẽ có một vài người có thể nhận ra anh.

“Anh ấy... đúng là cậu chủ Mộ !”

Ba chữ “cậu chủ Mộ” này, khiến cô gái dẫn đầu cảm thấy run rẩy, “bộp” một tiếng, điện thoại rơi xuống đất.

“Sao... sao có thể? Sao có thể là... cậu chủ Mộ được? Sao có thể?”

Cố Cơ Uyển đến khách sạn thuê phòng, đối tượng lại là cậu chủ Mộ?

Mộ Tu Kiệt lại ở khách sạn hạng hai như vậy sao? Sao có thể chứ?

“Có lẽ nào... có lẽ nào... chỉ trông giống cậu chủ Mộ hay không...”

Không thể nào, khách sạn mà cậu chủ Mộ ở, chắc chắn không thể là những nơi như vậy được, như vậy thì đúng là làm nhor nhuốc cơ thể thần thánh của anh mà!

“Cậu chủ!” Bên ngoài, đột nhiên có hơn chục vệ sĩ tiến vào.

Từng người một đều mặc vest đen, vừa nhìn đã biết là người từng trải qua huấn luyện.

Bọn họ gọi anh là cậu chủ! Anh ấy đúng là cậu chủ Mộ ! Hàng thật giá thật!

Trời ạ! Sao lại như vậy chứ? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hơn ba mươi người, ai nấy đều ngơ ra!

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lạnh lùng đến mức khiến không khí xung quanh đóng băng lại, anh lướt qua mười mấy người đứng phía trước.

Anh mím đôi môi mỏng lại, giọng nói nhàn nhạt, nhưng lại khiến người ta vô cùng kinh hãi.

“Tôi và vợ tương lai của tôi ở khách sạn nghỉ ngơi, mấy người như vậy là có ý gì?”

Lời này đã dọa cho đám người kia mềm nhũn chân, có hai người đã ngã phịch xuống đất.

“Cậu, cậu chủ Mộ, bọn họ nói... nói Cố Cơ Uyển ... thuê, thuê... phòng... ở chung với đàn... đàn ông...”

Nhưng lúc này, người đàn ông ở cùng với Cố Cơ Uyển, rõ ràng là chính cậu chủ Mộ.

Người ta đã đính hôn đang hoàng, cho dù có đến khách sạn cùng nhau, thì có sao chứ?

Mộ Tu Kiệt đã mất hết kiên nhẫn, anh lạnh lùng nhìn đám người bên ngoài.

Tân Nhất vừa đưa hơn hai mươi người tiến vào, thấp giọng nói: “Cảnh sát đã đến rồi, chúng tôi sẽ phối hợp với bọn họ, đưa hết đám người này về.”

Đưa, đưa về? Đưa về là sao chứ? Lẽ nào, muốn đưa bọn họ về cục cảnh sát sao?

Nhưng mà... nhưng mà bọn họ chỉ đến để xem trò vui thôi mà, lẽ nào xem trò vui cũng là phạm pháp sao?

“Không, không liên quan đến chúng tôi...”

Hai người còn chưa kịp bước vào phòng, lập tức trốn chạy.

Nhưng... hai người này vừa định chạy ra ngoài, ngay lập tức đã bị Tân Nhất dùng một tay kéo lại.

Hai người ngã xuống đất, lập tức khóc lóc: “Chúng tôi là sinh viên, mấy người dựa vào đâu mà đánh người chứ? Tôi muốn kiện mấy người!”

“Được, cho cậu cơ hội đi kiện.”

Người đàn ông trên giường ung dung bước xuống, khí chất cao quý lập tức khiến mỗi người ở đây đều kinh ngạc.

“Có điều, cũng phải đợi sau khi mấy đứa đến cục cảnh sát, được bảo lãnh ra rồi nói.”

“Chúng tôi không làm gì cả, chúng tôi...”

“Xâm nhập bất hợp pháp, chỉ riêng chuyện này thôi cũng đủ để mấy đứa ở trong đấy hồi cải một thời gian rồi.”

Mộ Tu Kiệt nhìn bọn họ, gương mặt vô cảm: “Còn về hồ sơ của mấy đứa, yên tâm, nhất định sẽ có người ghi lại chi tiết, bất kể là một ngày hay mười lăm ngày, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện trong hồ sơ ”

“Đừng mà ” Có một cô gái đã khóc nức lên.

Nếu hồ sơ mà bị ghi lại những việc như vậy, sau này ra ngoài kia, sao họ có thể tìm việc được chứ?

Đừng nói là công ty lớn, cho dù là một xí nghiệp nhỏ thôi, cũng không muốn nhận người có tiền án tiền sự.

Tân Nhất bước lên phía trước một bước, thấp giọng nói: “Lúc mấy đứa làm chuyện này, sao không nghĩ xem, đối phương có muốn hay không?”

Chuyện gì cũng tuân theo quy luật nhân quả mà thôi!

Ban này đám người này xem náo nhiệt, đuổi theo mợ chủ, không phải rất vui đấy sao?

Nếu như bọn họ đến chậm một bước, có phải mợ chủ sẽ bị bọn họ ép đến mức nhảy lầu, hoặc là, bị người ta lột đồ ra chụp ảnh hay không?

Bọn họ liệu có từng nghĩ đến, như vậy sẽ hủy hoại cả đời người khác hay chưa?

Đều là những người mười chín hai mươi tuổi rồi, đều đã trưởng thành cả rồi.

Người trưởng thành làm việc, lại không có đầu óc như vậy sao?

Nếu như hôm nay không trừng trị nghiêm khắc, sau này, họ sẽ còn làm ra những chuyện đáng sợ hơn.

Không phải cứ là sinh viên thì có thể ngông cuồng không biết sợ hãi là gì như vậy đâu!

Hôm nay, bọn họ phải khiến cho đám sinh viên “ngây thơ thuần khiết” này hiểu được sâu sắc, sinh viên không phải cái cớ để chúng có thể tùy ý như vậy!

“Anh Mộ, chúng tôi có nhận được lời báo án...” Phía bên kia, một đám người tiến vào.

Tần Nhất nói: “Đúng vậy, chính là đám sinh viên này, xâm phạm bất hợp pháp...”

“Không, chúng tôi chỉ đi ngang qua mà thôi!”

“Tôi chỉ muốn xem trò vui mà thôi.”

“Tôi không làm gì cả, tha cho tôi đi mà!”

“Là mấy người đó, là mấy người đó sai khiến...”

Một đám người khốc lóc bị đưa đi, cho đến khi cửa bị đóng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh, Cô Cơ Uyển mới nhắm mắt, thở phào một hơi.

Ban này, cô gần như sắp tuyệt vọng.

Nhưng mà, Mộ Tu Kiệt... sao anh lại ở đây?

CHƯƠNG 102: KHÔNG CHO PHÉP ĐỘNG ĐẬY LINH TINH

CHƯƠNG 102: KHÔNG CHO PHÉP ĐỘNG ĐẬY LINH TINH

Mộ Tu Kiệt quay lưng lại với chiếc giường, cởi áo choàng tắm xuống.

Động tác thay quần áo của anh vô cùng nhã nhặn trước mặt cô gái trên giường.

Đây cũng là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển cảm nhận được, việc mặc quần áo đơn giản như vậy mà có người lại có thể làm nó vô cùng hoàn hảo!

Anh không cố ý thể hiện điều gì, chỉ là mặc quần áo một cách đơn giản nhất, cài cúc áo, thậm chí đến việc mặc quần tây không ai có thể mặc được một cách nhã nhặn, mà anh có thể làm được!

Bóng lưng của anh, bóng lưng hình tam giác, vòng eo không chút mỡ thừa, quả đúng là hoàn hảo!

Thật sự rất đẹp trai, rất mê người.

Vào giây phút Mộ Tu Kiệt quay đầu lại, Cố Cơ Uyển hoảng loạn cúi đầu xuống, không dám nhìn tiếp nữa. Nếu nhìn tiếp nữa, sẽ bị anh cười mất.

“Cảm giác ngoại tình thế nào?” Người đàn ông đã thay quần áo xong, quay đầu hỏi cô.

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Vốn có một đồng lời muốn phản bác, nhưng sau khi hai đôi mắt chạm phải nhau, đến một chữ cô cũng không thể nói ra được.

Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Tôi không hổ thẹn với lòng mình”

Hơn nữa, hôm nay không phải anh đã tìm Mộ Hạo Phong rồi sao?

Nếu như có thể tìm được đến cả đây, thì anh nên biết lí do Hạo Phong và Đàm Kiệt ở khách sạn chứ.

Trước nay bốn người họ vẫn luôn thích ở cùng nhau, bất kể là làm bất cứ chuyện gì, vậy thì cô và Tô Tử Lạp đến khách sạn để gặp Hạo Phong thì có gì đáng để tò mò đâu cơ chứ?

Anh cũng không phải là không biết, tối hôm qua vì cứu cô mà Hạo Phong đã bị thương...

Đợi đã, Tử Lạp?

Sắc mặt Cố Cơ Uyển thay đổi, lập tức kéo chăn ra, bước xuống giường.

“Tôi không biết còn bao nhiêu người vẫn đang ở lại đây, bây giờ cô chắc chắn muốn ra ngoài chứ?”

Đám sinh viên kia quả thực rất điên cuồng, nơi này chỉ có hơn ba mươi người, tầng dưới và các tầng khác, phía trước và phía sau khách sạn, không biết còn có bao nhiêu người nữa.

Tuy nói mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng mà, khó tránh sẽ không có ai làm ồn chuyện lên.

“Nhưng mà, ban này Tử Lạp...”

“Chỉ dựa vào cô gái đó thì có thể ngăn cản giúp cô được cái gì chứ?” Mộ Tu Kiệt lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Có điều, Tô Tử Lạp yếu đuối như vậy, lại còn dám vì cô mà kéo dài thời gian, một mình chặn ở đầu hành lang, đúng là có khiến anh hơi bất ngờ.

Cô gái đó, cũng xem như có vài phần thật lòng với Cố Cơ Uyển.

Trên thực tế, nếu như Mộ Tu Kiệt bằng lòng muốn thừa nhận, bất kể là Tô Tử Lạp hay Đàm Kiệt, hay là cả Mộ Hạo Phong, đều vô cùng chân thành với Cố Cơ Uyển.

Bốn người này, vì đối phương, đến mạng của mình cũng có thể từ bỏ.

Nhưng mà, cậu chủ Mộc kiều ngạo lúc này không muốn thừa nhận chuyện vô vị đó!

Cố Cơ Uyển bình tĩnh, nghĩ một lúc, ban này bên ngoài hình như thật sự không có động tĩnh gì quá lớn.

Vậy thì, Tử Lạp đi đâu rồi?

“Vậy người của anh cứu cô ấy rồi?” Cô nhìn Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, người đàn ông này, những lúc không muốn nói chuyện, hỏi đến rách miệng cũng sẽ không có kết quả.

Cô chỉnh đốn lại quần áo của mình, định ra ngoài.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên giữ lấy tay cô lại, nhúu mày thấp giọng nói: “Tôi nói rồi, bây giờ không được phép ra ngoài.”

“Tôi phải đi tìm Tử Lạp.” Anh không trả lời, cô chỉ có thể tự mình đi tìm đáp án mà thôi.

Mộ Tu Kiệt híp mắt lại, người phụ nữ này, rõ ràng muốn thử thách tính nhẫn nại của anh đây mà.

Nếu như đối lại là người khác, đừng nói là lãng phí hết sức lực và thời gian vì cô, chỉ cần nhìn không thuận mắt thôi, có lẽ anh cũng sẽ ném xuống sông cho cá ăn rồi.

Vậy mà người phụ nữ này! Rõ ràng không muốn để ý đến cô, nhưng sau khi biết được tin tức có người muốn đến khách sạn chặn đường cô, anh đã đến đây ngay lập tức!

Còn cô, lại không chút cảm kích nào!

“Lâm Duệ đang ở ngoài kia, người bạn của cô có thể có chuyện gì được chứ?” Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, buông tay cô ra.

Cố Cơ Uyển có chút sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông tỏa ra hơi thở lạnh lùng, đi đến phía bên tủ rượu lấy một chai khui ra.

“Anh đừng uống rượu, ban ngày ban mặt, lỡ như lát nữa còn phải lái xe...”

“Quan tâm tôi?” Anh đặt bình rượu xuống bàn, nhưng lại không thả lỏng tay ra, chỉ quay đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Cố Cơ Uyển nhếch mép: “Tôi chỉ không muốn tối nay lại thấy mấy dòng chữ cậu chủ Mộ say rượu lái xe trên báo mà thôi.”

Bây giờ biết Tử Lạp ở cùng Lâm Duệ, cô có thể yên tâm rồi.

Tuy bình thường khi bị bắt nạt Lâm Duệ luôn tỏ vẻ đáng thương, nhưng trên thực tế, cũng chỉ có cậu chủ Mộ có thể bắt nạt anh mà thôi.

Lâm Duệ làm việc, Cố Cơ Uyển rất yên tâm.

Người bên cạnh cậu chủ Mộ, không có ai vô dụng cả.

Có điều, hiện tại, tạm thời không thể ra ngoài, trong phòng lại chỉ có hai người bọn họ...

Sao cô lại đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng có chút kì lạ nhỉ?

Cố Cơ Uyển có chút bất an, chân chừ một lúc, mới đi về phía sofa.

Rõ ràng điều hòa vẫn đang mở rất thấp, sao cô lại càng ngày càng cảm thấy, nhiệt độ trong phòng có chút... tăng cao nhỉ?

Tử Lạp và Lâm Duệ, bây giờ đang làm gì?

Tô Tử Lạp quả thực bị Lâm Duệ kéo vào trong phòng, còn về đang làm gì hả?

Thật ra, bọn họ chẳng làm gì cả, chỉ là đứng ở phía sau cửa, nghe động tĩnh bên ngoài mà thôi.

Người con gái trong lòng vẫn luôn giãy giụa, Lâm Duệ chỉ có thể chặn miệng cô lại, giữ chặt cô dưới người anh.

Lúc động tĩnh bên ngoài trở nên ồn ào, Tô Tử Lạp càng giãy giụa mạnh hơn.

Lâm Duệ thấp giọng không vui nói: “Đừng động, có cậu chủ ở đó, không ai có thể làm tổn thương đến vợ chủ đâu.”

Cậu chủ... vợ chủ?

Tô Tử Lạp trừng mắt, lẽ nào, là cậu chủ Mộ đến rồi?

Giọng nói của người đàn ông này rất quen thuộc, hình như ngày hôm đó ở trên đảo, người cứu cô lên bờ là Lâm Duệ?

Âm thanh ồn ào bên ngoài ngày càng lớn, Tô Tử Lạp không dám phát ra tiếng động nào nữa, tập trung tinh thần để lắng nghe, chỉ sợ Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện gì đó.

Hai người càng ngày càng yên tĩnh, mãi cho đến khi động tĩnh bên ngoài dần dần lắng xuống.

Tô Tử Lạp thở phào một hơi, nghe thấy những tiếng nói này, hình như là đám sinh viên kia bị đưa đi.

Đám người họ ai nấy cũng đều đang khóc, đang cầu xin, nhưng mà, cuối cùng vẫn bị đưa đi!

Tô Tử Lạp cảm thấy được hả giận, bọn họ có gì đáng để khóc đâu cơ chứ?

Nếu như không phải người của cậu chủ Mộ đến, lúc này, nếu Lạp Lạp rơi vào trong tay bọn họ, kết cục không biết sẽ thế nào!

Còn khóc nữa! Đều là một đám ác độc, lúc này, chỉ là ác giả ác báo mà thôi!
Cô ấy đã yên tâm nên giầy dựa muốn thoát ra, nhưng lại cảm thấy nơi mình tiếp xúc có gì không đúng lắm.
Miệng vẫn luôn bị Lâm Duệ che đi, không thể nói gì, nhưng vừa cúi đầu, Tô Tử Lạp đã bị dọa đến mức suýt ngất đi.
“Ừm ừm...” Cô bắt đầu giầy giụa trở lại, không cần thận, lại động vào cơ thể của Lâm Duệ.
Lâm Duệ nhúu mày, cô nhóc này sao lại nghịch ngợm như vậy chứ
Anh thấp giọng nói: “Đừng động đây lung tung, người bên ngoài vẫn chưa đi xa đâu”
Để tránh có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cứ đợi đám sinh viên kia được đưa đi hết rồi nói.
Hưởng chị, trong cái khách sạn này còn có bao nhiêu sinh viên được sắp xếp đến để chụp ảnh, ai biết được chứ?
Không ngờ, lúc này Tô Tử Lạp lại không hề nghe lời, thậm chí, cô vẫn tiếp tục giầy giụa.
Lâm Duệ có chút bực bội, một cô gái, cứ nhúc nhích qua nhúc nhích lại trong lòng anh là có ý gì chứ?
Không biết điều này đối với một người đàn ông mà nói là hành động quyến rũ sao?
“Ừm ừm...” Tô Tử Lạp dùng hai tay giữ lấy tay Lâm Duệ, dốc hết sức kéo tay của anh ra khỏi cơ thể cô.
Lâm Duệ mất hết kiên nhẫn: “Còn giầy giụa nữa, tôi sẽ...”
Cúi đầu nhìn xuống vị trí mà bàn tay mình đang đặt vào, lời nói của anh ngừng lại, lập tức, có một cảm giác kì lạ.
Anh đang nắm cái gì vậy?
Anh thật sự không cố ý, ban nãy anh không hề chú ý đến!
Có điều, mềm mềm, lại đàn hồi...
Cảm giác ở tay, cũng rất thoải mái.
Vô thức, ánh mắt anh tối đi, năm ngón tay khẽ căng lại, khẽ nắm chặt...

CHƯƠNG 103: LẦN SAU, ĐÁNH GẦY CHÂN CỦA ANH TA

CHƯƠNG 103: LẦN SAU, ĐÁNH GẦY CHÂN CỦA ANH TA

“Ừm...” Tô Tử Lạp trừng lớn mắt, ánh mắt cô ửng đỏ, dường như sắp khóc.

Đốc sức đẩy cánh tay Lâm Duệ ra, nhưng mà, khoảng cách giữa sức mạnh của đàn ông và phụ nữ cách nhau rất lớn, điều này vô cùng rõ ràng.

Cô có đẩy như thế nào đi nữa thì anh vẫn không chút nhúc nhích.

Bên ngoài trở nên yên tĩnh hoàn toàn, Lâm Duệ cúi đầu nhìn xuống nơi tay mình đang đặt vào.

Hình như, có chút không nở buồng ra.

Có điều, cuối cùng anh vẫn thả cô ra.

Vừa được tự do, Tô Tử Lạp lập tức chạy ra khỏi lòng anh.

Mãi cho đến khi chạy vào trong một góc phòng, cô mới chỉ tay vào Lâm Duệ, sắc mặt tức đến đỏ ửng: “Anh... anh...”

“Tôi làm sao?” Lâm Duệ nhún vai, không cảm thấy mình có lỗi.

“Bản tính trời sinh của đàn ông mà thôi, chỗ nào mềm thì sờ chỗ đó, cũng chẳng phải cố ý”

Tô Tử Lạp bị thái độ của anh chọc cho tức chết, ban nãy... còn bóp cô một cái nữa, vậy mà dám nói không cố ý!

Cô muốn ra ngoài, Lâm Duệ lại nhàn nhạt nói: “Bây giờ ra ngoài, sẽ bị đám sinh viên đang ăn nấp nhìn thấy, rồi họ lại có chuyện nói.”

“Tôi không quan tâm.” Những lời nói vớ vẩn đó, có thể nói cô thành thế nào chứ?

“Cô không quan tâm, nhưng tôi không thể để cô liên lụy mợ chủ.” Lâm Duệ dứt hai tay vào túi, nhìn cô.

Dù thế nào cũng không thể để cô ấy rời đi lúc này được.

Tô Tử Lạp khề ngợ ra, lập tức dừng bước.

Nếu như mà liên lụy đến Uyển Uyển, đừng nói là ra ngoài, đến cả “hừ” một tiếng thôi cô ấy cũng không dám.

Nhưng mà, ở riêng trong phòng với người đàn ông này, cô nam quá nữ, vừa nghĩ đến ban nãy anh vô lễ với mình, cô ấy lại cảm thấy rất không thoải mái.

Lâm Duệ lại chẳng cảm thấy gì, chỉ có cô nhóc này từ đầu đến cuối mặt đều đỏ ửng, gương mặt mộc của cô, không ngờ cũng khá xinh đẹp.

“Như vậy không phải rất đẹp sao? Sao trước kia cứ phải bôi bôi trát trát lên mặt làm gì?”

Tô Tử Lạp xem như khá may mắn, sau khi lộ ra gương mặt mộc, có thể xứng với hai chữ “xinh đẹp”.

Mợ chủ nhà bọn họ thì không được may mắn như vậy.

Những lúc không trang điểm, người ta có thể nhìn thấy rõ tàn nhang trên gương mặt cô.

Rất là nhiều, quả thật... có chút không được đẹp mắt.

Cũng không biết sao cậu chủ có thể chịu đựng được gương mặt đó, đổi lại là anh, nhìn gương mặt đó quá lâu, e là đến bản năng đàn ông của anh cũng sẽ không thể sử dụng được.

Đương nhiên, lời này không thể nói ra được, dù gì cũng là người phụ nữ của cậu chủ, chỉ có thể tôn trọng, không thể sỉ nhục, kể cả ở trong lòng cũng không thể!

Phải nhớ kĩ!

Tô Tử Lạp không hề muốn nói chuyện với anh một chút nào, lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy bị đàn ông sàm sỡ.

Tuy anh đã cứu cô ấy hai lần, nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng ban nãy, cô ấy lại không biết tiếp tục ở cùng một chỗ với anh như thế nào.

Còn nói cái gì mà phản ứng bình thường của đàn ông! Hừ! Rõ ràng là giáo biện!

“Có phải bên ngoài đã yên tĩnh rồi không?” Cô ấy đứng sát vào cánh cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên

ngoài.

Dáng vẻ này, cong người dán lên tường, cẩn thận khẽ mở cánh cửa ra, lại không biết bản thân đáng yêu đến nhường nào.

Lâm Duệ bất giác đi đến phía sau cô ấy, cùng cô ấy nhìn ra ngoài: “Sao rồi? Đi hết rồi sao?”

“Hình như là đã đi hết rồi, không biết là còn có ai trốn ở góc nữa để đợi chụp ảnh nữa hay không.”

Ấn tượng của Tô Tử Lạp đối với đám người này vô cùng tệ, cô ấy không dám đảm bảo liệu bọn họ có trốn ở đâu đó, đợi chụp một số những bức ảnh vớ vẩn đăng lên mạng để vu khống hay không.

“Vậy sao? Vậy thì phải tiếp tục quan sát một lúc nữa mới có thể biết được ”

Lâm Duệ cúi đầu, nhìn cơ thể hai người đang dính sát vào nhau.

Cô nhóc này vì muốn tiếp tục quan sát, eo lại hơi cong xuống một chút nữa, khẽ thò một nửa đầu ra.

Lâm Duệ chỉ cảm thấy, cơ thể mềm mại này dính sát vào cơ thể anh, còn khẽ động chạm vào cơ thể anh, đúng là... có chút giãy vò.

Cánh tay của anh vô thức đặt lên eo cô ấy, khẽ nắm lấy.

Tư thế lúc này của hai người, rất dễ khiến người khác hiểu nhầm.

Anh vẫn luôn không biết bản thân mình cũng tồn tại một khía cạnh xấu xa như vậy, có điều, cảm giác này cũng khá tốt.

“Chắc là không còn ai nữa rồi.” Tô Tử Lạp thở phào một hơi, đang định đẩy cửa phòng ra.

Nhưng nghĩ một lúc, cô ấy lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, xúc cảm trên cơ thể rất không bình thường.

Hình như, bị thứ gì đó ép vào...

Quay đầu lại nhìn, Tô Tử Lạp lập tức kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy ra khỏi lòng Lâm Duệ.

Không ngờ eo của mình lại bị anh giữ chặt lấy, cô ấy vừa chạy, không những không thể chạy được, mà còn bị trượt chân ngã thẳng xuống đất.

Cánh tay đang giữ eo cô của Lâm Duệ lúc này lại trở thành điểm tựa duy nhất của Tô Tử Lạp.

Vì vậy, cô gái đen đầu là cô ấy đầu thì cúi xuống đất, chân thì lơ lửng trên không, loạng choạng rồi ngã xuống, tạo thành một cảnh tượng rất khó nói.

“Hai người đang làm gì vậy?” Cổ Cơ Uyển nhìn hai người, ngơ ra hỏi.

Ban này thực ra cô cũng để ý đến động tĩnh bên ngoài, nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tô Tử Lạp, mới lập tức chạy về phía này.

Không ngờ sau khi chạy ra, lại nhìn thấy cảnh tượng đầu Tô Tử Lạp chúi xuống đất, mông... chống lên trên, ngã xuống trước mặt Lâm Duệ?

Còn hai tay Lâm Duệ lại đang giữ lấy eo Tô Tử Lạp, tư thế này...

Mẹ ơi! Cay mắt quá đi!

Mộ Tu Kiệt nhân nhả đi phía sau cô, nhìn thấy động tác của Tô Tử Lạp và Lâm Duệ, anh cũng chẳng để ý lắm.

Có điều, tư thế này...

Đôi mắt sắc bén của anh nhìn vào tấm lưng của Cổ Cơ Uyển, dần dần, di chuyển xuống phía dưới.

Tư thế này, anh chưa từng thử qua, có lẽ...

Cổ Cơ Uyển chỉ cảm thấy một trận không khí lạnh phía sau lưng mình, cô quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm vào mình, đôi mắt giống hệt như đôi mắt của con báo.

Cô cảm giác như mình đã trở thành con mồi, lúc nào cũng có thể bị con mãnh thú này ăn sạch sành sanh!

Ánh mắt đầy ham muốn chinh phục của Mộ Tu Kiệt, khiến cô không khỏi rét run.

Thật đó, rất đáng sợ! Rất đáng sợ!

Tô Tử Lạp không để gì mới đứng vững lại, Lâm Duệ đã thả cô ấy ra rồi.

Đối với chuyện làm ra tư không được đẹp mắt mà anh làm với cô ban này, anh dường như không quan tâm lắm.

Đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, gương mặt anh lại trở nên nghiêm túc.

Sự tà ác ban này, sớm đã biến mất không thấy.

Tô Tử Lạp đỏ ửng mặt, nhanh chóng trốn phía sau lưng Cổ Cơ Uyển, ngại đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, vĩnh viễn không ra ngoài gặp mặt người khác nữa.

“Cậu chủ, đám người đó chắc đã đi gần hết rồi, bây giờ anh có muốn trở về không?” Lâm Duệ hỏi.

“Mấy người... sao lại ở đây?” Cố Cơ Uyển nhìn anh.

Mộ Tu Kiệt không muốn trả lời câu hỏi của cô, chỉ có thể để Lâm Duệ trả lời.

Lâm Duệ nhìn cô khẽ cười đáp: “Trước đó cậu chủ ở đây dùng bữa trưa, nhưng đi được nửa đường thì nhận được tin nhắn, có người muốn đến khách sạn để chặn đường mợ chủ, vậy nên, cậu chủ đã đến đây.”

Màn anh hùng cứu mỹ nhân này, đủ để khiến cho mợ chủ cảm động một khoảng thời gian chứ?

“Anh... tới đây chỉ vì cứu tôi thôi sao?” Cố Cơ Uyển hơi híp mắt nhìn Mộ Tu Kiệt.

Thật ra chắc cô đã có thể đoán được nhất định là như vậy, nếu không, với thân phận của Mộ Tu Kiệt, sao anh có thể ở khách sạn hạng hai như vậy được?

Chỉ là, Mộ Tu Kiệt không muốn nói bất cứ điều gì cả, cô cũng không thể mặt dày mà cho rằng như vậy được.

Mộ Tu Kiệt chỉ “hừ” lạnh một tiếng, bước qua người cô.

Sau đó, anh còn ném lại một câu: “Lần sau còn đi khách sạn với người đàn ông khác, tôi sẽ chặt đứt chân của anh ta.”

“Tôi...” Cố Cơ Uyển cắn môi, trừng mắt nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh.

Biết rõ việc cô đến khách sạn với Mộ Hạo Phong là trong sáng, nói như vậy là sao chứ? Cố ý sao?

CHƯƠNG 104: OAN GIA NGỒ HẸP

CHƯƠNG 104: OAN GIA NGỒ HẸP

“Cậu chủ tìm bạn học Hạo Phong có việc chứ không có ác ý, nhưng lần này đuổi tới đây thật sự là vì mợ chủ.”

Lâm Duệ lịch sự cười đáp Cổ Cơ Uyển: “Khi đó, ngay cả cơm cậu chủ cũng không ăn, bỏ bữa đi luôn.”

Cô trộm nhìn Mộ Tu Kiệt, thấy anh đi cũng khá xa rồi, Lâm Duệ mới ghé sát vào Cổ Cơ Uyển, thấp giọng nói.

“Tôi đi theo cậu chủ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy anh ấy lo lắng vì bất kỳ chuyện gì cả, lần này đều là vì mợ chủ hết.”

“Cho nên, mợ chủ phải biết rằng, cậu chủ thực sự quan tâm đến cô, về nhà rồi cô đừng cẩu kinh với anh ấy nữa nhé.”

Thật ra, cậu chủ thật sự rất kiên nhẫn khi ở trước mặt mợ chủ, tính tình cũng dễ chịu hơn nhiều.

Mợ chủ là chưa biết, người bình thường mà chọc giận cậu chủ thì sẽ có hậu quả như thế nào thôi.

Cô... thật sự rất may mắn.

“Tôi đi đây, nhóc.” Lâm Duệ cúi đầu nhìn Tô Tử Lạp sau lưng Cổ Cơ Uyển, mỉm cười.

Tô Tử Lạp đột nhiên rùng mình, núp ở phía sau Cổ Cơ Uyển, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra.

Mãi đến khi Lâm Duệ đuổi theo Mộ Tu Kiệt, hai người đi vào thang máy, Tô Tử Lạp mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Hai người các cậu...” Cổ Cơ Uyển quay lại nhìn cô thắc mắc.

“Giữa tớ và anh ta chẳng xảy ra chuyện gì hết, Uyển, cậu đừng hiểu lầm!” Tô Tử Lạp lập tức phủ nhận.

“Bộ tớ có nói giữa hai người đã xảy ra chuyện gì sao?” Có điều trông dáng vẻ lo lắng và ngại ngùng này thì nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tô Tử Lạp cắn môi cúi gằm mặt, không nói một lời nhưng mặt thì đã đỏ bừng.

Kỳ thật cũng chẳng có chuyện gì xảy ra cả nhưng, cái tên đó đã cấu cô một cái, vừa rồi còn... Còn làm ra tư thế đó với cô ngay trước mặt Uyển và cậu chủ Mộ...

Trời ơi, chính cô còn cảm thấy nhảy sông Hoàng Hà cũng chẳng rửa sạch nữa là!

“Rốt cuộc, cậu có cùng anh ta...” Lúc xuống lầu, Cổ Cơ Uyển còn trộm cười nhìn cô ấy.

Tô Tử Lạp hung hăng trừng mắt với cô: “Không có! Tớ đã nói là không có rồi mà! Chuyện này, sau này không được phép nhắc lại nữa!”

Cá gã tên Lâm Duệ ấy sau này đừng gặp nữa thì tốt biết mấy!

Chuyện này cứ thế cho qua không được sao?

“Nhưng mặt cậu đỏ như vậy, lát nữa Đàm Kiệt cùng Hạo Phong nhất định sẽ hỏi.”

“Tớ... Tớ vì lo lắng cho cậu, chạy nhanh đến đây nên mới thở hổn hển và đỏ mặt.”

Tô Tử Lạp thật sự bị cô chọc cho muốn khóc, lời kéo cánh tay của cô lắc lắc: “Uyển dễ thương, đừng nói chuyện này nữa nhé, cũng đừng nhắc đến nó với Đàm Kiệt và Hạo Phong.”

Hôm nay đúng là một ngày xúi quẩy!

Thấy cô lo lắng đến mức mắt sắp đỏ hoe, Cổ Cơ Uyển mới thôi không giễu cợt nữa và gật đầu.

“Được thôi, không nói thì không nói.”

Tô Tử Lạp mới vừa thở dài một hơi nhẹ nhõm thì lại nghe Cổ Cơ Uyển nói: “Nhưng kỳ thực Lâm Duệ cũng không đến nỗi nào, về ngoài đẹp trai lại còn giàu nữa...”

Trợ lý đặc biệt bên cạnh cậu chủ nhà họ Mộ có thể nghèo được sao?

“Cổ Cơ Uyển!”

“Được rồi, được rồi, không nói nữa, thật đấy.” Ha, đúng là da mặt mỏng mà: “Có điều, cậu thật sự có thể suy nghĩ thêm về anh ấy.”

“Cổ...”

“Tối rồi, còn nói nữa sao?” Cổ Cơ Uyển trộm cười còn Tô Tử Lạp thì bất lực.

Bởi vì đã về đến phòng của Hạo Phong và Đàm Kiệt rồi.

Vừa rồi Đàm Kiệt biết người ở chung với Cổ Cơ Uyển chính là cậu Mộ nên lập tức quay lại.

Lúc này vẫn còn đang dọn dẹp đồng hồ loạn trong phòng.

Cổ Cơ Uyển cùng Tô Tử Lạp vừa mới bước vào đã thấy khắp nơi đều ngổn ngang, vô cùng lộn xộn.

“Đều là bọn họ làm?” Lại còn lật tung hành lý của Đàm Kiệt cùng Hạo Phong lên, trên mặt đất đều là quần áo!

Quá đáng quá rồi! Đúng là xem thường luật pháp mà!

“Bọn họ sẽ nhận được bài học thôi, không sao.” Hạo Phong nhìn Cổ Cơ Uyển: “Không sao đâu?”

Nhưng thật ra anh ta biết, có cậu Mộ ở đây thì Uyển nhất định sẽ không sao.

Anh ta hiểu rất rõ năng lực của người đàn ông ấy.

“Đúng là quá đáng, quần áo đều bẩn hết rồi.” Đàm Kiệt thu dọn một lúc cuối cùng bó tay.

Cứ thế ôm cả đồng hồ quần áo đặt lên ghế, chờ giặt xong rồi thu dọn luôn thế.

“Nhưng bây giờ phải làm sao?”

Tô Tử Lạp mân mê cái điện thoại một lúc, vẻ mặt uất ức: “Loại người như Dương Băng Băng mà lại có thể tẩy trắng!”

Còn các cô thì bị xem thành loại con gái hư hỏng tùy tiện vào khách sạn với đàn ông!

Tuy rằng không chụp được hình Cổ Cơ Uyển ở khách sạn với đàn ông nhưng rất nhiều người đều đang xì xào rằng họ tận mắt thấy họ vào đó.

Mẫu chốt ở chỗ, hình tượng của Dương Băng Băng bình thường tốt, lại xinh đẹp.

Còn các cô là người đối đầu với Dương Băng Băng nên hiển nhiên sẽ sắm vai phản diện.

Dư luận trên mạng đúng là rất đáng sợ, cho dù không chụp được ảnh thì mọi người cũng sẽ nói rất khó nghe.

Điều buồn cười nhất là bọn họ còn vu khống nhà tài trợ của Cổ Cơ Uyển vận dụng thế lực để ức hiếp sinh viên.

Nhưng lại không một ai muốn nói ra chân tướng, người nào cũng thà chết chứ không chịu thừa nhận nhà tài trợ đó chính là cậu Mộ.

Đương nhiên là vì trong suy nghĩ của bọn họ một cô gái xấu xí như Cổ Cơ Uyển sao có thể xứng đôi với cậu Mộ?

Bọn họ thà tin rằng người chống lưng Cổ Cơ Uyển là một lão già ghê tởm chứ không muốn đối diện với sự thật ấy.

“Thực nhảm chán!” Nhưng chết tiệt là ở chỗ chuyện vô vị này lại ảnh hưởng đến sinh hoạt ở trường của Uyển.

“Mấy kẻ đó thật sự không biết Dương Băng Băng là loại phụ nữ như thế nào sao?”

Tô Tử Lạp vừa chửi đồng vừa tức giận dậm chân: “Cô ta mới là loại con gái hư hỏng chuyên mời chào đàn ông, mấy người đó đều bị mờ mắt che kín mắt rồi hay sao mà thật giả cũng không phân biệt được thế!”

Nhưng Mộ Hạo Phong lại chỉ nhìn Cổ Cơ Uyển, biểu tình có chút quái dị.

“Hạo Phong, có phải cậu có gì muốn nói không?” Tô Tử Lạp nhanh chóng nhận ra chuyện khác lạ.

Mộ Hạo Phong im lặng một lát rồi mới nói: “Những người tối qua có chút quan hệ với Dương Băng Băng.”

Bởi vì không biết quay về trường sẽ còn gặp phải vấn đề gì nữa nên tối hôm đó, Cổ Cơ Uyển về thẳng biệt thự của Mộ Tu Kiệt.

May ở chỗ là, chi nhánh công ty của cậu Mộ xảy ra chút rắc rối nên cả đêm hôm đó anh đã rời khỏi Bắc Lăng.

Không phải đối mặt anh khi trở về nên Cổ Cơ Uyển thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn thấy phòng khách trống huơ trống hoác, cô ngẫu nhiên khó tránh khỏi sẽ có chút cảm giác cô đơn.

Tuy rằng còn có người làm và vệ sĩ nhưng về cơ bản thì họ và cô chẳng liên quan đến nhau.

Cô tắm rửa xong liền lên giường, thấy rèm cửa sổ phát phơ trong gió, tâm trạng cô lại bắt đầu có chút phức tạp.

Những lời Lâm Duệ đã nói hôm nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Anh ta nói, mình đã đi theo cậu Mộ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy anh ấy lo lắng đến thế, tất cả đều là vì cô.

Anh ta còn nói, cậu Mộ thật sự rất quan tâm đến cô...

Kiếp trước ở bên cạnh anh ta suốt năm năm trời nhưng cảm giác của anh ta đối với cô chỉ có chán chường và ghét bỏ.

Quan tâm ư? Nghĩ nhiều quá rồi!

Tại sao kiếp này, cậu Mộ lại biến thành một người khiến người ta nhìn không thấu chứ.

Cô trằn trọc suốt đêm vì khó ngủ.

Cho nên ngày hôm sau, ngoài tàn nhang ra trên mặt Cố Cơ Uyển còn có hai quầng thâm dưới mắt.

Vừa nhìn đã thấy còn xấu hơn cả lúc trước.

Tô Tử Lạp đã chờ cô ở chỗ hẹn từ sáng sớm, vừa mới bước vào liền có thể cảm nhận được vô số ánh mắt chán ghét và oán hận.

Chỉ là hôm qua có ba mươi mấy sinh viên gây rối đã bị bắt lại nên bây giờ mọi người dù có ghét cô gái xấu xí này đi nữa thì cũng không dám xằng bậy.

Hôm nay trùng hợp là ngày mà Ninh Đại cùng Giang Đại có tổ chức một buổi giao lưu học thuật giữa các sinh viên hàng đầu mà Dương Băng Băng chính là sinh viên có tên trong danh sách giao lưu.

Đúng là oan gia ngõ hẹp khi cô ta chạm mặt Cố Cơ Uyển trong sân trường.

CHƯƠNG 105: THIÊN TIÊN VÀ KHÙNG LONG

CHƯƠNG 105: THIÊN TIÊN VÀ KHÙNG LONG

Sau vụ nháo nhào “Hãm hại” cùng “Tự bôi nhọ”, đây là lần đầu tiên Dương Băng Băng xuất hiện trước mọi người.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc đen dài như suối tuôn, gương mặt cũng không trang điểm gì nhiều.

Tuy rằng vẫn chưa được trao cho danh hiệu hoa khôi Giang Đại nhưng, nhưng tuyệt đối có thể xưng là người đẹp mặt mộc.

Cô ta ôm tập vở trên tay, trông rất xinh đẹp khi đứng giữa một đám sinh viên xuất sắc.

Một vẻ đẹp diễm tĩnh, tao nhã và dịu dàng.

Hoàn toàn khớp với hình tượng nữ thần trong lòng các sinh viên nam cũng như hình tượng mà các sinh viên nữ một lòng hướng đến.

Một sinh viên tài sắc vẹn toàn như vậy hoàn toàn không cùng đẳng cấp với một người xấu ma chê quỷ hờn lại còn chẳng ra gì như Cố Cơ Uyển.

Lời đồn Giang Đại toàn người đẹp đúng là có thật.

Ngay cả sinh viên nam của Ninh Đại ngắm Dương Băng Băng xong nhìn sang Cố Cơ Uyển cũng đều lập tức cảm thấy hết ham muốn.

Mặc dù sinh viên nữ của Ninh Đại không phục nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của Cố Cơ Uyển dù không phục cũng hết cách.

Thiên tiên cùng khùng long thì so cái gì mà so?

“Uyển, chúng ta lên lớp thôi.” Tô Tử Lạp kéo tay Cố Cơ Uyển đi nhanh về phía giảng đường.

Cũng không biết có phải nhà họ Dương chuyên sinh ra hồ ly tinh hay không mà mấy cô con gái cô nào cũng đẹp!

Dương Băng Băng là cháu của Dương Hiểu Nha còn Cố Vị Y là con gái của Dương Hiểu Nha, kỳ thật đều là con cháu nhà họ Dương.

Dương Băng Băng đã xinh đẹp như vậy thì Cố Vị Y, người nghe đồn là xinh đẹp hơn cô ta liệu còn đẹp đến thế nào nữa, không cần nghĩ cũng biết.

Tô Tử Lạp không nghĩ là Cố Cơ Uyển xấu, thật ra, mắt mũi miệng của Uyển vô cùng đẹp.

Nhưng đáng tiếc là mặt tàn nhang nên có chút ảnh hưởng đến nhan sắc.

Xấu thì cũng chưa hẳn là xấu nhưng cũng không thể xem là đẹp được.

“Sao thế? Thấy người ta đẹp như vậy, nên cậu bức mình hả?”

Cố Cơ Uyển gõ nhẹ lên trán cô rồi mỉm cười như thể chuyện chẳng có gì quan trọng, nhưng đúng thật là cô chẳng có chút cảm xúc gì hết.

“Những người đó lúc nào cũng so sánh cậu với cái loại con gái hư đốn đó, có gì hay ho mà so sánh chứ? Chẳng qua bọn họ không biết cô ta ghê tởm thế nào thôi.”

Tô Tử Lạp vẫn chưa hết tức, mặt cùng mắt, mũi, miệng của Uyển đều vô cùng vô cùng đẹp nhưng chưa có ai phát hiện ra mà thôi.

“Nếu đã biết cô ta ghê tởm thì cậu còn tức giận làm gì?” Cố Cơ Uyển thấy như vậy không đáng.

“Cậu thật sự không tức giận chút xíu nào sao!” Tô Tử Lạp tức đến mức dậm chân dậm cẳng.

Cố Cơ Uyển khẽ cười rồi không để ý đến chuyện đó nữa, cả hai thong thả đi về phía giảng đường.

“Đây không phải là Cố Cơ Uyển xấu ma chê quỷ hờn sao?” Phía sau, có tiếng ai đó cất lên.

“Băng Băng, chính con nhỏ đề tiện này bức bách cậu à?”

Đúng là bất công mà, một kẻ xấu đầu xấu đốn sao có thể tìm được một người chống lưng giàu có như vậy chứ?
“Cũng không biết lão già xấu xí đứng sau cô ta đang toan tính chuyện gì nữa, vóc dáng không mà nhan sắc cũng không!”

“Đừng nói như vậy.” Dương Băng Băng cất giọng nhỏ nhẹ nhưng, người xung quanh đều nghe thấy.
Cô ta trộm nhìn Cổ Cơ Uyển rồi cắn môi cúi đầu: “Đừng nói nữa, cô ấy không có ức hiếp tớ.”
Dáng vẻ tự cho mình đáng thương của cô ta lập tức khiến các sinh viên nam đau lòng.
Không chỉ nhóm sinh viên xuất sắc của Giang Đại đến cùng cô ta mà cả các sinh viên nam của Ninh Đại cũng cảm thấy lòng đầy căm phẫn.
Cho nên, trước khi Cổ Cơ Uyển cùng Tô Tử Lạp đến được giảng đường, họ đã ngăn hai cô lại.
“Đồ xấu xí, ức hiếp người ta xong định trốn ha?”
Nhóm học sinh bị bắt hôm qua là do đột nhập vào nhà người khác.
Còn bây giờ, bọn họ đang ở một nơi mà mình có thể tự do ra vào nên đây không phải là chuyện bất hợp pháp, hoàn toàn không cần phải sợ sệt.
“Xin hỏi tôi ức hiếp gì cô ta?”
Cổ Cơ Uyển thờ ơ lạnh lùng nhìn đám sinh viên nam của Giang Đại đang đứng chắn trước mặt mình.
“Chuyện mình làm mà còn không biết à?”
“Mặt mũi như vậy thì nên trốn trong góc nhà ấy, đừng có lộ mặt ra làm ô uế mắt của người khác, lại còn đi khắp nơi vênh váo, đúng là Thị Nở tác quái!”
“Các người ăn nói bậy bạ gì đó, Uyển vênh váo chỗ nào?”
Tô Tử Lạp tức đỏ mặt: “Chúng tôi lặn lội đi học, gây trở ngại gì cho ai chứ?”
“Gây trở ngại cho ánh mắt của mọi người.” Các sinh viên nữ cũng sáp vào, hùa theo.
Nói đến cãi nhau thì đương nhiên con gái lợi hại hơn con trai rồi.
Các sinh viên nữ lập tức gia nhập chiến trường: “Thật không hiểu người chống lưng của cô có phải bị mù không nữa, không thấy mặt mũi cô xấu xí thế nào sao?”
“Thật ra, tùy tiện tìm bất kỳ sinh viên nữ nào của Ninh Đại ra cũng đều đẹp hơn cô gấp mười lần!”
“Nói không chừng kỹ năng giường chiếu của người ta rất lợi hại thì sao?”
“Nói vậy cũng đúng, chưa biết chừng không chỉ có một người chống lưng thôi đâu mà là cả đám người thì sao?”
“Lợi hại như vậy sẽ không phải là ba miệng cùng chơi đâu nhỉ? Ha ha ha...”
“Các người đúng là ghê tởm!” Tô Tử Lạp siết chặt năm nắm đấm, thiếu chút nữa là nắm thẳng vào mặt một cô nàng béo ị, ăn nói khó nghe nhất trong đám người.
Tuy rằng các cô gái này nói những lời rất khó nghe nhưng chỉ cần chúng nhắm vào Cổ Cơ Uyển thì các sinh viên nam cũng chẳng đau lòng.
“Cổ Cơ Uyển, cô dùng mọi thủ đoạn để ức hiếp một cô gái yếu đuối như vậy, có phải cô nên xin lỗi người ta không?”
Sau khi các sinh viên nữ mắng một trận thì lúc này, đến phiên các sinh viên nam “ra tay chính nghĩa.”
“Chúng tôi muốn cô xin lỗi Băng Băng, nếu không, cô đừng mơ rời khỏi chỗ này!”
Lũ sinh viên hai mấy tuổi này đúng là nhiệt huyết dâng trào, rất dễ bị kích động.
Hơn nữa vừa rồi Dương Băng Băng ăn nói khép nép nên càng khơi dậy mong muốn bảo vệ vô cùng mạnh mẽ của bọn họ.
Tên sinh viên cầm đầu tiến từng bước về phía hai người họ, Tô Tử Lạp sợ tới mức lập tức kéo Cổ Cơ Uyển ra sau mình để bảo vệ: “Các người... Dám xằng bậy!”
“Không có việc của cô, tránh ra!” Một gã sinh viên nam trong số đó giữ chặt vai Tô Tử Lạp đẩy mạnh.
Tô Tử Lạp lập tức bị tên đó đẩy sang một bên và va mạnh vào đám sinh viên nữ.
Không một ai trong số các cô gái này muốn giúp đỡ cô ấy, thậm chí còn có hai người đẩy mạnh cô ấy xuống đất.
“Tử Lạp!” Cổ Cơ Uyển muốn lại chỗ cô nhưng đã bị đám sinh viên nam kéo lại.
Bọn họ liên tục áp sát, lại còn có ý định sẽ đánh người bất cứ lúc nào.
Cổ Cơ Uyển đương nhiên biết các chàng trai tầm tuổi này thỉnh thoảng rất dễ bị kích động.

Nếu nóng nảy và bị chọc giận họ sẽ thật sự ra tay!

Cô mím môi, đứng thẳng người đối mặt với những ánh mắt ác ý của bọn họ.

“Là ai nói với các người Dương Băng Băng là một cô gái ngoan ngoãn yếu đuối chứ?”

“Chuyện này còn cần người khác nói sao?” Các sinh viên nam lập tức tỏ vẻ buồn nôn.

Cô gái này xấu xí thôi còn chưa đủ, lại còn muốn bêu xấu người khác.

Cố Cơ Uyển chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ rồi mỉm cười: “Thật không? Các người biết được bao nhiêu chuyện mà cô ta lén lút làm hả?”

“Đồ xấu xí đừng bôi nhọ người khác nữa! Những chuyện đó đều là do các cô ép cô ấy, vậy mà đến bây giờ cô vẫn chưa biết hối cải!”

“Nói nhiều với cô ta làm gì? Chúng ta cùng nhau ký tên báo lên nhà trường để trường đuổi học cô ta đi!”

“Đúng vậy, nhất định phải đuổi học cô ta, loại con ách xấu xí lại độc địa như cô ta không có tư cách ở lại Ninh Đại của chúng ta!”

Lập tức tất cả nhao nhao: “Đuổi học Cố Cơ Uyển! Đuổi học Cố Cơ Uyển xấu xí!”

Nhưng giữa những tiếng hô hào lại có một giọng nói trầm trầm cất lên: “Chuyện... Chuyện này là sao? Sao lại như vậy?”

“Mọi người mau lên Facebook đi! Xem xem đây có phải là P không?”

“Chuyện này sao có thể chứ, sao có thể như vậy được? Không thể nào!”

Cả đám đều rơi vào trạng thái bị sốc và không dám tin...

CHƯƠNG 106: HÀNH ĐỘNG ĐIÊN CUỒNG

CHƯƠNG 106: HÀNH ĐỘNG ĐIÊN CUỒNG

Càng ngày càng có nhiều người lấy điện thoại di động của mình ra, không biết đang xem cái gì.

Còn về phần Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp, bởi vì mọi người đều dồn sự chú ý vào điện thoại cho nên chẳng ai để ý đến hai người cả.

Tô Tử Lạp bò dậy, nhanh chóng chạy lại chỗ Cố Cơ Uyển, kéo tay cô nói: "Cơ Uyển.."

"Không sao, Đàm Kiệt làm việc chưa bao giờ xảy ra vấn đề cả, đừng lo." Cố Cơ Uyển nhỏ giọng nói.

"Ừ" Tô Tử Lạp gật đầu, càng lúc càng tin tưởng Đàm Kiệt hơn.

Dương Băng Băng đứng cách đó không xa vốn đang nhìn thấy một đám sinh viên nam đang bao vây Cố Cơ Uyển lại, tuy rằng bề ngoài vẫn ra dáng liễu yếu đào tơ, nhưng lại vô cùng kích động nhìn xem.

Nhưng mà lúc này, sao tự nhiên mọi người lại cầm di động lên xem vậy, sao không ai tiếp tục chửi mắng con nhỏ xấu xí kia hết vậy?

Bọn họ đang làm gì đó?

Thấy Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp thoát khỏi đám đông, Dương Băng Băng sốt ruột chạy chậm sang bên đó.

Cô không dám nói năng lớn tiếng, sợ sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh thực nữ hoàn mỹ của bản thân, chỉ có thể nhỏ nhẹ nói.

"Cố Cơ Uyển, sau này tôi sẽ không nói xấu cô nữa, cô... cô bảo bọn họ tha cho tôi đi."

Dáng vẻ ép dẽ câu toàn thể này, không biết lại kích thích ham muốn bảo vệ của bao nhiêu cánh đàn ông nữa đây?

Dương Băng Băng đang chờ mọi người tiếp tục chạy lại đây, giải quyết Cố Cơ Uyển thay cho cô.

Nhưng không biết vì sao, vẻ mặt của mấy sinh viên nam đang cầm di động khi nhìn cô ta lại... phức tạp như thế?

Không lẽ, cô ta thể hiện chưa đủ thâm trầm sao?

"Cố Cơ Uyển" Dương Băng Băng điều chỉnh lại tâm trạng, cẩn thận bước lại gần Cố Cơ Uyển.

"Cố Cơ Uyển, nếu cô cảm thấy chưa hả giận thì cô đánh tôi đi, mắng tôi cũng được, nhưng mà sau này có thể đừng bắt tôi live stream kiểu đó nữa được không..."

"Thì ra tất cả những video cô quay đều là do tôi ép cô à? Tôi giỏi đến thế sao?"

Cô Cố Cơ Uyển cười nhạt, không hề có chút tức giận gì với hành vi vu oan của Dương Băng Băng cả.

Thậm chí, còn có cảm giác chế giễu.

Thứ Dương Băng Băng ghét nhất chính là nụ cười nhạt nhẽo này của Cố Cơ Uyển.

Giống như tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của cô vậy!

Người phụ nữ này, chết đến nơi còn không biết sợ! Đợi lát nữa, những người theo đuổi cô ta đến, nhất định sẽ cho cô đẹp mặt!

"Cố Cơ Uyển, tôi không có nói cô ép gì tôi cả, tôi thật sự chưa từng nói, cô tin tôi đi"

Cô ta nơm nớp lo sợ, giống như đang bị uy hiếp đe dọa vậy.

Dáng vẻ căn môi yếu đuối kia, có người đàn ông nào thấy mà không đau lòng chứ?

Cô ta nhìn mọi người xung quanh, căn môi, mắt đỏ lên.

"Cái live stream kia, không phải... không phải Cố Cơ Uyển ép tôi quay, không phải, không phải..."

Cuối cùng không nhịn được nữa, những giọt nước mắt trong suốt, rơi xuống.

Cho dù tiếng nói đã nghẹn ngào nhưng cô vẫn nhỏ giọng giải thích: "Mọi người đừng hiểu lầm, thật sự... thật sự là do tôi... không có liên quan gì đến cô ấy cả..."

Nhưng cô ta vừa mới nói xong đã nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Túi thân đến thế này, đáng thương đến thế này, bắt đắ dĩ đến thế này, nhưng vẫn phải giải thích thay Cố Cơ Uyển.

Lời giải thích kiểu này, có bao nhiêu nhìn không ra đây là bị ép buộc chứ?

Khóe môi Cố Cơ Uyển từ đầu đến giờ vẫn luôn nở nụ cười nhạt nhẽo, nhìn cô ta.

Diễn xuất như thế này, ngay cả Cố Cơ Uyển đều nhận không được giờ ngón cái khen ngợi.

Có sắc đẹp có đáng người, quan trọng nhất là có kỹ thuật diễn, nếu như vào giới giải trí, tuyệt đối có thể nổi tiếng bằng thực lực.

Không làm diễn viên thật sự rất tiếc.

Dương Băng Băng cũng đang chờ, chờ nhìn xem biểu hiện của mọi người.

Nhưng mà cô thật sự không hiểu, diễn xuất của cô có thể nói là vô cùng thuần thực, vì sao vẻ mặt của đám con trai vẫn cứ kỳ lạ như vậy chứ?”

“Băng... Băng Băng...”

Trong số những cô gái đi cùng cô, có một người nhỏ giọng gọi.

Cô ta muốn lên nhắc nhở, nhưng mà bây giờ lại hoàn toàn không dám đến gần Dương Băng Băng.

Vừa mới nhắc chân lên đã lại thu chân về, cúi đầu xuống, không dám nói tiếng nào nữa.

Cô ta sợ, mình sẽ dính líu gì với Dương Băng Băng.

Cho dù Dương Băng Băng có ngốc hơn nữa thì cuối cùng cũng nhận ra có gì đó là lạ.

Cô ta đã âm ức như thế, tui thân đến mức không nói nên lời mà vẫn phải ‘giải thích’ thay cho Cố Cơ Uyển rồi, không lý nào mọi người nhìn thấy đáng về ép dạn cầu toàn của cô ta mà vẫn không có chút biểu hiện nào như thế này.

Thật sự không bình thường.

Trong lòng cô ta có chút rờn rợn, nhưng vẫn rất khó hiểu.

Nhưng mà không có người hưởng ứng, cô ta không thể diễn tiếp được nữa.

Cô ta lau nước mắt, nhìn Cố Cơ Uyển nhỏ nhẹ nói: “Đừng ép tôi nữa, chuyện cô muốn tôi làm, tôi nhất định sẽ làm, xin cô hãy tha cho tôi đi.”

Cố Cơ Uyển vẫn cứ cười nhạt, vẻ mặt cô giống như đang xem một con khi diễn xiếc vậy.

Dương Băng Băng tức muốn nghiến răng, siết chặt tay, cuối cùng cắn môi cúi đầu xuống, đi về phía nhóm của cô ta.

Những người xung quanh hoàn toàn không hành xử như cô ta nghĩ.

Mọi chuyện không nên phát triển theo hướng này! Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào chứ?

Nhưng mà bây giờ cô ta thật sự không có cách nào một mình diễn kịch một vai nữa, đến ngay cả cô ta cũng cảm thấy bản thân mình như một tên hề.

Nên đành phải về nhóm của mình trước, mọi chuyện sẽ bàn bạc lại sau.

Nhưng mà không ngờ, lúc cô ta quay lại chỗ nhóm sinh viên kia, đám con gái thấy cô đi đến lại giống như gặp ma vậy, hoảng sợ trốn đi hết.

Có ý gì đây?

Dương Băng Băng không khóc nữa, nhìn mấy người đó rồi nhìn lại bản thân.

Trên người cô ta đâu có cái gì, rốt cuộc là sao vậy chứ?

Mấy cô gái kia sao tránh cô ta như tránh tà vậy? Cô ta cũng đâu có dơ bẩn gì!

Dương Băng Băng không tìm được nguyên nhân lại bước thêm hai bước nữa, lần này tất cả bọn họ lại tản ra hết!

Không có ai muốn đứng chung với cô ta, giống như cô ta đến gần người nào thì người đó sẽ bị cô ta vấy bẩn vậy.

Dương Băng Băng xụ mặt xuống, rốt cuộc bọn họ làm vậy là có ý gì đây?

Đám người này, định ăn hiếp cô ta à?

Là vì cô ta quá đẹp cho nên bọn họ sợ rằng sẽ bị cô ta làm xấu đi sao?

Cả đám đều bụng dạ hẹp hòi, đáng ghét! Bản thân đã xấu lại còn đi bài xích những cô gái xinh đẹp nữa chứ!

Một đám tiểu nhân!

Dương Băng Băng quyết định không so đo với bọn họ, học sinh giỏi thường đều là người xấu xí, chỉ riêng mình cô ta vừa có sắc đẹp vừa có thực lực!

Cô ta siết chặt tay, chậm rãi bước về phía nhóm sinh viên nam.

Lát nữa mọi người còn phải đi tham gia hội giao lưu, nếu nhóm nữ không chào đón cô ta thì cô ta đi sang nhóm nam vậy.

Dù sao, mấy đứa con trai cũng sẽ cứng chiều cô ta.

Nhưng lần này, Dương Băng Băng hoàn toàn ngây người.

Tuy rằng phản ứng của đám con trai không rõ ràng như đám con gái, nhưng lúc cô ta bước sang đó, đám con trai lại cẩn thận lùi về phía sau một bước!

Bọn họ cũng đang lẩn tránh cô ta!

“Các cậu... cũng sợ bị tố liên lụy sao?”

Đây là lý do duy nhất Dương Băng Băng có thể nghĩ đến, hoặc là, bọn họ đang sợ đại gia ở sau lưng Cố Cơ Uyển.

Cô ta vẫn luôn lừa gạt tất cả mọi người rằng Cố Cơ Uyển có đại gia khác, là một ông già dâm dê xấu xí.

Đám học sinh thanh xuân nhiệt huyết này không thể nào nhát gan đến thế được!

Đặc biệt là con trai, có đôi khi bởi vì quá nhiệt huyết, sẽ trở nên rất to gan!

Nhưng bây giờ, vì sao chứ?

Còn có, vì sao mọi người đều đang xem di động...

Tô Tử Lạp nắm tay Cố Cơ Uyển, cũng đang háng hái nhìn điện thoại.

Không ngờ, thật sự không ngờ mà, tuy rằng cô ta biết Dương Băng Băng không phải hạng người tốt lành gì, nhưng mà không ngờ lại kích thích đến thế này!

“Đưa” lớn như vậy, đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người!

Dương Băng Băng cảm thấy bối rối một cách khó hiểu, lập tức lấy điện thoại ra xem.

Top 1 hot search, Hành động điên cuồng của người họ Dương tên Băng!

Vừa mới click vào, cô lập tức sợ hãi hét toáng lên, chân mềm nhũn, ngã nhào xuống đất...

CHƯƠNG 107: ĐỀU DO CON NHỎ ĐỀ TIỆN NÀY HẠI

CHƯƠNG 107: ĐỀU DO CON NHỎ ĐỀ TIỆN NÀY HẠI

Dương Băng Băng thật sự không thể tin vào hai mắt của mình.

Sao lại như vậy, mấy tấm ảnh này... không thể nào, không thể nào!

“Là giả!” Cô ta đột nhiên choàng tỉnh, nhìn mọi người xung quanh, vừa lo lắng vừa hoảng hốt.

“Tất cả đều là giả, là photoshop! Mọi người đừng có tin, tôi không phải loại người như vậy, tôi tuyệt đối không phải!”

“Cô gái trong hình thật sự không phải tôi, tôi... tôi từ nhỏ đã là con ngoan trò giỏi, tôi... tôi mỗi lần thi đều có thành tích tốt như vậy, sao có thể là loại người như vậy được chứ?”

“Cô thi đại học còn không thi đậu khoa chính quy, cũng không biết là vào Giang Đại bằng cách nào!” Có người nhỏ giọng nói.

“Sao, sao có thể chứ? Tôi là sinh viên giỏi, sinh viên giỏi đó!”

Dương Băng Băng lo lắng muốn chết, cố gắng lấy hết can đảm mới dám cầm di động lên xem lần nữa.

Trong phần hot search kia, không ngờ còn up cả bảng điểm thi đại học lên luôn.

Điểm của cô ta còn thấp hơn ba trăm điểm so với điểm sàn Giang Đại thông báo!

Điểm thấp như thế, rốt cuộc là làm sao có thể vào Giang Đại được?

“Nhưng mà, cô ta là sinh viên giỏi của Giang Đại...” Một cậu con trai nhỏ giọng nói.

“Điểm thấp như vậy còn có thể thi đậu được, vậy thì sau khi vào rồi muốn lấy một cái danh hiệu sinh viên giỏi có gì khó đâu chứ?”

“Các cậu xem đi, thành tích mỗi lần thi cử ở cấp ba của cô ta kia!”

“Má ơi, bảng điểm tệ thật đó nha? Loại người này... loại thành tích này, vậy mà lại học cùng một trường với chúng ta.”

Giang Đại là trường đại học tốt nhất Bắc Lãng, sao lại có một sinh viên như thế này chứ?

“Không phải, đều là photoshop, tất cả đều là ảnh photoshop!”

Dương Băng Băng vất vả lắm mới đứng dậy được, mọi người trong tầm mắt cô ta đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mấy cô gái đang cười khê, ánh mắt của con trai khi nhìn cô ta cũng cực kỳ phức tạp.

Có kinh ngạc, cũng có tiếc nuối.

Nhưng hơn hết thảy họ đều nhìn cô ta như đang xem một vở kịch với ánh mắt khinh thường, chế nhạo, thậm chí còn có chút gian ác.

Bọn họ nhìn chăm chăm mặt cô ta, ánh mắt dần dần dời xuống cơ thể cô ta.

Trong những bức ảnh kia, cô ta hoàn toàn không mặc thứ gì khi ở cạnh mấy người đàn ông.

Hiều nhiên biết rộng, gần như thuần thục hết tất cả các kiểu tư thế mới!

Đó là cô ta lúc còn trẻ trâu, sau đó cô ta bị ba phát hiện, đánh cho một trận ra trò nên mới quay lại thân phận của một cô tiểu thư nhà giàu, rất hiếm khi làm ra mấy chuyện hoang đường như thế này.

Vì sao chuyện này lại bị moi ra? Vì sao trừ ảnh chụp còn có cả video nữa? Vì sao chứ?

Cô ta rất sợ, cô ta thật sự rất sợ! Cả đời cô ta đều bị phá hủy rồi!

Đột nhiên, điện thoại cô ta reo lên.

Dương Băng Băng run rẩy nhận cuộc gọi: “Ba...”

“Nhà họ Dương của chúng tao không chịu nổi chuyện xấu hổ này, tao sẽ thông báo cắt đứt quan hệ cha con với mày, sau này, không cần quay về nữa!”

“Ba! Không phải như vậy! Không phải như vậy...”

Nhưng mà điện thoại đã truyền ra tiếng bíp bíp, ba đã ngắt máy rồi.

“Đừng như vậy mà, không!”

Dương Băng Băng ngồi bệch dưới đất, bắt đầu phát điên.

Đột nhiên, gương mặt lạnh nhạt của Cố Cơ Uyển xuất hiện trong tâm mắt cô ta, tim cô ta run rẩy rồi đột nhiên chỉ vào cô.

“Là cô! Nhất định là con nhỏ đê tiện cô! Là cô up những tấm hình đó lên mạng, là cô!”

“Là cô, đúng không? Là cô up hình ảnh và video lên mạng, nhất định là cô!”

Dương Băng Băng lại bỏ dây, điên cuồng nhào vào Cố Cơ Uyển đánh đấm.

“Đầu do cô, đầu do con đê tiện này hại tôi, đều do cô!”

Không ai ngờ rằng tốc độ của cô lại nhanh đến vậy, Cố Cơ Uyển không kịp tránh, bị cô túm lấy vạt áo.

“Buông tay! Cô làm cái gì đó? Có liên quan gì đến tôi chứ?” Cố Cơ Uyển nhíu mày, dùng sức kéo tay cô ra.

“Nếu không phải do cô làm chuyện đó, ảnh và video ở đâu ra chứ?”

“Cố Cơ Uyển, là cô! Đầu do cô sắp xếp, là đại gia sau lưng cô đã sắp xếp tất cả mọi chuyện!”

“Sau lưng tôi không có đại gia nào cả, cho dù có, không lẽ anh ta có thể sắp xếp từ lúc cô còn trẻ hay sao?”

Cố Cơ Uyển cười lạnh: “Cô cũng không tự nhìn lại xem, cô trong video mới bao nhiêu tuổi?”

Mặc kệ là bao nhiêu tuổi, ít nhất không phải là lớn như bây giờ, bây giờ Dương Băng Băng đã gần hai mươi rồi.

Mà cô gái trong video, tuy rằng đáng vẻ có thể làm người ta dễ dàng nhận ra được đây chính là Dương Băng Băng.

Nhưng vừa nhìn vào là biết ngay, đây là Dương Băng Băng lúc mười sáu mười bảy tuổi.

“Không! Chắc chắn là cô! Là các cô photoshop ảnh, là các cô tự quay video!”

Dương Băng Băng lại định xông lên, nhưng lần này lại bị một cậu con trai đẩy ra.

“Cái gì mà bị ép live stream, cái gì mà bị hãm hại chứ, cái gì mà sinh viên giỏi, Dương Băng Băng, cô cũng quá giả tạo rồi đấy”

Cậu con trai này đứng trước mặt Cố Cơ Uyển, nhìn chằm chằm Dương Băng Băng, vô cùng tức giận.

“Cô từ đầu đến chân đều giả tạo, lúc này còn giả bộ đáng thương để hãm hại Cố Cơ Uyển.”

“Cố Cơ Uyển không đẹp bằng cô nhưng mà cô ấy cũng không thể hãm hại người ta như thế! Còn cô, cô lúc nào cũng muốn hại người khác!”

“Tô Tử Lạp bị cô hại đến suýt chút nữa là nhảy lầu, hôm live stream đó mọi người đều nhìn thấy rất rõ, Cố Cơ Uyển thiếu chút nữa đã ngã xuống rồi.”

“Không lẽ, tất cả chuyện này đều là do Cố Cơ Uyển sắp xếp hết cả sao? Cô ta sắp xếp cho bản thân thiếu chút nữa từ trên cao ốc té xuống hả?”

“Cô ta sắp xếp một buổi live stream mạo hiểm, thiếu chút nữa lấy mạng cô ấy, chỉ vì muốn hãm hại cô sao? Dùng mạng sống để hãm hại cô? Cô tự đề cao mình thái quá rồi đó?”

Lời cậu ta nói, thật ra cũng chính là suy nghĩ của một bộ phận người nào đó, chỉ là vẫn không có người lý tính nào đứng ra nói lên thôi.

Bây giờ, có người đứng ra nói, trong lòng mọi người lập tức trong suốt như hồ nước.

Mọi chuyện hình như đúng là như thế, thật ra thì ngay từ lúc bắt đầu, hoàn toàn là vấn đề của Dương Băng Băng.

Vì sao đến lúc sau mọi người lại cảm thấy là vấn đề của Cố Cơ Uyển chứ? Hình như là vì trên facebook có một nick ảo đã ám chỉ rằng Dương Băng Băng live stream là do bị người khác ép buộc đúng không?

Từ khi nào mà mọi người lại bị một cái facebook tùy ý khống chế suy đoán của bản thân rồi?

Lần live stream đó của Dương Băng Băng tự nhiên như vậy, có chỗ nào giống như là bị ép buộc chứ?

Cô ta khi đó đã hoàn toàn thể hiện sự độc ác và cả tham lam ra bên ngoài!

Lúc cô ta bàn bạc với bạn bè rằng sẽ cướp lấy phần quà tặng cao cấp của Cố Cơ Uyển, bộ mặt tham lam kia làm người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

Lúc phát hiện ra phần quà kia chỉ là một cái hộp không, cô ta cũng tức điên lên.

Còn có, không phải cô ta nói mình sẽ tự sát sao? Nhưng mà cô ta trong buổi live stream đó hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, hành động vô cùng tự nhiên!

Bọn họ là ngu hay là mắt bị mờ heo che mắt, sao đến tận lúc này mới nhớ đến những chi tiết này chứ?

Có quá nhiều điểm khả nghi chứng minh rằng chuyện Dương Băng Băng bị ép live stream là chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra.

Nhưng khi bọn họ nhìn đến Dương Băng Băng trang điểm xinh đẹp, còn giả bộ mềm yếu đáng thương thì lập tức trở nên ngu ngốc.

Bọn họ, đúng là đều mù hết rồi!

Lại nhìn Cố Cơ Uyển, tuy rằng da dẻ cô không được đẹp cho lắm, nhưng ngũ quan vẫn khá xinh xắn.

Quan trọng nhất là, Cố Cơ Uyển bây giờ không còn trang điểm đậm, cũng không làm ra bất cứ hành vi khác người nào.

Cô yên yên tĩnh tĩnh, nhưng cả người cô lại có một loại hơi thở điềm tĩnh khó miêu tả thành lời.

Dưới ánh mắt trời, cô gái này, hình như là... trở nên đẹp hơn.

“Uyển, sắp đi học rồi, chúng ta đi thôi.” Tô Tử Lạp kéo tay Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển gật đầu, đi cùng cô về phía phòng học.

“Cố Cơ Uyển, con đi tiện kia, cô đừng đi!”

Dương Băng Băng định đuổi theo nhưng đã bị mấy cậu con trai của Ninh Đại cản lại.

“Sinh viên Ninh Đại chúng tôi cũng không phải người cô có thể tùy ý bêu xấu làm nhục! Biến về Giang Đại đi, đừng có đến đây nữa!”

“Đúng đó! Biến về Giang Đại đi!”

“Gì mà Giang Đại xuất hiện mỹ nữ chứ, phi, tôi thấy là kỹ nữ thì đúng hơn! Mới mười mấy tuổi mà đã ăn nằm với đủ loại đàn ông, quá ghê tởm!”

“Đúng đó, biến đi! Đừng làm bẩn sân trường Ninh Đại!”

“Kỹ nữ, cút đi!”

CHƯƠNG 108: ĐỂ CHO BỌN HỌ CHẾT CÙNG

CHƯƠNG 108: ĐỂ CHO BỌN HỌ CHẾT CÙNG

“Ba, ba nghe con giải thích, đó không phải...”

Bíp bíp bíp... cuộc trò chuyện lại bị ngắt.

Dương Băng Băng chưa từ bỏ, tiếp tục gọi, lần này, lại là trạng thái tắt máy.

Sao ba có thể nhẫn tâm như vậy chứ ?

Lúc trước khi cô ta và tên Mộ Dạ Hàn kia yêu nhau, ba đối xử với cô ta rất tốt.

Nhưng sau đó, không biết tên khốn nạn Mộ Dạ Hàn kia vì sao lại không cần cô nữa, thái độ của ba cũng lập tức trở nên lạnh lùng.

Hôm nay, đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, ba không an ủi cô ta thì thôi, ngược lại còn muốn cắt đứt quan hệ cha con với cô ta nữa!

Vì sao lại đối xử với cô ta như thế? Vì sao?

Dương Băng Băng đi trên đường, cứ luôn có cảm giác ánh mắt mọi người nhìn cô ta rất kỳ lạ.

Cô ta cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu lên, sợ người ta nhận ra mình.

Tin trên facebook đã bị xóa đi, nhưng mà những ảnh chụp và video vẫn đang điên cuồng lan truyền trên mạng.

Chuyện này đã ồn ào đến mức cả Bắc Lãng ai cũng biết.

Nhà họ Dương của bọn họ tuy rằng không được xem như gia đình có máu mặt, nhưng ở trong giới thương nghiệp của Bắc Lãng cũng coi như có chút tên tuổi.

Xảy ra chuyện lớn như thế, ba cảm thấy rất mất mặt, không cần cô ta nữa cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Ba của cô ta vốn là một con người chỉ nghĩ đến ích lợi như thế.

Con gái trong mắt ông đều là công cụ dùng để giao dịch, cho nên sau khi cô ta bám được Mộ Dạ Hàn rồi, ba mới vui vẻ như thế.

Bây giờ, xảy ra chuyện này, sau này toàn bộ con trai nhà có trong giới thương nghiệp ở Bắc Lãng đều sẽ không cần cô ta nữa.

Ba cảm thấy cô ta chẳng còn giá trị gì thì lập tức muốn cắt đứt quan hệ cha con.

Về sau cô ta không chỉ mất sạch danh dự, ngày tháng sau này cũng sẽ cực kỳ khó khăn.

Không có nhà họ Dương chu cấp tiền bạc, cô ta phải sống thế nào đây?

“Úi chà, đây không phải là cô Dương sao?”

“Đúng đó, nghe nói cô ta tên là Dương Băng Băng, nghe nói ba cô ta cũng đã đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với cô ta rồi.”

“Thật là, tuổi còn nhỏ đã ăn nằm với mấy người đàn ông... Chậc chậc, loại chuyện này, tôi nói ra cũng đã thấy xấu hổ, cô ta đúng là chơi lớn thật!”

“Thật đáng tiếc, tôi còn chưa nhìn rõ thì video gốc đã bị xóa mất, bây giờ mấy cái còn coi được đều bị che đi hết.”

“Cậu muốn nhìn hả? Tôi có lưu lại nè, lát sẽ gửi cho cậu, hình ảnh kia vô cùng kích thích, ba lỗ đều xài hết luôn..”

“Không! Không phải tôi! Không phải tôi!”

Càng lúc càng nhiều lời nói bậy bạ làm Dương Băng Băng hoảng sợ ôm đầu, chạy trốn như điên.

Đừng nói về chuyện của cô ta nữa, đừng dùng ánh mắt này nhìn cô ta nữa, đừng mà

Cô ta chạy mãi, không biết chạy bao lâu, khó khăn lắm mới núp vào một cái hẻm nhỏ.

Cuối cùng, cô ta gọi cho một người, trên đời này này có lẽ là người này là người duy nhất có thể cứu được cô ta.

“Chị họ, em... em là Băng Băng, bây giờ em... bây giờ em phải làm sao đây? Hu hu...”

Đầu dây bên kia, trong giọng nói của Cố Vị Y có chút không kiên nhẫn.

“Chuyện ồn ào đến mức này, em còn muốn làm sao nữa? Đời này của em bị hủy rồi!”

“Chị họ, chị đừng cúp máy mà, em đã... em đã không còn cách nào nữa rồi, ba muốn cắt đứt quan hệ cha con với em, bọn họ...”

“Em đừng khóc nữa, còn khóc nữa thì chị sẽ cúp máy thật đấy.” Cố Vị Y cảnh cáo.

Dương Băng Băng lập tức cắn môi, không dám khóc nữa.

“Chị họ, bây giờ em thật sự không thể nghĩ ra cách nào hết, chị phải giúp em.”

“Chị giúp em bằng cách nào đây?” Cố Vị Y búng tay, hừ lạnh.

“Nhưng mà chị họ, chị... chị không phải luôn thương em nhất sao? Em... em đối phó với Cố Cơ Uyển cũng đều là vì chị mà!”

Dương Băng Băng rất tủi thân, tất cả mọi việc cô ta làm cho chị họ, chị họ đều đã quên hết rồi sao?

Dương Băng Băng ghen ngào: “Là chị nhắc nhở em, bảo em kiếm chuyện với bạn bè của Cố Cơ Uyển, lần trước thiếu chút nữa Cố Cơ Uyển đã nhảy lầu tự sát rồi kia, đều là công lao của em...”

Cố Vị Y bĩu môi: “Được rồi, đừng có nói nhảm nữa, chị cũng chẳng bảo em kiếm chuyện với người nào, em là bị Cố Cơ Uyển làm hại, đừng có nghĩ sẽ kéo chị chết chung.”

“Chị họ...”

“Bây giờ em làm cái gì cũng vô dụng thôi, đời này của em đã hoàn toàn bị hủy hoại, trong Bắc Lãng này làm gì còn có người đàn ông nào cần em chứ?”

“Huống chi, bây giờ internet phát triển như thế này, đừng nói Bắc Lãng, cho dù là toàn thế giới, tất cả mọi người đều coi em là giày rách.”

“Muốn nghĩ bất cứ cách nào cũng vô dụng, em hoàn toàn không có cơ hội lật ngược tình thế nữa đâu.”

“Chị họ...” Mỗi một câu một chữ của Cố Vị Y đều tàn nhẫn đến mức Dương Băng Băng không còn dũng khí để sống nữa.

“Em đã như vậy rồi, sao không tự nghĩ cách để bản thân sống tốt một chút đi? Ít nhất những người đã hại em, ăn hiếp em, em cũng nên nghĩ cách báo thù.”

Cố Vị Y nhìn chằm chằm bộ móng mới làm xong, dịu dàng nở nụ cười.

“Dù sao, loại người như em, đi đến đâu cũng sẽ bị người khác chỉ trích, sau này nhà họ Dương không cần em nữa, ngay cả tiền để ăn cơm em cũng không có...”

Cô ta cong môi, cười tàn nhẫn: “Chắc là em sẽ thật sự không sống nổi nữa, không bằng làm cho người hại em cũng chết cùng đi..”

Bữa tiệc ngày hôm nay, xem như là tiệc ăn mừng.

Tuy rằng bọn họ còn đang trong giai đoạn xây dựng sự nghiệp, nhưng cần ăn thì vẫn phải ăn, nếu không, cuộc sống không phải là quá nhàm chán rồi đúng không?

“Mấy cậu không biết đâu, lúc đầu cái cô Dương Băng Băng kia ghé thăm đến cỡ nào, cứ giả bộ yếu đuối, muốn kích động mấy cậu con trai kia ra đối phó Cố Cơ Uyển.”

Tô Tử Lạp nhớ lại vẫn còn cảm thấy hơi sợ hãi.

“Lúc đó bọn họ thật sự định ra tay rồi, tớ thấy rất kinh khủng.”

Cô ấy nghiêng đầu nhìn Cố Cơ Uyển còn đang bận chiến đấu với con tôm hùm, lẩm bẩm nói nhỏ: “Sao cậu không hề sợ hãi gì hết vậy, tớ sợ muốn chết luôn.”

“Ai nói tớ không sợ chứ?” Cố Cơ Uyển rút ra chút thời gian nhìn cô nói.

Lúc đám con trai kia định ra tay, bị nhiều người bao vây như thế, cô có thể không sợ sao?

Chỉ là cô biết rõ, sợ cũng chẳng có tác dụng gì.

Huống chi, nếu luống cuống, không phải thể hiện ra cô đang chột dạ sao?

Cô không có làm chuyện xấu, vì sao muốn chột dạ?

“Thì ra cậu còn biết sợ à, tớ còn tưởng là cậu thật sự không sợ trời không sợ đất!”

Khi đó Cố Cơ Uyển bình tĩnh đến như thế, ngay cả Tô Tử Lạp cũng bị lừa.

Không ngờ rằng, cái cô gái này còn biết chữ sợ viết như thế nào.

Mộ Hạo Phong nhìn Cố Cơ Uyển, không đợi anh nói gì, Cố Cơ Uyển đã cười nói: “Đều đã qua rồi.”

Nhưng mà giờ nghĩ lại anh vẫn cảm thấy hơi sợ hãi, nếu chuyện ảnh chụp và video xuất hiện trễ một chút, không

biết sẽ có chuyện gì xảy ra trên người Cơ Uyển nữa.

Tô Tử Lạp nhìn Đàm Kiệt, mặt mày kích động: “Cậu giỏi thật đó, mấy thứ này xuất hiện quá kịp lúc!”

Nếu như lại chậm một chút nữa, nói không chừng Cơ Uyển thật sự sẽ bị đám con trai kích động ngu ngốc kia đánh thật mất.

Đàm Kiệt đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác đừng nói chuyện.

Tô Tử Lạp che môi lại, vội vàng gật đầu, không nhắc đến chuyện này nữa.

Nhưng mà, có một việc, cô ấy vẫn rất tò mò.

Đôi mắt xinh đẹp trong suốt như quả nho nhìn chăm chăm Mộ Hạo Phong: “Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào vậy? Sao cậu lại có mấy thứ này?”

“Lâm Duệ đưa”

“Cái tên xấu xa làm việc cho cậu chủ Mộ đó hả?” Nhắc đến hai chữ Lâm Duệ này, sắc mặt Tô Tử Lạp vô cùng khó coi.

“Sao vậy? Lâm Duệ làm gì với cậu à?” Cổ Cơ Uyển lau tay, nhìn cô ấy hỏi.

“Không, không có gì.” Tô Tử Lạp bị cô nhìn đến mất tự nhiên, mặt đỏ bừng lên.

Vì đời đề tài này đi, cô ấy nhanh chóng hỏi Mộ Hạo Phong: “Vậy chuyện rốt cuộc là thế nào? Hôm qua cậu cũng không có nói rõ ràng, mấy người tối hôm trước định giết Cơ Uyển, có liên quan gì với Dương Băng Băng không?”

CHƯƠNG 109: CÔ ĐOÁN XEM, BÂY GIỜ TÔI ĐỊNH LÀM GÌ

CHƯƠNG 109: CÔ ĐOÁN XEM, BÂY GIỜ TÔI ĐỊNH LÀM GÌ

Những người tối hôm trước, tất cả đều rơi vào trong tay Mộ Tu Kiệt rồi, không có người nào thoát khỏi.

Những người này sau đó đương nhiên là giao cho cảnh sát xử lý, nhưng mà trước khi cảnh sát đến, cậu chủ Mộ đã làm một chút chuyện.

Điều tra, là chuyện nhất định phải làm.

Vì thế, vị đại gia núp sau lưng, đã xuất hiện.

“Người đàn ông trước kia của Dương Băng Băng?” Tô Tử Lạp kinh ngạc: “Không ngờ thật sự có người si tình như thế, vì người phụ nữ kia mà trả thù chúng ta.

“Nói si tình thì hơi quá, chẳng qua là muốn xả giận cho phụ nữ của mình thôi, sẵn tiện đỡ dành Dương Băng Băng chơi một chút mà thôi.”

Đàm Kiệt nhún vai, chuyện thế này có rất nhiều, đếm cũng đếm không hết.

Suy cho cùng thì Dương Băng Băng đúng thật là một người đẹp.

Lại nói, lúc trước cô ta chơi hăng đến thế, muốn ôn lại chuyện xưa cũng bình thường thôi.

“Cho nên, vì muốn xin tha nên anh ta mới đưa những ảnh chụp và video lúc trước của Dương Băng Băng cho người của cậu chủ Mộ hả?”

Cố Cơ Uyển thở phào, tục ngữ nói rất đúng, không phải không báo, mà là chưa báo.

Trước khi làm bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ cho cẩn thận, cây kim dấu trong bọc lâu ngày cũng lò ra, đã làm thì nhất định sẽ bị người biết.

“Nhưng mà bây giờ Dương Băng Băng cũng coi như tiêu đời thật rồi.”

Cô cũng không phải thương hại người phụ nữ kia, chẳng có gì đáng để thương hại cho một người muốn hại chết bản thân cả.

Cô chỉ có hơi cảm khái, nhân quả luân hồi, trời xanh đã từng bỏ qua cho kẻ nào chưa?

“Lúc cô ta hại bọn mình, có từng nghĩ đến bọn mình cũng sẽ bị hủy hoại cả cuộc đời không?”

Tô Tử Lạp hoàn toàn không có chút thương hại nào đối với Dương Băng Băng cả, cô ấy còn vô duyên vô cớ bị hại đến suýt chút nữa đã phải tự sát rồi kia .

Nếu không có Cơ Uyển cứu cô ấy, bây giờ cô ấy còn có thể ngồi đây ăn BBQ và tôm hùm đất ngon miệng này sao?

Đối với một người đã từng suýt chết đi mà nói, lòng thương hại cũng chẳng còn sót lại bao nhiêu. Dù sao cũng không phải chính cô cố ý đi hại người ta, nếu không phải Dương Băng Băng ép bọn họ đến nước này, bọn họ cũng sẽ không đánh trả tàn nhẫn đến như thế!

Muốn trách thì tự đi trách bản thân cô ta đi.

“Tớ đi lấy thêm chút tôm hùm đất.” Mộ Hạo Phong đứng dậy đến sạp bán hàng.

Anh vừa mới đi, điện thoại của Cố Cơ Uyển lập tức reo lên.

Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn của một dãy số lạ, không ngờ là Mộ Bác Văn!

Bác Văn bảo cô đi đến chỗ chiếc xe hơi màu đen đang đậu bên đường lấy một món đồ về?

Cố Cơ Uyển nhìn sang đầu đường bên kia, bên đó quả nhiên đang có một chiếc xe màu đen đang đậu.

Xe cũng không phải dạng mắc tiền, nhìn qua rất bình thường, rất phù hợp với sở thích của Bác Văn.

Bác Văn luôn không thích lái siêu xe, phần lớn thời gian đều lái những chiếc xe bình thường.

Chỉ là cô không biết Mộ Bác Văn kêu cô lấy cái gì

Nhưng mà hai ngày nay cậu chủ Mộ không có ở đây, cũng không phải là không có khả năng nhờ anh đến đưa thứ gì đó.

Cô đứng dậy: “Tớ đi lấy đồ, sẽ về ngay.”

“Tớ đi cùng cậu.” Tô Tử Lạp lập tức bỏ tôm hùm đất xuống.

Cố Cơ Uyển nhìn tay cô dính đầy dầu mỡ, cười nói: “Không có gì, ngay đầu đường đằng kia thôi.”

Tô Tử Lạp nhìn sang đầu đường, thấy người đến người đi rất nhiều cũng yên tâm, cầm tôm hùm đất lên tiếp tục ăn.

Một lát sau Mộ Hạo Phong cầm một đĩa tôm hùm đất quay trở về, nhưng lại không thấy Cố Cơ Uyển đâu.

“Cơ Uyển đâu rồi?” Hai hôm nay, không biết là vì sao ngoại trừ những lúc Cố Cơ Uyển ở cạnh cậu chủ Mộ còn lại ban đêm ban hôm mà không nhìn thấy cô trong tầm mắt thì Mộ Hạo Phong lại cảm thấy rất lo lắng.

“Cơ Uyển đi lấy đồ.” Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt đang ăn cua, tùy tiện chỉ tay sang bên kia đường.

Đường lớn cũng cách không xa, đưa mắt nhìn sang đó hoàn toàn không hề nhìn thấy bóng dáng Cố Cơ Uyển đâu cả.

Trong lòng Mộ Hạo Phong căng thẳng, đặt đĩa xuống rồi lập tức chạy sang bên kia.

“Sao vậy.” Tô Tử Lạp cũng nhìn sang bên kia đường.

Nhìn sang đoạn đường bên kia nhưng lại không thấy bóng dáng Cố Cơ Uyển đâu cả

“Cơ Uyển đâu rồi !” Tô Tử Lạp hoảng sợ, cuống cuồng đuổi theo Mộ Hạo Phong.

“Lúc này cậu ấy đi về phía này, nói là có người đưa đồ cho cậu ấy, cậu ấy qua lấy rồi về ngay.”

CHƯƠNG 110: CÔ ĐÃ CHẾT RỒI

CHƯƠNG 110: CÔ ĐÃ CHẾT RỒI

Dương Băng Băng điên thật rồi!

Có lẽ bất kì ai khi gặp phải sự đả kích mạnh mẽ như vậy thì đều sẽ trở nên điên khùng.

Nhưng Cố Cơ Uyển không hề thấy thương cảm cho cô ta chút nào.

Nếu kẻ khác không hại cô, cô cũng sẽ không hại họ, còn nếu họ đã động đến mình mà cô vẫn không đứng lên chống lại thì kết cục cuối cùng sẽ giống y kiếp trước vậy, chết thảm ngoài đường.

Cố Cơ Uyển nhìn con dao trong tay Dương Băng Băng, lòng cô tuy vô cùng sợ hãi song khuôn mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên.

“Tại sao lại lợi dụng Mộ Bác Văn bắt cóc tôi?”

Việc đó cứ khiến cô thắc mắc mãi.

Kiếp này cô và Mộ Bác Văn không hề dính dáng gì tới nhau cả, tại sao Dương Băng Băng không dùng danh nghĩa của những người khác mà khẳng khái muốn dùng tên của Mộ Bác Văn chứ?

“A, dĩ nhiên là vì cô thích Mộ Bác Văn rồi.” Dương Băng Băng thoải mái cười to.

Cô ta ngồi xổm xuống trước mặt Cố Cơ Uyển, tay cầm con dao quơ qua quơ lại trước mặt cô.

“Cô đúng là đồ tham lam mà, đã có một người chồng chưa cưới giỏi giang như cậu cả nhà họ Mộ rồi mà còn nhắm nhe luôn cậu ba.”

Cô ta vỗ nhẹ con dao lên mặt Cố Cơ Uyển.

“Ái chà, tham thì thâm đó, cô có biết không hả?”

Tuy con dao này chỉ vỗ vỗ trên mặt cô chứ không cắt vào da thịt, thế nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ khiến cô lo sợ hãi hùng.

Chỉ sợ rằng lưỡi dao sắc lẹm ấy sẽ cứa thẳng vào làn da của mình.

Cô nhắm mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho giọng điệu của mình có vẻ bình tĩnh.

“Thật sao? Sao tôi lại không biết bản thân có tình cảm đặc biệt gì với cậu ba nhỉ? Dù chỉ trò chuyện thì tôi cũng chẳng nói với anh ta quá ba câu.”

Cô nhìn chằm chằm Dương Băng Băng, không bỏ qua chút biểu cảm dù nhỏ nhất trên mặt cô ta.

“Dương Băng Băng, khả năng thu thập thông tin của cô cũng tệ quá đi mất.”

“Vậy sao?” Dương Băng Băng cười khẩy, con dao trên tay cô ta bỗng nhiên vỗ mạnh lên mặt Cố Cơ Uyển.

“Ừm...” Dù Cố Cơ Uyển có cố gắng giả bộ cỡ nào thì đến lúc này cũng đã cảm thấy sợ hãi vô cùng.

“Hóa ra cô cũng biết sợ à? Tôi cứ tưởng là cô chẳng biết sợ gì cơ!”

Đôi mắt Dương Băng Băng đột nhiên sáng rỡ lên, thoáng chốc cảm thấy phấn chấn vô cùng.

“Cô sợ lắm chứ gì? Nói mau, có phải là sợ tôi lắm không hả? Cố Cơ Uyển, mau cầu xin tôi đi, mau lên! Nếu không tôi sẽ cắt nát mặt cô, mau cầu xin đi!”

Cố Cơ Uyển siết chặt hai tay, người này gần như đã điên rồi!

“Đúng vậy, tôi rất sợ hãi, tôi sợ chết, xin cô đừng làm hại tôi.”

Lúc này mà không chiều ý cô ta, rất có thể cô ta sẽ dùng dao từng nhát từng nhát cắt da thịt cô ra.

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc thì người nói tôi thích Mộ Bác Văn là ai không?”

“Cô ở nhà họ Mộ bày tỏ tình cảm với Mộ Bác Văn, còn bị cậu cả nhà họ Mộ bắt gặp nữa, cô cho rằng tôi không biết gì hết sao?”

Dương Băng Băng nghênh ngang cười lớn như thể đã nắm được điểm yếu của cô, đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi vậy.

“Con nhỏ dễ tiện lẳng lơ này, gặp ai cũng muốn yêu, cô dựa vào đâu mà dễ tiện đến nỗi đó hả?”

Cô Cơ Uyển miệng im như thóc, trong lòng lại âm thầm suy tính.

Trong nhà họ Mộ có gián điệp của một số người, thông tin này có lẽ là do Cố Vị Y nói cho cô ta biết.

Dương Băng Băng chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi, mà thật ra lúc đầu cô cũng chẳng thấy Cố Vị Y có gì đáng sợ hết.

Nếu chỉ có mỗi Cố Vị Y thôi thì có rất nhiều chuyện cô ta không tài nào làm được, bao gồm cả cái chết của Bác Văn.

Nhưng kiếp trước đến tận lúc chết cô cũng chẳng thể biết được rốt cuộc là kẻ nào đứng sau cô ta bày mưu tính kế. Người này hiện giờ đã bắt đầu hợp tác với Cố Vị Y chưa?

Có phải là Mộ Khải Trạch không? Không đúng, cậu hai nhà họ Mộ không suy nghĩ thấu đáo kỹ càng được như vậy. Rốt cuộc là ai chứ?

Bỗng nhiên có một con sóng đánh ập tới, Dương Băng Băng trượt chân ngã xuống, con dao trên tay cô ta vạch nên một tia sáng bạc dưới ánh trăng, vô tình xẹt qua khuôn mặt Cố Cơ Uyển.

Cũng may Cố Cơ Uyển phản ứng mau lẹ, vội vàng ngửa đầu ra sau để né, chứ nếu không thì hiện giờ trên mặt cô hẳn đã có thêm một vết thương rất sâu rồi.

Lưỡi dao thì sắc lẹm, đầu óc người cầm dao lại không hề tỉnh táo, hơn nữa ở đây còn là biển cả mênh mông nữa...

Nếu cô không tự cứu lấy bản thân mình thì sẽ chẳng còn cơ hội nào cả.

Lợi dụng khi Dương Băng Băng vẫn chưa kịp đứng vững lại, Cố Cơ Uyển cắn chặt răng rồi bỗng nhiên dùng đầu húc thật mạnh vào bụng cô ta.

Dương Băng Băng bị cô húc mạnh vào bụng, tay run lên, con dao rơi xuống rồi chìm ngấm nơi biển cả sâu thẳm, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Chính cô ta cũng nương theo lực quán tính mà lùi về sau vài bước, đứng không vững ngửa người ra sau rồi ngã xuống. Một tiếng rầm vang lên, không biết đầu cô ta đã đập vào cái gì mà sau đó lại hôn mê bất tỉnh hoàn toàn.

Cố Cơ Uyển định bụng đi qua xem xem cô ta bị gì, không biết đập vào chỗ nào rồi, tốt hơn hết là đừng chết, nếu không thì cô sẽ trở thành tội phạm giết người mất.

Thế nhưng cô vừa mới bước tới một bước thì bỗng nhiên lại có một đợt sóng đánh vào.

Chiếc ca-nô rung mạnh, Cố Cơ Uyển lao đảo một thoáng, không đợi cô kịp đứng vững thì lại thêm một cơn sóng tập vào thuyền.

Cơn sóng khiến cả người cô đung đưa mạnh, vào lúc đặt định chân xuống lại vướng phải mạn thuyền làm cô đột ngột mất thăng bằng rồi ngã xuống biển.

Cô mau chóng định vùng vẫy, song lại quên mất tay chân mình vẫn đang bị trói chặt.

Bây giờ rơi xuống biển còn nguy hiểm hơn ban nãy ở trên ca-nô!

Không chỉ nguy hiểm, bây giờ thật sự đã đến nước sự sống ngàn cân treo sợi tóc rồi!

Nước biển chui vào mũi cô, ngay lập tức khiến cô vì sốc nước mà choáng váng cả đầu óc, dù chỉ hơi mở mắt cũng khiến cô đau đớn vô cùng.

Đáng chết! Sao cô lại để mình rơi vào tình huống bất lực tuyệt vọng như thế chứ.

Cô không tài nào thoát khỏi sợi dây thân đang trói chặt tay chân mình, cơ thể của cô bắt đầu chìm dần, đang đưa theo từng đợt sóng rồi dập dờn trôi đi...

Hơi thở như bị bóp nghẹt, tay chân dần mất hết sức lực, cuối cùng đến cả ý thức cũng dần tan rã...

Cô vừa trở lại với thế giới này bao lâu? Thế mà nơi nơi đều ẩn chứa sự hiểm nguy, chỉ là muốn một cuộc đời bình phàm thôi, sao lại khó khăn đến vậy?

Lần này hẳn sẽ không còn điều kì diệu nào xảy đến đâu nhỉ?

Chút ý thức cuối cùng của cô cũng trôi tuột theo làn sóng, hoàn toàn tan đi...

Trong một thoáng trước khi ngất đi, bỗng nhiên trong đầu cô lại nảy lên một câu hỏi.

Nếu cô chết đi, cậu cả... Liệu có vì cô mà rơi dù chỉ một giọt lệ không?

Cố Cơ Uyển mất tích.

Lúc người ta tìm thấy Dương Băng Băng thì cô ta vẫn đang nằm hôn mê trên ca-nô.

Nghe đâu đã đưa tới bệnh viện khám rồi, cô ta bị thương phần sau đầu, hiện tại vẫn còn đang mê man mất ý thức, không biết liệu đầu óc có bị gì không nữa.

Cô ta cứ ăn nói loạn xạ, một chốc thì bảo Cố Cơ Uyển muốn giết mình, lát sau lại nói là chính mình muốn giết Cố Cơ Uyển, có khi còn nói có thần tiên hạ phàm đưa Cố Cơ Uyển đi nữa.

Ngay cả khi người trong bệnh viện xuôi theo cô ta để đặt câu hỏi thì cũng chẳng nhận được câu trả lời nào cả.

Dựa theo video theo dõi giao thông do Đàm Kiệt tìm được thì quả thật có nhìn thấy cảnh Dương Băng Băng lén đánh Cố Cơ Uyển từ sau lưng, sau đó kéo cô vào xe rồi nghênh ngang chạy đi.

Nhưng hiện nay Dương Băng Băng gần như đã điên rồi, còn Cố Cơ Uyển thì lại mất tích.

Ca-nô được tìm thấy trên biển, biển cả bao la như vậy, phải đi đâu để tìm được một một cô gái chứ.

Đã hai ngày hai đêm trôi qua, nếu như Cố Cơ Uyển còn sống thì hẳn đã trở về rồi.

Trong tình huống này chỉ có thể kết luận rằng Cố Cơ Uyển đã chìm sâu dưới đáy biển lạnh lẽo rồi.

Người của Mộ Tu Kiệt vẫn đang tìm kiếm cô, cậu cả nhà họ Mộ dường như không thể chấp nhận được sự thật đó.

Nhưng cũng có một vài người sau khi nghe thấy tin đó thì lại âm thầm vui vẻ hồi lâu.

Con nhỏ đó chết rồi, từ nay cô ta không cần phải lo lắng có ngày Cố Cơ Uyển đột nhiên khôi phục lại khuôn mặt thật, làm Mộ Tu Kiệt trông thấy vẻ đẹp đó của cô.

Còn có tin gì có thể khiến Cố Vị Y vui hơn tin này chứ.

Thế nên tối này cô đã hẹn Mộ Khải Trạch, định sẽ thăm dò tin tức bên Mộ Tu Kiệt.

“Bọn họ vẫn đang tìm thật sao? Có nghĩa là đến giờ vẫn chưa tìm thấy đúng không?”

CHƯƠNG 111: NGHE NÓI CÓ MỘT NGƯỜI CON GÁI NGHIÊNG NƯỚC NGHIÊNG THÀNH

CHƯƠNG 111: NGHE NÓI CÓ MỘT NGƯỜI CON GÁI NGHIÊNG NƯỚC NGHIÊNG THÀNH

Thông tin của cậu cả nhà họ Mộ nào có dễ dàng để lộ như vậy.

Cố Vị Y đoán chắc rằng lúc đầu cậu cả dĩ nhiên có cho người đi tìm. Nhưng đã hai ngày trôi qua rồi, người của anh bây giờ có còn tìm hay không thì cô cũng không biết rõ. Thậm chí cô ta còn thấy hơi lo sợ không biết liệu có phải Mộ Tu Kiệt đã tìm được Cố Cơ Uyển rồi không?

Rất khó để đưa được người của mình vào trong biệt thự của Mộ Tu Kiệt, bởi vậy tin tức về chuyện này cô chỉ có thể thăm dò Mộ Khải Trạch, dù sao anh ta cũng là người nhà họ Mộ.

Mộ Khải Trạch châm một điếu thuốc lá, anh ta bực dọc rít vào một hơi, miệng nói: “Chưa tìm được.”

Thật sự không tìm được! Vậy có nghĩa là con nhỏ đề tiện đó chết chắc rồi!

Làm gì có ai chìm trong biển hai ngày hai đêm mà còn sống cho được chứ?

A, cuối cùng Dương Băng Băng cũng làm được một việc đúng đắn.

Cố Vị Y thở phào nhẹ nhõm, song lại không ngờ ngay lúc đó Mộ Khải Trạch đột nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp dáng vẻ thư thái của cô ta.

Mặt mày anh bỗng chốc tối sầm xuống: “Cô ta là em gái em, cô ta mất tích không tìm được mà em lại vui đến vậy sao?”

“Em...” Cố Vị Y ngạc nhiên nhìn anh.

Chẳng phải anh ta rất ghét Cố Cơ Uyển sao? Vậy tại sao đến khi cô ta gặp chuyện anh lại có vẻ bứt rứt bực bội như vậy chứ?

Có lẽ chính Mộ Khải Trạch cũng chẳng thể hiểu nổi cảm xúc của mình lúc này, anh thật lòng rất ghét đồ xấu xí Cố Cơ Uyển kia.

Thậm chí anh còn muốn thấy cô gặp xui xẻo, muốn nhìn cô bị áp bức đau khổ. Nhưng cũng không biết vì lý do gì, lúc này nghe tin Cố Cơ Uyển đã chết anh lại không tài nào vui nổi. Cứ mãi nhớ đến cô gái trong đêm mưa hôm ấy, cùng lúc đó cũng nhớ đến bóng hình của Cố Cơ Uyển. Tuy biết rất rõ hai người họ là hai cô gái hoàn toàn khác nhau, thế nhưng không hiểu sao dáng hình thật sự giống vô cùng.

Sau này anh vẫn luôn tìm cô gái đó, gần như đã lật tung cả nhà họ Cố rồi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được cô.

Tiếc nuôi, chán ghét...

Chán ghét, tiếc nuôi...

Tại sao trong đầu anh cái khuôn mặt xấu xí của Cố Cơ Uyển và dáng hình tuyệt đẹp của cô gái hôm ấy cứ chồng lên nhau vậy chứ? Rõ ràng người chết là Cố Cơ Uyển, song anh lại cảm giác như mình đã mất đi cô gái xinh đẹp tuyệt trần ấy vậy. Thậm chí hiện giờ nhìn thấy khuôn mặt mười phần vẹn mười đang thấp thoáng về hả hê của Cố Vị Y, anh cũng cảm thấy vô cùng chướng mắt.

“Em không phải đang vui.” Cố Vị Y cắn môi, cô để góc mặt đẹp nhất của mình hướng về phía anh.

Cô ta cúi đầu, trông dáng vẻ hết sức mảnh mai đáng thương: “Chỉ là em cảm thấy không có thông tin gì... Dù sao cũng tốt hơn là có tin xấu.”

Cô ta nhìn ra bên ngoài cửa xe, khe khẽ thở dài: “Đã hai ngày trôi qua, em cũng đã tìm hai ngày rồi... Tới tận bây giờ mới có thể ngơi nghỉ một lát.”

“Xin lỗi, anh cho rằng...” Tuy biết mình đã hiểu lầm cô, muốn nói lời xin lỗi, song trong lòng Mộ Khải Trạch vẫn cảm thấy bức bối vô cùng.

Cũng bởi vì đang bức bối trong người, thế nên lời xin lỗi này của anh có vẻ gì đó qua quýt thiếu tập trung.

“Thôi bỏ đi, để anh đưa em về.”

“Nhưng chúng ta chỉ mới ra ngoài một chút thôi mà, em...”

“Em nói mình đã tìm hai ngày rồi mà, giờ hẳn đang rất mệt, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi.”

Dứt lời Mộ Khải Trạch nhấn vào chân ga, chiếc xe cũng bắt đầu tăng tốc chạy băng băng trên đường, chẳng mấy chốc đã tới trước cổng nhà họ Cố.

Cho đến khi Cố Vị Y xuống xe anh cũng không nói lời nào để giữ lại cô ta.

Thậm chí ngay khi cô ta vừa mới bước xuống còn chưa kịp nói câu tạm biệt thì anh đã nhấn chân ga thật mạnh, chiếc xe cũng mau chóng chạy thật nhanh rồi khuất khỏi tầm mắt cô ta.

Trông theo xe Mộ Khải Trạch rời đi, đôi tay Cố Vị Y chột siết chặt lại, đáy mắt cô ta toát ra vẻ nham hiểm dữ dằn. Sao cô ta lại cứ có cảm giác hình như Mộ Khải Trạch có tình cảm gì đó với Cố Cơ Uyển vậy chứ?

Rõ ràng ràng là anh đang rất để ý!

Nhưng không phải anh vốn rất ghét Cố Cơ Uyển sao, ghét đến nỗi lần trước ở nhà họ Cố anh thiếu chút nữa đã hủy hoại cô ta rồi.

Với cả, tại sao bây giờ anh lại đối xử với mình lạnh nhạt vậy chứ?

Lần trước trong tiệc đính hôn của Mộ Tu Kiệt tuy hai người có chuyện hiểu lầm nhau, sau đó Mộ Khải Trạch còn lợi dụng người con gái khác cố ý làm cô ta ghen nữa. Nhưng sau đó hai người đã làm hòa rồi, thậm chí tình cảm còn tốt hơn cả lúc trước nữa.

Người đàn ông mà Cố Vị Y muốn có được là Mộ Tu Kiệt, nhưng dẫu sao thì cậu hai nhà họ Mộ cũng là người dự bị của cô. Dù địa vị không cao bằng cậu cả, thế nhưng trước khi chính thức ở bên Mộ Tu Kiệt thì cô vẫn còn nhiều việc cần sự trợ giúp của Mộ Khải Trạch.

Nhưng bây giờ Mộ Khải Trạch lại để mắt đến Cố Cơ Uyển ?

Không thể nào, con nhỏ xấu xí kia làm gì có cửa so với cô chứ?

Chẳng lẽ Mộ Khải Trạch bị mù rồi hay sao? Vì một con vẹt xấu xí mà dám chê bai cô ta không phải người lương thiện!

Em gái? Hừ! Cô ta chỉ mong sao cô em gái này hãy chất mất xác dưới đáy biển thôi!

Rốt cuộc Mộ Khải Trạch có ý gì vậy chứ? Chẳng lẽ có cô ta rồi còn thấy chưa đủ sao?

Hay là vì cô ta trước giờ cứ lúc gần lúc xa, khiến anh chỉ nhìn thấy mà không chiếm được nên bây giờ đã bắt đầu thấy chán?

Đàn ông đúng là một lũ không ra gì, xem ra cô ta không thể cứ tiếp tục thả thính chạy mãi được.

Lúc cần thiết thì vẫn nên cho anh ta chút “thịt thà”, có như vậy thì mới có thể khiến anh ta một lòng một dạ được.

Mộ Khải Trạch thật sự không hiểu nổi hai ngày nay anh bị cái gì nữa.

Hình như là từ sau khi Cố Cơ Uyển gặp tai nạn thì anh cứ có vẻ là lạ sao sao.

Thậm chí ngay cả khi Cố Vị Y chủ động hẹn anh tối gặp, rõ ràng là đang muốn gửi tín hiệu gì đó, tấm thân của cô ta – thứ anh vẫn tha thiết muốn có được, rất có thể đêm nay sẽ có được rồi.

Thế nhưng vào khoảnh khắc mà cô ta bước lên xe, trông thấy khuôn mặt hoàn mĩ đến khó tin của cô thì anh lại cảm thấy nhàm chán nhạt nhẽo.

Nhất định là anh đã bị đồ kỳ cục Cố Cơ Uyển kia bỏ bùa rồi, nếu không sao anh lại ngó lơ người xinh đẹp tuyệt trần như Cố Vị Y rồi lại cứ suy nghĩ về khuôn mặt xấu xí kia của cô ta cả đêm vậy chứ.

Đúng là điên mất rồi!

Một tiếng “kít” dài vang lên khi bánh xe ma sát với mặt đường, Mộ Khải Trạch dừng xe bên lề rồi gọi một cuộc điện thoại: “Mau tìm cho tôi một chương trình nào vui vui, nếu không hay thì biết mặt tôi.”

Người ở đầu dây bên kia cười hi hi, dường như không hề sợ hai chữ ‘biết mặt’ kia của anh.

“Cậu hai, cậu không tìm thấy ‘chương trình’ gì thật à? Không phải gần đây đang ở cạnh cô gái xinh đẹp nết na bậc nhất Bắc Lăng sao? Người ta đồn đây cả ra đây này, ai ai cũng hâm mộ cậu chết đi được.”

Đây cũng là một trong những lí do khiến Mộ Khải Trạch mê mẩn Cố Vị Y như vậy.

Đám cậu ấm kia có ai là không muốn có được Cố Vị Y chứ? Cô ta chính là người con gái mà ai cũng công nhận là xinh đẹp nhất Bắc Lăng.

Có đôi khi đàn ông muốn chơi đùa một cô gái, thật ra không nhất định là do có tình cảm. Thú vị, chơi xong còn khiến kẻ khác phải hâm mộ, ghen ghét, nhiều đó lý do cũng đủ rồi. Huống chi Cố Vị Y thật sự xinh đẹp khuynh nước khuynh thành. Thế nhưng đêm này dù Cố Vị Y có cởi hết quần áo nằm sẵn trên giường thì anh cũng chẳng có chút hứng thú nào. Nói chung là đêm nay anh không có hứng.

“Có hay không?” Mộ Khải Trạch có vẻ rất mất bình tĩnh, này giờ không biết anh đã hút hết bao nhiêu điếu thuốc rồi.

Người đầu dây bên kia cũng nghiêm túc nói: “Tối nay ở đảo Thiên Đường có tổ chức một buổi đấu giá, rất là thú vị, nghe nói sẽ có một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành.”

“Phụ nữ có gì vui chứ?” Đêm nay ngay cả Cố Vị Y anh cũng chẳng có hứng, chẳng lẽ còn có người phụ nữ nào xinh đẹp hơn Cố Vị Y sao?

“Ái chà! Cậu hai nhà họ Mộ, nay cậu đổi tính rồi à? Không thích phụ nữ mà chuyển sang thích đàn ông sao?” Người kia ha ha cười lớn.

Khuôn mặt Mộ Khải Trạch thoáng chốc đanh lại: “Đừng chọc tôi.”

“Rồi rồi, nghe nói là thật sự rất đẹp, còn đẹp hơn cả Cố Vị Y, bây giờ mọi người đều đã tới hết rồi, chỉ chờ đấu giá thôi.”

Người kia ngừng cười đùa, nghiêm túc nói thêm: “Nghe nói nhà họ Nam Cung và nhà họ Lục đều có người đi, cậu không đi thật à?”

Trong bốn dòng dõi lớn ở Bắc Lăng thì hiện giờ nhà họ Mộ đang xếp thứ nhất, tiếp sau đó là nhà họ Giang, cuối cùng là nhà họ Lục và nhà họ Nam Cung.

Tuy rằng Mộ Khải Trạch không được như Mộ Tu Kiệt, thế nhưng trong số các thiếu niên trẻ tuổi của các dòng tộc thì anh cũng rất có chỗ đứng.

Đám cậu ấm ấy bình thường thì không sao, nhưng sau lưng vẫn đang ngầm ngầm ganh đua nhau.

Nếu mấy tên kia cũng đi...

Mộ Khải Trạch khẽ hừ một tiếng rồi hỏi: “Hội đấu giá tối nay tổ chức ở đâu?”

CHƯƠNG 112: ĐÊM NAY CÔ NHẤT ĐỊNH PHẢI THUỘC VỀ ANH

CHƯƠNG 112: ĐÊM NAY CÔ NHẤT ĐỊNH PHẢI THUỘC VỀ ANH

Đây là ngày thứ hai kể từ sau khi Cổ Cơ Uyên tỉnh lại.

Sau khi rơi xuống biển cô đã cho rằng mình sẽ phải chết chắc rồi.

Điều kỳ diệu không thể diễn ra thêm lần nữa.

Thế nhưng thực tế đã chứng minh, có đôi khi kỳ tích sẽ xảy ra hết lần này tới lần khác, nhiều đến mức khó tin. Cô không chết, cô lại được hồi sinh rồi.

Nhưng chỗ này là đâu vậy chứ?

Cô nằm trên giường, cả người không hề có chút sức lực thế nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Cô bị kẻ nào đó bỏ thuốc, không biết là loại thuốc gì nhưng lại khiến chân tay cô bủn rủn mất sức, đến cả việc giơ ngón tay lên cũng khó khăn vô cùng.

Trong khoảng thời gian này có hai người phụ nữ đeo mặt nạ tiến vào phòng đưa cháo cho cô.

Rồi tối nay họ thậm chí còn đỡ cô vào phòng tắm rửa, sau đó thay cho cô một bộ váy vô cùng quyến rũ.

Đó là một bộ váy gần như trong suốt, nếu không có lớp lót bên trong thì chắc chắn sẽ lộ ra hết.

“Các người muốn làm gì? Bắt giữ... Bắt giữ người trái phép, tôi có thể kiện các người...”

“Ái chà, cô có biết chúng tôi là ai không? Định kiện chúng tôi?”

Hai người kia cười sảng sặc như thể vừa nghe thấy câu gì ngu ngốc lắm.

“Thôi bỏ đi, trông con bé như vậy chắc cũng chỉ là con nhà bình dân thôi, có khi ngay cả cái tên đảo Thiên Đường cũng chẳng có cơ hội nghe được!”

Đảo Thiên Đường!

Cổ Cơ Uyên biết! Cô dĩ nhiên có biết đến!

Kiếp trước khi cô ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt đã từng nghe Lâm Duệ nhắc tới.

Khi đó Mộ Tu Kiệt vì đã đắc tội chủ nhân của đảo Thiên Đường mà thiếu là chút bị ám sát rồi, ký ức của cô về chuyện đó vẫn còn rất rõ ràng.

Đảo Thiên Đường thật sự vô cùng đáng sợ.

Bọn họ nuôi rất nhiều người, ai nấy đều trông có vẻ bình thường, nhưng trong số đó lại có rất nhiều những tay sát thủ.

Hội đấu giá của đảo Thiên Đường cũng rất nổi tiếng, chỉ có những cậu ấm con nhà có dòng dõi mới có tư cách tham gia.

Vị trí tổ chức đấu giá của bọn họ rất hay thay đổi, vậy nên muốn bắt được cũng cực kỳ khó.

Quan trọng nhất là người chủ đứng sau bọn họ không phải chỉ là một người làm ăn buôn bán bình thường, nghe đồn rằng người đó có quan hệ với rất nhiều thế lực ngầm trên khắp thế giới.

Nói chung là nếu chọc phải ông ta thì chẳng khác nào đã chọc phải thần chết.

Thế lực của Mộ Tu Kiệt cũng rất to lớn, thế nhưng anh đứng ngoài sáng, là một người làm ăn chân chính.

Nếu đắc tội người như chủ nhân đảo Thiên Đường này thì sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng sao cô lại ở chỗ như vậy chứ?

“Nhìn là biết con bé này vẫn chưa nghe thấy tên của đảo Thiên Đường rồi.” Một người trong số họ cười nói.

Người còn lại tóm lấy cằm cô, nghiêng đầu xem xét: “Nhưng tôi qua lại trong giới giàu sang ở Bắc Lăng này lâu vậy rồi, tại sao chưa từng gặp qua cô chiêu nhà trăm anh nào có khuôn mặt xinh đẹp đến thế nhỉ?”

Khuôn mặt này thậm chí còn xinh đẹp hơn Cổ Vị Y vốn được xem là đứng đầu Bắc Lăng nữa.

“Thôi kệ đi, dù cô ta có là ai thì sau đêm nay cũng sẽ biến thành một món đồ chơi mà thôi.”

“Ừ, cũng phải.”

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Cố Cơ Uyển toan bước xuống giường.

Thế nhưng người cô chẳng có chút sức lực gì cả, dù chỉ di chuyển một chút cũng thấy gian khó vô cùng.

“Tối nay có buổi đấu giá, cô đoán thử xem bọn tôi muốn làm gì?”

“Thôi đi, đừng lảm nhảm với cô ta làm gì, chốc nữa thôi là buổi đấu giá bắt đầu rồi, chúng ta mau mau chuẩn bị đi.”

Hai người kia nói xong liền xoay người bỏ đi chỉ để lại Cố Cơ Uyển ở trong phòng.

Cửa phòng khép lại, Cố Cơ Uyển hít một hơi thật sâu rồi khó khăn nâng tay lên.

Nhưng cả người cô vẫn bủn rủn như vậy, muốn ngồi dậy thật sự rất khó khăn.

Những kẻ đó muốn mang cô ra cho những tên lăm tiền kia đấu giá như một vật phẩm, thật là quá đáng!

Giờ cô phải làm gì đây?

Nếu không chạy đi thì đêm nay cô sẽ thật sự trở thành món đồ chơi của đám đàn ông lăm tiền kia.

Cố Cơ Uyển lại hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng có thể ngồi dậy được, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng đỡ người dậy thôi.

Nhưng sức lực trong người cô hình như đang dần hồi phục lại, đầu ngón tay cũng dần có sức.

Không biết bao lâu sau của phòng đột nhiên bị mở ra, lần này ngoại trừ hai người phụ nữ lúc này thì còn có thêm hai tên đàn ông nữa.

“Đưa đi.” Người phụ nữ ra lệnh.

Hai người đàn ông kia nín như thóc, tiến tới kéo Cố Cơ Uyển dậy rồi đẩy cô đi thẳng ra cửa.

Mộ Khải Trạch vẫn cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Mỗi buổi đấu giá của đảo Thiên Đường đều có những thứ chính phẩm đắt giá hiếm có khó tìm, phần lớn là đồ cổ.

Tối nay cũng có những món đồ cổ rất quý giá, nhưng vì trong lòng anh đang phiền muộn nên chẳng tài nào tập trung tinh thần đấu giá.

Vừa không để ý một chút thì người nhà họ Nam Cung và nhà họ Lưu đã tranh hết đồ tốt rồi.

Vì vậy anh càng ngồi càng thấy chán.

Đến gần cuối anh đã thiếu điều bỏ về luôn rồi.

Đây là một hòn đảo, lúc này khi mới tới anh còn thấy hơi bồn chồn nôn nao.

Cố Cơ Uyển mất tích giữa biển khơi, mà xung quanh hòn đảo này lại toàn là nước biển.

Anh bắt đầu ảo tưởng, liệu chút nữa khi rời đi anh có thể bắt gặp được người kỳ cục kia trên biển không?

Tuy rằng ý nghĩ đó rất lạ lùng và cũng rất vô lý.

Nhưng anh vẫn không thể kìm lòng mình lại được.

Mộ Khải Trạch đột ngột đứng dậy, vội vàng muốn rời đi, muốn xem thử trên đường quay về liệu có phát hiện ra ai đó đang lẩn trong đại dương mênh mông kia không.

“Cậu hai à, muốn về rồi sao?” Đám bạn đi cùng anh thấy có hơi kinh ngạc: “Tôi nhận được tin bảo rằng người đẹp sắp lên sân khấu rồi.”

Mộ Khải Trạch vẫn bực bội vô cùng, người đẹp gì chứ! Tối nay anh hoàn toàn không có hứng thú!

“Ngồi đi, cũng chẳng mất bao lâu đâu.”

Người đó nhẹ nhàng kéo anh lại: “Đừng để người ta cười nhạo là cậu hai nhà họ Mộ đấu giá thua liền tức tối bỏ về.”

“Mặc cười, chẳng qua là mấy món đồ cổ thôi, ai thèm để ý chứ?” Chẳng lẽ mấy cái đó nhà họ Mộ không có à?

“Nếu không phải vậy thì tại sao sau khi không tranh được mấy món đồ cổ kia liền tức giận bỏ về chứ?”

Mộ Khải Trạch nhìn cậu ta, thật đúng là nhàm chán quá, nhưng anh lại không muốn bị người ta gắn cái mác thua cuộc liền nổi khùng.

Cuối cùng anh vẫn ngồi trở lại.

Tuy là không có hứng thú gì với cô người đẹp sắp lên sân khấu kia, nhưng dù sao thì cũng chỉ tốn vài phút thôi, đợi xong xuôi hãy đi cũng được.

Người dẫn chương trình đeo mặt nạ bắt đầu nói: “Món cuối cùng của tối nay, cũng là món hàng đắt giá nhất của chúng tôi, thiên sứ”

Thiên sứ chính là hình mẫu mà tất cả đàn ông trên đời đều khao khát, một cô gái tựa như thiên sứ sẽ đẹp để khuynh thành đến mức nào chứ!

Thế nhưng trên đời này thật sự có một người con gái như vậy sao? Một người con gái mà khiến ai nấy đều mong muốn có được?

Chỉ lát sau, một chiếc hộp lớn bằng thủy tinh được đẩy lên sân khấu.

Cô gái ngồi bên trong lúc này đang mở to hai mắt nhìn về phía những bóng đen trên khán đài kia.

Phía dưới không có đèn, cô không thấy rõ bất kì ai cả.

Nhưng người ngồi ở dưới nhìn lên lại có thể trông thấy cô rất rõ ràng.

Cô gái nửa ngồi trong chiếc hộp thủy tinh, đôi tay đặt trên thành hộp, dáng vẻ ấy thật yếu ớt, thật bất lực, cũng thật ngây thơ

Đôi mắt to tròn kia lộ rõ sự tuyệt vọng và đau khổ, khuôn mặt xinh đẹp hiện một vẻ ửng đỏ mất tự nhiên.

Cô hết như thiên sứ trên trời cao vô tình ngã xuống thế gian, đúng vậy! Cô chính là thiên sứ của tất cả mọi người đàn ông.

Lúc này Mộ Khải Trạch đang hút thuốc, vốn chỉ tùy ý nhìn thử, ngờ đâu điều anh trông thấy làm anh ngạc nhiên đến mức làm rơi điếu thuốc trên tay xuống mà lại chẳng hề nhận ra.

Những người khác tuy cũng rung động, nhưng đó chỉ là cảm xúc kinh ngạc trước cái đẹp mà thôi.

Bởi vì không ai ngờ được rằng trên đời này sẽ có một cô gái còn quyến rũ hơn cả Cổ Vị Y.

Mà sự rung động của Mộ Khải Trạch là sự rung động từ trái tim, rung động đến tận cùng! Sự rung động mạnh mẽ mà đến anh cũng không thể tin nổi.

Đó chính là cô gái đẹp tựa thiên sứ của anh!

Không đúng, cô chính là thiên sứ!

Cô giúp việc thiên sứ mà anh đã tìm khắp nhà họ Cổ cũng không tìm được.

Hóa ra cô đã rời khỏi nhà họ Cổ từ lâu, chẳng trách anh không tìm thấy cô!

Đúng là cố tình tìm kiếm chẳng thấy đâu, tìm được lại chẳng hề tổn sức!

Đêm nay thiên sứ nhất định phải thuộc về anh .

CHƯƠNG 113: BỞI VÌ MUỐN GẶP ANH

CHƯƠNG 113: BỞI VÌ MUỐN GẶP ANH

Với kinh nghiệm làm MC đấu giá lâu năm, lúc nghe thấy phản ứng phía dưới khán đài thì anh ta đã biết được, vị thiên sứ này ngày hôm nay nhất định có thể bán được với cái giá rất tốt.

Anh ta khẽ cười: “Giá khởi điểm của thiên sứ, ba mươi tỉ! Mỗi lần đấu giá, ba tỉ”

Không có bất cứ tiếng nghị luận nào, những người đến tối nay đều là những người rất có tiền, ba mươi tỉ, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần bọn họ thích thì chẳng đáng là gì.

Nhưng đối với Cố Cơ Uyển mà nói, thì đúng thật là tai họa.

Ba mươi tỉ, có thể đưa ra mức giá khởi điểm như vậy, tuyệt đối không phải người có tiền bình thường.

Một khi rơi vào tay đám người này thì gần như là không còn cơ hội để thoát.

Phải làm sao đây?

“Ba mươi ba tỉ!” Lập tức có người đấu giá.

Cố Cơ Uyển vẫn không nhìn rõ người đấu giá là ai.

Hội trường được thiết kế thành như vậy, là để bảo vệ người mua, không tiết lộ ra tin tức của bọn họ.

Trong tay bọn họ có tấm bảng số, chỉ cần giơ bảng lên, thì có thể đại diện cho thân phận của họ.

“Ba mươi sáu tỉ! Có ai tiếp tục đưa ra mức giá khác không?”

MC trông có vẻ rất hào hứng, nhìn thấy có người giơ bảng, lập tức cao giọng tuyên bố: “Ba mươi chín tỉ! Còn ai không? Bốn mươi hai tỉ! Bốn mươi lăm tỉ!”

Cố Cơ Uyển dựa vào vách tường pha lê, bất lực nhìn những tấm bảng số phát sáng trong hội trường.

Mỗi lần chỉ cần có người tăng giá, thì người đó lại lập tức giơ bảng lên, giống như đang tuyên bố với tất cả mọi người, tối nay, anh ta nhất định phải có được cô.

Cô không biết người kia là ai, nhưng cô biết, anh ta có thể giơ bảng, thì anh ta nhất định sẽ trả nổi số tiền này.

“Năm mươi tư tỉ, năm mươi bảy tỉ, năm mươi...”

“Một trăm năm mươi tỉ!”

Cả hội trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Một trăm năm mươi tỉ

Một người phụ nữ, mà có thể đáng giá một trăm năm mươi tỉ!

Mọi người đều nhìn về phía người giơ bảng, nhưng không thể nhìn rõ gương mặt người đó, nhưng những người ở gần đã biết là ai rồi.

Một trăm năm mươi tỉ, tên diên này!

“Một trăm năm mươi tỉ lần một.” Cái giá này, rõ ràng đã vượt quá dự liệu của MC.

Anh ta tiếp tục nói: “Một trăm năm mươi tỉ, còn ai đấu giá nữa hông? Một trăm năm mươi tỉ lần hai!”

Ánh mắt của mọi người lại hướng về phía Cố Cơ Uyển một lần nữa, gương mặt trắng nõn trong sáng, quả thật là rất xinh đẹp. Có điều, có thật sự đáng giá một trăm năm mươi tỉ hay không?

Loại con gái này, cũng chỉ có thể chơi vài ngày, dù sao thì cũng không rõ lai lịch nên sau khi chơi xong cứ vất đi để tránh gặp phiền phức.

Đương nhiên, nếu như cô bằng lòng ở bên cạnh họ, vậy thì cũng có thể.

Có điều, một người con gái không biết có thể chơi được trong bao lâu lại đáng giá một trăm năm mươi tỉ...

Nhưng vào lúc mọi người đang do dự, MC đã gõ búa xuống: “Một trăm năm mươi tỉ, thành giao!”

Cố Cơ Uyển nhắm mắt, vẫn đang đợi sức lực của mình hồi phục.

Nhưng mà, những ngón tay mềm nhũn vô lực của cô đã nói cho cô biết, muốn cơ thể hồi phục hoàn toàn trong đêm nay, chỉ sợ là không còn cơ hội nữa.

Không biết là ai đã mua cô với giá một trăm năm mươi tí.
Lúc sau Cổ Cơ Uyển bị đưa đến một gian phòng, rồi bị đặt trên giường.
Ánh đèn màu vàng cam trong phòng mờ mờ ảo ảo.
Cô vừa mới được đưa đến chưa bao lâu thì cửa phòng đã bị mở ra.
Rõ ràng đã có người bước vào, nhưng từ góc độ này của cô, thì căn bản không thể nhìn rõ người đó.
Người đàn ông đi đến một bên, cầm ly rượu vang mà nhân viên đã chuẩn bị sẵn uống một hơi cạn sạch.
Anh ta rất kích động, thật sự rất kích động, kích động không gì có thể so sánh được!
Cái cảm giác mất đi rồi lại có lại được này, những người chưa từng trải qua thì sẽ không thể hiểu được.
Cuối cùng, anh ta đặt ly rượu xuống, đi về phía giường.
Cổ Cơ Uyển thật sự rất căng thẳng, ban nãy lúc đám người kia đặt cô xuống giường, bọn họ để mặt cô hướng về cửa sổ sát đất.
Lúc này, người đàn ông đi đến phía sau lưng cô, đứng ở bên cạnh giường nhìn cô chăm chăm.
Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh ta đang lướt đi trên người cô, đến mức bộ váy trên người cô cũng gần như sắp bị thiêu rụi.
Bộ váy đó của cô, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy được cả bên trong.
Cũng chỉ có một lớp vải mỏng manh bên trong đó mới có thể miễn cưỡng che chắn được cơ thể cô.
Đột nhiên, bàn tay của người đàn ông đặt lên chân cô.
Cổ Cơ Uyển bị dọa đến mức toàn thân run rẩy, cố gắng thu chân của mình lại, nhưng cô thật sự rất yếu, rất yếu.
“Không...”
Cuối cùng, người đàn ông khẽ kéo cô, cơ thể Cổ Cơ Uyển bị xoay lại, tầm mắt hai người chạm nhau.
“Là anh...” Hơi thở của cô khẽ ngừng lại.
Mộ Khải Trạch, sao lại là anh ta chứ?
Tên khốn nạn này, biết rõ cô là vợ sắp cưới của anh trai anh ta, mà anh ta còn dám mua cô về!
“Thiên sứ bé nhỏ, em còn nhớ tôi không?” Mộ Khải Trạch kích động, nắm lấy bàn chân cô, đặt lên miệng anh ta thơm nhẹ.
“Thật sự không ngờ, lại có thể gặp được nhau ở đây! Em nói xem, liệu có phải định mệnh hay không?”
Hô hấp của Cổ Cơ Uyển lúc này rất loạn, nhưng mà, tư duy của cô vẫn rất rõ ràng.
Tên này, lại không biết cô là ai sao?
Anh ta còn nhớ rõ trong đêm mưa gió, người đó đã bị cơn mưa lớn cuốn trôi đi lớp ngụy trang của bản thân.
Anh ta không biết thân phận của cô...
Bàn chân bị anh ta hôn một cái, Cổ Cơ Uyển chỉ cảm thấy da đầu mình tê rần.
Cô cắn môi, lúc Mộ Khải Trạch ghé sát vào cô, cô run rẩy khẽ nói: “Đừng như vậy...”
“Vậy em thích như thế nào?” Tiêu hết một trăm năm mươi tí, không vui vẻ một phen là chuyện không thể nào.
Ông trời thương xót, người con gái mà anh ta tìm kiếm lâu như vậy lại được chủ động dâng tận tay, lúc này, sao anh ta lại không ăn sạch cô cho được chứ?
Quan trọng là, nên gặm nhấm từng chút, hay một hơi ăn sạch luôn đây?
Vừa nghĩ đến người con gái ở dưới thân mình chính là thiên sứ mà anh ta đã ước mơ tìm kiếm bấy lâu nay, anh ta lại kích động đến mức toàn thân căng cứng, cơ thể trở nên khô nóng.
“Tôi sẽ dịu dàng, đừng sợ, tôi nhất định sẽ rất dịu dàng.”
Mộ Khải Trạch cầm bàn tay cô lên, đặt đến khoe môi, hôn nhẹ một cái, rồi nụ hôn dần dà hướng đến cổ tay, cánh tay.
Cổ Cơ Uyển lập tức nổi da gà toàn thân, cô muốn rút cánh tay mình lại, nhưng mà, cơ thể lại không chút sức lực.
“Đừng như vậy, chúng ta... chúng ta vẫn chưa làm quen.” Cổ Cơ Uyển nhú mày, dốc hết sức muốn hất tay anh ta ra.
Nhưng mà, một chút sức mọn này đối với Mộ Khải Trạch mà nói thì chẳng khác gì một đứa trẻ mới được sinh ra đời cả.
Cô nhóc này lạ lạ, sắc mặt ngày càng ửng đỏ, toàn thân vô lực, vừa nhìn là biết đã bị chuốc thuốc.

Anh ta cúi đầu ghé sát vào cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, cười nói: “Sợ gì chứ? Đêm nay, chúng ta nhất định sẽ trở nên thân thiết thôi.”

“Cậu hai Mộ...”

“Quả nhiên em có thể nhận ra tôi.” Anh ta biết, sau khi cô nhóc này gặp được anh ta, nhất định sẽ chú ý đến anh ta.

“Nói cho tôi biết, vì sao lại rời khỏi nhà họ Cố? Không, lúc đầu, sao lại xuất hiện ở nhà họ Cố?”

Cô không phải nữ giúp việc nhà họ Cố, anh ta đã điều tra hết một lượt tất cả nữ giúp việc của nhà họ Cố, vốn dĩ không có ai phù hợp với thân phận của cô.

Cố Cơ Uyển cắn môi, cũng không biết tại sao, rõ ràng cô rất ghét anh ta chạm vào cơ thể mình.

Nhưng mà, lúc anh ta ghé sát lại, người thấy hơi thở thuộc về đàn ông trên cơ thể anh ta, cơ thể cô lại nóng lên một cách kì lạ.

Hình như... hình như có chút muốn anh ta ghé sát lại mình...

Chết tiệt! Hình như cô còn bị chuốc một loại thuốc khác! Không chỉ mất hết sức lực, mà cơ thể... còn ngày càng nóng lên!

Tuy phản ứng của cơ thể không chịu sự khống chế của bản thân, nhưng mà, đầu óc của cô vẫn còn tỉnh táo.

Mộ Khải Trạch không biết thân phận của cô, anh ta tưởng rằng cô chỉ là cô gái mà anh ta mới gặp qua một lần...

Suy nghĩ của Cố Cơ Uyển đang chuyển động nhanh chóng.

“Tôi... tôi đến nhà họ Cố, là vì... muốn gặp anh.”

CHƯƠNG 114: ANH ĐÃ ĐI THẬT RỒI

CHƯƠNG 114: ANH ĐÃ ĐI THẬT RỒI

“Em nói cái gì?” Mộ Khải Trạch không dám tin vào đôi tai của mình.

Cô nhóc này đến nhà họ cố, là vì anh ta?

“Tôi biết anh đang theo đuổi Cố Vị Y, vậy nên, vậy nên tôi muốn đến nhà họ Cố để tìm anh.”

Cố Cơ Uyển khẽ nắm lấy ga giường, nắm ngón tay cô tái nhợt.

Cô nóng quá, càng ngày càng nóng, cái cảm giác khát vọng được anh ta chạm vào cơ thể đó, càng ngày càng mạnh mẽ.

Đây không phải lần đầu tiên cô bị chuốc thuốc, kiểu triệu chứng này, khiến cô biết rõ tình huống hiện tại của bản thân là như thế nào.

Không thể kéo dài thêm nữa, nếu còn kéo dài, cô sẽ đánh mất bản thân dưới tác dụng của thuốc mất!

“Tôi đối với Cố Vị Y...” Mộ Khải Trạch có chút không muốn nhắc đến cái tên này.

Anh ta nói: “Tôi với cô ta chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, nếu tôi biết em sớm hơn...”

Có điều lời nói này, hình như cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Anh ta lại cầm tay Cố Cơ Uyển ghé lên môi anh hôn một cái, lần này, nụ hôn của anh ta mạnh mẽ hơn lần trước.

“Nếu như em đã thích tôi như vậy, sau này cứ ở bên cạnh tôi, chỉ cần em đi theo tôi, tôi sẽ không tìm đến Cố Vị Y nữa”

Cố Cơ Uyển suy nghĩ chút nữa nhện không được tròng mắt lờ mờ anh ta, trước kia lúc theo đuổi Cố Vị Y, không biết đã cố gắng đến nhường nào.

Lúc này, lại vì cô gái mới gặp qua hai lần, mà nói không cần Cố Vị Y nữa?

Không biết lời này mà để Cố Vị Y nghe thấy, có khiến cô ta tức hộc máu hay không nữa?

Có điều bây giờ, cô không còn tâm trạng để suy nghĩ đến mấy chuyện đó nữa.

“Vậy anh... đưa tôi rời khỏi đây trước đi.”

“Ở đây không tốt sao?” Mộ Khải Trạch đã sốt ruột lắm rồi, sao có thể đợi đến lúc đưa cô đi chỗ khác chứ?

Anh bắt đầu hành động, muốn cởi dây thắt trên váy cô ra.

Chiếc váy này vốn được tạo ra để làm tăng tình thú, không có khóa kéo và cúc trên váy, toàn bộ đều là dây thắt.

Từng sợi dây phải cần có người từ từ tháo chúng ra.

Mỗi lần một sợi dây được tháo ra, làn da trắng nõn của cô gái lại bị lộ ra thêm một phần, khiến người đàn ông mất khống chế, càng lúc càng kích động.

Cố Cơ Uyển nắm chặt bàn tay mình lại, móng tay cắm sâu vào da thịt, lợi dụng chút đau đớn này mới có thể khiến cô duy trì được sự tỉnh táo của mình.

Cô đỏ ửng mặt, sốt ruột nói: “Ở đây... đây là nơi của người khác, tôi... lần đầu của tôi...”

“Lần đầu?” Mộ Khải Trạch cảm thấy ông trời quả thật đã rất thiên vị anh ta, thiên sứ trong mơ của anh ta, vậy mà vẫn còn trinh nguyên!

Niềm vui ngoài dự liệu, khiến anh ta kích động đổ mồ hôi toàn thân: “Tôi sẽ nhẹ nhàng, nhất định sẽ nhẹ nhàng!”

“Không, không phải!” Cô không có ý này! Chết tiệt! Nhưng anh ta không hề nghe cô nói!

“Cậu, cậu hai Mộ, tôi... tôi muốn ở... chỗ của anh, ừm...”

Cuối cùng, mọi tiếng kháng cự của cô đều trở thành tiếng rên rỉ.

Thuốc đã phát tác, cô sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

“Tôi, tôi muốn đến... giường của cậu hai, cái giường này... cái giường này không phải của cậu hai.”

Để nói được một câu hoàn chỉnh như vậy đối với Cố Cơ Uyển lúc này là vô cùng khó khăn.

“Giường của tôi?” Mộ Khải Trạch thấp giọng thở gấp, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đỏ bừng say mê của cô.

Suy nghĩ của cô nhóc này, tuy anh ta không hiểu, nhưng hình như cũng có thể hiểu được.

Đây là cảm giác nghi thức trong truyền thuyết sao?

Bởi vì yêu cầu này, lại khiến “lần đầu” của cô nhóc này càng thêm thiêng liêng hơn.

Nhưng mà...: “Giường của tôi...”

Mộ Khải Trạch thấp giọng nói, rồi lập tức từ chối: “Không được, thiên sứ bé nhỏ, tôi không thể đợi được nữa rồi.”

Anh ta cúi người xuống, ép sát vào cơ thể cô.

Cố Cơ Uyển bị dọa đến mức muốn tát cho anh ta một phát, nhưng lúc này, cánh tay cô không thể nào nhấc lên được, đừng nói đến việc cho anh ta một cái tát.

Tên khốn nạn này, chưa chi mà đã hứng như vậy rồi!

Làm sao đây?

“Đừng...”

Mộ Khải Trạch cúi đầu muốn hôn cô, Cố Cơ Uyển không để gì mới nghiêng mặt đi tránh được nụ hôn này.

Anh ta lại thuận theo gò má của cô, hôn xuống cổ.

“Không, không... cậu hai Mộ, cậu hai Mộ, tôi không muốn... tôi không muốn ở đây, tôi sợ...”

Đưa cô rời đi, chỉ cần đưa cô rời đi, chỉ cần cho cô một chút thời gian, cô có thể hồi phục lại sức của mình, lúc đó cô có thể chạy trốn được.

“Đừng sợ, tôi ở đây, sẽ không ai làm tổn thương em đâu.”

Một cô gái bị bắt đến đây để đấu giá, Mộ Khải Trạch có thể thấu hiểu được nỗi sợ hãi của cô, có điều, bây giờ thật sự không được, anh ta đã không thể đợi được nữa!

“Tôi muốn em!”

“Không... aaa! Đừng như vậy, đừng như vậy!”

Tay chân cô vung vẩy loạn xạ, cố gắng hết sức mình đẩy anh ta ra.

Nhưng mà, cô vốn không thể phản kháng lại sức lực của một người đàn ông chứ nói gì đến tình trạng của cô lúc này.

Đừng như vậy mà, cô không muốn làm chuyện đó với Mộ Khải Trạch!

Ông trời ơi!

Sao lại đối xử với cô như vậy!

Cô là chị dâu của anh ta! Là chị dâu của anh ta đó!

Đúng vậy, cô là chị dâu của anh ta!

Cố Cơ Uyển mở lớn mắt, khẽ nói: “Mộ Khải Trạch, tôi là... tôi là Cố...”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đá mạnh ra.

Mộ Khải Trạch bị dọa một phen, anh ta quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một bóng đen cao lớn đang bước về phía này.

Đợi đến lúc anh ta nhìn rõ, người đó đã bước đến trước mặt anh, nhấc cổ áo của anh ta lên.

Tốc độ rất nhanh, khiến anh ta không kịp phản ứng lại.

Huống chi, cơn động tình ban nãy anh ta đã sắp không chịu đựng được nữa, tâm tư toàn bộ đều nghĩ về chuyện đó, sao có thể phản ứng lại ngay lập tức được chứ.

Lúc này Mộ Khải Trạch nắm chặt bàn tay, vừa tỉnh táo lại, lập tức vung nắm đấm về phía người đàn ông kia.

Nhưng vào lúc anh ta vung tay ra, anh ta mới nhìn rõ người đàn ông nhắc mình lên là ai.

Nắm đấm bị người kia giữ lại, anh ta không thể làm gì nữa, trừng mắt nhìn người đàn ông đứng bên giường, ra sức giãy giụa.

“Mộ Tu Kiệt, anh làm gì vậy?”

Mộ Khải Trạch nắm chặt tay, nhưng nắm đấm này, anh ta không dám vung về phía người kia.

Anh ta rất ghét Mộ Tu Kiệt, nhưng mà, từ khi còn bé anh ta đã kính sợ Mộ Tu Kiệt rồi.

Sự chú ý của Mộ Tu Kiệt căn bản không ở chỗ anh ta, anh nhìn chằm chằm cô gái trên giường, chỉ nhìn một cái, rồi quay đầu lại.

“Xin lỗi, hai người tiếp tục đi”

Rồi anh quay người đi!

Cứ thế mà rời đi sao!

Cố Cơ Uyển suýt chút không kịp phản ứng lại!

Mộ Tu Kiệt giống như một chiến thần từ trên trời giáng xuống, sẽ cứu thoát cô khỏi tay của ác quỷ.

Cảnh tượng mà cô vẫn chờ đợi là Mộ Tu Kiệt sẽ bế cô lên, cool ngầu rời khỏi căn phòng này.

Nhưng mà, không thể ngờ Mộ Tu Kiệt đã đến, nhưng vừa nhìn thấy cô, anh lại quay người rời đi.

Anh thật sự muốn rời đi!

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng nghĩ ra, cô muốn gọi anh lại.

Bất kể anh có muốn cứu cô hay không, ít nhất, cô cũng là vợ sắp cưới trên danh nghĩa của anh, anh không thể thấy chết mà không cứu.

Nếu như Mộ Tu Kiệt cứ thật sự rời đi như vậy, sự trong trắng của cô sẽ bị hủy hoại trong tay Mộ Khải Trạch mất!

“Mộ... ưm...”

Vốn dĩ muốn hô cứu, nhưng mà, dưới tác dụng của thuốc, những lời phát ra lại trở thành tiếng rên rỉ khiến đàn ông không thể chịu đựng được.

Nghe giọng nói rõ ràng đang quyến rũ đàn ông này, Mộ Tu Kiệt không còn chút lưu luyến nào nữa, bước nhanh ra phía cửa.

Anh đến đây, quả thực là vì Cố Cơ Uyển.

Anh nhận được tin tức, nói đêm nay sẽ có màn đấu giá một cô gái ở đảo Thiên Đường, mà nơi này, gần với nơi Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện.

Vốn dĩ anh cũng không ôm bất cứ hi vọng nào bởi dù sao, với nhan sắc của Cố Cơ Uyển, những tình huống như này... khụ, cô vốn dĩ không thể được đưa đến đảo Thiên Đường để đấu giá được.

Nhưng mà, anh vẫn đến.

Hai ngày hai đêm, không có bất cứ tin tức nào của Cố Cơ Uyển, lẽ như, cô thật sự ở trên đảo thì sao?

Vậy nên anh đã đến, nhưng giây phút nhìn thấy cô gái trên giường kia, anh đã thất vọng mà rời đi.

Cố Cơ Uyển cứ như vậy trở mặt nhìn Mộ Tu Kiệt rời đi, mãi cho đến khi anh đi khỏi tầm mắt mình, cô mới hoàn toàn tuyệt vọng.

Hôm nay cô không trang điểm, Mộ Tu Kiệt... không nhận ra cô.

Cô muốn kêu lên, nhưng mà, giọng nói bị kẹt ở cổ họng, không thể phát ra tiếng nào.

Mộ Tu Kiệt, thật sự không nhận ra cô, anh thật sự đi rồi...

CHƯƠNG 115: VÌ SAO KHÔNG NHẬN RA TÔI

CHƯƠNG 115: VÌ SAO KHÔNG NHẬN RA TÔI

Cổ Cơ Uyển biết, gương mặt hiện tại với gương mặt đây tàn nhang những lúc bình thường của cô, quả thực không giống nhau.

Nhưng mà, Mộ Tu Kiệt không nhận ra cô, nói thật lòng, cô có chút thất vọng.

Nhưng lúc này, Mộ Tu Kiệt đã đi rồi, đây không chỉ là vấn đề thất vọng nữa.

Lúc này, nó đã thật sự trở thành tuyệt vọng rồi!

Mộ Khải Trạch cũng không biết tên khốn Mộ Tu Kiệt muốn làm gì.

Mặng anh một câu “đồ thân kinh” rồi anh ta lại cúi đầu nhìn cô gái trên giường.

Chuyện tốt bị ngắt quãng, sự kích động ban nãy cũng đã bình tĩnh lại đôi chút: “Em muốn đi cùng tôi?”

Ánh mắt Cổ Cơ Uyển hơi sáng lên, khẽ mấp máy môi: “Ừm...”

Mộ Khải Trạch vừa mới bình tĩnh được đôi chút thì cơ thể của anh ta lập tức nóng ran trở lại đã khi nghe thấy cô kêu rên rĩ.

“Không được, ai bảo em quá hấp dẫn, tôi không thể đợi được nữa.”

Cổ Cơ Uyển suyết chút nữa thì hộc máu, cô không cố ý, thật sự không cố ý.

Nhưng mà, cơ thể cô rất nóng, đầu óc cũng rất náo, toàn thân đều rất nóng.

Tác dụng của thuốc bị Mộ Tu Kiệt ngăn lại, rất nhanh nó lại hồi phục, cô giữ chặt lấy chiếc váy trên người.

Lí trí nói với bản thân phải bảo vệ tốt cho chiếc váy này, nhưng động tác mà cô làm ra, lại là kéo chiếc váy xuống...

Mộ Khải Trạch vốn không thể chịu đựng được nữa, nhìn hành động của cô nhóc này, lửa nóng bị anh ta ép xuống, lúc này càng trở nên dữ dội hơn.

Không thể đợi nữa, không đợi được nữa, cùng lắm thì, sau này sẽ đưa cô trở về, yêu thương cô thật nhiều.

“Cô nhóc...”

Nhưng vào lúc anh ta muốn nhào lên, bóng đen cao lớn lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt anh ta!

Lại là người đó! Lại là hơi thở lạnh lùng khiến người ta ngạt thở

“Mộ Tu Kiệt, anh...”

Cổ Cơ Uyển choáng váng đầu óc, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, được một người khác bế lên.

Mộ Khải Trạch nổi giận: “Mộ Tu Kiệt, đây là nơi đầu giá của đảo Thiên Đường, cô gái này là do tôi mua về!”

“Cậu không biết cô ấy là ai sao?” Mộ Tu Kiệt híp mắt lại, ánh mắt hung dữ nhìn về phía Mộ Khải Trạch.

Toàn thân Mộ Khải Trạch bị ánh mắt này làm cho run rẩy nhưng mà, cô gái này, lẽ nào cũng có quan hệ gì với Mộ Tu Kiệt?

Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt, lại một lần nữa nhìn vào gương mặt Cổ Cơ Uyển.

Sạch sẽ, trắng trẻo, mềm mại, tinh tế! Không có chút tàn nhang nào!

Mộ Khải Trạch không nhận ra, không hề kì lạ, bởi vì ban nãy suyết chút nữa anh cũng đã bỏ qua.

Suyết chút nữa là anh đã bỏ qua rồi!

Cô nhóc này, rốt cuộc còn giấu anh bao nhiêu chuyện nữa?

Bế ngang Cổ Cơ Uyển dậy, Mộ Tu Kiệt quay người rời đi.

Mộ Khải Trạch nhảy xuống khỏi giường, phần nộ hết lớn: “Tôi dùng tiền để mua cô ấy về, anh như vậy là đang phá hoại quy tắc của đảo Thiên Đường!”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, bước chân cũng không hề dừng lại.

Mộ Khải Trạch vô cùng tức giận: “Anh cứ cướp người đi như vậy, là đã đắc tội với người của đảo Thiên Đường, bọn họ sẽ không cho phép anh phá hoại quy tắc đâu!”

Thế lực của Mộ Tu Kiệt trên thương trường quả thật rất lớn, nhưng mà, dù có lớn mạnh thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một người làm ăn mà thôi.

Một người làm ăn, đắc tội với thế lực ngăm, kết cục duy nhất chỉ có... chết!

“Anh...” Cổ Cơ Uyển kéo áo Mộ Tu Kiệt, kí ức của đời trước, khiến toàn thân cô phát lạnh.

Quả thực không thể đắc tội với Đảo Thiên Đường, nhưng bây giờ, cô đã bị Mộ Khải Trạch mua về rồi.

Theo quy tắc của đảo Thiên Đường, Mộ Tu Kiệt như vậy, quả thực đã phá vỡ quy tắc của họ.

Cho dù anh có tiêu nhiều tiền hơn chăng nữa, cũng chỉ sợ không dập tắt được cơn tức của ông chủ đảo Thiên Đường.

“Cậu cả Mộ...”

“Em cho rằng tôi sẽ quan tâm à?” Mộ Tu Kiệt lạnh lùng “hừ” một tiếng, bước chân vẫn không dừng lại, anh thực sự rời đi.

Cổ Cơ Uyển cắn môi, biết rõ anh ôm cô ra ngoài như vậy, nhất định sẽ hại anh.

Nhưng mà, lời ban nãy của Mộ Tu Kiệt, đã khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp ngay lập tức.

Rất ấm, rất ngọt, khiến cô cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp...

“Ừm...” Cơ thể nhỏ nhắn của cô khẽ động đậy, không phải muốn lấy thân báo đáp, mà là, phải lấy thân báo đáp.

Cơ thể của cô rất nóng, cô sắp không chịu nổi nữa rồi!

“Cậu cả”

Thấy cậu cả ôm một cô gái đi ra, nhìn dáng người, Lâm Duệ vốn vô cùng vui vẻ nhưng khi nhìn gần lại hóa ra không phải là vợ cả

Chuyện gì vậy, không phải cậu cả đến tìm vợ cả sao?

“Hôm nay không mang đủ người đến, đi thôi!” Mộ Tu Kiệt rời khỏi bãi cát, bước lên tàu cao tốc.

Lâm Duệ biết, cô gái này nhất định là người đẹp được đấu giá ở đảo Thiên Đường hôm nay.

Tuy không biết tại sao cậu cả lại ôm cô gái này rời đi, nhưng mà, cậu cả làm như vậy, là đã đắc tội với người của đảo Thiên Đường rồi.

Anh lập tức nhảy lên tàu, thấp giọng nói: “Đil”

Tối nay khi nhận được tin tức nói có một cô gái bị đưa ra đấu giá ở đảo Thiên Đường, bọn họ lập tức đến đây.

Tuy lúc đến Lâm Duệ đã thông báo cho anh em, bảo bọn họ đến đây, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng khó mà tập trung được nhiều người đến.

Lúc này còn không đi, lỡ như làm kinh động đến vệ sĩ của đảo Thiên Đường, muốn đi cũng không còn dễ dàng nữa.

Có điều, lúc này muốn đi quả thực không khó, dù gì, bộ phận chủ lực của đảo Thiên Đường cũng không ở nơi này.

Nhưng sau này... Lâm Duệ quả thực có chút lo lắng.

Đang yên đang lành, cậu cả vì cứu một cô gái kì lạ, đắc tội với đảo Thiên Đường làm gì cơ chứ?

Trước kia bọn họ với đảo Thiên Đường nước sông không phạm nước giếng.

Lâm Duệ thừa nhận cô gái này rất đẹp, nhưng cậu cả là người thấy sắc đẹp mà nổi hứng lên sao?

Có kiểu người đẹp nào mà cậu cả chưa gặp qua chứ?

Cần thiết phải vậy sao?

Lâm Duệ không thể hiểu nổi, anh nhanh chóng khởi động tàu cao tốc, rời khỏi đảo vô danh này với một tốc độ nhanh nhất.

“Mộ Tu Kiệt, sao lại... không nhận ra tôi?”

Giọng nói của người con gái rất nhỏ, vừa nói ra, đã bị gió biển dập tắt.

Nhưng kì lạ là, Mộ Tu Kiệt có thể nghe rõ từng chữ một.

Cô nhóc này, vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện đó.

Anh ôm cô lên, ghé đôi môi mỏng vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Em hi vọng tôi có thể nhận ra em?”

“Anh...” Có hi vọng không? Cô không biết, cô chỉ biết, giây phút mà anh không nhận ra cô đó, cô thật sự rất tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ, cơ thể cô... nóng quá! Đến cả chút tâm tư tuyệt vọng cũng không còn nữa.

“Mộ Tu Kiệt...” Cô lâm bẫm, vô thức nhắc người lên, chỉ muốn dính chặt lấy cơ thể anh.

Rõ ràng ban nãy còn cảm thấy rất lạnh, nhưng sau khi được anh bế lên, đầu óc cô lại bắt đầu trở nên choáng váng rồi.

Mộ Tu Kiệt đắp áo khoác mỏng của mình lên người cô, che đi chiếc váy mặc như không mặc của kia, ôm chặt cơ thể nhỏ bé nhưng lại vô cùng có xúc cảm của cô lại.

Cô nhóc này yên tĩnh được một lúc, lại bắt đầu nhúc nhích trong lòng anh.

“Đừng động, không tôi muốn em ngay bây giờ đây.” Anh cảnh cáo.

Ai biết được, người con gái trong lòng lại không hề bị uy hiếp, thậm chí còn chủ động đưa tay ra, ôm lấy cổ anh.

Cô thật sự rất khó chịu, khó chịu đến mức không còn cách nào khống chế được nữa.

Nếu như nhất định phải làm gì đó, cô thà làm cùng Mộ Tu Kiệt chứ không muốn bị loại người như Mộ Khải Trạch động vào.

Hô hấp rất loạn, nhiệt độ cơ thể lại đang không ngừng tăng cao.

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu dậy, không ngờ khoảng cách giữa cô và anh lại gần như thế, vừa ngẩng đầu lên là đã hôn vào cằm anh rồi.

“Ừm...” Cậu cả Mộ, người luôn tỏ ra lạnh lùng, cao quý trước mặt người ngoài, hình tượng hoàn hảo không chệch vào đâu được, vậy mà cũng có râu.

Nhưng mà, râu của anh chọc vào mặt cô, lại... gọi cảm như vậy.

Cố Cơ Uyển khẽ thở dài một hơi, tầm mắt mơ hồ, gương mặt xuất hiện trong đầu lại càng lúc càng rõ ràng.

Trong cơn mơ hồ, cũng không biết mọi thứ trước mắt là thật hay giả nữa.

Cô chỉ biết, ở bên cạnh người đàn ông này, cảm giác đó, thật sự rất tốt đẹp, rất an toàn.

Cô nhắm mắt lại, dùng chút sức lực cuối cùng, kéo anh về phía mình: “Tu Kiệt, muốn em đi.”

CHƯƠNG 116: ĐỀU LÀ VÌ CÔ SAO?

CHƯƠNG 116: ĐỀU LÀ VÌ CÔ SAO?

Đây là một nơi như thế nào, Cố Cơ Uyển không biết.

Cô chỉ biết, người đàn ông đang ôm cô rất đẹp trai, toàn thể giới này, không còn có ai đẹp trai hơn anh nữa.

Cơ thể anh cao lớn, bờ vai rất vững chắc, lồng ngực, cơ bắp của anh cũng rất nở nang.

Còn có cánh tay của anh, đường nét cơ bắp cũng rất rõ ràng, vừa nhìn đã biết được là tràn đầy năng lượng.

Anh ôm cô, giọng nói còn dễ nghe như vậy.

“Em cho rằng tôi quan tâm?”

Ừm... thật sự rất rất hay, rất có cảm giác an toàn.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt còn đẹp hơn cả những vì sao trên bầu trời.

Người đàn ông này, là người mê người nhất cô gặp được trong cuộc đời mình, là người đàn ông có sức quyến rũ lớn nhất.

Vốn tưởng rằng sống lại một đời, hai người sẽ không còn gì liên quan đến nhau nữa, nhưng, mối quan hệ giữa hai người lại ngày càng chặt chẽ.

Cô đưa tay ra, khẽ vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh.

Trong giấc mơ, gương mặt của người đàn ông ướt đầm mồ hôi, quyến rũ khó tả.

Nếu như đã là một giấc mơ, vậy thì những việc bình thường không dám làm, những lời bình thường không dám nói, lúc này cô sẽ làm hết, nói hết!

Cô chủ động tìm đôi môi của anh.

Người đàn ông dường như đã bị cô chinh phục, anh đáp trả lại nụ hôn của cô.

Cô Cố Uyển nhắc người dậy, nhắm mắt hưởng thụ mọi thứ mà cô không thể hưởng thụ trong cuộc sống hiện thực, hưởng thụ mọi hơi thở thuộc về anh.

Khoảnh khắc này thật đẹp, đẹp như một giấc mơ.

Nhưng mà, sao lại đau như vậy chứ?

Đợi, đợi một chút, đợi một chút...

Sao nằm mơ cũng chân thực như vậy chứ...

Không biết trôi qua bao lâu, đợi đến lúc gió yên biển lặng, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào.

Cô khẽ xoa đôi mắt đau nhức của mình, rõ ràng là vẫn chưa ngủ đủ, lại không tìm được muốn mở mắt ra nhìn thế giới này.

Chết rồi sao? Không, hình như cô rơi xuống biển, được người khác cứu đi.

Sau đó, ở trong một buổi đấu giá chợ đen, bị Mộ Khải Trạch mua về.

Bây giờ toàn thân đau nhức, cô bị Mộ Khải Trạch làm gì đó rồi sao?

“Khốn nạn...” Giọng nói khàn khàn như hạt cát bị bánh xe nghiền qua, kẹt lại ở trong cổ họng, không thể nào nhớ ra được.

Nhưng vào giây phút mà cô mở mắt, lại nhìn thấy một gương mặt mà cô vẫn luôn tâm niệm đến.

Mộ Tu Kiệt?

Kí ức như một dòng nước ủa về, ngay lập tức lấp đầy đầu cô.

Cô bị đưa đến phòng của Mộ Khải Trạch, Mộ Khải Trạch muốn xé váy của cô.

Mộ Tu Kiệt đến, nhưng lại không nhận ra cô, anh đi rồi.

Mộ Khải Trạch lại bắt đầu xé váy của cô, vào lúc cô tuyệt vọng đến mức muốn chết đi, Mộ Tu Kiệt lại quay trở lại một cách thần kì...

Đúng vậy! Anh đi rồi anh lại trở về! Anh đã cứu cô!

Mộ Tu Kiệt... lúc này nhìn thấy người ngủ bên cạnh mình là Mộ Tu Kiệt, cô thở phào một hơi. Có thể thấy được, cô đối với người đàn ông này, lưu luyến đến mức độ nào.

Cổ Cơ Uyển vẫn còn chút mơ màng, ngẩng đầu lên nhìn, anh ngủ bên cạnh cô, hàng lông mi dài che khuất đôi mắt, trong buổi sáng sớm, có chút yếu đuối khiến cho phụ nữ cảm thấy phát cuồng.

Ừm, cô lại cảm thấy cậu cả Mộ không gì không làm được kia cũng có một mặt yếu đuối, đúng là thần kì thật.

Nhưng đáng về lúc này của anh, quả thực khiến người khác cảm thấy thương xót.

Khỏe mắt anh có quãng thâm, giống như đã rất lâu rất lâu rồi anh không ngủ.

Còn có, cằm của anh, râu ria đã mọc lún phún, không còn đáng về sạch sẽ, sáng bóng như hàng ngày nữa.

Cậu cả Mộ có râu, bất kể là đời trước hay đời này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Người đàn ông này bình thường nghiêm túc chỉnh tề đến nhường nào, sao cô lại không biết chứ?

Quầng thâm mắt và đám râu lúc này, cho dù lòng dạ cô có sắt đá đến mấy cũng không khỏi cảm thấy đau lòng.

Mấy ngày cô mất tích, có phải anh vẫn luôn tìm cô hay không?

Cô có thể mong ước xa vời một chút, thật sự là vì cô sao?

Nhưng cô lại không biết, bản thân còn đang hi vọng xa vời điều gì, cô đã nói, đời này không thể tiếp tục bị kịch của đời trước nữa...

“Ngủ đủ rồi à?” Người đàn ông đột nhiên đưa tay lên, nắm lấy bàn tay của cô.

Giọng nói của Mộ Tu Kiệt khàn khàn, đây rõ ràng là kết quả của sự vui vẻ đêm qua.

Từ khi trở về căn phòng này, mãi cho đến khi trời sắp sáng, anh gần như không hề dừng lại!

Lúc bắt đầu, chỉ đơn giản là muốn giải thuốc cho cô, nhưng sau đó thì sao?

Cổ Cơ Uyển vẫn còn nhớ rõ, bản thân cô đã cầu xin anh, nhưng anh vẫn không chịu bỏ qua cho cô.

Bây giờ, đôi mắt của anh đột nhiên tối sầm đi là có ý gì? Thế mà anh còn dám nghĩ nữa!

Cổ Cơ Uyển vội vã giãy giụa, muốn rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh.

Trải qua một đêm, thứ thuốc khiến cô toàn thân vô lực kia đã mất hết tác dụng rồi.

Về việc tại sao lúc này vẫn cảm thấy cơ thể không còn chút sức lực nào, còn không phải vì người đàn ông này sao?

Cô đã mệt đến mức sắp ngất đi rồi, sao tinh thần anh vẫn phấn chấn như vậy chứ?

Ngoại trừ quầng thâm mắt và nhúm râu kia ra, còn chỗ nào là không ổn nữa đâu? Sức khỏe tốt như vậy, còn có thiên lí hay không chứ?

“Tôi, tôi vẫn chưa ngủ đủ.” Không thể nào rút tay về, cô chỉ có thể dùng bàn tay còn lại, cẩn thận kéo chặn lên, che kín bản thân mình.

Nhưng cô đã quên, cả người cô đang nằm trong lòng ngực Mộ Tu Kiệt, cô còn gối đầu lên tay anh nữa, muốn trốn, có thể trốn được đi đâu chứ?

Mộ Tu Kiệt nhẹ nhàng trở mình, cánh tay thon dài khẽ siết lại, hai người đối diện nhau, trong nháy mắt dính lại một chỗ.

“Aal”

Xúc cảm không bình thường, khiến Cổ Cơ Uyển bị dọa kêu lên một tiếng, vội vàng muốn tránh ra.

Nhưng cánh tay anh đã giữ lấy eo cô, chỉ cần anh không buông tay, thì cô sẽ không có không gian để trốn chạy.

“Cậu cả Mộ...” Bàn tay của Cổ Cơ Uyển chống lên ngực anh.

Chỉ khẽ chạm một cái, cô lại cảm thấy bất an thu về ngay lập tức.

Nhiệt độ cơ thể anh rất cao, cao đến mức đáng sợ

Nếu như không phải trải qua đêm qua, đối với sức khỏe của anh cô ngày càng hiểu rõ, Cổ Cơ Uyển nhất định sẽ cho rằng, có thể anh đã sốt rồi.

Nhưng trên thực tế, cô biết, chỉ cần người đàn ông này động tình, nhiệt độ cơ thể anh sẽ là như vậy!

Nhưng bọn họ đã... giãy vò nhau cả đêm rồi, sao lúc này còn có suy nghĩ đấy nữa chứ?

Cô mệt sắp chết rồi có được không?

“Cậu cả Mộ, trời, trời sáng rồi?” Cô cẩn thận nhắc nhở.

Tối hôm qua vấn đề là do cô, cô bị chuốc thuốc, khiến đầu óc không còn tỉnh táo, thậm chí còn chủ động ôm lấy anh.

Nhưng bây giờ, cô đã tỉnh táo lại rồi, chuyện ngoài ý muốn này, mau chóng kết thúc đi!

“Hừm?” Mộ Tu Kiệt nhướn mày: “Trời sáng thì không thể tiếp tục ôm người phụ nữ của tôi ngủ nữa à?”

Cố Cơ Uyển cảm thấy kinh ngạc!

Người... phụ nữ của anh? Từ, từ lúc nào cô trở thành người phụ nữ của anh chứ?

Là, là đang nhắc đến chuyện giả vờ làm vợ sắp cưới của anh sao?

Suy nghĩ của cô lúc này rất loạn, Mộ Tu Kiệt chết tiệt, tùy tiện nói một câu, lại có thể khiến cô dễ nghĩ ngợi lung tung như vậy. Đáng vẻ này, thật thất bại, tình cảm cô cố gắng khống chế, lúc nào cũng bị anh nắm trong lòng bàn tay.

Cô không thích cảm giác này, nhưng bây giờ, cô thật bất lực.

“Cậu cả Mộ, tối qua chỉ là... chỉ là ngoài ý muốn, cảm ơn anh cứu tôi, nhưng tôi... nên dậy rồi.”

Cô cố gắng chống đỡ cơ thể mình, người đàn ông cũng không làm khó cô, thả lỏng cánh tay của mình.

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, đang định ngồi dậy.

Không ngờ chỉ mới vươn người dậy được một chút, cánh tay Mộ Tu Kiệt lại siết chặt lại.

Cố Cơ Uyển không chút phòng bị, va vào người anh.

CHƯƠNG 117: ĐIỂM YẾU CHÍ MẠNG

CHƯƠNG 117: ĐIỂM YẾU CHÍ MẠNG

Cơ thể của hai người va vào nhau, Mộ Tu Kiệt khẽ kêu lên một tiếng, sắc mặt lập tức tay đổi.

Cố Cơ Uyển bị dọa đến mức vội vã muốn ngồi dậy, nhưng lại bị anh lật người lại, đè xuống dưới.

“Đừng động dậy!”

Gương mặt Mộ Tu Kiệt lại bắt đầu lấm tấm mồ hôi, không biết là do đau hay là do anh đang cố chịu đựng.

“Ra sức va vào người tôi như vậy, cố ý sao?” Anh híp mắt lại, nhìn chăm chăm cô nhóc đáng thương bị giam lại dưới thân mình.

“Sau này, có muốn hạnh phúc hay không? Hừm?”

Hạnh phúc?

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, một giây sau, cô lập tức hiểu được hạnh phúc mà anh nói là gì.

Mặt cô đỏ ửng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Lúc này, nếu dám nói hạnh phúc của cô không liên quan gì đến anh, liệu anh có tức giận rồi bóp chết cô hay không?

Nhưng ban nãy, cô va vào anh quả thật có hơi mạnh: “Anh... anh vẫn ổn chứ?”

Cô thật sự không dám chắc chắn liệu mình đã va hỏng anh hay chưa, dù sao, cô nghe nói đó là điểm yếu chí mạng của đàn ông...

“Sao rồi? Sợ va hỏng, sau này không ai có thể thỏa mãn em à?”

“Không phải...”

“Hừm? Còn muốn tìm người đàn ông khác để thỏa mãn bản thân nữa à?” Ánh mắt của người đàn ông lập tức trở nên rét lạnh, ngập tràn hơi thở nguy hiểm.

Hoàn toàn là do phản xạ muốn bảo vệ bản thân, Cố Cơ Uyển vội vã lắc đầu: “Không muốn”

Hơi lạnh trên người Mộ Tu Kiệt cũng xem như là đã tan đi, ánh mắt anh thậm chí còn có sự vui vẻ khó phát hiện.

“Ngoan.”

Cố Cơ Uyển có chút không hiểu, như vậy mà là ngoan sao?

Cô chỉ là chưa từng nghĩ đến sẽ tìm người đàn ông khác, nhưng điều này không có nghĩa là cô muốn anh.

Dù sao, cô không cần người đàn ông khác, cũng không cần Mộ Tu Kiệt, cần không nổi.

Ở lại bên cạnh Mộ Tu Kiệt, nguy hiểm lúc nào cũng luôn rình rập, không đến một tháng, cô đã suýt chết ba lần rồi!

Cố Cơ Uyển đột nhiên phát hiện ra một chân lí, thương tiếc mạng sống thì hãy tránh xa Mộ Tu Kiệt ra.

Ở bên cạnh anh, nhiều người muốn cái mạng nhỏ này của cô lắm.

Không biết nếu suy nghĩ này mà để Mộ Tu Kiệt biết được, liệu anh có bóp chết cô hay không?

Sao cô luôn cảm thấy ở bên cạnh anh có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào thế nhỉ?

Cố Cơ Uyển có chút chột dạ, nhưng tâm tư lúc này của Mộ Tu Kiệt, lại không giống với cô.

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, từ trên xuống dưới, nhìn vô cùng kĩ càng.

“Cậu cả Mộ...”

“Sao phải khiến bản thân trở nên xấu xí?” Lần đầu nhìn thấy cô trên đảo, anh không nhận ra.

Nếu như không phải càng nghĩ càng cảm thấy sai sai ở đâu đó, càng nghĩ càng cảm thấy gương mặt trắng nõn mềm mại này của cô có chút giống với gương mặt đầy tàn nhang kia, có lẽ anh đã thật sự bỏ qua rồi.

Nếu như thật sự bỏ qua, vậy thì sẽ thế nào chứ?

Cô, sẽ trở thành miếng thịt trong miệng Mộ Khải Trạch!

Vừa nghĩ đến cô nhóc này suýt chút nữa rơi vào tay Mộ Khải Trạch, anh lại tức giận, hận không thể lập tức xé nát

Mộ Khải Trạch ra!

Bàn tay của Cố Cơ Uyển vô thức đặt lên mặt, lúc này cô không trang điểm, cho dù không có gương, cô cũng biết mình xinh đẹp nhường nào.

Đương nhiên cô cũng biết, lúc này Mộ Tu Kiệt đang chất vấn cô, chứ không phải anh đang kinh ngạc.

Người tình tưởng như Mộ Tu Kiệt, từ trước đến nay luôn đứng trên địa vị cao nhất trong xã hội, số người đẹp mà anh gặp qua người thường không thể tưởng tượng nổi.

Bên ngoài đồn đại anh không gần nữ giới, có thể thấy được anh lạnh lùng đối với phụ nữ như thế nào.

Chỉ dựa vào sắc đẹp, thì không thể thu hút được sự chú ý của cậu cả Mộ.

Lúc này, anh đang thật sự chất vấn cô sao lại trang điểm làm xấu bản thân.

Nghe có vẻ như anh không được vui lắm.

Cố Cơ Uyển cẩn thận suy nghĩ cách dùng từ của mình, Mộ Tu Kiệt lại mở miệng trước khi cô nói, sắc mặt anh trầm xuống: “Lại muốn trêu đùa tôi?”

“Không phải!” Cố Cơ Uyển vội vã lắc đầu, đứng trước mặt cậu cả Mộ, ai dám có suy nghĩ trêu đùa chứ?

Cô vẫn còn ở dưới thân anh, bị ép gần như không một kẽ hở, không cẩn thận một chút, lúc nào cũng có thể bị anh ăn sạch.

Nhân vật nguy hiểm này, nếu chọc vào anh, chẳng khác gì tự tìm đường chết cả.

“Trước kia tôi không hiểu chuyện, vẫn luôn thích trang điểm đậm sau này nhận ra bản thân thật sự rất xinh đẹp, lo lắng xinh đẹp quá ra đường sẽ gây họa vào thân”

Tuy lời này nghe có chút tự luyện, nhưng mà, ít nhiều cũng là sự thật.

Cô không kéo Cố Vị Y vào chuyện này, dù sao, đây cũng là chuyện giữa phụ nữ với nhau.

Những người đàn ông giống như Mộ Tu Kiệt, ghét nhất là sự tranh đoạt giữa những người phụ nữ.

Nếu đã như vậy, sao còn phải nói xấu người phụ nữ khác trước mặt anh chứ?

Người ta cũng chưa chắc sẽ tin.

Mộ Tu Kiệt quan sát sắc mặt cô, lạnh lợi tinh xảo, trong trẻo như những giọt nước, quả thực là rất đẹp.

Vì vậy lời này, độ đáng tin cao đến mức nào chứ?

Thật ra anh biết suy nghĩ mà cô giấu trong lòng, có điều chút ý nghĩ của một cô gái này, anh quả thực không có hứng thú để tìm hiểu.

Chỉ cần biết, tìm được cô nhóc này về, đúng là người phụ nữ của anh, vậy là đủ rồi.

Tâm mắt di chuyển từ gương mặt cô, hướng đến xương quai xanh thanh xú, làn da trắng nõn dưới thân anh lúc ẩn lúc hiện.

Đôi mắt của Mộ Tu Kiệt, lập tức trở nên thâm trầm đến đáng sợ.

Là do nguyên nhân gì khiến anh không có sức phản kháng với cơ thể nhỏ bé phía dưới này chứ?

Ném qua hương vị kia một đêm, lúc này, anh vẫn còn muốn tiếp tục?

Hình như, anh có chút mê mẩn cảm giác ở phía trong cơ thể cô...

“Cậu cả Mộ! Cậu cả Mộ! Đợi chút! Trời, trời thật sự sáng rồi!”

Hai tay của Cố Cơ Uyển chống lên vai anh, hoảng loạn đến mức tê rân đầu óc.

Người đàn ông này! Người đàn ông này đúng là một kẻ điên! Cả đêm rồi đó! Anh không mệt, cô cũng mệt sắp chết rồi!”

“Cậu cả Mộ, không...”

Trên tủ đầu giường, đột nhiên vang lên một hồi chuông.

Cố Cơ Uyển càng đẩy vai anh ra mạnh hơn: “Cậu cả Mộ, điện thoại... điện thoại của anh...”

Mộ Tu Kiệt không chút để ý đến, nhưng mà, cô nhóc này ồn ào quá rồi đó.

“Lần sau mà còn không nghe lời nữa, có tin tôi chuốc thuốc em không?”

Người đàn ông trừng mắt với cô, cuối cùng anh cũng rời xuống khỏi cơ thể cô, cầm điện thoại ở đầu giường lên: “Alo!”

Cố Cơ Uyển nhanh chóng bọc chăn quanh mình rồi xuống giường, đi đến trước tủ quần áo, mở ra.

Thế mà trong tủ lại có quần áo của cô!

Một loạt váy suông màu nhạt ở trong tủ đồ sơ mi và quần tây của người đàn ông, trông vô cùng hài hòa.

Tủ quần áo trong phòng của cậu cả Mộ, lại có một vị trí chuyên dụng cho cô, đặt quần áo thường dùng của cô ở đó.

Một màn này, khiến Cổ Cơ Uyển cảm thấy ngọt ngào như được rót đầy một tai mật ong.

Nhưng mà... lần sau còn không nghe lời, có tin tôi chuốc thuốc em không?

Giọng nói của Mộ Tu Kiệt vang lên bên tai, khiến trái tim ngọt ngào của người con gái lập tức trở nên hoảng loạn.

Chuốc thuốc cô?

Quá đáng thật đó! Thật sự rất quá đáng!

Nơi này quá nguy hiểm, phải mau chóng rời đi thôi.

Cô lấy một bộ váy xuống, lập tức trốn vào trong phòng tắm.

Lúc ra ngoài, Mộ Tu Kiệt đã gọi điện thoại xong, từ giường bước xuống, đức trước tủ quần áo tìm đồ.

Cơ thể của anh... không có một mảnh vải nào, đến cả những thứ liền thân nhất cũng không có!

“Anh..” Cổ Cơ Uyển vội vàng che hai mắt, nhưng vẫn nhìn thông qua những kẽ hở của ngón tay.

Người đàn ông này... người đàn ông này sao lại không mặc quần áo, sao có thể đi qua đi lại trước mặt con gái nhà người ta mà không mặc gì chứ?

Anh cầm lấy bộ quần áo, quay người lại... đối diện với cô!

Mũi nóng quá. Hình như có gì đó không đúng, hình như có gì đó chảy xuống rồi...

“Aaa!” Cổ Cơ Uyển lên mũi khê sờ, không ngờ lại có máu chảy xuống!

“Sao vậy?” Mộ Tu Kiệt nhú màu, bước nhanh đến.

Trời ạ! Mặc quần áo đi! Mau mặc quần áo đi!

Aaaaa! Anh không mặc quần áo mà cứ thế đi đến trước mặt cô!

“Đừng, đừng qua đây.” Máu chảy xuống từ mũi hình như càng ngày càng nhiều, huhu!

“Đừng qua đây, cứu mạng!”

CHƯƠNG 118: ANH LẠI DẤM ÔM MỢ CẢ

CHƯƠNG 118: ANH LẠI DẤM ÔM MỢ CẢ

Lâm Duệ không biết ở bên trong xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành, sao lại bảo Dương Quân vào đó?

Có điều, Dương Quân đi vào không bao lâu, cô gái mà hôm qua cậu cả bế về đã đi ra.

Lâm Duệ nhìn thấy cô, lập tức cảm thấy chán ghét.

Cậu cả tìm mợ cả hai ngày hai đêm, anh còn tưởng rằng cậu cả thật sự để ý đến mợ cả.

Không ngờ, đêm ngày thứ hai, cậu cả lại bế một người được đầu giá ở đảo Thiên Đường về.

Sau đó, cả một đêm dài, thỉnh thoảng anh đi qua đây, còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu của cô gái kia.

Cả đêm bọn họ đều... đều làm loại chuyện đó!

Trong khi vẫn chưa biết rõ tung tích của mợ cả, cậu cả lại tìm một người phụ nữ, chơi đùa cả đêm!

Lâm Duệ cảm thấy khó chịu trong lòng, tuy thời gian ở cùng mợ cả không lâu, nhưng mà, nếu đã là mợ cả, vậy thì cơ bản là đã nhận định thân phận nữ chủ nhân nhà họ Mộ của Cố Cơ Uyển rồi.

Bây giờ, nữ chủ nhân không ở đây, nam chủ nhân lại đang vui vẻ...

Tuy anh biết mình không nên nghi ngờ đối với chuyện mà cậu cả làm, nhưng lần này, anh thật sự rất thất vọng.

Tâm trạng Cố Cơ Uyển bất an, nhìn thấy Lâm Duệ cũng không nói gì nhiều, chỉ mau chóng trở về phòng của mình.

Vừa hay Lâm Duệ có vẻ cũng không muốn để ý đến cô, lúc này, sau khi xảy ra chuyện mất mặt như thế, cô thật sự không muốn nói chuyện với người khác.

Nhanh chóng đi đến trước cửa phòng mình, đang định mở cửa ra tiến vào.

Giọng nói không vui của Lâm Duệ nhanh chóng vang lên phía sau cô: “Đây là phòng của mợ cả chúng tôi!”

Bóng đen lướt qua, Lâm Duệ đứng chặn trước mặt cô, che kín cửa phòng.

“Không cho phép bất cứ người phụ nữ nào được tùy tiện vào phòng!”

Cô gái chết tiệt này, ý bản thân mình xinh đẹp, được cậu cả yêu thương, lại còn muốn chiếm lấy phòng của mợ cả!

Sống chết của mợ cả lúc này còn chưa rõ, Lâm Duệ tuyệt đối không cho phép bất cứ người phụ nữ nào vấy bẩn phòng của cô!

“Lâm Duệ?” Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, có chút mơ hồ.

Cô đương nhiên biết đây là phòng của mình rồi, nếu không cô trở về để làm gì chứ?

Lâm Duệ sao lại kì lạ như vậy chứ, không cho cô vào? Sao vậy?

Nghe thấy cô gọi mình, sắc mặt Lâm Duệ càng khó coi hơn.

Người phụ nữ này, nghe ngóng kĩ càng thông tin những người thân cận của cậu cả, đúng là tổn không ít tâm tư để lấy lòng cậu cả

Cô ta muốn thay thế vị trí của mợ cả sao? Một người phụ nữ ý vào nhan sắc của mình mà đoạt lấy tình yêu của người khác, đừng mơ!

Có điều, giọng nói của cô, sao lại nghe quen tai thế nhỉ?

Lâm Duệ nhìn cô, nhìn thật kĩ!

Nhìn cẩn thận hơn nữa!

Ngũ quan này, hình dáng này, đôi mắt cái mũi chiếc miệng này, đây...

Cố Cơ Uyển bị anh nhìn đến mức tê rần da đầu, cuối cùng cũng phải hiểu được thái độ của anh lúc này.

Cô mím môi, thờ dãi một hơi, bất lực nói: “Là tôi đây, Lâm Duệ, tôi là Cố Cơ Uyển”

“Mợ cả!” Đúng thật là mợ cả

Trời ạ! Mợ cả nhà bọn họ trở nên xinh đẹp như vậy từ bao giờ chứ? Giống hệt như tiên nữ vậy!

Quan trọng nhất là, mợ cả sống mà trở về rồi! Cậu cả cũng không phản bội mợ cả

“Cô vẫn còn sống, tốt quá rồi, tốt quá rồi!”

Lâm Duệ quả thực rất kích động, bèn bế Cố Cơ Uyển lên xoay vài vòng.

Cô Cơ Uyển cảm thấy có chút khó hiểu, có điều, cô cũng có thể cảm nhận được sự kích động của Lâm Duệ.

Không ngờ người đàn ông đi theo mình chưa lâu này, lại vì cô còn sống mà kích động đến mức thất thố như vậy.

Cô lập tức cảm thấy ấm lòng.

Cô khẽ cười, tiếng cười vang lên giữa vòng quay của Lâm Duệ, cô không miêu tả được niềm vui của mình lúc này: “Đúng vậy, tôi vẫn còn sống, tôi sống trở về rồi.”

“Thật sự tốt quá đi!”

Ngày thứ ba rồi! Lâm Duệ lo lắng ba ngày rồi! Mãi cho đến lúc này, anh mới hoàn toàn thả lỏng.

Tối qua cậu cả cũng chẳng dặn dò điều gì, sau khi bế vợ cả trở về, vẫn luôn ở trong đó... hây dô hây dô.

Hại anh chưa kịp thông báo cho anh em, có thể ngừng việc tìm kiếm lại rồi.

Thật sự không ngờ đến, người được bế về lại là vợ cả

Cậu cả đúng là không khiến người khác phải thất vọng! Bất kể là chuyện công hay chuyện tư, cậu cả vẫn luôn khiến người ta có cảm giác an toàn như vậy, vẫn luôn có trách nhiệm như vậy!

“Lâm Duệ, thả tôi xuống...”

“Hai người đang làm gì?” Cửa phòng cách đó không xa, có một giọng nói khiến người ta lạnh sống lưng truyền đến.

Hai người đang làm gì ư?

Lâm Duệ ngẩng đầu lên, anh cũng chẳng làm gì cả, chỉ bế vợ cả lên rồi xoay vòng mà thôi, bởi vì anh đang rất kích động mà.

Nhưng mà, anh bế vợ cả...

Mẹ ơi! Anh không cố ý đâu!

Vậy mà anh lại dám bế người phụ nữ của cậu cả? Không phải đang tìm chết hay sao?

Lâm Duệ lập tức thu tay lại.

Tự do rơi xuống là cảm giác như thế nào?

Đây quả thực không phải là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển cảm nhận được, nhưng mà, lần nào cũng khiến cô sợ chết khiếp!

“Aal” Tên xấu xa Lâm Duệ này! Dám bế cô lên cao rồi lại đột nhiên thả tay xuống như vậy!

Anh đang mưu sát đấy à!

Lâm Duệ hình như cũng đã nhìn thấy bị kịch bị rơi xuống đất của vợ cả, nhưng mà, nếu anh đưa tay ra đón, không biết liệu cậu cả có tức giận hay không.

Dù sao, cũng có tiếp xúc thân thể.

Nhưng mà, không đón, có thể vợ cả sẽ bị thương...

Chỉ là một chút chần chừ, Cố Cơ Uyển đã sắp rơi xuống đất rồi.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, bóng người khiến người khác cảm thấy yên tâm kia nhanh chóng bước đến, khi hai chân Cố Cơ Uyển vừa chạm đất, cơ thể sắp chạm xuống đất, anh vươn tay ra, ôm ngang cô vào lòng.

Phù!

Lại được cứu một lần nữa!

Mà lần này, suýt chút nữa trong tay người của mình!

Cửa phòng bị đóng lại, cô còn mơ hồ nghe thấy tiếng Lâm Duệ đang lắp bắp ở bên ngoài giải thích: “Cậu cả, tôi không cố ý, là do tôi quá kích động mà thôi...”

“Chuyện đó, thật sự là do tôi quá vui mừng, tôi tưởng vợ cả đã vùi xác...”

“Câm miệng!”

“Vâng! Cậu cả, tôi câm ngay đây, nhưng mà, để tôi nói nốt mấy câu cuối đã, cậu cả, tôi thật sự không có ý mạo phạm vợ cả, là do tôi quá vui mừng, vợ cả vẫn còn sống.”

“Tôi thật sự tưởng rằng vợ cả đã chết rồi, tôi...”

“Cút!”

“Vâng! Cậu cả! Tôi cút ngay đây! Chỉ là tôi quá vui mà...”

Cố Cơ Uyển mím môi, không kìm được bật cười.

Hóa ra cái nhà này, cũng không hẳn lạnh lẽo thiếu tình người như vậy, hóa ra, nơi đây cũng có người lo lắng cho an nguy của cô.

Tên nhóc Lâm Duệ này, ban nãy còn tưởng rằng cô là người phụ nữ khác anh còn giúp cô bảo vệ phòng mình nữa.

Ha, cái nhà này sao hôm nay đột nhiên trở nên đáng yêu như vậy chứ?

Điện thoại có tin nhắn gửi đến, không ngờ, điện thoại của cô cũng được mang về rồi.

Cố Cơ Uyển cầm điện thoại lên, là tin nhắn của Lâm Duệ: “Mấy người bạn của cô sắp đi rồi, nhất là Tô Tử Lạp, mau gửi cho cô ấy một tin nhắn báo bình an đi.”

Lúc này Cố Cơ Uyển mới nhớ ra, cô đã mất tích hai ngày ba đêm, đúng là đã khiến mọi người sốt ruột không ít rồi.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Tô Tử Lạp, Tô Tử Lạp giống như phát điên, muốn ngay lập tức đến thăm cô.

Có điều, đây là nơi của cậu cả Mộ, Cố Cơ Uyển sao dám cho cô ấy đến đây chứ.

Tuy cậu cả Mộ cứu cô hai lần, tuy tối hôm qua bọn họ...

Nhưng mà, cậu cả Mộ vẫn là cậu cả Mộ cao cao tại thượng không dễ với tới, không phải người bình thường có thể mạo phạm.

“Được rồi, đừng vội, muộn chút tớ sẽ về, tớ vẫn khỏe lắm, không có chuyện gì đâu, thật đấy”

Không để gì Tô Tử Lạp mới nghe theo lời của Cố Cơ Uyển.

Cuối cùng, cô đột nhiên nói: “Bọn họ nói Dương Băng Băng đi rồi, bây giờ, đang được người ta đưa đến viện tâm thần đấy.”

CHƯƠNG 119: HAI NĂM SAU CHIA TAY THẬT SAO?

CHƯƠNG 119: HAI NĂM SAU CHIA TAY THẬT SAO?

Gần trưa, Cố Cơ Uyển từ trên lầu bước xuống.

Cô mặc áo sơ mi với quần jean, trên mặt vẫn là những nốt tàn nhang quen thuộc.

Mộ Tu Kiệt đang ngồi làm việc trên ghế sofa trong phòng khách.

Một người bình thường lúc nào cũng bận rộn như anh lại không về công ty mà ở lại đây làm việc đúng là khiến người ta bất ngờ.

“Cậu Mộ.” Cố Cơ Uyển chỉ có thể cố gắng giả bộ như đã quên hết những chuyện tối qua.

Nhưng những hình ảnh đứt đoạn, gương mặt mướt mồ hôi cùng đôi cánh tay mạnh mẽ ấy của anh cứ quẩn quanh trong đầu cô mãi.

Gương mặt của cô bất giác ửng hồng, tuy nhiên ngoại trừ biểu cảm trên mặt là không thể khống chế được thì những thứ khác cũng được coi là tự nhiên.

Còn về phần Mộ Tu Kiệt, không hiểu sao anh lại thấy những nốt tàn nhang trên mặt cô rất dễ coi.

Không phải là lúc cô không có tàn nhang thì không đẹp mà là Cố Cơ Uyển của hiện tại khiến người ta có cảm giác thân thuộc.

Cuối cùng cô cũng trở lại thật rồi.

Cố Cơ Uyển bước đến trước mặt anh, khẽ gọi.

Mộ Tu Kiệt thản nhiên đáp lại: Uhm.”

Cách ăn mặt của cô khiến anh bất giác chau mày: “Em ra ngoài à?”

Mới vừa thoát khỏi quỹ môn quan giờ lại còn dám ra ngoài sao?

Có điều, kẻ gây chuyện đã bị đưa vào viện tâm thần nên bây giờ ra ngoài chắc cũng không còn nguy hiểm gì nữa.

“Tôi đi gặp Từ Lạp và mọi người, họ sắp phát điên vì lo lắng rồi.”

Tuy cô đã nói rõ qua điện thoại với Từ Lạp rằng mình hoàn toàn bình an vô sự nhưng không được tận mắt nhìn thấy cô không ai có thể an tâm được.

“Bộ dạng hiện tại của tôi hoàn toàn không giống với tối qua, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Chẳng phải khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô, anh cũng không nhận ra cô đấy sao? Cho thấy kỹ năng cải trang của cô cực kỳ cao siêu.

Mộ Tu Kiệt không nói gì nhưng mà tối qua...

Anh ước mắt nhắm và nhìn chăm chăm thân thể cô.

Cố Cơ Uyển bị anh nhìn chăm chú như vậy thì toàn thân như bị lửa đốt, rất không được tự nhiên.

Cứ nhớ đến dáng vẻ kích thích của anh khi ở trên người cô là toàn thân cô lại nóng lên, càng thêm khó chịu.

Không được không được, phải nhanh chóng rời khỏi người đàn ông này càng xa càng tốt, nếu không cứ hễ nhớ đến những chuyện đó là lại khiến người ta đỏ mặt, tim đập thịch thịch rồi.

Tim cô đập nhanh đến mức cô sắp không thể chống đỡ nổi nữa rồi.

Về phần cậu Mộ, sắc mặt người ta vẫn bình tĩnh như không.

Cố Cơ Uyển rầu rĩ nhận ra cảm giác của người ta về cô chẳng hề thay đổi tí nào cả, dù gì cũng chỉ cùng chung chăn gối có một đêm mà thôi.

Còn cô, khi đứng trước mặt anh thì chẳng khác nào mèo thấy chuột, sợ hãi rụt rè, né tránh, chẳng chuyên nghiệp chút nào.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng tự trấn tĩnh: “Cậu Mộ, tôi ra ngoài đây.”

“Lâm...” Mộ Tu Kiệt bỗng dừng im bật, thay vào đó anh gọi: “Tần Nhất.”

Tần Nhất không biết ở đâu chui ra: “Cậu chủ có chuyện gì ạ?”

Quả nhiên vệ sĩ ngầm có khác, người ta hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của anh ta. Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không nhìn rõ được anh ta từ chỗ nào chui ra, chỉ biết vừa nghe thấy tiếng thì người đã xuất hiện trước mặt rồi.

Đúng là rất lợi hại!

“Cậu hộ tống Mợ chủ ra ngoài đi.” Mộ Tu Kiệt dặn dò.

“Không không không, tôi tự mình đi cũng được mà, chỉ cần tìm cho tôi một tài xế nào đó là được...”

Tần Nhất chính là cao thủ số một bên người cậu chủ Mộ cũng là vệ sĩ ngầm lợi hại nhất, cô sao dám dùng chứ? Nhưng khi bị ánh mắt lạnh lùng của Mộ Tu Kiệt nhìn lướt qua, Cổ Cơ Uyển không dám ho he thêm một lời nào nữa.

Ánh mắt của anh hiển nhiên là đang nói với cô rằng, không đồng ý thì cứ tiếp tục ở yên trong nhà. Đừng mơ tới chuyện bước chân ra khỏi nhà.

Cổ Cơ Uyển thở dài một hơi bất đắc dĩ nhìn Tần Nhất: “Vậy làm phiền anh nhé.”

“Không phiền đâu.” Tần Nhất rất khách sáo, anh ta chủ động ra ngoài bảo người làm lái xe đến.

Còn Lâm Duệ lại chỉ có thể quần quanh trong góc nhà.

Lúc sáng đã bế mợ chủ nên bây giờ cậu chủ không còn cho anh ta lại gần mợ ấy nữa bước. Anh ta thật sự không muốn tiếp cận mợ chủ nhưng... Cậu chủ làm như vậy tức là không còn tin tưởng anh ta nữa sao?

Tần Nhất thì an toàn chỗ nào chứ? Nói không chừng, Tần Nhất còn nguy hiểm hơn cả anh ta ấy chứ. Tại sao cậu chủ lại tin tưởng Tần Nhất chứ không tin anh ta? Hu hu hu...

Xe đã rời khỏi biệt thự, nháy mắt một cái là không còn thấy bóng dáng...

Lấy lại được thứ tưởng chừng đã mất sẽ có cảm giác như thế nào?

Đàm Kiệt ôm cô, hai mắt đỏ hoe.

Cậu sinh viên còn lại thì khóe mắt đã ươn ướt.

Mộ Hạo Phong nắm tay cô không nói một lời nhưng Cổ Cơ Uyển có thể cảm nhận được tay anh ta đang run rẩy, vẫn luôn run rẩy.

Tô Tử Lạp thì lại càng không cần phải nói, vừa nhìn thấy cô đã gào khóc, khó nghe muốn đứt ruột đứt gan, Cuối cùng cũng về rồi..

Khó khăn lắm mọi người mới ổn định được cảm xúc.

Tô Tử Lạp nói: “Uyển ơi, đi, mình đi ăn tiệc đi, chúc mừng cậu sống lại.”

“Nói bậy bạ gì đó, Uyển đang yên đang lành, sống lại cái gì hả?” Đàm Kiệt vỗ vào ót cô một phát.

“Đau ” Tô Tử Lạp xoa xoa gáy, không những không tức giận mà còn cười: “Cũng đúng, không phải sống lại, mà là... Uhm, ăn tiệc giải xui ”

“Quan trọng nhất là Hạo Phong đã hai ngày ba đêm không ăn uống gì rồi, nhanh đi ăn một bữa thật ngon đi.

“Cậu vẫn chưa ăn gì sao?” Cổ Cơ Uyển trừng mắt với Mộ Hạo Phong: “Tại sao lại ngược đãi mình như thế chứ?”

“Mãi lo đi tìm cậu nên quên mất.” Mộ Hạo Phong nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

Chỉ cần cô bình yên vô sự trở về thì cho dù có bị cô trừng mắt anh ta vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Nhanh lên nào, đi ăn cơm nhanh lên.”

... Sau khi ăn uống nó nê, Cổ Cơ Uyển cùng Mộ Hạo Phong và mọi người đến bệnh viện tâm thần nơi Dương Băng Băng đang ở.

Lúc trước bởi vì chưa tìm được Cổ Cơ Uyển nên cảnh sát vẫn luôn túc trực tại đây để canh giữ Dương Băng Băng. Sáng sớm nay, khi Lâm Duệ huỷ bỏ hành động tìm người đã đồng thời thông báo cho cảnh sát nên hiện tại tội danh mưu sát của Dương Băng Băng tạm thời vẫn chưa thành lập.

Tuy nhiên với tình trạng hiện nay của cô ta sợ là còn lâu mới có thể rời khỏi viện tâm thần.

Thủ tục để Cổ Cơ Uyển được vào thăm Dương Băng Băng cũng có chút phiền toái, dù sao, cô ta cũng không phải là bệnh nhân bình thường.

“Kỳ thật cậu có thể nhờ cậu Mộ giúp một tay mà, như vậy có khi chúng ta sẽ được vào thăm cô ta nhanh hơn”

Tô Tử Lạp vừa diên bảng vừa thăm thì.

Hiện tại trong lòng Tô Tử Lạp cậu Mộ quả thực đã trở thành tên gọi thay cho Thượng đế rồi.

Tựa hồ chỉ cần cậu Mộ ra tay thì bất cứ vấn đề gì cũng có thể giải quyết được hết, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Lần này, Uyển cũng là cậu Mộ cứu trở về.

Tuy rằng Cố Cơ Uyển không muốn kể cụ thể tình hình khi ấy nhưng chuyện cậu Mộ cứu cô về là thật.

“Chuyện mình có thể giải quyết thì tại sao cứ phải làm phiền người ta?” Cố Cơ Uyển không nghĩ vậy.

“Anh ấy là chồng sắp cưới của cậu, đều là người một nhà cả, còn nói gì tới phiền phức hay không phiền phức chứ?”

“Ai nha, cậu đánh tở làm cái gì?” Hôm nay đầu của Tô Tử Lạp lại bị Đàm Kiệt đích tập kích lần thứ hai.

Đàm Kiệt trừng mắt: “Chẳng phải Uyển đã nói rồi sao, hai năm nữa bọn họ sẽ chia tay, đâu có phải là vợ chồng thật đâu.”

Tô Tử Lạp đương nhiên cũng biết việc này, nhưng, cô ấy vẫn cứ thấy khó hiểu.

Cậu Mộ là một người đàn ông tốt, lại còn giàu có đẹp trai, đáng người hoàn hảo khiến phụ nữ phải chảy dãi thò mồm như vậy mà Uyển lại không muốn người ta là sao?

Cô ấy sáp lại gần, thăm thì hỏi: ‘Uyển, hai năm nữa cậu thật sự sẽ chia tay với cậu Mộ sao? Lẽ nào thật sự không muốn cưới anh ấy sao?’

CHƯƠNG 120: CỐ CƠ UYỄN, TÔI KHUYÊN CÔ HÃY BIẾT ĐIỀU

CHƯƠNG 120: CỐ CƠ UYỄN, TÔI KHUYÊN CÔ HÃY BIẾT ĐIỀU

Hai năm nữa có phải sẽ chia tay thật không?

Lúc trước, dường như cô đã suy nghĩ kỹ rồi mà, nhưng sao bây giờ nghe Tô Tử Lạp hỏi cô lại có chút do dự nhỉ?

Không, sao có thể do dự được? Chẳng phải đây là quyết định đã được đưa ra từ kiếp trước sao?

Không muốn chết sớm thì phải rời xa cậu Mộ!

Cô còn luyện tiếu thể gian này lắm!

“Nhiều chuyện.” Cố Cơ Uyển mặc kệ Tô Tử Lạp, rồi tiếp tục điền cho xong đơn đăng ký của mình để đưa cho nhân viên.

Dương Băng Băng ở trong căn phòng cuối cùng bên tay phải của lầu hai, là một căn phòng biệt lập.

Nghe đâu vì mới được đưa vào nên tạm thời vẫn chưa được phân ra ngoài.

Đời thêm vài ngày nữa sẽ được sắp xếp đến những phòng bệnh khác, ở chung với những bệnh nhân kia.

Không biết người nhà họ Dương có đến thăm cô ta hay không nhưng căn phòng này rất lộn xộn, còn hơi bẩn nữa, trông vô cùng cũ nát.

Nếu nhà họ Dương vẫn còn quan tâm đến người phụ nữ này thì nhất định sẽ không để mặc cô ta ở trong một phòng bệnh thấp kém như vậy.

Vừa nhìn thấy Cố Cơ Uyển, Dương Băng Băng giống như gặp quỷ, đi cuống sợ hãi trốn vào góc giường: “Quý, quý!”

Tô Tử Lạp đang định nói gì đó nhưng đã bị Cố Cơ Uyển kéo ra phía sau.

Cô hất cằm, Tô Tử Lạp lập tức hiểu được, cùng Mộ Hạo Phong và Đàm Kiệt lặng lẽ đẩy cửa ra, tắt điện trong phòng.

Vốn dĩ đang là ban ngày, bên ngoài đang nắng chang chang nên cũng không cần phải mở điện.

Nhưng căn phòng này lại nằm trong góc hẻo lánh nhất và ban đầu có lẽ nó chỉ là một cái nhà kho nhỏ.

Nơi này âm u ẩm ướt nên sau khi tắt đèn, cả gian phòng hoàn toàn tối thui.

Dương Băng Băng lại càng sợ hãi nép vào góc giường, run rẩy “Quý, quý, a... Quý a!”

“Dương Băng Băng, cô còn nhớ tôi là ai không?” Vì không muốn để cô ta kêu gào lớn tiếng, kinh động đến nhân viên nên Cố Cơ Uyển quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Cô là quý, cô là quý!” Sắc mặt của Dương Băng Băng trắng bệch.

Mái tóc đen dài óng ả của cô ta chỉ vì nhân viên nơi đây sợ phiền phức mà đã bị cắt phăng đi rồi.

Thêm vào đó sau khi cắt tóc, không còn ai để ý đến cô ta nên Dương Băng Băng quả thực giống như là người điên vừa điên thiu vừa khó coi.

Ánh hào quang xưa kia hoàn toàn không còn nữa.

Không lâu trước kia vẫn còn là một thiên kim tiểu thư thanh cao, hoạt bát nhưng bây giờ tinh thần lại sa sút như vậy.

Sau khi sa sút, chẳng còn người bạn nào muốn đến thăm cô ta, ngay cả người nhà cũng không muốn thừa nhận “vị tiểu thư” của nhà họ Dương này nữa.

Chật vật đến mức này đúng thật là khiến cho người ta phải xót xa.

Cố Cơ Uyển không hề tới gần nhưng mặt vẫn không chút cảm xúc nhìn cô ta: “Hãy nói cho tôi biết, ai là nội gián mà các cô gái vào nhà họ Mộ? Là ai đã nói cho cô biết chuyện của Mộ Bác Văn?”

Nhưng Dương Băng Băng vẫn cứ nép sát vào tường, lẩn trốn: “Đừng động vào tôi, đừng tìm tôi, quý, cô là quý! Tránh ra, cút đi!”

“Chỉ cần cô nói cho tôi biết, tôi sẽ lập tức rời đi.” Cố Cơ Uyển bỗng nhiên sa sầm mặt, sán lại gần.

Trong mắt Dương Băng Băng, dù chỉ là một gương mặt nhưng lúc này cũng đã biến thành một thứ gì đó âm u và đáng sợ

“Nếu cô không nói thì tôi sẽ tiếp tục ám cô, có chết cũng sẽ không tha cho cô!”

“Đừng! Đừng! Đừng động vào tôi, đừng!”

Dương Băng Băng hét lên Tô Tử Lạp lập tức đóng cửa phòng lại, sợ nhân viên bên ngoài nghe thấy tiếng gào của cô ta.

Căn phòng này thật ra rất hẻo lánh nên bảo vệ lẫn y tá đều không muốn đến đây.

Nhưng nếu cô ta cứ tiếp tục la hét như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ đả động tới những người đó.

Cố Cơ Uyển cũng không muốn đêm dài lắm mộng nên đột ngột tiến lại giữ chặt tay Dương Băng Băng.

“Nói cho tôi biết, từ trước đến nay ai là người luôn giữ liên lạc với Cố Vị Y. Cô nói đi!”

“Đừng động vào tôi, đừng... Đừng...”

“Nếu không nói, tôi sẽ xé xác cô ”

“Là Cẩn Mai, là bà chủ của bọn họ!”

Dương Băng Băng rõ ràng đã bị dọa sợ đến mức run lấy bầy, sợ tới mức liều mạng lúi vào góc giường. Nhưng tiếp tục lúi vào nữa thì chỉ còn lại vách tường nên mặc cho cô ta có trốn thế nào đi nữa cũng không thể trốn được.

“Là bà chủ, là bà chủ, bà ta là người xấu, bà ta rất xấu xa... Đừng giết tôi, đừng xé xác tôi, đừng, đừng!”

Cẩn Mai!

Sao lại là Cẩn Mai!

Cố Cơ Uyển giật mình kinh ngạc, cô thật sự không thể ngờ, cái tên mà cô nghe được từ Dương Băng Băng lại là bà chủ nhà họ Mộ, một người lúc nào cũng điềm tĩnh và ôn hòa. Dáng vẻ của Cẩn Mai lập tức xuất hiện trong đầu cô. Bà ta đã phải chịu biết bao là uất ức khi ở nhà họ Mộ, bất cứ một vị tiểu thư nào cũng có thể nổi giận với bà ta. Ông chủ hoàn toàn không tôn trọng bà, cứ có chuyện gì là sẽ trách bà ta trước tiên.

Nhưng bà ta lúc nào cũng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lúc nào cũng nín nhịn... Sao lại có thể là Cẩn Mai chứ?

“Đừng, đừng xé xác tôi, đừng.....”

Dương Băng Băng đã sá mất khống chế rồi, trên mặt toàn là nước mắt và mũi dãi, ngay cả nước miếng cũng nhều nhão theo.

“Đừng xé xác tôi, mẹ, mẹ ơi, con cần mẹ... Hu hu hu, con cần mẹ...”

Cô ta nhìn Cố Cơ Uyển rồi đột nhiên nhào tới chỗ cô: “Mẹ ơi, mẹ cứu con, mẹ ơi...”

Cố Cơ Uyển thả tay cô ta rồi, Dương Băng Băng liên chơi với giữa khoảng không rồi ngã bịch xuống đất.

“Mẹ ơi, mẹ...” Cô ta khóc hu hu nhìn Cố Cơ Uyển, rất đáng thương, giống như không hiểu vì sao mẹ lại không cần cô ta nữa.

Tâm trạng của Cố Cơ Uyển có chút phức tạp, tuy rằng Dương Băng Băng làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhưng hiện tại cô ta đã sa cơ đến mức này coi như đã chịu đủ trừng phạt rồi. Cô khôn muốn gặp lại con người này nữa.

Cô xoay người, bỏ đi.

Tô Tử Lạp cùng Mộ Hạo Phong và Đàm Kiệt cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bốn người họ vừa rời khỏi phòng thì vô tình bắt gặp nhân viên đưa một cô gái ăn mặc xinh đẹp đi về phía mình.

Mặc kệ là Cố Cơ Uyển hay Cố Vị Y thì cả hai đều có chút kinh ngạc khi gặp đối phương ở chỗ này.

Cố Cơ Uyển nhìn túi trái cây trên tay Cố Vị Y, quả thật không ngờ, người phụ nữ tâm địa độc ác này lại tới thăm cô em họ đã không còn chút giá trị lợi dụng nào.

Tuy nhiên, nếu nghĩ lại thì dường như cũng chẳng có gì khó hiểu cả.

“Cô tới là vì muốn xem xem cô ta có điên thật không chứ gì?” Cô cười.

Nhưng Cố Vị Y lại tỏ vẻ dửng dưng: “Uyển, hóa ra em không sao thật, sáng nay khi nghe nói em đã trở về biệt thự của cậu Mộ chị còn có chút không dám tin đấy.”

Cô ta cười dửng dưng đến thế nên bất cứ ai nhìn thấy cũng đều tin rằng cô ta là một cô gái lương thiện và thanh lịch.

“Ban đầu chị định đích thân đến thăm em nhưng biết em vừa mới quay về, nên mới muốn để em nghỉ ngơi thêm

một ngày rồi mai hẳn đến.”

Cô ta quan sát Cổ Cơ Uyển từ trên xuống dưới một lượt, thấy cô bình an vô sự mới thở dài một hơi.

“Xem ra em không sao hết, chị cũng không cần phải lo nữa rồi”

Bộ dạng dối trá ấy của cô ta khiến cho Tô Tử Lạp suýt chút nữa kiềm không được mà nôn mửa.

Nhưng nhân viên nam đưa cô ta đến đây lại nhìn cô ta say đắm, mặt mày tươi rói.

Người con gái xinh đẹp nhất Bắc Lăng trong lời đồn đúng thật là một cô gái đáng yêu và lương thiện.

Tuy rằng em gái tỏ thái độ lơ lửng với cô ta nhưng cô ta vẫn dịu dàng, bao dung với em gái.

Cho nên, ánh mắt của anh ta nhìn Cơ Uyển đã bắt đầu ngập tràn thù địch.

“Đã hết giờ thăm bệnh rồi, mời các người về.”

Chẳng việc gì phải nể mặt với một đứa em gái đối xử với chị gái không ra gì.

Tô Tử Lạp tức quá định xông lên nói phải trái nhưng lại bị Cổ Cơ Uyển kéo lại.

Cổ Cơ Uyển nhìn Cổ Vị Y, cười nói: “Tôi không biết cô ta điên thật hay điên giả nhưng những gì cô ta nói cũng có lúc vô cùng hữu ích.”

Cổ Vị Y hơi biến sắc nhưng cô ta cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khẽ thở dài với vẻ tiếc nuối.

“Nói gì đi nữa thì cũng là em họ của chị và là chị họ của em, nhà họ Dương đã không còn quan tâm đến con bé nên sau này em cũng đừng đến thăm con bé nữa, tránh cho nó cảm thấy cô đơn.”

Lúc đi lướt qua Cổ Cơ Uyển, cô ta đột nhiên sáp lại gần và thầm thì chỉ đủ để hai người nghe: “Tôi khuyên cô hãy biết điều một chút, đừng tiếp tục khinh người quá đáng, nhớ cẩn thận coi chừng lật thuyền trong mương.”

CHƯƠNG 121: SAO KHÔNG CHẾT Ở BÊN NGOÀI

CHƯƠNG 121: SAO KHÔNG CHẾT Ở BÊN NGOÀI

Vừa dứt lời, Cố Vị Y liền trở lại với sự dịu dàng ngày thường.

“Tôi đi xem Bằng Bằng sao đã, lát nữa gặp nhé.”

Cô ta và Cố Cơ Uyển lướt qua nhau, dù là bước đi hay thân hình đều hoàn hảo không chê vào đâu được.

“Giả dối!” Từ sau khi nghe Cố Cơ Uyển nói Cố Vị Y hại mình, Tô Tử Lạp cảm thấy chán ghét người này vô cùng.

Còn về việc Cố Cơ Uyển tại sao lại kể rõ ràng chuyện của Cố Vị Y cho bọn họ nghe, đó là do Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong kiếp trước cũng đều bị Cố Vị Y hại.

Vì không muốn bọn họ lặp lại những sai lầm tương tự nên cô đã nói cho họ biết trước Cố Vị Y là người thế nào.

Ba người đều tin cô vô điều kiện, cô nói Cố Vị Y là người xấu thì không ai nghi ngờ gì nữa cả.

“Vừa nãy cô ta nói gì với cậu vậy?” Lúc ra khỏi bệnh viện, Tô Tử Lạp nhin không được liền hỏi.

“Không có gì, chỉ hỏi tớ là tại sao không chết luôn ngoài kia đi.”

Cố Cơ Uyển không muốn nói nhiều. Cô không hề muốn mấy người bạn này dính vào chuyện nhà họ Mộ.

Dương Bằng Bằng làm chứng chuyện của Cẩn Mai, cô còn không biết có nên tin hay không.

Trạng thái của Dương Bằng Bằng hiện giờ rất cuộc là ngốc thật hay giả ngốc cũng không tài nào kiểm tra được.

Có điều nếu như là giả ngốc thì cũng không cần phải tiếp tục vờ vịt sau khi cô trở lại.

Cô còn chưa kiện Dương Bằng Bằng, cũng chưa xảy ra chuyện gì. Dương Bằng Bằng nếu chỉ là giả ngốc thì không bao lâu nữa là sẽ lộ ra thôi.

Vậy thì cứ chờ xem cô ta có thể chịu được bao lâu?

“Chiều nay có tiết, mau chóng về chuẩn bị lên lớp thôi.”

Cố Cơ Uyển đã đếm không nổi số lần vắng mặt của mình nữa rồi.

Mặc dù trước đây cô cũng chẳng phải là học sinh ngoan ngoãn gì, nhưng mà cũng không đến nỗi tùy hứng quá mức.

Hình như từ sau khi đính hôn với cậu chủ Mộ thì cuộc sống cô hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Mặc dù lịch học đại học rất nhàn, thế nhưng đây không phải là cơ để trốn học.

Tiết học buổi chiều bắt đầu từ 2 giờ, Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp về đến trường lúc 1 giờ 45 phút.

“Xem ai quay lại kia, là hotgirl trường mình đó!”

Không ngờ Cố Cơ Uyển vẫn còn có thể quay lại, có một số người nhìn thấy cô liền cảm thấy chán ghét.

Một số người miệng mồm độc ác: “Không phải chết rồi à? Sao còn về đây nữa vậy, đúng là làm ô nhiễm môi trường quá.”

“Các người sao có thể...” Tô Tử Lạp điên tiên, muốn xông qua chửi nhau.

Cố Cơ Uyển kéo cô lại, lắc đầu lúi cô tìm góc nào đó ngồi.

Chuyện cô và Hạo Phong đến khách sạn lần trước, có hơn 30 sinh viên trường Ninh Đại bị đưa vào đồn cảnh sát.

Trong lớp họ cũng có vài người, thế nên giờ những người này nhìn thấy cô dĩ nhiên là tức giận rằng rồi.

Có điều, bọn họ quá lắm cũng chỉ nói vài câu khó nghe mà thôi.

Bị tay chân của cậu chủ Mộ răn đe một trận, sau này chắc chắn không dám làm gì quá đáng nữa.

“Cơ Uyển!” Tô Tử Lạp thật sự tức giận, không lẽ cứ để bọn người kia ngang nhiên mắng nhiếc sao?

“Miệng là của họ, cậu cấm người ta nói được chắc?” Cố Cơ Uyển bình thản nói.

“Ít nhất thì cũng phải chửi lại chứ!” Bộ cứ để người ta nói không không vậy à?

“Một mình cậu, có mấy cái miệng hả?” Cô chửi lại được mấy người chứ?

Hơn nữa, giờ cô cũng đang ở thế đầu sóng ngọn gió. Chuyện vụn vặt gì cũng đều có thể bị người ta trắng trợn rêu rao là sai lầm không thể tha thứ.

Nói nhiều sai nhiều. Vậy nên im lặng vẫn hơn, chăm chỉ học là được.

“Nhưng mà...” Tô Tử Lạp lẩm bẩm, vẫn còn thấy uất ức.

Cô uất ức giùm cho Uyển Uyển, vậy mà Uyển Uyển lại chẳng thèm để tâm gì.

Hoàng thượng không lo mà thái giám đã suốt ruột muốn chết rồi.. Không, phì phì phì, ai là thái giám cơ chứ?

“Bảo cậu tuyển người, cậu tuyển được bao nhiêu họa sĩ rồi?” Không muốn cô tiếp tục phiền muộn về mấy chuyện này Cố Cơ Uyển đổi đề tài.

Con người Tô Tử Lạp thình thoảng đầu óc không được thông minh cho lắm.

Đề tài vừa đổi một cái là lập tức quên luôn giây trước đang nói cái gì.

Quả nhiên, đề tài này tức khắc khiến cô chú ý.

“Lúc trước có người ứng tuyển rồi, nhưng mà hai ngày này đều lo đi tìm cậu nên mình vẫn chưa kịp phỏng vấn họ.”

“Phải nhanh chóng lo việc thôi, không đủ thời gian rồi.”

“Gấp thế à?” Tô Tử Lạp nheo mắt, có hơi không hiểu Cố Cơ Uyển gấp cái gì.

Cố Cơ Uyển không biết nên giải thích thế nào với cô. Bắt đầu từ mai cho đến năm sau, trong vòng 2 năm sẽ có một loạt xưởng truyện tranh mọc lên ở Bắc Lãng. Hai năm này là thời gian hoàng kim cho sự trỗi dậy của truyện tranh, các nền tảng lớn đều cố tranh nhau tài nguyên.

Nếu như đợi đến sát giờ mới lo tuyển người thì không chiếm được thời cơ trước. Tới lúc đó thì cả nguồn tài chính và việc tuyển người đều không dễ dàng gì.

Tóm lại, ai ăn được miếng cua đầu tiên thì kẻ đó sẽ có thể giành được cơ hội lớn nhất.

Tô Tử Lạp mặc dù không hiểu lắm, thế nhưng Uyển Uyển nói gấp thì nhất định là phải gấp.

“Không sao, tháng sau trường Ninh Đại mình và trường Giang Đại mở triển lãm hoạt hình liên hợp. Lúc đó nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều họa sĩ.”

“Triển lãm hoạt hình liên hợp?” Cố Cơ Uyển gần đây thật sự rất ít tham gia hoạt động ở trường, đến tin tức này cũng chưa từng nghe thấy.

“Đúng thế, triển lãm hoạt hình. Đến lúc đó, ngoài câu lạc bộ hoạt hình của 2 trường ra còn có rất nhiều câu lạc bộ riêng khác nữa đó. Cả câu lạc bộ ở những trường khác cũng có thể đến tham gia luôn.”

“Đúng rồi Uyển Uyển, bọn mình có nên đăng ký câu lạc bộ không?”

“Giờ mới đăng ký thì không kịp rồi.” Câu lạc bộ phải báo cáo lên trường, cần có sự đồng ý của trường thì mới thành lập được.

Chuyện này cần có thời gian, sợ là sẽ không được phê duyệt ngay được.

Cố Cơ Uyển khẽ cau mày, ánh mắt uể oải.

Tô Tử Lạp biết mỗi lần ánh mắt Uyển Uyển như thế nghĩa là cô đang suy nghĩ về vấn đề gì đó.

Ai bảo Uyển Uyển của bọn họ là cô gái rắc rối chứ hả? Chẳng qua là do mấy người đó không ở với Uyển Uyển nên không biết thôi.

Sự thật thì Uyển Uyển rất thông minh, nhất là gần đây, cô như có một bước nhảy vọt về tư chất vậy.

“Lớp chúng ta...”

“Cố Cơ Uyển, cậu trở lại thật rồi?” Một giọng nói rõ ràng mang chút ngạc nhiên vọng đến.

Là lớp trưởng Hạ Lăng Chi.

Cô nhanh chóng bước đến trước Cố Cơ Uyển, trông có vẻ rất kích động, vừa muốn nắm lấy tay Cố Cơ Uyển vừa dường như có chút ngần ngại.

Cuối cùng, nhịn không được liền đặt tay lên vai cô.

Nóng hổi, là người sống.

Hạ Lăng Chi thở hắt ra, vỗ vỗ ngực: “Bọn họ nói cậu rơi xuống biển, 2 ngày 2 đêm không tìm thấy đâu, mình cứ tưởng...”

Cô lại thở một hơi: “Thật may, thật may cậu không sao cả.”

Lớp trưởng mặc dù bề ngoài bình thường, thế nhưng người rất nhiệt tình và học rất giỏi.

Kiếp trước Cố Cơ Uyển thật sự là một cô gái rắc rối, thế nhưng lớp trưởng vẫn luôn rất kiên nhẫn với cô. Cũng coi như là một trong những người có quan hệ tốt nhất với cô trong số bạn học rồi.

“Mình không sao.” Cố Cơ Uyển cười với cô.

Đột nhiên lại nhớ ra gì đó, Cố Cơ Uyển nói: “Lớp trưởng, câu lạc bộ truyện tranh lớp mình có chuẩn bị tham gia triển lãm hoạt hình không thể?”

Nếu như cô nhớ không nhầm thì câu lạc bộ truyện tranh lớp họ hình như mới thành lập chưa được bao lâu.

Nhưng mà buổi triển lãm hoạt hình lớn thế này, một năm giới lắm chỉ tổ chức 1 – 2 lần. Lần này mà không tham gia thì ít nhất cũng phải đợi thêm nửa năm nữa.

Chỉ cần có năng lực, tất cả các câu lạc bộ hoạt hình trong trường đều nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt thế này.

Hạ Lăng Chi cười hihi, hơi ngượng đẩy đẩy đôi kính.

“Chuyện này.. câu lạc bộ của lớp mình chỉ có...chỉ có 3 người, chuyện này...”

Chả trách cô ngượng cũng phải, câu lạc bộ các lớp khác đều làm râm rộ rình rang, chỉ có lớp cô là hoàn toàn ròi rạc, thiếu tổ chức.

Cố Cơ Uyển ngắt lời cô, cười nói: “Lớp trưởng à, mình và Tư Lạp tham gia được không?”

CHƯƠNG 122: CÂU LẠC BỘ, MỘT LỜI KHÓ NÓI HẾT

CHƯƠNG 122: CÂU LẠC BỘ, MỘT LỜI KHÓ NÓI HẾT

Sau khi tan học, Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp theo Hạ Lăng Chi đến phòng vẽ của câu lạc bộ truyện tranh lớp họ. Chế độ xét duyệt của trường cũng không đặc biệt khắt khe gì, nhưng tùy theo cấp độ khác nhau mà cách đối xử cũng khác.

Hạ Lăng Chi là lớp trưởng nên trường yêu cầu mỗi lớp bắt buộc phải có ít nhất 3 câu lạc bộ. Vậy nên cô có thể xin được phòng này. Có điều vì quy mô của câu lạc bộ có hơi khó tả, vậy nên phòng vẽ xin được cũng có hơi khó tả.

“Trời ạ, chỗ này...Câu chắc chắn nó không phải là phòng tạp nham chứ?” Tô Tử Lạp vừa bước vào, suýt chút nữa là kinh ngạc đến phát ngốc luôn.

Phòng vẽ nằm trong góc hẻo lánh nhất ở tầng trên cùng, vách cách tường là cửa ra cầu thang.

Thật ra diện tích cả phòng không phải là nhỏ, nhưng mà bên trong chất đống khá nhiều thiết bị cũ, mấy cái bảng vẽ với cả máy tính hỏng..

Phòng vẽ chỉ có 2 cái máy tính, đều là máy để bàn cũ.

Còn bảng vẽ, nếu không phải là bọn họ tự mang theo, bảng vẽ nhà trường cấp cho đều là đồ cũ nát đến nỗi không dùng được nữa rồi.

Thật ra cũng không thể trách Tô Tử Lạp ngạc nhiên đến thế, vì vừa nãy trên đường tới đây họ thấy phòng vẽ của lớp khác đều cực kỳ đẹp.

Vậy mà phòng của bọn họ.. vẫn là một lời khó tả..

Trong phòng vẽ còn có 2 bạn nam, đều là học cùng lớp với họ.

Một trong số đó chào Hạ Lăng Chi xong thì cũng gật đầu chào Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp.

Người còn lại ngồi ở cạnh cửa sổ, hình như đang vẽ gì đó, căn bản là không hề để ý đến họ.

“Họ đều là thành viên của câu lạc bộ lớp mình, Lưu Thượng và Tần Chi Quốc.”

Hạ Lăng Chi cũng hơi ngại, khắp cả tòa nhà dành cho câu lạc bộ này chỉ có một mình phòng làm việc của lớp họ là ... sơ sài nhất.

“Vậy là nếu như thêm mình và Uyển Uyển nữa thì câu lạc bộ cũng chỉ có 5 người?”

“Không, 4 người thôi.” Hạ Lăng Chi cười hơi gượng: “Ồ.. bởi vì mình là lớp trưởng, nên...ờ...mình phải lập câu lạc bộ vậy thôi ... chứ thật ra mình không biết vẽ.”

Tô Tử Lạp lập tức thấy nản, vậy nghĩa là thực tế câu lạc bộ bọn họ chỉ có đúng 4 người.

“Ừm... mình... mình cũng không giỏi lắm.” Lưu Thượng giơ tay lên, cười ngốc: “Khả năng lên màu của mình... rất hạn chế.”

Ngừng một chút, cậu ta tiếp: “Nhưng mà mình rất thích vẽ tranh, thật đó, lý tưởng của mình cao siêu lắm nha, nhất định sau này mình sẽ trở thành một họa sĩ lừng danh.”

Cố Cơ Uyển không nói gì, lòng nặng trĩu.

Tô Tử Lạp cười với cậu ta, cũng coi như là cổ vũ chút.

Có điều bây giờ vấn đề không phải là cổ vũ hay không cổ vũ, mà là...

“Vậy cũng có nghĩa là câu lạc bộ lớp mình chưa có tác phẩm thành công nào cả à?”

Tháng sau là tổ chức triển lãm đó, không có tác phẩm của chính mình thì căn bản là không thể tham gia thi được.

Hạ Lăng Chi lại đẩy đẩy kính, bất lực: “Thật ra mình... cũng không hề nghĩ là sẽ dự thi, nhưng mà nếu không tham gia lần này thì phải đợi tới nửa năm sau lận.”

“Các cậu cũng biết rồi đó, mình là lớp trưởng nên cũng rất muốn câu lạc bộ lớp có chút thành tích. Thế nên mình đăng ký rồi.”

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp nhìn nhau một cái.

Đăng ký cũng không có gì đáng trách cả, nhưng mà không có tác phẩm thì đăng ký cũng như không thôi.

Có điều Hạ Chi Lăng nói cũng đúng, nếu giờ không tham gia thì phải đợi tận nửa năm sau.

Nửa năm, quá lâu rồi.

“Mình có thể mời sinh viên năm khác tham gia câu lạc bộ lớp mình được không?”

Đàm Kiệt cũng là họa sĩ, nếu như có thể dẫn cậu ta đến thì ít nhất Tô Tử Lạp cũng có chút niềm tin với câu lạc bộ.

Nhưng mà bây giờ bắt đầu một bộ truyện tranh, một tháng nhiều nhất cũng chỉ được 10 chương.

10 chương đối với một câu chuyện dài thì chẳng qua chỉ là phần mở đầu mà thôi.

Không có thành tích, không có tiếng tăm, lúc tham gia thì cũng chỉ nằm ở thể dưới, có khi còn không qua nổi vòng loại.

Nhưng tốc độ vẽ cũng chỉ đến vậy, một tháng 10 chương, một chương khoảng chừng 40 khung tranh. Khối lượng công việc còn hơn cả của một họa sĩ toàn thời gian nữa.

Bọn họ vẫn còn là sinh viên, dù có làm thêm giờ thì cũng chỉ đến thế thôi.

Có nhiều hơn nữa thì cũng không vẽ nổi.

“Không được, mình chỉ là câu lạc bộ cấp lớp thôi, không thể tuyển thêm các bạn lớp khác được.”

Hạ Lăng Chi lắc đầu, nhà trường vẫn rất hạn chế những câu lạc bộ nhỏ như họ.

Dù gì thì câu lạc bộ cũng hay tham gia các hoạt động xã hội, vẫn có ảnh hưởng lớn đến hình tượng của trường.

“Câu lạc bộ như chúng ta cũng không thể rời khỏi khuôn viên trường và dùng danh nghĩa của Ninh Đại để kiếm việc làm, bắt buộc phải thẳng cấp trước đã.”

Cố Cơ Uyển đã hiểu, nhà trường muốn đảm bảo rằng hình tượng trường không bị ảnh hưởng.

Có thể dùng danh nghĩa của Ninh Đại để ra ngoài tìm việc, tuy nhiên trước tiên bắt buộc phải đạt tới cấp độ câu lạc bộ chính quy, năng lực phải được trường thừa nhận mới được.

“Vậy âm thầm giúp thôi có được không?” Tô Tử Lạp gõ gõ đầu ngón tay.

“Âm thầm giúp dĩ nhiên là được, nhưng ai lại đồng ý vẽ mà không xưng danh chứ hả?”

Hạ Lăng Chi nhún vai bẽ tắc: “Cậu cũng không thể ức hiếp người ta vậy chứ?”

Tô Tử Lạp cắn móng tay, nhìn Cố Cơ Uyển.

Cũng không biết là từ bao giờ, cứ mỗi khi gặp vấn đề khó giải quyết là cô lại dồn hết mọi hi vọng lên người Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển không nói gì, cô bước tới trước máy tính của Lưu Thượng.

Lưu Thượng đang lên màu, mặc dù biết kinh nghiệm lên màu của mình không đủ nhưng vì câu lạc bộ chỉ có mỗi cậu ta đảm nhiệm việc này, cũng coi như vẫn có chút tự tin khi để Cố Cơ Uyển xem tranh.

Thế nhưng lời Cố Cơ Uyển nói lại ngay lập tức đánh bay toàn bộ tự tin của cậu ta: “Hiệu ứng sáng tối quá yếu, cảm giác lớp màu không tốt. Trông quá mờ và không có sức sống chút nào.”

Cố Cơ Uyển nhìn chằm chằm bản thảo trên máy tính, vẻ mặt nghiêm túc.

Những người hiểu cô điều biết rằng Cố Cơ Uyển lúc này nhìn thì thấy nhạt nhẽo vậy thôi, thế nhưng những lời cô nói đều đúng sự thật cả.

Lưu Thượng bị nói đến hóa thẹn: “Cậu là cao thủ lên màu?”

“Không phải cao thủ gì cả, mình chỉ học sơ qua thôi.”

Lưu Thượng lập tức không phục: “Hiệu ứng lên màu này của mình đã...”

“Nếu như đây đã là mức độ làm tốt nhất của cậu rồi, vậy thì cậu cũng chẳng có tiềm năng gì trong ngành này đâu.”

Lời của Cố Cơ Uyển chặn đứng hết những gì Lưu Thượng định nói sau đấy.

Lưu Thượng mấp máy môi, thế nhưng không nói được gì cả.

Cuối cùng cậu ta cúi đầu, khẽ nói: “Vậy cậu.. cậu cũng đưa tác phẩm của cậu ra đây xem, phê bình không thôi thì ai chả làm được.”

Cố Cơ Uyển không thèm để ý, trình độ mà lên màu thì hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn.

Xem một chút, cô lại nói: “Bức tranh này cậu lấy mẫu từ đâu thế? Tự vẽ à?”

Trông có hơi quen mắt, hình như đã từng nhìn thấy trên mạng rồi.

Lưu Thượng hơi mất kiên nhẫn: “Lên mạng kiểm đại một hình vẽ rồi tự lên màu, chỉ để cho lớp trưởng xem hiệu quả mà thôi.”

Cậu ta biết kinh nghiệm của mình không đủ, nhưng cậu chần chẫn mình thích vẽ. Ai qui định là phải thật tài năng mới vào được câu lạc bộ chứ?

Thời gian cậu tiếp xúc với vẽ tranh không dài, dù cho hiện giờ năng lực có hạn thì cũng chưa chắc sau này không thể giỏi.

Nhưng cái cách Cố Cơ Uyển nhận xét như này thật sự vẫn khiến người khác khó chịu.

“Lớp trưởng, mình còn có chuyện phải làm, đi trước đây.” Lưu Thượng thu dọn đồ đạc, định tắt máy tính.

Cố Cơ Uyển chặn con chuột lại, nhìn cậu ta: “Bức vẽ này, ngoài bản vẽ gốc cậu tìm thấy trên mạng ra, những thứ khác đều là cậu tự làm hết à?”

“Đúng! Không tin thì tự lên mạng xem hình gốc đi. Trên mạng không có cái nào lên màu rồi hết á. Tôi không nhận vơ tác phẩm lên màu sẵn của người khác thành của mình”

Lưu Thượng tức giận, cầm cặp sách lên quay người bỏ đi.

Cậu đóng sầm cửa lại, khung cửa rung lên, thật khiến người ta lo ngại.

Phòng vẽ này... thật sự đúng là một lời khó tả.

CHƯƠNG 123: NỘI DUNG KIỂM TRA

CHƯƠNG 123: NỘI DUNG KIỂM TRA

Hạ Lăng Chi thật sự rất xấu hổ, Cố Cơ Uyển vừa tới đã tức giận đuổi cổ một thành viên trong nhóm của cô. Mà ban đầu cô ta cũng chỉ có tổng cộng hai thành viên mà thôi.

Cô ta nhìn Cố Cơ Uyển, vô cùng ủy khuất: “Vốn dĩ chúng ta đã không đủ người rồi, cô còn...”

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng thờ dài.

Đi thì cũng đi rồi, còn có thể nói gì chứ?

Đợi về rồi cô ta gọi điện thoại, đồ người ta quay trở lại vậy.

Cố Cơ Uyển không quan tâm đến cô ta, trực tiếp đi tới chỗ Tân Chi Châu đang ở bên cửa sổ.

Tân Chi Châu vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, lấy bản vẽ ra vẽ, không có chút biểu cảm nào.

Giống như những việc họ vừa làm vừa nói ở đây hoàn toàn không liên quan gì đến anh ta vậy, đôi mắt đó chỉ dán chặt vào màn hình máy tính, đáy mắt không chút gợn sóng.

Cố Cơ Uyển đi tới bên cạnh xem anh ta tiếp tục vẽ.

Một lúc sau, đáy mắt cô hiện lên sự kinh ngạc, nhìn Hạ Lăng Chi: “Đây là nhiệm vụ cô sắp xếp cho họ?”

Hạ Lăng Chi lo sợ Cố Cơ Uyển lại nói lời gì không hay, đuổi cổ cả thành viên cuối cùng của cô ta.

Cô ta vội vàng gật đầu giải thích: “Chính là nội dung kiểm tra, tuy rằng họ đã tham gia vào câu lạc bộ một thời gian rồi, nhưng, hôm nay mới là lần kiểm tra đầu tiên.”

Trên thực tế, cô ta rất muốn nói, Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp muốn tham gia, thì cũng phải làm bài khảo sát.

Nhưng cũng không biết tại sao, từ sau khi Cố Cơ Uyển bước vào căn phòng vẽ này, cô giống như trở thành chủ nhân của phòng vẽ.

Không phải là do cô tuyên bố cướp chỗ, mà là do khí thế khiến người khác phải kính phục của cô.

Đó chính là loại khí thế của người đáng tin cậy, khiến cho người khác tin tưởng và phục tùng vô điều kiện.

Trên thực tế, Hạ Lăng Chi chưa từng xem tranh của Cố Cơ Uyển vẽ nên rốt cuộc Cố Cơ Uyển có năng lực ra sao, cô ta thật sự không biết.

Chỉ là, cảm giác có thể tin tưởng được mà thôi.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại nhìn Tân Chi Châu: “Tôi có thể xem anh vẽ được không?”

Ý tứ rất rõ ràng, đây đã là trang thứ năm rồi, cô muốn xem bốn trang trước.

Nhưng Tân Chi Châu căn bản không để ý đến cô, vẫn tập trung vào bút vẽ, cây bút lướt nhanh trên bản vẽ như đang bay lượn.

Tô Tử Lạp cau mày, muốn nói, nhưng Cố Cơ Uyển lại bình tĩnh liếc cô một cái.

Tô Tử Lạp chỉ có thể cắn môi, không nói nữa.

Tên Tân Chi Châu đúng là chẳng có chút lịch sự tối thiểu nào cả, Uyển Uyển nói chuyện với anh ta, anh ta lại không có chút phản ứng nào.

Cố Cơ Uyển vẫn đứng bên cạnh Tân Chi Châu như lúc đầu, nhìn anh ta vẽ và không làm phiền nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tân Chi Châu đột nhiên buông bút, lùi về một bên.

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp đều bị bất ngờ nhưng giây tiếp theo, Cố Cơ Uyển đã vui vẻ ngồi xuống vị trí của Tân Chi Châu.

Hóa ra người ta không phải không để ý đến cô, cũng không phải không cho cô xem tranh bản thân vẽ, mà là, lúc anh đang vẽ không muốn bị gián đoạn.

Bây giờ, vẽ xong năm trang rồi, cuối cùng cũng có thể cho cô xem rồi.

Cố Cơ Uyển lấy con chuột, lật từ trang đầu tiên.

Mỗi một lần sang trang mới là cô lại thêm một lần kinh ngạc và vui mừng.

Năng lực làm chủ bút vẽ của người này đúng là vô cùng tốt, phân cảnh tự nhiên mạch lạc, đồng thời vẽ người cũng rất hợp tiêu chuẩn, có thể đạt tới mỹ cảm cao nhất.

“5 trang này, anh vẽ trong bao lâu?” Cô ngẩng đầu nhìn Tân Chi Châu.

Tân Chi Châu bình thản đáp: “Khoảng ba giờ đồng hồ.”

5 trang, trong vòng 3 tiếng!

Cố Cơ Uyển hiểu rồi, là vì buổi trưa nghỉ 2 tiếng, sau đó vừa tan học cho tới bây giờ, 1 tiếng.

Nói cách khác, hôm nay anh ta mới vẽ.

Nhưng Tân Chi Châu không để ý đến cô mà nhìn Hạ Lăng Chi: “Lớp trưởng, kết quả của bài kiểm tra, ngày mai hãy nói với tôi nhé.”

“Anh vội à?” Hạ Lăng Chi chưa kịp nói gì, Cố Cơ Uyển đã nói.

“Vội.”

“Tại sao?”

“Thiếu tiền.”

Tân Chi Châu đeo cặp lên vai rồi đi.

Thiếu tiền, lý do thực tế như vậy.

Hạ Lăng Chi nhìn cánh cửa trống không, lo lắng: “Câu lạc bộ của chúng tôi cũng chẳng có kinh phí gì, nói thiếu tiền...”

“Thiếu tiền là đúng rồi.” Cố Cơ Uyển vẫn nhìn chăm chăm bức tranh Tân Chi Châu vừa vẽ, đôi mắt sáng ngời, không biết là đang suy tính cái gì.

Tô Tử Lạp ngược lại có chút kinh ngạc: “Uyển, cậu cảm thấy...”

“Rất tốt, chúng ta có thể có tác phẩm tham gia thi đấu rồi.”

Lông mày của Cố Cơ Uyển hơi nhíu lên, nhìn Hạ Lăng Chi: “Tôi với Tô Tử Lạp có thể gia nhập, nhưng mà, tôi muốn làm người dẫn đội.”

“Việc này...”

“Kinh phí tôi sẽ giải quyết, hạng mục thì phải nghe theo tôi.”

“Như vậy chúng ta cũng không kịp.” Hạ Lăng Chi có thể không có khái niệm gì về đội vẽ truyện, nhưng Tô Tử Lạp thì khác, cô đã quá quen thuộc rồi.

“Uyển, bản thân chúng ta cũng không có tác phẩm thành công, phòng làm việc của cậu vừa mới hoạt động, còn chưa lập đội.”

“Không có tác phẩm, sợ rằng vòng đầu cuộc thi cũng không qua được. Triển lãm truyện tranh lần này, rõ ràng là sân khấu dành cho những câu lạc bộ lão luyện...”

“Những câu lạc bộ lão luyện đó không phải đều bắt đầu từ con số 0 sao? Làm gì có câu lạc bộ của ai vừa thành lập đã có tác phẩm của riêng mình?”

Cố Cơ Uyển liếc nhìn cô ấy, cô hoàn toàn không để tâm câu hỏi lo lắng ấy.

“Nhưng, người ta không tham gia những cuộc thi quan trọng khi họ vừa mới bắt đầu...”

“Điều này chứng tỏ chúng ta không giống người thường.”

Cố Cơ Uyển đập bàn, nhìn Hạ Lăng Chi: “Phiền cô giúp tôi hẹn họ, tối ngày mai, tôi mời họ dùng bữa và sẽ nói chuyện chúng ta tham gia thi đấu.”

Quyết định tối mai mời mọi người dùng bữa là do Cố Cơ Uyển đã đồng ý với cậu cả Mộ là tốt nay nhất định sẽ về biệt thự.

Đại khái là vì cô mới xảy ra chuyện không bao lâu, đối với cậu cả Mộ mà nói, bây giờ chính là giai đoạn không có cảm giác an toàn.

Cho nên, tối nay, cô không thể ở lại trường, nhất định phải trở về.

Lúc Cố Cơ Uyển về thì trời đã tối rồi.

Trước cổng lớn có một bóng người cao ráo, nhìn từ xa giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, đẹp tới mức khiến người ta hít thở không thông.

Bất cứ lúc nào cậu cả Mộ xuất hiện cũng luôn thu hút sự chú ý của đám đông.

Cố Cơ Uyển áp chế nhịp tim đang đập loạn xạ không theo ý mình, điều chỉnh hơi thở rồi mới bước lại: “Cậu cả

Mộ.”

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ bị ánh sáng chiếu vào của cô, gương mặt này, tuy rằng vẫn đầy tàn nhang, nhưng hình như ngày càng dễ nhìn hơn.

“Lúc tan học, hình như là 4h chiều?”

Anh nói mà không chút nhíu mày, giọng điệu cũng bình thản khiến người ta không thể nhận ra trong lòng anh đang nghĩ gì.

Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn nhận ra được anh đang không vui, đây là đang trách cô sau khi tan học không lập tức đi về?

“Tôi tham gia vào câu lạc bộ của trường, sau khi tan học thì đến câu lạc bộ làm quen một chút, cho nên lỡ thời gian.”

Thực ra cô nên nói rằng rõ ràng đôi bên đã đồng ý là không can dự vào cuộc sống cá nhân của đối phương nên cô trở về lúc nào, là tự do của cô.

Nhưng, trước mặt cậu cả Mộ, những từ ngữ cô đã nghĩ xong lúc nói ra đều thay đổi.

Giống như nô tài vậy.

Cô tưởng rằng Mộ Tu Kiệt sẽ nói sau này không cho phép cô tham gia câu lạc bộ nên thậm chí cô còn nghĩ đến việc sẽ phản kích lại như thế nào.

Nhưng, cậu cả Mộ chỉ “ừ” nhẹ một tiếng, xoay người đi vào phòng khách: “Vào ăn cơm.”

Cố Cơ Uyển đắn đo một lúc, mới đi vào trong.

Cô rửa tay ngồi vào một bên bàn ăn, nhìn đồ ăn đầy bàn, Cố Cơ Uyển lập tức hết muốn ăn.

Cô chỉ múc một bát canh, uống một chút.

Nhưng vào miệng là vị nồng đậm của thuốc Bắc, cô bị sặc tới mức cau mày.

Mộ Tu Kiệt nhìn cô, bình tĩnh nói: “Hôm qua với em mà nói thì cường độ vận động quá lớn, sợ cơ thể em không chịu được, nên bồi bổ một chút.”

CHƯƠNG 124: CẢM GIÁC CỦA CHÀNG TRAI ĐƠN THUẦN TRONG TÌNH YÊU

CHƯƠNG 124: CẢM GIÁC CỦA CHÀNG TRAI ĐƠN THUẦN TRONG TÌNH YÊU

“Hừ!” Cổ Cơ Uyển suýt nữa thì bị một ngụm canh làm nghẹn chết.

Sợ cơ thể cô chịu không nổi, nên bồi bổ cho cô?

Điều đáng nói là tối qua, cô đã cùng anh mây mưa... cả đêm?

Cổ Cơ Uyển gương mặt lập tức ửng hồng, xấu hổ không biết chui vào đâu.

Quản gia và người làm đứng ở hai bên, cậu cả Mộ nói lớn tiếng như vậy, mọi người có thể không nghe thấy sao?

Mấy nữ người làm đã ngại tới mức đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nhìn lung tung.

Chỉ có Tân quản gia là cười, giới thiệu với Cổ Cơ Uyển: “Cô chủ, đây đều là thuốc bổ mà anh Dương Quân đã kê.”

“Cái này bổ máu, còn cái này bổ khí, còn bát canh gà nhân sâm này nữa, rất có lợi cho sức khỏe của phụ nữ”

“Còn đây là nem cá bạc gạc hươu, không chỉ tốt cho sức khỏe của cô chủ mà còn tốt cho cậu chủ nữa.”

“Đàn ông ăn nhiều gạc hươu thì buổi tối thể lực sẽ dồi dào... Khụ... Cậu chủ, cậu có... Có vấn đề gì sao?”

Ánh nhìn lạnh lùng này của Mộ Tu Kiệt khiến người ta phải nổi da gà nhưng quản gia Tân vẫn chưa nhận ra mình sai ở đâu.

Tuy nhiên vừa dứt lời ông lập tức hiểu ra nên mau chóng sửa sai.

“Cậu chủ thể lực dồi dào đương nhiên không cần mấy loại thuốc bổ thừa thãi này rồi nhưng cô chủ cơ thể yếu đuối. Hay là cậu chủ ăn cùng cô chủ đi”

Có nghĩa là cậu chủ ăn những thứ này cũng chỉ vì ăn cùng cô chủ thôi, để cô chủ không cảm thấy cô đơn.

Chứ không có nghĩa là cậu chủ ... không ổn.

Cậu chủ nhà họ thông minh tài giỏi sao có thể không ổn về mặt đấy được chứ? Nói ra có khi còn không ai tin.

Cổ Cơ Uyển thật muốn đào một cái hố mà chui xuống để không phải gặp ai nữa.

Chuyện tối qua của cô và cậu Mộ trong phòng lẽ nào bị cả cái biệt thự này biết hết rồi sao?

Những người này rốt cuộc là làm sao vậy? Lẽ nào tối qua còn nghe lén bên ngoài sao?

Vốn dĩ là chuyện của hai người bây giờ thì cứ làm như hoàng đế thời xưa chiều chuộng ái phi vậy.

Thấy cô nhóc này mặt đỏ như trái gấc, Mộ Tu Kiệt bèn phẩy tay, quản gia Tân lập tức đem theo người ra khỏi phòng.

Thế là nơi này chỉ còn lại Mộ Tu Kiệt và Cổ Cơ Uyển.

Anh nói với vẻ mặt vô cảm: “Ăn đi.”

“Không muốn ăn” Vị của thuốc Đông y quá nồng, cô không thể nuốt nổi.

Quan trọng nhất là ăn uống những thứ này vào thì cứ như là nhận đặc ân được chiều chuộng vậy.

Có phải ăn xong nghỉ ngơi khỏe rồi sẽ bị lên thốt tiếp không?

Ôi trời ơi! Nghĩ linh tinh cái gì thế này?

“Không ăn?” Mộ Tu Kiệt nhướn mày “Muốn tôi nuốt em?”

Cổ Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn, không cẩn thận lại đúng phải ánh mắt sâu thẳm và lạnh lẽo đó.

Tối qua người đàn ông này đè lên người cô, hình ảnh từng giọt mồ hôi trượt theo gương mặt rơi xuống ngực cô lập tức xuất hiện trong tâm trí cô.

Tim Cổ Cơ Uyển khẽ rung lên, vội vàng thu lại ánh nhìn.

“Ngửi mùi hơi khó chịu.” Cô nói nhỏ giọng.

Mộ Tu Kiệt càng chau mày hơn. Khó chịu? Không phải là vừa thơm vừa ngon sao?

“Ngày mai đôi đầu bếp.” Nhưng hôm nay cứ phải ăn xong đi đã.

“Thế thì mai rồi ăn...”

“Thế lực của em quá yếu, không bồi bổ kịp thời có thể sẽ bị ngắt đi.”

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt rất thẳng thắn, sắc mặt cũng không có gì là ngượng ngùng nhưng lời anh nói lại khiến người khác đỏ mặt, tim đập nhanh, suýt chút nữa thì đỡ không nổi.

“Tôi qua em đã ngắt hai lần.”

Cố Cơ Uyển thấy mình lại sắp ngắt đi đến nơi rồi. Có thể dừng ngay chủ đề táo bạo này được không?

Có phải nếu cô ăn thì sẽ không làm khó cô nữa không?

Cô không cần suy nghĩ, lập tức bê bát lên nhắm mắt lại làm một hơi hết bát canh gà nhân sâm.

Canh gà nhân sâm của người ta thơm ơ là thơm còn canh gà nhân sâm nhà họ chả biết cho loại sâm gì vào mà mùi vị không đỡ được thế này.

Tuy rằng biết nó rất tốt nhưng mùi vị thì đúng là quá nồng.

Sau đó cô cầm đũa lên không nói gì cả mà ăn đồ ăn một cách khó nhọc.

Cái gì mà cá bạc gạc hươu rồi thì rượu tổ yến... Tổ yến mà lại có thể ăn cùng với rượu, đúng là cô mới nghe lần đầu.

Đúng là thế giới rộng lớn không cái gì là không có.

Nếu không phải tin tưởng hoàn toàn vào y thuật của Dương Quân thì cô còn lâu mới dám cho mấy thứ này vào mồm.

Một bàn đầy thức ăn món nào cô cũng động đũa rồi, đến khi thực sự không ăn nổi nữa mới buông bát xuống nhìn chăm chăm Mộ Tu Kiệt.

“No rồi sao?” Anh chau mày, không hài lòng với sức ăn của cô.

Cố Cơ Uyển gật đầu một cách đáng thương.

Tuy đối với anh mà nói cô ăn có hơi ít thật nhưng dạ dày của cô chỉ đến thế thôi, nếu ăn nữa sẽ nôn mất.

“Tần Lăng.” Mộ Tu Kiệt lớn tiếng gọi.

Quản gia Tần lập tức bê một bát canh từ trong bếp đi ra cười tươi rói.

“Cô chủ, đây là canh thuốc bổ khí phải dùng ngay sau bữa ăn. Sau khi uống xong đảm bảo đêm nay khi cô ở với cậu chủ sẽ không bị ngắt đi.”

Đôi đũa trong tay Cố Cơ Uyển rơi xuống mặt bàn, cô cũng suýt chút nữa thì ngã ra khỏi ghế.

Hãy để cô ngắt đi đi chứ làm gì còn mặt mũi nào mà đối mặt với những chuyện này.

Tên khốn Mộ Tu Kiệt tại sao lại đem chuyện trên giường của họ nói cho cả làng cả tổng biết thế chứ, thật quá thế.

Buổi tối dì Hồng sắp xếp chăn chiếu cho Cố Cơ Uyển.

Nhìn thấy bộ dạng ỉu xìu của cô chủ, dì Hồng cười nói: “Có phải cô chủ đang trách cậu chủ hôm nay bảo người chuẩn bị cho cô bàn ăn đó không?”

Không nói thì thôi chứ nói một cái là mặt Cố Cơ Uyển lại nóng phừng phừng.

Dì Hồng cười nói: “Cô chủ, cô thật sự không thể trách cậu chủ được. Trước giờ cậu chủ chưa từng chăm sóc cô gái nào thế này đâu. Cô là người đầu tiên đấy nên cậu chủ có căng thẳng cũng là chuyện thường thôi.”

Cố Cơ Uyển vẫn đỏ mặt nhìn dì Hồng và nói: “Người đầu tiên sao?”

“Cậu chủ có người phụ nữ nào bên ngoài hay không tôi biết cả. Có điều cô là người đầu tiên cậu chủ dẫn về nhà, cũng là người đầu tiên qua đêm trong phòng cậu chủ.”

Dì Hồng cũng là người chứng kiến sự trưởng thành của Mộ Tu Kiệt từ khi còn là một đứa trẻ nên lúc nhắc tới Mộ Tu Kiệt gương mặt tràn đầy sự yêu thương.

“Cậu chủ nhà chúng tôi từ trước tới giờ luôn giữ khoảng cách với các cô gái. Tôi nghĩ cô có lẽ là người phụ nữ đầu tiên của cậu chủ.”

“Dì Hồng, dì đang nói cái gì vậy chứ?” Cố Cơ Uyển tuy ngại nhưng những lời này thật sự khiến cô rung động.

Người phụ nữ đầu tiên của cậu Mộ? Sao có thể chứ? Người đàn ông xuất sắc như cậu Mộ sao có thể không có cô gái nào ở bên?

“Chính tai tôi nghe thấy cậu chủ hỏi Dương Quân, cậu chủ bảo tối qua cô ngắt đi tận hai lần...”

“Dì Hồng...” Cố Cơ Uyển thật sự rất sợ cái chủ đề này vì nó khiến người ta thật khó xử.

Nhưng dì Hồng vẫn nói: “Cậu chủ hỏi như vậy vì lo lắng cho cô. Thật ra cậu ấy đang học cách để chăm sóc cô.”

Cố Cơ Uyển mím môi, không biết có dám tin lời này hay không.

“Cậu chủ còn hỏi Dương Quân có cách nào khiến phụ nữ thoải mái hơn khi làm chuyện đó không.”

Lời này khiến Cố Cơ Uyển suýt đứng không vững.

Dì Hồng cười nói: “Tôi chỉ là vô tình nghe thấy thôi, không phải cố tình đâu. Nhưng cô chủ có thấy cậu chủ nhà chúng tôi rất đáng yêu không?”

Dì Hồng ghé sát lại, cười nói: “Đây là cảm giác của một chàng trai đơn thuần. Cô chủ à cô nhận được của quý rồi!”

Cố Cơ Uyển đen mặt, cậu cả Mộ là chàng trai đơn thuần trong tình yêu? Có thể sao?

Nhưng mà, anh hỏi Dương Quân chuyện này, lẽ nào thật sự không có chút kinh nghiệm nào sao?

CHƯƠNG 125: LỜI CẦU XIN CỦA EM, TÔI CHẤP NHẬN!

CHƯƠNG 125: LỜI CẦU XIN CỦA EM, TÔI CHẤP NHẬN!

“Cậu, cậu cả Mộ...” Nhìn thấy bóng người đứng trước cửa, Cố Cơ Uyển trợn mắt ngậy ra đó.

Anh đến đây từ lúc này, rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu rồi?

Dì Hồng càng sợ đến hồn bay phách tán.

Bà đã chăm sóc cho cậu cả từ nhỏ, cũng đã hơn hai mươi năm, tính tình của cậu cả như thế nào bà hiểu rõ hơn ai hết.

Dám bàn tán chuyện của cậu cả ở sau lưng, chính là chuyện tối kỵ !

“Tôi, tôi xuống dưới làm việc, cậu, cậu cả, ngủ ngon!”

Dì Hồng cẩn thận lướt qua người anh, sau khi ra cửa lập tức chạy như bay.

Nhìn bóng dáng chạy trốn của dì Hồng, Cố Cơ Uyển cũng cực kỳ hâm mộ.

Cô cũng muốn vào một phát biến mất tằm giống như dì Hồng vậy, nhưng mà, hình như là không thể được rồi...

Mộ Tu Kiệt sải chân dài bước đến, Cố Cơ Uyển theo bản năng lùi về phía sau.

Đùng một tiếng, đằng sau eo của cô đụng vào bèn sách, đau đến mức cô nhú chặt mày lại, cô theo bản năng định quay đầu lại nhìn về chỗ bị đụng trúng.

Đột nhiên, có một bàn tay to đột nhiên vươn tay, ấn lên sau eo cô, dùng sức lực không mạnh không nhẹ xoa cho cô.

Sức xoa thế này làm cô cực kỳ dễ chịu, chỗ bị đau sau eo cũng nhanh chóng biến mất.

“Cảm ơn.” Cố Cơ Uyển vừa mới cảm ơn xong, đột nhiên nhớ ra người đang giúp cô xoa eo là ai.

Trong lòng hoảng hốt, cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhưng lại không cẩn thận, trán cô chạm lên môi anh.

“Tôi không có cố ý!” Ai mà biết bọn họ đứng sát nhau vậy chứ.

Lúc này không phải anh còn đang đứng ngoài cửa sao? Sao vào một cái đã đến cạnh cô rồi?”

“Còn đau không?” Mộ Tu Kiệt hình như không để ý đến chuyện anh vừa bị động hôn lên trán cô, chỗ anh luôn nhìn chăm chăm vẫn là sau eo cô.

“Không, không đau.” Cố Cơ Uyển tránh ra, mới nhớ đến đằng sau là bàn sách.

Định lùi sang bên cạnh, nhưng vì anh đang xoa eo giúp cô, cho nên cánh tay anh đang vòng lấy eo cô, một tay khác chống lên bàn sách, dùng cánh tay cản cô lại.

Tóm lại, ở đằng trước là cơ thể cao lớn của anh, đằng sau là bàn sách, hai bên trái phải là tay anh, không thể tránh đi đâu được hết!

“Tôi không có sao, cậu cả Mộ.” Cô đẩy nhẹ, hy vọng anh có thể nhận ra ám chỉ của cô, chừa ra chút chỗ để cô chạy ra ngoài.

Nhưng Mộ Tu Kiệt hình như hoàn toàn không hiểu ý cô.

Thậm chí anh còn nhẹ nhàng đẩy cơ thể của cô xuống, để cô nằm lên trên bàn sách.

“Cậu cả Mộ!” Tư thế này là Cố Cơ Uyển sợ tới mềm chân.

Tối hôm qua, lúc anh ở phía sau cô, thật sự là đòi mạng mà !

Không không không! Sao lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua rồi, không phải đã nói đã chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, sau khi kết thúc thì phải quên sạch sao?

“Để tôi xem có đụng bị thương chỗ nào không.” Mộ Tu Kiệt định xốc áo thun của cô lên.

Sao Cố Cơ Uyển dám chứ? Vội vàng giữ chặt mép áo thun.

“Không có việc gì, không có bị thương, thật sự không có!”

Cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực anh, chút đau đớn kia vào lúc này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Cô nhanh chóng đứng thẳng người dậy, lại đột nhiên nhào vào lòng người đàn ông đứng phía sau. Ngực anh cứng như tường đồng vách sắt vậy, ẩn chứa sức mạnh to lớn, làm sau khi cô đụng phải đã bị lực phản xạ dội ngược trở về.

Lần này, dáng vẻ nằm xuống càng thêm yếu điệu, tư thế càng thêm mê người.

Gần như là theo bản năng, ngay khi cô nằm sắp xuống, cơ thể cao lớn của Mộ Tu Kiệt cũng cúi xuống, đè lên lưng của cô.

“Tôi còn chưa tắm, em xác định muốn dụ dỗ tôi ngay lúc này sao?”

Giọng nói người đàn ông hơi khàn khàn, có chút động tình, rồi lại có chút khó chịu.

Anh khó chịu với chính bản thân, lại chỉ vì chút động tác nhỏ của cô mà trở nên kích động.

Tay Cố Cơ Uyên chống lên bàn sách, muốn ngồi dậy, nhưng mà anh đang đè lên lưng cô, cơ thể rất nặng, làm

cô không cách nào đứng lên được.

“Không phải, cậu cả Mộ, tôi không có.”

“Lần nào em cũng nói không phải.” Mộ Tu Kiệt cầm một lọn tóc của cô lên, màu mắt trở nên đen tối hơn: “Nhưng lần nào em cũng đều đặt bẫy cho tôi”

Không nghĩ ra vì sao anh lại quyến luyến với cơ thể của cô như thế, có lẽ là vì thủ đoạn của cô gái này quá cao.

Mỗi lần đều nhìn như vô tình, nhưng mà cái loại vô tình này lại càng làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được

“Tôi thật sự không phải!” Hiếu lăm này thật sự quá lớn!

Cố Cơ Uyên thở dốc muốn đứng dậy, nhưng mà anh đang đè ở sau lưng cô, hoàn toàn không có ý định cho cô đứng lên.

“Cậu cả Mộ...”

“Chắc là cô cũng biết, tôi không thích phụ nữ giờ trò vật trước mặt tôi.”

Mấy người phụ nữ nghĩ trăm phương ngàn kế muốn dụ dỗ anh lúc trước, có người nào từng được anh xem trong dù chỉ một chút chứ?

Cố Cơ Uyên cắn môi, lời cậu cả Mộ nói, là đang trách mắng cô sao?

Nhưng mà nếu anh tự nhận rằng có thể nhìn thấy phụ nữ, vậy, cũng nên xem cô như những người phụ nữ kia, tránh xa cô mới đúng.

Đúng, cậu cả Mộ ghét nhất là loại phụ nữ tự mình dâng lên đến miệng...

Cô nhắm mắt, hít thở sâu.

Cô làm liều, đánh cược một phen vậy.

“Đúng vậy, cậu cả Mộ, tôi thật sự rất thích anh.”

Giọng nói Cố Cơ Uyên lập tức trở nên mềm mại, không chỉ mềm, còn như đang nhõng nhẽo: “Cậu cả Mộ, anh thật sự muốn tôi sao?”

“Nếu tôi muốn thì em sẽ ngoan ngoãn nằm dưới thân tôi sao?”

Anh đứng ở phía sau cô, lúc này, Cố Cơ Uyên hoàn toàn không nhìn thấy được vẻ mặt của anh.

Lời này của anh thật sự hù chết người ta đó, ngoan ngoãn nằm dưới thân, không lẽ muốn lặp lại bi kịch tối hôm qua sao?

“Hừm?” Anh lại đè xuống, hơi thở nóng bỏng thổi vào tai cô.

Cố Cơ Uyên lập tức run rẩy, theo bản năng muốn phản kháng.

Rồi đột nhiên nhớ đến, không biết ai đã từng nói, ở trước mặt đàn ông, càng phản kháng thì sẽ càng kích thích ham muốn chinh phục của họ.

Haizz! Đàn ông đúng là loại động vật khó hiểu, không thích nghe lời, cứ nhất định muốn chơi trò chinh phục.

Chắc là cậu cả Mộ cũng là loại người này, lúc trước vẫn luôn ham muốn cơ thể cô, là bởi vì cô cứ luôn phản kháng sao?

Hít sâu, lại hít sâu!

Cố Cơ Uyên siết chặt nắm tay, quyết định bất cứ giá nào, dồn mình vào chỗ chết mới có ý cầu sinh.

“Vâng, cậu cả Mộ, vậy bây giờ anh muốn tôi có được không?”

Giọng nói này đã đủ mềm mại rồi đi? Lời nói này đã đủ không biết xấu hổ rồi đúng không?

Làm ơn, cậu cả Mộ, mau phát tiết sự chán ghét của anh đối với loại phụ nữ chủ động ra đi, đá văng cô ra ngoài đi mà

“A ”

Cố Cơ Uyển kinh ngạc kêu lên, cô không bị anh đá văng, mà lại bị anh ôm lên.

Không ngờ anh lại ôm cô đến mép giường, tiện tay ném cô lên trên.

“Cậu cả Mộ ” Mấy nụ cười giả vờ quyến rũ trên mặt Cố Cơ Uyển hoàn toàn không giả được nữa rồi, sợ muốn mất hồn.

“Không phải em xin tôi lập tức muốn em sao?” Mộ Tu Kiệt mở rộng cổ áo, cúi người xuống.

Dùng hai tay chống ở hai bên người cô, làm Cố Cơ Uyển hoàn toàn không có đường tránh né.

“Nếu em đã xin tôi, thân là chồng chưa cưới, nếu như tôi không thể thỏa mãn em, vậy không phải là không thể ăn nói được rồi sao?”

“Tôi, tôi tôi tôi xin anh? Tôi...” Cố Cơ Uyển sợ đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Không không không, cô thật sự không phải đang cầu xin anh, cô chỉ muốn anh chán ghét cô thôi!

Không phải nói cậu cả Mộ ghét nhất là loại phụ nữ nhào vào lòng anh sao? Bây giờ cô “đê tiện” đến như vậy, sao anh còn nuốt nổi chứ.

Không chơi gái gú trong truyền thuyết đâu, cao lãnh cấm dục trong truyền thuyết đâu rồi?

“Không sai, lúc này, em cầu xin tôi muốn em.”

Kéo người phụ nữ định chạy trốn lại, tay Mộ Tu Kiệt nắm áo thun của cô, nhanh chóng vén lên.

“Lời cầu xin của em, tôi chấp nhận!”

CHƯƠNG 126: Ở TRƯỚC MẶT ANH, KHÔNG ĐƯỢC TỰ NHIÊN

CHƯƠNG 126: Ở TRƯỚC MẶT ANH, KHÔNG ĐƯỢC TỰ NHIÊN

Câu xin?

“Không, không phải, cậu cả Mộ, tôi không có câu xin, thật sự không có, cậu cả Mộ...”

Trời đất ơi! Cô sắp điên rồi!

Không phải cậu cả Mộ ghét nhất loại phụ nữ chủ động như thế này sao? Bây giờ cô chủ động như vậy, anh lại... lại cần câu?

“Cậu cả Mộ, không... chờ một chút, tôi, tôi còn đau...”

Bàn tay to lớn làm cho cô run rẩy ngừng lại, anh cúi đầu nhìn gương mặt vì khẩn trương mà lấm tấm vài giọt mồ hôi của cô, nhướn mày.

“Nếu còn đau, còn mời tôi muốn em?”

“Tôi...” Cổ Cơ Uyển ghen hòng, lúc này không phải do cô cố ý diễn kịch trước mặt anh, muốn anh chán ghét cô sao?

Ai mà ngờ rằng lại có kết quả như thế.

“Cho nên, lúc này cô chỉ đang diễn trò trước mặt tôi thôi sao?” Giọng người đàn ông trầm xuống.

Không khí xung quanh lập tức như bị đóng băng lại.

Cổ Cơ Uyển hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng mà không hề nhìn thấy chút vẻ động tình nào trong đáy mắt của anh cả.

Lúc này còn xúc động với cô như thế, nhưng mà đôi mắt này, lại bình tĩnh lạnh lùng.

Anh... đã biết từ lâu rồi?

Cổ Cơ Uyển nắm chặt tay lại, từ trong đôi mắt thâm thúy đến mức không có chút tình cảm gì kia, cô hoàn toàn không thể nhìn ra được rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì nữa.

Nhưng mà có một chuyện có thể khẳng định, trò vật lúc này của cô, anh đã sớm nhìn thấu từ lâu.

“Em không muốn ở cùng tôi đến vậy sao?” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt trầm thấp, lộ ra chút không vui làm người ta sợ hãi.

“Em chê tôi kỹ thuật không tốt, không thể hầu hạ em thoải mái sao?”

“Không có.” Cô chưa từng có người đàn ông nào khác, làm sao biết được kỹ thuật của anh có tốt hay không chứ?

“Vậy thì vì sao?”

Cổ Cơ Uyển có hơi chán nản, cái gì mà “Vì sao” chứ?

Bọn họ chỉ là quan hệ trên hợp đồng, cô từ chối anh không phải là chuyện rất bình thường sao?

“Trên hợp đồng không có chuyện này.” Cho nên từ chối còn cần phải có nguyên nhân hả?

Hợp đồng.

Hai chữ này, đâm mạnh vào lòng Mộ Tu Kiệt.

Thì ra từ đầu tới giờ, người phụ nữ này xem mỗi quan hệ giữa hai người bọn họ, chỉ là mỗi quan hệ trong hợp đồng mà thôi!

Nhưng anh đang mong chờ cái gì chứ?

Anh thừa nhận trong lòng anh khó chịu, nhưng mà vì sao sẽ khó chịu, vậy mà lại không thể nói rõ nguyên nhân được.

Mỗi quan hệ hợp đồng, lúc đầu là do anh quy định.

Bây giờ, cô hoàn toàn làm theo đúng hợp đồng, không can thiệp vào sinh hoạt của anh, không ảnh hưởng gì đến anh, không lẽ như vậy không đúng sao?

Cố Cơ Uyển thật sự không đoán được bây giờ cậu cả Mộ đang nghĩ cái gì, khí thế của anh vẫn luôn bình tĩnh như nước, nhưng mà lại làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Rõ ràng cô thấy bản thân chẳng làm sai chuyện gì cả, nhưng mà chỉ cần anh nhìn chăm chăm cô không nói tiếng nào thì cô sẽ có cảm giác bản thân đã làm sai chuyện gì đó.

Áp lực, rất lớn.

“Cậu cả Mộ...”

“Tôi cho phép em gọi tôi như vậy sao?” Trong hợp đồng không lẽ không phải là mối quan hệ vợ chồng sắp cưới sao?

Cô cô vợ sắp cưới nào gọi người đàn ông của mình như vậy không?

Cố Cơ Uyển lại dờ ra, không phải cô vẫn luôn gọi như thế sao?

“Vậy, anh Mộ...” Khí thế dưới đáy mắt của anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, làm cô nhin không được co rúm người lại.

Được rồi, anh cũng không thích cách xưng hô anh Mộ, vậy thì... “Cậu cả?”

Mọi người đều gọi anh như vậy, cô cũng gọi theo, chắc là sẽ không sai ha?

Không ngờ sắc mặt của Mộ Tu Kiệt càng khó coi hơn lúc này, lập tức ngồi dậy, quăng cho cô một bóng lưng lạnh lùng.

Anh không biết anh đang tức giận chuyện gì, nhưng tóm lại, rất giận.

Cố Cơ Uyển cũng không biết cô chọc anh chỗ nào, dù sao, rất rõ ràng, cô chọc tức anh rồi.

Lòng dạ đàn ông như kim dưới đáy biển, nhìn thấy đoán không ra, bắt cũng bắt không được.

Cô nín vạt áo của mình ngồi dậy, nhìn bóng lưng anh: “Cậu cả Mộ, trẻ như vậy còn đến tìm tôi có chuyện gì sao?”

Anh không muốn nói chuyện, không có chuyện gì thì không thể đến tìm cô à?

Cố Cơ Uyển hình như càng lúc càng quen với tình tình của Mộ Tu Kiệt rồi, dù sao, cả căn biệt thự này đều là của anh.

Anh muốn xuất hiện ở đâu thì xuất hiện ở đó, không cần có lý do gì hết.

Cái gì mà cậu trai trẻ ngây thơ thuần khiết chứ, phi! Rõ ràng là một con báo nguy hiểm!

Cái tên này, phải cách xa một chút mới an toàn.

“Cậu cả Mộ, tôi muốn đi tắm, anh... tự nhiên.”

“Tắm cùng?”

“Không!” Cố Cơ Uyển lấy một bộ đồ ngủ, chạy nhanh vào phòng tắm.

Rầm, phòng tắm bị khóa từ bên trong, cực kỳ dứt khoát!

Cực kỳ không muốn ở cạnh anh, giống như anh là rắn độc hay thú dữ nào vậy!

Lúc Mộ Tu Kiệt nghiêng người, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng của bản thân phản chiếu trên bình hoa thủy tinh cách đó không xa.

Lúc trước những người phụ nữ kia thấy anh, hết như ong mật thấy hoa, chết mê chết mệt.

Bây giờ, cô gái này nhìn thấy anh, sao cứ luôn tìm cách trốn xa khỏi anh vậy chứ?

Là do mị lực của anh đã rút gần hết rồi sao?

Trước mặt anh, sao cô không thể giống như những người phụ nữ khác, vô cùng chờ mong muốn thân mật với anh chứ?

Mộ Tu Kiệt đứng dậy, bước qua cửa sổ sắt đất đi ra ngoài ban công, nhìn bầu trời đêm ở đằng xa.

Lúc Cố Cơ Uyển ra, trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Điện thoại đúng lúc này reo lên, cô đi sang cầm lên, vừa thấy thông báo, mặt mày đã tươi cười: “Hạo Phong...”

Không biết anh chàng ở đâu đây bên kia nói cái gì, chỉ thấy Cố Cơ Uyển ngồi xếp bằng trên giường, cười phá lên.

“Ha ha ha, cái tên ngốc đó, ha... Không, tớ không có nói cậu, thật sự không phải vì Tử Lạp, là vì cậu và Đàm Kiệt có đôi khi thật sự rất ngốc, ha ha ha...”

“Cô gái kia thích cậu đó, cậu vậy mà lại đem đồ người ta tặng cho cậu sang cho Tử Lạp, cậu không phải định hại chết Tử Lạp sao?”

“... Biết cậu không thích rồi, biết biết, đừng có nghiêm túc như vậy, không thích thì thôi, không có việc gì, có tớ ở đây, tớ thu phục cô ta cho cậu.”

“Ừa, cậu phải định nói chuyện này? Vậy cậu định nói gì? Cậu lạc bộ hả, Từ Lạp nói cho cậu rồi sao? Không sao, tớ có thể làm được.”

“Mà nói nè, cậu thật sự không thích cô gái kia hả? Người ta cũng xinh đẹp lắm đó... được rồi, tớ sai rồi bé Hạo Phong, cục cưng Hạo Phong, tớ sai rồi được chưa?”

“Nhưng mà người ta đẹp thật mà, ha ha ha...”

Bên ngoài cửa sổ sát đất, người đàn ông nhìn xuyên qua bức màn mỏng, nhìn cô gái đang ngồi trên giường.

Dáng ngồi của cô rất tùy ý, thậm chí có chút bừa bãi.

Khi cô ở trước mặt anh, chưa bao giờ ngồi như thế.

Cô luôn ngồi nghiêm túc, sống lưng thẳng băng, không hề tự nhiên chút nào.

Bây giờ cô cười đến khom lưng xuống, hai chân thỉnh thoảng lại co lên, đôi khi lại tách ra, thậm chí có khi tưởng ngồi con y hệt mấy cậu con trai.

Cô cười rất thoải mái, rất xán lạn, không hề kiêng chế, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

Những thứ này, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt anh.

Mãi đến khi Cố Cơ Uyển cảm giác có người nào đó, có ánh mắt lạnh băng luôn nhìn chăm chăm cô, ý cười bên môi cô mới đột nhiên biến mất.

Bên ngoài cửa sổ sát đất có một người đang đứng, cơ thể cao lớn đứng cản gió, rõ ràng đang cách lớp màn mỏng mà nhìn chăm chăm cô.

Lúc mới bước ra cô không nhìn thấy cậu cả Mộ ở trong phòng.

Hơn nữa ánh đèn trong phòng sáng trưng, nhưng ngoài cửa sổ lại tối om, cô hoàn toàn không nhìn thấy bên ngoài ban công còn có người.

Cho nên cô cứ tưởng anh đã đi rồi, không ngờ anh hoàn toàn chưa từng bước ra khỏi phòng.

Cố Cơ Uyển phát hiện ra mình đang ngồi bành chân, vội vàng thu chân về, ngồi nghiêm túc lại.

Tay cầm điện thoại cũng hơi cứng đờ, ngay cả sự vui vẻ trong giọng nói cũng biến mất.

“Hạo Phong, tớ còn có chút việc phải làm, không nói chuyện với cậu nữa, tạm biệt.”

CHƯƠNG 127: ANH, GIÀ RỒI SAO?

CHƯƠNG 127: ANH, GIÀ RỒI SAO?

Mãi đến khi Cổ Cơ Uyển cúp điện thoại, đặt di động sang một bên rồi Mộ Tu Kiệt mới từ ngoài ban công bước vào phòng.

“Chỉ nói chuyện với bạn thôi.” Cổ Cơ Uyển cũng không biết vì sao cô lại muốn giải thích nữa.

Nhưng khi nhìn thấy anh đang nhìn chăm chăm cái điện thoại cô đặt ở đằng kia, cô tự nhiên lại buột miệng nói ra lời giải thích.

“Ừ” Mộ Tu Kiệt mím môi, ánh mắt thâm trầm làm người ta không thể đoán được.

Không khí hình như có chút xấu hổ, Cổ Cơ Uyển ho nhẹ, cười cười nhìn anh.

“Cậu cả Mộ, đã trễ lắm rồi, anh... còn không về phòng nghỉ ngơi sao?”

Đêm hôm khuya khoắt cứ ở mãi trong phòng cô thế này, hỏi anh định làm gì thì anh lại không nói.

Ở chung thế này làm người ta cảm thấy rất áp lực đó!

Mộ Tu Kiệt liếc mắt nhìn cô, nhìn thấy nụ cười dối trá cứng đờ dùng để đối phó của cô, trong lòng không hiểu sao lại thấy nặng nề hơn một chút.

Anh hừ lạnh, xoay người bước ra ngoài.

Lần này, anh thật sự đi rồi.

Mãi đến khi cửa phòng bị đóng lại, Cổ Cơ Uyển mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm nay, thiếu chút nữa là lửa gần rơm, rơm bén lửa luôn rồi!

Ở bên cạnh anh luôn nguy hiểm như thế, không cẩn thận một chút là sẽ bị ăn sạch!

Tuy rằng người ta là cậu cả Mộ được tất cả các cô gái trong Bắc Lăng yêu thương, nhưng mà đẹp trai cũng không có nghĩa là có thể hành động tùy tiện.

Cô cũng không thể vừa thấy trai đẹp là sáng mắt, vừa thấy trai đẹp là dâng lên cơ thể được đúng không?

Sau khi Mộ Tu Kiệt ra ngoài rồi, tâm trạng vẫn rất khó hiểu, hoàn toàn không có cách nào hiểu được.

Dạo gần đây chắc chắn là có chỗ nào đó không thích hợp, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ sẽ có cảm xúc rối rắm như thế này. Mới vừa bước vào phòng anh, điện thoại đã reo lên. Mộ Tu Kiệt tiện tay nghe máy, có một giọng nói trong sáng truyền đến từ đầu dây bên kia: “Cậu cả, ba thiếu một, anh ra chơi cùng không?”

“Không có hứng thú.” Anh vừa định cúp máy, không ngờ, đột nhiên có người gõ cửa phòng.

Cổ Cơ Uyển cũng không ngờ rằng, cậu cả Mộ vừa mới đi, cô lại phải chạy đến tìm anh.

Thật ra cô cũng rất do dự, nhưng mà, cô không kiềm nén được tâm trạng muốn được đi chơi.

Cửa phòng cũng không có đóng chặt, sau khi cô gõ cửa xong thì thật cẩn thận ló đầu vào trong.

Mộ Tu Kiệt còn đang cầm điện thoại, vẫn chưa cúp máy, thấy cô đến thì tiện tay đặt điện thoại sang bên cạnh.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh... đang bận sao?” Cổ Cơ Uyển nhìn di động của anh, hình như cậu cả Mộ đang nói chuyện với người khác.

“Vậy tôi... lát nữa lại đến tìm anh nha?”

“Không bận.” Người đàn ông tiện tay ném điện thoại sang một bên nói: “Vào đi.”

Cuối cùng cũng biết chủ động đi tìm anh rồi sao? Cô gái này, anh còn tưởng rằng cô hoàn toàn không muốn ở cùng anh nữa.

Cậu cả Mộ cố ý xụ mặt xuống, làm thái độ của mình trở nên lạnh nhạt một chút.

Anh vừa mới bị cô đuổi ra khỏi phòng, bây giờ cô lại tới tìm anh, ít nhiều gì cũng phải kiểm lại chút mặt mũi.

Nhưng Cổ Cơ Uyển chỉ đứng yên ở cửa, hoàn toàn không có ý định bước vào.

Cô chần chừ một lúc rồi thật cẩn thận hỏi: “Cậu cả Mộ, tôi... bạn học của tôi rủ tôi ra ngoài... hát karaoke, tôi muốn...”

“Mấy giờ rồi?” Lòng kiêu ngạo của Mộ Tu Kiệt bị vò thành một cục trong nháy mắt!

“Nếu anh sợ tôi về muộn làm ồn anh thì tối nay tôi sẽ ngủ nhờ ở nhà bạn học luôn, vừa lúc bọn họ mới đổi sang một căn nhà trọ lớn hơn, hai phòng ngủ một phòng khách, tôi và Tử Lạp cũng có thể ở cùng.”

Cô không hề chú ý đến, lúc cô dùng vẻ mặt rạng rỡ để nói chuyện, sắc mặt của người đàn ông càng ngày càng lạnh lùng.

Hai phòng ngủ một phòng khách ? Cô cũng có thể ở chỗ đó được à?

Cô gái này đang có ý định dọn ra ở riêng sao? Dọn đến nhà của cái tên Hạo Phong và Đàm Kiệt gì gì đó ở?

Ở chung một nhà?

Chắc là cô cũng đã chú ý đến khí thế âm u của anh, ngừng lại không nói nữa, có chút cẩn thận nhìn anh.

“Cậu cả Mộ, cậu đã nói, không... can thiệp vào cuộc sống của tôi.”

Cô đã trưởng thành rồi, chỉ muốn đi ca hát với bạn bè mà thôi, chắc là... cũng không quá đáng lắm đâu.

Mộ Tu Kiệt đứng dậy, đi đến trước giá sách, bộp một tiếng, châm điếu thuốc lên.

Cố Cơ Uyển đứng ở cửa, còn đang đợi anh trả lời.

“Cậu cả Mộ...”

“Ừ” Cuối cùng, Mộ Tu Kiệt cũng lạnh nhạt trả lời, không thèm quay đầu lại.

Cố Cơ Uyển thở phào nhẹ nhõm, lập tức vui vẻ: “Vây, tôi đi đây, ngủ ngon!”

Cố Cơ Uyển nói xong lập tức nhanh chóng chạy về phòng.

Chờ Mộ Tu Kiệt ra cửa, cô gái này đã thay một bộ áo thun quần jean, tung ta tung tã chạy xuống lầu.

Cách ăn mặc thế này, đúng là thanh xuân dào dạt.

Mộ Tu Kiệt lại nhìn quần áo anh đang mặc, bởi vì chưa tắm rửa, cho nên vẫn đang mặc áo sơ mi quần tây như lúc sáng. Vốn cảm thấy phong cách này không có vấn đề gì, nhưng lúc này không hiểu sao lại có cảm giác giống ông cụ non. Anh mới hai mươi bảy, vốn còn đang cảm thấy bản thân đang lúc tuổi trẻ, nhưng nghĩ lại, cô gái kia mới chỉ mười tám...

Mộ Tu Kiệt xoay người về phòng, cầm một bộ quần áo vào phòng tắm.

Lúc bước ra đã ăn mặc một bộ quần áo thoải mái.

Nhưng, quần áo thoải mái màu đen, màu sắc hình như cũng quá tối tăm.

Anh không biết bản thân mình bị làm sao nữa, sao lại bắt đầu phê bình phong cách ăn mặc của chính bản thân mình rồi? Tiếng chuông điện thoại lại reo lên, anh tiện tay nhận lấy, ở đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Nam Cung Ngự: “Anh...”

“Không rảnh!”

Lúc anh bức bối định cúp máy lại nghe thấy tiếng Nam Cung Ngự trầm trầm: “Cái tên này suốt ngày cứ âm u, gì mà hai mươi bảy chứ, tư tưởng thế này, đúng là giống hệt như mấy ông già bảy mươi hai.”

Nam Cung Ngự có chút bất đắc dĩ, lúc định cúp máy, ở đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp làm người ta không lạnh mà run của Mộ Tu Kiệt, hùng hồn nói: “Ở đâu?”

“Vây mới đúng chứ? Hai mươi mấy tuổi, là lúc thanh xuân dào dạt, phải nên ra ngoài chơi nhiều một chút, suốt ngày ở trong cái công ty rách nát đó thì có gì mà vui? Anh nói đúng không?”

Nam Cung Ngự đúng là rất can đảm, tập đoàn Thế Kỷ của cậu cả Mộ mà anh cũng dám nói là công ty rách nát.

Đổi thành người khác, bây giờ sợ là đã bị ném ra khỏi cửa câu lạc bộ rồi.

Mộ Tu Kiệt không nói tiếng nào, chỉ yên lặng uống rượu, lại đốt một điếu thuốc.

Nam Cung Ngự có hơi đau đầu: “Cậu cả à, anh ra đây rồi, thật sự không chơi vài ván sao?”

Người không biết còn tưởng là bọn họ đang đánh bài, hoặc là đang chơi mạt chược.

Ba thiếu một, nghe kiểu gì cũng giống như đang chơi mạt chược.

Nhưng mà trên bàn của bọn họ lại đang đặt bốn chiếc laptop.

Ba thiếu một, là game Đế quốc rộng lớn bọn họ sắp tấn công, trong nhóm thiếu một tay súng bắn tỉa, cho nên mới vội vàng gọi cậu cả ra.

Lúc còn trẻ, bọn họ là anh em trong một đội huấn luyện.

Lúc đó, Mộ Tu Kiệt là cậu cả của bọn họ, bây giờ mọi người vẫn giữ nguyên cách gọi này.

Nhưng mà, đội ngũ nhỏ của bọn họ thường sẽ không xuất hiện trước mặt công chúng.

Cho nên chuyện bốn cậu chủ của bốn gia tộc lớn ở Bắc Lăng có mối quan hệ rất thân thiết với nhau tạm thời không có quá nhiều người biết đến.

Ngay cả Cố Cơ Uyển, đời trước cô sống cùng Mộ Tu Kiệt mấy năm nhưng cũng không biết anh còn có những người bạn chân chính nữa.

Trong mắt Cố Cơ Uyển, Mộ Tu Kiệt lạnh nhạt, cô đơn, không thích ở cùng người khác, hoàn toàn không có bạn bè.

“Nghe nói tối hôm qua anh ôm một cô gái rời khỏi đảo Thiên Đường.””

Giang Nam buông chuột, xoay ghế dựa, nhìn người đàn ông đang ngồi uống rượu trên ghế sofa làm từ da thật.

“Đảo Thiên Đường từ trước đến giờ đều không dám đụng chạm đến anh, có cần thiết phải làm như thế không? Không lẽ cô gái kia là vợ chưa cưới của anh sao?”

CHƯƠNG 128: CẬU CẢ THÍCH CÔ GÁI KIA SAO?

CHƯƠNG 128: CẬU CẢ THÍCH CÔ GÁI KIA SAO?

Nếu như chỉ là một cô gái xinh đẹp không mấy quan trọng, cho dù có đẹp hơn nữa thì bọn họ cũng không tin rằng cậu cả Mộ sẽ vì cô gái đó mà gây thù oán với đảo Thiên Đường.

Bọn họ quen nhau mười mấy năm, đã là anh em tốt của nhau khi còn là thiếu niên.

Mộ Tu Kiệt luôn có thái độ lạnh nhạt với phụ nữ, đã nhiều năm thế rồi, hoàn toàn không có người phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh.

Nhưng nếu là cô vợ chưa cưới mất tích của anh, vậy thì khác rồi.

Dù sao cũng là vợ chưa cưới trên danh nghĩa, cho dù không thích thì cũng không thể để cô ta trở thành món hàng bán đấu giá ở bên ngoài được.

Chuyện này nhất định sẽ làm mất mặt Mộ Tu Kiệt.

Cho nên, nếu như cô gái kia là Cố Cơ Uyển, vậy thì có thể hiểu được.

“Nhưng mà, không đúng.” Nam Cung Ngự nhíu mày, liếc mắt nhìn người đàn ông đang uống rượu.

“Nghe đồn... Vợ chưa cưới của anh, mặt đầy tàn nhang, vô cùng xấu xí...”

Ánh mắt lạnh băng liếc nhìn về phía này, Nam Cung Ngự giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, ngay cả game cũng không thèm chơi.

Anh quăng chuột qua một bên, lập tức chạy qua sofa ngồi xuống, nhìn chăm chăm gương mặt điển trai của Mộ Tu Kiệt, không để sót bất cứ biểu tình nào trên mặt anh.

“Cậu cả, anh đang bảo vệ cô vợ chưa cưới của anh à? Khụ, tôi không nói cô ấy xấu nữa là được chứ gì?”

Cũng đã nói là nghe đồn rồi, bọn họ cũng chưa gặp mặt, dù sao, nghe đồn là rất xấu.

Không ngờ khi cậu cả nghe người khác bảo cô Cố xấu thì lại có phản ứng lớn đến thế.

Vì một người phụ nữ mà dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh em mình? Ha! Đây đúng là lần đầu tiên đó!

Xem ra, cậu cả đối xử với cô vợ chưa cưới xấu xí kia rất không bình thường.

“Tôi chỉ nói thật thôi, cậu cả, anh đừng đánh tôi, nếu không phải gái siêu cấp đẹp, đảo Thiên Đường cũng sẽ không đưa ra bán đấu giá đâu.”

Nếu như là một cô gái xấu xí, không chỉ không thể bán được mà còn làm hư danh dự của đảo Thiên Đường nữa.

Mộ Tu Kiệt hừ hừ, bưng rượu lên uống cạn.

Phản ứng thế này, đúng là rất có ý tứ mà.

Giang Nam nhìn anh, đột nhiên cười nói: “Đừng nói là cái cô vợ chưa cưới xấu xí kia của anh thật ra lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp đó nha?”

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói tiếng nào, lại tự rót cho bản thân một ly rượu, nâng ly nhìn anh.

Lần này, không chỉ trong mắt Giang Nam hiện lên chút kinh ngạc, ngay cả Nam Cung Ngự và Lục Kinh – người còn nói ít hơn Mộ Tu Kiệt – cũng mặt đầy vẻ tò mò.

Cô vợ chưa cưới xấu xí biến thành cô gái siêu xinh đẹp, chuyện này đúng là rất mới mẻ.

Mộ Tu Kiệt buông ly, nhìn chăm chăm phần mép ly bị rượu vang nhuộm đỏ.

Dáng vẻ cô gái kia nằm dưới người anh nhỏ giọng khóc thút thít luôn quanh quẩn trong đầu.

Đáy mắt anh dần dần có chút vui sướng.

”Ừ” Cuối cùng, cậu cả Mộ gật đầu, lại rót cho mình thêm một ly rượu nữa.

Cô gái ngay cả cậu cả Mộ cũng khen rằng xinh đẹp, vậy chắc chắn là dạng xinh đẹp hiếm có trên đời!

Dựa theo thái độ khắt khe đến khó có thể tưởng tượng nổi của anh đối với phụ nữ, muốn để anh khen một người phụ nữ xinh đẹp thì đúng là chuyện rất hiếm xảy ra.

“Thật sự đẹp như vậy sao?” Nam Cung Ngự có hơi gấp, hận không thể lập tức túm cô vợ chưa cưới xinh đẹp của anh đến, để nhìn xem rốt cuộc là cô gái thần tiên nào.

“Đúng rồi, cậu cả, cô gái xuất hiện đêm nay là vợ chưa cưới của anh đó hả?”

Nam Cung Ngự nhanh chóng nhớ ra giọng nói của một cô gái đến thông báo với cậu cả Mộ chuyện muốn đi ra ngoài ca hát trong cuộc điện thoại lúc này.

“Ủi chà cậu cả, thì ra hôm nay anh bị phụ nữ vứt bỏ cho nên mới chạy đến đây chơi cùng mấy con chó FA bọn tôi đây à?”

Cậu cả Mộ bị phụ nữ vứt bỏ? Chuyện này đúng là thần kỳ mà.

Giang Nam và Lục Kinh cũng quay sang nhìn, Giang Nam cười nhạt hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Cũng không có gì, lúc này tôi gọi điện thoại hẹn cậu cả, cậu cả lập tức từ chối, đột nhiên cô vợ chưa cưới xinh đẹp của cậu ấy lại chạy đến, nói là muốn đi ra ngoài chơi với bạn, tối nay còn không về nhà ngủ nữa!”

Khi đó cô vợ chưa cưới xinh đẹp kia đến, cậu cả lập tức không thèm quan tâm đến điện thoại, chắc là điện thoại bị anh tiện tay ném sang một bên.

Làm hại anh không cần thận nghe được cuộc trò chuyện.

Sau đó mới nhớ ra đó là việc riêng của người ta, mới chủ động cúp máy.

Nhưng mà, cái cần nghe cũng đã nghe.

“Cậu cả, chuyện đã đồng ý không can thiệp cuộc sống của cô ấy là sao thế? Chuyện đính hôn của hai người đừng nói chỉ là mặt hình thức thôi đó nha?”

Mộ Tu Kiệt thật sự muốn xé nát cái miệng nhiều chuyện của Nam Cung Ngự! Cái tên này rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu hả?

Nam Cung Ngự nhún vai, giống như muốn nói với anh, cái gì cần nghe đều nghe được hết.

Nhớ đến câu “không can thiệp vào cuộc sống của cô ấy” mà Cổ Cơ Uyển nói, trong lòng Mộ Tu Kiệt lại bức bối không nói nên lời.

Vốn đây chính là quy tắc do chính anh quy định ra, nhưng bây giờ hình như đã trở thành sợi dây trói buộc bước chân anh!

Lời Mộ Tu Kiệt anh đã nói ra, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Nói không can thiệp, thì sẽ không đi can thiệp quá nhiều.

Nhưng, nếu như mặc kệ, hình như... trong lòng cảm thấy rất trống vắng.

Giang Nam là người hiền lành và cẩn thận nhất trong bốn người.

Anh nhìn thấy chút u ám đột nhiên lóe lên rồi biến mất trong mắt Mộ Tu Kiệt, hình như đã đoán ra được cái gì rồi.

“Cậu cả, đừng nói là, anh đính hôn chỉ vì lấy lòng bà cụ, không ngờ là lại thật sự thích cô gái kia thật nha?”

“Không thể nào.” Thích gì chứ?

Chỉ là một cô gái gốc, sao anh có thể thật sự thích một cô gái gốc được chứ?

Thấy Mộ Tu Kiệt hình như càng bức bối hơn, lần này, ngay cả Nam Cung Ngự cũng chấp nhận lời suy đoán của Giang Nam.

“Tôi chỉ đoán chút thôi, cậu cả, có phải lúc đầu anh rất kiêu ngạo mà đặt quy định cho người ta, đính hôn giả, sau khi đính hôn không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương đúng không?”

“Sau đó, không ngờ tới cô vợ chưa cưới xinh đẹp của anh lại quyến rũ đến như thế, làm anh muốn ngừng mà không ngừng được, muốn xen vào cuộc sống của người ta, chắc chắn là bị từ chối, đúng không?”

“Nói nhảm xong chưa?” Mộ Tu Kiệt đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

“Nè, tôi cũng chỉ là...” Nam Cung Ngự còn chưa nói xong, cậu cả Mộ đã đi mất.

Nam Cung Ngự định đuổi theo, cười nói: “Anh cứ chọc trúng chỗ đau của cậu cả, còn không biết sống chết, có muốn thấy mặt trời ngày mai nữa không?”

Nam Cung Ngự suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy hành động lúc này của anh rất giống như tự tìm đường chết.

Nhưng mà anh thật sự rất tò mò, rốt cuộc là cô gái như thế nào mà có thể làm cây vụn tuế như cậu cả Mộ cũng phải nở hoa vì cô chứ.

“Không được, tôi thấy tôi phải đi giải thích với cậu cả Mộ, tôi không có ý muốn cười chê anh ta.”

“Hay là để tôi đi cho.” Giang Nam đứng dậy đi ra ngoài.

Mái tóc dài ừu nhả được cột ở phía sau, nếu nhìn từ sau lưng, chắc chắn là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Đương nhiên, nếu như chiều cao không quá kinh khủng thì tốt hơn.

“Vậy tôi...” Không cho Nam Cung Ngự đi, con sâu tò mò trong bụng sẽ giết chết anh mất!

“Đi” Lục Kinh cũng đứng dậy, lướt qua người anh.

“Anh xem, anh cũng tò mò đúng không?” Nam Cung Ngự biết ngay mà, lần đầu tiên cậu cả yêu đương, ai mà không tò mò chứ.

Không phải lúc nào cũng nhìn thấy cảnh cây vạn tuế ra hoa, có người cả đời cũng không thể nhìn thấy một lần.

Cậu cả lại động lòng với một cô gái, chuyện này có thể mặc kệ được sao?

Chắc chắn là không được!

“Lát nữa anh lại còn nói ra mấy lời khó nghe nữa thì tôi cũng không cứu được anh đâu.” Lúc ra ngoài, Lục Kinh nhìn không được cảnh cáo.

Dù sao cũng đã làm anh em với nhau được mấy năm, cũng không muốn nhìn cảnh anh bị cậu cả đánh vào viện nằm mấy tháng đâu.

“Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ ngậm miệng lại, không nói gì hết.” Nam Cung Ngự vội vàng giơ tay lên, lập lời thề.

Lục Kinh không để ý anh nữa, bước ra khỏi câu lạc bộ, lập tức nhìn thấy bóng dáng cao gầy của Mộ Tu Kiệt đang đứng ngoài cửa câu lạc bộ.

Giang Nam đứng cách Mộ Tu Kiệt không xa.

Chỗ bọn họ đang nhìn chính là cửa lớn của một nhà KTV cách đó không xa.

Nơi đó, có mấy cậu trai gái đang từ KTV bước ra, đang định đi qua con phố cách đó không xa...

CHƯƠNG 129: THỪA NHẬN ĐI, ANH ĐANG GHEN TỊ

CHƯƠNG 129: THỪA NHẬN ĐI, ANH ĐANG GHEN TỊ

Bọn Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp đúng là vừa mới ra khỏi KTV, bởi vì Tử Lạp đột nhiên đói bụng.

Họ đã bao KTV suốt đêm, từ mười giờ tối đêm nay đến sáu giờ sáng hôm sau, thời gian rất dài.

Khoảng thời gian giữa chạy ra ngoài ăn khuya rẻ hơn việc ăn khuya ở trong KTV nhiều.

Bọn họ đều là sinh viên nghèo, không thể sống sang chảnh được.

Tuy rằng KTV cũng có thức ăn khuya, nhưng vừa đắt vừa dở.

Dù sao phòng sẽ vẫn để cho bọn họ đến sáu giờ sáng, thời gian dài như vậy, còn lo ca hát không đã sao?

Sau khi ra khỏi KTV, Cố Cơ Uyển cứ có cảm giác hơi lo lắng.

Cũng không biết là như thế nào, cứ như luôn có một tầm mắt lạnh lẽo, lạnh đến ghê người luôn nhìn chăm chăm cô. Cảm giác bị báo săn nhìn chăm chăm thế này, cực kỳ giống... khí thế của cậu cả Mộ.

“Cơ Uyển, làm sao vậy?” Tô Tử Lạp kéo tay áo cô, làm Cố Cơ Uyển định quay đầu ra phía sau xem quay đầu ngược về.

“Không có gì, chỉ à... Ừ, không có gì, đói” Cố Cơ Uyển lạnh nhạt đáp.

Cô túm Tô Tử Lạp, kéo Hạ Lăng Chi, tiếp tục bước đi.

Cậu cả Mộ rõ ràng vẫn đang ở trong biệt thự, sao có thể xuất hiện ở chỗ này được chứ?

Chắc là hôm nay cô bị cậu cả Mộ dọa vài lần, dọa ra bóng ma tâm lý luôn rồi.

Cho nên cứ luôn nghĩ này nghĩ nọ, nghĩ ngờ Mộ Tu Kiệt đang ở một góc nào đó ở phía sau nhìn chăm chăm cô.

Nhưng thật ra, cô có bản lĩnh gì, không lẽ cậu cả Mộ còn đi theo dõi cô hay sao?

Tự mình đa tình, đúng là không biết xấu hổ.

Một nhóm trai gái ở phía trước băng qua đường, Giang Nam nhìn chăm chăm một bóng người trong số đó, nheo mắt lại.

Buổi đính hôn của cậu cả Mộ, vì bọn họ đều ở nước ngoài cho nên không có tham dự.

Anh chưa từng gặp qua cô Cố này, nhưng trong số những cô gái đăng kia, anh vừa nhìn đã biết ngay cô ấy là người nào. Đứng từ đằng xa nhìn nên không nhìn rõ trên mặt có gì không, nhưng vẫn thấy được ngũ quan đúng là rất tinh xảo xinh đẹp.

Chẳng trách, ngay cả cậu cả Mộ cũng bị hấp dẫn.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên nhắc chân, đi theo phía sau đám trai gái kia.

Giang Nam đuổi theo: “Cậu cả, cậu định... bắt gian hả?”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, thật ra anh nên mặc kệ cô gái kia, leo lên xe rồi đi.

Nhưng mà không hiểu vì sao lại muốn đi nhìn thử xem mấy cái “người trẻ tuổi” này rốt cuộc thích làm gì vào buổi tối. Giang Nam chỉ đành không nói tiếng nào, yên lặng đi sau anh.

Nam Cung Ngự và Lục Kinh cũng không nói gì, nhắc chân đi theo.

Bốn anh chàng siêu cấp đẹp trai đi bộ trên đường, khó tránh khỏi sẽ nhận được những ánh mắt kinh ngạc của người khác.

Nhưng mà bốn người này đã quen với việc được phụ nữ chú ý đến, hoàn toàn không để trong lòng.

Mộ Tu Kiệt xuyên qua con phố, ngược mắt lên nhìn nhóm Cố Cơ Uyển ngồi xuống một quán ăn khuya bên lề đường.

Cả đám nhốn nháo gọi món ăn, Cố Cơ Uyển ngồi cùng họ, hoàn toàn hòa nhập với mọi người, không hề có chút kiểu cách của mợ chủ nhà giàu có. Mộ Tu Kiệt định bước qua, Giang Nam lại nói: “Anh đang hâm mộ bọn họ vì có thể thoái mái ở cùng nhau như vậy, hay là vì muốn biết khi bọn họ ở cạnh nhau sẽ nói những gì?”

Mộ Tu Kiệt liếc xéo anh, trong mắt toàn là vẻ lạnh lùng.

Giang Nam cười nói: “Cậu cả, thừa nhận đi, anh đang ghen tỵ”

“Anh muốn chết đúng không?” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt lạnh đến sắp đóng thành băng.

Nếu đổi lại là người khác, cho dù có là Nam Cung Ngự thì cũng sẽ sợ đến lùi về phía sau.

Nhưng Giang Nam sao lại sợ chứ?

Anh rất hiểu cậu cả Mộ, cái tên này càng có biểu hiện như thế, thật ra, càng đang chột dạ.

“Bọn họ không quen tôi, có cần tôi đi qua đó tìm hiểu tình hình cho anh không?” Anh cười.

“Nhàm chán!” Một cô nhóc con, có gì hay mà tìm hiểu chứ?

Nhưng mà anh thật sự rất muốn qua đó nhìn thử, nhìn xem cô gái kia rốt cuộc đang nói gì với mấy người đó, thậm chí anh cũng muốn nhìn xem cô đang ăn cái gì.

Lúc ở nhà có đầy đủ sơn hào hải vị, nhưng cô lại ăn với vẻ mặt đầy đau khổ.

Anh còn nghi ngờ rằng tổng giá tiền của cả một bàn đồ ăn ở nơi này còn không bằng giá của một món ăn ngụi trong nhà nữa

Nhưng mà cô mặt mày rạng rỡ, cười vui vô cùng, lúc bàn với mọi người ăn cái gì lại còn hưng phấn đến thế?

Không phải nói lúc tối đã ăn no căng, no đến mức không uống nổi một ngụm sữa hay sao?

Bây giờ xem ra cho dù là cho cô một con trâu cô cũng có thể nhai sạch.

Giang Nam nhẹ nhàng vỗ vai anh rồi mới bước ra khỏi góc khuất, bước về phía quán ăn khuya.

“Ài, cô vợ chưa cưới xinh đẹp của anh cũng không quen tôi, tôi cũng có thể qua đó.” Nam Cung Ngự định đuổi theo, đằng sau cổ đột nhiên bị người kéo chặt, chưa kịp chống cự đã bị người ta kéo ngược về.

“Khụ, khụ khụ, cậu cả, anh muốn giết người à!”

Dùng sức mạnh như thế, siết muốn gãy cổ anh luôn rồi!

“Không cho đi thì không đi, sao lại thô lỗ như vậy chứ? Chẳng trách cô vợ chưa cưới xinh đẹp của anh lại vứt bỏ anh, đi cùng mấy tên đẹp trai...Á! Cậu cả, tôi sai rồi!”

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nhìn anh, xoay người bước vào một quán ăn gần đó.

Lục Kinh đá Nam Cung Ngự một phát: “Còn dám ăn nói bậy bạ nữa, coi chừng cậu cả lấy kim may miệng anh lại”

“Cậu cả không nỡ làm vậy đâu.”

“Cậu cứ thử xem” Lục Kinh cũng bước vào quán ăn, tìm một vị trí có tầm nhìn để ngồi xuống.

Nam Cung Ngự đến sau chỉ có thể tìm một vị trí tốt kém hơn ngồi xuống, thấy Giang Nam sắp sửa đi đến cạnh cô Cổ, anh kích động đến mức dán sát vào vách tường thùy tỉnh.

Đây là cô gái đầu tiên làm cậu cả tâm trạng rối bời bức bối đến mức giết người đó, má ới, anh cũng muốn qua đó trò chuyện tâm sự với cô ấy quá đi.

Lần này không được, lần sau .

Lần sau anh thừa dịp cậu cả không có mặt, anh có thể lén lút đi tìm hiểu, vậy chắc là được mà đúng không?

... Cổ Cơ Uyển và mấy người bạn gọi món ăn xong, bắt đầu nói đến chuyện chính.

“Lưu Thượng, trình độ tô màu của cậu bây giờ nói thật chưa thể chính thức làm việc được.”

Lưu Thượng vốn còn đang cười nói vui vẻ với Tô Tử Lạp, đột nhiên nghe cô nói thế, mặt mày lập tức trở nên suy sụp. Thật ra anh cũng biết bản thân chưa đủ, khi nghe Hạ Lăng Chi nói muốn dự thi, anh cũng đã muốn rút lui rồi.

“Vậy, tớ ở cạnh giúp đỡ trước, sẽ cố luyện tập mỗi ngày, không tham dự vào kế hoạch dự thi của các cậu cũng không được sao?”

Hôm nay khi bị Cổ Cơ Uyển nói đến mức tức giận xông ra khỏi phòng vẽ tranh, sau đó Hạ Lăng Chi lại nói Cổ Cơ Uyển muốn mời mọi người đi ăn. Anh đã hết giận, trong lúc nói chuyện vô tình gặp phải nhóm Tô Tử Lạp, vì thế chọn ngày không bằng đúng ngày, họ gọi Cổ Cơ Uyển ra ngoài ca hát ăn khuya luôn.

Nhưng mà không ai ngờ, còn chưa kịp ca hát đã bị việc này làm mất hứng.”

“Tớ cũng không nói là không cho cậu ở lại cậu lạc bộ, cậu là một họa sĩ tài giỏi như vậy, không cho cậu ở lại thì lãng phí tài năng lắm.”

Cổ Cơ Uyển chớp mắt nhìn anh: “Kế hoạch thi đấu lần này cậu cũng nhất định phải tham gia, không trốn được đâu.”

Lưu Thượng kinh ngạc, Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp cũng khó hiểu.

“Cơ Uyển, vậy cậu... cậu có ý gì?”

Không phải mới vừa nói trình độ tô màu của người ta không được sao? Không lẽ bởi vì bọn họ thiếu người cho nên cho dù trình độ không tốt cũng không thể buông tha sao?

Nhưng mà cuộc thi có quy mô lớn như vậy, dùng một tác phẩm không tốt để dự thi, vậy thì ngay cả vòng loại cũng sẽ không vào được.

“Tớ nói cậu tô màu không tốt, nhưng tớ đâu có nói mấy điểm khác của cậu cũng đều không tốt đâu.”

Cố Cơ Uyển nhìn Tô Tử Lạp: “Cậu lấy tấm ảnh gốc tớ mới đưa cho cậu ra cho mọi người nhìn thử đi.”

Nhưng không ngờ, Tô Tử Lạp lại nhìn chăm chăm một người đàn ông cách đó không xa, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

“Đẹp trai quá, Cơ Uyển, đẹp... đẹp trai quá đi!”

CHƯƠNG 130: ANH CHÍNH LÀ ÁC MA

CHƯƠNG 130: ANH CHÍNH LÀ ÁC MA

Mọi người vội quay sang.

Cách đó không xa, một người đàn ông đang không nhanh không chậm đi đến.

Người đàn ông có dáng người cao gầy hoàn mỹ, chiều cao chắc cũng gần một mét chín!

Thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất là mái tóc đen dài được cột lỏng lẻo phía sau, tóc dài như vậy nhưng mà người ta lại không cảm thấy nữ tính chút nào cả.

Người đàn ông đi đến trai kia có ngũ quan như được điêu khắc ra, tinh xảo đến hoàn mỹ.

Đôi mắt thâm thúy còn đẹp hơn cả sao trời, mũi cao thẳng, có nét giống con lai.

Đôi môi mỏng gợi cảm, hồng hào mịn màng, mê người như thạch trái cây vậy.

Còn có một nốt ruồi ngay khóe mắt, cũng không quá rõ, chỉ hơi nổi lên trên làn da.

Cảm giác như ẩn như hiện càng làm cho người ta không cách nào dời mắt đi được.

Anh không cài hai nút trên cùng của áo sơ mi, vô cùng phóng khoáng, nhưng lại không làm người ta có cảm giác chán ghét như mấy tên dê xồm.

Không, cho dù anh có dê xồm thì cũng là tên dê xồm đẹp trai nhất

Chỉ cần là phụ nữ đều sẽ đồng ý để cho anh dê, cho dù cho không cũng muốn!

Cố Cơ Uyển cũng kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh, người đàn ông này thật sự còn đẹp hơn phụ nữ nữa. Nhưng mùi hormone trên cơ thể hoàn toàn không có chút yếu đuối của phụ nữ nào.

Đêm hôm khuya khoắt, trên đường đột nhiên xuất hiện một anh đẹp trai, đừng nói là bạn của bọn họ, sợ là tất cả các cô gái trên con phố này đều đang nhìn chằm chằm anh.

Đêm hôm thế này còn đi ra ngoài, không sợ gặp nguy hiểm à?

Phải biết là, bây giờ trường hợp phụ nữ cưỡng hiếp đàn ông hình như cũng có không ít... phi phi phi! Sao cứ suy nghĩ mấy chuyện linh tinh gì không thể?

Cố Cơ Uyển nhanh chóng thu hồi suy nghĩ của mình lại, vỗ lên trán Tô Tử Lạp.

“Cậu chưa thấy qua trai đẹp à? Đàm Kiệt chưa đủ đẹp sao? Hạo Phong chưa đủ đẹp hả? Nhìn cái gì mà nhìn?”

“Làm gì đó, Đàm Kiệt sao mà so được với người ta chứ? Hạo Phong quá khí phách, cái đó... khụ!”

Tô Tử Lạp phát hiện ra bản thân đang nói cái gì, vội vàng cúi đầu uống nước, không nói nữa.

Nhưng vẫn nhìn không được ngược mắt lên, len lén nhìn người đàn ông vừa mới ngồi xuống bên cạnh.

Gương mặt điển trai như thế, dáng người cao gầy như thế, khí chất kiêu ngạo như thế, vậy mà lại vào quán ăn khuya giống bọn họ sao?

Cố Cơ Uyển lại nhìn Mộ Hạo Phong, cô cũng không cho rằng người đàn ông này là loại người sẽ vào quán ăn khuya.

Tuy nói người đàn ông này ăn mặc không quá xa hoa, thậm chí còn rất khiêm tốn, nhưng khí chất không thể lừa người được, đây tuyệt đối là một cậu ấm trong nhà giàu.

Mộ Hạo Phong lắc đầu, ít nhất người đàn ông này hoàn toàn không có địch ý với bọn họ, anh có thể cảm nhận được.

Cố Cơ Uyển mím môi, nếu Hạo Phong đã nói không có nguy hiểm, vậy không cần để ý đến.

Cô tự lấy di động của mình mở bản thảo Lưu Thượng đã vẽ ra, đưa cho mọi người xem.

“Đây là bản thảo, tớ không biết cậu tìm được ở chỗ nào, nhưng mà đường cong này không đẹp chút nào cả.”

“Tớ chỉ tùy tiện tìm thôi, dù sao cũng chỉ là kiểm tra, cũng không phải dùng để mua bán, cho nên tiện tay lấy dùng.”

Lưu Thượng có chút tủi thân, thật sự không có ý định sao chép người khác gì cả, chỉ dùng để kiểm tra tô màu mà

thôi.

“Tớ không phải trách cậu, đừng khẩn trương.”

Cố Cơ Uyển cười, cuối cùng cũng chịu nói rõ: “Hôm đó tớ hỏi cậu, trừ bản thảo ra, tất cả những công đoạn lúc sau có phải đều do mình cậu hoàn thành hay không.”

“Đương nhiên rồi!” Chỉ có bản thảo là lấy của người khác, còn tô màu là do một mình anh tự mình tô lên!

“Cho nên tớ thấy, cậu đừng tô màu.”

Lúc mặt Lưu Thượng lại trở nên suy sụp, Cố Cơ Uyển lại nói: “Kế hoạch lần này, cậu chỉnh sửa nét vẽ đi”

“Chỉnh sửa nét vẽ?” Anh rất rành việc chỉnh sửa nét vẽ, nhưng mà có phải cô chưa biết đến tài năng của chủ bút nhóm họ không?

Chủ bút của Tân Chi Chu đã chính xác đến mức chuyện chỉnh sửa nét vẽ gần như đã không còn cần nữa, anh không chỉ vẽ nhanh, mà còn rất hoàn mỹ

Đối với Tân Chi Chu mà nói, chỉnh sửa nét vẽ gần như là dư thừa.

Chỉ cần người tô màu tùy tiện chỉnh vài cái, tô đậm lại chút đường cong là đã có thể tô màu rồi.

Bởi vì, chỉnh sửa nét vẽ không phải là một vị trí dư thừa sao?

Lưu Thượng nhìn Tân Chi Chu, Tân Chi Chu chỉ cúi đầu ăn, giống như suốt đêm hôm nay anh cũng chẳng nói được mấy câu.

Tính cách của anh là như thế, chữ quý hơn vàng, nhưng cũng may là anh còn chịu hòa đồng với mọi người.

Tuy rằng Hạ Lăng Chi không hiểu việc vẽ tranh, nhưng, cô là người kiểm tra, cô cũng rất rõ trình độ của Tân Chi Chu.

“Cơ Uyển, dựa vào thực lực của Chi Chu, câu lạc bộ của chúng ta có lẽ thật sự không cần người chỉnh nét vẽ đâu.”

“Nếu Tân Chi Chu một ngày vẽ hai thoại thì anh cũng không cần chỉnh nét vẽ lại sao?”

“Một ngày hai thoại? Một thoại bốn mươi ô sao?” Tô Tử Lạp thiếu chút nữa là phun hết nước trong miệng ra. Nhưng vẫn không cần thận bị sặc!

“Khu! Khu! Khu! Cơ Uyển, cậu... cậu đùa à? Khu..”

Cho dù là chủ bút giỏi nhất thì một tuần làm ba thoại đã rất giỏi rồi, nếu một ngày hai thoại, vậy sẽ chết người đó!

Ngay cả Tân Chi Chu cũng nhìn Cố Cơ Uyển.

Tuy rằng anh rất tự tin đối với thực lực của bản thân, nhưng nếu một ngày hai chương, anh tự hỏi bản thân không làm được.

Tân Chi Chu lạnh nhạt đáp: “Cho dù thức trắng một đêm, trừ thời gian đi học ra, một ngày tớ chỉ có thể vẽ xong một chương, không thể làm nhiều hơn nữa.”

Ngay cả Tân Chi Chu cũng đã nói như vậy, xem ra chuyện một ngày hai chương là không thể nào rồi.

“Cậu vẽ năm trang trong vòng ba tiếng, tớ đã đến trang web nổi tiếng nhất xem thử, nhà bọn họ một thoại khoảng bốn mươi ô, chắc khoảng mười hai đến mười ba trang.”

“Cho nên, một ngày tớ chưa chắc có thể vẽ xong một thoại...”

Cố Cơ Uyển lại ngắt lời anh, mặt mày tự tin nói.

“Không, nếu như cậu chỉ cần vẽ phác thảo, không cần vẽ thật kỹ, lại thêm một người chỉnh nét vẽ, hai người tô màu giúp cậu, tớ tin chắc chuyện một ngày hai thoại là không có vấn đề gì”

Nếu như chỉ cần một chút bản nháp hơi chi tiết một chút chứ không phải bản thảo, vậy một ngày hai thoại...

Tân Chi Chu nghiêm túc tự hỏi, sau đó nhìn Cố Cơ Uyển nói: “Cậu định vẽ xong một bộ có độ dài trung bình trước khi vòng đấu loại diễn ra sao?”

“Thật ra là một bộ dài, chỉ là mới tính trước việc hoàn thành bộ đầu tiên, nếu như thành tích tốt thì sẽ tiếp tục bộ thứ hai.”

Nhưng chỉ cần cần bộ đầu tiên có một kết thúc nhỏ thì cũng coi như là hoàn thành một bộ tác phẩm rồi. Như vậy dùng để dự thi vòng đấu loại cũng coi như có tư cách.

“Bộ đầu tiên chắc là khoảng chừng bốn mươi thoại, mà vòng đấu loại diễn ra vào giữa tháng, vẫn còn nửa tháng nữa”

“Vậy trong vòng nửa tháng, một ngày làm hai thoại cũng chưa đủ.”

“Tớ chưa có nói là cuối tuần cũng làm hai thoại mà, cuối tuần, ít nhất một ngày ba thoại.”

Một ngày ba thoại! Đúng là điên rồi! Thần tiên cũng làm không được!

Cố Cơ Uyển múc một chén cháo đưa đến trước mặt Tần Chi Chu, nở nụ cười thân thiết.

Nhưng nụ cười này, trong mắt những người còn lại, đều giống hệt như bùa đòi mạng.

“Nào, ăn nhiều chút, tối hôm này là buổi tối tự do cuối cùng của cậu rồi, bắt đầu từ ngày mai, cậu phải cố lên.”

Nói giống như là sau đêm nay anh phải xuống địa ngục vậy đó.

Tô Tử Lạp lắc đầu: “Nửa tháng làm bốn mươi thoại, không được, không kịp...”

“Nếu cậu và Đàm Kiệt mà tô màu không kịp, tớ sẽ giết chết cậu.”

Cố Cơ Uyển vẫn đang cười, nhưng nụ cười này lại lạnh lùng đến mức làm người ta sợ hãi.

Tô Tử Lạp nhin không được rùng mình: “Cơ Uyển, cậu... cậu thật đáng sợ ! Sao ánh mắt của cậu lại đáng sợ như vậy chứ ”

“Có gì mà đáng sợ chứ? Tớ vừa dịu dàng vừa đáng yêu thế này”

Cố Cơ Uyển vỗ mặt mình, không có cảm giác chỗ nào khác thường cả.

“Có!” Tô Tử Lạp cực kỳ kiên trì.

“Từ sau khi cậu đi theo cái tên đàn ông đáng sợ kia rồi, cậu càng lúc càng kinh khủng giống anh ta! Cậu bị anh ta dạy hư rồi!”

“Nói bậy!” Cố Cơ Uyển tuyệt đối không muốn thừa nhận: “Tớ không có bị tên ác ma kia dạy hư đâu!”

“Khụ !” Anh chàng siêu cấp đẹp trai ngồi bên nhin không được cười khẽ.

Thì ra trong lòng cô vợ chưa cưới xinh đẹp cậu cả Mộ chính là ác ma sao?

CHƯƠNG 131: BÉ CON, CHÚNG TA SẼ CÒN GẶP LẠI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 132: NGƯỜI CỦA HAI THẾ GIỚI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 133: ĐẾN ĐẾN KHI CÔ TA PHẢI Ở TÙ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 134: SỰ THẬT ĐÚNG NHƯ CÔ ĐÃ NGHĨ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 135: TẠI SAO CỨ PHẢI LÀ ANH ẤY

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 136: TỪ NGÀY HÔM NAY HÃY ĐẾN Ở CÙNG

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 137: KHÔNG MUỐN SINH EM BÉ VỚI ANH ĐẬU

CHƯƠNG 137: KHÔNG MUỐN SINH EM BÉ VỚI ANH ĐẬU

CHƯƠNG 137: KHÔNG MUỐN SINH EM BÉ VỚI ANH ĐẬU

Bộ hôm nay là ngày hạn của cô hay sao?

Cố Cơ Uyển sau một hồi cực nhọc thu xếp đồ đạc bỗng cảm thấy ầm ỨC vô cùng, không kìm chế được mà đá một phát vào cánh cửa phòng.

“Ai cha...”

Cô quên mất bây giờ mình đang mang dép lê, cánh cửa đập thẳng vào đầu ngón chân của cô đau cực kỳ.

“Mợ cả, có chuyện gì vậy?” Tân Nhất tới giúp cô dọn đồ trông thấy cô như thế bèn nhìn xuống chân cô rồi ngạc nhiên hỏi.

Đá cửa? Bộ cô có ý kiến gì với anh à?

“Mợ hai, giờ tôi sẽ chuyển đồ qua cho mợ ngay, mợ không cần phải động tay đâu.”

Tân Nhất trước giờ chưa từng làm trợ lý, anh chỉ lo mình làm không tốt nên vội vàng xách đồng hồ lên.

Chỉ đi một lần mà đã chuyển hết đồng hồ mà cô gom ra rồi.

“Mợ cả, quần áo của mợ lát nữa sẽ có người tới dọn, mợ không cần phải bận tâm đâu.”

Cố Cơ Uyển thật sự không hề lo lắng chút nào, mà thậm chí cô còn lo bọn họ sẽ chuyển đồ đạc của cô qua quá nhanh quá đầy đủ.

Phòng của cậu cả rộng hơn ba trăm mét vuông, đặt thêm một chiếc tủ quần áo cũng không có gì quá khó khăn.

Nếu mang quần áo của cô qua hết thì chẳng phải cũng có nghĩa là thời gian ‘ở chung’ của hai người họ sẽ rất dài sao?

“Mợ cả, đi thôi.” Tân Nhất tận tụy nói với cô.

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi rồi ôm lấy con gấu bông duy nhất của mình đi theo sau anh ta.

Mộ Tu Kiệt không ngờ rằng cô bé kia lúc đi ngủ còn phải ôm gấu bông nữa chứ.

Không phải cô đã đủ mười tám tuổi rồi sao? Mấy thứ đó là đồ chơi mấy đứa con nít lên ba mà?

Nhân lúc Cố Cơ Uyển đang sắp xếp đồ đạc của mình thì anh cũng tiện tay lên mạng xem thử.

Gấu bông là thứ mà phụ nữ rất thích, dù cho đã tám mươi hay chỉ mới tám tuổi thì đều thích các loại gấu bông.

Ra là vậy sao?

“Đó là gì vậy?” Mộ Tu Kiệt thấy cô lôi ra một thứ gì đó nhỏ nhỏ thì liền hỏi.

Tuy khuôn mặt anh vẫn cứng nhắc như mọi khi nhưng lại hỏi rất nghiêm túc.

Cố Cơ Uyển nhìn thứ trong tay mình mà khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Không biết sao anh lại có hứng thú với cái này nữa, nhưng... Cái này cũng phải hỏi sao?

Cô hé môi, ấp a ấp úng trả lời anh: “Là.. Là băng tampon...”

“Cô bị thương?” Mộ Tu Kiệt ngay lập tức đứng lên.

“... Đừng lại đây, tôi không bị thương Cố Cơ Uyển vội vàng giấu miếng tampon đó đi.

Chỉ tại cô cảm thấy hình như mình sắp tới nên mới chuẩn bị trước thôi mà!

Mộ Tu Kiệt bị sao thế không biết, chuyện nhỏ như vậy mà cũng hỏi nữa!

Nhưng điều quan trọng nhất là: Anh không biết nó là gì sao?

Tuy bề ngoài không giống loại băng truyền thống, nhưng nó cũng được dùng rộng rãi khá lâu rồi.

Chỉ là do trước kia cô vẫn còn... Nên mới không dám dùng thôi.

Bây giờ... Ai! Đã không còn thân con gái nữa rồi, đã có thể dùng, nên cô muốn dùng thử xem sao.

Mộ Tu Kiệt thấy cô có vẻ che che dấu dấu rất kì lạ thì cũng không hỏi thêm gì nữa.

Anh chỉ ngồi lại trên ghế rồi mở điện thoại ra lên mạng tìm kiếm.
Vừa ấn nút tìm thì khuôn mặt của anh cũng có hơi chút ửng đỏ.
Hóa ra là đồ dùng cá nhân của phụ nữ, giải quyết cái mỗi tháng tới một lần kia...
Mà nhắc đến mới nhớ, từ sau khi cô bé kia ở cạnh mình hình như vẫn chưa thấy cô tới ngày lần nào, ngay cả thời gian của cô mà anh cũng không nhớ.
Vậy có tính là không hiểu biết nhau không?
Khó trách Giang Nam lại nó khoảng cách giữa hai người họ quá lớn.
Mộ Tu Kiệt ho nhẹ rồi bối rối quay mặt đi, đoạn anh cố gắng khiến giọng mình có vẻ lạnh lùng rồi nói:
“Sắp tới rồi sao?”
“Gi cơ?” Cổ Cơ Uyển còn đang sắp xếp đồ, nghe anh hỏi thì vẫn chưa hoàn hồn lại, ai sắp tới cơ?
Mộ Tu Kiệt nhìn cô một cái rồi mím môi nói: “Rụng dâu.”
Anh thấy trên mạng người ta gọi như vậy, lần này chắc sẽ không dùng sai từ đâu nhỉ?
Cổ Cơ Uyển ngơ ra một chốc, lát sau mặt cô bỗng đỏ bừng bừng.
“Sắp, sắp rồi”
“Cụ thể là khi nào?”
Anh đang muốn làm gì? Có âm mưu gì không vậy?
Nghe câu hỏi của anh cô liền lui về sau vài bước, lại cách xa anh hơn: “Còn... Chỉ còn vài ngày thôi, có thể... Có thể là hôm nay hoặc ngày mai... Hoặc ngày mốt.”
Kỳ kinh của cô trước giờ không phải tháng nào cũng đúng ngày nhưng cũng không bị mất ổn định, tóm lại là một chu kỳ cỡ hai tám hay ba mươi ngày gì đó.
Thường thường sẽ rơi vào khoảng thời gian này.
Cho nên nói tóm lại chu kỳ cũng khá đều.
Nhưng cậu cả tự nhiên hỏi chuyện này làm gì chứ? Chẳng lẽ đang có ý đồ hư hỏng gì đó sao?
Vài hình ảnh dâm dục quần quít chọt lóe lên trong đầu cô.
Cô bé nhỏ trông có vẻ lo lắng thấp thỏm lùi về sau vài bước.
“Cậu cả, lúc trước anh đã nói là anh sẽ không ép tôi làm những chuyện... Những chuyện mà tôi không muốn.
Lúc này anh yêu cầu cô qua ở cùng mình anh đã hứa với cô như vậy.
Nếu không thì cô chẳng đời nào chịu ngoan ngoãn nghe theo anh, nói gì mà phải bồi dưỡng tình cảm để không lộ tẩy trước mặt người nhà họ Mộ và bà nội.
Theo như bên tình hôm nay của bà cụ cô cũng hiểu tại sao anh muốn làm như vậy.
Thế cho nên sau khi nghe anh đồng ý là sẽ không bắt ép cô, cô đã đồng ý.
Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm khuôn mặt có vẻ đề phòng của cô mà trong lòng thấy nản vô cùng.
“Trong lòng cô tôi là loại người vậy sao, suốt ngày muốn bắt buộc cô làm chuyện đó?”
Cổ Cơ Uyển rất muốn gạt đầu thật mạnh rồi lớn tiếng nói: Đúng vậy! Anh chính là loại người như vậy!
Nhưng cô lại không có gan làm vậy.
Cô thở ra một hơi, làm bộ như mình đang rất thoải mái rồi cười nói với anh: “Không phải, tôi chỉ đùa chút thôi mà.”
Nhưng cô vẫn chẳng thể hiểu nổi anh muốn biết ngày tới tháng của cô để làm gì?
Chẳng nhẽ... Vì bà cụ nên muốn để cô sinh một đứa con sao?
“Không!” Cổ Cơ Uyển nghĩ tới đây liền sợ tới mức hồn vía lên mây: “Mộ Tu Kiệt, tôi không muốn sinh con với anh!”
Không đời nào! Cô còn là sinh viên, cô vừa mới vào năm nhất thôi! Sao có thể mang thai được chứ!
Mộ Tu Kiệt nghe cô nói vậy thì tức muốn nổ phổi.
“Không sinh với tôi thì cô muốn sinh với ai chứ? Mộ Hạo Phong sao?”

“Mắc mớ gì tới Hạo Phong chứ?”
Bây giờ hai người đang nói tới chuyện sinh con, một chuyện hết sức đáng sợ. Đâu phải là chơi cát mà chơi với ai

cũng được đâu chứ!

“Nói chung là tôi không muốn có con với anh, đừng hòng!”

Tuy cô rất quan tâm bà nội, cũng rất muốn bà nhanh chóng hồi phục.

Nhưng đâu phải chỉ có sinh con mới làm bà vui lên được đâu.

Không được không được! Cô mới mười tám tuổi, cô còn có cả quãng đời phía trước...

Mộ Tu Kiệt biết cô đã hiểu sai ý anh, hồi kỳ của cô là vì muốn hiểu biết cô hơn chứ không phải là muốn ép cô mang thai hay gì hết.

Nhưng, nhưng mà cô bé kia lại ghét việc sinh con với anh tới vậy!

Thái độ của cô làm anh vô cùng bức mình!

“Cô nghĩ ai cũng có tư cách mang thai con của tôi ư?” Anh hừ một tiếng.

Anh cho rằng câu nói có vẻ chính khi này sẽ khiến mình đỡ bị mất mặt.

Không ngờ khi cô nghe anh nói vậy thì liền thở phào một hơi, thậm chí trông cô còn có vẻ rất thoải mái.

“Thân phận cậu cả cao sang vậy dĩ nhiên chỉ có một người phụ nữ cũng xuất sắc như vậy mới có tư cách sinh con nối dõi cho nhà họ Mộ rồi.”

Câu này cô nói ra không hề có ý giận dỗi gì cả.

“Anh yên tâm, chỉ cần anh tìm thấy người thích hợp thì tôi về rời khỏi ngay lập tức, tác thành cho hai người.”

Dù sao cô đã quyết định từ trước rồi, ba năm sau nhất định sẽ chia tay.

Vậy trong vòng hai năm này nếu anh gặp được một cô gái mà anh thật lòng thích thì hợp đồng cũng sẽ chấm dứt trước thời hạn.

Tuy rằng suy nghĩ ấy khiến lòng cô có chút buồn bã, nhưng dù sao Cố Cơ Uyển cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

Cho nên đó chỉ là một nỗi buồn thoáng qua mà thôi, không tác động nhiều đến cô.

Thế nhưng thái độ của cô đã muốn làm Mộ Tu Kiệt tức điên rồi.

Cô muốn rời bỏ anh đến vậy sao?

CHƯƠNG 138: ANH TƯỜNG AI CŨNG GIỐNG ANH SAO?

CHƯƠNG 138: ANH TƯỜNG AI CŨNG GIỐNG ANH SAO?

Cố Cơ Uyển cảm thấy hình như cô đã làm gì chọc giận Mộ Tu Kiệt rồi, nhưng cô thật sự không biết mình đã làm gì sai.

Chung quy câu nói kia thật sự rất đúng: Lòng dạ đàn ông như kim dưới đáy biển.

Cô sắp xếp hết đồ đạc rồi đặt laptop lên bàn trà tính sẽ ngồi dưới đất làm việc.

Anh thấy cô như vậy thì liền nhíu mày: “Ở chỗ này của tôi không cần phải chịu cực đâu.”

“Hả?” Cố Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn anh, chịu cực? Không hề, cô có thấy cực nhọc gì đâu?

“Lại đây.”

“Nhưng tôi còn phải làm việc...”

“Tôi bảo cô lại đây.” Mộ Tu Kiệt cảm thấy hơi bức dọc, lạnh lùng liếc nhìn cô: “Mang theo máy tính của cô luôn.”

Cố Cơ Uyển chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết máy lại rồi đi về phía anh.

“Ngồi ở đây đi” Mộ Tu Kiệt chỉ chỗ ngồi bên cạnh anh.

Rồi anh lại nhắc máy gọi một cuộc điện thoại, chốc sau đã có người giúp việc chuyển một chiếc ghế đồng bộ với chiếc bàn của anh tới.

Nhìn qua cứ như thể hai người cũng ngồi làm việc vậy.

Nhưng cô sao xứng ngồi làm việc với cậu cả nhà họ Mộ như vậy chứ?

“Sao vậy? Không thích cái ghế này sao?” Thấy cô mãi không chịu ngồi xuống thì Mộ Tu Kiệt lại cầm điện thoại lên.

“Không phải!” Cố Cơ Uyển lập tức ngăn anh lại.

Liên quan gì tới cái ghế chứ? Chỉ là cô cảm thấy cách bồi dưỡng sự ăn ý của anh... Nhiệt tình quá mức.

Cậu cả tối nay hình như có gì đó khác với thường ngày.

Trước kia khi cô vào phòng của anh thì hầu hết thời gian anh đều đang làm việc của mình.

Nhưng tối nay cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn chú ý từng hành vi từng cử chỉ của cô.

Ngay cả một việc đơn giản như đặt gối bông lên giường mà anh cũng nhìn chăm con gối hồi lâu.

Chắc tại... Chắc anh không thích cô đặt một thứ con nít như vậy lên giường mình.

Nhưng giường của Mộ Tu Kiệt to như vậy, nhìn sơ qua có lẽ rộng hơn ba mét.

Cô chỉ chiếm cỡ một mét hai, hẳn sẽ không gây phiền đến anh chứ nhỉ?

“Nếu không phải không thích vậy tại sao không chịu ngồi?” Đôi mày anh lại nhẹ nhàng nhíu lại.

“Ngồi, ngồi chứ...” Cố Cơ Uyển thấy hơi bối rối, thật sự không biết anh đang nghĩ gì trong đầu nữa

Ngồi xuống chiếc ghế cạnh anh không xa, cô vô thức muốn nhích ghế về phía bên ngoài.

Ngay sau đó đã nghe anh nói với giọng bức bối: “Không được nhúc nhích!”

Cố Cơ Uyển giật thót, tay vẫn còn trong tư thế đẩy ghế đi, cô quay đầu nhìn về phía Mộ Tu Kiệt: “Cậu cả...”

“Xích lại gần chút.” Hết lần này tới lần khác muốn tránh xa anh, chẳng lẽ anh rất đáng sợ sao?

Cố Cơ Uyển chỉ đành nhích là một chút.

Anh vẫn chưa vừa lòng lắm: “Gần thêm chút nữa.”

Cô hơi dỗi mà khẽ bĩu môi, song cuối cùng vẫn nhích tới gần.

Cho đến khi cô dịch sang chỗ nằm trong tầm tay của mình thì anh mới tạm hài lòng.

Thấy cô nghiêm chỉnh ngồi yên, cả người cứng đờ thì anh liền hừ một tiếng: “Cứ làm chuyện của mình đi, đừng để ý đến tôi.”

Ở chung với người ta thì thoải mái, còn ngồi cạnh anh lại có vẻ ngượng ngịu thế đấy.

Sự khó ở của Mộ Tu Kiệt làm Cố Cơ Uyển càng thấy khó hiểu hơn.
Cô nhẹ nhàng mở laptop ra, nhưng ngay khi Mộ Tu Kiệt vừa nhìn thấy máy tính của cô thì liền ra vẻ chê bai.
“Đồ cổ từ năm nào vậy?” Anh cầm nó lên rồi lật qua phía sau nhìn nhìn, nhìn xong anh càng có vẻ chê bai hơn.
“Cấu hình này thì dùng làm gì được chứ? Ngay cả lên mạng cũng chậm rì.”
“Cậu cả à, nếu tốc độ mạng bị chậm thì anh nên cho người đi kiểm tra cục wifi trong biệt thự đi.”
“Cấu hình máy tính yếu chẳng lẽ không ảnh hưởng tới tốc độ lướt web sao?” Wifi trong biệt thự của anh chắc chắn không bị gì hết.
Cố Cơ Uyển cắn môi, lòng ảm ức.
Cô biết anh là người giỏi giang cao quý, đồ anh dùng toàn là hàng cao cấp cả.
Nhưng laptop của cô thì có làm sao đâu chứ? Cũng chỉ mới mua ba năm mà thôi, cô cũng dùng quen rồi.
Đâu phải đồ của anh, kén cá chọn canh làm chi không biết!

Lúc này Mộ Tu Kiệt đã cầm điện thoại lên giao việc: “Mang một cái laptop tới cho mợ cả.”
“Mộ Tu Kiệt, tôi không cần...”
“Hừm?”
“Không có gì.” Anh lại nhìn chằm cô bằng ánh mắt nghiêm nghị kiên quyết đó, nhìn làm gì? Bộ bị cận không cần kính à?
Còn nhìn! Nhìn nữa thì tôi sẽ... Sẽ chịu thua...
Cô thật sự bất lực vô cùng, nhìn Lâm Duệ mang máy tính tới, lúc này thì cô chỉ còn biết cam chịu thôi.
Nhưng mà... Cái laptop này...
“Trời ạ, cái này có giá hơn ba mươi triệu!” Đây là loại mà cô chỉ có thể nhìn thấy trên báo.
“Không thích sao?” Vì cần gấp, trong nhà không chuẩn bị trước những thứ như vậy.
Mộ Tu Kiệt nói: “Dùng tạm trước đi, đợi cuối tuần tôi sẽ đưa cô đi Lăng Châu lựa.”
“Không không không! Cái này được rồi! Cái này đã tốt lắm rồi!”
Sao có thể không thích chứ? Cả đời cô chưa bao giờ được dùng một cái laptop đắt đỏ như vậy.
“Ừm, chắc không cần tôi trả tiền lại đâu nhỉ?”
Khuôn mặt Mộ Tu Kiệt tối sầm lại, Cố Cơ Uyển liền biết mình lại vạ miệng rồi.
Cô cười gượng rồi nói: “Ai cha, cậu cả lắm tiền như vậy, dĩ nhiên là không cần tôi trả lại rồi, ha ha...”
Rồi cô mau chóng mở laptop lên, tải các phần mềm cần dùng rồi sao chép hết dữ liệu từ máy cũ qua.
Hai cái máy tính đặt cạnh nhau, laptop của cô trông chẳng khác gì con cóc ghê, xấu xí cực kỳ.
Còn cái mới kia đúng là giống hệt hình tượng của cậu cả, cao sang quý phái, không kẻ nào so được...
“Đừng sợ, dù em trông xấu xí thì chị cũng sẽ không vứt bỏ em đâu.”
Cố Cơ Uyển tốn cỡ nửa tiếng để sao chép hết dữ liệu qua máy mới, sau đó cô cất máy cũ đi, ra về thương tiếc.
Sau khi xong xuôi hết mọi việc thì cô liền ngồi lại trên ghế, sau đó ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm hút hồn của anh.
“Cậu cả, còn có việc gì không?” Sao cứ nhìn cô bằng ánh mắt đó vậy.
Rốt cuộc Mộ Tu Kiệt tối nay bị gì vậy chứ? Chẳng nhẽ này giờ anh cứ thế nhìn cô nửa tiếng sao?
“Không có gì, cứ làm chuyện của cô đi.”
Anh quả thật đã nhìn cô rất lâu, định xem thử xem trong máy của người trẻ tuổi có những gì.
Nhưng hình như cũng chỉ có các tư liệu để làm truyện tranh thôi, ngoài ra cũng không có gì cả.
Trong máy của anh cũng chỉ lưu tài liệu công tác thôi.
Hai mươi bảy tuổi và mười tám tuổi cũng có điểm giống nhau mà, đúng chứ?
Lúc Mộ Tu Kiệt còn đang lo nghĩ chuyện tuổi tác thì Cố Cơ Uyển cũng đã bắt tay vào làm việc.
Mỗi khi viết kịch bản cô đều vô cùng chú tâm.
Người ta nói cô gái khi nghiêm túc làm việc trông rất xinh đẹp, thời khắc này, tuy trên mặt cô vẫn lấm tấm tàn nhang, song trông cô vẫn rất xinh đẹp.
Nhưng những thứ mà cô viết ra...
“Nếu cô ta giận thì cứ nói thẳng với bạn trai là được mà? Chiến tranh lạnh, quá ấu trĩ”

“Đánh nhau vì một bức thư tình sao? Mấy đứa nhóc này không biết ngại à? Có phải đàn ông không vậy?”

“Nói thật hay mạo hiểm? Thời buổi này làm gì còn ai chơi cái trò nhảm chán đó chứ?”

Lát sau anh giật luôn laptop của cô lại rồi đọc từng trang kịch bản của cô.

“Nếu đã là con nhà giàu, muốn tặng hoa cho bạn gái không biết tiêu tiền đi mua sao? Tự mò ra sau núi, còn làm nữ chính bị thương nữa, đúng là đồ đàn mà!”

“Chuyện vu oan này nhìn sao cũng thấy ngu ngốc.”

Sự bất lực của Cố Cơ Uyển đang tăng lên nhanh chóng.

Người nọ vẫn đang đọc kịch bản của cô, thỉnh thoảng lại chê bai vài câu.

“Mẹ của nữ chủ bị bệnh nặng mà cô ta lại không muốn dùng tiền của nam chính, cứ một mực đòi tự đi kiếm, không biết sẽ trì hoãn quá trình chữa trị của mẹ mình sao?”

“Nữ chủ gặp nguy hiểm bộ không biết nhờ bạn trai giúp đỡ sao? Bướng bỉnh làm gì không biết? Thấy chưa, gặp chuyện rồi kìa?”

“...” Kiên chết Cố Cơ Uyển à, cô phải kìm chế.

Mộ Tu Kiệt vẫn nhíu mày: “Trai chưa vợ gái chưa chồng nửa đêm ở cạnh nhau mà chỉ nắm tay tâm sự thôi sao? Nhẽ ra phải lên giường vật lộn mới phải...”

“Mộ Tu Kiệt, anh nói xong chưa?”

Tuổi thanh xuân ngây thơ trong sáng, nắm tay nói chuyện thì sao chứ? Bộ phải lên giường với nhau à?

Cuối cùng cô cũng chịu hết nổi, điên tiết nói: “Anh nghĩ ai cũng giống anh sao? Suốt ngày toàn nghĩ tới mấy chuyện đó! Già mà không nên nết!”

CHƯƠNG 139: NĂM TAY

CHƯƠNG 139: NĂM TAY

“Hừ!”

Người nọ lật mình sang bên, vẫn xoay bóng lưng lạnh lùng về phía cô.

Cố Cơ Uyển thật sự rất bất lực, vô cùng bất lực!

Cô chỉ mắng anh một câu ‘già mà không nên nét’ thôi chứ bộ. Vậy mà lại giận đến bây giờ.

Từ mười giờ đến bây giờ đã mười một giờ rưỡi, giận suốt một tiếng rưỡi.

Nói chuyện với anh thì anh chẳng thèm trả lời, còn không nói gì anh lại mặt nặng mày nhẹ, đã vậy còn ‘hừ’ với cô nữa chứ!

Cố Cơ Uyển thật sự hoài nghi Mộ Tu Kiệt hôm nay có phải là giả không, sao tự nhiên lại trở nên... Ấu trĩ như vậy chứ?

Cô đã thử xem anh như không khí rồi, nhưng mà...

“Hừ!” Mộ Tu Kiệt lại lạnh lùng hừ một tiếng, khiến cô gái nằm chung giường kia giật thon thót.

Anh đang tỏ thái độ để cho cô biết là anh đang rất giận, rất rất rất giận, giận đến nỗi không thể làm việc, cũng không thể ngủ yên giấc.

Cố Cơ Uyển còn nghĩ rằng nếu tối nay không dỗ anh hết giận thì đừng ai hòng mà ngủ được.

“Cậu cả...”

“Hừ!” Vẫn đó tấm lưng lạnh giá, làm cô tuyệt vọng đến nỗi muốn mặc kệ luôn cho xong.

Nếu như có thể yên tĩnh hòa thuận, mạnh ai nấy ngủ thì sẽ rất tốt, nhưng mà... Mười phút sau...

“Hừ!”

Cố Cơ Uyển đã sắp chìm vào giấc ngủ song lại bị tiếng ‘hừ’ của anh làm giật thót.

Khí thế của Mộ Tu Kiệt vốn đã đáng sợ rồi, lại thêm tiếng ‘hừ’ lạnh lùng kia nữa, nằm cạnh anh mà ngủ được thì chắc chỉ có mỗi Nobita.

“Cậu cả à, chúng ta âm sự nhé.”

“Hừ!!”

“Cậu cả, tôi biết tôi sai rồi, thật tình tôi không có ý đó đâu.”

Cố Cơ Uyển dụi dụi mắt, vì giấc ngủ đêm nay, hoặc thậm chí là của những ngày sau nữa, cô đành phải kiên trì dỗ dành anh thôi.

Đây là lần đầu cô gặp phải tình huống này, cũng là lần đầu gặp phải... Bé Mộ ngây thơ này, không có chút kinh nghiệm nào đúng thật là khó khăn mà.

“Cậu cả à, thật ra cậu chỉ mới hai mươi bảy tuổi thôi, đúng là độ tuổi vàng của đàn ông đó, sao lại già được chứ...”

“Hừ!”

“Ý của tôi là, cậu cả đây tuổi trẻ tài cao, tại tôi có mắt không trông, không thể nhìn thấy được điểm xuất chúng của anh.”

Ai cha! Cái khả năng nịnh nọt này của cô đúng là có hạn mà.

Cố Cơ Uyển lại đưa tay xoa xoa lông mày, buồn ngủ đến nỗi ngáp liên mấy cái.

“Cậu cả à... Thật ra... Tôi hơi buồn ngủ rồi...”

“Hừ!”

“Tôi sai rồi!”

Cơ buồn ngủ ngay lập tức biến mất tung mất tích, Cổ Cơ Uyển ngồi xồm trên giường nhìn bóng lưng của anh, dường như đang thấy vô cùng bế tắc.

“Mộ Tu Kiệt, tôi biết lỗi rồi mà! Lúc đó chẳng qua tôi giận anh chê kịch bản của tôi dở quá, nên mới ăn nói bậy bạ vậy thôi.”

“Mộ Tu Kiệt, theo như kinh nghiệm sống của anh có lẽ anh cảm thấy những gì tôi viết rất vô lý, thậm chí là ấu trĩ.”

“Nhưng mà thanh thiếu niên mười tám mười chín tuổi là như vậy đó, có đôi lúc sẽ rất ngây ngô.”

“Cho nên chỉ có mỗi tôi không trong sáng hay sao?” Người nọ rút cuộc cũng chịu quay người lại nhìn cô, ánh mắt lại lạnh lùng đến đáng sợ.

Cổ Cơ Uyển nổi hết cả da gà, rõ ràng lúc này cô nên sợ hãi mới phải, tại sao cô lại thấy buồn cười vậy nhỉ?

Cậu cả à... Cậu còn dám nói bản thân trong sáng hay sao? Đúng là không biết ngại mà.

“Ha ha.” Cổ Cơ Uyển gượng gạo cười, vội vàng giải thích: “Ý tôi là có đôi khi bọn trẻ sẽ ngây thơ vậy đấy.”

“Cậu cả, anh không thể dùng suy nghĩ của mình để phân tích đám thiếu nam thiếu nữ đó được, anh trưởng thành giỏi giang như vậy, đương nhiên nhìn ai cũng thấy không tốt rồi.”

“Dù sao họ còn nhỏ mà...”

“Tuổi của tôi lớn lắm sao?”

“Không không, tôi không hề có ý đó! Tôi chỉ nói tuổi bọn họ nhỏ, cho nên không có sức hấp dẫn gì, đầu óc cũng không thông minh.”

Không dễ gì khiến anh chịu trao đổi với cô, tuy rằng có hơi gian nan, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không thèm để ý đến cô, cứ ‘hừ’ mãi không chịu ngừng!

Cổ Cơ Uyển nở một nụ cười xun xoe: “Độ tuổi quyến rũ nhất của một người đàn ông dĩ nhiên là tuổi này của cậu cả rồi, anh thấy đúng không?”

Anh không nói lời nào, việc tự khen bản thân quyến rũ thì quá là không biết ngại, chuyện như vậy còn lâu anh mới làm.

Nhưng đám trẻ trâu kia thật sự rất dần, không có chút sức quyến rũ gì hết, giống hệt như cậu bạn tên Hạo Phong kia của cô.

“Mà tuổi tôi đặt cho nam chính chỉ mới hai mươi thôi, là cái tuổi vô cùng ngây thơ.”

“Cô cũng biết là rất ngây thơ à, còn không mau chỉnh tuổi của nam chủ thành hai mươi bảy đi.”

Lại muốn cho một nhân vật tâm tuổi trẻ ranh như Mộ Hạo Thiên làm nam chính, cô có ý gì vậy chứ?

“Ừ thì...” Cổ Cơ Uyển cạ lời, cô rất muốn khinh bỉ anh nhưng lại không dám.

Chỉ đành kiềm chế thử trao đổi với anh: “Cuốn truyện tranh này có bối cảnh vườn trường, làm gì có sinh viên nào hai mươi bảy tuổi đâu chứ.”

“Có thể là bác sĩ.”

“Phụt! À... Kinh nghiệm sống của tôi có hạn, không viết nổi lối tư duy của bác sĩ, nên chỉ đành viết kiểu ngây thơ thôi.”

“Biết là tốt.”

“...” Thật sự rất muốn gõ đầu anh một phát.

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thôi chứ chẳng muốn bản khoản chuyện gì hết, ngày mai cô còn đi học nữa.

Vẫn giữ nụ cười nịnh nọt trên môi, Cổ Cơ Uyển lại nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, tôi chỉ viết được mấy cái đó thôi, dù sao độc giả cũng là thanh thiếu niên mười mấy tuổi mà.”

“Vậy đó, tôi thật sự không có ý gì đâu, cậu cả à, giờ chúng ta đi ngủ được chưa?”

Ngủ, chúng ta.

Được quá đi ấy chứ!

Anh vốn đã muốn duỗi tay ôm cô vào lòng, ngủ một giấc thật ngon nãy giờ rồi.

Dù sao cũng đã ba mươi mấy tiếng không được nghỉ ngơi, anh cũng rất mệt rồi.

Nhưng mà nếu bây giờ anh ôm cô, không biết cô bé đó có lại nói anh là già mà không nên nết không.
“Tôi nói không cho cô ngủ hồi nào?” Anh đâu có ác độc tàn nhẫn như vậy chứ.
“... Không có.” Đương nhiên Mộ Tu Kiệt chưa hề nói những lời xấu xa như vậy, nhưng chỉ cần anh ‘hừ’ một tiếng thôi là cô đã giật mình tỉnh giấc rồi.
Cho nên cần gì anh phải nói lời xấu xa chứ.
“Vậy... Có thể ngủ rồi đúng không?”
Anh không nói lời nào, Cổ Cơ Uyển cũng chậm rãi ngã lưng nằm xuống.
Mộ Tu Kiệt vẫn im lặng, Cổ Cơ Uyển cũng dần chìm vào giấc ngủ.
Cô gắng gượng được cỡ mười giây thì mắt bắt đầu dính lại với nhau, cứ thế đến khi hai mắt cô đã nhắm nghiền lại.
Cô vẫn đang có hơi bất an, nhờ đâu Mộ Tu Kiệt lại lâu bầu rồi sao? Nhưng cô lại đang buồn ngủ lắm lắm...
Bỗng nhiên có một bàn tay to vươn tới nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.
Cổ Cơ Uyển vô thức muốn tránh đi, nhưng anh lại cứ nắm lấy tay cô không chịu buông.
Cô gắng lắm cô mới hơi mở đôi mắt nhấp nhem của mình ra được: “Cậu cả...”
“Ngủ đi.”
“Nhưng...” Anh nắm tay cô chỉ vậy?
Người kia đã nhắm mắt lại, không thèm để ý đến cô nữa.
Nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô vẫn cứ không chịu buông.
Cô giãy giụa thì anh liền siết chặt lại, lúc cô không giãy thì anh là thả lỏng ra để không khiến cô khó chịu.
Mộ Tu Kiệt đang nghĩ gì vậy chứ? Cô thật sự rất buồn ngủ...
Cổ Cơ Uyển vốn rất muốn ngủ rồi, không lâu sau cô đã quay đầu sang một bên ngủ ngon lành.
Đến tận khi nhịp thở của cô đã trở nên đều đều thì anh mới mở mắt ra, nghiêng đầu qua nhìn cô.
Hai người không ở quá gần nhau, bầu không khí không hề có chút vẻ mờ ám nào, nhưng bàn tay thì lại đan vào nhau.
Anh lại nhớ đến một đoạn trong kịch bản của cô: “Mười ngón tay đan vào nhau, tán gẫu những chuyện nhàm chán, hai ngôi sao ở phía chân trời xa kia dường như cũng đang tựa sát vào nhau, ngay cả làn gió từ biển thổi vàng cũng như đang mang theo hương vị ngọt ngào...”
Mười ngón tay đan vào nhau...
Mộ Tu Kiệt mở bàn tay đang nắm chặt của cô ra, để ngón tay của cô đan xen giữa những ngón tay của anh.
Đây là hương vị yêu đương mà các cô thiếu nữ thích sao?
Hình như thật sự có chút ngọt ngào...

CHƯƠNG 140: GIẢ SỬ HAI NGƯỜI HỌ CÓ QUAN HỆ ĐẶC BIỆT

CHƯƠNG 140: GIẢ SỬ HAI NGƯỜI HỌ CÓ QUAN HỆ ĐẶC BIỆT

“Tại sao bà ấy chỉ muốn gặp mỗi Cố Cơ Uyển vậy chứ?”

Câu hỏi này giờ đã trở thành câu hỏi mà ai nấy trong nhà họ Mộ, trừ bà cụ ra, đều vội vã muốn biết đáp án.

Hai cô con gái của nhà họ Mộ lại càng bứt rứt hơn nữa.

Nếu người bà nội muốn gặp là anh cả, anh hai hoặc anh ba thì các cô còn có thể tạm chấp nhận.

Nhưng vì sao lại là Cố Cơ Uyển chứ?

Một cô con dâu vừa cưới về nhà, không, thậm chí còn chưa cưới nữa kia, cô ta dựa vào đâu mà lại được bà nhất mực thương yêu vậy chứ!

Điều này cũng làm Cố Vị Y băn khoăn rất lâu.

“Thưa ông, hình như bà cụ Mộ rất thương Cố Cơ Uyển, rất có thể có một lý do đặc biệt nào đó.”

Người đàn ông bên đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Cố Cơ Uyển có thật là con gái của nhà họ Cố các người không?”

“Là sao ạ?” Cố Vị Y sừng sốt, cô ta không ngờ người kia sẽ hỏi như vậy, chẳng lẽ...

“Ông cho rằng Cố Cơ Uyển và bà cụ có quan hệ đặc biệt nào đó sao?”

“Năm năm trước bà ta có thuê thám tử tư, nhưng người của tôi không điều tra được là bà đang tra chuyện gì.”

Cố Vị Y nghe người kia nói với chất giọng trầm thấp, một lúc lâu sau cô mới rầu rĩ trả lời: “Cố Cơ Uyển là con riêng của ba tôi, cô ta được sinh ra ở bên ngoài, sau đó lại được ba tôi đưa về nhà.”

“Còn về mẹ của cô ta tôi chẳng hề có chút ký ức gì, chẳng lẽ mẹ cô ta và bà cụ Mộ...”

Trước khi bà cụ vào nhà họ Mộ, ai biết được bà có đứa con riêng nào hay không chứ.

Lúc bà tới nhà họ Mộ cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, tuổi này đừng nói một đứa con gái, có mấy đứa cũng chẳng có gì lạ.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia thản nhiên nói: “Muốn điều tra quan hệ giữa hai người họ thì cũng chẳng có gì khó.”

“Có cần tôi lấy thứ gì của Cố Cơ Uyển không?” Xét nghiệm DNA cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nếu Cố Cơ Uyển có quan hệ máu mủ với bà cụ thật thì việc bà giao cô ta cho cậu cả - người xuất sắc nhất nhà họ Mộ cũng không có gì là khó hiểu.

Sau khi bà cụ vào nhà họ Mộ thì chỉ sinh được một đứa con thôi, nhưng đứa bé đó cũng đã qua đời lúc tuổi đời còn rất trẻ rồi.

Cũng có nghĩa là bà cụ và các cậu trong nhà họ Mộ thật ra hoàn toàn không có quan hệ huyết thống.

Nếu Cố Cơ Uyển là cháu ngoại của Cố Cơ Uyển thật thì tất cả mọi hành động lạ thường của bà đều đã được giải thích thỏa đáng.

Không ngờ con nhỏ Cố Cơ Uyển đó lại gặp chuyện may mắn như vậy!

“Cứ yên tâm, tôi sẽ lấy được đồ gì đó của Cố Cơ Uyển, còn bên bà cụ Mộ...”

“Cô chỉ cần đưa đồ của Cố Cơ Uyển cho tôi là được, về chuyện xét nghiệm cứ để tôi lo.”

“Tôi hiểu rồi.”

Sau khi cúp máy, Cố Vị Y tay vẫn cầm điện thoại im lặng hồi lâu.

Tại sao Cố Cơ Uyển lại may mắn thế chứ, chuyện tốt nào cũng bị cô ta chiếm mất.

Trước kia cô vẫn luôn thấy khó hiểu, Cố Cơ Uyển vừa xấu xí mà danh tiếng cũng chả tốt lành gì, bà cụ Mộ không lẽ bị mù rồi, lại cứ muốn cô làm cháu

dầu.

Bây giờ nghĩ lại thì mọi chuyện dường như cũng đã rõ ràng rồi.

Lúc Cổ Vị Y xuống lầu thì Cổ Kính Minh cũng đang ở trong phòng khách.

Cô ta suy nghĩ một hồi rồi đột nhiên hỏi: “Ba, mẹ của Cơ Uyển trước kia làm nghề gì vậy, hai người quen nhau như thế nào?”

Cổ Kính Minh ngó người ra, ông ta không ngờ cô ta lại đột nhiên hỏi câu này.

Đã lâu vậy rồi, không lẽ trong lòng cô vẫn còn giận ông sao?

“Ba, con nghĩ là hiện giờ Cơ Uyển đang ở bên cậu cả nhà họ Mộ, mà con với cậu hai... Gần đây cũng có bước tiến lớn.”

“Cậu hai nhà họ Mộ cầu hôn với con à?” Mặt mày Cổ Kính Minh phút chốc sáng bừng lên.

Nếu ngay cả cậu hai nhà họ Mộ cũng đính hôn với con gái ông, vậy thì công ty của ông lo gì không có mối làm ăn chứ!

Hai đứa con gái đều gả vào nhà họ Mộ, nhiều đó thôi cũng đủ khiến những người xung quanh phải ngưỡng mộ ông ta.

Nể mặt nhà họ Mộ, bọn họ hẳn cũng sẽ đặc biệt để tâm đến công ty ông.

Cổ Kính Minh càng tưởng tượng lại càng thấy phấn khích.

Cổ Vị Y chỉ cần nhìn vẻ mặt ông ta thôi là đã đoán ngay ra được ông ta đang nghĩ gì rồi.

Tuy rằng trong lòng cô ta càng thấy khinh bỉ ông hơn, nhưng nụ cười trên môi cô ta thì vẫn rất dịu dàng hiền hậu.

“Sau này có khi con và Uyển Uyển lại có thêm một mối quan hệ nữa, nhưng ba cũng biết đó, con không quá hiểu biết về em ấy.”

“Có chuyện gì giữa con và Cơ Uyển vậy chứ?” Hiện giờ Cổ Cơ Uyển cũng đã trở thành vợ chưa cưới của Mộ Tu Kiệt, dĩ nhiên ông ta không dám làm gì cô hết.

Cổ Vị Y lại cười nói: “Cũng không có gì, con chỉ muốn sau này sẽ hòa hợp được với Uyển Uyển nên mới muốn hiểu em ấy hơn.”

Cổ Vị Y không muốn cứ nhắc đến con nhỏ đó hoài, thế là cô quay về đề tài lúc ban nãy.

“Rốt cuộc thì mẹ của Uyển Uyển là ai vậy chứ? Bà là con gái nhà ai?”

“Con gái nhà ai gì chứ! Chỉ là người nhà bình dân thôi, năm đó ở trong quán bài...”

Cổ Kính Minh dường như không hề muốn nhắc đến những chuyện đó.

“Bà ta đã mất lâu vậy rồi, còn nhắc đến làm gì, có khi cả Cơ Uyển cũng đã quên mất bà ấy rồi.”

“Chẳng lẽ bà ấy chưa bao giờ nhắc đến người nhà của mình sao? Nhà bà ấy ở đâu? Có những ai?”

“Bà ta chỉ là ột người phụ nữ bán rượu thôi, nhà không phải ở Bắc Lăng, ai biết nhà bà ta có những ai chứ?”

“Ba...”

“Đừng nhắc tới người đó nữa, sau này cũng đừng nói đến bà ta trước mặt Cơ Uyển.”

Cổ Kính Minh có hơi bức bối, ông ta đứng lên nhìn cô rồi nói: “Khuya rồi, đi ngủ sớm đi, ngày mai tới thăm bà cụ Mộ với ba.”

Bà cụ bây giờ vẫn còn đang nằm trong phòng ICU, dĩ nhiên là không thể nào vào thăm được, thế nhưng ông cũng phải làm gì đó để tỏ tấm lòng mới phải.

Ít nhất phải cho người nhà họ Mộ biết là ông rất quan tâm tới bà cụ.

Cổ Vị Y nhìn theo bóng ông đi lên lầu, tại sao khi nhắc đến mẹ của Cổ Cơ Uyển thì ba lại có vẻ khó chịu như vậy chứ?

Nhưng nghe giọng điệu ông thì người kia hẳn không phải con cháu nhà dòng dõi gì.

Nếu không thì với tính cách của Cổ Kính Minh, khi nhắc đến các cô con gái gia đình giàu sang chắc chắn sẽ rất tôn kính chứ không thể có vẻ khinh bỉ như vậy được.

Mẹ của Cổ Cơ Uyển rốt cuộc có phải con gái riêng của bà cụ Mộ không chứ?

Sáng hôm sau Cổ Cơ Uyển tỉnh dậy trong sự âu lo.

Cô mở mắt ra, thứ đập vào mắt cô lúc này không phải là con gấu bông mà tối qua cô ôm, mà lại là...

“Cậu cả?” Cô giật hết cả mình, cuống quýt chui ra khỏi lồng *** anh.

Lông mày Mộ Tu Kiệt hơi chau lại, cứ thế bị cô đánh thức.

Lúc anh ở mắt ra thì cô bé trong lồng *** đã chạy xuống giường rồi lặn mất tăm từ lâu.

Nhưng hôm qua được ôm cô vào lòng, tuy là không được làm chuyện đó đó nhưng anh lại thấy tâm hồn mình như được sưởi ấm vậy.

Cảm giác vô cùng thỏa mãn, vậy nên anh cũng ngủ ngon vô cùng.

Không lâu sau Cố Cơ Uyển cũng đã tắm rửa rồi thay đồ xong xuôi bước ra khỏi phòng tắm.

“Đi học sao?” Mộ Tu Kiệt vẫn nằm trên giường nhìn ngắm khuôn mặt bị cô vẽ thêm các vết tàn nhang.

“Ừ.” Cố Cơ Uyển quay lưng về phía anh bắt đầu soạn tập sách.

“Sau khi tan học tôi sẽ tự tới bệnh viện thăm bà nội, anh không cần cho người tới đón tôi.”

Suốt ngày cứ đưa đón ngoài cổng trường như vậy thì có khi cô lại bị dính phốt là đang được sugar daddy nuôi mất.

Nếu được thì cô chỉ muốn làm một cô sinh viên bình thường, cứ vậy lặng lẽ mà sống cuộc sống của mình thôi.

Dù gì thì hai năm sau cũng sẽ chia tay thôi, đến lúc đó cuộc sống của cô sẽ không còn dính líu gì đến Mộ Tu Kiệt nữa.

Vậy nên cô không được cho phép mình quen với những tháng ngày có anh ở bên, có vậy thì hai năm sau cô mới không đau khổ vì mất đi anh.

CHƯƠNG 141: ANH TA CÓ ĐÒI HỎI CÔ KHÔNG?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

[Xem ảnh 12](#)

[Xem ảnh 13](#)

-
-
-
-
- [Xem ảnh 14](#)

CHƯƠNG 142: SỰ PHÒNG BỊ CỦA CÔ RẤT SÂU

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 143: TẠI SAO LẠI QUẤN LẤY TÔI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 144: TRONG LÒNG THẤY KHÔNG CAN TÂM

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 145: CÔ GÁI NÀY QUÁ HOÀN MỸ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 146: CỐ CƠ QUYỀN, TÔI KHÔNG MUỐN TRANH GIÀNH VỚI CÔ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

CHƯƠNG 147: THẤT SỬNG NHANH NHƯ VẬY SAO

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

CHƯƠNG 148: HAI NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 149: ĐÃ XEM NHẹ SỨC ẢNH HƯỞNG CỦA NGƯỜI PHỤ NỮ KIA VỚI ANH

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 150: NGƯỜI CÓ HUYẾT THỐNG DUY NHẤT

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

CHƯƠNG 151: MUỐN KHIẾN CÔ TỪ BỎ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 152: SAO LẠI CÓ NGƯỜI TÀN NHẪN NHƯ VẬY CHỨ

CHƯƠNG 152: SAO LẠI CÓ NGƯỜI TÀN NHẪN NHƯ VẬY CHỨ

Bởi vì chân bị thương nên Cố Vị Y ở lại nhà họ Mộ hai ngày.

Hai ngày này cô ta luôn ở cùng với bà nội Mộ.

Các cháu gái của nhà họ Mộ cũng sắp đổ kị đến phát điên rồi.

Hai chị em nhà họ Cố này, cũng không biết gặp may mắn gì, tại sao bà lại cứ yêu quý họ như vậy?

Xem trọng Cố Cơ Uyển thì cũng thôi đi, dù gì cũng là vợ chưa cưới của cậu cả Mộ, nhưng đến Cố Vị Y cũng được xem trọng là có ý gì chứ?

Lẽ nào bởi vì là chị của Cố Cơ Uyển, nên cũng được thương yêu theo sao?

Đã vậy ở trong phòng của mình, ở cùng với bà hai ngày hai đêm, đúng là gặp quý thật mà.

Đến ngày thứ ba, chân của Cố Vị Y cuối cùng cũng có thể đi lại bình thường, bà nội Mộ mới cho phép cô rời khỏi.

Đúng vào dịp cuối tuần, cũng không cần phải đi học nên cũng không vội.

Nghe nói cậu cả Mộ hôm nay cũng ở đây, Cố Vị Y bảo tài xế đợi ở cổng, cô một mình ung dung tự tại, đi dạo ở trong vườn.

Chuyện sai tài xế đưa cô về này không hề lạ, điều cô muốn đó là nếu như có thể ở trong vườn chạm mặt cậu cả Mộ, để anh ấy đích thân đưa cô về, đó mới là chuyện tốt.

Đáng tiếc là từ căn phòng phía sau, đi về phòng khách chính, từ cửa sau đi vào sân lớn, lại đi qua phòng khách rộng như vậy, thế mà cả đường đi lại không nhìn thấy bóng dáng của Mộ Tu Kiệt đâu cả.

Lẽ nào, là đang ở Vọng Giang Các của anh ấy? –

Mấy ngày nay ở cùng bà nội Mộ, Cố Vị Y đều đã nghe ngóng được rất rõ ràng về mọi thứ của nhà họ Mộ.

Cậu cả Mộ có một khu vườn riêng ở nhà họ Mộ, chính là ở phía đông của khu vườn phía trước.

Sau khi cô đi từ phòng khách ra, liền đi về hướng Vọng Giang Các ở phía Đông.

Không biết cậu cả Mộ ở đâu, nhưng có lẽ sẽ có cơ hội gặp phải thôi.

“Đây không phải là người ngoài dạo gần đây rất được ưu ái ở nhà họ Mộ chúng ta sao?” Đột nhiên, có giọng nói không vui truyền đến.

Một cô gái khác cũng lạnh lùng cười: “Đã là người ngoài, làm gì có chuyện được cưng chiều chứ? Chẳng qua là, vào nhà thì là khách, bà nội chỉ có thể tiếp đón mà thôi.”

“Đáng tiếc mà, người ta tưởng bản thân mình được cưng chiều, nhất quyết muốn ở lại, bà nội tốt bụng như vậy, lẽ nào lại đuổi đi chắc?”

Cố Vị Y ngược mắt lên nở một cười.

Thông tin về những cô gái nhà họ Mộ này cô cũng được nghe vô cùng rõ ràng rồi.

Hai cô gái này, một người trong đó là cô sáu nhà họ Mộ, Mộ Quán Lan, còn lại người kia, cô không quen.

“Cô sáu, chào cô.” Cố Vị Y đi chậm lại bước qua.

Cô ta nhìn cô gái đứng cùng Mộ Quán Lan lần nữa, cười vô cùng ấm áp: “Đây... không biết là ai, có thể giới thiệu không?”

“Tôi là Mộ Minh Nguyệt.” Sắc mặt cô gái đó trầm xuống.

Ở đây lại còn có người không biết cô! Quá đáng quá rồi!

“Chào cô, có điều... cô là con gái của ngài nào vậy? Xin lỗi, cái tên này tôi chưa từng được nghe bà nội nhắc qua.”

“Cô nói cái gì?” Mộ Minh Nguyệt tức giận, người nhà họ Cố đúng là toàn là kẻ đê tiện mà, trước mặt cô mà vẫn dám mở miệng nói những lời điên cuồng như vậy!

Cố Vị Y chớp chớp mắt, tỏ vẻ có chút vô tội: “Nghe không hiểu tiếng người sao?”

“Cô...” Mộ Minh Nguyệt không hề nghĩ đến chuyện một người ngoài lại dám láo xược ở trong nhà cô như vậy!

Mặc dù cô không phải ruột thịt của nhà họ Mộ, nhưng ba cô là con trai của ông nội, cô cũng là cháu gái chính công nhà họ Mộ mà.

“Lẽ nào, tôi nói sai gì sao?”

Mộ Quán Lan bỗng nhiên đưa tay ra, một chiếc bạt tai vung tới.

Bốp một tiếng, cái tát này rất thẳng tay, không nể nang chút nào.

“Cô...” Cố Vị Y trừng to mắt, bị cô ta đánh đến mức loạng choạng, suýt chút nữa thì ngã ra đất.

Cô không ngờ đến, có người lại vô lí như vậy, vô duyên vô cớ ra tay đánh người.

“Ai cho phép cô gọi bà nội? Cô muốn giả mạo làm người nhà họ Mộ sao?”

Mộ Quán Lan cong môi, lạnh lùng nhìn cô ta: “Nghĩ rằng dựa vào việc em gái cô được xem trọng, bản thân cũng muốn được yêu thương trước mặt bà nội sao?”

“Tôi nói cho cô biết, cô dám ở nhà họ Mộ ngang ngược, tôi lúc nào cũng có thể giết chết cô đó.”

Mộ Quán Lan độc ác như vậy, có chút vượt ngoài dự liệu của Cố Vị Y.

Cô cứ tưởng rằng, những cháu gái nhà giàu này cho dù tính tình có không tốt thì cũng sẽ vì hình ảnh gia đình mình mà nhất định sẽ giả tạo một chút.

Thế nhưng lại không hề ngờ tới cô ta lại còn có thể động tay đánh người như vậy.

“Là bà nội bảo tôi gọi như vậy!” Cô không phục lên tiếng.

Cô đã giành được sự yêu thương của bà nội Mộ, ở nhà họ Mộ lại còn có người dám bắt nạt cô như vậy!

“Cô đánh tôi, tôi nhất định sẽ nói với bà nội, sau này cô ở trong lòng bà nội tuyệt đối sẽ không còn chút địa vị nào!”

Cô gái độc ác này, Cố Vị Y và cô ta kết thù chắc rồi!

Vốn dĩ định tìm một vài đồng minh ở nhà họ Mộ, đứng cùng một trận tuyến để đối phó với Cố Cơ Uyển.

Nhưng bây giờ xem ra, Mộ Quán Lan này, không phải là một đồng đội tốt gì cả

Mộ Quán Lan híp mắt lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn gương mặt hiện rõ sự không cam tâm của cô.

“Haha, vậy mà lại còn dám uy hiếp tôi! Minh Nguyệt, đánh cho chị, đánh chết cô ta, chị chịu trách nhiệm.”

“Vâng.”

Mộ Minh Nguyệt chỉ đợi câu nói này, bước dài xông đến trước mặt Cố Vị Y, đẩy cô ta ngã xuống đất.

Cố Vị Y sững sờ tròn mắt, người nhà giàu sao lại có thể có người độc ác như vậy?

Mắt cá chân của cô vừa khỏi xong, bây giờ đi đứng cũng vẫn phải chú ý cẩn thận.

Bị Mộ Minh Nguyệt xô ngã như vậy, sao có thể đứng vững, thế là liền bịch một tiếng ngã thẳng xuống đất.

Mộ Minh Nguyệt sau khi xô cô ta ngã xuống, lập tức nhắc chân lên, đạp lên người cô.

“Dừng tay! Đây! Hai người dừng tay lại...! Đau quá Dừng tay!”

Đây là lần đầu tiên trong đời, Cố Vị Y bị phụ nữ đánh đến thảm thương như vậy.

Cô ta nghĩ lại, nhưng cái đạp nào của Mộ Minh Nguyệt cũng chứa đầy hận thù, cô ta đau đến mức quằn quại trên đất, nào có thể đứng dậy.

“Dừng tay, dừng tay... a, a... các người... các người điên rồi, a... dừng tay...”

Thế kỉ 21! Làm sao vẫn có thể xảy ra loại chuyện như vậy chứ?

Bọn họ lại thật sự dám đánh người! Tại sao lại dã man như vậy?

Cố Vị Y thật sự hối hận rồi, chộc vào ai cũng được, sao lại chộc vào kẻ điên như Mộ Quán Lan chứ?

“Dừng tay, a...”

“Dừng tay!” Đột nhiên, một bóng người bước nhanh đến, đẩy Mộ Minh Nguyệt vẫn đang đánh người ra.

“Cậu dám can tôi!” Mộ Minh Nguyệt đánh đến nổi mắt đỏ ngầu lên, nào quan tâm đến đó là ai?

Dù sao, nhà này nhiều nhất cũng chỉ là vệ sĩ hoặc người làm, những người đó cô không sợ ai hết!

“Ai cần cậu nhiều chuyện hải” Bị người khác đẩy ra, Mộ Minh Nguyệt tức giận chưa nhận ra người đó là ai, đưa tay lên muốn đánh người.

Tần Nhất bắt lấy cổ tay cô, dùng sức bóp chặt.

Mộ Minh Nguyệt nhất thời bị đau đến phát khóc: “Buông tay! Đau !Đau !! Mau buông ra!”

Sắc mặt Tần Nhất trầm xuống, dùng sức hất ra.

Mộ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm lùi lại vài bước, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Vừa ngẩng đầu nhìn, người đàn ông này... có chút xa lạ, lại dường như có chút quen mặt, giống như đã từng gặp qua ở đâu.

Nhưng người đàn ông ở sau lưng cô, biểu cảm không hề tức giận nhưng lại toát ra sự uy nghiêm, lại dọa cô kinh ngạc đến mức cứng đờ.

“Anh, anh cả...”

Mộ Quán Lan lúc nhìn thấy Tần Nhất, đã cảm thấy có chút phiền toái rồi.

Quả nhiên, Tần Nhất thân là vệ sĩ, cơ bản luôn theo sát ở bên anh cả.

Tần Nhất đến, anh cả chắc chắn cũng ở đây.

Quả nhiên, Mộ Tu Kiệt đến rồi.

“Anh cả.” Mộ Quán Lan vừa nãy vẫn còn phách lối càn quấy, lúc nhìn thấy Mộ Tu Kiệt, đột nhiên lại trở thành một con cừu nhỏ ngoan ngoãn.

“Chuyện gì vậy?” Mộ Tu Kiệt dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua hai người, cuối cùng ánh mắt đó rơi trên người Cô Vị Y.

Cố Vị Y ngã dưới đất, vốn dĩ không muốn dùng bộ dạng chật vật này đối diện với Mộ Tu Kiệt. Nhưng cô bây giờ đau đến mức không bò dậy được.

“Cậu cả Mộ” Cố Vị Y thở ra một hơi, giọng khàn khàn nói: “Bọn họ đánh em”

CHƯƠNG 153: ANH ẤY LÀ LỢI HẠI NHẤT

CHƯƠNG 153: ANH ẤY LÀ LỢI HẠI NHẤT

“Anh cả, là do cô ta nói năng lỗ mắng với bọn em trước.” Mộ Quán Lan cắn môi, vội vàng giải thích: “Cô ta vậy mà lại dám ngang ngược trước mặt em, Minh Nguyệt chỉ là thay em giáo huấn kẻ dưới mà thôi.”

“Em không có.” Tròng mắt Cố Vị Y nóng lên, nước mắt bỗng chốc chảy ra.

“Bà nội nói tài xế đang đợi em, em vốn dĩ định đi khỏi đây rồi, không ngờ đến lại đụng phải hai người họ, bọn họ nói em ở chỗ bà nội vài ngày, tức giận liền đánh người!”

Hai chữ bà nội này, khiến ánh mắt của Mộ Tu Kiệt ngưng đọng lại.

Cố Vị Y luôn quan tâm đến sắc mặt của anh, nhìn thấy ánh mắt anh biến đổi thì cô liền vội vàng giải thích.

“Xin lỗi, cậu cả Mộ, là... là bà bảo em gọi bà là bà nội, gọi hai ngày nay, nên nhất thời quen miệng rồi.”

Cô cắn môi, bày ra bộ dạng đáng thương: “Em sau này...sau này không dám như vậy nữa.”

“Anh cả, người đàn bà đề tiện này đang diễn kịch đó ”

Mộ Quán Lan không ngờ đến khả năng diễn xuất của Cố Vị Y lại tốt đến vậy.

Lúc này khi đối mặt với cô thì cô ta vẫn là bộ dạng vênh váo hống hách kia mà.

Một người ngoài lại làm ra vẻ như chủ ở nhà cô, nói xem có tức hay không?

Nhưng bây giờ ở trước mặt anh cả, cô ta lại tỏ ra ầm ỹ giống như người bị hại vậy.

Mộ Quán Lan tức đến mức hận không thể đạp luôn vào người cô ta một cái: “Anh cả, cô ta vừa này rất hống hách đó!”

“Tôi chỉ là một người ngoài, hơn nữa nhà họ Cố chúng tôi chỉ là một gia đình nhỏ, tôi sao dám hống hách trước mặt người nhà họ Mộ chứ?”

Cố Vị Y nhìn Mộ Tu Kiệt, cho dù là cách nói chuyện hay là thần thái đều dè dặt đến mức khiến người ta thương cảm.

“Có thể là câu gọi bà nội đó của tôi, khiến cô sáu không vui, xin lỗi, tôi sau này thực sự không dám nữa, cậu cả Mộ, anh đừng giận.”

Mộ Tu Kiệt chỉ nhàn nhạt nhìn cô, ánh mắt rơi trên người Mộ Quán Lan.

Mộ Quán Lan bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, trong lòng cũng hoảng loạn.

“Anh cả, em... em cũng chỉ là quá tức giận, cũng không phải là bà nội của cô ta, cô ta dựa vào đâu... lại dám gọi vậy chứ?”

“Em thường đánh người như vậy sao?” Mộ Tu Kiệt đột nhiên hỏi.

Mộ Quán Lan khép nép, dè dặt nói: “Em... em không có...”

“Tháng trước, trong nhà có một nữ giúp việc tự sát, có liên quan đến em đúng không?”

“Anh cả, đó là do nữ giúp việc đó tự mình muốn tự sát, liên quan gì đến em?”

Mộ Quán Lan lùi về sau vài bước, lại cố gắng đứng vững: “Anh cả, ba không phải đã nói rồi sao, chuyện không liên quan gì đến em cả.”

“Ba đúng là quá dung túng cho em rồi mới có thể để em ngang ngược không sợ ai như vậy, đến bây giờ còn không biết hối hận.”

Anh vẫy tay một cái, không biết từ đâu xông đến hai tên vệ sĩ, lập tức đi đến trước mặt Mộ Quán Lan.

“Đưa nó về, khóa lại nhốt trong phòng, cấm túc để tự suy nghĩ một tuần, cấm không ai được thả ra”

“Vâng!”

“Anh cả. Anh lại vì người phụ nữ này, lại bắt nạt em.”

Mộ Quán Lan không ngờ tới anh cả thực sự ra mặt vì Cố Vị Y.

Mặc dù hai người bình thường cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng cho dù thế nào thì cô cũng là em gái cùng ba

khác mẹ với anh, là em gái ruột mà

“Anh cả, mọi người đều bị mê hoặc rồi đúng không? Tại sao bà nội đã vậy, anh cũng như vậy nữa?”

“Hai người phụ nữ nhà họ Cố đó có gì tốt chứ? Mọi người đều bảo vệ họ. Anh cả, em mới là em gái anh, anh cả...”

“Đ dẫn đi!” Cô không muốn đi, vậy thì chỉ có thể sai người áp giải mà thôi.

“Anh cả...”

Mộ Quán Lan bị hai người vệ sĩ áp giải đi, đường đường là cô sáu nhà họ Mộ, hai người này lại không có chút thương cảm nào.

Đến việc lôi cô áp giải mang đi cũng làm, thật sự muốn lôi cô về nhốt ở trong phòng để tự suy nghĩ sao!

Mộ Minh Nguyệt bị dọa đến mức hoảng sợ, nhìn Mộ Quán Lan bị áp giải đi, đã bị dọa đến mức không nói được câu nào.

Quán Lan là em gái ruột của anh cả, mà cô... cô chỉ là em họ mà thôi.

“Xin lỗi!”

Quả nhiên, Quán Lan bị thu phục xong, người tiếp theo sẽ là cô.

Câu nói này của Mộ Tu Kiệt vừa nói ra, Mộ Minh Nguyệt liền mềm nhũn cả hai chân, bịch một tiếng ngồi sụp xuống đất.

“Em... anh cả... em...”

“Xin lỗi, đá cô ấy bao nhiêu cái, vậy tự đánh lại mình bấy nhiêu cái đi”

Mộ Tu Kiệt không phải là người có tính nhẫn nại, câu nói này nói một lần, tuyệt đối không nói lại lần thứ hai.

“Anh cả...” Mộ Minh Nguyệt đau khổ kêu lên.

Mộ Tu Kiệt quay người lại bước đi.

Nhưng nếu như anh ấy thật sự đi rồi, tình cảnh của bản thân mình mới thật sự đau khổ.

Mộ Minh Nguyệt không dám mạo hiểm, hoang mang nói lớn với Cố Vị Y: “Xin lỗi, là do em không tốt, mong cô tha thứ cho tôi.”

Cô đã không nhớ bản thân mình đã đá Cố Vị Y bao nhiêu cái nữa, nhưng lời của anh cả thì không dám không nghe theo.

Lập tức đồng thời điên cuồng tự đánh chính mình.

Bốp! Bốp! Bốp! Tiếng đánh vang dội không thể diễn tả!

Cố Vị Y thật sự được mở rộng tầm mắt, không ngờ đến một câu nói thản nhiên của cậu cả Mộ lại có thể khiến những cô nhà giàu hống hách này, không chỉ hạ mình xin lỗi với cô, lại còn dùng cách thức tự đánh mình này để đền tội!

Thời khắc này của cuộc đời, thực sự giống như được khai sáng vậy.

Đợi đến khi Mộ Minh Nguyệt đánh cũng được khá khá rồi, Cố Vị Y yếu ớt nói: “Bỏ đi.”

Cô nhìn cậu cả Mộ, thấp giọng nói: “Người có thể tha tội thì nên tha, cô ấy cũng chỉ nghe lời của cô sáu mà thôi, cô ấy thực ra không phải người xấu”

Mộ Minh Nguyệt cũng không biết bản thân mình đã đánh bao nhiêu cái.

Đường đường là một cô gái nhà giàu lại bởi vì đá người ta vài cái mà bị ức hiếp đến mức này!

Khóe mắt cô ta ngấn nước mắt nhưng lại không dám để nó rơi xuống.

Anh cả ghét nhất là phụ nữ khóc lóc, bất kì người phụ nữ nào khóc trước mặt anh ấy, anh ấy cũng không quan tâm.

Mộ Tu Kiệt vẫy tay, Mộ Minh Nguyệt mới dám dừng lại.

Đưa ánh mắt đáng thương nhìn Mộ Tu Kiệt, cô ta nhỏ nhẹ nói: “Anh cả, hài... lòng chưa ạ?”

“Tôi sao lại phải hài lòng?” sắc mặt Mộ Tu Kiệt không có chút biểu cảm, lạnh lùng như một pho tượng đẹp hoàn mĩ.

Mộ Minh Nguyệt hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Cố Vị Y.

Lúc này cho dù là tự đánh mình, cũng không cảm thấy oan ức, nhiều nhất là không phục mà thôi.

Nhưng bây giờ, bảo cô hỏi người phụ nữ xấu xa này thì cô lại thật sự cảm thấy oan ức.

Nước mắt chuyển động trong mắt, Mộ Minh Nguyệt từ đầu đến cuối cắn chặt răng, nhẫn nhịn!

“Cô Cố, cô... hài lòng chưa?”

Môi đau quá, đau chết mất.

Cố Vị Y đương nhiên là hài lòng rồi, có điều trên mặt cô ta bây giờ không hề có chút nào là đắc ý cả.

Ngược lại chính lại là bộ dạng vô cùng bi thương, oán trách.

“Đánh thành bộ dạng này rồi, đáng thương quá đi.”

“Không cần cô thương tôi!” Mộ Minh Nguyệt nắm chặt tay thành nắm đấm.

Người phụ nữ xấu xa này, nếu như thật sự lương thiện như vậy thì sẽ không để cô tự đánh mình lâu như vậy, như thế mới nói là không tính toán.

Cô đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại hỏi: *Cô Cố, cô hài lòng chưa?”

“Xin lỗi, tôi...” Cố Vị Y nhìn về hướng cậu cả Mộ.

Người phía sau giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng như núi băng ngàn năm vậy, không để lộ một chút cảm xúc nào.

Cố Vị Y nhỏ giọng nói: “Tôi không cần cô xin lỗi nữa, tôi không sao ”

Mộ Minh Nguyệt lập tức đứng lên, nhìn về phía Mộ Tu Kiệt: “Anh cả...”

“Sau này đừng đi theo Mộ Quán Lan làm chuyện xằng bậy nữa” Đây coi như là lời trách cứ của anh cả.

“Em biết rồi.” Mộ Minh Nguyệt cúi thấp đầu, nhanh chóng rời khỏi, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô ta.

Vậy mà sau khi rời khỏi cô ta mới dám khóc, ở trước mặt của cậu cả Mộ thì không dám rơi giọt nước mắt nào.

Cố Vị Y nhìn Mộ Tu Kiệt, nhìn đến mức cả người như bị say rồi.

Cô biết trong thiên hạ này chỉ có cậu cả Mộ đang đứng trước mặt cô mới là người lợi hại nhất.

Cũng chỉ có làm người phụ nữ của cậu cả Mộ thì mới có thể đứng ở trên tất cả những người khác, làm một người cao quý.

“Cậu cả Mộ” Cô khẽ cắn môi, bày ra dáng vẻ yếu đuối: “Em thật sự không sao, em...”

Ai ngờ, người đàn ông này lại lạnh lùng nói: “Nếu như đã không sao, sao còn không đứng lên?”

CHƯƠNG 154: CÔ TA, KHÔNG ĐƯỢC!

CHƯƠNG 154: CÔ TA, KHÔNG ĐƯỢC!

Cố Vị Y có chút ủy khuất.

Cậu cả Mộ lúc ở trước mặt bà nội, giọng nói khi nói chuyện mặc dù vẫn mang sự lạnh lùng, nhưng ít ra vẫn có thể nghe ra được một chút dịu dàng.

Nhưng bây giờ khi nói chuyện với cô lại lạnh lùng như vậy.

Anh quá không công bằng rồi!

Có điều cô bây giờ cũng không dám tức giận bừa bãi, ít nhất phải chờ đến lúc anh Mộ yêu cô sâu đậm, mới có thể càn rỡ.

Ngẩng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt, gương mặt Cố Vị Y mang theo chút nhẩn nhện cũng có chút tủi thân.

“Em... Eo có chút đau, thật xin lỗi...”

Cô vịn hai tay vào luống hoa bên cạnh muốn đứng lên, nhưng cơ thể mới đứng lên một chút thì lại ngồi sụp xuống.

Ngẩng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt như khi nãy, cô gấp gấp đến mức sắp rơi nước mắt.

“Thật xin lỗi, cậu cả Mộ, em... em không đứng lên được, cho em thêm chút thời gian.”

Mộ Tu Kiệt nhìn sang Tần Nhất, Tần Nhất lập tức cúi người, hướng về phía Cố Vị Y nói: “Tôi đỡ cô dậy.”

Cố Vị Y có chút nản lòng, cậu cả Mộ không phải là đồng ý với bà nội sau này phải bảo vệ cô thật tốt sao?

Thấy cô bị người khác bắt nạt như vậy, anh chẳng qua là dạy dỗ người bắt nạt cô nhưng lại không chăm sóc cô.

Đây cũng tính là bảo vệ?

Cô nhìn Mộ Tu Kiệt như cũ, tựa hồ cái gì cũng không dám làm, chỉ có thể chờ chỉ thị của anh.

Nhưng Mộ Tu Kiệt đã xoay người đi về phía Vọng Giang Các.

Lại bỏ cô ở đây, không quan tâm rồi.

“Cô Cố, tôi điu cô quay về nhé.” Tần Nhất vẫn ở bên cạnh cô như cũ, hướng về phía cô đưa tay ra.

Cố Vị Y tới cuối cùng tự mình thuyết phục chính mình.

Cậu cả Mộ bây giờ đã có vợ chưa cưới, cho dù là phải chăm sóc cô, cũng không thể quá lộ liễu.

Dẫu sao, người của nhà họ Mộ đều ở trong nhà này.

Nhưng anh có thể để người của anh ở lại, chăm sóc chính mình, về điểm này ít nhất có thể thấy được, cậu cả Mộ có để ý đến cô.

Nếu không phải là để ý, làm sao có thể vì cô mà nhốt Mộ Quán Lan lại bắt cô ta tự suy nghĩ.

Còn nữa, Mộ Minh Nguyệt bị hành hạ đến thảm như vậy, hoàn toàn cũng là vì cô.

Suy nghĩ rõ điều này, tâm trạng của Cố Vị Y trong phút chốc cũng tốt lên.

Đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay Tần Nhất, cô thở dài: “Eo của tôi... rất đau, anh nhẹ một chút.”

“Được.” Tần Nhất nhẹ nhàng đỡ cô ta, để cô ta đứng lên.

“Cô phải đi ra ngoài sao? Tôi đưa cô đến nhà xe.”

“Tôi... Tôi bây giờ không đi được, tôi..”

“Bị thương nặng như vậy sao?” Tần Nhất tưởng rằng con gái yếu ớt, bị cô gái kia đập mấy cái cũng không đến nỗi bị thương nặng gì cả.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng kia của Cố Vị Y, tựa như bị thương nặng vậy.

“Cơ thể tôi từ nhỏ đã không tốt lắm, thật xin lỗi...” Cố Vị Y cúi đầu, che giấu gương mặt đầy tâm tư.

Tần Nhất vội nói: “Vậy cô Cố, tôi đưa cô đến Vọng Giang Các nghỉ ngơi một chút trước đã, để bác sĩ khám xem sao.”

“Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được thôi, không cần làm phiền bác sĩ.”

Thật có thể đến Vọng Giang Các sao!

Cổ Vị Y mở cờ trong bụng, cảm giác vô cùng vui sướng, giống như bản thân đang ở trên đỉnh cao của cuộc đời vậy.

Ai cũng biết Vọng Giang Các của cậu cả Mộ, không phải ai cũng có thể bước vào.

Hai cô gái nhà họ Mộ tốn biết bao tâm tư muốn dẫn bạn của mình đến cũng đều không được phép.

Thế mà cô bây giờ lại có thể dễ dàng danh chính ngôn thuận đi vào.

Mộ Tu Kiệt sau khi trở về Vọng Giang Các liền đi thẳng vào phòng làm việc, sau đó không đi ra nữa.

Cổ Vị Y ở chỗ này ngược lại ung dung đứng lên.

Từ lời nói của bà nội Mộ trong hai ngày qua, cô biết cậu cả Mộ đã đồng ý với bà ấy sau này sẽ bảo vệ cô.

Người được yêu, luôn có chỗ dựa vững chắc như thế nên không hề sợ hãi.

Trải qua chuyện Mộ Quán Lan bị cấm túc lần này, sau này ở nhà họ Mộ nhất định không ai dám chọc vào cô.

Đang lúc vui vẻ, bên ngoài sân lớn phòng khách có một dáng người mảnh khảnh đột nhiên dội vào mắt cô.

A, thật đúng là khéo, không nghĩ tới lại sẽ đụng phải cô ấy ở chỗ này.

Thấy Tần Nhất cũng rời đi rồi, Cổ Vị Y mới đứng lên.

Trước lúc Cổ Cơ Uyển còn chưa bước vào cửa, cô ta bước ra chặn lại ở ngoài cửa phòng khách.

“Cô tại sao lại ở đây?” Cổ Cơ Uyển hai ngày này đều ở trong trường học, đối với chuyện xảy ra ở nhà họ Mộ thì cô tạm thời đều không rõ.

Ba ngày trước Cổ Vị Y tới, cô chẳng qua là không nghĩ tới ba ngày sau cô ta lại vẫn ở đây.

Kỳ quái chính là cô ta không ở phòng của bà nội Mộ, lại xuất hiện ở Vọng Giang Các của cậu cả Mộ?

Chỗ này bắt đầu từ khi nào ai cũng có thể đi vào?

“Tu Kiệt mời tôi tới, tôi tại sao không thể ở chỗ này?”

Cổ Vị Y hơi cong môi, bất luận bất cứ lúc nào thì cô cũng đều muốn để lộ ra mặt đẹp nhất của mình, dù là đang đối mặt với người mình ghét nhất.

Cổ Cơ Uyển không quan tâm đến cô ta, muốn vượt qua cô ta đi vào phòng.

Lâm Duệ gọi cô tới, cũng không biết cậu cả Mộ tìm cô làm gì.

Nhìn thấy Cổ Vị Y cũng chỉ là hơi bất ngờ, một chút kinh ngạc, đối với chuyện này cũng không có cảm giác gì.

Cổ Vị Y làm sao có thể để cho cô rời đi như vậy? Cô ta giang hai cánh tay ngăn cô lại.

“Tu Kiệt đang làm việc, cô muốn làm phiền anh ấy sao?”

“Anh ấy gọi tôi đến, tại sao không thể đi tìm anh ấy?” Cổ Cơ Uyển mặt không cảm xúc lên tiếng.

“Cơ Uyển, không phải tôi nói với cô rồi sao, làm người phải biết nhìn sắc mặt người khác. Bây giờ tôi tới đây rồi, chỗ này không cần cô nữa.”

Ánh mắt Cổ Cơ Uyển cuối cùng cũng rơi trên người cô ta, người phụ nữ này làm sao cứ luôn tự cho mình là đúng vậy chứ.

“Chỗ này có cần tôi hay không, sợ rằng còn chưa tới lượt cô quyết định.”

Cô muốn đi, Cổ Vị Y một bước tiến lên, hai người lập tức đụng vào nhau.

Cổ Vị Y bị đụng ngã trên đất, trong nháy mắt khễ kêu lên: “A ! Cơ Uyển, em sao lại ức hiếp người khác như vậy?”

Cổ Cơ Uyển đối với loại trò lừa bịp này, đã chán ghét đến muốn nôn rồi.

Hết lần này tới lần khác chính là có người ngu ngốc không biết phân biệt thực hư!

Tần Nhất vừa vặn từ phòng khách đi ra, thấy Cổ Vị Y ngã xuống đất lập tức vọt tới.

“Cô Vị Y, xảy ra chuyện gì vậy? Bị thương chỗ nào?”

Người của anh Mộ, lại gọi cô ta là cô Vị Y!

Cổ Cơ Uyển khễ nhú mày, nhưng không nói gì.

Tần Nhất đỡ Cổ Vị Y đứng lên, ánh mắt nhìn Cổ Cơ Uyển càng phòng bị hơn.

“Cô chủ, cô Vị Y là khách quý của cậu cả Mộ, sau này... vẫn mong cô nương tay với cô ấy một chút.”

“Cậu nói gì?” Sắc mặt Cổ Cơ Uyển trầm xuống.

Đối với Cổ Vị Y nương tay một chút, có ý gì? Kỹ thuật diễn xuất này của Cổ Vị Y ngay cả cậu ta cũng bị lừa gạt

sao?

Cao thủ giỏi nhất bên người Mộ Tu Kiệt, mắt nhìn người cũng tốt quá nhỉ!

Tần Nhất biết lời nói của mình nhất định sẽ làm cho cô chủ thấy khó chịu.

Nhưng đây là nhiệm vụ mà cậu chủ giao phó.

Anh ta nhàn nhạt nói: “Bắt đầu từ hôm nay, cô Vị Y chính là em gái kết nghĩa của cậu chủ, sau này, bắt nạt cô Vị Y, cũng chính là đang khiêu khích cậu chủ.”

Em gái kết nghĩa!

Cố Vị Y kinh ngạc, làm sao cũng không nghĩ tới cô ta lại có thân phận này.

Cái gì mà em gái kết nghĩa, thứ cô muốn là, là người phụ nữ của cậu cả Mộ kia!

Xem ra, bà nội Mộ là muốn anh bảo vệ mình, nỗ lực này còn lâu mới đủ!

Trước lúc này, cô phải phải tiêu diệt được Cố Cơ Uyển!

Nếu không, hậu họa không lường được!

Nhưng đối với Cố Cơ Uyển mà nói, thân phận em gái kết nghĩa này như một lưỡi dao sắc bén, trong phút chốc cửa vào lòng cô chảy máu.

Cái gì mà anh em kết nghĩa, tương lai có thể còn làm ra được chuyện gì nữa?

Năm này còn có mối quan hệ anh em kết nghĩa, quan hệ này có thật sự thuần khiết, thật sự trong sáng sao?

Người phụ nữ khác, Cố Cơ Uyển cô cũng có thể chịu đựng, hơn nữa anh ta trong tương lai cũng không thuộc về cô.

Nhưng, cô ta thì không được!

Kiếp trước chính là người phụ nữ này hại chết cô!

Cố Vị Y, tuyệt đối không thể!

CHƯƠNG 155: ANH MUỐN, TÔI SẼ KHÔNG NGĂN CẢN.

CHƯƠNG 155: ANH MUỐN, TÔI SẼ KHÔNG NGĂN CẢN.

Cố Cơ Uyển không nhìn Tần Nhất và Cố Vị Y lấy một cái mà bước thẳng đến đại sảnh.

“Cô không được cản trở cậu cả Mộ, anh ấy thực sự rất bận.” Cố Vị Y muốn ngăn cản.

Tần Nhất nói: “Là cậu cả Mộ bảo cô chủ qua đây, không tính là cản trở.”

“Ồ” Cố Vị Y bình thản đáp một tiếng, lại hỏi: “Cậu cả Mộ tìm cô ta làm gì?”

Tần Nhất cảm thấy câu hỏi này có chút kỳ quặc, bọn họ là vợ chồng sắp cưới, tìm cô chủ qua không phải là chuyện bình thường à?

Có điều anh ta coi như vẫn có tính nhẫn nại với Cố Vị Y.

“Đây là chuyện của cậu cả và cô chủ, tôi cũng không rõ.”

Cố Vị Y không nói gì nữa, chắc là cũng biết câu hỏi của mình đối với anh mà nói có chút vượt quá bốn phận.

Tần Nhất thấy sắc mặt cô ta không tốt cho lắm, cứ nghĩ là vì vừa nãy chịu đựng sự tức giận của Cố Cơ Uyển, trong lòng còn buồn bực.

Anh ta an ủi: “Cậu cả nói sau này có chuyện gì có thể tìm cậu ấy.”

“Thật không?” Về mặt Cố Vị Y kinh hi: “VẬY, tôi có thể nói cho người khác anh ấy là anh trai của tôi không?”

Anh em gì đó, tuy không phải là kết quả cô ta muốn.

Nhưng cậu cả Mộ vẫn chưa kết hôn, trước khi vị hôn thê này biến mất có thể làm em gái của cậu cả Mộ cũng là một chuyện vô cùng vinh hạnh.

Tần Nhất gật đầu: “Tất nhiên là được.”

Bằng cách này có lẽ mà mọi người cũng quan tâm nhiều hơn đến cô gái này vì nể thân phận của cậu cả. Cố Vị Y tạm thời vừa lòng.

Cô ta nhìn Tần Nhất, cười nhẹ nhàng: “Cảm ơn anh vừa nãy đã giúp tôi, nếu không phải anh xuất hiện đúng lúc, Cố Cơ Uyển...”

Cô ta cúi đầu xuống, căn môi không nói gì nữa.

Không, không cần nói đến hiệu quả, mà còn khiến người ta không ngừng nghĩ nhiều.

Giống như bình thường cô ta ở nhà họ Cố vẫn luôn bị Cố Cơ Uyển ăn hiếp.

Cô gái này lần trước bị người của cậu cả đánh một trận, thực ra Tần Nhất cũng ở hiện trường.

Lúc đó cảm thấy, cô ta quả đúng là vô tội.

Giờ lại thấy dáng vẻ này của cô ta, nhất thời trong lòng chua xót thay cô ta.

Anh ta thở dài một hơi, thành thật nói: “Sau này, không còn ai ức hiếp cô nữa rồi.”

“Ừ” Cố Vị y gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét cười.

Nụ cười dịu dàng dưới ánh mặt trời đẹp không tả xiết.

Trong lúc đó nhất thời đến cả Tần Nhất cũng nhìn đến thất thần.

Cố Vị Y biết mình đẹp thế nào, càng biết được đàn ông thất thần có nghĩa là gì.

Nhưng cô ta giả bộ như không nhìn thấy, tiến hai bước về phía Tần Nhất, dù là hương vị hay âm thanh cũng dịu dàng như vậy.

“Thực sự cảm ơn anh vừa nãy đã ra tay giúp tôi, sau này nếu gặp chuyện gì phiền phức, tôi có thể tìm anh được không?”

“Tất, tất nhiên là được rồi.” Tần Nhất liền lùi lại hai bước, kéo giãn khoảng cách với cô ta.

Nhưng khoảng khắc đến gần vừa rồi đã khiến hơi thở của anh ta loạn đi vài phần.

Mùi hương thoang thoang trên người cô anh đã ghi nhớ trong lòng rồi.
Thấy anh ta mặt đỏ tai hồng, Cố Vị Y biết mình đã đạt được mục đích, lại cười một cái với anh ta.
“Vây, tôi có thể đi dạo quanh Vọng Giang Các ngắm cảnh xung quanh không?”
“Cô là em gái của cậu cả, sau này có thể tự do ra vào Vọng Giang Các, sẽ không có người cản cô.”
“Cảm ơn”
Cố Vị Y xoay người đi vào sân sau.
Nụ cười tỏa nắng trong khoảng khắc cô quay người lại biến thành hơi thở đặc ý.
Thì ra sau khi bị cậu cả Mộ coi trọng, cuộc sống chẳng khác nào mở ra.
Cảm giác này thật thích thật thích!
Nhờ mẫu máu của Cố Cơ Uyển sau này mới biết được, quả nhiên cô có quan hệ huyết thống với bà cụ.
Bằng không thì cô cũng không đi tới bước đường nguy hiểm để Dương Hiểu Nha diễn trò như vậy trước mặt bà cụ. Bà cụ thực sự già quá rồi, không chỉ bệnh tình nguy kịch mà còn già đến mức không còn khả năng nhận biết nữa. Chỉ cần bà cụ nhận mình là cháu ngoại của bà ấy, với món nợ ân tình của bà với Mộ Tu Kiệt, anh chắc chắn sẽ không mặc kệ người có quan hệ huyết thống duy nhất với bà cụ.
Mà người có huyết thống duy nhất ấy, giờ đã biến thành cô ta rồi.
Cuộc đời đúng là tươi đẹp quá mà.
Lúc Cố Cơ Uyển bước vào thư phòng, Mộ Tu Kiệt còn đang làm việc.
Thấy cô, tâm trạng vốn hơi chán nản dường như tốt hơn một chút.
Anh nói: “Qua đây.”
Trên sổ tay của anh có một bản vẽ thiết kế, là phương án thiết kế sân sau của biệt thự.
Đã bảo người làm suốt một tuần liền, hôm nay mới đưa đến.
Vốn định sau khi về biệt thự sẽ để cô nhóc này xem, nhưng cũng không biết vì sao muốn để cô nhìn thấy sớm hơn nên trực tiếp bảo Lâm Duệ đón người qua.
Mộ Tu Kiệt không biết tâm tính của mình là gì mà đến nửa ngày cũng không đợi được.
Chỉ nghĩ sau khi cô nhóc này chuyển đến kí túc xá vậy mà lại thực sự không muốn quay về.
Hình như anh... đã mấy ngày không gặp cô rồi.
Cố Cơ Uyển bước đến bên cạnh anh, nhưng không nhìn bản thiết kế trên quyển sổ tay mà chỉ nhìn sườn mặt anh.
Từ sau lần cuối bị anh nhìn thấy mình cùng Mộ Khải Trạch ở sân sau, hình như bọn họ chưa từng gặp mặt lại.
Cô cũng có ý nghĩ muốn tránh đi một khoảng thời gian, tâm trạng mình không tốt, càng không muốn về đối mặt với lửa giận của anh.
Chuyển đến kí túc xá, thực ra, là trốn tránh.
Lần này nếu anh đã bảo Lâm Duệ đưa cô qua, vốn cũng nghĩ những chuyện kia nên giải thích rõ ràng.
Nhưng cô không ngờ, vừa đến đã nghe được một tin: Anh đã nhận Cố Vị Y làm em gái.
“Cô ta không được.” Cố Cơ Uyển trầm mặt, mở miệng trước Mộ Tu Kiệt, thấp giọng nói: “Anh muốn phụ nữ thế nào tôi không ngăn cản, nhưng, Cố Vị Y thì không được”
Muốn phụ nữ thế nào, cô cũng không ngăn cản ư?
Mộ Tu Kiệt ngưng ngón tay lại, ánh mắt rời khỏi bản thiết kế, chuyển đến trên mặt cô.
Câu nói này dập tắt hào hứng vừa mới có của anh trong nháy mắt.
“Cô bảo tôi muốn người phụ nữ khác?” Anh nheo mắt.
Cố Cơ Uyển biết anh không vui, nhưng, giờ người cùng người khác anh em em là anh!
Anh còn có tư cách gì mà không vui?
À, thân phận cao quý, cao cao tại thượng, như vậy thì giỏi à?
“Cố Vị Y tâm địa ác độc, chắc chắn không hiền lành và ngây thơ như bề ngoài tỏ ra vậy!”
“Sau đó thì sao?” Mộ Tu Kiệt bỏ con chuột xuống, chân dài đan chéo, thản nhiên nhìn cô.
Nhưng cô lại nhìn ra dáng vẻ chẳng muốn nghe chút nào của anh.
Ngược lại, rõ ràng kháng cự
“Tôi biết cô ta xinh đẹp, nhưng cô ta quả thực không phải người tốt gì, nếu anh cần phụ nữ cũng xin cảnh giác, tìm người tốt một chút.”

“Ví dụ như?” Luôn miệng nói anh cần tìm phụ nữ, giờ, rốt cuộc anh tìm phụ nữ thế nào?
Chuyện lần trước cô với Mộ Khải Trạch, lúc đó anh tức giận, giờ nghĩ lại cũng biết không phải là lỗi của cô.
Với tính cách của Mộ Khải Trạch, cố ý khiến anh tức giận cũng chẳng có gì quái lạ.
Nhưng không ngờ mới tách ra có vài ngày cô vừa đến đã nói anh tìm phụ nữ?
“Phụ nữ tốt một chút, ví dụ như cô à?”
Lời nói của đàn ông mang theo tia ưu tư, Cố Cơ Uyên nghe đến bốc hỏa rồi.
Trong lòng anh, mình và những người phụ nữ kia như nhau ư?
Cảnh chết thảm đời trước thoáng chốc hiện ra trong đầu.
Cô đã nói gì chứ?
Trước khi chết, cô đã nói với mình, nếu có kiếp sau tuyệt đối sẽ không yêu người đàn ông này.
Nhưng giờ thì đang làm gì chứ?

CHƯƠNG 156: CHO RẰNG KHÔNG CÓ CÔ LÀ KHÔNG THỂ

CHƯƠNG 156: CHO RẰNG KHÔNG CÓ CÔ LÀ KHÔNG THỂ

Bắt gặp ánh mắt sâu thẳm và lạnh lùng của Mộ Tu Kiệt, Cố Cơ Uyển mím chặt môi.

“Tôi không có hứng thú với việc trở thành một trong nhiều người phụ nữ của anh, nếu anh nhất định muốn Cố Vị Y thì tôi cũng không ngăn cản nữa”

Dù sao thì Cố Vị Y cũng thích anh như vậy, tuy rằng cô ta tâm địa ác độc, nhưng ít ra cũng không hại anh.

Nếu lời khuyên của cô dư thừa với anh, thậm chí bị xem thành biểu hiện của sự ghen tuông thì cô nhiều lời cũng vô ích.

“Nếu đã không có chuyện gì thì tôi về trường trước đây.” Cô quay người định đi.

Đột nhiên cửa phòng cô vừa mới hé ra phịch một tiếng đóng lại.

Lòng bàn tay to lớn của Mộ Tu Kiệt đè lên cánh cửa, khiến cánh cửa đóng chặt lại.

Cố Cơ Uyển quay đầu, bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của anh: “Cậu cả Mộ, còn chuyện gì à?”

“Cô đang cố ý chọc tôi tức giận à?” Mộ Tu Kiệt híp mắt, ngón tay thon dài nắm chặt lấy cổ cô.

Cố Cơ Uyển nhú mày, tuy lực của anh không mạnh nhưng cũng khiến cô bị đau.

Nhưng loại cảm giác bị người khác nắm trong tay cô chẳng thích chút nào.

“Cậu cả Mộ, tôi không hiểu lời này của anh là có ý gì?”

Lẽ nào nhận thức loại chuyện làm em gái gì đó cô cũng phải vui vẻ tiếp nhận ư?

“Cô để ý chuyện của Cố Vị Y?” Chuyện này anh không có biện pháp để nói rõ.

Bà không muốn người khác biết quan hệ của Cố Vị Y với bà nên anh phải giữ bí mật.

Nhưng Cố Vị Y không phải là người phụ nữ của anh, lẽ nào anh có người phụ nữ khác cô không biết thật ư?

Là không biết hay là không muốn tin?

“Vì sao tôi phải để ý? Muốn người phụ nữ thế nào là quyền của anh, quan hệ của anh và tôi vốn là giả!”

“Cố Cơ Uyển!”

“Tôi có nói sai à? Lẽ nào, không phải cậu cả Mộ anh tự nói, hai năm sau đường ai nấy đi ư?”

Thực ra cô không biết vì sao phải cố ý làm anh tức giận.

Nhưng hiện tại không có cách nào bình tĩnh nói chuyện với anh!

Anh nhận Cố Vị Y làm em gái rồi! Cô còn có thể nói gì với anh đây?

Người phụ nữ đó là kẻ thù cũ của cô, đời này cô với Cố Vị Y không thể chung sống hòa bình được!

Mộ Tu Kiệt không muốn nói chuyện, từng câu của người phụ nữ này đều khiến anh rất khó chịu!

Kéo mạnh cô vào ***, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Chỉ có che kín đôi môi này cô mới không nói ra những lời khiến anh tức giận.

Cố Cơ Uyển không ngờ vừa còn đang cãi nhau, giờ lại thành thân mật rồi.

Đàn ông thực sự chỉ dùng nửa thân để nghĩ à?

“Buông ra!” Cô dùng sức đẩy, hoàn toàn không cho anh có cơ hội thân cận với mình.

Mộ Tu Kiệt có chút khó chịu, người phụ nữ này đúng là không thể nói lý mà.

Bỗng nhiên anh bế cô lên hướng về phía bàn làm việc lớn.

“Mộ Tu Kiệt, anh muốn làm gì?” Ánh mắt này cô quá quen rồi.

Tối, sâu thẳm, tràn ngập ý muốn chinh phục.

Đây là thư phòng, rốt cuộc anh muốn làm gì?

“Buông tôi ra! Mộ Tu Kiệt, không được chạm vào tôi! Đừng chạm vào tôi!”

“Không cho tôi chạm, cô còn muốn để người nào chạm vào?” Anh tức giận đè cô lên bàn, muốn cởi cúc áo của cô ra.

Cố Cơ Uyển tức giận đập một cái, lại bị bàn tay to lớn của anh nắm lại, mắt cá chân trực tiếp bị anh nâng lên.

“Buông ra!” Tư thế này quả thực thẹn thùng!

May là hôm nay không mặc váy, không thì tư thế hiện giờ đã sớm thấy sạch rồi.

“Mộ Tu Kiệt, anh không có tư cách đối xử với tôi thế này, buông ra!”

“Tôi là vị hôn phu của cô!” Anh không có tư cách thì ai có? Mộ Hạo Phong à?

“Đó là giả!” Cố Cơ Uyển lớn tiếng hét, dùng sức đẩy bàn tay to lớn của anh ra

“Rõ ràng anh biết quan hệ của chúng ta là giả, sao còn phải làm như vậy? Tôi không phải những người phụ nữ kia, tôi không muốn làm người phụ nữ của anh!”

Nhà anh đã có Cố Vị Y rồi, dựa vào cái gì còn muốn thêm cả cô.

Có phải anh thấy mình có tiền có quyền, tất cả người phụ nữ đều có thể cho anh đùa bỡn tùy ý à?

Mộ Tu Kiệt không muốn nói thêm câu nào với cô.

Lời hôm nay của cô, không có câu nào khiến anh dễ chịu.

“Đến nơi của tôi thì phải nghe tôi, không tới lượt cô nói không muốn!”

“Anh buông ra!” Cô cảm thấy danh dự của cô bị phá hỏng rồi.

Bàn tay không biết rơi trên mặt anh từ lúc nào, móng tay sắc bén quẹt mạnh qua gò má anh.

Cô chỉ muốn đẩy anh ra, không muốn làm anh bị thương.

Nhưng sau khi ý thức được mình làm gì, trên mặt anh đã có vằn đường đỏ thẫm.

Tất cả đều là... vết máu.

Cố Cơ Uyển ngây ngẩn cả người, khuôn mặt hoàn mỹ khiến phụ nữ điên cuồng này của cậu cả Mộ, có thêm bốn dấu tay. Ánh mắt của người đàn ông bỗng chốc trở nên tối tăm, chẳng khác nào con thú bị chọc giận, hơi thở nguy hiểm trong đáy mắt nhất thời lạnh thấu bầu không khí xung quanh.

Cố Cơ Uyển bỗng rùng mình vài cái, theo bản năng rút người ra sau.

Bàn tay to của anh đặt trên vai cô kéo mạnh về.

“Không...tôi.....!”

Cô đánh đập rồi đẩy ra, khóc nháo, cũng chẳng có tác dụng gì.

Mảnh vải mỏng manh trong tay anh, lập tức bị xé nát như tờ giấy.

Cuối cùng hết sức khác cữ, cô chỉ đành nhắm mắt lại, mặc kệ anh dày vò thân thể mình.

Trước mặt anh không có gì để có thể nói, thậm chí không có giá trị gì để đàm luận.

Chuyện anh muốn làm trước giờ chưa từng quan tâm đến cô có để ý hay không.

Anh có thể để bất kỳ người phụ nữ nào bên cạnh mình, không cần giải thích với cô nửa lời.

Mà cô, đến tư cách hỏi cũng không có.

Nước mắt chảy dọc theo khóe mắt xuống dưới, nhưng không phải cô đang khóc, cũng không cảm thấy mình cần phải khóc.

CHƯƠNG 157: BỜ VÌ NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI KHÔNG THÍCH CÔ.

CHƯƠNG 157: BỜ VÌ NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI KHÔNG THÍCH CÔ.

Cố Cơ Uyển cúi đi ngay lập tức.

Sau khi tìm được một bộ quần áo để thay trong phòng trên lầu hai, thì lập tức xuống lầu, rời khỏi đại sảnh. Đi ra khỏi Vọng Giang Các, ngay cả đầu cũng chẳng thèm quay lại lấy một cái. Trên ban công lầu hai, người đàn ông đứng ở nơi đầu gió. Nhìn bóng ảnh càng lúc càng xa kia, ánh mắt âm trầm, khí lạnh nặng nề.

“Cậu cả Mộ.” Cố Vị Y đứng ở trong góc nhìn anh đã rất lâu.

Sau khi nghe nói cậu cả Mộ tức giận đuổi mợ chủ ra ngoài, cô ta lập tức quay lại tìm anh. Nhìn thấy bóng dáng đứng trên ban công của anh, muốn qua đó an ủi, nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội. Anh quá lạnh, bóng ảnh lạnh đến cứng đờ, dễ dàng khiến cho người ta đánh mất dũng khí tiến gần. Lúc này, sau khi hít vài hơi thật sâu, cô ta cuối cùng cũng can đảm dè dặt mà tiến gần vài bước.

“Cậu cả Mộ, em nghe nói, anh và...Uyển Uyển cãi nhau rồi.”

Người đàn ông đứng trên ban công không có chút phản ứng gì, Cố Vị Y cúi thấp đầu, bộ dạng rụt rè, đáng thương không nói thành lời.

“Xin lỗi, cậu cả Mộ, Uyển Uyển hiểu lầm em đúng không? Em không biết...em ấy lại tức giận như vậy.”

Người phụ nữ hẹp hòi đó, vậy mà lại dám cãi nhau với cậu cả Mộ, ha, thật là ngu ngốc chết đi được. Người đàn ông xuất sắc như vậy, đương nhiên phải đồ dành, còn cãi nhau sao? Đây không phải là tìm chết ư?

“Cậu cả Mộ, thật sự rất xin lỗi, Uyển Uyển từ nhỏ đã không thích em, lần này, anh đối tốt với em như vậy, em ấy chắc chắn sẽ không vui.”

Cô ta diễn ra một vẻ hèn mọn nhất, lúc này đã đi đến sau lưng anh. Anh thật sự rất cao, muốn nhìn thật kỹ góc nghiêng của anh, thì cần phải ngẩng đầu. Cái cảm giác ngửa mặt trông lên nhìn anh thế này, khiến cho Cố Vị Y mê luyện đến điên cuồng.

Cô ta thích như vậy, thật sự rất thích như vậy, nhìn anh, yêu anh, mê mẩn anh.

Đợi anh quay đầu nhìn cô ta, đợi anh ôm cô ta, đợi anh dùng sức mạnh điên cuồng nhất, đè lên cô ta...

Hơi thở của Cố Vị Y rất nhanh liền trở nên gấp gáp, chỉ cần hoang tưởng đến từng cảnh mình và cậu cả Mộ điên cuồng ở bên nhau thì lại nhịn không được mà trái tim đập nhanh, mặt đỏ tía tai. Giống như, cả người thật sự đã hoàn toàn trao trọn cho anh rồi vậy. Nhưng người đàn ông đứng trước lan can vẫn không có chút phản ứng nào cả. Cố Vị Y nhịn không được mà vươn tay ra, rất muốn đụng vào lưng anh một chút, nhưng, không có dũng khí.

Cô ta hít thở sâu một hơi, thanh âm càng thêm nhu hoà: “Cậu cả Mộ, nếu như...nếu như anh muốn, em...em có thể đi giải thích với em ấy.”

Cô ta vẫn ngước lên nhìn anh, nhìn đến trái tim sắp tan vỡ rồi.

“Bất kể anh muốn em làm thế nào, em đều đồng ý làm, chỉ cần là anh nói, em đều nghe, có được không?”

Đàn ông, có ai là không thích phụ nữ ngoan ngoãn như vậy chứ?

So với ả ngốc Cố Cơ Uyển đó, có phải anh cảm thấy, cô ta mới là cô gái đáng yêu nhất toàn thế giới này không?

Cố Vị Y chờ đợi, chờ đợi sự thương xót của Mộ Tu Kiệt.

Nhưng anh từ đầu đến cuối chỉ đứng trước lan can, từ đầu đến cuối, không có một chút phản ứng nào cả.

Có phải anh không nghe thấy lời cô ta nói không? Nhưng mà, khoảng cách gần như vậy, sao có thể không nghe thấy chứ?

“Cậu cả Mộ?”

Cố Vị Y lại thử tiến gần thêm hai bước, khoảng cách với anh bây giờ, chỉ còn lại khoảng năm bước mà thôi.

“Cậu cả Mộ, em thật sự...cái gì cũng đều nghe theo anh hết, anh muốn em làm cái gì, em đều đồng ý, cậu...”

Cô ta lại nhin không được, sải bước tiến về phía trước.

Người đàn ông này giờ luôn không có phản ứng gì, cuối cùng lạnh lùng vút ra một chữ: “Cút”

“...” Cái gì? Cút? Cô ta có phải là nghe nhầm rồi không?

Cô ta ngoan ngoãn như vậy, ôn thuận như vậy, sao anh có thể bảo cô ta cút chứ?

“Cậu cả Mộ...”

“Sau này, không được lên lầu hai.” Lời của anh, từ trước đến giờ chưa hề cho phép người bên cạnh nghi ngờ.

Cố Vị Y mở to đôi mắt, nhìn anh rời khỏi ban công, đi về phía đại sảnh lầu hai.

Cô ta muốn đi theo, nhưng không dám tiến quá gần.

Vừa này, khoảng cách giữa cô ta và anh có phải là gần như không đến năm bước không?

Nghe nói năm bước là khoảng cách giữa cậu cả Mộ và phụ nữ, nhưng cô ta rõ ràng nhìn thấy khi Cố Cơ Uyển đi cùng với anh, chưa hề có cái quy tắc này!

Cố Vị Y lòng đầy uý khuất: “Cậu cả Mộ, có phải em đã làm sai điều gì rồi không?”

Mộ Tu Kiệt lấy điện thoại ra, gọi vào số của Lâm Duệ: “Mời cô Cố đi xuống.”

“Em có thể tự mình xuống!” Đôi mắt của Cố Vị Y lập tức chất đầy nước mắt.

“Nhưng, tại vì sao? Em rốt cuộc đã làm sai điều gì? Cậu cả Mộ, cầu xin anh cho em một lý do”

“Bởi vì.” Cuối cùng anh cũng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, đôi con ngươi đó, không chút gợn sóng nào: “Người phụ nữ của tôi không thích cô.”

“Nhưng anh đã hứa với bà nội, anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

“Tôi chỉ hứa, bảo đảm sự an toàn của cô”

Nếu như không phải vì bà nội, cô ta cho rằng, cô ta có cơ hội xuất hiện trong tầm mắt của anh sao?

“Đừng cố khiêu khích mối quan hệ giữa tôi và Uyển Uyển, tôi có thể không lấy mạng của cô, nhưng, tôi sẽ khiến cho cô biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

“Cậu cả Mộ!” Cố Vị Y suýt chút nữa muốn hét lên!

“Em không có gây chia rẽ mối quan hệ của hai người, là Cố Cơ Uyển tự tìm đến gây phiền phức cho em, cô ta không thích em, em...”

“Vậy cô đừng có xuất hiện ở trước mặt của cô ấy, chọc cô ấy giận.”

Mộ Tu Kiệt đi vào đại sảnh, đi về phía phòng mình.

Lâm Duệ đã lên lầu rồi, khi Cố Vị Y muốn đuổi theo qua đó, liền một bước tiến lên trước ngăn cô ta lại.

“Cô Cố, trên lầu không phải là phạm vi hoạt động của cô, mời xuống lầu cho.”

“Cậu cả Mộ, anh không thể bất công đối với em như vậy.”

Cố Vị Y khóc lóc như đoá hoa lê dính hạt mưa: “Anh đã đồng ý là sẽ chăm sóc em, em vốn không có làm sai chuyện gì, là Cố Cơ Uyển ức hiếp người khác.”

“Tần Nhất cũng nhìn thấy, Cố Cơ Uyển đẩy ngã em xuống đất, cô ta thậm chí còn muốn đá em...”

Mộ Tu Kiệt mở cửa phòng ra, rầm một tiếng đóng lại.

Lời cô ta nói, chỉ e là ngay cả nửa câu cũng không lọt được vào tai của anh.

“Sao cô Cố một ngày đến tối cứ bị người ta ăn hiếp, một ngày có thể bị người ta đẩy ngã vô số lần thế?”

Lâm Duệ có chút muốn cười: “Không lẽ, cô Cố có loại thể chất vậy gọi người ta đẩy sao?”

“Anh có ý gì?” Mộ Tu Kiệt vừa đi, sự uỷ khuất trên mặt Cố Vị Y liền không giả vờ được nữa.

Trùng Lâm Duệ, cô ta trầm giọng nói: “Anh tốt nhất là giải thích rõ lời này cho tôi?”

“Không lẽ tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Hay là, cô Cố nghe không hiểu tiếng người?”

“Anh...”

“Cô Cố, có rất nhiều chuyện, cậu chủ cả không phải là không biết, chỉ là không muốn quan tâm.”

“Anh...”

“Hôm nay cậu chủ cả trừng phạt cô sáu, không phải là vì cô Cố cô đâu, ngược lại, là vì cô sáu đó”

Ý cười nơi khoé miệng Lâm Duệ thu lại, nhìn chăm chăm vào cô ta, sắc mặt anh ta cũng trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

“Cô sáu là em gái của cậu cả, tôi khuyên cô Cố một câu, đừng quá xem trọng mình.”

“Anh... Cố Vị Y tức đến đỏ cả mặt: “Anh biết tôi là ai không? Anh vậy mà lại dám nói chuyện với tôi như vậy!”

“Tôi không quan tâm cô có thân phận gì, bây giờ, cậu cả kêu cô xuống lầu, nếu như cô không nghe, tôi cũng không phiền tận tay ném cô xuống từ lầu hai đâu.”

“Anh...”

Anh ta vậy mà lại thật sự đi về phía cô ta.

Cố Vị Y rất sợ, người đàn ông này, bình thường lúc đi theo bên cạnh cậu cả Mộ, nhìn bộ dạng trông rất dễ chung đụng.

Nhưng bây giờ, anh ta trầm mặt, vậy mà cũng có thể đáng sợ như vậy!

Người ở bên cạnh cậu cả Mộ, không có ai là dễ chọc hết.

Tần Nhất chết tiệt lại không biết lần đến chỗ nào rồi, bây giờ cô ta làm gì dám chọc Lâm Duệ chứ?

“Tôi sẽ ghim anh”

Cô ta tức giận giậm giậm chân, nhanh bước đi về phía cầu thang.

Có thân phận cháu ngoại của bà cụ, cô ta căn bản không cần uy khuất bản thân mình như trước đây nữa.

Sau này, cô ta chính là tâm phúc bên cạnh của cậu cả Mộ, ai dám ức hiếp cô ta, một người cũng không tha!

CHƯƠNG 158: NGƯỜI PHỤ NỮ KINH TỎM NÀY

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

[Xem ảnh 12](#)

CHƯƠNG 159: ĐỀU LÀ LỖI CỦA NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÓ.

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

[Xem ảnh](#) 12

CHƯƠNG 160: RẤT NHỚ UYỄN UYỄN CỦA BÀ.

CHƯƠNG 160: RẤT NHỚ UYỄN UYỄN CỦA BÀ.

Hiện tại Cố Vị Y vẫn đang ở cùng bà cụ.

Tuy ở cùng với bà cụ này, quả thực không có chút thú vị gì cả.

Nhưng, sau hai ngày quan sát, Cố Vị Y đã thấy rõ tình hình.

Chỉ cần cô ta có thể làm cho bà cụ vui vẻ, làm cho sức khỏe bà cụ tốt hơn, cậu cả Mộ sẽ để cô ta tiếp tục ở lại Vọng Giang Các.

Nghe nói con trai ruột của bà cụ là vì cứu cậu cả Mộ mà chết, bây giờ đối với cậu cả Mộ mà nói, không có ai là quan trọng hơn bà cụ.

Cho nên, nịnh hót được bà cụ, thì không sợ cậu cả Mộ không lọt vào tay.

Mục tiêu bây giờ của cô ta, chính là hoàn toàn bài trừ Cố Cơ Uyển ra khỏi lòng của bà cụ.

Tốt nhất, chính là khiến bà cụ chủ động mở miệng, bảo cậu cả Mộ và Cố Cơ Uyển giải trừ hôn ước.

Sau đó, làm mai cô ta cho cậu cả Mộ....

Suy nghĩ luôn rất tốt đẹp, nhưng đáng tiếc, ở cùng với bà cụ này mấy ngày rồi, sao lại không có chút ý định nào cho cô ta và cậu cả Mộ ở bên nhau vậy?

“Bà ơi, bà có thích rừng hoa này không?”

Cố Vị Y đẩy bà chậm rãi đi giữa những khóm hoa.

Người giúp việc đi theo ở xa xa phía sau, không có tiến gần, chỗ này, chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng bà cụ cứ nhìn chăm chăm vào mặt của Cố Vị Y, tâm trạng có chút ngẩn ngơ.

Lúc mới gặp, Cố Vị Y mặc một thân váy phục cổ màu xanh, là kiểu mà Thanh Thanh đã để lại trên bức ảnh trước đây.

Thoạt nhìn, bà cụ đã sửng sốt, trong lòng luôn cảm thấy đó là Thanh Thanh của bà.

Nhưng tại sao, cái cảm giác quen thuộc đó, sau khi sống cùng lại dần dần biến mất rồi?

“Bà ơi, bà đang nghĩ gì vậy? Tại sao bà cứ nhìn cháu vậy?”

Cố Vị Y đã chú ý thấy sự không đúng của bà vài lần rồi, hai ngày nay hình như là thường xuyên như vậy.

Nhìn mặt của bà, có chút mờ mịt, có chút nghi hoặc, lại có chút...thất vọng?

Bà lão này, chắc không phải nhìn ra gì rồi chứ?

“Không có gì.” Bà cụ cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa, chỉ cảm thấy kỳ lạ, cái cảm giác quen thuộc lúc ban đầu, tại sao lại trở nên càng lúc càng xa lạ rồi?

Đặc biệt, ngoại trừ mấy ngày mới bắt đầu ra, Vị Y thích mặc đầm dài phục cổ. Mấy ngày nay, cô ta luôn mặc váy ngắn thịnh hành hiện nay.

Mà cái cảm giác quen thuộc của bà ta đối với Vị Y, hình như, đều khơi dậy từ bộ váy đó...

“Bà ơi, sao hôm nay bà cứ luôn hồn để đâu đâu vậy?” Cố Vị Y ai oán mà nhìn bà một cái.

Bà cụ thở dài một hơi, miễn cưỡng vực dậy tinh thần.

“Không có gì, có thể là sức khỏe của bà hôm nay không được khỏe lắm”

Bà quay đầu lại vẫy vẫy tay, người giúp việc nữ lập tức đi tới, đẩy bà đi.

“Bà về nghỉ ngơi một chút, buổi chiều không phải cháu còn có tiết sao? Cháu cũng đi nghỉ một chút đi, buổi chiều đến trường sớm một chút.”

Sắc mặt Cố Vị Y không được tốt cho lắm, nhưng ở trước mặt của bà cụ, cô ta vẫn không dám suông sã. Cô ta nhìn người làm một cái, người giúp việc nữ gật gật đầu, đẩy bà cụ đi vào nhà sau.

“Bà cụ, hai ngày nay bà sao thế ạ? Không phải là bà vô cùng thích ở cùng với cô Vị Y sao?”

Bà cụ không nói gì, giống như là đang nghĩ gì đó.

Người giúp việc nữ còn muốn nói chút gì đó, nhưng bà cụ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn bóng ảnh ở xa xa kia, một trận ngạc nhiên dấy lên.

Người giúp việc nữ cũng men theo tầm mắt của bà nhìn qua, nhìn thấy cô gái đó, sắc mặt của người giúp việc nữ lập tức trầm xuống.

“Bà cụ, con đưa bà về nghỉ ngơi.” Người giúp việc nữ lập tức tăng nhanh bước chân.

“Đợi đã”

Nhưng mà người giúp việc nữ căn bản không nghe lời bà, vẫn đẩy bà đi, nhanh chóng đi về phía nhà sau của nhà chính.

“A Hân, đợi một chút.” Bà cụ thấy cô ta mãi vẫn không có phản ứng, vẫn cứ đẩy mình đi.

Bà vỗ vào tay vịn của chiếc xe, có chút kích động, thanh âm cũng bất giác lớn hơn chút: “A Hân, ngừng lại!”

Lúc này, A Hân cũng không thể giả vờ như không nghe thấy được nữa, chỉ đành ỉu xìu mà ngừng lại. Bà cụ cũng không biết nha đầu này rốt cuộc là bị sao nữa, phản ứng lại bất thường như vậy. Nhưng mà, tâm tư của bà rất nhanh đã bị bóng ảnh ở xa xa kia thu hút đi rồi.

Cô đứng ở dưới tán cây, nhìn bà ở xa xa, không biết đã nhìn bao lâu rồi nữa.

Cái thân ảnh mảnh khảnh đó, và cái bóng ảnh ở sâu trong nội tâm của bà, dần dần chồng vào nhau.

Khoảng cách xa như vậy, trên mặt Cổ Cơ Uyển có gì, bà căn bản không nhìn rõ.

Nhưng ngũ quan của cô, lại vì khoảng cách mà càng lúc càng rõ ràng.

Ngũ quan này, giống với...

“A Hân, cô về trước đi, ta ở đây một mình một lát.”

“Bà cụ!” A Hân trừng cô gái ở phía xa xa, biết bà cụ đây là có ý gì, nhưng cô ta làm sao có thể để cho bà cụ và Cổ Cơ Uyển ở cùng nhau chứ?

“Bà cụ, bác sĩ đã căn dặn qua, bà phải nghỉ ngơi nhiều, con đưa bà về.”

“A Hân, ta muốn...”

“Bà cụ, con phải chịu trách nhiệm về sức khoẻ của bà, bà không thể ở bên ngoài quá lâu.”

Vì để tránh thêm phiền toái, A Hân ngay cả một chút cơ hội cũng không cho Cổ Cơ Uyển, đẩy bà cụ đi, tiếp tục đi vào nhà sau.

“A Hân, A Hân...”

Sức khoẻ bà cụ quá yếu, ngay cả tiếng la cũng yếu ớt như vậy.

Nhưng bà muốn ở lại, bà muốn gặp Uyển Uyển.

Cho dù nhận định Cổ Vị Y mới là cháu ngoại của bà, nhưng bà vẫn rất muốn gặp Uyển Uyển.

Bà đã rất lâu không gặp Uyển Uyển rồi, bà rất nhớ Uyển Uyển.

Cho dù Uyển Uyển không phải là cháu ngoại của bà, bà cũng rất nhớ cô...

“Uyển Uyển...”

“Bà nội nói không muốn về, cô không nghe thấy sao?” Thanh âm lạnh lẽo, đột nhiên vang lên.

Người giúp việc nữ còn chưa kịp nhìn rõ người xông tới, thì đã bị Cổ Cơ Uyển đẩy qua một bên rồi.

Loạng choạng một cái, người giúp việc nữ phịch một tiếng ngổ ở dưới đất.

“Cô làm gì vậy?” Cô ta lập tức bò dậy, muốn giành tay đẩy xe lăn lại.

Cổ Cơ Uyển trừng cô ta một cái, trầm giọng nói: “Cô còn tới đây, tôi lập tức kêu người!”

“Kêu thì kêu đi, cô muốn ăn hiếp bà cụ, không lẽ tôi còn sợ cô sao?”

Người giúp việc nữ không hoảng chút nào, xông tới muốn cướp người.

“Đừng...không được như vậy...” Bà cụ bị dọa rồi, chưa từng thấy A Hân ngang tàn như vậy.

“A Hân, A Hân, ta muốn nói chuyện với Uyển Uyển, A Hân...”

“Cô ta không phải người tốt, bà, bà quên rồi sao? Cô ta ức hiếp cô Vị Y, cô ta...Á”

Bộp một tiếng, cái tát này của Cổ Cơ Uyển rất có lực, gần như là dốc hết sức rồi.

A Hân bị đánh đến ngã phịch trên mặt đất, hoa mắt chóng mặt, nhất thời bò dậy không nổi.

“Cô...cô dám đánh người, cô...”

“Uyển Uyển...” Bà cụ cũng không ngờ, Cổ Cơ Uyển vậy mà lại ra tay.

Nhưng mà, A Hân này thật sự rất kỳ lạ, hồi này có một khoảnh khắc nào đó, bà thậm chí còn có một loại cảm giác bị giam cầm nữa.

“Tôi là vợ chưa cưới của cậu cả nhà họ Mộ, một người làm nhỏ nhoi như cô, vậy mà lại dám ngang ngược trước mặt của tôi?”

“Cô...” A Hân miễn cưỡng bò dậy, định xông tới.

Nhưng lần này, Cố Cơ Uyển hóa bị động thành chủ động, trực tiếp đi qua đó, nhấc tay lên, bóp một tiếng, lại là một cái tát hung hăng giáng xuống.

A Hân bị đánh đến khóc lên, lớn tiếng mắng: “Tiện nhân, cô dám đánh tôi! Cô...Á ”

Lại là một tiếng bóp, A Hân lần này sau khi bị ngã xuống đất, rất lâu cũng không dậy nổi, chỉ có thể ngồi khóc trên mặt đất.

Bảo vệ rất nhanh đã đi tới, nhìn thấy tình hình này, cũng không biết nên làm sao mới tốt nữa.

Nhưng mà A Hân chỉ là một người làm, còn Cố Cơ Uyển tốt xấu gì cũng là chủ tử của nửa nhà họ Mộ.

Bất kể thế nào, cũng không thể vì A Hân mà đắc tội cô.

Cuối cùng, bảo vệ chỉ đành nhìn bà cụ có địa vị cao nhất ở đây, run rẩy mà hỏi: “Bà cụ, chuyện, chuyện gì thế ạ?

“Cô ta...” “Bà cụ không biết nên xử lý thế nào, theo bản năng nhìn sang Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển nhàn nhạt nói: “Người làm này có vấn đề, lập tức đuổi cô ta đi, vĩnh viễn không được về nhà họ Mộ nữa.”

CHƯƠNG 161: CẬU CẢ MỜI MỢ CHỦ QUA ĐÓ.

CHƯƠNG 161: CẬU CẢ MỜI MỢ CHỦ QUA ĐÓ.

“Cô nói cái gì? Cô muốn đuổi tôi đi?”

A Hân vừa nghe, lập tức há hốc mồm.

Nhưng rất nhanh, cô ta liền bò dậy, kêu ngao mà trừng Cố Cơ Uyển: “Cô dựa vào đâu?”

Bà cụ cũng muốn nói vài câu, dù sao A Hân ở bên cạnh mình bao nhiêu năm nay, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm.

Nhưng, biểu hiện của A Hân lúc này, lại quả thực có hơi kỳ lạ.

Lại cộng thêm, cô ta vô lễ với Uyển Uyển như vậy, trong lòng bà cụ cũng có vài phần không vui.

Nhưng A Hân không cảm thấy, Cố Cơ Uyển ở nhà họ Mộ này có quyền lợi gì hết.

Cô ta nhìn bà cụ, trầm mặt nói: “Bà, con và cô Vị Y ăn ở với nhau tốt như vậy, cô Vị Y rất thích con, cho dù muốn đuổi con đi, có phải cũng nên để cô Vị Y đến quyết định không?”

Hễ nhắc đến Cố Vị Y, bà cụ không dám nói gì nữa.

Chỉ cần là thứ Vị Y thích, là thứ Vị Y muốn, ngoại trừ A Kiệt, bà đều đồng ý cho cô ta.

Bà cụ đang định câu xin thay cho A Hân, thì Cố Cơ Uyển lại lạnh giọng nói: “Cố Vị Y ở nhà họ Mộ có thân phận gì? Tôi muốn đuổi việc một người làm, mà còn phải trưng cầu sự đồng ý của Cố Vị Y?”

“Cô ấy là...là người mà bà cụ thích nhất!”

A Hân ý có Cố Vị Y chống lưng ở đằng sau, làm gì còn sợ Cố Cơ Uyển nữa?

“Uyển Uyển...” Bà cụ kéo lấy tay của Cố Cơ Uyển, muốn nói gì đó.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bà nội, bà nghe cháu, à người làm này lúc này hành vi quý dị, bà không thể để cô ta ở lại.”

“Uyển Uyển...”

“Bà nội, lần này, bà phải nghe cháu!” Cố Cơ Uyển nhấn giọng.

Bà cụ nhìn cô, đột nhiên, vậy mà lại giống như là nhìn thấy Thanh Thanh.

Khi Thanh Thanh không vui, khi Thanh Thanh nghiêm túc, cũng có biểu cảm như vậy.

Bà cụ không nói chuyện nữa, bộ dạng này là đã ngầm cho phép Cố Cơ Uyển xử lý chuyện này.

A Hân sốt sắng nói: “Bà, con là người làm mà cô Vị Y thích nhất, bà không thể đuổi con đi, cô Vị Y sẽ không vui đâu.”

Đầu ngón tay của bà cụ khẽ động đập, nhưng Cố Cơ Uyển dùng sức nắm chặt tay của bà.

“Các anh.” Cô nhìn hai người vệ sĩ, trầm giọng nói: “Quan sát cô ta thu dọn đồ đạc, rồi để mắt đến cô ta đến chỗ quản gia lấy tiền lương của mình, sau đó, trực tiếp đưa ra khỏi nhà họ Mộ, không được quay về nữa.”

“Cô...”

“Vâng!” Bà cụ rõ ràng đã nghe lời Cố Cơ Uyển, lời của Cố Cơ Uyển, dám vệ sĩ đương nhiên không dám không nghe.

Nói thế nào thì cũng là hôn thê của cậu cả, ở cái nhà này vẫn có địa vị.

A Hân bị bọn họ áp giải, đưa về phòng người làm, suốt đường đi, còn lớn tiếng la hét: “Bà, bà”

“Bà cụ, bà đối với con như vậy, cô Vị Y sẽ không vui đâu! Cô Vị Y sẽ tức giận! Bà ơi!”

“Bà...” A Hân biết bà cụ sẽ không quan tâm đến mình nữa, liền lớn tiếng hét: “Cô Vị Y, cô Vị Y cứu tôi, bà cụ muốn đuổi tôi đi, cô Vị Y...”

Đáng tiếc, Cố Vị Y sau khi rời khỏi chỗ này thì đã về Vọng Giang Các từ lâu rồi, căn bản không nghe thấy tiếng la của cô ta.

Sau khi mấy người đi xong, ở một góc sân, chỉ còn lại bà cụ và Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển ngồi xổm xuống trước xe lăn, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt già nua của bà. Đối với cái kỷ ức không vui lần trước, hai người đều không nhắc lại nữa.

“Gần đây có khoẻ không? A Kiệt đối với cháu thế nào?” Bà cụ nắm lấy tay cô, trong lòng đột nhiên chua xót. Lần trước bởi vì Cố Vị Y bị thương, trong lòng bà sốt sắng, cũng không biết là có nói lời trách cứ Uyển Uyển không.

Nhưng, bà vứt Uyển Uyển ở lại, chính là sự thật.

Lúc đó thật sự là quá hấp tấp, bây giờ nhớ lại, lập tức lại đau lòng.

Khi Uyển Uyển bị vứt lại, có phải đã chịu uỷ khuất rồi không?

“Bà nội biết, nhất định không phải cháu...”

“Đều đã qua rồi, bà nội, cháu rất ổn, không có chuyện gì hết.”

Bà cụ thở dài một hơi, nắm chặt lấy tay của cô: “Uyển Uyển, đẩy bà nội đi vòng vòng đi.”

“Dạ”

Hai người đi dạo dưới bóng cây, nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng vậy mà lại cảm thấy an lành.

Trên đường đi, không có ai nói chuyện, cũng không biết phải nói gì.

Cố Vị Y giống như một bức tường ngăn cách giữa hai người, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào.

Sau khi đi được mười phút, Cố Cơ Uyển đột nhiên nói: “Bà ơi, cháu đưa bà về nhà?”

Sau khi đuổi A Hân đi, bên quán gia nhất định sẽ sắp xếp người làm cho bà cụ.

Khi đó, bà cụ có thể cần phải thích nghi một thời gian.

Về sớm một chút, có lẽ quán gia đã cử người qua rồi.

“Uyển Uyển, cháu có còn đến thăm bà nội nữa không?”

Bà cụ cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là đột nhiên, trong lòng có chút bất an.

Giống như là, có dự cảm cô sẽ không đến nữa vậy.

Cố Cơ Uyển cúi đầu, ánh mắt có chút âm đạm.

Cô quả thực đã nghĩ, chỉ cần bà cụ khoẻ mạnh, cái nhà họ Mộ này, sau này có lẽ cô thật sự sẽ ít đến.

Quá tiến gần đến bà, chưa chắc là chuyện tốt.

Kiếp trước Cố Vị Y và người đứng sau đó, tất cả những người muốn đối phó, gần như đều có liên quan đến cô.

Mà bọn họ, đều không có kết cục tốt.

Nhưng bây giờ, ánh mắt mà bà cụ nhìn cô, cái loại khẩu khí mát mát này, lại khiến cô không nỡ.

“Cháu... sẽ thường xuyên đến thăm bà.” Cuối cùng, cô vẫn hứa.

Bà cụ gật gật đầu, quét đi sự âm u trong tâm trạng khi nãy.

Ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Uyển Uyển, thời gian này, sống cùng A Kiệt có tốt không?”

“Tốt ạ.” Cô nghĩ cũng không nghĩ mà trả lời.

Bà cụ không có nghi ngờ gì, cười nói: “A Kiệt là người tốt, bất kể thế nào, hai đứa phải thật hạnh phúc.”

“Dạ”

Cố Cơ Uyển đưa bà cụ về nhà sau, lão quán gia quả nhiên đã đích thân đưa vài người giúp việc nữ tới, để cho bà cụ chọn.

Còn tại sao Cố Cơ Uyển nhất định phải đuổi A Hân đi, quán gia không biết, cũng không định hỏi.

Người làm nhà họ Mộ ít nhất là một trăm người, thêm một người cũng không nhiều hơn, mà bớt một người cũng không ít đi.

Đối với ông ta mà nói, đây chẳng qua chỉ là một chuyện không quan trọng gì.

Sau khi tạm biệt bà cụ, Cố Cơ Uyển lập tức rời khỏi.

Ở trong sân, nhìn thấy Lâm Duệ đang đứng cách đó không xa, như thể đang đợi ai đó.

Không muốn có giao tiếp nào với người của cậu cả Mộ, Cố Cơ Uyển đi khỏi con đường đó, đi đến cửa lớn bằng con đường khác.

Lâm Duệ không ngờ mợ chủ vì để tránh né mình mà đi đường khác.

Sau một hồi sững sờ, anh ta lập tức đuổi theo: “Mợ chủ! Chờ một chút.”

Cố Cơ Uyển mím môi dưới, thu lại tâm trạng của mình, rồi mới quay đầu cười với anh ta một cái: “Lâm Duệ, có chuyện gì sao?”

Thái độ của Lâm Duệ đối với cô luôn rất tốt, ngoại trừ thân phận là người của cậu cả Mộ, thực ra, Cố Cơ Uyển vốn không có lý do gì để lạnh nhạt với anh ta.

Cãi nhau gì đó, qua rồi thì thôi, đừng vì mình cãi vã với cậu cả Mộ mà trút giận lên người khác.

Cô đối với bản thân mình có thái độ tốt như vậy, chính là điều nằm ngoài dự tính của Lâm Duệ.

Vốn còn tưởng rằng, cô cãi nhau với cậu cả, nhất định sẽ không nể mặt mình nữa.

“Không, không có gì, chỉ là muốn nói với mợ chủ, cậu cả vẫn đang ở trong Vọng Giang Các, mợ chủ có muốn qua đó uống ly trà với cậu cả không?”

“Không đâu, tôi không thích uống trà.” Cố Cơ Uyển từ chối.

“Vậy, uống chút cà phê...”

“Tôi cũng không có thói quen uống cà phê.”

Cố Cơ Uyển không biết anh ta cứ bám lấy mình để làm gì, nhưng cảnh tượng cậu cả Mộ kêu cô cút lần trước, cô vẫn còn nhớ như in.

“Tôi còn có việc, đi trước đây!”

CHƯƠNG 162: XIN LỖI.

CHƯƠNG 162: XIN LỖI.

Khi Lâm Duệ ỉu xiu quay lại Vọng Giang Các, Mộ Tu Kiệt vẫn đang ngồi trên xe.

Máy laptop được mở ra trên chiếc bàn nhỏ đã được cải tạo lại, như thể anh vẫn đang tập trung vào công việc, hoàn toàn không quan tâm đến việc Lâm Duệ ra ngoài tìm Cổ Cơ Uyển.

Nhưng Lâm Duệ biết, cậu cả bề ngoài lạnh lùng, nhưng trên thực tế, vô cùng quan tâm đến vợ chủ.

Nếu không, hồi nãy rõ ràng là đã lên xe định đi rồi, tại sao sau khi nghe thấy tin tức của vợ chủ, lại giả bộ nói phải làm việc, vẫn ở ở Vọng Giang Các chứ.

Nhìn thấy Lâm Duệ một mình quay lại, mi tâm Mộ Tu Kiệt khẽ nhíu lại: “Người đâu?”

“Vợ chủ nói còn có việc, nên đi trước rồi.”

“Cậu không nói là tôi chỉ mời cô ấy uống ly trà thôi sao?” Mi tâm anh nhíu lại càng chặt.

“Nói rồi, tôi còn nói không thích uống trà thì uống cà phê cũng được, nhưng vợ chủ nói, vợ chủ không thích uống trà, cũng không có thói quen uống cà phê.”

Mộ Tu Kiệt đột nhiên mở cửa xe ra, bước xuống.

Lâm Duệ không biết anh muốn làm cái gì, anh ta nói: “Vợ chủ đã rời đi rồi.”

Khuôn mặt Mộ Tu Kiệt tái xanh, mở cửa ghế lái, đôi chân dài bước lên trên.

“Cậu cả, cậu muốn đi đâu vậy? Đi công ty sao? Tôi...”

Tiếng chân ga có chút chói tai, về mặt Lâm Duệ kinh ngạc, mắt trơ trơ nhìn cậu cả lái xe ra ngoài.

Anh ta...hình như lại bị vút lại rồi.

Cậu cả đây là muốn đuổi theo vợ chủ sao? Nếu đã quan tâm như vậy, sao lúc nãy không đích thân đợi người ta ở trong sân chứ?

Giả vờ thận trọng cái gì?

Khuôn mặt Mộ Tu Kiệt xỉ xuống suốt đường đi, sau khi lái xe ra khỏi Vọng Giang Các liền từ từ lái về phía cổng lớn.

Nhà họ Mộ quá lớn, con nhóc này chưa chắc đã ra được đến cổng.

Quả nhiên, đợi ở cổng một hồi, mới nhìn thấy cô chậm rãi bước ra.

Cổ Cơ Uyển giống như là không nhìn thấy chiếc xe đậu ở một bên, đương nhiên cũng không có chú ý đến người ngồi trong xe là ai.

Nhà họ Mộ thật sự quá lớn, từ nhà chính đi ra đây, khiến cô đi đến thờ hồn hển.

Trước đây bị cậu cả Mộ đuổi đi, nếu như bây giờ đến ga ra kêu tài xế đưa đi, hình như có chút mất mặt.

Cho nên, tuy biết rõ biệt thự nhà họ Mộ được xây ở trên sườn núi, cô cũng chỉ đành miễn cưỡng, quyết tâm đi bộ xuống.

Lần sau, nhất định phải thi bằng lái, tự mình lái xe đến đây.

Vừa đi ra cửa lớn không bao xa, một chiếc xe sang có màu sắc giản dị liền lái qua.

Két một tiếng, vậy mà lại ngừng ở bên cạnh của cô.

Đây không phải là chiếc xe sang đậu ở cửa lớn lúc nãy sao?

Cổ Cơ Uyển hí đôi con ngươi lại, nhìn cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Mộ Tu Kiệt?

Dưới đáy mắt cô viết đầy sự phòng bị, và cả, xa cách.

Mộ Tu Kiệt bị cái ánh mắt lạnh nhạt của cô làm đau nhói, đã mấy ngày qua đi rồi, cô rốt cuộc là sống thế nào.

Luôn cố ý không đi nghe ngóng tin tức của cô, nhưng vẫn nhìn không được mà muốn biết, cô rốt cuộc đã làm gì, ở cùng với ai.

Tường là cô ít nhất sẽ gọi vài cuộc điện thoại về, báo cáo tình tình của mình ở trường một chút. Không ngờ, cả mấy ngày qua đi rồi, vậy mà lại không có tới một cuộc điện thoại.

“Đây là sườn núi, cô định đi bộ xuống như vậy sao?” Anh hỏi, cố gắng duy trì khuôn mặt băng sơn không có biểu cảm.

“Không sao, tôi đi được.” Cổ Cơ Uyển nhàn nhạt đáp.

“Hai tiếng, cô cũng muốn đi sao?”

Nha đầu này, rõ ràng là vẫn còn giận dữ với anh.

“Buổi chiều không phải là còn có tiết sao?”

“Lát nữa có lẽ sẽ có taxi đi qua, buổi chiều tôi đúng là có tiết, nhưng không tiện cậu cả Mộ phí tâm, tôi sẽ đi taxi xuống.”

“Con đường này căn bản sẽ không có taxi, cô còn muốn làm loạn tới khi nào nữa”

Trái tim Cổ Cơ Uyển chợt nghẹn lại, lập tức nhắc chân đi về phía trước.

Vậy mà lại hoàn toàn ngớ lơ sự tồn tại của anh! Ngay cả một tiếng chào cũng không có, trực tiếp đi mất!

Người phụ nữ này ăn gan hùm mật gấu gì rồi sao?

Mộ Tu Kiệt cả đời này chưa bao giờ bị ai vứt lại một cách không khách sáo như vậy qua, đây quả thực chính là khiêu chiến!

Bụng anh đầy lửa giận, càng tức điên hơn là, bản thân mình vậy mà lại lái xe đi theo mà không hề suy nghĩ gì.

“Cô muốn cạch mặt với tôi ở trước mặt người nhà họ Mộ sao?”

“Chỗ này căn bản là không có người nhà họ Mộ?” Cổ Cơ Uyển không muốn quan tâm đến anh chút nào.

Lần trước muốn đối xử với cô như thế, sau đó lại bảo cô cút, bây giờ cô không tức giận nữa, chỉ cầu xin không có bất kỳ dây dưa gì với anh.

Anh cứ coi như không nhìn thấy cô là được rồi, đuổi theo suốt đường đi là ý gì đây?

“Chỗ này vẫn là địa bàn của nhà họ Mộ.” Mộ Tu Kiệt vốn không muốn cãi nhau với cô: “Lên xe.”

Cô không nói chuyện, cũng không quan tâm, anh không vui mà nói: “Nếu như cô còn nhớ đến hiệp nghị giữa chúng ta.”

Cổ Cơ Uyển hít thở sâu, cuối cùng, vẫn ngừng lại.

Đi tới bên ngoài hàng ghế sau, mở cửa xe ra, bước lên.

Vẫn không muốn ngồi chung với anh!

Trong lòng người đàn ông bức bối, nhưng cô hiếm khi cuối cùng không có từ chối, cô đã lên xe của anh, vào giây phút này, anh không muốn phá vỡ cái sự bình tĩnh này.

Tiểu nha đầu chỉ là giận dữ mà thôi, một người đàn ông to lớn như anh, không lẽ còn chấp nhặt với cô sao?

Chiếc xe đi trên sườn núi, không nhanh không chậm mà đi xuống núi.

Mộ Tu Kiệt thậm chí còn cố ý giảm tốc độ lại, để chiếc xe từ từ đi về phía trước.

Nhưng bầu không khí trong xe luôn có chút nặng nề.

Thình thoảng nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái, nha đầu này cũng chỉ quay đầu qua, chuyên tâm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Vậy mà lại chẳng có chút ý định muốn nói chuyện với anh.

Mấy ngày không gặp, không có tới nửa câu nào muốn nói với anh sao?

Lại qua vài phút, Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng nhịn không được, mở miệng phá vỡ cái sự bình tĩnh này: “Khi nào dọn về?”

“Cậu cả Mộ kêu tôi dọn về sao?” Ngữ khí của cô có chút không tự nhiên: “Không lẽ, cậu cả Mộ không phải kêu tôi cút xa chút sao?”

Ai cũng nói phụ nữ hẹp hòi, Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng tự mình trải nghiệm được rồi.

Đã là chuyện lâu như vậy rồi, sao vẫn cứ ghim vào trong lòng vậy?

Anh mím môi, cố gắng khiến ngữ khí của mình nghe có chút lạnh nhạt: “Chỉ là...nhất thời lỡ miệng thôi.”

“Thì ra cậu cả Mộ cũng có lúc lỡ miệng sao?” Ha, sự lỡ miệng này, thật đúng là đủ làm tổn thương người khác. Đôi con người của Mộ Tu Kiệt khẽ động đậy, nha đầu này, bây giờ giống như là mọc đầy gai trên người vậy, thật không dễ chung đụng.

Nhưng mà, tiếp tục căng thẳng như vậy, anh thật sự không dễ chịu chút nào.

Đã mấy ngày rồi, cô sống ở trường thế nào, anh không biết.

Nhưng, cuộc sống của anh, lại có chút lộn xộn.

Trong đêm không ngủ được, thậm chí thà làm việc xuyên đêm, mãi đến khi buồn ngủ đến không mở nổi mắt, mới nằm xuống một lát. Nhưng mỗi lần chỉ cần nhắm mắt lại, thì lại nhớ đến hai giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt của cô. Nha đầu này không thích khóc, nhưng cô lại khóc ở dưới thân anh.

Hành vi đối với cô lúc đó, thật sự làm tổn thương cô rồi sao?

“Hôm đó...”

“Cậu cả Mộ, để tôi xuống ở con đường phía trước là được rồi, có xe buýt trực tiếp về trường học.”

Cố Cơ Uyển cắt ngang lời của anh, chỉ vào con đường trước mặt.

Mộ Tu Kiệt lập tức không vui, xe đã lái đến đường lớn từ hồi nào vậy?

Sớm biết, thì đã lái chậm hơn chút nữa.

“Ừm” Anh nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng khi đi qua con đường, hoàn toàn không có chút ý định dừng xe nào.

“Cậu cả Mộ?” Cố Cơ Uyển kinh ngạc, lái qua cả con đường rồi, không phải anh đã đồng ý để cô xuống ở đường sao?

Tên này lại muốn làm gì đây?

“Vậy, anh cho tôi xuống ở con đường phía trước cũng được.”

“Thuận đường đưa cô đến trường luôn.”

“Không cần, tôi có thể tự đi...”

“...Xin lỗi”

CHƯƠNG 163: BẢO VỆ CÔ THẬT CHẶT TRONG LÒNG.

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 164: THẬT ĐÓ, KHÔNG GIẬN NỮA.

CHƯƠNG 164: THẬT ĐÓ, KHÔNG GIẬN NỮA.

Lâm Duệ suýt chút nữa bị khuôn mặt đầy máu của Mộ Tu Kiệt dọa sợ chết khiếp rồi.

Muốn dìu anh lên xe, nhưng cậu cả Mộ cứ mãi ôm chặt lấy Cố Cơ Uyển, vẫn dùng cơ thể của mình để bao bọc cô trong lòng.

“Mợ chủ, mợ chủ phải đích thân đưa cậu ấy lên xe.” Lâm Duệ vội nói.

Cố Cơ Uyển dìu lấy Mộ Tu Kiệt, chưa hề nhìn thấy một mặt nhếch nhác của cậu cả Mộ như thế này, nhìn thấy khuôn mặt đầy máu này, trái tim cũng tan nát theo rồi.

“Cậu cả Mộ, chúng ta lên xe trước có được không?”

Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng cùng lên xe dưới sự dìu của cô.

Vào giây phút cửa xe được Lâm Duệ đóng lại, anh trầm giọng nói: “Không được làm họ bị thương!”

“Vâng thưa cậu cả!” Lâm Duệ lập tức dặn dò xuống dưới, không được làm cư dân bị thương.

“Bọn họ đã báo cảnh sát, người bên cảnh sát rất nhanh sẽ tới đây!”

Cố Cơ Uyển rút khăn giấy, cẩn thận lau máu trên mặt cho anh.

“Anh đừng lo lắng, bọn họ sẽ xử lý tốt, bây giờ anh cần phải đi bệnh viện trước!”

Nhiều máu như vậy, lau thế nào cũng không lau hết!

Từng dòng từng dòng máu, giống như là trực tiếp đổ thẳng vào trái tim cô vậy.

Đau! Nỗi đau lan tràn trong trái tim, hận không thể biến vết thương này lên người của mình!

Tìm ra hộp thuốc từ trong khoang ẩn của xe, Cố Cơ Uyển cầm lấy miếng gạc ấn mạnh lên trán Mộ Tu Kiệt. Mộ Tu Kiệt cau mày, nhìn thấy máu của mình làm bẩn quần áo của cô, đang định lau vết máu trên quần áo cho cô. Cố Cơ Uyển tưởng mình làm anh bị đau, hoảng loạn sắp tới, cẩn thận thối.

“Không đau, rất nhanh sẽ không đau nữa! Đến bệnh viện sẽ không còn đau nữa.”

Anh không nói chuyện, hơi thở mềm mại của con gái thổi trên trán anh, dường như cảm giác căng cứng trên trán đã thật sự không còn nghiêm trọng như vậy nữa.

“Không đau nữa rồi đúng không? Đừng sợ, lập tức đến bệnh viện ngay.”

Lâm Duệ không biết cậu cả bị thương đến thế nào, tốc độ xe vẫn luôn lái rất nhanh.

Một khúc quẹo gấp, khiến cho Mộ Tu Kiệt vẫn đang nhìn chăm chăm vào Cố Cơ Uyển khẽ chao đảo, Cố Cơ Uyển lập tức giật mình mà ôm anh lại thật chặt.

Ngẩng đầu lên trông Lâm Duệ một cái, cô vừa lo vừa đau lòng!

“Anh ấy bị thương ở đâu, sẽ có chút chóng mặt, anh lái xe vững chút đi!”

Chóng mặt?

Màu sắc đôi con ngươi của người đàn ông trầm trầm, vào giây phút cô quay đầu lại nhìn mình, vậy mà lại thật sự nhắm mắt lại.

“Anh ấy ngất đi rồi!” Cố Cơ Uyển sợ hãi, hoảng loạn nói: “Lâm Duệ, cẩn thận chút!”

“Biết rồi! Tôi biết rồi!” Ông trời ơi! Cậu cả vậy mà lại ngất đi! Quá đáng sợ rồi!

Cậu cả là loại tồn tại mạnh mẽ không chớp mắt dù bị đâm liên tiếp mấy nhát, sao bây giờ bị gạch ném vào người, vừa sợ đau, còn vừa chóng mặt ngất xỉu gì đó chứ?

Viên gạch này còn lợi hại hơn cả đạn sao?

Cố Cơ Uyển làm gì suy nghĩ được nhiều như vậy, nhìn thấy Mộ Tu Kiệt nhắm mắt lại, lập tức ôm anh vào trong lòng mình.

Người đàn ông cũng ngã vào vòng tay cô như một lẽ tất nhiên. Cơ thể mềm mại của cô gái đang ở ngay trước mắt

anh, đầu mũi người thấy không phải là mùi máu mà là mùi thơm độc nhất của cơ thể cô. Vừa rồi hai người còn đang chiến tranh lạnh, bộ dạng cô còn không thèm để ý, thậm chí còn không thèm quan tâm lấy một cái nữa. Nhưng bây giờ, cô lo lắng như vậy, ôm chặt lấy anh, một tay ấn vào vết thương cho anh, tay kia vỗ nhẹ vào lưng anh. Đôi khi, bàn tay cô lại lướt qua mặt anh, lau đi vết máu trên mặt cho anh.

Cô nhóc này, ngay cả những ngón tay cũng mềm mại như vậy nữa, khi đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt anh, thật dịu dàng, thật dễ thương...

Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng không tìm được nữa mà nắm lấy tay cô.

“Cậu cả Mộ!” Cổ Cơ Uyển bị hành vi đột ngột của anh làm giật bản mình.

Anh không phải bị ngất rồi sao? Sao tự nhiên lại nắm lấy tay cô rồi, còn nắm chặt như vậy nữa!

Mộ Tu Kiệt lập tức ý thức ra, bản thân mình hiện tại nên ở trong trạng thái hôn mê.

Hành động này hình như thật sự có hơi lộ liễu.

Anh khẽ mở mắt nhìn cô, giọng nói có chút khàn khàn, còn khô khốc: “Buổi chiều cô còn có tiết.”

Trái tim Cổ Cơ Uyển dấy lên một sự chua xót, hận không thể ôm anh thật chặt.

Cô cắn môi dưới, cơ hàm thắt chặt, đau lòng đến suýt nữa thì khóc rồi.

“Tôi đưa anh đi bệnh viện trước, xem bác sĩ nói thế nào.”

Vết thương ở trên trán, tuy vết thương trông có vẻ không lớn lắm, nhưng mà dù sao cũng bị thương ở phần đầu!

Vết thương trên đầu chẳng phải là chuyện đùa, lỡ như để lại di chứng thì làm sao đây?

“Bây giờ anh cảm thấy thế nào rồi?” Cổ Cơ Uyển nâng mặt anh lên, muốn nhìn rõ thần sắc trên mặt anh.

Nhưng cậu cả Mộ cho dù có bị thương đi nữa, trên mặt vẫn trầm lạnh như tảng băng nghìn năm. Ngoại trừ mi tâm khẽ nhíu lại, trên mặt anh vẫn không có biểu cảm gì cả.

Cổ Cơ Uyển muốn đưa tay xoa xoa mi tâm của anh, mới nhớ ra tay của mình luôn bị anh nắm lấy. Muốn rút tay của mình lại, nhưng lúc này, lại có vài phần không nỡ.

Anh bị thương là vì cứu cô, nếu như không có sự bao bọc của cậu cả Mộ, bây giờ người bị thương chính là cô rồi!

Rõ ràng vẫn đang cãi nhau, tại sao phải quan tâm sống chết của cô chứ?

Anh là cậu cả Mộ, thân phận tôn quý như vậy, sao có thể bị thương vì người khác...

“Lâm Duệ, sao còn chưa tới bệnh viện nữa?” Máu trên vết thương cứ chảy ra không ngừng, cầm cũng cầm không được, cứ chảy ra như thế này, có khi nào chảy cạn máu của anh luôn không?

“Sắp đến rồi mợ chủ, ở đằng trước thôi.”

Trước khi Lâm Duệ đi vào, đã có người thông báo với bệnh viện từ trước rồi.

Cho nên, chiếc xe vừa mới ngừng ở bãi đậu xe, bác sĩ và y tá đã lao đến rồi.

Mọi người bận tay bận chân mà đỡ Mộ Tu Kiệt nằm trên giường bệnh di động, vội vàng đi về phía thang máy.

Bởi vì cậu cả Mộ cứ nắm lấy tay của Cổ Cơ Uyển, cô cũng chỉ có thể đi theo bên giường bệnh cùng với bác sĩ và y tá, đi thang máy đến phòng phẫu thuật ở tầng 10. Giường bệnh đẩy đến cửa phòng phẫu thuật, Mộ Tu Kiệt vẫn nắm chặt tay của Cổ Cơ Uyển, nói thế nào cũng không chịu buông.

Anh khép hờ đôi mắt, vẻ mặt vô cảm, không ai biết ý thức của cậu cả Mộ bây giờ có còn tỉnh táo hay không nữa.

Nhưng anh không chịu buông tay, làm sao đây?

Cổ Cơ Uyển thử giãy ra vài lần, nhưng sức lực của cậu cả Mộ lớn như vậy, căn bản không thoát ra được!

“Cậu cả Mộ, vết thương của anh cần xử lý ngay lập tức, anh buông tôi ra trước đi.”

Anh cứ không buông, bất kể bọn họ nói cái gì cũng vô dụng.

“Cậu cả, mợ chủ sẽ không có đi đâu, mợ chủ sẽ luôn ở đây đợi cậu.”

Lâm Duệ cũng sốt sắng, vết thương của cậu cả tuy trông không nghiêm trọng lắm, nhưng bị thương ở trên đầu, lỡ như thật sự có hậu di chứng thì làm sao? Cái đầu của cậu cả là bảo bối vô giá, nếu như bị đập hỏng rồi, thì có bao nhiêu người sẽ xui xẻo theo đây?

“Cậu cả...”

“Còn...giận không?” Mộ Tu Kiệt đột nhiên mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Cổ Cơ Uyển.

“Không giận! Thật đó! Tôi không giận nữa!”

Đã lúc nào rồi mà còn nhớ đến chút chuyện đó nữa? Bây giờ, đương nhiên là sức khỏe của anh quan trọng nhất!

Anh nói chuyện hình như có chút khó khăn, thanh âm rất khàn: “Có dọn về không?”

““Dọn! Chỉ cần không sao, lập tức dọn về, được không? Để cho bác sĩ xử lý vết thương của anh trước đi! Cầu xin anh đó!”

Cố Cơ Uyển thật sự sắp điên rồi, máu trên vết thương anh vẫn đang chảy, sao còn dây dưa với cô mấy chuyện nhỏ không liên quan này chứ? Chỉ cần anh khoẻ lại, còn giận cái gì nữa?

Chuyện đã qua cũng đã qua rồi, ai thật sự nỡ giận anh chứ?

“Tối nay...dọn về.”

“Được, tối nay dọn về ngay, nhất định sẽ dọn!” Bây giờ bất kể cậu cả Mộ có yêu cầu gì, cô đều đồng ý.

Chỉ cần anh ngoan ngoãn để cho bác sĩ kiểm tra cho anh, những cái khác cô đều có thể đồng ý!

Không ngờ Mộ Tu Kiệt vẫn nắm chặt lấy tay của cô, khàn giọng nói: “Buổi chiều cô...còn có tiết.”

CHƯƠNG 165: CÁI ĐÓ, CHẤN ĐỘNG NÃO THỂ NÀO?

CHƯƠNG 165: CÁI ĐÓ, CHẤN ĐỘNG NÃO THỂ NÀO?

Vì sự cố chấp của Mộ Tu Kiệt, Cố Cơ Uyển chỉ đành quay lại trường học trước. Nếu Cô mà không đồng ý, người đàn ông này sẽ thật sự không chịu xử lý vết thương của mình đâu.

Lâm Duệ đưa Cố Cơ Uyển lên xe, nhìn thấy chiếc xe lái đi rồi, mới nhanh chóng chạy về phòng phẫu thuật. Không ngờ, bác sĩ lại nói với anh ta, cần bản không cần phẫu thuật.

Trong phòng y tế bên ngoài phòng phẫu thuật, bác sĩ vẫn đang khâu vết thương cho Mộ Tu Kiệt, người bệnh nhân bị thương đã ngồi dậy rồi, lướt xem tin tức trên điện thoại di động. Còn người lúc này bị thương đến mức không thể đi lại được, còn chìm vào trong trạng thái hôn mê đâu rồi? Sao bây giờ lại tràn đầy tinh thần, ngay cả khâu vết thương cũng không cần thuốc tê, còn có thể vừa khâu vừa xem điện thoại nữa?

“Chắc hẳn là đưa đi rồi chứ?” Nhìn thấy Lâm Duệ vào cửa, Mộ Tu Kiệt hỏi.

“Đưa, đưa đi rồi.” Lâm Duệ vẫn có chút không phản ứng kịp.

Nhưng nhìn ánh mắt của cậu cả, hồi nãy không có thần khí gì cả, bây giờ đã trở lại vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trước giờ rồi!

Đột nhiên, anh ta hình như hiểu ra chút gì đó.

Cậu cả nói muốn anh ta đích thân đưa mợ chủ lên xe, Lâm Duệ còn tưởng là cậu chủ không yên tâm.

Không ngờ, là sợ mợ chủ đã đi rồi mà còn quay lại!

Không lẽ tất cả những gì hồi nãy, đều là cậu cả...diễn kịch sao?

Còn Mộ Tu Kiệt, mệnh lệnh mà anh ra tiếp theo đây, khiến cho Lâm Duệ hoàn toàn hiểu ra, tất cả những gì hồi nãy, thật sự chỉ là giả mà thôi.

“Bảo người điều tra chuyện tiền trợ cấp định cư mỗi người 300 triệu, tại sao lại trở thành mỗi hộ 300 triệu rồi.”

“Cái hạng mục này, là ai xử lý?”

“Tạm thời đừng kinh động đến người tiếp nhận hạng mục này, đừng để người đó biết người của chúng ta đang điều tra.”

“Phải người đến cục cảnh sát một chuyến, đừng làm khó mấy cư dân đó, nhưng mà bên trong rõ ràng là có người gây chuyện, tóm bọn họ ra!”

Lâm Duệ thật há hốc mồm, đến nỗi những lời mà cậu cả nói anh ta suýt chút không có nhớ hết.

“Có vấn đề?” Ánh mắt lạnh băng của Mộ Tu Kiệt ném tới.

“Không, không có vấn đề gì hết, lập tức đi làm ngay.” Lâm Duệ ấp a ấp úng nói.

Theo bên cạnh cậu cả nhiều năm như vậy, vậy mà không phát hiện ra cậu cả còn một bản lĩnh mạnh đến vậy!

Cái kỹ năng diễn xuất này, ngay cả anh ta cũng bị gạt nữa!

Mợ chủ mới vừa đi, anh liền lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh quyết đoán thường ngày.

Đây mới là cậu chủ cả của anh ta, nói rồi mà, một cục gạch nhỏ nhoi, sao có thể khiến cho cậu cả trở nên yếu đuối như vậy chứ?

Cuối cùng, tất cả các nghi vấn, đã hoàn toàn được cởi bỏ rồi.

“Vậy, cậu cả, bên bệnh án...có phải cũng nên sửa một chút không?”

Bây giờ cậu cả rõ ràng không có vấn đề gì cả, mợ chủ sau khi tan học chắc hẳn sẽ vội vàng chạy qua đây.

Đến lúc đó mà hỏi, chỉ sợ cậu cả cũng không diễn tiếp được.

Suy nghĩ một hồi, Lâm Duệ nói: “Cái đó, chấn động não thể nào?”

Đôi con ngươi Mộ Tu Kiệt khẽ trầm xuống, suy nghĩ rồi nhàn nhạt nói: “Đến chỗ tài vụ nhận tiền thưởng.”

“Vâng! Xử lý tất cả những thứ này, lập tức đi ngay!”

Lâm Duệ kích động đến nỗi muốn bay lên, cảm thấy cuộc đời vẫn đang đạt tới đỉnh cao.

“Bác sĩ, biết phải làm như thế nào rồi chứ?”

“Biết, biết rồi.”

Cố Cơ Uyển vốn dĩ không muốn về trường học, tuy rằng có tiết, nhưng cậu cả Mộ bị thương như vậy, sao mà nỡ đi được chứ? Thằng cha đó cũng không biết tại sao lại cố chấp như vậy, còn đòi Lâm Duệ đích thân đưa cô lên xe nữa. đi học rồi, nhưng mà, cả hai tiết học, đều hồn đê đầu đê. cả giáo viên nói về chủ đề gì, cơ bản không có nghe vào được mấy câu.

biết tình hình cậu cả Mộ bây giờ thế nào rồi, gọi điện thoại cho Lâm Duệ, cứ nói là vẫn còn đang phẫu thuật. vết thương trên trán, sao lại phải làm phẫu thuật lâu như vậy?

Lẽ nào còn có vết thương khác nữa?

Lòng cô như lửa đốt, vừa mới tan học, lập tức chạy ra khỏi trường.

Lâm Duệ nói là đã chuẩn bị xe cho cô, quả nhiên từ cửa sau đi ra thì nhìn thấy rồi.

Nhưng từ trường học đến bệnh viện, cô gọi cho Lâm Duệ vô số cuộc, Lâm Duệ vẫn nói câu đó, đã ra ngoài rồi, nhưng tinh thần không được tốt lắm.

Đến bệnh viện, Lâm Duệ đích thân đợi ở bãi đậu xe.

Thấy Cố Cơ Uyển đi xuống, anh ta lập tức tiến lên nghênh đón: “Mợ chủ, mợ chủ cuối cùng cũng đến rồi.”

“Thế nào rồi? Bây giờ anh ấy có ổn không?” Cố Cơ Uyển xuống xe, cùng anh ta bước nhanh đến thang máy.

“Trông như không có gì, nhưng mà tinh thần không được tốt lắm.”

Lâm Duệ cẩn thận mà cân nhắc lời nói: “Quan trọng nhất là, cậu chủ không thích người nào khác chăm sóc, thuốc không chịu uống, cũng không chịu tiêm thuốc...” Mà sự thật, vốn dĩ phải tiêm thuốc tiêu viêm, nhưng cậu cả không chịu. Cậu cả ghét tiêm thuốc, chuyện này cả nhà họ Mộ ai cũng biết.

Lâm Duệ nhân lúc cáo trạng: “Y tá muốn tiêm thuốc cho cậu ấy, suýt chút nữa bị cậu ấy mắng đến khóc rồi.”

“Cậu cả Mộ sao mà biết mắng người?”

”Hình như nói hơi khoa trương rồi, Lâm Duệ đổi giọng: “Cậu cả không cần mắng, chỉ trừng người ta một cái thôi, tiểu cô nương suýt chút sợ đến phát khóc rồi.”

Như vậy thì có khả năng, ánh mắt của cậu cả Mộ, có lúc thật sự rất đáng sợ.

Nhưng mà... “Không phải anh nói sau khi anh ấy ra ngoài thì tinh thần cũng không được tốt lắm, thường xuyên chóng mặt sao? Sao còn có thể dọa người ta được?”

“Ồm...” Anh ta có nói như vậy qua sao?

Lâm Duệ vỗ vỗ đầu, vội vàng giải thích: “Cái đó, tinh thần của cậu ấy quái quái, có lúc tốt, có lúc không tốt, phần lớn thời gian thì có chút chóng mặt khó chịu.”

“Nghiêm trọng không?”

“Rất nghiêm trọng, bây giờ tôi đưa mợ chủ đi xem.”

Chuyện tiếp theo đây giao lại cho cậu cả thôi nhĩ? Anh ta thật sự là không có giới lừa gạt những cô gái thiếu hiểu biết.

Khi bước vào thang máy, anh ta lặng lẽ lấy điện thoại di động ra và gửi một tin nhắn cho người nào đó: “Mợ chủ đang lên.”

Trong phòng bệnh, Mộ Bác Văn nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang bận rộn với laptop.

“Cái hạng mục này là lão ngũ làm, nhưng cậu ta làm việc trước giờ luôn cẩn thận, xử sự cũng công bằng, loại chuyện làm tổn hại đến lợi ích của Mộ Thị, cậu ta không thể làm được.”

Tuy Mộ Bác Văn và người em năm này trước giờ không có qua lại nhiều, nhưng cậu năm nhà họ Mộ – Mộ Bách Lạc trước giờ làm việc luôn biểu hiện xuất sắc.

Làm ra một sự hỗn loạn với như vậy, không giống với phong cách của anh ta chút nào.

“Chỉ e, có người lợi dụng sơ hở ở giữa, lão ngũ chưa chắc là biết.”

“Bất kể là có biết hay không, chuyện này cũng nên để cậu ta đích thân xử lý.”

Tiếng chuông tin nhắn trên điện thoại vang lên, Mộ Tu Kiệt cầm lên xem một cái, lập tức đẩy laptop ra.

Bên ngoài, xa xa đã truyền đến giọng nói lớn của Lâm Duệ: “Mợ chủ, cậu cả ngay cả thuốc cũng không chịu uống, mợ phải khuyên cậu ấy dùng thuốc đó.”

Mộ Bác Văn có chút ngạc nhiên, Cố Cơ Uyển đến rồi sao?

Quay đây lại, vậy mà lại nhìn thấy cậu cả Mộ vừa nãy còn ngồi trên giường bệnh, tinh thần phơi phới bình tĩnh chẳng chặc mà thảo luận chuyện với mình, bây giờ vậy mà đã nằm trên giường, bộ dạng ngủ mê.

Mộ Bác Văn còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Lâm Duệ đã gõ cửa phòng bệnh: “Cậu cả, mợ chủ đến rồi.”

Bên trong không có bất kỳ đáp lại nào, Lâm Duệ nhìn Cố Cơ Uyển rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cố Cơ Uyển không ngờ Mộ Bác Văn cũng ở đây, đang định chào hỏi thì nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường.

“Cậu cả Mộ, anh thế nào rồi?” Nhìn anh bệnh hoạn mệt mỏi nằm trên giường, Cố Cơ Uyển làm gì còn tâm tư quan tâm người khác nữa. Nhanh bước đi tới, ngồi xổm xuống ở bên cạnh giường bệnh, cẩn thận nhìn khuôn mặt tái nhợt vì bị thương của anh.

Mộ Tu Kiệt khẽ mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Cái bộ dạng này, là bộ dạng thần trí bất minh!

Cố Cơ Uyển sốt sắng, quay đầu trừng Lâm Duệ: “Không phải nói anh ấy đã đỡ hơn nhiều rồi sao? Sao lại thế này?”

CHƯƠNG 166: NHƯỢC ĐIỂM CHÍ MẠNG.

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 167: ANH MÀ CÒN HÙ DỌA NGƯỜI TA LÀ TÔI ĐI ĐÂY

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 168: CHỈ NGHE LỜI CỦA CÔ

CHƯƠNG 168: CHỈ NGHE LỜI CỦA CÔ

Lúc mà bác sĩ và y tá đem thuốc tiêm cùng với thuốc vào, cả quá trình đều cúi đầu xuống, ngay cả nhìn cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Lúc mà cô y tá cầm kim truyền nước, ngón tay của cô ta không ngừng run rẩy, hoàn toàn không dám động vào anh một cái.

Nhìn thấy y tá cầm kim tiêm tới, mỗi một tế bào từ trên xuống dưới của Mộ Tu Kiệt đều tràn ngập hơi thở kháng cự. Anh càng kháng cự với kim tiêm, càng kháng cự hơn nữa là phụ nữ!

Y tá run lấy bối, vẻ mặt luống cuống.

Phần lạnh lẽo này, đừng nói là cô ta không còn dám tiếp cận, ngay cả đứng vững ở trước mặt anh mà cũng bị mất hết dũng khí

Cậu cả nhà họ Mộ không gần với phụ nữ trong lời đồn, hình như... là sự thật.

Nhưng mà không đến gần thì làm sao tiêm cho anh được đây?

“Cậu, cậu cả Mộ...”

“Anh đừng có hù dọa cô ấy, cũng chỉ là tiêm một cái mà thôi.”

Cố Cơ Uyển lồi kéo cánh tay của Mộ Tu Kiệt, cái tên này vậy mà lại nắm chặt tay lại, thu tay lại ở dưới chân bông, cái này... còn có hình tượng gì nữa?

Đường đường là cậu cả Mộ, vậy mà lại sợ tiêm y như là một đứa nhỏ, ngay cả việc giấu tay mà cũng làm.

Thiếu chút nữa là Cố Cơ Uyển đã không nhịn được cười, lại lồi kéo cái tên này, vẫn không chịu đưa tay của mình ra.

“Rốt cuộc là anh có muốn tiêm nữa hay là không vậy?” Mặt của cô trầm xuống, cố ý làm ra gương mặt nghiêm nghị cứng rắn.

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào, một mặt quật cường.

Cố Cơ Uyển trừng mắt liếc nhìn anh một cái, quyết định sử dụng tuyệt chiêu.

“Tôi còn có rất nhiều việc phải làm, nếu như anh không tiêm, vậy thì tôi đi trước đây.”

Cô đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Vừa bước ra bước đầu tiên, cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt lại, Mộ Tu Kiệt kéo cô lại.

Mặt anh u ám, gương mặt xám xịt rất khó coi: “Đừng đi.”

” Rốt cuộc là anh có tiêm hay là không đây?” Cô cũng không muốn đi, cũng chỉ là hù dọa anh mà thôi.

Anh hờ một chút là lại hù dọa người ta, nhìn thử xem bác sĩ và y tá bị anh dọa thành dạng gì rồi?

Bác sĩ cũng đã bị dọa chạy đi mất rồi, anh còn không biết là bộ dạng của mình quá kinh khủng hay sao?

Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt lại đảo qua cây kim tiêm ở trên tay cô y tá, cơ bắp ở trên mặt nhin không được mà hơi giật giật.

Anh thật sự sợ tiêm, Cố Cơ Uyển đã phát hiện ra điểm này rất nhanh.

Tưởng rằng anh chỉ kháng cự mà thôi, không ngờ đến là anh thật sự sợ hãi.

Đời này vậy mà còn có thứ làm cho cậu cả Mộ sợ hãi, thật sự khó tưởng tượng mà.

Bộ dạng chống cự của anh nhưng mà vẫn còn đang cố gắng nhẫn nại, trái tim của Cố Cơ Uyển nhin không được mà mềm nhũn mấy phần.

Giọng của cô dịu dàng: “Cũng chỉ là tiêm một chút mà thôi, một chút là được rồi, giống như bị con muỗi chích một cái vậy đó.”

Bàn tay to lớn của anh ra khỏi cổ tay của mình, đặt ở trên chân, mỗi đầu ngón tay của cô đang tách những ngón tay đang nắm chặt của anh.

“Sẽ không đau đâu, tiêm xong lần này, chỉ cần bác sĩ nói có thể thì cũng không cần tiêm nữa.”

Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt lập tức ném về phía bác sĩ.

“Tin tưởng vào thể chất cường tráng của cậu cả Mộ, chỉ cần tiêm một lần thì tuyệt đối sẽ không cần lần thứ hai.”

Bác sĩ hoảng hốt vội vàng nói, sợ là mình nói không thuận thì sẽ chọc anh khó chịu.

“Biết thể chất của tôi cường tráng, vậy thì còn cần tiêm làm gì chứ?” Mộ Tu Kiệt sa sầm mặt.

“...” Ánh mắt xin giúp đỡ của bác sĩ liền lập tức rơi ở trên người của Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển nhéo bàn tay của Mộ Tu Kiệt, bất đắc dĩ nói: “Chỉ lần này thôi, đừng làm lộn.”

Án cơ thể của anh xuống giường, Cố Cơ Uyển nói với y tá: “Đến đi.”

Y tá vẫn còn nơm nớp lo sợ, cầm kim tiêm cẩn thận từng li từng tí đi đến.

Quả thật là Mộ Tu Kiệt rất chống đối, nhất là người phụ nữ này đã xâm nhập vào phạm vi an toàn của anh. Cảm giác chống đối càng lúc càng nồng nặc, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng có thể cảm giác được. Rốt cuộc là anh kháng cự tiêm hay là kháng cự y tá nhà người ta hả hay là kháng cự cả hai luôn

Rốt cuộc y tá cũng đã đi đến trước mặt của bọn họ, run rẩy vươn tay ra muốn khử trùng cho Mộ Tu Kiệt.

Nhưng mà ngón tay còn chưa đụng đến anh, lúc mà tầm bông xẹt qua mu bàn tay của anh, cậu cả Mộ liền nắm chặt nắm đấm, tức giận nói: “Cút đi.”

“A ” Bị dọa vội vàng lùi về phía sau mấy bước, nhẹ nhàng buông tay ra, tầm bông rơi trên mặt đất.

“Tôi... tôi...” Y tá nhìn Cố Cơ Uyển, bị dọa đến hồn phi phách tán: “Tôi chỉ là... chỉ là không cần thận nhìn cậu cả Mộ hai cái...”

Trách không được Mộ Tu Kiệt lại kháng cự như thế, anh ghét nhất chính là ánh mắt si mê của phụ nữ.

Cố Cơ Uyển hơi bất đắc dĩ nhặt tầm bông ở dưới mặt đất lên, ném vào trong thùng rác.

Cô đi vào trong nhà vệ sinh, sau khi rửa sạch sẽ hai tay của mình, trở lại ngồi xuống ở bên giường, nhắc bàn tay to lớn của Mộ Tu Kiệt lên đặt ở trong chân của mình.

“Để tôi tiêm cho anh, có thể không?”

“Mợ chủ Mộ...” Y tá mang theo vẻ mặt lo lắng.

“Không có việc gì đâu, cũng không phải là chưa từng tiêm cho anh ấy.” Chỉ có điều lần trước là tiêm vào ***, lần này thì phải tiêm trên mu bàn tay.

Có điều là kiếp trước cô đã từng học chữa bệnh và chăm sóc, cũng chỉ là tiêm mà thôi, cũng không có vấn đề gì lớn. Nhận lấy tầm bông ở trong tay của y tá, trước tiên khử trùng mu bàn tay của cậu cả Mộ, sau đó cô xé mở kim tiêm ra. Lúc mà chiếc kim sáng loáng hiện ra ở trước mặt, cơ bắp toàn thân của Mộ Tu Kiệt vẫn không nhin được mà căng chặt.

Cố Cơ Uyển nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay của anh, giọng nói mềm mại: “Không có việc gì đâu, tin tưởng tôi đi, một chút là tốt thôi.”

Cô cầm lấy kim tiêm đưa lại gần mu bàn tay của anh!

Nhưng mà cô càng đến gần thì cơ thể của anh lại càng căng chặt hơn, giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ phản kháng.

Cố Cơ Uyển có chút bất an, bộ dạng này của cậu cả Mộ, có lẽ vài phút nữa sẽ làm bị thương người khác. Cô thấp giọng nói: “Anh cũng đừng có vùng vẫy lung tung, nếu không thì cái kim tiêm này sẽ đâm vào tôi đó.”

Vùng vẫy thì kim tiêm sẽ đâm vào cô?

Một giây sau, cậu cả Mộ lập tức yên tĩnh như gà đần, không dám nhúc nhích một chút nào.

Anh vậy mà lại thật sự để ý có thể làm bị thương cô hay không...

Trong lòng của Cố Cơ Uyển có một loại cảm giác khác thường chảy qua, cảm giác nói không nên lời, chính là có chút ấm áp, cũng hơi ngọt ngào.

Người đàn ông này lúc mà hiếp cô thì rất kinh khủng.

Nhưng mà ngày hôm nay lại khiến cho cô cảm động nhiều lần như vậy...

Rốt cuộc kim tiêm cũng đâm vào.

Bắp thịt của người đàn ông này lại kéo căng một lần nữa, Cố Cơ Uyển lập tức nhỏ giọng trấn an: “Không có việc gì đâu, ngoan một chút, rất nhanh liền tốt thôi.”

Bác sĩ và y tá đứng ở một bên cũng hơi lo lắng, sợ là cậu cả Mộ bỗng nhiên bùng nổ, thật sự sẽ làm bị thương đến

mợ chủ Mộ.

Nhưng mà lại không ngờ đến cậu cả Mộ lãnh khốc như vậy, thế mà lại nghe lời của mợ chủ Mộ.

Từ đầu tới cuối, chỉ cần mợ chủ Mộ nghiêm mặt thì anh sẽ lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Bác sĩ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, y tá thì lại không ngừng hâm mộ.

Cô ta cũng rất muốn có một con thú cưng ngoan ngoãn giống như là cậu cả Mộ vậy có được không?

Nuôi dưỡng ở bên người, rõ ràng chính là một con sư tử, nhưng mà chỉ cần vuốt lông thuận theo ý anh thì lập tức biến thành con chó nhỏ.

Thật sự là rất vui, làm cho người ta ghen tị!

Đáng tiếc là cô ta không phải mợ chủ Mộ.

Trên đời này chắc có lẽ cũng chỉ có một mình mợ chủ Mộ mới có thể làm cho cậu cả Mộ nghe lời như thế...

Sau khi tiêm thuốc xong, Mộ Tu Kiệt liền không đồng ý tiếp tục chờ đợi ở bệnh viện.

Không biết là có phải cảm thấy ở bệnh viện không có cảm giác an toàn hay không, bất cứ lúc nào cũng sẽ phải uống thuốc tiêm chích cái gì đó, nói tóm lại là vừa mới tiêm xong thì anh lập tức yêu cầu trở về nhà họ Mộ.

Cố Cơ Uyển bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể kêu Lâm Duệ sắp xếp xe.

Cũng không có gì cần phải dọn dẹp, lên xe thì có thể đi ngay.

Trước khi đi, Cố Cơ Uyển đi xin bác sĩ một chút thuốc.

Mới vừa lên xe, Mộ Tu Kiệt liền tựa đầu ở trên vai của Cố Cơ Uyển, nhắm mắt lại, một bộ dạng ngủ thiếp đi. Bởi vì rất nhiều đồ đạc của cậu cả Mộ vẫn còn đang ở Vọng Giang Các, cho nên lần này bọn họ trở về Vọng Giang Các. Chỉ là xe vừa mới dừng lại, âm thanh nũng nịu kia liền nhanh chóng đến gần: “Anh Mộ, bọn họ nói là anh bị thương.”

Người còn chưa đi đến thì âm thanh đã đến trước, giọng nói khàn khàn, rõ ràng là đã khóc.

“Anh có sao không? Bị thương có nặng hay không?”

CHƯƠNG 169: ANH CÓ TÍNH TÌNH TRẺ CON LẠI ĐÁNG YÊU NHƯ VẬY

CHƯƠNG 169: ANH CÓ TÍNH TÌNH TRẺ CON LẠI ĐÁNG YÊU NHƯ VẬY

Người phụ nữ này khóc sụt sùi giống y như là người đàn ông của mình xảy ra chuyện vậy đó.

Mấy người giúp việc nhìn xem, người nào cũng nhìn nhau, giống như là có chút... xấu hổ?

Người ở trong xe ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn người đàn ông đang ngủ ở trên chân của mình.

Không biết có phải là thuốc đã tiêm cho anh có pha thêm thuốc trợ ngủ hay không.

Sau khi lên xe không bao lâu, anh liền gối đầu trên đùi của cô mà ngủ.

Cậu cả Mộ hoàn mỹ như thế, vậy mà lại còn có tiếng ngáy nho nhỏ, có thể nhìn thấy được gần đây anh mệt mỏi biết bao nhiêu.

Lúc trở về Lâm Duệ đã nói mấy ngày nay cô không có ở nhà, mỗi ngày giấc ngủ của cậu cả đều không không quá ba tiếng đồng hồ.

Trên cơ bản đều là thức trắng đêm làm việc.

Cố Cơ Uyển không biết rốt cuộc là công việc gì lại khẩn cấp như vậy, mà anh nhất định phải bận thành như thế này. Nhưng mà từ trong giọng nói của Lâm Duệ, dường như mơ hồ phát hiện ra chuyện này có liên quan đến mình. Chẳng lẽ là cãi nhau một cái lại có sức ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của anh à?

Lực ảnh hưởng của mình đối với anh thật sự lớn như vậy?

“Mợ chủ, đến nhà rồi.” Lâm Duệ nhắc nhở, giọng nói được điều chỉnh cho rất thấp, không dám nói to.

Rất hiếm khi cậu cả có thể ngủ ngon như vậy, đoạn đường về nhà nghe tiếng ngáy của cậu cả, Lâm Duệ lại có một loại cảm giác hạnh phúc. Thật sự giống như con của mình ngủ ngon thì anh ta cũng yên tâm. Bây giờ mặc dù đã đến nhà, nhưng mà ai cũng không nỡ đánh thức anh dậy.

Cố Cơ Uyển cũng không đành lòng, nhưng mà người phụ nữ bên ngoài hình như còn không chịu dừng tiếng khóc của cô ta lại.

“Anh Mộ, anh như thế nào rồi? Có phải là bị thương rất nặng không? Thật sự xin lỗi, lúc anh bị thương em lại không có ở bên cạnh của anh...”

Cô ta muốn đi qua, Tần Nhất thấp giọng khuyên nhủ: “Cậu cả mới vừa trở về từ bệnh viện, để cậu ấy nghỉ ngơi trước đi.”

Cửa xe chưa được mở ra, Tần Nhất cũng không biết là cậu cả đang làm cái gì ở bên trong.

Nhưng mà cậu cả vẫn còn chưa đi ra, mọi người quả thật cũng không nên quấy rầy.

“Không thấy được anh Mộ, sao tôi có thể yên tâm đây? Tần Nhất, anh để cho tôi nhìn anh ấy trước đi.”

Cố Vị Y khóc sụt sùi, gương mặt được trang điểm tinh xảo giống như lấp lánh dưới ánh mặt trời, điềm đạm đáng yêu.

Tần Nhất có chút không đành lòng, nhưng mà cậu cả vẫn còn chưa bước xuống, anh ta cũng không dám tự tiện làm chủ.

“Cậu cả sẽ lập tức đi ra ngay thôi, cô chờ một chút đi.” Anh ta thấp giọng nói.

Cố Vị Y òa một tiếng liên khóc: “Anh Mộ, có phải là anh thật sự không thoải mái hay không, anh để cho em nhìn anh cái đi, để cho em chăm sóc anh đi có được không?”

Mi tâm của người đàn ông ở trong xe nhẹ nhàng nhíu lại, dường như là đang khó chịu.

Ngón tay thon dài của Cố Cơ Uyển rơi trên vầng trán của anh, nhẹ nhàng vuốt ve: “Đến nhà rồi, có muốn đi xuống không?”

Nhưng mà anh cũng chỉ hừ hừ, bỗng nhiên xoay người một cái, ôm eo của cô.
Gương mặt vùi sâu vào vùng bụng của cô, lại ngủ say.
Cố Cơ Uyển sợ là quần áo của mình sẽ chạm phải băng gạc trên vết thương của anh, cuốn quýt đưa tay nhẹ nhàng ngăn cản anh lại.
Trong giấc mơ, Mộ Tu Kiệt lại cho rằng cô muốn đẩy mình ra, cánh tay hơi siết chặt lại, vẫn ôm cô thật chặt y như cũ. Cố Cơ Uyển cảm thấy bó tay, người bị bệnh thì là người lớn nhất, huống hồ gì anh còn là cậu cả Mộ.
Cho dù không bị bệnh hay là không bị thương, anh vẫn là lớn nhất!

Nhưng mà cậu cả Mộ có tính tình trẻ con như vậy, thật sự... thật sự rất đáng yêu.
“Lâm Duệ, anh xuống xe trước đi, để anh ấy ngủ một chút nữa, anh đi kêu người chuẩn bị bữa tối đi.”
“Vâng.” Lâm Duệ nhẹ chân nhẹ tay bước xuống xe.
Vừa bước xuống liền nhìn thấy Cố Vị Y quý khóc sùi sụt, Lâm Duệ nhíu mày lại, lập tức bày ra bộ mặt ghét bỏ.
“Cậu cả như thế nào rồi.” Thấy anh ta đi xuống, Cố Vị Y lập tức vọt lại.
Tần Nhất cũng đi đến, chờ đợi câu trả lời của Lâm Duệ.
Lâm Duệ chỉ nhìn Tần Nhất một cái, thản nhiên nói: “Cậu cả vẫn còn đang ngủ, đừng có quấy rầy cậu ấy.”
Anh ta vẫy vẫy tay, quản gia Tần liền lập tức nghênh đón: “Có chuyện gì vậy?”
“Chuẩn bị cơm tối cho cậu cả và mợ chủ, phải thanh đạm một chút.” Lâm Duệ hạ giọng dặn dò.
Thật ra hiệu quả cách âm của xe rất tốt, nhưng mà hiếm khi cậu cả lại có thể ngủ ngon như vậy, anh ta vẫn không muốn ảnh hưởng đến anh ấy chút nào. Quản gia Tần hiểu ngay, lập tức kêu người chuẩn bị cơm.
Cố Vị Y lại cảm thấy mình bị xem thường, bước một bước lên nhìn Lâm Duệ: “Người phụ nữ kia cũng ở trên xe à?”
“Xin hỏi cô Cố đây hỏi ai vậy?” Lâm Duệ sa sầm mặt, trong mắt hiện lên tia sáng không vui.
“Cố Cơ Uyển!” Nghe không hiểu hả, ngoại trừ con nhỏ đề tiện Cố Cơ Uyển kia thì còn có người phụ nữ nào lại không cần mặt mũi như thế chứ? Suốt ngày cứ thu hút sự chú ý của cậu cả Mộ.
Rõ ràng là đã bị cậu cả Mộ đuổi ra ngoài, vậy mà còn có mặt mũi quay lại à? Thật kinh tởm.
Sắc mặt của Lâm Duệ càng khó coi hơn: “Cô ấy chính là mợ chủ của chúng tôi, là nữ chủ nhân của Vọng Giang Các, không phải là người phụ nữ đó gì cả.”
Nếu như phải nói người phụ nữ đó, như vậy thì Cố Vị Y mới thật sự là “người phụ nữ đó.”
Người phụ nữ cứ mặt dày mày dạn ở Vọng Giang Các của bọn họ!
Cố Vị Y biết là Lâm Duệ này vẫn không vừa mắt với mình.
Nhưng mà cô ta lại không hiểu tại sao, dù sao bây giờ mình xinh đẹp hơn nhiều so với Cố Cơ Uyển, một người đàn ông như Lâm Duệ tại sao lại giúp đỡ Cố Cơ Uyển mà lại không giúp đỡ mình?
Chẳng lẽ là bởi vì bình thường cô ta chỉ tốt với Tần Nhất, không tốt với anh ta, cho nên anh ta ghen tị.
Cố Vị Y điều chỉnh lại nét mặt của mình, dịu dàng cười một tiếng với anh ta: “Lâm Duệ, tôi chỉ là lo lắng cho cậu cả Mộ mà thôi...”
“Cô Cố, tôi không biết là cô đang cười hay là đang khóc, có điều là biểu cảm đáng sợ như vậy, tôi mong cô thu liễm lại đi.”
Lâm Duệ nói rất đàng hoàng, nói chân thành: “Cậu cả nhà chúng tôi đang bị thương, bây giờ chính là lúc mà tinh thần yếu ớt nhất, nhìn thấy biểu cảm giống như quỷ của cô thì sẽ hù đến cậu ấy đó.”
Cố Vị Y ngậy ngậy cả người, chưa từng có người đàn ông nào nói cô ta cười không đẹp, chưa từng có!
Chứ đừng có nói là nói thẳng ra cô ta khó coi, còn sợ là cô ta sẽ hù dọa người ta
Không thể nào được! Có phải là mắt của người đàn ông này bị mù không? Làm sao lại không tán thưởng nụ cười của cô ta được.
Chẳng lẽ là anh ta không biết Cố Vị Y cô ta chính là người khi phụ nữ đẹp nhất ở Bắc Lăng, người phụ nữ nổi tiếng nhất ở Bắc Lăng.
“Cô Vị Y cô...” Tần Nhất chợt ho nhẹ một tiếng, nhin không được mà nhắc nhở: “Trước tiên cô lau nước mắt đi.”
Mặc dù là anh ta thật sự cảm thấy Cố Vị Y cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà gương mặt của cô ta đầm đìa nước mắt mà lại cười quỵến rũ như vậy...

Khụ! Hình như là thật sự... hơi khó coi.

Cố Vị Y sững sốt, mới nhớ đến lúc này mình còn đang khóc, quả thật là chưa lau sạch nước mắt ở trên mặt.

Nhưng mà cô ta... làm sao cô ta biết được, diễn kịch đã thành thói quen, khóc hay không khóc thì cô ta cũng không cảm nhận được.

Chỉ cần vừa dừng lại thì đã quên mất lúc này mình còn đang khóc.

Đều là do con nhỏ đề tiện Cố Cơ Uyển kia, nếu như không phải biết cô đang ở trong xe, làm sao cô ta có thể nghĩ nhiều như vậy được.

Suy nghĩ đến nỗi ngay cả mình còn khóc mà cũng quên mất, chỉ muốn bộc lộ ra gương mặt đẹp nhất ở trước mặt của Lâm Duệ.

Cố Vị Y vội vã lấy khăn tay ra cẩn thận lau nước mắt trên mặt mình, cố gắng không làm bẩn lớp trang điểm của mình.

Ở bên phía cửa chính của Vọng Giang Các có một nhóm người đi đến, đi đầu đúng là ông cụ và bà cụ!

Thật vất vả Cố Vị Y mới lau mặt của mình xong, lập tức lại trở nên đau khổ mà đi qua đón tiếp.

“Bà nội, Tu Kiệt bị thương, Cố Cơ Uyển... vậy mà Cố Cơ Uyển lại không cho chúng ta nhìn anh ấy.”

Cô ta rồi lên, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Nếu như bạn có thể nhìn thấy cô ta bây giờ, nhất định rất khó tưởng tượng được lúc này cô ta còn cười quyến rũ với Lâm Duệ.

Nắm chặt lấy góc áo của bà cụ, nhưng mà lời nói này của Cố Vị Y rõ ràng là nói với ông cụ.

“Tu Kiệt bị thương nặng như vậy, đều là trách nhiệm của Cố Cơ Uyển. Cố Cơ Uyển sợ bị trách, vậy mà hiện tại lại không cho chúng ta gặp Tu Kiệt, bà nội, bà mau đi xem anh ấy một chút đi, con sợ anh ấy...”

Dừng lại một chút, sau đó cô ta mới khóc rồi nói tiếp: “Con sợ là Tu Kiệt bị Cố Cơ Uyển hại.”

CHƯƠNG 170: MỘT MẶT NGOAN NGOÃN NHƯ VẬY

CHƯƠNG 170: MỘT MẶT NGOAN NGOÃN NHƯ VẬY

Sắc mặt của ông cụ tái xanh bước nhanh đi tới.

Bà cụ nhìn Cố Vị Y một chút, có ý trách cứ: “Vị Y, không thể nói như vậy được.”

Lời nói này rõ ràng là đang gây chuyện.

Bà tin tưởng cách làm người của Cơ Uyển, nhưng mà thái độ của ông cụ vẫn luôn không tốt đối với Cơ Uyển.

Lần này Kiệt đã bị thương, ông cụ cực kỳ lo lắng, lời nói này của Cố Vị Y không phải càng khiến cho ông cụ càng ghét Cơ Uyển hơn hay sao.

Cố Vị Y kéo sệch miệng xuống, vẻ mặt bất mãn.

“Bà, bà thật là bất công, tại sao lại thương Cố Cơ Uyển mà không thương con chứ.”

“Làm sao bà không thương con cho được.” Bà cụ có chút bất đắc dĩ.

“Rõ ràng chính là do Cố Cơ Uyển đã liên lụy làm cho Tu Kiệt bị thương, tại sao bà nội lại không cho con nói, con cũng chỉ là đau lòng cho Tu Kiệt mà thôi.”

“Cơ Uyển còn là em gái của con đó, tại sao cũng không yêu thương con bé đi.”

“Nhưng mà lần này thật sự là lỗi của nó!” Bây giờ ở trước mặt của bà cụ, Cố Vị Y đã không còn dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời như vậy nữa. Dù sao thì sau khi bà cụ nhận mình là cháu ngoại thì cái gì cũng chiều theo. Bây giờ căn bản cũng không cần phải lấy lòng bà ta làm gì, bà cụ đã đối xử với cô ta quá tốt rồi. Bà cụ thật sự không biết làm sao, muốn khuyên cái gì đó, lại bỗng nhiên hiểu ra mình có khuyên như thế nào thì cũng vô ích thôi.

Chỉ cần cô ta thật sự đừng đi ra chuyện là được rồi, những chuyện khác bà ta cũng bất lực.

“Thúy Nhi, đẩy ta đi qua đó nhìn Kiệt một chút đi.” Thúy Nhi chính là người giúp việc nữ do quản gia mới sắp xếp cho bà ta.

Nhắc đến việc này thì Cố Vị Y liền tức giận. Trước đó mối quan hệ với A Hân cũng đã hòa thuận, không ngờ đến lại bị con nhỏ đề tiện Cố Cơ Uyển đó cướp mất.

Bây giờ lại điều tới một Thúy Nhi, muốn làm cho mối quan hệ hòa thuận cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu như làm không tốt, biến khéo thành vụng thì còn phiền toái hơn!

Đều là do Cố Cơ Uyển, thật sự muốn bóp chết cô ta mà!

Chờ mà xem, bây giờ Cố Cơ Uyển đã làm liên lụy đến cậu cả Mộ bị thương, ông cụ sẽ lập tức trừng trị cô ta thôi.

Cô ta cũng phải nhìn cho thật kỹ, nhìn xem Cố Cơ Uyển sẽ có kết quả tốt gì.

Mặc dù là địa vị của bà cụ ở nhà họ Mộ rất cao, nhưng mà ở cái nhà này vẫn là do ông cụ định đoạt. Ông cụ Mộ đi đến trước xe, Lâm Duệ chào đón: “Ông chủ, cậu cả vẫn còn đang nghỉ ngơi.”

“Muốn nghỉ ngơi thì tại sao lại không về phòng nghỉ ngơi, nghỉ ở trên xe làm cái gì?”

Khuôn mặt của ông cụ bình tĩnh, không vui nói: “Mở cửa ra.”

Giữa ban ngày ban mặt mà hai người bọn họ ở trong xe làm cái gì, ở bên ngoài làm ồn ào như thế vậy mà cũng không đi ra.

Bộ dạng như thế này thật sự không thể không khiến cho người khác suy nghĩ lung tung.

Nếu như bọn họ thật sự có can đảm ở trong xe... người phụ nữ hăm hại đàn ông như thế này, sao có thể giữ ở lại nhà họ Mộ bọn họ được.

Thúy Nhi đẩy bà cụ đi đến phía sau của ông ta, bà bất an nói: “Chắc có lẽ là Kiệt bị thương, muốn nghỉ ngơi...”

“Bị thương thì nên trở về phòng nghỉ ngơi cho thật tốt.” Cố Vị Y bước tới từ sau lưng của bà cụ, đi đến bên cạnh của ông cụ Mộ.

Thật ra thì suy nghĩ của cô ta với ông cụ giống nhau, nhất định phải đi qua nhìn thử, chính là lo lắng cậu cả Mộ ở

bên trong bị con nhỏ đề tiện Cố Cơ Uyển này câu dẫn mất! Có điều là bây giờ ông cụ cũng đã ở đây, cô ta ngược lại hy vọng Cố Cơ Uyển cùng với cậu cả Mộ đang làm cái gì đó.

Mặc dù là sẽ đau lòng, nhưng mà nếu như bởi vì như vậy thì sẽ để cho ông cụ chán ghét Cố Cơ Uyển.

Nếu như ông cụ cứng rắn hạ quyết tâm muốn đuổi Cố Cơ Uyển đi, vậy thì cô ta thật là sung sướng.

Cô ta trừng mắt nhìn Lâm Duệ: “Ông nội muốn nhìn anh Mộ, còn không nhanh chóng mở cửa xe ra đi.”

Nếu như mà anh ta lại không mở thì cô ta lại muốn đi lên mở cửa.

Ai cũng cảm thấy một tiếng ông nội này của Cố Vị Y làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Nhưng mà ông cụ lại không nói lời nào, cho dù là trong lòng của mọi người cảm thấy là lạ, nhưng cũng không thể nói cái gì được.

Thấy Lâm Duệ lại không nghe lời của mình, Cố Vị Y cả giọng nói: “Lâm Duệ, không nghe thấy ông nội muốn anh mở cửa ra hay sao?”

Lâm Duệ gật gật đầu với ông cụ Mộ rồi mới đi đến bên cạnh cửa xe.

Còn không đợi Lâm Duệ ra tay, bỗng nhiên cách một tiếng, cửa xe lại bị người ở bên trong chủ động mở ra.

Hai bóng dáng kia lập tức đập vào trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Cố Cơ Uyển ngồi ở chỗ ngồi phía sau, quần áo chỉnh tề, ngay cả tóc tai cũng gọn gàng, không hề rối bù xù giống như mọi người đã suy nghĩ.

Về phần Mộ Tu Kiệt, lúc này vẫn còn ngủ ngon ngọt y như cũ, ngủ ở trên đùi của Cố Cơ Uyển.

Anh ôm eo của cô gái, mặt chôn ở bụng của cô, ngủ giống như là một đứa bé.

Không có bất kỳ người nào nhìn thấy một mặt trẻ con như thế của cậu cả Mộ sau khi trưởng thành, ngay cả bà cụ và ông cụ cũng chưa từng thấy!

Bây giờ nhìn thấy tư thế ngủ của cậu cả Mộ, hai người già này cảm thấy ấm áp trong lòng.

Có làm như thế nào cũng không nghĩ đến, hai vợ chồng trẻ này lại hòa hợp với nhau như thế.

Bà cụ càng nhìn thì càng cảm thấy cái mũi chua chua, vui mừng đến nỗi nhịn không được mà rơi nước mắt.

Kiệt cùng Cơ Uyển, vậy mà lại có thể yêu thương nhau như thế.

Ở bên cạnh của Cơ Uyển, Kiệt quả thật giống như là một đứa bé.

Thử hỏi xem, có người phụ nữ nào có thể làm được cho người đàn ông ngủ ngon như một đứa nhỏ không?

Nhất là một người đàn ông xuất sắc mà lạnh lùng giống như là cậu cả Mộ.

Ngoại trừ người phụ nữ được thằng bé đặt ở trên đầu tim, ai cũng không thể!

Thằng bé thật sự đặt Cơ Uyển ở trong lòng.

“Ông à, ông xem Kiệt nhà chúng ta đi...” Bà cụ thả nhẹ giọng nói, thật sự không muốn quấy rầy đến hai vợ chồng trẻ.

Ông cụ gật gật đầu, mặc dù là không nói một câu nào, nhưng mà từ trong ánh mắt của ông ta cũng có thể nhìn thấy được một chút ấm áp ở trong đó.

Ông ta cũng chưa từng nhìn thấy một mặt... ngoan ngoãn như thế của Kiệt.

Bàn tay của người phụ nữ đặt ở trên đầu của anh, chỉ cần anh hơi nhíu mày một cái thì liền nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn của anh.

Giống như là đang vuốt tóc cho đứa con có tính tình nóng nảy của mình.

Vuốt một cái thì quả thật rất nghe lời.

Mấy người giúp việc và vệ sĩ đều trừng lớn mắt, có ai đã từng thấy cậu cả có bộ dạng như vậy đâu chứ.

Điều này đã hoàn toàn lật đổ hình tượng cao quý lạnh lùng đến cực điểm trong nhiều năm qua của cậu cả Mộ.

Thấy mọi người xúc động đến nỗi muốn chết đi sống lại, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Cố Cơ Uyển không phải là vui mừng thì chính là ghen tị, Cố Vị Y lại lo lắng.

Ngủ ngon ở trên đùi của Cố Cơ Uyển như vậy, đây chính là cậu cả Mộ sao?

Cậu cả Mộ cao cao tại thượng lạnh lùng không ai bằng đâu mất rồi?

” Cố Cơ Uyển, có phải là cô đã thừa dịp cậu cả Mộ bị thương, cho nên mới cho anh ấy uống thuốc gì đó để anh ấy ngủ thành như thế này?”

Cố Vị Y bước lên một bước, có nói như thế nào thì cũng không đồng ý chấp nhận sự thật này!

“Cố Cơ Uyển, rốt cuộc là cô đã làm cái gì với cậu cả Mộ vậy hả? Cô nói nhanh đi.”

Âm thanh chói tai khiến cho người đàn ông đang ngủ ở trên đùi của Cố Cơ Uyển cũng nhúu chặt mi tâm, vẻ mặt không vui.

Anh sắp tỉnh lại rồi!

Lần này, ngay cả Cố Cơ Uyển vuốt ve nhẹ nhàng thì cũng đều vô dụng.

Trên thực tế, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cậu cả Mộ không cảnh giác tỉnh dậy ngay lập tức thì đã là cực kỳ thả lỏng rồi.

Bây giờ còn có người ở đây la lối om sòm, có thể không tỉnh được sao.

Mộ Tu Kiệt vừa thức dậy, không khí ở xung quanh giống như là đã thay đổi.

Cảm giác ấm áp như vừa rồi, bây giờ liền trở nên lạnh lẽo một mảnh.

Anh vừa mở mắt ra, trong đáy mắt liền tràn đầy vẻ chán ghét: “Cho cô ta cút.”

“Kiệt...” Bà cụ còn không kịp nói ra thì Lâm Duệ đã bước một bước đi lên trước mặt của Cố Vị Y, xách cổ áo của cô ta đi ra bên ngoài.

“Lâm Duệ!” Tần Nhất đuổi theo, muốn ngăn cản lại.

Một cô gái lại bị anh ta đối xử thô lỗ như vậy, thật sự là quá đáng thương.

Nhưng mà đó chính là mệnh lệnh của cậu cả, anh ta cũng không thể ngăn cản được.

Bà cụ cũng gấp, nhưng lời mà Kiệt đã nói, Lâm Duệ không thể nào không làm theo.

Mặc dù là bà lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể thấp giọng nói: “Lâm Duệ, đừng làm người bị thương.”

CHƯƠNG 171: MỢ CHỦ LÀM CÀNG NHƯ VẬY

CHƯƠNG 171: MỢ CHỦ LÀM CÀNG NHƯ VẬY

Cố Vị Y bị ném ra khỏi Vọng Giang Các.

Bản thân muốn quay lại, nhưng mà bị hai vệ sĩ canh giữ ở cửa ngăn lại.

Cố Vị Y cảm thấy ấm ức, nhưng mà bây giờ ông cụ đang ở trong, cô ta cũng không thể cãi nhau ở đây được.

Cô ta chính là người phụ nữ khí chất bậc nhất ở Bắc Lăng, không ngờ là mình lại bị vứt bỏ như vậy.

Nhưng mà lúc này mình lại bị Lâm Duệ mang ném ra bên ngoài, thật quá mất mặt.

Cái bà già chết tiệt đó ở bên trong, vậy mà lại không ngăn cản, thật là quá đáng.

Bà già đáng ghét này, sớm muộn gì cũng sẽ trừng trị bà ta.

Cố Vị Y đi rồi, ở trong sân lập tức yên tĩnh trở lại.

Thật ra thì Cố Cơ Uyển cũng không hiểu, trước đó Cố Vị Y vẫn luôn rất chú trọng đến giáo dục của mình, ít nhất thì ở trước của mọi người tuyệt đối phải là con gái nhà giàu có giáo dục nhất.

Nhưng mà gần đây, sao cứ cảm giác cô ta bị ngốc đi rồi?

Không, không phải là ngốc, mà là hình như là cảm thấy địa vị của mình đã tăng lên không ít, sau đó mới đặc ý quên trời quên đất.

Rốt cuộc là cái gì đã khiến cho cô ta cảm thấy địa vị của mình cao như vậy?

Có liên quan đến bà cụ hay sao?

Mộ Tu Kiệt bước xuống từ trong xe, Cố Cơ Uyển ở một bên chăm sóc, sợ là đầu của anh lại bị choáng.

Một cánh tay của Mộ Tu Kiệt tự nhiên đặt ở trên vai của Cố Cơ Uyển, nhìn giống như là thật sự phải có cô đỡ mới có thể đi được.

Về phần tin đồn cậu cả Mộ không gần với phụ nữ, bây giờ xem ra hình như là vô hiệu với mợ chủ.

Mấy lời truyền miệng nói hai bọn họ tình cảm không hòa hợp, ở cùng với nhau cũng chỉ vì lấy lòng người lớn cái gì đó, bây giờ quả thật là đang đánh vào mặt bốp bốp. Nếu như bộ dạng này của cậu cả với mợ chủ được xem như là tình cảm không hòa hợp, vậy thì mời nói cho bọn họ biết rốt cuộc là bộ dạng gì mới xem như là tình cảm tốt.

Chẳng lẽ nhất định phải... ặc, làm một chút chuyện không thể miêu tả được ở trên xe sao.

Huống hồ gì hiện tại xem ra loại cảm giác bình yên và ấm áp của cậu cả và mợ chủ ở cùng với nhau căn bản cũng đã vượt qua những cái được gọi là tình yêu nồng nhiệt.

“Ông nội, bà nội, sao hai người đều đến đây vậy?”

Mộ Tu Kiệt nhìn hai người bọn họ, giọng nói lạnh lùng giống như bình thường.

Cố Cơ Uyển nhìn hai người bọn họ, cũng ngoan ngoãn gọi hai tiếng: “Ông, bà nội.”

Ánh mắt của bà cụ rơi ở trên trán của Mộ Tu Kiệt, hiện tại anh bị may lại và quần băng gạc, nhìn không ra vết thương như thế nào. Nhưng mà bà cụ nhìn thấy thì trái tim vẫn bị níu chặt lại đau đớn.

“Có phải là bị thương rất nặng không? Bà cũng đã nhìn thấy trên tivi nói rồi, nguyên một cục gạch bay tới, mấy đứa các con cũng không có ai nói cho ta biết một chút gì.”

Bà có chút tức giận, nếu như không phải là mình nhìn thấy chuyện này ở trên tivi, mọi người còn dự định giấu giếm bà nữa hay sao.

“Không có việc gì đâu, chỉ là hai mũi kim thôi, rất nhanh liền khỏe thôi.”

Cố Cơ Uyển cũng không đành để cho bà cụ lo lắng như vậy, cô dịu dàng nói: “Thật sự không có việc gì đâu, nghỉ ngơi thêm hai ngày là được rồi ạ.”

“Mọi người không nói cho bà biết là sợ bà lo lắng, trên thực tế anh ấy thật sự không có sao đâu ạ.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mộ Tu Kiệt, nháy mắt với anh mấy cái: “Có phải vậy không, tinh thần rất tốt!”

“Ừ.” Mộ Tu Kiệt rất phối hợp mà gật gật đầu: “Bà nội, con không sao đâu.”

Bộ dạng này thật sự rất ngoan ngoãn.

“Cơ Uyên làm cho thằng bé uống thuốc được hả? Thằng nhóc này từ nhỏ đến lớn không chịu uống thuốc đâu.”

Tâm tư của bà cụ rất tinh tế, thấy con cháu bị thương, suy nghĩ đầu tiên chính là tiêm thuốc và uống thuốc.

Nghĩ như vậy, bà vẫn không yên lòng: “Sao hôm nay đã về nhà rồi, đã tiêm thuốc chống viêm chưa đó?”

“Đã tiêm rồi ạ.” Cổ Cơ Uyên lập tức nói.

Ông cụ lại hừ hừ, dường như là có chút không vui vẻ.

An ủi bà cụ thì có thể, nhưng mà cô nhóc này vừa mở miệng liền nói láo, đương nhiên là ông ta không thích con cháu như vậy rồi. Cổ Cơ Uyên cũng không biết là ông ta cảm thấy bất mãn với mình ở chỗ nào, dù sao ông cụ cũng không thích mình, cô đã sớm biết rồi.

Đương nhiên là cô cũng không để việc này ở trong lòng.

Vì để cho bà cụ yên tâm, cô nắm lấy tay của Mộ Tu Kiệt và chỉ vết kim tiêm cho bà cụ nhìn.

“Bà nội, bà nhìn thử xem, thật sự đã tiêm thuốc rồi đó, không có việc gì đâu, không có lừa gạt bà mà.”

Trên mu bàn tay của cậu cả Mộ vậy mà thật sự có vết tiêm.

Không chỉ có bà cụ nhìn thấy mà bất ngờ, ngay cả ông cụ và quản gia Tần cũng kinh ngạc đến nỗi mở to đôi mắt.

Kể từ lúc mà cậu cả Mộ hiểu chuyện đến nay, có lúc nào mà chịu tiêm cơ chứ?

Cho dù là bị bệnh, anh cũng sẽ không uống thuốc, cũng không tiêm chích.

“Ông chủ, bà chủ, hai người không biết đó thôi. Mợ chủ đồ dành cậu cả chích thuốc quả thật là xuất hết sức lực.”

Sau khi tổng Cổ Vị Y ra bên ngoài, Lâm Duệ đứng lúc trở về nhìn thấy sắc mặt của mọi người, lập tức liền đắc ý.

Mợ chủ lợi hại giống như chính anh ta cũng lợi hại vậy đó, một vẻ mặt tự hào.

“Lần trước cậu cả phát sốt, ngay cả Dương Quân cũng không cho đến gần, vẫn là mợ chủ đã tiêm thuốc, trực tiếp tiêm một cái ở trên *** của cậu chủ, cho nên cơn sốt đó mới...”

“Cút đi.” Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt trở nên lạnh lùng, thiếu chút nữa nhịn không được mà đập một phát cho anh ta bay ra ngoài.

Lâm Duệ mới giật mình bản thân đã nói cái gì, lập tức ho mấy tiếng, nhanh chóng ngậm miệng.

Sao lại không cẩn thận mà nói chuyện riêng tư của cậu cả ra vậy chứ.

Chích vào ***... Ôi má ơi không thể tưởng tượng được.

Ông cụ và bà cụ nhìn nhau chăm chú, bà cụ lại nhịn cười không được: “Cơ Uyên, con thật sự đã tiêm một tiêm lên trên *** của thằng bé hả?”

Ôi chào, đứa nhỏ này không tầm thường mà!

Thử hỏi xem, ai dám tiêm cho cậu cả Mộ, không muốn sống có phải không.

Thật sự không ngờ đến, mình cũng chỉ ghép duyên ương loạn xạ, vậy mà thật sự tìm được một đôi vợ chồng tương thân tương ái.

Cổ Cơ Uyên chỉ cười cười, còn vẻ mặt của Mộ Tu Kiệt thì lại khó coi.

Nhưng hai người phụ nữ này đều là người mà anh quan tâm, cho dù trong lòng thấy khó chịu, chung quy lại cũng không thể phát tác ra được.

Cổ Cơ Uyên nhẹ nhàng giật giật tay áo của anh, cười nói: “Nghiêm mật làm cái gì chứ hả, dọa sợ bà nội thì làm sao đây.”

Mộ Tu Kiệt một mặt *** lung, anh nghiêm mặt chỗ nào chứ.

Cổ Cơ Uyên liếc thì liền hiểu được anh đang suy nghĩ cái gì, thiếu chút nữa trợn mắt với anh.

“Sắc mặt khó coi như vậy, không phải là đang cố ý làm cho đáng sợ hơn sao, có thể cười một cái cho người khác nhìn không?”

Ôi ôi ôi, mợ chủ đây là đắc ý đến quên mình hay sao, lại kêu cậu cả cười.

Trong lòng của mỗi người có chút bất an, lời này đối với cậu cả mà nói tuyệt đối chính là làm càn.

Không biết là cậu cả có tức giận hay không nữa...

Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt quả thật hơi chìm, thật sự là cũng không nhìn ra ý muốn tức giận.

Nhưng mà gương mặt của anh cứ luôn luôn như thế này, có tức giận đi nữa thì cũng không kém với sắc mặt này bao nhiêu, bây giờ có ai biết được anh đang suy nghĩ cái gì đâu.

Cổ Cơ Uyên nhìn thấy anh vẫn nghiêm mặt, nhịn không được mà giật giật góc áo của anh, đừng có dọa bà nội mà.

Đám người kia hốt hoảng, mợ chủ đây là thật sự có chút... có chút quá làm càn rồi!

Lâm Duệ muốn nói đỡ vài lời để khôi phục lửa giận của cậu cả một chút.

“Cơ Uyển, bà...” Bà cụ cũng muốn nói cái gì đó, dù sao bà hiểu rất rõ tính tình của Kiệt.

Anh vốn dĩ không phải là một người thích cười, chứ đừng có nói là bị người khác ép buộc phải cười.

Cho dù là bà có thể nhìn ra được anh quan tâm đến Cơ Uyển, nhưng mà phần quan tâm này rốt cuộc có bao nhiêu thì bà cũng đâu có biết đâu.

Nhưng có ai biết được trong lúc mọi người đang lo lắng, muốn cố gắng nói chuyện giải vây cho mợ chủ, khoe miệng của Mộ Tu Kiệt bỗng nhiên giật giật

Giật giật!

Ôi trời ơi, cái này... là đang cười đó hả?

Cậu cả đây là đang cười đó ư?

Ngoài cười nhưng trong không cười, cười đến ngay cả một chút thành ý cũng không có, nhưng mà người ta... hình như người ta thật sự cười rồi.

Mọi người đã hoàn toàn bị giật mình.

Nhưng mà chuyện càng giật mình hơn lại tiếp tục xảy ra.

Cố Cơ Uyển trừng Mộ Tu Kiệt một cái, vẻ mặt không vui: “Cười còn khó coi hơn là khóc nữa đó, anh làm lại một cái nữa đi.”

Wow!

Thật là mạnh mẽ, thật là có khí phách, quả thật... không sợ chết.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm cô gái ở trong ***, thần sắc âm trầm xuống.

Đám người này cảm thấy hoảng hốt, cái này là bảo tố muốn bắt đầu, cậu chủ muốn phát tác!

Chương 172: CON LÀ NGƯỜI CỦA ANH ẤY

Chương 172: CON LÀ NGƯỜI CỦA ANH ẤY

Nhưng mà, cơn bão mà mọi người dự đoán cũng không ập tới.

Lúc đó, đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, và nụ cười làm lu mờ tất cả mọi thứ trên đời.

Nụ cười càng nhẹ nhàng hơn, bầu trời chiều giống như được nhuộm màu sắc bảy sắc, lộng lẫy muôn màu.

Nụ cười của anh giống như là một liều thuốc kích thích, làm cho cả thế giới đều nhuộm đầy màu sắc vì anh.

Trời trong xanh, hoa càng đẹp, cái gọi là bão tố, trong nháy mắt liền biến thành trời trong sáng sủa.

Cậu cả cười rồi, lần này thật sự đã cười rồi.

Nhưng là cười còn xấu, hơn so với khóc, đây rõ ràng là nụ cười đẹp nhất trên thế giới.

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh, không cần thận nhìn thấy mà thất thần.

Cô không muốn thừa nhận cũng không thể không thừa nhận, cậu cả Mộ đã chịu cười, thật sự điên đảo chúng sinh.

“Được chưa vậy?” Mộ Tu Kiệt nắm chặt tay, ý cười nơi khóe môi dần dần biến mất.

Cố Cơ Uyển vẫn không thể nào lấy lại tinh thần, bà cụ nhìn không được mà cười ra tiếng: “Cơ Uyển, chú ý hình tượng, nhanh chóng lau nước bọt đi kia.”

Cố Cơ Uyển giật mình, cuống quýt đưa tay lên lau lau khóe miệng của mình.

Bà?

Có cái gì đâu chứ! Làm gì chảy nước miếng được?

Từ trên đỉnh đầu, tiếng cười trầm thấp của người đàn ông vang lên.

Anh cất tiếng cười to, đám người giúp việc cũng mỉm cười, mặc dù là bọn người vệ sĩ hơi kìm nén, nhưng mà vẫn đang rất buồn cười.

Cả ông cụ mà cũng cười sáng khoái như vậy.

Cố Vị Y đang bị ngăn ở bên ngoài, hoàn toàn không biết mấy người bọn họ đang cười cái gì.

Cô ta cũng chỉ có thể đứng ở ngoài sân, liều mạng đi đến phía kia nhìn quanh, ở trong sân quá lớn, chỉ nghe thấy tiếng cười, căn bản cũng không nhìn thấy cái gì cả.

Cố Cơ Uyển xấu hổ đỏ mặt, hình như muốn tìm chỗ để chui vào.

Mộ Tu Kiệt nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu vai của cô, không muốn để cho cô nhóc nhà mình quá xấu hổ, âm thầm khoát tay áo.

Mọi người cũng chỉ có thể rầu rĩ nín cười, nếu không thì sẽ làm cho mợ chủ càng ngượng ngùng hơn.

Bà cụ nói: “Trở về từ bệnh viện, chắc là cơm tối vẫn còn chưa ăn đúng không? Quàn gia Tần, đã chuẩn bị chưa vậy, tối ngày hôm nay tôi với ông chủ cũng dùng cơm ở Vọng Giang Các luôn.”

“Thưa đã chuẩn bị xong rồi, ông chủ, bà chủ, bây giờ có thể dâng thức ăn lên.” Quàn gia Tần lập tức nói.

Ông cụ gật gật đầu, tự mình đẩy bà cụ đi vào cửa.

Ngày hôm đó vui vẻ hòa thuận, ở phía bên này, một mình Cố Vị Y đứng ở trong gió thê thảm cô độc.

Lúc sau bọn họ đi vào nhà ăn cơm, Cố Vị Y đợi một hồi lâu cũng không đợi được bà cụ cho người đi ra ngoài mời cô ta vào.

Rất cuộc chờ đợi không kịp nữa rồi, tức giận bất bình trở lại phòng của bà cụ.

Hơn tám giờ tối, bà cụ trở về cùng với Thúy Nhi và hai người vệ sĩ.

Trên đường trở về, vừa nói vừa cười, nhìn tâm trạng khá là tốt.

Cố Vị Y ngồi trong phòng khách, gương mặt kéo căng, đang hờn dỗi.

“Vị Y?” Bà cụ đi vào thì nhìn thấy cô ta, có chút kinh ngạc.

Bà còn tưởng là cô ta đã về nhà họ Cố rồi.

“Sao vậy? Nhìn thấy con ở đây rất kinh ngạc hả?”

Cố Vị Y trừng bà cụ một cái, mím môi: “Bà không muốn nhìn thấy con nữa hả?”

“Sao vậy, chỉ là cho rằng con đã về nhà rồi thôi.” Bà cụ dịu dàng cười một tiếng.

“Về nhà? Bà muốn đuổi con đi à.” Cố Vị Y sừng sốt, lập tức liền nổi giận: “Bây giờ bà đã muốn đuổi con đi rồi à.”

“Không phải vậy.” Bà cụ hơi không hiểu tại sao cô ta lại phản ứng kịch liệt như vậy chứ.

“Bà không biết là lúc này con vẫn luôn ở Vọng Giang Các, lúc mà con không ở bên cạnh của bà, bà còn tưởng rằng con vẫn luôn ở trong nhà.”

Không có người nào nói cho bà biết rằng Cố Vị Y vẫn luôn ở Vọng Giang Các, dù sao thì cô ta cũng là con gái chưa được gả ra ngoài, ở chỗ của người khác hoài cũng không tiện.

Mấy ngày nay, bà cảm động đến rối tinh rối mù, cảm thấy con nhóc này rất tốt, ngày nào cũng từ nhà họ Cố chạy đến đây để thăm bà.

Nhưng mà lúc này ở Vọng Giang Các hai tiếng đồng hồ, mới biết được hóa ra Cố Vị Y vẫn đang ở đây.

Bà cũng kêu Thúy Nhi và những người khác lui ra ngoài, bà mới nhìn Cố Vị Y, giọng nói dịu dàng muốn nói chuyện đạo lý với cô ta.

“Vị Y, dù sao thì Vọng Giang Các cũng là chỗ của Kiệt và Cơ Uyển, con lại ở trong đây... cũng không thích hợp cho lắm.”

Quan trọng nhất chính là mấy ngày nay Cơ Uyển đều ở trong trường học.

Em gái cô ta cũng không có ở đây, cô ta là một người chị, lại chạy vào trong nhà chồng sắp cưới của em gái ở, quả thật nói không nên lời.

” Vị Y, nếu như sau này có đến thăm bà nội thì cứ trực tiếp ở chỗ của bà nội đi, sẽ không có người nào nói gì tới con đâu.”

“Chẳng lẽ bây giờ con ở cùng với Tu Kiệt thì có người nào nói con cái gì à “

Cố Vị Y nhú chặt mi tâm, vẻ mặt không vui.

Muốn cô ta ở cùng với bà cụ này, quả thật chính là một loại giày vò!

Ngày nào cũng nhìn thấy bà cụ này, ai mà đồng ý chứ!

Cô ta đến nhà họ Mộ là bởi vì cậu cả Mộ, cũng không phải bởi vì nhìn gương mặt vừa già vừa xấu xí này!

Bà cụ giật giật môi, muốn nói chuyện, nhưng mà lại không biết phải khuyên cô ta như thế nào mới có thể không tổn thương đến lòng tự trọng của cô ta.

Nhưng mà loại chuyện này cũng không thể nào cứ để cho cô ta tùy ý tiếp tục làm vậy.

Do dự một hồi lâu, bà cụ mới nói: “Vị Y, cho dù nói như thế nào thì Vọng Giang Các vẫn là nơi của Cơ Uyển và Kiệt.”

“Nhất là Cơ Uyển thường xuyên không ở đây, con bé muốn về trường học, con là một đứa con gái lại ở cùng một chỗ với Kiệt, kiểu gì cũng sẽ bị người ta bàn tán.”

“Ai dám nói con này kia chứ? Cậu cả Mộ sẽ không bỏ qua cho người đó đâu.”

Cố Vị Y trừng mắt nhìn bà cụ, nổi giận nói: “Bà, rốt cuộc là bà có chuyện gì vậy, có phải là bà muốn chia rẽ con với Tu Kiệt không?”

“Bà...” Bà cụ khẽ giật mình, lại không biết phải nên nói gì tiếp theo.

Cái gì gọi là chia rẽ cô ta với Kiệt, chẳng lẽ cô ta với Kiệt không phải là không có gì với nhau à?

Cái cách nói chuyện chia rẽ hay không chia rẽ này lấy từ đâu ra vậy?

“Vị Y, con... có phải là đã có hiểu lầm gì đó rồi không?”

“Bà nội, con biết là bà muốn nói cái gì, bà vì Cố Cơ Uyển, cho nên muốn để con và Tu Kiệt chia tay với nhau, có phải vậy không?”

Cố Vị Y cắn môi, bỗng nhiên òa một tiếng rồi khóc lên.

“Từ nhỏ, tất cả mọi người đều giúp đỡ Cố Cơ Uyển để bắt nạt con, động một chút là đánh con, mắng con, còn làm nhục con, nói con là con hoang.”

“Sao con lại là con hoang được chứ.” Bà cụ nghe thấy lời nói của cô ta mà cảm thấy chua xót trong lòng, chuyện này... đều là do bà mà ra.

Nếu như không phải là do bà đã làm mất Thanh Thanh, cũng không lớn tuổi như vậy mới có thể nhận nhau với cô ta.

Nếu như lúc còn bé Thanh Thanh có người chăm sóc, cũng sẽ không đến mức sau khi lớn lên lại đi theo Cổ Kính Minh không rõ ràng như vậy.

Cuối cùng ngay cả con gái của bà ấy cũng bị liên lụy vào

Đây đều là lỗi của bà bà thật sự có lỗi với Cổ Vị Y

Cổ Vị Y nhìn nét mặt của bà ấy liền biết được mình đã chạm được vào chỗ áy náy sâu nhất ở trong lòng của bà!

Đã áy náy rồi, vậy thì cứ để cho bà ấy áy náy nhiều thêm một chút đi!

“Con đã là người của Tu Kiệt.”

“Con nói cái gì vậy?” Bà cụ liền giật mình đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ xe lăn.

“Con... con... cùng Kiệt...”

“Bọn con vốn là một đôi, đều là do bà, đều là do bà đó. Tại sao bà lại nhất định để cho Tu Kiệt và Cổ Cơ Uyển ở cùng nhau?”

Cổ Vị Y chỉ về phía bà ta, tức giận đến nỗi nước mắt lã lã dài.

“Tại sao bà lại muốn chia rẽ chúng con, người nào cũng giúp đỡ Cổ Cơ Uyển mà ức hiếp con, ngay cả bà cũng giống như vậy.”

“Bà... bà không phải...”

Bà cụ che lấy trái tim, không biết là do kích động hay là do khó chịu, rất nhanh ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Bà ta không muốn bắt nạt Vị Y, làm sao có thể được?

Nhưng mà bà ấy cũng không biết, thật sự không biết Vị Y và Kiệt... Ông trời ơi, rốt cuộc là bà ấy đã làm cái gì vậy?

CHƯƠNG 173: TÔI CŨNG ĐANG BỊ BỆNH

CHƯƠNG 173: TÔI CŨNG ĐANG BỊ BỆNH

Cố Vị Y căn bản cũng không chú ý đến bà cụ có chỗ nào không thích hợp, bây giờ cô ta đã hoàn toàn bị lừa gạt che mắt rồi.

“Đều là do bà, đều là do bà hại! Tại sao bà còn giúp người khác mà hại con chứ?”

Cô ta nắm chặt tay lại, bắt lấy hai vai của bà cụ, dùng sức lắc lắc.

“Tại sao bà lại không thương con, con mới là người phải đính hôn với Tu Kiệt, thậm chí là người kết hôn!”

“Con đã ở bên cạnh của anh ấy, bà lại nhất định để anh ấy với Cố Cơ Uyển đính hôn với nhau, bà có biết là Tu Kiệt đau khổ bao nhiêu không?”

“Bà để cho anh ấy cưới một người quái dị, bây giờ vì để lấy lòng bà, ngày nào anh ấy cũng phải diễn kịch với cái con người quái dị kia.”

“Bà nói xem, có phải tất cả đều là lỗi của bà hay không?”

Cô ta thật sự hoảng loạn, hôm nay chịu nhiều uất ức như vậy, bây giờ cô ta đang phát tiết ra tất cả.

Dùng sức lung lay hai vai của bà cụ, cô ta tức giận đến đỏ cả mắt, hận không thể bóp chết bà già đánh chết ở trước mặt.

“Bà thật sự cho rằng Tu Kiệt thích cái con quái vật xấu xí đó sao, cũng là bởi vì diễn kịch cho bà xem thôi.”

“Lúc mà mọi người không ở đó, Tu Kiệt đối xử với con tốt biết bao nhiêu, lúc ở trên giường, anh ấy điên cuồng với con biết bao nhiêu, bà có biết không hả?”

“Vị Y, Vị Y, đừng nói nữa...”

Bà cụ nghe thấy như vậy thì hãi hùng khiếp vía, không thể nào, Kiệt không thể nào như thế được, thằng bé và Cơ Uyển... tốt như vậy...

“Cố Cơ Uyển xấu xí biết bao nhiêu, bà cũng không nhìn thấy nữa hả? Có phải là mắt của bà đã bị mù rồi không?”

Lời nói này của Cố Vị Y đã khiến cho bà cụ hoàn toàn không thể phản bác được.

Cơ Uyển... Cơ Uyển con bé không phải là xấu, chỉ là... không được xinh đẹp thôi.

Cơ Uyển cũng không thể nào so sánh được với Cố Vị Y, Vị Y chính là một người phụ nữ đẹp tuyệt vời, còn Cơ Uyển kia... gương mặt đầy tàn nhang, thật sự xấu xí

Nhưng mà tính tình của Cơ Uyển thật sự rất tốt, cảm giác cô và Kiệt ở cạnh nhau, nhìn thật sự rất hạnh phúc.

Nói là diễn kịch thì bà ta cũng không thể nào tin được.

“Vị Y, Vị Y, con tỉnh táo lại đi... khu... khu...”

Cố Vị Y nắm bà cụ quá chặt, bà cụ đã hơi không thở nổi.

“Vị Y...”

Cố Vị Y ở trước mắt, khuôn mặt bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo lại với nhau, bình thường xinh đẹp đáng yêu, bây giờ cũng chỉ còn lại hận thù.

Hận đến mức này, khiến cho người ta cảm thấy... cực kỳ xấu xí.

Cô ta nói những lời kia, bây giờ nghĩ lại, vậy mà mỗi một câu nói đều khiến người ta không thể tin được.

Cơ Uyển là một cô gái tốt như vậy, làm sao có thể hại bà được?

Nhưng mà cô ta lại chính là cháu gái của mình, bà ấy không thể nào nghi ngờ cô ta được.

“Vị Y... khu, khu... khu...”

Rốt cuộc Cố Vị Y cũng đã nhìn thấy rõ được sắc mặt của bà cụ, khuôn mặt đỏ bừng, giống như là sắp thở không nổi. Cô ta bị hoảng sợ, bỗng nhiên thu tay lại, liền nhanh chóng vuốt vuốt cho bà cụ dễ thở.

“Bà nội, bà nội, không phải là con cố ý đâu, con chỉ là... chỉ là quá kích động thôi.”

Bà cũng không để ý đến việc nói chuyện, há miệng ra hô hấp.

Cố Vị Y sợ muốn chết, bây giờ bà già này không thể chết được, nếu như bà không còn sống thì cô ta cũng không có chỗ dựa.

Cố Vị Y không ngừng vỗ vỗ lưng cho bà ấy, thật vất vả lắm bà cụ mới có thể chậm rãi hít thở bình thường.

Hô hấp đã từ từ có lại, nhưng mà sắc mặt này quả thật tái nhợt giống như là một trang giấy.

Cố Vị Y cảm thấy hơi hoảng sợ, sợ là Thúy Nhi và những người khác sẽ đi vào đây thấy được bộ dạng này của bà ấy thì sẽ hỏi ra nguyên nhân.

Cô ta vội vàng nói: “Thôi bỏ đi bà, đều là do con không tốt, con không nên luôn nghĩ đến chuyện trước kia.”

“Coi như con... con và Tu Kiệt đã như vậy rồi, nhưng mà bây giờ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển ở cùng với nhau, con... con còn có thể thế nào được nữa.”

Bà cụ cũng không hề nói một câu nào, Cố Vị Y đã tỉnh táo rồi.

Nếu như bây giờ không có được mối quan hệ tốt với bà cụ, về sau cô ta chắc chắn sẽ khó bước được vào cái nhà này.

“Bà nội, con ở lại Vọng Giang Các cũng là vì để thuận tiện đến thăm bà, dù sao thì nếu như ngày nào con cũng ở chỗ của bà, người nhà họ Mộ chắc chắn sẽ có ý kiến với con.”

Bà cụ vẫn không nói nên lời, cũng chỉ có thể nhìn cô ta.

Cố Vị Y đẩy bà vào trong phòng, đỡ bà lên trên giường.

“Bà nội, bà nghỉ ngơi sớm một chút đi, con ở bên ngoài trông chừng bà, có được hay không?”

Không để bà cụ nói chuyện, Cố Vị Y đã đắp chăn cho bà, bước ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình bà cụ nằm ở trên giường, nhíu chặt lông mày.

Bà vẫn còn chưa tắm rửa, vẫn còn chưa đi vệ sinh, chân cũng không có rửa.

Cũng không biết là Thúy Nhi đã đi đâu rồi, bộ dạng này kêu bà làm sao mà ngủ được đây.

Muốn kêu Thúy Nhi đi vào, nhưng mà Vị Y nói muốn chăm sóc cho bà, nếu như bà lại tìm Thúy Nhi, tất cả mọi người sẽ cảm thấy Vị Y không chăm sóc tốt cho bà.

Mặc dù là bà cụ đã lớn tuổi, nhưng mà bà vẫn biết đạo lý đối nhân xử thế.

Ít nhiều gì cũng phải chừa lại mặt mũi cho Vị Y.

Chỉ là bây giờ thật sự không dễ chịu.

Cố Vị Y quả thật cũng trông coi bà ở ngoài cửa, lúc mà nhìn thấy Thúy Nhi đi tới, cô ta phát phát tay: “Tối nay tôi chăm sóc cho bà nội là được rồi, cô đi nghỉ ngơi đi.”

Cô ta nhất định phải hàn gắn lại mối quan hệ với bà cụ, nếu không thì tương lai sẽ càng khó khăn hơn.

“Tôi biết rồi, anh để cho anh ấy nghỉ ngơi cho thật tốt đi, tôi...”

Cố Cơ Uyển quay đầu lại nhìn người đàn ông vẫn còn đang tắm rửa trong phòng tắm.

Mặc dù là không nhìn thấy bóng dáng của anh, nhưng mà lờ mờ vẫn có thể nghe thấy được âm thanh của vòi hoa sen.

Hôm nay cậu cả Mộ hơi ý lại, giống như là một đứa con nít ý lại vào người lớn, cần cô đến nỗi gần như không thể tách rời một tấc.

Tối ngày hôm nay có thể là không trở về được rồi.

Cô lấy điện thoại ra, nhỏ giọng nói với Tô Tử Lạp ở đầu dây bên kia điện thoại: “Chắc có lẽ là ngày mai tớ mới có thể về được, bây giờ thật sự không được, cậu cứ kêu cậu ấy dừng lại đi, trước tiên dưỡng bệnh rồi nói tiếp.”

“Cậu ấy không chịu nghe, bọn tớ cũng đã nói cậu ấy mấy lần rồi, nhưng mà cậu ấy có tính tình gì chắc là cậu cũng biết mà.”

Tô Tử Lạp cũng rất lo lắng, hôm nay đã vẽ được hai chương truyện, bây giờ Tần Chi Châu phải hoàn thành chương thứ ba.

Nhưng không biết có phải là do tối ngày hôm qua anh ta đã mở máy điều hòa quá lớn, bản thân lại quá mệt mỏi, ghé vào trên bàn vẽ ngủ thiếp đi.

Sáng ngày hôm nay đã phát hiện sắc mặt anh ta không tốt lắm, trông cực kỳ đỏ.

Quả nhiên là buổi trưa xem thử đã phát sốt rồi.

Sau khi uống thuốc hạ sốt, cũng chỉ ngủ được nửa tiếng đồng hồ, tỉnh dậy thì liền bắt đầu vẽ tranh.

“Cho dù như thế nào đi nữa thì sức khỏe cũng quan trọng hơn, nhất định phải để cho cậu ấy nghỉ ngơi thật nhiều.”
Cố Cơ Uyển lại nhìn về phía cửa phòng tắm, âm thanh nước chảy cũng đã từ từ nhỏ lại, có lẽ là cậu cả Mộ cũng sắp đi ra rồi.

“Từ Lập, tớ không thể nói chuyện với cậu được nữa, tớ còn có việc...”

“Cậu cả Mộ như thế nào rồi? Hôm nay tớ đã xem tin tức ở trên tivi, anh ấy cũng đã bị thương rồi.”

Tô Từ Lập rất tò mò: “Còn cậu thì sao? Cậu không sao đó chứ, hình như là tớ cũng nhìn thấy cậu ở trên tivi nữa.”

Cho dù là Mộ Tu Kiệt hay là Cố Cơ Uyển, xuất hiện dưới ống kính đều rất ít, nhưng mà cô vẫn có thể nhìn ra Cố Cơ Uyển bằng con mắt sắc bén của mình.

Trên cơ bản, tin tức đều nói đến chuyện giải quyết phía sau, chỉ nói là nhà họ Mộ có một cậu chủ bị thương nhẹ, cũng không nói rõ là ai.

Nhưng mà người biết bọn họ, chỉ cần nhìn thấy được một bên mặt của cậu cả Mộ thì cũng có thể nhận ra được.

“Bọn tớ đều rất lo lắng, cũng không biết là có nên gọi điện thoại cho cậu hay không.”

“Tớ không sao đâu, cậu cả Mộ cũng có ở đây, bọn họ đã xử lý chuyện này tốt rồi.”

Cửa phòng tắm bị mở ra, Cố Cơ Uyển lập tức nói: “Thôi được rồi, không thể nói chuyện với cậu được nữa, cậu chăm sóc tốt cho Tần Chi Châu đi, sáng sớm ngày mai tớ sẽ trở về.”

Sau khi cúp máy, ngẩng đầu lên liền đối mặt với ánh mắt tinh mịch của Mộ Tu Kiệt.

” Sáng ngày mai cô cũng chỉ có ba bốn tiết.” Anh thản nhiên nói.

Cố Cơ Uyển sùng sờ, không ngờ đến cậu cả Mộ lại có thể ghi nhớ lịch học của cô rõ như vậy.

Cô gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà tôi muốn về sớm một chút, phòng vẽ tranh của tôi có một đồng nghiệp nam bị bệnh, còn đang phát sốt...”

Ai ngờ anh lại lập tức đánh gãy lời của cô, không vui nói: “Tôi cũng đang bị bệnh.”

CHƯƠNG 174: ĐÚT THUỐC

CHƯƠNG 174: ĐÚT THUỐC

Cố Cơ Uyển sừng sốt, cô hoàn toàn không ngờ cậu cả Mộ lại nói như vậy.

Đây không phải là một đứa trẻ đang giành kẹo sao?

Hôm nay cậu cả nhà họ Mộ bị đập đầu, sẽ không phải thật sự bị đập hư rồi chứ?

Tại sao càng ngày càng giống một đứa trẻ cố tình gây sự thế?

Có lẽ nhận ra được lời này của mình có chút ấu trĩ, Mộ Tu Kiệt lạnh lùng bước đến mép giường ngồi xuống, không để ý đến cô. Cố Cơ Uyển xoa xoa ấn đường, hóa ra cậu cả Mộ ấu trĩ như thế, còn thẹn quá hóa giận?

Cô lại không nói anh cái gì, ấu trĩ thì ấu trĩ thôi, dù sao hôm nay cô cũng lĩnh giáo qua vô số lần.

“Tôi biết anh bị bệnh, không phải tôi canh giữ anh cả ngày sao?”

“Cô muốn đi chăm sóc tên đó?” Anh hừ một tiếng, vẻ mặt không vui.

Một người đàn ông bị sốt mà thôi, có gì đâu phải chăm sóc? Cũng đâu thể chết được?

Cố Cơ Uyển nhìn vẻ mặt anh liền biết ngay anh đang nghĩ gì.

Phát sốt không thể chết được, nhưng đôi khi cũng rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, nếu nói căn bệnh chết người mới cần người chăm sóc, vậy anh bây giờ ... dường như không nghiêm trọng lắm phải không?

“Ánh mắt của cô là gì?” Mộ Tu Kiệt nhìn cô chăm chăm, sắc mặt lạnh xuống.

“Tôi không cần người chăm sóc. Bây giờ cô có thể quay lại trường học.”

Lại nữa rồi, giận dữ rồi sao?

“Anh thật sự muốn tôi đi sao?” Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, đứng dậy, làm điệu bộ đi về phía cửa.

“Được thôi, nếu cậu cả Mộ đã khỏe rồi, vậy ... Tôi còn có việc, tôi đi trước.”

Mộ Tu Kiệt thật sự sắp bị cô gái này chọc tức chết rồi, không nghe ra là anh đang tức giận sao?

Ai bảo cô đi? Đùa một chút không được sao?

Cô gái này thực sự đã bước tới cửa! Thậm chí còn không nhìn lại!

Mộ Tu Kiệt gấp đến mức muốn lao đến kéo cô lại, ném cô lên giường hung hăng trừng phạt một trận.

Nhưng bây giờ anh vẫn là người bệnh, nếu động tác nhanh như vậy, cô gái này nhất định sẽ nghi ngờ anh đang nói dối cô.

“Cậu cả Mộ, tôi đi đây, chăm sóc mình cho tốt.”

Cuối cùng cô cũng quay đầu lại!

Mộ Tu Kiệt ngã rầm một cái xuống giường, ánh mắt vô hồn.

“...” Vừa rồi không phải còn ổn sao?

Cố Cơ Uyển bắt đầu có thể mò ra được một chút thói quen của anh chàng này. Điều này có nghĩa là anh không muốn cô đi phải không?

Hãy, bây giờ không biết là anh đang đùa giỡn cô hay là cô đang trêu chọc anh đây.

“Lại khó chịu hả?” Cô chậm rãi đi trở lại mép giường.

Vốn dĩ đêm nay tâm trạng quả thực có chút buồn tẻ, đầu sao cũng không biết văn phòng làm việc ở bên kia xảy ra chuyện gì, quả thực cô cũng rất lo lắng.

Nhưng mà cậu cả Mộ này thực sự rất đáng yêu, lập tức làm cô hài lòng.

“Được rồi, tôi không đi nữa không được sao? Anh có thể có chút tình thần không?”

Mộ Tu Kiệt nhìn cô, ánh mắt có chút buồn bã.

Lời này là có ý gì? Nói anh giả vờ bị ốm?

Anh đường đường là cậu cả nhà họ Mộ, sẽ dùng loại thủ đoạn thấp hèn này để giả bệnh sao?

“Hừ.”

“Tối giờ uống thuốc rồi.”

Vài chữ đó, khiến cho vẻ mặt cậu cả nhà họ Mộ đột nhiên căng thẳng, vừa rồi là giận dữ, mà bây giờ chính là phản kháng.

“Anh không cần cho tôi sắc mặt này, thuốc này nhất định phải uống, nếu không, tôi để cho y tá tới chăm sóc anh.”

Mộ Tu Kiệt lườm cô với vẻ mặt không vui.

Người phụ nữ này lại dám học được một chiêu uy hiếp này.

Cố Cơ Uyển không để ý đến sự oán giận của anh, lấy thuốc ra đặt trên cái bàn cạnh giường rồi rót một cốc nước ấm.

Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường: “Anh có muốn tôi đỡ anh dậy không?”

“Hừ”

“Anh hừ tôi mà còn vươn tay ra sao?” Muốn cười sao? Cậu cả nhà họ Mộ, anh như vậy thật sự ổn sao?

Mộ Tu Kiệt trừng mắt nhìn cô, tức giận nói: “Là cô cầu xin tôi đỡ tôi dậy.”

“Phải, phải, là tôi cầu xin anh cho tôi ở lại, cầu xin anh để tôi đỡ anh dậy, cầu xin anh uống thuốc được chưa?”

Cố Cơ Uyển không hề tức giận, đỡ anh ngồi dậy trên giường.

“Vậy thì bây giờ, anh có thể “hừ” một cái nữa, nhưng sau khi “hừ” xong thì ngoan ngoãn uống thuốc rồi đi ngủ, được không?”

“Hừ”

“Ng Sloan!”

“...” Mộ Tu Kiệt xụ mặt, nhưng gò má vẫn nhịn không được đỏ bừng lên.

Cô dám cười nhạo anh! Người phụ nữ này sao lại dám!

“Cô... ưm!”

Viên thuốc bị ném vào trong miệng anh như vậy, đơn giản mà trở tay không kịp.

Ngay sau đó, cô đưa ly nước lên miệng anh.

Mùi vị trong miệng thực sự rất đắng, Mộ Tu Kiệt không suy nghĩ gì mà lập tức uống vài ngụm nước.

Thế là thuốc theo dòng nước đi vào thực quản, sau đó dọc theo thực quản đi vào dạ dày anh.

Thuốc, uống rồi sao? Trong nháy mắt liền thành công!

Mộ Tu Kiệt chỉ cảm thấy trong miệng và trong dạ dày rất đắng, đơn giản là đắng đến mức không chịu nổi.

Sắc mặt anh âm ỉ, thực sự sắp phát điên rồi!

Thêm thuốc cho anh cũng được mà, sao lại ép anh uống thuốc chứ.

Thuốc đắng thế mà nhét vào miệng anh thế này, hoàn toàn không thông qua sự đồng ý của anh!

“Cô đừng quá đáng... cô!”

Không biết thứ gì rơi vào trong miệng anh, có chút mặn lại có chút ngọt.

Mộ Tu Kiệt theo bản năng muốn phun thứ đó ra, nhưng Cố Cơ Uyển đột nhiên cúi người hôn nhẹ lên môi anh.

Mặt cô đỏ bừng, nhưng nhìn thấy bộ dạng sững sờ của anh, cô biết mình đã thành công.

“Ăn từ từ thôi. Đây là xí muội. Ăn ngon lắm. Nó có thể lấp đi vị đắng của thuốc, đúng không?”

Mộ Tu Kiệt không biết mình đang ăn cái gì ở trong miệng, chỉ biết hương vị ngọt ngào của cô vẫn còn vương lại trên môi.

Anh nhịn không được thè đầu lưỡi ra quét nhẹ trên môi mình.

Động tác mê hoặc này khiến trái tim Cố Cơ Uyển bị chấn động một cái, gương mặt cô đỏ bừng lên.

Điều tồi tệ nhất là, nhìn thấy cử động vô thức của anh, cô đột nhiên muốn lao tới và nuốt chửng anh ...vào bụng!

Cố Cơ Uyển không khỏi nhấp từng ngụm nước bọt, vội quay mặt đi chỗ khác để không nhìn thấy đôi môi mỏng quyến rũ của anh.

Ai có thể ngờ rằng hai cánh môi lại có thể có sức hấp dẫn lớn đến vậy?

Thật sự nhìn thêm một chút nữa, có thể xảy ra chuyện.

“Sao, thế nào? Ăn ngon không?” Cô thấp giọng hỏi.

“Không tệ.” Người đàn ông lại quét nhẹ lên môi lần nữa.

Bây giờ nhìn lại thì có vẻ như uống thuốc không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Nếu sau này mỗi lần uống thuốc đều như vậy, thì ... uống thêm hai lần nữa cũng không sao.

“Còn không?”

“Anh muốn ăn xí muối sao?” Cố Cơ Uyển nhanh chóng cầm lọ xí muối trên cái bàn cạnh giường lên: “Có”.

“Ý tôi là, cô muốn tôi uống thuốc không?”

“Hà?” Cố Cơ Uyển có chút choáng váng, đây là... chủ động yêu cầu uống thuốc sao?

“Còn...”

Trong lòng Mộ Tu Kiệt lập tức vui vẻ, chờ cô đút thuốc.

Nhưng cô nói: “Sáng mai, trưa, tối còn phải uống.”

Tất nhiên là bác sĩ kê đơn thuốc nhiều cho bữa, thuốc này được kê đơn trong ba ngày.

“Tối nay không uống sao?” Mộ Tu Kiệt có chút thất vọng, điều này có nghĩa là cô không chủ động dâng hiến nộ hôn sao?

“Không uống, đừng lo lắng, sáng mai mới uống.”

Cô tưởng anh vẫn còn kháng cự, Cố Cơ Uyển mỉm cười với anh, coi như là động viên anh.

Cô thu dọn thuốc trên bàn cạnh giường.

Mộ Tu Kiệt cau mày, nhìn chăm chăm đồng thuốc đó: “Thực ra ... Tôi có thể uống xong trong một lần.”

“Uống một lần?” Đây là cái lí luận gì vậy?

“Dù sao thì cũng phải uống thuốc. Bây giờ, tôi uống hết thuốc ngày mai và ngày kia là xong rồi.”

Như vậy tối nay có thể hôn nhiều hơn một chút ...

Trên trán Cố Cơ Uyển dần nổi lên ba vạch đen.

Tên này đột nhiên muốn uống thuốc, hóa ra là vì được hôn thêm mấy lần nữa?

Nếu không thì anh cứ nhìn chăm chăm vào môi cô giống như tên biến thái làm cái gì?

Vì để hôn môi, mà uống hết thuốc trong ngày mai và ngày kia, nghĩ hay nhỉ?

CHƯƠNG 175: YÊN ỔN BÊN NHAU CẢ ĐỜI.

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 176: NGHE NÓI HAI CHỊ EM Ở CÙNG NHAU

CHƯƠNG 176: NGHE NÓI HAI CHỊ EM Ở CÙNG NHAU

Lúc Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển chạy đến, bà cụ đã được cứu ra.

Cùng bà cụ đi ra còn có thêm một người, đó là Cố Vị Y!

“Nhanh đưa bà ấy đi vào chữa trị thật tốt, tuyệt đối không thể để bà ấy xảy ra chuyện!”

Ông cụ ở hiện trường chỉ đạo, không chỉ để mọi người chăm sóc thật tốt bà cụ mà con chăm sóc tốt Cố Vị Y!

“Nghe nói cô ta đã cống bà cụ từ trong biển lửa đi ra!”

Trong một góc hẻo lánh, hai người cô hầu đang thấp giọng thảo luận chuyện này.

“Tiểu thư nhà họ Cố này thật sự lợi hại, cũng dám chạy vào trong đám cháy cứu người, cũng không sợ mình chết trong đó!”

“Đúng vậy, đám cháy này lợi hại như vậy, mọi người vốn còn tưởng rằng bà cụ chắc chắn sẽ...”

“May mà có tiểu thư nhà họ Cố, nếu không có cô ta, chỉ sợ sẽ không còn bà cụ!”

“Cô xem ông chủ bây giờ đối tốt với người ta đến mức nào, chẳng trách bà cụ yêu thương cô ta như vậy, cô ta thật tốt với bà cụ!”

“Nhìn một vị tiểu thư khác của nhà họ Cố, là vợ chủ tương lai của chúng ta, bà cụ cũng thương cô ta như vậy, thế nhưng lúc bà cụ xảy ra chuyện, cô ta đang làm gì?”

“Không phải là trông coi cậu cả, anh em em sao?”

“Thiệt thòi cho bà cụ, bình thường đối tốt với cô ta như vậy...”

Bỗng nhiên, một bóng người ngạo nghễ đập vào tầm mắt, hai cái cô hầu gái bị dọa đến mức cuống quýt cúi đầu, đồng thanh nói: “Cậu, cậu cả!”

“Đuổi ra ngoài.”

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng, cùng Cố Cơ Uyển đi về phía phòng y tế.

Sau lưng, hai người hầu gái lập tức khóc rống lên cầu xin tha thứ: “Cậu cả, chúng tôi không dám nhiều lời nữa, cậu cả, cậu đừng đuổi chúng tôi đi!”

“Cậu cả, chúng tôi...Chúng tôi biết sai rồi, cậu cả!”

Nhưng người phía trước vẫn lạnh lùng và cứng rắn như cũ, hoàn toàn không có ý định thay đổi suy nghĩ.

Cố Cơ Uyển đi bên cạnh anh, muốn quay đầu nhìn một chút.

Cuối cùng, vẫn không nói một lời đi theo.

Ở trong gia đình quyền thế giàu có thế này, nhiều lời quả thật không phải là chuyện tốt.

Hôm nay cho dù không bị cậu cả Mộ đuổi đi, sau này ở đây tán gẫu chuyện chủ nhà, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện xảy ra.

Hai người phía sau không ngừng cầu xin tha thứ, cậu cả Mộ nhìn cũng không thèm nhìn chút nào.

Hai người vệ sĩ đi tới, muốn áp giải bọn họ đi.

Có lẽ là đầu tuyệt vọng, hai người kia nhận không được nổi giận mắng: “Cậu cả, cậu không nhìn rõ người, ngay cả người phụ nữ bên cạnh cũng không nhìn rõ!”

“Bà cụ thương cô ta như vậy, nhưng lúc bà cụ xảy ra chuyện cô ta đã làm cái gì?”

“Đúng đấy, cô Vị Y trong thời điểm nguy nan đến cả tính mạng của mình cũng không cần, cũng muốn đi cứu bà cụ, Cố Cơ Uyển đã làm gì?”

“Cô ta xấu như vậy, anh còn che chở cô ta, cậu chủ, anh thật sự mù mắt sao?”

Hai người kia rốt cuộc cũng bị áp giải đi.

Cố Cơ Uyển nhìn đường dưới chân, không nói một lời.

Cô quả thật có chút áy náy, vừa nghĩ tới gương mặt hiền hòa của bà cụ liền đau lòng.

“Lúc mọi chuyện xảy ra, cô cũng không ở bên cạnh bà, không thể kịp thời đến cứu giúp, không phải vấn đề của cô.”

“Tôi biết.” Cô sẽ không vì người khác hiểu lầm, mà phủ định chính mình.

Chỉ là, thương bà cụ.

Rất nhiều người ở bên ngoài phòng điều trị, ông cụ đi vào cùng bà cụ, nhưng người khác chỉ ở thế ở đây chờ đợi.

“Tình hình thế nào?” Mộ Tu Kiệt đi đến trước mặt bác sĩ.

“Bà cụ bị sặc rất nhiều khối, bây giờ bác sĩ Dương Quân đang chăm sóc!”

Bác sĩ vừa từ bên trong đi ra, chính là để báo cáo lại tin tức cho mọi người.

“Cậu cả, ông cả, xin hãy yên tâm, bác sĩ Dương Quân nói, không nguy hiểm tính mạng, chỉ là thân thể có chút suy yếu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Nhưng tâm trạng của mọi người đều không buông lỏng được.

Bây giờ bà cụ đang ở trong tình trạng này, sức khỏe vốn đã không tốt, lại xảy ra chuyện này...

Lời nói của bác sĩ đang quanh quẩn trong đầu mọi người.

Không chắc có thể sống qua mùa đông lạnh giá này, nhưng bây giờ lại hít phải khói dày đặc như vậy, bị dọa kinh sợ.

Bà cụ có thể sống đến lúc nào, thật sự khó nói.

Ông cả hỏi: “Lúc nào chúng tôi có thể vào thăm bà?”

“Bác sĩ Dương Quân nói, tốt nhất mọi người đừng vào thăm, để bà ấy nghỉ ngơi thật tốt!”

“Như vậy...” Người phụ nữ bên cạnh ông cả đi ra, dịu dàng hỏi: “Cô gái họ Cố kia đâu?”

Cố Cơ Uyên giương mắt nhìn lên.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bà cả này sau lần trước nghe thấy hai chữ “Cẩn Mai” từ chỗ của Dương Băng Băng.

Dương Băng Băng đã vào trong viện tâm thần, lúc cô ta bị hù dọa đã từng nói về người lộ tin tức cho bọn họ.

Cẩn Mai, những gì cô ta nói lúc ấy chính là cái tên này.

Bác sĩ nghiêng tiếp ánh mắt của Cẩn Mai, khẽ nói: “Tình huống của cô gái kia nghiêm trọng hơn một chút so với bà cụ, nhưng cũng may không có gì đáng ngại!”

“Ông chủ có cho người chăm sóc cô ấy không?”

“Tâm tình của ông chủ để đặt ở trên người bà cụ, chỉ dặn dò phải điều trị thật tốt cho cô Cố!”

“Tôi vào thăm bà cụ, tôi sẽ chú ý không để làm phiền đến bà ấy!”

Ông cả không quá để ý đến chuyện của những người khác, chỉ muốn chắc chắn về tình huống của bà cụ một chút.

Bác sĩ gật đầu, nói: “Ông cả, tôi đưa ông vào, đúng rồi, cậu cả, ông chủ để anh cũng vào thăm bà cụ!”

Mộ Tu Kiệt và ông cả đi theo phía sau bác sĩ, cùng nhau đi vào trong phòng điều trị.

Cẩn Mai lập tức dặn dò lão quản gia: “Cho hai người hầu gái đến chỗ cô Cố, cô ấy là đại ân nhân của nhà họ Mộ chúng ta, nhất định phải chăm sóc thật tốt!”

“Được, tôi đi ngay.” Lão quản gia đang muốn đi sắp xếp nhân sự.

Cẩn Mai lại nói: “Để tôi tự mình đi xem một chút mới được!”

“Ừm”

Sau khi hai người cùng rời đi, mấy người tiểu bối nhà họ Mộ tỏ vẻ khinh thường.

Mộ Kỳ Âm nhếch miệng, hừ lạnh: “Người phụ nữ này, thật đúng là biết nhìn tình thế!”

Cô ta vừa nói một cái, mọi người cũng hiểu rõ.

Cố Vị Y cứu được bà cụ, bây giờ, trong mắt ông cụ, Cố Vị Y chính là đại ân nhân của nhà họ Mộ bọn họ.

Sau này, chỉ sợ ông cụ đối với Cố Vị Y cũng sẽ vô cùng cảm kích, không chừng sẽ giữ Cố Vị Y ở lại, để cô ta ở luôn nhà họ Mộ.

Bởi vậy, Cố Vị Y không chỉ là người tâm phúc bên cạnh bà cụ, mà còn chiếm được sự sủng ái của ông cụ.

Vậy nên, giữ mối quan hệ tốt với Cố Vị Y cũng tương đương với việc lấy lòng bà cụ và ông cụ.

Cẩn Mai này, thật đúng là lợi hại!

Mộ Kỳ Âm đã biết, người phụ nữ này không đơn giản!

“Bình thường giả vờ dịu dàng hiền thực, đáng vẻ không tranh quyền đoạt thế, trên thực tế, tâm cơ nặng nhất chính là bà ta!”

“Đừng nói nữa, Cẩn Mai còn có chó săn ở chỗ này đây, cô không sợ cô ta tố cáo với Cẩn Mai sao?” Mộ Quán Lan nhìn Cố Cơ Uyển một chút.

Cô ta vốn đang bị cấm túc, quay vô tường hối lỗi.

Bây giờ vì bà nội xảy ra chuyện, cô ta chạy tới nhìn bà nội, cũng không ai nói gì.

Cuối cùng, cũng có cơ hội ra ngoài thở một hơi.

Mộ Kỳ Âm liếc Cố Cơ Uyển một cái, dù sao, những phụ nữ nhà họ Cố, cô ta không thích bất cứ ai.

Tất cả đều đáng ghét như vậy, đến nhà họ Mộ chia sẻ sự yêu thương của ông bà nội, vô cùng đáng ghét.

Nhất là lần trước, anh cả vì Cố Vị Y mà khiến cô ta bị cấm túc, bây giờ đối với hai chị em nhà họ Cố, lại càng hận thấu xương.

Nhìn thấy ba và anh cả đều không ở đây, Mộ Quán Lan bắt đầu không giữ mồm giữ miệng.

“Tôi nói hai chị em các cô cũng thật sự là lợi hại, vậy mà hai người hậu hạ anh cả của tôi, còn biết xấu hổ không?”

“Lúc cô không có ở đây, là chị gái Cố Vị Y của cô, bây giờ cô trở về, chị của cô vẫn không rời đi, các người đang định ở ba người cùng nhau sao?”

Hai chị em cùng nhau hùa hạ cậu cả?

Ánh mắt của mấy người giúp việc và vệ sĩ không hẹn nhau cùng rơi trên người Cố Cơ Uyển.

Nếu như những lời mà cô sáu nói là thật, vậy hai chị em này, cũng thật sự là.. Quá mạnh nha!

CHƯƠNG 177: CHẲNG LẼ HIỂU LẦM BẮT ĐẦU TỪ ĐÂY?

CHƯƠNG 177: CHẲNG LẼ HIỂU LẦM BẮT ĐẦU TỪ ĐÂY?

Lời này của Mộ Quán Lan quả thật là lão xược.

Đám người hầu đều đang thì thầm nói chuyện, mặc dù không có ai dám nói lung tung, nhưng ánh mắt nhìn Cố Cơ Uyển cũng có chút khác biệt.

Cố Cơ Uyển không biểu cảm nhìn Mộ Tuyết, thản nhiên nói: “Hóa ra cô sáu cảm thấy anh cả của cô là thứ đàn ông cận bã, ngay cả chị tôi cũng muốn, đúng không?”

“Tôi, tôi chưa từng nói như vậy, cô đừng có nói oan cho người khác!”

Thấy Cố Cơ Uyển lấy điện thoại di động ra, Mộ Quán Lan tối sầm mặt lại, vẻ mặt phòng bị: “Cô muốn làm gì?”

“Không có gì, gửi tin nhắn cho anh cả của cô, hỏi anh ấy một chút xem, ngay cả Cố Vị Y anh ấy cũng muốn từ lúc nào?”

“Cô... Cô dám tố cáo tôi trước mặt anh cả?” Tố cáo chuyện thể này, thật sự quá xấu hổ.

Người phụ nữ này, thật sự quá xấu ra rồi.

“Không, tôi không phải muốn tố cáo, tôi muốn hỏi anh ấy, dù sao tôi cũng là vị hôn thê của anh ấy, tôi có quyền này!”

Cố Cơ Uyển nhìn cô ta, vẻ mặt rất nghiêm túc, cũng không có bất cứ vẻ mặt khiêu khích gì.

“Tôi cũng không biết chuyện của anh ấy và chị gái của tôi, nếu bây giờ cô nói, tôi đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng.”

Dựa vào thân phận của cô, muốn hỏi là chuyện bình thường, nếu không hỏi mới là có chuyện giấu diếm trong đó.

“Không được! Không cho cô hỏi!” Thấy cô thật sự muốn gọi điện thoại, Mộ Quán Lan hoảng hốt, lập tức ngăn cản.

“Vì sao không thể hỏi?” Cố Cơ Uyển trừng mắt cô ta, vẻ mặt không vui.

“Cô sáu, nếu như vị hôn phu của cô tốt với người phụ nữ khác, cô cũng có thể không thèm quan tâm sao?”

“Tôi... Tôi... Mộ Quán Lan bị cô lừa một cái, vô thức lùi về phía sau.

“Cô sáu, cô không dám hỏi, không có nghĩa là người khác cũng không dám, đừng đưa ý nghĩ của mình áp đặt lên người người khác.”

Cố Cơ Uyển lại tiến lên một bước, khiến cho Mộ Quán Lan lại lui hai bước.

“Tôi không giống cô, cho dù vị hôn phu của tôi rất lợi hại, có thể một tay che trời, nhưng chỉ cần một ngày anh ấy vẫn là người đàn ông của tôi, thì sẽ phải hết lòng với tôi, nếu không, người đàn ông như vậy, không cần cũng được!”

Mộ Quán Lan bỗng nhiên lùi lại lần nữa, lần này trực tiếp đâm vào người Mộ Kỳ Âm.

Khí thế của Cố Cơ Uyển khiến mấy người hầu và vệ sĩ ở xung quanh phải ngạc nhiên.

Cái gì mà hai chị em cùng nhau hùa hạ một người đàn ông, bây giờ thấy dáng vẻ thế này của mợ chủ, ai còn dám nói những lời như vậy?

Người ta cũng đã nói, trừ phi cậu cả không phải người đàn ông của cô, nếu không, vĩnh viễn sẽ không cho phép anh chạm vào những người phụ nữ khác!

Đây mới là lời mà một người phụ nữ nên nói, cái gì mà hai chị em cùng hùa hạ, lời nói hoang đường thể này, thật có chút quá đáng.

Lập tức, mọi người đổi chuyện Mộ Quán Lan tung tin đồn nhảm, đều có chút phản cảm.

Cho dù thế nào cũng đều là anh chị em.

Ngay cả anh cả chị dâu cũng không buông tha, tung tin đồn nhảm thể này, thật sự là mất hết nhân cách.

Nhà giàu nhiều thị phi, quả nhiên là thật, những người sinh ra trong gia đình giàu có, thật sự không có nhiều tình

cảm anh em.

Mộ Quán Lan muốn nói câu gì đó để giải thích cho mình, nhưng lại không tìm được lời nào để nói.

Trong lúc nhất thời, lại bị làm cho không có lời nào để nói.

Mộ Kỳ Âm nhàn nhạt cười một tiếng, kéo Mộ Quán Lan ra phía sau mình.

Cô ta nhìn Cổ Cơ Uyển, cười nói: “Nghe nói chị cô vẫn luôn ở Vọng Giang Các, còn gọi anh cả ái muội như vậy, Quán Lan tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nên mới hiểu lầm rằng bọn họ có quan hệ gì đó không bình thường.”

“Đây cũng không phải là tung tin đồn nhảm gì đó, đến hỏi anh cả giống như có vẻ có chút châm ngòi quan hệ, gây xích mích”

Cô Cơ Uyển nhìn cô ta một cái, thản nhiên nói: “Tôi không quan tâm ai tung tin đồn nhảm, tôi chỉ quan tâm, người đàn ông của tôi có phải hết lòng với tôi hay không.”

“Tôi đương nhiên là hết lòng với cô!” Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu lên, mới phát hiện bác sĩ đã mở cửa phòng ra, bóng dáng cậu cả Mộ đã bước ra.

Anh đi đến trước mặt Cổ Cơ Uyển, nhàn nhạt hỏi: “Sao vậy? Có nghi ngờ gì không?”

“Đương nhiên tôi không nghi ngờ, chỉ có điều...”

“Cổ Cơ Uyển, cô đừng nói lung tung!” Mộ Quán Lan hoảng hốt trong lòng, bị dọa đến mức suýt chút nữa run chân.

Lệnh cấm túc mà anh cả đưa ra cho cô ta đến bây giờ vẫn chưa hủy bỏ.

Nếu khiến cho anh cả tức giận, lại cho cô ta thêm một tuần thì phải làm sao bây giờ?

Mộ Kỳ Âm cũng nhìn chằm chằm vào Cổ Cơ Uyển, nếu người phụ nữ này dám nói lung tung, sau này nhất định sẽ khiến cô ta không có một ngày nào

yên ổn ở nhà họ Mộ.

Đừng tưởng rằng có anh cả che chở, là có thể hoành hành bá đạo ở nhà họ Mộ, nói cho cô ta biết, luôn có những lúc anh cả không có ở đây.

Nếu cô ta dám châm ngòi ly gián, cô ta nhất định phải chết!

Cổ Cơ Uyển cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt, nói: “Không có gì, chúng tôi chỉ đang thảo luận chuyện về mối quan hệ nam nữ!”

“Tâm sự của các cô gái, anh cũng muốn tham gia sao?”

Mộ Tu Kiệt rõ ràng là không có hứng thú, anh nói: “Tôi đi xem Cổ Vị Y một chút, cùng đi không?”

“Được”

Cổ Vị Y đang ở trong phòng điều trị ngay bên cạnh, có bác sĩ và y tá khác đang chăm sóc.

Cần Mai cũng ở đó, mang theo hai người hầu gái, đang chăm sóc tỉ mỉ.

Nhìn thấy Cần Mai, lời nói của Dương Băng Băng lập tức trở lại trong tâm trí.

Cổ Cơ Uyển không khỏi nhìn bà ta nhiều một cái.

Bà cả nhà họ Mộ dịu dàng hiền lành này, rốt cuộc là thật sự tốt bụng, hay là, tất cả chỉ đều là giả tạo?

Hai chị em nhà họ Mộ giống như vô cùng chán ghét bà ta, vì bà ta cướp mất vị trí của mẹ bọn họ, hay là bà ta thật sự đã làm việc gì đó khiến cho người ta chán ghét?

“Uyển Uyển, cô cũng tới.”

Nhìn thấy Cổ Cơ Uyển đi tới, sau khi Cần Mai chào hỏi Mộ Tu Kiệt, lập tức kéo Cổ Cơ Uyển tới.

Bà ta hạ giọng, khẽ nói: ‘Uyển Uyển, chị của cô... Mặt có thể sẽ có chút... Vấn đề nhỏ.’

Bà ta buông tiếng thở dài, giống như rất tiếc hận.

“Cô ấy thật sự là một cô gái xinh đẹp, không ngờ, lại bị bóng mặt...”

“Cái gì?” Cổ Cơ Uyển vô cùng ngạc nhiên: “Cổ Vị Y bị hủy khuôn mặt?”

“Không không không, vẫn chưa đến mức hủy dung, nhưng để lại một vết sẹo trên cằm!”

Đối với một cô gái có dáng dấp hoàn mỹ như vậy, một chút vết sẹo ấy cũng đủ để khiến cho người ta tuyệt vọng.

Cần Mai nói: “Chờ chị gái cô tỉnh lại, cô phải an ủi cô ấy một chút, lần này vì bà cụ, cô ta thật sự đã chịu thiệt

rồi!”

Cố Cơ Uyển không nói chuyện, Mộ Tu Kiệt đi qua bên người cô, đi đến bên cạnh giường bệnh nhìn Cố Vị Y đang hôn mê bất tỉnh.

Trên cằm quả thực là có một vết thương, bị bong.

Trong tương lai có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ một chút, nhưng đã từng bị thương, dù sao cũng không được tự nhiên như lúc trước.

“Cô ta cứu được bà nội?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, cậu cả, đều là công lao của cô Vị Y, cô ấy đã liều chết cứu bà cụ ra, nếu không...”

Bác sĩ lắc đầu, trong lòng còn sợ hãi.

“Anh cũng biết cơ thể của bà cụ, nếu như tối nay cứu người, chỉ sợ...”

Bác sĩ dừng lại, không dám nói thêm gì nữa.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm vào Cố Vị Y, mặt không có biểu cảm gì, nhưng sự lạnh lùng quen thuộc trong mắt của anh lại tan đi một chút.

Với anh mà nói, bất cứ ai tốt với bà cụ, đều là người trong nhà.

Huống chi, bây giờ Cố Vị Y còn cứu được một mạng của bà cụ.

Anh thương hại Cố Vị Y, cũng là chuyện bình thường.

Cố Cơ Uyển cố gắng thuyết phục mình, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Mộ Tu Kiệt nhìn Vị Y có chút ấm áp, trong lòng cô vẫn có vài phần khó chịu.

Kiếp trước Cố Vị Y vì để có được Mộ Tu Kiệt, đã cho người lái xe đâm chết mình.

Kiếp này, Mộ Tu Kiệt vẫn muốn dây dưa với cô ta sao?

Cố Cơ Uyển không biết kiếp trước, Cố Vị Y là thế nào để có được sự tín nhiệm của cậu cả Mộ, khiến cậu cả Mộ từng bước thay đổi với cô ta.

Vậy kiếp này, chẳng lẽ bắt đầu từ tai nạn này?

CHƯƠNG 178: DÙ SAO CŨNG CHƯA TỪNG THÍCH CỔ CƠ UYỄN

CHƯƠNG 178: DÙ SAO CŨNG CHƯA TỪNG THÍCH CỔ CƠ UYỄN

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Cổ Cơ Uyển sững sờ, lập tức lùi ra ngoài cửa, lấy điện thoại di động ra.

Cuộc gọi của Tử Lạp...

Lúc rạng sáng, vẫn còn chưa bình minh, thời gian thế này mà Tô Tử Lạp gọi điện thoại tới, trong lòng Cổ Cơ Uyển lập tức lướt qua một chút bất an.

Cô nhận điện thoại: “Tử Lạp, xảy ra chuyện gì?”

Đâu đây bên kia, truyền đến giọng nói lo lắng của Tô Tử Lạp: “Uyển Uyển, Tân Chi Châu xảy ra chuyện.”

... Cổ Cơ Uyển quay đầu, mắt nhìn vào phía trong cửa.

Mộ Tu Kiệt vẫn đang đứng ở bên giường, không biết đang trao đổi gì với bác sĩ.

Xem ra, nơi nghiêm trọng nhất của Cổ Vị Y chính là cái cằm, những chỗ khác cũng không sao, lại cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Cô chỉ hơi chần chờ, liền rời khỏi phòng điều trị.

Đúng lúc, nhìn thấy phòng điều trị bên cạnh, ông cụ và Dương Quân đi ra.

“Dương Quân, bà nội thế nào?” Cô đang lo lắng, cũng không để ý đến việc chào hỏi ông cụ.

Dương Quân thản nhiên nói: “Tạm thời không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể quá yếu ớt, không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.”

“Có thể có tình huống khẩn cấp nào xảy ra không?”

“Cũng không đến mức đó.”

“Cám ơn.” Chắc chắn rằng bà cụ không có vấn đề gì, Cổ Cơ Uyển lập tức hướng ông cụ nói: “Ông chủ, trong trường học cháu có việc gấp, cháu phải đi trước một chuyến”

Ông cụ một câu không nói, lúc này, ai muốn rời đi ai muốn ở lại, ông ta hoàn toàn không quan tâm.

Cổ Cơ Uyển cũng biết, bà cụ bị như bây giờ, tâm trạng ông cụ không được tốt, không để ý tới mình cũng không có gì lạ.

Cô gật đầu với ông cụ, sau đó quay lại bên ngoài phòng bệnh của Cổ Vị Y.

Vốn là muốn chào Mộ Tu Kiệt, nhưng anh vẫn đang nghe bác sĩ nói gì đó.

Cổ Cơ Uyển không nên đi làm phiền, chỉ có thể gửi cho anh một tin nhắn sau đó lập tức đi về phía nhà xe.

Phía bên nhà để xe có tài xế túc trực, chính là để thuận tiện đưa đón chủ nhà bất cứ lúc nào.

Sau khi Cổ Cơ Uyển rời đi, Mộ Kỳ Âm và Mộ Quán Lan lập tức đến trước mặt ông cụ.

“Ông nội, bà nội bây giờ thế nào, có thể vào thăm bà không?”

Dương Quân lập tức nói: “Vừa rồi ông chủ và ông cả vừa mới vào thăm, bây giờ vẫn là để bà cụ yên tâm nghỉ ngơi đi”

Người vẫn chưa tỉnh lại, bọn họ vào thăm cũng không mấy ý nghĩa.

Mấu chốt là mỗi người đi vào đều phải khử trùng, sẽ làm tăng gánh nặng cho y tá và các công cụ hỗ trợ y tế ở bên trong.

Mộ Kỳ Âm gật đầu, không nói gì.

Mộ Quán Lan lại nhìn về phía Cổ Cơ Uyển rời đi, tức giận bất bình!

“Bình thường bà nội yêu thương cô ta như vậy, không ngờ bây giờ bà nội xảy ra chuyện, cô ta nhìn cũng không

nhìn bà nội một chút, cứ thế rời đi.”

Ánh mắt Mộ Kỳ Âm cũng lạnh lùng, mặc dù biểu lộ không phong phú như Mộ Quán Lan, nhưng, cũng là khinh thường.

“Rốt cuộc cũng không phải con cháu nhà họ Mộ, cô có thể trông cậy vào việc người ta đau lòng cho bà nội của chúng ta sao? Đó căn bản không phải người thân của cô ta.”

“Hai người các con về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Ông cả Mộ Thế Nhiên từ trong đi ra, nhìn hai người một chút.

“Biết rồi, đi thôi.” Mộ Kỳ Âm gật đầu.

Nhưng Mộ Quán Lan vẫn là bầu trong miệng: “Chúng con muốn nhìn bà nội một chút, chúng con lo lắng cho bà nội.”

“Biết hai người các con rất ngoan, nhưng bà nội như vậy giờ, thăm bà cũng không có gì tốt.”

Mộ Thế Nhiên khoát tay áo, thản nhiên nói: “Đi về nghỉ trước, chờ đến khi mẹ tỉnh, sẽ để cho người thông báo cho các con!”

Hai chị em lại từ chối lần nữa, cuối cùng mới rời đi.

Cần Mai đứng lúc ra khỏi phòng điều trị bên cạnh, nhìn thấy ông cụ và ông cả, lập tức chào hỏi.

“Ba, Thế Nhiên!”

“Cô bé kia thế nào?” Ông cụ hỏi.

Mặc dù vẻ mặt vẫn không biểu tình như cũ, nhưng Cần Mai liếc mắt là có thể nhận ra, ông cụ quan tâm đến Cố Vị Y.

Mà ta nói chỉ tiết: “Hít vào không ít khối, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, bác sĩ nói nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Mộ Thế Nhiên vội vàng hỏi.

Cần Mai thở dài một hơi: “Cầm của cô ta bị bong, diện tích không lớn, có thể phải làm phẫu thuật để sửa lại.”

Dựa vào kỹ thuật y học hiện tại, muốn làm để cơ bản không nhìn thấy cũng không phải không thể.

Nhưng bị thương chính là đã bị thương, cùng lắm cũng chỉ là “Trên cơ bản” không nhìn thấy, đứng gân vẫn có thể nhìn ra một chút vết tích.

“Nghe nói đứa nhỏ này được gọi là đệ nhất danh viện Bắc Lăng.” Cần Mai nhìn hai người, muốn nói lại thôi.

Lời kể tiếp, cho dù không nói, mọi người cũng hiểu.

Đệ nhất danh viện, chỉ là có tài có đức vẫn không đủ, nhất định còn phải có khuôn mặt xinh đẹp.

Mà bây giờ, khuôn mặt xinh đẹp có chỗ bị tổn hại, danh hiệu đệ nhất danh viện này, có thể không giữ được.

Cô gái trẻ so đầu như vậy, đối với bọn họ đương nhiên không có gì, nhưng cô ta vì cứu bà cụ nên mới như vậy.

“Cô bé này trước đó luôn ở chỗ của A Kiệt sao?” Ông cụ hỏi.

Cần Mai gật đầu: “Bà cụ hình như rất thích Cố Vị Y, để tiện cho Cố Vị Y chăm sóc bà cụ, nên ở Vọng Giang Các của A Kiệt.

“Tại sao lại chọn chỗ của A Kiệt?” Ông cụ khẽ nhíu mày.

Cần Mai nói: “Đại khái là vì Uyển Uyển cũng ở Vọng Giang Các, chị gái cảm thấy em gái ở đó, sẽ tương đối thuận tiện.”

Ông cụ cũng không nói gì, quay đầu nhìn, Mộ Tu Kiệt đứng lúc từ trong đi ra.

Mấy người trái lại không nói gì, Mộ Tu Kiệt đã nhận được tin nhắn của Cố Cơ Uyển, lúc này rời đi, chắc chắn là có việc gấp.

Anh đang định để Lâm Duệ đi hỏi một chút xem là có chuyện gì xảy ra.

“Sau này, cô bé này sẽ ở Vọng Giang Các, cho đến khi hoàn toàn khỏi hẳn mới thôi.”

Ông cụ vốn cho là Mộ Tu Kiệt sẽ từ chối, đã nghĩ kỹ lý do giải thích, muốn thuyết phục anh.

Không ngờ, cậu cả Mộ chỉ gật đầu, cũng không nói gì.

Sau khi chào hỏi mọi người, liền rời đi.

“Xem ra, A Kiệt hình như cũng không thể nào chống lại Cố Vị Y.” Cần Mai nhìn bóng lưng của anh, như có điều suy nghĩ.

Cậu cả mộ ghét nhất phụ nữ tới gân, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Nhưng trước đó, anh lại để Cố Vị Y ở Vọng Giang Các, bây giờ cũng không có bất cứ ý kiến gì khác với sự sắp xếp của ông cụ.

Chẳng lẽ tin đồn là thật, cậu cả Mộ cùng hai vị tiểu thư nhà họ Cố... Cũng từng xảy ra chuyện gì đó?

Lại nhìn về phía ông cụ, dường như cũng đang tự hỏi điều gì đó.

Cần Mai nói: “Ba, lúc này, ba đi về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có con là được rồi.”

Mộ Thế Nhiên cũng nói: “Để cô ấy trông coi là được, ba, ba về sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Ông cụ quay đầu nhìn lại, Dương Quân gật đầu với ông ta: “Không sao, ông chủ yên tâm!”

Lúc này ông cụ mới rời đi, sau khi Dương Quân cùng vợ chồng Mộ Thế Nhiên chào hỏi, liền trở về chăm sóc bà cụ.

Mộ Thế Nhiên nhìn bóng lưng ông cụ rời đi, chờ đến khi ông cụ đi đủ xa mới nói: “Ba đối với cô gái Cố Vị Y này, hình như rất quan tâm”

“Tôi hiểu, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ta, để cô ta sớm khỏe lại” Cần Mai lập tức nói.

“Chuẩn bị ít đồ, chờ sau khi cô ta vào ở Vọng Giang Các, lập tức đưa qua.” Mộ Thế Nhiên dặn dò nói.

Người ông cụ và bà cụ thích, cũng là người ông ta thích.

Bây giờ ông cụ đặc biệt dặn dò Cố Vị Y vào ở Vọng Giang Các, tâm tư của ông cụ, Mộ Thế Nhiên ít nhiều có thể đoán được một chút.

Đệ nhất danh viện Bắc Lăng, cho dù tương lai cái cằm để lại một chút tì vết, cũng chắc chắn vẫn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Người đẹp, thiện lương, lại được bà cụ yêu thích, dù thế nào so với mợ chủ tương lai mang tiếng xấu cũng tốt hơn.

Ông cụ như vậy chính là tính toán cho tương lai của con cháu, dù sao, ông ta cũng chưa từng thích Cố Cơ Uyển.

CHƯƠNG 179: BÂY GIỜ BÀ ẤY THẾ NÀO?

CHƯƠNG 179: BÂY GIỜ BÀ ẤY THẾ NÀO?

Tân Chi Châu rạng sáng ra ngoài, vì quá đau đầu, anh ta đi mua chút thuốc đau đầu.

Không ngờ lúc trở lại, thấy có người đánh nhau trên đường, lại bị ngộ thương.

“Sớm bảo cậu nghỉ ngơi không nghe, bây giờ, nhất định phải nghỉ ngơi đi?”

Cố Cơ Uyển cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu, lúc về để Mộ Hạo Phong đưa anh ta đến bệnh viện.

Bây giờ, người này không dùng lại được rồi.

Ngoại trừ băng bó vết thương ở cánh tay, còn thuận tiện xem xét nội khoa.

Cảm cúm phát sốt, bị bác sĩ mắng một lúc lâu, nếu muộn thêm một chút nữa đến, sẽ dẫn đến cả viêm phổi

“Còn thiếu năm câu.” Tân Chi Châu đang truyền nước nhìn Cố Cơ Uyển, vẻ mặt lo lắng.

“Có người nhân viên như cậu, tôi không biết là họa hay là phúc.” Cố Cơ Uyển nhẹ thờ dài một hơi.

“Tại sao vậy?” Tô Tử Lạp lại không hiểu, “Nhân viên tốt như vậy, ông chủ khác câu còn không có.”

“Liều mạng làm việc đối với ông chủ mà nói đương nhiên là chuyện tốt, nhưng quá liều mạng là một mối họa.”

Như bây giờ, có tính là tai nạn lao động không? Ai...

Nhiệt tình quá lại dở, nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, cũng không thể trách Tân Chi Châu được.

Truyền hết nước trở lại phòng nghỉ trong văn phòng, mới 8 giờ 15.

Buổi sáng chỉ có ba bốn tiết, mười giờ mới bắt đầu, cách bây giờ còn hơn một tiếng.

Tân Chi Châu còn muốn tiếp tục vẽ tranh, Cố Cơ Uyển nháy mắt ra hiệu cho Mộ Hạo Phong.

Mộ Hạo Phong trực tiếp ném Tân Chi Châu lên giường, lạnh lùng nói: “Hôm nay xin nghỉ cho cậu, trước trưa nay còn dám ngồi dậy, đánh gãy chân.”

Mặc dù lời này có mấy phần vui đùa, nhưng, Mộ Hạo Phong cao lớn, thật sự có lực chấn nhiếp.

Tân Chi Châu không sợ ai, chỉ sợ mỗi Mộ Hạo Phong.

Năm đầm của người này cứng như sắt, bình thường lúc đánh bao cát ở phòng gym ở công ty, nhìn cũng cảm giác bao cát sắp bị anh ta đánh vỡ.

Thể trạng và tính tình như vậy, không ai dám chọc.

“Hôm nay cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai là thứ sáu, cũng đến lúc bình chọn trận bán kết rồi.”

Chỉ còn thời gian một ngày, chỉ sợ là tranh của bọn họ không kịp phác thảo lên màu, đã như vậy, còn cần phải liều mạng làm gì?

“Đúng đấy a, dù sao bây giờ bức thứ hai cũng đã vẽ xong rồi, có thể qua hay không, không liên quan đến việc hôm nay cậu vẽ.”

Tô Tử Lạp rót cho cậu ta cốc nước, sau khi để cậu ta uống thuốc xong, cô ấy buông chén, trực tiếp đắp chăn lên.

“Hôm nay vẽ, là chuẩn bị cho trận chung kết.” Tân Chi Châu mặc dù sợ Mộ Hạo Phong, nhưng vẫn có chút chưa từ bỏ.

Trận chung kết cuối tuần, cậu ta vốn định sau bốn kỳ kết thúc, dùng một tác phẩm hoàn chỉnh dự thi.

Cho nên, nhiệm vụ của cậu ta lại nặng hơn trước, không phải bởi vì qua trận bán kết mà nhẹ đi.

“Mọi người không cần lo, trận chung kết sửa thành thi đấu theo kỳ, từ thứ hai bắt đầu, không cần tác phẩm cũ, muốn đội sáng tác tác phẩm hoàn toàn mới, đấu ba vòng.”

Hạ Lăng Chi sáng sớm nghe tin tức này vội vã đi đến: “Tin tức còn chưa tuyên bố, tôi nghe người trong viện lộ ra.”

“Có ý gì?” Cái gì gọi là không cần tác phẩm cũ?

Sáng tác mới hoàn toàn, chẳng lẽ, lại vẽ lại tác phẩm mới lần nữa?

“Cụ thể như thế nào tôi cũng không biết, chỉ nghe nói là cao tăng của ngành Anime của Giang thị lộ ra tin tức.”

Con người Hạ Lăng Chi này không có ưu điểm gì, nhưng, loại chuyện nghe tin tức này, thật sự đúng là có bí tịch độc môn.

Cô ta nói: “Ý nghĩa có lẽ là, tất cả các tác phẩm trước đây, vào thời điểm chung kết hoàn toàn không có ý nghĩa tham khảo”

“Trận chung kết chọn cách đấu ba vòng ở hiện trường, đại khái là thứ hai một lần, thứ tư một lần, thứ sáu hoặc thứ bảy lần cuối cùng.”

“Ý là, vẽ ngay hiện trường?”

“Đúng, vẽ ngay hiện trường!” Hạ Lăng Chi cảm thấy, lần này bọn họ thật sự có hy vọng nhận được thành tích tốt rồi

“Chi Châu vẽ nhanh như vậy, tốc độ phát thảo của Lưu Thượng cũng đình, hơn nữa có Đàm Kiệt cùng Tử Lạp lên màu.”

Đáy mắt Hạ Lăng Chi lóe ra ánh sáng, đã cảm nhận được ánh sáng chiến thắng.

“Uyển Uyển, cậu nói xem, chúng ta có khả năng vào top 3 hay không?”

Mặc dù không dám hy vọng xa vời là đứng đầu, có lẽ cũng không có cơ hội lập công ty Anime với Giang Thi, dù sao, bọn họ cũng không có năng lực đó.

Nhưng, chỉ cần một trận thành danh, những công ty Anime khác không chừng sẽ thật sự xem trọng bọn họ.

Tóm lại, đây là một cơ hội tốt để tạo danh tiếng.

“Không xem tác phẩm cũ...” Cố Cơ Uyển suy nghĩ cái này một chút.

Anh hùng không hỏi xuất xứ, người có thể đưa ra đề nghị này, quả thật rất quyết đoán.

Xem ra, Giang Thi có thể thành công như vậy, cũng không phải là không có lý.

Người ta, thật sự có năng lực, đương nhiên cũng rất tinh mắt.

“Còn có, Uyển Uyển, bọn họ còn muốn chỉ định nội dung.”

“Tớ hiểu rồi.” Cố Cơ Uyển gật gật đầu.

Nói cách khác không chỉ vẽ tranh tại chỗ, còn phải viết kịch bản tại chỗ.

Cô quay đầu lại nhìn Tân Chi Châu, cười nói: “Sao rồi? Nghe được tin tức này, có thể yên tâm ngủ một giấc thật ngon chưa?”

Tân Chi Châu gật gật đầu, thật sự thờ dài một hơi.

Nhưng mà, muốn vẽ tranh tại chỗ, như vậy yêu cầu đối với năng lực, mới là cao nhất.

“Đội tối nay, đội chúng ta đến hiện trường thử xem một chút.”

“Hợp tác thế nào, cậu đừng quan tâm, ngủ trước đi.”

Cố Cơ Uyển bảo mọi người ra khỏi phòng nghỉ ngơi, để Tân Chi Châu tự ngủ.

Cô nhìn Hạ Lăng Chi, vẫn có chút không xác định: “Tốc độ phác thảo tranh của Chi Châu quá nhanh, Tử Lạp một mình lên màu khẳng định không theo kịp, bây giờ xem như kéo Đàm Kiệt lên theo, nhưng dù sao cậu ấy cũng không phải người lớp chúng ta.”

“Chúng ta đã có tư cách thu nạp thêm người bên ngoài, cậu không biết sao?”

Hạ Lăng Chi khoát khoát tay, cười nói: “Lần đấu bán kết này, khẳng định có thể qua, tớ có đủ lòng tin.”

“Chỉ cần thông qua bán kết, tớ lập tức xin tư cách thăng cấp đội, cam đoan trước trận chung kết có thể xin được.”

Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp chăm chú nhìn, nhin không được lắc đầu cười yếu ớt.

Đội trưởng của bọn họ nhìn bình bình đạm đạm giống như không có ưu điểm gì, nhưng trên thực tế, cô tuyệt đối toàn năng.

Quan hệ nhân mạch gì đó, con đường tin tức gì đó, đều là hạng nhất.

“Được a, lần này, đành xem bản lĩnh của chúng ta thôi.”

Cố Cơ Uyển quay về vị trí của mình, tiếp tục viết bản thảo.

Tối hôm qua bị cậu cả Mộ giảng co một hồi, bản thảo cũng không viết được bao nhiêu.

Mặc dù trận chung kết cuối tuần không cần bản thảo này, nhưng, cốt truyện đã vạch xong, cũng phải tiếp tục viết cho xong.

Huống hồ, toàn bộ thành tích nên cũng không tệ lắm.

“Tớ lại đi làm cho xong mấy cái chưa lên màu.” Tô Tử Lạp cũng hùng tâm tráng chí trong lòng.

“Tớ cũng đi chuẩn bị tài liệu xin thăng cấp đội.” Mọi người đều bận, thời gian trôi qua càng phong phú.

Mộ Hạo Phong vốn cũng có một đồng việc cần làm, cách sắp xếp phần cứng của công ty, vẫn chưa đâu vào đâu.

Nhưng anh ta lại đứng yên, không biết nhìn góc nào, lại đang ngẩn người.

Mà lúc tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, anh ta cũng chỉ đi đến một góc ngồi xuống, nhìn cái bàn vẫn chưa lắp xong, như có gì suy nghĩ.

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Cơ Uyển là người đầu tiên phát hiện anh ta không đúng.

Đi tới, đưa tay huơ huơ trước mặt anh ta: “Nghĩ gì vậy?”

Mộ Hạo Phong nhìn cô, môi mỏng khẽ mấp máy, lại có vẻ muốn nói lại thôi.

Đúng là anh ta rất ít có lúc như vậy.

Cố Cơ Uyển đang muốn hỏi điều gì, Mộ Hạo Phong lại bỗng nhiên nói: “Nghe nói...nhà sau nhà họ Mộ hôm qua cháy, nhà mấy người...bà cụ bây giờ thế nào?”

CHƯƠNG 180: CÁI TAY NÀY CŨNG PHỄ ĐI

CHƯƠNG 180: CÁI TAY NÀY CŨNG PHỄ ĐI

Cố Cơ Uyển sững sờ, không ngờ Mộ Hạo Phong lại quan tâm đến chuyện nhà họ Mộ.

Thực tế, là bà cụ quan hệ dùng súng đại bác bản cũng không đến.

“Bà nội hít vào ít khói, cơ thể cũng yếu đi một chút, nhưng mà, tình huống vẫn khá ổn định.”

Cô nhìn Mộ Hạo Phong, thấy anh ta âm thầm thở dài một hơi, cô vẫn cảm thấy khó hiểu: “Sao thế? Sao đột nhiên quan tâm đến chuyện nhà họ Mộ vậy?”

“Không có gì.”

Hạo Phong không phải là người thích nói dối và kiểm soát, cho nên, lúc anh ta không biết giải thích thế nào, dứt khoát không giải thích.

“Tôi lắp cho xong cái ghế này trước, cô đi làm việc của mình đi.”

Những người Tử Lạp tuyến, tháng sau sẽ trực tiếp đến làm, nhưng văn phòng bây giờ vẫn có rất nhiều thứ chưa dọn dẹp xong.

Anh ta quả thật là rất bận.

Nhưng Cố Cơ Uyển cảm thấy, Hạo Phong có chút quái lạ.

Nhưng, lúc đó, lại không nói được lạ ở chỗ nào.

Nhưng mà nhìn anh ta bận rồi, Cố Cơ Uyển cũng không làm phiền nữa.

Chỉ có thể ngồi về lại ghế, tiếp tục viết bản thảo của mình.

Bởi vì văn phòng rất gần trường, ngoại trừ Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong sáng nay không có tiết, Cố Cơ Uyển, Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp cùng với Lưu Thượng chín giờ rưỡi, đều chạy đến trường.

Chỉ là, Tân Chi Châu cũng đi, nhất định phải theo bọn họ lên lớp.

Con người Tân Chi Châu này, nhìn giống như có chút quái gở, cũng không thích nói chuyện với người lạ, nhưng, rất chấp nhất với công việc và học tập.

Tiếng chuông tan học vang lên, năm bạn học nhỏ thu dọn cặp xách, đi ra cửa trường học.

Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp đang bàn xem lát nữa ăn gì.

“Hôm nay phá giới ăn thịt kho tàu đi, tớ đã lâu không ăn thịt đỏ.”

Hai người gần đây đều đang giảm béo, bây giờ vừa nghĩ đến mùi thơm của thịt kho tàu, thiếu chút nữa nhịn không được nước miếng chảy dãi.

“Lưu Thượng, được không?” Tô Tử Lạp nháy mắt với cậu ta mấy cái.

“Đương nhiên được.” Cái tên tham ăn Lưu Thượng này, chỉ cần ngon, đều thích.

“Uyển Uyển?”

“Chi Châu vừa hạ sốt, ăn nhẹ thôi.” Cố Cơ Uyển trợn mắt liếc hai người.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi lập tức vây quanh bên người Tân Chi Châu, tội nghiệp: “Gọi cho cậu một phân cháo được không? Cậu xem như không thấy bọn tôi ăn thịt có được không?”

Tân Chi Châu có chút muốn cười, cho đến bây giờ cậu ta chưa từng sống trong tập thể, gần đây đều độc lai độc vãng.

Không ngờ, cuộc sống đoàn đội lại thú vị như vậy.

Vốn thích yên tĩnh, sau khi quen Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp cả ngày líu ríu, ngược lại cảm thấy hai người cũng rất thú vị.

“Tớ sao cũng được.” Gần đây cậu ta không có yêu cầu gì với ăn uống.

“Không được, cơm trưa hôm nay phải nhẹ, mọi người giống nhau.” Cố Cơ Uyển kiên định tuyên bố.

“Uyển Uyển...”

“Nói rồi không được.”

“Hu hu hu...”

Đám người đang trò chuyện rôm rả, còn chưa ra khỏi trường, trên con đường nhỏ xanh rì trước tòa nhà phòng học, đột nhiên bị chặn lại.

“Mấy người chính là Cửu Nguyệt Họa xã, cái xã đoàn nát thiết kế 1801 kia?”

Cậu trai cầm đầu, trông có vẻ năm ba năm tư, nhìn chăm chăm và Hạ Lăng Chi đi đầu, hừ lạnh.

Hạ Lăng Chi sợ đến mức vô thức lùi về sau một bước, mấy người này cao to, nhìn qua đã dọa người.

“Chuyện gì?” Cổ Cơ Uyển đi lên trước Hạ Lăng Chi.

Lưu Thượng và Tân Chi Châu lập tức đứng bên cạnh cô.

Mặc dù đối phương thoạt nhìn có thể đánh cảm dám, cũng rõ ràng có ý gây chuyện, nhưng, cũng không thể để con gái một mình đứng ra trước được.

Hạ Lăng Chi lặng lẽ kéo góc áo Cổ Cơ Uyển, mấy người này, xem ra là đến không có ý tốt!

“Nghe nói xã đoàn mấy người có một tay tranh thân, một ngày có thể vẽ được mấy bức...?”

Mấy tên con trai nhìn chăm chăm vào tay Cổ Cơ Uyển, ánh mắt sắc bén: “Là cô sao?”

“Là tôi.” Tân Chi Châu kéo Cổ Cơ Uyển ra đằng sau

“A, may được lắm! Một ngày vẽ mấy bức? Nói đùa gì vậy? Chắc mời người bên ngoài rồi.”

“Liên quan gì đến may?” Tân Chi Châu lạnh lùng nói.

“Đúng là không quan hệ gì, chỉ là muốn đến xem, tay vẽ thần rớt cuộc là đôi tay thế nào.”

Mấy người nhìn chăm chăm vào tay Tân Chi Châu, ánh mắt có sự ác ý.

“A, sao cánh tay lại bị thương rồi? Chuyện tối hôm qua gặp sự cố sao? Thật quá đáng tiếc rồi, chỉ có cánh tay bị thương thôi.”

Người nọ cười vô cùng ác độc, ánh mắt không hề rời khỏi tay Tân Chi Châu.

Một tên cao lớn khác cũng cười nói: “Đúng đấy, sao có thể không bị thương đến ngón tay chứ? May nói xem nếu cái tay này bị người ta bổ xuống, ba chữ tay vẽ thần này có phải sẽ trở thành trò cười không?”

“Mấy người muốn làm gì?” Cổ Cơ Uyển lần nữa đi lên, kéo Tân Chi Châu lại.

Tay Tân Chi Châu, bây giờ tuyệt đối không thể bị thương.

Công việc của người khác, có thể thay thế, ngay cả cô, dù có bị thương cánh tay, cũng có thể dùng miệng hướng dẫn để người khác viết ra.

Nhưng nếu Tân Chi Châu bị thương, lần thi đấu lần này của đội bọn họ xem như bỏ rồi.

Mấy người này ngay cả Tân Chi Châu bị thương cũng biết rõ như vậy, không lẽ, cái tai nạn này, còn có gì đó?

“Cô nhóc, bọn tao không nói với mày, mày nhảy ra làm gì?”

Về mặt tên cầm đầu trầm xuống, nhìn thấy gái xấu thì chán ghét.

Bước lên một bước, muốn đẩy Cổ Cơ Uyển ra.

Bàn tay Tân Chi Châu đẩy lên, muốn đẩy tay anh ta ra: “Đừng đụng vào con gái!”

“Sao thế? Không đụng vào con gái, có thể đụng vào mày phải không?”

Mấy tên cao lớn này lập tức trở nên dữ tợn, mấy người lập tức đến gần.

Cổ Cơ Uyển giữ chặt Tân Chi Châu, không để cậu ta xúc động.

Cô tỉnh táo nói: “Đây là trường học, nếu mấy người cảm thấy có thể ra tay, thì cứ thử xem.”

Lưu Thượng đã sớm lấy điện thoại ra, chỉnh góc quay xong.

Cậu ta lạnh giọng nói: “Mấy người động thủ thử xem, trên diễn đàn trường hôm nay, cam đoan đoạn trực tiếp này hot nhất.”

Mấy tên kia nhìn nhau, cuối cùng vẫn rút về.

Cậu trai cầm đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào tay Tân Chi Châu..

Sau khi phân nộ nửa giây, đột nhiên cười lạnh: “A, nơi này là trường học, bọn họ không động vào mày, nhưng mà, mày luôn luôn ở trường sao?”

“Tay vẽ thần sao, cái tay này, cũng phải chăm sóc thật tốt, bằng không ngón tay không cẩn thận bị người ta chặt đi,

vậy tay nát xúng với xã đoàn nát rồi, ha ha ha.”

“Tay vẽ thân nát, ha ha ha ha...”

Mấy người vừa cười, vừa ngênh ngang rời đi.

Tân Chi Châu xanh mặt, rất muốn xông theo bọn họ hung hăng đánh một trận, Cố Cơ Uyển kéo chặt cậu ta không cho xúc động. Bây giờ cô cũng có chút lo lắng, ánh mắt cũng vô thức rơi vào tay Tân Chi Châu.

“Uyển Uyển, cậu nói bọn họ có thật sự sẽ làm bậy như thế không?” Tô Tử Lạp đến trước mặt cô, cũng nhìn tay Tân Chi Châu. Cố Cơ Uyển lại quay đầu nhìn Hạ Lăng Chi: “Kết quả bán kết hôm này không phải có rồi sao?”

“Hắn là buổi chiều mới công cố, nhưng mà, người bên trong, có lẽ buổi sáng đã biết.”

Xem ra, tin tức của đối phương còn linh thông hơn mình.

Chỉ sợ, đêm qua đã biết kết quả rồi.

Có nhân mạch, đúng là dễ làm việc.

“Bọn họ hình như là sinh viên thiết kế 1601.” Lưu Thượng đẩy mắt kính, nhìn chăm chăm vào bóng lưng rời đi của mấy người kia.

Cố Cơ Uyển nhíu mày: “Thiết kế 1601?”

“Tôi biết, đội bọn họ châm biếm xã đoàn vô cùng mạnh, đội trưởng là...”

Hạ Lăng Chi tìm tức tức trong đầu, sau đó, vỗ mạnh vào đầu.

“Hoa khôi khoa thiết kế của chúng ta, cô tư của tập đoàn Kim Đình, Hàn Minh Châu.”

Lượng tin tức của Hạ Lăng Chi rất lớn.

Nàng xem thấy Cố Cơ Uyển, trong lòng xẹt qua một hồi bất an: “Địa vị của Hàn Minh Châu ở nhà họ Hàn bình thường, nhưng người chị cùng cha khác mẹ lại vô cùng chiều cô ta.”

“Về phần chị của cô ta, chính là bạn thân của cô tư nhà họ Mộ, Mộ Kỳ Âm, quan hệ hai người vô cùng tốt.”

Quan hệ bên trong này, đúng là không bình thường.

Mấy cậu trai này, có lẽ cũng là ra mặt cho Hàn Minh Châu, thế lực của mấy người này cũng không ở trong trường.

Ở đây, bọn họ an toàn, sau khi ra ngoài, khó nói.

Cố Cơ Uyển còn chưa kịp nói gì, chuông điện thoại đã vang lên.

Một dãy số lạ lẫm, cô chân chờ, rồi chậm rì rì bắt máy: “Alo?”

Đầu bên kia điện thoại, một giọng nói dường như quen thuộc, lạnh nhạt truyền đến: “Mời tôi ăn cơm, tôi sẽ nói chân tướng chuyện rạn sáng nay cho cô biết.”

CHƯƠNG 181: NGẬP TRÀN PHÒNG BỊ

CHƯƠNG 181: NGẬP TRÀN PHÒNG BỊ

“Nói như vậy, là người của anh đã cứu bạn tôi?”

Cố Cơ Uyển ngồi xuống ghế, xem mấy bức hình đối phương gửi đến trên di động, môi mỏng nhấp nhẹ, nhìn không ra đang nghĩ gì.

“Anh muốn cái gì?”

Giang Nam duỗi tay, phục vụ lập tức đưa món khai vị lên.

Anh ta mới thản nhiên nói: “Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ mà thôi, không có mục đích gì?”

“Anh Giang Nam, anh nghĩ tôi tin sao?”

Nếu thật sự chỉ gặp chuyện bất bình, sao còn chụp ảnh, còn chuyển cho cô?

Giang Nam cười nhẹ, cũng không nói gì thêm.

Đợi phục vụ đưa đồ ăn lên, anh ta cầm lấy cái chén, nâng chén với cô: “Uống một chén thể nào?”

“Thật xin lỗi, tôi không có thói quen uống rượu với người lạ.” Cố Cơ Uyển từ chối.

“Chúng ta không tính là xa lạ.” Đây đã là lần thứ ba gặp mặt.

“Với tôi mà nói, anh không khác gì người xa lạ.”

Ngoại trừ ăn một bữa cơm, biết tên của nhau, giữa bọn họ, không còn có quan hệ gì hơn nữa.

Cố Cơ Uyển cũng chỉ biết anh ta là bạn của cậu cả Mộ.

Mặc dù tiềm thức của cô cho rằng, bạn của cậu cả Mộ sẽ không có ý hại mình, nhưng, cô vẫn không muốn giao lưu quá nhiều với anh ta.

Đối với sự lạnh lùng và xa cách của cô, Giang Nam không hề để ý.

Câm dừa, anh ta nói: “Không nếm thử? Món này của nhà hàng vô cùng nổi danh, cam đoan hợp khẩu vị.”

Lần này Cố Cơ Uyển lại không từ chối, cầm dừa, rất chân thành ăn.

Nhìn giá trị món ăn này cũng xa xỉ, đã đến đây rồi, không ăn cũng uống.

Cô chưa bao giờ phụ lòng thức ăn ngon, hơn nữa, còn miễn phí.

Giang Nam một mình yên lặng uống rượu, ánh mắt thỉnh thoảng rơi lên người cô.

Cô nhóc này thể mà ăn rất ngon lành, thái độ với thức ăn ngon so với thái độ với anh ta hoàn toàn không cùng cấp bậc.

“Nghe nói có người ra một số tiền lớn, muốn tay Tân Chi Châu.” Anh ta đột nhiên nói.

Cố Cơ Uyển sững sờ, chiếc dừa thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Chỉ là trận đấu giữa sinh viên, cần thiết sao?” Cô có chút phẫn nộ.

Giang Nam là bạn của cậu cả Mộ, nhất định cũng là người có thân phận địa vị.

Người như vậy, không đến nỗi phải nói dối lừa cô.

Nói như vậy, mấy tên cao lớn kia không phải là điều khó khăn nhất, có lẽ, ở đẳng sau càng khó khăn hơn.

“Nhưng giải nhất cuộc thi này, là thành thập công ty Anime với giải trí Huy Hoàng, nếu như làm tốt, có lẽ không đến ba năm, sẽ trở thành người Anime đứng đầu Bắc Lãng.”

Giải thưởng này, cũng không đơn giản như vậy.

Đoàn đội trong xã hội, có cái nào không muốn dự thi? Đáng tiếc, không có tư cách báo danh.

Ngay cả đoàn đội trong xã hội cũng muốn giải thưởng này như vậy, đội sinh viên này, không phải càng điên cuồng hơn?

Giang Đại và Ninh Đại tập trung tất cả con cháu của thế gia thượng lưu Bắc Lãng, muốn làm gì thì có tiền, bọn họ có tiền.

“Cho dù hủy tay của Tân Chi Châu, những người kia cũng không đạt được hạng nhất, hủy chúng tôi đối với bọn

họ cũng không có gì tốt.”

Cố Cơ Uyển chấn động trong lòng, chẳng lẽ, những người kia có tư cách tranh giải nhất?

Nếu như vậy, đối tượng cũng đã là đội rất giỏi.

Ngoại trừ mấy đội thật sự lợi hại, quá kém căn bản cũng không cần phải làm việc này.

Mà những đoàn đội kia, sau lưng bởi vì thế lực của gia tộc, không cách nào đánh giá.

Nhà họ Thư sau lưng Cấn Lôi, tập đoàn Kim Đình sau lưng Hàn Minh Châu, còn có ba đội hiện đang nổi nhất...

“Những đội khác, cũng không nhất thiết sẽ xảy ra chuyện tương tự, nhưng mà, người ta đương nhiên bảo vệ lực lượng của mình.” Mặc dù lời nói của Giang Nam không dễ nghe, như lại là sự thật.

“Đội của chúng tôi tạm thời chưa nổi danh, bọn họ vì sao...”

“Tay vẽ thân, chẳng lẽ không phải mấy người truyền ra sao?”

“Tay vẽ thân?” Cố Cơ Uyển sửng sốt, thấy anh ta ý bảo mình xem điện thoại, cô cũng lấy điện thoại ra.

Lướt diễn đàn trường, không ngờ thật sự có một chủ đề hot như vậy, bên trong là video Tân Chi Châu vẽ tranh.

Bản thân bài viết này không có vấn đề gì, bởi vì bọn họ vô danh, mà trận chung kết đã sớm định trước, có một giai đoạn là lấy phiếu quân chúng.

Vì lấy chút nhiệt độ, Hạ Lăng Chi còn làm không ít tuyên truyền.

Trong đó có một bài như vậy, nói đội của bọn họ có một tay vẽ thân, còn đính kèm một video đang vẽ bản thảo.

Video nhìn rõ là quay lén, có lẽ Tân Chi Châu cũng không biết.

Không quay đến mặt, chỉ quay đến bàn tay đang vẽ, còn có, hình ảnh trên máy tính.

Bởi vì trên máy tính có thể nhìn thời gian, cho nên, không hề có tình huống tua nhanh.

Hơn nữa video này chuyển qua mấy vị trí, nhìn là biết không có hậu kỳ.

Chỉ thấy cái tay trên clip kia, nhanh chóng vẽ tranh..

Từ phác thảo đến vẽ tranh, tỉ lệ sửa chữa không đến 1%.

Nói cách khác, bức tranh 100 nét chỉ cần sửa lại một nét.

Nét vẽ bức tranh lưu loát sinh động, công việc liên tục, tốc độ nhanh đến kinh người, chất lượng cũng có thể nói là hoàn mỹ.

Dưới bài viết này, một đám người sợ hãi, cũng có một hai người đưa ra hoài nghi, có thể đã cắt ghép qua.

Nhưng rất nhiều người lập tức bác bỏ hoài nghi đó, tuyệt đối không cắt ghép không tua nhanh!

Cái tay này, hoàn toàn là tay vẽ thân!

Đội của bọn họ nổi lên, là bởi vì tay vẽ thân này, từ một đoàn đội vô danh điều hiu, nhảy lên trở thành hắc mã lớn nhất..

Hãng hà quân chúng ăn dưa dự đoán, không chừng tay vẽ thân này có thể đoạt được quán quân..

Đương nhiên, mọi người cũng biết, đội quán quân không phải là đội Cấn Lôi thì còn có ai, nhưng vẫn có người dám đứng ra nói, không chừng sao?

Đúng, chính là kiểu không chừng này, làm cho bọn họ trở thành nhân tố khó xác định nhất.

Cố Cơ Uyển càng nhìn, máu cả người càng trở nên lạnh lẽo.

Tay vẽ thân như vậy, người muốn hủy nó, còn ít sao?

Cô không thể trách Hạ Lăng Chi, bản thân cái này cũng chỉ là kéo danh tiếng cho đội ngũ.

Nhưng cũng bởi vì chuyện này, bây giờ, Tân Chi Châu hoàn toàn lộ ra, thật sự nguy hiểm.

“Nói như vậy, chuyện rạng sáng nay, không phải là ngộ thương gì, mà là tai nạn?”

Cố Cơ Uyển nhìn Giang Nam, nắm ngón tay miết lấy khăn ăn.

“Có lẽ.” Giang Nam nhìn khớp xương ngón tay trở nên trắng bệch của cô, thản nhiên nói: “Muốn tôi tra không?”

Mặc dù sắc mặt Cố Cơ Uyển vẫn như thường ngày, nhưng, ngón tay cô nắm lấy khăn bàn, nắm rất chặt, rất rõ ràng, trong lòng cô cũng rất khẩn trương.

“Anh muốn gì?” Dù là ai làm chuyện gì, đều sẽ có mục đích.

Giang Nam không phải bạn của cô, anh ta đồng ý tra, rõ ràng cũng không làm không.

Giang Nam cười nhạt một tiếng, cô nhóc này rất thông minh.

Nhưng mà cũng tốt, làm việc với người thông minh, cũng rất thoải mái.

“Buổi chiều cô không có tiết.” Anh ta lại lắc ly rượu, rượu đỏ trong ly nhẹ nhàng dao động, “Theo tôi một ngày.”

“Không thể!” Cố Cơ Uyển từ chối.

Mặc dù bây giờ Tần Chi Chi rất nguy hiểm, nhưng, cô tuyệt đối không thể vì chuyện này mà làm ra mấy chuyện xấu hổ..

Giang Nam hơi sùng sốt một chút, lập tức, hiểu ra.

“Cô cho rằng tôi muốn cơ thể cô?”

Thấy Cố Cơ Uyển lom khom nhìn mình, ánh mắt ngập tràn phòng bị, anh ta đột nhiên cất cao giọng nở nụ cười.

“A, cô là vị hôn thê của Mộ Tu Kiệt tôi có đói khát, cũng không muốn động vào người phụ nữ của anh ta..”

Lời này, vẫn không thể làm cho Cố Cơ Uyển buông bỏ phòng bị.

Cô trầm giọng nói: “Vậy anh trăm phương ngàn kế đến gần tôi, rốt cuộc là muốn gì?”

Giang Nam nghĩ nghĩ, mới buông cốc, nhìn chăm chăm cô, chân thành nói: “Tôi chỉ muốn biết trên người cô có cái gì khác, mà làm lão đại thích như vậy.”

CHƯƠNG 182: KHÔNG CÓ CHỖ NÀO HẤP DẪN NGƯỜI

CHƯƠNG 182: KHÔNG CÓ CHỖ NÀO HẤP DẪN NGƯỜI

Chiếc xe màu sắc khiêm tốn dần dần rời xa phố xá náo nhiệt, dần dần lái về phía bãi biển lặng yên không người.

Cố Cơ Uyển đồng ý yêu cầu của Giang Nam, cùng anh ta một ngày, từ chiều đến tối.

Nhưng mà, yêu cầu của cô không phải là tra ra những người tối hôm qua là ai sai sử, cô cần là, trước trận chung kết, Tân Chi Châu an toàn.

Hôm nay là thứ sáu, kể từ bây giờ đến thứ sáu, cũng chỉ có mấy ngày.

Giữa trưa Hạ Lăng Chi nhận được tin tức, trận chung kết có thể sẽ dời đến thứ sáu hoặc thứ bảy tuần sau.

Dù sao, cũng là thời gian một tuần.

Điều kiện chỉ có thể một, vậy thì tìm nguyên nhân tính sau, không bằng đề phòng trước.

“Cô quả thật rất thông minh”

Giang Nam đang lái xe đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Nhưng mà tôi không cho rằng kiểu thông minh vật này cũng đủ để anh ta vừa ý một người.”

“Tôi đã sớm nói với anh, cậu cả Mộ cũng không thích tôi, tin hay không thì tùy anh”

Dù sao đi nữa thì điều kiện của bọn họ cũng đã thương lượng xong, anh ta có nghiên cứu sai mục tiêu hay không, cô mặc kệ, cũng không quan tâm.

“Thật sao?” Mối mòng Giang Nam cong lên, cười nhạt.

Cô có cách nghĩ của cô, anh ta có chấp niệm của anh ta.

Có lẽ ngay cả anh ta cũng không rõ, vì sao lại nhận định lão đại thích cô.

Chỉ là có chút cảm giác, mãi không mất đi, anh ta chỉ là không biết, sự để ý của lão đại với cô sâu đến mức nào.

Tin tức ngày hôm qua, căn bản không đề cập tí gì đến người mơ cả tương lai của nhà họ Mộ này cả, nhưng, anh ta lại rõ ràng nhìn thấy được hình bóng của cô trong đó.

Một viên gạch, căn bản không có khả năng làm lão đại bị thương.

Nhưng nếu bên người lão đại có một người phụ nữ yếu đuối, vậy lại là chuyện khác.

Anh ta nhìn thấy trong hình ảnh, bóng dáng lão đại che chở cô rời đi.

Xe dừng lại trên bờ biển, Giang Nam xuống xe trước, quay đầu lại nhìn cô nhóc kia xuống xe.

“Dám đi theo tôi sao?” Khóa xe lại, anh ta cất bước đi về phía bãi cát.

Cố Cơ Uyển không nói gì, chỉ là đi theo sau lưng anh ta

Đến cũng đến rồi, còn có thể không theo sao?

Kể từ giờ đến mười hai giờ khuya, ít nhất thời gian này thuộc về anh ta.

Không đi theo, xem như là tự mình hủy hiệp nghị.

Cô đi theo phía sau anh ta, nhìn người đàn ông dẫn đầu đi trong gió.

Anh ta hình như vô cùng thích mặc đồ màu trắng, màu này, đàn ông bình thường không không chế được.

Nhưng, mặc lên trên người anh ta, lại vô cùng đẹp, tràn đầy tiên khí.

Thực tế bây giờ đi trên bãi biển, bị gió biển thổi qua, áo trắng bông bênh, hơn nữa một ít tóc bị gió thổi bay lên, rõ ràng là một tuyệt sắc mỹ nam bước ta từ bức họa cổ.

Sao mình lại kháng cự anh ta như vậy?

Kỳ thật, cũng bởi vì quan hệ giữa anh ta mà cậu Mộ đi?

Có đôi khi Cố Cơ Uyển nghĩ mãi cũng không hiểu nổi mình, rõ ràng nếu tiếp tục dây dưa với cậu cả Mộ, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Nhưng, cô bây giờ, không phải đang từng bước hãm sâu vào?

Trên mặt lại muốn xa cách mọi thứ có liên quan đến cậu cả Mộ, trên thực tế, cô có thể sao?

“Đang nghĩ gì?” Đột nhiên, người đàn ông đi phía trước ngừng lại, quay đầu nhìn cô.
Cố Cơ Uyển lại càng hoảng sợ, không dừng bước chân lại kịp, đâm vào người anh ta.
“Đau!” Cô che mũi, cái mũi đau nhức thiếu chút nữa hắt xì ra.

Trùng anh ta một cái, Cố Cơ Uyển không nhịn được phản nản: “Sao lại đột nhiên dừng lại?”
“Tôi đã dừng lại lâu rồi, vẫn cứ nhìn cô.” Giang Nam vạch trần, “Là tự cô không chú ý.”
“Tôi...” Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, lại oán trách: “Tôi không chú ý, nhưng anh nhìn thấy tôi sắp va vào, không biết tránh đi một chút sao?”
“Đường cũng không phải của cô, vì sao tôi phải tránh? Huống chi, đụng vào, người đau là cô, tôi không hề có cảm giác.”
Cho nên, tránh làm gì?
Lời này, lại làm cho Cố Cơ Uyển không cách nào phản bác.
Giang Nam cũng thấy cô bị đâm cho mũi đỏ sưng, hừ hừ: “Còn tưởng rằng thông minh thế nào, thì ra chỉ vậy.”
Lời này, Cố Cơ Uyển lại không thích nghe.
“Tôi có nói mình rất thông minh sao? Huống chi, ai mà chẳng có lúc thất thần? Anh có cam đoan mình vĩnh viễn sẽ không?”
Giang Nam nhìn cô không nói lời nào.
Cố Cơ Uyển mặc kệ anh ta, lướt qua anh ta đi về trước.
Lúc xế chiều, ánh sáng chói chang chiếu lên người, bình thường phụ nữ đều không chịu được ánh mặt trời này.
Phơi nắng lâu, ai không sợ phơi nắng đen da chứ?
Nhưng mà, cô nhóc này vẫn có sức sống như vậy, dưới ánh mặt trời chói chang, cũng không sợ da mình bị chiếu hồng.
Cô thậm chí còn không có hành động vờ tay, che nắng cho mình.

Nhìn đến những cơn sóng nhỏ xinh đẹp, Cố Cơ Uyển trực tiếp cởi giày, vén quần lên, tay xé quần, giẫm chân trần trên sóng biển.
Thỉnh thoảng sẽ khom người bên bãi biển, nhặt một hai vỏ sò.
Sau khi chơi chán, lại đưa tay lên, trả lại vỏ sò cho biển lớn.
Bước đi nhỏ nhẹ, dáng người xiu xiu, thoát nhìn, không khác nhìn một cô gái nhỏ.
Thật sự khác nhau ở đâu?
Giang Nam nhìn hết toàn bộ, cũng đoán không ra.
Gương mặt bây giờ tràn đầy tàn nhang, có lẽ sau khi rửa lớp ngực trắng này đi, thật sự sẽ là một khuôn mặt xinh đẹp.
Nhưng trên đời này, chỉ cần có tiền, người đẹp sẽ không thiếu.
Loại người như bọn họ, không vừa mắt nhất, là người đẹp.
Cho nên, Cố Cơ Uyển rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn người?
Vấn đề này, thật sự là nghĩ không ra.
Anh ta thấy, thật sự so với cô gái bình thường còn bình thường hơn.
Phía trước có người đánh cá, Cố Cơ Uyển nhìn, lập tức háng há lên.
“Cái đó, anh Giang Nam, tôi qua đó liếc mắt nhìn một cái, sẽ quay về ngay.”
Hiếm khi, có thể vào giờ phút này, gặp phải ngư dân đánh cá trở về, may mắn thật sự quá tốt rồi.
“Cô bé có gì muốn mua không? Đến xem.”
Mấy người ngư dân đổ hải sản đánh bắt về vào trong mấy cái chậu, có tôm có cua, có cá biển, có sò.
Nhìn thấy cá biển tôm sò nhảy từng từng, Cố Cơ Uyển vừa mới ăn cơm trưa không đến hai tiếng, giờ lại thấy thèm ăn.
“Oa! Ốc móng tay!” Đã lâu chưa ăn, thật sự lâu lắm rồi chưa ăn!
Cô nhìn thấy ốc móng tay tươi ngon! Quả thật quá may mắn!

“Cô bé, cô bé thật tinh mắt, lần này chúng tôi lên đảo, cũng chỉ mang được chừng này về, nhiều hơn nữa không không có.”

Cố Cơ Uyển nghĩ, mang về cho mọi người nếm thử, nhất định sẽ thích.

Nhưng mà, hôm nay cô giao dịch với Giang Nam, xem như là mua được, cũng không căm về được...

“Muốn ăn?” Giang Nam đi đến sau lưng cô, nhìn mấy con vật nhỏ này, một chút cảm giác thèm ăn cũng không có.

Thực tế vừa bắt lên từ biển, vẫn còn rất bẩn, nhìn không muốn ăn là phải.

Nhưng mà, thấy cô nhóc này thích như vậy, anh ta cũng không ngại tiêu tiền.

“Thích, thì mua hết.”

“Cái gì chứ? Anh ngay cả giá tiền cũng không hỏi?” Cố Cơ Uyển trừng anh ta một cái, có chút bất mãn.

Nào có ai mua đồ như vậy đây không phải là đưa cho người ta cơ hội vùi tiền?

Quả nhiên, mấy người ngư dân nghe xong lời nói hào phóng của Giang Nam, lập tức nói: “Không đắt không đắt, ốc móng tay này 1 triệu rưỡi nửa ký, ở đây có hơn ký rưỡi, nếu như lấy hết 4 triệu rưỡi là được.”

Giang Nam đưa tay vào túi quần tìm kiếm, muốn lấy túi tiền ra.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy quần của anh, ấn chặt tay trong túi quần anh lại.

Giang Nam hơi nhíu mi, có chút không vui.

Anh ta không thích phụ nữ đụng chạm, dù là cách một lớp vải.

Nhưng Cố Cơ Uyển căn bản không chú ý đến sự không vui của anh ta.

Cô trừng mắt nhìn người ngư dân ra giá nói: “Giá thị trường mới có 450 nghìn nửa ký, ông bán 1 triệu rưỡi, sao không đi cướp luôn đi?”

CHƯƠNG 183: CŨNG KHÔNG PHẢI NGƯỜI HẦU CỦA ANH

CHƯƠNG 183: CŨNG KHÔNG PHẢI NGƯỜI HẦU CỦA ANH

Ngư dân không ngờ cô bé này còn biết cả giá thị trường.

Người đàn ông bên cạnh tác phong nhanh nhẹn, dù là quần áo hay khí chết, hoàn toàn không phải bình thường.

Người đàn ông như vậy, vừa phú lại quý, vừa nhìn đã biết là người có tiền trên vạn người.

Sao ngay cả mua ít đồ cũng cò kè mặc cả?

“Cô nhóc, cô đi ra chợ chưa? Đây mà là giá thị trường gì, đều là tin vịt?”

Ngư dân vẫn chưa từ bỏ, muốn tiếp tục lừa gạt.

“Mấy con ốc móng tay của tôi đây khác, đều bắt tươi ở trên đảo, cô nhìn đi, lấp lánh, giống mấy thứ hàng chợ bên ngoài sao?”

“Ốc móng tay của ai không bắt tươi? Nếu chết, còn ai muốn mua nữa?”

Cô Cơ Uyển một chút cũng không muốn bỏ qua, đáng vẻ chống nhanh trả giá cực kỳ giống các bà.

“Ông cũng không xem ốc của ông to nhỏ thế nào? Bên ngoài 450 nghìn một cân đấy, còn to hơn đầu của ông.”

“Đây không phải là vì gần đây chưa vào mùa, ốc móng tay còn chưa trưởng thành sao?”

“Mặc kệ là mùa gì, dù sao giá thị trường trước giờ vẫn như vậy, 1 triệu rưỡi toàn bộ.”

“Vậy không được, 1 triệu rưỡi quá rẻ, ít nhất cũng phải 3 triệu.”

“Dừng!” Cố Cơ Uyển hừ hừ, xoay người muốn đi.

Giang Nam nhú mi, mua cái gì cũng trả giá, loại chuyện này, thật sự không phù hợp với thân phận của anh ta

“Nếu như cô thích...”

“Không ăn!” Cố Cơ Uyển khoác tay anh ta, kéo anh ta đi

Không sợ đối thủ mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Người ta đang cố gắng, anh ta đừng có mà làm loạn!

Giang Nam vẫn không quen tiếp xúc với phụ nữ, muốn đẩy cô ra, người ngư dân phía sau gọi lên: “Cô bé, hai triệu tư cho cô, thế nào?”

“Triệu rưỡi, không nhiều hơn một đồng!” Cố Cơ Uyển dùng sức kéo Giang Nam rời đi.

Ngư dân này thờ phì phò, cuối cùng cả giận nói: “Triệu rưỡi! Bán cho cô !”

Giang Nam còn chưa kịp phản ứng, Cố Cơ Uyển đã thả anh ta ra, nhẹ nhàng đến trước mặt người ngư dân.

Anh ta vốn cho là, âm ỉ như vậy, mặc dù giao dịch thành công, mặt mũi mọi người cũng không để đâu được.

Nhưng không ngờ vừa quay đầu lại thấy Cố Cơ Uyển cười hì hì thảo luận với ngư dân.

“Ốc móng tay này hấp ăn vô cùng ngon, nhưng mà mấy người trẻ tuổi thích chơi trên bãi cát, nướng ăn cũng được.”

Ngư dân đang nhiệt tình giới thiệu cách làm cho cô: “Chuẩn bị nước sốt tỏi, sau khi nướng xong chấm vào, vô cùng ngon.”

“Ừ, đây là cái gì?” Cố Cơ Uyển chỉ vào cá trong một thùng cá.

“Đây là cá chim, phải ăn tươi mới ngon.”

“Vậy thôi, tôi chuẩn bị nướng.”

“Vậy cô nướng cái này, tôm biển, vô cùng ngọt.”

“Bao nhiêu tiền?”

“300!”

“180, không thể nhiều hơn!”

“Cô nhóc này, bạn trai có tiền như vậy, còn so đo chút này với tôi làm gì, keo kiệt như vậy.”

“Ông quan tâm bạn trai tôi có tiền không làm gì, dù thật sự có tiền cũng là do người ta nỗ lực đổ mồ hôi nước mắt

kiếm về, ai kiếm tiền không vất vả chứ?”

“Rồi rồi rồi, miệng cô lợi hại, nói không hơn được, cua biển này 300 nghìn cho cô hết.”

“Được!”

Cuối cùng, Giang Nam tiêu không đến 3 triệu, đổi về một đồng đô.

Mang theo mấy cái túi lớn đi dạo bờ biển, anh ta có chút hoảng hốt, từ lúc nào mình trở thành người đàn ông đi chợ nấu ăn rồi đây?

Nhưng mà, biểu hiện vừa rồi của Cố Cơ Uyển, thật đúng là làm anh ta mở rộng tâm mắt.

Cô bé trước mặt thật sự là vị hôn thê của lão đại, mợ cả tương lai của nhà họ Mộ?

Vì mấy trăm nghìn, lại giống như một bà già làm loạn nửa ngày, cũng không ngại mất mặt?

Lão đại đã từng gặp qua một mặt xấu xí như vậy của cô ta chưa?

“Làm gì mà cứ nhìn tôi như vậy?” Thuê cái lò nướng ngồi xuống trên bãi biển, Cố Cơ Uyển tranh thủ thời gian nhìn anh ta.

“Còn không làm việc? Lát nữa có muốn ăn hay không?”

Giang Nam thật đúng là muốn nói, anh ta cũng không định ăn mấy thứ kỳ quái đó.

Ngoại trừ tôm biển là anh thường xuyên thấy, con ốc móng tay đó, với con cua biển hình dáng kỳ quái kia, có thể ăn sao?

Cố Cơ Uyển cũng không trông cậy anh ta làm cái gì, nhờ ông chủ đốt lò than xong, cô tự mình lấy que trúc, xiên tôm biển, đặt lên nướng.

Sau đó, dùng giấy bạc gói ốc móng tay và cua biển lại, cũng đặt lên..

Không bao lâu, mùi hương bắt đầu bốc lên.

Vài phút sau, tôm đã chín rồi.

Cô rút tôm từ cây xiên ra, sau khi phui lớp cháy màu đen, thổi thổi lại chấm ít sốt tỏi, ném vào trong miệng.

Hoàn mỹ!

Thật sự quá hưởng thụ?

“Anh không ném thử sao?” Cố Cơ Uyển cho anh ta một con.

Giang Nam nhìn bàn tay còn có ngón tay bị cắn của cô, nhú nhẹ mi.

Trong ấn tượng, mấy cô gái trong tuổi này đều thích làm móng tay.

Anh ta đã từng nhìn thấy những cô bé thích ăn diện, móng tay làm loạn xi.

Nhưng cô không có, ngón tay búp măng như ngọc, móng tay sạch sẽ, không có nước sơn gì.

Cô gái này có chút lạ, không sợ bẩn, không thích đẹp, trả giá như một bác gái, tính toán chỉ li vì mấy trăm nghìn...

“Sao thế? Không ăn? Hay là không muốn bẩn tay?”

“Không muốn bẩn tay.” Anh ta cho rằng cô sẽ bóc cho mình một cái, sau đó anh ta nghĩ xem có nên ăn hay không.

Dù sao, nhìn qua thật sự không vệ sinh, cũng không đẹp mặt.

Nếu như cô cứ kiên trì, cố làm như vậy, có lẽ anh sẽ ăn thử một cái..

Nhưng không ngờ, Cố Cơ Uyển lột một con, chấm vào sốt tỏi, rồi lại ném vào miệng mình.

Giang Nam nổi giận, trừng mắt nhìn cô.

“Làm sao vậy? Anh muốn ăn thì tự mình động thủ đi, muốn người ta hầu hạ sao? Tôi cũng không phải người hầu của anh.”

Giao dịch của bọn họ, chỉ là muốn cô đi cùng anh ta đến mười hai giờ khuya thôi.

Còn trong khoảng thời gian này, không nói gì.

Giang Nam hơi bức mình, cô nhóc này nói chuyện thật không dễ nghe.

Phụ nữ muốn lại gần anh ta, ai mà không trăm phương nghìn kế nịnh nọt?

Nhưng cô một chút cũng không, thậm chí, cô còn ghét bỏ anh ta

Ví dụ như vừa rồi làm việc, anh ta không động thủ, lại ghét bỏ anh ta hết ăn lại nằm.

Mà ngay cả châm lửa, muốn anh ta làm, anh ta lạnh mặt nhìn một cái, lại quở trách anh ta.

Tóm lại, người phụ nữ này một chút cũng không đáng yêu!

Hương thơm, lại truyền đến..

Cố Cơ Uyển lấy giấy bạc gói ốc móng tay xuống, mở ra, mùi thơm này thật dụ dỗ người ta phạm tội!

“Anh có muốn thử hay không?” Cô lấy cây tăm trúc, cạy mở ốc móng tay, nhìn anh ta.

Giang Nam vốn không muốn phản ứng, bất đắc dĩ lúc này sắc trời đã tối, cũng đến giờ cơm rồi.

Thấy cô đã chuẩn bị xong, chỉ cần há mồm ăn thôi, anh nhấp môi dưới, đưa cái đĩa của mình đến.

Một con ốc móng tay được ném lên đĩa của anh, không phải là cái Cố Cơ Uyển đã mở ra, mà là, một cái hoàn toàn mới.

“Nhìn, giống như tôi lúc này, mở vỏ ra, đưa lên miệng hút là được.”

Giang Nam tức giận thiếu chút nữa ném cả đĩa và con ốc kia lên mặt cô!

Hơi quá đáng! Cô lại không muốn hầu hạ anh ta!

“Làm sao vậy? Vẫn không biết sao? Đến đây, lại nhìn tôi một lần.”

Cố Cơ Uyển cầm lấy con ốc móng tay khác, làm lại một lần cho anh ta xem.

Còn không quên nói thêm: “Ngốc quá, chuyện đơn giản như vậy cũng không biết.”

Giang Nam thật muốn bẻ gãy cổ cô!

Đây là cô đang chê anh ta sao?

Cố Cơ Uyển ăn xong con đầu tiên, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Lâm Duệ: “Mợ chủ, Cố Vị Y... Tự sát, cậu chủ bảo mợ trở về.”

CHƯƠNG 184: CHUYỆN KHÔNG ĐÚNG LẦM

CHƯƠNG 184: CHUYỆN KHÔNG ĐÚNG LẦM

Cố Vị Y tự sát?

Cô Cơ Uyển cười lạnh, căn bản không tin một chữ!

“Chị ta biết tự sát sao?” Ha, chuyện quá buồn cười, Cố Cơ Uyển cười hỏi: “Chết chưa?”

Lâm Duệ không ngờ cô lại có phản ứng này, nhưng rất nhanh cũng hiểu ra, mợ chủ đây là không tin.

Lâm Duệ bất lực nói: “Chảy không ít máu, bây giờ giữ lại được mạng rồi, nhưng người rất yếu ớt.”

“Nếu đã giữ được mạng rồi thì tìm tôi cũng vô dụng, tôi không phải bác sĩ ”

Cho nên, Cố Vị Y tự sát, ha ha, tin một chữ cũng là tên ngốc.

Đóng kịch cho ai xem vậy? Người ác độc tham lam như vậy mà cũng chịu chết sao?

“Bây giờ tôi còn có việc, tạm thời không thể về, Lâm Duệ, tôi cúp máy đây.”

“Mợ chủ!” Lâm Duệ chút chút lo lắng: “Cậu cả bảo mợ về.”

“Tôi sẽ không vì người phụ nữ đó tự sát mà về đâu, đau lòng chị ta như vậy thì bảo cậu cả nhà anh tự đi chăm sóc chị ta được rồi! Tìm tôi làm gì?”

Cố Cơ Uyển cúp điện thoại, ném qua bên cạnh cái bịch.

Một nhà toàn là tên ngốc, không nhìn ra sự đạo đức giả của Cố Vị Y sao?

Loại người đó sẽ tự sát ư? Chẳng qua là đóng kịch tìm sự cảm thông mà thôi!

Không thể không nói, thủ đoạn lần này của cô ta thật sự là rất cao.

Vì để cứu bà cụ mà làm tổn hại đến khuôn mặt quý giá nhất của mình, cũng là rất liều.

Tuy chỉ là cạm, nhưng Cố Vị Y quả thực rất xem trọng cái khuôn mặt đó của cô ta, một chút xú vết thương thôi cũng khóc đến mấy ngày, chứ đừng nói là vết bỏng.

Nếu như bị bỏng, vết thương không phải chuyện đùa, không ai có thể chắc chắn là chỉ bị thương có một chút xú.

Cho nên lần này, cho dù là Cố Cơ Uyển thì cũng có chút không hiểu, Cố Vị Y rốt cuộc là có phải thật lòng muốn cứu bà cụ hay không.

Nếu như chỉ vì đóng kịch, vậy thì cái trả giá này, thật sự là quá cao rồi.

Nhìn cả vấn đề, hợp logic, hợp tình hợp lý, tuyệt đối không thể là giả được.

Nhưng, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đúng, chính là con người Cố Vị Y này, không được đúng lắm.

Cô ta không có lòng dạ tốt như vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra một cách chân thật rồi, cô nhìn không thấu, nhưng tạm thời cũng không có quá nhiều tinh lực để suy đoán.

Nhưng tự sát gì gì đó, loại chuyện này lại quá dễ để nhìn rõ.

Muốn cô để vào lòng, đó là không thể nào.

Nhưng sau khi cứu bà cụ, lại náo loạn tự sát.

Chuyện như vậy, tuyệt đối có thể khơi dậy hiệu ứng lớn ở nhà họ Mộ.

Cho nên Cố Cơ Uyển mới nói, chiêu này của Cố Vị Y, cao.

Nhưng cô không có tâm trạng quan tâm.

“Có người tự sát, bảo cô về xem thử, cô không chịu sao?”

Giang Nam nhìn chăm chăm vào mặt cô, biết tâm trạng của cô không tốt, nhưng mặt vô tình thế này, cũng có chút bất ngờ.

“Không phải tôi còn có giao dịch với anh sao? Bây giờ tôi đi rồi, há không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ ư?”

Cổ Cơ Uyển trợn trắng mắt với anh ta một cái: “Hay là, anh cho tôi đi trước.”

“Cô muốn đi, tôi không có ngăn cô.” Chỉ là, kết thúc giao dịch mà thôi.

Cổ Cơ Uyển biết, trên thiên hạ này không có bữa ăn nào là miễn phí.

Dù sao cô cũng không quan tâm Cổ Vị Y, càng không muốn về nhìn Cổ Vị Y đạo đức giả.

“Ăn không?” Cô bóc một con ốc tay rùa, đặt trên đĩa của anh ta: “Bây giờ tâm trạng tốt, phục vụ anh một chút.”

Nhưng Giang Nam có chút nhìn không hiểu nha đầu này.

Có người tự sát, nghe có vẻ còn có quan hệ mật thiết với cô, nhưng lúc này cô lại nói, tâm trạng tốt.

Đương nhiên, nếu là người thì đều có thể nhìn ra, tâm trạng của cô không ra sao cả?

“Không ăn à?” Thấy anh ta không có bất kỳ động tĩnh gì, Cổ Cơ Uyển nhướn mày: “Vậy tôi ăn một mình”

“Ai nói không ăn?” Giang Nam lấy đĩa lại, cầm ốc tay rùa lên, do dự một hồi.

Không khác gì tay con rùa, chả trách có cái tên như vậy.

Xấu xí như thế này, không biết có phải là rất khó ăn không.

“Không ăn thì trả lại cho tôi.” Cổ Cơ Uyển đột nhiên nói.

Giang Nam vẫn còn đang do dự đã bị thanh âm của cô làm giật mình, sau đó nghĩ cũng không nghĩ mà trực tiếp đưa ốc tay rùa đến bên môi của mình.

Học theo bộ dạng của cô hồi nãy, cắn một cái, hút một cái.

Thịt ốc kỳ kỳ, cả đời này anh ta chưa hề ăn qua thứ gì xấu xí như vậy.

Trơn trơn, ngọt ngọt, mùi vị vậy mà lại khiến người ta có chút bất ngờ.

“Ngon đúng không?”

“Bóc thêm hai cái nữa.” Anh ta dùng một cách khác để nói với cô có ngon hay không.

“Không biết tự mình bóc sao?” Cổ Cơ Uyển không muốn hâu hạ anh ta.

“Vậy thì cắt đứt giao dịch.” Anh ta chỉ nói là không cần cơ thể của cô, có nói qua là không kêu cô hâu hạ sao?

“Anh...”

“Nếu thời gian của cô đã là của tôi, vậy người đương nhiên cũng là của tôi, nếu không, giao dịch của chúng ta chấm dứt cũng được.”

Giang Nam yên tâm thoải mái, đưa đĩa qua đó.

Cổ Cơ Uyển trừng anh ta, nhưng cũng bất lực.

Hết cách, chỉ có thể liên tục bóc cho anh ta đến vài con ốc tay rùa, ngoài ra thêm vài con tôm.

“Có cần cua không?”

“Có”

“Có cần nước trái cây không?”

“Không cần, đi mua chút nước khoáng đi.”

“Không biết tự mình đi mua?”

“Giao dịch huỷ bỏ *

*..” Có muốn đánh người không?

Bọn họ chơi đến rất muộn, thực ra căn bản không có gì hay ho để chơi.

Ăn cơm nướng thịt, đi dạo trên bãi cát.

Tâm trạng Cổ Cơ Uyển vốn không tốt, Giang Nam có thể nhìn ra.

Nhưng anh ta không có thói quen an ủi con gái, đương nhiên, cũng không cảm thấy có cái cần thiết này.

Ngược lại, tâm trạng cô không tốt, nhưng tâm trạng anh ta tốt.

“Người tự sát đó là chị gái Cổ Vị Y của cô đúng không?”

“Ừm” Cổ Cơ Uyển gật đầu.

“Cô ghét cô ta?”

“Ừm”

Giang Nam nhướn mày, người thẳng thắn nói ra mình ghét chị gái ruột, thật đúng là không nhiều.

Tốt xấu gì, cũng nên đạo đức giả một chút không phải sao?

“Tại sao ghét?”

Cổ Cơ Uyển nhìn bãi cát dưới chân, lạnh lùng cười: “Nếu như tôi nói, tương lai có một ngày, chị ta vì để có được

cậu cả Mộ mà muốn giết tôi, anh tin không?”

“Không biết.”

Cố Cơ Uyển nhẹ nhàng đá vào cát, nhìn bọn chúng rơi vãi khắp nơi dưới ánh trăng, ánh mắt có chút u ám.

“Dù sao, chị ta muốn cậu cả Mộ, tôi không nên ghét sao?”

Giang Nam không có trả lời câu hỏi này.

Nhìn thời gian một cái, chín giờ rưỡi.

Cố Cơ Uyển cũng móc điện thoại di động ra xem thời gian, mới phát hiện điện thoại di động đã tắt vì hết pin rồi.

“Mấy giờ rồi?” Cô hỏi.

“Sao? Ở cùng với tôi, không chịu nổi như thế ư?” Anh ta nhướn mày.

“Tất nhiên”

Cũng đâu phải là tình nguyện ở cùng với anh ta, một lần ăn cơm, lại một lần đến đây, đều là bị ép.

Ài mà không mong thời gian bị ép buộc qua nhanh một chút chứ.

“Đưa cô về.” Giang Nam tăng nhanh bước chân.

Cố Cơ Uyển cũng xách theo hai chiếc giày, nhanh chóng đi theo.

“Anh đi chậm chút, chân tôi đau.”

Cát có chút đâm chân, đi nhanh như vậy, đau chết cô rồi.

Muốn mang giày, nhưng chân còn bẩn như vậy, không kiếm chỗ nào đó ngồi xuống làm sạch chân, thì mang vào sẽ rất khó chịu.

“Không phải là muốn nhanh chóng rời khỏi con người đáng ghét là tôi sao?”

“Anh còn biết là anh khiến người ta ghét à.”

“...” Người phụ nữ này, đúng là, được nước làm tới.

Giang Nam tăng nhanh bước chân, Cố Cơ Uyển thật sự muốn mắng người rồi: “Đợi chút, đau chân, đau...ừm!”

Thật đúng là họa vô đơn chí, cái này cũng đoán được là đồ bén nhọn rồi!

Cố Cơ Uyển ngồi xuống, nhắc chân lên xem, vậy mà thật sự có vết máu.

Mẹ ơi, đau quá, đau chết chị rồi!

Lúc Giang Nam quay lại, nhìn thấy nha đầu này làm sạch cát trên chân mình, làm lộ vết thương ra.

Một con ốc định, đâm một lỗ vào lòng bàn chân cô.

Tuy vết thương không sâu, nhưng nhìn vẫn rất đau.

“Đi đường không mở mắt ra à?” Tuy nói như vậy, nhưng anh ta vẫn ngồi xổm xuống trước mặt cô, giơ chân cô lên, nghiên cứu vết thương.

“Vừa ngốc, vừa đanh đá, còn hay đổ ky, hẹp hòi, không lương thiện, so đo, tính khí nóng nảy...thật không biết lão đại thích cô chỗ nào ”

CHƯƠNG 185: ANH CỦA ĐÊM QUA ĐÃ BIẾN MẤT

CHƯƠNG 185: ANH CỦA ĐÊM QUA ĐÃ BIẾN MẤT

Trên bãi biển, hai bóng người lại bắt đầu di chuyển.

Nhưng lần này, là người đàn ông cồng cô gái, đi dưới ánh trăng.

“Với cân nặng này, lão đại có ngược đãi cô không?” Cô nhẹ như một con mèo con, đề lên lưng anh, không có chút áp lực nào.

“Không phải con gái đều thích gây sao? Tôi giảm cân không được sao?”

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn anh, dù sao tên này cả đêm luôn không vừa ý mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh tựa như tiên vậy, nhưng chỉ sau chưa đầy một ngày, cô đã phát hiện ra anh không những không có chút tiên khí, mà còn rất xấu tính.

Đã nói là đồ lừa gạt, người ta không biết còn nghĩ anh thực sự dịu dàng như ngọc như vẻ bề ngoài.

“Người không có bao nhiêu lạng thịt mà còn đòi giảm cân?” Giang Nam chế nhạo: “Không sợ sân bay biến thành một cái hồ à?”

“Vớ vẩn, tôi sân bay chỗ nào?”

Đúng là quá đáng! Lại còn cười nhạo cô vì không có thịt!

Tuy rằng cô không bằng Cố Vị Y hạng nhất kia, nhưng cũng là hạng B đó chứ?

Đối với một cô gái mười tám tuổi, cấp độ này cũng gần như nhau, có gì phải CDEF?

Chân cô đau muốn chết, cũng lười quan tâm anh tại

Tâm mắt Cố Cơ Uyển rơi vào mái tóc dài của Giang Nam.

Mái tóc dài được vuốt ngẫu nhiên ra sau đầu, tóc bay trong gió biển, trông khá đẹp.

Cô không nhìn được mà cầm một sợi tóc, nghịch nó trên đầu ngón tay.

Giang Nam cau mày, đột nhiên tức giận, quay đầu nhìn cô: “Đừng chạm vào tóc tôi!”

Không muốn mái tóc dài quấn trên tay cô, khi anh quay đầu lại da đầu đau không chịu nổi.

Anh cau mày chặt hơn, khó chịu hơn: “Buông ra.”

Cố Cơ Uyển phớt lờ sự tức giận của anh, tò mò hỏi: “Này, tóc dài của anh có dễ chăm sóc không?”

Nhìn thì có vẻ rất mềm mại, nhưng đối với đàn ông thì có vẻ hơi phiền phức nhỉ?

Giang Nam không nói, Cố Cơ Uyển lại hỏi: “Tại sao anh lại để tóc dài?”

“Nhiều chuyện.”

“Lúc còn nhỏ chắc hẳn là anh đã từng là một cậu bé nổi loạn.”

“Không phải.”

“Vậy chính là một sinh viên nghệ thuật.”

“Học máy móc.”

“Vậy chẳng lẽ...” Cô suy nghĩ, đột nhiên bật cười: “Là số 0?”

Giang Nam không hiểu câu này có nghĩa là gì: “Hả?”

“Anh chưa nghe nói sao? Số một và số không, số một là số thẳng, vậy số không thì sao? Hahaha..”

“Cố Cơ Uyển, cô muốn chết phải không?”

“Hahaha...”

Người đàn ông đứng ở ven đường nhìn hai bóng người từ trong bãi biển trở về, tâm trạng phức tạp không thể tả.

Anh ta không nhìn được lạng lẽ quay đầu lại, muôn nhìn người đàn ông ngồi trong xe, nhưng anh ta không dám.

Cuối cùng, Giang Nam cũng nhận ra bầu không khí có gì đó không ổn, hơi đứng thẳng nhìn về phía trước.

“Sao thế? Anh muốn đổi thành thẳng sao?” Cố Cơ Uyển mỉm cười với anh đang đứng thẳng dậy.

Nhưng cô cũng nhanh chóng phát hiện bầu không khí quả thực có chút không đúng.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, tuy rằng bóng người đứng ở ven đường có chút mờ mịt trong bóng tối, nhưng vẫn là mơ hồ có thể phân biệt được.

Lâm Duệ!

“Cho tôi xuống.” Lâm Duệ ở đây, không khó để tưởng tượng người ngồi trong xe phía sau anh là ai.

Một bầu không khí như vậy, nếu không có cậu cả Mộ sẽ không tồn tại.

Giang Nam không nói gì, cũng không để cho cô đi.

Vẫn cống cô đi trên đường với đôi chân dài miên man.

Xe của họ ở bên đường, cách xe của Mộ Tu Kiệt không xa.

Lâm Duệ lập tức chào hỏi: “mợ chủ.”

Vốn dĩ có chút không hiểu nổi, tại sao cậu hai Giang lại công mợ chủ của họ trên lưng.

Tuy nhiên sau khi nhìn kỹ mới hiểu ra, Lâm Duệ vội vàng nói: “Thưa cô, cô có bị thương sao?”

Trong xe cách đó không xa, cửa bị đẩy ra, một người đàn ông dáng người cao khí chất tôn quý bước xuống.

Giang Nam nhìn người đi đến trước mặt, nhẹ giọng nói: “Lòng bàn chân của cô ấy bị thương.”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, và đưa tay về phía Cổ Cơ Uyển.

Cổ Cơ Uyển cũng không nói gì, buông mái tóc dài của Giang Nam ra.

Mọi người mới nhận thấy, cô gái này thể mà lại nghịch bím tóc của người khác.

Hành động này hơi kỳ quái, không phải quá thân mật sao?

Lâm Duệ không dám nói lời nào, chỉ có thể cúi đầu chờ đợi.

Cổ Cơ Uyển đưa tay ra, vốn định vịn cánh tay của Mộ Tu Kiệt, dùng sức đi một chút.

Không ngờ, vừa duỗi tay ra, cơ thể cô đột nhiên nhẹ đi, cả người lơ lửng.

Cô chưa kịp kêu lên thì đã ngã vào một lông **** cường tráng.

Tuy nhiên, lông **** này có vẻ hơi lạnh.

“Cảm ơn anh.” Mộ Tu Kiệt nhìn Giang Nam một cái, sau đó ôm ngang Cổ Cơ Uyển đi về phía xe của mình.

Giang Nam đi có chút chậm, cũng không có ý đuổi theo.

Lâm Duệ cười với Giang Nam: “Cậu hai Giang, tại sao anh lại ở cùng mợ chủ của chúng tôi vậy?”

“Hẹn hò.” Giang Nam ném cho anh ta hai chữ rồi rời đi.

Hẹn... hò!

Lâm Duệ sững sốt, vội vàng đuổi theo Mộ Tu Kiệt, đi đến trước mặt mở cửa xe.

Vừa lên xe, xe Giang Nam liền dừng ở bên cạnh.

Anh thả cửa kính xe xuống, nhìn Cổ Cơ Uyển ở ghế sau, cười nhẹ: “Vẫn còn thiếu tôi hai tiếng nữa, đừng quên đấy.”

Nói xong anh ta đạp ga, chiếc xe lao đi như một mũi tên, trong nháy mắt liên biến mất.

Hai tiếng thôi mà cũng tính với cô, tính toán chỉ li như thế, xem có phù hợp với cảm giác anh cho người ta chút nào không chứ?

Phiêu nhiên như tiên thì sao? Xuất trần đạm mạc không ăn khói lửa nhân gian thì sao chứ?

Cô nhìn chiếc xe trước mặt đi xa, nhúu mày, có chút xót xa.

Nhưng không ngờ, dường như cô lại cảm thấy có một ánh nhìn lạnh lùng và uy nghiêm đang khóa chặt mình.

Quay đầu lại, cô đột nhiên chạm phải đôi mắt băng lãnh của cậu cả Mộ.

Ánh mắt anh dường như có chút lạnh lùng, nhưng cũng không quá lạnh lùng khiến người ta khó chịu, chỉ là như thường lệ, theo thói quen.

Tuy nhiên, luôn có một thứ ánh sáng mà Cổ Cơ Uyển không thể nhìn thấu, khiến cô bồn chồn.

“Cậu cả Mộ.” Cô khẽ gọi, nhưng không biết tại sao mỗi lần ở trước mặt anh, cô lại có vẻ tự ti.

Có một loại cảm giác bị bắt gian?

Không đúng, cô và Giang Nam không làm điều gì đáng xấu hổ, việc họ có phải bắt gian hay không cũng không quan trọng.

“cậu cả, bây giờ... Lâm Duệ do dự rồi nói: “Anh có muốn về nhà họ Mộ không?”

“Bệnh viện.” Mộ Tu Kiệt quay mặt đi, cách một tiếng, anh chậm thuốc.

Lâm Duệ vội vàng mở cửa kính xe, mợ chủ không thích mùi thuốc lá, khi ở trong xe với mợ chủ, đã lâu rồi cậu cả

không hút thuốc.

Xem ra đêm nay cậu chủ... có chút bức bối.

Mộ Tu Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhưng Cố Cơ Uyển lại nhìn chăm chăm vào điều thuốc giữa các ngón tay anh.

Anh không nghiện thuốc lá, nhưng thỉnh thoảng lại đưa tay lên nhấp một ngụm, như muốn giải quyết điều gì đó.

Động tác rất lãnh đạm, không có động tác gì đặc biệt tao nhã, nhưng khí chất luôn cao quý như một đế vương.

Bệnh viện, rất nhanh đã đến.

Sau khi bác sĩ kiểm tra Cố Cơ Uyển, lập tức khử trùng và làm sạch vết thương, sau đó kê đơn thuốc cho họ.

Khi rời đi, Cố Cơ Uyển không thể không nhìn chăm chăm Mộ Tu Kiệt: “Hôm nay anh có bị chóng mặt không?”

“Không chóng mặt.” Anh nói nhẹ, vừa hờ hững vừa lạnh lùng.

Quả nhiên sức khỏe của anh tốt rồi, không cần cô nữa, thái độ của anh cũng trở nên lạnh nhạt.

Cậu cả Mộ đêm qua gắt gao dính chặt lấy cô, đã biến mất từ lâu.

Xe không nhanh không chậm chạy trên phố, nửa tiếng sau mới về nhà họ Mộ.

Theo bản năng, Cố Cơ Uyển có chút kháng cự lại ngôi nhà này.

Tuy nhiên, một khi đã đến nơi này, thì nên yên ổn ở lại mà thôi, kháng cự cũng vô ích.

Khi xuống xe, cô bước đến gần Lâm Duệ, hỏi: “Tối nay bà nội sao rồi?”

CHƯƠNG 186: HÔN NHÂN CỦA CON, CON LÀM CHỦ

CHƯƠNG 186: HÔN NHÂN CỦA CON, CON LÀM CHỦ

“Buổi chiều đã tỉnh, tình trạng của bà hiện rất ổn định, nhưng bà vẫn còn một chút yếu.”

Cô vẫn sẵn lòng quan tâm đến bà, ít nhất Lâm Duệ cũng hài lòng.

Tuy nhiên, Cố Vị Y tự tử không thành, mợ chủ dường như không đề cập một lời nào về việc này.

Cô hoàn toàn tỏ ra lạnh lùng với Cố Vị Y.

Mặc dù Lâm Duệ không thích Cố Vị Y cho lắm, nhưng sau vụ cháy phòng, cho dù không thích, cũng chỉ có thể tôn trọng Cố Vị Y.

Cứu tinh của bà cụ tuyệt đối chính là khách quý với cả nhà họ Mộ!

Hơn nữa, bây giờ cô còn như thế này.

“Thưa cô, cô hai nhà họ Cố đang ở Vọng Giang Các, cô có định gặp cô ấy không?”

“Cô ta đã chết rồi sao?”

Lâm Duệ sùng sốt, bất lực thở dài: “Thưa mợ chủ, cô ấy không đùa giỡn đâu, cô ấy thực sự suýt đã... chết vì tự sát.”

“Vậy tôi sẽ đi gặp chị ta” Lâm Duệ nói đây không phải là một trò đùa, cô cũng muốn xem kỹ năng diễn xuất của Cố Vị Y có nâng lên một tầm cao mới hay không.

Không ngờ ngay cả Lâm Duệ và Mộ Tu Kiệt cũng không nhìn ra được là đang giả vờ tự tử?

Tuy nhiên, khi nhìn thấy diện mạo hiện tại của Cố Vị Y, Cố Cơ Uyển vẫn không khỏi choáng váng.

Sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt như thế là sắp chết.

Đây không phải là diễn, mà là, cô ta thực sự mất máu quá nhiều, suýt nữa thì chết.

Dương Quân nói, khi người giúp việc phát hiện ra cô ta tự tử, Cố Vị Y đã trong trạng thái lên cơn sốc.

Nếu bị phát hiện chậm hơn vài phút, thân tiên cũng khó có thể cứu được.

Cô Cơ Uyển nghĩ không hiểu, kiểu gì cũng nghĩ không hiểu.

Cứu bà là thật, tự sát là thật, đây còn là Cố Vị Y cô biết không?

“Bây giờ em còn cảm thấy cô ấy đang diễn không?” Người đàn ông đứng ở cửa nhẹ giọng hỏi.

Cố Cơ Uyển đột nhiên muốn cười.

Đúng, cô vẫn cảm thấy Cố Vị Y đang diễn, nhưng lần này, không có sơ hở nào!

Làm thế nào mà một Cố Vị Y cố tình muốn cướp người đàn ông từ cô, cuối cùng còn sắp xếp một hung thủ giết cô, lại có thể đột nhiên trở nên yếu đuối như vậy?

Cô ta ngay cả chết cũng không sợ sao?

“Đúng vậy, tôi vẫn cảm thấy chị ta đang diễn, tôi không có thiện cảm với chị ta”

Cô quay đầu lại ngênh tiếp ánh mắt của Mộ Tu Kiệt, quật cường, thậm chí, là cố chấp!

Mộ Tu Kiệt không nói gì, ánh mắt sắc bén dừng lại trên người cô.

Mà điều thu hút ánh nhìn của cô, ngoại trừ đôi mắt không nhiệt độ theo thói quen của anh, còn là vết thương trên trán.

Thời gian của một ngày cứ như thế là cả một đời người.

Cô thậm chí có chút quên mất, hai người đã trải qua một đêm như thế nào.

“Tôi muốn về nghỉ ngơi.” Cố Cơ Uyển đi lướt qua anh.

Mộ Tu Kiệt không làm khó gì, cho nên cô đã trở về phòng một cách suôn sẻ.

Còn cậu cả Mộ, vẫn đứng trước cửa phòng bệnh Cố Vị Y, không biết có phải đang sững sờ nhìn người phụ nữ đó hay không.

Nhốt mình trong phòng tắm, ngồi dưới vòi hoa sen nước ấm, Cổ Cơ Uyển ôm lấy đầu gối, trong lòng đột nhiên có chút buồn bực muốn khóc.

Nếu cô biết vấn đề ở đâu, cho dù có đủ loại trở ngại, cô cũng nhất định sẽ đi xác minh và vạch trần!

Nhưng lần này, cô không thấy có gì sai cả.

Mọi thứ dường như là một điều tất nhiên.

Tất cả đều nghĩ Cổ Vị Y là người tốt, bây giờ, ngay cả cậu cả Mộ cũng bắt đầu thương hại Cổ Vị Y, phải không?

Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc ở cạnh Mộ Tu Kiệt, nhưng cô không cam lòng.

Cô không cam lòng với kẻ đã bảo người lái xe đâm mình ở kiếp trước, cho nên cô phải đạt được nguyện vọng của mình, ở bên cạnh cậu cả Mộ.

Nhưng cô và người đàn ông đó... ôi, trái tim của cô thật chua xót.

Loại cảm giác như có như không đó, khi cô không biết liệu nó có thực sự tồn tại hay không thì nó đã bay mất.

Nước từ vòi hoa sen rơi xuống từ đỉnh đầu, làm cô ướt đầm.

Cảm giác ớn lạnh đã lạnh thấu tim cô.

Lúc này Mộ Tu Kiệt không ở trong phòng bệnh của Cổ Vị Y.

Không lâu sau khi Cổ Cơ Uyển rời đi, anh cũng rời đi, nhưng đêm nay, Vọng Giang Các lại có thêm một vị khách.

Sau khi người hầu bưng trà tới, ông cụ phất tay, tất cả người hầu trong đại sảnh lập tức rút lui.

ông cụ có chuyện muốn nói với cậu cả, người không có phận sự, ai còn dám ở lại?

Ngay cả Lâm Duệ cũng rút lui.

Mộ Tu Kiệt đang cầm chiếc cốc, ngón tay thon dài vuốt nhẹ vành cốc, nhưng anh không có ý uống.

Đứa cháu trai này thực sự rất xuất sắc.

Bình tĩnh, điềm đạm, cao quý, như một hoàng tử, như một vị vua.

Ngay cả ánh mắt ông cụ nhìn anh, cũng không tự giác được mà thoáng qua một tia thường thức.

Biết đấy, trong cuộc đời của lão gia, ông hầu như chưa từng ngưỡng mộ ai.

“Con và cô ba nhà họ Cổ ở chung như thế nào?” ông cụ đột ngột hỏi.

“Ồn” Câu trả lời của Mộ Tu Kiệt rất thản nhiên, chỉ là không biết có thật hay không.

“Nếu chỉ là ồn, vậy thì hãy nghĩ cách để cô ta về lại nhà họ Cổ của mình.”

ông cụ đi thẳng vào vấn đề, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy tia sắc bén của Mộ Tu Kiệt.

“Đền bù cho cô ta càng nhiều càng tốt nhé, bà của con bây giờ sẽ không quá cố chấp nữa, trong lòng bà ấy đã có một ứng cử viên tốt hơn.”

“Bà đã nói với ông?” Mộ Tu Kiệt không trả lời đoạn cuối của ông.

Đưa tay lên, anh uống hết trà trong cốc.

Cốc rỗng bóp trong lòng bàn tay thường thức, kỹ thuật gọn gàng như thế nằm trong tay hết thầy.

“Từ thời điểm bà ấy sống với Cổ Vị Y, con sẽ có thể nhìn ra được, bà ấy thích Cổ Vị Y hơn.”

Mộ Tu Kiệt không phản bác lại lời nói của ông cụ.

Anh không biết tại sao bà lại thích Cổ Vị Y, nhưng trong thâm tâm anh biết điều đó.

Cổ Vị Y là cháu gái của lão phu nhân, lão phu nhân không thích, mà là có trách nhiệm.

“Cho nên, hôn nhân của con nên để cho hai người đều tùy ý xoay chuyển?” Anh bật cười, ý cười có chút lạnh lùng.

Lão gia biết chuyện này, anh nhất định sẽ chán ghét.

Tuy nhiên, ông có tài hùng biện của mình.

“Vốn dĩ con muốn đính hôn chẳng phải chỉ để làm cho bà ấy vui hay sao? Bây giờ, ông cho con ở với Cổ Vị Y, trả cô ba nhà họ Cổ về, cũng chỉ là để làm bà ấy vui thôi.”

Khi ông cụ nói những điều này, ông đã hoàn toàn không có chút nhân tình.

Tất nhiên, với ông, tình người không đáng đồng tiền.

“Hơn nữa, bây giờ Cổ Vị Y đã trở thành ân nhân của nhà họ Mộ, nhà họ Mộ phải đền đáp ân tình này.”

“Vậy để Mộ Khải Trạch đính hôn với cô ấy, trả giá bằng cả đời ”

Mộ Tu Kiệt nặng tay đặt chiếc cốc xuống bàn, giữa cốc và mặt bàn vang lên một âm thanh chói tai.

ông cụ cau mày, không vui: “Con có tình cảm với cô ba nhà họ Cổ?”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, không cần phải báo cáo cuộc sống riêng tư của mình cho ông.
Mặt ông cụ trở nên u ám, ánh mắt lạnh lùng: “Con nên biết, tình cảm không có giá trị gì đối với đàn ông nhà họ Mộ chúng ta.”
“Vậy bà là gì đối với ông?”
“Trách nhiệm.”
Mộ Tu Kiệt ngừng nói, anh hiểu tính tình của ông cụ, có lẽ, đó thực sự chỉ là trách nhiệm.
Nhưng ông luôn là người sống có trách nhiệm, đã là trách nhiệm thì phải bảo vệ cả đời.
Cho nên, bây giờ, bà trông rất hạnh phúc, dù sao cũng có một người chồng nâng niu bà.
Nhưng ông không muốn cuộc sống luôn bó buộc nhau vì trách nhiệm này.
“Cuộc hôn nhân của con là do con tự quyết định, việc kết hôn với Cô Cơ Uyển hai năm sau là việc của riêng con.”
Thái độ của anh rất rõ ràng.
“Từ nay, cũng đừng ai can thiệp vào quyền tự do kết hôn của con.”

CHƯƠNG 187: TÔI HƠI MỆT MỘT CHÚT

CHƯƠNG 187: TÔI HƠI MỆT MỘT CHÚT

Khuôn mặt của ông cụ rõ ràng là khó coi.

Người cháu trai này dù luôn tỏ ra cố chấp nhưng chưa bao giờ quan tâm đến những thứ như tình cảm hôn nhân.

Nếu không, trước đây anh đã không đính hôn với cô ba nhà họ Cố.

Nhưng bây giờ, anh quan tâm!

“Con phải biết con sẽ là người kế vị của Mộ thị” Ông nghiêm nghị nói.

“Đây chỉ là suy nghĩ của ông.” Hôm nay Mộ Tu Kiệt có chút phản loạn.

Thực ra, anh quả thực rất cố chấp, nhưng nếu không cần thiết, trước mặt ông cụ cũng sẽ không quá độc đoán.

Đối với anh, nhà rất quan trọng.

Khi anh ở nhà, không giống như khi anh ở bên ngoài.

“Con thực sự để ý cô gái đó sao?” Ánh mắt ông cụ trầm xuống.

Giận, không giải quyết được vấn đề, nhưng về mặt âm trầm của ông lúc này khiến người ta không thể nhìn thấu.

“Con chỉ không thích bị sắp đặt”

“Kiệt, con nên biết, giải thích trước mặt ông nội là chột dạ.”

ông cụ đặt cái ly xuống, đứng dậy nhìn anh chăm chăm.

“Ông không cho phép đứa cháu trai tốt nhất của ông bị phụ nữ làm lung lay, tốt hơn hết là con nên hiểu, ông không thể chạm vào con không có nghĩa là ông không thể chạm vào người của con”

Mộ Tu Kiệt lại nắm vuốt cái cốc, ngón tay siết chặt.

Ngay lúc ông cụ chuẩn bị rời đi, Mộ Tu Kiệt cũng đứng lên, lạnh lùng nói: “Nếu ông dám động đến người phụ nữ của con, con cũng dám động đến Mộ thị của ông!”

“Mộ Tu Kiệt!”

ông cụ gân như tức giận đến mức lên cơn đau tim.

Ông tức giận nói: “Con là con trai nhà họ Mộ!”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, nhưng câu nói vừa rồi hiển nhiên sẽ không rút lại.

“Con vì một người phụ nữ mà phát điên rồi!”

ông cụ chỉ vào anh, ngón tay run lên vì tức giận.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định con sẽ bị hủy hoại trong tay người phụ nữ này, cho dù ông không động vào cô ta, khi mọi người phát hiện ra nhược điểm của con, nhiều người nhất định cũng sẽ ra tay với cô ta”

Mộ Tu Kiệt vẫn vô cảm, lạnh lùng nhìn lại ông.

Rốt cuộc thì ông cụ cũng không còn trẻ nữa, suýt chút nữa ông đã ngã xuống vì quá tức giận.

Ông dựa vào lưng ghế sofa, để mình có thể đứng dậy.

Nhìn ánh mắt của Mộ Tu Kiệt, ngoài tức giận còn có thất vọng.

Không biết là qua bao lâu, ông cụ hít một hơi, sau đó mới gân như bình tĩnh lại.

Nhìn đứa cháu yêu quý nhất của mình, một dấu vết đau đớn thoáng qua trong mắt ông.

Một lúc lâu sau, mới khàn giọng nói: “Con đã quên bà của con đã chết như thế nào sao?”

Đầu ngón tay của Mộ Tu Kiệt rung lên, trong chốc lát, một cơn ớn lạnh nặng nề lướt qua trái tim anh!

Nếu nói ông cụ nhà họ Mộ là trời sinh bạc tình, vậy thì người duy nhất khiến ông động chân tình chính là bà nội.

Không phải lão phu nhân bây giờ, mà là bà nội, vợ của ông.

Thực ra khi đó Mộ Tu Kiệt còn quá nhỏ để có thể nhớ lúc ấy bà của mình trông như thế nào.

Nhưng anh không quên bà đã chết như thế nào, không ai trong nhà họ Mộ là quên.

Yêu quá sâu rồi trở thành gánh nặng.

Ai đó nắm được điểm yếu chết người nhất của bạn, họ đương nhiên có thể làm bất cứ điều gì họ muốn với bạn.

Hồi đó, bà nội rơi vào tay kẻ thù của ông nội, ông nội đã liều cả mạng để cứu bà.

Chính bà nội đã không muốn làm khổ ông nội, cho nên đã tự mình kết liễu đời mình.

Bà chết trước mặt ông nội như vậy, thà chết chứ không để người mình yêu chết vì cứu mình.

Ông nội... nhìn bà nội chết ngay trước mặt mình.

Kể từ đó, lão gia nhà họ Mộ đoạn tình tuyệt yêu, Mộ thị lớn mạnh nhanh chóng trong tay ông.

Nhà họ Cừu hoàn toàn bị ông chiếm đoạt, nhưng kiếp này, ông không bao giờ có thể tìm lại được người phụ nữ ông yêu thích.

Lão phu nhân Mộ hiện tại, năm đó vì cứu ông cụ mà bị thương, ông cụ nợ bà một ân tình.

Sau khi cưới về, ông làm tròn bốn phận của một người chồng, đối xử rất tốt với bà.

Nhưng thực ra, bản thân bà cũng biết, sự tốt đẹp này là trách nhiệm nhiều hơn tình cảm.

“Sự quan tâm của con, đối với một người phụ nữ, không nhất thiết phải là một món quà, ngược lại, nó cũng có thể là một lời nhắc nhở!”

Ông nội thở dài, cũng bình tĩnh trở lại.

Nhìn chăm chăm vào Mộ Tu Kiệt trông giống khuôn mặt hồi trẻ trung của mình, ông hừ một tiếng: “Cái nhà họ Mộ cần là một mợ chủ phù hợp, con cứ tự quyết định mình muốn làm gì đi”

“Tuy nhiên, ông phải nhắc con rằng, nếu con không quan tâm, cô ấy có thể sẽ sống lâu hơn.”

ông cụ rời đi, chỉ còn lại Mộ Tu Kiệt trong toàn bộ đại sảnh.

Lâm Duệ ở bên ngoài, thấy cậu cả tâm tình không tốt, cũng không dám vội vàng đi vào.

cậu cả đã đứng ở trước sô pha trong đại sảnh, cũng không ngồi xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Bầu không khí u ám như vậy thực sự rất đáng lo ngại.

Không biết đã qua bao lâu, Mộ Tu Kiệt một mình trở lên lầu.

Khi Cố Cơ Uyển ra khỏi phòng tắm, một bóng người khác xuất hiện trong phòng.

Cô dường như đã quen, không quá ngạc nhiên, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Cô cứ nghĩ anh sẽ dành nhiều thời gian hơn cho Cố Vị Y trong phòng bệnh, dù sao thì cô ta cũng là ân nhân lớn của nhà họ Mộ.

“Có phải em cho tôi một lời giải thích không?”

Mộ Tu Kiệt ngồi trên ghế, giọng nói của anh thậm chí còn lạnh hơn bình thường.

“Là muốn tôi giải thích tại sao lại không quan tâm đến Cố Vị Y, hay là tại sao tôi lại ở cùng Giang Nam?”

Cầm một chiếc khăn khô, Cố Cơ Uyển vừa lau những giọt nước trên đầu vừa đi đến bàn làm việc, quay lưng lại với anh.

“Ngay từ đầu tôi đã không quan tâm đến Cố Vị Y, việc này, không có gì phải giải thích, tôi không bao giờ che giấu sự chán ghét của mình đối với chị ta”

Dù sao, đây là chuyện mà ai cũng biết.

Tuy nhiên, Cố Vị Y vẫn có thể mặt dạn mày dày, muốn diễn một bộ phim tình cảm về hai chị em thương yêu nhau với mình, điều này thật sự là làm khó cho cô.

“Về phần tại sao tôi và Giang Nam lại ở cùng nhau, chuyện này liên quan đến công việc, tôi không muốn giải thích.”

“Không muốn giải thích?” Ôi, lá gan của cô gái này thật là lớn!

“Cậu cả Mộ, bản thân anh không phải cũng có rất nhiều chuyện không muốn giải thích với tôi sao?”

Cố Cơ Uyển quay lại nhìn anh, không khiếm tốn hay kiêu ngạo nhưng lại khiến người ta không vui.

Thực ra đêm nay anh cũng không muốn tức giận.

Chỉ là tâm trạng có chút không tốt.

Anh đột nhiên đứng lên, Cố Cơ Uyển đột nhiên cảm thấy bất an, lập tức lùi lại.

Đây hoàn toàn là một phản ứng theo bản năng, nhưng tất cả các biểu hiện và chuyển động của cô đều đã bị Mộ Tu Kiệt thu hết vào mắt.

“Tôi đáng sợ như vậy sao?” Tâm trạng u ám không hiểu sao cũng cải thiện được phần nào.

Phản ứng của cô gái là khiến anh có chút vui mừng.

Cố Cơ Uyển nghi ngờ mình đã nhìn lầm, vừa rồi trong mắt anh thoáng qua một ý cười phải không?

Tuy nhiên, cảm giác âm u của cậu cả Mộ rõ ràng như vậy, làm sao anh có thể cười được?

Hơn nữa cô cũng không nói gì, có gì đâu mà chọc cười anh?

“Qua đây.” Mộ Tu Kiệt lại ngồi vào ghế, nhìn cô.

Anh trông hơi mệt mỏi.

Vốn dĩ Cố Cơ Uyển còn nghĩ cô không nên đi qua, nhưng hai chân dường như có chút không nghe lời cô, trong nháy mắt, cô đã đi tới trước mặt anh.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên đưa tay ra ôm chặt lấy cô, trước khi cô kịp tránh né.

“Cậu cả Mộ...”

“Tôi hơi mệt một chút.”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông có chút khàn khàn, gợi cảm và quyến rũ không thể tả.

Trái tim của cô, giống như một con nai, ngay lập tức tăng tốc độ đập của nó.

Tay cô dừng lại vào trên vai anh, vốn dĩ định đẩy anh ra, nhưng vì câu nói này, cô dần dần ôm đầu anh.

“Anh mệt thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Chương 188: HƯƠNG 188: BỌN HỌ ĐANG LÀM GÌ

CHƯƠNG 188: BỌN HỌ ĐANG LÀM GÌ

Không có chuyện gì là ngủ một giấc không thể giải quyết được, nếu như không thể, vậy thì ngủ thêm hai giấc.

Đương nhiên, là đang nói đến giấc ngủ nghiêm chỉnh.

Nhưng mà tối nay, không phải là Cổ Cơ Uyển gối đầu lên cánh tay anh, mà ngược lại, anh ngủ trong lòng của cô. Cánh tay của cô xuyên qua cổ anh, cũng may là cánh tay quá mảnh khảnh, về cơ bản không có chịu quá nhiều áp lực.

Tuy bị anh gối lâu rồi cũng có chút tê, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng.

Điều quan trọng nhất, để cậu cả Mộ ngủ trong vòng tay của mình, tình yêu của mẹ lập tức lan tràn.

Tâm trạng của anh không tốt, cô có thể dễ dàng cảm nhận được.

Nhưng tâm trạng của cô cũng không tốt, cho nên cả hai đều không nói ra được những lời an ủi.

Bây giờ như vậy, yên tĩnh mà ngủ cùng nhau.

Không làm gì cả, cũng không có suy nghĩ, chỉ là cô để cho anh ngủ trong lòng mình, anh vươn tay ôm lấy eo của cô.

Động tác đơn giản, anh rất nhanh đã ngủ thiếp đi, cô cũng rất nhanh cảm thấy buồn ngủ.

Cho dù biết rõ rằng, có rất nhiều vấn đề thực ra vẫn chưa giải quyết, ngày mai tỉnh dậy, mọi người có lẽ lại quay về mối quan hệ nửa xa lạ.

Nhưng ít nhất, tối hôm nay, có thể an ổn ngủ một giấc, không phải sao?

Bàn tay rơi trên khuôn mặt anh, ngón tay dài men theo sống mũi của anh, đôi môi mỏng của anh, nhẹ nhàng lướt qua.

Cô rất muốn hôn anh, chỉ là, không dám.

Cuối cùng, nhẹ nhàng hôn lên một cái ở dưới cằm của anh, Cổ Cơ Uyển nhắm mắt lại, ôm lấy cánh tay của anh.

..Chúc ngủ ngon.

Nửa đêm, Lâm Duệ đột nhiên gõ cửa phòng.

“Cậu cả, cô Cổ tỉnh rồi.”

Khi Mộ Tu Kiệt tỉnh dậy từ trong giấc mơ, đã là lần thứ ba Lâm Duệ gõ cửa rồi.

Nếu như không phải cậu cả đã căn dặn, người tỉnh lại là lập tức thông báo cho anh, thì lúc này Lâm Duệ cũng không dám đến quấy rầy.

Mộ Tu Kiệt mở mắt ra, mới phát hiện mình còn ngủ trong lòng của Cổ Cơ Uyển.

Vậy mà lại gối đầu lên cánh tay cô, gối đến mấy tiếng đồng hồ!

Anh to lớn như vậy, kể từ khi có ký ức, còn chưa từng thử ngủ như vậy qua.

Vậy mà, giống như một đứa con nít chưa lớn.

Mí mắt Cổ Cơ Uyển động dậy, lúc mở mắt ra, cậu cả Mộ lập tức ngồi dậy, quay mặt đi không nhìn cô.

Hồi nãy cái nhìn đó có phải lâm râm không? Cậu cả Mộ vậy mà lại...đỏ mặt?

Cô có chút ngạc nhiên, nghĩ lại một chút, lập tức hiểu rồi.

Cậu cả Mộ đây là đang vì tư thế ngủ tối qua của mình, mà cảm thấy “xấu hổ sao?”

Lúc ngủ, thì không có chút mất tự nhiên gì cả, cô thấy anh ngủ rất ngon.

“Khụ.” Cổ Cơ Uyển khê ho một tiếng, muốn ngồi dậy.

Động dậy một cái, mới phát hiện cánh tay mình vừa nhúc vừa tê, suýt chút nữa không nhúc nhích nổi.

“Ừm...” Cô nhin không được mà khê rên lên, mi tâm nhíu chặt.

“Khó chịu à?” Mộ Tu Kiệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhúm của cô, rồi lại nhìn cánh tay đã bị mình gồng cả nửa đêm.

Mảnh khảnh như vậy, giống như là chỉ cần bẻ nhẹ một chút thôi thì cũng gãy rồi.

Cánh tay yếu ớt như vậy, vậy mà lại bị cái đầu to của anh đè lên, có thể không khó chịu sao?

“Sao không đẩy tôi ra?” Lúc kéo cánh tay cô tới, còn có thể dễ dàng nhìn thấy sự đau đớn loé qua trong đáy mắt cô nữa.

“Anh ngủ như chết vậy, có đẩy cũng đẩy không ra.” Cố Cơ Uyển lẩm bẩm.

Nhưng thực ra, thấy anh ngủ ngon như vậy, không nỡ.

Mộ Tu Kiệt đặt cánh tay của cô lên đùi mình, nhẹ nhàng nắn nắn cho cô.

Tuy động tác có chút cứng đờ, vừa nhìn là biết hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Nhưng, bị đè lâu như vậy, bây giờ chỉ cần được thoải mái chút thôi, cũng đã khiến Cố Cơ Uyển dễ chịu không ngớt rồi.

Không cần thận, nhịn không được mà khẽ rên lên: “Ừm...”

Ngón tay Mộ Tu Kiệt chọt khựng lại, trong tâm mắt, chiếc chăn trên người của cô gái đã bị động tác của anh làm vén lên.

Cô mặc một chiếc váy ngủ bảo thủ, nhưng vì đã lăn qua lăn lại trên giường mấy lần, bây giờ đầm ngủ vô cùng lộn xộn.

Đặc biệt là cái tư thế này, nằm trên giường, chỗ mềm mại yếu đuối khẽ nhô lên.

Chỉ một cái nhìn, liền khiến máu huyết của anh sôi sục.

Cố hòng khô khốc, thanh âm của cậu cả Mộ khàn khàn: “Rên ở trên giường của tôi, muốn làm cái gì?”

Muốn làm cái gì?

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, nhìn anh, nhưng nhìn thấy anh cứ mãi nhìn chăm chăm vào cơ thể của mình.

Men theo tâm mắt của anh, cúi đầu nhìn một cái, Cố Cơ Uyển hoảng loạn mà nhấc tay tay lên bảo vệ mình, muốn quay người lại, nhưng một cánh tay bị anh kéo lấy, không thể xoay được.

Cô chỉ có thể quay người về hướng của anh, để cho mình đừng phô ra tư thế nằm thẳng cho anh nhìn suông sã như vậy.

Cái khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ bừng, cô vội vàng nói: “Không muốn làm gì hết, anh làm tôi có chút không thoải mái.”

Cô muốn rút cánh tay ra, nhưng Mộ Tu Kiệt vẫn giữ chặt, không buông.

“Không thoải mái sao?” Anh còn tưởng rên rỉ trên giường của anh là vì quá thoải mái chứ.

Nhưng mà cánh tay này rất mềm mại, cảm giác sờ rất tốt, muốn buông ra, hình như có chút không nỡ.

“Cậu cả Mộ, Lâm Duệ vẫn đang đợi anh.” Cố Cơ Uyển nhắc nhở.

Lâm Duệ quả thực đang đợi anh.

Sau khi nghe thấy chút tiếng động ở bên trong phòng, Lâm Duệ không tiếp tục gõ cửa nữa, biết bọn họ đã dậy rồi, liền yên lặng đợi ở bên ngoài.

Mộ Tu Kiệt nắn nắn mi tâm, giống như có chút bức bối.

Nhưng anh vẫn trở mình xuống giường, tùy ý tìm một bộ quần áo mặc lên, mở cửa phòng.

“Cậu cả, cô Cố tỉnh rồi, cứ mãi kêu tên của cậu.” Lâm Duệ thấp giọng nói.

Tuy thanh âm rất thấp, nhưng cùng ở trong một căn phòng, Cố Cơ Uyển vẫn còn đang ngồi trên giường vẫn có thể nghe thấy.

Cô giả vờ như không quan tâm, kéo chăn ngã xuống giường lân nữa, giống như vốn không có ý định quan tâm.

Mộ Tu Kiệt muốn quay đầu nhìn cô một cái, nhưng lại không biết mình muốn nhìn cái gì nữa.

Lúc đi ra ngoài, anh vẫn không nhịn được mà quay đầu lại, nhìn bóng ảnh mảnh khảnh ở trên giường.

“Đợi tôi về.”

Đợi anh về...

Khi Cố Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cửa phòng đã bị đóng lại rồi.

Mộ Tu Kiệt và Lâm Duệ cùng rời khỏi, hiệu quả cách âm của căn phòng tốt như vậy, tiếng bước chân ở hành lang cũng rất nhanh liền biến mất hoàn

toàn.

Đợi anh về...sao? Không biết, có phải có ý nghĩa chờ đợi không.

Cố Cơ Uyển quyết định tin cậu cả Mộ một lần, ngã xuống giường, tiếp tục ngủ, tiếp tục, đợi.

Nhưng cô căn bản không ngủ được.

Cố Vị Y vừa tỉnh lại thì cứ gọi tên của cậu cả Mộ, đây không phải là điều có thể ngờ tới.

Bây giờ, bọn họ đang làm gì?

Cậu cả Mộ đang an ủi cô ta, khích lệ cô ta đừng cảm sống tiếp sao?

Hay là Cố Vị Y đang khóc lóc kể lể với cậu cả Mộ, nói bản thân mình bây giờ thăm đến thế nào, cân sự thương xót của anh biết bao nhiêu?

Đã nói là không nghĩ nữa, nhưng bây giờ, trong đầu toàn là hình ảnh Cố Vị Y và Mộ Tu Kiệt dựa vào nhau.

Tình chàng ý thiếp... hừ!

Kéo chăn phủ qua đầu của mình, hoàn toàn nhét cả người vào trong chăn bông.

Cô nghĩ mình có thể ép mình chìm vào giấc ngủ, nhưng khi gần không thở nổi nữa, vẫn là ngủ không được.

Cô thực sự không ngủ được!

Trước khi khiến bản thân mình ngạt chết, Cố Cơ Uyển vén chăn ra, ngồi dậy.

Không đợi nữa!

Nhưng mà nhìn thời gian, cũng chỉ mới mười phút thôi.

Thì ra mười phút cũng có thể dài như vậy, cô còn tưởng ít nhất đã trôi qua một tiếng rồi chứ.

Bọn họ rốt cuộc đang làm gì?

Muốn rời đi, nhưng lại không cam tâm, cậu cả Mộ kêu cô đợi anh về.,

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển lại ngã xuống giường, nhìn lên trần nhà màu trắng.

Đêm càng ngày càng sâu, nhưng tinh thần lại càng ngày càng tốt, cơn buồn ngủ cũng đã không còn từ lâu.

Sau nửa giờ, cô xuống giường, mở laptop dự phòng của cậu cả Mộ ra, tạo tài liệu mới, tiếp tục viết kịch bản gốc.

Chỉ là, trái tim cứ không được yên.

Bọn họ rốt cuộc đang làm gì vậy?

CHƯƠNG 189: CÔ ĐI RỒI

CHƯƠNG 189: CÔ ĐI RỒI

Cố Cơ Uyển rời đi vào hơn 7 giờ sáng, khi đi, Mộ Tu Kiệt vẫn chưa quay lại.

Ba chữ “đợi anh về” đối với Cố Cơ Uyển mà nói, đã trở thành một cơn ác mộng.

Cô đã đợi suốt đêm, từ một giờ đến bảy giờ.

Cuối cùng, gửi tệp tài liệu vào hộp thư của mình, rồi xóa tệp gốc.

Tắt máy, rời đi, không về nữa.

Khi Mộ Tu Kiệt về, căn phòng lạnh lẽo vắng tanh, căn bản không có bóng ảnh của cô.

Lâm Duệ đi ở bên cạnh, cũng không có chú ý thấy bóng ảnh cứng đờ ở cửa của cậu cả, anh ta vẫn đang báo cáo.

“Cậu cả, nội dung của cuộc họp video khẩn cấp tối qua, lát nữa tôi sẽ bảo trợ lý sắp xếp lại rồi gửi cho cậu.”

“Nhưng mà, bên Lăng Châu xuất hiện vấn đề nghiêm trọng như vậy, cậu thật sự không đi xem một cái sao?”

Tối qua cậu cả đi xem Cố Vị Y, cơ bản cũng chỉ ở trong phòng bệnh của Cố Vị Y vài phút.

Lúc ra ngoài, không ngờ nhận được điện thoại của giám đốc hạng mục bên Lăng Châu, có một hạng mục xảy ra chút vấn đề, xảy ra một số tai nạn nhân viên.

Cậu cả lập tức tổ chức hội nghị video, mọi người bàn luận đến vừa rồi cuối cùng mới kết thúc.

Theo thói quen của cậu cả, chuyện quan trọng như vậy, anh chắc hẳn sẽ đích thân bay đến Lăng Châu xem tình hình.

Nhưng vừa mới kết thúc hội nghị xong, anh không nói gì cả, vội vội vàng vàng chạy về.

“Cậu cả...”

Lâm Duệ cuối cùng cũng phát hiện sự bất ổn của Mộ Tu Kiệt, anh đứng ở cửa, lại không có đi vào, không biết là muốn làm gì nữa?

Lâm Duệ lặng lẽ nhìn vào bên trong một cái, bên trong phòng không có người...đúng rồi, tối hôm qua mợ chủ có ở đây.

Lúc cậu cả đi, còn nói với mợ chủ là đợi cậu chủ về.

Nhưng không ngờ, mợ chủ vẫn...đi rồi.

Cậu cả bây giờ, rất thất vọng sao?

Lâm Duệ lùi ra sau vài bước, lặng lẽ gọi điện thoại cho quản gia Tân.

Một lát sau, anh ta mới quay lại đằng sau lưng của Mộ Tu Kiệt, nhìn bóng ảnh lạnh lẽo của anh, nhỏ tiếng nói:

“Mợ chủ ra ngoài rồi.”

Mộ Tu Kiệt vốn chỉ đứng ở bên cửa, có lẽ ngay cả bản thân mình cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Sau khi nghe thấy lời của Lâm Duệ, anh đi vào, cởi cúc áo sơ mi.

“Cậu cả, vậy...bên Lăng Châu...”

“Đặt vé máy bay, bây giờ đi.”

Cố Cơ Uyển dọn về ký túc xá của trường.

Sáu ngày liên tiếp, không có gì đặc biệt xảy ra.

Mộ Tu Kiệt đã không có tìm cô kể từ ngày đó.

Trong nháy mắt, đã đến thứ sáu.

Đây là vòng đầu tiên của vòng chung kết cuộc thi truyện tranh, sáng nay thi đấu kịch bản gốc.

“Lần này ra đề nghiêm khắc quá, không biết là ai, càng không có cơ hội tiếp xúc.”

Hạ Lăng Chi có chút thất vọng, trước đây dù có là cuộc thi gì thì cũng có thể có được chút xú thông tin.

Nhưng lần này, vậy mà lại không có chút tin tức gì cả.

Ngay cả thầy đưa ra câu hỏi rồi cuộc là ai cũng hoàn toàn không rõ.

Có thể thấy ban tổ chức coi trọng cuộc thi này đến mức nào, quy định nghiêm ngặt đến mức nào.

“Không quan trọng a, cậu phải tin Uyên Uyên, kịch bản do Uyên Uyên viết có thể tệ được sao?”

Tô Tử Lạp tin tưởng tuyệt đối vào Cố Cơ Uyên, có thể nói là sùng bái mù quáng.

“Không sao, ai cũng không biết thì công bằng mà.” Cố Cơ Uyên đang thu dọn túi xách máy tính xách tay của mình.

“Chỉ sợ có người nghe ngóng được, chỉ có chúng ta là không được thôi.” Đàm Kiệt nhàn nhạt nói.

“Không thể nào!” Về mặt Hạ Lăng Chi không phục: “Tin tức mà Hạ Lăng Chi tố không nghe ngóng được, bọn họ cũng đừng mong mà nghe ngóng được.”

“Được rồi, tin tưởng thực lực của cậu, nhưng mà tố thật sự không có quan tâm mấy cái này.”

Cố Cơ Uyên ẩn ẩn vai của cô ta, thị ý cô ta bình tĩnh.

“Đó chẳng qua chỉ là sự khác biệt giữa có nhiều thời gian hơn và ít thời gian hơn để suy nghĩ mà thôi, sắp bắt đầu rồi, đừng căng thẳng, thả lỏng một chút đi”

Người phải đi thi là cô mà ngược lại phải an ủi bọn họ.

Sáng nay phải viết kịch bản tại hiện trường, buổi chiều là chủ bút vẽ tại chỗ.

Đi nét và lên màu đều vào ngày mai.

Còn về cách thức thi vào ngày cuối cùng rốt cuộc là gì thì đến bây giờ vẫn chưa đưa ra quy định.

Cố Cơ Uyên nhìn Tần Chi Châu đang ngồi ở một bên: “Gần đây cậu thế nào rồi, hôm nay không có chỗ nào không khoẻ chứ?”

Hôm nay là trọng điểm, điểm số của chủ bút quá quan trọng, tuyệt đối không thể hỏng chuyện vào lúc này.

“Không sao.” Tần Chi Châu lắc đầu.

Nhưng Đàm Kiệt nói: “Trước đó mấy ngày, cậu không biết chứ, rất là nguy hiểm a!”

“Nguy hiểm gì?” Cố Cơ Uyên lập tức quay đầu nhìn anh ta, chuyện này, sao cô lại hoàn toàn không nghe nói đến vậy?

Tần Chi Châu trừng mắt nhìn Đàm Kiệt một cái, rồi mới nhìn Cố Cơ Uyên: “Không sao, một chút sự cố ngoài ý muốn nhỏ thôi.”

Đàm Kiệt cũng biết mình nói sai rồi, nhanh chóng ngậm miệng im lặng.

Nhưng Cố Cơ Uyên làm sao có thể là một người dễ bỏ cuộc như vậy chứ, vừa nhìn là biết hai tên này đang có chuyện giấu mình.

Nhưng mà, bọn họ không nói, cô có thể hỏi một người khác.

“Hạo Phong, cậu nói xem, có chuyện gì?” Trong khoảng thời gian này, Hạo Phong ngoại trừ lên lớp thì thời gian còn lại cơ bản là ở cùng Tần Chi Châu.

Tần Chi Châu đã xảy ra chuyện gì, anh ta hẳn cũng rõ.

Mộ Hạo Phong đối với Cố Cơ Uyên, gần như là chưa hề giấu diếm.

Anh ta nhàn nhạt nói: “Chỉ là có mấy người muốn đến gây chuyện, nhưng bị một nhóm người khác đuổi đi rồi.”

“Còn có người đến gây chuyện ư?”

Giang Nam đã hứa sẽ bảo vệ Tần Chi Châu, sao có thể còn có người đến gây rối chứ?

“Người lợi hại không? Nhân số nhiều không?”

“Chắc hẳn là có chút tổ chức, nhưng đằng sau cũng có một thế lực đang giúp chúng ta, cho nên...”

Mộ Hạo Phong lúc đó không để tâm, thế lực đang giúp bọn họ ở sau lưng, anh ta cũng không có để trong lòng.

Uyển Uyên là hôn thê của cậu cả Mộ, cậu cả Mộ phái người âm thầm bảo vệ cũng không có gì kỳ lạ.

Cố Cơ Uyên gật gật đầu, không có tiếp tục truy hỏi.

Sau khi tính toán thời gian, cô đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhìn Tần Chi Châu nói: “Những người bảo vệ chúng ta, hôm nay chắc phải rút rồi.”

Ước định của cô và Giang Nam, là đến khi bắt đầu cuộc thi hôm nay.

Cuộc thi còn hơn một tiếng nữa sẽ bắt đầu, mà bọn họ bây giờ cũng đã ở trong trường Giang Đại rồi.

Đã vào trường học, theo lý mà nói, sẽ không có nguy hiểm gì nữa.
Nhưng vẫn là câu nói đó, cẩn thận có thể sử dụng thuyền đến vạn năm.
“Hạo Phong, cậu phải trông chừng cậu ta đó.”
“Bây giờ cậu mới là đối tượng bảo vệ trọng điểm chứ?”
Tô Tử Lạp chớp chớp mắt với Cố Cơ Uyển, không cảm thấy chuyện có chỗ nào nghiêm trọng.
Dù sao gần đây, vẫn luôn sóng yên biển lặng mà.
“Tớ có thể có vấn đề gì chứ?” Cố Cơ Uyển không để ý chút nào.
Tay của cô vốn không quý, nếu như phải nói quý, vậy thì là não quý.
Dù sao, tay bị thương rồi thì còn có thể nói bằng miệng, để cho người ta viết ra.
Tần Chi Châu thì khác, đôi tay đã là hoạ sĩ thân thánh rồi, còn có thể không quan tâm bảo vệ đôi tay đó sao?
“Được rồi, để tớ yên tĩnh một chút, tớ nghỉ ngơi chút xíu.” Cố Cơ Uyển nằm sấp lên bàn.
Bây giờ bọn họ đang ở trong tòa nhà giảng dạy của Giang Đại.
Hôm nay, để thuận tiện cho các thí sinh, tòa nhà giảng dạy của Giang Đại đã bố trí một phòng học cho mỗi nhóm lọt vào vòng chung kết.
Có tổng cộng mười đội vào vòng chung kết, sáng nay nghe nói là mười chọn tám, buổi chiều là tám chọn sáu.
Sáng mai và chiều mai cộng lại sẽ chọn ra 5 đội cuối cùng.
Ngày mốt là ngày năm đội vào chung kết.
“Uyển Uyển, tớ đã nhận được tin tức rồi, là về ban giám khảo ”
Sau khi Hạ Lăng Chi nghe một cuộc điện thoại, vội vàng nói với mọi người.
“Ban giám khảo ngoài lãnh đạo cấp cao của Giang Thị, chủ nhiệm của khoa Anime của Ninh Đại và Giang Đại, còn có một người, giám khảo đột nhiên thêm vào, người của bên Mộ Thị.”

CHƯƠNG 190: NGƯỜI ĐẠI DIỆN CỦA MỘ THỊ

CHƯƠNG 190: NGƯỜI ĐẠI DIỆN CỦA MỘ THỊ

Mộ Thị vậy mà cũng phải người đến làm giám khảo, cái này là tại sao chứ?

Tin tức mà Hạ Lăng Chi nhận được, cũng không biết là thật hay là giả nữa.

Cô ta nhìn mọi người nói: “Nghe nói Mộ Thị cũng muốn thành lập công ty Anime, lần này qua đây, chính là muốn xem thử có thể chọn được nhóm thích hợp không.”

“Mộ Thị cũng muốn thành lập công ty Anime?”

Đám người Tô Tử Lạp giống như là bị tiêm máu gà, kích động a!

Đây không phải có nghĩa là cơ hội để bọn họ được chọn lại nhiều hơn một chút sao?

Mộ Thị và Giang Thị, cha mẹ tôi ơi, đều là lão đại của ngành thương nghiệp Bắc Lăng.

Hai lão đại thương nghiệp cùng nhau làm, đối với mấy nhóm của bọn họ mà nói, chắc chắn là một tin tuyệt vời.

Bắc Lăng có thêm hai công ty Anime, tương lai, ngành Anime ở Bắc Lăng tuyệt đối có thể phát triển nhảy vọt.

“Nghe nói là vậy đó, nói là nhà họ Mộ có người muốn làm Anime, còn là ai thì tạm thời chưa nhận được tin tức ”

Loại tin tức của xí nghiệp lớn thế này, có thể nghe ngóng được chút chút đã rất là giỏi rồi.

“Vậy.” Tô Tử Lạp nhìn Cố Cơ Uyển một cái, biết là có chút vấn đề Uyển Uyển không tiện mở miệng hỏi, cũng là kiêu ngạo không muốn hỏi.

Nhưng Tô Tử Lạp thì không sao, tự mình hỏi: “Người đại diện Mộ Thị đến lần này là ai?”

“Tạm thời vẫn chưa biết, những mà hôm nay sẽ đến đây, lát nữa ra ngoài xem là biết rồi”

Mộ Thị lớn như vậy, làm một công ty Anime nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ là phải một người cấp bậc trưởng bộ phận qua đây thôi.

Còn những đại nhân vật cao cấp kia, không thể xuất hiện được.

Đừng nói là chỉ chọn một nhóm nhỏ ở trường học, cho dù chọn một nhóm lớn hàng đầu trong xã hội, cũng không thể gặp được những người đứng đầu đó được.

Cho dù là tổng trợ lý cấp cao cũng không thể.

Cửa phòng học đột nhiên bị gõ lên, Hạ Lăng Chi qua đó, nói hai câu với người đến.

Quay đầu lại nhìn Cố Cơ Uyển nói: “Uyển Uyển, bọn họ kêu cậu qua đăng ký một chút, sắp đến rồi.”

“Được, biết rồi.” Cố Cơ Uyển làm một động tác tay OK với cô ta, cầm lấy bàn phím Big Mac của mình lên.

Bởi vì kịch bản cốt truyện được viết tại chỗ, dùng máy tính do ban tổ chức cung cấp, cái duy nhất mà mọi người có thể mang theo chính là bàn phím.

“Các cậu trông kỹ Tân Chi Châu đó.” Trước khi đi, Cố Cơ Uyển còn đặc biệt dặn dò.

“Để tớ trông cậu ta, Tử Lạp, cậu theo Uyển Uyển đi đi.” Mộ Hạo Phong nói.

“Được.” Tô Tử Lạp dắt tay Cố Cơ Uyển, đi về phía cửa toà nhà dạy học.

Vì để hôm nay tiện thể hiện kỹ năng của mình, Cố Cơ Uyển mặc đồ thể thao thoải mái nhất.

Mái tóc dài được buộc tùy ý sau đầu, cộng với những vết tàn nhang trên khuôn mặt, toàn thân trên dưới hầu như không tìm được một chỗ nào đẹp.

Nhưng ở lối vào của phòng thể thao, đã gặp phải một người xinh đẹp rực rỡ, cho dù đi đến đâu cũng nổi bật chói mắt.

Cố Vị Y.

Một tuần không gặp, Cố Vị Y đã hồi phục thể lực, trên mặt không còn chút ốm yếu.

Chắc là bảo dưỡng rất tốt, cộng với tâm trạng trông cũng tốt, sắc mặt cô ta hồng hào, trang điểm thanh thoát, hết như tiên nữ.

Thật sự rất đẹp!

Ở lối vào của phòng thể thao, vô số chàng trai nán bước chân lại chỉ để nhìn cô ta nhiều hơn.

Cố Vị Y cũng là sinh viên của Giang Đại, nhưng mà cô ta gần đây không có về trường thường xuyên.

Nghे nói đã mời giáo viên tư nhân, sau này muốn gặp cô ta ở trường, thì càng không dễ.

“Uyển Uyển, em cũng đến tham gia cuộc thi sao?”

Cố Vị Y nhìn bàn phím trên tay Cố Cơ Uyển, đôi môi hồng khế nhếch lên, nụ cười lập tức mê hoặc một đám con trai.

“Sao em đến dự thi mà không nói trước với chị một tiếng? Nhưng mà hôm nay chị đại diện Mộ Thị đến đây trước, không thể làm việc thiên tư cho em a!”

Về mặt Cố Cơ Uyển vô cảm, nhìn hai vệ sĩ đi theo sau cô ta.

Mộ Thị! Cô ta vậy mà lại là đại diện do Mộ Thị phái tới.

Rời khỏi nhà họ Mộ một tuần, nhà họ Mộ xảy ra chuyện gì, Mộ Thị xảy ra chuyện gì, cô đều không biết.

Nhưng, Cố Vị Y vậy mà lại vào Mộ Thị, quả thực có chút ngoài dự đoán của cô.

Cố Vị Y bước đến trước mặt Cố Cơ Uyển, rất nhanh đã có người nhớ ra, Cố Cơ Uyển và Cố Vị Y đều là cô chủ nhà họ Cố.

Hai chị em đi cùng nhau, cho dù là tướng mạo hay là ăn vận thậm chí là khí chất, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Một người là tiên, một người là cóc ghè, tương phản quá rõ ràng sắc nét, đúng là cay mắt!

“Cảm ơn, tôi dựa vào thực lực để vào chung kết, có sự châm chước riêng của chị hay không, đối với tôi mà nói vốn không có gì khác biệt.”

Cố Cơ Uyển nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, rồi quay người rời đi.

Nhưng Cố Vị Y lại cười nói: “Biết Mộ Thị tại sao lại đột nhiên muốn làm ngành Anime không?”

Cố Cơ Uyển không nói chuyện, nhưng bước chân đã ngừng lại.

“Bởi vì tôi thích, tôi muốn làm Anime, Tu Kiệt liên chỉ tiên cho tôi mở công ty Anime”

Tâm trạng Cố Vị Y thật sự rất tốt, thanh âm cũng dịu dàng đến khó tả.

Cả người cô ta hết như một viên ngọc trai bắt mắt và xinh đẹp, lúc nào cũng tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Ít nhất là có một nửa số chàng trai đi ngang qua đều say như điên trước nụ cười tuyệt đẹp của cô ta.

Nhưng ánh mắt của Cố Cơ Uyển lại rơi vào cằm cô ta.

Hôm nay Cố Vị Y mặc một chiếc áo cổ cao không tay, phối một chiếc khăn lụa, cả người trông rất quý phái.

Cổ áo rất cao, bên trên còn có viền ren tinh xảo, che hết phần cổ và cằm.

Cố Cơ Uyển đột nhiên cười nói: “Một cái sẹo, đổi lấy một công ty Anime, khuôn mặt của chị cũng thật đáng tiền, lần sau chuẩn bị lấy cái gì ra để đổi đây?”

“Cô ..” Cố Vị Y siết chặt nắm đấm, khuôn mặt rõ ràng vẫn đang cười, nhưng đáy mắt lại rục lên sự tức giận, còn có, hận thù.

Cố Cơ Uyển quả nhiên không đoán sai, cô ta thực sự rất quan tâm đến khuôn mặt của mình.

Nhưng tại sao vẫn nguyện ý mạo hiểm bị lửa làm huỷ dung mà đi cứu bà cụ chứ?

Điểm này, luôn khiến người ta nghĩ không thấu.

Không lẽ, không phải cô ta tự nguyện?

“Uyển Uyển, chị biết trong lòng em khó chịu, tức giận chị luôn ở cùng với Tu Kiệt, cho nên lâu như vậy không có về nhà”

Cố Vị Y không muốn mất mặt ở trước mặt người ngoài, chỉ có thể dùng sức ép lửa giận xuống.

Cô ta vẫn cười: “Chị cũng đã nghĩ qua, có thể là như vậy không thích hợp lắm, nhưng mà Tu Kiệt không cho chị dọn khỏi Vọng Giang Các ”

“Em biết đó, tính khí của Tu Kiệt là như vậy, anh ấy không cho phép, chị làm sao dám đi?”

“Vậy sao?” Cố Cơ Uyển giống như là không có chút tức giận nào, sắc mặt vẫn ung dung.

“Vậy chị tốt nhất là che cái cằm của mình lại cho đàng hoàng đi, đặc biệt là buổi tối, đừng có chạy lung tung ở Vọng Giang Các, đừng dọa anh ta sợ đó.”

Cố Vị Y tức đến nỗi hận không thể xé xác miệng của cô ta.

Cằm của cô ta bị thương, trong khoảng thời gian này, cô ta quả thực luôn giờ giờ phút phút che chắn vết sẹo của

mình.

Nhưng cho dù cô ta có bị thương, không lẽ cũng không đẹp hơn cái khuôn mặt vẽ bùa quỷ của cô sao?

“Anh ấy...”

“Thất lễ rồi.” Cố Cơ Uyển quay người đi vào phòng thể thao, vứt cho cô ta một bóng lưng ung dung.

Cố Vị Y tức giận giậm giậm chân, cô ta còn chuẩn bị một bụng lời khoe khoang, nhưng Cố Vị Y chết tiệt này lại đi như vậy rồi.

Cố Vị Y giống như là có một thân võ công, nhưng lại không có chỗ dụng võ, ngạt chết rồi!

Tức nhất là, cằm của cô ta quả thực có vết thương, bây giờ vết thương này nếu như để cậu cả Mộ nhìn thấy, cũng không biết có thực sự dọa đến anh không nữa.

Cũng tại tên khốn đó!

“Cô Cố...” Trợ lý ở phía sau đi tới, cung kính nói: “Chúng ta cũng vào đi.”

Cố Vị Y hít thở sâu, điều chỉnh hơi thở của mình rồi mới cùng trợ lý đi vào hội trường.

Bây giờ, cô ta và cậu cả Mộ mỗi ngày đều ở cùng nhau, muốn chinh chết ả tiểu tiện nhân Cố Cơ Uyển này, có nhiều nhất chính là cơ hội.

Đợi sau khi phẫu thuật vết thương cằm thành công, cô ta có thể cùng cậu cả Mộ mỗi ngày, sợ gì chứ?

Cố Cơ Uyển, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, khiến cô quỳ ở trước mặt cô ta, khóc lóc cầu xin.

CHƯƠNG 191: CHỈ CÓ KẸ YẾU MỚI CÓ THỂ KHÓC

CHƯƠNG 191: CHỈ CÓ KẸ YẾU MỚI CÓ THỂ KHÓC

Tất cả có mười đội tham gia cuộc thi, lúc Cổ Cơ Uyển vào sân, lập tức có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ. Chuyên nghiệp!

Nhìn thấy những người dự thi xung quanh, hai từ này lập tức nhảy vào trong đầu cô.

Bọn họ không phải tới một mình, còn có một biên tập viên, một trợ lý, thậm chí còn có hai người phụ tá.

Thi đấu nhóm, vốn không nói chỉ có thể có một người tham gia.

Trên toàn bộ sân thi đấu, chỉ có nhóm của Cổ Cơ Uyển là có một mình cô.

Rõ ràng, hoàn toàn không có ưu thế.

Sân vận động được dọn dẹp tạm thời, tuyển thủ dự thi đã an vị trong sân bóng rổ.

Cách đó không xa, chính là ghế giám khảo.

Về phần trên khán đài xung quanh, thật sự không ngờ, có rất nhiều người đang ngồi.

Rất nhiều học sinh hâm mộ đến đây, muốn xem một cuộc thi tranh tài trực tiếp thế này, rốt cuộc là sẽ so đấu thế nào.

Phía sau tuyển thủ có một màn hình lớn, kết nối với màn hình vi tính của bọn họ, đây chính là để mỗi khi bọn họ viết từng chữ thì đều sẽ lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

Sau khi nhân viên giới thiệu xong các hạng mục đặc biệt, các tuyển thủ dự thi lập tức bàn luận sôi nổi.

Viết nội dung cốt truyện tương đương với việc sáng tác một câu chuyện, chưa ai thử qua việc khi mình sáng tác có nhiều người vây xem như vậy.

Có vài người năng lực chịu đựng kém một chút, căn bản là không thể viết nổi.

“Năng lực chịu đựng áp lực cũng là một phần đánh giá của chúng tôi.”

Nhân viên công tác dường như đã sớm lường trước việc mọi người sẽ có phản ứng như vậy, vẻ mặt tươi cười giải thích: “Đây là yêu cầu của Giang thị, hi vọng mọi người có thể hiểu rõ ”

Nếu là yêu cầu của Giang thị, cho dù tuyển thủ có hiểu hay không, chắc chắn phải tiếp nhận.

Huống chi, tranh tài là công bằng, tất cả mọi người không tiếp nhận thì có thể thế nào?

Nhóm ban giám khảo bước từng bước từng bước vào sân.

Là đại diện cho Mộ thị, lúc Cổ Vị Y được giới thiệu vào sân, trên khán đài lập tức náo loạn.

Nhất là đối với những người đang theo học chuyên ngành Anime, khi biết Mộ thị cũng muốn kinh doanh lĩnh vực này, gần như đều nhảy dựng lên.

Nhưng lần này tổ chức tranh tài sân nhà không phải Mộ thị, mà là Giang thị.

Vậy nên, khi người của Giang thị vào sân, một trận náo động lớn hơn lập tức nổ ra.

“Vị này chính là người phụ trách của Giang thị? Ôi trời ơi, tại sao lại đẹp trai như vậy?”

“Đây không phải là cậu hai của Giang thị sao? Hôm nay lại là cậu hai Giang đích thân đến!”

“Cậu hai Giang thật sự rất đẹp trai! Tôi cảm thấy muốn yêu thương...!”

“Ô ô ô, quá đẹp rồi, vóc người này có thể gọi là hoàn mỹ..”

“Thật sự thích đôi chân dài của anh ta, quá gợi cảm! A aaa...”

Cổ Cơ Uyển đang ngồi trong khu vực thi đấu, đến ngay cả mấy cô gái bên cạnh cô nhìn thấy đại diện của Gian thị cũng nhin không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Giống như phân rung động khi lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta.

Đúng, rất đẹp trai, rất hoàn mỹ, rất gợi cảm,

rất khiến cho người ta điên cuồng.

Nhưng tại sao lại là anh ta?

Giang Nam!

Anh ta là người của Giang thị, anh ta họ Giang... Anh ta là cậu chủ nhà họ Giang!

Sớm phải biết, người có thể làm bạn với cậu cả Mộ, giá trị bản thân có thể thấp hơn được sao?

Mang họ Giang, thân phận lại không thấp, điều này không phải nói rõ rằng đó là cậu chủ nhà họ Giang sao?

Vậy mà đến bây giờ cô mới biết! Cũng thật sự là phản ứng quá chậm!

Sau một lúc rung động, Cổ Cơ Uyển thu hồi tầm mắt, nhìn vào màn hình máy tính của mình.

Không phân tâm, không nghĩ nhiều chuyện, yên tâm, bình tĩnh!

Cho dù trong lòng có rất nhiều nghi vấn.

Vì sao anh ta biết cô muốn tham gia trận đấu này, còn tiếp xúc với cô.

Vì sao anh ta không cho cô biết thân phận, còn cố ý tới gần.

Vì sao lại muốn lấy cách thức như vậy để xuất hiện.

Vừa ngắt đầu, lại bắt ngờ đối đầu với một ánh mắt đậm đặc.

Anh ta ngồi ở vị trí chính giữa của hàng ghế giám khảo, ánh mắt hướng về khu vực thi đấu, vừa vận chạm vào ánh mắt của cô.

Giống như vẫn luôn nhìn cô, lại giống như chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy.

Sau đó, ánh mắt của anh ta lướt qua, cũng không tiếp tục nhìn vào cô nữa.

Cổ Cơ Uyển nhắm mắt lại, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh.

Mặc kệ anh ta có mục đích gì, nhớ kỹ lý do từ chối hôm nay của mình là được.

Có thể đi vào trận chung kết, chính là dựa vào thực lực của bản thân.

Vậy nên hôm nay, cho dù là ai làm ban giám khảo, đối với cô mà nói cũng không có gì khác nhau.

Sắp tới giờ, người chủ trì cầm microphone,

tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu.

Sau đó, trợ lý phía bên Giang thị đứng tại chỗ tuyên bố nội dung kiểm tra: Khiêu khích.

Khi trên màn hình lớn xuất hiện hai chữ này, khu thi đấu và cả trên khán đài lập tức trở nên náo động.

Khiêu khích, đây là cái gì?

Bọn họ chưa bao giờ thử làm bài kiểm tra như vậy, lúc hai chữ này vừa xuất hiện, các tuyển thủ vẫn sững sờ một lúc lâu.

Nhưng mọi người đều nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý của mình.

Tính chuyên nghiệp lần nữa xuất hiện ở đây.

Chủ biên và trợ lý nhóm đang nhỏ giọng thảo luận, vừa thảo luận vừa viết kịch bản gốc. Màn hình lớn đều ở phía sau lưng bọn họ, không ai nhìn thấy những người khác đang viết gì

Nhưng ban giám khảo bao quát trên khán đài, đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đa số các nhóm đều vừa viết vừa nghĩ, viết ra rồi lại xóa đi, rồi lại viết lần nữa.

Chỉ có Cổ Cơ Uyển một mình hướng về phía máy tính, không biết đang ngăn người hay là đang suy nghĩ, dù sao trên màn hình cũng sạch bong, một chữ cũng không có.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi ngồi trên khán đài đều đang rất sốt ruột.

Cuộc thi đấu này, không chỉ so chất lượng, mà còn so về tốc độ.

Chất lượng chiếm tỉ lệ điểm số cao, nhưng tốc độ cũng chiếm một tỷ lệ nhất định.

Ai viết xong trước, ít nhất cũng chiếm ưu thế về thời gian.

Về phần chất lượng, bây giờ không ai biết thực lực của người khác thế nào, nhưng trong mắt khán giả thì trên cơ bản là giống nhau, không có khác biệt lắm.

Nhóm manhua thiếu nữ, phần lớn đều là nữ phụ khiêu khích nữ chính, nữ chính đánh vào mặt.

Còn có, nữ chính khiêu khích nam chính, nam chính ép nữ chính vào tường hoặc lên giường, xử lý một trận.

Trong một chương, nếu có mở đầu thì phải có quá trình, còn phải có kết thúc.

Một câu truyện ngắn, độ khó cũng không nhỏ.

“Uyển Uyển làm sao vậy, người ta đã viết được một phần ba, sao cô ấy còn chưa bắt đầu?”

Hạ Lăng Chi nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, đa phần tất cả mọi người đều đang gõ phím.

Thậm chí có người đã viết được một phần ba hoặc một nửa kịch bản gốc.
Nhưng trên màn hình của Cố Cơ Uyển vẫn trống không.
Ánh mắt Giang Nam cũng khóa trên mặt Cố Cơ Uyển.
Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt trầm ngưng, có lẽ đang suy nghĩ.
Nhưng những người khác đều đã viết kịch bản gốc, đến bây giờ cô vẫn chưa làm gì, về phương diện thời gian, quả thật đã ở phía sau.
Chẳng lẽ sự xuất hiện của anh ta đã khiến cô bị hù dọa?
Tô Tử Lạp kéo lấy Hạ Lăng Chi đang sốt sắng định đứng lên hô hào, nhỏ giọng nói:

“Đừng hoảng hốt, cho dù Uyển Uyển không thể nhanh nhất, cũng chắc chắn không phải người chậm nhất”

Cô tin tưởng Cố Cơ Uyển, tin tưởng vô điều kiện.
Hạ Lăng Chi dù sao cũng tiếp xúc với Cố Cơ Uyển một thời gian không lâu, cô ta vẫn mang vẻ mặt lo lắng.
Cuối cùng, ngón tay thon dài của Cố Cơ Uyển cũng rơi trên bàn phím, bắt đầu đánh chữ...
Cảnh một: Đêm mưa, mưa to gió lớn, cô gái ôm chân khóc dưới gốc cây.
Người đàn ông ời giày da, bước trong mưa.
Mưa trên đầu cô gái biến mất, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.
Người đàn ông cầm ô, cúi đầu nhìn cô gái, lạnh lùng nói: “Chỉ có kẻ yếu mới có thể khóc!”
Anh ta vươn tay ra, cô gái cũng đưa tay ra.
Bọn họ nắm tay nhau...

CHƯƠNG 192: DỪNG MẠNG SỐNG ĐỂ KHIÊU KHÍCH

CHƯƠNG 192: DỪNG MẠNG SỐNG ĐỂ KHIÊU KHÍCH

Đó là câu chuyện về một cô gái được một người đàn ông cổ vũ cuối cùng ở bên người đàn ông kia.

Kịch bản tiếp theo có một đoạn ngắn là cảnh hai người chung sống ngọt ngào với nhau.

Sau đó có người đến tìm cô gái nói cô ấy là con gái bị thất lạc của một gia tộc lớn nào đó.

Cô gái được đón về, người đàn ông kia là cậu chủ trong gia tộc đó.

Mẹ của người đàn ông đem một chồng ảnh chụp ném lên trên bàn, nói là cô gái này câu dẫn con trai bà ta, hành vi không đứng đắn nên không xứng thừa kế di sản của ông nội.

Cô gái nhận hết sự ghét bỏ của mọi người trong gia tộc, ông nội đang bị bệnh nặng sắp chết cũng rất thất vọng về cô gái.

Buổi tối cô gái đến tìm người đàn ông kia nói cho anh biết cho dù thân phận của cô có là gì thì cô vẫn thích anh nhưng người đàn ông kia vẫn không hề bị lay động.

Cô gái nói cho anh biết, cho dù có chết thì cũng sẽ không bao giờ quên anh.

Sau khi cô gái đi rồi người đàn ông kia mới cảm thấy không thích hợp, lúc anh tìm tới cô gái thì cô gái đã chìm ở dưới đáy bồn tắm lớn rồi.

Người đàn ông cuống quýt cứu cô gái ra sau đó cởi quần áo của cô ra làm hô hấp nhân tạo cho gái, ngay lúc này cô gái lại lớn tiếng kêu cứu.

Mọi người xông vào liên nhìn thấy chính là người đàn ông kia đang xé quần áo của cô gái, có ý đồ bất chính.

Người đàn ông bị ông nội đuổi ra khỏi nhà, cô gái thừa kế phần lớn gia sản.

Cũng trong một đêm mưa, người đàn ông đứng dưới tàng cây hút thuốc, cô gái cầm ô xuất hiện.

Cô gái nói chỉ có kẻ yếu mới cần dựa vào âm mưu để đạt được tất cả những thứ mình muốn.

Cô còn nói, chúng ta, đều là kẻ yếu.

..Câu chuyện viết đến đây, không hiểu sao trong lòng mọi người lại có một cảm giác nặng trĩu.

Thật ra trong lúc vô tình người đàn ông đã thích cô gái, nếu không thì anh sẽ không bị mắc lừa rơi vào cạm bẫy của cô gái.

Câu chuyện đến đây cũng nên kết thúc rồi.

Lúc mọi người còn đang thẫn thức lại thấy ngón tay thon dài của Cố Cơ Uyển đang gõ trên bàn phím.

Một chiếc xe lao nhanh đến, người đàn ông nhìn chiếc xe đang lao nhanh ở phía sau cô gái, sắc mặt âm trầm.

Ngay khi chiếc xe sắp đâm vào cô gái thì người đàn ông lại nhào tới, cứu được cô.

Mưa rơi xuống trên đầu người đàn ông khiến mái tóc ngắn của anh ướt nhẹp, anh cười chua chát: “Tôi hoàn toàn thua.”

Cô gái khẽ vuốt mặt của anh, cười nói: “Đúng, anh thua rồi.”

Người đàn ông buông cô gái ra, quay người rời đi.

Sau lưng vang lên một tiếng phanh xe bèn nhọn, người đàn ông quay đầu lại liên nhìn thấy thân thể cô gái giống như lá rụng trong gió, trên người toàn là máu.

Mưa tạnh, gió thổi qua, lá rụng bay tán loạn.

Văn tự: Ván cờ này không có thắng thua.

Mà thứ duy nhất tôi có thể làm lúc này là dùng chính mạng sống của mình để khiêu khích người yêu tôi nhất.

... Ai cũng không ngờ được, có một ngày, kết cục của câu chuyện mà mình đang chờ mong vậy mà trên màn hình lại chỉ xuất hiện mỗi một dòng chữ.

Cũng không ai ngờ rằng trong một trận đấu trực tiếp như thế cô lại nhất thời viết ra một câu chuyện khổ sở, đau lòng đến mức ngọt thờ như vậy!

Ván cờ này căn bản sẽ không có người thắng cuộc, bởi vì bọn họ là anh em nhưng cũng bởi vì, bọn họ yêu nhau.

Từ lúc bắt đầu kết quả cũng đã được định ra trước là cả hai người đều là người thua cuộc.

Âm mưu cuối cùng kia có lẽ là cơ hội duy nhất để anh có thể xoay người, nhưng anh lại chủ động bỏ lỡ.

Anh cứu được cô gái nhưng anh lại thua tất cả.

Nhưng cũng vào thời khắc ấy cô gái đã nhận được thứ mà cô mong muốn nhất.

Anh yêu cô, tình yêu bị đè nén đã được định trước là tình yêu không thể trọn vẹn.

Thế là cuộc đời của cô đã trọn vẹn.

Cô tác thành cho anh, nhưng cũng khiêu khích anh.

Là anh cho cô toàn bộ thế giới nhưng cũng chính anh đã hủy đi tất cả của cô.

Từ giây phút bắt đầu yêu anh trai của mình, cô đã mất đi sinh mệnh, sống cũng chỉ giống như một cái xác không hồn.

Cô đã sớm không muốn sống nữa...

“Hu hu...” Không biết là trong góc nào, một cô gái không nhận được khóc lên.

Không có ai nói chuyện mà tất cả đều yên tĩnh nhìn Cố Cơ Uyển ăn xuống nút kết thúc sau đó ôm bàn phím của mình quay trở lại chỗ ngồi.

Cô cứ nghĩ mình là người cuối cùng nhưng từ lúc tay cô bắt đầu đặt lên trên bàn phím đến lúc kết thúc câu chuyện cũng chỉ khoảng hai mươi phút mà thôi.

Bây giờ cô lại trở thành người đầu tiên nộp bài thi rồi sân!

Mọi người còn chưa kịp thu lại tâm tình ứ đọng của mình thì đã bị tốc độ của cô làm cho chấn động.

Thì ra cô chưa làm là bởi vì đang suy nghĩ về câu chuyện.

Chờ sau khi nghĩ xong rồi thì một mạch mà thành, nửa đường không cần phải dừng lại chút nào nữa.

Sau khi sừng sốt một lát, người dẫn chương trình lập tức cầm microphone lên nói: “Tuyển thủ đầu tiên đã kết thúc bài thi của mình, mọi người phải cố gắng lên”

Người của những đội còn lại lập tức bắt đầu lo lắng.

Phải biết rằng thời gian cũng là một điểm quan trọng quyết định thứ hạng trên bảng xếp hạng.

Giang Nam quay đầu lại nhìn chăm chăm theo hướng cô rời đi, môi mím chặt lại.

Trợ lý Vince lập tức nói: “Cậu hai, hình như đội này là lớp đầu tiên của chuyên ngành thiết kế Ninh Đại Đại năm 2018, tên là... Hội Họa Tháng 9”

“Ừm” Giang Nam gật đầu, thu ánh mắt lại.

Ngồi ở bên cạnh chính là đại biểu của Mộ thị, Cố Vị Y.

Cố Vị Y dùng góc nghiêng hoàn hảo nhất của mình đối mặt với Giang Nam, nhìn anh cười cười nói: “Kịch bản gốc này viết rất chi tiết nhưng hình như hơi quá phức tạp rồi thì phải?”

Giang Nam không nói lời nào, Cố Vị Y lại nói tiếp: “Từ kịch bản gốc đến bản thảo, đằng sau còn cần có những nét vẽ tinh xảo của họa sĩ, còn cả căn chỉnh, tô màu.”

“Nếu kịch bản gốc quá phức tạp thì khi họa sĩ vẽ ra nhất định sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, câu chuyện mà chủ bút này viết ra rất tốt nhưng lại không hề cân nhắc đến tình huống của những đồng đội khác trong nhóm”

Nữ trợ lý bên cạnh Cố Vị Y lập tức nói: “Nói trắng ra chính là chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chỉ lo phô diễn tài hoa của mình chứ không hề quan tâm đến sống chết của đồng đội.”

Bởi vì kịch bản gốc thật sự hơi phức tạp nên mọi người cũng chỉ viết một hai đoạn ngắn mà thôi nhưng Cố Cơ Uyển lại viết ra một câu chuyện hoàn chỉnh.

Một đoạn tối đa chỉ được vẽ năm sáu mươi ô vuông, nhìn câu chuyện này của cô nếu như năng lực phân tích của họa sĩ hơi kém một chút thì có lẽ sáu mươi ô vuông này chưa hẳn đã vẽ xong được.

Còn những người khác, nếu như chỉ là một câu chuyện nhỏ có một hai đoạn ngắn, như vậy có lẽ chỉ cần ba bốn mươi ô vuông là có thể vẽ xong.

Tính toán như thế, chờ sau buổi trưa lúc họa sĩ tranh tài, chỉ về mặt thời gian bọn họ đã thua ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Nếu trong thời gian quy định không kịp vẽ xong vậy thì bản thảo phía sau cũng không thể hoàn thành được.

Nhiều lắm cũng chỉ có thể coi như một nửa thành phẩm.

Dùng một nửa thành phẩm để so sánh với thành phẩm của người khác thì sao có thể có phân thắng được?

Cổ Cơ Uyển cũng bị coi là người ích kỷ, bây giờ nhìn có vẻ như rất đặc sắc nhưng chờ sau buổi trưa, nhân vật chính của bọn họ nhất định sẽ rất tuyệt vọng.

“Tôi thấy cũng chưa chắc đâu” Vince cười cười, nói: “Nghe nói trong đội này có một tay vẽ thần, có lẽ chính là tổng biên tập lần này.”

“Trong vòng ba tiếng vẽ được sáu mươi ô gần như là tương đương với hai người cùng vẽ tranh, còn là hình tượng phức tạp như vậy nữa chứ, cứ cho là tay vẽ thần thì cũng chưa chắc có thể vẽ ra được.”

“Đồng Đồng, chuyện còn chưa xảy ra nên không thể suy đoán bừa bãi được.” Cổ Vị Y thản nhiên nói.

“Đúng vậy, cô Cổ” Đồng Đồng ngồi thẳng người lên, không nói thêm gì nữa.

Cổ Vị Y cho rằng Giang Nam sẽ chủ động làm quen với mình một chút, một cô gái mỹ lệ hào phóng lại ưu nhã như cô ta không có người đàn ông nào có thể từ chối được.

Nhưng đối phương lại liên tục nhìn đồng hồ, giống như hơi mất kiên nhẫn.

Một người đẹp như vậy ngồi bên cạnh vậy mà anh ta lại mất kiên nhẫn?

Rốt cuộc Cổ Vị Y cũng không nhịn được chủ động xuất kích: “Xin chào, tôi là...”

“Có kết quả thì báo cho tôi.” Giang Nam bỗng nhiên đứng lên, sau khi vút xuống cho Vince một câu nói như vậy liền xoay người rời đi.

Anh ta vậy mà lại đi mất!

Cổ Vị Y hoàn toàn trợn tròn mắt giống như người bị ném lại là cô ta vậy!

Một người đẹp như vậy ngồi bên cạnh vậy mà anh thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái lại càng không có một chút ý tứ muốn kết bạn.

Cái tên cậu hai nhà họ Giang này, mắt bị mù rồi sao?

CHƯƠNG 193: TIẾP CẬN EM CÓ MỤC ĐÍCH KHÁC

CHƯƠNG 193: TIẾP CẬN EM CÓ MỤC ĐÍCH KHÁC

Ngay khi Cổ Cơ Uyển vừa trở về lớp học nghỉ ngơi, cô đã bị Tô Tử Lạp kéo đi.

Tô Tử Lạp nhìn cô đầy ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cô như dòng sông dâng trào liên miên bất tuyệt!

“Uyển ơi, cậu đỉnh quá đi mất, câu chuyện của cậu đã làm tớ khóc, đỉnh thật sự!”

“Chính là, khiến một người có trái tim chai sạn như mình cũng cảm thấy khó chịu.”

Hạ Lăng Chi che miệng, như thể cô vẫn chưa thoát khỏi thảm cảnh trong câu chuyện.

“Cậu không biết đâu, có ít nhất năm sáu cô gái xung quanh tớ phải rơi nước mắt, may mà tớ có điểm rơi lệ cao, nếu không chắc chắn tớ sẽ khóc ngay tại chỗ mất”

“Tuy nhiên, Uyển à, kịch bản của cậu thực sự hơi quá phức tạp, việc nhìn thấu bằng mắt thường thực sự khó hơn những lần khác rất nhiều.”

Đàm Kiệt cùng Lưu Thượng, còn có Mộ Thiên Hữu và Tần Chi Châu, sau này cũng đi.

Họ nhìn kịch bản của Cổ Cơ Uyển từ đầu đến cuối.

Đàm Kiệt còn chụp ảnh, vừa này đã cùng Tần Chi Châu nghiên cứu.

Cổ Cơ Uyển nhìn Tần Chi Châu: “Cậu có tự tin không?”

“Không nhất thiết có thể làm được nhanh nhất” Trong ba tiếng đồng hồ, hẳn là có thể miễn cưỡng vẽ được, nhưng mức độ chi tiết vẫn phải đợi vẽ rồi mới biết.

Lưu Thượng có chút lo lắng: “Kịch bản này, thật sự là đẹp ơi là đẹp, đáng ra phải được cộng thêm nhiều điểm, nhưng...”

“Cậu đang lo lắng đường viền không kịp sao?” Tô Tử Lạp suy nghĩ, cũng cảm thấy có chút nghi ngờ.

“Đúng vậy, Uyển à, cậu đã bao giờ nghĩ chưa, đối với một kịch bản phức tạp như vậy, chỉ e là phải mất sáu mươi ô mới có thể vẽ xong.”

“Sáu mươi ô, nếu không kịp, đường vẽ của Tần Chi Châu có thể ấu hơn một chút, nhưng nếu Tần Chi Châu làm ấu, vậy thì Lưu Thượng sẽ khó mà vẽ viền tô đậm hơn”

“Sợ thì sợ, cho dù Chi Châu có thể vẽ được bản phác thảo như bình thường, tớ cũng không thể hoàn thành trong vòng ba tiếng được.”

Sau hai tuần luyện tập, Lưu Thượng rất tự tin vào trình độ vẽ đường viền của mình.

Tuy nhiên, có tự tin không có nghĩa là tự tin một cách mù quáng, khó khăn lần này thực sự là trước nay chưa từng có.

Ba tiếng, sáu mươi ô, Chúa ơi, người có thể trực tiếp giết cậu ta luôn được không.

“Làm sao đây? Càng nghĩ, tớ càng cảm thấy bản thân không làm được.” Lưu Thượng bắt đầu hoảng sợ.

Vừa rồi chưa phản ứng được gì, nhưng giờ khi nghĩ lại, mới chợt nhận ra khối lượng công việc của mình sẽ nhiều như thế nào.

“Uyển, tớ thực sự không thể” Trong chốc lát, vẻ mặt Lưu Thượng hoảng sợ đến mức thay đổi.

Cổ Cơ Uyển nhìn cậu chăm chăm, mỉm cười: “Đàn ông, không thể nói không thể, cậu sẽ bị cười đấy”

“Uyển, cậu vẫn còn tâm trạng để đùa sao?” Tô Tử Lạp cũng trở nên lo lắng.

Cô ấy và Lưu Thượng có cùng một vấn đề, sáu mươi ô, ba giờ, cô ấy hoàn toàn không thể tô màu kịp.

Cô ấy lo lắng nói: “Chắc cậu biết trình độ của tớ, tớ nhiều nhất là một ngày rưỡi nếu nói về tô màu, đó là dưới tiên đề không ăn uống”

“Quên đi thôi, cậu đấy, cậu có thể không ăn uống mà làm việc à?” Cổ Cơ Uyển gần như tròn mắt.

“Là ai lần nào cũng làm việc nửa tiếng, chơi điện thoại nửa tiếng?”

“Tớ...” Mặt Tô Tử Lạp đỏ bừng, cô ấy không ngờ lúc này cô còn lồi chuyện cũ ra nói.

Cô ấy lâu lâu, lăm băm nói: “Người ta đi làm mệt, chơi điện thoại một chút cũng có sao đâu, đây không phải là cách thư giãn kết hợp làm việc với nghỉ ngơi sao?”

“Chỉ e là lần này cậu không có thời gian để kết hợp làm việc với nghỉ ngơi rồi.”

“Tớ biết rồi, trong ba tiếng tới, tớ sẽ làm việc chăm chỉ, nhưng...”

Khuôn mặt của Tô Tử Lạp đầy sự phẫn nản, thất bại nói: “Dù tớ có chăm chỉ, tớ cũng không thể tô được 60 ô đâu”

“Vậy ba mươi ô thì sao?”

“Liều cả mạng thì còn có chút khả năng”

Không chơi điện thoại di động, không để bị phân tâm, một mạch mà thành, có lẽ, có thể, chắc là... có cơ hội.

Tuy nhiên, sau ba tiếng đồng hồ, cô ấy không biết thể lực của mình có thể theo kịp hay không.

“Mẫu chốt là bối cảnh kịch bản của cậu thay đổi quá nhanh, căn bản là không thể áp dụng, đối với tớ, đối với Lưu Thượng, đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành”

Kịch bản của những người khác chỉ có một hoặc hai cảnh, có thể áp dụng lặp lại ở một số chỗ.

Màu sắc cũng vậy, cảnh trên và cảnh dưới đều tương tự nhau, hầu như không cần phải xem xét quá nhiều.

Tuy nhiên, kịch bản của Cố Cơ Uyển là một câu chuyện hoàn chỉnh, có quá nhiều thay đổi, gần như là hành hạ chết người.

“Ngoài ra, tại sao lại là ba mươi ô?”

“Đám Kiệt cũng có thể làm với cậu, tớ thấy bọn họ không quy định chỉ được làm một người.”

“Đúng nhỉ! Tại sao tớ lại không nghĩ điều này chứ?” Hạ Lăng Chỉ muốn tự cho mình một cái tát.

“Tớ chưa tìm hiểu kỹ luật chơi, hôm nay nhìn thấy họ trên sân khấu, tớ mới biết ngay cả kịch bản cũng có thể viết theo nhóm”

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển một mình đáng thương, cô không biết mình đã hối hận như thế nào.

Tuy nhiên, có quá nhiều người viết một câu chuyện chưa hẳn đã là một điều tốt.

Tuy nhiên, vẽ nét và tô màu nếu có nhiều người thì chắc chắn là một lợi thế.

“Vậy lúc tớ cạnh tranh, có phải cũng là cùng với Tử Lạp không?” Lưu Thượng rốt cục cũng thấy được một chút ánh sáng.

“Không phải, chỉ một mình cậu thôi”

Với thể lực ít ỏi này, nếu sáng mai Tô Tử Lạp lên thi đấu thì buổi chiều không cần đi, cô ấy sẽ gục ngã trực tiếp trên sân.

Lưu Thượng lập tức khôi phục lại khuôn mặt cá chết, suýt nữa trực tiếp ngã xuống.

Cố Cơ Uyển nhìn Tần Chi Châu, Tần Chi Châu gật đầu: “Tớ hiểu rồi, tớ sẽ cố gắng hoàn thành một phần đường viền cho cậu ấy”

“Sao có thể như thế được? Cậu có thể vẽ là đã đáng gờm lắm rồi”

Tô Tử Lạp nhìn chăm chăm vào Cố Cơ Uyển: “Uyển, cậu muốn lấy mạng của cậu ấy sao?”

“Tớ không còn cách nào khác, các cậu vẫn còn cách sao?” Cố Cơ Uyển dang hai tay.

Mọi người đều im lặng, như thể thực sự không còn cách nào.

Lúc này điện thoại di động của Cố Cơ Uyển vang lên.

Cô lấy điện thoại ra, cuộc gọi đến từ người lạ, cô không muốn trả lời.

Nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy con số này có chút quen thuộc.

Cuối cùng cô cũng nghe máy: “Alo.”

Bên kia điện thoại, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông vang lên: “Cô vẫn nợ tôi hai tiếng đấy”

“Viết câu chuyện này là có ý gì? Cô đang ám chỉ tôi tiếp cận cô là có mục đích riêng?”

Giang Nam ngồi trong phòng, phất tay bảo tất cả nhân viên phục vụ dọn món ăn xong đi ra ngoài.

Anh ta nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, dường như đang có tâm trạng không tốt, nụ cười thường ngày hôm nay cũng không thấy trên khuôn mặt anh.

“Cậu hai Giang, cậu nghỉ nhiều quá rồi” Cố Cơ Uyển mặt không thay đổi mà nói.

Trên đường đến đây, cô đã lật xem thông tin trên Internet.

Cậu hai nhà họ Giang, Giang Nam.

Ồ, chỉ cần lướt đại là có thể tìm được, nhưng cho đến hôm nay cô mới biết để kiểm tra.

Có một cảm giác rất ngu ngốc, nhưng lại coi đó là điều hiển nhiên.

Tại sao một người không quan trọng như vậy lại phải đi kiểm tra xem chứ?

Thái độ thờ ơ của cô khiến trái tim Giang Nam như bị chặn lại, anh muốn phát tiết một nỗi cảm xúc khó mà giải thích được.

Tuy nhiên, anh không biết đó là gì.

Chỉ là tâm trạng hôm nay thực sự rất tệ, cho nên sau khi xem xong câu chuyện như vậy, nhìn thấy cô rời đi, anh ta không thể ở lại hội trường dù chỉ nửa phút.

“Tôi không muốn lợi dụng cô cho bất cứ điều gì”

Cuối cùng, Giang Nam buồn chán cầm cái ly lên, rượu trong ly liền rót vào.

“Nhưng tôi thừa nhận, tôi gần gũi với em vì có mục đích khác”

CHƯƠNG 194: NGƯỜI TA BÂY GIỜ LÀ CỦA ANH ĐẤY

CHƯƠNG 194: NGƯỜI TA BÂY GIỜ LÀ CỦA ANH ĐẤY

Cố Cơ Uyển sẽ không ngốc đến mức hỏi anh ta mục đích là gì, anh ta sẽ tự nhiên nói nếu anh ta muốn. Nếu anh ta không muốn, đối với một người như anh ta, việc hỏi anh ta trở thành một điều không cần thiết. Cô cầm đũa lên, thoải mái ăn.

Chỉ hai tiếng thôi, nó sẽ trôi qua mà.

Dù sao cô cũng phải quay lại gặp Tần Chi Châu cho kịp trận đấu buổi chiều.

Mặc dù khi trò chuyện với mọi người, cô đã tỏ ra hoàn toàn tin tưởng Tần Chi Châu.

Nhưng lần này, ngay cả cô cũng không chắc liệu Tần Chi Châu có thể giúp Lưu Thượng vẽ một nửa nét trong khi hoàn thành bản thảo của mình hay không.

Nếu cậu ta không được, cửa ải của Lưu Thượng chỉ sợ là sẽ khó qua.

Rốt cuộc, đúng thật là khó khăn.

Dáng vẻ lơ đãng của cô khiến Giang Nam càng thêm phiền muộn.

Với một tiếng cạch, anh ta đặt chiếc cốc rỗng xuống.

Còn chưa kịp nói bất cứ điều gì, Cố Cơ Uyển đã nói: “Đi ăn với tôi khiến anh tức như vậy, sao còn muốn hành hạ bản thân?”

Là anh chủ động yêu cầu cô trả nợ hai tiếng đồng hồ.

Bây giờ, cô đến rồi, bảo cô ăn cô cũng ăn, tại sao anh ta còn tức giận?

Giang Nam bị chặn hoàn toàn không nói nên lời, tự hành hạ bản thân, năm chữ này thật là thích hợp đến chết tiệt.

“Cô nợ tôi!” Anh ta nói, giọng có chút lạnh lùng.

“Ừm” Cố Cơ Uyển hoàn toàn không phủ nhận, nếu không, sao cô lại đến chứ?

Nhưng Giang Nam vẫn rất khó chịu, phản ứng của người phụ nữ này thật khiến anh khó chịu!

“Cô biết tôi đến từ Giang thị, không tức giận sao?” Ít nhất, cô nên tức giận với mình chứ.

Mặc dù, anh ta không biết mình đang tức giận vì điều gì!

“Tôi giận anh sẽ vui hơn đúng không?” Cố Cơ Uyển đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh ta.

Câu hỏi này, hỏi khiến cho Giang Nam đờ người luôn

Anh ta có vui hay không, tại sao phải quyết định theo cảm xúc của người khác?

Nhưng hôm nay tâm trạng có chút kỳ quái.

“Cô đang viết một bài chế giễu tôi” Anh ta đã nhận ra điều này.

Cố Cơ Uyển vuốt khóe lông mày, gần đây các CEO lớn này nhàn rồi quá rồi sao? Người này lại ngây thơ hơn người kia.

“Không có.” Cô rất nghiêm túc, nghênh tiếp ánh mắt của anh ta: “Tôi chỉ cảm thấy, bài của tôi có thể trở hết tài năng trong 8/10”

“Tôi có thể bảo cô là đang làm cho tôi sống không thoải mái” Anh ta là chủ ban giám khảo, không phải sao?

“Cậu hai Giang hoá ra là người công tư không phân như vậy sao?” Cố Cơ Uyển dang hai tay ra, như thể cô không quan tâm.

“Dù sao trận đấu này là phát sóng trực tiếp, cậu hai Giang không thường thức, sẽ luôn có người thường thức”

Cùng lắm thì cô không thể vào được các công ty hàng đầu như của Giang thị và Mộ thị, nhưng thực tế, đối với cô, ngay từ đầu cô đã không bao giờ mong đợi vào được.

Nhưng cô biết rất rõ rằng sau cuộc thi này, vẫn còn cơ hội lớn để đội cô tìm một công ty bên ngoài để hợp tác.

“Cô cứ cốt khí như vậy sao?” Anh ta nheo mắt.

“Không phải, tôi là người ít có cốt khí nhất đấy, nếu bây giờ anh nói với tôi Giang thị đã chọn đội của chúng tôi,

tôi sẽ vui đến độ bay lên mất thôi ”

Đây là sự thật, cô không bao giờ che giấu hy vọng của mình.

“Tuy nhiên, nếu Giang thị không chọn chúng tôi, tôi cũng sẽ không đòi chết đòi sống, chỉ đơn giản vậy thôi ”

Giang Nam nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rõ ràng biết lời cô nói là thật, nhưng sao lại có chút cảm giác mĩa mai vậy?

Đúng vậy, chính là mĩa mai .

Cô gái này ngay từ đầu đã mĩa mai anh ta!

Cố Cơ Uyển cảm thấy vô lực, cô dường như có thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, cô rất muốn nói với anh ta rằng, không có chuyện mĩa mai, không có cố ý, thực sự là không.

Cô rất nghiêm túc với cuộc thi, cô hoàn toàn tập trung và chuyên tâm trong suốt cuộc thi.

Nhưng cậu hai Giang không tin, cậu hai Giang cảm thấy câu chuyện của cô có liên quan gì đến anh ta.

“Thôi, chúng ta ăn đi, đồ ăn nguội rồi” Cuối cùng, cô thuyết phục như vậy.

“Không ăn!” Bực rồi.

“Không phải chiều nay anh còn định đi làm giám khảo sao? Quá trình này mất ba tiếng đấy, nếu anh không ăn đủ, nhờ anh thấy đói giữa chừng muốn tìm thứ gì đó để ăn thì sẽ xấu hổ lắm”

“Không ăn!” Anh ta có đói, cũng liên quan gì đến cô?

“Thực sự không ăn?”

“Không ăn!” Trừ khi cô cầu xin anh ta!

“VẬY... những người có địa vị như anh chắc không có thói quen ăn đóng gói đâu nhỉ, đúng không?”

“Ờ!” Đóng gói, là cái gì vậy? Không ngại xấu hổ hay sao!

“VẬY tôi không khách khí” Cố Cơ Uyển không biết mình đã vui vẻ đến như thế nào.

Ngay lập tức cầm đĩa lên, nhanh chóng tự ăn, sau đó cô bước đến cửa hộp.

“Thời gian còn chưa đến, cô muốn đi đâu?” Sắc mặt Giang Nam sa sầm.

“Không có gì đâu, tôi biết chưa hết giờ, tôi chỉ muốn gọi người phục vụ”

“Trên bàn có chuông kêu!” Người phụ nữ ngu ngốc này, vừa nhìn đã biết cô không thường xuyên lui tới những nơi cao cấp như này để ăn uống.

“Chà, tôi thật là lạc hậu” Cố Cơ Uyển vội vàng trở về chỗ ngồi, bấm chuông kêu.

Chỉ trong vòng hai giây, một người phục vụ gõ cửa bước vào.

“Cậu hai, có gì phân phó ạ?” Người phục vụ kính cẩn nói.

Giang Nam không nói gì, Cố Cơ Uyển mỉm cười chỉ vào đồ ăn trên bàn: “Phiền cô giúp tôi đóng gói,”

“Đóng gói?” Người phục vụ sững sốt, chưa bao giờ thấy cậu hai ăn xong mà muốn đóng gói bao giờ.

Giang Nam ngăn lại mọi thứ trong lòng ***, suýt nữa bị cô chọc giận mà nôn ra máu.

Anh còn chưa ăn gì, cô đã định đóng gói, người phụ nữ này, người phụ nữ này!

“Đúng vậy, cậu hai không muốn ăn nữa, không đóng gói đồ ăn ở bàn này không phải là rất uống phí sao?”

Cố Cơ Uyển coi đó là điều hiển nhiên, không cảm thấy có gì sai trong lời nói của mình: “Mau mang đi đóng gói cho tôi ”

Người phục vụ nhìn Giang Nam, có chút khó xử.

Cậu hai Giang còn phải đóng gói, chuyện này nếu như bị truyền ra ngoài, không phải sẽ rất mất mặt sao?

Giang Nam mím chặt môi mỏng, đột nhiên đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Bóng lưng lạnh như băng.

Cậu hai Giang từ trước đến nay nhẹ nhàng tao nhã, tức giận như vậy, là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Này! Tại sao anh lại tức giận với tôi, tôi không được đóng gói sao?”

Cố Cơ Uyển đuổi theo anh ta ra ngoài, thật sự sợ nếu bây giờ anh ta bỏ đi, lần sau gọi cho cô lại bảo cô còn nợ anh ta một tiếng rưỡi.

Nợ nần gì, tốt nhất nên trả hết một lượt, lần sau, ai biết anh ta định làm gì?

“Không phải chỉ gói chút đồ hay sao? Có gì đâu?”

Xuống phố đi bộ, Cố Cơ Uyển vẫn nhớ mãi không quên những món ngon trên bàn đó.

Mặc dù Chúa đã phù hộ cho họ được ăn trưa ở căng tin Giang Đại, nhưng làm sao họ có thể ăn được thức ăn ngon

như vừa này?

Bỏ nó như thế này thật sự rất lãng phí.

“Cậu hai Giang, anh đi đâu vậy? Tôi sắp không thể đuổi kịp rồi.”

Giang Nam bước quá nhanh, Cố Cơ Uyển ở phía sau thở hổn hển đuổi theo.

Cuối cùng, cô hoàn toàn dừng lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh ta: “Tôi đi ra ngoài với anh, là anh không muốn đấy!”

Dù sao hai tiếng đồng hồ đều là dành cho anh ta, từ nay về sau đừng mong cô bù đắp thêm thời gian nữa.

Người phụ nữ này thế mà không đuổi theo nữa!

Giang Nam hận không thể rời đi một mạch, nhưng quý thần xui khiến, anh lại đi thẳng đến trước mặt cô.

“Cô nợ tôi không muốn trả nữa sao?”

“Muốn trả chứ, không phải tôi luôn đi theo anh sao? Cả trưa nay của người ta, đều là dành cho cậu hai Giang nhà anh!”

Cố Cơ Uyển cố nặn ra một nụ cười quyến rũ, đưa tay ra, làm động tác sờ cằm anh.

Về mặt Giang Nam đầy chán ghét, né tránh: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra!”

“Người của tôi cũng bẩn, bằng không, còn dư lại một tiếng rưỡi, tôi cũng đi nhé ”

Anh ta ghét cô, nhưng anh ta lại muốn trối cô bên mình, người đàn ông này thật là kì lạ.

Vì để anh ta không chịu nổi mà đuổi mình đi, Cố Cơ Uyển rướn người lại, đặt tay lên vai anh ta làm động tác tiến lại gần.

“Cậu hai Giang, người ta hiện tại là thuộc về anh, anh không muốn sao?”

Khi bàn tay đó rơi trên vai Giang Nam, cơ thể anh ta trong phút chốc trở nên căng cứng.

Chán ghét, không thích! Hận không thể đẩy cô ra ngay!

Nhưng cuối cùng, mắt anh ta chợt chìm xuống, anh ta kéo cổ tay cô lại: “Cô thực sự là của tôi sao?”

CHƯƠNG 195: NGƯỜI PHỤ NỮ BÊN CẠNH ANH TA

CHƯƠNG 195: NGƯỜI PHỤ NỮ BÊN CẠNH ANH TA

Trọng tâm của Cổ Cơ Uyển không ổn định, va mạnh vào người Giang Nam.

Lúc này cậu hai Giang cực kỳ chán ghét cách tiếp cận của cô, vậy mà bây giờ lại chủ động kéo cô lại, rõ ràng là không ổn!

Vốn dĩ cô chỉ muốn chọc tức anh ta để bị anh ta xua đuổi, sau này anh ta sẽ không làm phiền cô nữa.

Nhưng bây giờ, Cổ Cơ Uyển hơi bất an, cảm thấy ớn lạnh.

Đúng, đó là cảm giác lạnh đến mức máu gần như đông cứng...

“Cậu cả Mộ, trùng hợp như vậy” Khóe môi Giang Nam khẽ nhếch lên, nở nụ cười nhẹ nhàng tao nhã.

Cổ Cơ Uyển cứng người, cậu cả Mộ!

Ở Bắc Lăng có bao nhiêu cậu cả Mộ? Có bao nhiêu người đàn ông dám dùng cái chức vị cậu cả Mộ này?

Cô cứng ngắc quay đầu lại, phía sau không xa, bóng dáng cao ráo đã hiện ra ngay trước mắt.

Lạnh đến mức xương tủy gần như đóng băng, chân tay tê dại, cô hoàn toàn quên mất phản ứng.

Nhưng người phụ nữ bên cạnh anh...

Cổ Cơ Uyển thu hồi tâm mắt, trừng Giang Nam, nhẹ nhàng rút tay về.

Giang Nam không có ngăn cản, chỉ tiến lên một bước.

Thân ảnh của hai người trong nháy mắt áp sát, Cổ Cơ Uyển nhanh chóng lùi lại.

Giang Nam tiến lên một bước, cô chỉ có thể bắt buộc cùng anh đi về phía trước, nếu không, thân thể của hai người sẽ chạm nhau.

Có vẻ như họ đang cùng nhau đi về phía Mộ Tu Kiệt.

“Ăn sao?” Giang Nam liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh anh ta.

Quý phái, quyến rũ, rất hợp với cậu cả Mộ, chỉ là lại hơi khó chịu một cách không thể giải thích được.

Anh nói nhẹ: “Đi cùng không?”

“Tôi no rồi.” Cổ Cơ Uyển nhìn anh ta chằm chằm.

Ăn tối với cậu cả Mộ và Cố Vĩ Y, tìm tai vạ sao?

“Vậy sao? Chẳng phải cô vừa nói cô chưa ăn no sao?” Giang Nam nhìn xuống cô, ánh mắt đó lộ rõ vẻ dịu dàng.

Ha, thật là buồn cười, diễn một đoạn như vậy với cô trước mặt cậu cả Mộ thì có ích lợi gì chứ?

Người ta sẽ không quan tâm đâu.

Tay Giang Nam rơi vào trên vai cô, Cổ Cơ Uyển theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng khi cô nhìn thấy Cố Vĩ Y đến gần Mộ Tu Kiệt hai bước, lực đẩy ra của cô đột nhiên thu hồi lại.

Anh có thể thân thiết với người phụ nữ khác, tại sao cô không thể thân thiết với người đàn ông khác?

Cô đã rời khỏi Vọng Giang Các cả tuần, mà tuần này, Mộ Tu Kiệt và Cố Vĩ Y đã ở cùng nhau!

Cô – một vị hôn thê trên danh nghĩa, lúc này đang ở trong một tình cảnh vô cùng lúng túng.

“Tôi không no, nhưng tôi không muốn ăn món bình thường này nữa”

Cổ Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn Giang Nam, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẫm, thế mà lại có chút hương vị than thở.

“Ngày nào cũng ăn món này, không chán à?”

“Ờ?” Cô gái này lại còn dám mặc cả với lão đại.

Cũng phải, có một cô gái xinh đẹp như vậy đứng cạnh lão đại, thân là hôn thê, cô có thể không tức giận sao?

Giang Nam nhướn mày, giọng điệu cứng chiều rõ ràng: “Vậy em muốn ăn gì?”

Nồi lẩu chua cay.

Một mình Cổ Cơ Uyển ăn rất hăng, da đầu cô run lên vì cảm giác vừa cay vừa nóng.

Vừa rồi vội vàng ăn vài miếng, ban đầu định gói lại để về ăn cùng mọi người.

Không ngờ, cậu hai Giang lại không cho phép cô đóng gói vì thể diện của chính mình.

Nồi lẩu chua cay trước mặt hoàn toàn khơi dậy mọi cảm giác thèm ăn của cô.

Đây là nhà hàng lẩu Tứ Xuyên lớn nhất, trên chiếc bàn khổng lồ có đầy những đĩa các món ăn tươi sống.

Thịt dê, thịt bò ngâm sữa tươi, thịt bò kobe, lòng bò, thịt dê con, hoàng hầu, huyết, tôm, bò viên chiên, cá chạch...

Ngoài thịt, rau cũng rất nhiều.

Trên bàn còn không đủ hải lòng, bên dưới cũng còn nguyên một đồng trên xe đẩy.

Dù sao thì người mới khách quá giàu, lại ăn thế nào cũng thấy rẻ nên Cố Cơ Uyển không hề khách khí.

Những loại thịt thường ngày cô miễn cưỡng không dám gọi, lần này đã order đủ hết cả rồi!

Tuy nhiên, những người ở bàn này, ngoại trừ Cố Cơ Uyển đã thực sự ăn, những người khác thậm chí còn chưa động đũa.

Cố Cơ Uyển không hỏi tại sao cậu cả Mộ lại ở cùng Cố Vị Y, chỉ tập trung vào Giang Nam.

“Không động đũa là sao đây? Lại bắt đầu không ăn khói lửa nhân gian sao?”

Giang Nam nhìn cô một cái rồi mới cầm đũa lên.

“VẬY MỚI ĐÚNG CHỨ, NÀO, THỬ THỊT BÒ NON ĐI, CÓ NGÂM SỮA TƯƠI, ĐẢM BẢO MỀM NGON”

Cô gấp một lát thịt bò đã được ngâm trong sữa tươi vài phút, cho vào chảo dầu đỏ, vừa đun một lúc là vớt ngay ra.

Lần này, trực tiếp cho vào bát Giang Nam: “Nhanh lên, thử đi.”

Giang Nam gấp thịt bò, nhưng nhìn cô, hiển nhiên có chút do dự.

Có dầu cay đỏ bên trên, nhìn hơi... khó coi, có chắc là ăn được không?

“Anh có thể ăn được mà, thử đi.” Cố Cơ Uyển trông như một phù thủy xấu xa, mỉm cười: “Tôi đã hại anh bao giờ?”

Câu này dường như rất quen thuộc với anh ta, trước sau cũng đã thấy qua mấy lần.

Giang Nam nhìn miếng thịt bò trên đũa: "...Có cay không?”

Anh ta không phải là có thể ăn cay, căn bản là không ăn được.

“Chỉ một chút thôi, ăn cay một chút cũng không được sao? Anh còn là đàn ông không vậy?”

Bị nghi ngờ có phải đàn ông hay không, sao anh ta có thể nhẫn nhịn được?

Giang Nam không chút nghĩ ngợi, trực tiếp bỏ thịt bò vào miệng.

Hương vị có vẻ là rất ngon.

Nhưng khoảnh khắc anh ta nuốt miếng thịt bò, một điều kỳ diệu đã xảy ra.

“Cay!” Trong phút chốc, anh chàng siêu đẹp trai này đã đỏ bừng cả mặt mũi, đỏ luôn cả mắt.

“Anh sẽ không khóc đó chứ?”

Nhìn thấy anh ta liên tục rót nước, Cố Cơ Uyển có chút chán ghét, không phải chỉ hơi cay thôi sao?

Mắt còn đỏ lên, gì thế chứ?

Người đàn ông đối diện nói nhẹ: “Anh ta không thể ăn đồ cay.”

Không ăn được cay?

Cố Cơ Uyển nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Giang Nam, thấy anh ta ho khó chịu như vậy, cô cũng bắt đầu cảm thấy có chút bất an.

Cô đã cố ý làm như vậy.

Thực ra nồi cay này không cay đến mức đó, là lúc gấp thịt bò cô đã động tay động chân, để thịt bò ngập dầu cay.

Khi gọi món nước sốt cho anh ta, cũng là loại cay nhất.

Ai bảo anh chàng này trước đây khiến cô buồn lòng làm gì, chỉ là muốn trả thù một chút.

Không ngờ anh ta lại yếu đuối đến mức này!

“Bồi bàn, rót thêm nước.”

“Vâng.”

Nhận lấy cốc của người phục vụ, Cố Cơ Uyển vừa vỗ lưng Giang Nam vừa rót nước cho anh ta.

“Uống thêm nước đi, nào.”

Giang Nam nhất thời chỉ cảm thấy cổ họng mình nóng ran, giống như bị vật gì đó siết chặt.

Thấy có nước, anh ta không quan tâm đến điều gì, cứ đổ vào miệng.

Dáng vẻ dịu dàng ưu nhã thường ngày, giờ đây, chỉ còn lại một vẻ hoảng hốt.

Một khuôn mặt đã hoàn hảo đỏ bừng vì cay, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Thế mà lại có người không thể ăn cay đến mức này, đây là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển nhìn thấy một người bị cay đến toàn thân đổ mồ hôi như vậy.

“Được rồi, là tôi không tốt, sau này sẽ không trêu anh nữa”

Cô thực sự có chút hối hận, bàn tay nhỏ bé vẫn đặt trên lưng anh ta, nhẹ nhàng vỗ về.

Mãi cho đến khi Giang Nam thở phào, cô mới lại đẩy chiếc cốc đến trước mặt anh ta: “Uống nữa đi, một chút thôi, đừng uống quá nhiều, sẽ bị vỡ bụng.”

Giang Nam cầm lấy cái ly, lần này chỉ uống hai ngụm.

Cố Cơ Uyển mỉm cười hài lòng: “Đúng vậy, ngoan lắm”

Giang Nam tức giận nhìn cô chăm chăm: “Đồ lừa đảo!”

Cố Cơ Uyển gấp một miếng thịt khác, chồm tới trước mặt anh ta: “Miếng này chắc chắn chỉ hơi cay thôi, thật đấy, lần này tôi sẽ không nói dối anh đâu.”

CHƯƠNG 196: ĐỂ CHỨNG MINH MÌNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG

CHƯƠNG 196: ĐỂ CHỨNG MINH MÌNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Giang Nam nhìn cô chăm chăm, hừ lạnh: “Không ăn!”

Cô Cơ Uyển nhướn mày với vẻ khinh thường: “Có phải đàn ông không vậy?”

“Là đàn ông cũng không ăn.”

“Không ăn thì không phải đàn ông!”

“Cô... ừm ”

Miếng thịt này thực sự đã được nhét vào miệng anh!

Giang Nam mở to hai mắt, tức giận đến mức hận không thể vặn đầu cô gái này.

Nhưng miếng thịt này...

Anh cắn nhẹ, cắn thêm hai lần rồi nuốt từ từ.

Có vẻ như, thật sự không quá cay?

“Ngon không?” Cổ Cơ Uyển nhướn mày, tự tin cười.

Thịt nóng không dai cũng không mềm, nước sốt ăn kèm thì lại ngon, cô không tin là không thể thỏa mãn được dạ dày của anh chàng này.

Người đàn ông không nói gì, tuy rằng ngon đến mức không ngờ, nhưng đánh chết anh ta cũng không thể thừa nhận.

Cổ Cơ Uyển gấp một miếng khác, cho vào bát của anh: “Ăn nhanh, kéo nguội sẽ dai đấy”

Nguội sẽ dai? Đây là lần đầu tiên anh ta nghe câu nói này.

Tuy nhiên, miếng thịt anh vừa ăn thật sự rất mềm mịn, độ cay vừa phải nên thực sự có vẻ không khó ăn.

Dù sao anh ta cũng chưa ăn trưa, cũng thật sự là đói.

Anh ta cầm đũa, gấp miếng thịt bò, đưa lên miệng.

“Có ngon không? Món lòng bò này cũng ngon không kém, thử xem... thế nào?”

“Cũng ngon.” Hóa ra nhìn cái thứ này xấu xí như vậy, không ngờ cũng có thể cho vào mồm.

Anh lấy đũa gấp thức ăn ra, cau mày: “Cái này là cái gì?”

“Tôm, anh có muốn thử không?” Cổ Cơ Uyển không đợi anh đáp lại thì đã gấp từng con tôm lên, cho vào nồi.

“Cái này thì sao? Là gì thế?” Dường như hương vị cũng không tệ.

“Đây là bò viên chiên, anh chưa ăn bao giờ đâu nhỉ? Thôi out vậy!”

“Đồ ăn của người nghèo, chưa ăn qua có gì lạ?”

“Phải phải phải, đại thiếu gia nhà anh cầm thìa vàng ra đời mà, người giàu thì cái gì cũng tuyệt.”

Giang Nam không thèm để ý đến cô, đũa gấp ở một đĩa khác: “Cái này là cái gì?”

“Đừng như một đứa bé tò mò vậy, không biết gì hết, trông anh thật low đó ”

“Cổ Cơ Uyển!”

“Đây là củ cải ngọt, rất ngon, anh lấy đi, đừng tức giận.”

“Hừ”

Hai người này nhanh chóng ăn đến khi thể ngất trời.

Lẩu có một sức hút lớn đến mức khiến bản thân quên mất mình đang ở đâu, mình là ai và còn ai xung quanh mình.

Hai người ngồi đầu bàn bên kia nhìn hai cái đầu gần như xích lại gần nhau, trong lòng có những suy nghĩ khác nhau.

Cố Vị Y tự nhiên là rất vui vẻ, Cố Cơ Uyển ở trước mặt cậu cả Mộ, thân mật với người đàn ông khác, đây không phải là đang tìm chết sao?

Tuy nhiên, cô ta không thể nhìn thấu suy nghĩ hiện tại của Cậu cả Mộ.

Anh ta trông vẫn như thường lệ, nên nói, trên khuôn mặt anh không có biểu hiện nào.

Anh cầm chiếc đũa trong tay, nhưng anh không làm gì cả, trông không có vẻ là đang tức giận, nhưng cũng trông rất tức giận!

Cố Vị Y hơi thận trọng, cố gắng lấy lòng, lại sợ anh sẽ không vui.

“Tu Kiệt, hay là để em bảo họ làm món mới cho anh...”

“Ở đây không có xào rau đâu” Nụ cười trên khuôn mặt Cố Cơ Uyển khế thu lại.

Cô nhìn họ, nói nhẹ: “Nếu thức ăn không quen, vậy thì hai người...”

Đôi đũa của Mộ Tu Kiệt cho vào trong nồi, anh không biết mình đã kẹp thịt gì, chỉ là ném hết vào miệng.

“Bỏn!” Cố Cơ Uyển muốn ngăn anh lại, nhưng đã quá muộn.

Mộ Tu Kiệt cau mày, nhưng ngay sau đó anh đã nuốt được miếng thịt.

Cố Cơ Uyển đành phải gọi bồi bàn, đưa tới một chai trà lạnh!

Tên này, chắc là đã nóng đến bỏng đầu lưỡi rồi, nhưng vì là cậu cả Mộ, cho dù có nóng cũng không thể kêu một tiếng nào.

“Uống một ít đi, sẽ thoải mái hơn.” Cô mở chai trà, đưa đến trước mặt Mộ Tu Kiệt.

“Không khó chịu.” Tâm nhìn của Mộ Tu Kiệt rơi vào chai trà.

Nói vậy, nhưng anh vẫn cầm cái chai lên, ừng ực ừng ực uống cạn một nửa.

“Mấy miếng thịt bò tươi này cũng rất ngon, anh thử không?”

Cố Cơ Uyển thả một nửa đĩa thịt bò nhỏ, sau đó lại thả phần tôm còn lại vào.

“Chị, chị cũng thử xem sao.” Cô đứng lên, tự mình gấp thức ăn cho họ.

Buổi sáng bất hòa với Cố Vị Y, nhưng bây giờ một chút dấu vết cũng không có.

Nhìn còn có vẻ như là hai chị em rất hợp nhau vậy.

Đáy mắt Mộ Tu Kiệt có chút tối sầm, mặc dù cảm thấy thái độ của Cố Cơ Uyển đối với Cố Vị Y có chút không đúng, nhưng anh không bao giờ quan tâm đến chuyện của phụ nữ.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển và Giang Nam tiếp tục ăn uống, anh siết chặt đũa, cũng bắt đầu ăn.

Cố Vị Y nhìn thứ có trong bát, cảm thấy rất kinh tởm.

Cô ta là một người cao quý, cô ta không thích ăn những thứ thấp kém như vậy.

Nhưng ngay cả cậu cả Mộ cũng đang ăn...

Cố Vị Y không còn cách nào khác, chỉ có thể cầm đũa lên, ăn từng miếng nhỏ.

Nhưng cô ta không muốn, vừa ăn xong một bát, Cố Cơ Uyển đã lập tức gấp thêm một đồng cho cô ta.

“Món này cũng ngon, rong biển, thật sự không dùng để ăn lâu thì sẽ không ngon đâu, chắc bình thường chị không có cơ hội ăn”

Cố Cơ Uyển cười với cô, thái độ này thật sự là không quá thân thiện.

Cố Vị Y cau mày, cô ta không ngờ cô gái đáng chết này lại có thể hành động như vậy.

Không phải cô luôn kiêu ngạo sao? Lúc này là đang diễn kịch à?

Mọi sự kiêu ngạo trước đây đi đâu mất rồi? Quả nhiên, để làm hài lòng cậu cả Mộ và tình yêu mới của cô, con điểm này cũng đã học đối trá.

“Được rồi, Uyển, đủ rồi, chị không thèm ăn, không thể ăn quá nhiều đâu.”

Nhìn một bát đầy rong biển trông cực kỳ xấu xí, Cố Vị Y cảm thấy buồn nôn.

Mọi thứ cô ta ăn đều là sắc, hương, vị đầy đủ, đây là cái quái gì thế này?

“Không sao đâu chị ạ, đều là người của mình cả, đừng giả dối quá mà hãy ăn cho no đi ạ”

Cố Cơ Uyển mỉm cười, gấp cho cô ta một miếng cá biển khác.

“Một người bình thường có thể ăn no được thức ăn như này sao? Ngay cả mèo con cũng không thể ăn no được”

“Thay vì chờ người ta đi hết rồi mới dám ăn thì chị hãy ăn ở đây luôn đi, không phải sao?”

Cố Vị Y thực sự muốn cầm lấy bát của mình, ném những thứ trong đó vào mặt cô.

Con tiện nhân này dám quay ngoắt lại, mắng cô ta là dối trá!
Cô ta đây gọi là có văn hóa! Gọi là có gia giáo!
Mà có âm thầm ăn thì đã sao? Phụ nữ ăn uống vốn đã là chuyện chường tai gai mắt, sao có thể làm cản trước mặt đàn ông?
Chỉ có Cổ Cơ Uyển, một cô gái thô thiển như vậy mới không quan tâm đến hình tượng của mình.
Cổ Vị Y đúng là muốn phát điên, nhưng cô là danh viện, là thực nữ, là hào môn thiên kim.
Trong tương lai, còn sẽ là thiếu phu nhân hào môn đắt giá nhất ở Bắc Lăng.
Cô ta không thể làm những chuyện thô lỗ như phát điên được!
Cô Cơ Uyển cũng phát hiện cô ta đang “tu tâm dưỡng tánh” trước mặt đàn ông, nên cũng liều mạng gấp đồ ăn cho cô ta một cách vô cùng nhiệt tình.
Về phần hai người đàn ông kia, để chứng tỏ mình đích thực là đàn ông, họ ăn cay không hề có chút mập mờ.
Không biết qua bao lâu, Cổ Cơ Uyển lấy điện thoại di động ra, mỉm cười nhìn Giang Nam.
“Hết giờ rồi, tạm biệt.”
Đặt đĩa xuống, cô lấy khăn giấy lau miệng, mỉm cười với Mộ Tu Kiệt và Cô Vị Y, rồi... rời đi?
Hết giờ cái rồi gì cơ? Đi vội như vậy sao!
Bây giờ còn cách trận đấu buổi chiều gần một tiếng, vội gì chứ?
Có lẽ chỉ có Giang Nam mới biết cô gái này nói “hết giờ rồi” là có ý gì.
Hai tiếng cuối cùng đã kết thúc rồi.
Người phụ nữ này không cam lòng ở bên cạnh anh ta thêm dù chỉ một giây!

CHƯƠNG 197: TIỆN NHÂN, QUẢ NHIÊN KHÔNG CÓ LÒNG TỐT

CHƯƠNG 197: TIỆN NHÂN, QUẢ NHIÊN KHÔNG CÓ LÒNG TỐT

Khi Cổ Cơ Uyển trở về, Tần Chi Châu vẫn đang nghỉ ngơi trong phòng học.

Tô Tử Lạp không biết đã lấy lọ dầu thuốc ở đâu, đang xoa ngón tay cho cậu.

“Lo không?” Dầu thuốc có mùi rất thơm, Cổ Cơ Uyển ngửi thấy nó cảm thấy rất sảng khoái.

“Có chút.” Tần Chi Châu nói thật.

Điều cậu sợ không phải là cậu không thể tự mình vẽ xong mà là cậu không thể giúp Lưu Thượng vẽ nhiều nhất có thể trong thời gian quy định.

Nếu không đủ đường viền, e rằng Lưu Thượng sẽ không xong.

“Đừng quá căng thẳng, sẽ không có chuyện gì đâu” Cổ Cơ Uyển vỗ vai cậu.

Mũi Tô Tử Lạp còn thính hơn chó: “Uyển, cậu đi ăn lẩu!”

“Ừm”

“Quá đáng! Cậu không đưa chúng tớ đi cùng!” Ăn một mình khó béo, thảo nào cô gây như vậy!

“Lần sau đưa các cậu đi” Hôm nay cô ăn chán rồi: “Tối mai chúng ta ăn mừng bước vào trận chung kết.”

“Sao cậu biết là có thể vào?”

“Chắc chắn là có thể mà!”

Hạ Lăng Chi từ bên ngoài đi vào, nhìn Tần Chi Châu: “Nhóm phải đi điểm danh.”

“Đi thôi, chúng ta cùng đi.”

.. Lần này bước vào hội trường, mọi người mới thực sự cảm nhận được quy mô của một đội tuyển tranh thành thực.

Người ta đều có một nhóm trợ lý mặc đồng phục, một đội có ít nhất một chục người tập hợp lại với nhau.

Mà bọn họ, thưa thưa thớt thớt, ba ba hai hai, trông thật là tồi tàn.

“Đó là đội của Thư Lôi.” Hạ Lăng Chi nhìn chăm chăm vào lối vào của hội trường, đột nhiên thì thầm.

Mọi người đều nhìn lên.

Đội của Thư Lôi là đội thành thực nhất trong tất cả các đội sinh viên.

Ngoại trừ Căn Lôi tất cả mọi người đều mặc đồng phục, nhưng bộ đồng phục này rõ ràng hấp dẫn hơn nhiều so với đồng phục bình thường.

Trông rất nghệ thuật, màu sắc có chút tươi sáng, cảm giác như đang ở trong truyện tranh, nhưng không hề khoa trương chút nào.

“Thiết kế này chắc chắn tốn rất nhiều tiền ”

Hạ Lăng Chi cảm thán một phen: “Giàu có tốt thật.”

“Nhóm của người ta cũng đã kiếm được rất nhiều tiền, nếu cậu muốn, vậy thì làm tốt nhóm của mình đi, tạo nên những thành tích, cậu cũng có thể như vậy.”

Cổ Cơ Uyển rời khỏi cô ấy, đi đến văn phòng đăng ký ở quây lễ tân cùng với Tần Chi Châu.

Mỗi đội phải xếp hàng điểm danh, sau đó những nhân viên dự thi sẽ trực tiếp đến khu vực thi đấu chuẩn bị.

Lần này, câu lạc bộ Hội họa tháng 9 của họ đã vững chắc khiến cho người một phen giễu cợt.

Hạ Lăng Chi luôn cảm thấy xấu hổ về đội của mình, nhìn đội của người ta, lại nhìn đội của mình...

Chao ôi, không tuyển được người thì cô ấy cũng đành chịu!

Chênh lệch là gì? Đây chính là chênh lệch!

Nhóm của người ta, ít nhất là năm người.

Đội của Thư Lôi tương đối nhỏ, chỉ có ba người.

Nhưng còn họ thì sao? Họ thực sự chỉ có một mình Tần Chi Châu.

Bộ dạng lẻ loi trơ trọi còn quanh quẩn hơn tình cảnh buổi sáng Cổ Cơ Uyển một mình đi lên.

Tần Chi Châu ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía ngoại vi khu thi đấu.

Cổ Cơ Uyển giờ nằm đầm lên, thì thầm với cậu: “Cố lên!”

Tần Chi Châu gật đầu, nhận lấy sự khích lệ này.

“Ồ, cô có vẻ thích kết thân với đàn ông nhỉ?” Sau lưng cô, một giọng nói trong trẻo quynh rũ vang lên.

Lại là người phụ nữ này, cứ như âm hồn bất tán vậy.

Khi Cổ Cơ Uyển nhìn lại cô ta, cô mỉm cười: “Cô Cố, cô không có chỗ nào khó chịu chứ?”

“Không thể hiểu nổi.” Cổ Vị Y trừng mắt nhìn cô, cô thì khó chịu chỗ nào được? Cái đồ loạn thần kinh này.

Cổ Cơ Uyển nhún vai: “Haizz, trên ngón tay tớ có một vết cắt nhỏ, hôm nay tớ vô tình ăn phải đồ biển, giờ ngứa quá.”

Cô làm động tác gãi ngón tay út của mình, sau đó đôi môi mỏng cong lên cười nhẹ.

“Trưa cậu ăn nhiều đồ biển như vậy, không sao là tốt rồi.”

Cô quay lại, tay kéo tay với Tô Tử Lạp bước đến khán đài.

Tô Tử Lạp không nhìn được mà nhìn lại Cổ Vị Y, thấp giọng hỏi: “Chiếc váy của cô ta che toàn bộ cảm, trông đẹp thật nhưng mà hơi lạ.”

“Cậu không biết sao? Cảm của Cổ Vị Y bị lửa đốt, bây giờ trên cảm còn có thịt nát, làm sao cô ta có thể không che lại được?”

Giọng của Cổ Cơ Uyển không quá lớn, nhưng những người xung quanh đều có thể nghe rõ.

“Cô...” Cổ Vị Y cũng nghe thấy, quyết liệt quay đầu lại, nhưng cô gái chết tiết đó đã bước đi xa.

Nhưng ánh mắt của tất cả những người xung quanh đều đổ dồn vào cảm cô ta.

Nhưng cảm của cô ta đã bị đăng ten che lại, không ai biết có bị nát hay không.

Tuy nhiên, thiết kế này quả thực quá kỳ lạ.

Chẳng lẽ những gì Cổ Cơ Uyển nói vừa rồi là thật sao, cảm của Cổ Vị Y đã bị nát tan hết rồi, bây giờ chỉ còn là một đồng thịt nát?

Những ánh mắt ngưỡng mộ ấy bỗng trở nên xa lánh, ngập ngừng vì hai chữ “thịt nát”.

Tấy nảo là một việc rất đáng sợ, cái gì không nhìn thấy thì càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Họ thậm chí còn tưởng tượng chiếc cảm của Cổ Vị Y đầy máu.

Vừa nghĩ, họ gần như đã nôn cả bữa trưa ra ngoài.

Cổ Vị Y tức giận đến mức tim không ngừng đập mạnh, sắc mặt cũng thay đổi.

“Cảm của tôi vẫn ổn! Ai nói cảm của tôi có vấn đề!”

Cô ta thực sự tức chết mất, ánh mắt của những người này như thể cô mắc phải một căn bệnh truyền nhiễm khủng khiếp nào đó. Tất cả bọn họ đều âm thầm rút lui, vì sợ rằng sẽ có dính líu gì với cô ta. Không thể chấp nhận được!

Buổi sáng không phải từng người một đều nhìn chăm chăm cô, suýt chút nữa chảy nước miếng sao?

Tuy nhiên, tại sao cái cảm đang êm đẹp, có vẻ hơi ngứa vậy?

“Cô Cố, cuộc tranh tài sắp bắt đầu, mời ngồi vào trước.” Trợ lý Đồng Đồng nhắc nhở.

Cổ Vị Y lại gãi nhẹ vùng xung quanh cảm, không biết có chuyện gì xảy ra, cảm càng ngứa càng ngứa.

Tuy nhiên, mọi người đã ngồi vào chỗ, cô cũng không thể tiếp tục đứng ở đây.

Chỉ có thể cùng Đồng Đồng đi tới băng ghế giám khảo ngồi xuống.

Tại sao cảm càng lúc lại càng ngứa...

“Cậu hai Giang đâu?” Nhìn thấy trợ lý Vince của Giang Nam đang ngồi trên ghế giám khảo, cô ta nhú mày.

Ở đây, nổi bật nhất chính là cậu hai Giang, nếu không có cậu hai Giang thì thật là nhàm chán.

Đặc biệt là quan hệ giữa Giang Nam và Cổ Cơ Uyển trông rất tốt, mà cô ta thì không muốn để cho Cổ Cơ Uyển có được bất cứ thứ gì cô thích. Cổ Cơ Uyển muốn có mối quan hệ đặc biệt với cậu hai Giang, đã hỏi qua cô ta chưa?

Cậu hai Giang xuất chúng như vậy, nhất định phải thích cô ta!

Cổ Cơ Uyển, con tiện nhân này, lặn xa hết mức có thể đi.

“Anh ấy không đến sao?” Cổ Vị Y gãi mặt, nở một nụ cười ưu nhã với Vince.

“Cậu hai không giải thích, buổi chiều tôi sẽ tiếp quản việc tuyển chọn.” Vince lịch sự nói.

Cố Vị Y muốn hỏi thêm vài câu, nhưng cảm càng ngày càng ngứa, suýt chút nữa không nhịn được.

Không thể gãi cảm, chỉ có thể xoa nhẹ lên mặt, xem có thể đỡ được chút không.

Tuy nhiên, khuôn mặt của cô ta sắp trầy xước chảy máu, nhưng cơn ngứa ở cảm vẫn không thuyên giảm chút nào!

Ngứa quá!

Cố Cơ Uyển chết tiệt, cuối cùng cô ta cũng biết tại sao buổi trưa ăn lẩu Cố Cơ Uyển cứ gấp đồ ăn cho cô ta rồi!

Cô biết là cô ta có vết thương ở cảm, nên cô cứ liên tục gấp đồ biến cho cô ta, nào là cải biến, thậm chí là cá biến, tôm!

Cô trăm phương ngàn kế muốn giết cô ta!

Con chó cái này quả nhiên không có lòng tốt.

“Cô Cố, không thể gãi nữa.” Đồng Đồng nhận thấy hành vi kỳ lạ của cô ta, ngay lập tức ngăn lại: ““Gãi nữa mặt sẽ bị xước đấy.”

Chương 198: HƯƠNG 198: CỔ CƠ UYỄN, TÔI MUỐN CÔ CHẾT

CHƯƠNG 198: CỔ CƠ UYỄN, TÔI MUỐN CÔ CHẾT

Tất nhiên Cổ Vị Y biết cô ta không thể giấu mặt mình thêm nữa.

Nếu không, cảm chưa lành, khuôn mặt đã bị chính mình hủy hoại.

Nhưng thật sự rất ngứa, ngứa khiến cô ta suýt khóc mất!

Cổ Cơ Uyển, con tiện nhân này! Con tiện nhân chết tiệt này!

“Này! Cô Cổ, đừng giấu nữa!” Cô vô đang ten xuống, vết sẹo đỏ tươi trên cằm cô ta đột nhiên lộ ra.

Người quay phim đang phát sóng đã vô tình tập trung vào khuôn mặt Cổ Vị Y.

Sau đó, vết sẹo đỏ tươi của cô ta đột nhiên được phóng to trên màn hình lớn.

“Đừng quay! Đừng quay!”

Cổ Vị Y sợ hãi đưa tay lên che cằm.

Nhiếp ảnh gia cũng mới phản ứng được, nhanh chóng di chuyển ống kính ra xa.

Nhưng những gì vừa quay đã được đưa lên Internet mà không lưu lại chút gì, đây là chương trình phát sóng trực tiếp đấy! Không có khả năng cứu vãn!

“Chúa ơi! Sao cô ta xấu thế?”

“Hóa ra là bị huỷ dung, chẳng trách cô ta lại mặc đồ kỳ lạ như vậy.”

“Cứ tưởng là đại mỹ nhân, không ngờ lại bị thối rửa!”

“Thật là kinh tởm, mọi người có nhìn thấy thứ máu me vừa rồi không?”

“Đừng nói nữa, chắc tôi nôn cơm trưa ra ngoài mất, thiết thời tôi sáng ra thấy cô ta đã mơ màng mất một lúc ”

“Cậu thế mà lại có ảo tưởng với cô gái xấu xí như vậy... Ui! Bớt làm người ta buồn nôn đi”

Trong nhóm khác giả có rất nhiều cuộc thảo luận, hầu hết các giọng nói đều cười nhạo Cổ Vị Y.

Cổ Vị Y tức giận đến mức nước mắt chảy dài, Đồng Đồng vội vàng đến trước mặt cô: “Cô Cổ, cô...”

“Tôi muốn về, cô làm ban giám khảo đi!”

Cổ Vị Y đột ngột đứng lên, cúi đầu che cằm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô không được để đội của Cổ Cơ Uyển thắng, nếu không, tôi sẽ hỏi tội cô!”

“Nhưng...” Đồng Đồng thật sự là sầu chết.

Trừ khi đội thực sự không biểu hiện tốt, nếu không, sao cô ấy có thể có năng lực mạnh mẽ như vậy, một mình khiến cả đội bị đánh bại?

Điều quan trọng nhất là ban giám khảo chính hôm nay không phải là họ, mà là phe của Giang thị.

Chẳng lẽ phải thiết lập quan hệ với Giang thị trước sao?

Cổ Vị Y phớt lờ cô ấy, khi rời khỏi hội trường, cô ta nhìn lên, thấy Cổ Cơ Uyển đang ngồi trên khán đài.

Cổ Cơ Uyển cũng đang nhìn cô ta, khóe môi khẽ cong lên mang theo cảm giác vui vẻ.

Một mùi vị của sự châm chọc.

Cổ Vị Y nghiêng răng, siết chặt lòng bàn tay.

Cô Cơ Uyển, cô dám làm mất mặt tôi trước mặt mọi người! Tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô!

Cô ta muốn cô chết! Nhất định để cô chết!

Cổ Vị Y rời đi, nụ cười trên môi Cổ Cơ Uyển mới dần biến mất.

Tô Tử Lạp ngồi một bên vẫn cúi gằm mặt.

Cho đến khi Cổ Vị Y hoàn toàn rời đi, cô ấy mới vỗ ***, cảm thấy chưa tỉnh hồn được.

“Không ngờ lại xấu đến vậy, khó mà tưởng tượng nổi.”

Cố Cơ Uyển không nói lời nào, chuyện này là cô cố tình làm vậy.

Đối với một cô gái, quả thực quá tàn nhẫn.

Tuy nhiên, nếu đối tượng là Cố Vị Y, thì dù cô có làm gì đi nữa, từ tàn nhẫn chắc chắn không được tính.

“Được rồi, đi xem Tân Chi Châu thi đấu thế nào ”

“Ừm” Tô Tử Lạp nhìn xuống.

Cuộc tranh tài sắp bắt đầu, mọi người lại bắt đầu khẩn trương.

Mong rằng Tân Chi Châu có thể vượt qua, nhất định phải phát huy vượt xa bình thường!

Tâm mắt Cố Cơ Uyển rơi vào vị trí của ban giám khảo chính.

Giang Nam không đến, thực ra cuộc tuyển chọn như này thực sự không cần cậu hai nhà họ Giang anh ta phải đích thân tham dự.

Không đến là chuyện bình thường.

Thu hồi ánh mắt, khóa lại ở trên người Tân Chi Châu, Cố Cơ Uyển bình tĩnh lại, hội tụ tâm trí.

Tân Chi Châu, nhất định phải cố gắng.

Ngay sau khi người dẫn chương trình nói rõ luật chơi, cuộc tranh tài bắt đầu ngay lập tức.

Máy tính của mọi người đã được mở khóa, kịch bản cốt truyện được chủ nhân viết vào buổi sáng cũng xuất hiện trên màn hình máy tính.

Thực ra, mọi người đều thấy kịch bản này khá giống nhau.

Buổi sáng khi các chủ biên viết, mọi người trong mỗi đội đều chụp ảnh màn hình lớn, chính là cho chủ bút nghĩ cách vẽ trước.

Tất nhiên Tân Chi Châu cũng đã xem kịch bản do Cố Cơ Uyển viết.

Cho nên, ngay sau khi máy tính được mở khóa, không cần suy nghĩ, ngay lập tức mở khung vẽ, lấy bảng vẽ của mình ra, bắt đầu vẽ.

Trước tiên vẽ bảng phân cảnh.

Cây bút trong tay cậu như thể nó có sự sống, sau khi xuyên thấu màn hình, cậu thậm chí không sửa đổi một nét nào.

Nhanh chóng, chính xác, quyết liệt! Đó chính xác là chân dung Tân Chi Châu vẽ.

Tuy nhiên, mọi người đã sớm phát hiện ra, sau một tiếng, câu chuyện buổi sáng của Cố Cơ Uyển, bảng phân cảnh của Tân Chi Châu chỉ vẽ được một nửa.

Quả nhiên vẫn là không được, với tốc độ này thì không thể theo kịp!

Biết đấy, sau khi vẽ bảng phân cảnh, còn phải vẽ thêm các đường chi tiết.

Nếu miễn cưỡng vẽ ẩu thì cũng có thể, nhưng như vậy thì bạn học vẽ đường viền ngày mai nhất định sẽ khóc chết mất.

Hơn nữa, chỉ vẽ phân cảnh và các đường nét thô, nếu bản vẽ không đủ chi tiết, trận đấu hôm nay có thể sẽ không vượt qua được.

“Tôi đã nói rồi, cô bạn học Cố Cơ Uyển sáng nay đã sáng tạo quá ích kỷ, bất chấp lợi ích của đội.”

Đồng Đồng nhìn Vince cười nói: “Trẻ em ngày nay, chỉ vì lợi ích của mình, thực sự không có tinh thần đồng đội gì cả”

Vince không nói gì, cũng không đáp lại những lời này, tựa hồ không biết Đồng Đồng đang nói chuyện với mình.

Đồng Đồng nhún mày, có chút không vui.

Tuy nhiên, cô ấy đang mang nhiệm vụ của Cố Vị Y, không thể để Hội họa tháng 9 trắng được.

Cho nên, dù Vince có thô lỗ thì cô ấy vẫn phải nỗ lực để thiết lập mối quan hệ này.

“Câu chuyện này phức tạp quá, có vẻ như cậu bạn học của Hội họa tháng 9 này không vẽ xong được.”

Lần này, Đồng Đồng trực tiếp gọi tên anh: “Anh Vince, anh có nghĩ vậy không?”

Được gọi tên, Vince chỉ có thể lịch sự mỉm cười với cô ấy.

Tất nhiên Đồng Đồng không thể dừng lại như vậy, cô ấy ngay lập tức nói tiếp: “Chiều nay PK 6/8, Câu lạc bộ Hội họa tháng 9, xóa một hạn ngạch trước đi.”

Nói xong, cô thậm chí còn cầm bút lên, dự định đánh một dấu X trên Hội họa tháng 9.

Vince cau mày, nhìn xuống cô, không chấp nhận.

“Cuộc tranh tài vẫn chưa kết thúc, sao cô lại ghi bàn trực tiếp vậy? Cô ơi, cô là người đại diện cho nhà nào vậy?”

“Tôi...”

“Hôm nay Giang thị chúng tôi là giám khảo chính, chúng tôi phải đảm bảo rằng cuộc thi diễn ra công bằng và bình đẳng, cô ơi, hành vi của cô rõ ràng là không công bằng.”

“Tôi...” Đồng Đồng sững sốt một chút, không ngờ người của Giang thị lại nói một cách không cho cô thể diện như vậy!

“Tôi là đại diện cho Mộ thị.” Mặt cô sa sầm lại.

Mộ thị so với Giang thị có uy quyền hơn, chẳng lẽ anh sẽ không cô thể diện sao?

“Bất ngờ là Mộ thị lại bổ nhiệm một nhân viên không chuyên nghiệp như vậy làm ban giám khảo ”

Vince hừ một tiếng, rõ ràng rất không hài lòng: “Tôi hy vọng cô đây có thể đưa ra phán đoán chuyên môn, nếu không, tôi sẽ yêu cầu Mộ thị thay đổi giám khảo “

“Anh...” Đồng Đồng trừng mắt nhìn anh, suýt chút nữa không nhịn được mà nổi điên tại chỗ.

Sao anh có thể không có phong độ như vậy! Nói những lời thô lỗ như vậy với một cô gái, thật là quá đáng!

Vince phớt lờ cô, tập trung vào những người chơi trong cuộc thi.

Đôi tay vẽ thần trong truyền thuyết quả thực rất mạnh mẽ, đôi tay này tuyệt đối vô giá.

Thật sự may mắn khi Câu lạc bộ Hội họa tháng 9 có thể thu nạp được những họa sĩ như vậy.

Tuy nhiên, cốt truyện của Cố Cơ Uyển thực sự quá phức tạp, độ khó vượt quá tâm mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Lần này, e rằng ngay cả thân vẽ cũng khó có thể bắt kịp thời gian.

CHƯƠNG 199: TỐ YÊU CẦU

CHƯƠNG 199: TỐ YÊU CẦU

Tần Chi Châu đã rất cố gắng, tất cả khán giả đều có thể nhìn thấy điều đó.

Nửa giờ nữa trôi qua, bảng phân cảnh gần như đã hoàn thành.

Tuy nhiên, bảng phân cảnh vẫn chưa hoàn thành, việc đợi thêm bản thảo nét sẽ khó hơn.

Một nửa thời gian đã trôi qua.

Đội Thư Lôi cách đó không xa, Thư Lôi ngồi vào vị trí, vẽ không mấy lo lắng.

Cô ấy quả thực là một nhân tài, một bút một nét, căn bản không cần chỉnh sửa.

Bản thảo được vẽ rất đẹp, mặc dù chỉ là bản nháp nét nhưng về cơ bản có thể thấy bản thảo hoàn thành sẽ như thế nào.

Cô chỉ mang theo hai trợ lý, cả hai trợ lý đều cẩn thận lau sạch những đường thừa sau khi cô vẽ xong ở một vài đường cong.

Về cơ bản, bản vẽ của Thư Lôi không cần phải sửa lại, không có nhiều khoảng trống thừa.

Cho nên cô ấy không mang nhiều trợ lý, hai trợ lý ngồi ở một bên, không có gì để làm.

Cô ấy quả thật có tài năng, để có thể xông pha với danh vọng lớn như vậy, phần lớn là dựa vào thực lực của bản thân.

Ánh mắt của Cố Cơ Uyển thu lại khỏi màn hình lớn của Cẩn Lôi sau đó, cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tần Chi Châu.

So với Tần Chi Châu, Thư Lôi vẫn thua về tốc độ.

Tuy nhiên, Thư Lôi đã chuẩn bị hoàn thành bức vẽ, nhưng Tần Chi Châu còn chưa vẽ phân cảnh xong.

Tô Tử Lạp ở một bên dầm dìa mô hôi: “Làm sao đây? Thực sự không thể vẽ xong, phải làm sao đây?”

“Uyển, cậu nói phải làm gì đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết đội của chúng ta có thể vượt qua vòng loại hay không.”

“Nếu chiều nay không thể vượt qua vòng loại, vậy thì trận đấu ngày mai cũng sẽ không có.”

Tần Chi Châu chỉ cần vẽ phác thảo của mình thôi, như thường lệ, mặc kệ Lưu Thượng đi”

“Phần của Lưu Thượng ngày mai lại nói, nếu ngày hôm nay không thể vượt qua, cho dù có biện pháp đối phó tốt đến đâu, cũng vô dụng.”

“Nhưng Tần Chi Châu có nghe thấy chúng ta nói không? Uyển, có cách nào thông báo cho cậu ấy biết không, bảo cậu ấy cứ mặc kệ Lưu Thượng đi, cứ cam đoan hôm nay thắng trước đi đã?”

“Làm sao đây? Bảng phân cảnh vẫn chưa xong...”

“Làm sao đây?”

Không biết bắt đầu từ khi nào, cuối cùng lỗi tai của Cố Cơ Uyển cũng trở nên tự do.

Tô Tử Lạp ngừng nói, không biết cô ấy đang nghĩ gì, tóm lại là không nghe thấy giọng cô ấy nữa.

Cơ thể của Tô Tử Lạp dường như cũng lớn hơn rất nhiều, khi hai người đang ngồi bên nhau thì bị cô ấy siết chặt lấy, cơ thể của họ thật gần nhau.

Tuy nhiên, Cố Cơ Uyển giờ không còn suy nghĩ gì về việc tại sao Tô Tử Lạp lại trở nên to lớn hơn, tại sao hai người lại siết chặt lấy nhau khi đang ngồi ở một vị trí lớn như vậy.

Cô không quan tâm đến bất cứ thứ gì, tất cả suy nghĩ của cô đều đặt trên người của Tần Chi Châu.

Hôm nay Tần Chi Châu đang vẽ bảng phân cảnh, tốc độ còn không nhanh như bình thường.

Nhưng Cố Cơ Uyển có thể thấy cậu đã rất cố gắng.

Tuy nhiên, bảng phân cảnh này có vẻ chi tiết hơn bình thường.

Nhưng, đã quá nhiều thời gian trôi qua, một tiếng, bốn mươi phút.

Cuối cùng! Tần Chi Châu sắp bắt đầu vẽ đường nét!

“Wow!”

Trong khán giả có một tiếng ồn ào lớn.

Tim Cố Cơ Uyển thất lại, hai mắt dán chặt vào màn hình lớn, đến thở mạnh cũng không dám!

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao hôm nay Tần Chi Châu lại vẽ chậm như vậy.

Cậu không chậm hơn bình thường, mà là, đã có một quá trình hơn bình thường, bản nháp đường nét đã được chỉnh sửa.

Hầu hết mọi người đều không hiểu được, huống chi Tần Chi Châu nhẹ nhàng gõ vào màn hình, ngoại trừ chính mình, những người khác thật sự không nhìn rõ.

Cứ nghĩ là những điểm dư thừa!

Nhưng Cố Cơ Uyển có thể nhìn thấy rõ ràng!

Đó không phải là điểm thừa, mà là khoảng cách của bản thảo đường viên!

Khi Tần Chi Châu hoàn thành bảng phân cảnh, bắt đầu vẽ phác thảo đường viên, những điểm cố định đó phát huy tác dụng ngay lập tức.

Khuôn mặt, tay chân, hình dáng cơ thể của nhân vật, thậm chí không cần phải suy nghĩ nhiều, trực tiếp dựa vào các điểm cố định, cứ thế thực hiện bằng cọ vẽ.

Hơn nữa, mức độ hoàn thành rõ ràng không yêu cầu đường viên!

CHƯƠNG 200: ANH CHÀNG NÀY BỊ ĐIÊN RỒI

CHƯƠNG 200: ANH CHÀNG NÀY BỊ ĐIÊN RỒI

Anh cười thành như thế.

Cười mở, hào phóng, ngông cuồng.

Rồi lại quyến rũ, dễ nghe, khiến người ta say mê.

Cố Cơ Uyển nhìn người đàn ông chạy bên cạnh mình, hoàn toàn mất hồn. Trước giờ cô chưa từng thấy một mặt này của cậu cả Mộ, phóng túng giống y như một đứa nhỏ. Cười, là cười to, cười lớn tiếng, thậm chí anh còn đang chạy! Đột nhiên mới nhận ra, mình chưa từng nhìn thấy anh chạy.

Người đàn ông kiêu ngạo lạnh lùng, người đàn ông vẫn luôn nghiêm túc cẩn thận này, bây giờ đang nắm tay cô chạy trên con đường nhỏ trong vườn trường, chạy rất thoải mái...

Mấy cặp tình nhân trong rừng sợ đến vội vàng chạy trốn. Đúng thật là ngày thường không làm chuyện trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa cũng không sợ. Nhưng bây giờ, rõ ràng là đang làm chuyện gì đó không trong sáng. Không biết bao lâu trôi qua, Mộ Tu Kiệt mới dừng lại, im lặng đi trên đường nhỏ trong rừng.

Cố Cơ Uyển nhỏ giọng thở hổn hển, cúi đầu mới phát hiện anh còn đang nắm tay mình.

Mặt đỏ lên, cô đưa tay rút tay mình về, kéo giãn khoảng cách giữa mình và anh.

Mộ Tu Kiệt không ngăn cản, đợi cô rút tay về xong thì để tay vào túi quần, chậm rãi bước đi trên đường nhỏ.

“Cậu cả Mộ, hôm nay đến tìm tôi là... có chuyện gì sao?”

Hỏi câu này xong, Cố Cơ Uyển bắt đầu thấy hối hận. Chưa chắc người ta là đến tìm cô, lúc trưa anh còn ở cùng Cố Vị Y mà. Không đúng, thật ra hôm nay là đến cùng Cố Vị Y.

Cho dù đến tìm cô, hình như lời này cũng hoàn toàn giết chết cuộc trò chuyện rồi.

Quả nhiên Mộ Tu Kiệt không muốn trả lời vấn đề này, vẫn đi về phía trước.

Nhưng dường như bóng dáng đi đằng trước kia trong nháy mắt đã lạnh lùng hơn không ít.

Hai người một trước một sau đi trên đường nhỏ, Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn hai cái bóng được ánh mặt trời chiếu xuống. Một lớn một nhỏ, một dài một ngắn, nhìn qua cực kỳ hài hoà. Nhưng thật ra, bầu không khí giữa hai người lại chẳng hề hòa hợp.

Cuối cùng, cô nhìn bóng lưng của Mộ Tu Kiệt nói: “Tối nay câu lạc bộ vẽ tranh của chúng tôi còn có hoạt động, tôi phải...”

“Cô luôn không muốn đợi tôi?” Lời nói của Mộ Tu Kiệt khiến Cố Cơ Uyển sững sốt.

Trong chốc lát không phản ứng lại kịp. Sau đó, anh nghe một cuộc điện thoại rồi rời đi. Giống hệt như lúc đến, đến đột ngột, đi cũng chẳng biết tại sao. Cố Cơ Uyển tiễn anh đến cổng trường, đứng từ xa nhìn chiếc Maybach màu sắc khiêu tẫn kia rời đi, trái tim cũng như bị khoét rỗng trong nháy mắt. Nhưng chỉ chốc lát cô đã khiến tâm trạng mình ổn định lại.

Đợi sau khi hoàn toàn không thấy được xe nữa, cô xoay người đi vào trong trường.

Mới đi hai bước, một tiếng chuông điện thoại giòn giã vang lên. Nhìn thông báo cuộc gọi, cô vui mừng nghe máy: “Sao đấy, có phải muốn ăn bữa tiệc lớn chúc mừng không? Không phải đã nói phải đợi đến ngày mai...”

“Uyển Uyển, Tân Chi Châu xảy ra chuyện rồi.”

Tân Chi Châu suýt chút bị xe tông trúng trước cổng trường. Lúc Cố Cơ Uyển vội vàng chạy đến bệnh viện trường, bác sĩ đang bôi thuốc cho anh ta.

“Cũng may Hạo Phong phản ứng nhanh nên đẩy Chi Châu ra, nếu không cũng không chỉ trầy da đơn giản như vậy đâu.”

Tô Tử Lạp còn thấy sợ hãi, lúc đó bọn họ ở cùng nhau, Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi đi đằng trước, Lưu Thượng và Đàm Kiệt đi giữa. Cuối cùng là Tân Chi Châu và Mộ Hạo Phong. Cố Cơ Uyển nhìn thoáng qua Mộ Hạo Phong,

anh ấy lắc đầu. Cô không hỏi gì nữa, đợi rời khỏi bệnh viện trường, Mộ Hạo Phong lái xe bảy chỗ anh ấy mới đổi, mọi người vội vàng trở về phòng làm việc.

“Làm sao bây giờ? Uyển Uyển, tớ cảm thấy chiếc xe kia là cố ý.”

Tô Tử Lạp càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, khi đó bọn họ đang muốn qua đường, rõ ràng là đèn xanh, chiếc xe kia lại chạy nhanh đến. Vượt đèn đỏ, còn đúng lúc tông vào Tân Chi Châu, không phải cố ý thì là gì.

Biểu hiện của Tân Chi Châu trên trận đấu hôm nay, ngay cả Cẩn Lô cũng phải sợ hãi mà. Bây giờ tay vế giỏi Tân Chi Châu hoàn toàn trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người, người muốn ra tay với anh ta chắc chắn không ít.

“Có khi là Cẩn Lô tìm người làm không?”

Tuy Hạ Lăng Chi không thích thuyết âm mưu, nhưng bây giờ Tân Chi Châu gặp chuyện này rõ ràng không thích hợp mà.

“Hôm nay trên trận thi đấu, tớ thấy cô ta nhìn chăm chăm Tân Chi Châu, nhìn đến ngấn người, ngay cả phác thảo sau đó cũng không thể hoàn thành”

“Cẩn Lô là ai? Cô ta là truyền thuyết trong giới truyện tranh vườn trường, nhưng bây giờ rõ ràng truyền thuyết này đã bị Tân Chi Châu áp đảo rồi.”

“Không thể là Cẩn Lô.” Tân Chi Châu vẫn luôn im lặng đột nhiên nhỏ giọng nói. “Vì sao không thể là cô ta?” Tô Tử Lạp cũng cảm thấy Hạ Lăng Chi nói có lý.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn Tân Chi Châu. Bình thường Tân Chi Châu cũng không thích tham gia vào những cuộc thảo luận thế này, nếu là bình thường, anh ta chỉ sẽ nghe bọn họ nói thôi. Nhưng hôm nay sao lại kéo mình vào rồi?

Chuyện này không quan trọng, nhưng anh ta vừa mở miệng đã giải vây cho Cẩn Lô? Có ý gì?

“Cậu quen cô ta?” Tô Tử Lạp nheo mắt.

Đôi mắt sáng ngời của Tân Chi Châu hơi tối lại, lắc đầu: “Không quen, nhưng tớ biết không phải cô ta.”

“Vì sao? Cậu chắc chắn à?” Tô Tử Lạp còn muốn hỏi tới.

Tân Chi Châu nhắm mắt lại, dựa trên sofa thản nhiên nói: “Tớ ngủ một lát.” Cố Cơ Uyển chú ý tới lúc anh ta nhắm mắt, đáy mắt lướt qua chút lạnh lẽo.

Người này quen Cẩn Lô, nhưng hôm nay trên trận đấu cũng không cảm thấy Cẩn Lô có hành động đặc biệt gì với anh ta.

Hơn nữa khi Cẩn Lô nhìn thấy tốc độ và chất lượng khi phác thảo của anh ta, rõ ràng cũng giật mình. Cho dù có quen, nhưng dường như Cẩn Lô không hiểu năng lực của Tân Chi Châu lắm.

Chỉ là biểu hiện của Tân Chi Châu thật sự hơi kỳ lạ. “Đàm Kiệt, thế nào?”

Cố Cơ Uyển đột nhiên nhìn Đàm Kiệt ngồi cách đó không xa.

Đàm Kiệt còn đang tra gì đó trên máy tính, một lúc lâu sau đó mới nói: “Camera đúng lúc trực trực vào thời điểm đó”

Anh ấy ném chuột đi, nhìn Cố Cơ Uyển:

“Chỉ sợ đã bị tiêu hủy trước chúng ta một bước rồi”

Trên đời này, sao lại có chuyện trùng hợp vậy chứ?

Đây chắc chắn là có âm mưu từ trước! Trận đấu hôm nay đã kết thúc, ngày mai là đi nét và lên màu, cuối cùng Tân Chi Châu cũng có thể nghỉ ngơi một lát. Đêm nay dường như anh ta có tâm sự, vết thương trên cánh tay không nặng lắm, chỉ sưng da chút chút.

Anh ta đột nhiên đứng lên nói: “Hôm nay hơi mệt, tớ đi về nghỉ ngơi trước.”

“Được rồi, để Hạo Phong đưa cậu về.”

Cố Cơ Uyển nói. “Không cần, tự tớ cẩn thận một chút là được.” Tân Chi Châu từ chối hơi gượng gạo. Dường như anh ta thật sự muốn ở một mình, cũng không biết vì mệt hay vì cái gì.

Cố Cơ Uyển còn muốn nói thêm, Tân Chi Châu đã nói: “Ngày mai còn trận đấu, mọi người trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Anh ta nhìn mấy người Đàm Kiệt, bình tĩnh nói: “Ngày mai là chiến trường của các cậu, phía Lưu Thượng có lẽ không khó lắm, nhưng độ khó lên màu vẫn rất lớn, chú ý nghỉ ngơi.

Đàm Kiệt gật đầu: “Hiếu” Tô Tử Lạp nhìn anh ta ra ngoài, vẫn có hơi lo lắng: “Thật sự không cần Hạo Phong đi cùng sao?”

“Không cần, vẫn chưa yếu ớt đến mức đó, huống hồ Hạo Phong cũng không thể đi theo tứ mã, hai tên đàn ông mà.”

Anh ta mở cửa rồi đi ra ngoài.

Mới ra ngoài, lại lấy điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn trên màn hình:

“Lâu tám nhà hàng Cảnh Hạo, em đang đợi anh.”

CHƯƠNG 201: CHẮC CHẮN LÀ CÓ ÂM MƯU TỪ TRƯỚC

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 202: CHÚNG TA BẮT ĐẦU LẠI LẦN NỮA, ĐƯỢC KHÔNG?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 203: PHẢN BỘI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 204: CHỈ MONG ANH TA KHÔNG NHÌN LẦM NGƯỜI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

CHƯƠNG 205: HỨA HẸN CUỐI CÙNG CỦA CẬU TA

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 206: ANH TA ĐẾN LÀM GÌ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 207: KHÔNG NGƯỜI PHỤ NỮ NÀO CÓ THỂ DÈ DẶT TRƯỚC MẶT ANH

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 208: VỞ KỊCH LỚN NÀY, ĐỦ ĐẶC SẮC!

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 209: ĐÂY LÀ, CÔNG KHAI MUỐN CƯỚP NGƯỜI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 11

[Xem ảnh 12](#)

CHƯƠNG 210: VỀ NHÀ ĐÓNG CỬA LẠI, MỜI TỪ TỪ BÀN

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 211: TÔI ĐẨY CÔ TA RA RỒI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 212: CÓ THỂ ĐAU, NHƯNG KHÔNG THỂ YÊU

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 213: CHỈ KHI CÔ TA BIẾN MẤT

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 214: CHỈ CẦN ANH TẤT CÔ TA HAI CÁI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 215: NỮ CHÍNH, KHÔNG PHẢI LÀ BẠCH LIÊN HOA SAO?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 11

CHƯƠNG 216: RỐT CUỘC AI MỚI LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA ANH?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 217: CÔ LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA MỘ TU KIỆT TÔI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 218: NÓ CHỈ LÀ MỘT ĐỨA TRẺ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 219: CUỘC SỐNG QUÁ NGẪN NGỦ, PHẢI TẬN HƯỞNG NIỀM VUI TRƯỚC MẮT

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 3

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

CHƯƠNG 220: CHO CÔ MƯỜI GIÂY ĐỂ CHUẨN BỊ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 221: LÀ CÔ TA TỰ CHUỐC HỌA VÀO THÂN

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 222: DÙ SAO CŨNG PHẢI LÀ LẦN ĐẦU TIÊN

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 223: CÔ TA MUỐN ĐƯỢC ĐỀN BÙ CÁI GÌ? TIỀN À?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 224: CÔ QUÁ TÙY HỨNG

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

CHƯƠNG 225: CÓ THỂ TỰ DO YÊU ĐƯƠNG RỒI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 226: SỢ MÌNH XINH ĐẸP QUÁ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 227: HỢP TÁC, CÓ ĐIỀU KIỆN

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 4

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh 8](#)

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 228: HÌNH NHƯ, MỌI NGƯỜI ĐỀU BIẾT CÔ

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

CHƯƠNG 229: CỐ UYÊN CƠ, CÔ LÀ NGƯỜI CHẾT ĐÃY À

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 10](#)

CHƯƠNG 230: HIỆN GIỜ CÔ ĐÃ HOÀN TOÀN TRỞ THÀNH NGƯỜI PHỤ NỮ XẤU XA

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh](#) 3

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh](#) 10

CHƯƠNG 231: CÔ, TRỞ THÀNH NGƯỜI CHIẾN THẮNG

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 231: CÔ, TRỞ THÀNH NGƯỜI CHIẾN THẮNG

Lúc Hạ Lăng Chi đi ra từ thang máy, vẫn không nhìn đường phía trước, vẫn nhìn Giang Nam.

“Cậu hai yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ thật tốt làm, tuyệt đối sẽ không phụ sự tín nhiệm của cậu với chúng tôi.

“Ừ.” Giang Nam gật đầu, không nói thêm gì. Cố Cơ Uyển đi sau lưng anh ta, rất yên tĩnh, cũng rất bình tĩnh, không hề có một chút khác thường.

Thấy bọn người Mộ Hạo Phong đứng ở cửa thang máy, Hạ Lăng Chi mặt đầy kinh ngạc:

“Không phải mọi người ở trên xe chờ sao?”

Mộ Hạo Phong không lên tiếng, Tô Tử Lạp sững sờ, mau chóng giảng hòa: “Là. .. Là muốn vào mượn nhà vệ sinh dùng một chút.

‘Cậu hai, bọn họ. .. Xông ngang đánh thắng. . . Lẽ nào vẫn cảm thấy mất hứng.

Đều là Cố Cơ Uyển người mang tới, tất cả đều những người cấp thấp, một chút tư chất cũng không có.

Suy nghĩ thấy cũng phải, người như Cố Cơ Uyển, ý vào mình đáng vẻ đẹp mắt, không biết đi theo bao nhiêu người đàn ông.

Bây giờ, vẫn dùng cách bán thân đổi lấy vốn của cậu hai nhà họ, chỉ tiên cho bọn họ thành lập công ty hoạt hình.

Tóm lại, người đàn bà này không đơn giản, mang tới cả đoàn đội đều người bắn thiu.

Bây giờ toàn bộ Giang thị, trừ cậu hai thì có ai có thể nhìn Cố Cơ Uyển thuận mắt?

Chẳng qua là mọi người có tố chất, không thể hiện vẻ bất mãn ra ngoài thôi.

Tô Tử Lạp biết mình đã gây họa, vội vàng cười theo: “Xin, xin lỗi, chỉ là bởi vì vội quá...”

“Là tôi vội quá, xin lỗi xin lỗi.” Lưu Thượng vội vàng tiếp lời nói.

Dù thế nào Tử Lạp cũng là một cô gái, loại chuyện này, hẳn là đàn ông nên gánh chịu.

Lời của cô, quá mất mặt.

‘Đưa anh ta vào phòng vệ sinh. Giang Nam
dừng dừng nhìn cô lễ tân.

“Dạ, cậu hai.” Lúc lễ tân đi về phía anh ta,
chính là nàng tiên dịu dàng nhất.

Chờ Giang Nam đi, quay đầu lại nhìn Lưu
Thượng, sắc mặt đen lại, nhìn rất ghê.

“Phòng vệ sinh ở góc đại sảnh, mời anh tự
đi.”

Ghét khiếp, lại muốn cô ta dẫn một người
đàn ông vào phòng vệ sinh!

Những người nghèo khổ này, đồ trên người
đều là hàng via hè, nhìn một cái cũng biết là quý
chết nghèo!

Mang một con quý chết nghèo đi đến phòng
vệ sinh, quá là khiếp!

“Không sao, bây giờ tôi không vội, cảm ơn.”

Lưu Thượng cười với cô ta.

Mặc dù rõ ràng nhìn ra được người ta chán
ghét mình, nhưng người công ty nhà họ Giang,
đương nhiên tiểu nhân bọn họ không dám đắc
tội.

Tô Tử Lạp nhẹ khẽ đẩy bọn họ: “Mau, đi theo
Uyển Uyển xem một chút.”

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

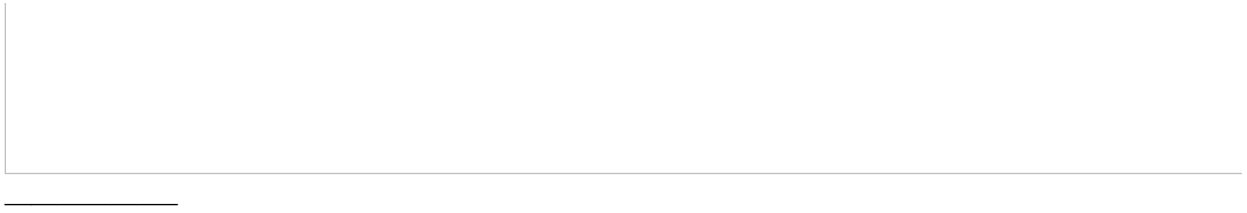

[Xem ảnh](#) 6

CHƯƠNG 232: ĐÙA QUÁI GÌ VẬY

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 232: ĐÙA QUÁI GÌ VẬY

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt.

Người đâu?

Giọng điệu này, kiểu nói này... Cố Vị Y cho rằng mình là ai chứ? Nữ vương?

Tần Nhất cũng hơi cảm khái, muốn nhắc nhở cô ta nơi này là Giang Thị.

Nếu như đang ở trong Vọng Giang Các, chắc hẳn anh ta sẽ không nói hai lời, lập tức cho người đuổi Tô Tử Lạp đi.

Nhưng bây giờ đang ở chỗ của người khác, làm như vậy chẳng những không phù hợp, mà còn hơi... vô lễ.

“Cậu hai, anh biết người phụ nữ này sao?” Cố Cơ Uyển vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên nói.

Giang Nam lắc đầu, Cố Cơ Uyển lại nói: “Nếu là người không quan trọng, vậy, cậu hai, đi thôi.”

“Ừ” Giang Nam gật đầu, đi về phía xe bus điện của khu này ở cách đó không xa.

Đám người lập tức đi theo sau anh ta, Cố Vị Y và người của cô ta hoàn toàn bị bỏ lại.

Người không quan trọng!

Cố Cơ Uyển, lại còn dám nói như vậy trước mặt cô ta

Bây giờ, đồ xấu xí này mới là người không quan trọng!

“Buổi sáng Tu Kiệt cho người đăng báo, hủy bỏ hôn ước với cô, cô vẫn chưa biết sao?” Cô ta cười nói.

Cố Cơ Uyển đi ở phía trước giải thích với Tô Tử Lạp đi bên cạnh: “Bây giờ chúng ta đi xem văn phòng mới, sau này sẽ làm việc ở nơi này.”

“Nơi này... chúng ta thật sự có thể làm việc ở nơi này sao?” Mấy người Tô Tử Lạp và Đàm Kiệt kích động gần như có thể bay lên.

“Công ty anime hợp tác với Giang Thị, đương nhiên phải làm việc tại khu công nghiệp của Giang Thị, nếu không, cậu hai sợ rằng văn phòng chúng ta làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Giang Thị.”

“Ông trời ơi! Thật kỳ diệu, thật kỳ diệu...” Đây là chuyện mà năm mơ cũng không dám nghĩ đến!

Mấy người cứ như vậy đi xa, Cổ Vị Y đứng tại chỗ, không cách nào tiếp nhận việc mình bị coi nhẹ.

Cô ta ngồi trên xe sang của cậu cả Mộ đến, cô ta mang theo người của cậu cả Mộ đến, cô ta giống như một Nữ vương đi đến.

Nhưng bây giờ, cô ta lại bị Giang Nam vứt bỏ tại cửa sảnh lớn, giống như một thằng hũ!

“Có lẽ... có lẽ cậu hai Giang nhất thời không nhận ra, cô Vị Y, cô chờ một lát.”

Tần Nhất không quen nhìn cô ta phải chịu tủi nhục, vội bước nhanh đuổi theo Giang Nam ở phía trước.

“Cậu hai Giang, cô Vị Y của chúng tôi muốn tìm anh bàn bạc chút chuyện.”

“Tôi không nhớ là nhà họ Mộ các anh lại có một cô chủ, hơn nữa, cho dù cô chủ nhà họ Mộ đến tìm tôi, tôi cũng không có hứng thú.”

Vốn dĩ Giang Nam cũng không ghét Cổ Vị Y, nhưng vừa rồi anh ta đã nhìn thấy rõ ràng thái độ của cô ta với Cổ Cơ Uyển.

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

---

vệ sĩ, cũng càng ngày càng dữ dằn, Cố Vị Y cũng
thấy hơi sợ.

Cô ta trừng mắt nhìn xe bus điện mà Giang
Nam và mấy kẻ thấp hèn đang ngồi.

Cuối cùng cắn răng, tức giận nói: “Tu Kiệt sẽ
đòi lại công bằng cho tôi, anh ấy nhất định sẽ
khiến Giang Thị các anh đóng cửa!”

Giậm chân một cái, cuối cùng cũng rời đi

CHƯƠNG 233: CUỐI CÙNG CŨNG KHÓ CHỊU RỒI SAO

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 233: CUỐI CÙNG CŨNG KHÓ CHỊU RỒI SAO

“Tử Lạp, chụp gì thế?” Ngồi trên xe bus điện,

Hạ Lăng Chi xúm lại, nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp.”

Tô Tử Lạp nhanh chóng cắt điện thoại đi

động, thẳng lưng ngồi xuống.

Bây giờ bọn họ đang ngồi chung một chiếc xe bus điện với cậu hai Giang, ai cũng không dám sơ suất, lại không dám cử động quá mạnh, sẽ quấy rầy đến người ta.

Dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận này khiến

Vince ngồi bên cạnh không nhịn được cười.

“Muốn nói chuyện, muốn chụp ảnh thì cứ tự nhiên, tính tình cậu hai nhà chúng tôi luôn rất tốt, đối xử với mọi người vô cùng dịu dàng..”

Nhưng mà những lời này, khi nói đến lời cuối cùng lại có vẻ rất yếu ớt.

Vừa rồi cậu hai dữ dằn nói “đùa quái gì vậy” với một người phụ nữ, hình như tính tình... cũng không tốt cho lắm.

Vince khẽ ho một tiếng rồi mới nói: “Ngoại trừ thỉnh thoảng gặp phải một số tình huống, lúc khác, cậu hai đều rất dễ gần, đừng sợ”

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi ngại ngùng cười với anh ta, nhưng vẫn không dám nói chuyện bừa bãi.

Dù sao người ta cũng là cậu hai Giang, từ nay về sau, là cổ đông lớn nhất của bọn họ.

Khi ở trước mặt anh ta đều sẽ rụt rè một chút.

Chỉ là vừa rồi nhìn dáng vẻ Cố Vĩ Y tức điên lên, thật sự khiến người ta hả giận.

Nhất là câu “đùa quái gì vậy” của cậu hai Giang kia

Trong nháy mắt đó, Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi đều quyết định, sau này sẽ dốc hết sức lực làm việc cho ông chủ này, tuyệt đối không thể để tiền của anh ta bị thua lỗ

Câu nói kia của cậu hai Giang đã hoàn toàn
chỉnh phục hai cô nhóc này!

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh 5](#)

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh 7](#)

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

nay sao?”

---

tiệc chiều dài và tiệc đêm vào đêm

CHƯƠNG 234: SAO CÓ THỂ LÀ CÔ ẤY

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 234: SAO CÓ THỂ LÀ CÔ ẤY

Buổi chiều có tiết học.

Một giờ năm mươi, Cố Cơ Uyển còn trốn trong chiếc xe đã qua sử dụng của Mộ Hạo Phong. “Sao hả?” Cô lấy điện thoại ra, nhỏ giọng hỏi Hạ Lăng Chi.

Hạ Lăng Chi đang đội nón lấy điện thoại ra, nhỏ giọng nói: “Vẫn còn người canh ở đây, cậu đợi lát nữa hẵng xuống.”

Chiếc xe này mới được đổi về không bao lâu. Hiện tại, trên cơ bản không ai biết là xe của Mộ Hạo Phong. Càng không ai có thể ngờ rằng, Cố Cơ Uyển trốn trong chiếc xe đã qua sử dụng này. Năm phút lại trôi qua, Cố Cơ Uyển nhìn đồng hồ, chỉ còn cách giờ học năm phút nữa thôi. Cô còn chưa gửi tin nhắn cho Hạ Lăng Chi thì tin nhắn của Hạ Lăng Chi đã gửi đến.

“Uyển Uyển, vẫn còn người canh ở cửa dãy học, cậu đợi thêm chút nữa, đám người đó đã mất kiên nhẫn rồi, chắc sẽ rời đi nhanh thôi.”

Cố Cơ Uyển lập tức gửi một tin nhắn: “Được.”

Quả thật vẫn còn một số người canh ở cửa của dãy học, một đám người lòng đầy căm phẫn!

“Chắc con nhỏ hư đốn kia không đi học rồi.”

Có người xem đồng hồ, chỉ còn lại bốn phút.

Khoảng thời gian ngắn như vậy, ngay cả cổng trường cũng không có bóng dáng của ai.

Nếu thực sự muốn đến thì đã đến từ lâu rồi.

“Quả nhiên đi theo thằng đàn ông có tiền thì không coi chuyện học hành ra gì nữa, con nhỏ hèn hạ kia không quay lại học đâu!” Cũng phải, nếu bọn họ đi theo một người đàn ông nhiều tiền như vậy, còn không dành cả ngày để ăn uống vui chơi sao? Đứa hèn hạ kia đúng là kinh tởm! Rõ ràng cậu cả nhà họ Mộ không cần cô ta nữa, vậy mà chốc lát vẫn có thể trèo lên người cậu hai nhà họ Giang! Cũng không biết rốt cuộc những tên đàn ông kia có bị mù hay không, cô ta xấu như vậy mà cũng chịu được!

Cuối cùng, đám nữ sinh canh ở cửa dãy học
cũng từ từ rời đi

Nhân cơ hội này, Hạ Lăng Chi lập tức gọi
điện thoại cho Cố Cơ Uyển: “Uyển Uyển, xuống
được rồi, mau chạy đến đây!” Chi còn một phút
cuối cùng!

Cố Cơ Uyển đội nón, mặc quần áo rộng
thùng thình. Sau khi xuống xe, cô dùng tốc độ
chạy nước rút một trăm mét phóng về phía dãy
học.

Trong số những nữ sinh đã đi xa, có một
người ngẫu nhiên quay đầu lại, thấy bóng dáng
vọt vào dãy học kia mà nghi ngờ.

“Là Cố Cơ Uyển sao? Từ chiếc xe đó chạy
xuống kia.” Mọi người nhìn về chiếc xe mà cô ta
chỉ, sự mừng rỡ nơi đáy mắt biến thành nỗi thất
vọng. Con nhỏ hèn hạ kia đi theo người đàn ông
có tiền như vậy, sao có thể ngồi chiếc xe đã qua
sử dụng rẻ mạt này chứ? Nhất định là nhìn nhầm
rồi

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, vội vàng trở lại
lớp học của mình. Lúc vào cửa, học sinh trong
phòng ngạc nhiên không thôi, cô gái này là ai?
Tuy đang đội nón nhưng khuôn mặt vẫn lộ ra rất
rõ trước mặt mọi người.

Trắng trẻo, mịn màng, thanh tú, hoàn hảo! Từ
lúc nào mà lớp bọn họ có cô gái xinh đẹp đến
thế? Tô Tử Lạp muốn Cố Cơ Uyển ngồi cạnh

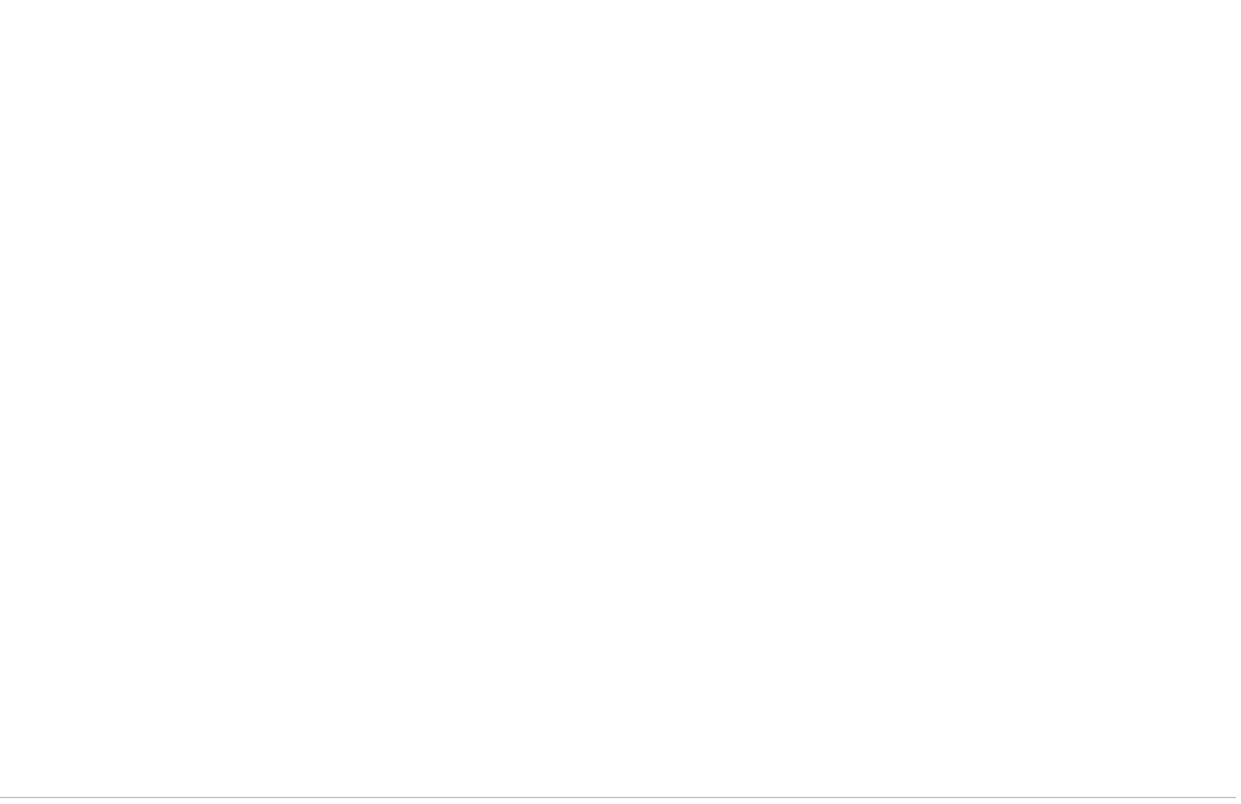

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

cùng Hạ Lăng Chi bước xuống, những người khác đi theo Mộ Hạo Phong làm việc.

“Lớp trưởng, gọi điện thoại cho bộ phận truyền thông, sáu giờ tối nay bảo bọn họ thông báo cho các phóng viên rằng bảy giờ có buổi họp báo, còn nữa, liên lạc với khách sạn.”

“Tử Lạp, cậu chuẩn bị cho bọn mình vài bộ quân áo, mình quay về hỏi cậu hai nhà họ Giang về lịch trình tối nay.” Cố Cơ Uyển vẫy tay: “Gặp lại sau.” Sau khi tạm biệt hai người, Cố Cơ Uyển

đang muốn đón taxi thì không ngờ hai dáng vẻ
chói mắt lọt vào tầm mắt.

CHƯƠNG 235: ANH LẠI CÓ THỂ THÍCH ĐỒ XẤU XÍ KIA

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 235: ANH LẠI CÓ THỂ THÍCH ĐỒ XẤU XÍ KIA

Nhìn thấy bọn họ, Cố Cơ Uyển lập tức xoay người trốn sau cây.

Cách đó không xa, Mộ Khải Trạch quay đầu lại theo bản năng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Cứ cảm thấy dường như khi này nhìn thấy một người rất muốn nhìn thấy.

Như là... thiên sứ của anh ta? Hay là... Cố Cơ Uyển?

Phil Sao anh ta lại có thể muốn nhìn thấy Cố Cơ Uyển chứ?

Nhưng buổi sáng anh cả đăng báo muốn giải trừ hôn ước với người phụ nữ kia, đến bây giờ anh ta vẫn chưa từng gặp cô.

Người phụ nữ kia vừa ngốc vừa kiêu ngạo, bị đàn ông vứt bỏ, cũng không biết có làm chuyện ngốc nghếch không nữa...

“Khải Trạch, sao thế?” Cố Vị Y thấy anh ta không đuổi theo mình, lập tức quay đầu lại đi đến bên cạnh anh ta.

“Không phải muốn đi vào à, anh đang nhìn gì đấy?”

Cô ta cũng quay đầu lại nhìn, nhưng xung quanh rất ôn ào, cũng không có cái gì không ổn.

“Không nhìn gì cả.” Cuối cùng Mộ Khải Trạch cũng thu lại ánh mắt nghi ngờ, đi vào quán cà phê xa hoa phía trước với cô ta.

Cố Vị Y cười nhẹ với anh ta, dùng vẻ mặt tự cho là đẹp nhất đối diện với anh ta.

Không thể nghi ngờ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần như vậy, thật sự rất quyến rũ.

Mộ Khải Trạch lại cứ mãi không yên lòng, khi này thật sự nhìn thấy Cố Cơ Uyển sao?

Nghe nói tối qua cô đã dọn ra khỏi Vọng Giang Các, buổi sáng anh ta mượn cớ đến nhà họ Cố một chuyến, cô nhóc đó cũng không về nhà.

Chẳng lẽ thật sự ở lại trong trường à?

“Khải Trạch, lần này hẹn anh ra ngoài thật sự là có chuyện muốn nhờ, em biết địa vị của anh ở

Mộ Thị rất cao, em..”

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

Anh ta hung tợn trừng Cố Vị Y: “Ai nói tôi
thích người phụ nữ xấu xí kia?”
Bỏ lại lời này xong, anh ta bước nhanh rời đi,
cũng không quay đầu lại nữa.
Cố Vị Y đứng phía sau nhìn theo bóng lưng
lạnh lùng rời đi của anh ta, tức giận đến đầu
ngón tay cũng run rẩy.
Anh ta thật sự thích Cố Cơ Uyển!
Nếu để anh ta nhìn thấy khuôn mặt thật sự
của Cố Cơ Uyển, chẳng phải sẽ một lòng một dạ
với Cố Cơ Uyển luôn sao?
Không được, khuôn mặt này của Cố Cơ Uyển
nhất định không thể giữ lại, tuyệt đối không thể
giữ lại!

CHƯƠNG 236: NỘI TÌNH, CHÍNH LÀ QUAN HỆ CỦA CÁC CÔ

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 236: NỘI TÌNH, CHÍNH LÀ QUAN HỆ CỦA CÁC CÔ

Sáu giờ, các truyền thông lớn nhận được tin

tức Giang Thị muốn mở họp báo.

Trước sáu giờ rưỡi, thiệp mời bữa tiệc đã

được đưa ra ngoài.

Bảy giờ, khi Cố Cơ Uyển và Giang Nam xuất

hiện ở hiện trường buổi họp báo, các phóng viên

đều trợn tròn mắt.

Không phải nói đối tượng hợp tác là phòng

làm việc Cửu Nguyệt dưới trướng Cố Cơ Uyển

sao?

Vậy người xuất hiện bây giờ nên là Cố Cơ

Uyển mới phải.

Nhưng vì sao cô gái ngồi phía sau bảng tên

Cố Cơ Uyển không phải Cố Cơ Uyển xấu xí, mà là

cô gái như tiên nữ thế này?

Cô rất xinh đẹp, trên khuôn mặt thanh tú chỉ

trang điểm nhẹ, thật sự xinh đẹp tuyệt trần danh

xứng với thực.

Ngồi cùng với cậu hai Giang, trên khí chất

hoàn toàn có thể xứng đôi.

Trai xinh gái đẹp, đẹp đến tuyệt vời!

Khi cô giới thiệu mình, truyền thông đều bị

chấn động.

Cô lại có thể thật sự là Cố Cơ Uyển!

Hạ Lăng Chi làm trưởng bộ phận thị trường

của bộ phận mới, nói đơn giản mục tiêu phát

triển trong năm nay của bọn họ trên buổi họp

báo.

Lớp trưởng đúng là lớp trưởng, trước khi lên

bục còn căng thẳng đến muốn chết muốn sống.

Nhưng bây giờ đứng trên bục chủ trì lại có

thể miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Biểu hiện như vậy hoàn toàn không thua gì

người làm việc nhiều năm.

Đúng là một nhân tài!

Phần sau của buổi họp báo là trả lời câu hỏi

của phóng viên.

Vì tin tức bên lề trên mạng hôm nay, các

phóng viên đã nghĩ ra rất nhiều vấn đề từ lâu.

Đợi lúc hỏi vấn đề tự do, lập tức có phóng viên hỏi: “Cô Cố, xin hỏi cô thật sự là vợ chưa cưới của cậu cả Mộ sao?”

Dưới bức cực kỳ ồn ào, vấn đề này thật sự sâu xa và sắc bén.

Vì ai cũng biết tiếp theo là tin đồn có liên quan đến cậu hai Giang.

Cố Cơ Uyển cười nhạt nói: “Không phải.”

Mọi người lập tức bàn tán xôn xao, cô thừa nhận mình là Cố Cơ Uyển, nhưng lại không thừa nhận quan hệ của mình và cậu cả Mộ.

Nhưng chỉ chốc lát đã có phóng viên phản ứng kịp, lập tức sửa miệng: “Cô Cố nói không phải, là vì sáng nay cậu cả Mộ đang báo huỷ bỏ hôn ước với cô sao?”

Giang Nam chỉ ngồi một bên nhìn cô gái bị tấn công ào ạt này.

Rất rõ ràng, so với tin tức thành lập bộ phận hoạt hình gì đó, mọi người vẫn hứng thú với scandal hơn.

“Cô Cố, nghe nói chị của cô Cố Vị Y chen chân vào quan hệ của cô và cậu cả Mộ, bây giờ, cậu cả Mộ vì chị cô mà vứt bỏ cô sao?”

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh 5](#)

sai phái vệ sĩ của Giang Thị.

Đàm Kiệt uy phong lâm liệt dẫn hai vệ sĩ đi qua.

Phóng viên kia lập tức luống cuống: “Các người muốn làm gì? Các người muốn đánh người hả?”

“Nghĩ nhiều rồi, chỉ muốn xem thử cuối cùng là công ty truyền thông nào mời người không chuyên nghiệp như anh mà thôi.”

Đàm Kiệt cười, bảo hai vệ sĩ bắt lấy anh ta trước khi phóng viên muốn chạy trốn.

Không bao lâu, Đàm Kiệt quay đầu nhìn lên bục, lớn tiếng nói: “Anh ta không có chứng nhận phóng viên, là giả”

Mọi người xôn xao

Cố Cơ Uyển không thấy bất ngờ chút nào, đợi phóng viên kia bị Đàm Kiệt đưa ra ngoài, mọi người cũng yên tĩnh lại, cô mới cười nói: Bây giờ, mọi người còn vấn đề gì không? Nhớ là phải chuyên nghiệp nhé !”

CHƯƠNG 237: CÔ NHÓC NÀY QUÁ XẢO QUYẾT

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 237: CÔ NHÓC NÀY QUÁ XẢO QUYẾT

Vì phóng viên giả mạo kia làm âm ỉ như vậy, khoảng thời gian tiếp theo, vấn đề của tất cả phóng viên đều rất có quy tắc.

Đương nhiên đều là về hướng phát triển tiếp theo của truyền thông Cửu Nguyệt, thật sự cực kỳ chuyên nghiệp.

Bảy giờ năm mươi phút, buổi họp báo kết thúc.

Các phóng viên đến phòng lớn của khách sạn tham gia buổi tiệc dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Còn Cố Cơ Uyển thì cười nhạt rời đi cùng Giang Nam.

Nụ cười kia cực kỳ quyến rũ, khiến người đàn ông bên cạnh nhìn đến hơi mất hồn.

Nhưng chỉ chốc lát anh ta đã lấy lại tinh thần, ho khẽ hỏi: “Khi này sao cô lại biết phóng viên kia có vấn đề thế?”

Biểu hiện của cô nhóc này trên buổi họp báo, anh ta gần như có thể cho cô chín mươi điểm.

Nhưng suy cho cùng vẫn có hơi non nớt, mới mười tám tuổi, vài vấn đề phát triển không thể trả lời hoàn mỹ được.

Nhưng tất cả đáp án của cô đều cách hoàn mỹ không xa lắm.

Xuất sắc nhất là phải nói đến chuyện tên phóng viên giả mạo kia.

Biểu hiện này tuyệt đối có thể cho max điểm!

“Tôi có đôi mắt tinh tường mà.” Cố Cơ Uyển cười với anh ta, không trả lời thẳng vấn đề này.

“Cậu hai, tôi phải đi thay quần áo, trang điểm lại để lát nữa dự tiệc, tôi đi trước.”

Giang Nam chỉ có thể nhìn cô rời đi, sải bước nhẹ nhàng, dáng người mềm mại, cứ khiến anh ta có một ảo giác.

Giống như cả mình cũng bị lừa gạt vậy.

“Phóng viên khi nãy đâu?” Giang Nam hỏi Vince bên cạnh.

Vince lập tức gọi điện thoại, chỉ chốc lát, anh ta nhìn Giang Nam nói: “Bị Đàm Kiệt dẫn đi rồi, sau đó không có tin tức nữa.”

“Đàm Kiệt?”

“Chính là nam sinh dẫn vệ sĩ đến bắt người kia, người của câu lạc bộ vẽ Cừu Nguyệt.

Giang Nam nhướng mày, đột nhiên tỉnh táo lại.

Giới lắm Cố Cơ Uyển, không ngờ lại sắp xếp tỉ mỉ mọi chuyện, ngay cả anh ta cũng bị lừa rồi! Con nhóc kia đúng là... đúng là...

Giang Nam hừ hừ, thật muốn bắt cô lại đánh một trận.

Cũng dám giở trò xấu trước mặt anh ta! Muốn chết rồi à?”

Cuối cùng Vince cũng hiểu ra, không nhận được cười nói: “Cô nhóc này... rất thú vị đúng không?”

“Xảo quyết!” Giang Nam hừ lạnh, rời đi.

Trước khi anh ta rời đi, Vince nhìn thấy ý cười không thể nhận ra trong đáy mắt anh ta.

Giống như tức giận thì tức, thật ra, cũng không nhận được cảm thấy quý kết của Cố Cơ Uyển rất tuyệt diệu à?

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

CHƯƠNG 238: NGƯỜI PHỤ NỮ BÊN CẠNH CẬU CẢ MỘ

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 238: NGƯỜI PHỤ NỮ BÊN CẠNH CẬU CẢ MỘ

Tám giờ, buổi tiệc chuẩn bị tổ chức.

Tuy đưa thiệp mời rất gấp, như vì là cậu hai

Giang nên rất đông người đến.

Đêm nay Giang Nam xem như nể mặt Cố Cơ

Uyển, tám giờ mười lăm phút đã xuất hiện trên

hội trường.

Tối nay, cậu hai Giang luôn dịu dàng tao nhã

khiến người ta như tắm gió xuân mặc áo sơ mi

và quần tây thuần trắng.

Loại màu sắc này không cần thận sẽ trở nên

quê mùa, nhưng mặc trên người anh ta chẳng

những không hề thô tục còn phóng khoáng như

tiên.

Không biết có bao nhiêu phụ nữ chết mê

chết mệt vì anh ta, mắt cứ nhìn chăm chăm vào

anh ta không rời dời di.

Đêm nay tâm trạng của cậu hai Giang cũng

rất tốt, khoé môi vẫn luôn mang theo ý cười.

Chút ý cười như có như không này khiến mấy

cô gái ngứa ngáy trong lòng, hận không thể nhào

qua ăn sạch anh ta vào bụng.

Lúc tám giờ rưỡi, bầu không khí của mọi

người được đẩy lên cao trào mới.

Đó là vì cậu cả Mộ đến rồi.

Cố Vị Y vốn còn đang tức giận, sau khi nhận

được tin nhắn, nghe nói bây giờ Cố Cơ Uyển sẽ tổ

chức cuộc họp báo.

Khó khăn lắm cô ta mới đợi được cậu cả Mộ

tan tâm, chịu nghe điện thoại của cô ta.

Mộ Tu Kiệt cũng đã đồng ý, ngày mai cho cô

ta đến phòng tài vụ lấy tiền, Lâm Duệ sẽ đóng

đấu cho cô ta.

Cô ta cho rằng tốc độ của mình đã rất nhanh

rồi, hai ngày nữa là có thể mở họp báo, tuyên bố

thành lập bộ phận hoạt hình của cô ta.

Nhưng không ngờ tốc độ nhanh như thế còn

để Cố Cơ Uyển nhanh chân đi trước!

Cuối cùng cô làm mê hồn thuật gì với cậu hai

Giang mà khiến cậu hai Giang nghe lời cô đến

mức này!

Đến tận lúc cô ta đi vào hội trường buổi tiệc

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

thật sự không phải chuyện quan trọng gì.
Anh bỏ ra chín trăm tỷ, đây là một con số rất
lớn với mấy người Cổ Cơ Uyển.
Nhưng đối với bọn họ, có lẽ chỉ là kinh phí ra
ngoài chơi một chuyến thôi.
Buổi tiệc thế này, cũng không phải người có
giá trị con người như cậu cả Mộ muốn tham gia.
Cổ Vị Y hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ
đang nói gì, huống hồ hai người đã quên mất sự
tôn tại của cô ta, vẫn không để ý đến cô ta
“Tu Kiệt, em hơi mệt, hay là chúng ta...
Mộ Tu Kiệt không để ý đến, ánh mắt vẫn
đang nhìn khắp trong hội trường.
Cuối cùng đột nhiên dừng lại trên một bóng
dáng!

CHƯƠNG 239: ANH ẤY VẬY MÀ ĐANG TỨC GIẬN

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 239: ANH ẤY VẬY MÀ ĐANG TỨC GIẬN

Lân này Cố Cơ Uyển thật sự sắp bị cô nàng

Tô Tử Lạp hại chết.

Nói gì mà gần đây học trang điểm, bây giờ là
cao thủ trang điểm rồi!

Thực tế thì, có biết cái gì đâu! Trang điểm
thôi mà làm cho gương mặt cô trở nên bẩn thỉu,
ngay cả lễ phục cũng bị làm bẩn!

Cô đành phải vội vàng đi lấy một bộ váy dạ
hội, sau đó còn phải trang điểm nhẹ, thế nên đã
kéo dài thời gian đến bây giờ mới xuất hiện.
Có điều, bộ lễ phục này đúng là khiến cho
người ta khó mà tiếp thu, phân cổ áo này... mở
quá thấp rồi nhỉ?

Tuy vẫn chưa quá hở hang, nhưng đối với Cố
Cơ Uyển mà nói thì coi như lộ hết rồi.

Từ trước đến nay cô chưa từng mặc bộ đồ
nào hở hang như thế, khe ngực rõ rệt đến mức
khiến người ta không thể xem nhẹ.

Lúc vừa đi ra, Hạo Phong vừa thấy thì đã tức
giận.

Nếu không vì quá gấp rút mà không tìm ra
chiếc váy dạ hội khác, cô chắc chắn sẽ không
mặc bộ này.

Nhưng cái nhìn của Tô Tử Lạp và Hạ Lăng
Chi thì hoàn toàn khác.

Tuy có hơi... ừ, hở hang nhưng đây thực sự là
chiếc váy được cắt may riêng cho cô
Vải vóc của chiếc váy hoàn toàn dán sát lên
người Cố Cơ Uyển, khiến từng đường cong trên
cơ thể cô đều lộ rõ.

Người mà vóc dáng kém hơn một chút, chắc
chắn không mặc được, nhất là có bụng dưới.
Nhưng Uyển Uyển người ta không chỉ không
có bụng dưới, không ngờ vóc dáng lại đẹp như
thế.

Độ rõ rệt của khe ngực làm cho Tô Tử Lạp là
bạn thân nhiều năm của cô cũng cảm thấy ngạc
nhiên.

Sao trước đó lại không để ý nhỉ, người này
dậy thì lần hai khi nào thế?
Có còn vòng eo này, bờ mông này, cần nhỏ

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

Anh đang giận gì chứ? Chẳng lẽ là vì Cố Cơ
Uyển ăn mặc như thế sao?
Nhưng mà đồ tiện nhân, đáng ghét đó ăn
mặc thế nào có liên quan gì anh đâu? Hai người
họ đã hủy bỏ hôn ước rồi!
Thế mà anh vẫn để ý!
“Em gái à, sau này khi ăn mặc ấy thì nhớ yên
phận chút, trang phục kiểu này quá thất lễ rồi.”
Cố Vị Y nén cơn giận, nhưng giọng nói không
hề nhỏ chút nào.
“Đừng có vì việc hấp dẫn ánh mắt của đàn
ông mà bộ đồ nào cũng mặc lên người mình
được, em... hờ hênh như thế, đúng là khiến chị
mất mặt quá !”

CHƯƠNG 240: CÂU CẢ, RỐT CUỘC ĐI ĐÂU?

CHƯƠNG 240: CÂU CẢ, RỐT CUỘC ĐI ĐÂU?

Hớ hênh sao?

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn y phục của mình, lại nhìn những người phụ nữ chung quanh, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Cố Vị Y.

“Cô Cố, tại sao là làm mất mặt chị chứ? Là bởi vì chị không xinh bằng tôi, cho nên, mất mặt sao?

Cố Vị Y đang muốn rời đi bỗng nhiên dừng bước, quay đầu trừng mắt với cô, thốt lên: “Đồ xấu xí, gớm chiếc, cô nói ai là không đẹp bằng mình?” Đứa con gái xấu xí này, có phải là quên mình trước kia bộ dạng dài ngắn thế nào? Vậy mà nói cô không xinh đẹp bằng? Cô ta bị điên hay là ngốc vậy? Cố Cơ Uyển xoay người lại, tới bên cạnh Giang Nam, không để ý tới cô ta.

Cố Vị Y xém chút muốn điên! Thái độ này của Cố Cơ Uyển như kiểu cô ta tự mình đánh trúng bông vậy, mềm yếu không hề có sức chống trả.

Một đòn này, lại không có ý thu lại. Vừa rồi cô ta lớn tiếng như vậy, người chung quanh cũng đang nhìn.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại cùng Giang Nam trò chuyện, hình như cũng chỉ có cô ta to tiếng một mình Cố Vị Y từ sau khi mười tám tuổi, trong tất cả những buổi dạ hội, tiệc tùng chưa từng thất thố như vậy bao giờ. Những này ánh mắt xung quanh, làm cô ta cảm thấy mình như trò hề vậy.

Hận nhất chính là, thù phạm chịu trách nhiệm cho tất cả những điều này bây giờ vẫn đang trò chuyện và cười với những người khác! Cố Vị Y rất cục gạnh không được, quay người lại bước nhanh đuổi theo.

Cửa lớn ngoài đại sảnh, Lâm Duệ tựa bên cạnh xe, đang trò chuyện gì đó với một người đàn ông. Nhìn thấy Cố Vị Y ra, Lâm Duệ ngênh đón, cười nói: “Cố Vị Y, sao ra nhanh vậy? *Tu Kiệt đâu?” Cố Vị Y hỏi.

Lâm Duệ ngược lên nhìn, đáy mắt không biết lóe lên điều gì, anh ta bỗng nhiên cười nói: “Cậu cả đi rồi, không nói đi đâu.” “Anh ấy đi rồi? Anh ấy không chờ tôi?” Giọng nói Cố Vị Y lập tức bén nhọn, lòng bàn tay cũng nắm chặt. “Anh ấy sao có thể... có thể bỏ tôi một mình ở đây, để mọi người cười nhạo tôi chứ! Anh ấy..... Anh ấy quá lắm!”

Lâm Duệ sắc mặt trầm xuống, không vui nói: “Câu cả một ngày trăm công ngàn việc, tạm thời có việc rời đi trước, không phải rất bình thường sao?”

Người phụ nữ này, gần đây hình như càng ngày càng không tưởng tượng nổi, còn không biết mình làm gì nữa! Nếu như không phải lão phu nhân thích cô ta, ai mà thèm để ý đến sắc mặt cô ta chứ?

“Lâm Duệ, tôi hi vọng anh chú ý thái độ của mình, lời anh mới nói.....”

Lâm Duệ quay người trở lại bên cạnh xe, tiện tay gọi một cú điện thoại ra ngoài: “Đưa người tới đón Cố Vị Y về Vọng Giang Các.”

“Lâm Duệ ! Anh dám vô lễ như vậy với tôi à!” Lại là chiêu này! Lại là cái kiểu không tôn trọng cô ta! Cố Vị Y không thể nhịn được nữa, bước nhanh tới, cá giận nói: “Lâm Duệ, tôi đang nói chuyện với anh!”

“Mời nói.”

Lâm Duệ châm một điếu thuốc lá, sự nhẫn nại đối với người phụ nữ này sắp tới cực điểm.

“Anh..... “

Thái độ anh như vậy, anh không muốn làm việc ở Mộ thị nữa sao?” Cô bây giờ đã là nữ chủ nhân của Vọng Giang Các, cấp dưới hạ tiện này, cũng dám coi thường cô ta như vậy, chán sống rồi phải không? “Xin lỗi, tôi có làm việc cho Mộ thị hay không, chỉ sợ còn chưa tới phiên cô làm chủ.” “Lâm Duệ ! Anh dám có thái độ này với tôi! Tôi nhất định sẽ bảo Tu Kiệt xử lý anh!”

Lâm Duệ không thèm để ý cô ta, xua tay ra, tùy cô.

Cố Vị Y thật rất muốn khóc! Vì lý do gì mà cả đám người này đều không ai coi cô ta ra gì đến mức này? Cô ta là người phụ nữ của cậu cả Mộ, nữ chủ nhân Vọng Giang Các về sau, sẽ là vợ của cậu cả Mộ đấy! Nhưng trước mắt người đàn ông này, cũng dám coi cô như không tồn tại, thậm chí, nói chuyện với cô vô lễ như thế “Anh..... Anh quá đáng!”

Cố Vị Y không chế không nổi tâm trạng của mình, giơ tay lên, muốn tát cho Lâm Duệ một cái. Cổ tay của cô bị Lâm Duệ không chế, Lâm Duệ neho mắt lại, đáy mắt một trận khí lạnh dâng lên.

“Muốn đánh tôi?” Anh ta thật không ngờ, người phụ nữ này lại có thể vô pháp vô thiên như vậy!

“Cô tốt nhất nhớ kỹ cho tôi, cho dù cô là khách quý của cậu cả, cũng không phải chủ nhân của Lâm Duệ tôi!”

“Cô muốn đánh tôi, cô còn chưa đủ tư cách!” Anh ta bỗng nhiên vừa đẩy tay ra, Cố Vị Y đi giày cao gót bị quăng lui về phía sau mấy bước, bịch một tiếng ngồi sập xuống đất.

“Anh..... “Cố Vị Y!” Tần Nhất nhận được tin tức tới đón người ,xuống xe, thấy Lâm Duệ đẩy Cố Vị Y trên mặt đất. Anh ta bước nhanh lao đến, đỡ người dậy: “Cố Vị Y, cô sao rồi?” Cố Vị Y nhìn thấy anh ta, lập tức oa một tiếng khóc rống lên.

“Tần Nhất, Tần Nhất ..... hic, Lâm Duệ khi dễ tôi, anh ta đánh tôi, hic hic.....”

“Lâm Duệ, anh quá đáng! Tần Nhất vừa đỡ cô ta đứng lên, trừng mắt nhìn Lâm Duệ, bàn tay nắm chặt , à?”

“Cô .....”

Tần Nhất cũng không ngờ tới Cố Vị Y muốn đánh Lâm Duệ, huống chi là bạt tai. Lâm Duệ nói thế nào cũng là trợ lý đắc lực nhất của cậu cả Mộ, tại giới kinh doanh Bắc Lăng cũng là người có mặt mũi. Bị phụ nữ tát, đương nhiên là không thể. “Cố Vị Y, cô..... “

“Tần Nhất, đầu tôi choáng quá, đầu tôi đau quá.” Cố Vị Y dường như đứng không yên, thân thể mềm nhũn muốn ngã xuống. Có Tần Nhất cao thủ như vậy ở bên người, tất nhiên là không có khả năng để cô ta ngã trên mặt đất.

Tần Nhất vội vàng đỡ cô, vội la lên: “Tôi đưa cô lên xe trước.”

“Uhm.”

Tần Nhất nhìn Lâm Duệ một chút, ánh mắt có mấy phần phức tạp.

Không muốn gây chuyện cùng Lâm Duệ, nhưng cũng không để Cố Vị Y chịu oan uổng. Tần Nhất cũng rất khó khăn, cuối cùng, sau khi đưa Cố Vị Y lên xe, rời đi.

Lâm Duệ cũng rất bức bối, vốn dĩ Vọng Giang Các rất yên bình, êm đẹp bây giờ , bị một người phụ nữ làm cho lộn tùng xèo lên, chướng khí.

Cậu cả xưa nay không quản gia những chuyện lật vật trong nhà , mà Vọng Giang Các, bây giờ là thiên hạ của Cố Vị Y rồi.

Bọn người làm đều nghe cô ta, ai không nghe cô ta, đều bị đuổi đi. Ngăn ngủi thời gian có hai ngày, Vọng Giang Các sa thải gần mười người! Bây giờ, lòng người bàng hoàng, ngoài mặt đối cô ta trung thành ngoan ngoãn nói gì nghe nấy, nhưng lại bí mật, than khổ với anh ta.

Nhưng, cậu cả không để ý tới những sự việc này, có thể làm sao chứ? Anh ta cũng không muốn quấy rầy cậu cả vì chuyện nhỏ nhặt này, dù sao, cậu cả mỗi ngày phải xử lý nhiều chuyện quan trọng như vậy, đã đủ phiền não rồi.

“Nhưng.....” Lâm Duệ nhìn về phía cổng sảnh tiệc. Cố Vị Y ra rồi, cậu cả tại sao vẫn chưa ra? Rốt cuộc là đi đâu? Cố Cơ Uyển thực sự chịu không được những ánh mắt kia của bọn đàn ông.

Váy mặc dù không đến mức để cô lộ hàng, nhưng, quả thực quá lộ liễu, giống như mỗi một đường cong đều lộ ra vậy. Cố Vị Y rời đi không bao lâu, cô cũng tìm cái cớ, rời khỏi sảnh tiệc, đi toilet. Vừa đi vào đã gọi điện thoại cho Tô Tử Lạp đang ăn uống thả cửa:

“Lát nữa tớ kiểm soát rồi đi trước, cậu và lớp trưởng ở lại thêm một lát, chiêu đãi khách khứa.”

“Được được được, ừ ừ ừ..... “

Tô Tử Lạp trong miệng rõ ràng đang ăn rất nhiều, ngay cả nói chuyện cũng ứ ớ không rõ Con nhóc này, chỉ có biết ăn! Cố Cơ Uyển cắt điện thoại đi, từ toilet ra ngoài, bỗng nhiên bị người khác kéo lại, nhanh chóng kéo vào lối thoát hiểm.

CHƯƠNG 241: ĐI TÌM NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC, ĐÃ HỎI Ý TÔI CHƯA

CHƯƠNG 241: ĐI TÌM NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC, ĐÃ HỎI Ý TÔI CHƯA

“Ô ô...” Cố Cơ Uyển cứ ngỡ mình đã gặp phải tên đàn ông xấu xa nào. Mắt cô mở to, lập tức bắt đầu giãy dụa.

Thế nhưng cánh tay của người đàn ông kia cứng rắn như thép vậy, đôi tay ấy ghì chặt lấy eo cô.

Tay còn lại hấn bịt kín miệng cô, không để cho cô có cơ hội kêu cứu nào. Cố Cơ Uyển cảm thấy bản thân chẳng còn chút sức lực nào để kháng cự lại cả, người nọ quá khỏe, vậy cô hết sức kín kẽ.

“A...”

Cơ thể cô bị ghì chặt vào tường. Lối thoát hiểm không có lấy một ngọn đèn, không gian tối mịt. Người nọ đang đứng ngay trước mặt cô song cô lại chẳng tài nào nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Bàn tay đang bịt miệng cô cuối cùng cũng buông xuống, Cố Cơ Uyển hít vào một hơi thật sâu định lên tiếng kêu cứu.

Thế nhưng thoáng chốc môi cô đã bị bịt kín bởi đôi môi của người kia ‘A?’ Cô sợ hãi, đôi mắt to tròn trừng, hai tay chống trên lồng *** người nọ cố sức phản kháng đẩy hắn ra.

Nỗi sợ vì bị kẻ xấu ức hiếp khiến cô hoảng đến mức chân tay như nhũn cả ra. Nhưng rồi trong một thoáng môi chạm môi, hơi thở người đó cũng dần thấm thấu vào từng giác quan của cô. Trái tim đang run lên vì sợ hãi của cô thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, cuối cùng nỗi sợ trong cô cũng đã tan biến. Song chỉ chốc sau, nỗi sợ ấy đã thay bằng sự uất ức, rồi trở thành cảm giác không cam tâm. Cô cố hết sức muốn đẩy anh ra, nhưng cơ thể anh vẫn cứ vững như núi, ghìm cô trên bức tường rồi dè cô thật chặt. Giãy dụa sao? Hai từ này vốn chẳng hề tồn tại trong từ điển của anh. Một tay anh ôm chặt lấy cô, tay còn lại thì vuốt dọc xuống theo cần cổ của cô...

“A...”

Cố Cơ Uyển vùng tay đánh anh, cô muốn ngăn cái hành vi điên cuồng quá đáng này của anh lại.

Đây là lối thoát hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể có người vào! Ấy vậy mà anh lại làm chuyện quá đáng như vậy với cô ở đây, nhờ đâu có người trông thấy...

Phần cổ áo của váy dạ hội đã bị anh kéo ra, nếu bây giờ mà có người bước vào thì chắc chắn sẽ trông thấy phần cơ thể bị hở ra của cô.

Cố Cơ Uyển tức giận đến mức nước mắt xém chút tuôn rơi, người đàn ông này đúng là quá đáng cực kỳ! Ở bên anh cô chẳng hề cảm được sự tôn trọng dù chỉ một chút. Anh đang xem cô là thứ gì vậy chứ? Một thứ đồ chơi để anh vui đùa sao? Cuối cùng, vào ngay lúc người nọ đang định hôn sâu hơn thì Cố Cơ Uyển lại há miệng rồi cắn thật mạnh.

Mùi máu tươi thoáng chốc lan tràn trong khoang miệng của hai người. Cố Cơ Uyển cũng không ngờ là cô lại cắn mạnh như thế, đến mức khiến anh bị chảy máu.

Cô sợ hãi vội vã thả lỏng miệng, song người nọ dường như chẳng hề cảm nhận được đau đớn vậy, vẫn tiếp tục hôn thật sâu... Nụ hôn này đúng thật là có hơi quá đáng, nhưng thứ còn quá đáng hơn nữa chính là bàn tay anh. Đến tận khi chính người nọ cũng thấy bản thân mình khó lòng mà kìm nén được, sợ sẽ không thể kìm lòng mà ‘Thật’ cô ngay tại chỗ thì mới buông cô ra rồi lui về sau vài bước. Cố Cơ Uyển vội vã túm lấy váy, ngay sau khi được thả ra thì cô liền xoay người toan bỏ chạy.

“Còn bước thêm bước nữa thì tôi sẽ làm em ngay bây giờ luôn!”

Giọng nói của anh khàn đặc, mang theo tiếng thở hổn hển. Cố Cơ Uyển sợ vô cùng, cô vội càn rứt bàn chân vừa nhấc lên của mình lại rồi trừng mắt nhìn dáng hình ẩn trong bóng tối kia, mặt lộ rõ vẻ tức giận.

“Mộ Tu Kiệt, anh quá quắt lắm rồi đó!” “Tôi sợ người phụ nữ của chính tôi thì có gì quá đáng chứ?”

Người này chính xác là cậu cả nhà họ Mộ. Thử hỏi trên đời này có ai dám bắt cóc một người phụ nữ bằng cách đó chứ? Chắc chỉ có mỗi Mộ Tu Kiệt anh thôi, đúng là to gan quá thể

“Ồ điên!”

Cố Cơ Uyển tuy rất tức giận, song cô cũng biết rất rõ anh chẳng biết đùa bao giờ.

Nếu bây giờ mà cô muốn chạy thì anh ta sẽ thật sự ‘giải quyết’ cô trong cơn giận dữ luôn. Nhưng dựa vào đâu chứ? Điều khiến cô tức giận chính là vì sao cô lại sợ hãi người đàn ông này chứ?

“Tôi không phải người của anh! Chúng ta đã hủy hôn rồi!”

“Vậy sao?”

Nhịp thở của người nọ vẫn chưa ổn định, cô vẫn có thể nghe rõ một một tiếng thở hỗn hển trầm thấp của anh. Nhưng rồi anh lại bước từng bước về phía cô, cơ thể cao lớn ấy lại ghì sát cô lần nữa.

“Anh... Anh mà còn giờ trò thì tôi sẽ kêu cứu! Để mọi người xem thử, cậu cả nhà họ Mộ cao quý lạnh lùng trong lời đồn là kẻ khốn nạn như thế nào!”

“Cô mà kêu cứu thì tôi sẽ xé nát quần áo cô ngay, cô có thể thử xem.”

Anh không hề tức giận, thậm chí trên môi còn nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Cố Cơ Uyển thấy anh như vậy thì tức đến mức muốn hộc máu, tên khốn nạn này! Tên khốn nạn này! “Rốt cuộc là anh muốn làm gì vậy chứ?”

Cô siết chặt nắm tay, sợ rằng bản thân sẽ kìm lòng không đậu mà đâm thẳng vào mặt anh một phát.

“Muốn xem thử cô làm thế nào để quyến rũ đàn ông.” Ánh mắt anh trông về phía cơ thể cô.

Trong bóng tối, Cố Cơ Uyển không thể nào nhìn rõ mặt anh, song anh lại có thể nhìn thấy cô rõ ràng. Chiếc váy dạ hội phác họa rõ từng đường cong trên cơ thể cô. Ngay khi người nọ trông thấy cô, anh có cảm tưởng như đang thấy cô không mặc quần áo vậy.

Anh thấy mình như bị đuối hơi, điều đáng giận là chính anh không hề có chút sức kháng cự nào khi đứng trước cơ thể của cô. Ngay giây phút trông thấy cô ở hội trường thì anh đã vô cùng vô cùng muốn được xé nát quần áo cô rồi để cô dưới cơ thể mình.

Đến cả người đàn ông đã quen việc kiêng khem chuyện nam nữ như anh mà khi trông thấy cô còn khó lòng kiềm chế bản thân, nói gì đến đám người háo sắc kia!

Cô ăn mặc như vậy, chẳng hề không hề biết bản thân mình quyến rũ tới mức nào sao? Hoặc là chính cô cũng đã biết nhưng lại có ý muốn làm vậy?

“Tôi hôm qua vừa mới bước chân ra khỏi chỗ tôi, đêm nay đã vội vã sà vào lòng người đàn ông khác ư? Có hỏi ý của tôi chưa?”

“Tôi cần hỏi ý kiến anh sao? Chồng sắp cưới cũ?”

Lời nói của anh có ý sỉ nhục, song Cố Cơ Uyển lại chẳng hề tức giận mà còn nhếch môi nở một nụ cười nhả nhặn. Chồng sắp cưới cũ, à, ngôi xưng này thật quá là mỉa mai mà! Nếu mối quan hệ của hai người đã là thì quá khứ rồi, vậy hiện giờ anh lấy tư cách gì để quấy rầy cuộc sống của cô chứ? Người đàn ông này đã quen cái thói ăn trên ngồi trước, một tay che trời, bây giờ còn thêm thói ngang ngược vô lý nữa sao? Mộ Tu Kiệt neho mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú trong trẻo của cô.

Lúc ở bên anh thì tự trang điểm bản thân sao mà xấu xí. Vừa rời đi thì liền trở nên xinh đẹp tựa tiên nữ trên trời. Người ta hay nói phụ nữ sửa soạn vì người mình thích, cô nàng này không hề có ý muốn lấy lòng anh, có phải là vì cô thấy không quan trọng không?

“Em thích Giang Nam?”

Câu hỏi này của Mộ Tu Kiệt nghe qua thì có vẻ êm tai, song vẻ lạnh lẽo bao quanh anh lại khiến kẻ khác thấy khó thở vô cùng.

Cố Cơ Uyển vốn định gật đầu, nói với anh là cô thích Giang Nam, rất rất rất thích, ý muốn đập tắt vẻ tự mãn của anh. Nhưng rồi sau khi cảm nhận được vẻ bức bối đến tận cùng của anh thì chữ thích sắp thốt ra ấy lại biến thành:

“Không thích.”

“Rất tốt.” Nếu cô nói rằng cô thích tên Giang Nam ẻo lả kia thì anh sẽ tự tay phá hủy khuôn mặt của cậu ta, để xem thử cô còn thích nữa hay không.

“Cậu cả à, tôi phải về đây, xin anh buông tay dùm.”

Cố Cơ Uyển biết tính anh vốn tàn bạo, chẳng muốn cãi cò với anh làm gì, cãi với anh thật sự cũng được kết quả gì tốt lành cả. Cô chỉ muốn đi khỏi đây, trực giác mách bảo cô rằng nếu ở cạnh anh sẽ rất nguy hiểm.

“Tháng sau tôi phải đi xa một chuyến.” Mộ Tu Kiệt đột ngột đổi đề tài, anh nói với chất giọng trầm thấp: “Có lẽ là sẽ rất lâu.”

Trái tim cô như đập lờ vài nhịp, anh phải đi đâu vậy chứ? Trong ký ức về kiếp trước của cô, Mộ Tu Kiệt từng gặp tai nạn xém chút là mất mạng.

Đó là một nơi rất xa rất xa, mà lần đó trước khi đi anh cũng đã từng nói với một người khác những lời như vậy

Tháng sau anh phải đi xa, có lẽ sẽ rất lâu.

Nhưng lúc đó người nghe là bà nội chứ không phải cô, chỉ là lúc cô ở cạnh trông nom bà nội vô tình nghe thấy mà thôi.

Cô bỗng thấy hơi luống cuống, đưa tay túm lấy tay áo anh: “Có phải là đi A Lý Hân không? Có thể đừng đi không?”

CHƯƠNG 242: TÔI SẼ HỦY HÔN CÔ

CHƯƠNG 242: TÔI SẼ HỦY HÔN CÔ

Mộ Tu Kiệt khẽ chau mày, anh cúi đầu nhìn cô nhưng rồi lại thấy vẻ bất an trong mắt cô.

“Giang Nam nói cho em biết sao?”

Tên ẻo lả kia đã quen thân với cô đến mức đó rồi sao?

Cố Cơ Uyển cũng không biết phải giải thích với anh thế nào, rằng ai là người nói cho cô biết chuyện đó. Những lời của Mộ Tu Kiệt cũng đã cho cô biết, nơi anh phải đi đúng thật là A Lý Hân! ‘Không đi có được không? Hiện giờ cô thật sự không biết rõ, nếu bây giờ Mộ Tu Kiệt đi A Lý Hân rồi lại gặp phải tai nạn kia thì liệu anh có thể còn sống để mà quay về không.

“Vì sao không thể đi?”

Tay anh đặt trên mặt cô, Cố Cơ Uyển lại chẳng nhận ra là bàn tay anh đang ôm trọn khuôn mặt cô.

“Nguy hiểm.”

Trông cô có vẻ vô cùng căng thẳng. Kiếp trước thời gian Mộ Tu Kiệt đi A Lý Hân không phải là năm nay mà phải là năm sau kia. Bây giờ kế hoạch lại sớm trước một năm, số mệnh rất có thể sẽ bị thay đổi. Nhờ đâu anh đi mãi không thể về luôn thì sao?

“Em quan tâm tôi sao?”

Tâm trạng nặng nề cả đêm nay bỗng dường tan biến trước nỗi bất an của cô. Mộ Tu Kiệt cảm thấy tâm trạng của mình đã tốt hơn chút, đến cả đôi mắt của anh cũng trong trẻo hơn trước.

Ngay cả Cố Cơ Uyển cũng nhận ra, vẻ lạnh lẽo bao phủ anh đã tan biến đi đi nhiều. Thế nhưng câu hỏi này của anh cô lại không biết nên trả lời thế nào. Nếu cô nhớ không lầm thì mới sáng nay anh vừa đăng tin hủy hôn với cô, vậy mà đêm nay lại ở đây dây dưa với cô.

Dù là vì lí do gì thì cũng mong anh đừng đi.

“Nhất định phải đi.”

“Cậu cả...”

“Cậu cả..”

“Vì tương lai.” Còn về đó là vì tương lai của ai thì anh không nói rõ.

Cố Cơ Uyển biết mình chẳng thể nào thay đổi quyết định của anh được, nói đúng ra thì trên đời này rất ít người có thể tác động đến suy nghĩ của anh.

Cô bỗng dường cảm thấy có hơi uất ức, dù cô có quan tâm đi nữa thì anh cũng chẳng bao giờ thềm để tâm đến ý kiến của cô, không bao giờ cả.

Cố Cơ Uyển đẩy anh một cái thật mạnh:

“Tôi mong anh đừng đi, nhưng tôi cũng biết là tôi chẳng thể nhúng tay vào chuyện của anh.”

Mộ Tu Kiệt biết cô đang giận, anh vốn muốn giải thích. Nhưng với một người không quen với việc giải thích như anh thì điều đó quả không dễ dàng gì.

Bỗng nhiên có một tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài, có người đang đi tới đây. Mộ Tu Kiệt cúi đầu hôn lên đôi má lạnh lẽo của Cố Cơ Uyển rồi thấp giọng nói: “Chờ tôi trở về.” Dứt lời anh xoay người định bỏ đi. Trái tim Cố Cơ Uyển như đập lỡ vài nhịp, sau khi chủ động hủy hôn với cô thì câu nói “Chờ tôi trở về” này của anh thật sự

quá ngang ngược vô lý. Nhưng cô cũng hiểu anh đang muốn nói đến chuyện gì.

Anh muốn cô đợi anh quay về từ A Lý Hân, nhưng rốt cuộc thì vì lý do gì mà anh lại phải đi đến nơi nguy hiểm như vậy chứ? Thấy anh rời đi thì nhẽ ra cô nên thấy nhẹ nhõm mới phải. Ấy vậy mà vào giây phút anh quay lưng bỏ đi, cô bỗng đứng lại thấy bối rối vô cùng, nếu anh cứ khẳng định đi A Lý Hân như vậy thì liệu đây có phải là lần cuối họ gặp mặt nhau không? Cô hoảng hốt, cô lo sợ, thật sự rất rất sợ!

“Tôi sẽ không chờ anh đâu!”

Cố Cơ Uyển nhìn theo bóng dáng khuất dần của anh, cô nói, giọng khàn khàn: “Anh đi đi, anh vừa đi khỏi thì tôi sẽ đến bên cạnh cậu hai nhà họ Giang ngay.”

Bước chân của Mộ Tu Kiệt chợt dừng lại, anh quay đầu nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đen đặc.

“Em hẳn đã biết, tôi không thích nói đùa.”

“Sao lại không thể chứ? Anh cũng biết tôi không thích nói đùa.”

“Giang Nam sẽ không đời nào thuộc về em.” Anh nói, giọng hờ hững.

“Vậy sao? Nếu cậu Giang không muốn, vậy tôi sẽ ở bên Hạo Phong, hoặc thậm chí là Mộ Khải Trạch, hoặc bất kỳ người đàn ông nào!”

“Cố Cơ Uyển, đừng cố tình thách thức tôi.” Anh thật sự đã nổi giận. “Tôi nói được thì sẽ làm được.” Giọng cô cũng thật sự kiên quyết.

Cô không giận, chỉ là muốn đánh cược một lần, cược xem liệu cô có chiếm chút vị trí nào trong lòng anh hay không. Đừng đi A Lý Hân, đừng đi đến nơi nguy hiểm như vậy, đừng...ra đi vĩnh viễn...

Mộ Tu Kiệt siết chặt nắm tay, những người đàn ông khác anh không biết, nhưng Mộ Hạo Phong và Mộ Khải Trạch thì thêm cô đến phát khùng rồi. Chỉ cần cô hơi chút chủ động thôi thì hai tên kia đảm bảo sẽ không thể kìm lòng nổi. Cô, vậy mà lại dám uy hiếp anh sao?

“Cậu cả, tôi không nói đùa với anh đâu, nếu anh đi A Lý Hân thật thì tôi sẽ tìm người đàn ông khác.”

“Em cho rằng tôi sẽ để tâm sao?”

Mộ Tu Kiệt cười khẩy rồi xoay người bước về phía cô, bầu không khí nặng nề vây quanh khiến anh trông vô cùng đáng sợ. Cuối cùng anh tiến đến đứng trước mặt cô, ngón tay thon dài đặt lên cằm cô rồi chợt nâng cả khuôn mặt cô lên.

“Em dùng gì để quyến rũ đàn ông vậy? Là khuôn mặt này sao?”

Cố Cơ Uyển không hé môi, trông anh bây giờ đáng sợ chẳng khác gì ma quỷ chốn địa ngục cả. Cô sợ chỉ cần mình lên tiếng thì giọng nói sẽ run rẩy, sẽ khiến anh nhận ra rằng cô đang sợ anh.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên cúi đầu xuống, kề sát vào mặt cô. Hơi thở lạnh lẽo của anh trượt trên khuôn mặt cô, lạnh đến nỗi khiến cô có cảm tưởng như từng sợi mao mạch trên khuôn mặt mình đã đông kết lại vậy. Cả người cô cứng đờ, nhưng cô lại cắn thật mạnh vào môi mình, cố sức tỏ ra thật bình tĩnh.

“Đừng trách tôi không nói trước, em một ngày làm người của Mộ Tu Kiệt tôi, cả đời đều sẽ như vậy!”

Ngón tay anh lướt qua đôi môi mỏng của cô, sự lạnh lẽo truyền đến từ ngón tay ấy khiến đôi môi cô khẽ run lên.

“Nếu sau này tôi phát hiện em có người khác, tôi sẽ không chỉ giết người đó, mà còn sẽ hủy hoại em!”

Hơi thở của Cố Cơ Uyển như bị đông cứng lại trong giây lát, cô không biết Mộ Tu Kiệt đã rời đi như thế nào, chỉ biết là cho đến tận khi anh đã rời khỏi thì cô mới có thể tiếp tục hít thở.

Nếu, cô có người khác, anh không chỉ giết người kia mà còn sẽ... Hủy hoại cô... Ngang ngược vậy đấy, vô lý vậy đấy, tàn bạo vậy đấy! Cho dù là thứ mà anh chẳng thèm đoái hoài thì cũng không cho phép người đàn ông khác động đến! Cô có nên chửi anh là đồ khốn nạn không? Nhưng cô còn cảm thấy lo cho anh hơn.

Anh thật sự phải đi A Lý Hân sao? Cửa vào lối thoát hiểm đột nhiên được mở ra, ánh sáng cũng theo đó chiếu rọi vào bên trong. Sau khi đã quen với bóng tối lại bỗng nhiên được chiếu rọi bởi ánh sáng, điều đó khiến đôi mắt của Cố Cơ Uyển có hơi khó chịu, cô vô thức đưa tay lên che trước mắt.

“Sao em lại...”

Giang Nam nhìn vào lối thoát hiểm, bỗng dừng lại cảm thấy tất cả mọi câu hỏi đều trở nên dư thừa. Không biết tiếng cảm thán khe khẽ của vị bác sĩ kia có tồn tại thật hay không, Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy có thứ gì đó chọt phũ lên trên người cô, khiến cơ thể lạnh cảm của cô lại có chút hơi ấm.

Cố Cơ Uyển túm lấy chiếc áo khoác mỏng còn vương hơi ấm của người kia, đoạn cô ngẩng đầu nhìn Giang Nam đang đứng trước mặt mình. Giọng nói của cô như bị nghẹn ứ nơi cổ họng, muốn thốt ra tiếng thật sự khó khăn vô cùng. “Cậu hai, kiến thức của anh rất rộng, vậy anh có biết...”

Tình trạng ở A Lý Hân hiện nay không?” Ánh mắt Giang Nam lại vô thức nhìn về phía thang bộ. Cuối cùng anh nhẹ nhàng ôm lấy cô bước ra ngoài. “Chiến tranh, nạn đói... Thôi bỏ đi, nói tóm lại là kiểu hỗn loạn mà em không tài nào hình dung được.

Anh cả nói cho cô bé này chuyện anh phải đi A Lý Hân luôn sao? Điều này thật không giống với tác phong bình thường của anh ấy chút nào.

Cố Cơ Uyển túm chặt lấy áo khoác, không nói thêm một lời nào nữa.

Giang Nam cũng không đưa cô quay về nơi tổ chức tiệc mà đưa cô lên xe.

Cho đến tận khi cửa xe đóng lại thì Cố Cơ Uyển mới hoàn hồn lại, nhận ra bản thân đã ngồi vào xe anh từ lúc nào

“Cậu hai?”

Nghĩ lại cô bỗng thấy bồn chồn bất an, tay Cố Cơ Uyển đặt trên chet mở cửa, giọng lạnh lùng: “Cậu hai, tôi không phải kiểu phụ nữ như vậy, nếu anh muốn đưa phụ nữ về nhà thì phiền anh hãy chọn người khác đi.”

CHƯƠNG 243: TANG THANH CỦA BÀ TRỞ VỀ RỒI

CHƯƠNG 243: TANG THANH CỦA BÀ TRỞ VỀ RỒI

Giang Nam sừng sốt một chút, một giây sau lập tức cười như điên, vừa cười vừa thở không ra hơi.

Cố Cơ Uyển vẫn nhìn chăm chăm vào mặt anh ta như cũ, đến thời điểm mấu chốt mới nhắc nhở: “Cậu hai Giang, nhìn xe đi”.

Nhìn xe?

Giang Nam nhìn về phía trước xem xét, trong lòng căng thẳng, tay lái đột nhiên lượn vòng, nguy hiểm quá, Cayenne đi xệt qua gương của một chiếc xe tải lớn.

Khoảng cách chỉ chênh lệch một chút, cũng chỉ một chút này mà anh ta suýt thì đụng vào.

Xe tải muốn vượt nhưng lúc vượt lại không thấy có chiếc xe đang trước.

Nếu vừa rồi bị đụng thì trách nhiệm hoàn toàn thuộc về xe tải, tuy nhiên vấn đề là bọn họ có thể sẽ bị thương khá nghiêm trọng.

Đương nhiên là thân thể bị thương!

Két một tiếng, Cayenne dừng lại ở ven đường, Giang Nam nghiêng đầu trừng mắt nhìn cô gái trước sau vẫn bình tĩnh bên cạnh, tức đến đầu nổi gân xanh.

“Cô... trơ mắt nhìn bọn họ suýt bị xe tải đụng vào mà vẫn còn bình tĩnh như vậy!”

Cô gái này phải nói là không tim không phổi hay nói cô bất chấp sống chết?

“Cậu hai Giang, vừa rồi hoàn toàn là vấn đề của anh.”

Cố Cơ Uyển từ từ chỉ ra: “Là người lái xe mà lại không nhìn đường.”

“Em thấy mà không nói sớm?” Anh ta có tiếng là tốt tính, nhưng không hiểu vì sao ở trước mặt cô vẫn luôn dễ nổi cáu như vậy.

“Tôi nhìn thấy là nói cho anh rồi.” Lời này không có nửa điểm giả dối.

Cô vừa rồi đang suy nghĩ xe của đàn ông không nên tùy tiện lên ngồi, nhất là vào buổi tối.

Cho nên thật ra cô có chút hối hận rồi.

Quan trọng là sau khi biết Mộ Tu Kiệt muốn đi A Lý Hân thì cô vẫn luôn mất tập trung mà nghĩ tới những chuyện kia, căn bản không tỉnh tâm được.

Giang Nam nhìn cô một lúc mới thở ra một hơi.

Không thể trách được, đây đúng là vấn đề của mình, chỉ là anh có chút không phục.

“Em cũng có trách nhiệm, đang yên đang lành tự nhiên làm anh cười?”

“Câu hỏi của tôi vô cùng nghiêm túc.” Cho nên có gì đáng cười?

“Sao anh có thể có... có hứng thú với người phụ nữ của anh Mộ được? Cho dù em muốn ngoại tình thì cũng đừng tìm anh.”

Giang Nam còn không hiểu rõ tình tình của các vị đại ca kia à?

“Nếu em tới tìm anh, anh ấy nhất định sẽ hủy dung anh.”

Cố Cơ Uyển nhú nhẹ mi tâm, bỗng nhiên nhớ lại vừa rồi cậu cả Mộ trong lối thoát hiểm.

Nếu như cô ở bên những người đàn ông kia, cậu cả Mộ sẽ tự tay giết chết bọn họ! Giang Nam cũng chỉ nghĩ đùa một chút, nhưng mà sắc mặt của cô gái này lại lập tức ửng đỏ Đường như không muốn cười chút nào.

“Được rồi, thấy em tâm tình không tốt, anh đưa em về trường nhé.” Anh lại lần nữa khởi động xe, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

“Không phải người đàn ông nào đưa em lên xe cũng đều muốn đưa em về nhà làm những chuyện không thể miêu tả kia đâu.” Cố Cơ Uyển không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng lên tiếng đồng ý: “Ừm”

Dịu dàng ngoan ngoãn như này đúng là hiếm có. Giang Nam lái xe, Cố Cơ Uyển nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trái tim đang siết chặt không cách nào buông lỏng được. Cả hai người đều im lặng làm cho không khí trong xe rất quái dị. Giang Nam đang định mở nhạc thì chuông điện thoại di động của Cố Cơ Uyển chọt reo. Cô cầm điện thoại lên nhìn thông báo hiện trên màn hình, trong lòng lập tức chấn động. Bà cụ! Cô rất ít khi dùng điện thoại, nhưng đây số này thì Cố Cơ Uyển vẫn nhớ kỹ. Từ kiếp trước, cho tới bây giờ. “Bà nội.” Cô ấn nút nhận điện, dịu dàng cất tiếng gọi. Bà cụ ở đầu dây bên kia có vẻ cực kỳ kích động.

“Cơ Uyển, vì sao... vì sao Tu Kiệt lại đăng báo nói từ hôn với con? Có phải bởi vì Vị Y không?”

Có thể là do nói chuyện vội vàng quá nên bà cụ ho khan hai tiếng, hít sâu một hơi rồi mới nắm chặt điện thoại.

“Nếu như vì Vị Y tới Vọng Giang Các ở làm cho con không vui thì để bà bảo nó tới đây. Bà sẽ không cho nó đi quấy rầy hai đứa, được không?”

“Cơ Uyển, Tu Kiệt là một đứa trẻ tốt, con đừng giận dữ nó. Nó thật sự là một người chồng tốt...”

Cố Cơ Uyển thấy sống mũi cay cay, nhưng vẫn phải giả bộ tỉnh táo, cười mà nói vào điện thoại.

“Bà nội, thật ra con và cậu cả Mộ cũng không có tình cảm gì. Trước kia đính hôn là muốn bà vui thôi.”

“Nhưng con cũng nghĩ thông suốt rồi, con thật sự không thích cậu Mộ, cậu Mộ cũng không có cảm giác gì với con. Hai người miễn cưỡng ở cùng nhau sẽ không có hạnh phúc. “

“Cơ Uyển, bà biết con thích Tu Kiệt, con không lừa được bà đâu.”

Trong lòng bà cụ chưa xót không thôi, mặc dù Cố Vị Y mới là cháu gái của bà, bây giờ Cố Vị Y ở cùng với Mộ Tu Kiệt là theo đúng như dự tính ban đầu của bà cụ. Nhưng mà bây giờ phải làm sao?

Cơ Uyển bị một người đàn ông ngang nhiên từ hôn, sau này làm sao tìm được một cuộc hôn nhân mỹ mãn nào nữa? Cơ Uyển... dù không phải là cháu gái của bà, nhưng bà cụ vẫn rất yêu thương Cơ Uyển! Có một số loại tình cảm một khi đã nhận định, cho dù biết là lâm đối tượng thì vẫn không thể thu lại được.

Nghĩ tới Cơ Uyển phải chịu uất ức, bà cụ lại đau lòng không thôi. “Cơ Uyển, giờ con đang ở đâu? Bà nội muốn gặp con, bà nội thật sự nhớ con.”

Bà cụ sợ Cố Cơ Uyển vì chuyện của Mộ Tu Kiệt mà vĩnh viễn không tới nhà họ Mộ nữa. “Cơ Uyển, con tới thăm bà nội có được không?”

“Bà nội, bây giờ muộn rồi, giờ này bà nên nghỉ ngơi sớm thôi!” Cho dù muốn gặp, cũng không dám gặp mặt thời gian này, ngày mai gặp thì có thể. Nhưng bà cụ lại không nguyện ý, bà cụ thật sự rất sợ Cố Cơ Uyển sẽ không tiếp tục tới nhà họ Mộ nữa, cũng không muốn gặp bà nữa.

“Con đến chỗ bà nội ngủ một đêm, để bà nội ở bên con.”

Cố Cơ Uyển có chút khó xử, bà nội là sợ sau khi cô bị cậu cả Mộ vứt bỏ sẽ nghỉ không thông. Cho dù Cố Cơ Uyển có giải thích thế nào thì bà cụ cũng không chịu nghe, nhất định phải gặp cô cho bằng được.

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển hết cách, chỉ có thể đồng ý.

“Muốn tới nhà họ Mộ à?” Giang Nam cũng không phải có ý nghe lén. Nhưng cô ngồi bên cạnh thì có thể không nghe ra sao?

“Ừm.”

Cố Cơ Uyển gật đầu, quay qua nhìn anh ta: “Có được không? Nếu mà không tiện...”

Giang Nam đã nhập vào làn xe bên trái, quay ngược đầu xe chạy về hướng nhà họ Mộ. Cố Cơ Uyển mua một bộ quần áo thể thao ở cửa hàng ven đường, thay đi bộ lễ phục gợn cảm kia.

Lúc trở lại cả người đã tỏa ra sự nhàn nhã, hoàn toàn khác với dáng vẻ quẫn rũ trước đó. Bây giờ cô đã tháo búi tóc cao xuống, buộc lại gọn gàng sau đầu. Kiểu tóc đuôi ngựa làm cho cô trở nên gọn gàng năng động. Người đẹp quả nhiên ăn mặc trang điểm thế nào cũng đẹp. Đại ca nói cô đẹp, quả nhiên là đẹp thật.

Xe lái vào nhà họ Mộ, thẳng vào dừng lại ở cổng chính. Người hầu ra mở cửa cho Cố Cơ Uyển, Giang Nam nhẹ nhàng hỏi một câu: “Cần anh chờ em không?”

“Không cần, chỗ này có tài xế, khi nào về tôi sẽ nhờ bọn họ.”

Cậu hai Giang là người bận rộn, giờ đã là tối muộn, không cần làm việc nhưng chiếm dụng thời gian của anh ta cũng là cô thấy áy náy. Giang Nam không nói gì, khoát tay ra hiệu đi trước.

Cố Cơ Uyển nhớ lời của bà cụ, cũng không nói chuyện tiếp với anh ta nữa mà vội vàng đi vào phòng. Tối nay ông cụ cũng không ở nhà. Bằng không, ông cụ cũng sẽ không cho phép bà cụ thức tới giờ này. Lúc Cố Cơ Uyển đi vào, bà cụ vẫn ngồi trong sảnh lớn đợi cô.

Nghe được tiếng bước chân, bà cụ ngẩng đầu lên liên nhìn thấy một cô gái đi từ ngoài vào. Mộc mạc, trong sáng, hồn nhiên, hoàn hảo! Bà cụ nhìn trân trân một hồi, lập tức hô loạn lên.

“Tang Thanh! Tang Thanh! Con về rồi! Rốt cuộc con cũng về rồi!”

CHƯƠNG 244: ĐẾN CÙNG THÌ AI THẬT AI GIẢ?

CHƯƠNG 244: ĐẾN CÙNG THÌ AI THẬT AI GIẢ?

Đây là lần đầu tiên Cổ Cơ Uyển không hóa trang gương mặt mà xuất hiện trước mặt bà cụ. Bà cụ cũng không ngờ tới vừa ngẩng đầu liên nhìn thấy con gái của mình sống sờ sờ trong tầm mắt.

Khuôn mặt đẹp đẽ duyên dáng, làn da trắng nõn, đôi mắt to đen láy! Hoàn toàn chính là Tang Thanh của bài Bà cụ kích động thoát ra khỏi xe lăn. Hành động này làm cho người hầu đứng cạnh bà bị dọa đến hồn phi phách tán, nhanh chóng nhào tới muốn dìu bà cụ.

Cổ Cơ Uyển cũng giật nảy mình, cuống quýt chạy về phía bà cụ. Hai người cùng cố gắng, cuối cùng mới tránh được nguy hiểm mà đỡ bà cụ trở lại xe lăn. Không nghĩ tới bà cụ lại nắm chặt lấy tay của Cổ Cơ Uyển, xúc động đến hai mắt đầm lệ.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, là con phải không? Mẹ biết con còn sống, mẹ biết sẽ có ngày con trở về gặp mẹ mà.”

“Bà nội...”

Cổ Cơ Uyển nhú mi mà nhìn người hầu. Cô hầu lắc đầu, ý là cô ấy cũng không biết gì cả. Có điều cô ấy nhìn Cổ Cơ Uyển một lúc, hai mắt bỗng nhiên tỏa sáng, nhìn chăm chăm gương mặt của Cổ Cơ Uyển rồi reo lên.

“Cô... cô... cô là vợ chủ!”

Nếu không phải vợ chủ gọi bà nội, cộng thêm giọng nói quen thuộc, cô hầu nào có thể nhận ra? Thì ra vợ chủ lại đẹp đến vậy... Ông trời ơi, so với cái cô Cổ Vị Y kia còn đẹp hơn nhiều!

Cổ Cơ Uyển nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra hôm nay mình không có nguy trang. Cô cười với bà cụ một tiếng, dịu dàng nói:

“Bà nội, con là Cơ Uyển. Chỉ là hôm nay... con không giả vờ xấu xí mà thôi.”

“Cơ Uyển?”

Sao lại là Cơ Uyển? Đây rõ ràng là Tang Thanh mà!

Nhưng nể như Tang Thanh còn sống thì cũng phải xấp xỉ bốn mươi rồi.

Còn cô gái trước mặt... đúng là chỉ mới mười tám mười chín tuổi.

“Cơ Uyển?” Bà cụ có chút không hiểu, vì sao Cơ Uyển... bỗng nhiên giống Thanh Thanh như đúc?

“Vâng, con là Cơ Uyển.” Cổ Cơ Uyển đỡ bà cụ ngồi xuống, mình cũng ngồi bên cạnh bà cụ.

Cô cười nói: “Có điều trước đó... à, chuyện đó, con cảm thấy con quá đẹp, sợ bị người xấu để ý tới, cho nên mới cố ý vẽ thêm nhiều tàn nhang trên mặt, tự làm xấu chính mình.”

Cô cho là loại giọng điệu đùa cợt không biết xấu hổ này sẽ chọc cười bà cụ.

Nhưng không ngờ bà cụ không cảm thấy hài hước chút nào mà từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm vào mặt của cô, nhìn đến không chớp mắt.

“Bà cụ, bà thật sự không nhận ra Cơ Uyển sao?” Cố Cơ Uyển cho là bà cụ vẫn còn đang nghi ngờ.

Cô cắn môi dưới, có chút bất đắc dĩ: “VẬY... bà có muốn Cơ Uyển đi lấy chì kẻ mày, vẽ chút tàn nhang cho bà xem không?”

Bà cụ lắc đầu, vẫn không nói lời nào.

Bà cụ đã chấp nhận sự thật rằng cô gái trước mặt đúng là Cố Cơ Uyển, chuyện bà không chấp nhận chính là mình... có lẽ bị một vài người lừa.

Đáy lòng bà cụ đột nhiên lạnh đi. Nếu như những người kia thật sự đang gạt bà cụ, như vậy có phải bọn họ cũng biết Cơ Uyển mới là thật?

Nếu thật là thế vậy bây giờ bà cụ tùy tiện nói mấy lời, đối với Cơ Uyển, có lẽ chính là bắt đầu một trận tai họa. Huống chi, bây giờ rốt cuộc là sao bà cụ vẫn không dám kết luận trăm phần trăm.

Mặc dù trong lòng đã có ý nghĩ bất công, nhưng sau một trận giầy vò, hiện tại, bà cụ đã trở nên cẩn thận hơn. Bà cụ bảo người hầu bên cạnh rời đi, mới nhìn Cố Cơ Uyển mà hỏi: “Cơ Uyển, mẹ của con tên gì?”

“Mẹ con?”

Cố Cơ Uyển không hiểu vì sao bà cụ lại hỏi cô chuyện này, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: “Mẹ con tên Tang Thanh.”

“Lại lịch thể nào?”

“Con không... biết.”

Cố Cơ Uyển lắc đầu, rõ ràng có chút do dự. Thật ra có biết một chút, chỉ là cô không muốn nói. Tất cả mọi người đều nói năm đó mẹ là gái bán bìa, là vợ ba của ba.

Những lời này, cô một chút cũng không muốn nói ra, vì đó là mẹ của cô. Người khác thấy sao không quan trọng, nhưng cô rất yêu thương mẹ mình, dù là trên cơ bản cô không có ấn tượng gì với mẹ. Bà cụ không biết đang nghĩ gì, một lúc sau mới nhìn cô hỏi: “Đương Hiếu Nha đối với con thế nào?”

“Bà ấy?”

Cố Cơ Uyển cười yếu ớt, trong ý cười còn có vài phần khinh thường.

“Dù sao cũng là mẹ của người khác, cũng như bình thường ạ.” Chuyện đều đã qua, không cần thiết phải nói xấu người ta trước mặt bà nội.

Huống hồ, nếu như bà nội yêu thương cô, cô mà nói sẽ chỉ làm cho bà cụ thấy khó chịu hơn. Bà cụ nhìn chăm chăm vào sự âm trầm trong đáy mắt của cô, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng bà cụ vẫn như cũ mà hỏi: “VẬY Cố Vị Y thì sao? Nó đối với con thế nào?”

“Bà nội sao cứ hỏi về những người khác vậy? Những chuyện đó không nhắc tới cũng được, chúng ta nói vài chuyện vui về đi ạ.” Cô thật sự không muốn nhắc tới mấy chuyện không vui trước mặt bà cụ. Nói ra thì không phải gán cho người khác cái mác bạc bẽo vô tình sao?

“Bà nội, câu lạc bộ vẽ tranh Cữu Nguyệt do con lập đã hợp tác với Giang Thị muốn mở thêm bộ phận Anime! Bà nói xem con có lợi hại không?”

“Ừm”

Bà cụ gật gật đầu, ánh mắt vẫn như cũ khóa chặt trên gương mặt của Cố Cơ Uyển. Bà cụ chỉ là già thôi chứ mắt nhìn vẫn còn minh mẫn lắm. Cố Cơ Uyển không hề muốn nói xấu Cố Vị Y. Còn Cố Vị Y thì ngược lại, lần nào nhắc tới Cố Cơ Uyển cũng không khen được câu nào.

Cho dù là nói một cách uyển chuyển nhưng vẫn trực tiếp, tóm lại dường như muốn đạp tới cùng hình tượng của Cố Cơ Uyển, nó cũng không cam chịu như vậy. So sánh giữa hai người vẫn luôn mãnh liệt như thế.

Quan trọng là diện mạo thật của Cơ Uyển lại giống Tang Thanh tới vậy... Cố Cơ Uyển vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, nói cô tự mình lợi hại khai phá câu lạc bộ, mở yến tiệc như nào.

Nhưng chuyện liên quan tới Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y, một chữ cô cũng không nhắc tới. Cô gái này, thông minh nhưng lại đơn giản, là kiểu giản dị và trong sáng kiểu tấm ngăm ngầm mà đấm chết voi.

Cô không phải không biết đấu trí, chỉ là không muốn thể hiện trước mặt người mà mình quan tâm. Bà cụ có thể cảm giác được cô đối với bà cụ là thật lòng, cho nên vào lúc nhận định Cố Vị Y là cháu ngoại của mình, nhưng vẫn nhớ kỹ Cơ Uyển của bà cụ.

Bởi vì, bà cụ thật sự thích cô bé này... “Cơ Uyển”

Bà cụ bỗng nhiên ngắt lời cô, gọi khẽ.

“Dạ?”

Cố Cơ Uyển cũng biết thật ra bà cụ có rất nhiều tâm sự. Nhưng bà cụ không nói thì cô cũng sẽ không hỏi. Chỉ cần bà cụ nói, cô sẽ chăm chú lắng nghe. Bà cụ thở hắt ra một hơi, bỗng nhiên cầm tay cô, nhẹ nhàng nói: “Cơ Uyển, trước kia bà nói gì, con có nhớ không?”

“Sao ạ?” Trước đây, bà cụ nói với cô rất nhiều nên Cố Cơ Uyển không biết chính xác bà cụ đang nhắc tới cái nào.

“Bà nội nói rồi, chỉ có Tu Kiệt...”

“Bà nội vẫn chưa ngủ sao? Sao muộn vậy rồi mà bà vẫn chưa đi nghỉ?”

Bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một giọng nói nũng nịu. Âm thanh tới, người cũng tới theo. Bước chân của Cố Vị Y phát ra tiếng không nhẹ, từ bên ngoài đi vào.

Lúc thấy Cố Cơ Uyển, cô ta cũng không chút ngạc nhiên, chỉ nhíu chặt lông mày, vẻ mặt không vui.

Tiện nhân này quả nhiên tới, lại còn tìm tới bà cụ, là muốn bà cụ giúp cô trở lại bên cạnh cậu cả Mộ lần nữa à? May mà mình đã sớm sắp xếp tai mắt ở đây, bằng không mục đích của tiện nhân này đã đạt được rồi! Cố Vị Y đi vào, theo sau lưng còn có hai cô hầu.

Cô ta tới trước mặt bà cụ, chen vào giữa Cố Cơ Uyển, trầm mặt nói: “Bà nội, đã không còn sớm rồi, con đưa bà về phòng nghỉ ngơi nhé.”

“Còn về mấy người lung tung xông tới kia...” Cô ta quay đầu nhìn Cố Cơ Uyển một chút, trầm giọng nói: “Các người còn không đuổi cô ta đi, muốn để cô ta quấy rầy bà nội nghỉ ngơi, hại tới sức khỏe của bà nội sao?”

CHƯƠNG 245: QUẢ NHIÊN, ĐỀU LÀ GIẢ

CHƯƠNG 245: QUẢ NHIÊN, ĐỀU LÀ GIẢ

Hai người nữ giúp việc lập tức đứng trước mặt Cố Cơ Uyển, trong đó có một người nói:

“Thưa cô, bà cụ phải nghỉ ngơi rồi, mời cô về cho. Tôi đang nói chuyện với bà, các người dựa vào đâu mà đuổi tôi đi?”

Cố Cơ Uyển không hề muốn làm phiền bà cụ nghỉ ngơi nhưng thái độ cả *** lấp miệng em của bọn họ khiến cô thực sự rất khó chịu. Nhưng hơn hết là không hiểu sao cô cứ luôn có cảm giác là bà cụ đang bị giam lỏng nhỉ?

“Vị Y, bà và Cố Cơ Uyển chỉ là...”

“Bà nội, muộn thế này rồi mà bà còn chưa nghỉ ngơi, nếu ông nội biết được sẽ tức giận lắm đấy!”

Cố Vị Y ngắt lời bà cụ, quay đầu nhìn chằm chằm Cố Cơ Uyển tức giận nói: “Cô đã bị Tu Kiệt đuổi ra khỏi nhà họ Mộ rồi, bây giờ cô không còn là người nhà họ Mộ nữa.”

Ngay lập tức hai người nữ giúp việc đến gần Cố Cơ Uyển trong đó có một người đưa tay ra định nắm lấy cánh tay cô.

“Xin cô đi cho!” Cố Cơ Uyển không hề nhúc nhích nhưng khi tay của người nữ giúp việc đụng vào cánh tay cô thì đột nhiên xoay người lại, dùng tay phải siết chặt cổ tay của cô ta và kéo mạnh. “Bịch” một tiếng, trong chớp mắt người nữ giúp việc kia bị quăng xuống đất.

Cố Vị Y há hốc mồm, khi nào thì thân thủ của con nhỏ chất kiệt này lại giỏi như vậy? Động tác nhanh nhẹn, dứt khoát quả thật giống như đã được đào tạo qua. Cố Cơ Uyển cũng không ngờ mình vẫn còn nhớ những thế võ học được của Hạo Phong từ kiếp trước.

Ngay khi một người giúp việc khác rón rén muốn đến đây cô thì cô nhớ lại kinh nghiệm của kiếp trước liền bước sang một bên tránh được. Bàn tay cô chộp cổ tay của người nữ giúp việc, lại kéo thêm một cái.

Đáng thương thay người nữ giúp việc trước đó còn chưa kịp bò dậy thì người sau đã bị quăng xuống nằm đè lên người cô ta.

“Bịch” một tiếng, đầu cô ta đập vào nền nhà, đau đến nỗi nước mắt trào ra.

“Cho dù tôi không phải là người nhà họ Mộ, nhưng bây giờ tôi cũng là khách của bà cụ. Trừ khi bà cụ bảo tôi đi, nếu không cô không có tư cách đuổi tôi đi.”

Cố Cơ Uyển không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt ngạc nhiên và tức giận của Cố Vị Y.

Cố Vị Y nổi giận, lớn tiếng nói: “Người đâu đến đây đuổi con nhóc lộn xộn, dữ tợn này ra ngoài ngay!” Bên ngoài, hai vệ sĩ xông vào ngay lập tức. Thậm chí cô ta còn mua chuộc cả vệ sĩ ở đây.

Cố Cơ Uyển xiết chặt nắm đấm, cô đã chuẩn bị xong tư thế đối phó với hai vệ sĩ kia. Nhưng bà cụ lại cuống lên nói: “Cơ Uyển, nếu bây giờ con và Tu Kiệt đã không còn quan hệ gì nữa thì... sau này con ít đến thăm bà đi.”

Bà cụ hiểu rất rõ tình cảnh hiện giờ. Nếu đánh tiếp chắc chắn Cố Cơ Uyển sẽ bị thương. Ông cụ đã đi vắng mấy ngày nay, gần đây Tu Kiệt cũng rất bận, bây giờ gần như Cố Vị Y nắm quyền ở đây.

Dù trong đầu bà cụ vẫn còn nhiều suy nghĩ nhưng tránh voi chẳng xấu mặt nào. Bà cụ nhìn Cố Cơ Uyển xua tay nói: “Bà đã nói rõ ràng với con rồi, nếu trong lòng con vẫn không phục, con muốn đền bù bao nhiêu thì nhà họ Mộ chúng ta sẽ đền bù cho con bấy nhiêu.”

Cố Cơ Uyển mặt không cảm xúc, nhất thời cô vẫn chưa nghe hiểu ý của bà cụ. Nhưng ngay sau đó cô liền hiểu ra.

“Con không cần đền bù gì, nếu bà cảm thấy cách làm của cậu cả Mộ là đúng vậy thì con không cường cầu nữa.”

Cô nhìn chăm chú bà cụ một hồi, sau đó gật đầu nói: “Vậy, con đi trước đây, bà cố gắng nghỉ ngơi nhé!”

Ông cụ không có ở đây, cậu cả Mộ cũng chưa chắc ở đây, bây giờ có dây dưa nữa thì cũng không có lợi gì đối với bà cụ. Ít nhất cô có thể chắc chắn rằng dù Cố Vị Y có coi trời bằng vung đến đâu nữa thì cô ta cũng sẽ không tổn thương bà cụ. Bởi vì, cô ta không có bất cứ lý do gì để tổn thương bà cụ.

Bà cụ không nhìn Cố Cơ Uyển nữa, Cố Cơ Uyển chỉ đành xoay người rời đi. Nhưng Cố Vị Y lại nhìn bóng lưng rời đi của Cố Cơ Uyển với vẻ mặt đăm chiêu.

Bà già đáng chết nửa đêm nửa hôm không ngủ lại gọi Cố Cơ Uyển tới đây, chỉ để khuyên Cố Cơ Uyển rời khỏi cậu cả Mộ thôi sao? Thoạt nhìn dường như không có gì là không ổn cả nhưng trong lòng cô ta luôn cảm thấy không yên.

Sau khi Cố Cơ Uyển rời đi, cô ta nhìn bà cụ, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Bà ơi, cháu đưa bà về phòng nghỉ ngơi.”

Cô ta nói xong thì nhìn hai người nữ giúp việc, hai người kia thấy vậy vội vàng bỏ chạy và chặn Thúy Nhi người nữ giúp việc thường ngày của bà cụ lại.

“Bà cụ có cô Vị Y chăm sóc rồi cô đi ngủ sớm đi.”

“Nhưng mà...”

Thúy Nhi hơi khó xử: “Bình thường bà cụ đều do tôi chăm sóc...”

“Lẽ nào, cô cảm thấy trong lòng bà cụ cô Vị Y không quan trọng bằng cô sao?” Người giúp việc cao to hừ lạnh một tiếng, khó chịu nói: “Cô tưởng cô là ai?”

“Không phải vậy!” Thúy Nhi vội vàng giải thích: “Tôi không có nghĩ như vậy, thật sự không có mà.”

“Vậy cô còn không cút về phòng ngủ đi? Lúc nào cần sẽ gọi cô!”

Thúy Nhi hết cách đành nhìn vào một góc sâu trong phòng khách, sau đó mới miễn cưỡng rời đi. Cố Vị Y đẩy cửa phòng của bà cụ ra rồi đẩy bà vào. Khoảnh khắc khi cánh cửa đóng lại, bà cụ liền cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

“Bà nội.” Giọng nói của Cố Vị Y vang lên bên trên đỉnh đầu.

Bà cụ sùng sốt, vội gượng cười nói: “Sao thế?”

“Bà tìm Cố Cơ Uyển đến, thật sự chỉ là vì khuyên cô ta rời khỏi Tu Kiệt sao?” Cố Vị Y đẩy bà cụ đi vào.

Nụ cười trên mặt bà cụ càng cứng đờ hơn, đầu ngón tay không ngừng siết chặt, gật đầu: “Ừm. “

“Bà nội, không phải bà rất thích con nhóc đó sao?”

“Vị Y... “

“Bà nội, bà bảo Tu Kiệt đính hôn với cháu có được không?”

Cố Vị Y bỗng nhiên chuyển xe lăn của bà cụ lại, đối diện với cô ta. Nụ cười trên khóe môi của bà cụ đông cứng lại, bà ngạc nhiên nhìn cô ta:

“Vị Y, chuyện này ... Tu Kiệt vừa mới hủy hôn với Cơ Uyển ...”

“Là bởi vì bọn họ mới vừa hủy hôn, cho nên không phải bây giờ bên cạnh Tu Kiệt thiếu một người phụ nữ sao?” Cố Vị Y kéo cái ghế tới, ngồi xuống trước mặt bà cụ. Vẻ mặt cô ta không có bất kỳ cảm xúc nào nhìn chăm chăm bà cụ.

“Bà nội, không phải bà nói muốn để cho cháu ở cạnh bà mãi sao?”

“Vị Y.... “Nếu vậy bà dứt khoát để cho Tu Kiệt đính hôn với cháu đi, từ nay về sau cháu sẽ danh chính ngôn thuận ở nhà hộ Mộ, chăm sóc cho bà mãi mãi.” Bà cụ không nói gì, sắc mặt của Cố Vị Y sa sầm.

“Bà nội, sao bà không nói nữa? Chẳng lẽ bà nói thích cháu, còn muốn cháu ở bên cạnh bà cả đời, những lời này đều là nói gạt cháu sao?”

“Sao...có thể như vậy chứ?”

Lúc này Cố Vị Y sa sầm mặt, đáng vẻ không còn tươi sáng dịu dàng như trước. Sự ngoan ngoãn, oan ức, hiểu chuyện trước kia...quả nhiên đều là giả dối.

Tất cả sự việc, đến bây giờ không cần thiết phải phân biệt đúng sai nữa rồi.

Bà cụ gật đầu, nhẹ giọng nói:“Được, đợi Tu Kiệt trở về bà sẽ nói chuyện này với nó.”

“Bà nội, nói bây giờ không được sao?”

Cố Vị Y cầm điện thoại di động của bà cụ đến nhét vào tay bà.

“Bà nội, bây giờ bà gọi điện thoại cho Tu Kiệt liên đi.”

Bà cụ cầm lấy điện thoại, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của cô ta, rốt cục cũng đưa điện thoại lên.

Bà cụ bấm số của Mộ Tu Kiệt, nhưng khi điện thoại sắp được kết nối, Cố Vị Y đột nhiên mỉm cười và nói:

“Bà ơi, cháu đã quên nói với bà, cháu đã sắp xếp người đưa Cố Cơ Uyển rời đi...”

CHƯƠNG 246: LỄ NÀO, SỢ CHÁU TỔN THƯƠNG BÀ?

CHƯƠNG 246: LỄ NÀO, SỢ CHÁU TỔN THƯƠNG BÀ?

Bà cụ bàng hoàng, hơi thở bỗng trở nên hỗn loạn.

Bà vốn nghĩ chỉ cần Tu Kiệt nghe điện thoại và bảo anh đến đây, đợi sau khi Tu Kiệt đến rồi thì tình cảnh của bà sẽ tốt hơn thôi.

Nhưng bà đã quên Cơ Uyển mới vừa rời khỏi nơi này.

Mà Cố Vị Y... Bà không biết sau lưng cô ta còn có ai nữa?

Nhưng chắc hẳn trong nhà họ Mộ này, còn có người rất lợi hại đang bắt tay với Cố Vị Y.

“Bà nội?” Điện thoại được kết nối, giọng nói của Mộ Tu Kiệt vang lên: “Sao muộn vậy rồi mà bà vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Bà cụ vẫn không nói chuyện, chỉ nắm chặt điện thoại, nhìn Cố Vị Y.

Bà già đáng chết này, sau khi nhìn thấy dung nhan thật sự của Cố Cơ Uyển, bà ta đã đoán được rồi.

Cũng may cô ta còn có chiêu phòng hờ.

Bằng không đêm nay nhất định sẽ có chuyện.

“Bà nội?” Mộ Tu Kiệt mãi mà không nghe thấy giọng nói của bà cụ, anh chau mày, trong lòng hơi lo lắng.

“Bà nội, có phải bây giờ bà không khỏe không? Con sẽ qua đó ngay bây giờ.”

“Không cần.” Giọng nói của bà cụ cực kỳ tỉnh táo.

Sau khi nhìn khuôn mặt tràn ngập nụ cười tự tin của Cố Vị Y bà cụ sụp mắt, khẽ nói: “Tu Kiệt, bà mong cháu hứa với bà một chuyện.”

“Bà muốn cháu hứa chuyện gì?” Mộ Tu Kiệt cảm thấy lo lắng vô cớ.

Anh mới trở về từ bên ngoài, lúc này đang muốn đi tắm rửa sau đó nghỉ ngơi.

Cuộc điện thoại của bà cụ đã khiến anh ngừng lại, sau đó khoác áo khoác mỏng rời khỏi phòng.

“Tu Kiệt, con còn nhớ trước đây bà đã từng nói, bà vẫn còn một người không bỏ được không?”

“Bà nội, bà nói Cố Vị Y sao?”

Cố Vị Y đang ngồi trước mặt bà cụ, về cơ bản cô ta có thể nghe thấy những gì Mộ Tu Kiệt nói.

Bà cụ không hề trả lời Mộ Tu Kiệt, chỉ nói: “Bà nội chỉ còn lại người thân duy nhất đó thôi, Tu Kiệt, con hứa với bà nội sẽ bảo vệ con bé ấy, cưới con bé và bảo vệ con bé suốt đời. Bà nội cầu xin con đấy.”

Lần này, đến lượt Mộ Tu Kiệt ở đầu bên kia điện thoại không nói lời nào.

Cố Tu Kiệt im lặng khiến Cố Vị Y nhất thời nóng ruột.

Cô ta nhìn bà cụ, không ngừng ám chỉ bà nói thêm chút gì nữa nhưng bản thân cô ta lại không dám làm ầm lên.

Bà cụ khẽ thở ra một hơi sau đó mới nói: “Tu Kiệt, bảo vệ cháu gái bảo bối của bà, cả đời này đừng làm hại nó, con hứa với bà nhé.”

“Được.” Mộ Tu Kiệt có thể làm được yêu cầu này.

Anh bước ra khỏi tiền sảnh của Vọng Giang Các, bước đi trong gió: “Bà ơi, con đến ngay.”

Cố Vị Y ngẩn ra, vội vàng trừng mắt nhìn bà cụ lắc đầu.

Bà cụ không nói gì, chỉ cần Tu Kiệt bây giờ đi qua đây thì chỗ bà sẽ không bị uy hiếp gì nữa.

Nhưng Cơ Uyển bên kia thì phải làm sao?

Ban đêm ban hôm nếu người của Cố Vị Y đưa con bé xuống núi, không ai biết trên đường sẽ xảy ra chuyện gì?

Cơ Uyển...trước hết phải để cho con bé an toàn hết đêm nay đã.

“Tu Kiệt, con đừng đến đây bà nội đã lên giường nghỉ ngơi rồi.”

Mộ Tu Kiệt dừng bước nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ rồi, quả thật thời gian cũng không còn sớm nữa.

“Bà có chắc không cần con qua đó không?” Anh chỉ cảm thấy giọng điệu tối nay của bà nội có gì đó không ổn.
“Không cần đâu.” Bà cụ nhìn Cố Vị Y, đột nhiên nói: “Buổi tối Cơ Uyển có đến, bà đã khuyên nó cố sống cho tốt.”

Cố Vị Y sa sầm mặt, lúc này bà già nhắc đến con nhỏ hèn hạ Cơ Uyển kia để làm gì?

Cũng còn may những lời của bà già này cũng không có gì lạ.

Nếu bà già đáng chết này còn dám nói lung tung thì đứa cháu gái yêu quý của bà ta nhất định sẽ chết không chỗ chôn!

“Cô ấy đến rồi?” Mộ Tu Kiệt nhíu mày: “Cô ấy tới làm gì?”

“Là bà bảo con bé tới, bà chỉ mong nó có thể sống yên ổn cả đời.”

“Bà nội, bây giờ cô ấy sống rất tốt, bà không cần lo lắng chuyện của cô ấy nữa đâu.”

“Bà biết, chỉ là ... dù sao tốt xấu gì các con cũng từng là vợ chồng sắp cưới. Nếu con bé đã đến đây rồi, không bằng con tiễn con bé về...”

Lời này đã giảm đến điểm mấu chốt của Cố Vị Y.

Gương mặt của Cố Vị Y lạnh hắt đi nhưng không ngờ câu trả lời của Mộ Tu Kiệt bên kia đầu điện thoại lại lập tức khiến cô ta vui vẻ hẳn lên.

“Nếu cô ấy có thể đến đây một mình thì chắc chắn cũng có thể tự đi về. Bà nội bà không cần lo đâu, bà nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Bà cụ có hơi thất vọng, còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị Cố Vị Y đưa tay lấy điện thoại di động đi, dường như cô ta muốn gửi tin nhắn.

Bà cụ cuống lên vội vàng nói với Mộ Tu Kiệt: “Bà nội phải nghỉ ngơi rồi, con nhớ kỹ chuyện con hứa đã với bà, cả đời này con phải bảo vệ cháu ngoại của bà!”

Bà lão lập tức cắt đứt cuộc gọi, ánh mắt chăm chăm nhìn Cố Vị Y: “Cơ Uyển đã rời đi, Tu Kiệt sẽ không đuổi theo, cháu không cần phải...”

“Bà nội, bà hoang mang như thế là vì cái gì? L nào bà cảm thấy cháu sẽ làm hại bà hay làm hại Cố Cơ Uyển sao?”

“Cháu, sao cháu sẽ làm hại bà được chứ? Bà là bà nội của cháu.”

“Thật sao?” Cố Vị Y giật điện thoại di động lại, vể mặt u ám.

“Bà nội, thời gian không còn sớm nữa, cháu đỡ bà đi ngủ.”

Cô ta đứng dậy, giằng bà cụ ra khỏi xe lăn, đẩy xuống giường.

“Vị Y...” Bà cụ ngã lăn ra giường, gần như tê liệt nửa người.

“Nếu bà muốn Cố Cơ Uyển bình an vô sự thì hãy ngủ sớm một chút đi.” Cố Vị Y khinh khỉnh nhìn bà cụ nói.

Rốt cuộc, bà ta cũng phát hiện được âm mưu của bọn họ.

Bà cụ siết chặt nắm tay, nhưng giờ thì cả nhà này toàn là người của cô ta bà chẳng làm được gì cả.

“Cố Vị Y”

“Có chuyện gì vậy bà nội, bà không gọi cháu là Vị Y nữa sao?”

Bà cụ không nói lời nào, nửa người của bà bị chính mình đè lên, bởi vì hai chân bất tiện cho nên rất khó xoay người lại.

Bây giờ lại nằm rạp trên giường như vậy, bà cảm thấy rất đau.

Đau đớn nhất là vì sự ngu ngốc của bản thân mà bà đã hại Cơ Uyển rơi vào tình huống này.

Thậm chí Tu Kiệt cũng không muốn đưa Cơ Uyển về, chắc chắn là vì những lời nói trước đó của bà, bà muốn anh phải chăm sóc cho Cố Vị Y.

Lần này bà quả thật đã hại Cơ Uyển thâm trọng.

Nhưng bây giờ bà cũng không thể làm gì.

Dường như tối nay Cố Vị Y không có ý định rời đi, cô ta cứ ngồi yên trên ghế nhìn bà cụ.

Một lúc sau, rốt cuộc bà cụ cũng chịu không được liền cầu xin: “Vị Y, bà nội không thoải mái, cháu xoay người bà

lại giúp bà với.”

“Bà nội, bà có thể thử tự mình cố gắng xoay người lại, bác sĩ cũng đã nói, những chuyện có thể làm thì tự mình làm, như vậy mới tốt cho cơ thể.”

Cố Vị Y lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho người nào đó: “Hình như bà già đã phát hiện mình bị lừa rồi.” Tư thế này của bà cụ là xoay lưng về phía Cố Vị Y, cho nên đương nhiên cô ta không muốn xoay người bà cụ lại. Nhưng thật ra cô ta biết dù có thể trông bà lão cả đêm thì ngày mai, ngày mốt, cậu cả Mộ cũng sẽ trở về thăm bà ta.

Còn ông cụ nữa chứ. Không biết khi nào thì ông cụ sẽ trở về. Chỉ cần ông cụ vừa trở về sẽ lập tức đi thăm bà ta.

Chuyện này cũng không giấu được bao lâu, rốt cuộc phải làm sao đây?

Cô nhìn chăm chăm vào tin nhắn mình đã gửi đi nhưng đầu dây bên kia vẫn chậm chạp không trả lời.

Cố Vị Y rất lo lắng, vừa rồi cô ta còn ngang ngược trước mặt bà cụ nhưng đợi đến khi ông cụ hoặc cậu cả Mộ quay lại thì cô ta phải làm sao?

Qua bảy tám tiếng nữa trời sẽ sáng...

CHƯƠNG 247: CÔ CŨNG CÓ LÚC MỆT MỎI

CHƯƠNG 247: CÔ CŨNG CÓ LÚC MỆT MỎI

“Cậu xem thử Cổ Cơ Uyển còn ở nhà họ Mộ nữa không? Nếu còn thì cho người đưa cô ấy trở về.”

Mộ Tu Kiệt gọi điện thoại cho Lâm Duệ. Lâm Duệ lại nói: Cậu hai Giang vừa đưa cô ấy trở về.” ‘Giang Nam?’

“Vâng, buổi tối cũng là cậu hai Giang đưa cô ấy tới. Trước đó tôi gặp cậu hai Giang ở sân trước, còn tán gẫu với anh ta một hồi, anh ta...” “Gần đây cậu rất rảnh nhì?”

Giọng điệu của cậu cả Mộ nghe rất ra khó chịu.

“Tôi, tôi rất bận. Cậu chủ à, cậu cũng biết mỗi ngày tôi có bao nhiêu là việc. Ha ha.”

Lâm Duệ gơ bàn tay lên, nhanh chóng lau mồ hôi trên trán. Gần đây cậu chủ có vẻ rất khó chịu với cậu Giang, cho nên sau này tạm thời ít nhắc tới anh ta trước mặt cậu chủ.

“Vậy tôi... Tôi có phải đi tìm mợ chủ...à không, đi tìm cô Cổ không?” “Đã có người đưa về, cậu đi làm gì?”

Tút một tiếng, cuộc gọi bị cúp ngang. Lâm Duệ nhìn màn hình điện thoại tối thui, vẻ mặt bất đắc dĩ. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa anh ta có linh cảm cậu chủ thật sự sẽ đi hủy hoại dung nhan của cậu Giang mất.

Ai bảo gương mặt đó của cậu Giang quả thật rất có khả năng lừa gạt thiếu nữ ngu ngốc chứ? Dù sao từ trước tới giờ đối với đàn ông mà nói bọn họ cũng không phải dựa vào khuôn mặt để kiếm ăn, hủy hoại thì hủy hoại thôi. Anh chàng Giang Nam kia ơ, haizzz, anh tự câu phúc cho mình đi.

“Hắc xì!”

Giang Nam đang lái xe thì hắt hơi mấy cái, khó khăn lắm mới dừng lại được. Anh ta nghiêng đầu liếc nhìn Cổ Cơ Uyển, mỉm cười hồi lỗi nói:

“Xin lỗi, có lẽ ai đó đang nhớ đến tôi.”

“Uhm”

Cổ Cơ Uyển không hứng thú với trò đùa này chút nào. Thoạt nhìn giống như trong lòng cô có tâm sự nặng nề, Giang Nam không nhận được hỏi:

“Vừa nãy có phải bà cụ nói những lời khó nghe với em không?”

“Không có.”

Cổ Cơ Uyển trả lời qua loa, rõ ràng là cô nói cho có lệ. ‘Vậy em đang suy nghĩ gì? Thật ra Giang Nam cũng thấy tò mò, tại sao bản thân anh ta gần đây lại trở nên thích hóng hớt như vậy chứ? Có điều hóng hớt thì thế nào? Bản thân anh ta muốn hỏi thì tại sao phải nhận?’

“Không nghĩ gì cả.”

“Cổ Cơ Uyển, cho dù chúng ta không phải là bạn bè thì em vẫn là cấp dưới của anh. Ông chủ sợ tâm trạng của cấp dưới không vui sẽ ảnh hưởng đến công việc cho nên hỏi thăm một chút cũng không được sao?”

Những lời này làm cho Cổ Cơ Uyển hoàn hồn, cô nhìn anh ta nói: “Sẽ không ảnh hưởng đến công việc của tôi đâu.”

“Tốt lắm, vậy em nói cho anh biết, em chuẩn bị đối phó với buổi phỏng vấn ngày mai thế nào?” Nếu anh nhớ không lầm thì lúc tan sở, phòng làm việc được cấp cho cô ở tầng mười kia vẫn còn trống.

Ngày mai có rất nhiều phóng viên đến phỏng vấn, cô sẽ cho mọi người xem những gì?

Lỡ như có sơ sót Giang Thị sẽ mất mặt.

“Yên tâm, tôi sẽ không khiến cho Giang Thị mất mặt đâu.”

“Vậy thì em có thể tiết lộ chút tin tức trước được không?”

“Sếp à, bây giờ là lúc tan tầm.”

“...” Thật là! Đây hóa ra là thái độ của cấp dưới đối với sếp sao?

“Cậu hai, nơi này có xe đi thẳng đến trường học, anh dừng lại bên đường để tôi đi về một mình được rồi.”

Đêm nay Cố Cơ Uyển không muốn nói chuyện với ai nữa, bởi vì trong lòng cô ngổn ngang tâm sự. Cô muốn gọi điện cho Mộ Tu Kiệt nhưng lại không biết nói gì.

Mặc dù cô cảm thấy thái độ của Cố Vị Y có hơi quá đáng trước mặt bà cụ nhưng lỡ như là cậu cả Mộ người ta ngầm cho phép thì sao? Huống chi Cố Vị Y quá đáng như vậy là cũng bởi vì mình đi tìm bà cụ.

Cô ta sẽ giận cá chém thớt đối với bà cụ. Chỉ cần cô rời đi, Cố Vị Y cũng sẽ không làm gì bà cụ. Sờ dĩ Cố Vị Y được đối xử tốt như vậy ở nhà họ Mộ là vì đã cứu mạng bà cụ. Bà cụ là chỗ dựa của cô ta, vì vậy cho dù cô ta có ngang ngược cỡ nào cũng không thể làm gì chỗ dựa của mình. Giang Nam hơi bực mình liếc nhìn cô, đành hãnh nói:

“Anh không hỏi nữa là được chứ gì?” Nói xong anh ta nhìn đường phía trước, quả thật không hỏi gì nữa.

Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, tối nay tâm trạng của tôi không tốt lắm.”

Giang Nam vẫn cảm thấy ảm ức, tâm trạng không tốt thì có thể lơ là người khác như vậy sao? Hơn nữa tâm trạng cô không tốt cũng đâu phải do anh ta gây ra? Nhưng khi anh ta nhìn cô lần nữa thì cô đã dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thoạt nhìn trạng thái của cô không tốt lắm, có vẻ rất mệt mỏi. Rốt cuộc, anh ta cũng bình tĩnh lại. Hôm qua Cố Cơ Uyển mới bị từ hôn, buổi tối còn đi đến nhà họ Mộ.

Mặc kệ bà cụ nói gì đi nữa thì đối với cô đó những lời lẽ đó cũng chẳng thể khiến cô vui lên được. Anh chỉ thấy được đáng về hăng hái cả ngày của cô liền có ảo giác, cho rằng cô gái này là một người mạnh mẽ, cứng rắn không có chuyện gì có thể làm khó được cô.

Nhưng suy nghĩ lại cô chẳng qua chỉ là một cô nhóc mà thôi. Xe chạy trên đảo không nhanh không chậm, cuối cùng dừng lại trước cửa trường học. Cố Cơ Uyển hoàn toàn không có phản ứng, không ngờ cô đã ngủ thiếp trên ghế lái phụ rồi.

Tiếng ngáy khe khẽ cho thấy lúc này cô rất mệt mỏi. Giang Nam muốn nhắc cô đã đến trường học nhưng nhìn thấy cô ngủ say như thế anh ta lại không đành lòng đánh thức cô. Cuối cùng, anh chạy xe đến một chỗ hơi vắng vẻ ở gần trường học, tắt máy, mở cửa sổ.

Anh rón rén chinh ghế lái phụ nằm xuống. Cố Cơ Uyển chỉ là hơi nhúc nhích người, sau đó tìm tư thế nằm thoải mái hơn liền ngủ thiếp đi. Giang Nam cầm lấy chiếc áo khoác mỏng của mình để ở hàng ghế sau nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Anh cũng chinh lại ghế của mình nằm xuống, nhưng chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng hồng của cô, vẻ mặt không buồn ngủ chút nào. Rốt cuộc cô và lão đại đã xảy ra chuyện gì chứ? Rõ ràng lão đại rất quan tâm cô nhưng tại sao lại từ hôn với cô? Hơn nữa vào lúc này, tại sao anh lại đột nhiên đi A Lý Hân chứ?

Tuy cậu hai Giang này ngày thường trông thông thái, nho nhã nhưng trên thực tế anh vẫn chưa yêu đương bao giờ. Thật ra anh đúng là không hiểu chuyện tình cảm giữa nam và nữ.

Có phải lão đại đi A Lý Hân là vì liên quan đến Cổ Cơ Uyển không? Gió thổi qua khung cửa sổ khẽ mở, thổi bay mái tóc mượt mà của Cổ Cơ Uyển. Sợi tóc lòa xòa rơi trên mặt khiến cô nhú mày khi đang say giấc.

Giang Nam vô thức đưa tay ra, muốn vén tóc lên cho cô. Nhưng tay anh mới giơ đến giữa chừng bỗng khựng lại rồi rút tay về. Hành động này hình như không thích hợp lắm... quá thân mật.

Nhưng bởi vì mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt, cho nên chân mày của cô lúc nào cũng cau lại, dường như cô sắp bị đánh thức bởi mấy sợi tóc lòa xòa này rồi. Rốt cuộc khi cô động dậy mí mắt lần thứ ba thì Giang Nam đã đưa tay ra.

Ngón tay dài lướt nhẹ trên khuôn mặt của cô, sau đó vén những sợi tóc trên mặt ra sau tai. Lúc này cảm thấy thoải mái rồi nên cô nhóc lại ngủ tiếp đi. Giang Nam thở phào nhẹ nhõm, chỉ lo hành động vừa rồi của mình đánh thức cô.

Chỉ vén mấy sợi tóc của cô thôi mà cả người anh ta nhể nhại mồ hôi như thể đi đánh nhau. Không đúng, cho dù có đánh nhau cũng không cần căng thẳng như thế, anh thật sự cảm thấy rất hồi hộp...

Một cơn gió thổi qua khiến tâm trí anh trở lại bình thường, lúc này anh mới phát hiện thì ra mình vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, ít nhất là đã mấy phút rồi.

Đột nhiên, nhịp tim tăng nhanh vô cớ! Ngay lập tức anh quay mặt đi nhìn cảnh vật bên ngoài, hơi thở có phần hỗn loạn, vành tai cũng nóng rực.

Anh không biết mình có bị trúng tà không? Tóm lại là có gì đó sai sai không thể giải thích được. Dù sao anh cũng không dám quay đầu lại.

Cuối cùng, anh dứt khoát xoay người lại, quay lưng về phía cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đêm dài đằng đẵng, thời gian trôi đi từng chút một. Không biết qua bao lâu, cô gái phía sau đột nhiên tỉnh giấc, bật ngồi dậy.

“Ôi trời ơi! Tôi đang ở đâu thế này? Bây giờ mấy giờ rồi?”

CHƯƠNG 248: TÔI THẬT SỰ KHÔNG THÍCH CÔ

CHƯƠNG 248: TÔI THẬT SỰ KHÔNG THÍCH CÔ

Giang Nam suýt nữa đã ngủ say thì bị Cổ Cơ Uyển làm cho giật mình đột nhiên tỉnh lại. Anh vừa nhìn đồng hồ đã cau mày: “Hơn ba giờ sáng. “

Sau đó anh lại nhìn sang Cổ Cơ Uyển lần nữa, cô gái này vẫn đang dụi mắt rõ ràng là vừa mới tỉnh. Giọng nói của Giang Nam tràn ngập cảm giác buồn ngủ, hơi khàn khàn:

“Em nửa đêm không ngủ, kêu ma gọi quý gì chứ?”

“Cậu hai, làm phiền đưa tôi về Giang Thị.”

Cổ Cơ Uyển dùng sức vỗ vào hai bên gò má của mình. Vất vả lắm cô mới tỉnh táo lại. Tối qua cô mãi mê nghĩ về chuyện của bà cụ, lại quên luôn chuyện quan trọng như vậy.

Cô lấy điện thoại ra, không có cuộc gọi nhờ hay tin nhắn chưa đọc nào, tất cả đều không có. Mấy người đó đang làm gì vậy? Rõ ràng biết cô về muộn, vậy mà lại không gọi cho cô lấy một cuộc

“Cậu hai, tôi có chuyện rất quan trọng, anh đưa tôi về Giang Thị trước được không?”

Giang Nam gục trên tay lái, không nói lời nào, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cổ Cơ Uyển biết anh khó chịu, mới vừa tỉnh lại, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Tuy cô sốt ruột nhưng cũng không hối nữa, chỉ có thể đợi.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc Giang Nam cũng ngẩng đầu từ trên tay lái lên nhìn cô:

“Giang Thị?”

Đáy mắt của anh đỏ quạch, rõ ràng đó là dấu hiệu của việc thiếu ngủ trầm trọng.

Cổ Cơ Uyển cảm thấy hơi áy náy, lúc này

đáng lẽ ra cậu hai Giang nên yên ổn ngủ trên giường lớn trong nhà mới phải.

Nhưng đêm nay anh không chỉ không về nhà mà còn ngủ trên xe với cô nữa.

Lúc này lại còn bị cô làm gián đoạn giấc ngủ, đã vậy phải đưa cô đi khắp nơi.

Người đàn ông này đi theo mình đúng là chịu tội.

Đây là lần đầu tiên Cổ Cơ Uyển chắc chắn cảm thấy áy náy với cậu hai Giang.

“Xin lỗi...”

“Rất gấp sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Cổ Cơ Uyển nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ, đương nhiên rất gấp.

Nhưng những người kia vẫn không tìm

cô...dường như ...có thể...có lẽ không phải rất gấp lắm...

Dù sao, cô cũng đã đến muộn nên nhất định

là bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị rất nhiều công đoạn rồi.

“Có thể hơi muộn một chút, nhưng vẫn phải đi.

“Vậy trước hết em phải đi với anh tới một chỗ.”

... Chỗ mà Giang Nam muốn đi chính là nhà hàng. Nhưng mà điều này...

“Cậu hai Giang, nếu anh không ngại hay là để tôi dẫn anh đi ăn nhé!”

“Anh không ăn hàng quán vỉa hè.”

Về cơ bản anh có thể tưởng tượng những sinh viên nghèo như cô sẽ tìm một chỗ thế nào rồi.

Chẳng phải lại là mấy quán vỉa hè sao? Có kinh nghiệm từ lần trước, anh vừa nghĩ tới mấy cái bàn đầy dầu mỡ của mấy quán vỉa hè kia thì cho dù có đói cỡ nào đi nữa cũng ăn không VÔ.

“Anh đã đói bụng đến mức đau dạ dày rồi mà còn kén cá chọn canh!” Cổ Cơ Uyển không nhịn được lườm anh một cái.

Nếu không phải nhìn thấy anh cau mày hỏi ra nguyên nhân thì cô sẽ không biết thì ra cậu hai Giang mắc bệnh đau bao tử. Buổi họp báo tối qua lúc bảy giờ, tiệc tối bắt đầu lúc tám giờ, vậy mà anh lại không ăn tối.

Anh không biết phải tìm gì đó ăn lót dạ trước sao? Giống như bọn họ, trước khi bắt đầu buổi họp báo đã phải vội vàng tìm gì đó ăn no trước cái đói.

Lúc ở trong phòng trang điểm Tân Chi Châu cũng mang về một đồng hồ ăn, không lo bị đói.

Chỉ có cậu ấm này thà rằng chịu đói chứ không muốn ăn uống tạm bợ như vậy. Bệnh bao tử là do cứ nhịn đói như vậy nên mắc phải sao?

“Tôi biết có một vài nhà hàng mở cửa cho đến rạng sáng, nhưng thực chất mấy chỗ đó cũng không phải là chỗ cao cấp gì.” Tất cả các nhà hàng mà anh tìm kiếm đều đã đóng cửa. Vào lúc này các nhà hàng sang trọng sao còn mở cửa được chứ, trừ khi là đặt trước.

“Anh không thích ăn mấy thứ bỏ đi.”

Cậu hai Giang lại một lần nữa xụ mặt làm ra vẻ ghét bỏ. Anh đúng là rất kén chọn. Cổ Cơ Uyển thực sự bó tay với anh ta rồi! Đàn ông kén chọn như thế bị đau bao tử là đáng đời.

“Không phải đồ bỏ đi, đi thôi.” ...

Mười mấy phút sau, bọn họ ngồi trong quán mì. Bà chủ quán nở nụ cười hồn hậu, lúc bưng hai bát mì lên, không kềm được cứ nhìn Giang Nam mãi.

“Cô gái trẻ thật may mắn khi tìm được người bạn trai đẹp trai như vậy. Đêm hôm khuya khoắt mà còn chịu đi ăn tối với cháu, thật là hiếm có!”

“Anh không phải bạn trai cháu.”

Cổ Cơ Uyển mỉm cười với bà chủ quán nói: “Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Được rồi, cô gái trẻ còn thẹn thùng gì chứ? Có người bạn bình thường nào mà chịu ở cạnh cháu vào lúc này không?”

Ở một nơi nhỏ bé như thế này rất khó để nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy.

“Ánh mắt của anh chàng đẹp trai này vừa nảy nhìn con quả thật giống như muốn nuốt chửng con luôn rồi.

Cô đây lẫn lộn trong tình trường nhiều năm như vậy chắc chắn sẽ không nhìn lầm đâu!”

“Khu!”

Cậu hai Giang vất vả lắm mới thuyết phục bản thân nuốt xuống ngụm trà thô, suýt chút nữa đã phun ra đây bàn.

“Ai ôi, anh chàng đẹp trai cũng thẹn thùng rồi! Ha ha ha! Cô đây không nói nữa, các cháu cứ tiếp tục đi.” Bà chủ tươi cười hơn hờ, trước khi bước đi còn nói thêm mấy câu:

“Cô gái trẻ này, lúc này khi con nhìn ra cửa sổ, anh chàng đẹp trai này đã lén nhìn con sáu lần đấy, di đấy đếm rất rõ ràng!”

Cổ Cơ Uyển cầm đôi đũa dùng một lần nhét vào tay Giang Nam đang đỏ mặt đến tận mang tai.

“Anh không có nhìn lén em. Anh không mất đạo đức đến mức có hứng thú với người phụ nữ của người khác.”

“Ừm” Cô gật đầu không để ý.

“Anh không muốn nuốt em, chỉ là anh đang đói bụng.” Người đàn ông nào đó để lộ ra giọng nói buồn ngủ.

“Ừm.” Cổ Cơ Uyển vẫn chỉ gật đầu, tách đôi đũa ra cho mình.

“Ăn đi, mì phải ăn lúc nóng mới ngon.”

Nhưng Giang Nam cảm thấy mình còn nhiều điều muốn nói, phải giải thích rõ ràng, nhưng chết tiệt! Cô gái này dường như không quan tâm chút nào! Cô không tin lời giải thích của anh sao? Anh sẽ không có tâm tư với người phụ nữ của anh em mình đâu! Tuyệt đối sẽ không!”

“Ừm... Há?”

Cố Cơ Uyển đang định vùi đầu cổ ăn thì ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn anh: “Anh em?” Cô nhả mỳ. Kiếp trước, cô biết cậu cả Mộ có mấy người anh em.

Một người gọi là anh hai, một người gọi là anh ba, còn có anh tư. Cô có mấy lần nhìn thấy anh hai, anh ba, anh tư trong màn hình hiển thị cuộc gọi đến. Nhưng cô không biết những người đó là ai? Lẽ nào, cậu hai Giang là một người trong số đó?

“Anh và cậu cả Mộ...”

“Em đừng đoán mò, anh không phải có ý đó!”

Giang Nam sững sờ, không nghĩ tới mình lại lỡ miệng để lộ ra hết. Gần đây anh sao thế này? Lúc ở trước mặt cô nhóc này trí thông minh của anh dường như bằng không. Nhưng...

“Cố Cơ Uyển, anh thật sự không thích em.”

“Tôi biết, anh không cần lặp đi lặp lại đâu. Có ai nói chuyện tổn thương người khác như anh không chứ?”

“Anh đã làm tổn thương em rồi sao?”

Giang Nam đúng là rất xấu hổ, xấu hổ đến mức không biết nên nói gì.

Ngay cả bản thân anh cũng quên mất, vừa rồi anh có nhìn lén cô không? Hình như là có nhưng chắc chắn không phải vì thích, anh chỉ...muốn biết cô đang nghĩ gì.

Còn nuốt chừng cô gì đây chỉ là nói hươu nói vượn mà thôi! Anh thực sự rất đói và muốn ... một phát nuốt sạch tô mì này thôi! Cố Cơ Uyển không hỏi tiếp chuyện liên quan đến cậu hai Giang và cậu cả Mộ nữa.

Nếu anh đã không muốn nói vậy thì cứ hỏi anh tiếp chính là làm anh khó xử.

“Anh ăn đi, thật sự rất thơm, thử một chút xem. “

Giang Nam cúi đầu, gắp một đũa mì lên ăn. Bề ngoài sợi mì cũng chỉ như vậy, chẳng có gì đặc biệt cả.

Nhưng bây giờ anh thực sự đói bụng, tuy không đẹp mắt, nhưng phải ăn no bụng rồi hãy nói sau.

Giang Nam đang muốn đưa sợi mì vào trong miệng thì bỗng dừng lại. Anh nường mảy nhìn Cố Cơ Uyển, tỏ ra chán ghét nói: Anh thật sự không thích em.

CHƯƠNG 249: BÂY GIỜ CÔ HÃY ĐẾN ĐÂY NGAY

CHƯƠNG 249: BÂY GIỜ CÔ HÃY ĐẾN ĐÂY NGAY

Hơn nửa giờ sau, cậu hai Giang khệ nệ vác cái bụng lớn bước từ trên xe xuống. Cổ Cơ Uyển đã xuống xe từ lâu. Lúc này cô đang vội vã đến tòa nhà văn phòng của Truyền thông Cửu Nguyệt.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng choang. Không nằm ngoài dự đoán của Cổ Cơ Uyển, mấy người kia đều đang bận tối tăm mặt mày. Có điều thành quả trước mắt này hoàn toàn Vượt quá sự tưởng tượng của cô! “Điều này quả thật rất hoàn hảo, đúng không?”

Chỉ một đêm ngắn ngủi mà thôi, mọi người đã làm thế nào vậy? Thậm chí nó còn đẹp hơn cả trong kế hoạch của cô!

“Cậu đã chạy đi chơi bởi lòng bông ở đâu với người đàn ông vụng trộm của cậu thế? Cũng không biết trở về giúp đỡ một tay!”

Tô Tử Lạp là người đầu tiên phản nài: “Một chết cục cứng rồi, cậu... Rốt cuộc cô cũng nhìn rõ ràng người đàn ông “vụng trộm” sau lưng Cổ Cơ Uyển là ai. Hai mắt Tô Tử Lạp tròn trĩnh, sợ đến nỗi nói lắp: “Ông, ông, ông chủ, sao anh, anh...”

Trời ơi, cậu hai Giang có nghe những lời cô vừa nói không? Cô lại dám nói Cổ Cơ Uyển và “người đàn ông vụng trộm đi chơi bởi lâu lổ. Nhưng bây giờ người trở về cùng lúc với Cổ Cơ Uyển lại là sếp của bọn họ! Không phải Cổ Cơ Uyển nói đi tới nhà họ Mộ một chuyến sao? Tại sao đang là bốn giờ sáng mà cô lại xuất hiện bên cạnh Giang Nam chứ? Lẽ nào mấy lời đồn trên mạng nói cô ấy và Giang Nam đang hẹn hò, là...thật sao? “Thu hồi ý nghĩ không đúng đắn của cậu lại đi, anh ta còn chưa đủ tư cách làm người đàn ông vụng trộm của tớ đâu.” Bây giờ đã tan sở rồi, nên không cần phải lễ phép với sếp.

Nhưng những lời này lại khiến cho một nhóm người sợ hãi! Công khai nói sếp không đủ tư cách làm người đàn ông của mình. Điều này có nghĩa là cô không muốn làm việc ở Giang Thị nữa sao? Giang Nam đi từ sau lưng Cổ Cơ Uyển tới. Vốn dĩ anh ta vẫn có rất nhiều ý kiến đối với lời nói của Cổ Cơ Uyển nhưng sau khi nhìn thấy những người ở sảnh, thì anh ta lập tức mất hết ý kiến. Không đủ tư cách thì thôi, dù sao anh ta cũng không thêm.

Nhưng tất cả những thứ trước mắt này, quả thật...có phần khó tin! “Ai sắp đặt những thứ này?”

Đại sảnh rất rộng, hơn ba ngàn mét vuông, trước đó vốn dĩ chỉ là một chỗ trống trải, bây giờ lại để đây áp phích truyện tranh.

“Cơ Uyển sắp đặt, chúng tôi chỉ là người thực hiện.” Tô Tử Lạp lập tức nói.

“Em sắp xếp sao?” Áp phích truyện tranh này khác với áp phích thông thường.

Xung quanh mỗi tấm áp phích đều có bàn nghệ thuật.

Dựa theo bố cục này, thì đây là chỗ để thức ăn và nước uống.

Về phần truyện tranh trên những áp phích kia khi kết nối với nhau, nó sẽ trở thành một câu chuyện.

“Đây là tác phẩm của chúng tôi đã làm trước kia, vừa mới xóa khỏi nền tảng, bây giờ trên mạng vẫn chưa có.”

Có thể sẽ có một số bản lậu, chỉ có điều nên tảng chính vẫn chưa có.

Tuy chỉ là một vài tác phẩm, nhưng vì cách bài trí tinh tế nên sau khi vào cửa đi dọc theo con đường này thì có thể xem được một bộ truyện tranh.

Cách làm này sẽ mang đến cho người thường thức một cảm giác vô cùng mãn nhãn.

Hơn ba ngàn mét vuông nhưng lại không khiến người ta cảm thấy trống trải chút nào.

“Tôi phải thừa nhận rằng, đại sảnh này mang đến cho mọi người một bầu không khí rất văn học, nhưng nếu chỉ có đại sảnh như thế thì không thể nào làm hài lòng các phóng viên được.”

Ngay cả khi thời gian phỏng vấn có thể rút ngắn xuống một giờ nhưng trong một giờ này chỉ mỗi đại sảnh thì sẽ tham quan không đủ.

“Việc này cần phải có sự hợp tác của ông chủ đây, ngày mai sắp cho chúng tôi mượn mấy chục người dùng tạm.” Cố Cơ Uyển nói.

“Cô có thể tùy ý điều động người của phòng quảng cáo, bộ phận lễ tân, và phòng bảo vệ.”

“Vây là được!” Cố Cơ Uyển lại liếc nhìn xung quanh một lần, sau khi thấy việc bố trí cũng sắp xong rồi cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu hai Giang, thật ra tôi có một việc mong anh có thể giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

Hình như chuyện cô cần giúp đỡ càng lúc càng nhiều. Cố Cơ Uyển cười với anh ta, sau đó đến gần anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Ngày mai, tôi có thể mượn anh được không?”

Đêm đó, Cố Cơ Uyển và ê kíp của cô đã quần quật đến hơn năm giờ mới tan cuộc.

Giang Nam cũng không biết sợi dây thần kinh nào của mình bị chập mạch, vậy mà lại đi theo bọn họ đến năm giờ. Còn về chuyện Cố Cơ Uyển nói muốn mượn anh, cô chỉ nói nửa vời.

Chỉ nói đến lúc đó để anh xuất hiện trước mặt mọi người một lát là được. Hơn năm giờ đám người kia lái chiếc ô tô bảy chỗ đã qua sử dụng trở lại phòng làm việc của trường học ngủ, còn anh ta trở về nhà một mình và cảm thấy mình đúng là ngớ ngẩn.

Anh ta đi cùng cô cả ngày là vì cái gì? Đáp án à? Dĩ nhiên không có. Sáng hôm sau, Cố Cơ Uyển và Tô Tử Lạp, còn có Hạ Lăng Chi, ai nấy cùng nhìn chăm chăm vào màn hình truyền hình, bò từ trên giường dậy. Sửa soạn và ăn qua loa bánh mì xong, ba người cùng chạy vội về phía trường học.

Buổi sáng có tiết học tới mười giờ mới tan học cho nên Cố Cơ Uyển sắp xếp thời gian phỏng vấn là mười giờ rưỡi đến mười một giờ rưỡi sáng. “Cậu thật sự định dùng scandal của cậu hai Giang để thu hút đám phóng viên đó sao?” Đến hôm nay Cố Cơ Uyển mới nói kế hoạch của mình ra, trước đó ngay cả Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi cũng không biết.

“Tại sao cậu hai Giang sẽ đồng ý chứ? Sao anh ta lại tốt bụng như vậy?”

“Anh ta không đồng ý, chỉ đồng ý cho tớ mượn thời gian của anh ấy.” Cố Cơ Uyển mỉm cười bí mật, cô nhìn chăm chăm Tô Tử Lạp nói: “Đến lúc đó, cậu phải ra sức một chút, đều dựa vào cậu hết đấy!”

“Tớ?” Tô Tử Lạp sững sốt một hồi, cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao đến lúc này Cố Cơ Uyển mới nói kế hoạch của mình ra. Bởi vì nếu cô nói ra sớm chắc chắn sẽ bị mắng chết.

“Cố Cơ Uyển, không ngờ cậu lại muốn lợi dụng tớ? Không, không, tuyệt đối không! Ngay cả quần áo của cậu hai Giang tớ còn không dám động tới nữa là. Sao tớ có thể làm được chứ?” Lần này Cố Cơ Uyển đùa hơi quá trớn. Cô lại đảm bảo Tô Tử Lạp đóng vai bạn gái tin đồn của cậu hai Giang.

Không thể nào, chuyện này ầm ĩ lớn như vậy, sau này cô làm sao còn mặt mũi đi gặp người khác nữa chứ? “Sợ cái gì?” Hạ Lăng Chi suy nghĩ một hồi bỗng nhiên cảm thấy kế hoạch của Cố Cơ Uyển đúng là rất tốt. Tất nhiên, điều quan trọng nhất là chuyện đó vừa không liên quan gì đến cô, mà cô vừa có thể làm ngư ông đắc lợi.

“Tử Lạp, cậu nghe tớ nói đi, tòa nhà làm việc của chúng ta thật sự quá rộng, phía trên lại trống trơn, hoàn toàn không thể cho phóng viên xem được.”

“Cậu nên biết, bây giờ chúng ta chỉ có thể để cho bọn họ tham quan đại sảnh, nhưng chỉ một gian đại sảnh thì làm sao có thể tham quan cả tiếng đồng hồ, đúng không?”

“Không được...” Tô Tử Lạp vẫn muốn kháng nghị.

Hạ Lăng Chi lại khuyên nhủ: “Được mà, được mà. Tớ tin tưởng Cố Cơ Uyển đã sắp xếp xong rồi, buổi sáng để cho Đàm Kiệt tung tin trên mạng cậu hai Giang sắp đính hôn.”

Tất nhiên rồi, phải đẩy scandal này lên tới mức độ sắp đính hôn như vậy mới có thể khiến cho giới truyền thông nhiệt tình hơn. Tin tức lớn như vậy không đưa tin, chỉ phỏng vấn mỗi phòng truyền tranh thì có ích gì?

Tuy nhiên, cuộc phỏng vấn này lại là do công ty sắp xếp, bắt buộc phải viết được bản nháp tin tức.

Vì vậy, cách bố trí của sảnh gần như có thể khiến phóng viên liên tưởng đến “bố cục” của các tầng khác. Về cơ bản chính là như vậy, một vài văn phòng, một không gian làm việc, có công ty truyện tranh nào mà không giống nhau?

Bây giờ bọn họ chỉ thiếu thời gian để mua đồ dùng phòng làm việc và thực sự trang trí phòng làm việc mà thôi. Dù sao một phòng truyện tranh đúng là cũng không có gì hay để xem.

Nhưng scandal của cậu hai Giang thì khác rồi. Đó là một tin tức cực kỳ có giá trị. “Cơ Uyển cậu thật là lợi hại. Như vậy mà cậu cũng có thể nghĩ ra, tớ khâm phục cậu chết mất thôi Hạ Lăng Chi không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Có điều, cậu hai Giang sẽ đồng ý chứ? Tớ thấy lúc gần sáng cậu cũng không có giải thích rõ với anh ta.

“Thật ra anh ta... Là người tốt.” Vì lẽ đó, anh ta sẽ đáp ứng.

Bỗng nhiên điện thoại di động của Cố Cơ Uyển vang lên âm báo có tin nhắn, cô mở ra xem thì nụ cười trên môi lập tức cứng đờ.

“Cơ Uyển, bà có việc gấp muốn tìm con, mau đến nhà họ Mộ. Ngay bây giờ!” Số điện thoại này là của...bà nội?

CHƯƠNG 250: CƠ UYỄN, THẬT RA CHÁU LÀ...

CHƯƠNG 250: CƠ UYỄN, THẬT RA CHÁU LÀ...

“Tớ có chuyện gấp, phải đi ra ngoài một chuyến.”

Cố Cơ Uyển còn chưa tiến vào cổng trường đã quay ngược ra ngoài. Tô Tử Lạp gấp gáp:

“Cơ Uyển, chẳng phải cậu đã nói lên lớp xong sẽ quay lại Mộ Thị à?”

“Đúng đó, thời gian của chúng ta rất cấp bách.”

Hạ Lăng Chi cũng lộ vẻ mặt lo lắng. Nếu Cơ Uyển vắng mặt, bên phóng viên phỏng vấn Truyền thông Cửu Nguyệt sẽ xới hồng bông không.

“Cậu hai Giang sẽ không nghe theo bọn tớ, nếu cậu không quay lại thì bọn tớ phải làm thế nào?”

Cố Cơ Uyển nhìn thời gian, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Tớ sẽ quay lại ngay.”

Trong lòng cô thật sự rất bất an. Tối qua lúc rời đi, trong lòng cô luôn có một cảm giác mơ hồ không thể nói rõ được. Như thế bà cụ vẫn còn rất nhiều lời muốn nói với cô Vây. Nhưng vì sự xuất hiện của Cố Vị Y, nên bà cụ chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang rồi. Bà cụ gấp gáp gọi cô qua đó như vậy, chẳng lẽ muốn nói hết những lời bà cụ chưa kịp nói tối qua ư?

“Cơ Uyển...” Tô Tử Lạp vẫn rất lo lắng. Quả thật hôm nay là ngày rất quan trọng, mặc dù cô không biết rốt cuộc Cố Cơ Uyển đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngộ nhờ cô ấy không quay lại... “Hãy tin tớ, chắc chắn tớ sẽ quay lại...”

Cố Cơ Uyển bắt một chiếc taxi ở bên đường, lập tức lên xe không nói thêm một lời. “Lớp trường à, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Tô Tử Lạp nhìn Hạ Lăng Chi, trong lòng không ngừng bất an. “Không sao đâu, chúng ta cứ tin tưởng Cơ Uyển, chắc chắn cậu ấy sẽ quay lại thôi.”

Thật ra giờ trong lòng Hạ Lăng Chi cũng rất thấp thòm, Cố Cơ Uyển rời đi vào lúc này thật khiến người khác phải lo lắng.

Nhưng giờ bọn cô có lo lắng thế nào cũng không có tác dụng.

“Chúng ta cứ lên lớp trước đi.”

Lúc Cố Cơ Uyển đi tới nhà họ Mộ, bà cụ không ở trong nhà.

Nghe nói bà cụ đang ở bên bờ hồ tại sân sau, Cố Cơ Uyển không hề nghĩ ngợi đã vội vàng đi qua đó. Nhưng trước khi đi tới hồ bơi, cô vẫn rất thận trọng. Cô tìm một nữ giúp việc để nghe ngóng, biết Cố Vị Y đã ra ngoài từ sáng sớm, lúc này cô mới yên tâm đi tới bên hồ.

Quả nhiên bà cụ đang ở bên hồ hóng gió, Thúy Nhi thì đang ở bên cạnh chăm sóc. Thấy Cố Cơ Uyển đi tới đây, Thúy Nhi cười nói: “Mợ... cô Cơ Uyển tới rồi à!”

Bà cụ quay đầu lại, thấy Cố Cơ Uyển đi tới mới thở phào nhẹ nhõm: “Cơ Uyển!”

“Bà nội, thật sự là bà gọi cháu tới đây à?”

Thật ra trong lòng Cố Cơ Uyển hơi nghi ngờ. Ngộ nhờ đây là âm mưu của Cố Vị Y, vậy cô ta không chỉ hãm hại một mình cô.

Có thể là do cô đọc quá nhiều tiểu thuyết, nên lúc tới đây, cô thật sự đã nghĩ tới những tình tiết như hãm hại bà cụ rồi giả họa cho cô gì đó. Nhưng thấy bà cụ gật đầu, lúc này cô mới yên lòng. Xem ra là do cô suy nghĩ quá nhiều.

“Tối qua, Cố Vị Y có... gây khó dễ cho bà không?”

Không phải cô muốn nói xấu người khác trước mặt bà cụ. Nhưng tối qua thái độ của Cố Vị Y thật sự quá hống hách. “Không có, nhưng sáng nay nó đã... nhận lỗi với bà rồi.”

Bà cụ nhớ lại cảnh tượng đó, rồi thở phào nhẹ nhõm. Bà dè dặt, lo lắng suốt đêm nhưng không ngờ sự thay đổi ngoạn mục này sẽ xảy ra khi bà thức dậy vào sáng hôm sau như vậy!

“Cô ta nhận lỗi với bà ư?”

Người phụ đó cũng biết chủ động nhận lỗi với người khác à? Cô có nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng. Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn hỏi lại: “Cô ta nhận lỗi gì với bà thế?”

“Nó...” Bà cụ ngẫm nghĩ, nhưng không trả lời cô ngay, mà khẽ thờ dài.

“Cơ Uyển, mấy ngày qua cháu đã chịu tủi thân rồi, sáng nay ông cụ sẽ quay về, bà sẽ nói rõ khi có mặt ông ấy.” Có những chuyện, bà quyết định không trốn tránh tiếp nữa.

Bà hiểu rõ sức khỏe mình, biết mình không còn nhiều thời gian nữa. Thay vì suốt ngày che giấu để rồi sau này một ngày nào đó bị ông cụ điều tra ra thì không bằng bà tự khai ra.

“Bà nội, bà muốn nói gì với ông nội thế?”

Chuyện đó có liên quan đến cô ư? Bằng không tại sao bà lại gấp gáp bảo cô quay về chứ?

“Cơ Uyển, cháu là...” Bà cụ ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêng đầu nhìn Thúy Nhi.

“Cô đi chuẩn bị chút điểm tâm rồi mang qua cho chúng tôi đi.” Thúy Nhi biết bà cụ muốn nói riêng với Cố Cơ Uyển, nên cố ý sai mình đi chỗ khác. Cô gật đầu rồi xoay người rời đi.

Đợi Thúy Nhi đi xa rồi, bà cụ mới nắm tay Cố Cơ Uyển: “Cơ Uyển, có chuyện này bà không biết mẹ cháu đã nói với cháu chưa?” “Cháu không có ấn tượng gì với mẹ cháu cả, cháu hoàn toàn không có chút ký ức nào về bà ấy” Cố Cơ Uyển ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, rồi nhìn bà cụ: “Bà nội, bà quen mẹ cháu ư?”

“Tất nhiên là quen rồi, khuôn mặt của cháu giống hệt mẹ cháu, tối qua khi nhìn thấy cháu, bà đã suýt cho rằng...”

Nghĩ đến cảnh tượng tối qua, trong lòng bà thật sự rất chấn động. Nhưng cũng may, cuối cùng Cố Vị Y cũng tìm lại được lương tâm của mình, hoặc là vì sợ hãi, nên mới sáng sớm đã thành thật nhận lỗi với bà.

“Cơ Uyển, mẹ cháu là...” Bà cụ chậm rãi nói: “Thật ra cháu là... Cơ Uyển?”

Sắc mặt bà cụ bỗng thay đổi, rõ ràng đã cảm thấy điều bất ổn. Cố Cơ Uyển nhìn bà nói: “Bà nội, bà sao thế? Mẹ cháu có quan hệ gì bà ư? Bà... bà nội! Chuyện gì thế này?”

Xe lăn của bà cụ cứ lăn về phía hồ bơi.

Cố Cơ Uyển nhào tới, muốn kéo xe lăn lại nhưng cô hoàn toàn không đủ sức.

“Bà nội!”

“Cơ Uyển, Cơ Uyển...”

Bà cụ sợ đến mức suýt ngã xỉu, chỉ có thể nắm chặt tay vịn của xe lăn. Cố Cơ Uyển đã kéo xe lăn đến mép hồ rồi, nhưng xe lăn chuyển động quá nhanh, tay cô vừa buông ra, xe lăn đã lăn xuống hồ ngay.

“Á...” Cách đó không xa, Thúy Nhi hét toáng lên: “Bà chủ!” Cố Cơ Uyển không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống hồ. Nhưng xe lăn đã lăn tới giữa hồ, có mấy lần cô suýt bắt được tay bà cụ, nhưng lần nào cũng không với tới. Cố Cơ Uyển đành phải đuổi theo, nhưng cô hoàn toàn không biết bơi.

Cô chưa đuối theo được bao lâu, người đã mơ màng, không thể nào hít thở được.

“Bà chủ!” Thúy Nhi đi tới bên hồ, thấy hai người đều bị chìm dưới đáy hồ thì sợ đến mức hét toáng lên: “Cứu người! Mau tới đây cứu người đi!”

“Bà chủ và mợ chủ rơi xuống hồ rồi! Mau tới đây cứu người đi!” Mấy bảo vệ nghe vậy thì chạy đến, chẳng mấy chốc đã cứu Cố Cơ Uyển, người ở gần bờ hồ nhất lên.

Nhưng bà cụ ở dưới nước quá lâu, nên lúc cứu lên, người đã thoi thóp rồi. Hai người đều được đưa vào phòng y tế, Dương Quân vô cùng lo lắng chạy tới, sau khi xác định Cố Cơ Uyển không sao thì dốc hết sức cứu chữa bà cụ ngay. Nhưng đáng tiếc, bà cụ bị sặc nước quá lâu nên đành... bất lực.

“Chuyện gì thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Ông cụ vừa xuống trực thăng, lúc đi tới đây thì vừa hay nghe được tin dữ do Dương Quân thông báo. Ông không nói một câu, đi vào trong với vẻ mặt không cảm xúc. Mộ Tu Kiệt cũng quay về, còn có toàn bộ người nhà họ Mộ nữa.

Tất cả đều chen vào phòng, cả phòng y tế gần như đều là người nhà họ Mộ. Sau khi Cố Cơ Uyển tỉnh lại thì muốn vào trong ngay, nhưng bị người khác đuối ra ngoài. Cố Vị Y cũng quay về, sau khi tiến vào phòng thì nằm nhoài bên cạnh bà cụ bắt đầu khóc lóc. Người bên trong đều khóc rống lên.

Tiếng khóc thảm thiết đó làm Cố Cơ Uyển như rơi vào hầm băng. Bà cụ đi rồi, bà thật sự đi rồi! Đều tại cô!

Nếu lúc này cô có thể kịp thời kéo bà cụ lại thì đã không xảy ra sự cố này rồi. Đều tại cô không tốt, sao cô không cứu bà về? Tại sao chứ? Đúng lúc này, bỗng có người mở cửa phòng y tế, rồi xông ra ngoài, tát mạnh vào mặt Cố Cơ Uyển

“Sao cô lại hại bà nội chứ? Tại sao thế? Bà nội chết rồi! Cô vui lắm đúng không? Bà nội chết rồi đó.”

CHƯƠNG 251: MỖI BƯỚC ĐI ĐỀU LÀ GIẢM LÊN RANH GIỚI CỦA SỰ SỐNG CHẾT

CHƯƠNG 251: MỖI BƯỚC ĐI ĐỀU LÀ GIẢM LÊN RANH GIỚI CỦA SỰ SỐNG CHẾT
Cố Cơ Uyển không kịp đề phòng đã bị cái tát này đánh ngã qua một bên.

Mộ Quán Lan vẫn muốn nhào tới, định giơ tay lên tát lần nữa.

Nhưng Lâm Duệ đã nhanh chân bước tới trước mặt cô ta, rồi kéo Cố Cơ Uyển ra sau mình: “Cô sáu...”

“Cậu cú ra chỗ khác!” Mộ Quán Lan không còn nghe lọt tai điều gì nữa, cái tát lần này đã giáng mạnh xuống mặt Lâm Duệ.

Bốp, tiếng tát rất vang vọng, mặt Lâm Duệ và Cố Cơ Uyển đều hiện lên dấu tay đỏ ửng ngay.

Lâm Duệ không đánh trả lại, nhưng cũng không tránh ra chỗ khác, mà vẫn đứng che chở trước mặt Cố Cơ Uyển.

“Tôi bảo cậu cú ra chỗ khác! Cậu có nghe thấy không hả? Mau cú ra cho tôi!”

Mộ Quán Lan như phát điên lên, tát tai liên tục.

Bốp bốp bốp, tất cả đều giáng xuống mặt Lâm Duệ.

Nhưng Lâm Duệ chỉ lặng lẽ chịu đựng, không hề nói một câu, cũng không chịu tránh ra.

Lúc này, những người có mặt trong phòng y tế đều bị quản gia đuổi ra ngoài.

Ông cụ muốn ở bên bà cụ một mình, nên những người khác dù có đau lòng thế nào cũng phải rời đi trước.

Vừa ra khỏi phòng y tế, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người Cố Cơ Uyển.

“Chính cô ta đã đẩy bà nội xuống hồ, đều tại con tiện nhân này!” Mộ Kỳ Âm cũng nhào tới.

Cô ta định đẩy Lâm Duệ ra nhưng không đẩy được, thế là đá một cái.

Lâm Duệ như che chở trước mặt Cố Cơ Uyển như một tên ngốc.

Trước khi có lệnh của cậu cả, có nói gì anh cũng không tránh ra.

Không biết ai đã cầm chiếc ghế bên cạnh lên, rồi đập mạnh vào người Lâm Duệ.

Bốp, chiếc ghế vỡ nát, nhưng Lâm Duệ vẫn đứng như tên ngốc, lặng lẽ che chở trước mặt Cố Cơ Uyển.

Thái dương của anh bị chân ghế đập trúng, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhưng anh vẫn đứng sừng sững không hề ngã xuống.

Lão phu nhân ra đi khiến mọi người đều rất đau buồn, nên sự điên cuồng của bọn họ, Lâm Duệ có thể hiểu được.

Cũng vì hiểu được điều này, nên giờ anh mới không thể rời đi, nếu anh đi rồi, mợ chủ phải làm sao đây?

Cơ thể anh cường tráng, bị đánh vài cái cũng không sao, nhưng mợ chủ yếu ớt như vậy, chỉ sợ không thể chịu nổi dù chỉ là một cái.

“Lâm Duệ, cậu rút khỏi đây cho tôi! Để con tiện nhân này ra mặt nói rõ với mọi người.”

“Lâm Duệ, nếu cậu vẫn không tránh ra thì đừng trách tôi không khách sáo!”

“Lâm Duệ! Cậu tránh ra đi!”

Cuối cùng, trong tiếng hỗn loạn, hai bóng dáng cao lớn bước ra khỏi phòng y tế.

Đó đã là giới hạn ông cụ có thể chấp nhận, hai người cuối cùng được ở lại bên cạnh thi thể bà cụ là Mộ Tu Kiệt và Mộ Bác Văn.

Anh đi về phía Cố Cơ Uyển, mỗi bước đi như đang giẫm lên ranh giới của sự sống chết.

Nặng nề, khó nhọc, lạnh lẽo, làm người khác cảm thấy sợ hãi.

Anh nhìn chăm chăm cô gái đang hoang mang lo sợ phía sau Lâm Duệ, trong đôi mắt lạnh lùng đó không hề có tia ấm áp.

Cuối cùng, anh đi tới trước mặt Cố Cơ Uyển, con người thâm thúy lạnh lùng đó khóa chặt khuôn mặt cô.

Lâm Duệ giơ tay lên lau vết máu trên mặt, cuối cùng cũng tránh ra.

“Kiệt, lúc bà nội cháu xảy ra chuyện, chỉ có mình người phụ nữ này là ở cùng bà nội cháu! Cô ta chính là hung thủ!”

Mộ Thế Nhiên biết, muốn xử lý Cố Cơ Uyển thì phải để Mộ Tu Kiệt đích thân xuống tay mới được.

Nếu Mộ Tu Kiệt không muốn, thì không ai có thể tới gần cô ta!

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên người Mộ Tu Kiệt.

Giờ Cố Cơ Uyển sống hay chết chỉ dựa vào một câu nói của cậu cả Mộ.

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt không hề có tia ấm áp của Mộ Tu Kiệt.

Cô cắn môi, khàn giọng nói: “Không phải... không phải tôi, là do xe lăn tự lăn xuống hồ, tôi chỉ muốn kéo bà cụ lại thôi.”

Cuối cùng một giọt nước mắt cũng rơi xuống từ khóe mắt cô.

Cô thật sự muốn kéo bà nội lại, nhưng cô kéo không nổi, là do cô kéo không nổi!

“Thật sự không phải tôi!” Cố Cơ Uyển muốn khụy xuống, cô đã kiệt sức rồi.
Từ lúc này đến giờ, mọi người luôn nói bà nội đã đi rồi, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được.

Cô vẫn chưa hoàn hồn.

Mọi thứ như một giấc mơ, trong vòng một tiếng, bà nội vẫn đang mỉm cười trò chuyện lại đi mất rồi.

Bà thật sự mất rồi ư?
Nhưng đến giờ, cô vẫn chưa được gặp mặt bà cụ.
Bà thật sự... đã đi rồi sao?
Cô không dám tin, cũng không muốn tin.

Một người tốt bụng như bà, sao có thể nói đi là đi chứ?
Sao lại như thế được?

Một tiếng cạch bống vang lên, cửa phòng y tế được mở ra, ông cụ tiều tụy bước ra ngoài.
Đối mặt với ánh mắt của mọi người, ông cụ đã bình tĩnh trở lại, trên khuôn mặt u sầu không hề có chút cảm xúc nào.

“Ông nội, chính con nhỏ đệ tiện này đã hại chết bà nội!” Mộ Quán Lan vọt tới, nắm lấy ống tay áo của ông cụ.
“Cháu đã dò hỏi mấy người vệ sĩ rồi, lúc xảy ra chuyện, chỉ có mình cô ta là có mặt tại hiện trường, Thúy Nhi cũng có thể làm chứng.”

Tâm mắt của ông cụ nhìn về phía Cố Cơ Uyển, rồi nhìn qua Thúy Nhi.
Miệng Thúy Nhi mấp máy, không biết đang đau buồn hay hoảng sợ nữa, nước mắt cũng chảy xuống.
“Ông chủ, lúc đó... lúc đó bà chủ bảo tôi vào nhà lấy chút bánh ngọt, tôi vừa mới rời đi thì bà chủ xảy ra chuyện”
Mặc dù cô mới ở bên bà cụ không lâu, nhưng bà cụ là một người tốt, rất lương thiện, ít nhiều gì Thúy Nhi cũng có cảm tình với bà.

Cô ghen ngào rồi nói tiếp: “Lúc đó, quả thật chỉ có mình mợ chủ là có mặt ở đây...”
“Cô ta không phải là mợ chủ gì hết! Anh cả đã đăng báo giải trừ hôn ước với cô ta rồi!” Mộ Quán Lan lạnh lùng nói.

Mộ Kỳ Âm cũng khóc lóc nói: “Đúng đó, sao cô lại để một người ngoài ở cùng bà nội chứ? Giờ bà nội xảy ra chuyện rồi, cô cũng phải có một phần trách nhiệm.”
Thúy Nhi sợ tới mức quỳ sụp xuống, rồi nức nở: “Tôi xin lỗi, xin lỗi ông chủ, tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi...”

Cô không nên rời khỏi bà chủ, cho dù thế nào, cô cũng phải ở bên cạnh trông coi bà chủ.
Là do cô sai, đây thật sự là lỗi của cô! “Hu Hu...”

Ông cụ nhìn chăm chăm Thúy Nhi đang quỳ dưới sàn, rồi trầm giọng hỏi: “Lúc đó cô đã nhìn thấy chuyện gì?”
“Tôi nhìn thấy...” Thúy Nhi cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, không khỏi liếc nhìn Cố Cơ Uyển.
“Tôi nhìn thấy xe lăn của bà chủ trượt xuống hồ, mợ... Cố Cơ Uyển đã đuổi theo xe lăn, giống như... giống như muốn kéo xe lăn về.”

“Giống như à?” Giọng nói của Mộ Quán Lan lại trở nên sắc bén.
“Sao cô có thể dùng hai từ này chứ? Mắt cô để đi đâu thế? Không nhìn thấy rõ gì à?”

“Tôi... tôi xin lỗi, hu... tôi xin lỗi, vì cách xa quá nên tôi không nhìn rõ...”

“Vậy có phải là cô không nhìn thấy rõ, rốt cuộc Cố Cơ Uyển là muốn kéo bà nội lại, hay muốn đẩy bà nội xuống đúng không?”

Câu nói này của Mộ Kỳ Âm đã làm Thúy Nhi trợn tròn mắt, rồi nhìn Cố Cơ Uyển với vẻ mặt sửng sốt.

“Lúc đó... Cố Cơ Uyển đang khom người, hai tay đều đặt trên xe lăn...”

Nhưng cô thật sự không nhìn thấy rõ, rốt cuộc Cố Cơ Uyển muốn kéo xe lăn lại, hay muốn đẩy nó xuống nữa.

Bởi vì bà chủ luôn đối xử hiền lành với Cố Cơ Uyển, nên Thúy Nhi cho rằng, Cố Cơ Uyển là người tốt.

Nhưng ngộ nhỡ, bà chủ thật sự bị cô ấy đẩy xuống thì sao?

Mọi người đều nhìn thấy vẻ mặt này của Thúy Nhi, cho dù cô ta không nói gì thì mọi người cũng đã đoán ra.

Chính Thúy Nhi cũng không thể xác nhận được, rốt cuộc Cố Cơ Uyển là đang cứu người hay giết người nữa?

Cần Mai nhíu mày nói nhỏ: “Nhưng... nếu không có ngoại lực tác động, sao đang yên đang lành, xe lăn lại tự lăn xuống hồ được chứ?”

CHƯƠNG 252: HÔN MÊ BẤT TÌNH

CHƯƠNG 252: HÔN MÊ BẤT TÌNH

Sự do dự của Thúy Nhi đã đẩy Cố Cơ Uyển vào đường cùng.

Không có camera giám sát, lại không có nhân đứng, thậm chí ngay cả Thúy Nhi, nhân chứng quan trọng nhất cũng không nhìn rõ cảnh tượng mình đã chứng kiến.

Còn câu nói của Cẩn Mai càng làm mọi đặt ra nghi vấn.

Nếu không có ai đẩy, xe lăn sẽ tự di chuyển à? Chẳng lẽ là do bà cụ tự rơi xuống hồ?

“Ông nội, chúng ta cứ giao người phụ nữ này cho cảnh sát đi, để bọn họ tới giải quyết chuyện này, nhất định phải tìm lại công bằng cho bà nội.”

Giờ Mộ Kỳ Âm hận không thể xé xác Cố Cơ Uyển, nhưng cô ta không dám!

Bởi vì anh cả luôn đứng trước mặt Cố Cơ Uyển, bóng dáng to lớn đó như một ngọn núi vậy.

Có anh cả ở đây, không ai có thể động vào Cố Cơ Uyển.

Cố Vị Y cũng chỉ nhìn Cố Cơ Uyển, hôm nay cô ta rất kỳ lạ, trở nên cực kỳ yên tĩnh, từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào.

Ông cụ nhìn chăm chăm Mộ Tu Kiệt, một lát sau, ông bỗng lên tiếng: “Ông có chuyện muốn nói với cháu”

Cố Cơ Uyển bị nhốt trong một căn phòng kín gió.

Căn phòng cũng không lớn lắm, chỉ be bé như nhà kho phòng y tế.

Nhưng cô không để tâm đến điều này, mà ngồi trong góc tối, ôm lấy chân mình, nước mắt đã khô cạn, chỉ thần thờ nhìn bóng tối phía trước.

Cuối cùng vẫn là cô hại chết bà cụ.

Cô biết, những người ở bên mình đều không có kết cục tốt đẹp.

Ở kiếp này, cô gần như không tiếp xúc với Mộ Bác Văn, nên giờ anh ấy vẫn sống tốt.

Nhưng khoảng thời gian cô ở bên bà cụ rất nhiều, nên giờ bà cụ mới mất.

Đều do cô hại bà cụ, đều tại cô hết!

Cô không biết mình đã ở trong căn phòng nhỏ này được bao lâu cho đến khi có người mở cửa căn phòng, ánh sáng chiếu vào khiến cô chói mắt làm cô chưa thể thích ứng ngay được.

Cô giơ tay lên cản ánh sáng chiếu về phía mình, đến khi mở mắt ra, có làm thế nào cô cũng không ngờ rằng, người cô nhìn thấy lại là anh.

“Cậu hai... Giang?” Giọng cô khàn khàn, cổ họng như đang bốc cháy, suýt bị chặn ở cuống họng.

Giang Nam đi tới, đỡ cô dậy.

Không biết có phải vì cô ngồi quá lâu hay không, mà lúc đứng lên, Cổ Cơ Uyển cảm thấy máu dồn lên đầu.

“Cậu...” Cô trợn mắt rồi ngất xỉu ngay.

Cuối cùng mọi thứ trước mắt đều chìm vào bóng tối vô tận.

Nếu có thể ngủ một giấc không tỉnh lại, có phải mọi chuyện sẽ xem như chưa từng xảy ra không?

Nếu không có chuyện gì xảy ra, có phải bà nội vẫn sống tiếp đúng không?

Nếu cô chưa từng trở lại thế giới này, nếu cô thật sự chết đi trong vụ tai nạn xe đó, có lẽ sẽ không có ai chịu tổn thương nữa.

Có lẽ bà nội vẫn có thể sống tốt.

Cổ Cơ Uyển không biết mình được đưa đi đâu.

Cô mơ mơ màng màng, đầu óc lại không tỉnh táo, như đang nằm mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ, đều là nụ cười hiền lành, và giọng nói ấm áp của bà cụ, còn có tiếng gọi của bà nữa: “Cơ Uyển, Cơ Uyển...”

Cơ Uyển đang ở đây, nhưng bà nội, bà đang ở đâu thế?

Cô muốn nắm chặt tay bà cụ, nhưng mặc kệ cô cố gắng thế nào cũng không thể nắm được.

Rồi xe lăn bà cụ bỗng chuyển động, lăn xuống vách núi ở phía sau.

Cô sợ hết hồn, lật đật nhào tới định kéo bà cụ lại.

Nhưng cô không kéo được, cô vẫn không kéo được!

“Đừng mài! Đừng đi mài! Bà nội, bà quay lại đi, bà đừng đi...”

Trong lúc hôn mê, có người ôm cô vào lòng.

Cô không ngừng run rẩy, hai tay không ngừng vung vẩy trong **** anh, như muốn bắt lấy thứ gì đó, cuối cùng, hình như cô bắt được tay bà nội rồi!

“Bà nội, bà đừng đi mà, cháu sẽ bảo vệ bà, bà đừng sợ nhé...”

Cô vẫn chưa hạ sốt, còn không ngừng nói mớ, khắp người đều là mồ hôi.
Quần áo liên tục được thay ra, nhưng chưa thấy được bao lâu, đã thấm ướt lại ngay.

Nước biển liên tục được treo lên, nhưng nhiệt độ trên người cô vẫn không thuyên giảm.
“Bà nội, cháu sẽ bảo vệ bà, bà đừng sợ nhé...”
Giọng nói yếu ớt của cô đã làm người nghe cảm thấy đau xót.

Anh để tay lên mặt cô, định lau nước mắt trên khóe mắt cô.
Nhưng nước mắt cô như vô hạn, có lau thế nào cũng không sạch được.

Cô không biện bạch, cũng không kêu oan cho mình, mà trong mơ chỉ muốn cứu bà nội, rồi bảo vệ bà.
Cô không muốn đi kêu oan, cũng không muốn giải thích thay cho mình.

Bởi vì có giải thích cũng không làm bà nội sống lại, không thể để bà quay lại cõi đời này nữa.
Người đàn ông nắm chặt tay cô, giọng nói anh trầm thấp nhưng lại khiến người khác cảm thấy an lòng.
“Không phải lỗi của em, có lẽ bà sống quá mệt rồi, nên muốn rời đi trước.”

“Em phải kiên cường lên, nhất định phải tỉnh lại, bằng không bà nội sẽ đau lòng.”
“Em phải tỉnh lại cho anh biết chưa?”

Giọng nói này như xa tận chân trời, nhưng lại văng vẳng bên tai, như gần ngay trước mắt.
Nhưng tại sao cô phải tỉnh lại? Nếu cô tỉnh lại sẽ không gặp được bà nội nữa.

Cô không muốn tỉnh lại, một chút cũng không muốn.
Cô chỉ muốn ở trong giấc mơ, chỉ ít ở trong mơ, cô có thể nắm chặt tay bà nội, bà nội còn mỉm cười với cô nữa...

Cô không muốn tỉnh lại, không muốn tỉnh lại chút nào hết.
Cô sẽ nằm ngủ thế này, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cô sẽ ở bên bà nội mãi mãi, cho đến cuối cuộc đời.
Bà nội đừng sợ, cháu sẽ không để bà đi một mình đâu, cháu sẽ ở bên bà, mãi mãi đi theo bà...
Ba ngày rồi mà cô vẫn chưa hạ sốt.
Đến ngày thứ năm, cô vẫn luôn mê man.

Bảy ngày sau, cô vẫn chưa chịu tỉnh lại!
Là tâm bệnh! Nó như một ma chú, đã nhốt chặt cô trong giấc mơ.

Rồi mười ngày sau, cô đã hạ sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.
Người kia vẫn luôn trông chừng bên cạnh cô, nhưng cô không nhìn thấy mặt anh, chỉ có thể nghe loáng thoáng những lời anh nói với mình.

“Em mau tỉnh lại đi, em không thể trốn tránh mãi mãi được.”
“Em tỉnh dậy đi, bằng không bà nội sẽ chết không nhắm mắt!”
Bà nội sẽ chết không nhắm mắt! Bà sẽ không nhắm mắt!

Hình như bà vẫn còn chuyện muốn nói với cô, mà chuyện đó có liên quan đến cô và mẹ cô...
“Cơ Uyển, bà biết mẹ cháu, mẹ cháu là...”

Trong giấc mơ, sắc mặt bà bỗng thay đổi, chưa kịp nói hết thì toàn thân cứng đờ.
Khuôn mặt đang hồng hào của bà bỗng trở nên đen ngòm, cả người đã biến thành một màu đen.

Bà không ngừng run rẩy và co giật.

Bà đau tới mức không thể thở nổi, ra sức gọi tên cô: “Cơ Uyển, Cơ Uyển...”

“Bà nội, bà sao thế? Là ai đã hại bà? Tại sao họ phải làm thế?”

Cô Cơ Uyển sắp phát điên rồi, bà cụ há miệng, cố gắng nói: “Cơ Uyển, mẹ cháu là...”

Sau đó bà bỗng hét lên, rồi phun ra một ngụm máu đen.

Bà bị trúng độc rồi, có người muốn hại bà nội.

Không, bà nội không phải trúng độc, mà bị người khác đâm một nhát.

Nhìn vết máu tuôn ra từ *** bà nội, Cố Cơ Uyển chỉ muốn nhào qua đó, nhưng không biết thứ gì đó đã trói cả người cô lại, làm cô không thoát ra được.

Xe lăn của bà nội bỗng chuyển động, rồi hình ảnh lại trở về hồ bơi đó.

Bà nội lăn xuống dưới, ào một tiếng, cả người và xe lăn đều rơi xuống hồ.

Rồi dần dần chìm xuống đáy hồ.

“Dừng mà!”

Cố Cơ Uyển bỗng mở mắt ra, bật dậy: “Bà nội, bà nội!”

Một bóng dáng cao lớn đang ngồi bên giường, hai tay giữ lấy vai cô: “Cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi!”

CHƯƠNG 253: ANH ĐỐI VỚI CÔ RẤT TỐT

CHƯƠNG 253: ANH ĐỐI VỚI CÔ RẤT TỐT

Tình thần Cố Cơ Uyển rất hoảng loạn, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng cô như người mất hồn.

Cô ngồi trên giường, cả người mềm nhũn, ánh mắt vô hồn.

Không được gặp bà nội nữa rồi, mọi thứ trước mắt cô thật xa lạ.

Người đàn ông dìu cô nằm xuống giường, thấy cô lại nhắm mắt liền lo lắng: “Cố Cơ Uyển, em không thể ngủ tiếp được!”

“Bác sĩ, mau tới đây kiểm tra cho cô ấy đi!”

Toàn bộ bác sĩ và y tá đều tới đây, sau khi kiểm tra cô xong thì bắt đầu truyền nước biển, cung cấp khí oxy, nhất thời tay chân luống cuống.

Trong sự hỗn loạn này, hai giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ trong đôi mắt vẫn nhắm nghiền Cố Cơ Uyển và thấm ướt một bên gối.

Đúng vậy, mặc dù cô nhắm mắt, nhưng cô thật sự tỉnh lại rồi.

Cũng nhận thức rõ, bà nội sẽ không quay về nữa.

Các bác sĩ và y tá bận bịu một hồi, nhưng Cố Cơ Uyển vẫn nhắm mắt, không nói gì.

Cuối cùng Giang Nam phát tay, bảo bác sĩ và y tá rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ.

Giang Nam kéo một chiếc ghế, rồi ngồi xuống bên cô.

Anh rút ra một chiếc khăn giấy trên tủ đầu giường, rồi lau khóe mắt cô.

“Nếu em đã tỉnh lại thì nên dừng cảm đối mặt với mọi chuyện đi, trốn tránh không phải tính cách của em đâu Cố Cơ Uyển.”

Hàng mi dài của cô gái khẽ run lên, nhưng cô vẫn không mở mắt.

Giang Nam không muốn ép buộc cô, bất kể là ai trải qua cảnh ngộ như thế này, cũng khó mà phấn chấn ngay được.

Nhưng nếu chuyện đã xảy ra rồi, cho dù có khó thế nào cũng phải đối mặt.

Anh có thể cho cô thời gian, dù gì cô cũng hôn mê mười ngày mười đêm rồi mới tỉnh lại.

Giờ cơ thể cô vẫn còn rất yếu, ngay cả nước cũng không thể uống, mà phải dựa vào truyền dịch để duy trì mạng sống.

Nếu muốn cô đối mặt vào lúc này thật sự rất khó khăn.

Giang Nam khẽ thở dài, rồi dựa lưng vào ghế, lặng lẽ nhìn cô.

Anh cứ tưởng cô lại ngủ nữa, nhưng không ngờ Cố Cơ Uyển bỗng mở miệng hỏi: “Tôi... rời khỏi nhà họ Mộ như thế nào?”

Giọng nói của cô khàn đặc, nếu không phải anh luôn nhìn chăm chú vào mặt cô, chắc hẳn Giang Nam sẽ bỏ qua giọng nói rất khê này.

Thật ra anh rất bất ngờ, cũng hơi kích động, đáy mắt thoáng qua một tia sáng.

Nhưng sợ sự kích động của mình sẽ dọa người đã ngủ mê mười ngày này, nên giọng nói của anh cũng trở nên dịu dàng.

“Cậu cả Mộ bảo anh tới đón em, nên anh đón về đây.”

Mí mắt Cố Cơ Uyển khẽ run lên, cuối cùng vẫn mở mắt ra nhìn anh: “Anh ấy đâu?”

Giang Nam không trả lời câu hỏi của cô mà nói: “Bác sĩ nói bốn tiếng sau, em mới có thể uống nước, em ráng chịu đựng chút nhé.”

Nhưng Cố Cơ Uyển rất cố chấp: “Anh ấy đâu?”

“Anh ấy có tới thăm em.” Giang Nam mỉm cười với cô: “Nhưng cậu cả Mộ rất bận, vẫn còn rất nhiều chuyện cần anh ấy xử lý.”

Cô biết anh rất bận, nhưng trong lòng vẫn có một chút mong đợi, người đàn ông ngày đêm ở bên cô trong lúc cô hôn mê đó, chính là anh.

Nhưng nếu thật sự là anh, vậy tại sao trong giây phút cô tỉnh lại, người cô nhìn thấy đầu tiên là Giang Nam chứ?

Cô thờ dãi, rồi nhắm mắt lần nữa: “Khi nào xuất viện, tôi sẽ đi cảm ơn anh ấy.”

Dù thế nào đi nữa thì dưới tình huống đó, anh có thể đưa cô ra khỏi nhà họ Mộ một cách thuận lợi đã là chuyện vô cùng khó rồi.

Còn về chuyện bà cụ bất ngờ bị chết đuối, e rằng cuối cùng chỉ có thể nói là “sự cố ngoài ý muốn”.

Mặc kệ kết quả điều tra thế nào, thì chắc chắn cũng sẽ có lợi với nhà họ Mộ và Mộ Thị.

Đây là chuyện trong nhà của một gia tộc lớn, mà thường thường chuyện như vậy sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của cả gia tộc.

Lúc mở mắt ra lần nữa, trông tinh thần của Cố Cơ Uyển có vẻ đã tốt hơn rất nhiều.

Cô nhìn người đàn ông ngồi bên giường, miệng mấp máy nói: “Cảm ơn anh.”

Cô không ngờ, một người gần như có thể nói là bèo nước gặp nhau, vậy mà có thể ở bên cô ngày đêm.

Hơn nữa còn là mười ngày mười đêm liên tiếp.

Mặc dù khoảng thời gian này, cô luôn hôn mê, nhưng vẫn còn tinh táo để biết rằng, có người luôn ở bên cạnh trông chừng mình.

Phân ân tình này, cô sẽ khắc ghi trong lòng.

Giang Nam muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Anh chỉ gạt đầu, rồi đắp chăn cho cô: “Em ngủ tiếp đi.”

“Ừm”

*****

Ba ngày sau, Cố Cơ Uyển xuất viện.

Khoảng thời gian này, ngày nào nhóm bạn của cô cũng tới thăm, nhưng hình như bọn họ rất bận, ngày nào cũng chỉ tới đây một chút rồi về.

Đội Cổ Cơ Uyển xuất viện rồi, lúc đến Giang thị, cuối cùng cô cũng biết tại sao họ lại bận rộn như thế.
“Cơ Uyển, cậu nhìn xem, cậu có hài lòng với tòa nhà văn phòng này không?”

Cũng vì để trước khi Cổ Cơ Uyển xuất viện, có thể nhìn thấy một Truyền thông Cửu Nguyệt hoàn chỉnh, mà mấy ngày nay, bọn họ không có thời gian tới bệnh viện.

Cổ Cơ Uyển có chút cảm động, lúc bước vào đại sảnh đã cảm nhận rất rõ một bầu không khí nghiêm túc thuộc về công ty lớn.

Cô thật sự không ngờ, sẽ có một ngày mình có thể tự quản lý một bộ phận lớn thế này.

Đây là chuyện mà ngay cả kiếp trước, Cổ Cơ Uyển cũng không dám nghĩ tới.

Kiếp trước, cô là một con mọt chuyên đi gặm nhấm máu thịt của cậu cả Mộ.

“Cơ Uyển, để tôi dẫn cậu lên văn phòng của cậu tham quan.”

Văn phòng của Cổ Cơ Uyển nằm ở tầng tám, cũng không lớn lắm, nhưng rất rộng rãi và sáng sủa.

Rất đơn giản sạch sẽ, đúng là phong cách mà cô yêu thích.

“Hôm phỏng vấn, các cậu đã vượt qua như thế nào? Thật sự sử dụng scandal của cậu hai Giang à?”

Hôm nay cô vẫn hơi suy yếu, vừa tiến vào phòng, đã ngồi ngay xuống ghế.

Tô Tử Lạp lắc đầu, không khỏi liếc nhìn người đàn ông đang ngồi uống cà phê trên ghế sofa bên cạnh.

Cô ghé sát vào Cổ Cơ Uyển rồi nói nhỏ: “Cậu hai không muốn lan truyền scandal với tớ, vừa nhắc đến chuyện này, anh ấy đã từ chối ngay.”

“Vậy chẳng phải buổi phỏng vấn...”

“Không sao, cậu hai Giang chỉ nói mấy câu, có hứng thú đi xem văn phòng riêng của anh ấy không, thế là mấy phóng viên đó đều xông vào.”

Văn phòng riêng của anh ấy ư?

Cổ Cơ Uyển nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa trong góc văn phòng, anh đang cầm điện thoại, vừa uống cà phê, vừa xem tin tức.

Như thế anh không hề để tâm đến chuyện của họ.

Nhưng Cổ Cơ Uyển biết, anh rất tốt với mình, tốt đến mức làm cô cảm thấy mình không cần báo đáp lại.

Nếu không phải muốn giúp cô, người như cậu hai Giang sẽ không tình nguyện phớt lờ không gian riêng của mình cho mọi người xem đâu.

Hơn nữa, hôm nay khi đưa cô tới đây, anh vẫn luôn ở lại đây.

Thời gian của anh quý báu như thế mà vẫn bằng lòng lãng phí thời gian cho cô.

Cổ Cơ Uyển định nói cảm ơn anh, nhưng hình như Giang Nam không hề để tâm đến cuộc trò chuyện của hai cô.

Có lẽ anh cũng không thích nghe mấy câu cảm ơn này đúng không?

“Được rồi, Cơ Uyển, hôm nay có rất nhiều nhân viên mới tới phỏng vấn, tớ phải tới đó xem thử đây.”

Tô Tử Lạp quay đầu lại nhìn, hơi dè dặt hỏi: “Cậu hai Giang...”

“Cô cứ đi làm việc đi, tôi sẽ trông chừng cô ấy.”

Mặc dù hôm nay Cổ Cơ Uyển có thể xuất viện, nhưng vì cô hôn mê tới mười ngày mười đêm, nên giờ các chức năng trong cơ thể cô vẫn rất yếu.

Bác sĩ nói, khoảng thời gian này phải có người trông chừng cô, để đề phòng cô ngất xỉu rồi ngã xuống.
Tô Tử Lạp gật đầu, lúc nhìn Cố Cơ Uyển, đáy mắt không khỏi lóe lên tia sáng khác thường.
“Cậu hai Giang...” Cô ghé sát vào Cố Cơ Uyển rồi nói nhỏ: “Thật sự rất tốt với cậu, cậu phải biết trân trọng đó.”
Nói xong, cô không cho Cố Cơ Uyển cơ hội nào để phản bác lại, mà ung dung rời đi.

CHƯƠNG 254: CẬU THẬT SỰ CAM LÒNG

CHƯƠNG 254: CẬU THẬT SỰ CAM LÒNG

Trong bản tin tài chính kinh tế buổi trưa, có một tin tức gây chấn động cả giới kinh doanh Bắc Lãng, Cố Cơ Uyển kinh ngạc đến mức làm rơi chiếc đĩa trong tay xuống bàn, phát ra một tiếng keng.

Từ nay trở đi, Tập đoàn Century của cậu cả Mộ sẽ được Mộ Thị thu mua.

Cậu cả Mộ sẽ nhậm chức tổng giám đốc mới của Mộ Thị, còn ông cụ Mộ sẽ chính thức lui về sau.

Cố Cơ Uyển cúi đầu, nhìn cơm trong bát mình, không nói gì.

Giang Nam cũng không ngờ, TV trong phòng bao lại phát tin tức tài chính kinh tế.

Cũng đúng, đây là phòng bao chuyên dụng của anh, nhân viên trong nhà hàng đều biết anh thích xem tin tức tài chính kinh tế.

“Cô...” Anh đóng cửa lại, đi vào, dọn đôi đĩa trên bàn của cô, rồi để lại một đôi đĩa khác trên giá đĩa.

“Sao thế? Có phải cô thấy khó chịu chỗ nào không?”

Cố Cơ Uyển lắc đầu, vẫn rũ mắt xuống, không biết đang nhìn thứ gì.

Nhưng mọi thứ trước mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Giang Nam nhìn cô thật kỹ, lúc này mới nhận ra những giọt nước mắt như hạt đậu, rơi lộp bộp từ trên mặt cô xuống bàn.

“Sao thế? Em nhìn thấy tin tức này nên không vui à?”

Anh đã sớm biết anh cả phải quay về Mộ Thị, nên tin tức này đã nằm trong dự tính của anh.

“Tập đoàn Century là tâm huyết của anh ấy, anh ấy đã cố gắng lâu như vậy, chỉ vì muốn có một bầu trời riêng của mình, híc híc...”

Cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng không nhịn được, bắt đầu nằm nhoài lên bàn khóc lớn.

Anh ấy thật sự rất yêu Tập đoàn Century của mình.

Mọi người đều biết cậu cả Mộ là người cuồng công việc, nếu không thật sự yêu thích, ai lại bằng lòng mãi mãi làm một cỗ máy công việc chứ.

Nhưng giờ anh ấy lại tình nguyện từ bỏ Tập đoàn Century mà mình tự tay sáng lập, để quay về Mộ Thị, thậm chí còn sáp nhập Tập đoàn Century vào Mộ Thị.

Tổng giám đốc Mộ Thị, nghe có vẻ rất cao cao tại thượng, không thể với tới, khiến người khác cực kỳ ngưỡng mộ và đổ kị.

Không biết có bao nhiêu người trong nhà họ Mộ đang nhìn chăm chăm vào vị trí này.

Nhưng chắc chắn cậu cả Mộ không phải là người trong số đó, tuyệt đối không phải.

Sao anh phải quay về đó chứ? Sao anh phải từ bỏ thứ mà mình yêu nhất chứ?

“Có phải tôi có thể thuận lợi ra khỏi nhà họ Mộ, là nhờ vào sự thỏa hiệp của cậu cả Mộ bị không?”

Giọng cô khàn khàn, mắt đã đỏ ửng, nhưng không thể thay đổi được sự thật này.

Giang Nam không hề trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ cười nhạt: “Sao em không nghĩ rằng, sau này chắc chắn Mộ Thị sẽ phát triển mạnh mẽ hơn khi nằm trong tay cậu cả Mộ?”

“Hai kẻ mạnh bắt tay nhau, chẳng phải sẽ tốt hơn việc anh ấy cực khổ phát triển tập đoàn của mình à?”

Đúng vậy, giờ thân phận của cậu cả Mộ càng cao quý hơn, tương lai chắc chắn Mộ Thị cũng là của anh ấy, tiền đồ của anh ấy sẽ rất rộng mở.

Nhưng đó có thật sự là thứ anh mong muốn không?

Cố Cơ Uyển không biết mình đã khóc bao lâu, lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn Giang Nam với đôi mắt đăm lẹ.

“Tôi có thể ra khỏi nhà họ Mộ, là vì cậu cả Mộ đã đồng ý những điều kiện này với ông cụ đúng không?”

“Nếu em đã biết rõ thì cần gì phải hỏi lại anh?”

Chuyện đã trôi qua rồi, giờ cho dù cô có làm gì cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Có lẽ Tập đoàn Century từng là tất cả của anh cả, thậm chí còn là tính mạng của anh ấy.

Nhưng từ khi anh ấy bắt đầu chủ động trò chuyện với ông cụ, thì Tập đoàn Century đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì trong mắt anh cả nữa.

Bởi vì trong cuộc đời anh ấy, đã sớm có thêm một người còn quan trọng hơn tính mạng của chính anh ấy nữa.

“Ông cụ sẽ không cho em quay về bên cạnh anh ấy, nếu anh là em, anh sẽ từ bỏ tình yêu này.”

Có lẽ câu nói này sẽ làm cô đau lòng, nhưng đó là sự thật.

“Em là người có thể dùng Tập đoàn Century để đánh đổi, nên sự tồn tại của em là mối uy hiếp đối với ông cụ.”

“Huống hồ, em làm cậu cả Mộ mất đi nhiều thứ vậy, chỉ sợ anh ấy cũng không muốn tiếp tục giữ em bên cạnh mình nữa.”

“Với người đàn ông thành công như cậu cả Mộ mà nói, em chỉ là gánh nặng của anh ấy, chỉ khi nào hai người cắt sạch quan hệ, rồi quên đi sự tồn tại của em, anh ấy mới có thể đứng ở vị trí bất khả chiến bại.”

Anh cầm khăn giấy, lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

“Lần này, là anh ấy chủ động ném em qua cho anh, sau này, em đừng về đó nữa.”

“Không phải anh ấy không tốt, cũng không phải anh ấy không quan tâm đến em mà bởi vì anh ấy quan tâm quá mức nên càng không có được em, em... hiểu không?”

Cố Cơ Uyển siết chặt nắm đấm, không biết cô có hiểu không, nhưng chí ít cô cũng nghe rõ những lời Giang Nam nói.

Cô... đã trở thành gánh nặng cho Mộ Tu Kiệt, nếu ở lại bên anh, cô chỉ hại người hại mình thôi.

Cuối cùng, cô vẫn mất đi tư cách để đứng cạnh anh.

“Vậy sau này em tính làm gì?”

Có lẽ cô nhóc này đã nghe rõ rồi, nhưng anh không biết cô đang nghĩ gì.

“Tôi còn có thể làm gì nữa?” Cố Cơ Uyển rút một chiếc khăn giấy, rồi lau sạch mặt mình.

“Dù gì cũng phải sống.”

Nhìn bề ngoài, việc Mộ Tu Kiệt nhậm chức tổng giám đốc Mộ Thị, gần như là lẽ đương nhiên.

Trong thế hệ trẻ tuổi nhà họ Mộ, cậu cả Mộ là người xuất sắc nhất, nên việc ông cụ muốn chọn cậu cả Mộ làm người thừa kế, là mong muốn của tất cả mọi người.

Nhưng trong nhà họ Mộ lại là sấm sét giữa trời quang.

“Chẳng phải anh ta nói muốn ra ngoài sáng lập một bầu trời riêng à? Sao lại quay về nhà họ Mộ chứ?”

Mộ Khải Trạch tức đến mức suýt đá nát chiếc ghế trong phòng khách nhà mình.

Ngồi cách đó không xa còn có một người em trai cùng cha khác mẹ với anh ta, chính là Mộ Bách Lạc, cậu năm nhà họ Mộ, người hiếm khi có mặt ở nhà trong mấy năm qua.

Lúc này, Mộ Bách Lạc đang thưởng thức rượu vang mà Mộ Khải Trạch sưu tầm, gần như không hề để tâm đến cơn thịnh nộ của anh ta.

“Quả thật anh cả là kỳ tài trong giới kinh doanh, thật ra mọi người đều biết điều này, chỉ khi nào anh cả quay về, Mộ Thị mới có thể lớn mạnh hơn, đây chẳng phải là chuyện tốt à?”

“Đây thật sự là suy nghĩ trong lòng cậu à? Cậu cả Mộ tiếp nhận Mộ Thị, điều này chứng tỏ cả đời này Mộ Thị sẽ không bao giờ rơi vào tay cậu.”

Nhưng Mộ Bách Lạc lại nhìn anh ta với vẻ mặt hơi phức tạp.

Một lát sau anh mới cười vang: “Anh hai à, nói thật chuyện đó...”

Anh ta kéo dài, rồi khề ho một tiếng: “Cho dù anh cả không tiếp nhận thì Mộ Thị cũng không rơi vào tay em, chẳng phải vẫn còn anh hai và anh ba à?”

Anh ta cười có chút lúng túng: “Anh hai à, chẳng lẽ anh gọi em tới đây thưởng rượu, là để em liên minh với anh, rồi nghĩ ra cách đối phó à?”

Hình như Mộ Bách Lạc hơi sợ hãi vấn đề này, nên vội lắc đầu xua tay.

“Bàn về thủ đoạn trên thương trường, chúng ta thật sự không phải đối thủ của anh cả đâu, mọi người ai cũng tâm phục khẩu phục khi Mộ Thị rơi vào tay anh ấy.”

“Anh hai à, em khuyên anh đừng suy nghĩ lung tung nữa, sau này với tư cách là một giám đốc, anh cũng đã vượt trội hơn người khác ở đất Bắc Lãng này rồi.”

“Nhưng nếu anh vẫn cứ khăng khăng đối đầu với anh cả, ngộ nhờ chọc anh cả tức giận, vậy thì sau này, ngay cả Mộ Thị anh cũng không ở lại được đâu!”

“Em tưởng anh thêm cái chức giám đốc nhỏ nhoi đó à?”

Dựa vào điều gì mà Mộ Tu Kiệt được làm tổng giám đốc, còn anh chỉ có thể làm một giám đốc nhỏ bé chứ?

Mọi người đều mang họ Mộ, tại sao ông cụ lại phân biệt đối xử như vậy?

“Mấy năm gần đây, anh cả đã dồn hết tâm tư vào Tập đoàn Century của anh ta, anh ta đã cống hiến được gì cho Mộ Thị chứ?”

“Còn anh thì luôn tận tâm tận lực cho Mộ Thị, vậy mà lão già kia lại không nhìn thấy? Mắt ông ta bị mù à?”

“Giữa anh và Mộ Tu Kiệt, ai mới cống hiến nhiều nhất cho Mộ Thị chứ? Nhưng ông ta thì sao? Sao ông ta có thể bất công như vậy?”

“Anh hai à, anh uống nhiều rồi, anh đừng nói mấy lời như thế nữa”

Mộ Bách Lạc định kéo anh lại, ai ngờ Mộ Khải Trạch lại vung tay anh ta ra với vẻ mặt khó chịu.

“Còn cậu nữa? Cậu là một sinh viên tài cao chân chính, mười tám tuổi đã lấy được bằng tiến sĩ kinh tế, nên mọi người đều biết, cậu là một nhân tài”

“Nhưng chỉ cần Mộ Tu Kiệt còn ở nhà họ Mộ một ngày, thì cậu sẽ không bao giờ có cơ hội ngóc đầu dậy, cậu thật sự cam lòng à?”

CHƯƠNG 255: CON MUỐN TÌM CỔ CƠ UYÊN

CHƯƠNG 255: CON MUỐN TÌM CỔ CƠ UYÊN

Mộ Bách Lạc hơi bất đắc dĩ xoa mi tâm.

“Anh hai à, em chỉ giỏi việc học thôi, chứ không có nhiều kinh nghiệm trên thực tế.”

“Là do ông cụ không cho cậu cơ hội tốt thôi!” Mộ Khải Trạch không nuốt trôi cục tức này: “Ông ta mang hết cơ hội cho Mộ Tu Kiệt rồi!”

Mộ Bách Lạc cảm thấy, mình nên uống rượu thôi, để tránh việc càng nói càng sai.

“Tôi không tin trong lòng cậu không có ham muốn tranh giành quyền lực.”

Mộ Khải Trạch đi tới, rồi đập vỡ chai rượu trước mặt Mộ Bách Lạc.

“Đừng trách anh hai này không nhắc nhở cậu, nếu cậu cứ không chịu giành lấy phần của mình thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị bức ép đến mức không thể nắm giữ chút cổ phần nào trong Mộ Thị.”

“Anh hai à, em thật sự không đủ kinh nghiệm thực tế, cả anh và ông nội đều biết chuyện này mà”

Mộ Bách Lạc thở dài, rồi nhún vai khoát tay: “Lần trước ông nội đã cho em một cơ hội, bảo em thu mua mảnh đất đó để phát triển bất động sản.”

“Anh cũng biết, hiện nay bất động sản đang là ngành kinh doanh sinh lời nhất, không phải ông nội không cho em cơ hội, nhưng kết quả em lại làm thế nào chứ?”

Mộ Bách Lạc hơi nản chí, thấp giọng nói: “Nếu cuối cùng không có anh cả ra tay, không biết chuyện đó sẽ âm ỉ đến mức nào nữa.”

“Nên anh hai à, học là một chuyện, còn áp dụng vào thực tế thì chuyện khác, em chỉ có thể xem là nhân tài trong việc học thôi, ngoài chuyện học hành ra thì chẳng được gì”

Anh uống xong ngụm rượu cuối cùng trong ly, rồi đặt nó xuống, đứng dậy ngay.

“Anh hai, em vẫn còn chuyện nên đi trước đây, khi nào về em sẽ tìm anh uống rượu nhé.”

Không đợi Mộ Khải Trạch đáp lại, anh đã vẫy tay, rồi vội vàng rời đi.

Như thế ở thêm một giây sẽ bị rước họa vào người vậy.

Đúng vậy, tên khốn này chỉ sợ rước họa vào người thôi.

Mấy người này làm sao thế? Ai cũng sợ Mộ Tu Kiệt như vậy.

“Khải Trạch...” Cẩn Mai từ trên cầu thang đi xuống, nhìn bóng dáng gấp gáp rời đi của Mộ Bách Lạc, rồi lặng lẽ thở dài.

“Khải Trạch à, con đừng đấu với anh cả con nữa, thật ra em năm con nói không sai, nếu đấu với cậu cả Mộ, con sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Rõ ràng, người ông cụ xem trọng nhất là cậu cả Mộ.

Lần này, bà cụ xảy ra chuyện, đúng lúc ông ấy có thể lợi dụng chuyện này để ép buộc cậu cả Mộ quay về Mộ Thị.

Chuyện này cũng xem như trong họa có phúc với ông cụ.

Giờ cậu cả Mộ là dưới một người trên vạn người trong Mộ Thị, ai có thể đấu lại cậu ta chứ?

“Con không tin Mộ Tu Kiệt không mắc sai lầm, không làm ông cụ thất vọng.”

Mộ Khải Trạch vẫn rất tức giận, từ khi nghe được tin tức này đến giờ, lửa giận trong lòng anh ta vẫn chưa hạ xuống.

Anh ta rót cho mình một ly rượu vang, rồi uống cạn một hơi.

Cẩn Mai ngồi đối diện với anh, thấy khuôn mặt đỏ bừng của con trai mình thì hơi bất đắc dĩ.

“Thật ra thẳng năm mới là người thông minh”

“Nó chỉ biết học vẹt thôi!” Thông minh gì chứ? Toàn bộ đầu óc đều dùng vào việc đọc sách hết rồi. Đúng như bản thân cậu ta nói, nói về việc áp dụng thực tế thì cậu ta chẳng làm gì ra trò. Ông nội cũng muốn bồi dưỡng cậu ta, bằng không đã không giao cho cậu ta nhiều hạng mục lớn khi cậu ta mới 22 tuổi như thế. Nhưng cậu ta đã làm được gì? Về cơ bản thì chẳng có chuyện nào nên hồn cả. Cẩn Mai muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đổi lấy tiếng thờ dài. Giờ con trai đang tức giận, bà có nói gì với anh ta cũng vô dụng thôi. Có lẽ, chịu thua thiệt một chút cũng tốt, chí ít sẽ không bị người khác nhìn chằm chằm mọi lúc. Trong căn nhà này, có mấy người rất đáng sợ, cũng có những ánh mắt làm người khác sờn tóc gáy.

Cuối cùng, rốt cuộc ai là người tốt, ai là kẻ xấu, ai vô tội và ai là người đã tì mĩ sắp đặt tất cả những chuyện này?

Có lẽ, đợi đến khi chân tướng được sáng tỏ, thì sự thật thường sẽ làm người khác không thể nào chấp nhận được... “Ngày mai Mộ Thị sẽ tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị mới, con đừng uống nhiều như vậy, hãy chuẩn bị tinh thần, có lẽ đến lúc đó, sẽ cần con đứng lên nói đấy”

“Có cậu cả Mộ ở đây, làm gì đến lượt con đứng lên nói chứ?” Mộ Khải Trạch hừ lạnh.

“Con trai ngoan, đừng giận dữ nữa, mọi người đều nhìn thấy những chuyện con đã làm cho Mộ Thị mà.”

Cẩn Mai đi tới ngồi cạnh anh, khẽ đẩy vai anh nói: “Được rồi, có phải là vì cậu cả Mộ ở bên Cố Vị Y mà con thích, nên con mới tức giận như thế đúng không?”

“Ai thích hạng người phụ nữ ham hư vinh như cô ta chứ?” Anh đã hết thích Cố Vị Y từ lâu rồi.

“Vậy thì thật kỳ lạ, con trai mẹ chưa từng tức giận vì những chuyện trên thương trường mà.”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Cẩn Mai lại khẽ đẩy vai anh, vẫn cảm thấy chuyện này càng liên quan đến Cố Vị Y.

“Thật ra mẹ thấy người phụ nữ này không ra sao cả. Cô ta có hơi... ồm ồm giả dối.”

Quả thật cô ta rất xinh đẹp, nhưng nhân phẩm thì không tốt cho lắm.

“Nếu con trai muốn tìm một cô gái xinh đẹp, vậy để mẹ lựa chọn cho con được không? Còn Cố Vị Y kia, ai cũng nhìn ra cô ta một lòng một dạ muốn bám lên người Kiệt rồi.”

Trước đây cô ta ở bên con trai bà, chẳng qua là muốn lợi dụng thằng bé thôi.

Đều là phụ nữ với nhau, bà gần như có thể đoán ra tâm tư của Cố Vị Y.

“Hạng phụ nữ như vậy, bỏ đi cũng được, con trai à, sau này con phải cẩn thận một chút, đừng tìm hạng người phụ nữ xấu xa có dã tâm như cô ta.

Mộ Khải Trạch vẫn không nói gì, nhưng lửa giận đã dần hạ xuống rồi.

Thật ra, nguyên nhân anh tức giận như vậy cũng có một nửa liên quan đến phụ nữ.

Nhưng chắc chắn không phải người phụ nữ giả nhân giả nghĩa Cố Vị Y kia.

Anh đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Cố Vị Y từ rất lâu rồi.

Nhưng anh không cam tâm, còn tại sao anh không cam tâm thì đến giờ anh mới biết, hóa ra, Cố Cơ Uyển chính là thiên sứ của anh.

Hôm bà cụ xảy ra chuyện, đúng lúc anh không ở Bắc Lăng, cũng không về ngay được.

Sau đó, Cố Cơ Uyển được Giang Nam đưa đi, vì phải đưa tang bà cụ, nên mọi người luôn bận rộn, do đó anh không đặt nhiều tâm tư lên người Cố Cơ Uyển.

Đến hôm nay, khi tin tức cậu cả Mộ nhậm chức tổng giám đốc Mộ Thị được công bố, có người nói mớ rằng, vợ cũ anh ta không có phúc phận, rất có thể vị trí phu nhân tổng giám đốc tương lai sẽ bị chị gái cô cướp mất.

Mấy người đó đã lấy ảnh của Cố Cơ Uyển và Cố Vị Y ra so sánh, rồi anh vô tình nhìn thấy ảnh của Cố Cơ Uyển, lúc này anh mới biết, hóa ra thiên sứ mà mình tìm kiếm bấy lâu nay, không phải xa tận chân trời, mà hoàn toàn ở ngay trước mắt.

Thảo nào trong đêm đầu giá đó, sau khi Mộ Tu Kiệt ôm thiên sứ đi, thì hôm sau bùng nổ tin tức Cố Cơ Uyển đã được tìm thấy.

Hóa ra mọi người đều biết, chỉ có mình anh là ngốc nghếch, không hề hay biết.

Mấy người này đã lừa anh một cách thâm hiểm!

Cần Mai vẫn muốn khuyên anh, nhưng ngấm lại thì mọi người đều biết rõ, con trai bà vốn là một người như vậy.

Trên thực tế, đôi khi quá xuất sắc cũng không phải chuyện tốt, cứ như hiện tại cũng chưa hẳn là xấu.

“Được rồi, mẹ sẽ tìm mấy cô gái xinh đẹp cho con, nếu con thích cô nào thì chúng ta mời cô ấy tới đây chơi được không?”

Mộ Khải Trạch vẫn cứ uống rượu giải sầu.

“Con trai à, có phải ngay cả mẹ, con cũng không muốn để ý đúng không?”

“Con muốn tìm một người phụ nữ”

Cuối cùng anh cũng đồng ý nói chuyện với bà, nhưng vừa nói ra đã làm Cần Mai sững sốt, một lúc sau vẫn chưa định thân lại.

Anh nghiêm túc nói: “Con muốn tìm Cố Cơ Uyển, cô ba nhà họ Cố”

CHƯƠNG 256: ĐỪNG GIẾT TÔI, ĐỪNG GIẾT TÔI!

CHƯƠNG 256: ĐỪNG GIẾT TÔI, ĐỪNG GIẾT TÔI!

Từ mười mấy ngày trước, bà cụ Mộ đã được đưa tang rồi.

Mộ của bà ở khu mộ Đại Biệt Sơn, cũng không rõ nó ở vị trí nào.
Bà cụ thích yên tĩnh, người nhà họ Mộ đều biết về điều ấy.

Cho nên mặc dù nhà họ Mộ có tiền, nhưng họ không chọn cho bà vị trí quá trung tâm, dễ thấy.
Mà chọn nơi này khá tĩnh lặng, bên cạnh còn có một cái cây rất lớn.
Mỗi ngày khi mặt trời lên, bóng cây sẽ phủ lên bia mộ.

Dù mặt trời đi đến vị trí nào, bóng cây loang lổ vẫn có thể che được ánh mặt trời chói chang, nhưng vẫn giữ cho bà một không gian sáng ngời.

Lần đầu tiên Cố Cơ Uyển nhìn thấy nơi này, cô đã cảm thấy người chọn nơi này thực sự rất hiểu về bà cụ.
Cô đi tới.
Bên dưới cây đại thụ là tấm bia mộ được khắc tên bà, lặng lẽ an yên ở đó.

Cô cứ ngỡ mình đã có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả những chuyện này, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh bà cười trên bia, tất cả sự kiên cường của cô đều vỡ vụn.
Nếu như cô không yếu ớt là thế, nếu cô đủ mạnh mẽ, có lẽ cô sẽ không phải trở mắt nhìn bà nội ngã xuống hồ.

Cố Cơ Uyển quỳ trước bia mộ của bà, bàn tay run rẩy, khẽ chạm đầu ngón tay dọc theo di ảnh của bà cụ, từng chút một.

Từ hàng lông mày, đến mũi, đến miệng, cô chạm vào từng đường nét đó.
“Em vừa mới khỏe lại, giờ vẫn còn yếu lắm, đừng quá xúc động.”

Giang Nam ngồi xổm xuống sau lưng cô, ôm lấy vai cô: “Nén bi thương.”
Cố Cơ Uyển gạt đầu, cô không muốn quá xúc động, nhưng khi nhìn thấy bức ảnh đó thì trong đầu cô không thể không nghĩ tới.
Chỉ e bóng ma tâm lý đó sẽ theo cô suốt cả đời, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Còn cú sốc nào kinh khủng hơn việc trở mắt nhìn người thân chết trước mặt mình?
Trong lòng cô, bà cụ là bà nội thực sự, là người thân ruột thịt của cô!

Nhưng cô vẫn không thể nghĩ ra được là sáng hôm đó chuyện bà cụ muốn nói thật với ông cụ mà có liên quan đến cô, rốt cuộc là chuyện gì?

Giờ ngẫm lại, cách bà nói chuyện như chứa rất nhiều bí mật, nhưng bà chưa kịp nói ra thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.
Không phải, đó không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Giống như Cẩn Mai từng nói, đang yên đang lành, sao xe đẩy lại bỗng dừng lăn bánh?
Nếu không có người đẩy, không có lực từ bên ngoài tác động, sao xe lại di chuyển được?
“Hoa cỏ mọc ven hồ cao hơn cỏ mọc ven lối đi.”

Cô bỗng đứng phắt lên, quay đầu lại nhìn Giang Nam, giọng nói hơi ngập ngừng.

“Một chiếc xe này không thể vô duyên vô cớ từ một nơi thấp như vậy lăn qua bãi cỏ cao như thế rồi rơi xuống hồ được?”

Ánh mắt của Giang Nam khẽ thay đổi: “Ý em là sao?”

“Tôi không đẩy xe lăn, chắc chắn không có.”

“Anh tin em.” Nếu anh không tin thì sẽ không bảo vệ cô như vậy.

“Nhưng xe đẩy chuyển động thật, từ đường đá cẩm thạch khá thấp, nó lại lăn lên bãi cỏ bên hồ khá cao, rơi thẳng xuống hồ”

Cô đột nhiên nắm lấy tay áo của Giang Nam, giọng cuống quýt: “Đó là chuyện không thể nào!”

Giang Nam không lên tiếng, anh nhìn bàn tay đang nắm ống tay áo của mình rồi mím chặt môi.

“Tôi không giải được vấn đề bí ẩn này, Giang Nam, anh nghĩ giúp tôi, tôi nghĩ không ra.”

Chuyện khó hiểu nhất là tại sao chỉ có hai người họ ở đó!

Ngay cả Thúy Nhi cũng đã đi ra ngoài.

“Rốt cuộc kẻ đó đã làm thế nào lại có thể đẩy bà nội xuống ngay dưới mắt của tôi?”

Không thể nào, không có khả năng!

Cô khẽ day day huyết thái dương của mình, đầu không thoải mái.

Cô không thể giải thích được chuyện này.

“Em vẫn đang suy nghĩ chuyện này à?” Giang Nam cau mày, dường như anh không đồng ý để cô tiếp tục truy hỏi vấn đề này.

“Bây giờ em đã không sao rồi, chẳng lẽ em không nên cảm ơn ông cụ Mộ đã không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa sao?”

Nếu tiếp tục điều tra thì sẽ có hậu quả gì, cô từng nghĩ tới chưa?

“Ý của anh là, để đảm bảo an toàn cho bản thân, tôi không nên tiếp tục điều tra hả?”

Điều quan trọng nhất là, cô cảm thấy đó không thể là sự cố ngoài ý muốn được.

“Có khi nào bà cụ bất cẩn đụng vào nút bấm xe đẩy không? Em cũng biết xe đẩy đó chạy bằng điện mà.”

Cố Cơ Uyển ngây người, cô cố gắng nghĩ lại, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Không, không thể bất cẩn chạm vào nút bấm được...”

Lúc xe đẩy lăn đi, bà đã cố ấn lên tay vịn mấy lần nhưng vô ích.

Bà rất quen với xe đẩy của mình, nếu do bất cẩn đụng vào nút bấm thì chắc chắn bà cũng có thể kịp dừng xe lại.

Nhưng khi đó về mặt bà rất sợ hãi, bởi vì bà không có bất cứ biện pháp nào.

Hơn nữa lúc họ đang nói chuyện, tay bà cụ luôn để trên đùi, sao có thể đụng vào nút bấm được?

Xe đẩy được thiết kế rất cẩn thận, để phòng khi bà cụ bấm nhầm nút, trên nút bấm còn có nắp bảo vệ nữa.

Không phải là vì thế, chắc chắn là không phải.

Là xe đẩy này tự lăn xuống.

“Nhất định có người động vào xe lăn rồi, nhất định là thế...”

“Cơ Uyển, chuyện đã qua rồi, em đừng nghĩ đến nữa được không?”

Giang Nam bỗng giữ lấy hai cánh tay cô, giọng anh có phần lo lắng.

“Chuyện này để nó qua đi em, nếu có gì cần điều tra, bên nhà họ Mộ nhất định sẽ thăm dò, không cần em lo đâu?”

“Giờ em chỉ cần lo cho cuộc sống của bản thân, mau khỏe lên, những chuyện đó mới đáng!”

“Tôi... tôi không tin đây là sự cố, chắc chắn có lý do, chắc chắn là có lý do!”

Có người muốn hại bà cụ, hoặc là có người muốn hại cô?

“Tôi muốn tới nhà họ Mộ một chuyến, tôi phải đến con đường kia xem, nếu như xe đẩy bị người ta động tới thì nhất định sẽ để lại manh

mối, Giang Nam...”

“Con đường kia đã bị phá hủy rồi, cái hồ đó cũng bị lấp thành hòn giả sơn rồi.”

“Tại sao?” Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, sao lại như thế?

“Nghe nói ông cụ sợ nhìn vật nhớ người nên mới cho người lấp.”

“Không thể, sao lại như vậy? Sao có thể?” Tại sao lại hủy đầu mối duy nhất có thể tìm ra sự thật?

Giang Nam buông cô ra, dịu dàng nói: “Đừng lặn tẩn vấn đề này nữa, cho nó qua đi, được không?”

Cố Cơ Uyển không biết nên nói gì, cô cũng không muốn nói, nhưng mà dường như tất cả mọi người đều đang ngăn cản cô tiếp tục điều tra.

Có thể có một số việc điều tra rồi thì cũng không có kết quả gì tốt, thậm chí còn liên lụy ra chuyện lớn hơn.

Nhưng nếu không điều tra, lẽ nào cứ để bà nội chết oan sao?

“Tôi...” Bỗng nhiên cô như nhìn thấy cái gì, cô đẩy Giang Nam ra, vội vã chạy về phía con đường nhỏ ở nghĩa địa.

Cô gái kia như vừa bị kinh hãi gì đó, xoay người nhanh chân chạy.

Cố Cơ Uyển đuổi theo một lúc, cô hôn mê lâu như vậy, giờ thể lực cũng không theo kịp.

“Giang Nam, Giang Nam, giữ lại giúp tôi, nhanh! Giang Nam”

Người đàn ông phía sau tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh đành gắng chạy vượt lên, lúc cô gái kia sắp chạy ra khỏi nghĩa trang, anh kịp tóm áo cô ta giữ lại.

“Đừng giết tôi! Đừng giết tôi mà!” Thúy Nhi sợ đến mức run lấy bầy, liên tục van xin.

Khó khăn lắm Cố Cơ Uyển mới đuổi tới được, cô giữ cổ tay cô ta lại.

“Thúy Nhi, tôi không hại bà nội, cô cũng biết mà! Tôi sẽ không giết cô, Thúy Nhi, nói thật cho tôi biết, hôm đó đã xảy ra chuyện gì!”

CHƯƠNG 257: CÒN CÓ NGƯỜI CHƯA TỪNG GẶP CÔ

CHƯƠNG 257: CÒN CÓ NGƯỜI CHƯA TỪNG GẶP CÔ

“Thúy Nhi, bà nội không phải do tôi làm hại, tôi không phải là người xấu, sao tôi có thể giết cô được?”

Cố Cơ Uyển nắm chặt hai cánh tay cô ấy, vội đến mức trên mặt rịn một lớp mồ hôi mỏng.

“Thúy Nhi, tôi không phải là người xấu, cô phải tin tôi!”

Thúy Nhi cố bình tĩnh lại, nhìn cô, cũng không xác định rốt cuộc cô là người xấu hay người tốt.

Nhưng mà khi đó cũng chỉ có hai người là bà cụ và Cố Cơ Uyển, không có người thứ ba.

Nếu không phải là do Cố Cơ Uyển đẩy, chẳng lẽ xe tự lăn xuống à?

“Ở đây nắng quá, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện đi.” Giang Nam ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mặt trời chói chang, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Cơ Uyển cũng bị nắng chiếu đỏ.

Cố Cơ Uyển nhìn Thúy Nhi, đáy mắt có lo lắng, cô khẩn cầu: “Hãy tin tôi.”

Thúy Nhi do dự một hồi lâu, mãi mới gật đầu.

.. Dưới bóng cây, hai cô gái ngồi cạnh nhau.

Giang Nam đứng ở đằng xa, không tham gia vào cuộc nói chuyện của hai người.

“Tôi không hại bà nội thật, nếu cô không tin tôi thì những chuyện tiếp sau tôi cũng không thể bàn bạc với cô được.”

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, cô nhìn Thúy Nhi chăm chú, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

Thúy Nhi phải tin tưởng cô thì cô mới có thể tiếp tục nói rõ chuyện này được.

Thúy Nhi cũng thở một hơi dài, có phần bất đắc dĩ.

“Thật ra mợ chủ à, tôi tin cô.”

Trong lòng cô, Cố Vị Y gì đó chắc chắn không phải là mợ chủ tương lai của nhà họ Mộ.

Mợ chủ của nhà họ Mộ chỉ có Cố Cơ Uyển mà thôi.

“Bà cụ rất thích cô, tôi nhìn ra được, còn Cố Vị Y, thật ra bà cụ...”

Cô ấy dừng lại một chút, không kìm được mà đưa mắt nhìn xung quanh.

Xung quanh chỉ có một mình Giang Nam, tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhưng để cẩn thận, Thúy Nhi vẫn nói rất nhỏ.

“Thật ra bà cụ hơi sợ Cố Vị Y, hình như Cố Vị Y... rất đáng sợ.”

“Tại sao?” Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Cố Vị Y à?”

“Mợ chủ...”

“Gọi tôi là Cơ Uyển đi, tôi đã không còn là mợ chủ của nhà họ Mộ nữa.” Cố Cơ Uyển thờ ơ nói.

Thúy Nhi cắn môi dưới, nhưng chỉ mới chưa đến một tháng mà thôi, vậy mà đã cảnh còn người mất.

“Cơ Uyển.” Thúy Nhi gọi, sau đó mới kể về chuyện đêm hôm đó.

“Sau khi cô đi rồi, mặc dù người của Cố Vị Y cũng giải tán nhưng cả đêm hôm đó cô ta ở trong phòng của bà cụ.”

“Sau đó tôi có lặng lẽ đến xem bà, nhưng lại không phát hiện ra chuyện gì, có điều Cố Vị Y vẫn ở đó, tôi cứ cảm thấy... rất bất an.”

Thúy Nhi hồi tưởng lại chuyện đêm đó, đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mặc dù Cố Vị Y không để vệ sĩ lại, nhưng hai người giúp việc nữ thì vẫn luôn ở đó.

Cảm giác ấy như thể cứ bị người ta nhìn chăm chăm vậy, đặc biệt là hai người giúp việc kia còn vô cùng hung dữ, rất đáng sợ.

“Vốn tôi định sáng hôm sau sẽ đi tìm cậu cả Mộ về.”

Quan hệ giữa bà cụ và cậu tốt như vậy, đương nhiên là Thúy Nhi biết.

“Nhưng không biết tại sao, sáng hôm sau cô lại thấy Cố Vị Y quỳ trước mặt bà cụ, còn đang khóc.”

“Vốn tôi muốn nghe xem Cố Vị Y đang nói gì với bà, nhưng mà không có cơ hội, hai người làm kia đuổi tôi đi.”

“Sau đó Cố Vị Y rời đi, bà cụ không có gì khác với lúc bình thường, tôi chuẩn bị bữa sáng cho bà, hầu hạ bà đứng dậy.”

“Lúc ăn sáng tâm trạng của bà cụ rất tốt, khác hẳn với buổi tối hôm trước.”

“Bà cụ còn nói, tất cả mọi chuyện đã được giải quyết, chờ ông cụ về thì chân tướng sẽ rõ ràng, còn nói rốt cuộc bà cũng có thể yên tâm được rồi.”

“Rốt cuộc bà có nói bà định nói chuyện gì với ông không?” Đây chính là điều mà Cố Cơ Uyển quan tâm nhất. Cũng là nghi vấn lớn nhất của cô lúc này.

“Cái này thì bà cụ không nói, chỉ nói là bà quá ngu ngốc, bị người ta lừa gạt, hại cô... hại cô phải chịu nhiều oan ức.”

“Tôi?” Cố Cơ Uyển chỉ mình.

Hóa ra chuyện này có liên quan đến mình thật.

Nhưng rốt cuộc là liên quan thế nào?

“Vâng, bà cụ nói Tà Tà hại Cơ Uyển “

Bị người ta lừa gạt, làm cô oan ức... chẳng lẽ là nói đã tin tưởng nhầm Cố Vị Y, hiểu lầm cô là người xấu?

Nhưng mà cô vẫn mơ hồ cảm thấy không đơn giản như vậy.

“Sau đó bà cụ có nói gì nữa không?”

“Có.” Thúy Nhi vẫn nhớ rõ ràng sự việc sáng hôm đó: “Bà cụ nói, đợi ông cụ và cậu cả Mộ về thì sẽ cho cô câu trả lời.”

Cố Cơ Uyển vẫn không hiểu được, nhưng Thúy Nhi không thể cung cấp được thông tin nào rõ hơn.

Rốt cuộc chuyện này có liên quan đến việc bà cụ bị hại không?

Muốn cô tin rằng đây là sự cố ngoài ý muốn thì cô không làm được.

Chắc chắn không phải là sự cố, nhất định cô phải biết tại sao?

“Đúng rồi!” Thúy Nhi chợt nhớ ra gì đó, cô ấy nhìn Cố Cơ Uyển: “Tôi nhớ ra rồi, trước khi bà cụ gặp cô, bà còn từng gặp một người.”

“Ai?” Cố Cơ Uyển quỳnh lên, nắm chặt tay cô ấy.

Thúy Nhi bị nắm đến đau, nhưng bản thân biết có thể chuyện này rất quan trọng.

“Là bà cả.”

“Cẩn Mai?” Sao lại... là bà ta?

“Là bà cả.” Thúy Nhi gật đầu chắc chắn.

“Họ có nói gì không?” Cố Cơ Uyển hỏi tới.

“Tôi không rõ, bà cả nói gió bên hồ lớn, bảo tôi vào lấy một cái chăn mỏng cho bà cụ, tôi bèn đi ra.”

“Nói cách khác, Cẩn Mai ở riêng với bà cụ trong một khoảng thời gian?”

Từ bên hồ đến khi vào phòng cũng là một khoảng cách không gần.

Với tốc độ đi bộ bình thường thì ít nhất cũng phải mười phút.

Nói cách khác, Thúy Nhi rời khỏi bà cụ thì bà cụ và Cẩn Mai đã ở riêng trong ít nhất mười phút.

Rốt cuộc trong mười phút này đã xảy ra chuyện gì?

Cố Cơ Uyển hỏi lại: “Sau đó khi cô quay lại, bà cả và bà cụ đang làm gì?”

Thúy Nhi lắc đầu: “Không làm gì cả, sau khi tôi về thì bà cả đi luôn, chuyện của chủ nhân tôi cũng không dám hỏi nhiều.”

Cố Cơ Uyển không nói gì nữa, cô trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Cô về trước đi, giờ mà chạy ra ngoài, bị người ta bắt gặp thì không ổn”

“Không sao, giờ tôi còn chưa tìm được công việc, hôm nay tôi đến để cúng tế cho bà cụ.”

Khi bà cụ còn sống thì đối nhân xử thế rất tốt, cũng thoải mái với người làm, xưa nay chưa từng lên mặt.

Tất cả người giúp việc ở nhà họ Mộ đều không có ai ghét bà cụ gì cả.

Nhưng Thúy Nhi nói vậy lại khiến cả người Cố Cơ Uyển lạnh buốt: “Cô... cô không làm ở nhà họ Mộ nữa?”

“Bà cả nói tôi không chăm sóc tốt cho bà cụ, cho nên mới khiến bà cụ xảy ra chuyện không may, cho nên...”

Thúy Nhi cúi đầu, một hồi lâu sau cô ấy mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười với cô.

“Không sao, tôi cũng đang tìm việc làm, cô không cần lo lắng cho tôi.”

Cố Cơ Uyển gật đầu, cô định tìm gì đó trong túi xách, Thúy Nhi lập tức nói: “Cơ Uyển, cô đừng đưa tiền cho tôi, tôi không cần đâu.”

‘Sao cô...

“Cậu cả cũng cho tôi tiền mà tôi từ chối, đúng là tôi không chăm sóc tốt cho bà cụ, họ không truy cứu trách nhiệm là tôi đã may mắn lắm rồi.”

“Cậu cả Mộ?” Anh ấy lại muốn cho cô ta tiền.

“Vâng, mặc dù cậu cả lạnh lùng như băng nhưng cậu ấy là người tốt.”

Thúy Nhi nhìn đồng hồ một chút rồi đứng lên: “Tôi phải đi cúng tế bà cụ đã, chiều còn đi phỏng vấn. Cô Cố, tôi đi trước.”

CHƯƠNG 258: CHO CHÚNG TA THÊM MỘT ĐỨA CHÁU TRAI

CHƯƠNG 258: CHO CHÚNG TA THÊM MỘT ĐỨA CHÁU TRAI

Sau khi Thúy Nhi rời đi, Giang Nam quay lại trước mặt cô: “Nói sao rồi?”

“Không có gì, cô ấy bị sa thải rồi, cho nên giờ hoàn toàn không biết về chuyện nhà họ Mộ.”

Cố Cơ Uyển đứng lên, cùng anh đi về phía chân núi.

“Không nói chuyện gì khác hả?” Giang Nam hơi kinh ngạc, như vậy không giống với tính cách của Cố Cơ Uyển.

“Có hỏi chuyện lúc trước, nhưng mà Thúy Nhi đi theo bà cụ Cố không bao lâu, trước kia có một người giúp việc nữ khác tên là A Hân, cho nên có rất nhiều chuyện Thúy Nhi hoàn toàn không biết gì.”

Giang Nam vẫn thấy khó tin được, theo như anh hiểu về cô gái này, nếu không hỏi được gì thì sao có thể dễ dàng để Thúy Nhi rời đi?

Nhưng mà nếu cô đã không muốn nói, anh cũng sẽ không hỏi.

Giống như anh đã nói, nếu chuyện này qua rồi thì cứ để qua ời.

Sau này cô chỉ cần lo cho cuộc sống của mình, vậy mới có ý nghĩa.

Hai người đi xuống dưới chân núi, còn chưa đi vào bãi đỗ xe mà đã chạm mặt mấy người tới.

Mộ Tu Kiệt mặc áo sơ mi âu phục màu đen, Cố Vị Y thì luôn mặc những bộ trang phục sang trọng và duyên dáng.

Lâm Duệ đi theo sau lưng họ, khi nhìn thấy Cố Cơ Uyển và Giang Nam, đáy mắt anh ta cũng lóe lên tia kinh ngạc.

“Mợ... cô Cố, gần đây có khỏe không?” Lâm Duệ không nhịn được hỏi.

“Rất tốt, cảm ơn anh đã quan tâm.” Cố Cơ Uyển nở nụ cười với anh ta.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, cô vẫn có thể bình tĩnh đối mặt với mấy người này, đột nhiên đến chính cô còn cảm thấy, cô đã điềm tĩnh hơn trước kia nhiều.

Chỉ ít, hiện tại cô không còn kích động, cũng không dễ hành động theo cảm tính.

Cô nhìn Mộ Tu Kiệt, dịu dàng hỏi: “Cậu cả Mộ, gần đây... có khỏe không?”

“Khỏe.” Về mặt Mộ Tu Kiệt không có chút cảm xúc, vẫn bình tĩnh khiến người ta không nhìn thấy anh ta đang suy nghĩ điều gì.

“Cậu cả Mộ, có mấy lời tôi có thể nói riêng với anh không?”

Cố Cơ Uyển đứng bên ngoài hơi lâu, hai chân đều đang hơi run rẩy, cô mệt.

Sức khỏe vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, thật ra bác sĩ có đề nghị, bảo cô ở lại thêm ba ngày nữa hằng xuất viện.

Là cô kiên trì, không muốn tiếp tục chờ đợi trong bệnh viện nữa.

Nếu không hôm nay cô vẫn còn ở đó để tiếp tục nghỉ ngơi.

Mộ Tu Kiệt còn chưa nói gì thì Cố Vị Y ở bên cạnh anh ta đã sầm mặt lại, không vui nói: “Cố Cơ Uyển, cô còn chê mình hại anh ấy chưa đủ sao?”

Cố Cơ Uyển không để ý đến cô ta, cô chỉ nhìn Mộ Tu Kiệt.

Đôi mắt lạnh lùng của anh cũng rơi trên người cô.

Nửa giây sau, anh lạnh nhạt nói: “Tôi còn có việc.”

“Chỉ làm lỡ của anh năm phút... không, ba phút.”

“Lên sau hẹn trước với Lâm Duệ đi.” Mộ Tu Kiệt bước rời đi, không hề quay đầu lại.

Lâm Duệ cũng hết cách rồi, anh ta nở nụ cười lúng túng với Cố Cơ Uyển: “Hôm nay cậu cả rất bận thật, sau khi cúng tế cho bà cụ xong thì phải về công ty làm việc.”

“Cô Cố, nếu không tôi xem lịch trình của cậu cả, lên sau...”

“Không cần đâu.” Cố Cơ Uyển lắc đầu một cái, rốt cuộc cô không nhịn nổi nữa, vịn vào cánh tay của Giang Nam. Cô đứng không nổi nữa, nếu không có thứ gì đỡ lấy, chắc chắn cô sẽ ngã quỵ.

Giang Nam đã nhận ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt rồi, anh ta vươn tay ra, ôm cô vào lòng mình.

“Có muốn anh ôm em qua không? Ở đây cách chỗ đậu xe một khoảng nữa...” Giọng nói của Giang Nam còn dịu dàng hơn cả gió ở ngoài kia.

Cố Cơ Uyển chần chờ một lúc, rốt cuộc cô cũng gật đầu.

Cô thực sự không đi nổi nữa, nếu cứ tiếp tục đi chắc cô sẽ té xỉu.

Giang Nam ôm ngang cô lên, bước tới bãi đậu xe.

Lâm Duệ khó mà diễn tả nổi tâm trạng của mình lúc này đây, xem ra sắc mặt của mợ chủ không ổn lắm, trông rất yếu.

Cũng phải, hôn mê trong bệnh viện mười ngày mười đêm, dù là ai đi nữa cũng không thể nhanh chóng khôi phục lại như thường được.

Nhưng mà có cậu cả ở đây, mợ chủ lại để cho người đàn ông khác ôm...

Đúng lúc Cố Vị Y cũng quay đầu lại nhìn bóng lưng của họ rời đi, cô ta không nhịn được cười lạnh: “Nhanh như vậy đã quyến rũ được cậu hai nhà họ Giang rồi, sao em lại không biết em gái mình giỏi đến mức này nhỉ?”

Bước chân của Mộ Tu Kiệt hơi ngừng lại, rồi cuộc anh vẫn quay đầu nhìn xem.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi quay về, đi thẳng đến nghĩa địa bên sườn núi.

Mộ Tu Kiệt không ngừng lại, đương nhiên Cố Vị Y cũng sẽ không đứng đó, cô ta bước nhanh đi theo.

“Tu Kiệt, không phải em muốn nói xấu Cố Cơ Uyển đâu, chẳng qua em thấy, trước mặt vị hôn phu tiền nhiệm là anh, cô ta lại cùng một người đàn ông khác...”

Dừng một chút, cô ta hơi chần chừ: “Nói mấy từ này em còn ngại nói ra nữa là.”

Nhưng Mộ Tu Kiệt vẫn tới thẳng về phía sườn núi, giống như thể anh hoàn toàn không hứng thú gì với chuyện này.

Lâm Duệ đi sau lưng hai người, càng nhìn bóng dáng yếu điệu của Cố Vị Y, trong lòng anh ta lại càng căm ghét.

Gần đây người phụ nữ này cứ luôn lượn lờ bên cạnh cậu chủ, không chỉ theo đến Vọng Giang Các mà ngay cả ở Mộ Thị cũng thường xuyên đến tìm cậu chủ.

Ánh mắt của ông cụ có vấn đề thật rồi, vậy mà còn ám chỉ cậu chủ với cô ta.

Thậm chí ông cụ còn sắp xếp công việc cho Cố Vị Y ở Mộ Thị, để cô ta làm trợ lý đặc biệt cho cậu cả.

Giờ không có việc gì Cố Vị Y cũng lượn lờ trong văn phòng của cậu chủ, đúng là quá đáng ghét.

Cậu cả thì không cảm thấy gì, chỉ cần cậu ấy chuyên tâm làm việc thì sẽ hoàn toàn tiến vào không gian của mình.

Nhưng anh ta nhìn thấy thì rất là khó chịu, anh ta cứ có cảm giác như không khí ô nhiễm.

Cố Vị Y thấy Mộ Tu Kiệt không muốn nói tới Cố Cơ Uyển thì cũng không nhắc lại.

Khi đến trước bia mộ của bà cụ, Cố Vị Y lập tức đỏ mắt, quỳ xuống trước bia mộ.

Cô ta lấy tiền giấy trong tay Lâm Duệ, vừa đốt cho bà cụ, vừa khóc lóc nói: “Bà nội, bà ở bên kia có thoải mái không?”

“Bà nội không cần lo cho cháu, Tu Kiệt tốt với cháu lắm, cháu biết anh ấy đã đồng ý với bà, sau này anh ấy sẽ chăm sóc cháu, nhất định anh ấy sẽ làm được.”

“Bà nội, bà cứ yên tâm, cháu và Tu Kiệt đều ổn cả, huhu...”

Lâm Duệ trốn qua một bên, tránh khỏi tiếng khóc này.

Đây mà là muốn nói cho bà cụ nghe à, rõ ràng là nhắc nhở cậu cả phải đối tốt với cô ta?

Giờ đây, Lâm Duệ ngửa mặt với tất cả mọi thứ của cô ta.

Cố Vị Y vẫn còn đang khóc lóc nói chuyện với bà cụ, còn Mộ Tu Kiệt thì như người gỗ, anh đứng trước bia mộ, thật nghiêm.

Anh nhìn đi ảnh của bà cụ trên bia, nhìn ý cười bên môi bà, đôi môi lạnh lùng mím chặt, đôi mắt từ đầu đến cuối vẫn lạnh băng.

Không biết đã khóc bao lâu, Cố Vị Y mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua em nằm mơ thấy bà nội.”

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói lời nào, Cố Vị Y lau nước mắt, dường như hơi do dự lại có phân ngượng ngùng.

“Bà nội... hỏi em, lúc nào thì cho nhà họ Mộ... cho nhà họ Mộ một đứa cháu trai...”

“Cậu chủ, có cuộc gọi của bên kia gọi tới.”

Cố Vị Y còn chưa nói dứt lời, Lâm Duệ đã lập tức cắt ngang, đi tới trước mặt Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt quay đầu lại nhìn anh, Lâm Duệ nói: “Bên kia nói, đường đã sắp xếp xong, sau ba ngày nữa là có thể xuất phát.”

“Ừm” Mộ Tu Kiệt gật đầu, anh quay lại cúi lạy trước bia mộ bà cụ một lần nữa, sau đó mới xoay người đi về chân núi.

Suýt chút nữa là Cố Vị Y đã tức chết rồi, vừa nãy cô ta đã chuẩn bị nói xong câu.

Đều tại tên Lâm Duệ đáng chết này! Chuyên phá hỏng chuyện tốt của cô, đúng không?”

Tên khốn này! Sớm muộn cũng có ngày cô đuổi anh ta khỏi Mộ Tu Kiệt.

CHƯƠNG 259: LÚC Ở BÊN CÔ, KHÔNG HẬN THÙ ĐẾN VẬY

CHƯƠNG 259: LÚC Ở BÊN CÔ, KHÔNG HẬN THÙ ĐẾN VẬY

Cố Cơ Uyển không ngờ rằng, lúc mình mới bắt đầu nghi ngờ Cấn Mai mà bà ta đã chủ động tìm tới cửa.

“Cậu hai nhà họ Mộ muốn gặp tôi à?” Cấn Mai đến tìm cô lại là vì mục đích nào à, đúng là khiến Cố Cơ Uyển bất ngờ.

“Tôi biết yêu cầu này hơi quá phận với cô, nhưng bây giờ tôi cũng không còn cách nào khác.”

Cấn Mai rót một ly nước trà cho cô, sau khi gọi món xong, bà ta mới nhìn Cố Cơ Uyển.

“Kể từ khi Tu Kiệt tiếp nhận chức tổng giám đốc Mộ Thị, nó vẫn luôn uống rượu một mình.”

“Lúc đầu tôi nghĩ là vì nó đổ kị và tức giận, cho nên mới có thể mua say, nhưng sau đó tôi mới biết, hóa ra nó đau khổ như vậy đều là vì cô.”

Cố Cơ Uyển không nói câu nào, thực ra đúng là Mộ Khải Trạch rất thích một “cô” khác.

Nhưng dưới cái nhìn của cô, đó chỉ là một người đàn ông có tiền muốn chơi gái mà thôi.

Nếu nói là tình yêu chân thành thì không thể nào.

“Cô là thiên sứ của nó, Cơ Uyển, nó thật sự rất thích cô, trước giờ tôi chưa từng thấy nó thích cô gái nào như vậy.”

Cấn Mai muốn nắm chặt cổ tay của Cố Cơ Uyển, nhưng lại bị cô tránh được.

Bà ta có phần lúng túng, vội hỏi cô: “Xin lỗi, tôi sẽ không chạm vào cô, đừng để ý nhé, tôi chỉ là... hơi lo lắng, cô cứ xem như một người mẹ quá lo cho con trai mình, tôi...”

“Buổi sáng hôm bà cụ gặp chuyện, bà đã đi tới gặp bà ấy sao?” Cố Cơ Uyển bỗng hỏi.

Cấn Mai sững sờ, sắc mặt bất chợt thay đổi.

Rõ ràng bà ta hơi chần chừ một lúc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

“Tôi không nghĩ sẽ có người nhắc tới chuyện này, là Thúy Nhi nói cho cô sao? Cô đi tìm Thúy Nhi à?”

“Vì sao bà đuổi Thúy Nhi? Là vì không muốn để cô ấy nhắc tới chuyện bà đã gặp bà cụ sao?”

Trên gương mặt trắng trẻo của Cố Cơ Uyển không có biểu cảm nào khác.

Không biết cô hỏi bà ta như vậy là vì hoài nghi hay trách móc? Hay là có tính toán gì đây.

Cấn Mai yên lặng nhìn cô vài giây rồi mới nói: “Có một phần là vì tôi không muốn có người nhắc đến chuyện tôi đã gặp bà cụ.”

Cố Cơ Uyển không nói lời nào, Cấn Mai lại nói: “Chuyện trong nhà giàu cũng không phải tốt đẹp gì, chỉ có một điểm không phải thì có thể làm cô sụp đổ ngay.”

“Người vô tâm sẽ nghi ngờ cô, người cố ý sẽ mượn đề tài đó để nói chuyện của mình, nói chung, muốn sống được trong nhà giàu thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Cho nên bà cảm thấy tôi là người vô tâm hay cố ý?” Về mặt Cố Cơ Uyển vẫn không chút cảm xúc.
Cần Mai cười nhẹ, nhìn cô: “Xem ra cô vẫn canh cánh về chuyện này trong lòng.”
Bà ta rót thêm nước trà cho mình.

Ngồi uống trà trong quán cà phê thì có vẻ không bình thường, nhưng mà bà ấy không thích mùi cà phê.
Nhưng mà quán cà phê là nơi khiến người ta thoải mái nói chuyện nhất, cho nên hôm nay bà tới tìm Cố Cơ Uyển, là để cố gắng nói chuyện với cô.

“Tôi không hại bà cụ, cũng không có lý do để hại bà.”
Cần Mai lại bị Cố Cơ Uyển ngắt lời: “Vậy thì có phải bà cũng không có lý do hại tôi không?”
“Cô?” Cần Mai sững sờ, đón ánh mắt của cô.

Sau hai giây, bà bỗng bật cười thành tiếng: “Hóa ra cô nghĩ tôi tìm bà cụ là để vu oan giá họa cho cô à?”
Cố Cơ Uyển không nói lời nào, bàn tay đang cầm lấy chén trà dần siết chặt.

Cuối cùng Cần Mai cũng không cười nữa, nhưng về mặt bà ta cũng không nghiêm túc mấy.

“Nói trắng ra là, tôi không có nhiều tình cảm với bà cụ, nhưng giết người là phạm tội, tôi và cô cũng không thù hận lớn đến mức, để hãm hại cô mà tôi phải mạo hiểm lớn đến vậy.

Về chuyện này, Cố Cơ Uyển không có đánh giá gì, cô cũng thấy mình và Cần Mai không có thù giận gì lớn đến mức đó thật.
Nhưng những gì Dương Băng Băng nói ở bệnh viện tâm thần vẫn quanh quẩn trong đầu cô mãi không thôi.

Khi Dương Băng Băng lên cơn điên đã nói, người đã đưa tin cô và Mộ Bác Văn gian díu với nhau ở nhà họ Mộ chính là Cần Mai.

Khi đó, cảm giác đầu tiên của cô là, Dương Băng Băng đang cố ý hãm hại người tốt, che giấu chân tướng.
Nhưng bây giờ, cô cũng không biết rốt cuộc suy nghĩ của mình có đúng không.

Dương Băng Băng vẫn luôn ở bệnh viện tâm thần, đến giờ vẫn chưa có chuyển biến tốt.
Nếu Dương Băng Băng chỉ giả vờ bị bệnh, thì ở nơi đó cô ta có thể trở nên ngốc đi không?

Cũng có thể những gì Dương Băng Băng nói là thật, vậy thì rốt cuộc Cần Mai và cô có chuyện gì khúc mắc?
“Cơ Uyển, tôi không biết vì sao cô lại thành kiến với tôi đến như vậy? Là vì chuyện của Cần Lôi sao?

Cần Mai cầm lấy tách trà, nhìn nước trà trong ly, về mặt hơi âm đạm.
“Tiểu Lôi là con gái quý giá nhất của anh trai tôi, từ nhỏ tôi đã rất thương con bé.”
Về mặt của bà ta có phần bất đắc dĩ và mất mát, trông không giống như giả bộ.
“Nếu như cô là tôi, sau khi biết chuyện tay của người thân mình bị phế, tôi nghĩ cô cũng sẽ như tôi, tức giận đến mức không chịu nổi, muốn phát tiết ra.”

“Nhưng mà sau đó tôi cũng tỉnh táo lại, tôi biết nhất định là Tiểu Lôi không đúng, bởi vì Tu Kiệt là một người thường phạt phân minh, nếu không phải Tiểu Lôi chủ động trêu chọc cậu ta, cậu ta cũng sẽ không ra tay với nó.”

Cần Mai thở dài một hơi, cầm tách trà lên uống một ngụm.
“Ai cũng có lần xúc động, tôi cũng chỉ là người thường mà thôi, Cơ Uyển à.”
“Bà chưa nói cho tôi biết, hôm đó bà tìm bà cụ vì chuyện gì?”

Cố Cơ Uyển vẫn nhìn bà ta chăm chăm, không bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào trên mặt bà ta.
“Là vì chuyện của Cố Vị Y.” Cẩn Mai đón nhận ánh mắt của cô, thậm chí hai bên còn đối mắt.
“Thật ra tôi biết, Cố Vị Y có thể ở lại Vọng Giang Các là ý của bà cụ.”

Mộ Tu Kiệt không thích gần gũi với phụ nữ, nếu không phải có người bày mưu tính kế, chắc chắn cậu ấy sẽ không để Cố Vị Y vào chỗ ở của mình.

Nhưng có phải bà cụ không biết Cố Vị Y là kiểu phụ nữ gì đâu.
“Chuyện chị cô từng có quan hệ với Khải Trạch trước đó, tôi không biết cô có biết chuyện không, nhưng là một người mẹ, tôi cũng biết ít nhiều.”
“Từ trước đến nay tôi đã từng nói với Khải Trạch rằng, mục tiêu của người phụ nữ này không phải là nó, chỉ là lợi dụng nó để đến gần Tu Kiệt mà thôi, nhưng mà nó không nghe.”

Phục vụ đưa hai phần bánh ngọt lên, Cố Cơ Uyển cầm đĩa nhỏ lên ăn, đột nhiên cô lại thấy có khẩu vị.
“Cố Vị Y và Mộ Khải Trạch từng ở bên nhau, giờ lại chạy qua chỗ Tu Kiệt, là bà cả của nhà họ Mộ, tôi không nghĩ đây là chuyện tốt.”
Cẩn Mai không hứng thú mấy với những món đồ ngọt mà các cô gái nhỏ thích, bà đẩy bánh ngọt ra.
Ánh mắt vẫn nhìn Cố Cơ Uyển như trước, bà nói: “Cho nên, tôi mới tìm bà cụ, nói với bà chuyện của Cố Vị Y và Khải Trạch.”
“Bà cụ có nói gì với bà không?”
“Cô muốn biết à?” Cẩn Mai cười nhẹ, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cô.

“Cơ Uyển, tôi đã nói rất nhiều chuyện cho cô, nhưng hình như cô vẫn chưa đồng ý với tôi.”
“Bà không thích Cố Vị Y sau khi ở bên Mộ Khải Trạch mà lại đi quyến rũ cậu cả Mộ, vậy tại sao bây giờ bà lại muốn tôi đi tìm Mộ Khải Trạch?”

Đây không phải là chuyện mà người thân là bà cả của nhà họ Mộ nên làm, để một người phụ nữ đi quyến rũ hai anh em? Đầu óc của bà đâu?

Cẩn Mai cười nói: “Không giống nhau, Cố Vị Y là chủ động, còn cô là bị động.”
Ba ta để tách trà xuống, nhìn Cố Cơ Uyển: “Quan trọng nhất là, bây giờ tôi thực sự không có cách nào với con trai tôi.”

CHƯƠNG 260: CẢNH CÒN NGƯỜI MẤT

CHƯƠNG 260: CẢNH CÒN NGƯỜI MẤT

Đây là lần đầu tiên sau khi bà cụ xảy ra chuyện, Cố Cơ Uyển đi vào nhà họ Mộ.

Bởi vì ông cụ từng lên tiếng, chuyện của bà chỉ là sự cố bất ngờ.

Cho nên dù khi nhìn thấy Cố Cơ Uyển, người giúp việc có phần kinh ngạc, nhưng sự xuất hiện của cô cũng không gây nên động tĩnh quá lớn.

Cẩn Mai dẫn cô đi vào nhà sau, lúc ngồi trên xe ngắm cảnh, cô có thể nhìn thấy vườn hoa và ngọn núi giả kia. Mặt hồ đã bị san phẳng hoàn toàn, giờ cây cối hoa cỏ phía trên đều là mới trồng lên.

Nó vẫn xanh um tùm nhưng không còn đáng vẻ khi đó nữa.

Cảnh còn người mất.

“Được rồi, tôi đưa cô đến đây thôi, có phải cô nên đi gặp Khải Trạch với tôi không?”

Trong lòng Cẩn Mai lo lắng cho con trai mình, chỉ hận không thể đi cùng với Cố Cơ Uyển ngay.

Ánh mắt của cô không nhìn phần hồ bị san phẳng nữa, cô siết chặt tay rồi từ từ thả ra.

Cô khẽ đáp: “Được.”

Xe ngắm cảnh đổi hướng, đi sang chỗ Đăng Long Các của Mộ Khải Trạch.

Hai ngày nay anh ta đều uống rượu ở đây, sở dĩ Cẩn Mai bỏ mặc cũng là vì hai ngày nay ông cụ không ở nhà.

Lúc đi tới, Cẩn Mai hỏi: “Cậu hai đâu?”

Người giúp việc nữ lập tức trả lời: “Ở trong phòng ạ.”

Cẩn Mai nhìn Cố Cơ Uyển một chút rồi đi lên lầu trước.

Cố Cơ Uyển không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người làm nọ và cả sau lưng cô.

Cẩn Mai đi lên lầu, đẩy cửa phòng Mộ Khải Trạch ra.

Ngay lúc đó, mùi rượu xộc vào mũi khiến người ta cũng phải chuẩn choáng say.

Nếu nói Mộ Khải Trạch mua say như vậy là vì cô, thì thật lòng, Cố Cơ Uyển không tin. Với người như Mộ Khải Trạch mà nói, phụ nữ và quần áo không khác gì nhau cả.

Chỉ là anh ta không chiếm được nên vẫn nhớ mà thôi.

Cần Mai đi vào thì thấy Mộ Khải Trạch đang nằm lỳ trên giường.

Hai ngày nay đến cả người làm cũng không dám lại gần cậu hai này.

Không phải vì anh ta uống rượu mà là vì đang ngủ, tỉnh ngủ lại uống.

Cả người chán chường uể oải!

Tất cả mọi người đều cho rằng, cậu hai như vậy là vì cậu cả Mộ nhận chức tổng giám đốc của Mộ Thị, cho nên chán chường đến mức không muốn đến công ty.

Có lẽ tin tức này đã lan truyền bên ngoài, mặc dù ông cụ không có ở nhà nhưng chắc chắn ông cũng biết.

Cần Mai có hơi bất đắc dĩ, bà đi tới muốn lấy chai rượu trong tay Mộ Khải Trạch ra.

Không ngờ bà chỉ mới động tới, Mộ Khải Trạch đã tỉnh lại cướp chai rượu về, giơ lên uống.

Nhưng mà chai rượu này trống không, anh ta dốc lên lâu như vậy mà không có giọt nào chảy ra, thế là lại nổi điên.

“Còn chần chờ gì nữa? Lấy rượu tới đây cho cậu.”

Cần Mai giật mạnh vỏ chai rượu khỏi tay anh ta, tùy ý ném qua bên.

“Con trai, con xem ai tới đây này?”

“Không xem! Đưa rượu đây cho cậu!” Giọng của Mộ Khải Trạch khàn khàn, tóc tai lộn xộn, lún phún râu.

Từ khi cô biết cậu chủ này, đây là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển thấy anh ta chán chường như vậy.

Xem ra chuyện cậu cả Mộ nhận được chức tổng giám đốc đã khiến anh ta chịu cú sốc không nhỏ.

Nhưng mà cô không có cảm tình gì với Mộ Khải Trạch, cho nên khi nhìn thấy anh ta chật vật như vậy, cô cũng không đau lòng.

Nhưng mà Cần Mai thì đau không chịu nổi, thấy Cố Cơ Uyển như vậy trong lòng bà cũng không dễ chịu gì.

Hết cách rồi, con trai mình thì mình thương thôi.

Bà đẩy Mộ Khải Trạch một cái, dịu dàng nói: “Khải Trạch, không phải con muốn gặp Cố Cơ Uyển sao? Mẹ gọi cô ấy đến rồi, con xem.”

“Cố... Cơ Uyển?” Mộ Khải Trạch hơi hí mắt ra, nhìn theo hướng ngón tay bà chỉ.

Trước cửa, một cô gái mặc váy dài trắng thuần, tóc dài xõa sau lưng, gương mặt sạch sẽ, trắng trẻo nhẹ nhàng, mịn màng hoàn mỹ.

“Thiên sứ...” Ngủ mất tiếng, mặc dù trước đó Mộ Khải Trạch đã uống không ít nhưng giờ cũng tỉnh táo đôi phần.

Hơn nữa khi nhìn thấy cô gái mà mình tha thiết ước mơ, hơi rượu tán đi phân nửa trong nháy mắt.
Anh ta lập tức bò dậy đi về phía Cố Cơ Uyển.

Cần Mai thở dài một hơi, thẳng nhóc này, thích Cố Cơ Uyển đến vậy sao?

Người làm mẹ như bà hoàn toàn bị bỏ lại sau lưng, có đáng thương không chứ?

Quả nhiên, con trai nuôi lớn cũng là nhà người khác.

Mộ Khải Trạch đi tới trước mặt Cố Cơ Uyển, muốn đưa tay chạm vào cô.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại lùi về sau một bước, nhìn anh ta có phân ghét bỏ: “Đừng chạm vào tôi, bẩn.”

Mộ Khải Trạch bỗng nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn mình một chút, trên người vẫn còn vết rượu đỏ.

Nhất thời anh ta cũng không được tự nhiên, đứng trước mặt Cố Cơ Uyển thì tay chân luống cuống.

Anh ta rất muốn chạm vào cô, nhưng cô lại chê mình bẩn.

“Khải Trạch, người con đúng là... hơi bẩn.”

Cần Mai thấy con trai mình tỉnh táo lại thì đi nhanh tới, cười nói: “Con đi tắm trước đi, đừng để cô gái người ta chê.”

“Tắm... tắm?” Hiển nhiên Mộ Khải Trạch vẫn chưa tỉnh hẳn.

Anh ta nhìn Cần Mai rồi lại nhìn Cố Cơ Uyển.

Muốn đi tới nhưng Cố Cơ Uyển lại tiếp tục lùi về sau nửa bước, Mộ Khải Trạch cũng ghét bỏ bản thân mình.

“Được, con... vậy con đi tắm, nhưng mà...”

Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển, có hơi do dự giống như thế bất an.

Hiếu con không ai bằng mẹ, Cần Mai lập tức nói: “Mẹ trông cô ấy cho con, cô ấy không đi đâu, nhưng nếu con tắm không sạch thì cô ấy có thể sẽ bỏ chạy vì mùi hôi từ người con đó.”

“Con... con đi tắm sạch sẽ ngay đây, rất nhanh thôi! Chờ con!”

Mộ Khải Trạch chưa từng vội vàng đến vậy, anh ta ngửi trên người mình một cái, đúng là thối thật.

Hai ngày qua chưa từng tắm rửa, sao mà gặp người ta được?

Hơn nữa lại còn là thiên sứ mà anh ta muốn gặp. Vậy thì sao được?

Mộ Khải Trạch lập tức đi tới phòng tắm, lúc phải đóng cửa, anh ta không quên căn dặn Cấn Mai: “Mẹ, mẹ... tiếp cô ấy.”

“Mẹ biết rồi, nhất định sẽ cố gắng tiếp cô ấy, con nhanh đi tắm đi.”

Cũng may trước khi tới con trai đã ngủ một giấc, nếu không say xỉn như vậy mà đi tắm thì Cấn Mai cũng không yên lòng.

Sau khi Mộ Khải Trạch đi vào, Cấn Mai mới cho mấy người giúp việc nữ tới nhanh chóng dọn dẹp trong ngoài căn phòng của Mộ Khải Trạch.

Ga trải giường và chăn đều được thay hết.

Mặc dù đến bây giờ Cấn Mai vẫn khiến Cố Cơ Uyển không thể nhìn thấu như trước kia, nhưng ít ra có một chút gì đó cô đã nhìn thấy rõ.

Đó chính là Cấn Mai rất yêu người con trai này, rất rất yêu.

Mà hôm nay bà ta đưa cô đến gặp Mộ Khải Trạch cũng hoàn toàn vì muốn Mộ Khải Trạch tốt lên chứ không có nhiều âm mưu khác.

“Cô thấy đó, giờ đây thằng bé như vậy, ngoài cô ra, ai nói nó cũng không nghe.”

Sau khi chỉ huy người làm dọn dẹp căn phòng lại, Cấn Mai đi đến trước mặt Cố Cơ Uyển, bất đắc dĩ nói: “Cơ Uyển, có thể xin cô, lát nữa nói vài câu hay cho nó nghe được không.”

“Tôi không thể đồng ý qua lại với anh ta được.” Tuy cô cảm động trước tình mẹ của bà, nhưng về nguyên tắc, Cố Cơ Uyển không thể nhượng bộ.

“Tôi biết.” Cấn Mai gật đầu, bà lập tức giải thích: “Tôi chỉ mong cô có thể nghĩ cách để nó tỉnh táo lại, chứ như bây giờ...”

Bà ta quay đầu lại nhìn hướng phòng tắm, ánh mắt có mấy phần ảm đạm.

“Ông cụ và Thế Nhiên không ở nhà đã hai ngày, cho nên không thấy vẻ chán chường này của nó, nếu mà ông cụ thấy... thì sẽ không vui.”

“Điều kiện là gì?” Cố Cơ Uyển vẫn hơi lạnh lùng.

Cấn Mai cũng không trách cô ấy lạnh nhạt với mình đến như vậy, một cô gái sau khi trải qua những chuyện đáng sợ như vậy, cô ta phòng bị với tất cả mọi người cũng phải thôi.

Nếu bây giờ Cố Cơ Uyển vẫn còn ngây thơ thì cô ấy không chỉ ngu ngốc mà có lẽ còn ngớ ngẩn.

Cấn Mai thở ra một hơi, đón nhận ánh mắt cô.

“Chỉ cần con trai tôi có thể tỉnh táo lại, sau này khi nào cô muốn ra vào phòng của bà cụ đều có thể.”

CHƯƠNG 261: CHƯA BAO GIỜ LO LẮNG NHƯ VẬY

CHƯƠNG 261: CHƯA BAO GIỜ LO LẮNG NHƯ VẬY

Lúc Mộ Khải Trạch từ phòng tắm đi ra, Cố Cơ Uyển không còn ở trong phòng.

Anh quynh lên, gấp đến mức suýt nữa quên mặc cả quần áo, vội muốn đuổi theo.

May mà Cẩn Mai cố gắng bảo đảm với anh, Cố Cơ Uyển đang ở phòng khách dưới lầu, anh mới luống cuống tay chân thay quần áo, vội vã xuống lầu.

Trong phòng khách dưới lầu, Cố Cơ Uyển đang ngồi bên bàn ăn uống canh.

Thấy cô vẫn ở đây, Mộ Khải Trạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh muốn qua rồi lại do dự.

Anh hơi hoảng, chỉ sợ đi sang sẽ hù cô rồi cô rời đi mất.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, biết cô là người chị dâu tương lai xấu xí của mình, trong một khoảng thời gian dài như vậy, anh vẫn luôn tìm kiếm cô.

Nhưng tìm lâu thế mà không có tin tức nào.

Anh chưa từng hao tâm tổn sức vì một người phụ nữ nào như thế, sinh ra đã là cậu hai nhà họ Mộ, sống hơn hai mươi năm, số phụ nữ chủ động tiếp cận anh nhiều không đếm xuể.

Nhưng chưa từng có thời khắc nào như vậy, lúc nhìn cô, anh lại lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Đi xa thì không nỡ, đến gần thì sợ hù cô.

Đây cũng là lần đầu tiên anh có tâm trạng như thế.

“Đi sang đi, cơm nước chuẩn bị xong rồi” Cẩn Mai khẽ đẩy anh một cái.

Mộ Khải Trạch mới phục hồi lại tinh thần, chân chừ một lúc, rồi cuộc anh cũng đi tới.

Sau khi tắm rửa xong, suy nghĩ cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Anh đi tới ngồi xuống đối diện với Cố Cơ Uyển, dáng ngồi cứng đờ nghiêm chỉnh.

Nếu không phải là không đúng thời điểm, nếu không phải trước kia người đàn ông này làm cho cô rất ghét, Cố Cơ Uyển còn sợ mình sẽ cười thành tiếng.

Đã khi nào cô thấy cậu hai nhà họ Mộ bất an đến thế chưa? Đúng là lần đầu tiên thật.

Cô để bát xuống, ngẩng đầu nhìn anh.

Mộ Khải Trạch kinh hoàng, suýt chút nữa đã dời tâm mắt, chỉ sợ ánh mắt mình sẽ dọa cô sợ.

“Tôi đáng sợ như thế sao?” Cố Cơ Uyển khẽ nói.

“Không phải, là tôi đáng sợ” Mộ Khải Trạch vội vàng giải thích.

Mỗi lần cô đều trốn tránh anh, hết lần này đến lần khác, vốn ấn tượng với anh ta đã không tốt rồi.

Hơn nữa, lúc cô là Cố Cơ Uyển, anh ta còn từng chê cười cô, thậm chí là làm cô tổn thương...

Mộ Khải Trạch nghĩ, anh cảm giác trong quá khứ mình thật quá khốn nạn.

Giờ đây ở trước mặt Cố Cơ Uyển, dùng khí đối mặt với cô cũng mất hết.

“Em... gần đây em sao rồi? Trước kia nghe nói em bị bệnh, đã khỏe chưa?”

Thật ra anh ta có đến bệnh viện thăm, nhưng cô vẫn hôn mê, cho nên không có cơ hội nhìn thấy anh.

Huống chỉ anh ta hoàn toàn không hiểu nổi lòng mình.

Anh ta cảm thấy mình nên ghét Cố Cơ Uyển, nhưng rồi lại không nhịn được vội vàng muốn đến xem cô thế nào rồi.

Tâm tình xoắn xuýt vô cùng, đến nỗi dùng khí quang minh chính đại liếc nhìn cô cũng không có.

Quan trọng nhất chính là, khi đó cậu hai nhà họ Giang bảo vệ phòng bệnh rất nghiêm ngặt, muốn tới gần cũng khó khăn.

“Không phải bây giờ tôi đang rất khỏe sao?”

Thật ra Cố Cơ Uyển cũng không muốn quan tâm người đàn ông này lắm, nhưng mà Cấn Mai vẫn đang ở một bên, nhìn cô cầu khẩn.

Cô thở ra một hơi, mới nói: “Nghe nói hai ngày rồi anh không ăn cơm không đói bụng sao?”

Mộ Khải Trạch sững sốt một chút, không biết phải trả lời vấn đề này thế nào.

Cố Cơ Uyển bưng bát của mình lên: “Ăn cơm đi”

“Được, được, ăn cơm”

Mộ Khải Trạch cầm đũa lên, ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Cơm có hợp khẩu vị không? Nếu em không thích thì có thể bảo đầu bếp...”

“Thích” Ánh mắt Cố Cơ Uyển nhìn chằm chằm của anh ta.

Cậu hai nhà họ Mộ luôn để ý nhất đến hình tượng của mình, giờ trên cằm lại có hai vết xước.

Có lẽ là vì lúc này cạo râu, cạo nhanh quá nên không cẩn thận làm xước mình.

Cô không biết nên đánh giá người đàn ông này như thế nào, lúc xấu thì rất xấu, còn như bây giờ lại ngốc đến mức không ghét nổi.

Cuối cùng cô chỉ nghiêng đầu nhìn Cấn Mai một chút, cô nói: “Bà cả, ăn cơm thôi:

“Được, ăn cơm thôi.” Cấn Mai nhìn con mình ngoan ngoãn cầm đũa lên ăn cơm, trong lòng có mấy phần êm ả.

Có hơi ghen tị, nhưng nhiều hơn chính là vui mừng, rốt cuộc thằng nhóc này cũng đồng ý ăn cơm rồi.

Trên bàn ăn, ba người không nói thêm gì nữa.

Một bữa cơm trôi qua trong yên lặng.

Mãi đến khi Cố Cơ Uyển buông chén đũa xuống, Mộ Khải Trạch cũng vội vàng để đũa xuống, hơi sốt sắng: “Đi... uống gì không?”

Ăn cơm xong rồi, có phải là cô muốn đi không?

Anh không biết Cấn Mai mời cô tới đây như thế nào, nhưng anh biết nhất định Cố Cơ Uyển rất ghét nơi này.

Ở đây, cậu cả Mộ từng vứt bỏ cô, mọi người cũng từng nói oan cô làm hại bà nội.

Ở đây đã gây nên tổn thương rất lớn cho cô, nhất định cô rất ghét nơi này có phải không?

Cấn Mai nhìn Cố Cơ Uyển một chút, sau đó nhìn chằm chằm con trai: “Hôm nay Cơ Uyển không bận nên tối mới về, mình ra phòng khách ngồi một chút”

“Được, ra phòng khách ngồi một chút.” Mộ Khải Trạch thờ phào nhẹ nhõm, lập tức đứng lên định đi ra phòng khách.

Không ngờ bước chân hơi loạng choạng, bộp một tiếng, không biết anh đã phải cái gì mà ngã bịch xuống đất.

“Con trai!” Cấn Mai hoảng sợ, vội vàng dìu anh.

“Không sao, con không sao, đừng tới đây, con không có chuyện gì!” Nhất thời Mộ Khải Trạch cảm thấy vô cùng chóng mặt, thậm chí ngay cả bước đi cũng không vững.

Cấn Mai nhìn con luống cuống bò lên từ tâm trạng phức tạp vô cùng.

Con trai bà... ôi, đúng là mất mặt, còn căng thẳng đến mức này?

Mộ Khải Trạch căng thẳng thật, nhưng lúc này anh lo lắng vì sợ Cố Cơ Uyển sẽ càng ghét mình hơn.

Trước kia phong độ ngời ngời là thế, nhưng không biết tại sao đêm này lại không còn gì cả.

Nhờ cô càng ghét anh hơn, giờ bỏ đi luôn thì phải làm sao đây?

Vừa nghĩ, thiếu chút nữa đã hận ném luôn cái ghế làm anh vấp té này!

“Tôi... tôi không cố ý...”

“Phì!” Sau một hồi cố nhịn, rốt cuộc Cố Cơ Uyển cũng không nhịn được nữa, cô bật cười thành tiếng: “Ha, ha ha, ha ha ha...”

“...” Cấn Mai còn đau lòng vì con trai, lần này lúng túng đến mức xấu mặt rồi?

“Cái kia, Cơ Uyển..”

“Là tôi không tốt Mộ Khải Trạch cúi đầu, anh thật sự hận chết mình đi được, sao lại cứ làm ra những chuyện mất mặt trước mặt cô như thế.

Gương mặt anh ta đỏ bừng lên, sau đó dần trắng bệch.

Tiếng cười của Cố Cơ Uyển dần tắt, cô nhìn anh: “Cậu hai à, từ lượng không tốt thì sau này uống ít thôi, uống tới mức không tỉnh táo rồi.

“Tôi... Là vì say rượu nên mới vấp ngã sao?”

Lời giải thích này ít nhiều cũng giữ lại cho anh ta chút mặt mũi.

Mộ Khải Trạch thờ phào nhẹ nhõm, buồn buồn đáp: “Sau này tôi không uống nhiều như vậy nữa...”

“Không phải nói đi ra phòng khách uống trà sao?” Cẩn Mai khoát tay áo, mấy người giúp việc lập tức đi chuẩn bị nước trà.

Cẩn Mai đỡ Mộ Khải Trạch, dịu dàng nói: “Nghe lời Cơ Uyển đi, sau này uống ít thôi”

“Vâng.

“Uống trà đi

Hơn một giờ ở chung, lúc đầu Mộ Khải Trạch còn căng thẳng, sau mới dần thả lỏng.

Lúc uống trà, anh cứ nhìn Cố Cơ Uyển, nhìn mãi mà không hề nói gì, cũng không dám nói lung tung.

Mãi đến khi Cố Cơ Uyển phải đi, anh ta mới đột nhiên đứng dậy: “Tôi tiễn em!”

“Không cần đâu” Cố Cơ Uyển lắc đầu: “Anh uống rượu, tôi không thích người uống rượu lái xe”

“Tôi không có! Tôi... chỉ tiễn em, tôi không lái xe”

Mặc dù Cố Cơ Uyển vẫn từ chối nhưng Mộ Khải Trạch vẫn đi theo cô lên xe.

Chỉ là không ngờ lúc rời đi, ngang qua Vọng Giang Các, đúng lúc họ thấy xe của cậu cả Mộ từ bên ngoài về, lướt ngang qua bọn họ...

CHƯƠNG 262: THẮNG THƯỜNG CHỐNG ĐỐI ANH

CHƯƠNG 262: THẮNG THƯỜNG CHỐNG ĐỐI ANH

Thấy Cổ Cơ Uyển ngồi trong xe Mộ Khải Trạch, Lâm Duệ vô thức đạp chân vào phanh xe.

“Kít” một tiếng, xe dừng lại.

Thấy bọn họ dừng xe, tài xế của Mộ Khải Trạch cũng chỉ có thể mau chóng dừng xe lại, đi ra ngoài chào hỏi cậu cả Mộ.

Lâm Duệ nhanh chóng bước đến hàng ghế sau xe của bọn họ rồi gõ cửa.

Mộ Khải Trạch có chút mất kiên nhẫn, hạ cửa xe xuống: “Có chuyện gì?”

“Cậu hai” Lâm Duệ lên tiếng chào anh ta, sau đó quay sang nhìn Cổ Cơ Uyển: “Mợ... Cô Uyển, sao cô lại..”

Anh lại nhìn sang phía Mộ Khải Trạch, gương mặt nghi hoặc.

Sao Cổ Cơ Uyển lại ở trên xe của cậu hai? Cậu hai sẽ không quấy rối cô chứ?

Cổ Cơ Uyển biết anh đang nghĩ gì, dù gì hành vi trước kia của Mộ Khải Trạch quả thực rất quá đáng.

Thật ra tối nay, cô không muốn lên xe của Mộ Khải Trạch một chút nào, đối lại là trước kia, nhất định cô sẽ cảm thấy không an toàn.

Cuối cùng không chịu nổi sự khuyên bảo của Cẩn Mai, cô mới lên xe.

Dù sao, cô cũng phải rời đi.

“Không có gì? Là bà cả mời tôi đến làm khách, bây giờ, cậu hai đưa tôi trở về” Cổ Cơ Uyển nói.

Trong chiếc xe bên cạnh, cửa sổ đột nhiên được hạ xuống.

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lạnh lẽo, lướt qua tất cả mọi người rồi nhìn thẳng vào cô.

Cổ Cơ Uyển ngồi thẳng lưng dậy, thản nhiên nhìn anh.

Cậu cả Mộ bây giờ đã không còn là cậu cả Mộ của trước kia nữa, anh trở nên lạnh lùng hơn, khó gần hơn.

Nhưng cô vẫn có thể thấy rõ, người ngồi hàng ghế sau cùng với Mộ Tu Kiệt là Cổ Vị Y.

Ngón tay dài của Mộ Tu Kiệt đặt trên cửa xe khẽ gõ.

Lâm Duệ lập tức trở về, sau vài giây lại quay lại, nhìn Mộ Khải Trạch nói: “Cậu hai, cậu cả mời cậu đến Vọng Giang Các uống ly trà”

“Xin lỗi, cậu ra nói với anh tôi, tôi có chút việc quan trọng, phải đưa Cơ Uyển về trường học trước”

Mộ Khải Trạch không biết Mộ Tu Kiệt đang nghĩ gì, lúc này, anh ta không muốn xảy ra xung đột với Mộ Tu Kiệt.

Dù sao, bên cạnh Mộ Tu Kiệt đã có Cổ Vị Y, lúc này chắc anh sẽ không đến mức giành người với anh ta.

Anh ta nhìn Lâm Duệ: “Phiền cậu nói với anh tôi, muộn chút nữa tôi sẽ tới tìm anh ấy”

“Xin lỗi, cậu hai, cậu cả có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với cậu, bây giờ mời cậu qua bên đó”

“Tôi nói rồi, tôi còn có việc bận” Mộ Khải Trạch có chút tức giận.

Lúc nào cũng dùng thân phận cậu cả Mộ để chèn ép anh, trước kia anh không sợ, bây giờ, còn có gì phải sợ chứ?

Mộ Thị đã là thiên hạ của cậu cả Mộ rồi, cùng lắm thì, anh ta không cần đến chức giám đốc của Mộ Thị nữa!

Mộ Khải Trạch đột nhiên nhận ra, một khi không còn cố chấp với những thứ ấy thì cuộc sống thật ra cũng rất thoải mái.

Nhìn tài xế, Mộ Khải Trạch nói: “Đi thôi ”

“Vâng, cậu hai.”

Vì vậy, tài xế khởi động xe, sau đó cứ như vậy lái xe rời đi trước mặt bọn họ.

“Cậu cả, cậu hai nói... phải đưa cô Uyển về trường học trước”

Lâm Duệ nhìn chiếc xe rời đi, nhất thời chảy đầy mồ hôi, chỉ sợ cậu cả tức giận rồi trút hết lên người anh.

Cậu hai bình thường tuy ham chơi ngang ngược, nhưng vẫn có vài phân cung kính với cậu cả.

Sao bây giờ sau khi cậu cả trở thành tổng giám đốc của Mộ Thị, anh ta lại không còn sợ cậu cả một chút nào nữa!

Lẽ nào, anh ta thật sự không sợ vị trí giám đốc của mình sẽ không được bảo toàn sao
Mộ Tu Kiệt không nói gì, cũng không bảo anh lái xe đi, nhất thời, Lâm Duệ có chút sợ hãi không biết phải làm sao.

Cố Vị Y ôm một bụng tức giận, hóa ra Mộ Khải Trạch lại đang ở cạnh Cố Cơ Uyển!
Anh vẫn còn đang tức cô ta sao? Tức cô ta với cậu cả Mộ đã thành đôi nên mới tìm đến con nhóc xấu xí Cố Cơ Uyển để khiêu khích cô ta sao?

Cậu hai của nhà họ Mộ sao vẫn trẻ con như vậy chứ? Hành động này tuy khiến cô ta rất tức giận, nhưng mà, có thể thay đổi được gì đây?

Có điều, nhìn thấy Mộ Khải Trạch và Cố Cơ Uyển ở bên nhau, Cố Vị Y vẫn thật sự cảm thấy bị khiêu khích.
Tuy Mộ Khải Trạch không ưu tú bằng Mộ Tu Kiệt, nhưng tốt xấu gì cũng là cậu hai của nhà họ Mộ, là một người đàn ông cao quý!

Ở bên cạnh Cố Cơ Uyển, không phải là hời cho con nhóc xấu xí đó sao?

Cậu hai Mộ này, nếu có thời gian, cô ta vẫn phải cho anh ta nếm chút ngọt ngào mới được.
Cho dù bây giờ cô ta đã có cậu cả Mộ, nhưng mà, cô ta cũng không thích những người đàn ông ưu tú đó quan tâm người phụ nữ khác.

Cho dù vì muốn khiêu khích cô ta, cũng không được!

Cố Vị Y mím môi, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Lâm Duệ vẫn đang đứng ở ngoài.

Còn cậu cả Mộ, vẫn đang duy trì tư thế ban nãy, tay đặt trên cửa sổ xe, ánh mắt sâu thẳm nhìn về một nơi nào đó, không biết anh đang nghĩ gì.

“Tu Kiệt, vẫn chưa trở về sao?” Lời này tuy là nói với Mộ Tu Kiệt, nhưng, cũng là đang nhắc nhở Lâm Duệ.

Người cũng đã đi rồi, bọn họ còn ở đây làm gì chứ?

Lâm Duệ chỉ nhìn Mộ Tu Kiệt: “Cậu cả..”

Mộ Tu Kiệt rũ mắt, không biết lấy đâu ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Lâm Duệ Nghĩ một lúc, rồi lấy điện thoại ra, gửi đi một tin nhắn.

Sau đó anh mới lên xe, khởi động máy, lái xe trở về gara của Vọng Giang Các.

Mộ Tu Kiệt xuống xe, bước về phía phòng khách.

Bước chân của anh có hơi nhanh, đợi đến lúc Cố Vị Y lè mề xuống xe, anh đã cách rất xa rồi.

Cố Vị Y không đuổi kịp, tức giận giậm mạnh chân.

Tu Kiệt lại không đợi cô ta, có hơi quá đáng rồi đó!

Không biết người ta đang đi giày cao gót, không thể đi nhanh sao?

Lâm Duệ đi bên cạnh cô ta, lạnh nhạt nói: “Cô Cố, đi thôi”

Cố Vị Y trừng mắt nhìn anh, lúc nào cũng “cC Cố, cô Cố”, lúc nào mới đổi thành mợ chủ chứ?

Trước kia, anh ta luôn miệng gọi con nhóc xấu xí Cố Cơ Uyển kia là mợ chủ đó thôi!

“Ban nãy anh gửi tin nhắn cho ai?”

Cố Vị Y đã nhìn thấy, chỉ là ban nãy có Mộ Tu Kiệt ở đó, cô ta không tiện hỏi.

“Xin lỗi, cô Cố, đó là chuyện riêng của tôi, không cần thiết phải báo cáo với cô” Lâm Duệ lạnh nhạt đáp.

Cho dù là chuyện công, cũng không nhất thiết phải báo cáo với cô ta.

Dù sao, cô ta cũng không phải cấp trên của anh!

Cố Vị Y biết ngay, Lâm Duệ này vẫn không ưa cô ta!

Nhưng cô ta không hiểu nổi, cô ta đã chọc vào anh lúc nào chứ?

“Lâm Duệ, tôi hi vọng anh có thể chú ý đến thái độ của mình một chút!” Cô ta không vui nói.

Lâm Duệ có chút không hiểu nổi, gương mặt tỏ ra ngờ ngàng: “Cô Cố, thái độ của tôi có vấn đề sao?”

Lẽ nào, chuyện riêng còn phải báo cáo với cô ta?

“Lẽ nào anh không biết, Tu Kiệt đã từng đồng ý với bà nội, cả đời này sẽ chăm sóc thật tốt cho tôi?”

Cố Vị Y cũng không sợ nói rõ mọi chuyện ra, tránh cho người đàn ông này lúc nào cũng vô lễ với cô ta.

Nhưng Lâm Duệ vẫn làm ra vẻ không hiểu cô ta nói gì: “Rồi sao chứ?”

“Rồi sao?” Sắc mặt Cố Vị Y trầm xuống, trừng mắt nhìn anh: “Anh cố ý có đúng không?”

Lâm Duệ nhún vai, hoàn toàn không thể hiểu nổi anh cố ý chỗ nào.

Cố Vị Y hận không thể đá bay anh đi! Cô ta thấp giọng nói: “Tôi nghiêm túc nói cho anh biết, Tu Kiệt từng đồng ý với bà nội, sẽ chăm sóc cho tôi cả đời!”

“Cũng có nghĩa là, tương lai, tôi sẽ là nữ chủ nhân của Vọng Giang Các! Hi vọng anh sẽ tôn trọng, khách khí với nữ chủ nhân tôi đây một chút!”

Lâm Duệ cảm thấy khả năng hiểu chuyện của anh có thể là kém người phụ nữ này một đoạn khá xa.

“Chuyện đó, cậu cả đồng ý chăm sóc cô, với việc cô trở thành nữ chủ nhân của nơi này, có gì đó... liên quan mật thiết đến nhau sao?”

“Lâm Duệ!” Anh ta cố ý! Chắc chắn là anh đang cố ý!

Lâm Duệ khẽ “hừ” một tiếng, gương mặt tỏ vẻ đứng đắn và rất nghiêm túc.

“Cô Cố, tôi hi vọng cô có thể hiểu rõ, cậu cả đồng ý chăm sóc cô, không có nghĩa là cô có thể trở thành nữ chủ nhân của nơi này.”

“Anh...”

“Ít nhất, trước khi cậu cả đồng ý cưới cô, mong cô... đừng quá tự mình đa tình, sẽ trở thành trò cười đó cô biết không?”

CHƯƠNG 263: TÔI CHO RẰNG, CHÚNG TA LÀ BẠN BÈ

CHƯƠNG 263: TÔI CHO RẰNG, CHÚNG TA LÀ BẠN BÈ

Xe của Mộ Khải Trạch giữa đường phải dừng lại, bởi vì, Giang Nam đến rồi.

“Tôi đưa cô ấy trở về là được rồi.” Giang Nam xuống xe, bước đến phía trước đón Cố Cơ Uyển.

Một thân đồ trắng thanh thoát của anh khiến Mộ Khải Trạch cảm thấy xấu hổ cho dáng vẻ lôi thôi sau hai ngày mệt mỏi của mình.

“Cơ Uyển..” Anh nhìn Cố Cơ Uyển xuống xe, nói được một nửa thì dừng lại.

Anh rất muốn tự mình đưa cô trở về, nhưng lại sợ nếu miễn cưỡng sẽ khiến cô chán ghét bản thân mình.

“Tôi còn phải trở về Giang Thị làm chút chuyện, ngồi xe của cậu hai Giang thì tiện đường hơn”

Cô Cơ Uyển quay lại nhìn anh.

Tuy hôm nay cậu hai Mộ đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, nhưng mà có rất nhiều cảm xúc không có cách nào thay đổi được chỉ trong một buổi tối.

Mộ Khải Trạch biết cô chán ghét anh, cũng do chuyện trước kia anh từng làm với cô quả thực rất quá đáng.

Cũng không biết phải bồi thường thế nào mới có thể khiến cô thay đổi cách nhìn về anh.

Thấy Cố Cơ Uyển xuống xe, anh cũng lập tức xuống từ phía còn lại, nhanh chóng bước đến trước mặt cô.

“Cậu hai Mộ còn chuyện gì sao?”

“Tôi... Còn có thể tìm em không?” Anh cẩn thận hỏi dò vì không cam tâm bỏ lỡ như vậy.

Cố Cơ Uyển quay lại nhìn Giang Nam, đột nhiên nói: “Tôi có vài lời muốn nói với cậu hai Mộ.”

Giang Nam mím môi, gật đầu, trở về xe đợi cô.

Mộ Khải Trạch lập tức cảm thấy căng thẳng, cô đây là đang muốn từ chối sao?

Hay là, cô không muốn cho anh chút cơ hội nào?

Không đợi Cố Cơ Uyển mở miệng, anh đã cướp lời trước: “Tôi sẽ thay đổi! Tôi thật sự sẽ thay đổi! Em phải tin tôi!”

“Thật ra cậu hai Mộ muốn thay đổi thì cũng không liên quan đến tôi.”

Có vài lời nói ra sẽ gây tổn thương cho người khác, nhưng cô tin, lừa dối mới là sự tổn thương lớn nhất.

Nếu như đã không muốn lừa dối, vậy thì cô thà thẳng thắn, nói rõ cho anh hiểu.

“Tối nay tôi đến thăm anh, là bởi vì mẹ anh muốn bàn bạc một giao dịch với tôi, tôi đã đồng ý rồi”

“Giao... dịch?” Trái tim Mộ Khải Trạch khẽ run rẩy, anh có chút hoảng loạn.

“Đúng vậy, bà ấy đồng ý với một số yêu cầu của tôi, còn tôi, đồng ý gặp anh.”

Sự thẳng thắn của Cố Cơ Uyển khiến trái tim của Mộ Khải Trạch như bị thứ gì đó đâm một phát thật mạnh, khiến anh vô cùng đau đớn.

Anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, màn đêm không có mây, những vì sao thưa thớt phản chiếu trong ánh mắt anh, có một cảm giác gọi là cô đơn đang lớn vồn trong lòng anh.

“Em đồng ý với bà ấy điều gì?” Anh đột nhiên hỏi.

“Tôi đồng ý khoảng thời gian này mỗi ngày sẽ cố gắng cùng anh ăn một bữa cơm tối.”

“Cho đến lúc nào?” Anh tin vào sự giữ chữ tín của cô, cố gắng, có nghĩa là chỉ cần không có việc gì thì đều sẽ được.

Cố Cơ Uyển nhìn anh, vài giây sau mới nói: “Bây ngày.”

Mộ Khải Trạch thở dài một tiếng, đột nhiên cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn cô.

“Một tuần, có lẽ vẫn còn cơ hội để thay đổi cách nhìn của em về tôi.”

Anh cười, lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh nhận ra, hóa ra mẹ anh lại quan tâm đến anh như vậy.

Còn về việc Cẩn Mai đồng ý với Cố Cơ Uyển điều gì, cô không nói, anh cũng không muốn hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, không có gì cần thiết phải hỏi cặn kẽ.

“Được, ngày mai tôi đón em tan học.” Anh cười, lần này, cuối cùng cũng cũng có thể thật sự thả lỏng rồi.

“Lên xe đi, cũng muộn rồi, em về sớm đi”

Mộ Khải Trạch chủ động mở cửa xe cho Cố Cơ Uyển.

Trước khi Cố Cơ Uyển lên xe, cô vẫn không kìm được mà nói: “Tôi sẽ không đồng ý làm bạn gái của anh”

Tuy lời này có chút tàn nhẫn, nhưng, lại là sự thật.

“Anh nên cảm ơn mẹ anh, từ giờ trở đi, anh muốn gì, mẹ anh đều sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn, bà ấy quả thực rất yêu anh.”

Có điều, sự yêu thương như vậy, rốt cuộc là tốt hay xấu đối với Mộ Khải Trạch, không ai có thể nói rõ được.

Thật ra đối với việc cậu hai Mộ kiều ngạo huênh hoang, trách nhiệm của Căn Mai không phải là ít.

Sau lưng mỗi con gấu con đều sẽ có một con gấu mẹ, con hư tại mẹ, câu nói này không sai.

“Tôi hi vọng anh có thể để ý đến mẹ anh nhiều hơn, phụ nữ chơi đùa với anh thì có rất nhiều, nhưng người mẹ mà yêu thương anh chỉ có một mà thôi.”

Cố Cơ Uyển lên xe, đóng cửa lại.

Giang Nam không nói gì, đập vào chân ga lái xe rời đi.

Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn những cảnh vật không ngừng lướt qua bên ngoài cửa sổ, sự chua xót cứ từng chút bủa vây trong lòng. Bất kể Căn Mai có ý đồ gì với những người ở ngoài kia đi nữa thì chí bà ta cũng dành toàn bộ tình yêu của mình cho con trai. Cô thật sự rất ngưỡng mộ, cô cũng rất muốn có một người mẹ luôn bảo bọc cô như vậy. Đợi sau khi cô trưởng thành, cô sẽ luôn luôn bảo vệ người mẹ mà cô yêu thương nhất.

Chỉ tiếc là, đời này cô không còn cơ hội nữa rồi.

Mẹ...

Đột nhiên, có một vài cảnh tượng lướt qua trong đầu cô.

Cô nhú mày, cố gắng hồi tưởng lại!

Những cảnh tượng này, dần dần trở nên rõ ràng trong đầu cô.

“Cơ Uyển, khoảng thời gian này, khiến cháu phải chịu ảm ức rồi, sáng mai ông cụ trở về, bà sẽ nói rõ trước mặt ông.”

“Cơ Uyển, có chuyện này, bà không biết mẹ cháu đã nhắc đến với cháu hay chưa”

“Bà nội, bà biết mẹ cháu sao?”

“Bà đương nhiên là biết, cháu và mẹ cháu trông giống hệt nhau, tối qua nhìn thấy cháu, suýt chút nữa bà còn tưởng...”

“Cơ Uyển, mẹ cháu... thật ra là...”

Mẹ? Mẹ và bà nội?

Mẹ cô rốt cuộc là gì của bà nội chứ? Sao từ kiếp trước bà đã để ý đến cô như vậy rồi?

Rất lâu trước kia, lần đầu tiên bà nhìn thấy cô ở nhà họ Mộ, bà đã nói với cô, sau này nhất định phải đi theo cậu cả Mộ.

Bởi vì chỉ có cậu cả Mộ mới có thể bảo vệ được cho cô.

Sao bà nội lại lo lắng về tương lai của cô như vậy? Những chuyện này, rốt cuộc liên quan gì đến mẹ cô chứ?

Mấu chốt quan trọng nhất của chuyện này, là mẹ...

Cố Cơ Uyển đột nhiên lấy điện thoại ra, gửi cho Đàm Kiệt một tin nhắn: “Chuyện mười tám năm trước, nếu như bây giờ cậu đi điều tra, còn có thể điều tra được không?”

Rất nhanh Đàm Kiệt đã trả lời lại: “Phải xem là điều tra cái gì, mười tám năm trước Internet vẫn chưa quá phát triển nên rất nhiều chuyện không còn lưu lại tin tức gì nữa.”

“Đàm Kiệt, giúp tớ điều tra mẹ của tớ, Tang Thanh.”

Cô Cơ Uyển đặt điện thoại xuống, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Giang Nam đang nhìn cô chăm chăm.

Kì lạ là, cô có chút bất an: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Thấy cô xinh đẹp, nhìn nhiều một chút mà thôi.” Giang Nam lại quay sang nhìn đường: “Thật sự trở về Giang Thị sao?”

“Không biết phải đi đâu.” Mấy ngày nay mọi người đều rất bận rộn, trở về trường học, kí túc xá cũng chỉ có một mình cô.

Còn không bằng đến phòng làm việc, xem cô có thể giúp được việc gì.

“Năm nay bọn tôi dự định thực hiện hai tác phẩm đầu tay là Người chồng thần bí của tôi và Nữ thần lốc xoáy, Tần Chi Châu đã chuẩn bị xong nhân vật rồi, kịch bản của tôi cũng phải nhanh chóng đuổi kịp tiến độ mới được.”

“Cô đang báo cáo công việc với tôi sao?” Giang Nam cười khẩy, anh còn tưởng rằng, lúc này hai người đang là bạn bè của nhau.

“Không phải, chỉ là muốn tìm anh để nói chuyện, lẽ nào, bạn bè không thể nói đến chuyện công việc sao?”

Trên thực tế, khi bản thân cô hôn mê mười ngày mười đêm mới tỉnh dậy, nhận ra người vất vả chăm sóc cho mình lại là anh, Cố Cơ Uyển đã coi anh là bạn của mình.

Nụ cười của Giang Nam, cuối cùng cũng có chút vui vẻ.

Nhưng sau khi nhìn vào gương chiếu hậu, nụ cười của anh đông cứng lại.

“Cô nhóc, giữ chắc.”

“Sao vậy?” Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà, Cố Cơ Uyển vẫn nghe theo lời anh, ngoan ngoãn nắm chặt dây an toàn.

“Không có gì, đột nhiên muốn đua xe thôi.”

Giang Nam lại nhìn gương chiếu hậu, trong gương phản chiếu hình ảnh một chiếc xe.

Đột nhiên, anh giẫm chân lên bàn đạp ga, chiếc xe như mũi tên, phóng nhanh trên đường...

CHƯƠNG 264: CÔ NGHI NGỜ TÔI?

CHƯƠNG 264: CÔ NGHI NGỜ TÔI?

Cố Cơ Uyển không biết sao Giang Nam có thể làm được, anh không vượt quá tốc độ, cũng không đi sai làn đường. Nhưng ngay trên con đường tấp nập xe cộ như vậy mà anh lại có thể lập tức bỏ xa chiếc xe phía sau thì đúng là rất thần kì!

Không sai, cô cũng nhìn thấy chiếc xe kia rồi.

Lúc Giang Nam giảm chân lên ga, cô quay đầu lại đã nhìn thấy chiếc xe kia cũng lập tức đuổi theo bọn họ.

Nhưng mà, sau khi đi qua hai con đường, chiếc xe kia đã bị bỏ lại nơi nào đó không thấy bóng dáng nữa rồi.

“Chúng ta bị bám đuôi sao?” Cô có chút hoảng sợ.

“Không sao, chắc là nhầm vào tôi thôi.” Giang Nam không muốn khiến cô lo lắng.

“Giữa trung tâm thành phố, bọn họ không dám làm gì bừa bãi đâu, có lẽ là đội chó săn, chúng muốn thu thập ít tin mới.”

Cách nói này, hình như cũng có chút có lí.

Những người như cậu hai Giang, bị đám chó săn kia đuổi theo cũng không phải chuyện kì lạ gì.

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, rồi lại nhìn Giang Nam, anh có gương mặt tuấn tú điển trai, mái tóc được búi lại ở phía sau đầu, tao nhã trẻ trung, thật sự là rất đẹp.

Đột nhiên, cô bật cười: “Nghe nói bao nhiêu năm qua anh chưa từng có scandal tình ái?”

“Sao vậy?” Giang Thị ở ngay trước mắt rồi, Giang Nam giảm chậm tốc độ xe, lái vào trong cửa lớn.

Cố Cơ Uyển cầm điện thoại lướt tin tức mới nhất, thờ ơ nói: “Là một người đàn ông cao quý, có tiền có tướng mạo còn nổi tiếng, vậy mà lại không có scandal tình ái?”

“Người bên ngoài đều nói, không lẽ cậu hai Giang... khụ, có sở thích đặc biệt?”

Cô vẫn đang lướt tin tức, cũng không nhận ra sắc mặt Giang Nam có phần sa sầm.

Cô nhóc này vẫn còn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, lời nói đều là tùy tiện nói ra: “Thật ra nghĩ kĩ thì cũng rất là kì lạ đó.”

“Vì vậy, em cũng cảm thấy anh có vấn đề?” Giọng nói của người đàn ông vô cùng nặng nề, nghe kĩ thì còn có chút đáng sợ.

“Nếu như tôi nói là phải, anh sẽ tức giận sao?”

“Kít” một tiếng, chiếc xe phanh gấp lại.

“A” Cánh tay Cố Cơ Uyển run rẩy, điện thoại bay ra khỏi bàn tay, “bịch” một tiếng rơi xuống sàn xe.

“Làm gì mà tự dừng dừng xe thế?” Cô muốn cúi xuống nhặt điện thoại bị rơi ở dưới sàn xe nhưng không ngờ vừa đưa tay ra thì đã bị người ta giữ chặt lấy.

“Anh...”

Cô sững sờ, trong một giây tiếp theo, người đàn ông đã thực sự đẩy cô ngã xuống và đè cô xuống chiếc ghế da...

“Giang Nam, anh... Anh làm gì đấy?”

“Em cũng cảm thấy anh có vấn đề?” Không có tin đồn thì có nghĩa là anh không thích phụ nữ mà thích đàn ông?

Chuyện khác anh có thể không để ý, nhưng chuyện này, sao có thể để cô suy đoán linh tinh được?

“Tôi, tôi đùa thôi...”

“Chuyện này có thể tùy tiện đùa giỡn sao?” Sắc mặt Giang Nam càng sa sầm hơn.

Nụ cười của Cố Cơ Uyển có chút gượng gạo: “Chuyện này... Chẳng phải trên mạng đều đang lan truyền ư? Sao tôi biết được...”

“Vậy mà em cũng nghi ngờ theo?” Anh đột nhiên đè xuống, dọa cô đến mức ngạt thở.

Hai người cách nhau khá gần, cơ thể chỉ còn chút nữa đã dính chặt lấy nhau.

“Hay em cũng cho rằng như vậy?”

Anh không hiểu sao mình lại để ý như vậy, trước kia cũng không phải anh chưa từng thấy người ta nghi ngờ về chuyện này trên mạng.

Từ trước đến nay anh chưa từng tỏ thái độ về chuyện này, đọc được cũng không có bất cứ cảm giác gì.

Nhưng mà, cô nhóc này cũng nghi ngờ, đột nhiên, anh cảm thấy có chút sốt sắng.

Anh giống gay chỗ nào chứ? Lẽ nào, chê anh không đủ nam tính?

“Tôi...” Cố Cơ Uyển nhìn sắc mặt anh, khẽ mấp máy môi, nhưng lại không nói gì.

Thật ra, cô đúng thật là có một chút... khụ, từng nghi ngờ.

Cậu hai Giang quả thực rất ghét việc phụ nữ lại gần mình, chỉ cần có phụ nữ vừa ghé đến, anh sẽ cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Quan trọng nhất là, cậu hai Giang thật sự rất rất đẹp trai, gương mặt này, hoàn hảo đến mức không có chút khuyết điểm nào, đến mức mà các cô gái nhìn thấy cũng phải ghen tị.

Thật là, cô nhìn thấy cũng sẽ ghen tị, một người đàn ông, sao lại có thể đẹp hơn phụ nữ như vậy chứ?

Nhưng anh không có vẻ yếu đuối của phái nữ, thậm chí còn lạnh lùng cứng rắn, vô cùng nam tính.

Nhưng mà, gương mặt này, sao lại đẹp như vậy chứ.

Ài, thật sự là rất đẹp.

Trước kia lúc từng đi ăn cùng nhau, cô đã nhận ra rồi, không chỉ phụ nữ nhìn vào cậu hai Giang sẽ ngơ ra, mà có những lúc, đến cả đàn ông nhìn vào anh cũng sẽ thất thần.

Một người đàn ông đẹp dễ như vậy, cái đó... thật sự rất dễ khiến người ta phạm tội.

Lực sát thương đối với phụ nữ và đàn ông, đều mạnh như nhau.

Từ đáy mắt của cô, Giang Nam có thể bắt được thông tin khiến anh suýt chút nữa phát điên lên.

Cô cũng cảm thấy anh có vấn đề, cô cũng cho rằng, anh không phải là một người đàn ông bình thường sao?

Cô nhóc này, lá gan thật lớn, còn dám nghĩ như vậy!

“Cậu hai Giang... Anh! Anh làm gì đấy?”

“Không phải em nghi ngờ anh không thích phụ nữ sao?”

“Cạch” một tiếng, dây an toàn của Cố Cơ Uyển được tháo ra.

Giang Nam tùy tiện điều chỉnh vị trí ghế của mình, cánh tay siết chặt lại, Cố Cơ Uyển vội vàng hô lên một tiếng nhưng không kịp nữa, cả người cô bị anh ôm chặt lấy.

“Giang Nam!” Cô bị dọa sợ, không cần thận đã nhào lên người anh, thậm chí, còn quỳ trên chân anh!

Bởi vì trọng lực mà suýt chút nữa cơ thể của cô đã đè lên người anh.

Cố Cơ Uyển vội vàng đưa tay ra ấn lên *** anh, dùng sức để chống người dậy.

“Cậu hai Giang, tôi không nghi ngờ, tuyệt đối không có! Anh không cần thiết phải chứng minh điều gì với tôi cả!”

Cảnh tượng này quả thực rất quen thuộc, chỉ vì một chút không cẩn thận, cô đã đọc rất nhiều truyện ngôn tình rồi!

Mà trong những bộ truyện đó, có lúc sẽ xuất hiện những sự hiểu lầm như vậy.

Nữ chính nghi ngờ cái đó của nam chính... không bình thường, nam chính bị chọc giận.

Vì muốn chứng minh năng lực của bản thân hoàn chỉnh, không có gì khác biệt với những người đàn ông bình thường, nam chính sẽ tức giận đè nữ chính xuống... ăn sạch sành sanh!

Nhưng mà, Giang Nam không phải nam chính của cô, cô cũng không phải nữ chính của cậu hai Giang, cảnh tượng này, quá mức kì quái rồi!

“Tôi tin, tôi thật sự tin! Cậu hai Giang, dừng ngay cái trò chơi trẻ con này lại đi, tôi sai rồi!”

Sắc mặt của Giang Nam không tốt chút nào, cánh tay đặt phía sau eo cô, Cố Cơ Uyển lập tức không còn chỗ trốn.

“Tin?” Nhưng trên gương mặt cô chỉ có vẻ sợ hãi mà thôi.

Cái gọi là tin tưởng, cũng chỉ vì sợ hãi, tùy miệng nói mà thôi, không phải sao?

“Tôi không nên xem những thứ vớ vẩn đó, càng không nên tùy tiện nghi ngờ khuynh hướng của anh, tôi... Ai!

Xin lỗi, tôi không cố ý!”

Trời ơi! Trời ơi! Cô động phải cái gì rồi vậy!

Chỉ không cẩn thận một chút, ngồi vào vị trí không nên ngồi, động chạm vào nơi không nên động chạm!
Người đàn ông này lại... Làm chuyện gì vậy chứ? Sao đúng lúc này cơ thể lại có cảm giác với cô?
“Đừng động dậy lung tung!” Giang Nam giữ chặt cơ thể cô, không cho cô động dậy lung tung trên người anh.
Có quý mới biết được anh đang nghĩ gì, giây phút mà cô gái này nhúc nhích, cơ thể anh không kìm nổi mà trở nên... Căng cứng!
Bây giờ cô động dậy, anh đã giống như một con thú hoang bị gọi dậy, nếu cô còn động thêm nữa, con thú đó sẽ nhe nanh múa vuốt ngay lập tức, anh đã sắp không thể không chế nổi bản thân nữa rồi.
Quả nhiên Cố Cơ Uyển không dám động dậy lung tung, cô cũng không phải người chưa từng trải, không còn là cô thiếu nữ không hiểu chuyện ngày trước nữa rồi.
Nhưng cô vẫn sốt ruột đến mức trán rịn mồ hôi, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đè lên người mình, mặt mày lo lắng.
“Tôi không động dậy nữa, anh... buông ra trước đi, để tôi ngồi dậy.”
Giang Nam cũng muốn để cô ngồi dậy, nhưng cánh tay của anh lại không chịu nghe lời một chút nào.
Sau khi ôm lấy eo cô, nó không nỡ buông ra.
Là bởi vì từ trước đến nay chưa từng ham muốn phụ nữ, vậy nên, vừa chạm vào đã mất khống chế rồi sao?

CHƯƠNG 265: ANH PHẢI KIỂM CHẾ BẢN THÂN

CHƯƠNG 265: ANH PHẢI KIỂM CHẾ BẢN THÂN

Mồ hôi trên mặt hai người ngày càng túa ra nhiều hơn.

Điều hòa trong xe đã được bật nhưng nhiệt độ thì cứ không ngừng tăng lên từng chút một.

Cố Cơ Uyển đặt hai tay lên lồng *** Giang Nam, tuy rằng cách một lớp áo sơ mi mỏng nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của thân hình nam tính mà cô đang chạm vào đang không ngừng tăng.

Cô rất hối hận vì mình đã không biết giữ miệng, sớm biết thế này, lẽ ra cô đã không nói cho anh biết chuyện ấy.

Không người đàn ông nào có thể dừng dừng khi đối mặt với những nghi ngờ như vậy.

Nhưng cô không ngờ anh lại phản nộ đến mức này!

“Giang Nam...”

Đột nhiên thắt lưng hệt xuống, cả người bị anh ta kéo theo.

Cố Cơ Uyển sợ hãi, cuống quýt giãi bày: “Giang Nam, anh phải kìm chế bản thân!”

“Tại sao phải kìm chế chứ? Em...” Giang Nam thờ hồn cất giọng khàn khàn: “Không còn là người phụ nữ của ai đó nữa rồi.”

“Không, tôi cũng không phải là người phụ nữ của anh!” Cánh tay của cô đã hơi mỏi rồi, chỉ còn chút sức lực nên sắp không thể chống đỡ được nữa.

Giang Nam nhắm mắt lại, chỉ cần không nhìn thấy mặt cô là anh có thể cầm cự được.

Nhưng không ngờ sau khi nhắm mắt, trong đầu anh lại ngập tràn hình ảnh cơ thể yêu kiều của cô đang nằm dưới mình và để mặc cho anh muốn làm gì làm.

Càng tưởng tượng, toàn thân càng căng cứng, mồ hôi hai bên thái dương càng tuôn ra dầm dề hơn.

“Anh sắp...” Cơ thể bị thân hình mềm mại của cô đè lên khiến anh sắp... Không chịu nổi nữa rồi!

Bàn tay ở sau lưng cô bóp chặt, khi đang định kéo cô hướng về phía mình thì đột nhiên một gương mặt lạnh lùng, nghiêm túc thoáng qua trong đầu anh.

Giang Nam lập tức mở mắt và đập vào mắt anh là Cố Cơ Uyển đang hoảng sợ và giãy giụa.

Anh giật mình vì chính sự mất kiểm soát của mình, ngay khi anh buông tay ra, Cố Cơ Uyển liền trèo xuống khỏi người anh ta và lập tức mở cửa xe.

Thân hình nhỏ bé, yêu kiều của cô bỏ chạy trong nháy mắt.

Giang Nam cúi đầu nhìn mình, quần căng cứng rồi.

“Chết tiệt!” Anh thấp giọng mắng một câu nhưng cũng không đuổi theo mà chỉ tựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Lồng *** nóng rẫy vẫn còn phập phồng, tiếng hơi thở thấp trầm, hỗn hển khiến cho đêm tối càng trở nên áy náy hơn.

Sao anh lại nảy sinh kích thích với cô nhóc Cố Cơ Uyển chứ? Từ trước đến giờ anh đâu có thích mấy cô nàng mới lớn như cô.

Nhưng phản ứng của cơ thể là thật, sự kích thích vừa nảy có khi nào đã dọa sợ cô ấy rồi không?

Anh đã làm ra chuyện mà chính mình cũng thấy khó hiểu, lẽ nào là vì từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc với phụ nữ chăng?

Bây giờ chỉ cần chạm vào nhau, cơ thể hai người dựa sát vào nhau liền mất khống chế sao?

Hay anh nên tìm một người phụ nữ để yêu đương, để mình trở lại bình thường một chút nhỉ?

Nếu không cứ thình thoảng lại nhớ đến cô nhóc ấy, thậm chí ngay cả lúc làm việc cũng ngẫu nhiên nhớ đến cô thì chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nhất định là vì đã lâu chưa ngủ với phụ nữ nên mới dễ dàng bị xáo trộn như vậy.

Lúc mở mắt ra lại thì sự kích động gần như đã dịu đi.

Anh đóng cửa xe lại và khởi động xe đuổi theo.

Cố Cơ Uyển đang đi trên đường, cô định quay về tòa nhà văn phòng của công ty truyền thông Cửu Nguyệt.

Nhưng khuôn viên của Giang Thị quả thật quá lớn, lại đang là buổi tối nên không có xe tham quan đi ngang qua.

Nếu chỉ dựa vào đôi chân thì với khoảng cách này muốn đến nơi phải mất nửa tiếng.

Chiếc xe phía sau đi chậm lại, lúc đi ngang qua cô, cửa kính xe được hạ xuống, Giang Nam đã bình tĩnh trở lại, nhòai mặt ra ngoài.

“Lên xe đi.” Giọng nói của anh vẫn còn khàn khàn nhưng trông anh đã bình tĩnh hơn lúc nãy rồi.

Cố Cơ Uyển do dự, quan sát anh.

“Là do em nói lung tung nên lúc này chỉ là hình phạt!” Sắc mặt của Giang Nam cũng không khó chịu gì lắm.

Xảy ra chuyện như vậy, hiện tại người thua thiệt không phải cô mà là anh ta, có biết không hả?

Anh chẳng sợ mũi được gì nhưng lại mất hết mặt mũi.

Cố Cơ Uyển vẫn còn hơi do dự: “Anh có chắc là sẽ không làm bậy không?”

“Em tưởng bản thân là nữ thần Maria à?” Giang Nam hừ một tiếng, thờ ơ nói: “Tất cả đàn ông đều sẽ mơ tưởng về em chắc?”

“Chẳng lẽ không phải vừa rồi anh đã hành xử quá đáng sao?” Cô không phải nữ thần nhưng vừa rồi cơ thể anh biến hóa ra sao cô đều cảm nhận được hết!

“Bị em làm cho tức giận đấy chứ!” Giang Nam có chút cáu kỉnh, những mặt tốt đẹp mà anh thể hiện trước cô bấy lâu đã hoàn toàn sụp đổ!

Anh ta đường đường là cậu hai Giang được tất cả các cô gái ở Bắc Lãng mến mộ, một cậu ấm quý sỡ tộc như anh sao lại phải nổi đóa trước mặt cô chứ?

Cố Cơ Uyển muốn phản bác, nhưng nghĩ lại thì việc mình nghi ngờ một người đàn ông yếu sinh lý hình như đã khiến người ta rất tức giận.

Giang Nam tựa hồ đã mất hết tính nhẫn nại, cuối cùng anh liếc cô một cái rồi nói: “Có lên xe không? Em không lên thì tự cuộc bộ đi nhé.”

Anh đặt chân lên chân ga đang định nhấn ga bỏ đi.

“Tôi lên!” Cố Cơ Uyển lập tức nói.

Xe cuối cùng cũng ngừng lại, cô mở cửa xe và lập tức leo lên.

Nhưng lần này cô ngồi ghế sau chứ không ngồi ghế trước cùng anh.

Lỡ lát nữa anh ta lại phát cuồng thì làm sao?

Khi sắp đến tòa nhà của công ty truyền thông Cửu Nguyệt, Cố Cơ Uyển nhận không được ghé vào ghế trước nhìn góc nghiêng của Giang Nam.

“Nhưng hỏi thật nhé, cậu hai Giang đã nhiều năm rồi không quen bạn gái à?”

“Phụ nữ đồng nghĩa với rắc rối.” Cho nên, cần họ để làm gì?

Cố Cơ Uyển vô thức liếc nhìn anh ta rồi tò mò hỏi.

“Chẳng lẽ hiện tại... Anh vẫn còn... zin?”

“Cố Cơ Uyển!”

“Tôi sai rồi! Tôi xuống xe được chưa?”

Kỳ thật tâm trạng của Cố Cơ Uyển đêm nay vốn dĩ không được tốt cho lắm nhưng bị cậu hai Giang làm cho buồn bực một trận như vậy thì sắc mặt của cô cũng tươi tắn hơn một chút.

Thực chất, đời người ngắn ngủi, vui hay buồn thì đều phải sống trọn một ngày.

Hết một ngày tức là sinh mệnh của mình ngắn đi một ngày, đã vậy thì cố làm sao phải tự làm khó chính mình chứ?

Cô vừa đi vào vừa ngâm nga một bài hát, sau khi thấy cô vào trong, Giang Nam cũng rời đi.

Dù sao trong tòa nhà văn phòng này cũng đều là người của cô ta, về đến đây rồi thì sẽ không còn nguy cơ nào về an toàn nên anh không cần phải trông coi cô nữa.

Anh tốt xấu gì cũng là một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng tại Bắc Lãng vậy mà hiện tại chẳng khác nào một bảo mẫu.

Chỉ một tin tức chưa biết thực hư thế nào của người ta cũng khiến anh ngay cả cơm tối cũng không ăn, vội vàng buông đũa chạy tới đây.

Sợ Mộ Khải Trạch gây rắc rối cho cô nhóc này nên anh ta mới tới để bảo vệ cô, để làm sứ giả hộ hoa gì gì đó.

Có biết là anh ta bận bịu công việc lắm không?

Đương nhiên Cố Cơ Uyển không hề biết những suy nghĩ rối rắm ấy của cậu hai Giang.

Lúc anh tới tìm cô chỉ nói là vừa khéo đi ngang qua, tiện đường mà thôi.

Nói năng quanh co như vậy ai mà biết được chứ?

Tô Tử Lạp cùng Tần Chi Châu vẫn còn đang làm việc tại văn phòng, tuy rằng diện tích của tòa nhà văn phòng này rất rộng nhưng bọn họ vẫn giữ thói quen dùng chung một phòng làm việc.

Thấy Cố Cơ Uyển vừa ngâm nga một giai điệu vừa trở về, hai mắt Tô Tử Lạp lập tức sáng rỡ.

“Cơ Uyển, tâm trạng của cậu tốt cuộc cũng tốt hơn rồi?”

Không ngờ chỉ một câu nói của cô đã khiến cho mọi người trong phòng đều im lặng.

Mọi người nhìn Cố Cơ Uyển, sợ cô bỗng dừng lại nhớ đến chuyện không vui.

Cố Cơ Uyển đón nhận ánh mắt mọi người, thấy mọi người lo lắng nhìn mình, mũi cô bỗng dừng chua xót.

Chắc mấy người này đã táng hồn kinh đảm vì cô hôn mê suốt mười ngày đêm rồi.

“Mình không sao, tối nay tâm trạng tốt lắm.” Cô tiến tới.

“Là bởi vì cậu hai Giang à?” Hạ Lăng Chi từ cửa sổ tiến lại: “Vừa rồi mình đã thấy cậu hai Giang đích thân đưa cậu về.”

“Hóa ra là đi hẹn hò với cậu hai Giang, bảo sao tâm trạng lại tốt như vậy.”

Cũng may Hạo Phong không có mặt nếu không sẽ ganh tỵ.

“Nói bậy bạ gì đó, anh ta tiện đường nên đưa tớ về thôi.” Cố Cơ Uyển đặt túi xuống rồi ngồi lên ghế.

Hạ Lăng Chi không hề tin lời giải thích của cô: “Người ta còn nhìn theo cậu đi vào, xác định cậu an toàn rồi, mới rời đi, vừa nãy tớ đứng đó đã nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Cố Cơ Uyển, cậu và cậu hai Giang đang yêu nhau, đừng tưởng tại tớ không biết nhé, cậu đừng mơ giả ngốc!”

CHƯƠNG 266: DNA

CHƯƠNG 266: DNA

“Nói vậy bạ gì đó? Giữa tớ và cậu hai Giang rất trong sạch, không có gì hết”

Cố Cơ Uyển không thích nói về chủ đề này nên lập tức cắt đứt chuyển sang chuyện khác: “Tác phẩm mới chuẩn bị thế nào rồi?”

“Còn phải nói, thiết kế nhân vật đều được vẽ xong hết rồi, bây giờ chỉ còn chờ kịch bản của cậu nữa thôi”

Tô Tử Lạp lấy di động chuyển bản vẽ thiết kế nhân vật đã đăng trước đó cho Cố Cơ Uyển: “Cậu xem xem, có hài lòng với hình tượng của nam nữ chính không?”

Cố Cơ Uyển mở hình ra xem, vừa nhìn thấy liền thích ngay.

“Vừa lòng, vô cùng vừa lòng!” Đúng là không thể hài lòng hơn được nữa!

“Đàm Kiệt, bên phòng công nghệ có tiến triển gì không?” Cố Cơ Uyển nhìn về phía anh chàng đang ngồi ở một góc sáng sủa.

“Phác thảo khung xương APP trên cơ bản đã hoàn thành, hai ngày nay đang được thử nghiệm.”

“Còn bên phòng marketing thì sao?”

Hạ Lăng Chi lập tức báo cáo: “Về nhân lực thì hôm nay đã đón về hơn ba mươi họa sĩ, bao gồm cả những người được mời về lúc trước, hiện tại, chúng ta có hai mươi họa sĩ chính, hai mươi trợ lý đi nét và ba mươi trợ lý tô màu”

“Vậy phần kịch bản gốc cũng đã mời được hơn hai mươi người, tất cả đều đã từng có tác phẩm đăng trên mạng hoặc có tác phẩm xuất bản rồi”

“Như vậy tính ra cho dù tháng này bắt tay vào làm luôn thì tháng sau cũng chỉ up lên được hơn hai mươi bộ truyện tranh:

Cố Cơ Uyển mở máy tính bản lên, đăng nhập ở chế độ nền, số liệu vẫn bị trì trệ.

Chức năng của APP vẫn chưa thử nghiệm xong, không thể lập tức làm quảng cáo thu hút dư luận, hiện tại nó chỉ là một cái thùng rỗng.

Cô nghĩ một lúc mới nói: “Lăng Chi, cho cậu hai ngày để lên kế hoạch hoạt động cho tớ”

“Cậu muốn loại sự kiện nào? Cuộc thi manga hay sao?”

“Cuộc thi manga trực tuyến cũng được, tớ muốn một sự kiện offline, quy mô lớn”

Truyền thông Cửu Nguyệt dưới trướng Giang Thị không thể chỉ làm một hạng mục manga được, muốn làm thì phải làm quy mô lớn, họ không còn thời gian nữa.

Trong vòng một nay phải vận dụng đúng chỗ tất cả các nguồn đầu tư, còn phải phải khống chế được lỗ vốn trong vòng 30%, đây là một thử thách không hề đơn giản.

“Chúng ta không thể chỉ làm manga, manga ngay từ đầu đã là thứ đốt tiền rồi, nhất định sẽ lỗ hơn 30%”

Kỳ thật những lời mà Cố Cơ Uyển nói, mọi người đều ý thức được.

“Còn nữa, chúng ta là truyền thông Cửu Nguyệt, không còn là studio Cửu Nguyệt nữa, một công ty truyền thông mà chỉ làm manga thì đúng là “keo kiệt”

“Cơ Uyển, chẳng lẽ, cậu muốn làm cả hoạt hình sao?” Tô Tử Lạp có chút kích động.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại có vẻ vô cùng bình tĩnh: “Không phải muốn làm, mà phải làm, còn cả web drama và phim hoạt hình chiếu rạp”

“Lập tức làm nhiều như vậy, tớ sợ chúng ta...”

“Cậu nghĩ 3.000 tỷ chỉ dùng để làm manga thôi sao?”

Tuy chi phí làm manga rất cao nhưng chỉ cao với studio của bọn họ trước kia thôi.

Còn đối với truyền thông Cửu Nguyệt thì chút tiền cơm ấy chẳng thấm vào đâu.

Tân Chi Châu không hiểu những chuyện về đầu tư nhưng anh ta thật sự chưa từng tiếp xúc qua hạng mục nào lớn như vậy.

“Studio của Cần Lôi từng hợp tác với người ta làm một bộ phim hoạt hình chiếu rạp, vốn lên đến hàng trăm tỷ nhưng bị lỗ”

“Đầu tư vào những thứ này hiển nhiên là có lỗ nhưng cũng có lãi, không cần phải bị đá kích lòng tin như vậy đâu, chúng ta có thể làm được”

Cố Cơ Uyển gửi cho mỗi người một biểu mẫu.

“Bộ đầu tiên của năm nay là web drama người thật đóng, , hoạt hình chiếu rạp”

“Lão công thần bí của tôi sẽ casting công khai, sáng tạo chủ đề thu hút dư luận, nhưng hoạt động đó cậu đều phải lên kế hoạch sẵn”

Hạ Lăng Chi cẩn thận ghi chép vào sổ, tuy rằng đối mặt với một lượng lớn công việc như vậy là một áp lực không hề nhỏ nhưng, càng có áp lực thì tính thử thách lại càng cao.

Lần này thật sự chỉ có thể thành công nhất định không được thất bại.

Nếu không, “hợp đồng bán thân” ba năm coi như xong.

“Ngày mai tớ sẽ tổ chức cuộc họp giữa hai phòng kế hoạch và phòng truyền thông, cố gắng làm cho xong hoạt động tuyển diễn viên trong tháng này”

“Nửa tháng: Cố Cơ Uyển lật lịch ra xem, lập tức giật mình.

Hóa ra đã tháng mười một rồi.

Có phải tháng này, cậu cả Mộ sẽ phải đi A Lý Hân không?

Sau khi cô tỉnh lại từ trận hôn mê thì không còn ai nhắc đến chuyện này nữa nên suýt chút thì cô quên mất.

Giờ nhớ lại cô bỗng dưng cảm thấy bất an trong lòng.

Sau đó, tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, riêng Cố Cơ Uyển cứ nghĩ đến chuyện Mộ Tu Kiệt phải đi A Lý Hân là trong lòng lại thấp thỏm không yên.

Mười một giờ đêm, mọi người trong văn phòng lục tục ra về, Tô Tử Lạp cũng lôi kéo tay Cố Cơ Uyển: “Mình về ký túc xá thôi.

“Ký túc xá?” Cố Cơ Uyển có chút mơ màng, ký túc xá nào chứ?

Tối nay cô định ngủ lại văn phòng.

“Vince đã chuẩn bị ký túc xá nhân viên cho chúng ta rồi, là nhân viên cấp cao mới có đó, tối qua mới dọn vào xong, cậu yên tâm đi, hành lý của cậu đều được tớ dọn vào giúp rồi.”

Cố Cơ Uyển vẫn còn hơi mơ hồ, cô thu thập đồ đạc xong xuôi liền cùng mọi người rời đi và leo lên xe tham quan của công ty.

Ký túc xá cũng nằm trong khuôn viên gần cổng sau.

Về sau mỗi lần ra vô, nếu không cần quay lại toàn nhà văn phòng thì có thể trực tiếp đi bằng cửa sau.

Đây mới gọi là căn hộ cao cấp dành cho người độc thân! Cố Cơ Uyển nhìn thấy cách bài trí của căn phòng thì hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Sao thế? Tớ đích thân dọn dẹp cho cậu đấy, đẹp không?” Tô Tử Lạp chỉ vào trái cây trên bàn: “Cũng là tớ mua đó, cậu xem tớ đối xử với cậu tử tế ghê chưa?”

Cố Cơ Uyển quả thật rất cảm động, mọi chuyện trong cuộc sống đều được Tử Lạp sắp xếp chu toàn cho cô.

Cô đã tu nhơn tích đức gì mà kiếp này có thể gặp được một người bạn tốt như thế chứ.

“Cậu không ở cùng tớ sao?” Cô để ý thấy trong phòng chỉ có hành lý của mình.

“Không, tớ và Lăng Chi đều ở tầng một, tầng này dành cho nhân viên cực kỳ cực kỳ cao cấp.”

Tô Tử Lạp cười hì hì, đứng ở cửa chỉ chỉ về phía cuối hành lang dài: “Các cậu còn có cả thang máy riêng nữa, sao có thể cùng đẳng cấp với bọn tớ chứ?”

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, phù: “Hóa ra, đẳng cấp của tớ đã cao như vậy rồi à?”

“Đương nhiên rồi, cậu là tổng giám đốc truyền thông Cửu Nguyệt của chúng tớ mà”

Thấy đã trễ nên Tô Tử Lạp vẫy tay chào cô: “Tớ về đây Cơ Uyển, cậu cũng đi ngủ sớm đi nhé”

Cố Cơ Uyển gật gù đầu, tiễn cô đi xong thì cũng đóng cửa lại.

Cô kéo hành lý vào phòng và lại càng sốc hơn vì cách trang trí gọn gàng và sang trọng bên trước mắt. Tuy rằng còn thua xa so với Vọng Giang Các của nhà họ Mộ, nhưng, đối với một căn hộ mà nói thì tuyệt đối vượt xa.

Vất vả lắm mới thu dọn xong đồ đạc hành lý của mình, cô đang chuẩn bị lấy áo ngủ vào phòng tắm thì tiếng chuông điện thoại vang lên giòn giã.

Cô đến cạnh giường cầm di động lên xem thì thấy là Đàm Kiệt.

Không hiểu sao ngón tay của cô hơi run, cô vội vã bắt máy.

“Cố Uyển, tạm thời tớ vẫn chưa điều tra được quan hệ giữa Tang Tham và bà cụ, có điều tớ đã phát hiện ra mẹ cậu trước kia khi ở Lăng Châu, từng sống tại nhà họ Dương một thời gian”

“Họ Dương?” Cố Cơ Uyển chưa từng nghe kể những chuyện trước kia của mẹ. tất cả mọi người đều nói, mẹ từng làm gái quán bar, Dương Hiếu Nha còn thường xuyên nói mẹ cô là loại phụ nữ lăng loàn, không biết giữ chừng mực.

Nhưng cô không tin, cô tuyệt đối không tin mẹ cô lại là loại người không biết nặng nhẹ

“Đúng vậy, một người đàn ông họ Dương, tớ điều tra bối cảnh của ông ta thì phát hiện trước kia ông ta từng là bạn học của bà cụ.”

Bạn học của bà cụ...

Mối quan hệ này hơi lộn xộn, trong thời gian ngắn, Cố Cơ Uyển vẫn chưa hiểu được, nhưng có thể khẳng định được một điều mẹ cô và bà cụ có mối quan hệ gì đó với nhau.

“Đàm Kiệt, nếu hai người không còn sống nữa thì có cách nào để giám định DNA của họ không?”

CHƯƠNG 267: ĐI CÙNG TÔI MỘT NGÀY

CHƯƠNG 267: ĐI CÙNG TÔI MỘT NGÀY

Tắm rửa xong và leo lên giường nằm rồi nhưng Cố Cơ Uyển vẫn còn thấy băng khuâng.

Sao cô lại nghi ngờ mẹ và bà cụ có quan hệ huyết thống chứ?

Tuy nhiên, những lời nói dang dở của bà cụ luôn khiến cô cảm thấy mối quan hệ giữa mẹ và bà cụ rất thân thiết.

Khi ấy chẳng phải bà cụ từng nói rồi sao? Mẹ của con là... Của bà.

Đáng tiếc lời còn chưa nói xong thì bà đã qua đời.

Nếu mẹ đúng thật là con gái của bà thì cô chính là cháu ngoại của bà rồi.

Tất cả mọi chuyện dường như đã trở nên có logic hơn.

Tại sao bà cụ lại thương cô, tại sao lại cứ khẳng khẳng bắt cô phải đính hôn với cậu cả Mộ, người ưu tú nhất trong mắt bà, vì sao lại muốn cậu cả Mộ phải chăm sóc cô cả đời...

Chẳng lẽ cô thật sự là cháu ngoại của bà sao?

Bỗng nhiên chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là điện thoại của Đàm Kiệt, Cố Cơ Uyển lập tức bắt máy.

“Sao rồi?” Cô lộ rõ sự kích động, ngay cả hơi thở cũng rối loạn.

Đàm Kiệt ở đầu dây bên kia liền nói: “Tớ không cách nào lấy được DNA của mẹ cậu nhưng khi xâm nhập vào mạng lưới máy tính của bệnh viện nơi bà cụ nằm thì tớ thấy còn có mẫu mô của bà ấy ở đó”

“Ý của cậu là?”

“Mẹ cậu đã mất nhiều năm rồi, muốn động vào cơ thể bà ấy rất khó nhưng chúng ta có thể lấy mẫu từ chính cậu”

Cố Cơ Uyển hơi sững sốt, lúc này cô vẫn chưa hoàn hồn.

“Cậu muốn tớ... Dùng mẫu vật của tớ và bà để giám định?”

“Đúng vậy!”

Cố Cơ Uyển lập tức lấy lại tinh thần, trong khoảnh khắc, cô có cảm giác đã ngộ ra.

Đúng vậy, mẹ đã mất được mười mấy năm rồi, rất nhiều thứ không còn giữ lại được nên rất khó kiểm chứng.

Còn cô chẳng phải vẫn sống sao?

Bà cụ vừa mất chưa được bao lâu nên hiện tại trong kho dữ liệu của bệnh viện vẫn còn giữ rất nhiều thông tin của bà.

Nếu mẹ thật sự là con gái của bà thì cô chính là cháu ngoại, lẽ nào lại không giống nhau?

“Đàm Kiệt, bà cụ còn lưu lại mẫu vật gì ở bệnh viện vậy? Tớ có thể lấy được không?”

“Lúc trước bà cụ từng giữ lạnh mẫu máu của mình, nhưng cậu không lấy được đâu, phải là người thân trực hệ”

Trực hệ ư, lẽ nào phải đi tìm cậu cả Mộ?

Nhưng ngay năm phút trò chuyện cùng cô, cậu cả Mộ cũng không có, giờ bảo anh ấy cùng cô đến bệnh viện chỉ sợ là anh sẽ không đồng ý.

“Đàm Kiệt, tớ phải suy nghĩ, để tớ nghĩ một chút nhé...”

Cố Cơ Uyển cúp điện thoại, ngồi ở bên giường, tâm trạng vô cùng sốt ruột.

Phải trực hệ mới có thể xin lấy được mẫu máu của bà cụ.

Hơn nữa việc này phải nhanh, bằng không, người chết rồi thì chỉ một thời gian sau, bệnh viện sẽ xử lý sạch sẽ những mẫu vật không cần thiết nữa.

Làm sao bây giờ? Phải thế nào thì cô mới có thể lấy được?

Cô bồn chồn mãi, không biết bao lâu thì đột nhiên điện thoại vang lên.

Trong màn đêm yên tĩnh này, tiếng chuông đột ngột vang khiến cô suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Là Đàm Kiệt sao?

Cô lập tức cầm máy lên nhưng vừa nhìn thấy tên người gọi thì cô hơi chần chờ.

Mộ Khải Trạch?

Cố Cơ Uyển nhìn thời gian, đã một giờ sáng rồi, trễ vậy mà anh ta còn gọi điện làm gì nhỉ?

Cô thầm nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng bắt máy: “Cậu hai Mộ, có chuyện gì vậy?”

“Cơ Uyển, tôi đang ở trước cửa Giang Thị” Giọng của Mộ Khải Trạch nghe rất khàn: “Tôi đã do dự rất lâu nhưng vẫn không nhịn được...”

“Tìm tôi có việc gì không?” Giờ này mà còn ở trước cửa Giang Thị.

“Không... Có gì, chỉ muốn nói với cô là tôi sẽ thay đổi, tôi không còn là tôi trước kia nữa”

Giọng điệu của anh ta nghe có vẻ mềm mỏng hơn không còn giống với cậu hai Mộ độc đoán lúc trước nữa.

Cố Cơ Uyển kỳ thật không hiểu rốt cuộc là chuyện cậu cả Mộ tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc Mộ Thị đã khiến anh ta thành ra như vậy hay thật sự có liên quan đến “Thiên Sứ” là cô?

“Tuy rằng tôi chẳng thấy anh của trước kia có gì không tốt nhưng tôi rất vui vì anh muốn thay đổi”

Những cậu ấm con nhà giàu đều như vậy cho chẳng có gì là tốt hay không tốt cả.

Chỉ ít Mộ Khải Trạch cũng coi như là một kẻ tích cực, làm việc nghiêm túc, trong giới làm ăn cũng có địa vị cũng danh tiếng nhất định.

Có điều anh ta chỉ thích kết giao với những cô nàng xinh đẹp, quen hết cô này đến cô khác, đối với Cơ Uyển mà nói thì những chuyện đó cũng chẳng nhằm nhò gì.

Bởi dù sao anh ta cũng không phải người đàn ông của cô.

“Không, tôi trước kia không tốt chút nào hết, chưa từng biết đối xử chân thành với người ta”

Anh ta đã đợi trước cổng Giang Thị rất rất lâu rồi, cũng phải mấy tiếng đồng hồ chứ không ít.

Kể từ sau khi Giang Nam đưa Cố Cơ Uyển vào Giang Thị thì anh ta đã luôn dừng xe trước cổng, nửa bước cũng không rời.

Cố Cơ Uyển không có tâm tư đi nghe chuyện của một gã lãng tử muốn làm lại cuộc đời, dù gì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến cô hết.

Nhưng hiện tại, cô thật sự cần Mộ Khải Trạch.

“Cậu hai Mộ, tôi muốn xin anh giúp tôi một việc

“Cô cứ nói, chuyện gì tôi cũng đồng ý!” Mộ Khải Trạch lập tức hứa hẹn.

“Tôi mong anh có thể cùng tôi đến bệnh viện một chuyến, tôi muốn lấy chút đồ, nhưng tôi hy vọng anh có thể giữ bí mật giúp tôi. Về phân điều kiện trao đổi, trừ bỏ thân thể cùng tình cảm thì chuyện gì tôi cũng có thể cân nhắc”

Ngoại trừ cơ thể và tình cảm à... Nhưng thứ mà anh ta muốn nhất lại là chúng.

Ánh mắt của Mộ Khải Trạch có chút âm trầm, nhưng cuối cùng anh ta vẫn nở nụ cười: “Không sao, cô cần tôi giúp chính là vinh hạnh của tôi, tôi không cần báo đáp”

“Không được, nếu anh không đưa ra điều kiện thì tôi không dám tìm anh giúp đâu”

Trên đời này, những thứ rẻ tiền thường là những thứ đắt nhất, còn tình người lại là thứ khó trả nhất.

Mộ Khải Trạch biết cô chỉ là không muốn thiếu nợ anh bất cứ điều gì.

Anh tình nguyện vì cô mà làm mọi thứ nhưng cô hoàn toàn không cần.

“Được rồi, nếu tôi buộc phải đưa ra điều kiện thì... Hãy cùng tôi đi chơi một ngày nhé”

“Cậu hai Mộ...”

“Cô yên tâm đi, tôi sẽ không làm chuyện gì xấu xa với cô đâu, cô chỉ cần đi cùng tôi, ăn chơi thỏa thích, những chuyện cô không muốn làm tôi tuyệt đối sẽ không ép”

Cố Cơ Uyển đang do dự thì Mộ Khải Trạch lập tức nói: “Tôi đồng ý cho cô dẫn bạn theo, nhưng cô phải luôn ở cạnh tôi, như... Chỉ đơn giản vậy thôi:

“Được, tôi đồng ý với anh.”

Chỉ cần đưa bạn theo thì sẽ không sợ anh ta sẽ làm ra những chuyện khác thường.

Ấn tượng mà Mộ Khải Trạch để lại cho cô luôn là một gã nguy hiểm nên hiện tại không thể dễ dàng tin anh ta.

Nửa giờ sau, Đàm Kiệt bị đánh thức lái xe của công ty đưa đến đón Cố Cơ Uyển rời khỏi ký túc xá.

Mộ Khải Trạch quả nhiên vẫn còn chờ bên ngoài cổng khuôn viên công ty Giang Thị, ngay tại góc đường sáng sủa.

Bởi vì không muốn để cho nhiều người biết nên Cố Cơ Uyển yêu cầu Mộ Khải Trạch ngồi lên xe của Đàm Kiệt.

Ba giờ sáng, cả ba người xuất hiện tại bệnh viện mà bà cụ từng nằm lúc trước.
Bởi vì là cậu hai Mộ nên dù vào giờ này, người ta vẫn ra sức làm việc cho bọn họ.
Ba giờ hai mươi, bọn họ đã lấy được mẫu máu của bà cụ.
Rời khỏi bệnh viện, ngay cả lời tạm biệt, Cố Cơ Uyển cũng không kịp nói đã leo lên xe Đám Kiệt vội vã rời đi, bỏ lại một mình Mộ Khải Trạch.
Bốn giờ đúng, tại khoa xét nghiệm của một bệnh viện lớn khác, Cố Cơ Uyển đang giơ đầu ngón tay của mình ra.
Khoảnh khắc nhìn thấy y tá trích máu từ đầu ngón tay mình, cô kích động muốn ngất.
Chuyện cô có phải là cháu ngoại của bà hay không sắp được sáng tỏ rồi.
Bà cụ nói muốn thú nhận mọi chuyện với ông cụ và cậu cả Mộ có phải là chuyện này không?
Cố Vị Y lừa bà là ý gì?
Chẳng lẽ, Cố Vị Y tự làm giả thân phận, mạo nhận là cháu ngoại của bà?
Nếu hết thảy những chuyện này đều được cô đoán đúng thì mọi chuyện về cơ bản đều có thể được phơi bày ra ánh sáng.
Nhưng rốt cuộc Cố Vị Y làm sao biết được cô và bà cụ có quan hệ?
Chỉ một mình Cố Vị Y hoàn toàn không thể làm được tất cả mọi chuyện.
Rốt cuộc là kẻ nào đứng sau thúc đẩy toàn bộ chuyện này chứ?

CHƯƠNG 268: LỄ NÀO NGAY CẢ ANH CŨNG BỊ LỪA?

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 268: LỄ NÀO NGAY CẢ ANH CŨNG BỊ LỪA?

Tuy rằng đã trả tiền nhưng họ không có người quen hay ai giới thiệu nên phải mất bốn mươi tám tiếng mới lấy được kết quả giám định. Bởi vì ngày hôm sau là cuối tuần, Mộ Khải Trạch lại còn mới sáng sớm đã gọi điện hỏi cô có thời gian cùng anh ra biển không nên Cố Cơ Uyên trở lại nhà trọ, mới đặt lưng xuống giường chừ tới ba tiếng đã nhận được điện thoại của Mộ Khải Trạch.

Nghĩ tới qua Đàm Kiệt tới cũng cùng cô đi tới tận gân sáng nên hôm nay, cô chỉ dẫn theo Tô Tử Lạp cùng Hạ Lăng Chi.

“Sao trông cậu cứ như chưa tỉnh ngủ thế?

Tối hôm qua ra ngoài ăn trộm à?”

Lúc cả ba rời khỏi ký túc xá ra ngoài, Cố Cơ Uyên gục đầu, suốt cả chặng đường, dáng vẻ như sắp ngủ gục đến nơi vậy, quả thực rất khả nghi.

“Không phải tối qua, cậu hai Giang lại đến tìm cậu đấy chứ?”

Hạ Lăng Chi đúng là rất quan tâm đến cặp đôi Cố Cơ Uyên và cậu hai Giang.

Cậu hai nhà người ta vô cùng phong độ, đẹp trai vô đối, nói về việc xứng đôi với Cơ Uyên nhà bọn họ thì dư sức.

Phải nói là giàu khôn kể xiết.

Cố Cơ Uyên thật muốn trừng mắt với cô ấy:

“Cậu thích cậu hai Giang như vậy sao không tự mình theo đuổi đi?”

“Tớ thật sự thích mà, thích đến mức mỗi lần nhìn thấy anh ta đều chảy nước miếng.”

Hạ Lăng Chi không hề giấu giếm sự ngưỡng mộ của mình đối với cậu hai Giang, cô cười nói:

“Đáng tiếc, người mà người ta quan tâm không phải tớ.”

“Đúng vậy, Cơ Uyên, ngay cả tớ cũng nhìn ra, cậu hai có ý với cậu, cậu đừng chối nữa.”

“Đúng vậy, nếu không thích thì sao cứ phải bám theo cậu chứ? Cậu cũng biết, lúc cậu ngã

bệnh...

Lúc tớ ngã bệnh, có đúng là cậu hai Giang
luôn bên cạnh tớ không?”

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh 5](#)

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

CHƯƠNG 269: CHƯA TỚI PHIÊN CÔ QUYẾT ĐỊNH

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 269: CHƯA TỚI PHIÊN CÔ QUYẾT ĐỊNH

Nếu nói trên đời này có người đàn ông nào có thể khiến phụ nữ vừa nhìn thấy đã không thể rời mắt đi thì chỉ có thể là cậu cả Mộ.

Cố Cơ Uyển đã rất cố gắng khống chế tầm nhìn của mình nhưng vẫn không kiềm được phải nhìn anh thêm vài lần.

Hôm nay anh mặc một bộ quân áo thường ngày màu trắng, dáng người cao ráo hiên ngang giữa gió biển và ánh mặt trời.

Trên sống mũi có một đôi kính râm màu đen nhìn rất bình thường, nhưng được anh đeo lại toát lên thân thái sang chảnh.

Chung quanh có rất nhiều người nhưng chỉ trong chốc lát tất cả họ đều làm nền cho anh.

Anh chẳng khác nào một kẻ vương giả chói lóa nhất, cao ngạo nhất trên thế gian này.

Bất luận là kẻ nào ở bên cạnh anh thì cũng đều bị thân thái của anh nuốt chửng.

“Cậu cả Mộ?” Hạ Lăng Chi cùng Tô Tử Lạp nhìn muốn ngáy người.

Tô Tử Lạp cực kỳ cực kỳ thống hận người đàn ông này, ai bảo anh bỏ rơi Cơ Uyển chứ.

Nhưng, không thể không thừa nhận, cho dù có hận cỡ nào đi nữa thì cũng vẫn không thể không ngắm anh hết lần này đến lần khác!

Mẹ nó, đàn ông đẹp như vậy thì phụ nữ biết phải làm sao đây.

Mộ Khải Trạch nhíu chặt mày, anh ta không hề biết hôm nay, anh mình cũng ra biển.

“Là cậu cả.” Trợ lý nhắc nhở.

Đáy mắt Mộ Khải Trạch xuất hiện một tia âm đạm, liếc nhìn Cố Cơ Uyển: “Cô có ngại không? Nếu ngại, chúng ta đến chỗ khác.”

Cậu hai Mộ đúng là đã khác xưa, đã học được cách nhượng bộ rồi.

Cố Cơ Uyển lắc đầu: “Giờ mà đi thì nhỏ nhen quá, cũng không thích hợp, dù gì anh cũng là cậu hai Mộ mà.”

Trong số những người trên bãi biển, nếu
không nhìn lâm, thì không chỉ có một mình cậu
cả Mộ.

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh 5](#)

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

CHƯƠNG 270: QUẢ NHIÊN ANH TA VẪN CÒN ĐỂ Ý ĐẾN CON NHỎ ĐÊ TIỆN ĐÓ

*Chương có nội dung hình ảnh

CHƯƠNG 270: QUẢ NHIÊN ANH TA VẪN CÒN ĐỂ Ý ĐẾN CON NHỎ ĐÊ TIỆN ĐÓ

Mộ Khải Trạch chủ động muốn rời đi, Cổ Cơ

Uyển đương nhiên không phản đối.

Ở chung với đám cô chiêu cậu ấm cả ngày

chỉ sợ là sẽ nhàm chán đến chết mất.

Cho dù khôn chán chết thì nhất định cũng

chết vì phiền phức.

Những người này mà đã nói chuyện thì nhất

định sẽ không biết giữ mồm giữ miệng, cho dù

mình không để ý đến họ thì bọn họ cũng sẽ quẩn

lấy mình chẳng khác nào ruồi bọ vo ve.

Đáng sợ nhất chính là Mộ Quán Lan, cô ta

thường bị kích động, lại còn ra tay đánh người

nữ.

Cô thật sự không muốn chọc vào cô cô điều
ngoạ này.

Cổ Cơ Uyển gật đầu, Tô Tử Lạp cùng Hạ

Lăng Chi cũng thở phào một hơi.

Ra biển chơi để xả stress nên nếu phải ở

cùng với cái đám diêm dúa ngu ngốc này thì

chẳng khác nào bị dày ải.

Lên một chiếc du thuyền khác đối với họ mà

nói thì chính là một chuyện vô cùng tốt.

Cổ Cơ Uyển gật đầu, đang muốn nói gì đó thì

bên cạnh đột nhiên có một giọng trầm thấp cất

lên: “Người nhà cả, tại sao phải tách ra? Muốn

làm chuyện khiến người khác cười chê sao?”

Cậu cả Mộ này giờ chẳng nói nửa lời lúc này

lại lên tiếng!

Anh ta vừa cất lời, cả đám lập tức im lặng,

người nào người nấy cũng đều nín thở nhìn anh.

Cậu cả Mộ hiện tại không chỉ là cậu cả nhà

họ Mộ mà còn là tổng giám đốc của Mộ Thị!

Thử hỏi, cả Bắc Lăng này còn ai có thể bì

được với anh chứ?

Cậu cả Mộ nói người một nhà không được

tách ra tức là không đồng ý cho Mộ Khải Trạch

tìm du thuyền khác.

Cậu cả Mộ muốn mọi người ở chung tức là
Mộ Khải Trạch cũng không dám ngỗ nghịch với
anh.

Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển với vẻ mặt hối lỗi.

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 3](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh 6](#)

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

CHƯƠNG 271: ĐỆ NHẤT BẮC LĂNG

CHƯƠNG 271: ĐỆ NHẤT BẮC LĂNG

Cần Hân nhìn chăm chăm bóng dáng của Cố Cơ Uyển ở đằng xa, siết chặt lòng bàn tay.

Em gái của cô ta là Cần Lôi, từ nhỏ đã xuất sắc, kiêu ngạo ngút trời.

Nhưng hiện tại tay bị liệt, cả đời này cô ta cũng không thể vẽ ra được bức tranh hoàn mỹ nữa rồi!

Tất cả đều là do Cố Cơ Uyển ban tặng!

“Cái gì? Chính cô ta là người hủy một tay của Cần Lôi sao?” Một cô gái khác khẽ kêu lên, sắc mặt chấn động.

Sau đó, cô ta đột nhiên phẫn nộ.

“Cần Hân, cậu thật sự bỏ qua cô ta như vậy sao? Cần Lôi là đứa em gái mà cô yêu thương nhất cơ mà!”

“Nếu em gái của tôi mà bị người ta ức hiếp, tôi có chết cũng phải hủy hoại người đó!”

Cần Hân không nói gì nhưng hai tay càng lúc càng siết chặt, càng dùng sức, ngay cả khớp các ngón tay cũng trắng bệch.

Mộ Quán Lan bĩu môi, có chút mất hứng: “Cô ta giờ đang ở bên cạnh anh hai tôi thì có thể làm được gì cô ta chứ?”

Cô ta xoay người bước đi, dù sao cô ta và Cần Lôi cũng chỉ là quan hệ bình thường cho nên, cô chẳng có hứng thú gì với chủ đề này cả.

Mấy cô gái còn lại thì lòng đây căm phẫn, đứng trước mặt Cần Hân.

“Đúng vậy Cần Hân, loại người đê tiện đó làm người ta bị thương mà vẫn có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật thì thử hỏi thiên lý ở đâu chứ!”

“Nếu là tôi thì nhất định sẽ tìm cơ hội cho cô ta biết tay!”

“Thôi bỏ đi, người ta hiện tại là người phụ nữ của cậu hai Mộ thì Cần Hân dám làm gì người ta chứ?”

“Cũng đúng, Cần Lôi thật là đáng thương, bị ức hiếp nhưng chẳng ai dám ra mặt cho cô ấy.”

Cần Hân đã xoay người bỏ đi, toàn thân cô ta toát ra cảm giác lạnh lẽo.

Mấy cô gái ghé vào cùng nhau, nhìn theo bóng dáng cô ta đi xa dần, bắt đầu nhỏ giọng cười nói.

“Cô nói xem, cô ta sẽ làm gì?”

“Ai biết? Hy vọng cô ta thật sự có thể làm ra chuyện gì đó, đến lúc đó sẽ có trò vui để xem!”

“Tốt nhất là làm cho lớn chuyện lên, mặc kệ là ai xấu mặt thì chung quy chúng ta vẫn có kịch hay để xem.”

“Đúng vậy!”

... Cách đó không xa, Cố Cơ Uyển cứ cảm thấy ngứa mũi, rốt cục nhịn không được, hắt xì vài cái

“Làm sao vậy? Trên biển gió to à?” Mộ Khải Trạch ngồi bên cạnh quan tâm nói.

“Không phải.” Gió có hơi to nhưng rất mát mẻ, không hề lạnh chút nào.

Nhưng bây giờ đã ăn uống no nê nên bắt đầu thấy nhàm chán.

Nơi mà bọn họ muốn đến là một hòn đảo nhỏ cách đó không xa, đại khái hơn nửa tiếng là tới.

Lúc ăn một chút điểm tâm thì thấy hòn đảo nhỏ đó bắt đầu hiện lên rõ mồn một, tất cả mọi người trở về phòng thay đủ loại kiểu dáng áo tắm, chuẩn bị lên đảo bơi lội.

Tô Tử Lạp cùng Hạ Lăng Chi thì khỏi nói, vừa thấy nước biển trong suốt đã nóng lòng muốn bơi rồi.

Nghe nói đây hòn đảo thuộc sở hữu riêng của nhà họ Mộ, chưa từng được khai phá.

Nhìn thấy từ xa là đã biết phong cảnh tuyệt đẹp, nước biển sạch sẽ rồi.

Một nơi xinh đẹp như vậy đâu thể tùy tiện muốn đến là được.

Nên đến rồi mà không bơi chẳng phải là đáng tiếc sao?

“Cơ Uyển, không bằng chúng ta cùng...”

“Các cậu đi, tớ không biết bơi nên ở trên bờ vọc cát cũng được.” Cố Cơ Uyển lập tức từ chối.

“Cô sợ nước?” Mộ Khải Trạch hơi kinh ngạc, nhưng lập tức ý thức được mình có cơ hội rồi. Tôi có thể dạy cô.”

“Sau đó, thuận tiện sắm sửa luôn?” Cố Cơ Uyển trừng mắt.

Bị vạch trần ý đồ nhưng Mộ Khải Trạch cũng không xấu hổ: “Tôi biết tự kiềm chế mà.”

“Tiếc là tôi không muốn cho anh cơ hội.” Cô quay mặt, ngắm cảnh.

Không muốn ngẩng đầu, liên nhìn thấy trên ban công của khoang thuyền tầng ba có một bóng dáng ngạo nghễ đứng đó.

Đồng thời bên cạnh anh là một bóng dáng phụ nữ vĩnh viễn như hình với bóng.

Tim cô tru nặng.

Ai cũng nói người phụ nữ bên cạnh cậu cả Mộ hiện tại đã là Cố Vị Y.

Nhưng thật ra cô vẫn không muốn chấp nhận điều đó, cô vẫn ảo tưởng rằng chuyện đó chẳng qua là vì cậu cả Mộ có lỗi với Cố Vị Y nên mới để cô ta ở lại bên cạnh mình.

Cô ảo tưởng rằng cho dù Cố Vị Y có thể ở lại Vọng Giang Các, cho dù có thể đi làm tại Mộ Thị nhưng vẫn không thể tới gần cậu cả Mộ.

Tuy nhiên sự thật xảy ra trước mặt, Cố Vị Y không những tới gần mà còn có thể tùy ý dựa sát vào như vậy.

“Cô vẫn còn để tâm sao?” Thừa dịp Tô Tử Lạp cùng Hạ Lăng Chi ra lan can ngắm cảnh, Mộ Khải Trạch tiến lại gần cô.

“Tuy tôi không biết tại sao anh cả lại chọn giải trừ hôn ước với cô nhưng, anh cả chưa bao giờ làm gì tùy hứng.”

Cố Cơ Uyển hiểu ý tứ của Mộ Khải Trạch.

Không cần biết anh ta có đang cố ý nói xấu cậu cả Mộ, muốn châm ngòi ly gián hay không, nhưng ít nhất những gì anh ta nói đều là sự thật.

Cậu cả Mộ sẽ không tùy hứng như vậy, cho nên quyết định mà anh ta đưa ra nhất định là đã được suy tính kỹ càng.

Cậu cả Mộ cảm thấy cô không thích hợp ở bên cạnh anh thì cô đúng thật là không thích hợp.

“Tôi đã không còn để tâm nữa rồi.” Cô thản nhiên nói.

“Nếu để tâm nữa thì hãy vui vẻ lên đi, hãy để cho tâm trạng mình được thoải mái.” Mộ Khải Trạch vẫn không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy:

“Tôi dạy cô bơi nhé.”

Cố Cơ Uyển bỗng nhiên cảm thấy cậu hai Mộ thình thoảng cũng khiến người ta không ghét được, chỉ cần anh ta đừng làm chuyện bốc đồng.

Có lẽ ai rồi cũng sẽ khác.

Tô Tử Lạp cùng Hạ Lăng Chi quay lại, năng nặc kéo cô vào trong thay áo tắm.

“Tớ không hề mang đồ tắm theo.” Cô sợ nước nên hoàn toàn không muốn đi bơi.

“Đã sớm biết cậu sẽ không mang mà.” Tô Tử Lạp còn lạ gì con vịt lên cạn là cô chứ. “Tớ đã mang dùm cậu rồi, nhanh đi thay đi.”

“Đúng vậy, đáng cậu đẹp như vậy, không thay thì phí.”

Hạ Lăng Chi vẫn chưa hết tức, Cố Vị Y kỳ thật thua xa Cơ Uyển về mọi thứ, vì cái gì có thể trở thành Đệ Nhất Bắc Lăng chứ, vì cái gì có thể ở bên cạnh cậu cả Mộ chứ?

Cơ Uyển của họ quá khiêm tốn rồi!

“Mau, để tớ trang điểm cho cậu, bảo đảm cậu sẽ trở thành bông hoa đẹp nhất.”

“Cậu ư?” Cố Cơ Uyển sợ hãi nhìn Tô Tử Lạp! “Cậu thì thôi đi.”

“Để tớ! Tớ tuyệt đối lợi hại hơn Tử Lạp!”

“Không cần, tớ trời sinh đã xinh đẹp, không cần phải trang điểm.” Cố Cơ Uyển thật sự sợ hai cô nàng này rồi.

“Sao vậy chứ! Cậu không tin tưởng chúng tớ à, cậu cứ chờ đấy, hôm nay, nhất định sẽ biến cậu thành cô gái xinh đẹp lộng lẫy nhất cả cái du thuyền này!”

Mười mấy phút sau, du thuyền cập vào đảo nhỏ nhưng mọi người vẫn còn ở trên boong tàu, tạm thời chưa có ai xuống cả.

Bởi vì, cậu cả Mộ vẫn còn ở trên ban cầu lầu ba, không biết đang ngắm cảnh gì nữa.

Cả đám con gái, người nào người nấy cũng đều trang điểm vô cùng xinh đẹp lượn tới lượn lui trên boong chính là hy vọng khi cậu cả Mộ ngẫu nhiên cúi đầu nhìn thì hình ảnh của họ có thể lọt vào mắt xanh của anh.

Nhưng khi Cố Cơ Uyển vừa bước ra thì mọi thanh âm ồn ào náo động lập tức biến mất.

Những người trên boong tàu dù là nam hay nữ cũng đều ngây người ngắm cô suốt mấy giây không rời.

Không hiểu sao, trong đám người này lại xuất hiện bốn chữ Đệ Nhất Bắc Lăng.

Người đẹp là người thế nào? Người đẹp chính là đây!

Da trắng, dáng xinh, cao ráo, mặt mũi khôi ngô, thon gọn, mịn màng.

Mày không tô mà rậm, môi không điểm mà thắm, mũi vừa cao thẳng vừa nhỏ thon, đôi mắt to tròn đen láy như đá quý.

Hàng mi dài rung rinh theo từng cái chớp mắt của cô, vừa dày vừa cong đẹp mê người hơn cả hàng mi được chế tác tinh xảo của búp bê.

Hôm nay Cố Cơ Uyển mặc một bộ bikini màu trắng, bộ áo tắm này mà da không đủ trắng, nhan sắc không đủ đẹp thì mặc vào sẽ rất khó coi.

Nhưng cô lại trắng như vậy, bình thường ít để lộ thân thể nên dưới ánh nắng, toàn thân trắng sáng.

Đôi chân dài thẳng tắp, lóng mịn, bờ eo mảnh khảnh như thể vừa khít hai bàn tay.

Cái cổ thon dài như thiên nga, xương quai xanh quyến rũ, bờ vai mỏng manh mà mịn màng cùng với bộ bikini thiếu vải hoàn toàn không thể che chắn được dáng người hoàn hảo.

Mẫu thuốc lá trên đầu ngón tay của người đàn ông đang đứng ở ban công lầu ba rút xuống, nhưng anh vẫn thân thờ không biết...

CHƯƠNG 272: LÀ ĐÀN ÔNG KHIÈNG KHÔNG NỔI

CHƯƠNG 272: LÀ ĐÀN ÔNG KHIÈNG KHÔNG NỔI

cạch một tiếng, chiếc ly cao cổ trong tay Mộ Khải Trạch rốt xuống bàn.

Những giọt rượu đỏ tươi bắn ra ngoài, không cẩn thận vấy bắn lên mình anh ta.

Nhưng anh ta không để ý, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Cố Cơ Uyển, lâu thật lâu cũng không dời đi.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Cố Cơ Uyển mặc ít vải như vậy.

Sợ là cơ thể tuyệt đẹp nhưng lại kín cổng cao tường của cô chưa từng để lộ trước đám đông như vậy.

Cố Cơ Uyển kỳ thật cũng có chút ngượng ngùng, lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên mặc bikini.

Thật ra khi ở trên boong tàu cô ăn mặc tuy cũng không bị xem là quá kín cổng cao tường nhưng cũng không phải là phóng khoáng.

Tuy nhiên, mặc trên người một bộ đồ kiêu vải như vậy vẫn khiến cho cô cảm thấy bồn chồn.

Hơn nữa nói về ánh mắt hướng về phía cô của mọi người, là của phụ nữ thì còn đỡ, bởi cô đã có thể thích ứng được với sự ganh ghét trong mắt họ.

Nhưng ánh mắt ngập tràn sắc thái của đám đàn ông thì vẫn còn khiến cô không được thoải mái cho lắm.

“Đừng... Đừng nói bây giờ cậu muốn quay về thay đồ đấy nhé?” Tô Tử Lạp thấy cô muốn lui về phía sau, lập tức giữ cô lại.

“Không được, cậu không thấy là dáng vẻ của cậu hiện tại đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người à, thay cái gì mà thay?”

“Đúng vậy, tuyệt đối không được thay! Đúng rồi, kiểu tóc này cũng rất thích hợp với cậu.”

Là Hạ Lăng Chi búi tóc cho cô, mái tóc dài được búi trên đỉnh đầu và được buộc bởi một sợi dây buộc tóc nhạt màu.

Mấy sợi tóc rơi bên tai không che được cái cổ mảnh mai mà còn làm tăng thêm vẻ gợi cảm.

Tóm lại là quá đẹp! Đẹp một cách lộng lẫy!

“Đi, đến chỗ cậu hai thôi.” Tô Tử Lạp kéo cô về chỗ của Mộ Khải Trạch.

Hôm nay là Mộ Khải Trạch đưa các cô đến đây nên vị trí của người nhà họ Mộ cũng đã định chắc rồi.

Nói thật được ngồi cùng cậu hai Mộ trên boong tàu này cũng là một chuyện vô cùng nở mày nở mặt.

Mộ Khải Trạch nhìn cô gái đang đi về phía mình, ngắm nhìn dáng vẻ như tinh linh của cô thì ánh mắt bất giác di chuyển từ cổ của cô xuống dưới.

Trong nháy mắt, môi lưỡi khô ran, toàn thân căng thẳng.

“Cậu hai Mộ, ánh mắt của cậu có phải là quá chăm chú rồi không?” Hạ Lăng Chi cười trêu.

Mộ Khải Trạch đằng hắng một tiếng, khó khăn lắm mới thu lại tâm nhìn, thì phát hiện rượu vang đã văng khắp người mình.

Nhân viên phục vụ đã cầm khăn tới cẩn thận lau cho anh ta.

Mộ Khải Trạch cầm khăn tự mình lau hai lượt rồi tiện tay ném đi.

Dù gì cũng bẩn, cũng thất thố rồi.

Anh ta thôi không nhìn làn da trắng như tuyết của Cố Cơ Uyển nữa, yết hầu chuyển động lên xuống, uống xong rồi nhân viên phục vụ đưa nước ấm tới nhưng vẫn cảm thấy miệng khô.

Anh ta bỗng nhiên đứng lên, nói: “Chờ một chút, tôi đi thay đồ tắm rồi lát nữa sẽ dạy cô bơi.”

Sau khi anh ta đi, Tô Tử Lạp tiến đến bên cạnh Cố Cơ Uyển, nhỏ giọng nói: “Cậu xem, đàn ông đều không chống đỡ nổi sự hấp dẫn của cậu.”

Lần này trang điểm không tồi nhỉ?

Bộ bikini này là cô ấy đặc biệt chọn, sau khi mua về vốn dĩ định để mình mặc nhưng không ngờ *** nhỏ quá không thể mặc vừa.

Còn Cơ Uyển thường ngày thích mặc đồ rộng thùng thình nên hoàn toàn không nhận ra cô lại diện nước đầy đủ như vậy.

Bộ bikini mà cô tỉ mỉ chọn được mặc lên người Cố Cơ Uyển lại giống như là được may theo số đo vậy!

Uhm, vẫn là cô có mắt nhìn.

Hạ Lăng Chi cũng ghé sát lại cười hì hì.

“Cậu không thấy ánh mắt của cậu hai Mộ nhìn cậu lúc nãy à? Quả thực hận không thể ăn cậu!”

“Đúng vậy, đồ tiểu yêu tinh nhà cậu đúng là hại người vô số mà, tất cả mọi người đều hận không thể xé xác cậu ra.”

Tô Tử Lạp vốn dĩ không có cảm tình với cậu hai Mộ nhưng xem ra hôm nay người ta hình như cũng không tệ như vậy.

“Tớ thấy cậu hai Mộ đã rất khắc chế rồi, đó là phản ứng bình thường của đàn ông, trách sao được người ta, chỉ trách cậu quá mê người.”

“Đợi lát nữa cậu hai Mộ dụ cậu bơi, tự mình nhìn, không phải tớ nói anh ta xấu xa nha, nhưng với dáng vẻ hiện tại của cậu, nếu tớ là đàn ông thì cũng nhịn không được mà muốn đụng chạm một chút.”

“Dù tớ là phụ nữ nhưng cũng muốn sờ nữa là, ha ha ha.”

“Đúng vậy, ha ha ha...”

Cố Cơ Uyển nâng một ly nước lên uống, chán chẳng muốn nói chuyện với hai cô nàng này.

Có điều hôm nay nắng chói chang mà sao cứ cảm thấy hơi lạnh nhỉ? Thời tiết hôm nay lạnh sao?

Giống như có một làn hơi lạnh giá thổi qua người cô khiến cô có cảm giác... Nổi da gà da vịt.

... Ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông đứng trên ban công lầu ba lóe lên một tia lạnh lẽo rồi nhanh chóng thoáng qua một tia tức giận.

Cố Vị Y thay bikini xong đi ra, nhìn thấy điều thuốc vừa châm dưới chân anh ta liền kinh ngạc.

Cậu cả Mộ nhìn cái gì mà thuốc lá rơi cũng không biết?

Cô đi tới đang định nói gì đó với anh ta nhưng khoảnh khắc ánh mắt lướt qua boong tàu đã nhìn thấy bóng dáng trên boong!

Con nhỏ đệ tiện đó!

Cố Vị Y tức đến mức mấy ngón tay run rẩy, hiện tại, không cần hỏi cũng biết tại sao thuốc lá rơi mà cậu cả Mộ cũng không hay.

Đám đàn ông trên boong, người nào người nấy cũng đều nhìn chăm chăm bóng dáng đang dựa vào lan can của người đã thuốc về cậu hai Mộ.

Da của cô ấy thật sự rất trắng, giữa rất nhiều cô gái thì da cô là trắng đều nhất, đẹp nhất!

Cô còn dám mặc bikini! Hai đường nơi bẹn để lộ phơi phơi, hai đùi thì lộ lộ

Con nhỏ đệ tiện! Con nhỏ đệ tiện này không biết xấu hổ mà!

Cố Vị Y đã quên mất rằng vải trên người mình còn ít hơn cả cả người ta. Cô ta chỉ biết là, con tiện nhân Cố Cơ Uyển ăn mặc ít vải như vậy nhất định là vì muốn quyến rũ cậu cả Mộ!

Chiếc cấm bị bóng của cô ta sau vài lần được phẫu thuật thì hiện tại chỉ cần không tới gần là sẽ không nhìn ra dấu vết gì.

Cô ta cho rằng mình như vậy là hoàn mỹ rồi nhưng... Nhưng con nhỏ đệ tiện Cố Cơ Uyển vì sao lại tỏa sáng đến mức đó chứ?

“Tu Kiệt...” Cô ta chưa từ bỏ ý định, lần này nhịn không được, đã tới gần anh.

Cơ thể phồn thực của cô ta thiếu chút nữa là cạ vào cánh tay của Mộ Tu Kiệt.

Nhưng Mộ Tu Kiệt bỗng nhiên xoay người đi vào khoang thuyền

Cố Vị Y mất trọng tâm, suýt chút nữa là ngã nhào xuống sàn.

Nếu không giữ lan can thì đã không đứng vững rồi.

Lâm Duệ ở sau lưng thấy vậy liền thấy rất sáng khoái, không hiểu sao anh ta rất thích nhìn thấy bộ dạng ăn phải trái đắng của Cố Vị Y khi ở bên cạnh cậu chủ.

Nhưng, tâm tư của anh ta hôm nay không đặt vào đấy.

Ra trước lan can xem thử thì thấy thiếu phu nhân cố nhiên rục rờ lóa mắt, tuy nhiên cô là người phụ nữ của cậu chủ nên có xinh đẹp động lòng người cỡ nào đi nữa anh ta cũng không dám ngắm.

Lâm Duệ muốn ngắm là ngắm cô nàng bé nhỏ ngồi cùng với Cố Cơ Uyển.

Áo tắm của cô có kiểu dáng bình thường, nên đứng giữa đám con gái xinh đẹp, quyến rũ ấy thật sự chẳng có gì bắt mắt.

Nhưng cũng không hiểu sao, đối với anh mà nói một cô nhóc thân hình thẳng đuột như cô lại rất thú vị.

Ai nấy trên boong cũng đều vuốt tóc làm dáng nên sự tự nhiên của Tô Tử Lạp lại có vẻ vô cùng mới mẻ.

Hình như đã lâu rồi anh không chọc cô nhóc này chơi.

Lâm Duệ nở một nụ cười vui vẻ, xoay người trở về phòng thay quần áo.

... Mộ Khải Trạch đưa theo ba cô gái lên bờ.

Đi ở trên bờ cát, gió biển thổi lại có cảm giác mát mẻ như vậy.

Cố Cơ Uyển hơi co người lại vì ăn mặc phong phanh, Mộ Khải Trạch lập tức để ý thấy sự khác lạ của cô.

“Lạnh không?” Tuy rằng tháng mười một chưa phải là mùa đông nhưng trời cuối thu cũng khá lạnh.

“Tôi đi lấy khăn tắm cho cô, cô ở đây chờ tôi nhé ”

Cậu hai Mộ lập tức xoay người chạy về chỗ neo tàu.

Tô Tử Lạp vừa xuống thuyền đã không biết đi đâu, Hạ Lăng Chi cũng đi cùng một anh chàng đẹp trai.

Sau khi Mộ Khải Trạch rời khỏi thì chỉ còn lại một mình Cố Cơ Uyển đi trên bãi biển.

Bỗng nhiên, một cái khăn tắm được đắp lên người cô bọc lấy cơ thể đang lạnh lẽo của cô lại.

Chỗ neo tàu hơi xa, cậu hai Mộ không thể lấy khăn tắm quay lại nhanh như vậy được?

Cố Cơ Uyển quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng mình liên kinh ngạc.

CHƯƠNG 273: TRƯỚC GIỜ CON NGƯỜI TÔI LUÔN CÔNG BẰNG

CHƯƠNG 273: TRƯỚC GIỜ CON NGƯỜI TÔI LUÔN CÔNG BẰNG

“Cô à, cô tới đây một mình sao?” Người đàn ông choàng khăn tắm lên người Cổ Cơ Uyển, rồi vươn tay nắm lấy vai cô ngay.

Thật ra lúc này Cổ Cơ Uyển có hơi ảo tưởng.

Cô biết người choàng khăn tắm cho mình không thể nào Mộ Khải Trạch, nhưng cô không quen nhiều người ở đây. Cô còn tưởng là anh... Nhưng thực tế đã triệt để phá vỡ ảo tưởng duy nhất của cô.

“Xin lỗi, tôi có bạn rồi.”

Cô lập tức lấy khăn tắm xuống, rồi trả cho người đàn ông không quen biết ở trước mặt, sau đó xoay người đi về phía rừng cây.

Trên bãi biển vẫn hơi nắng, hơn nữa gió rất to.

Chỉ ít là bên rừng cây có thể cản bớt gió.

Nhưng cô không ngờ người đàn ông này lại đi theo cô, còn choàng khăn tắm lên người cô nữa.

“Cô à, tôi không có ác ý gì hết, tôi chỉ thấy hình như cô hơi lạnh thì phải.”

Tay anh ta đặt lên vai cô và khẽ bóp một cái.

“Anh... Buông tay ra!” Cổ Cơ Uyển bước nhanh hơn, rồi vùng vẫy: “Tôi không cần khăn tắm của anh.”

“Cậu hai Mộ đã đi rồi, một mình cô ở đây làm gì? Cô nhìn xem, cậu hai Mộ đã bị các cô gái khác vây quanh rồi.”

Cổ Cơ Uyển nghe vậy thì quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Mộ Khải Trạch bị mấy cô gái khác vây quanh, không biết đang nói gì nữa.

Nhưng nhìn Mộ Khải Trạch có vẻ không muốn dừng lại, nhưng mấy cô gái kia cũng không muốn thả người dễ dàng như thế, vẫn cứ dây dưa với anh.

Từ lúc ra ngoài chơi, cô đã biết sẽ có cảnh tượng này mà.

Con gái thì muốn kết bạn với đàn ông có thân phận cao quý, còn đàn ông thì thích chơi đùa với phụ nữ đẹp.

Dù sao cũng chỉ mua vui thôi.

Cô lại lấy khăn tắm xuống, rồi đi tới dưới một bóng cây, trừng mắt nhìn người đàn ông luôn đi theo mình, trầm giọng nói: “Tôi không cần khăn tắm của anh, xin lỗi, tôi đang đợi người.”

“Vậy tôi đợi cùng em là được.” Người đàn ông không hề để tâm đến sự lạnh lùng của cô: “Nào, để tôi choàng lên cho em.”

Chẳng phải phụ nữ đều ngoài mặt từ chối nhưng hành động lại đi ngược lại, rồi cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nằm dưới thân anh ta đấy thôi?

Anh ta đã chơi đùa rất nhiều phụ nữ như thế rồi.

Nói là choàng khăn tắm cho cô, nhưng thực chất tay anh ta luôn sờ lung tung trên vai cô.

Cổ Cơ Uyển chỉ thấy buồn nôn, dùng sức đẩy anh ta ra.

Nhưng không ngờ người đàn ông này không những không buông, mà còn vươn một cánh tay tới, định ôm eo cô.

Mượn cơ là choàng khăn tắm cho cô, nhưng bàn tay luôn sờ mó lung tung trên eo cô.

“Anh làm gì đấy? Tôi không cần khăn tắm của anh, anh mau buông tay ra!” Cổ Cơ Uyển lạnh mặt quát.

Nhưng đối phương lại cảm thấy cô đang dụ dỗ anh ta, nên hoàn toàn không để trong lòng.

Anh ta không những ôm cô, mà còn muốn hôn cô nữa.

Cố Cơ Uyển định giơ tay lên đẩy anh ta ra, nhưng không ngờ sức đàn ông chung quy vẫn mạnh hơn con gái, nên cô không có cách nào thoát khỏi sự kềm kẹp của anh ta.

“Anh buông tôi ra! Mau thả tay tôi ra! Anh...”

“Cô ấy bảo anh buông tay ra đó, anh bị điếc hay sao mà không nghe thấy hả?”

Một giọng nói trầm thấp bỗng chen vào.

Rồi một tiếng rên rỉ vang lên, người đàn ông đang ôm Cố Cơ Uyển, định sàm sỡ cô bị người đó đấm ngã xuống đất.

“Anh...” Cố Cơ Uyển vừa nhìn thấy rõ bóng dáng trước mặt, cổ tay đã bị nắm chặt, bị anh kéo ra sau một thân cây, rồi nhanh chóng kéo vào sâu trong rừng cây.

“Anh làm gì đây? Mau...”

“Suýt!” Tay người đàn ông đặt lên môi cô, về cơ bản là ôm cô, cường ép kéo cô vào một góc khuất.

“Cậu cả Mộ...”

“Có lẽ không ai nhìn thấy tôi ra tay.” Giọng nói người đàn ông hơi trầm thấp, rõ ràng là cố ý đè nén.

Cố Cơ Uyển sững sốt, tôi bỗng hiểu ra.

Mặc kệ anh có thân phận gì đi nữa thì đánh người là sai, nếu truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ gây ra những ảnh hưởng tiêu cực.

Nên anh gấp gáp kéo mình đi nấp, không muốn để người khác nắm được điểm yếu.

Đây vốn là một chuyện rất bình thường, nhưng không hiểu sao, cô luôn cảm thấy hơi... Kỳ lạ khi xảy ra với cậu cả Mộ.

Hơn nữa, chẳng phải đáng vẻ hiện tại của hai người cũng rất lạ sao?

Hình như bọn họ đã... Triệt để cắt đứt quan hệ rồi.

Bên ngoài, sau khi người đàn ông kia bỏ chạy liên gào khóc thảm thiết: “Là ai đánh tôi đó? Lúc này ai đã đánh tôi thế?”

“Có chuyện gì vậy?” Mấy cậu ấm nhà giàu đi cùng vội vàng chạy tới.

“Có người đánh lên tôi!”

“Ai thế?”

“Tôi không biết! Mẹ kiếp! Nếu để ông đây biết được là ai làm, tôi sẽ lột da anh ta ra!”

“Anh không nhìn thấy rõ là ai ra tay à?”

“Tôi không thấy, nhưng chắc chắn người này vẫn ở gần đây, anh ta đang ở cùng người phụ nữ của cậu hai Mộ, chúng ta mau đi tìm anh ta đi!

Không được để anh ta chạy thoát! Chết tiệt! Mẹ kiếp!”

Cố Cơ Uyển suýt không nhận được bật cười, nếu để anh ta biết anh ta đang mắng cậu cả Mộ, liệu anh ta còn dám mạnh miệng thế không?

Nhưng đánh người là sai, nhất là khi một đám đã làm người ta ngã nhào xuống đất.

“Buồn cười lắm à?” Mộ Tu Kiệt cup mắt, nhìn thân hình trắng như tuyết ở trước mặt, bỗng mất hết tâm trạng vui đùa lúc này.

Cô nhóc này còn dám ăn mặc như vậy.

Cố Cơ Uyển ngừng cười, thấp giọng nói: “Không buồn cười, cảm ơn anh, tôi phải đi đây.”

Cô định rời đi, nhưng bị anh kéo lại.

Mộ Tu Kiệt tiến lên một bước, Cố Cơ Uyển lùi lại theo bản năng, nhưng nhận ra sau lưng cô là thân cây, nên không thể lùi được.

“Giờ em chưa thể đi được, tôi không muốn các báo lá cải lại tung tin rằng tôi và em dù đã chia lìa nhưng vẫn còn vương vấn.

Cố Cơ Uyển sững sốt, vương vấn ư? Cô suýt quên rằng, bọn họ đã giải trừ hôn ước rồi.

“Nếu đã như vậy, anh còn tiếp cận tôi làm gì?” Lúc này, cô cũng có gọi anh tới giúp đâu.

“Tôi không muốn nhìn thấy người phụ nữ mà tôi từng chơi đùa, bị người đàn ông khác dụ dỗ rồi làm chuyện đồi bại.”

Cố Cơ Uyển hung hăng lườm anh, tên khốn này có biết nói chuyện không thể?

“Cậu cả Mộ à, hình như anh mới là người đàn ông mà tôi từng chơi đùa đó.”

Chẳng lẽ hai lần đó không phải vì cô bị người khác hạ thuốc, rồi cần đàn ông tới giải tóa, nên mới đi tìm anh à?

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt bỗng trở nên khó coi, giống như anh thật sự là liều thuốc giải để cô sử dụng lúc gặp khó khăn vậy.

Mình bị cô lợi dụng rồi ư?

“Hóa ra là vậy, em đã chơi tôi hai lần rồi, có phải giờ đến lượt tôi chơi lại em hai lần không?”

Tay anh đặt lên eo cô, khẽ nhéo một cái: “Trước giờ, con người tôi luôn công bằng nhất.”

Cố Cơ Uyển thật sự muốn tát vào mặt mình, chết tiệt!

Đã biết rõ tính khí của anh, vậy mà vẫn dám nói ra những lời đó trước mặt anh? Chẳng phải tự tìm đường chết à?

“Cậu cả Mộ, tôi nói sai rồi được không? Tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Không được.” Không ai có thể tùy tiện nói đùa trước mặt anh được.

Quan trọng nhất là lý do này cực kỳ tốt.

“Giờ tôi muốn chơi đùa lại.”

“Cậu cả Mộ!”

“Suyt! Trừ khi em muốn cho mọi người nhìn thấy cảnh tượng chúng ta đang dây dưa với nhau.”

Anh cười gằn mang theo chút xấu xa: “Tôi thì không ngại, nhưng tôi sợ em sẽ bị bại lộ ”

“Anh... Đồ khốn!” Cô dùng sức ôm lấy cánh tay anh, định gỡ bàn tay của anh ra khỏi người mình, nhưng vô ích.

Cố Cơ Uyển nổi giận, ra sức đánh lên người anh: “Cậu cả Mộ, chúng ta đã không còn quan hệ gì với nhau nữa rồi.”

“Đây là em nợ tôi.” Mộ Tu Kiệt bỗng áp sát cô, phả hơi thở nóng bỏng vào tai cô: “Ai nói chúng ta có quan hệ với nhau chứ?”

Câu nói này cực kỳ tổn thương, nhưng cô không thể phản bác lại được.

“Tôi luôn nhớ rõ, em đã chơi tôi hai lần.”

Tay anh chạy dọc theo eo cô, rồi một đường đi lên, rất nhanh, đã khống chế cơ thể cô.

“Tôi nói rồi, tôi rất công bằng, giờ tôi thu ít lãi trước, nếu em không hài lòng thì tôi có thể tính cả gốc lẫn lãi”

CHƯƠNG 274: ANH PHẢI KHỔNG CHẾ CHÍNH MÌNH

CHƯƠNG 274: ANH PHẢI KHỔNG CHẾ CHÍNH MÌNH

Tay Cổ Cơ Uyển vô thức đặt lên lưng anh.

Ban đầu cô định đẩy anh ra, nhưng không ngờ động tác này trông giống như cô đang dụ dỗ anh hãy tiếp xúc thân mật với cơ thể mình.

Cô có cảm giác như vừa ăn phải hoàng liên, đắng vô cùng nhưng không biết kêu cùng ai, ngay lúc này cũng không nghĩ ra được lời nào để phản bác.

Người ta đã nói không có quan hệ gì với cô, giờ anh chỉ đang đòi nợ thôi.

Cô còn có thể nói gì được?

Mộ Tu Kiệt cup mắt nhìn tư thế của hai người, trong mắt hiện lên ý cười, nhưng cẩn thận không để cô nhìn ra. Hình như mấy người trên bãi biển ngoài kia đang đi tìm về phía này.

Cổ Cơ Uyển hơi căng thẳng, nếu để người khác nhìn thấy tư thế lúc này của hai người, cô sẽ thật sự bị bại lộ.

Mộ Tu Kiệt lại sáp tới, ôm chặt cô.

Anh ôm chặt đến mức tay cô không thể cử động được.

Anh vô thức siết chặt tay, còn Cổ Cơ Uyển thì nhất thời mặt đỏ tim đập, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Cô gơ tay trái lên theo bản năng, nhưng bị anh nắm lấy đè xuống bên người.

“Suýt!” Đôi môi mỏng của Mộ Tu Kiệt sáp lại gần tai cô, rồi nói nhỏ: “Chúng ta sẽ bị bại lộ đó.”

Cổ Cơ Uyển cúi đầu nhìn cơ thể mình, cô hoàn toàn không nhìn thấy rõ tình huống bên trên..

Nhưng cô không cần nhìn cũng biết tình huống hiện tại của mình thế nào.

Mấy người đó vẫn đi về phía này, cả người cô kéo căng đến mức cứng đờ, cô thật sự sợ hãi.

Giờ cô và cậu cả Mộ đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

Một nam một nữ ở trong một nơi thế này, hơn nữa quần áo lại xốc xếch... Vừa nhìn đã biết đang làm chuyện xấu gì rồi.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này cô còn làm người được ư?

Cho dù cô không để ý đến ánh mắt của người khác đi chăng nữa, thì cô cũng cần mặt mũi.

Mà quan trọng nhất là, cô không muốn dính dáng gì đến cậu cả Mộ nữa.

“Tim em đập rất nhanh.” Giọng nói người đàn ông lại vang lên bên tai, còn mang theo ý tứ cười trên nỗi đau người khác.

“Em nhìn xem, tay tôi có thể dễ dàng cảm nhận được, em đang sợ à?”

Anh không nói thì thôi, vừa nói ra càng làm Cổ Cơ Uyển cảm nhận rõ sự tồn tại của tay anh hơn.

Cảm giác bị anh khống chế làm cả người cô khó chịu, chân mềm nhũn đến mức suýt ngã xuống.

Mộ Tu Kiệt khẽ nhắc chân lên, rồi bước tới, khoe miệng còn mang theo ý cười trầm thấp.

“Nếu m mệt thì có thể ngồi lên chân tôi, nhưng đừng phát ra tiếng đó.”

Tay anh bỗng bóp chặt, Cổ Cơ Uyển tròn mắt, cuối cùng cũng biết hàm ý đừng phát ra tiếng của anh là gì.

Cô ra sức cắn chặt môi, đã cố gắng kiềm chế rồi, nhưng vẫn không nhịn được, khẽ hô lên: “Anh... anh đừng làm vậy.”

“Tôi chỉ không muốn mình bị người khác nhìn thấy, rồi hiểu lầm giữa hai chúng ta vẫn còn quan hệ với nhau thôi, em đang nghĩ gì thế?”

Nếu không phải ý cười trong đáy mắt anh sâu như vậy, chắc hẳn câu nói này sẽ rất thuyết phục.

Nhưng Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không nhìn thấy.

Vì anh quá cao, mà cô chỉ có thể đứng tới *** anh.

Hai người lại áp sát nhau, nên cô không thể nào ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của anh được.

Nhiệt độ trên người Mộ Tu Kiệt tăng cao, đây, đây là dấu hiệu anh đang bị... Kích thích.

“Cậu cả Mộ, anh phải khống chế chính mình!” Cố Cơ Uyển gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này. Cô không dám mắng anh, với tính khí của người đàn ông này, bạn càng ngỗ nghịch thì anh ấy càng trừng trị tàn nhẫn.

Anh chỉ thích lật mềm buộc chặt.

Quả thật Mộ Tu Kiệt hơi mất khống chế, nhưng anh đã cố gắng khống chế hết mức rồi.

Bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi qua nơi này.

Anh có thể không để tâm đến ánh mắt của người khác, nhưng nếu cô nhóc này bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ cô sẽ khóc mất.

Thật ra, anh không hề muốn nhìn thấy cô khóc.

“Em đừng nhúc nhích.” Anh cúi đầu, môi lướt qua trán cô, hơi thở hơi hỗn loạn.

Lúc môi anh lướt qua trán cô, Cố Cơ Uyển cảm thấy trán mình như bị điện giật.

Chấn động đến mức làm cả người cô run lên.

“Là... là anh đừng nhúc nhích mới đúng.” Mặc dù nói thế, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đứng im.

“Thế à?” Giọng nói Mộ Tu Kiệt rất khàn, thậm chí cô còn có thể nghe thấy anh đang thở dốc.

Giờ ai đang nhúc nhích cũng không còn quan trọng nữa.

Mà chuyện quan trọng là, anh không nhịn được...

“Cậu cả Mộ, anh, anh phải kiềm chế...” Cố Cơ Uyển quay mặt đi, nụ hôn của anh rơi xuống gò má cô.

Kiểm chế ư? Anh không hề muốn kiềm chế một chút nào!

Nhưng anh vẫn còn chút lí trí, quả thật đây không phải là nơi tốt để “ôn chuyện”.

“Tại em tới gần tôi trước đó.” Cơ thể anh ngày càng nóng bỏng, như đang phát sốt.

“Tôi không có.” Cô nói rất khê, mấy người đàn ông kia thật sự tới đây rồi.

Trái tim bé nhỏ dưới tay anh đang đập điên cuồng, hai tay cô khê run rẩy nắm lấy vạt áo anh, vè mặt khăn cầu.

Mộ Tu Kiệt hơi đau lòng, cô nhóc này thật sự sợ hãi.

Trên thực tế, sao mấy người kia có thể có cơ hội tới gần nơi này của anh chứ?

Nhưng nhìn dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của cô, giống như một con mèo con vô cùng đáng thương vậy.

Lúc này, anh lại không muốn nói cho cô biết, thật ra nơi này rất an toàn.

Dáng vẻ đáng thương này của cô đã làm anh mất đà kiểm soát rồi.

“Em đã ở bên Mộ Khải Trạch rồi à?” Vì muốn lấy lại ý thức của mình, anh đành kiềm một chủ đề.

Nếu tay anh không làm loạn, giọng nói của Cố Cơ Uyển sẽ không run rẩy nhiều như vậy.

“Không... Phải, chúng tôi... Chỉ là bạn bè bình thường.”

“Chẳng phải trước đây hai người là kẻ thù với nhau à?” Tất nhiên anh biết cậu ta muốn gì.

Thằng nhóc đó luôn tìm kiếm cô, nhưng lại không biết cô chính là cô gái đó.

Giờ biết rồi, còn không hi hục sáp tới à?

Anh vừa nhìn đã biết cậu ta không có ý tốt gì, cô có thể yên tâm ra ngoài cùng cậu ta như thế à? Không sợ tự đưa mình vào miệng cọp ư?

“Trước đây là do mọi người còn trẻ không hiểu chuyện.” Anh có thể buông cô ra trước rồi hắng nói không?

Trò chuyện dưới tình huống này có hơi vượt mức, đầu còn năng lực nào để suy nghĩ nữa chứ?

“Em trưởng thành nhanh thật đấy!” Chẳng phải chuyện mới xảy ra chưa tới một tháng à?

Nhưng gần đây quả thật cô đã trưởng thành rồi...

“Khốn khiếp, anh nhìn đi đâu thế?” Cố Cơ Uyển đỏ mặt, suýt chút nữa đã tát vào mặt anh.

“Tôi không được nhìn à?” Trên người cô có còn chỗ nào anh chưa nhìn thấy chứ? Cần gì phải xấu hổ như thế?

Cố Cơ Uyển ra sức đẩy anh ra, đang định giãy giụa thì mấy người bên ngoài lại quay lại đây.

“Hình như tôi nghe thấy tiếng người phụ nữ đó.”

“Cô ta không ở cạnh cậu hai Mộ, chắc chắn đang lén lút với tên khốn kiếp đánh lén lúc này, tôi phải nói chuyện này cho cậu hai Mộ biết.”

“Đúng đó! Chẳng phải chỉ là một ả gái điếm à? Thế mà dám giả vờ giả vịt trước mặt ông đây.”

Cả người Mộ Tu Kiệt toát ra sự lạnh lẽo, Cố Cơ Uyển hơi hoang mang, không biết người này định làm gì.

Nhưng chuyện cô càng sợ hơn là, mấy tên kia thật sự đi về phía này và nhìn thấy hết mọi động tĩnh ở bên này của họ.

Giờ phải tính sao đây? Dù gì hành động của hai người cũng rất khó coi.

Thậm chí cô còn không dám nhúc nhích, chỉ cần cô hơi động đậy thì tay người đàn ông này càng làm càn hơn.

Cô kinh hồn bạt vía, không dám thở mạnh.

Bọn họ thật sự tới gần rồi! Có phải lúc này bọn họ đã nghe thấy giọng nói của cô không?

Cố Cơ Uyển sợ tới mức dựa vào lòng Mộ Tu Kiệt theo bản năng.

Mộ Tu Kiệt vốn định sai người đuổi mấy người này đi, nhưng biểu hiện của Cố Cơ Uyển đã làm anh tạm thời thay đổi ý định.

Anh khẽ ho một tiếng, vệ sĩ ẩn nấp trong bóng tối lập tức rút lui.

Cuối cùng mấy người này cũng tìm thấy rồi.

Cố Cơ Uyển sợ tới mức cả người run rẩy, đang định ngẩng đầu lên nhìn Mộ Tu Kiệt, thì thấy anh bỗng cúi đầu, khóa chặt môi cô...

CHƯƠNG 275: CỔ CƠ UYỄN MẤT TÍCH RỒI

CHƯƠNG 275: CỔ CƠ UYỄN MẤT TÍCH RỒI

Cô gái nhỏ bị người đàn ông cao to ép chặt giữa thân thể mình với thân cây.

Từ bên ngoài nhìn vào hoàn toàn nhận ra được người con gái anh ta đang ôm là ai.

Một vài người đàn ông không cần thận xông đến đây, người đàn ông bị đánh kia đang vô cùng tức giận, nhưng lại vô tình nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đứng bên gốc cây là ai.

“Cậu...cậu cả Mộ?” Một vài người sững sờ, lập tức trợn mắt!

Là cậu cả Mộ và một người phụ nữ đang... Đang “giao chiến” ở một nơi vắng vẻ?

Mộ Tu Kiệt hơi sững sờ, ôm chặt cô gái vào trong lòng mình rồi quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt đó chẳng khác nào tuyết rơi giữa mùa hè, lạnh tới mức như hơi thở xung quanh hoàn toàn bị đóng băng.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của anh, không giận mà uy, khiến cho người khác sợ nhũn cả chân.

“Không...không có gì, xin...xin lỗi, làm phiền...làm phiền rồi!”

Những người này bị dọa tới mức hoảng loạn, lập tức lùi bước.

Người đàn ông bị đánh vẫn hơi do dự, muốn nhìn rõ người phụ nữ trong lòng Mộ Tu Kiệt là ai.

Rõ ràng nhìn thấy Cổ Cơ Uyển xông vào cánh rừng rậm này, tại sao đột nhiên không thấy nữa?

Lẽ nào, người trong lòng cậu cả Mộ...

Nhưng mà, họ không phải đã giải trừ hôn ước rồi sao? Cậu cả Mộ sao có thể quay lại với cô ấy được chứ?

Người đàn ông giống như anh, muốn người phụ nữ nào mà lại không có chứ?

Tuy rằng Cổ Cơ Uyển thật sự vô cùng xinh đẹp, nhưng, đã chơi đến phát ngấy rồi, tất nhiên sẽ không thèm nữa.

“Còn không mau cút đi?” Đáy mắt Mộ Tu Kiệt thâm trầm.

Sau đó, lại hôn môi người phụ nữ đã bị dọa tới mức kinh ngạc hoảng loạn, hôn tới mức không rời.

Mấy người đàn ông ở đó nào còn dám ở lại, trong chốc lát, đều chạy mất tăm mất tích.

Cổ Cơ Uyển rất muốn đẩy người đàn ông trên người mình ra, nhưng lại không biết đám người kia rốt cuộc đã đi hay chưa.

Nhưng nụ hôn của anh...Quá cuồng nhiệt rồi, cô hơi không chống đỡ nổi.

Đôi bàn tay đặt trên *** anh, vốn là muốn dùng để đẩy anh ra, dần dần trở thành nắm chặt lấy vạt áo anh, mười ngón tay mềm nhũn bất lực.

Ở giữa hai người lúc này, chỉ còn lại tiếng tim đập mãnh liệt, cùng với tiếng thở...

Không biết đã qua bao lâu, tới lúc mà Mộ Tu Kiệt suýt nữa không khống chế được nữa, nụ hôn này mới kết thúc.

Người đàn ông mạnh mẽ lùi vài bước, không dám động vào người cô.

Cổ Cơ Uyển mất đi vòng tay của anh, hai chân run rẩy, suýt nữa thì ngã xuống.

Vẫn là cậu cả Mộ mắt tinh tay chân nhanh nhạy, một tay đỡ cô dậy.

Nhìn dáng vẻ nhỏ bé mất phương hướng của cô, Mộ Tu Kiệt thấp giọng cười, sự kích động vội bớt đi một chút.

“Bị tôi hôn đến mức mềm nhũn chân?” Phát hiện ra điều này khiến tâm tình anh vô cùng vui vẻ.

“Anh, anh nói lung tung cái gì đấy?” Cổ Cơ Uyển sống chết cũng không thừa nhận bản thân mình hoàn toàn mất phương hướng trước hơi thở của anh.

Cô khó khăn lắm mới lấy lại được chút sức lực, liền đẩy anh ra: “Đồ khốn kiếp.

Ánh mắt của đồ khốn kiếp lại rời khỏi gương mặt cô, dịch chuyển xuống dưới.

“Nhìn cái gì? Chưa từng nhìn thấy mỹ nữ sao?” Cổ Cơ Uyển thật sự vô cùng tức giận, tức giận với chính bản thân mình.

Tại sao ở bên cạnh người đàn ông này, cô lúc nào cũng dễ dàng mất hồn như vậy chứ.

Đôi môi mỏng của Mộ Tu Kiệt cong lên, vẫn nhìn chăm chăm cơ thể của cô như cũ, cười nói: “Là chưa từng nhìn thấy một mỹ nữ lộ liễu như thế này ngoài đời bao giờ.”

Cố Cơ Uyển có chút nghi hoặc, thuận theo ánh mắt của anh mà nhìn.

Giây tiếp theo, tiếng hét thất thanh truyền ra từ trong rừng cây, thật sự vô cùng thảm thiết!

Mộ Khải Trạch vẫn đang tìm nữ thân của anh ta, tìm khắp bãi biển nhưng vẫn không thấy.

Đúng lúc đang muốn tìm trong rừng cây, không ngờ liền nghe thấy tiếng hét của Cố Cơ Uyển.

Anh ta bị dọa một trận, vội vàng xông vào trong nhưng chỉ nhìn thấy Cố Cơ Uyển đứng một mình dưới gốc cây, gương mặt nhỏ nhắn đỏ như máu.

“Cơ Uyển.” Anh ta nhìn bốn bề xung quanh, nhưng không thấy có ai ở gần đây.

Tại sao cô lại đứng một mình ở đây? Lúc này có chuyện gì xảy ra?

“Có...có rần.” Hơi thở của Cố Cơ Uyển vẫn vô cùng loạn, cũng may trước khi anh ta tới, cô đã kéo đồ bơi của mình về như cũ.

Lúc này...Lúc này chả trách cậu cả Mộ nói rằng cô lộ liễu! Quần áo của cô đều bay biến hết!

Còn không phải do đồ khốn kiếp đó làm...

“Quay lại bãi biển đi, ở đây rất nguy hiểm.” Không muốn để Mộ Khải Trạch nhìn ra thêm nhiều sơ hở, cô vội vàng đi ra khỏi khu rừng nhỏ.

Mộ Khải Trạch vốn muốn nhìn xung quanh, xem xem rốt cuộc có ai không.

Nhưng thấy cô đi nhanh như vậy, anh cũng không tiện ở lại, chỉ có thể đuổi theo, choàng khăn tắm lên cho cô.

“Tại sao lại một mình chạy vào đây?” Vẫn là một bụng đầy thắc mắc.

“Tôi...

“Cố Cơ Uyển, hóa ra cô ở đây!” Người đàn ông bị đánh đó vẫn đang tìm cô.

Còn chưa nhìn thấy rõ người đứng đằng sau cô là ai, đã nhìn thấy Cố Cơ Uyển đi từ trong rừng ra.

Anh ta bước nhanh tới chỗ cô, tức giận nói: “Cô ở cùng với ai? Cô lại dám... Cậu hai Mộ?”

Cô không phải đi cùng người đàn ông đánh úp anh ta sao? Sao đột nhiên lại thành Mộ Khải Trạch rồi?

“Có việc gì?” Mộ Khải Trạch liếc nhìn anh ta, nửa bên mặt của người đàn ông này đã sưng lên rồi.

Lúc này nghe nói có người bị đánh, lẽ nào, là người ở trước mặt này?

“Tôi... Người đàn ông này nhìn anh ta, rồi lại nhìn Cố Cơ Uyển, giọng nói lập tức trở nên hiền như bụt: “Cô ấy... Cô ấy lúc này...”

“Người này lúc này sàm sỡ tôi nên đã bị tôi đánh.” Cố Cơ Uyển mặt không chút biểu cảm nói.

“Cái gì?” Sắc mặt Mộ Khải Trạch trầm xuống, trừng mắt nhìn người đàn ông: “Anh sàm sỡ cô ấy?”

“Không... Tôi không có, cậu hai Mộ, là cô ấy và người đàn ông khác cùng nhau làm chuyện đó, cậu hai Mộ, cô gái này không phải loại tốt lành gì, cậu...”

Cố Cơ Uyển kéo khăn tắm trên người mình, xoay người rời đi.

“Cậu hai Mộ, cậu xem, cô ta chính là đang chột dạ, cậu đừng để cô ta... Á!”

Rầm một tiếng, người đàn ông đó bị đánh ngã lăn quay ra đất, một bên mặt còn lại lập tức sưng lên.

Cuối cùng cũng đối xứng rồi.

“Cậu hai Mộ...”

“Cô ấy là người phụ nữ tôi thích, tôi không cho phép ai vũ nhục cô ấy! Cút!”

Dù thế lực của Mộ Khải Trạch không bằng cậu cả Mộ, nhưng ở Bắc Lăng, cũng là người có quyền có thế.

Chỉ cần là thiếu gia của nhà họ Mộ, thì ai dám đắc tội?

Anh ta cho rằng sẽ vạch trần được bộ mặt thật của Cố Cơ Uyển, cậu hai Mộ nhất định sẽ xem anh ta là bạn bè.

Nhưng không biết, Cố Cơ Uyển không muốn ở bên Mộ Khải Trạch.

Cho nên, Mộ Khải Trạch có nhìn nghĩ cô là gì đi nữa thì cô một chút cũng không để ý.

Mộ Khải Trạch làm sao dám nghi ngờ? Dù cho Cố Cơ Uyển ở trước mặt anh ở bên người khác, anh ta cũng chẳng còn cách nào.

Ai bảo, cô không phải người phụ nữ của anh ta?

“Cơ Uyển, người này nói xằng bậy, tôi đã đánh anh ta một trận rồi.”

Mộ Khải Trạch đuổi theo, làm bộ đồ dành cô: “Chúng ta đi bơi đi, tôi sẽ không để anh ta lên thuyền, sẽ không làm phiền em.”

Cố Cơ Uyển gật đầu, tâm trạng từ đầu đến cuối vẫn là có chút khó bình tĩnh được.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, ở bên ngoài bãi biển đông người, đều là những đôi nam nữ trên thuyền của họ.

Còn có một vài nhân viên, đang ở trên bãi biển chuẩn bị đồ nướng và đồ ăn, đợi mọi người chơi mệt rồi, có thể thưởng thức hải sản tươi ngon vừa mới được đánh bắt.

Có tiền thật tốt, muốn chơi thế nào thì chơi, còn có một đám người hầu hạ.

Nhưng những người có tiền này, mỗi ngày đều đang phải trải qua một cuộc sống tranh đấu gay gắt, lừa người dối mình thì có ý nghĩ gì chứ.

“Tôi muốn ngồi ở đây một lúc.” Cố Cơ Uyển dừng lại dưới ô che nắng, cô vẫn sợ nước biển ở trước mắt.

“Được thôi, tôi ngồi cùng em.” Mộ Khải Trạch vẫy tay.

Người phục vụ ở trên tàu đi xuống lập tức chạy tới, đưa cho họ hai ly nước.

Mộ Khải Trạch vẫn luôn ở bên cô, thậm chí lúc Cố Cơ Uyển không muốn nói chuyện, anh cũng không làm phiền cô.

Chỉ là ngồi ở bên cạnh cô, cùng cô tĩnh lặng ngắm mây ngắm trời.

Cậu hai Mộ như này, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Một đám người ở trên bãi biển, ngược lại cũng không có chuyện gì đặc biệt.

Sau khi cậu cả Mộ lên thuyền, vẫn luôn ở trong phòng, không đi ra ngoài.

Cho tới tận ban đêm, Lâm Duệ vội vàng chạy tới báo tin: “Cậu cả, cô chủ... Cố Cơ Uyển mất tích rồi.”

CHƯƠNG 276: KHÔNG CÓ CHÚT NHÂN TÍNH

CHƯƠNG 276: KHÔNG CÓ CHÚT NHÂN TÍNH

“Cố Cơ Uyển, cô kéo tôi theo làm gì?”

Cố Vị Y ngồi trên nền đất, nhìn bàn tay bị trầy da của mình, tức tới mức suýt khóc.

Người phụ nữ đáng chết này, tự bản thân lăn xuống sườn đồi cũng thôi đi, lại còn phải kéo theo cô, cô ta bị điên à?

Cố Cơ Uyển bị thương còn nặng hơn cô ta, khuỷu tay không biết đụng phải thứ gì, đến bây giờ vẫn còn rất.

“Không phải cô nói với tôi, Từ Lạp bị người ta đẩy xuống sao?”

Cô liếc mắt nhìn Cố Vị Y, vừa lăn xuống, bây giờ ngồi trên mặt đất, trong chốc lát vẫn không dậy nổi.

“Tôi có lòng tốt nói cho cô, cô lại lấy oán báo ân?” Cố Vị Y thật sự muốn đánh cô một trận.

Thậm chí cô ta lúc này đã ra tay, muốn cho cô một cái bạt tai, nhưng ai ngờ, Cố Cơ Uyển lúc này, dù là thân thủ hay phản ứng, đều vượt quá tưởng tượng của cô ta!

Cô ta đánh người không thành công, ngược lại tự tặng cho một mình một cái bạt tai.

Cố Vị Y bây giờ, bên cạnh không có ai có thể giúp đỡ, hoàn toàn không có chút ưu thế.

Trừ việc khóc và mắng người, còn có thể làm gì?

“Sao tôi biết được có phải âm mưu của chị hay không?” Cố Cơ Uyển đứng dậy, cố gắng muốn nhìn rõ xung quanh.

Lúc Cố Vị Y nói Tô Từ Lạp bị mấy cô gái đẩy vào trong rừng, Cố Cơ Uyển quả thực không tìm thấy Tô Từ Lạp, Mộ Khải Trạch lại quay về thuyền thay đồ rồi.

Lúc đó bên cạnh cô không có ai, để đảm bảo không phải âm mưu của Cố Vị Y, chỉ có thể kéo theo Cố Vị Y vào theo.

Cố Vị Y đồng ý đi theo, thực ra lúc ban đầu cũng là vì muốn xem kịch hay.

Ai cũng đoán được, nhất định là những người phụ nữ đó muốn đối phó với Cố Cơ Uyển, mới đẩy Tô Từ Lạp.

Ai ngờ, sau khi đi vào, chỉ nhìn thấy bóng của mấy cô gái.

Họ đuổi theo thì phát hiện nơi này có chút bất thường, càng ngày càng lạ.

Thậm chí, cuối cùng đi tới tận sườn đồi.

Có người muốn đẩy Cố Cơ Uyển xuống, Cố Cơ Uyển lại tiện tay bắt lấy, trực tiếp kéo cả cô ta xuống theo.

Sau đó thành bộ dạng như hiện tại.

Cố Vị Y cũng đứng dậy, biết bản thân không đánh lại được Cố Cơ Uyển, lúc này, cũng không dám quá đắc tội với cô.

Có gì đợi về rồi nói.

Vừa bước về phía trước mấy bước, Cố Vị Y không cẩn thận giẫm phải một cái hố.

Ở trong hố không biết là có cỏ dại gì, cô ta bây giờ đang mặc bikini, chân giẫm vào lập tức cảm thấy đau.

“AI” Cố Vị Y hét lên thảm thiết: “Con nhỏ đề tiện kia còn không mau tới giúp, đau chết tôi rồi!”

Cố Cơ Uyển quay đầu nhìn cô ta, mặt không chút biểu cảm: “Ai là con nhỏ đề tiện hả?”

“Ngoài gọi cô ra, còn có thể gọi ai?” Cố Vị Y vừa nói xong, lập tức phát hiện ra bản thân mình bị lừa.

Lớn như này mà còn mất lừa, bản thân thật ngu ngốc mà!

“Mau tới giúp đi, chân tôi đau chết đi được!” Cô ta vội vàng nói.

Cố Cơ Uyển vẫn lạnh lùng nhìn cô ta, không có chút gì gọi là có ý muốn quay lại giúp đỡ.

“Cái hố chỉ có như vậy mà tự mình không dậy được sao? Vẫn là quen có người khác hầu hạ, cho rằng ở đây cũng có người hầu hạ cô sao?”

Đợi một lát nữa có phải đứng dậy thấy chân bẩn rồi, còn muốn cô giúp lau chân?

Người phụ nữ này, lúc nào cũng sống trong sự ảo tưởng của bản thân, ảo tưởng bản thân là công chúa hay là nữ hoàng? Hoặc là hoàng hậu?

Thật sự hài hước.

Cố Vị Y tức tới mức đỏ bừng mặt, tức giận nói: “Tôi là chị của cô”

“Tôi còn là em gái cô sao, chân tôi bẩn rồi, sao cô còn không tới liếm sạch cho tôi?”

“Cố Cơ Uyển! Cô...Cô trước đây không phải như vậy!” Cố Vị Y tức tới mức bật khóc.

Cô không như trước đây, Cố Cơ Uyển vốn là còn chút thương tình cô ta, định tiện tay đẩy cô ta lên.

Nhưng, hai chữ “trước đây” lập tức khiến lòng cô nguội lạnh.

Trước đây? Là nói kiếp trước sao?

Chính là do bản thân quá ngốc, mới bị bạn bè thân thích hại, bản thân thì có kết cục chết thảm ở đâu đường.

Trước đây? Cố Vị Y cô ta xứng đáng nhắc đến hai chữ “trước đây” sao?

“Muốn dậy thì tự mình dậy, không muốn dậy thì cô cứ ở đây một mình đi.

Cố Cơ Uyển xoay người rời đi, tiếp tục tìm đường ra.

Cố Vị Y tức đến mức phát khóc, cô ta đường đường là cô chủ tương lai cao cao tại thượng của nhà họ Mộ! Cô ta sinh ra đã cao quý như vậy!

Bây giờ tự mình rơi vào hố còn phải tự mình bò lên!

“Đồ dê tiện! Cô đứng lại cho tôi, đồ dê tiện! Đồ dê tiện...Cố Cơ Uyển, Cơ Uyển, đợi tôi với, đợi tôi..”

Cố Cơ Uyển thật sự cứ thế mà đi, để mình cô ta ở lại trong cái hố đen xì này.

Cố Vị Y thật sự rất sợ hãi, sợ sau khi bản thân ở lại, sẽ có mấy con rắn độc hay thú dữ gì đó xuất hiện.

Rắn độc... Không! Trong hồ, không phải sẽ có mấy loại như rắn độc chứ?

Cố Vị Y bị dọa tới mức vội vàng bò lên, vừa thấy chân mình toàn bộ đều là bùn đất, bẩn thỉu như vậy, cô ta vừa tức vừa đau lòng.

Bẩn quá đi mất!

Cô ta khó khăn lắm mới bò lên, đuổi theo Cố Cơ Uyển đang ở phía trước.

“Đồ dê tiện! Cởi đồ của cô ra, lau sạch cho tôi!”

Cô ta bây giờ vẫn còn đang mặc bikini, còn Cố Cơ Uyển vào lúc chập tối đã quay lại thuyền thay đồ thể thao.

Chân cô ta toàn là bùn đất vô cùng bẩn, đợi lúc trở về, sao mà gặp người khác được?

“Cô! Cởi đồ ra!” Cố Vị Y đuổi theo, đưa tay ra kéo quần áo của Cố Cơ Uyển.

Con nhỏ dê tiện này, trước đây cái gì cũng nghe theo cô, dù cho cô ta bảo cô cởi đồ xuống lau bùn cho cô ta, sau đó lại mặc lên, cô cũng sẽ đồng ý.

Nhưng bây giờ...

Bốp một tiếng, Cố Cơ Uyển vung tay tát một cái, đánh cho cô ta đơ người!

“Cố Cơ Uyển...”

“Tôi không biết cô lấy đâu ra cảm giác mình hơn người, cảm thấy bản thân mình có thể ra lệnh cho tôi cởi đồ lau bùn cho cô.”

Cố Cơ Uyển nhìn cô ta, ngoài giễu cợt ra còn có cả khinh thường.

“Tôi không phải là mấy con chó cô nuôi, tôi từ trước đến giờ cũng chẳng được lợi lộc gì từ cô, Cố Vị Y, cô không cảm thấy yêu cầu này rất điên rồ sao?”

Đúng vậy, không phải quá đáng, mà là điên rồi!

Vì người bình thường, sẽ không thể nói ra những lời quá đáng như vậy, trừ khi đầu óc có vấn đề!

“Tôi là chị của cô!” Cố Vị Y cuối cùng đã định thần lại sau khi bị đánh, giơ tay xông lên muốn đánh người.

Con dê tiện đáng chết này! Cô lại dám đánh cô ta! Đây là lần thứ hai trong một buổi tối, cô ta bị bạt tai!

“Tôi đánh chết cô!”

Cố Cơ Uyển lùi bước, Cố Vị Y lập tức xông lên, trượt chân ngã ầm một tiếng trên mặt đất.

Đầu gối hình như đụng phải thứ gì đó, đau tới mức nước mắt của cô ta rơi không ngừng.

“Huhu, huhuhuhu...”

Cố Cơ Uyển tiếp tục tiến lên phía trước, không quan tâm đến cô ta.

Cố Vị Y thật sự muốn mình kêu ngao một chút, không để ý đến con nhỏ đề tiện kia.

Nhưng...nhưng xung quanh thật sự rất tối, tuy rằng có ánh trăng, nhưng vẫn tối tới mức đường ở dưới chân cũng nhìn không rõ.

Nếu như cô ta không đi theo, thì sau khi Cố Cơ Uyển đi khỏi đây, bản thân cô ta sẽ thật sự bị bỏ lại.

“Đồ đề tiện, đợi tôi, huhu...”

Cô ta vừa đi vừa khóc, liền đưa tay lên mặt lau nước mắt, không ngờ trên tay toàn bùn, làm bẩn hết cả mặt.

Cố Vị Y tức giận hận không thể ngắt luôn ra đây, nhưng cô ta hiểu rõ con đề tiện Cố Cơ Uyển kia, nếu như cô ta ngắt rồi, Cố Cơ Uyển nhất định

sẽ giả bộ như không thấy gì, bỏ cô ta ở lại.

Con đề tiện này, không có chút nhân tính nào.

“Huhu...” Cô ta xông lên theo Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển lạnh giọng: “Còn muốn ăn thêm bạt tai, thì có thể tiếp tục lấy quần áo tôi lau mặt, tôi sẽ cho cô biết mùi vị của mặt sưng là thế nào.”

Cố Vị Y lập tức dừng bước, khóc ầm lên: “Đồ đề tiện, huhuhu...”

Đột nhiên, Cố Cơ Uyển dừng bước, đứng khựng lại.

Ở phía trước, có một đám người đang tìm kiếm.

Mắt có Cố Vị Y lập tức rực sáng, muốn xông lên phía trước.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại ngăn cô ta lại, thấp giọng nói: “Ngu xuẩn! Đó không phải người của cậu cả Mộ!”

CHƯƠNG 277: CỐ Ý DỤ CÔ ẤY VÀO

CHƯƠNG 277: CỐ Ý DỤ CÔ ẤY VÀO

Không chỉ Cố Cơ Uyển biến mất, đến cả Cố Vị Y cũng không còn thấy tăm tích nữa.

“Hay là 2 chị em bọn họ tự vào đó chơi rồi không muốn quay lại nữa?”

“Sao thế được chứ?” Mộ Quán Lan cắt đứt suy luận của người đó, nói vẻ xem thường: “Hai đứa con gái đấy ngoài mặt thì bảo là chị em, nhưng mà không ngày nào là không cãi nhau như chó với mèo. Tụi nó chơi chung được với nhau chắc?”

Đều là chị em nhà họ Cố, dù cho có không vừa mắt nhau đi nữa thì cũng không đến nỗi quan hệ tệ đến thế chứ. Nhưng mà rất rõ ràng, quan hệ giữa Cố Vị Y và Cố Cơ Uyển đúng thật là không chỉ đơn giản dùng chữ “tệ” mà đủ để hình dung được.

Thực chất phải gọi là kẻ thù không đội trời chung mới đúng.

Đã thế lại còn lôi ra thêm một cậu chủ Mộ ở giữa nữa chứ.

Vở tuồng giữa hai nữ một nam này đã diễn muốn banh nhà họ Mộ bọn họ từ lâu rồi.

Tình hình hiện giờ, kẻ thì bị ép bỏ đi, người thì dọn vào ở. Thế nhưng cũng chỉ là kiểu danh không chính ngôn không thuận mà thôi.

Sau này sẽ ra sao, chẳng ai biết được.

“Không lẽ bọn họ tìm một nơi để quyết đấu à?” A, nghe cũng hay đó nhỉ.

Mấy người này đương nhiên là không phải đang lo cho Cố Vị Y và Cố Cơ Uyển rồi.

Cả hai đều là những người phụ nữ bên cạnh cậu chủ Mộ, nếu mà họ chết ở ngoài thật thì chả tốt quá còn gì, cậu chủ Mộ sẽ lại lập tức lại là trai độc thân.

Đám con gái bọn họ ở đây thế là lại có cơ hội.

“Uyển Uyển là bị người ta bắt đi!” Tô Tử Lạp không hiểu từ đâu xông ra trước mặt Mộ Quán Lan.

“Cô Mộ, cậu hai Mộ đâu rồi?”

Hai người họ đến đây cùng cậu hai Mộ, bây giờ xảy ra chuyện thì đương nhiên phải tìm cậu hai Mộ để hỏi.

“Tìm anh hai tôi làm gì?” Tuy Mộ Quán Lan cũng chẳng thích gì đám bạn của Cố Cơ Uyển, vậy nhưng giờ đang có chuyện thế này thì cô ta cũng không thể không lo cho được.

“Uyển Uyển bị đám người bọn kia bắt đi vào đó!” Tô Tử Lạp chỉ vào Cấn Hân đang ở gần đó.

Cấn Hân nhún vai, khinh thường nói: “Tôi đây còn chả đụng vào Cố Cơ Uyển nhé, cô đừng có mà ngậm máu phun người.”

“Lúc chàng vạng rõ ràng là các người đẩy tôi vào trong rừng, vậy nên Uyển Uyển mới phải vào đó tìm tôi.”

“Sao cô không nói xem tại sao tôi phải lôi cô vào đó nhỉ? Cô làm bẩn quần áo của tôi cô đã bồi thường chưa hả?”

“Tự cô đâm vào người tôi nhé...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả?” Mộ Quán Lan càng nghe càng thấy kỳ cục, không lẽ việc Cố Cơ Uyển mất tích thật sự có liên quan đến Cấn Hân?

Vậy còn Cố Vị Y?

Cấn Hân hơi mất kiên nhẫn cũng không muốn giải thích: “Con nhóc này làm bẩn đồ của tôi còn không chịu bồi thường, tôi tức lên nên mới lôi cô ta vào trong rừng để dạy dỗ.”

“Chỉ là một bộ đồ thôi, đâu đến nỗi phải giày vò như thế?”

Hôm nay người nhà họ Mộ đưa mọi người đi chơi, thế mà lại gây ra chuyện chẳng vui vẻ gì thế này, Mộ Quán Lan cũng cảm thấy khó chịu.

Mặc dù cô ta làm việc bốc đồng và cũng rất nóng tính, thế nhưng vẫn ghét nhất là mấy chuyện bày mưu tính kế.

“Cố Cơ Uyển rốt cuộc đi đâu rồi hả? Nếu các cô biết thì nói ngay đi.”

Anh cả và anh hai đều đã sai người đi tìm rồi, nếu cứ dây dưa thế này thì không biết còn kéo dài đến bao giờ nữa.

“Tôi... tôi sao biết được chứ.” Cấn Hân hơi chột dạ, có điều vẫn chối đây đẩy: “Liên quan gì đến tôi hả?”

“Là cô kéo tôi vào đó nên Uyển Uyển mới vào theo, tôi thấy rõ ràng là cô cố ý dụ cô ấy vào!”

Tô Tử Lạp muốn tìm Mộ Khải Trạch nhưng lại không thấy anh ta đâu cả.

Hạ Lăng Chi cùng mọi người vào rừng tìm kiếm đến bây giờ vẫn còn chưa trở về.

Thấy Mộ Quán Lan cũng không giúp được gì, Tô Tử Lạp chỉ có thể tiếp tục tìm Mộ Khải Trạch mà thôi.

Lúc Cấn Hân định bỏ đi, Mộ Quán Lan nói ngay: “Đứng lại!”

Cấn Hân cắn môi, lúc quay đầu nhìn cô ta còn cố nặn ra một nụ cười trên mặt.

“Quán Lan, còn có chuyện gì hả?”

“Cấn Hân, cô đừng có giờ trò nhé. Mặc dù giờ Cố Cơ Uyển và anh cả tôi không có quan hệ gì, thế như cô ấy là người anh hai tôi đưa đến, nếu xảy ra chuyện gì thì cô không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

“Tôi... tôi không biết..”

“Cấn Hân, nếu cô còn không chịu nói thật, đợi anh hai tôi về tôi sẽ kể lại chuyện Tô Tử Lạp vừa nói.”

“Quán Lan, tôi thật sự không làm gì với cô ta cả mà”

Cấn Hân hơi lo lo, Mộ Quán Lan mặc dù đôi khi rất dễ lừa, nhưng mà tuyệt đối không thể khiến cô ta cảm thấy mình là người xấu được.

Đại tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như cô ta thật ra rất đơn thuần.

Cô ta vốn căm ghét cái ác, không ưa Cố Cơ Uyển và Cố Vị Y là do cảm thấy bọn họ không phải là người tốt.

Nhưng mà giờ, cô ta đã bắt đầu nghi ngờ Cấn Hân rồi...

“Quán Lan, tôi thật sự chỉ là giận quá thôi, cô cũng biết đó, quần áo bị con nhỏ nghèo Tô Tử Lạp kia làm bẩn, dĩ nhiên trong lòng tôi khó chịu rồi, tôi chỉ muốn dạy dỗ cô ta một trận thôi..”

“Nói ý chính!” Bây giờ cả Cố Cơ Uyển và Cố Vị Y đều mất tăm mất dạng, cô ta không thể không lo cho được.

Cấn Hân thật sự không ngờ cô nhóc này cố hỏi cho tới cùng.

Cô ta thật sự mất kiên nhẫn, tuy nhiên cũng không dám đắc tội với cô chủ nhà họ Mộ.

Chỉ có thể nhỏ tiếng hầm hừ: “Tôi dụ cô ta vào sâu trong rừng, định cho cô ta vào rồi thì tìm không thấy đường ra...”

“Cô có làm không vậy hả? Chín phần mười diện tích đảo này là đất chưa được khai phá, một khi đã vào là không ra thoát ra được đấy.”

Mộ Quán Lan dù có ghét hai chị em nhà họ Cố cũng không hề có ý muốn để bọn họ chết ở đây.

Trên đảo nào không biết còn có thứ âm binh gì nữa, cứ cho là không có thứ dữ to lớn gì thì rắn độc gì gì đó cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“Tôi chỉ hơi tức cô ta...vì ăn hiếp em gái tôi.”

Cấn Hân nắm lấy cánh tay Mộ Quán Lan, lắc lắc: “Quán Lan, tôi không cố ý mà. Thật ra, bọn họ.. bọn họ cũng biết đó.”

Đám con gái bị Cấn Hân chỉ điểm lùi lại mấy bước.

Mộ Quán Lan lập tức mặt mày xám xịt: “Rốt cuộc đã dụ cô ta vào đến chỗ nào rồi hả? Nói ra mau!”

Anh cả và anh hai đều đã dẫn người vào trong rừng rậm và bãi biển gần đó để tìm kiếm, hiện giờ đang rất hoảng loạn.

Bọn họ đều biết chuyện, thế mà không một ai lên tiếng cả, thật sự quá đáng!

Cấn Hân cũng bất lực, chỉ có thể dẫn Mộ Quán Lan vào rừng để chỉ hướng đi vào trong sâu hơn.

“Nơi bọn tôi kéo Tô Tử Lạp vào thật ra không xa lắm. Nhưng mà tôi cố ý dụ Cố Cơ Uyển vào tận điểm sâu nhất.”

“Còn về Cố Vị Y, ai mà biết chị em họ làm sao chứ, bọn họ nắm tay đi vào cùng nhau đó.”

“Nắm tay?”

“Chuyện này chắc chắn là thật, tôi tận mắt thấy...”

“Cô dám chắc Cố Vị Y không biết gì cả không?” Mộ Quán Lan không tin Cố Vị Y và Cố Cơ Uyển lại có thể thân thiết được đến thế.

“Tôi...

“Còn không chịu nói thật à?” Mộ Quán Lan mặt mày u ám.

“Đúng... Là Cố Vị Ý chủ động đề nghị giúp, tôi thật sự không định tìm cô ta. Là tự cô ta đoán được kế hoạch của bọn tôi ”

Chắc chắn cô gái này phải hận đến muốn giết Cố Cơ Uyển thì mới chủ động đề nghị giúp như vậy.

“Giúp chuyện gì?” Mộ Quán Lan hỏi.

“Cô ta đi nói với Cố Cơ Uyển chuyện bọn tôi kéo Tô Tử Lạp vào rừng. Vốn dĩ định dụ Cố Cơ Uyển vào, ai mà biết được Cố Cơ Uyển lại thông minh đến thế, chết cũng phải lôi Cố Vị Ý theo cùng.”

Dù sao thì với bọn họ, Cố Vị Ý cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Cô ta tưởng là giúp bọn họ thì có thể thật sự gia nhập được vào mạng lưới quan hệ của tầng lớp cao nổi tiếng trong xã hội, vậy mà không ngờ mọi người vẫn cứ gai mắt cô ta như cũ.

Gia đình như nhà họ Cố thật sự chẳng có địa vị gì trong xã hội thượng lưu ở Bắc Lăng cả.

Cố Vị Ý muốn giao du với bọn họ, sau này thêm chút quan hệ, cũng là có ích cho bản thân sao?

Cũng không nhìn lại xem thân phận của mình là gì!

Mộ Quán Lan lấy điện thoại ra gọi cho Mộ Tu Kiệt trước: “Anh, em biết hai người bọn Cố Vị Ý mất tích ở đâu rồi”

CHƯƠNG 278: GIỜ TRÒ TRƯỚC MẶT ÔNG TA

CHƯƠNG 278: GIỜ TRÒ TRƯỚC MẶT ÔNG TA

Cố Cơ Uyển thật sự căm ghét con nhỏ đang méo mó sụt sướt trước mặt mình.

Lúc đó họ vốn đã trốn được rồi, nếu không phải con nhỏ chết tiết này tru tréo lên khi thấy côn trùng thì họ bị phát hiện được sao?

Đúng là thứ hại người, bản thân mình bị bắt thì còn đỡ đi, lại làm liên lụy đến cả người khác nữa chứ.

“Oa..” Cố Vị Y cứ nghĩ đến cảnh ngộ lần trước là lớn tiếng khóc òa lên.

Cô ta thật sự bị dọa chết khiếp rồi.

May là lần này còn có Cố Cơ Uyển ở cạnh.

Nếu như lại xảy ra lần nữa, ít nhất cũng không phải chỉ mình mình chịu tội.

Nước mắt rơi lã chã, vừa vặn lau mặt luôn. Vừa nãy mặt mũi dính đầy bùn đất, giờ lau sạch rồi cũng thoải mái hơn một chút.

Ngược lại, Cố Cơ Uyển ngồi trong một góc thì ngã lăn ra, liên tục dụi dụi mặt trên sàn.

Cố Vị Y liếc cô một cái: “Cô định đục thủng sàn bằng mặt đó à? Thoát được chắc?”

Cố Cơ Uyển chẳng thèm đếm xỉa đến cô ta, con nhỏ này ngoài việc nhìn cũng vừa mắt ra thì rốt cuộc trên người có điểm gì tốt đẹp chứ?

Kiếp trước thế mà lại chết trong tay cô ta, đúng là quá oan ức à, sao cô có thể ngốc đến thế nhỉ?

Mặc dù biết rõ rằng đằng sau nhất định có nhân vật tâm cỡ rất lợi đang thao túng mọi thứ, thế nhưng kiếp trước đến cả loại người lương thiện giả tạo như Cố Vị Y này mà cô còn không nhìn ra được thì đúng là quá ngu ngốc rồi.

Không biết con sóng lớn ở đâu ập đến, toàn thân tàu rung chuyển. Cố Vị Y ngồi không vững liền dùng một cái ngã nhào trên đất, ngay lập tức gào khóc inh ỏi.

Đột nhiên cách một tiếng, cánh cửa bị mở bật ra.

Cố Vị Y bị dọa đến hoảng loạn thu mình trốn vào một góc, Cố Cơ Uyển cũng ngồi dậy, nép vào góc, cố giảm đi cảm giác tồn tại của mình.

Đây là một chiếc thuyền không to lắm, họ vẫn luôn ở trên biển kể từ sau khi rời khỏi đảo.

Từ lúc lên thuyền bọn họ đã bị ném vào cabin nhỏ này, cũng không biết mấy người đó định đi đâu.

Có điều, có một việc có thể chắc chắn là mục đích lần này lại nhắm đến cậu cả nhà họ Mộ.

Ở bên cạnh người đàn ông đó hoặc có một chút liên quan gì đến anh ta đều quả nhiên vô cùng nguy hiểm.

“Nghe nói bây giờ cô và Mộ Tu Kiệt đã yêu nhau rồi?” Mấy người đàn ông bước vào cabin, một người trong số đó bước đến trước mặt Cố Vị Y.

“Đại ca, chính là con bé này. Lần trước cô ta đã bị anh em chúng ta chơi một trận rồi, thế mà quay về lại trở thành đàn bà của Mộ Tu Kiệt cơ đấy.”

Một tên khác đeo mặt nạ đến trước mặt đại ca, cười nói: “Anh Quyền nói cô ta có chỗ dùng được.”

“Có chắc là Mộ Tu Kiệt sẽ đuổi theo vì cô ta không?”

“Mộ Tu Kiệt rất coi trọng trách nhiệm, con bé này xảy ra chuyện ngay trước mắt mình, anh ta sao có thể không tìm cho được.” Đàn em lập tức trả lời.

Cố Cơ Uyển nghe mà thấy vô cùng hoảng loạn, mấy kẻ này thế mà nhắm vào cậu cả Mộ thật.

Người ở Bắc Lang nếu không phải là kẻ cùng đường muốn chết thì chẳng ai dám đụng tới cậu cả Mộ cả.

Nhưng vẫn còn một người chắc chắn có thể làm ra bất kì điều gì ở Bắc Lăng này.

Đó chính là ông chủ đứng đằng sau đảo Thiên Đường. Từ kiếp trước cô đã biết rõ người này chính là một kẻ điên rồ.

Cố Vị Y mặc dù rất sợ, thế nhưng nghe lại rất hường thụ.
Ai cũng biết cậu cả Mộ xem trọng cô ta hết, biết cô mất tích, anh nhất định sẽ đi tìm.
Lần này chắc có thể diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân rồi nhỉ?
Đến lúc đó cô ta sẽ dùng thân trả ơn, cho mối nhân duyên này một kết cục hoàn mỹ.
Có điều, giờ người đàn ông này lại bước đến trước mặt mình nữa, là ý gì chứ?
“Lần trước từng bị chơi rồi, vậy mà Mộ Tu Kiệt vẫn muốn cô à?” Giọng của tên đại ca như đang cười khinh bỉ.
“Ai mà biết cậu cả Mộ nghĩ gì chứ, có khi chỉ là muốn giữ thể diện thôi ”
“Cái gì?” Đại ca nhìn chằm chằm vào Cố Vị Y đang run lấy bầy trong một góc: “Trông cũng đẹp đó chứ, có điều cũng không phải nhan sắc khiến người ta phải kinh ngạc gì”
Cố Vị Y đột nhiên lúng túng, ông ta thế mà lại nói cô ta không đủ đẹp.
Tay đàn em sau lưng đại ca cười nói: “Nghe nói cô ta là mỹ nữ số 1 ở Bắc Lăng đó.”
Đại ca cúi đầu nhìn Cố Vị Y, hăm hừ: “Nói quá không hà.”
Cố Vị Y trừng mắt nhìn ông ta, thế nhưng cũng không dám tức giận hay nói tiếng nào.
Mấy tên đàn ông này đứng trước mặt cô ta bàn tán về bề ngoài của mình, thật quá đáng.
Nếu nói mấy lời dễ nghe thì còn không đến nỗi nào, đằng này lời bọn họ nói thật sự quá khốn nạn.
Ánh mắt tên đại ca đột nhiên hướng về phía Cố Cơ Uyển: “Cô ta là ai?”
“Tụi em phát hiện ra cô ta cùng với Cố Vị Y nên dẫn cả về đây.”
Cố Cơ Uyển phờ phào, mục tiêu của mấy kẻ này tối nay có vẻ chỉ là Cố Vị Y, còn mình thật sự chỉ là bị liên lụy mà thôi.
Nếu sớm biết Cố Vị Y sẽ la hét lên vậy thì cô đã đẩy cô ta ra ngoài còn mình thì tự trốn rồi.
Có điều với tính cách của Cố Vị Y, cô ta mà không giết được mình thì sao có thể bỏ cuộc được chứ?
Nhất định cô ta sẽ báo với mấy kẻ này rằng bên trong chỗ tối còn có thêm một người nữa.
Tên đại ca nhìn Cố Cơ Uyển, trên mặt cô dính đầy bẩn, đều là vết bùn đất cả, vốn đã không còn thấy rõ được dáng vẻ ban đầu nữa rồi.
Ông ta khịt mũi, không để ý đến cái người vừa bẩn vừa xấu này: “Lát nữa cặp bên thì vứt cô ta đi, cứ kệ sống chết tự lo.”
“Dạ” Mấy tên đàn em lôi Cố Cơ Uyển ra, định lôi ra ngoài.

Cố Vị Y ngờ ra, nói như vậy nghĩa là bọn họ sẽ thả Cố Cơ Uyển đi, chỉ giữ lại mình cô ta ở đây sao?
Vậy sao mà được? Tại sao lại thả Cố Cơ Uyển đi chứ?
Vừa nghĩ đến chuyện lần trước mình bị làm nhục là cô ta hoảng loạn đến không ngừng run rẩy.
Mặc dù bởi lần trước bị hại nhưng trong họa được phúc, Mộ Tu Kiệt rõ ràng cảm thấy có lỗi với cô ta hơn nên cũng thêm chút thương hại.
Thế nhưng dù thế nào đi nữa, chuyện này xảy ra cũng là chuyện tổn hại rồi.
Hơn nữa mấy kẻ này căn bản không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, bọn họ quá đáng sợ, bọn họ sẽ giết chết cô ta mất.
“Không được để cô ta đi, cô ta... cô ta là Cố Cơ Uyển, là vợ sắp cưới trước đây của cậu cả Mộ!”
Lời của Cố Vị Y khiến tên đại ca giật mình quay lại nhìn bóng lưng Cố Cơ Uyển.
Hơi thở Cố Cơ Uyển hoảng loạn, chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh như bị rắn độc quấn lấy, khó chịu không nói nên lời.
Hai tên đàn em áp giải cô quay lại, Cố Cơ Uyển thấy đại ca đang từng bước tiến về phía mình.
Ông ta nhìn cô chòng chọc, nhíu mắt đánh giá cô một lần nữa.
“Đám bụi trên mặt là sao thế hả?”
“Lúc này... lúc này cô ta cố ý dụi mặt trên sàn đó ” Đến tận lúc này, Cố Vị Y mới hiểu ra lúc đó Cố Cơ Uyển làm vậy là vì cố gì.
Thì ra là muốn lừa bịp để thoát thân, tuyệt đối không được.
“Tự dụi à?” Đại ca dán mắt vào Cố Cơ Uyển.
Cố Cơ Uyển chỉ bình thản nhìn lại ông ta không nói gì, cũng không run sợ.

Cô gái này thế mà to gan phết!

Tự dui mặt xuống sàn là do muốn làm mình nhìn không vừa mắt, để bọn họ không nhắm vào cô sao?

Trước mặt ông ta mà cũng dám giở trò? Cũng khá thông minh đó.

“Bưng thau nước lại đây!” Đại ca ung dung nói.

Tay đàn em lập tức đi lấy nước, rất nhanh sau đó bưng một thau nước tới.

Cố Cơ Uyển muốn vùng vẫy nhưng lại bị hai tên đàn em giữ chặt ấn xuống thau nước.

Đại ca đón lấy cái khăn đàn em đưa lên, sau khi nhúng mặt cô vào nước, ông ta tự tay lau sạch vết bẩn trên mặt Cố Cơ Uyển.

Cô né người muốn trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị lau sạch bụi bẩn trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra.

Lúc hai tên đàn em kéo cô ngược lên đối diện với đại ca, đôi mắt sau chiếc mặt nạ của ông ta thành linh sáng lên.

Cái gì mà sắc đẹp kinh người chứ hả? Đây, đây mới đúng thật là khiến người ta kinh ngạc này.

Không ngờ vợ sắp cưới của cậu cả Mộ lại là một cô gái đẹp đến như vậy.

CHƯƠNG 279: THÌ RA ĐỀU LÀ VÌ EM

CHƯƠNG 279: THÌ RA ĐỀU LÀ VÌ EM

“Cậu cả Mộ thế mà lại không cần cô, lại đi cần cô ta ư?”

Đại ca đặt tay lên cằm Cố Cơ Uyển, bóp chặt.

Cố Cơ Uyển lập tức cảm thấy dưới cằm đau nhói, mặt bị ông ta nâng lên, hoàn toàn không thoát ra được.

Tên đại ca ngoái đầu nhìn Cố Vị Y một cái, ánh mắt lại quay lại trên mặt Cố Cơ Uyển.

Hai người con gái này, một người thuần khiết trong sáng, một người lại điệu đà ra vẻ. Chỉ cần là đàn ông thì đều biết nên sẽ chọn thế nào.

Quan trọng nhất là cái người thuần khiết kia lại còn đẹp hơn hẳn cái cô ra vẻ kia.

Nếu mà nói cậu cả Mộ không cần người con gái trước mặt này mà lại cần người trong góc kia, quả thực khó ai có thể tin được.

“Cậu cả Mộ hủy hôn với cô từ bao giờ vậy?” Đại ca nhìn Cố Cơ Uyển, nét cười dễ chịu hiện lên trong mắt.

Chuyện này dường như càng lúc càng rõ ràng hơn rồi.

Cố Cơ Uyển không nói gì, lãnh đạm nhìn ông ta.

Một tên đàn em lên tiếng: “Nếu nhớ không nhầm thì là ngày thứ hai sau khi thả cô gái kia về xong.”

“Hải” Tên đại ca cười rộ lên.

Mục đích đằng sau chuyện này đã sáng tỏ rồi.

Người khác có lẽ sẽ không vì một chuyện thế này mà đánh đổi danh tiếng của cả gia tộc...

Đính hôn, thậm chí chuyện hủy hôn này chắc chắn không phải chỉ là chuyện của một người.

Mộ Tu Kiệt muốn hủy hôn, chẳng ai có thể ngờ rằng lại chỉ vì một lý do vật vãn.

Đối với người khác, đó chỉ là một lý do không đáng kể ra.

Thế nhưng đối với Mộ Tu Kiệt thì nó lại rất quan trọng, đúng không?

“Anh ta hủy hôn với cô là muốn bảo vệ cô?” Hừm, thật là thú vị.

Chuyện này thật cũng chỉ có mỗi cậu cả Mộ mới đủ dũng khí lớn dám làm.

“Ông nói hàm hồ gì vậy hả?” Cố Vị Y ngồi trong góc hoàn toàn không thể chấp nhận nổi chuyện này.

Cô ta tức giận: “Hủy hôn là vì cậu cả Mộ vốn không còn cần con nhỏ xấu xí kia nữa.”

“Cô ta xấu?” Đại ca cười cợt, còn không thèm quay đầu nhìn lại Cố Vị Y.

“Nếu nói cô ta xấu, vậy chắc không tìm ra ai đẹp ở cái đất Bắc Lăng này quá ”

Cố Vị Y không phục, còn muốn cố cãi, đột nhiên chất một tiếng, tên đàn em bên cạnh đã giáng cho cô ta một bạt tai.

Cố Vị Y bị đánh đến kêu lên một tiếng thảm thiết, lập tức khóc rống lên: “Tôi mới là người phụ nữ của cậu cả Mộ, cô ta đã bị bỏ rơi rồi.”

“Các người dám đối xử với tôi thế này, lúc cậu cả Mộ đến nhất định sẽ khiến các người.... á!”

Tay đàn em bên cạnh lại tát cô ta một phát nữa.

Cố Vị Y bị đánh ngã nhào trên sàn, đã không còn sức để bò dậy nữa.

Chỉ có thể nằm bẹp ra đó khóc la om sòm.

Cố Cơ Uyển vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, ông ta đeo mặt nạ nên hoàn toàn không nhìn thấy được khuôn mặt thật sự.

Giọng nói của ông ta cũng cố ý hạ thật thấp khiến người ta không nghe được giọng vốn có của mình.

Người ở đảo Thiên Đường trước giờ luôn làm việc bí ẩn, không để lộ tung tích cũng như dấu vết gì.

Bọn họ kiếm được vô số tiền bất chính ở Bắc Lăng và Lăng Châu, nhưng cho đến tận giờ cũng không ai biết được

ông chủ đứng đằng sau họ rốt cuộc là ai...

Vừa này người đàn ông này đã nói cậu cả Mộ hủy hôn với cô là vì muốn bảo vệ cô...

Thế nhưng cô vẫn luôn tưởng rằng anh hủy hôn với cô là vì áy náy với Cố Vị Y.

Thêm nữa, Cố Vị Y có lẽ đã không chỉ nói dối anh mà còn nói dối cả bà cụ ở một phương diện nào đó.

Cô tưởng cậu cả Mộ hủy hôn với cô cũng là vì nghe theo lời bà cụ, phải chăm sóc Cố Vị Y...

Nhất thời, đủ loại cảm giác cứ quẩn quanh trong lòng, khiến cô hoàn toàn không thể bình tĩnh lại.

“Sao hả? Giờ có phải cô đang rất muốn nhìn thấy người đàn ông đã bỏ rơi mình rồi không hả?”

Tên đại ca nhếch môi, đôi mắt sâu thẳm lóe lên một ánh nhìn khiến người khác cảm thấy lo lắng.

“Tôi sẽ cho cô gặp anh ta, nhanh thôi, các người sẽ được gặp lại.”

“Rốt cuộc ông định làm gì?” Cố Cơ uyển cau mày, vẫn cố vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn không thoát ra nổi.

“Cô đoán xem!”

Tâm trạng của người đàn ông hình như rất tốt, vẫy tay một cái, hai tên đàn em lập tức hộ tống Cố Cơ Uyển ra khỏi cabin.

“Các người rốt cuộc định làm gì hả? Thả tôi ra!”

Cố Cơ Uyển càng lúc càng lo lắng, mà sự lo lắng này lại không phải là vì nghĩ cho sự an nguy của mình.

Đường như cô nghĩ đến điều gì đó, thế nhưng lại không biết bọn họ cụ thể tính làm gì.

Tóm lại, dù là làm gì đi nữa thì cũng là để chống lại Mộ Tu Kiệt cả.

Không được tới đây, đừng đuổi theo tới.

Chỉ cần không tới thì những người này sẽ cảm thấy cô chẳng có giá trị lợi dụng nào cả. Có lẽ không bao lâu sau cũng vứt bỏ cô thôi.

Nhưng nếu như anh tới đây... nhất định sẽ rất nguy hiểm! Tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm.

Anh đừng đến! Cô không cần anh đến cứu mình!

Cố Vị Y cũng không cần!

Cậu cả Mộ, xin đừng tới đây!

Mộ Tu Kiệt đột nhiên cảm thấy trong tim nhói lên một cách khó tả, lồng *** như bị thứ gì đó đánh vào rất mạnh.

“Cậu chủ, xem ra bọn chúng đã dừng lại ở đảo nhỏ phía trước rồi.”

Lâm Duệ nhìn chăm chăm vào hòn đảo đang dần hiện ra trước mắt, nghiêm túc nói: “Cậu chủ, bọn chúng đông mà người của chúng ta thì ít nhất cũng phải nửa tiếng nữa mới đến được.”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng đã nói ra câu trả lời của anh cả rồi.

Dù cho đối phương có đông người đi nữa thì anh cũng không thể đợi được! Một khắc cũng không đợi được.

Trong tấm hình chụp Cố Vị Y bị người ta đưa về, có ít nhất năm, sáu tên đàn ông đứng bên cạnh cô ta.

Nếu như người trong hình đối lại là Cố Cơ Uyển... anh không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ được.

“Cậu chủ, chúng ta lên đảo từ hướng khác đúng không?”

“Không cần, cứ tới thẳng bến đi” Mộ Tu Kiệt bình thản nói.

“Bến?” Lâm Duệ hoàn toàn khó hiểu, mấy người đó đều lên từ bến cả.

Trên bến tàu nhất định ẩn nấp vô số người của đảo Thiên Đường, nếu họ trực tiếp từ bến tàu lên đảo thì không phải tự mình sa lưới sao?

“Dù có lên từ chỗ khác đi nữa thì cũng sẽ bị phát hiện thôi.”

Mộ Tu Kiệt đứng lên, Tân Nhất cũng vội đứng lên theo: “Cậu chủ, tôi sẽ lên dò la đường đi nước bước trước.”

Lần đi chơi này Tân Nhất chỉ dẫn theo hai người anh em, còn đoàn quân lớn thì phải nửa tiếng sau mới đuổi kịp đến.

Mộ Tu Kiệt lại không nói gì, vậy đại khái nghĩa là không đồng ý.

Cậu chủ rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Duệ cho ca-nô dừng lại, quả nhiên là dừng ở bến tàu.

Vừa bước lên là liền nhìn thấy mười mấy người đeo mặt nạ đợi sẵn ở cách đó không xa.

“Cậu cả Mộ.” Tên đại ca cười vui vẻ, đích thân ra nghênh đón: “Đã nghe từ lâu, cậu cả Mộ là một người dũng cảm, tôi thật sự bái phục đó nha.”

“Ông muốn gì?” Ông ta đã tới đây rồi thì nhất định sẽ có nhiều điều kiện bày ra đợi anh.

Lần trước đưa Cố Cơ Uyển về từ đảo Thiên Đường cũng đã đoán trước được là người đảo Thiên Đường sẽ tiếp tục gây phiền phức cho anh.

Anh chỉ không ngờ rằng dù đã hủy hôn với Cố Cơ Uyển rồi mà mấy kẻ này vẫn không bỏ qua cho cô.

“Cậu cả Mộ là người bộc trực thẳng thắn, quả nhiên đúng là hào sảng!” Đại ca vung tay, một tên đàn em liền bưng lên ly vang đỏ.

“Cậu cả Mộ, rượu trong ly này đã bị bỏ thuốc kích dục, cậu dám uống không?”

Một tên đàn em khác tiến lên trước vài bước bật màn hình điện thoại lên để trước mặt Mộ Tu Kiệt.

Nhìn vào màn hình điện thoại, anh thấy hai tên đàn ông đang đè Cố Cơ Uyển trên sàn nhưng cũng chưa vội làm gì cô, chỉ chậm chậm xé bỏ quần áo của cô ra.

Cố Cơ Uyển điên cuồng vùng vẫy nhưng vẫn không thể thoát được.

Mộ Tu Kiệt nhắm mắt lại, rồi đột nhiên tiến tới trước một bước giật lấy cái ly trong tay tên đàn em.

Lâm Duệ và Tân Nhất hốt hoảng kêu lên: “Cậu chủ!”

Thế nhưng Mộ Tu Kiệt không nghe gì cả, không chút do dự nâng ly lên, uống cạn rượu đỏ tươi trong đó.

CHƯƠNG 280: PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP

CHƯƠNG 280: PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP

“Cậu chủ!” Lúc Lâm Duệ xông đến, ly trong tay Mộ Tu Kiệt đã không còn một giọt.

Lâm Duệ quỳnh quáng đến toát đầy mồ hôi, không biết nên xử trí thế nào.

Anh ta biết cứ là chuyện liên quan đến Cố Cơ Uyển thì cậu chủ nhất định không thể giữ được bình tĩnh.

Thật ra anh ta đã biết từ rất lâu rất lâu trước rồi, ảnh hưởng của Cố Cơ Uyển đến cậu chủ đã lớn đến nỗi cả cậu chủ cũng không tài nào tưởng tượng được rồi.

Tên đại ca kia thấy hành động không chút do dự của Mộ Tu Kiệt thì trong mắt đều là hả hê vui vẻ.

Mộ Tu Kiệt đập cái ly xuống đất, giọng nói lạnh lùng: “Nói ra điều kiện của ông đi, còn dám giở trò nữa thì tôi đảm bảo ông sống không nổi đến ngày mai đâu.”

Tên đại ca hơi sững lại một chút, mặc dù bây giờ dường như ông ta đã nắm chắc phần thắng, thế nhưng lời này của Mộ Tu Kiệt vẫn khiến ông ta ớn lạnh cả người.

Khí thế của cậu cả Mộ không phải thứ người bình thường có thể chống lại được.

Hơi thở lạnh lẽo đến cực điểm đó thật sự khiến người khác bị dọa chết khiếp.

Có điều bây giờ người mà Mộ Tu Kiệt quan tâm đang ở trong tay ông ta, ít nhất thì ông ta vẫn có con át chủ bài, sợ gì chứ?

“Cậu cả Mộ, cậu nên biết là hành động của cậu lần trước đã phá vỡ quy tắc của đảo Thiên Đường chúng tôi, ông chủ của chúng tôi rất tức giận.”

“Muốn gì?” Mộ Tu Kiệt siết chặt lòng bàn tay, sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn mang theo hơi thở vô cùng lạnh lùng: “Đừng để tôi hỏi lần thứ ba!”

“Mảnh đất phía Đông thành phố Lăng Châu của cậu!”

Tên đại ca sớm đã chuẩn bị sẵn điều kiện, sai đàn em đưa đến trước mặt Mộ Tu Kiệt.

“Đây là tài liệu tôi soạn sẵn, để trống phần đầu, cậu chỉ cần ký vào là được, đợi chúng tôi tìm được người mua thì sẽ...”

Ai ngờ lời ông ta còn chưa kịp nói hết, Mộ Tu Kiệt đã giật lấy tập tài liệu, ký tên vào.

Đến cả nhìn cũng không thèm nhìn đến một cái.

Lâm Duệ thâm thở dài, cậu chủ sợ nếu để trì hoãn nữa thì sẽ xảy ra chuyện với cô chủ thật mất.

Tên đại ca hoàn toàn không ngờ Mộ Tu Kiệt lại hào phóng đến thế.

Nếu biết sớm thế thì đã không chỉ đòi một mảnh đất như vậy thôi rồi, có lẽ nếu muốn thêm những thứ khác nữa thì giao dịch cũng chẳng khó khăn gì.

Có điều, nghề nào có quy tắc của nghề đó, đã tự mình đã nói là cần mảnh đất đó, Mộ Tu Kiệt giao ra rồi thì chuyện này cũng coi như giải quyết xong.

“Cậu cả Mộ, tôi thích cậu lắm đó. Nhưng cậu làm cho ông chủ của chúng tôi không vui, chuyện này còn cần làm rõ nữa.”

“Đừng có quá đáng!” Tân Nhất sa sầm mặt, tức giận nói.

Tên đại ca chỉ cười cười: “Bây giờ người đã ở trong tay chúng tôi, tôi khuyên các cậu đừng nói bậy bạ mấy lời thừa thãi, tránh phạm thời gian.”

“Các cậu có thể tùy ý làm gì thì làm, tôi cũng không quan tâm, có điều hai cô gái trong kia chưa chắc có thể đợi được.”

Mộ Tu Kiệt nhìn ông ta vô cảm: “Nói!”

“Tự cậu vào đi!” Tên đại ca nhích qua bên cạnh vài bước, cười nói: “Dám không?”

Mộ Tu Kiệt vừa đơm bước thì đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, thân hình cao lớn loạng choạng.

“Cậu chủ!” Lâm Duệ định tới đỡ nhưng lại bị anh đẩy ra.

Nhất định là do ly rượu vừa này. Chết tiệt thật, tên khốn nạn này đã cho cậu chủ uống thứ gì?

“Tôi cho cậu thời gian nửa tiếng, sau nửa tiếng thì người của cậu mới được vào theo.”

Tên đại ca nhìn bóng lưng Mộ Tu Kiệt tiến vào trong, cười nói: “Cậu cả Mộ, đàn em bên trong có thể vẫn chưa biết chúng ta đã đạt được thỏa thuận đâu, e là cậu còn phải chịu khổ một chút đó, nếu mà cậu có thể vượt qua được.”

Lâm Duệ và Tần Nhất siết chặt nắm tay, mặc dù rất nóng nhưng tạm thời cũng không làm gì được.

Đây là nguyên nhân tại sao cậu chủ nhất định phải đi A Lý Hân.

Có thể lực của mình mới có quyền nói chuyện.

Mặc dù cậu chủ ở Bắc Lăng này không ai là không biết, thế nhưng anh cũng chỉ là một thương nhân.

Gặp phải những tên điên rồ ở đảo Thiên Đường này thì càng chịu thiệt thêm.

Nhưng dựa vào tính khí nóng nảy của cậu chủ thì sao có thể để những kẻ này dè dặt cười cợt cho được.

Việc cắt đứt bồi thường hiện giờ có thể đổi lại được một khoảng thời gian bình an, Cố Cơ Uyển và Cố Vĩ Y có thể được cứu ra, ít nhất vẫn quay lại cuộc sống bình thường được.

Nhưng mối thâm thù này, cậu chủ chắc chắn sẽ ghi nhớ trong lòng.

Nếu có người động đến anh, nhất định kẻ đó sẽ bị trừng phạt.

Mộ Tu Kiệt chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt mình dường như càng lúc càng mơ hồ.

Mặc dù vẫn còn ý thức, thế nhưng cơ thể nóng rẫy đã nói cho anh biết anh bị hạ thuốc mạnh đến cỡ nào.

Đột nhiên có hai kẻ đeo mặt nạ xông đến tung một cú đấm vào anh.

Mộ Tu Kiệt sầm mặt, anh vùng nắm đấm lên, không một động tác dư thừa nào vụt một cú mạnh vào mặt đối phương.

“Á...” Một tiếng than thất thanh lập tức vang lên phía trước.

Hai tên đeo trên người Cố Cơ Uyển nhìn nhau rồi lập tức xông ra.

Cố Cơ Uyển vội vàng bò dậy, sốc lại quần áo của mình.

Khi phát hiện mấy kẻ này không đóng cửa, cô đi đến bên cạnh cửa thì nhìn thấy ở căn buồng nhỏ trước mặt, một mình Mộ Tu Kiệt đang đối đầu với mười mấy người.

Không đúng, mấy kẻ này rõ ràng là đang cố dụ anh đến nơi nào đó.

Mộ Tu Kiệt có gì đó sai sai, mặc dù cú đấm rất mạnh, đã vùng lên là đánh gục người, kỹ năng mạnh mẽ này hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của Cố Cơ Uyển.

Thế nhưng anh thật sự có gì đó không ổn!

Cơ thể cao lớn cứ mỗi một bước là lại hơi có chút loạng choạng.

Cậu cả Mộ lợi hại như vậy, sao đến cả đi đứng cũng không vững được cơ chứ?

Anh... anh bị hạ – thuốc rồi sao?

Cố Cơ Uyển đang định lao tới thì bỗng nhiên một bóng người xuất hiện kéo cô trở lại.

“Ừm” miệng cô bị kẻ đó bịt chặt, cả kêu la cũng không thể được.

Người đàn ông đó nhỏ giọng nói: “Hoảng cái gì hả? Tôi sẽ đưa cô đi gặp tên đàn ông của cô ngay đây.”

“Ừ... ừ.” Cố Cơ Uyển dùng sức thoát ra.

Người đó tức lên, một cú tát giáng lên mặt cô bất ngờ khiến cô đầu óc choáng váng.

“Cô nhìn cho kỹ đi, tên đàn ông của cô sắp sửa đến phòng của con bé kia rồi, cô đoán xem bên trong là gì hả? À, cô xem phát sóng trực tiếp lần nào chưa?”

Phát sóng trực tiếp!

Khốn nạn! Bọn khốn nạn này!

Cô gái đang đợi Mộ Tu Kiệt kia, dùng chân cũng có thể đoán được, ngoài Cố Vĩ Y ra thì còn ai nữa chứ?

Ai bảo Cố Vị Y lần này cũng là người bị hại chứ, nếu chuyện thật sự xảy ra thế này thì Cố Vị Y là người vui hơn ai hết.

Bị phát sóng trực tiếp cảnh nóng bỏng với Mộ Tu Kiệt như vậy, cả cái đất Bắc Lãng này ai cũng sẽ biết quan hệ của cô ta và Mộ Tu Kiệt.

Không cần biết cậu cả Mộ bị người khác gài bẫy hay gì, đến cuối cùng vì danh tiếng của gia tộc họ Mộ, vì để giữ vững căn cơ gia đình, cậu cả

Mộ chắc chắn không thể làm một kẻ phụ bạc mà ruồng rẫy cô ta được nữa.

Phát sóng trực tiếp... người kiêu ngạo như cậu cả Mộ sau này sao còn có thể đối diện được với người ta nữa?

Cô tuyệt đối không cho phép danh tiếng của anh bị bất kỳ tổn hại nào, tuyệt đối không cho phép!

Cố Cơ Uyển hít một hơi sâu, đột nhiên giọng cao chân đạp mạnh về sau.

“A.. Tên đứng sau kêu thăm.

“Cậu cả Mộ.. Tu Kiệt! Em ở đây!” Cố Cơ Uyển hét lớn.

Mộ Tu Kiệt đang bị đám người kia dụ tới trước căn phòng gỗ nhỏ bằng sừng sốt quay lại.

Thật ra anh nhìn không rõ hình ảnh ở đằng xa kia, thế nhưng anh có thể nghe rất rõ giọng cô.

Đó là người con gái của anh, là cô nhóc đã khiến anh lo lắng suốt bao lâu nay.

Mộ Tu Kiệt lúc này đã mất khống chế, tên phía sau cầm gậy xông tới sau lưng anh.

Cơ thể to lớn lắc lư, thế nhưng anh vẫn đứng vững từ đầu đến cuối như núi Thái Sơn, vững chãi không thể đẩy đổ.

Tên đó còn định bồi thêm một gậy, lúc gậy đập xuống thì đã bị Mộ Tu Kiệt chặn lại.

Chát một tiếng, cây gậy to như cánh tay phụ nữ thế mà lại bị anh một phát chặt gãy đôi.

Mấy tên đàn ông bị dọa đến phát run, Mộ Tu Kiệt nhân lúc bọn chúng còn đang choáng váng vì sợ liền nhanh chóng chạy về phía Cố Cơ Uyển đang đứng.

CHƯƠNG 281: SỢ ANH ĐẾN GẦN

CHƯƠNG 281: SỢ ANH ĐẾN GẦN

“Tu Kiệt!” Cổ Cơ Uyển tránh khỏi người đàn ông phía sau, lập tức chạy về phía Mộ Tu Kiệt.

Hai người cũng chỉ cách nhau vài chục mét, chỉ trong chớp mắt, bóng người cao lớn của anh đã đứng trước mặt cô.

Gần nhau hơn, Mộ Tu Kiệt mới nhìn thấy rõ cô gái đứng trước mặt.

Cảm ơn trời đất! Cô không sao! Cô vẫn ổn!

Mộ Tu Kiệt kéo cô vào lòng, vung tay đánh ngã người đàn ông còn đang đuổi theo ở phía sau.

“Anh dẫn em đi” Anh ôm Cổ Cơ Uyển, xông vào rừng.

Nửa tiếng! Anh không biết sau khi anh đi vào rồi, rốt cuộc đã tốn hết bao nhiêu thời gian.

Người của đảo Thiên Đường tuy rằng độc ác, nhưng mà vì là người làm ăn nên vẫn giữ chữ tín.

Nói nửa tiếng thì nhất định sẽ là nửa tiếng, sau nửa tiếng, mấy người Lâm Duệ sẽ dân người chạy vào.

Cố gắng chịu đựng nửa tiếng này, ít nhất trong mấy ngày tiếp theo, Cổ Cơ Uyển cũng sẽ không bị mấy người trên đảo Thiên Đường quấy rầy nữa.

Cổ Cơ Uyển còn chưa biết tình hình bên ngoài như thế nào, bây giờ chỉ có thể đi theo Mộ Tu Kiệt chạy vào khu rừng này mà thôi.

Thật ra một đảo nhỏ chưa được khai phá thì chỗ nào cũng đầy rừng hoang cỏ dại.

Sau khi chạy vào rồi, lập tức biến mất tăm.

Những người ở bên ngoài vẫn luôn tìm kiếm: “Mau tìm anh ta về, nhanh lên!”

“Còn người phụ nữ bên trong thì sao?” Còn có người hỏi.

Người chỉ huy tức giận, không vui nói: “Tìm không được Mộ Tu Kiệt thì để cậu và cô ta live streams ngay tại hiện trường!”

“Nhất định sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được...”

Đi tìm đi”

“Dạ”

Tiếng nói ầm ĩ dần cách xa bọn họ.

Cổ Cơ Uyển không biết Mộ Tu Kiệt muốn dẫn cô đi đâu, nhưng cô biết nhiệt độ cơ thể anh càng lúc càng cao, bước chân của anh cũng càng ngày càng loạn.

Những tiếng nói ở đằng sau cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, anh lại vẫn nắm chặt tay cô bước về phía trước.

Cũng không biết đi được bao lâu, đột nhiên Mộ Tu Kiệt lao đảo, ngã xuống.

“Tu Kiệt...” Cổ Cơ Uyển bị anh nắm chặt, trọng tâm không vững, cũng ngã mạnh xuống đất.

Mộ Tu Kiệt hơi xoay người, lưng hướng xuống đất, để Cổ Cơ Uyển ngã lên người anh.

Cơ thể mềm mại rơi vào lòng anh, làm cơ bắp trên người anh đột nhiên cứng đờ.

Cánh tay sau khi ôm chặt lấy cô rồi cuối cùng cũng không buông ra nữa.

“Cậu cả Mộ..”

Anh lại đột nhiên xoay người, đè cô dưới thân.

Ý thức gần như đã bị tác dụng của thuốc khống chế hoàn toàn, được liệu mạnh như vậy, ngay cả anh cũng chịu không nổi.

Hơi thở bắt đầu rối loạn, thứ đáng sợ nhất là mắt của anh đã hoàn toàn đỏ rực.

Thuốc mạnh quá, anh thật sự chịu không nổi!

Ngay cả chính anh cũng không đoán trước được bản thân sẽ làm ra chuyện gì!

Đột nhiên, Mộ Tu Kiệt từ trên người Cổ Cơ Uyển ngồi dậy, đẩy cô ra ngoài: “Đi!”

“Cậu cả Mộ..”

“Đi! Tìm chỗ nào đó, trốn, bọn họ sẽ nhanh chóng đến cứu em”

Anh ngồi dưới đất, nắm chặt lấy cổ đại ở xung quanh, hai mắt đỏ rực, sắc mặt cũng đỏ tím.

Giọng nói khàn khàn hết như hạt cát bị bánh xe cán qua: “Đi, đi nhanh!”

“Mộ...”

“Đi nhanh!” Mộ Tu Kiệt đột nhiên quát khê.

Cổ Cơ Uyển bị tiếng nói mang theo dã tính của anh dọa sợ thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất.

Khó khăn lắm mới bò dậy được, cặp mắt kia đã hoàn toàn không còn màu sắc bình thường nữa.

Anh giống như dã thú bị vây nhốt, sắp sửa phát cuồng!

Cô không biết anh bị người ta bỏ thuốc bao nhiêu nhưng mà lại biết được thuốc này sẽ khiến cho anh làm ra việc gì.

Cô cũng không dám tưởng tượng đến hậu quả khi tiếp tục ở lại đây, cậu cả Mộ bây giờ gần như đã hoàn toàn mất khống chế rồi.

Cần môi, cô định xoay người rời đi.

Nhưng mà vừa mới xoay người, bước chân lại đột nhiên ngừng lại.

Hai chân như nặng nghìn cân, ngay cả nửa bước cũng không nhấc lên nổi.

Nếu như cô đi thì anh phải làm sao đây? Anh có bị thương không? Có phải sẽ...

“AI” Đang định quay đầu lại nhìn anh, đột nhiên bên hông căng chặt, đã bị Mộ Tu Kiệt ôm lấy.

Cô không kịp làm ra bất cứ phản ứng gì đã bị anh ném xuống đất.

Tiếp theo, anh đè lên người cô, roẹt, quần áo trên người anh đã bị anh cởi xuống hơn phân nửa rồi.

Hai mắt anh đỏ tươi, trên mặt không còn vẻ bình thường gì nữa.

Hơi thở anh phả ra hết như một ngọn lửa, nóng đến mức Cổ Cơ Uyển run rẩy.

“Tu Kiệt...A! Đừng mãi! Chờ... AI”

Anh đã hoàn toàn mất khống chế.

Kết quả của việc Cổ Cơ Uyển phản kháng chính là bị anh kéo mạnh, đập thẳng xuống đất.

Đầu đập bốp một cái, không biết bị đụng vào đâu, cô chóng mặt như điên, thiếu chút nữa đã hôn mê.

Lại lôi kéo vài cái, tất cả mảnh vải trên người cô đã bị xé rách hoàn toàn.

Người đàn ông đè lên cô từ phía sau, không hề có chút thông báo nào, đau đớn lập tức xuất hiện.

... Lúc Lâm Duệ và các anh em đến, hai người ở sau bụi cỏ còn đang quần quít lấy nhau.

Anh không dám bước qua, cũng không nỡ bước qua.

Không ai biết trong thứ mà những người kia cho cậu cả uống vào rốt cuộc đã trộn vào bao nhiêu thuốc.

Dương Quân vẫn chưa đến, không có ai dám tự tiện tiến đến ngăn lại.

Tiếng kêu thảm thiết của vợ cả cực kỳ thê lương, Lâm Duệ đã dậm bước lên rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn gắng gượng ngừng lại.

Anh ta vung tay ra hiệu cho các anh em tản tra, bảo vệ khu vực này kín kẽ.

Đến gần một giờ sáng Dương Quân mới đến, còn dẫn theo hai y tá.

Lúc chạy đến, Cổ Cơ Uyển đã hôn mê, Mộ Tu Kiệt lại vẫn đè lên người cô hết như một con mãnh thú.

Dương Quân không dám nhìn quá nhiều, vội vàng tiêm cho Mộ Tu Kiệt một mũi, mới làm trận khổ hình này dừng lại.

Y tá cầm chăn đắp lên người Cổ Cơ Uyển, nâng cáng lại, hai người họ đỡ cô lên.

Mọi người vội vàng rời đi.

Bóng đêm vẫn thâm trầm như cũ.

“Đáng chết! Bọn họ lại bỏ liều lượng gấp mười lần cho cậu cả! Đây là muốn lấy mạng anh ấy mà!”

Sau khi có kết quả thử máu, Lâm Duệ đập mạnh lên bàn, tức đến mức muốn lập tức phá hủy toàn bộ đảo Thiên Đường.

Chẳng trách lúc họ đến, vợ cả đã bị tra tấn đến mức... không còn hình người!

Anh nên kéo cậu cả ra, nhưng mà cậu cả lúc đó lại giống hết như một dã thú.

Nếu cứ tự tiện kéo anh ấy ra, anh sợ cậu cả sẽ có chuyện.

Tuy rằng rất thương hại Cố Cơ Uyển, nhưng nói đến cùng thì đối với Lâm Duệ, cậu cả mới là người anh quan tâm nhất.

Người đều ích kỷ, anh không thể trơ mắt nhìn cậu cả xảy ra chuyện được.

Thấy Dương Quân bước ra, anh lập tức hỏi: “Cậu cả sao rồi?”

“Anh ấy không có việc gì, phần lớn tác dụng của thuốc đã tan rồi, còn dư lại thì tiêm thuốc vào kèm chế là được”

“VẬY..” Lâm Duệ nhìn Dương Quân, có hơi do dự nhưng cuối cùng cũng nhin không được hỏi: “Mợ cả thì...”

“Tình hình của cô ấy không được tốt lắm, bị thương... hơi nặng”

Bởi vì không phải tự Dương Quân đi kiểm tra, cũng không tiện đi kiểm tra, cho nên bên chỗ Cố Cơ Uyển bây giờ đã hoàn toàn giao cho hai nữ bác sĩ ở bệnh viện.

Lúc này anh có qua đó tìm hiểu, tóm lại, tình hình còn tệ hơn trong tưởng tượng của anh.

Hơn năm giờ sáng, Mộ Tu Kiệt tỉnh lại, câu đầu tiên anh nói là: “Cô ấy đâu?”

Dương Quân và Lâm Duệ nhìn nhau, Lâm Duệ không dám nói gì, Dương Quân lại nhỏ giọng nói: “Vẫn chưa tỉnh lại”

Mộ Tu Kiệt tháo kim tiêm trên mu bàn tay ra, Dương Quân biết khuyên anh cũng chẳng có ích gì, chỉ đành đi theo anh ra ngoài.

Vừa đi, Dương Quân vừa giải thích: “Cậu cả, mợ cả bị thương có hơi nặng, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng, sau này e là..”

Mộ Tu Kiệt đột nhiên dừng lại: “E là cái gì?”

Dương Quân chần chờ một lúc mới nói: “E là sẽ bị ám ảnh, sau này... sẽ sợ hãi đàn ông đến gần”

CHƯƠNG 282: ĐẾN CÙNG THÌ ANH MUỐN LÀM CHUYỆN GÌ

CHƯƠNG 282: ĐẾN CÙNG THÌ ANH MUỐN LÀM CHUYỆN GÌ

Lúc Mộ Tu Kiệt bước vào phòng bệnh, Cố Cơ Uyển vẫn đang ngủ say.

Bác sĩ đã kiểm tra cho cô, rửa sạch miệng vết thương, bây giờ vừa mới tiêm thuốc tê, còn đang truyền dịch.

Giấc ngủ này, chắc là ít nhất cô cũng phải ngủ đến chiều.

Mà bây giờ trời vẫn còn chưa sáng...

Mộ Tu Kiệt ngồi ở cạnh giường, cầm tay cô.

Cánh tay này nhỏ nhắn mềm mại giống hệt như không có xương, mềm mại vô lực nằm gọn trong lòng bàn tay anh, không hề có sinh khí.

Trong lòng anh quặn đau, nhẹ nhàng nắm tay cô, cảnh đêm qua dần hiện lên trong đầu.

Mỗi khi nhớ đến, trong lòng lại đau đớn.

Khi đó anh đã hoàn toàn không thể khống chế được hành vi của bản thân, nhưng vẫn còn có ký ức.

Cô gái này bị anh đè dưới thân, lúc đầu là hoảng sợ, sau nữa lại tuyệt vọng, đến cuối cùng đã hoàn toàn hôn mê.

Cơ thể bị anh làm đến mức thương tích đầy mình, bị thương còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của anh.

Giờ phút này, cô nằm trên giường bệnh, mặt mày không còn chút máu, trắng bệch như giấy!

Anh không biết chính anh đã ngồi ở cạnh giường bao lâu rồi, mãi đến khi Giang Nam đến, anh vẫn cứ yên lặng ngồi đó, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Cố Cơ Uyển đang nhắm nghiền mắt.

Trước khi Giang Nam bước vào đã hỏi thăm tình hình cụ thể với Lâm Duệ.

Đã sớm đoán tình huống sẽ có chút tệ, nhưng mà sau khi nhìn thấy Cố Cơ Uyển rồi mới biết được, tình huống còn nghiêm trọng hơn những gì anh biết nữa.

Trên mặt cô cũng bị thương, dưới cằm bị cào vài đường, còn rướm máu.

Trên cổ cũng có vài vết trầy, tuy rằng đã được sơ cứu qua, nhưng mà có thể đoán được lúc đó nhất định là đã chảy rất nhiều máu.

Ngay cả bàn tay đang được Mộ Tu Kiệt nắm lấy, trên mu bàn tay và cánh tay cũng đều là vết thương.

Cũng không phải bị cào cấu mà là do cọ vào những thứ sắt nhọn mà ra, những phần lộ ra ngoài đều chông chát vết thương, trên cơ thể e là cũng giống như thế.

Giang Nam nắm chặt nắm đấm, nếu người làm cô bị thương không phải Mộ Tu Kiệt, nếu không phải Mộ Tu Kiệt đã hối hận đến nông nỗi này, anh cũng không dám chắc rằng bản thân có thể xé chết tên hung thủ gây tội không nữa.

“Cậu trông chừng cô ấy đi” Mộ Tu Kiệt đột nhiên đứng dậy định đi.

“Anh định đi đâu” Đến A Lý Hân, chắc là ngày mai mới xuất phát, không phải hôm nay.

Trong lòng Giang Nam hoảng hốt, vội nói: “Anh muốn đi trước?”

Mộ Tu Kiệt không nói tiếng nào, quảng cho anh một bóng dáng lạnh băng.

Giang Nam đuổi theo, chỗ này cũng không phải chỗ để nói chuyện, anh cố gắng nhỏ giọng nói.

“Chúng ta đã sắp xếp xong đường đi, anh lại thay đổi đột ngột như vậy, những con đường đó chưa chắc đã an toàn”

“Không cần cậu đi” Giọng Mộ Tu Kiệt vừa lạnh vừa trầm.

Giang Nam sững sốt, lập tức bước nhanh lên, cản trước mặt anh.

“Anh có ý gì?” Không phải đã nói là anh sẽ đi cùng anh ấy sao?

“Cô ấy cần có người chăm sóc...”

“Nhảm nhí! Có rất nhiều người muốn chăm sóc cô ấy, không cần tôi!”

Mộ Tu Kiệt muốn đi, Giang Nam vẫn cứ cản trước mặt anh.

Không cần nổi anh, chỉ đành có thể đi lùi, nhưng vẫn luôn chặn trước mặt không hề lùi bước.

“Tôi sẽ không chăm sóc cô ấy, cô ấy cũng chẳng là gì của tôi cả, muốn chăm sóc thì tự mình ở lại mà chăm, tôi không cần cậu đi cùng!”

Mộ Tu Kiệt hoàn toàn không hề dao động. Giang Nam cũng cuống, Mộ Tu Kiệt không muốn để anh ta theo cùng thì cho dù anh ta làm cách gì cũng không thể đuổi kịp.

“Anh cả à!” Cuối cùng, giọng điệu của Giang Nam cũng không cứng rắn nữa, hoàn toàn mềm xuống: “Kế hoạch chúng ta đã lên từ trước... Không, nếu như anh muốn thực hiện sớm hơn thì tôi lập tức kêu người lập ra kế hoạch mới, ngày mai chúng ta đi ngay, ngay tối nay cũng được!”

Nhưng quan trọng là phải để anh ta theo cùng.

Cho dù cậu cả Mộ có giỏi đến mức nào, nhưng mà A Lý Hân thật sự quá nguy hiểm.

Cuối cùng Mộ Tu Kiệt cũng ngừng lại, nhìn chằm chằm sắc mặt nôn nóng của anh ta.

“Tháng Tư sẽ đi cùng tôi, nếu như cậu cũng đi sẽ làm mọi người nghi ngờ”

“Anh muốn làm gì?” Không lẽ anh muốn ‘Mộ Tu Kiệt tiếp tục ở lại Bắc Lãng sao?’

“Dương Quân sẽ biết phải làm như thế nào”

“Không được! Anh nhất định phải dẫn Dương Quân theo!” Anh cả đã quyết tâm muốn bỏ anh lại rồi.

Giang Nam biết cho dù anh có nói thế nào thì cũng không thể nào thay đổi được quyết định của anh cả.

Nhưng mà nếu để Dương Quân lại luôn thì anh ở A Lý Hân biết phải làm sao đây?

“Cho nên anh cũng đang định bỏ Lâm Duệ lại luôn?” Vớ vẩn! Đây đúng là quá vớ vẩn!

Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Hành động lần này của đảo Thiên Đường đã hoàn toàn chọc giận anh rồi sao?

“Tôi biết anh nghĩ gì, nhưng mà...”

“Nếu anh đã biết thì không cần nhưng nhĩ gì nữa hết” Mộ Tu Kiệt ngừng lại, nhìn mặt anh.

Anh gần từng câu từng chữ rõ ràng nói: “Canh chừng cô ấy, nếu cô ấy có chuyện ngoài ý muốn gì thì tôi hỏi tội anh!”

Giang Nam còn chưa kịp nói gì, Mộ Tu Kiệt đã đẩy anh ra.

Giang Nam còn đang định đuổi theo thì bị Lâm Duệ cản lại.

Lắc đầu, Lâm Duệ bất đắc dĩ nói: “Đừng khuyên, cậu hai Giang à, lúc cậu cả không ở Bắc Lãng, làm phiền anh chăm sóc cho mọi người cả chúng tôi”

Mọi người của Vọng Giang Các bọn họ từ đầu đến cuối chỉ có một người.

Cái cô Cố Vị Y kia chẳng qua là người cậu cả đã hứa với bà cụ rằng sẽ chăm sóc mà thôi.

Muốn làm bà chủ của Vọng Giang Các là chuyện không thể nào.

“Nhưng cho dù anh dẫn theo người quay về, muốn đối phó với đảo Thiên Đường, cũng không phải chuyện một sớm một chiều”

Giang Nam nhìn chằm chằm bóng lưng Mộ Tu Kiệt, người phụ nữ của anh còn đang nằm trên giường bệnh mà anh lại bỏ đi dễ dàng như thế.

Không lẽ anh không lo rằng khi Cố Cơ Uyển tỉnh lại sẽ rất tuyệt vọng sao?

Những tổn thương tối hôm qua đều do chính anh tạo thành, cho dù anh không cố ý nhưng mà cũng không nên bỏ đi vào lúc này.

Mộ Tu Kiệt vẫn không hề để ý đến, bóng dáng đó đi đến trước cửa thang máy rồi nhanh chóng biến mất sau thang máy.

Giang Nam chỉ cảm thấy mệt mỏi, anh cả đã đi A Lý Hân, thật sự có thể an toàn quay về sao?

“Cậu hai Giang, mọi người giao cho anh”

Có thể thấy được, tâm trạng của Lâm Duệ cũng rất không tốt.

Sau khi chào hỏi với Giang Nam xong anh cũng đi mất, bóng dáng trông có vẻ rất mất mát.

Anh cả ngay cả Lâm Duệ cũng không chịu dẫn theo, Lâm Duệ đương nhiên rất thất vọng, giống như anh bây giờ vậy.

Vội vàng đi sớm như thế, tất cả kế hoạch lúc trước cũng đã bị rối loạn.

Nếu như chỉ vì đi A Lý Hân thì thật ra cũng không cần thiết vội vã sớm một hai ngày, không lẽ là kế hoạch không ổn sao?

Giang Nam hoàn toàn không đoán được Mộ Tu Kiệt suy nghĩ cái gì, nhưng cứ có cảm giác, lần này anh cả đến A Lý Hân cũng không phải đơn giản như vậy.

Anh cả rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Khi Cố Cơ Uyển tỉnh dậy, đã là chiều hôm sau.

Hình như cô mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cô bị một con thú dữ đè dưới thân.

Nó điên cuồng cắn xé cơ thể cô, làm cơ thể cô chảy máu đầm đìa và đầy rẫy vết thương.

Rất đau, cơ thể rất đau, đau đến mức cô muốn thét ầm lên.

Cô cầm cục đá, khi chuẩn bị đập mạnh xuống đầu con thú dữ kia thì lại phát hiện ra, con thú dữ kia đã biến thành Mộ Tu Kiệt.

Cục đá trong tay không thể đập xuống được nữa.

Hai mắt Mộ Tu Kiệt đỏ rực như lửa, cơ thể giống như nhập ma.

Anh túm lấy cơ thể cô, giống như muốn xé rách cô ra.

Cơ thể sắp sửa bị nghiền nát, bị xé làm hai, cảm giác đau đớn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng chân thật hơn.

Đau, thật sự rất đau...

““Đừng..” Cô quơ tay, không dám làm anh bị thương, chỉ dám dùng sức đẩy anh ra.

Nhưng mà không đẩy nổi!

Tất cả sức lực giống như đã bị tiêu hao hết, cô yếu ớt giãy dụa, cô sắp chết rồi!

CHƯƠNG 283: LỬA LỚN THIÊU ĐỐT

CHƯƠNG 283: LỬA LỚN THIÊU ĐỐT

“Đừng, đừng, xin anh...”

Cổ Cơ Uyển đột nhiên mở bừng mắt, sợ hãi cuống quýt bò dậy.

Nhưng mà cô vừa mới cử động, cơ thể giống như bị xé rách, đau đến mức lập tức chảy nước mắt.

“Đừng lộn xộn! Cô còn đang bị thương đó.” Giang Nam đề vai cô, nhẹ nhàng đề cô nằm xuống.

Thật ra cô gái này bây giờ cũng chẳng còn chút sức lực nào cả, ngay cả ngồi cũng ngồi không nổi.

“Đau...” Cổ Cơ Uyển nhú mày, sau khi thuốc tê hết công hiệu, các vết thương trên người lập tức đau đớn.

Chỗ nào cũng đau, đau đến trán và mặt của cô toàn là mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là phần dưới của cơ thể, giống như là bị lửa nóng thiêu cháy, chỉ cần hơi nhúc nhích là đau thấu tim, đau đến mức làm người tuyệt vọng!

Giang Nam nắm bàn tay đang run rẩy của cô, thấy cô đau đến thế, tâm trạng của anh cũng lập tức trở nên phức tạp.

Vốn còn đang rất lo lắng cho anh cả, nhưng lúc này lại hận không thể kéo anh cả về đập cho một trận ra trò.

Anh nhấn chuông la lớn: “Bác sĩ, đến đây nhanh lên!”

Đây là phòng bệnh đặc biệt, còn có cậu hai Giang ở đây, bác sĩ vừa nghe thấy tiếng chuông lập tức chạy đến.

“Cô ấy rất đau! Ông mau nghĩ cách gì đi!” Giang Nam trừng mắt nhìn bác sĩ đang vội vàng chạy tới, quát lên.

Bác sĩ đã sớm đoán được tình trạng này, ông cũng không biết làm sao.

“Cậu hai, lúc trước tôi đã nói rồi, sau khi hiệu quả của thuốc tê hết, tối nay chắc chắn sẽ rất đau, bây giờ nếu lại tiêm thêm thuốc tê vào, tôi sợ sẽ có hại cho cơ thể cô ấy.

“Không có cách nào khác sao?” Cô ấy đã đau đến mức này, không lẽ cứ trơ mắt nhìn cô chịu đau đớn vậy sao.

“Thuốc giảm đau tôi kê, đã cho cô ấy uống chưa?” Bác sĩ thấy thuốc trên đầu giường, lập tức nói với y tá: “Mau đi rót nước.”

Cổ Cơ Uyển đau đến không nói nên lời, càng miễn bàn đến uống thuốc.

Cơ thể giống như bị lửa lớn nung khô, đau, thật sự rất đau!

“Cô ngoan chút, đừng có giãy dụa, uống thuốc trước đã.”

Giang Nam cũng không ngờ cô lại đau đến mức này!

Trong ấn tượng của anh cô gái này rất giỏi chịu khổ, nếu ngay cả cô cũng đau đến mức này, nếu đổi thành mấy cô gái khác chắc là đã đau đến ngất xỉu rồi.

Cổ Cơ Uyển không phải không nghe thấy lời họ nói, cô cũng rất muốn bình tĩnh lại.

Nhưng mà thật sự rất đau, ngay cả xương cốt cũng giống như đã bị nát nhừ, thật sự rất đau!

“Tôi... đau...” Cô run rẩy, cơ thể giống như co giật.

Y tá sốt ruột nhìn bác sĩ: “Cô ấy không chịu uống thuốc...”

“Không phải cô ấy không muốn, mà là cô ấy uống không nổi! Cô ấy đau cô có biết không hả?”

Giang Nam thật sự muốn xé nát cái miệng của y tá, cô gái này làm gì mà không chịu uống thuốc chứ, cô ấy rõ ràng đã rất phối hợp rồi!

Nhưng mà cô thật sự rất đau! Cô y tá này thật sự không có chút lòng thương người nào hết sao?

Y tá cũng không ngờ cậu hai Giang nhìn qua rất dịu dàng nho nhã lại hung dữ với cô như vậy!

Cô thấy rất tủi thân, thiếu chút nữa đã bật khóc.

Một con người cao quý ưu nhã như vậy, sao hung dữ lên lại đáng sợ như vậy chứ?

Giang Nam làm gì còn tâm trạng quan tâm đến hình tượng bản thân nữa chứ, anh cẩn thận ôm cơ thể đang run rẩy của Cố Cơ Uyển lên, dịu dàng dỗ dành: “Uống thuốc xong sẽ không đau nữa, ngoan nào, uống thuốc trước.”

Cố Cơ Uyển thật sự không phải không muốn uống, nhưng mà cô vừa hé miệng ra, môi cũng đau buốt.

Vất vả lắm mới ngậm được vành ly, cô gần như nuốt cả thuốc và nước mắt xuống.

Miệng đau quá, chỗ nào cũng đau, tại sao lại đau như vậy!

Giang Nam nhìn đôi môi mỏng bị Mộ Tu Kiệt cắn rách vài chỗ kia, trong lòng đột nhiên có chút chua xót.

Trên người cô gái này có còn chỗ nào lành lặn không?

Khóe môi cũng bị nứt như vậy, ngay cả hé miệng cũng rất đau!

Thê thảm giống như vừa trải qua một trận cực hình.

Cho dù cô không kêu đau thì anh cũng đau thay cô.

Chỉ là uống thuốc mà đã làm cho mấy người bọn họ mệt đến mồ hôi đầy đầu.

Vất vả nhìn thấy Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng uống thuốc xong, bác sĩ và y tá đều thở phào nhẹ nhõm.

Cố Cơ Uyển vẫn còn đang run, đau đến mức ngồi cũng không vững, cũng không nằm được, trên lưng bị trầy một vùng lớn, nếu nằm xuống sẽ rất khó chịu.

Giang Nam nhẹ nhàng ôm lấy cô, làm cô dựa vào tay anh thì lưng không bị chạm vào, cũng giảm đau được một chút.

Nhưng mà động tác này của cậu hai Giang có thể duy trì trong bao lâu chứ.

Nếu không có điểm tựa nào, chỉ như vậy mà cho bệnh nhân dựa vào tay, thì cũng hơi quá sức.

Nếu như dựa vào lòng anh thì còn đỡ, nhưng nếu dựa vào lòng *** thì vẫn sẽ chạm vào lưng bệnh nhân, vẫn sẽ đau.

Dù sao thì động tác này của Giang Nam, các bác sĩ và y tá nhìn cũng cảm thấy rất mệt.

Nhưng cậu hai Giang lại không nói tiếng nào, bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Cố Cơ Uyển vẫn cứ run nhẹ, trước khi tìm được tư thế nào dễ chịu hơn thì cứ như bây giờ, ít nhất lưng sẽ không quá đau.

Giang Nam vươn một tay cho cô tựa, tay còn lại khẽ vuốt mái tóc mượt mồ hôi của cô lên.

Không nỡ nhìn đôi môi đầy vết thương của cô, anh nhìn bác sĩ, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ phải chăm sóc thế nào, có thể ăn được gì không?”

“Miệng của cô ấy...” Bác sĩ khó xử.

Môi đã bị cắn rách vài chỗ, còn khá sâu, chỉ cần hé miệng ra nhất định sẽ đau chết, ăn kiểu gì đây?

Cho dù húp cháo có lẽ cũng sẽ đau.

Bác sĩ thở dài: “Tối nay truyền dịch, đừng ăn, chờ sáng mai đỡ đau hơn rồi ăn sau.”

“Cô ấy bị thương cũng không quá nặng...”

Bị Giang Nam trùng, bác sĩ lập tức sửa lời: “Ý của tôi là, tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng bên trong không bị thương.”

Nói cách khác, đều là vết thương ngoài da, không bị thương xương cốt gì.

Nhưng mà vết thương ngoài da lại là đau nhất, đau hết như bị lửa thiêu vậy.

“Vết thương này phải ráng chịu đêm nay, ngày mai dậy sẽ tốt hơn một chút, sẽ khỏe lên nhanh thôi ”

Còn vết thương ở miệng, cậu cả Mộ đã bảo anh Dương Quân ở lại, chờ vết thương của cô ấy tốt lên một chút sẽ lập tức chữa trị ngay.

Bác sĩ cũng sợ lời của ông sẽ làm cho bệnh nhân khó chịu, ông chỉ có thể chọn lời hay mà nói.

“Phần lớn vết thương sẽ không để lại sẹo, có lẽ một vài chỗ trên người...”

Giang Nam lại liếc ánh mắt lạnh căm đến.

Lúc này đừng có bàn đến mấy chuyện này, còn sợ cô gái này chưa đủ hoảng sợ đúng không?

Bác sĩ hiểu ý anh, ông lập tức nói: “Tóm lại, không cần lo chuyện vết thương, sẽ không để lại sẹo *

Phần lớn vết thương sẽ không để lại sẹo, nhưng vẫn có chỗ sẽ có sẹo.

Chỉ là bây giờ không cần nói.

“Cậu hai, tôi truyền cho cô ấy một bình thuốc.”

“Nhanh lên!”

“Vâng, vâng...”

“Chờ đã!” Lúc bác sĩ chuẩn bị ra ngoài lại bị Giang Nam gọi ngược về.

Bác sĩ lập tức thẳng sống lưng quay về nghe anh dặn dò: “Cậu hai, còn có chuyện gì sao?”

“Tất cả thuốc cần uống có thể thay bằng dạng lỏng thì toàn bộ đổi sang dạng lỏng, nếu không thể thay được thì nghiền thuốc thành bột rồi đưa lại đây.”

“Được! Tôi biết rồi ”

Sau khi bác sĩ và y tá đi rồi, Giang Nam nhìn Cố Cơ Uyển còn đang run rẩy, nhẹ giọng nói: “Không sợ, sẽ hết đau nhanh thôi, đừng sợ.”

Đôi môi rơm rớm máu của Cố Cơ Uyển vẫn không ngừng run lên, cũng không biết run bao lâu rồi mới phát ra được một câu nói khàn đến mức ngay cả chính cô cũng sắp không nghe thấy: “... Anh ấy đâu rồi?”

CHƯƠNG 284: MỜI CÔ XUẤT VIỆN

CHƯƠNG 284: MỜI CÔ XUẤT VIỆN

Tối hôm đó, Cổ Cơ Uyển gần như không ngủ được.

Suốt một đêm, cô đều đang chống cự đau đớn.

Cho dù đã nhắm mắt lại, cơ thể của cô vẫn cứ run không ngừng.

Thoạt nhìn thì sắc mặt cô đã bình tĩnh lại, nhưng mồ hôi lạnh trên trán cô đã bán đứng cô rồi.

Giang Nam vẫn giơ cánh tay lên giữa không trung để cô dựa vào người anh.

Suốt một buổi tối, mười mấy tiếng đồng hồ, mãi đến khi rạng sáng, tư thế này vẫn không hề thay đổi.

Bác sĩ và y tá đã đến vài lần đổi kim truyền dịch cho Cổ Cơ Uyển.

Mỗi lần nhìn thấy động tác này của cậu hai Giang, cho dù anh không hề có bất cứ biểu hiện gì nhưng mà mọi người đều nhìn không nổi da đầu tê rần.

Phải mệt đến cỡ nào chứ? Nếu đổi thành người khác thì chắc là chẳng ai chịu đựng nổi.

Nhưng mà cậu hai Giang cao quý lại thật sự chịu đựng được!

Bệnh nhân đúng là rất đau, nhưng mà theo thời gian trôi đi, đau đớn cũng sẽ giảm bớt.

Anh lại khác, cảm giác khó chịu của anh sẽ càng ngày càng tăng mạnh theo thời gian.

Cánh tay này của anh, sau đêm nay, chắc là sẽ đau đến không còn cảm giác.

Hôm sau, khi trời gần sáng, cuối cùng Cổ Cơ Uyển cũng thiếp đi.

Giang Nam thở phào nhẹ nhõm, dùng cánh tay còn không vướng bận cầm khăn giấy cẩn thận lau khô mồ hôi trên trán cô.

Động tác đó vô cùng dịu dàng, sợ không cẩn thận lại đánh thức cô.

Bác sĩ nói, chỉ cần cô ngủ một giấc, đến khi tỉnh lại sẽ giảm đau đi rất nhiều.

Cho nên bây giờ nhất định không thể để cô tỉnh lại.

Quăng khăn giấy xuống, anh đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Vince.

“Bảo vệ phòng bệnh của Cổ Cơ Uyển, bác sĩ tới thì cho vào ngay, đừng phát ra bất cứ tiếng động nào hết, cô ấy... ngủ rồi.”

“Vâng, cậu hai.” Vince lập tức hiểu, đích thân đứng canh ngoài cửa.

Giang Nam đặt điện thoại sang một bên, nhìn gương mặt của Cổ Cơ Uyển.

Cơ thể của cô trong lúc mê man đã dần dựa vào *** anh.

Nhưng cánh tay của anh vẫn không thể nhúc nhích được, vẫn giữ vững độ cao như lúc trước, sợ anh khẽ nhúc nhích sẽ đánh thức cô.

Anh không ngờ cô lại sẽ khó chịu đến mức đó, Lâm Duệ chỉ nói trên người cô có rất nhiều vết thương, còn có vết thương bị rách sâu.

Tuy rằng Lâm Duệ vẫn chưa nói rõ nhưng anh biết lời đó là chỉ chỗ nào.

Một cô gái sau khi trải qua một buổi tối đáng sợ như vậy, sau này có bị ám ảnh gì hay không?

Anh không biết bản thân đang nghĩ cái gì, chỉ là sau khi nhìn thấy gương mặt dù đã được vệ sinh sạch sẽ nhưng vẫn còn vết máu của Cổ Cơ Uyển rồi, trong lòng lại rất nặng nề.

Giống như có một cục đá lớn đang đè mạnh trên tim anh vậy.

Bởi vì quá nặng nên đè đến mức anh thở thôi cũng cảm thấy khó chịu.

Trời đã sáng tỏ.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài loáng thoáng có tiếng động, hình như là tiếng phụ nữ gào khóc.

Giang Nam nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Đuổi đi ”

Vince đứng bên ngoài lập tức khẽ đáp: “Cậu hai, là chị của cô Cố, tối hôm qua được người của cậu cả Mộ đưa đến cùng một lúc, hình như cũng bị thương.”

“Bảo cô ta biến đi!” Chị gì chứ, anh không quen, chỉ biết nếu người phụ nữ kia cứ gào ngoài hành lang mãi sẽ đánh thức Cố Cơ Uyển.

Vince trả lời “Vâng.” Rồi tự mình qua đó.

“Tôi muốn gặp Tu Kiệt, Tu Kiệt ở đâu? Mau nói cho tôi biết Tu Kiệt đang ở đâu?”

Ngày hôm qua Cố Vị Y vừa mới tỉnh dậy đã nói muốn gặp cậu cả Mộ, Lâm Duệ nói với cô rằng cậu cả đang nghỉ ngơi, bảo cô đừng có gặp.

Nhưng không ngờ mới sáng sớm hôm nay, cô người phụ nữ này lại nổi điên, nhất quyết muốn gặp cậu cả.

Lâm Duệ bức tức, nếu không phải cậu cả dặn dò một vài việc, anh nhất định phải ở lại đây, anh thật sự không muốn nhìn người phụ nữ này cái nào cả.

“Tôi muốn gặp Tu Kiệt! Các anh ai dám cản tôi, ai dám!”

Mộ Tu Kiệt không có ở đây, tất cả những người nơi này, kể cả Lâm Duệ, Cố Vị Y đều xem thường.

Cậu cả Mộ để Lâm Duệ ở lại đây là vì muốn chăm sóc cho cô, chỉ nhiều đây cũng đã đủ chứng minh được cô có vị trí quan trọng thế nào trong lòng anh rồi.

Đám người này đều không biết nhìn, không lẽ không nhìn ra được cậu cả Mộ thích cô đến cỡ nào sao?

Sau này cô chính là bà chủ của bọn họ, bọn họ còn dám vô lễ với cô?

“Cô Cố, cậu cả không có ở đây.”

“Vậy anh ấy ở đâu? Dẫn tôi đi gặp anh ấy ngay!”

“Cậu cả Mộ về nhà họ Mộ rồi” Vince đi qua, liếc mắt nhìn Lâm Duệ.

Lâm Duệ vốn định hỏi tình hình bên đó, nhưng Cố Vị Y ở đây, anh cũng không tiện hỏi.

Vince cũng không biết Lâm Duệ đang lo cái gì, anh chỉ biết Cố Cơ Uyển bị thương đến nông nỗi đó, bây giờ người đang chăm sóc cô là cậu hai của anh.

Ngay cả người đang canh giữ xung quanh phòng bệnh của Cố Cơ Uyển cũng đều là người của bọn họ.

Còn cậu cả Mộ, đừng nói chính anh không đến thăm Cố Cơ Uyển, ngay cả cấp dưới của anh cũng đều ở chỗ Cố Vị Y.

Cậu cả Mộ hoàn toàn không hề quan tâm đến Cố Cơ Uyển.

Cho nên bây giờ anh nhìn thấy Lâm Duệ cũng cực kỳ tức giận!

“Cô à, cô ồn ào ở đây như vậy sẽ ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi. Nếu cô đã hết bệnh rồi thì mời cô hãy xuất viện đi!”

“Anh là ai? Anh dám dùng thái độ này để nói chuyện với tôi hả? Anh có biết tôi là ai không?”

Trong Bắc Lăng, người đàn ông lợi hại nhất chính là cậu cả Mộ.

Cô là người phụ nữ cậu cả Mộ quan tâm nhất, mặc kệ ai đến, cô cũng đều không đặt vào mắt.

Thấy rõ là Vince rồi, Cố Vị Y lập tức nghĩ đến.

“Sao lại là anh? Cậu hai Giang cũng ở đây sao? Anh... Anh ta đến thăm Cố Cơ Uyển?”

Mặt Cố Vị Y trầm xuống, đám đàn ông này đều đui mù hết rồi.

Lại đi coi trọng con nhỏ đề tiện kia!

Vince không thèm quan tâm cô, chỉ nhìn Lâm Duệ: “Chỗ này không phải bệnh viện tư nhân của nhà họ Mộ, nếu các anh tiếp tục âm ỉ ở đây nữa, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Cái tên này lại tức giận với anh như thế!

Lâm Duệ đang định nói gì, nhưng lập tức hiểu ra, anh ta cũng hiểu lầm anh.

Đương nhiên, hiểu lầm anh cũng chẳng sao, quan trọng nhất là ngay cả cậu cả cũng bị hiểu lầm rồi.

Anh hơi bất đắc dĩ, chỉ có thể đến trước mặt Cố Vị Y lạnh lùng nói: “Một là cô ngoan ngoãn về phòng bệnh yên lặng dưỡng bệnh, hai là cô lập tức xuất viện.”

Dù sao cũng chẳng bị thương gì, ngay cả bác sĩ cũng đã nói có thể xuất viện bất cứ lúc nào.

Cố Vị Y tức đến đỏ bừng mặt, cơ thể run rẩy.

“Xuất viện? Anh bảo tôi xuất viện? Anh có biết tôi bị thương nặng đến cỡ nào không? Anh lại bảo tôi xuất viện?”

Điên à! Có phải anh đã điên rồi hay không!

Cô còn chưa khỏi hẳn, thậm chí còn chưa được chữa trị!

Những người này đều điên cả rồi!

“Tôi muốn gặp Tu Kiệt, dẫn tôi đi gặp anh ấy! Tôi muốn...”

“Cô còn gào nữa thì đừng trách tôi không nể mặt cô!” Sắc mặt Lâm Duệ trầm xuống.

Lời Vince nói cũng làm anh hiểu ra một chuyện, đó chính là giọng nói của Cố Vị Y sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của mọi người!

“Anh dám! Anh chẳng qua chỉ là một thằng được Tu Kiệt nuôi...Ưm! Anh... Ưm ưm! Ưm ưm ưm..”

Cố Vị Y trừng lớn mắt, chưa bao giờ ngờ rằng lá gan của Lâm Duệ lại lớn như vậy, còn dám bắt cô về phòng bệnh.

Quá đáng! Anh thật quá đáng!

Tu Kiệt đâu? Tu Kiệt đâu rồi?

Cô muốn gặp Tu Kiệt, cô muốn Tu Kiệt lập tức giết chết tên đáng ghét này!

Cô muốn anh chết!

“Ưm ưm ưm...”

Vince tận mắt nhìn cô bị kéo đi rồi mới mặt mày lạnh lạnh quay về đứng trước cửa phòng Cố Cơ Uyển.

Bất cứ người nào dám quấy rầy cô Cố nghỉ ngơi đều phải giết chết không tha! Người phụ nữ này! Đúng là đáng chết!

Đã giải quyết xong, anh đứng trước cửa, tựa lưng lên đó.

Vốn anh chỉ định tựa lên cửa nghỉ ngơi một lát, dù sao anh cũng đã thức suốt đêm rồi.

Nhưng ai ngờ, anh lại quên mất cửa phòng chỉ đang khép hờ.

Anh vừa dựa vào, cửa phòng lập tức đẩy ra.

Bịch một cái, anh ngã bịch xuống đất.

Trong phòng, cô gái đang nằm trên giường bệnh giật bắn người, đột nhiên mở mắt ra...

CHƯƠNG 285: MỘT CÁI TÁT

CHƯƠNG 285: MỘT CÁI TÁT

Vince thật sự muốn tát chết chính anh.

Lúc này anh vừa mới nói cái gì nhỉ? Bất cứ người nào dám quấy rầy cô Cố Nghi Ngồi đều phải giết chết không tha?

Vậy bây giờ có phải anh nên tự sát không?

Cửa phòng bị lưng của anh đẩy ra rồi đập lên tường một cái bốp.

Giang Nam hoảng sợ, dùng ánh mắt giết người quay sang đó, sau đó lại nhìn Cố Cơ Uyển đang gối đầu lên tay anh, cực kỳ khấn trương.

Cô dậy rồi!

Cái tên Vince đáng chết này!

Cô mới ngủ chưa được hai tiếng, cái tên khốn nạn này lại đánh thức cô rồi!

Cố Cơ Uyển hình như gặp chuyện gì đó hoảng sợ trong giấc mơ, đột nhiên mở bừng mắt.

Giang Nam thờ dốt, sốt ruột: “Không sao, không sao, ngủ thêm chút nữa đi, ngoan, không đau!”

Anh rất lo lắng, thật sự cực kỳ lo lắng.

Lúc trước khi cô tỉnh dậy đã đau đến cơ thể run rẩy!

Anh sợ bây giờ cô tỉnh dậy lại đau giống như lần trước.

Bác sĩ đã nói để cô ngủ thêm một lúc, khi tỉnh dậy sẽ không quá đau nữa.

Nhưng mà cô đang ngủ, lại bị đánh thức!

Sau này anh nhất định phải giết chết tên Vince này!

Vince ngồi bệt dưới đất không dám bò dậy, sợ bản thân làm ra tiếng động gì dọa sợ Cố Cơ Uyển nữa.

Cố Cơ Uyển nhíu chặt mày, hai người đàn ông trong phòng bệnh cực kỳ lo lắng.

Cô nhíu chặt mày, mặt mày đều là vẻ đau đớn.

Nhưng lần này cô chỉ túm chặt lấy vạt áo của Giang Nam, cũng không kêu đau và rớt nước mắt nữa.

Chỉ là vẻ mặt ngơ ngác một lúc lâu rồi ghen ngào hỏi: “Anh ấy đâu?”

Đây không phải lần đầu tiên Cố Cơ Uyển hỏi, Giang Nam vẫy tay, Vince nhanh chóng bò dậy đóng cửa phòng lại rồi tự anh đứng canh trước cửa.

Còn động tác dựa cửa, có chết cũng không dám làm lần hai.

Giang Nam cầm một tờ khăn giấy qua, vẫn cẩn thận lau mồ hôi cho Cố Cơ Uyển.

Tỉnh lại chưa bao lâu mà trên trán cô đã tươm ra một lớp mồ hôi mỏng rồi.

Anh biết cô gái này vẫn rất đau, chỉ là đang cố gắng chịu đựng.

Nhưng câu hỏi này của Cố Cơ Uyển, cũng giống hệt như tối hôm qua, anh vẫn không biết nên trả lời như thế nào.

“Cô ngủ... ngủ một giấc đi, anh ấy... còn có vài việc...”

Anh muốn nói dối để an ủi cô nhưng lại nói không nên lời.

Giống hệt như lần trước, lời nói giống nhau, làm cho Cố Cơ Uyển đột nhiên yên lặng.

Vẫn còn rất đau, nhưng mà lần này tỉnh lại vẫn còn có thể nhận được một chút.

Hai mắt cay xè, nước mắt lập tức rơi xuống.

Giang Nam cuống quýt lau nước mắt trong khóe mắt của cô, đáng vẻ vô cùng đáng thương thể này, làm cho mấy lời trêu chọc anh thường hay nói cũng nói không nên lời.

Cô vẫn còn đang rơi nước mắt, Giang Nam đã lau một lúc lâu vẫn không thể lau khô được.

Bất đắc dĩ, anh chỉ đành dụi dụi nói: “Anh ấy thật sự có việc, chuyện rất quan trọng, không phải không muốn đến thăm cô, anh ấy... từng đến thăm cô.”

Cố Cơ Uyển vẫn không nói tiếng nào, chỉ túm chặt vạt áo anh, nước mắt vẫn rơi như mưa.
Giang Nam nhìn cảm thấy vô cùng khó chịu, lau thêm một tờ khăn giấy nữa, nước mắt vẫn lau mãi không hết.
Anh nâng tay, ngón tay thon dài khẽ lướt qua khóe mắt cô.
Nước mắt trong suốt đọng lại ở đầu ngón tay, làm anh cảm thấy trong lòng rất nặng nề.
“Cô đừng đau lòng, đường thương cho tốt đã”
Cô gái này còn đang khóc, anh cũng không nói được câu nào để nghe cả.
Thật ra cho dù có nói như thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật này.
Cô vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, cậu cả Mộ lại không hề xuất hiện.
Đối với bất kỳ ai thì đây cũng đều là đả kích chết người.
Cô khóc cũng bình thường thôi.
“Cô muốn khóc thì cứ khóc cho đã đi, không có ai cười cô hết, sau khi khóc đã rồi thì phải vui vẻ lên.”
Cố Cơ Uyển vẫn túm chặt lấy áo anh, yên lặng khóc.
Nói là để cô khóc đó, nhưng mà khi nhìn thấy cô khóc thì trong lòng vẫn như bị ai bóp chặt lấy, rất khó chịu.
Giang Nam lại cầm một tờ khăn giấy, cẩn thận lau cho cô.
Nhìn một lúc, cuối cùng vẫn nhìn không được tiếp tục an ủi: “Chỉ là một người đàn ông mà thôi, đáng để cô khóc thành thế này à?”
“Cố Cơ Uyển mà tôi quen, mặc kệ gặp phải khó khăn gì đều có thể cắn răng chịu đựng, sao bây giờ lại trở nên yếu ớt như thế?”
“Nếu cô muốn đàn ông thì đợi sau này tôi tìm cho cô một chồng, cô tùy ý lựa chọn! Còn một vài người, cô đừng có nghĩ đến nữa.”
Mộ Tu Kiệt đã đi A Lý Hân, cho dù trở về an toàn thì một đoạn thời gian dài sau đó cũng sẽ không thể ở cùng với cô được.
Thay vì để cô mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, còn không bằng để cô đau lòng một lần, sau này lại vui vẻ mà sống cuộc sống của chính cô.
Chuyện đối phó với đảo Thiên Đường cũng không phải chuyện làm trong một hai ngày, trong khoảng thời gian này để Cố Cơ Uyển rời xa Mộ Tu Kiệt cũng không nhất định là chuyện xấu.

“Cô chắc là rất hiếu tính tình của cậu cả Mộ, bây giờ anh ấy không đến thăm cô, sau này cũng sẽ không đến”
“Cố Cơ Uyển, cô yếu đuối thế này, là định yếu đuối cho ai xem hả”
“Tình táo lại cho tôi, lau nước mắt ngay, vì một thằng đàn ông, không đáng!”
“Anh...”
“...Khốn... Nạn.”
Cố Cơ Uyển túm áo anh, ngẩng đầu trừng mắt nhìn, giọng nói khàn đến mức gần như không ra khỏi miệng được:
“Tôi đau... Đừng nói nữa, phiền muốn chết!”
“... “Giang Nam ngạc nhiên.
Lại nhìn sắc mặt của cô, đúng là không phải đáng vẻ khổ sở, cũng chỉ nhú chặt mày lại giống như rất đau thôi.
Cũng đúng, bây giờ cô vốn đang rất đau, anh lại cứ luôn cho rằng cô khóc là vì cậu cả Mộ không đến thăm cô.
Lập tức cảm xúc ngổn ngang.
Cố Cơ Uyển vẫn là Cố Cơ Uyển như trước kia, cho dù trong lòng có khó chịu thì cũng sẽ không vì đau lòng mà khóc đến mức đó.
Bây giờ nước mắt hoàn toàn không cần được là vì đau nên tự chảy ra, là phản ứng sinh lý!
“Xin, xin lỗi, tôi còn tưởng...”
Giang Nam hơi lưỡng lự tay chân, lúc này cũng không biết phải làm cái gì.

“Tôi... Vậy cô cứ tiếp tục khóc đi, tôi... Không phải, tôi không có cười nhạo cô, tôi đau lòng... Không đúng, tôi không có đau lòng... Vậy, tôi gọi bác sĩ!”

Cố Cơ Uyển lười quan tâm đến cái tên đang nói năng lộn xộn này.

(Giang Nam thực sự là 1 người đàn ông tốt. Mỗi tội ko phải nam chính nên tốt mấy cũng ko dc nữ chính yêu. hic)
Cô vẫn rất đau, tuy rằng không đau dữ dội như lúc trước, nhưng bây giờ khắp cơ thể vẫn còn rất đau.
Còn việc cậu cả Mộ có đến thăm cô hay không... Thật ra, biết được anh không sao cũng đã được rồi.
Không tới thì không tới, anh có lý do của anh.
Nếu ở lại cạnh anh đối với anh là một gánh nặng, vậy cần gì phải miễn cưỡng chứ?
Sự cố lần này đã làm cô hiểu rất rõ.
Sự tồn tại của cô đối với Mộ Tu Kiệt mà nói chắc chắn không phải chuyện gì tốt lành.
Không có bản lĩnh này thì đừng đứng ở bên cạnh cậu cả Mộ, không có tư cách!
Giang Nam không có tay rảnh để nhấn chuông, chỉ đành lớn tiếng gọi vọng ra ngoài: “Gọi bác sĩ.”
Không bao lâu sau, bác sĩ đã bị Vince xách vào.
Vừa thấy tình hình của Cố Cơ Uyển, bác sĩ cũng đau đầu: “Sao lại đánh thức bệnh nhân?”
Vince cúi đầu không dám nói câu nào.
Giang Nam gầm nhẹ: “Mau tìm xem còn có cách nào có thể giảm đau cho cô ấy không!”
Trách nhiệm thì sau này chắc chắn sẽ phải truy cứu, nhưng không phải bây giờ!
Bác sĩ cũng không biết làm sao: “Không thể uống thuốc giảm đau nữa, cơn đau này phải tự chịu đựng thôi, cơ thể của cô ấy không tốt lắm, uống quá nhiều thuốc giảm đau sẽ có hại cho sức khỏe.”
Tay Cố Cơ Uyển vẫn luôn đặt trên *** Giang Nam, túm chặt áo anh.
Trước khi Giang Nam định nói gì nữa, cô đã mím môi khàn khàn nói: “Chịu đựng đi, tôi... có thể”

CHƯƠNG 286: GIỐNG NHƯ CHÓ PUG

CHƯƠNG 286: GIỐNG NHƯ CHÓ PUG

Hai hôm sau, Cố Cơ Uyển cuối cùng đã có thể ngồi trên xe lăn, đi dạo trong sân một chút.

Hai hôm nay vẫn là Giang Nam ở cùng cô.

Cô một số người, nói không xuất hiện thì thật sự không bao giờ xuất hiện.

Lúc đầu còn có chút khó chịu, bây giờ tâm trạng hình như đã bình tĩnh lại rồi.

“Cái này thì sao? Toán cao cấp, còn cần tôi dạy bù cho không?”

Trong đình hóng gió, Giang Nam ngồi trước mặt Cố Cơ Uyển, cầm một quyển toán cao cấp của đại học.

“Có chỗ nào không hiểu? Không bằng cô chỉ thẳng ra đi, để tôi xem có thể giảng cho cô hiểu không?”

Dù sao lúc anh đi học cũng coi như là một sinh viên giỏi, bằng không toán cao cấp khó như thế thật sự không thể giải đáp được.

Cố Cơ Uyển nhận lấy sách, lật đến một tờ rồi đưa trả về cho anh.

“Từ chỗ này trở xuống, gần như đều cái hiểu cái không.” Trong khoảng thời gian này liên tục xảy ra sự cố ngoài ý muốn, đúng là chưa từng học hành cho đàng hoàng.

Bây giờ là tháng mười một, hai tháng nữa đã phải thi rồi.

Lúc trước cô không thích học tập, cơ sở cấp ba cũng không tốt, lại thiếu nhiều tiết học như vậy, bây giờ học lại từ đầu đúng là có chút khó khăn.

Cô cũng không ngờ rằng một người làm buôn bán như Giang Nam lại có kiến thức sâu rộng đối với chương trình đại học như vậy.

Mặc kệ là vấn đề gì, trên cơ bản đều có thể trả lời cho cô, tiết kiệm tiền thuê gia sư học bổ túc cho cô.

Nhưng mà tổn thất của cậu cả Giang hình như cũng không ít.

Thời gian của anh còn quý hơn thời gian của giáo viên học bổ túc nhiều.

Giang Nam lại không suy nghĩ quá nhiều, liếc mắt nhìn nội dung cô mới lật ra, lập tức kéo xe lăn của cô lại cạnh anh.

Anh cầm bút và giấy trắng bắt đầu giảng bài cho cô.

Suốt cả buổi sáng, trừ khi y tá đến để kiểm tra miệng vết thương của Cố Cơ Uyển, những thời gian khác đều dùng để học bổ túc.

Y tá thừa dịp cậu hai Giang đi ra ngoài đình hóng gió nghe điện thoại không có ở đây, nhin không được bắt đầu hâm mộ Cố Cơ Uyển.

“Cô Cố, cô hạnh phúc thật đó, bạn trai của cô đối xử với cô quá tốt, công ty lớn như Giang thị cũng mặc kệ, luôn ở cùng cô, nếu như là tôi chắc là đang hạnh phúc tới ngất xỉu luôn rồi.”

“Tôi xỉu chưa đủ nhiều sao?” Cố Cơ Uyển liếc mắt nhìn cô ta, đã không còn cách nào để giải thích chuyện Giang Nam không phải bạn trai của cô nữa rồi.

Có lẽ, cho dù là chính cô cũng không thể giải thích được, tất cả những gì cậu hai Giang làm cho cô, thật sự không phải là chuyện chỉ có bạn trai có thể làm sao?

Cô từng thử bảo anh về đi làm, nhưng lần nào anh cũng từ chối, cuối cùng cô cũng không thèm thử khuyên anh nữa.

Còn mấy người Tô Tử Lạp, bởi vì không muốn để mọi người biết đầu đuôi mọi chuyện, khi cô gọi điện thoại cũng chỉ nói cô hơi khó chịu, đang ở cùng với Giang Nam.

Những chuyện khác không hề giải thích, cũng không hề nhắc đến nửa chữ về chuyện cô bị Mộ Tu Kiệt làm bị thương.

Sau một buổi sáng, những gì học được trong một buổi tương đương với chương trình học trong vòng mấy ngày. Thầy hay sẽ dạy ra trò giỏi, có Giang Nam, Cố Cơ Uyển phát hiện ra, những chương trình học cô bị chậm có thể học bù lại trong thời gian rất nhanh.

“Còn chính trị và thiết kế... Thiết kế tôi cũng có thể giúp cô, nhưng mà chính trị thì cô phải tự tìm ý chính và học thuộc thôi, người ngoài ko giúp cô được.”

“Anh còn biết cả thiết kế nữa sao? Anh không phải học tài chính à?” Đúng là không thể tin nổi!

“Ai quy định học tài chính thì không thể học thiết kế chứ?” Thật ra, những chương trình học trong đại học có môn nào mà anh chưa từng tiếp xúc chứ.

Tài chính chẳng qua là vì muốn thừa kế chuyện làm ăn của gia đình nên mới bị ép, không thể không học.

“Thật thần kỳ!” Cố Cơ Uyển nhìn anh, sùng bái anh như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt.

“Chiều giúp tôi học bổ túc thiết kế, có rất nhiều vấn đề tôi không hiểu, có rất nhiều khái niệm thiết kế tôi cũng chưa hiểu rõ được.”

“Biết cô ngốc mà.” Anh không bổ túc cho cô, không lẽ còn muốn trở mặt ra nhìn cô thì tốt sao?

“Sau này có cái gì không hiểu đều có thể đến tìm anh sao?” Cô không có ngốc, chỉ là không theo kịp chương trình học mà thôi.

“Coi tâm trạng tôi thế nào nữa.” Giang Nam hừ hừ.

Cố Cơ Uyển nở nụ cười lấy lòng cười nói: “Vậy phải làm sao thì tâm trạng của anh mới tốt được?”

“Coi tâm trạng tôi thế nào nữa.” Nhìn thời gian, Giang Nam đóng sách lại đứng dậy: “Phải về ăn cơm rồi.”

“Lại phải ăn mấy món chẳng có chút mùi vị gì nữa” Cố Cơ Uyển nhú mũi, mặt mày kháng cự: “Tôi đã ăn cháo trắng hai ngày rồi, không muốn ăn nữa.”

“Bác sĩ nói không thể ăn thịt cá, nước tương gia vị này nọ cũng tuyệt đối không thể đựng vào, muốn để lại sẹo sao?”

Anh không phải mỗi ngày cũng ăn cháo trắng cùng cô hay sao?

Anh còn chưa nói gì, cô bé này lại bắt đầu chê ầm ầm ương rồi?

“Có thể không ăn thịt cá, nhưng mà không muốn húp cháo nữa, có thể ăn mì không? Tôi nghe bọn họ nói, bên ngoài có một quán mì ăn rất ngon.”

Ăn cháo suốt hai ngày, cô thật sự chịu không nổi.

Thật ra cô bị thương cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là miệng vết thương quá nhiều cho nên anh mới cẩn thận như vậy mà thôi.

Giang Nam suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn cầm điện thoại gọi bác sĩ xem có được không.

Lúc vừa mới cúp máy, cúi đầu xuống thấy Cố Cơ Uyển nhìn anh bằng đôi mắt đầy mong đợi, mặt mày chờ mong.

Thật là... làm người ta không thể nào từ chối được.

“Ở ngoài cửa đứng không? Cô ở đây chờ, tôi đi mua cho cô”

Hai hôm nay Vince đã về công ty xử lý công việc thay cho anh, khu vực gần đây cũng có vệ sĩ đang canh chừng, anh cũng không lo sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Ừ!” Cố Cơ Uyển nhìn anh, gật đầu thật mạnh.

“Như mấy con chó Nhật!” Giang Nam nâng ngón trỏ gõ lên trán cô rồi xoay người đi ra khỏi đình hóng gió.

Cố Cơ Uyển sừng sờ mấy giây rồi mới phản ứng lại, lập tức nhìn bóng lưng anh lâm lâm: “Anh mới giống chó đó!”

Chỉ tiếc người ta không thêm quan tâm đến cô, rất nhanh đã đi ra khỏi con đường nhỏ, đi ra cổng chính bệnh viện. Lại bảo cô là chó! Cái tên đáng ghét này!

Cố Cơ Uyển lăm bằm mãi, mặt mày không phục.

Nhưng mà nể mặt tên đáng ghét này là cậu hai Giang, lại còn tự mình đi mua đồ ăn cho cô, cô không so đo với anh.

Cô thu mắt về, ngồi trên xe lăn, lại mở sách ra, tiếp tục xem lại chỗ anh vừa mới giảng cho cô.

Mãi đến khi một giọng nói bén nhọn từ bên ngoài truyền đến: “Úi chà, Cố Cơ Uyển, thì ra cô còn ở đây à?”

Cố Vị Y đi trên đường đằng sau còn có hai y tá và hai vệ sĩ.

Tư thế này nhìn qua giống hệt như công chúa đi tuần tra vậy.

Thấy Cố Cơ Uyển một mình ngồi trong đình hóng gió cô đơn lẻ loi, so với dáng vẻ được mọi người vây quanh của cô, đúng là kém như trời với đất.

Cô bước lên con đường nhỏ của đình hóng gió, đi lại gần cô nói: “Sao cạnh cô không có ai hết vậy? Không có ai chăm sóc cho cô sao?”

Cố Cơ Uyển không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn cô ta.

Cố Vị Y bước vào đình hóng gió, hai y tá cũng đi theo.

Hai người vệ sĩ còn lại đã bị người cản lại.

Thì ra con nhỏ đáng ghét này còn sắp xếp vệ sĩ mặc đồ bình thường ở xung quanh nữa!

Cố Vị Y nhìn lâm, lúc này còn tưởng rằng cô ngồi ở đây một mình.

“Có chuyện gì không?” Cố Cơ Uyển nhìn cô, lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt của Cố Vị Y dừng trên gương mặt cô.

Trên cổ và cằm của Cố Cơ Uyển có vết cào, vết thương trên môi tuy rằng đã kết vảy, nhưng nhìn sơ qua vẫn rất đáng sợ.

Cộng thêm, mu bàn tay cô để lộ ra ngoài còn có vết thương.

Cố Vị Y vừa thấy lập tức vui vẻ.

“Úi, xem ra mấy tên đàn ông kia cũng chơi đùa với cô rất mạnh bạo nha!”

Chuyện đời luôn thay đổi, con nhỏ đáng ghét này cuối cùng cũng nếm trải được cảm giác bị mấy người đàn ông đó nhục nhã rồi!

Vừa thấy cơ thể đầy vết thương của cô là biết ngay là do đàn ông để lại rồi.

Nhìn dáng vẻ thể thảm của Cố Cơ Uyển, cô thật sự không hề có chút thương hại nào, thậm chí còn có chút hưng phấn!

“Ha ha, cảm giác chơi cùng nhiều người đàn ông thế nào? Sướng không?”

CHƯƠNG 287: NGƯỜI ĐÓ THẬT SỰ LÀ ANH

CHƯƠNG 287: NGƯỜI ĐÓ THẬT SỰ LÀ ANH

Cố Vị Y hoàn toàn không biết Cố Cơ Uyển bị thương thế nào.

Lúc đó hai người bị tách ra, cô ta bị nhốt trong một căn buồng nhỏ.

Sau đó Tần Nhất dẫn người tới cứu cô ta ra ngoài.

Thật ra Mộ Tu Kiệt không tự mình đến cứu cô ta, cô ta rất thất vọng.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian nằm viện, Mộ Tu Kiệt một lần cũng không hề đến thăm cô ta, không biết cô ta tuyệt vọng đến nhường nào.

Nhưng lúc này nhìn thấy bên cạnh Cố Cơ Uyển cũng không có bóng dáng Mộ Tu Kiệt thì cô ta lại thấy rất vui.

Thứ mà mình không có được, Cố Cơ Uyển cũng không được phép có.

Như hôm nay đã thấy, cả lúc Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện mà cậu cả Mộ cũng không thèm đến thăm cô, phân lớn chắc là vì Cố Cơ Uyển giờ đã không còn sạch sẽ nữa rồi, cậu cả mộ chắc đã chẳng còn bận tâm nhìn ngó đến cô nữa.

Cố Vị Y thật sự quá phần khích đi.

“Cậu cả Mộ gần đây không đến thăm cô, đúng không?”

Cô ta nhìn vào mắt Cố Cơ Uyển, không bỏ sót một cảm xúc nào trong mắt cô cả.

Trong mắt Cố Cơ Uyển không có lấy một chút dao động nào cả, nhưng kiểu không dao động này cũng cho Cố Vị Y biết rằng câu nói của mình không hề sai.

Cô ta lập tức cười tít mắt: “À, Tu Kiệt mấy hôm nay không rảnh! Vậy nên không đến thăm cô được, xin lỗi nha!”

“Có điều, anh ấy đã nhờ tôi bảo cô là hãy nghỉ ngơi thật tốt, cần gì cứ nói, dù sao thì cô cũng là em gái tôi mà.”

Ý của cô ta nghĩa là Cố Cơ Uyển chẳng qua chỉ đang dựa hơi cô ta mà thôi, nếu không thì cô cũng chẳng có được gì cả.

“Cảm ơn, đồ của chị chẳng qua cũng chỉ là đồ tôi dùng thừa mà thôi, không đến nỗi cần lắm đâu.”

“Cố Cơ Uyển, cô có ý gì hả?” Cố Vị Y lập tức bị chọc điên lên.

Cô Cơ Uyển cúi đầu nhìn lại vào cuốn sách của mình, không thèm nhìn đến cô ta nữa.

“Chẳng ý gì cả, chỉ là nói với chị rằng thứ chị muốn cũng chỉ là thứ tôi đã vứt đi thôi. Còn muốn khoe khoang gì nữa không?”

“Cô nói hàm hồ! Vốn dĩ đó là thứ cô muốn mà không được”

Cố Vị Y hơi bị kích động, hết như bị đâm lên lòng tự tôn vậy, lập tức thấy đau đớn.

Cô ta ở cạnh Mộ Tu Kiệt lâu như vậy, Mộ Tu Kiệt đến động cũng chưa từng đụng vào người cô ta nữa.

Ngay cả đến gần anh hay nắm tay anh cô ta đều không làm được.

Còn Cố Cơ Uyển? Cô ta biết, Mộ Tu Kiệt muốn tránh con dê tiện này.

Anh sao có thể cần Cố Cơ Uyển được chứ? Nếu cả con dê tiện này mà còn cần thì tại sao lại không chịu đựng vào cô ta?

Cô ta có chỗ nào không so được với con dê tiện này?

Cố Cơ Uyển nói cô không cần cậu cả Mộ, còn cô ta thì lại thèm khát, lời này mặc dù không hoàn toàn đúng, thế nhưng chí ít Cố Cơ Uyển thật sự đã từng có được anh.

Cố Vị Y cố gắng bình tĩnh trở lại, không muốn để vài lời của con dê tiện này làm cô ta phát hỏa được.

Cô ta hít sâu rồi mới nhìn lại cái cổ bị trầy xước của Cố Cơ Uyển, hừ lạnh: “Không cần biết trước đây thế nào, bây giờ đã thành ra thế này rồi, không biết đã bị bao nhiêu tên đàn ông chơi qua, cô đoán xe Tu Kiệt có còn cần cô không?”

“Kẻ bị nhiều đàn ông chơi qua, lẽ nào không phải là chị sao?” Cố Cơ Uyển bình thản hỏi ngược lại.
Nếu nói lại lần trước Cố Vị Y tội nghiệp quay về, cô còn có chút thông cảm cho cô ta.
Còn giờ nếu mà có một chút thương cảm thì sẽ hoàn toàn trở thành châm biếm bản thân mất thôi.
Loại người này có gì tốt mà thông cảm hả?
Ngược lại nếu chuyện này xảy ra với cô thì Cố Vị Y chắc chắn sẽ chẳng có chút nhân từ nào với cô đâu.
Thậm chí có thể cô ta châm thêm dầu vào lửa như hiện giờ nữa ấy chứ.

“Cô..” Cố Vị Y lập tức đỏ bừng mặt.

Chuyện lần trước quả thực là đã xảy ra với cô ta, chuyện này đều đã qua cả rồi, con đề tiện này thế mà lại dám nhắc lại.

“Người ở với tôi tối hôm đó là Mộ Tu Kiệt, những vết thương trên người tôi cũng là do bị anh ấy dày vò mà ra đó.”

Mặc dù Cố Cơ Uyển không hề muốn có bất kỳ quan hệ nào với Mộ Tu Kiệt, thế nhưng Cố Vị Y muốn tìm niềm vui trên người cô thì vẫn còn phải xem xem cô ta có đủ tư cách không cái đã.

“Nếu chị không tin thì cứ về hỏi anh ta, với điều kiện là anh ta chịu nói chuyện với chị trước đã.”

“Tôi không tin!” Cố Vị Y có chết cũng không muốn tin điều này.

Cố Cơ Uyển nhếch miệng, cười khinh bỉ, lật cuốn sách của mình, không thèm đếm xỉa cô ta.

“Đề tiện, cô bị mấy tên đàn ông kia đùa giỡn mà còn không biết xấu hổ vu khống Tu Kiệt, cô không thấy mình quá ghê tởm sao?”

Người ta vẫn cứ không thèm quan tâm cô ta, Cố Vị Y tức mình xông đến.

Nhưng cô ta vẫn chưa kịp làm gì thì đã bị một bóng người cao lớn xuất hiện chặn lại ngay trước mặt.

Người đàn ông đẩy một cái, dường như chẳng cần dùng bao nhiêu sức là đã đủ đẩy cô ta lùi về.

“Á..” Cố Vị Y hét thảm.

Hai y tá lập tức lao đến đỡ cô ta.

Cố Vị Y trừng mắt nhìn người áo đen chửi rủa: “Anh là cái thá gì hả? Biết tôi là ai không? Dám làm thế với tôi à?”

Cố Cơ Uyển cười có hơi giễu cợt: “Cố Vị Y, chị dối lời thoại đi được không? Lân nào cũng nhai lại mấy câu này, không mệt à?”

“Cố Cơ Uyển, bớt đặc ý đi! Tu Kiệt sắp tới đón tôi xuất viện rồi! Còn cô? Ai lo chứ?”

Cũng không biết có phải ông bà ứng linh gì không mà Cố Vị Y vừa nói xong câu này thì phía cổng lớn bệnh viện liền có vài chiếc xe sang trọng màu lạnh tiến vào.

Sau khi thấy Lâm Duệ xuống xe bước đến hàng ghế sau nói gì đó với người đàn ông ở đó thì mắt Cố Vị Y liên sáng lên.

Cậu cả Mộ cuối cùng đã đến rồi!

Người có thể khiến Lâm Duệ cung kính đối xử như vậy ngoại trừ Mộ Tu Kiệt ra thì còn ai vào đây nữa?

Cửa sổ xe chỉ mở hé ra, không nhìn rõ được người đàn ông bên trong, chỉ có thể thấy vài đường nét trên khuôn mặt.

Nhưng mà phong cách này, ngoại hình này, ngoài Mộ Tu Kiệt ra thì không thể có người thứ hai nào có được nữa cả.

“Cô thấy rồi chứ? Cậu cả Mộ đích thân đến đón tôi ra viện đây. Còn cô thì sao?”

Cố Vị Y cười lạnh, hất tay sai y tá bên cạnh: “Đi, nói với họ là tôi ở đây!”

“Dạ” Hai y tá đã quen với vẻ kiêu ngạo của người phụ nữ này rồi.

Biết cô ta là người của cậu cả Mộ nên họ sao dám chậm trễ lơ là được, lập tức đến chỗ Lâm Duệ để truyền đạt lại ý của Cố Vị Y.

Lâm Duệ nhìn về phía bên này một cái, cách một khoảng xa nên không nhìn thấy sắc mặt anh ta.

Chỉ có thể nhìn thấy anh ta nghe y tá nói và thấy Cố Vị Y đang ở chòi nghỉ mát này xong thì cúi người nói thêm gì đó với người đàn ông ngồi trong xe.

Sau đó Lâm Duệ đứng thẳng lên, quay người bước về phía bên này.

Cố Vị Y liếc anh ta một cái, mới nhìn lại Cố Cơ Uyển, hoàn toàn trong tư thế của người chiến thắng.

“Nói cho cô biết, vị trí vợ của cậu cả Mộ là của tôi ngồi, còn loại dơ bẩn rẻ tiền như cô.. ha, sau này tránh xa anh ấy chút đi, nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo.”

Cô ta cất bước đi ra phía ngoài chòi nghỉ mát, thái độ kiêu ngạo tự đắc như một con công đang xòe đuôi.

Cố Cơ Uyển nhìn cô ta rời đi, cũng thấy cô ta bước đến bên cạnh chiếc xe, càng nhìn rõ cô ta sau khi nói mấy câu với người đàn ông ngồi hàng ghế sau xong là liên hào hứng bước lên xe.

Người đàn ông ngồi hàng ghế sau, thật sự chính là Mộ Tu Kiệt..

Cô thật sự thấy nhẹ nhõm, vốn dĩ cô hơi lo cậu cả Mộ đến A Lý Hân.

Nhưng bây giờ rõ ràng anh vẫn còn ở Bắc Lãng.

Còn về việc anh đích thân đến đón Cố Vị Y.. có vài chuyện có lẽ .. quá khứ cũng chỉ là quá khứ mà thôi.

“Nghĩ gì thế?” Giang Nam từ bên ngoài đi vào, xách theo hai cái túi.

Theo hướng cô đang nhìn, một hàng xe sang trọng đang rời đi.

Giang Nam cười lãnh đạm: “Ngưỡng mộ hả? Đợi vài hôm nữa em xuất viện anh cũng sẽ cho 18 chiếc xe sang đến đón em, bảo đảm còn xịn hơn cả bọn họ nữa đó!”

CHƯƠNG 288: TẠI SAO LẠI TỐT VỚI EM NHƯ THẾ?

CHƯƠNG 288: TẠI SAO LẠI TỐT VỚI EM NHƯ THẾ?

Cố Cơ Uyển bỗng có chút buồn cười.

Anh ấy cố ý sao? Cô là người so kè phô trương à?

“Thật chứ?” Cô nhướn mày.

“Thật.” Giang Nam quay đầu nhìn một cái, hai đàn em liền lấy cái bàn gấp đã chuẩn bị sẵn từ trước chuyển vào.

Chuẩn bị bàn xong thì những người không liên quan liền lui xuống.

Giang Nam mua về mấy bát mì, đặt lên trên bàn: “Mèo nhỏ tham lam, mau đến ăn nào.”

“Thơm ghê.” Cố Cơ Uyển nhìn 3 bát mì lớn được đẩy tới trước mặt mình, tâm trạng bị mùi thơm làm cho thoải mái một chút.

“Không biết em thích ăn vị nào nên anh mua về nhiều một chút, em nếm thử xem.”

Giang Nam nhét đôi đũa vào tay cô, tiếp tục mở thêm một túi nữa, rồi bưng ra thêm ba tô mì khác.

“Nhiều vậy á, hai người chúng ta sao ăn hết hả?” Sáu bát mì đó, trời ạ, làm quá luôn rồi.

“Cho em nếm mùi vị mà.” Giang Nam đẩy luôn ba bát mì đó tới trước cô.

Cố Cơ Uyển cảm thấy thật quá lãng phí, có điều thấy nhiều mì như thế này đặt trước mặt thì phút chốc nổi cơn tham ăn lên.

Cô vội lấy đũa ra, nếm thử tô mì đầu tiên.

“Là mì sườn!” Thật sự ngon luôn, nhưng mà sao không thấy sườn đâu? “Thịt đâu?”

“Bác sĩ nói hôm nay em vẫn chưa ăn thịt được, sợ mỡ để lại sẹo nên anh bảo họ gấp hết ra rồi.”

Nếu như không gấp ra trước, để cô nhìn thấy mà không ăn được thì sẽ khó chịu thêm.

Cố Cơ Uyển hết cách, chỉ đành tiếp tục ăn mì.

Ăn được mấy miếng thì lại nhịn không nổi kéo tô mì bên cạnh lại nếm một chút: “Ngon!”

Ánh mắt cô sáng lên, nhưng mà không nói được là vị gì, tóm lại là rất tươi ngon ngọt nước.

“Không ăn mì sườn nữa hả?” Giang Nam nhìn khuôn mặt vô cùng mãn nguyện của cô.

“Em.. em muốn ăn cái này.” Mì sườn rất ngon, nhưng mà không ngon bằng tô này.

“Vậy em ăn đi!” Giang Nam còn không biết nữa sao? Cô nhóc này đúng là một nhóc tham ăn.

Ở với cô lâu rồi mới phát hiện ra, lúc cô bình tĩnh thật sự rất lạnh lùng, thế nhưng phần lớn thời gian đều cũng chỉ là một cô nhóc con mà thôi.

Dù sao thì cũng chỉ mới 18 tuổi, có thể chứng chạc được bao nhiêu cơ chứ?

Cố Cơ Uyển không quan tâm anh ta nghĩ gì, cầm đũa bắt đầu ăn.

“Ngon ghê, ngon thật sự luôn á, anh muốn thử miếng không..”

Cô tranh thủ ngược nhìn Giang Nam thì mới phát hiện cậu hai Giang cũng đang cầm đũa ăn mì.

Có đều, mì mà anh ta ăn.. “Bát này tôi đang ăn dở!”

“Không phải đã nói là không ăn nữa sao hả?” Giang Nam chau mày.

Đồ mình không cần rồi mà lại còn không cho người khác ăn nữa sao? Ngang ngược dữ vậy?

“Không phải ý đó!” Thấy thái độ bất mãn của anh ta, Cố Cơ Uyển liền biết anh đã hiểu lầm ý mình.

“Ý em là.. đồ tôi đã ăn rồi.. sao anh có thể nuốt nổi chứ?”

“Em có độc hay có bệnh truyền nhiễm gì à?” Anh ta một chút cũng không để tâm, chớp mắt bát mì đã bị ăn hơn một nửa rồi.

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, cô không có độc, cũng không mắc bệnh truyền nhiễm.. nhưng mà.. anh ta là cậu hai nhà người ta đó.

Cậu hai Giang thế mà lại đi ăn đồ thừa của người khác, anh ta... không chê bẩn sao?

“Ở đây còn tới mấy bát mì, anh ăn bát khác cũng được mà” Cô lúng túng nói.

Giang Nam chẳng thèm ngắt đầu lên: “Em cứ nếm trước đi, bát nào không thích thì cứ đưa anh”

Cố Cơ Uyển cầm đũa, trong tim có chút xót xa.

Nhìn thấy người đàn ông đang ăn mì ngồi trước mặt mình, đột nhiên cô có cảm giác ngán ngạo.

Bọn họ quen nhau từ lúc nào nhỉ? Rồi từ bao giờ anh ta đã bắt đầu đối tốt với cô?

Rõ ràng là người ở hai thế giới khác nhau, vậy mà không biết tự lúc nào lại trở thành bạn bè, lại còn luôn bên cạnh bảo vệ cô nữa chứ.

Cô thậm chí còn không biết bọn họ trở thành bạn của nhau như thế nào.

Giang Nam cuối cùng cũng phát hiện cô nhóc này chưa chịu ăn mì mà lại nhìn chăm chăm vào mình.

Nuốt mì trong miệng xuống, anh ta ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày: “Làm gì vậy? Chưa thấy trai đẹp bao giờ hả?”

“Ừ” Cô gật đầu: “Đẹp trai thật!”

“Gì vậy hả? Phát hiện em thích anh rồi à?”

Giang Nam không để tâm tới lời cô nói, cúi đầu ăn mì tiếp. Vì khi ăn anh có hơi nói đót.

“Nói em biết, anh không thích kiểu của em lắm đâu. Vừa không nghe lời, vừa chẳng dịu dàng gì cả. Có lúc còn thô lỗ nữa, đừng có thích anh, sẽ bị tổn thương đó.”

Nếu lúc trước anh ta nói những lời này, Cố Cơ Uyển sẽ phản bác liên, cô còn lâu mới thích anh ta á.

Thế nhưng bây giờ, cô chỉ im lặng nhìn anh ta, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: “Sao anh lại tốt với tôi như thế?”

Giang Nam sững người một chút, sau đó mới húp hết hơn nửa nước súp mì rồi mới đặt tô xuống, đáp lại ánh mắt của cô.

“Anh tốt với em lắm hả?” Câu này của anh ta hỏi một cách rất nghiêm túc.

Cố Cơ Uyển cũng nghiêm túc suy nghĩ rồi mới gật đầu: “Rất tốt.”

“Vậy là được rồi! Sau này em nợ anh nhé, em phải bán mạng làm việc để trả anh đó! Đừng có quên, anh còn đầu tư tiền vào em nữa đó ”

“..” Cô lại cạ lời không đáp trả nổi.

Cái tên này, lần nào cũng vừa cảm động tý là lại đập cho cô một phát khiến cô tỉnh táo lại ngay lập tức.

“Biết rồi!” Cô lẩm bẩm, có hơi bực rồi lại tiếp tục ăn mì.

Nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé giận dữ bất bình của cô, trong mắt Giang Nam dần dần có chút vui mừng.

Đối xử với cô tốt ư? Hình như anh ta không nhận thấy điều đó chút nào.

Dù sao thì cũng là do ông chủ bảo anh chăm sóc cô, anh chỉ tùy tiện chăm sóc một chút mà thôi.

Vậy thì.. cũng đâu có tính là tốt gì nhiều đâu nhỉ?

“Tô này còn ăn à? Nếm tô kia xem, nhiều như vậy nếm hết không vậy?”

Anh kéo bát mì trước mặt Cố Cơ Uyển lại rồi đẩy một tô khác qua chỗ cô.

“Anh chắc là sẽ ăn bát mì tôi ăn thừa thật đó hả?” Rõ ràng còn nhiều như vậy, bộ không tự ăn hẳn một bát được sao?

Làm như cô xấu xa lắm ấy, ăn thừa còn để người khác ăn nữa chứ.

“Em nếm trước đi, không ngon thì đưa anh.” Lỡ như bát anh chọn lại là vị cô thích thì thành ra là giật đồ ăn của cô mất.

Cô Cơ Uyển không biết nói gì nữa nên đành nếm thử một bát khác.

Nuốt xong một miếng mì là tâm tình lại tuyệt vời trở lại.

“Quá ngon luôn!”

“Nếm thử bát khác xem”

“Ăn vài miếng đã.”

“Bát này thơm quá!”

“.. Ừ ừ! Ngon lắm, tô này không ăn nữa, cho anh đó!”

Lại 3 ngày nữa trôi qua, Dương Quân đích thân đến tiến hành phẫu thuật điều chỉnh cho Cố Cơ Uyển.

Cuộc phẫu thuật kéo dài hơn bảy tiếng đồng hồ, Cố Cơ Uyển cũng bị dày vò hết ngồi rồi nằm trên bàn phẫu thuật suốt cả bảy tiếng.

Lúc bước xuống, cả người chệnh choạng.

Mặc dù không phải gây mê toàn thân, nhưng chỗ nào cũng chích thuốc tê cả, thuốc không hề nhẹ.

Dương Quân và hai y tá khác đỡ cô xuống, để cô ngồi trên một chiếc xe lăn.

Dương Quân cười với cô, thái độ như với một người bạn tốt từ lâu: “Cô chủ... cô Uyển Uyển, phẫu thuật điều chỉnh hôm nay rất thành công, cô yên tâm, đa số các vết thương sẽ không để lại sẹo đâu.”

“Vây, những vết thương còn lại thì sao?” Cố Cơ Uyển nhìn ông.

“Ờ..” Dương Quân tưởng cô đau lòng, chỉ có thể an ủi: “Vẫn còn ba vết thương khác sau bắp chân, lưng và bả vai, trừ những lúc mặt đỏ hỏ vai ra thì sẽ không nhìn thấy được, những chỗ khác hoàn toàn không thể thấy đâu.”

“Hơn nữa, sau khi phẫu thuật điều chỉnh còn nghỉ ngơi chăm sóc thật tốt nữa, qua một thời gian thì những vết sẹo này sẽ ngày càng mờ thôi.

Sau này căn bản là sẽ không nhìn thấy được.”

Cố Cơ Uyển vẫn không nói gì, Dương Quân hơi lo: “Cô Uyển Uyển, nếu như cô vẫn còn lo lắng thì đợi khoảng một tháng sau tôi sẽ.”

“Dương Quân.” Cố Cơ Uyển ngắt lời, níu lấy góc áo anh.

Dương Quân biết cô có điều muốn nói nên bảo hai y tá rời đi. Sau đó mới ngồi xuống ngang tầm mắt của cô: “Cô Uyển Uyển, cô muốn nói gì?”

Cô do dự một hồi rồi hỏi: “Cậu chủ của các anh vẫn còn ở Bắc Lãng thật à?”

CHƯƠNG 289: ÍT NHẤT TÔI LÀ THẬT

CHƯƠNG 289: ÍT NHẤT TÔI LÀ THẬT

Dương Quân hơi sững sờ, sau đó lập tức nói: “Cậu cả dạo gần đây không có đi công tác, vẫn luôn ở Bắc Lăng.”

Đầu ngón tay Cố Cơ Uyển hơi cuộn chặt lại, nếu anh nói cậu cả đương nhiên ở Bắc Lăng thì có lẽ cô sẽ nghi ngờ.

Nhưng những lời này của Dương Quân, lại làm cho người ta không tìm thấy được sơ hở.

“Cô Cơ Uyển, cô hỏi chuyện này là vì muốn tìm cậu cả có việc gì sao?”

Lúc Dương Quân đối xử với cô vẫn luôn thân thiện như vậy: “Hay là, tôi gọi điện thoại cho cậu cả giúp cô được không?”

Anh thật sự cầm di động ra, định gọi sang cho Mộ Tu Kiệt.

Cố Cơ Uyển rũ thấp mắt, lắc đầu: “Không cần, tôi không có gì muốn nói với anh ấy cả.”

Nếu anh vẫn ở Bắc Lăng, vậy thì là thật sự không muốn đến thăm cô chứ không phải là không thể xem.

Cô làm sai chuyện gì sao? Hình như cũng không làm sai chỗ nào cả.

“Kêu họ đẩy tôi về nghỉ ngơi thôi, Dương Quân, hôm nay phiền anh rồi, cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, cậu cả đã dặn dò, nhất định phải chữa trị cho cô Cơ Uyển thật tốt, nếu không anh ấy cũng sẽ rất áy náy.”

Dương Quân đẩy cô đến trước cửa phòng phẫu thuật.

Cố Cơ Uyển không nói câu nào, một câu “sẽ rất áy náy” đã đánh tan hết toàn bộ chút hi vọng nhỏ nhoi của cô.

Anh thật sự không cần cô.

Giang Nam đứng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Dương Quân đẩy cô vào lập tức chạy lên đón: “Dương Quân, thế nào rồi?”

“Trên cơ bản không có vấn đề gì hết, còn có ba chỗ, một tháng sau có thể bắt đầu đợt trị liệu thứ hai.”

“Đã hiểu.” Giang Nam gật đầu, đi ra đằng sau xe lăn: “Cảm ơn, một tháng sau tôi sẽ liên lạc lại với anh.”

“Được.” Dương Quân gật đầu, nhìn theo bọn họ rời đi.

Sau khi về phòng bệnh, Cố Cơ Uyển đang định đứng lên, Giang Nam lại bế cô lên, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Động tác này làm vô cùng nhẹ nhàng, rõ ràng là đã rất quen tay thuần thục rồi.

“Thật ra bây giờ tôi có thể tự đi được rồi.” Cố Cơ Uyển nhìn anh, trên mặt cũng không có quá nhiều cảm xúc.”

“Lúc đầu mấy chỗ kia bị thương, đi đứng rất khó chịu, nhưng mà hôm qua tôi thử rồi, không đau.”

Giang Nam gật đầu: “Được, ngày mai lúc xuất viện tự em đi.”

Cô không nói lời nào, Giang Nam đẩy xe lăn sang một bên, bắt đầu sửa soạn gối đầu của cô.

“Dương Quân nói hôm nay dùng không ít thuốc tê, tuy là chỉ gây tê một bộ phận, nhưng mà sau khi về tốt nhất vẫn là nên ngủ một giấc, bốn tiếng sau mới được phép ăn uống, nếu không anh sợ em lại buồn nôn”

Cố Cơ Uyển vẫn luôn nhìn anh, nhìn anh dọn dẹp đồ đạc, nhìn anh sửa soạn lại thuốc men của cô, nhìn anh cẩn thận chăm sóc cô.

Cuối cùng cô đột nhiên nói: “Anh rất thân thiết với Dương Quân, thật ra anh chính là một trong những người bạn thân thiết của cậu cả Mộ.”

Giang Nam sững sờ nhìn cô.

Cố Cơ Uyển từ kiếp trước đã biết, Mộ Tu Kiệt có mấy người anh em thân thiết có thể cùng vào sinh ra tử.

Bọn họ không thường gặp nhau, nhưng mà lần nào gặp nhau thì khi quay về người đều nồng nặc mùi rượu.

Mà cô không thể nào đến gần, chỉ có thể nhìn anh từ xa, chờ sau khi anh đi qua rồi thầm ngửi chút hơi thở anh để lại, giống như là đứng cùng một chỗ với anh.

Lúc trước cô đã sớm nghi ngờ Giang Nam rồi, chỉ là vẫn chưa khẳng định được.

Nhưng bây giờ cô lại rất chắc chắn.

Giang Nam cúi đầu nhìn cô, ánh mắt của cô gái vô cùng thản nhiên, cho dù đã đoán ra được nhưng tâm trạng cũng không có dao động gì quá nhiều.

Nhưng mà chính bản thân anh, trong khoảnh khắc khi bị đoán được, đột nhiên hô hấp hơi rối loạn.

“Sau đó thì sao?” Anh hỏi.

“Sau đó?” Cổ Cơ Uyển nhìn vào ánh mắt anh, chớp chớp mắt: “Cậu hai Giang, tôi không hiểu anh có ý gì.”

Giang Nam lại hơi xấu hổ, nếu như cô tức giận mắng anh một trận cũng được.

Như bây giờ, không ồn ào không kiếm chuyện, cứ yên lặng như thế này lại làm anh không biết phải làm gì tiếp theo, cũng không biết phải ở cùng cô thế nào nữa.

“Ừm, là cậu cả nhờ anh chăm sóc tôi? Từ lúc nào? Lần đầu tiên tiếp cận tôi à?”

“Không phải.” Lúc đó thuần túy chỉ vì tò mò, muốn biết trên người của người phụ nữ này có cái gì đặc biệt mà có thể làm anh cả mê mệt như vậy.

“Vậy vì sao anh muốn đến tìm tôi?”

“Tò mò.”

“Tò mò?” Tò mò gì chứ?

“Đừng có hỏi, anh không nói cho em biết đâu.” Không biết giải thích, cũng không muốn lừa cô, vậy thì cứ dứt khoát không nói gì hết đi.

“Vậy bây giờ anh chăm sóc cho tôi cũng là ý của cậu cả Mộ sao? Anh ấy cảm thấy thiếu nợ tôi sao?”

Chuyện này có tính là thiếu nợ không? Thật ra Giang Nam cũng không biết.

Có lẽ, có một phần ý nào đó đúng là vì cảm thấy thiếu cô.

Tuy rằng phần nhiều hơn có lẽ là vì tình cảm, không nỡ buông bỏ.

“Ừ” Anh gật đầu, một phần nguyên nhân thì cũng coi như là nguyên nhân, đúng không?

Cổ Cơ Uyển rũ mắt xuống, lông mi dày dài phủ xuống mí mắt cô, tạo thành hai khoảng tối hình cánh quạt, vô cùng xinh đẹp.

Giang Nam cảm thấy bản thân anh đúng là không thể giải quyết được mấy vấn đề này, lời anh nói làm cô cảm thấy không vui sao?

“Anh nói xem.” Không biết yên lặng đã bao lâu, Cổ Cơ Uyển đột nhiên khẽ hỏi: “Anh ấy có còn cần tôi không?”

“Câu hỏi này không bằng em tự hỏi anh ấy đi.” Quyết định của người khác cũng không đến lượt anh đoán.

Cổ Cơ Uyển lại cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh tiếp cận tôi vì có mục đích khác như vậy sẽ làm tôi rất lo lắng.”

“Có cái gì mà lo chứ, anh cũng chả muốn cái gì của em.” Giang Nam kéo ghế lại, ngồi xuống cạnh mép giường.

“Tôi lo là vì tôi muốn vài thứ của anh đó.”

Lời này Giang Nam nghe không hiểu, anh nhíu mày lại.

Cổ Cơ Uyển thở dài một hơi, sau khi buông bỏ cảm xúc nào đó trong lòng xuống rồi, cô mới nhìn Giang Nam.

“Tôi sợ, ngay cả tất cả mọi thứ về anh cũng đều là giả.”

Quan tâm cô là giả, từng chuyện nhỏ nhặt khi ở cùng cô cũng là giả, cãi nhau, trêu chọc rồi làm hòa với cô, tất cả những điều này cũng đều là giả.

Giang Nam vốn còn định nói gì đó, nhưng mà một giây trước khi định nói, đột nhiên hiểu ra được ý của những lời cô nói.

Không biết vì sao, anh đột nhiên bởi vì câu nói này của cô gái mà tâm trạng lại trở nên phức tạp.

Có rất nhiều cảm xúc quần quanh trong lòng anh, trái tim đột nhiên đập mạnh, nhưng mà lại phải tự mình kiềm chế nó, không dám để nó nhảy lên quá nhanh.

Có lẽ chính anh cũng không biết giờ phút này anh đang suy nghĩ cái gì nữa.

Nói tóm lại, có một số việc anh cực kỳ khẳng định.

Anh xoa đầu ngón tay, định nhẹ nhàng nói ra vài câu gì đó, cuối cùng mới phát hiện ra, những lời này hoàn toàn không có cách nào nhẹ nhàng được.

Nhưng nếu như quá nặng nề thì hình như lại quá đứng đắn, không... không phù hợp với hình tượng cao lớn của anh cho lắm.

Cuối cùng, Giang Nam chỉ đành liếc mắt nhìn cô, giả bộ như không thèm quan tâm nói: “Anh... ít nhất anh là thật.”

“Không lừa tôi?”

“Không lừa em!”

“Được, tôi tin anh. Nhưng mà vì sao lại đối xử tốt với tôi như vậy? Không lẽ chỉ bởi vì cậu cả Mộ dặn dò thôi sao?”

“Có lẽ.”

“Thật sự có lẽ sao?”

“Ai mà biết.”

Nửa tiếng sau, Cố Cơ Uyển bình thản tiếp đi.

Giang Nam lại cầm điện thoại lên, đi ra ngoài phòng, gọi cho dãy số quen thuộc.

Ba giây sau, có người nghe máy.

“Chính chủ?”

“Không phải.”

Anh lập tức cúp máy, đứng trên hành lang, nắm lan can, nhìn chân trời dần dần lặn xuống.

Ở một bầu trời khác, anh rốt cuộc đang làm cái gì?

Sáng sớm hôm sau, Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng nhớ đến một chuyện cực kỳ quan trọng: “Điện thoại của tôi đâu rồi?”

Hình như điện thoại đã rời khỏi cuộc sống của cô rất lâu rồi, cô không nhớ đến việc sử dụng nó.

Giang Nam tìm một lúc lâu, mới tìm được trong túi xách đặt ở ngăn kéo, lấy điện thoại đưa cho cô.

Hết pin, tắt máy, có lẽ đã sập nguồn lâu lắm rồi.

Cố Cơ Uyển tìm đồ sạc ra cắm vào, khởi động máy lên, vô số tin tức và cuộc gọi nhờ lập tức xuất hiện.

Cô lướt một lúc lâu, cuối cùng cũng lướt đến tin nhắn của Đàm Kiệt: “Đã lấy được báo cáo, cậu thật sự là cháu ngoại của bà cụ Mộ.”

CHƯƠNG 290: GIỐNG NHƯ KIẾP TRƯỚC

CHƯƠNG 290: GIỐNG NHƯ KIẾP TRƯỚC

Đàm Kiệt nhận được tin nhắn, cực kỳ lo lắng chạy đến bệnh viện.

“Nhóm Tử Lạp có biết không?” Cố Cơ Uyển lập tức hỏi.

“Vẫn chưa biết cậu ở đây, lúc trước nói cậu và cậu hai Giang đang ở cùng nhau, cậu hai Giang cũng hay chuyển tin cho bọn tớ, nói gần đây cậu không khỏe nên muốn yên tĩnh dưỡng bệnh.”

Đàm Kiệt đi có hơi gấp gáp, lúc vào cửa còn đang thở dốc.

Đờ một rồi anh mới tiếp tục nói: “Thiên Mộ rất lo cho cậu, cậu nên liên lạc với bọn họ nhanh đi.”

Cho dù vẫn chưa rõ lắm lúc trước Cố Cơ Uyển đã gặp phải chuyện gì, nhưng nhìn thấy vết thương còn chưa lành hẳn trên môi cô, trong lòng anh cũng căng thẳng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy, có thể kể không?”

“Cũng không có gì, chỉ là hôm đó lúc đi chơi lại gặp phải bắt cóc, cậu hai Giang cứu tớ về, nghỉ ngơi một đoạn thời gian thôi.”

Cố Cơ Uyển cũng không muốn kể rõ ràng mọi chuyện, tùy ý bịa đại vài câu nói dối.

Sau đó cậu liếc mắt nhìn cửa sổ rồi nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

Đàm Kiệt cũng nhích lại gần, nhỏ giọng nói: “Kết quả giám định là có quan hệ máu mủ”

Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại, tim đập không ngừng, hơi thở rối loạn.

Cho dù Đàm Kiệt đã từng nói qua điện thoại một lần rồi, nhưng mà bây giờ lại nghe chính miệng anh nói lại lần nữa thì vẫn kích động như cũ.

Bà nội không phải là bà nội của cô, mà lại là bà ngoại!

Bà thật sự là bà ngoại của cô!

Vậy thì vì sao Cố Vị Y lại biết được những chuyện này, thậm chí còn có khả năng thế chỗ của cô nữa.

Buổi sáng hôm bà nội gặp chuyện ngoài ý muốn kia, bà nói Cố Vị Y lừa bà, nhưng mà Cố Vị Y đã xin lỗi bà rồi.

Bà còn nói chờ đến khi ông cụ về sẽ lập tức nói cho ông cụ và cậu cả Mộ biết được sự thật, để mọi người biết được thân phận của cô.

Bây giờ nghĩ lại thì tất cả mọi chuyện đều đã sáng tỏ.

Chuyện bà nội đề cập đến chính là mối quan hệ của hai người các cô.

Bây giờ không biết ông cụ đã biết chuyện này hay chưa, nhưng cậu cả Mộ chắc chắn đã biết được.

Hơn nữa phiên bản cậu cả Mộ biết được giống với phiên bản lần trước bà cụ biết được, bọn họ đều đã bị Cố Vị Y lừa.

“Làm sao mà cô ta lại biết được chứ?” Chuyện này, vì sao cô không hề hay biết gì cả, Cố Vị Y lại có thể chặn đầu tin tức, còn giả danh thân phận của anh nữa?

“Có lẽ là do trước kia bà cụ đã từng điều tra thân thế của cậu rồi, chuyện này ngay cả cậu cũng không biết, nhưng lại bị Cố Vị Y biết được.”

Đàm Kiệt đi đến cạnh cửa, xác định rõ ngoài kia không có ai, mới đi về ngồi cạnh giường bệnh, dựa sát vào Cố Cơ Uyển.

Chuyện này cực kỳ quan trọng, Đàm Kiệt khi nói chuyện cũng không dám nói quá lớn.

Anh cẩn thận nói: “Dựa theo những lời cậu nói lúc trước thì bây giờ chắc chắn cậu cả Mộ cũng đã biết rồi, hơn nữa chuyện này chắc chắn là do bà cụ đích thân đến nói với cậu cả Mộ thì anh mới có thể tin.”

Chỉ dựa vào Cố Vị Y, ngay cả Đàm Kiệt cũng không tin rằng cô ta có thể thuyết phục được cậu cả Mộ.

Nhưng nếu là bà cụ thì lại khác, cậu cả Mộ luôn tin tưởng bà cụ.

“Còn bên phía ông cụ, nói thật tớ cảm thấy ông cụ sẽ càng muốn tin tưởng Cố Vị Y hơn, cậu có tìm ông ấy cũng chẳng có ích gì.”

Trong lòng Cố Cơ Uyển lạnh căm căm, không ngờ ngay cả Đàm Kiệt cũng có thể nhìn rõ vấn đề này.

“Cơ Uyển, tớ thấy chuyện đầu tiên cậu cần làm là thuyết phục được cậu cả Mộ”

“Chỉ cần cậu cả Mộ đứng về phía cô, mọi chuyện nhất định sẽ được phơi bày.”

Trong tay bọn họ có kết quả giám định, cho dù phần báo cáo này vẫn không thể thuyết phục được Mộ Tu Kiệt, vậy, chỉ cần lấy phần DNA thuộc về bà cụ cùng với so sánh DNA của bà cụ trong hệ thống ra, tất cả đều sẽ sáng tỏ.

Mỗi người chỉ cần từng khám bệnh trong bệnh viện thì đều sẽ để lại tin tức DNA, chỉ cần xin thì chắc chắn có thể tra được.

Tóm lại, phần báo cáo này, chắc chắn là chứng cứ rất mạnh.

“Tớ biết rồi, tớ sẽ tìm cơ hội nói chuyện này cho cậu cả Mộ.”

Tuy rằng cô và cậu cả Mộ đã định trước rằng không có tương lai, nhưng mà cô cũng không thể để Cố Vị Y tiếp tục lừa anh được.

Lấy điện thoại ra, nhìn dãy số sắp sửa trở nên xa lạ, cuối cùng, ngón tay thon dài của cô nhấn xuống, gọi sang số điện thoại kia.

Không có ai nghe máy.

Một lần, không có, hai lần, vẫn không có, ba lần, vẫn như cũ không có.

Cô nhìn Đàm Kiệt, Đàm Kiệt lại đang nhìn điện thoại của cô.

Cố Cơ Uyển nghĩ một lúc, đành phải gọi sang một số khác.

Không bao lâu sau, giọng nói trầm thấp của Lâm Duệ từ một đầu dây khác vang lên: “Cô Cơ Uyển, cô tìm tôi có việc gì sao?”

“Tôi muốn tìm cậu cả Mộ, tôi có một số việc rất quan trọng muốn trực tiếp nói với anh ấy.”

“Xin lỗi cô Cơ Uyển, cậu cả đang họp, tạm thời không tiện nhận điện thoại của cô.”

Bên chỗ Lâm Duệ hình như còn có một giọng nói của một phụ nữ, cẩn thận nghe thì rõ ràng là giọng của Cố Vị Y.

Cố Cơ Uyển nhíu mày, chuyện này không thể nào nói trong điện thoại được.

Cô kiên trì nói: “Lâm Duệ, có thể giúp tôi hẹn trước với cậu cả Mộ không? Tôi thật sự có chuyện rất quan trọng.”

“Được rồi, tôi xem lại thời gian biểu của cậu cả đã, cô Cơ Uyển, cô chờ tôi một lúc.

Thái độ của Lâm Duệ đối với cô vẫn rất tốt, cực kỳ hiền hòa, nhưng hình như bên chỗ cậu cả Mộ lại không dễ dàng như vậy.

Mười mấy giây sau, Lâm Duệ lại cầm lấy điện thoại lần nữa, bất đắc dĩ nói: “Cô Cơ Uyển, thời gian biểu của cậu cả đã được sắp xếp kín đến tháng sau rồi.”

“Tôi chỉ cần vài phút, có lẽ, anh để cho anh ấy nghe điện thoại một cái cũng không được sao?”

Cố Cơ Uyển cảm thấy rất thất bại, bây giờ muốn nhìn thấy cậu cả Mộ đã khó khăn đến vậy rồi sao?

Vì sao cô cứ có cảm giác rằng bản thân đã quay về kiếp trước vậy?

Năm năm ngắn ngủi và dài dòng kia, cô và Lâm Duệ đã có bao nhiêu cuộc nói chuyện giống hệt như vậy rồi?

Muốn gặp mặt Mộ Tu Kiệt, quá khó! Cho dù muốn hẹn trước, cũng chỉ có thể hẹn trước thời gian vào một tháng sau.

Thật ra đây mới là trạng thái bình thường nhất của cậu cả Mộ, kiếp trước cô vẫn còn chưa hiểu ra sao?

Chỉ là sống lại một đời, không biết vì sao lại đây đưa với cậu cả Mộ nhiều hơn, cứ như vậy mà cho rằng nó sẽ khác hẳn với đời trước.

Lâm Duệ vẫn cứ rất bất đắc dĩ, giải thích: “Cô Cơ Uyển, thời gian của cậu cả thật sự rất gấp, cực kỳ bận rộn, đặc biệt là dạo gần đây còn phải tiếp nhận toàn bộ Mộ thị nữa...”

“Tôi đã biết, tôi không quấy rầy nữa”

Cố Cơ Uyển cúp máy, nhìn màn hình di động phát nổ.

Mãi đến khi màn hình tối sầm xuống, Đàm Kiệt mới hỏi: “Thật sự không còn cách nào sao?”

Thật ra, với mối quan hệ hiện tại giữa Cơ Uyển và cậu cả Mộ thì việc có nói cho cậu cả Mộ biết âm mưu này không hay, đối với bọn họ mà nói cũng không quá quan trọng.

Nói đến cùng thì người bị lừa lại không phải chính mình.

Nhưng nếu Cố Vị Y thật sự lừa gạt mọi người, vậy trong chuyện này, có lẽ sẽ có liên quan đến một chuyện cực kỳ quan trọng, đó chính là cái chết của bà cụ!

“Tôi nghĩ cách khác.” Cố Cơ Uyển vừa không muốn Mộ Tu Kiệt tiếp tục bị lừa, lại cũng muốn điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Lúc đó bà nội đã nói, Cố Vị Y đã xin lỗi bà.

Nhưng dựa theo sự hiểu biết của cô về Cố Vị Y thì người phụ nữ kia làm sao có thể dễ dàng từ bỏ tất cả mọi thứ đã lấy được trong tay chứ?

Cô ta sẽ không thật lòng nhận sai, huống chi sau lưng cô ta còn có một người cực kỳ tài giỏi.

Cái chết của bà cụ cực kỳ có khả năng có liên quan đến bọn họ.

Con đường ven hồ kia, cả con đường nhỏ kia nữa, chắc chắn là có điều gì bí ẩn.

Chỉ tiếc ông cụ không muốn nhìn cảnh nhớ người, chỉ trong một thời gian ngắn đã hoàn toàn lấp bằng con đường ven hồ kia, ngay cả con đường cũng đều bị chôn.

“Cơ Uyển, tớ thấy chuyện quan trọng nhất bây giờ là trước tiên phải điều tra được rốt cuộc Cố Vị Y đã hợp tác với người nào, vì sao cô ta lại biết được mối quan hệ giữa cô và bà cụ?”

CHƯƠNG 291: TẠI SAO CÔ CÓ THỂ HẠNH PHÚC NHƯ VẬY

CHƯƠNG 291: TẠI SAO CÔ CÓ THỂ HẠNH PHÚC NHƯ VẬY

Cố Vị Y rất cuộc làm sao lại biết, Cố Cơ Uyển đến bây giờ vẫn chưa làm rõ được

Chuyện này, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?

Trong ký ức của kiếp trước, cũng không tìm được bao nhiêu thông tin có liên quan.

Càng huống hồ, vết tích của kiếp trước, đã hoàn toàn cách biệt với vết tích của kiếp này, hoàn toàn không giống nữa rồi.

Cố Cơ Uyển suy nghĩ một hồi, đột nhiên sáp gần đến Đàm Kiệt, đè thấp thanh âm xuống: “Đàm Kiệt, cậu đi điều tra thêm chút chuyện giùm tớ đi”

..Lúc Giang Nam đi vào, hai người đang ăn trái cây.

“Bác sĩ nói hôm nay cô có thể xuất viện rồi, nhưng nếu như còn muốn ở thêm vài ngày thì cũng được.”

Trong tay anh ta cầm báo cáo, hồi nãy đã nói chuyện với bên bác sĩ trị liệu chính rất lâu, toàn bộ đều là những vấn đề cần chú ý khi chăm sóc Cố Cơ Uyển sau này.

Bởi vì sợ mình sẽ quên, anh ta trực tiếp bảo bác sĩ in ra, lấy cùng với báo cáo.

“Đương nhiên hôm nay xuất viện rồi!” Cố Cơ Uyển lập tức nói.

Nằm viện đã hơn một tuần rồi, cứ tiếp tục như vậy, cả người cô cũng mọc lông rồi.

“Xuất viện cũng được, nhưng có một điều kiện.” Giang Nam cấp báo cáo và các hạng mục chú ý vào túi máy tính của mình.

“Điều kiện gì?” Chỉ cần có thể xuất viện, điều kiện gì cũng đều có thể đáp ứng.

“Bán thân cho tôi, bắt đầu từ bây giờ, sống cùng với tôi.”

“Không được!” Lời này, không phải Cố Cơ Uyển nói, Đàm Kiệt trực tiếp nhảy dựng lên, bảo vệ ở trước Cố Cơ Uyển.

“Tên nhóc non choẹt này có thể ngăn được tôi sao? Bên ngoài toàn là người của tôi đó.”

Giang Nam cười lạnh, không thèm để ý đến Đàm Kiệt lấy một cái.

“Không ngăn được, tôi sẽ báo cảnh sát.” Đàm Kiệt nghiêm túc.

Mấy công tử có tiền bọn họ, chơi gái giống như là thay áo vậy.

Anh không thể để cho Cơ Uyển trở thành đồ chơi trong tay bọn họ!

Cố Cơ Uyển kéo kéo vạt áo của anh ta, nhin không được mà cười phụt một tiếng: “Anh ta đùa đó, cậu nghiêm túc như vậy làm gì?”

“Anh ta...” Đàm Kiệt nhìn Giang Nam, Giang Nam đang thu dọn đồ cho Cố Cơ Uyển.

“Anh ta không thèm tớ đâu, tớ không phải kiểu anh ta thích a”

Cố Cơ Uyển duỗi eo lưng biếng, nhìn chăm chăm vào bóng ảnh bận rộn của Giang Nam.

“Anh thật sự muốn ở cùng với tôi? Anh sẽ chăm sóc tôi sao?”

“Việc to việc nhỏ gì cũng đều đã được liệt kê rõ ràng rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Được thôi, vậy cho anh một cơ hội, hầu hạ bốn tiểu thư.”

Đàm Kiệt nhìn hai người tương tác, có chút không phản ứng được.

Mối quan hệ của bọn họ, từ khi nào lại trở nên tốt như vậy rồi?

“Cơ Uyển, cậu và anh ta... Về mặt Đàm Kiệt nghi hoặc, cũng rất chấn động: “Đang yêu đương sao?”

“Anh ta mơ đẹp quá.”

“Cô ta thật biết mơ.”

Hai người cùng trả lời, Đàm Kiệt càng cảm thấy, sự hiểu ngầm của hai người này có cần tốt như vậy không?

Chắc chắn là không có đang yêu đương đó chứ? Nhìn thế nào cũng thấy có vẻ như mối quan hệ siêu tốt.

Nhưng mà, lại giống như không có bao nhiêu khí tức ám muội hết.

Đàm Kiệt nhìn không hiểu hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì, bạn bè? Không chỉ vậy? Người yêu, nhưng lại không tới.

“Cơ Uyển, cậu thật sự theo anh ta về sao?”

“Căn hộ của anh ta cũng ở trên toà nhà chung cư của chúng ta, chỉ là ở tầng cao hơn mà thôi.”

Cùng đâu phải là muốn theo anh ta về nhà họ Giang đâu, nếu như thật sự là nhà họ Giang, cô nào dám quấy rầy.

Chỉ là bởi vì biết, cậu cả Mộ bảo anh ta chăm sóc mình, cô để anh ta chăm sóc, cũng coi như là để cậu cả Mộ yên tâm.

Cô vốn không muốn để cho Mộ Tu Kiệt có bất kỳ áy náy gì với mình.

Còn về Giang Nam, chuyện mà cậu cả Mộ dặn dò, anh ta hoàn thành nó, chỉ vậy mà thôi, cho nên, cô cũng không có gì hay ho để mất tự nhiên cả.

Cũng, chỉ có lần này thôi.

“Này, anh đã nói nếu tôi xuất viện, khí thế sẽ còn lợi hại hơn Cố Vị Y nữa mà, lại gạt người rồi à?”

Lúc ra cửa, cô nhìn Giang Nam đang xách túi lớn túi nhỏ, cười hi hi.

Đàm Kiệt vốn dĩ muốn cầm đồ cho Cố Cơ Uyển, nhưng phát hiện, có cậu hai Giang, hoàn toàn không có đất dụng võ cho mình.

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ phô trương lợi hại hơn bất cứ ai, được chưa?”

Giang Nam thật muốn trợn trắng mắt với cô, một tiểu nha đầu, sao lại hư vinh như vậy?

“Người ta chính là có lòng hư vinh lớn đó, thì sao nào? Ai bảo anh đồng ý với người nào đó, phải chăm sóc tôi.”

Cho nên Cố Cơ Uyển cũng không cảm thấy bất an, có cơ hội thì phải tận dụng, cơ hội qua rồi thì sẽ không còn nữa.

“Được, thỏa mãn cô!”

Ding một tiếng, cửa thang máy mở ra, ba người đi ra ngoài.

Vince đã đứng đợi từ sớm, nhìn thấy cậu hai xách một đồng hồ ra ngoài, anh ta vội vàng đi tới, nhận lấy đồ.

“Cậu hai, đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ừm”” Giang Nam gật đầu, quay đầu lại nhìn Cố Cơ Uyển, đột nhiên bế ngang cô lên.

“Giang Nam...”

“Suýt!” Anh ta cúi đầu nhìn cô, khẽ cười: “Không phải muốn phô trương sao? Cho cô!”

Nói xong, bế lấy cô đi ra khỏi cửa bệnh viện.

Tất cả mọi thứ bên ngoài, khiến Cố Cơ Uyển hoàn toàn há hốc mồm.

Hoa hồng đầy trời đầy đất, trải ra một mảnh hồng đỏ thắm trên đường đi, đi lên trên đó, giống như là đang đi thảm đỏ vậy.

Ở hai bên của con đường trải đầy hoa, có hơn trăm vệ sĩ ăn mặc chỉnh tề, đứng thành hai hàng, khom người chào bọn họ.

Ở cuối con đường, một chiếc Rolls Royce siêu sang được trang bị hàng đầu yên lặng chờ đợi.

Xung quanh xe, người làm và vệ sĩ xếp hàng dài.

Nhìn thấy Giang Nam bế Cố Cơ Uyển đi tới, mọi người lập tức cúi người đồng thanh nói: “Chào buổi sáng, cậu hai, cô Cơ Uyển!”

Cố Cơ Uyển suýt chút nữa là ngất đi rồi, không phải bởi vì chấn cảm, mà là...mẹ tôi ơi! Có xấu hổ hay không chứ!

“Tôi...tôi chỉ là nói đùa thôi.”

Cô thật sự là bị sốc rồi, phô trương lớn như vậy, hoàn toàn giống như công chúa đi thị sát vậy.

Không, ngay cả công chúa đi thị sát, cũng chưa chắc có khí phách cao sang như vậy nữa!

Vô số người bu lại ở hai bên, đều vươn dài cổ ra nhìn, muốn xem xem rốt cuộc là ai xuất hiện, mà làm khoa trương như vậy!

Thậm chí còn có phóng viên đang chụp ảnh...

Trời đất quỷ thần ơi! Thật sự có phóng viên nữa!

Cố Cơ Uyển hoảng hốt mà rúc vào lồng ngực của Giang Nam, sợ người ta chụp trúng mặt.

Mẹ ơi! Ông trời ơi! Đây là muốn chinh chết cô sao? Sau này, sao còn dám ra ngoài gặp người ta nữa!
“Cơ Uyển mắc cỡ rồi, còn không bảo mấy người đó bỏ ống kính xuống đi!” Sắc mặt Giang Nam trầm xuống.
“Vâng!” Mấy người bảo vệ nhận lệnh, lập tức xông vào phía đám phóng viên trong đám đông.

Hoa hồng, vệ sĩ, xe sang, người làm... một người đàn ông đẹp trai đến kinh thiên động địa đang bế cô.
Cố Cơ Uyển hôm nay, hoàn toàn trở thành nữ chính trong câu chuyện cổ tích, giống như bản thân mình mang theo vầng hào quang, bước lên đỉnh cao của cuộc đời.
Chuyện này, lập tức lan truyền trên mạng.
Nhìn thấy cô gái nép trong lòng của cậu hai Giang, cảm xúc hạnh phúc như muốn tràn ra ngoài màn hình, Cố Vị Y tức đến suýt chút nữa ném điện thoại trong tay đi!
Cô dựa vào đâu! Con tiện nhân này, rốt cuộc là dựa vào cái gì?
Ai ai cũng biết là bị cậu cả Mộ bỏ rơi, nhưng mới nháy mắt, lại có quan hệ thân thiết cùng với cậu hai Giang!
Đối với loại phụ nữ này, dư luận ở trên mạng sẽ nhấn chìm chết cô!
Đây không phải là loại bitch không biết giữ kẽ sao?
Nhưng tại sao, bình luận ở trên mạng lại ngã về một bên, vậy mà lại nói cô sau khi bị chị gái vung dao ngang đoạt ái tình, cuối cùng cũng gặp được chân ái?
Đồ thần kinh! Loại tiện nhân này, chỉ xứng để đàn ông chơi đùa, chân ái? Đừng có mơ!
Cô ta cuối cùng nhịn không được nữa, gọi vào số điện thoại đó.
“Không phải nói phải chinh chết Cố Cơ Uyển sao? Tại sao cô ta bây giờ vẫn còn tốt như vậy?”
Người đàn ông bên đầu dây kia im lặng, Cố Vị Y lại nói: “Bây giờ cô ta ở cùng với cậu hai Giang, cả Bắc Lăng này đều biết cô ta hạnh phúc như thế nào! Cô ta...”
“Tôi nói cô ta là mục tiêu của tôi khi nào?”
Thanh âm của người đàn ông trầm thấp, cũng rất băng lãnh: “Tôi bảo cô trông chừng Mộ Tu Kiệt, những chuyện khác thì bớt quan cho tôi! Còn quấy rầy nữa, cẩn thận tôi công bố tất cả chuyện của cô cho thiên hạ biết đó!”

CHƯƠNG 292: CON, CÔ CŨNG CÓ THỂ CÓ SAO?

CHƯƠNG 292: CON, CÔ CŨNG CÓ THỂ CÓ SAO?

Biết rõ là lừa gạt, mà còn có thể tỏ ra dửng dưng, Cố Cơ Uyển chắc chắn là không làm được.

Ngày hôm sau, cô đến nhà họ Mộ.

“Xin lỗi, trước đây sức khỏe tôi không tốt, nằm viện cả nửa tháng, cho nên, mãi không có thực hiện lời hứa.”

Vào ngày thứ hai sau khi xuất viện, vừa tan học, Cố Cơ Uyển đã chủ động đến nhà họ Mộ, báo cáo với Cẩn Mai.

Sắc mặt của Cẩn Mai hôm nay có vẻ không được tốt lắm, trước đó, Mộ Khải Trạch bởi vì không tìm được Cố Cơ Uyển, mà sắp điên lên rồi.

“Cho dù cô nằm viện cũng nên trả lời tin nhắn cho nó một cái, nó tìm cô rất vất vả.”

Lời này, Cố Cơ Uyển không thể phản bác, chỉ có thể thấp giọng nói: “Xin cho tôi đến nhà sau của bà cụ một chuyến, tối nay, tôi ở lại ăn cơm tối với anh ta.”

“Cô cảm thấy cô lợi dụng tình cảm của con trai tôi như vậy, thật sự lương tâm không bất an sao?”

Sắc mặt của Cẩn Mai hôm nay đích thực là không tốt lắm, nỗi khổ mà con trai chịu, bà ta nhìn thấy vào trong mắt, đau lòng đến muốn sống muốn chết.

Nhưng người phụ nữ này, ngày hôm qua lại truyền ra scandals với cậu hai Giang, bây giờ, cả Bắc Lăng đều biết rồi.

“Xin lỗi, nhưng từ khi bắt đầu tôi đã nói với anh ta, hiệp nghị giữa tôi và bà”

Cố Cơ Uyển từ trước đến giờ chưa bao giờ định lợi dụng Mộ Khải Trạch làm gì cả, Cẩn Mai kêu cô ở bên, cô ở bên, chỉ vậy mà thôi.

Nhưng Cẩn Mai vừa nghe, lập tức tức giận: “Cái gì? Cô lại nói với nó!”

Cô làm sao có thể quá đáng như vậy, nói hiệp nghị giữa bọn họ cho Mộ Khải Trạch nghe, đây còn không phải là càng đẩy anh ta vào vực sâu sao?

Người phụ nữ này, còn có chút đạo đức nghề nghiệp nào không?

Giao dịch, là không thể tùy ý nói cho người khác không phải sao?

“Bà cả, tôi nghĩ, bà không đủ hiểu con trai của bà”

Cố Cơ Uyển biết bà ta nhất định sẽ tức giận, nhưng cô từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Thái độ của tôi đối với anh ta đột nhiên có chuyển biến, anh ta không lẽ thật sự không hoài nghi sao?”

Cố Cơ Uyển nhìn bà ta, bình tĩnh mà phân tích với bà ta.

“Tôi không nói sự thật, đợi anh ta tự mình phát hiện rồi, chỉ sẽ càng thêm khó chấp nhận được, vậy thì chi bằng, nói cho anh ta sự thật từ ban đầu đi”

“Cho nên cho dù nó có biết là cô chỉ vì mục đích nào đó thôi nên mới nguyện ý chấp nhận sự tiếp cận của nó, cuối cùng, nó cũng sẽ không để bụng chắc?”

Cố Cơ Uyển nói: “Anh ta có để bụng hay không, tôi không rõ, nhưng anh ta đích thực không có tức giận.”

Lừa gạt của Cẩn Mai từ từ bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi, đột nhiên cũng cảm thấy, chủ động thẳng thắn, ngược lại là một chuyện tốt.

Con trai cũng thật sự là quá ngốc, rõ ràng biết người phụ nữ này ở bên cạnh mình là có mục đích, mà vẫn còn vui vẻ chấp nhận.

“Thời gian này nó rất chán nản, ngoại trừ công việc, thời gian khác đều nhốt mình trong phòng.”

Người làm mẹ như bà ta cũng thật thất bại, trong lòng con trai có tâm sự, nhưng lại không chịu nói lấy một câu với bà ta.

Cẩn Mai thở dài một tiếng, suy nghĩ rồi nói: “Cô vi phạm điều thỏa thuận trước, bây giờ, tôi phải hỏi Khải Trạch có đồng ý hay không, mới quyết định có tiếp tục giao dịch với cô nữa hay là không.”

“Được.” Cổ Cơ Uyển đuối lý, đương nhiên chỉ có thể nghe bà ta.

Đã đồng ý ở bên cạnh Mộ Khải Trạch một tuần, chỉ ăn cùng với anh ta được một bữa cơm tối thì xảy ra chuyện rồi, bây giờ Cẩn Mai có quyền huỷ bỏ giao dịch, điều này rất bình thường.

Cẩn Mai gọi cho Mộ Khải Trạch, lúc đối đãi với con trai, khuôn mặt nghiêm túc lập tức trở nên nhu hoà.

“Khải Trạch, tối nay có bận không? Có muốn về nhà ăn cơm tối không?”

“Buổi tối con còn có chuyện, không cần đợi con.” Thanh âm trầm lạnh của Mộ Khải Trạch truyền tới.

Cẩn Mai thở dài một hơi, bất lực: “Khải Trạch, con bận công việc, đã rất lâu không có ăn một bữa cơm tối đằng hoàng rồi.”

“Mẹ, con còn phải họp, để sau rồi...”

“Cổ Cơ Uyển đang ở chỗ mẹ.”

“Mẹ nói cái gì?” Một câu nói, khiến cho Mộ Khải Trạch lập tức khẩn trương, lại kích động lên: “Cơ Uyển đến rồi?”

“Phải, cô ta định tối nay ở lại chỗ chúng ta ăn cơm, nếu như con không rảnh, vậy mẹ...”

“Con! Con được rảnh! Bây giờ con được rảnh!”

Mộ Khải Trạch ở bên kia không biết đang quẩn quật cái gì, giống như là đã đứng dậy, đang thu dọn đồ đạc.

“Mẹ, bây giờ con về ngay, mẹ giúp con giữ cô ấy lại, con lập tức về ngay!”

Lúc Cổ Cơ Uyển đến, đã là buổi chiều, bây giờ là 5 giờ chiều, còn chưa đến thời gian tan ca.

Tâm trạng Cẩn Mai có một sự phức tạp không nói nên lời, con trai trầm mê như vậy, bà quả thực đã không còn cách gì nữa rồi.

“Được, mẹ giữ cô ta lại giúp con, buổi tối ở lại chỗ chúng ta ăn cơm, con không cần gấp, cô ta sẽ luôn ở đây, lái xe cẩn thận chút, không, con bảo trợ lý lái xe đi, con đừng làm bậy.”

Thật sợ anh tự mình lái xe về, sẽ bởi vì quá kích động mà chạy nhanh.

“Con biết, con biết, mẹ, mẹ nhất định phải giữ cô ấy, đừng để cô ấy đi!”

“Được.”

Cúp điện thoại, Cẩn Mai nhìn Cổ Cơ Uyển.

Biểu cảm của Cổ Cơ Uyển có chút lạnh nhạt: “Bà cả, tôi không thể không nhắc nhở bà, loại cách này, đối với con trai bà mà nói là uống rượu độc giải khát.”

Cẩn Mai không lẽ không biết sao? Nhưng bà ta bây giờ có cách gì chứ?

“Cô vĩnh viễn sẽ không hiểu tâm trạng của một người làm mẹ, trừ phi, cô có con của mình.”

Con của mình...

Tay của Cổ Cơ Uyển, theo bản năng đặt trên bụng dưới của mình.

Con của cô...cô thật sự sẽ có con của mình sao?

Kiếp trước, Mộ Tu Kiệt ngay cả đụng cũng không đụng cô lấy một cái, con, căn bản là chuyện không có khả năng.

Kiếp này, cô và cậu cả Mộ tuy đã có tiếp xúc, nhưng cuối cùng...con, sẽ không tồn tại.

Thu liễm tâm trạng của mình, cô nói: “Bà cả, cậu hai Mộ hình như đang về, tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa, bây giờ bà có thể đưa tôi đến nhà sau không?”

“Tôi phải xem xem ông cụ và Thế Nhiên có ở đó không...cô không cần phải dùng ánh mắt này nhìn tôi, cô nên rất rõ, nếu như có bọn họ, tôi cũng hết cách.”

Cẩn Mai lấy điện thoại, gọi cho người làm hỏi thăm.

Bên đó nói vài câu gì đó, Cẩn Mai mới cúp điện thoại, nhìn cô: “Tôi đưa cô đi.”

Sau khi bà cụ xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên Cổ Cơ Uyển đi vào nơi bà cụ sống trước khi qua đời.

Ông cụ Mộ đối với bà cụ luôn rất kính trọng, cho nên, bà cụ tuy đã đi rồi, nhưng nơi nhà sau mà bà ở luôn được dọn dẹp rất tốt, giống như lúc bà Cụ còn sống vậy.

Cổ Cơ Uyển trực tiếp đi vào phòng của bà cụ.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, tất cả đồ đạc đều được đặt gọn gàng ngăn nắp.

Bà cụ khi còn sống thích đọc sách ở bên cửa sổ, cô đi qua đó, cũng không phát hiện xung quanh có gì.

Ngăn kéo bị mở ra, bên trong chỉ có một số đồ dùng nhỏ thường dùng.

Các thứ như văn kiện các loại đều rất ít, bà cụ đã không làm việc nhiều năm.

Nhưng trên tủ sách, đây ắp sách vở.

Cố Cơ Uyển đi tới trước tủ sách, xem qua từng cuốn từng cuốn.

Từ triết lý nhân sinh, đến trồng trọt cây cỏ hoa lá, đủ các loại sách.

Đột nhiên, ánh mắt cô rơi trên một quyển sách.

Cẩn thận lấy quyển sách xuống, cô nhẹ nhàng lật, vậy mà lại phát hiện trên trang sách có một bức ảnh ố vàng!

Mẹ...

Khoé mắt chợt nóng lên, nước mắt suýt chút nữa lăn xuống.

Căn bản không cần nghĩ nhiều, cho dù ký ức đối với mẹ gần như bằng 0, nhưng vừa nhìn ảnh cũng biết, đây tuyệt đối là mẹ của cô Tang Thanh!

Bởi vì, có vẻ ngoài rất giống với cô, thật sự rất giống!

Cố Cơ Uyển hít một hơi thật sâu, đang định cất tấm ảnh lại.

Đột nhiên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc váy mà Tang Thanh mặc trên người trong bức ảnh.

Cái váy này...tại sao cứ cảm thấy có chút quen mắt vậy?

CHƯƠNG 293: MANH MỐI

CHƯƠNG 293: MANH MỐI

Chiếc váy phục cổ thanh lịch, cô không phải là thấy qua giống như đúc, mà là, kiểu dáng, hoặc là, cách ăn mặc...
Cố Cơ Uyển cuối cùng nhớ ra rồi, bản thân mình không phải là nhìn thấy qua chiếc váy này, mà là, cô nhìn thấy qua cách ăn mặc gần giống như vậy!

Đúng, chính là cách ăn mặc! Bao gồm kiểu tóc, bao gồm váy, bao gồm trang điểm!

Là Cố Vị Y!

Đó là cảnh mà Cố Cơ Uyển bất luận thế nào cũng không quên được, bà cụ vì sự diễn kịch của Cố Vị Y, tưởng cô đã ăn hiếp Cố Vị Y.

Ánh mắt mà bà cụ nhìn cô lúc đó, mang theo thất vọng, thậm chí còn có chút xú sự ghét bỏ khiến trái tim cô run lên.

Mà Cố Vị Y của ngày hôm đó, cả người ăn mặc, gần như là giống với Tang Thanh trong bức ảnh như đúc!

Bắt đầu từ lúc đó, cô ta giả dạng mình là cháu ngoại của bà cụ!

Nhất định là như vậy không sai! Chính là ngày hôm đó!

Hôm đó, hậu viện nhà họ Mộ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cô siết chặt lòng bàn tay, cố gắng nhớ lại tình hình ngày hôm đó.

Càng nghĩ, thì từng cảnh tượng của ngày hôm đó, càng trở nên rõ ràng.

Lúc đó, bên cạnh bà cụ còn có một nữ người làm, nữ người làm bị cô sa thải, A Hân!

Trước khi cô gặp bà cụ, bà cụ và Cố Vị Y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

A Hân này, có lẽ là một nhân vật rất quan trọng.

Cố Cơ Uyển cất tấm ảnh lại, đang định để quyển sách về vị trí ban đầu.

Nhưng không ngờ, trượt tay một cái, quyển sách suýt chút nữa rơi từ trên tay xuống.

Cô hoảng loạn bắt lấy, nhưng nhìn thấy một thứ đồ nhỏ, rơi ra từ trong trang sách, rơi trên mặt đất.

Cố Cơ Uyển ngồi xổm xuống, nhặt mảnh giấy lên, mới phát hiện, vậy mà lại là một tấm danh thiếp.

Toà thám tử Toàn Hưng, Đồng Toàn Hưng.

Hoá ra, bà cụ thật sự đã tìm qua thám tử tư, để điều tra một số chuyện.

Nếu như không đoán sai, thì chính là muốn điều tra thân phận của cháu gái ngoại của bà.

Vậy thì mới bắt đầu, người mà Đồng Toàn Hưng này tra ra giúp bà, là cô?

Nhưng vào ngày hôm đó, vào ngày Cố Vị Y ăn mặc giống với Tang Thanh, tất cả những thứ này bị thay đổi rồi.

Trong đó rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì, bây giờ, đầu óc Cố Cơ Uyển vẫn hỗn loạn, chưa làm rõ được.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Cố Cơ Uyển giật bản mình, hoảng loạn cất tờ danh thiếp vào trong túi của mình, giả vờ đang lật sách.

Cần Mai từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy cô thì nói: “Bên cổng truyền tin tức về, ông cụ về rồi, cô mau rời khỏi đi.”
“Được.” Cố Cơ Uyển đặt quyển sách về vị trí ban đầu, lập tức theo bà ta rời khỏi nhà sau, về đến Đằng Long Các của Mộ Khải Trạch.

Mộ Khải Trạch nhìn thấy Cố Cơ Uyển, kích động cả nửa ngày.

Cô nói lúc đó chỉ là gặp phải bọn cướp, nhưng sau này được cứu về, Mộ Khải Trạch cũng không có truy hỏi.

Bởi vì rõ ràng có thể nhìn ra được, cô không muốn nói kỹ.

Mộ Khải Trạch chỉ là hối hận, hối hận mình không có trông kỹ cô.

“Mấy cô gái đó, tôi đã cho người dạy dỗ qua rồi, đặc biệt là người phụ nữ nhà họ Cấn. Nhưng mấy cái này, nói trước mặt của Cố Cơ Uyển, Mộ Khải Trạch vẫn cảm thấy không có tự tin. Không thể giúp đỡ ngay khi cô xảy ra chuyện, sau chuyện mới làm mấy cái này, có giá trị bù đắp gì chứ? Quả nhiên Cố Cơ Uyển không có hứng thú lắm, anh ta nói, cô cứ gặt đâu, biểu thị mình đang nghe. Ngoại trừ điều đó ra, thì không còn gì nữa. Ăn cơm xong, Mộ Khải Trạch vẫn kiên trì tiễn Cố Cơ Uyển ra cửa, Cấn Mai cũng không ngăn cản. Nhưng hôm nay Cố Cơ Uyển lại có điều kiện, muốn từ từ đi một vòng trong sân. Cho nên bọn họ ngồi lên xe tham quan, từ từ đi dọc theo tiền viện. “Thật sự xin lỗi, Cơ Uyển, chuyện hôm đó...” “Không phải đã nói là không nhắc nữa sao?” Có vài lời, nói nhiều cách mấy cũng vô dụng. Thái độ của Cố Cơ Uyển đối với anh ta không lạnh lùng lắm, nhưng cũng không nhiệt tình. Cô nói: “Tôi sẽ đến ăn cơm với anh, vẫn là bởi vì có giao dịch với mẹ anh, nhưng tôi hy vọng anh có thể cảm nhận tình yêu mà mẹ anh đối với anh một chút, đừng để bà ta lo lắng nữa.”

“Tôi không có làm bà ấy lo lắng, thời gian này, sau khi biết cô quay về, tôi luôn làm việc, rất là dụng tâm. Mộ Khải Trạch cũng không hy vọng bản thân mình ở trong lòng cô, là một hình tượng không nghiêm túc làm việc như vậy. Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, ánh mắt mà anh ta nhìn mình rất ôn nhu nhã nhặn, cũng rất thành khẩn. Nghĩ đến mình lợi dụng anh ta, trong lòng luôn có chút bất an: “Thật ra tôi...” “Cô thật sự quen nhau với cậu hai Giang sao?” Ngay khi Mộ Khải Trạch nhìn thấy cô, thì muốn hỏi câu này rồi. Chỉ là sợ cô phản cảm, nên cứ mãi kìm nén đến bây giờ, mới mở miệng hỏi. Cố Cơ Uyển muốn nói là không phải, nhưng lại nghĩ lại, sau đó nói: “Nếu như tôi nói phải, anh sẽ thế nào?” Cô thật sự không biết bản thân mình có chỗ nào hấp dẫn vị công tử quý tộc này nữa. Luận tướng mạo, cô tuy có vẻ ngoài cũng được, nhưng đối với loại đàn ông có thân phận địa vị cấp bậc như bọn họ mà nói, dung mạo đẹp chỉ e cũng không quan trọng như vậy. Nhưng mấy lần ở cùng nhau này, cô dần phát hiện, Mộ Khải Trạch đối với mình, thật sự không chỉ đơn giản là mê luyện hứng thú như vậy. Đáy mắt Mộ Khải Trạch có chút âm đạm, nhưng vẫn dấy lên tinh thần mà nói: “Chỉ cần các người chưa kết hôn, tôi vẫn còn cơ hội.” Cố Cơ Uyển không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, ngược mắt lên nhìn, chiếc xe quen thuộc đó rẽ vào con đường nhỏ phía trước, rẽ về hướng Vọng Giang Các. Anh về rồi! “Cậu hai Mộ, tôi vẫn còn chút chuyện, anh bảo bọn họ ngừng lại đi, để tôi xuống ở đây được rồi, tôi sẽ tự rời khỏi.” Chiếc xe đó, Mộ Khải Trạch cũng có thể nhìn thấy. Sự âm đạm nơi mắt anh ta lại nhiều hơn vài phần, bất kể là Mộ Tu Kiệt hay là Giang Nam, đều có thể khiến cô để ý. Duy chỉ có anh ta, là có cũng được không có cũng không sao. “Cô bảo tôi đưa cô đi dạo trong sân, chỉ là muốn nhìn xem anh cả có về hay chưa ư?” Anh ta có chút không hiểu cô: “Nếu đã quen nhau với cậu hai Giang, thì đừng chọc vào anh cả nữa, tôi không phải là trách cứ, chỉ là sợ cô bị tổn thương.” Cố Cơ Uyển biết anh ta đã hiểu lầm mình rồi, nhưng mà, hiểu lầm càng tốt, sau này ghét cô, liền không còn quấy rầy nhiều như vậy nữa. “Đây là chuyện của tôi.” Cô nhẹ nhàng vỗ vào lan can của xe tham quan: “Làm phiền ngừng lại một chút.” Mộ Khải Trạch lại nói: “Đưa cô ấy đến Vọng Giang Các” Tài xế không nói gì, lập tức lái xe tham quan, hướng về Vọng Giang Các. Nếu như chỉ có một mình Cố Cơ Uyển, thật sự chưa chắc đã vào được. Bây giờ, có cậu hai Mộ dẫn đường, căn bản sẽ không có ai ngăn cản.

Bọn họ ngừng ở trước đại sảnh nhà chính của Vọng Giang Các.

Cố Cơ Uyển còn chưa kịp nói gì, Mộ Khải Trạch đã nói: “Tôi không cản trở cô, tôi đợi cô ở trong sân, được không?”

Cô có chút cảm động, bởi vì sự chu đáo của anh ta.

“Tôi không biết khi nào mới ra ngoài, hay là anh...”

“Tôi đợi cô” Mộ Khải Trạch không nói nhiều nữa, bảo tài xế lái xe tham quan đến một góc sân.

Anh dựa trên lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Cố Cơ Uyển hít thở sâu một hơi, mới nhắc bước chân đi vào đại sảnh.

Không ngờ vừa vào cửa, liền nhìn thấy Cố Vị Y,

Cố Vị Y vừa mới từ cầu thang đi xuống, vẻ mặt không cam tâm, không biết là mới vừa gặp phải thất bại gì.

Cô ta cũng không ngờ, vậy mà lại nhìn thấy Cố Cơ Uyển xuất hiện ở đại sảnh Vọng Giang Các.

“Cô đến làm gì?” Cố Vị Y lập tức thu lại biểu cảm chán nản, hất cằm lên đi tới.

Hồi nãy cô ta muốn đi tìm Mộ Tu Kiệt, nhưng, cậu cả Mộ căn bản không muốn gặp cô ta.

Bị Lâm Duệ khuyên đi về, tâm trạng Cố Vị Y đương nhiên là không tốt.

Bây giờ Cố Cơ Uyển đến rồi, đúng lúc gặp phải họng súng!

Cô ta khí thế bức người mà nói: “Ai cho cô vào đây? Chỗ này là nơi cô có thể đến sao? Còn không rút đi cho tôi!”

CHƯƠNG 294: HOÁ RA, CHƯA TỪNG TIN CÔ

CHƯƠNG 294: HOÁ RA, CHƯA TỪNG TIN CÔ

“Tôi không phải tới tìm chị.” Cố Cơ Uyển đương nhiên rất quen thuộc với chỗ này.

Cô không có để ý đến Cố Vị Y, đi ngang qua cô ta định lên lầu.

Cố Vị Y đuổi theo, kéo lấy cổ tay của cô: “Đứng lại! Tôi đã nói rồi, chỗ này không phải là nơi cô có thể tùy tiện đến!”

Sức lực lớn như vậy, suýt chút nữa đã kéo Cố Cơ Uyển đang đi lên lầu xuống.

Nếu như là bình thường, Cố Vị Y làm sao có thể ngăn được Cố Cơ Uyển.

Nhưng, đây mới là ngày thứ hai sau khi Cố Cơ Uyển xuất viện, cơ thể vẫn còn chút yếu ớt.

Bị cô ta kéo một cái, vội vàng túm lấy tay vịn lan can, mới không đến nỗi bị ngã xuống.

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải tới đây tìm chị” Cố Cơ Uyển dùng sức hất tay cô ta ra.

Cố Vị Y sốt sắng, tức giận nói: “Ngăn cô ta lại!”

Đám người làm cũng không biết có cần nghe hay không, dù sao, Cố Cơ Uyển trước đây cũng là mợ chủ tương lai của bọn họ, sống ở chỗ này một thời gian rất dài.

Thấy người làm không có chút biểu thị nào, Cố Vị Y tự mình xông lên, kéo lấy cổ tay Cố Cơ Uyển lần nữa.

“Tiện nhân! Không cho cô hỗn xược ở đây!”

Cô muốn gặp cậu cả Mộ, nhất định là vì muốn tái hợp với cậu cả Mộ, sao cô ta có thể cho cô cơ hội được?

Đang lúc giằng co, thân ảnh thon dài của Lâm Duệ đã xuất hiện ở góc rẽ cầu thang.

Nhìn thấy bộ dạng của hai người bọn họ, anh ta nhanh bước đi xuống, vẻ mặt khó hiểu: “Các người...có chuyện gì vậy?”

“Tôi biết cậu cả Mộ về rồi, tôi có chút chuyện quan trọng, nhất định phải nói trực tiếp với anh ta.”

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên, nghênh tiếp ánh mắt của anh ta, khẩn cầu mà nói: “Năm phút, Lâm Duệ, tôi sẽ không làm lỡ nhiều thời gian của anh ta đâu, cho tôi năm phút là được.”

Lâm Duệ vẫn lắc đầu, bất lực nói: “Xin lỗi, cô Cơ Uyển, cậu cả hôm nay không muốn gặp bất kỳ ai.”

“Thật sự chỉ cần 5 phút thôi!” Cố Cơ Uyển túm chặt lấy lan can, sợ Cố Vị Y kéo cô xuống.

Cố Vị Y đã điên rồi, vậy mà lại khư khư kéo lấy cô giống như một ả đàn bà chanh chua, không cho cô lên lầu.

Lâm Duệ nhìn mà khó che đi sự ghét bỏ, anh ta đi xuống, không nặng không nhẹ mà kéo tay Cố Vị Y ra.

“Anh!” Cố Vị Y biết, Lâm Duệ luôn đứng về phe ả tiện nhân này!

Nhưng bây giờ, là cậu cả Mộ không muốn gặp Cố Cơ Uyển, cho dù là Lâm Duệ cũng không làm chủ được!

Cho dù Lâm Duệ có đứng về phía Cố Cơ Uyển, anh ta cũng không dám làm trái với mệnh lệnh của cậu cả Mộ.

“Cố Cơ Uyển, cô không nghe thấy sao? Tu Kiệt không muốn gặp cô! Cô mặt dày ở đây là có ý gì?”

Hồi này cô ta lên đó, muốn vào phòng của anh, chính là bị Lâm Duệ đuổi ra ngoài.

Cô ta đã rất lâu không có nói chuyện đàng hoàng với cậu cả Mộ rồi.

Trước đây anh không thích nói chuyện với cô ta, bây giờ, một ngày càng không nói được vài câu, ngay cả gặp mặt cũng khó khăn.

Cố Cơ Uyển căn bản không để ý đến cô ta, chỉ nhìn Lâm Duệ: “Anh nói với anh ta, chỉ năm phút thôi, Lâm Duệ, xin anh đó!”

Lâm Duệ do dự một hồi, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm từ chối.

Anh ta gật đầu nói: “Tôi đi xin chỉ thị một lát, nhưng mà, cậu cả gần đây thật sự rất mệt, cậu ấy không chắc...”

“Anh cứ nói với anh ta, thật sự chỉ cần 5 phút thôi!”

“Được.” Lâm Duệ quay người đi lên lầu.
Cố Vị Y đứng ở vị trí mà Lâm Duệ đứng hồi nãy, sợ Cố Cơ Uyển sẽ đột nhiên xông lên đó.
Không lâu sau, Lâm Duệ từ trên lầu đi xuống.
Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh ta, vẻ mặt trông đợi.
Trái tim Lâm Duệ thoáng qua vài sự không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, bất lực: “Cô Cơ Uyển, hay là cô về trước đi, tôi hẹn trước cho cô...”
Nhưng không ai ngờ được, Cố Cơ Uyển đột nhiên vượt qua Cố Vị Y, chạy lên trên lầu.
“Tiện nhân! Cô muốn làm gì?” Cố Vị Y túm lấy cô.
Cố Cơ Uyển xông lên quá nhanh, sức lực Cố Vị Y cũng lớn, hai người lôi lôi kéo kéo, Cố Cơ Uyển đột nhiên giẫm hụt chân, lăn xuống cầu thang bịch bịch.
“Cố Cơ Uyển!” Lâm Duệ giật bản mình, hoảng loạn mà đuổi theo xuống.
Cố Vị Y cũng không ngờ, mình kéo lấy một cái, vậy mà lại khiến cô ngã như vậy.
Đứng ở trên cầu thang, cô ta sững sờ mà nhìn, sợ đến tay chân luống cuống.

Cũng may, vị trí mà bọn họ đứng không cao lắm, lúc Cố Cơ Uyển lăn xuống cũng không đập trúng đầu, chỉ là bị chút thương nhẹ.
Lâm Duệ đỡ cô dậy, Cố Cơ Uyển động dậy chân mình, mới phát hiện đầu gối bị thương rồi.
Nhức nhích một cái, liền đau nhói đến thắt tim, truyền đến toàn thân.
Nhưng cô vẫn nhìn về phía cầu thang, lớn tiếng nói: “Cậu cả Mộ, tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm anh, chỉ cần 5 phút thôi!”
Thanh âm lớn như vậy, với thính lực của Mộ Tu Kiệt, không thể không nghe thấy.
Lâm Duệ nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô, lập tức cảm thấy đau lòng.
Anh ta khẽ thở dài một hơi, khuyên nhủ cô: “Cô Cơ Uyển, cậu cả...không muốn gặp cô, cô có nói gì cũng vô dụng.”

“Tại sao anh ta không muốn gặp tôi? Lại dựa vào đâu không chịu gặp tôi?”
Lần trước xảy ra chuyện, người làm tổn thương cô là anh!

Lâu như vậy rồi, anh ngay cả nhìn cô một cái cũng không có!
Cho dù chỉ là bạn bè bình thường, khiến cô bị thương ra nông nổi như vậy, không lẽ, không nên có chút áy náy gì sao?
Nhưng sự áy náy của anh đâu? Chỉ là bảo Giang Nam chăm sóc cô, còn bản thân anh làm cái gì?
Bụng dưới âm ỉ có chút đau, cô ôm lấy phần bụng, thanh âm trở nên khàn khàn vì đau đớn.
“Nếu như anh cảm thấy có chút áy náy vì chuyện lần trước, vậy thì cho tôi năm phút đi.”
Cửa phòng trên lầu hai, cuối cùng cách một tiếng mở ra.
Cái thân ảnh cao lớn đi đến đầu cầu thang, từ vị trí này nhìn lên, không thể nhìn rõ bộ dạng của anh.
Nhưng, giọng nói của anh, tất cả mọi người đều quen thuộc.
“Cố Cơ Uyển, cái tôi nợ cô, đã nhờ cậu hai Giang thay tôi bồi thường rồi, nếu như cô cảm thấy tôi vẫn còn nợ cô, muốn bao nhiêu, cô cứ nói.”
Trái tim Cố Cơ Uyển chùng xuống, không ngờ, lần đầu tiên gặp nhau sau khi xảy ra chuyện, lời anh nói ra lại tổn thương người khác như vậy.
Cô muốn lên đó hỏi cho rõ ràng, nhưng mới vừa nhắc chân một cái, đầu gối liền đau đến khiến cô toát mồ hôi lạnh.
Loạng choạng một cái, đột nhiên ngã xuống.
Vẫn là Lâm Duệ nhanh tay lẹ mắt, đỡ cô dậy.
Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn không cam tâm, nhìn bóng ánh ở trên đầu cầu thang đó, khàn giọng nói: “Tôi tìm anh, không phải vì chuyện tình cảm, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”
“Cô vẫn còn muốn dùng chuyện đó, trói buộc đạo đức với tôi sao?”

Thanh âm của Mộ Tu Kiệt băng lãnh cực độ, thậm chí, còn mang theo một tia khí tức chán ghét, “Nếu như không phải vì cứu các người, tôi cũng sẽ không bị bọn họ hạ thuốc, từ bản chất mà nói, tôi không tồn tại bất kỳ nợ nần nào với cô cả.”

“Nhưng cô dù sao cũng đã từng là người phụ nữ của tôi, tôi luôn hào phóng đối với người phụ nữ của tôi, nhưng nếu như cô còn được nước làm tới, vậy thì đừng trách tôi không có nhân tình.”

Vứt lại lời này, anh quay người định rời đi.

Trái tim của Cố Cơ Uyển, đã sớm bị lời nói của anh đâm hăm trăm lỗ.

Nhưng cơ hội của cô, có lẽ thật sự chỉ có tối hôm nay.

“Tôi không thêm tình cảm của anh, nhưng, liên quan đến chuyện của bà cụ...”

“Cô còn dám nhắc đến bà nội trước mặt tôi?”

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, tức giận nói: “Cô tưởng tôi thật sự tin rằng, chuyện của bà nội không liên quan đến cô sao? Tôi chỉ là không muốn làm lớn chuyện, tôi đã nói qua, tôi luôn hào phóng với người từng là người phụ nữ của tôi!”

“Cút ra ngoài cho tôi, sau này, không được xuất hiện ở trước mặt tôi, càng không được nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến bà nội với tôi, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo.”

Anh quay người đi, trên lầu hai truyền đến tiếng đóng cửa nặng nề, có thể thấy lửa giận của anh lớn đến thế nào.

Cả người Cố Cơ Uyển hoàn toàn sững sờ, giống như là bị hút sạch sức lực rồi vậy, mê mẩn ngồi phịch ở dưới đất.

Hoá ra, anh sớm đã nhận định, cái chết của bà nội có liên quan đến cô.

Hoá ra, anh bảo vệ cô, chỉ vì cô đã từng là người phụ nữ của anh, anh càng không muốn làm lớn chuyện.

Hoá ra...anh chưa từng tin cô.

CHƯƠNG 295: KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY CÔ

CHƯƠNG 295: KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY CÔ

Sắc mặt Cổ Cơ Uyển trắng bệch, ngồi ở dưới đất, bàn tay theo bản năng ôm lấy bụng.

Bụng dưới truyền đến cơn đau âm ỉ, không phải là rất đau, không bằng một phần vạn ở trái tim.

Nhưng Cổ Vị Y lại cười có chút suông sã, cao cao tại thượng mà nhìn xuống cô: “Nghe thấy chưa? Tu Kiệt nói rồi, không muốn nhìn thấy cô nữa.”

Liên tiếp nhiều ngày như vậy, tâm trạng buồn rầu cuối cùng cũng được hoá giải rồi.

Bây giờ tâm trạng của Cổ Vị Y không biết tốt đến mức nào nữa!

Cậu cả Mộ quá bận, chỉ là không có thời gian qua lại với cô ta, nhưng, Cổ Cơ Uyển thì rõ ràng là không muốn gặp.

Sự khác biệt giữa hai người, lớn lắm a.

Lâm Duệ khom lưng xuống, vươn tay về phía Cổ Cơ Uyển: “Cô Cơ Uyển, cô vẫn ổn chứ?”

Sắc mặt cô quả thực không đẹp dễ gì lắm, sao mà lại trắng bệch như vậy? Không phải đã khỏi bệnh xuất viện rồi sao?

“Lâm Duệ, cậu cả nhà các người đã nói rồi, muốn người phụ nữ này cút ra ngoài, anh còn muốn làm gì nữa?”

Hai tay Cổ Vị Y khoanh lại trước ngực, liếc mắt nhìn hai người.

“Người phụ nữ này có thể có gì chứ? Không phải là có chút kỹ năng diễn xuất sao? Kêu cút một cái là đã muốn sống muốn chết rồi.”

Diễn kịch như vậy, cô ta cũng biết vậy, cuộc đời này cũng không biết nhìn thấy bao nhiêu rồi, xía!

Lâm Duệ vẫn có chút bất an, trạng thái của Cổ Cơ Uyển thật sự không đúng lắm.

Anh ngồi xổm xuống, đỡ lấy cô: “Cô Cơ Uyển...”

“Tôi không sao.” Cổ Cơ Uyển muốn đứng dậy, cơn đau ở vùng bụng dưới vì chuyển động của cô mà đột nhiên càng đau hơn nữa.

Một trận đau nhói quặn tim, khiến cô vừa đứng dậy một chút thì ngồi xuống lại.

Cô hít ngược một hơi lạnh, cũng không biết đã ăn phải thứ gì, sau bụng lại đau như vậy?

“Cô Cơ Uyển, tôi thấy tình hình của cô không ổn lắm, tôi bảo Dương Quân qua đây khám cho cô nha?”

Khuôn mặt nhỏ này càng lúc càng trắng bệch, Lâm Duệ nhìn mà kinh hoàng.

Cổ Vị Y suýt nữa lại phát điên rồi: “Lâm Duệ, anh rảnh quá rồi sao?”

Mộ Tu Kiệt đã nói rồi, muốn người phụ nữ này cút, anh ta vậy mà còn ở đây dây dưa với cô.

“Đừng nói với tôi, anh có tư tình với người phụ nữ này...”

“Im miệng!” Lâm Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người phụ nữ trên cầu thang.

Cổ Vị Y bị ánh mắt sắc bén của anh làm giật bắn mình, theo bản năng lùi về sau một bước.

Không cần thận trọng trụng bậc thang, suýt chút nữa không đứng vững rồi.

Cô ta vội vàng đỡ lấy tay vịn, sau khi đứng vững thì lập tức phát hoả.

“Lâm Duệ, anh quá đáng lắm rồi, anh vậy mà lại giúp người ngoài...”

“Cô Cố, nếu như tôi nhớ không lầm, cô cũng chẳng qua chỉ là một người ngoài ở nhờ ở đây mà thôi!”

Lâm Duệ đè nén lửa giận, lạnh lùng trừng cô ta: “Cô có thể vu nhọ tôi, nhưng, tuyệt đối không được vu nhọ cô ấy!”

Nếu như cô còn dám nói nửa câu bất kính nữa, đừng trách tôi không khách sáo với cô!”

“Lâm Duệ! Anh điên rồi! Anh đây là phản rồi đúng không? Tu Kiệt sẽ không bỏ qua cho anh!”

Tuy là nói vậy, nhưng, mấy lời liên quan đến việc bọn họ có tư tình, cô ta không dám nói nữa.

Tuy lá gan cô ta không nhỏ, nhưng đối với giới hạn của đàn ông, chí ít vẫn có thể nắm bắt một chút.

Con người Lâm Duệ này, cô ta rất không thuận mắt, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là tâm phúc số một bên cạnh cậu cả Mộ.

Địa vị của Lâm Duệ ở bên cạnh của Lâm Duệ, ngay cả Tân Nhất cũng không bì nổi.

Nhưng Lâm Duệ, bình thường mình có thể tùy tiện mắng anh ta, anh ta nhiều nhất chỉ coi như không nghe thấy.

Cái ánh mắt đáng sợ giống như ban nãy, là tuyệt đối không có.

Giới hạn của anh ta, chính là ả tiện nhân bên dưới mắt này.

Nói bọn họ không có tư tình, ai tin?

“Cô Cơ Uyển, cậu cả gần đây quả thực quá bận, không tiện gặp cô, tôi đưa cô ra ngoài.”

Cố Cơ Uyển thật sự không tự đứng dậy nổi, chỉ có thể mượn sự dịu dờ của Lâm Duệ, từ từ đứng dậy.

Lâm Duệ nói chuyện rất khách sáo, trên thực tế, ý của cậu cả Mộ, anh đã tự mình biểu đạt rất rõ rồi.

Cô tiếp tục ở lại đây, cũng không thể gặp được anh.

Sau khi đứng dậy, bụng dưới vẫn đau thắt từng cơn.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, cố gắng thử đứng vững, mới nhẹ nhàng đẩy Lâm Duệ một cái: “Tự tôi đi là được rồi.”

“Hay là để tôi kêu Dương Quân tới khám cho cô đi.” Để cô ra ngoài thế này, Lâm Duệ không yên tâm.

“Tôi không sao, không cần.” Dương Quân là người của cậu cả Mộ, cô có tài có đức gì, mà có thể sai khiến Dương Quân?

Nếu như không phải vì để điều tra nguyên nhân bà cụ bị hại, cô, cũng sẽ không quay lại chỗ này rồi?

Chuyện bị người ta chán ghét, ai muốn đi làm chứ?

Nhưng cái chết của bà cụ, nhất định phải điều tra rõ ràng!

Cô khom lưng, nhẫn nại sự đau nhói ở đầu gối, từng bước từng bước đi về cửa đại sảnh.

Cố Vị Y theo sau cô, chắc chắn cô đi ra ngoài rồi mới thôi.

Lâm Duệ cũng đi theo, sợ Cố Cơ Uyển lúc nào đó không chống nổi nữa, sẽ ngã xuống.

Tuy hồi nãy số bậc thang bị lặn xuống không nhiều, dưới tình hình bình thường, không thể xảy ra vấn đề gì lớn được.

Nhưng, sắc mặt của Cố Cơ Uyển, thật sự rất không bình thường, không lẽ hồi nãy không cẩn thận đụng trúng vị trí nào quan trọng rồi?

Cô hình như, bị đau bụng...

Cố Cơ Uyển đi ra khỏi đại sảnh, có chút bất ngờ, nhìn thấy Giang Nam đứng ở trong sân, đợi cô.

Không muốn để anh ta lo lắng, cô cắn môi, cố gắng đứng thẳng người dậy.

Nhưng mỗi khi đi một bước, bụng dưới lại khó chịu, đau đớn khiến cho trán cô toát ra một lớp mồ hôi, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Sao thế?” Giang Nam vừa nhìn một cái liền thấy sự không ổn của cô, nhanh bước đi tới.

Mộ Khải Trạch cũng vội vã qua đó, thấy trên trán cô toàn là mồ hôi, anh ta theo bản năng muốn nhắc tay lên lau cho cô.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại quay mặt qua, nép vào trong lòng của Giang Nam.

“Cậu hai Mộ, bạn tôi đến đón tôi, cảm ơn anh tối nay đã tiếp đãi, lần sau lại gặp ”

Lời này, đã nói đủ rõ ràng rồi, tối nay, không cần anh ta nữa.

Mộ Khải Trạch cảm thấy mất mát, nhưng chỉ có thể gật đầu, nhìn cô và Giang Nam đi cùng nhau.

“Tôi có chút khó chịu.” Đi được hai bước, cô đột nhiên ngừng lại, kéo kéo tay áo của Giang Nam.

Giang Nam không nói gì, bế cô lên.

Lần này Cố Cơ Uyển không có chút kháng cự nào, thậm chí còn vùi đầu vào lồng ngực anh ta.

Bụng rất đau, có một loại đau đớn thắt tim, đầu gối cũng đau, tim, càng đau hơn.

Anh ta đến rồi, cô giống như là cuối cùng cũng tìm được một miếng gỗ cứu mạng sau khi trôi nổi trên biển rất lâu vậy.

Trái tim rất mệt, toàn thân đều khó chịu, dựa vào lồng ngực anh ta, chỉ ít, cảm thấy có một chút an toàn.

Mộ Khải Trạch nhìn bóng ảnh của hai người, cảm giác thất bại dấy lên.

Nếu như nói trước đây có cậu cả Mộ, vậy thì bây giờ, cái ngưỡng cửa Giang Nam này, chỉ e anh ta vĩnh viễn cũng không bước qua được.

Anh ta chưa từng nhìn thấy Cố Cơ Uyển ý lại một người như vậy, ngay cả khi anh cả ở bên cạnh cô, cô đối với anh cả ít nhiều cũng có vài phần kháng cự.

Nhưng mà, đối với Giang Nam thì không có.

Đó là một sự tín nhiệm, hoàn toàn tin tưởng người này.

Rất đáng tiếc, người này không phải là mình.

Chiếc xe lái đi, Mộ Khải Trạch đứng dưới ánh đèn, nhìn bóng ảnh rời đi của bọn họ, rất lâu không thể hồi thần được.

Dưới màn đêm, nhìn bọn họ rời khỏi, còn có người đàn ông trên lầu hai.

Anh đứng ở trên ban công, thân ảnh cao lớn bị ánh trăng kéo ra một cái bóng rất dài rất dài.

Cô độc, băng lãnh, một thân khí tức xa cách thờ ơ.

“Bọn họ đi rồi.” Lâm Duệ đi đến đằng sau anh, thấp giọng nói: “Cô ấy nói, có chuyện quan trọng, nhất định phải nói với cậu cả”

Người đàn ông không lên tiếng, chỉ nhìn cổng sân của Vọng Giang Các.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng xe nữa, anh mới thu ánh mắt lại, quay người nhìn Lâm Duệ: “Cậu sắp xếp.”

Ánh mắt Lâm Duệ sáng lên, lập tức nói: “Vâng.”

CHƯƠNG 296: NẾU CÓ MỆT, CŨNG RẤT BÌNH THƯỜNG

CHƯƠNG 296: NẾU CÓ MỆT, CŨNG RẤT BÌNH THƯỜNG

“Tu Kiệt.” Cổ Vị Y khó lắm mới nhìn thấy anh xuất hiện ở nơi bên ngoài căn phòng.

Gặp được rồi, đương nhiên sẽ không dễ bỏ qua.

“Tu Kiệt, hồi nãy anh cũng nhìn thấy rồi đó, người phụ nữ đó quá hỗn xược rồi, Lâm Duệ còn cứ giúp cô ta.”

Cổ Vị Y đi đến đằng sau anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh.

Đèn ban công không có bật lên, trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy một nửa đường nét khuôn mặt của anh.

Nhưng cho dù chỉ có một nửa, cái phong thái này, nét quyến rũ này, cái khí tức thờ ơ này, vẫn khiến Cổ Vị Y si mê như điều đồ.

Nhưng mà, gần đây cậu cả Mộ hình như trông trầm mặc hơn lúc trước một chút rồi, khí tức trên người, cũng bớt đi vài phân bá đạo, thêm vài phần yên tĩnh.

Đúng, gần đây anh trở nên có chút yên tĩnh rồi.

“Tu Kiệt, có phải anh mệt rồi không? Hay là, về phòng để em massage cho anh một chút, em có học qua thủ pháp ấn huyệt, bảo đảm sẽ thoải mái.”

Gần đây anh mới vừa tiếp tay cả Mộ Thị, công chuyện nhiều, nhân viên phức tạp, còn có một đám lão ngoan cố luôn chống đối.

Có mệt, thì cũng không phải là chuyện rất bình thường sao?

Đợi về đến phòng, cô ta thì triển kỹ năng toàn thân, xoá bỏ ưu phiền cho anh.

Sau này, anh mê luyện cái cảm giác này rồi, sẽ không rời xa cô ta được nữa.

Cổ Vị Y đi đến đằng sau anh, muốn vươn tay đụng một cái, nhưng lại không dám.

Cô ta làm dịu giọng, nhỏ tiếng nói: “Tu Kiệt, chúng ta về phòng đi.”

“Được.” Mộ Tu Kiệt quay người, đi về phòng.

Cổ Vị Y có chút không phản ứng kịp, trên thực tế, là chưa bao giờ ngờ rằng, cậu cả Mộ vậy mà lại thực sự đồng ý vào phòng với cô ta!

Một nam một nữ cùng vào phòng, vào đêm khuya như thế này, cái này có nghĩa là gì chứ?

Đây rõ ràng là ám thị! Cô ta còn có thể không nghe hiểu sao?

Cổ Vị Y kích động, lập tức theo sau Mộ Tu Kiệt.

Nhìn thấy thân ảnh cao lớn đó đi vào phòng, cô ta hưng phấn đến run rẩy cả ngón tay, lập tức muốn theo vào.

Nhưng...râm một tiếng, cửa phòng bị đóng lại ngay trước mắt cô ta.

Đây... đây là ý gì? Cô ta còn chưa vào nữa mà! Cậu cả Mộ có phải là nhờ tay đóng cửa không?

Cổ Vị Y đang định đẩy cửa phòng, tay của Lâm Duệ liền đặt trên tay nắm cửa, ngăn cô ta lại.

“Cô Cố, cậu cả tối nay phải tăng ca, còn có vô số hội nghị video, mong cô đừng quấy rầy.”

“Tôi...anh ấy...anh ấy nói về phòng... Cổ Vị Y sững sờ, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cậu cả phải xử lý công vụ, đương nhiên phải về phòng.”

Lâm Duệ cười cười, ý cười này, rõ ràng là vô cùng mỉa mai: “Không lẽ, phải đứng ở ban công làm việc sao?”

“Anh...anh ấy nói rồi, cùng tôi về phòng!” Cổ Vị Y suýt chút nữa là khóc rồi.

Tên khốn Lâm Duệ này, sao cứ luôn cản trở cô ta vậy?

*Xin lỗi, cậu cả không có nói muốn cùng về phòng với cô, mong cô đừng tự mình đa tình nữa ”

“Anh!” Cổ Vị Y tiếp tục nói chuyện với tên khốn này, nhất định sẽ bị tức chết!

Anh ta chính là con chó mà Cổ Cơ Uyển để lại đây, khắp nơi giúp đỡ Cổ Cơ Uyển, nhắm vào cô ta!

Nhưng cô ta cuối cùng cũng tỉnh táo lại, biết Mộ Tu Kiệt quả thực không có ý muốn cho cô ta cơ hội hàu hạ mình.

Nếu như có, thì cánh cửa này sẽ không đóng lại chặt như vậy ở trước mặt cô ta.

Cô ta nén một bụng tức, thật sự là uỷ khuất vô cùng.
Cuối cùng, chỉ đành về phòng của mình, hung hăng đóng cửa lại.
Cậu cả Mộ đây là đang chơi cô ta sao? Quá đáng lắm rồi!
Nhưng cho dù cậu cả Mộ quá đáng như vậy, vẫn khiến cô ta mê đến không chịu nổi, hoàn toàn không thể giận anh được.
Thậm chí, chỉ cần bây giờ anh ngoắc ngoắc một ngón tay với cô ta, cô ta cũng vồn vác tí ta tí tòn lao tới.
Tất cả, chỉ trách anh quá mê người.
Đóng cửa phòng lại, vừa đi đến bên giường ngồi xuống, chuông điện thoại đã reo lên.
Nhìn một cái, lại là số điện thoại lạ, gần đây dường như đã quen với số điện thoại lạ như vậy rồi.
Cô ta nhấc máy, lâu lâu mà nói: “Nói chuyện đi, chỉ có mình tôi ”
Đối phương lập tức ra chỉ thị: “Nghĩ cách đi xem thử Mộ Tu Kiệt có đó không.”
“Có ý gì?” Cố Vị Y cau mày.
“Tôi muốn cô nhìn xem cậu cả Mộ thời gian gần đây có phải ở Vọng Giang Các không, muốn cô tận mắt nhìn thấy.
“Có bệnh sao? Tôi hồi này còn nói chuyện với anh ấy nữa!”
Tâm trạng Cố Vị Y không tốt, ngữ khí của vô cùng không tốt.
Đối phương lập tức cau mày, không vui mà nói: “Cố Vị Y, chú ý thái độ của cô.”
Cố Vị Y hít một hơi thật sâu, trợn trắng mắt, mới miễn cưỡng đề lừa giận xuống.
“Rốt cuộc là có ý gì?”
“Hồi này cô mới nói chuyện với Mộ Tu Kiệt?” Đối phương có chút bán tín bán nghi.
Cố Vị Y nhẫn nại, nghiêm túc nói: “Phải, hồi này tôi mới nói chuyện với cậu cả Mộ, nói rất lâu...được rồi, nói được mấy câu, bây giờ anh ấy đi về làm việc rồi.”
“Cô chắc chắn đó là Mộ Tu Kiệt?”
Lời này, khiến Cố Vị Y lập tức bực mình: “Tôi đứng cùng với anh ấy, khoảng cách gần như vậy, tôi còn có thể nhìn nhầm người sao?”
Đô thân kinh! Nếu như đối phương không phải là cậu cả Mộ, không lẽ cô ta gặp ma sao?
Đối phương im lặng một hồi, cuối cùng nói: “Được, gần đây cô chú ý nhiều đến động thái của Mộ Tu Kiệt một chút, phát hiện hắn ta có chỗ nào không đúng, lập tức báo cáo với tôi.”
“Biết rồi” Cố Vị Y rất mất kiên nhẫn mà cúp điện thoại.
Nếu như không phải mình còn bị mấy người này nắm thóp trong tay, cô ta có đến nỗi phải uỷ khúc cầu toàn mà cứ mãi nghe bọn họ sai khiến sao?
Thậm chí cho đến bây giờ, người đứng sau kiểm soát tất cả rốt cuộc là ai, cô ta còn không biết nữa.
Mỗi lần đều chỉ là vài tên lính nhỏ liên hệ với cô ta.
Nhưng cô ta đã không muốn có bất kỳ dây dưa gì với bọn họ nữa, nếu như để cậu cả Mộ biết, mình giúp mấy người đó giám sát anh, anh sẽ thế nào?
Đến lúc đó, nhẹ thì đuổi cô ta đi, vĩnh viễn không được bước vào Vọng Giang Các một bước.
Nặng thì, nói không chừng sẽ tìm người xử lý cô ta.
Nhưng mà, nếu như mình không giúp mấy người đó, lỡ như, bọn họ nói chuyện mình gạt cậu cả Mộ ra ngoài.
Cố Vị Y ngã xuống giường, tiến thoái lưỡng nan.
Có cách gì có thể khiến cậu cả Mộ không biết cô ta lừa gạt, mà lại có thể hoàn toàn vạch rõ giới hạn với mấy người đó không?
Sau khi Cố Vị Y lên xe, cứ mãi ôm lấy bụng, cả người co rút trên ghế.
Cơ thể cô vốn đã mảnh khảnh, lại cộng thêm ghế xe khá to, khi cả người đều co rút lại, nhìn trông như một cục nhỏ xíu, giống như một con mèo nhỏ vậy.
“Tôi thấy cô không ổn lắm, bụng bị sao vậy? Có cần đi bệnh viện khám không?”
Giang Nam quan sát cô rất lâu, sắc mặt trắng bệch như vậy, quả thực có chút đáng sợ.
“Không cần.” Cố Vị Y cau mày, vẫn ôm chặt lấy bụng.
“Có thể là tôi...tôi tới rồi.”

“Tới cái gì?” Giang Nam nghe không hiểu, mi tâm khẽ nhíu lại: “Đã khó chịu như vậy rồi, còn muốn đi đâu nữa?”

Cố Cơ Uyển thật muốn trợn trắng mắt với anh ta, giao thiệp với trai thẳng đúng là phiền phức.

“Bà đi tới.”

“Khi nào tới, có cần tôi phái người đi đón không?”

Nhưng đột nhiên, ngón tay anh ta run lên, vô lăng suýt chút nữa bị anh ta đánh qua một bên rồi!

“Làm gì vậy? Có biết lái xe không!” Cố Cơ Uyển bị anh ta làm giật bắn mình.

Vốn dĩ bụng đã đau rồi, còn lắc lư như vậy nữa, càng khiến cô đau đến suýt nữa kêu ra tiếng.

Vành tai Giang Nam nóng lên, lập tức hồi thần, nắm lấy vô lăng đang hoang.

“Tôi...tưởng...”

“Tưởng họ hàng gọi là bà dì của nhà tôi đến, còn muốn anh phái người đi đón bà ta, đúng không?”

Cô Cơ Uyển bực bội trừng anh ta một cái, nếu như không phải bụng thật sự đang đau đến phát hoảng, nhất định sẽ cười anh ta một trận rồi.

Người đàn ông này, sao lại ngốc như vậy? Quả thực là tên ngốc!

Nhưng mà, anh ta ngốc như vậy, khiến cho tâm trạng dè nén của cô, khẽ thoải mái hơn một chút rồi.

Cô thở ra một hơi, nhàn nhạt nói: “Đưa tôi về nghỉ ngơi một chút là được, bệnh của phụ nữ, không sao đâu.”

CHƯƠNG 297: CẬU CẢ MỘ

CHƯƠNG 297: CẬU CẢ MỘ

Trở về căn hộ của Giang Nam, Cổ Cơ Uyển vẫn cảm thấy khó chịu.

Ngay cả khi bước vào phòng, cũng suýt chút là đi không nổi, cuối cùng, là Giang Nam bế cô vào.

“Mỗi lần...” Giang Nam nhìn cô nằm trên giường, cảm thấy cái chủ đề nói này thực sự có chút khó mà mở miệng, dù sao cũng chưa có đối mặt qua.

Nhưng, cô đã khó chịu như vậy rồi, còn cần nghi kỵ gì nữa?

“Mỗi lần đến cái đó, đều đau như vậy sao?”

Nhìn bộ dạng của cô, quả thực giống như là bị thương vậy, thân là một người đàn ông, hoàn toàn không thể cảm nhận được.

“Không phải là mỗi lần, mà là lần này...đặc biệt đau ”

Cô cũng không biết tại vì sao, đột nhiên lại đau lên như vậy, trước đây một chút dấu hiệu cũng không có nữa.

Hơn nữa, còn không phải là chưa đến thời gian bà đi tới sao? Hình như, còn thiếu vài ngày nữa.

Không lẽ tháng này đến sớm, có chút không bình thường, cho nên, mới đau như vậy?

Gần đây không bị thương thì là bị tổn thương, tóm lại trên người chịu phải không ít vết thương, nếu như nói kỳ kinh bị loạn rồi, cũng không phải là chuyện gì không thể.

Cô ôm lấy bụng, xua xua tay: “Anh không cần quan tâm tôi, ngủ một giấc là được rồi.”

Giang Nam thật sự là lực bất tòng tâm, suy nghĩ một hồi, anh ta nói: “Hay là tôi mở một bồn nước nóng cho cô, cô ngâm thử xem”

Cổ Cơ Uyển nghĩ, bà đi còn chưa tới, bây giờ ngâm mình, hình như cũng được.

Cuối cùng, cô gật đầu.

Giang Nam lập tức giống như là nhận được thánh chỉ vậy, cuối cùng cũng tìm được chuyện có thể làm cho cô, nhanh chóng đi về phía phòng tắm.

Không lâu sau, mở đây nửa bồn nước nóng, anh quay lại phòng, nhìn Cổ Cơ Uyển.

“Nước xong rồi, tôi dìu cô vào.”

“Không cần, tự tôi là được rồi.” Cổ Cơ Uyển vật vờ đứng dậy khỏi giường, từ từ đi về phía phòng tắm.

Cô muốn ngâm mình, Giang Nam cũng không tiện vào xem, chỉ có thể canh ở bên ngoài phòng tắm.

Khó lắm, Cổ Cơ Uyển cuối cùng mới cởi bỏ quần áo, ngồi vào trong bồn tắm.

Người đàn ông bên ngoài nghe thấy tiếng nước, lập tức hỏi: “Có phải là vào trong rồi không?”

“Anh phiền quá đi” Đóng cửa hỏi một cái, rửa mặt hỏi một cái, cởi quần áo hỏi một cái, bây giờ bước vào bồn tắm, cũng hỏi một cái.

Nhưng khoé miệng Cổ Cơ Uyển lại dần dần mở ra một ý cười.

Tuy anh ta thật sự rất phiền, nhưng có người phiền phức như vậy, chí ít, sẽ không quá cô đơn.

Cô bây giờ, quá sợ cảm giác cô đơn rồi, cái cảm giác đó, sẽ chìm chết cô!

“Thế nào rồi? Vẫn ổn chứ?” Hai phút sau, người đàn ông bên ngoài lại hỏi.

Cổ Cơ Uyển ngâm mình trong nước, không có để ý anh ta.

Cô nhìn trần nhà trong phòng tắm, nghĩ đến tất cả người, tất cả chuyện đã gặp sau khi trọng sinh ở kiếp này.

Tâm trạng có chút ngán ngời, tâm trạng cũng lên lên xuống xuống.

Đến bây giờ, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Thực ra dưới tình huống như vậy, hoài nghi cô đã làm gì đó với bà cụ, cũng là chuyện thường tình.

Cô chỉ là luôn tự mình thôi miên và ám thị, luôn cảm thấy người khác hoài nghi, là bình thường.

Nhưng, người hoài nghi, nhất định không được là Mộ Tu Kiệt.

Nhưng mà, dựa vào đâu không thể là anh? Lúc đó anh cũng không có mặt ở hiện trường, anh cũng là một phần của nhà họ Mộ.

Đúng a, dựa vào đâu không thể là anh chứ?

Là tự cô quá đánh giá cao vị trí của mình trong lòng anh, tưởng rằng, anh sẽ tín nhiệm cô.

Cô nhấn chìm cả người mình trong bồn tắm.

Con vịt không biết bơi này, vậy mà lại trong một giây, học được nín thở trong nước.

Hoá ra rất nhiều chuyện, chỉ là bởi vì sợ đối diện, tưởng là mình không đối diện được.

Trên thực tế, bạn thử đi đối mặt, tất cả cũng không có đáng sợ và khó khăn như vậy.

Anh không phải là ai của mình cả, hai người đã sớm không còn mối quan hệ gì nữa, học cách đối diện với điểm này đi.

“Cố Cơ Uyển, cô sao rồi? Sao không nói chuyện?”

“Cố Cơ Uyển, cô có phải là bị ngất rồi không? Có bị chìm rồi chưa? Cô đừng có để mình bị chìm chết ở chỗ của tôi đó!”

“Cố Cơ Uyển, nói chuyện đi!

“Cơ Uyển...

“Khụ, khụ khụ khụ!” Cố Cơ Uyển đột nhiên ra khỏi làn nước nóng, kết quả của việc miễn cưỡng học nín thở chính là lúc ngoi lên, quả nhiên bị sặc nước.

Nghe thấy tiếng khụ khụ của cô, Giang Nam càng sốt sắng, thậm chí còn đập cửa!

“Cơ Uyển, nói chuyện đi, nếu không tôi vào đó!”

“Đừng, đừng vào, khụ...chưa mặc...khụ khụ! Chưa mặc quần áo.”

Cô Cơ Uyển sợ thẳng cha này trực tiếp xông vào, khó lắm mới đỡ hơn một chút, cô vội nói: “Tôi không sao ”

Giang Nam thở phào một hơi, sau đó, lập tức không vui!

“Tôi kêu cô lâu như vậy rồi, không sao cũng không biết đáp một tiếng nữa à?”

“Anh phiền quá, tôi không muốn đáp”

“Con nhỏ này!” Thật muốn đi vào gõ đầu cô một cái!

Nhưng mà, nể mặt cô tối nay không khoẻ, bỏ đi.

Xác định cô không sao, Giang Nam tiếp tục lướt điện thoại, lướt xem mấy bài báo về cách chăm sóc phụ nữ khi bà đi đến.

Không lâu sau, anh gửi cho Vince một tin nhắn: “Mua cho tôi chút đồ...”

..Mười mấy phút sau, Cố Cơ Uyển mặc xong quần áo đi ra khỏi phòng tắm.

Ngâm nước nóng xong, bụng hình như thật sự không còn đau như vậy nữa rồi, nhưng mà, vẫn còn chút không thoải mái.

Cô đi đến bên giường muốn ngã xuống, nhưng bị Giang Nam đỡ dậy.

“Làm gì?” Cố Cơ Uyển đẩy anh ta một cái: “Tôi mệt lắm, muốn ngủ.”

“Tóc của cô còn ướt, sao mà ngủ?” Giang Nam đỡ lấy cô, nhẹ nhàng ấn cô xuống ghế.

“Đợi chút.”

Nói xong, lập tức đi vào phòng tắm, lấy máy sấy tóc ra ngoài.

Cắm điện, rồi thổi vào đầu cô.

Cố Cơ Uyển bị thổi đến mặt cũng cứng đờ rồi, suýt chút nữa nhịn không được muốn một cước đá anh ra.

“Anh có biết sấy không? Nóng quá!

“Chiều theo chút có được không?” lần đầu tiên sấy tóc cho con gái, anh dễ lắm sao?

“Lấy xa ra chút, thật sự rất nóng.”

“Biết rồi.”

“Tôi không khoẻ, thái độ anh tốt chút đi, tôi bệnh nhân, tôi lớn nhất.”

“...” Thái độ anh có chỗ nào không tốt vậy, thật đúng là âm ỨC ĐẦY một bụng mà!

“Nhẹ chút!”

”....Bớt cảm ràm đi!”

“Chú ý thái độ của anh.”

“...Như vậy được chưa?”

“VẬY CÒN ĐƯỢC.”

Mười mấy phút sau, Cố Cơ Uyển nghiêng người nằm trên giường, vẫn ôm lấy bụng mình.

Vẫn có chút đau, trước đây, chưa từng bị đau như vậy, lần này, không biết là vì nguyên nhân gì nữa.

Giang Nam đến đại sảnh, không biết bận cái gì rồi, vài phút sau, cầm đồ đi vào.

“Cho nè.” Anh đặt đồ đến bên cạnh tay cô.

“Cái gì vậy?” Cố Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mới nhìn thấy đồ đặt ở bên cạnh mình: “Túi nước ấm?”

“Tôi đã tra qua rồi, lúc đến cái đó, đặt một cái túi nước ấm lên bụng, có thể giảm cơn đau.”

“Còn nữa” Anh suy nghĩ một hồi, lập tức quay người đi ra bên ngoài.

Không lâu sau, bưng một chén gì đó đi vào: “Nước gừng đường nâu, uống mau đi.”

“Anh có kinh nghiệm quá vậy.” Cố Cơ Uyển cười cười, ngồi dậy, nhận lấy nước đường nâu uống một ngụm.

Gừng có chút cay cay, ấm bụng, sau khi uống nước đường nâu xong, cũng không biết có phải là tác dụng tâm lý không, quả thực dễ chịu hơn chút rồi.

Nhưng mà...cô nói: “Lúc anh lên mạng tìm, nhất định là chưa có đọc kỹ, buổi tối ăn gừng non không tốt, sẽ ảnh hưởng giấc ngủ.”

“Cái gì?” Điểm này, anh thật sự không biết, lập tức muốn lấy chén của cô lại: “Đừng uống nữa, tôi làm lại một chén cho cô, không có gừng non.”

“Không cần, tôi ngủ được.”

Chính bởi vì anh không biết gì cả, nên khi chén gừng non đường nâu này vào bụng, mới càng thêm ấm áp.

Một hơi uống sạch, đưa chén lại cho anh, Cố Cơ Uyển nằm lên giường, khoe môi vẫn còn một cảm giác ngọt ngọt.

“Không đau nữa, tôi muốn ngủ một lát, anh đi bận của anh đi.”

“Thật sự không đau nữa?” Giang Nam vẫn có chút không yên tâm.

Cô lắc đầu: “Không đau.”

Giang Nam lúc này mới cầm lấy chén không, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại cho cô.

Cố Cơ Uyển vừa nhắm mắt, chuông điện thoại lại vang lên không đúng lúc chút nào.

Cô lấy điện thoại tới, nhìn màn hình một cái, trái tim lập tức chấn động.

CHƯƠNG 298: GẦN NHƯ VẬY, XA NHƯ VẬY

CHƯƠNG 298: GẦN NHƯ VẬY, XA NHƯ VẬY

“Tìm tôi?” Đầu dây bên kia, giọng nói của Mộ Tu Kiệt có chút không giống như lúc bình thường. Đường như có một loại cảm giác xa cách, Cố Cơ Uyển nghe ra được, quả thật, là giọng của anh.

Thậm chí, so với anh ban tối, càng giống anh hơn.

Không biết bản thân đang nghĩ suy nghĩ lung tung cái gì, cô siết chặt điện thoại, nghiêm túc nói: “Phải, cho tôi năm phút.”

“Tôi đang nghe.” Thật thần kỳ, cậu cả Mộ lúc này, giọng nói mặc dù nghe vẫn xa cách, nhưng vậy mà đang rất nhẫn nại.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, mới nói: “Anh bị Cố Vị Y lừa rồi, cô ta không phải cháu ngoại của bà cụ, tôi mới phải!”

Đầu dây bên kia, Mộ Tu Kiệt trầm mặc hai phút.

Cố Cơ Uyển sợ thời gian trôi qua quá nhanh, lập tức giải thích: “Bà cụ để lại mẫu máu trong bệnh viện, hôm đó tôi nhờ cậu hai Mộ giúp tôi lấy ra, mang đến bệnh viện, làm giám định cùng DNA của tôi.”

“Anh nếu như không tin, tôi có thể đưa báo cáo giám định cho anh, anh chỉ cần so sánh với thông tin DNA của bà cụ còn lưu lại trong bệnh viện thì biết cùng với DNA giám định của tôi, thật sự giống bà ấy”

“Kết quả giám định của chúng ta có quan hệ huyết thống, bây giờ báo cáo giám định còn ở trong tay tôi”

“Có ai đã nhìn thấy bản báo cáo này?” Mộ Tu Kiệt hỏi.

Cố Cơ Uyển lập tức nói: “Tôi và Đàm Kiệt.”

Đầu bên kia lại không có âm thanh, thậm chí, một chút động tĩnh cũng không có.

Cố Cơ Uyển không biết anh đang nghĩ gì.

Đối lại trước đây, cô tuyệt đối nắm chắc, cậu cả Mộ sẽ tin lời cô.

Nhưng, sau khi trải qua tối nay, lòng tin của cô dường như bị đá kích không còn lại chút gì.

Anh lại yên lặng rồi, khi cậu cả Mộ yên lặng, Cố Cơ Uyển đặc biệt căng thẳng.

“Nếu như anh không tin, có thể lấy mẫu của bà cụ để lại làm giám định DNA với tôi, tôi bất cứ lúc nào cũng rảnh”

“Còn Cố Vị Y, cô ta thật sự là giả! Tôi hy vọng anh đừng bị cô ta lừa.”

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói chuyện, trong điện thoại vẫn là sự yên tĩnh, khí tức giống như chết lặng khiến Cố Cơ Uyển cực kỳ khó chịu.

Mỗi một phút đều giống như sự chờ đợi giây phút tử hình.

Không biết trôi qua bao lâu, Mộ Tu Kiệt mới lần nữa mở miệng: “Đưa báo cáo cho Lâm Duệ, tôi sẽ lấy so sánh.”

Cố Cơ Uyển thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh bằng lòng so sánh, muốn tra ra chân tướng không khó.

“Được, Lâm Duệ khi nào đến lấy? Tôi bây giờ đang ở tòa ký túc của Giang Thị.”

“Ngày mai.”

“Được.”

Đối thoại đến đây, đột nhiên khựng lại, dường như không có chuyện gì khác, nhưng Cố Cơ Uyển cầm điện thoại, lại có chút không buông xuống được.

Anh ở đầu dây bên kia, mặc dù cách xa, nhưng, điện thoại để bên tai, giống như anh cũng đang ở bên cạnh cô vậy.

Sự lạnh nhạt tối nay, đâm vào trái tim cô, nhưng khoảnh khắc này, tiếng hít thở của anh dường như vẫn ở bên cạnh.

Xa như vậy, lại gần như vậy.

Buông điện thoại xuống, có lẽ chính là chân trời của mỗi người.

Cho nên, chiếc điện thoại này, không buông xuống được, cuộc gọi này, không ngắt được.

Nhưng cuối cùng, Mộ Tu Kiệt vẫn lạnh nhạt nói: “Tôi còn có chuyện, đợi Lâm Duệ đối chiếu xong, lại liên lạc ”

Không cho cô bất kỳ cơ hội phản ứng nào, đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút, cuộc gọi kết thúc.

Cố Cơ Uyển ngồi trên giường, nhìn màn hình điện thoại dần dần tối lại, cuối cùng, đèn hoàn toàn.

Nên bình tĩnh từ lâu rồi, chỉ là, cảm xúc vẫn cuộn trào không ngừng.

Đại khái là do bát canh gừng đó, nhất định là vì uống nước gừng đường đỏ mới lăn lộn trên giường không thể ngủ được.

Đều nói buổi tối không nên đụng đến gừng, uống rồi, thì khó chợp mắt.

Cho nên cả đêm hôm đó, cô đã mất ngủ, hôm nay thành đôi mắt mèo.

Nhìn thấy Giang Nam câu đầu tiên chính là: “Đều tại nước gừng đường đỏ của anh”

Chỉ cần không phải vì người đàn ông nào đó, bất cứ nguyên nhân gì, cô đều có thể thẳng thắn đối mặt.

Giang Nam có chút áy náy, đưa chiếc bát trong tay đến trước mặt cô: “Hôm nay tôi chỉ nấu nước đường đỏ, không có gừng.”

Trái tim của Cố Cơ Uyển hơi chua xót, cậu hai Giang bình thường thông minh như vậy, tại sao hai hôm nay, cảm giác có hơi ngốc nghếch vậy chứ?

“Không có cậu cả Mộ, anh vẫn sẽ là bạn của tôi sao?” Khi uống nước đường đỏ, cô hỏi.

Cậu hai Giang quăng lại một câu: “Ai biết?”

Cố Cơ Uyển khịt mũi, hừ một tiếng, mới một hơi uống hết bát nước đường đỏ.

Khi để bát xuống, cô lại lờm anh ta.

“Buổi sáng uống nước gừng đường đỏ, chẳng phải thích hợp nhất, tại sao không có gừng?”

Giang Nam suy nghĩ một lát, suyt chút nữa lật tay cho mình một cái tát.

Người ta nói buổi tối không nên ăn gừng, nhưng, buổi sáng ăn gừng, đối với cơ thể có chỗ tốt.

Anh ta thì hay rồi, tối bỏ gừng, sáng lại không bỏ, hoàn toàn làm ngược lại.

“Xin lỗi, lần sau, tôi sẽ nhớ thứ tự.”

“Ừm” Hiếm khi Cố Cơ Uyển không có cười nhạo anh ta, mà nhẹ nhàng gật đầu.

“Bụng như thế nào rồi? Nếu như còn đau, hôm nay không cần đi học, tôi dạy kèm cho cô”

Ánh mắt của Giang Nam dừng trên bụng của cô, cũng không ngại mà hỏi cô có phải cái đó đến rồi không.

“Cậu hai Giang anh rảnh như vậy sao? Công ty sắp đóng cửa rồi à?”

“Miệng chó không mọc được ngà voi.”

“Anh nhả ngà voi ra cho tôi xem thử?”

Cố Cơ Uyển cười ha hả, khề lắc đầu: “Được rồi, không đau nữa, có thể là do tối qua ăn cái gì bị hỏng, không có đến tháng, phí công nước đường đỏ của cậu hai Giang rồi.”

“...” Hóa ra, dày vò anh ta cả một đêm, chính là không có bốc thuốc đúng bệnh hay sao?

Anh ta có hơi bất mãn: “Nếu không có, cô buổi sáng còn uống nước đường đỏ?”

“Cậu hai Giang đích thân nấu cho, đương nhiên phải uống, nói gì cũng phải cho mặt mũi chứ!”

Cô ôm cặp sách, lên xe, nhìn anh ta đang đứng cúi đầu: “Mau lên mau lên, sắp muộn rồi.”

“Biết rồi.” Mặc dù từ tối qua đến bây giờ, cảm giác bản thân giống như một thẳng ngốc vậy.

Có điều, thẳng ngốc thì thẳng ngốc đi, nhìn thấy cô khỏe mạnh, không đau không buồn, ngốc... cũng đáng.

Chiếc xe vừa khuôn viên của Giang Thị đi ra, tiếng chuông điện thoại của Cố Cơ Uyển vang lên, là Lâm Duệ.

Cô bảo Giang Nam dừng xe, Lâm Duệ đã ở đầu đường, đang đợi cô.

Bản báo cáo giám định đó, Cố Cơ Uyển đã bỏ vào trong cặp từ trước, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho anh.

Lâm Duệ nhận lấy, nghiêm túc xem một lượt, sau đó mới cẩn trọng nói: *Cô Uyển Uyển, chuyện này không phải chuyện nhỏ, là thật, sợ rằng có người sẽ

gây bất lợi với cô, là hiểu lầm, truyền ra ngoài cũng sẽ không tốt với cô, cho nên, xin cô hãy giữ bí mật, được không?”

“Tôi hiểu.” Lâm Duệ đối với cô thật sự rất khách khí, cũng rất thân thiện.

Anh ta nói không sai, chỉ nói hiểu lầm thì cũng là nói, cho dù là giả, cũng không phải cô có ý lừa gạt.

Anh ta thật sự là một người tốt.

“Cô Uyển Uyển, tôi đi trước đây, hai ngày này tôi sẽ lấy thông tin của bệnh viện, cho người đối chiếu, có kết quả lập tức thông báo với cô.”

“Được, làm phiền anh rồi”

Cô không phải muốn chứng minh mình là ai, cô là ai, bản thân cô nói là được.

Nhưng, cô buộc phải vạch trần lớp mặt nạ của Cố Vị Y, cho dù sau khi vạch trần, cô và Mộ Tu Kiệt vẫn là người qua đường xa lạ, cũng không sao cả.

“Đưa cho cậu ta cái gì?” Giang Nam đi tới, ánh mắt cùng với cô nhìn Lâm Duệ rồi khỏi.

Cố Cơ Uyển muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ đến lời nhắc nhở của Lâm Duệ, lời đến miệng lại nuốt trở lại.

Cô lắc đầu, liếc nhìn anh ta: “Không muốn nói.”

“Được rồi, đi.” Giang Nam quay lại xe trước: “Mau, sắp muộn rồi.”

CHƯƠNG 299: THỜI ĐẠI NHÌN MẶT

CHƯƠNG 299: THỜI ĐẠI NHÌN MẶT

Lần này Cổ Cơ Uyển quay lại trường, đối mặt không phải là ánh mắt oán hận của mọi người nữa.

Ánh mắt của mọi người nhìn cô có chút kỳ quái, có ngưỡng mộ, có đổ kỵ, nhưng càng nhiều là sự kinh diễm.

Không sai, là sự kinh diễm của nam sinh.

Cô gái này, so với hoa khôi trường còn đẹp hơn, so với người đẹp nhất Bắc Lăng còn xinh đẹp hơn.

Quan trọng nhất là, cô mặc bộ quần áo vô cùng đơn giản, gương mặt không hề trang điểm, ngay cả kiểu tóc cũng không có làm kiểu gì.

Đàn ông thật ra không thích trên mặt và trên người phụ nữ, trát quá nhiều thứ.

Đơn giản, nhưng vẫn đẹp, chính là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất.

Cô Cơ Uyển bây giờ, hoàn toàn chính là đáng vẽ mà các nam sinh thích nhất.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi nhìn thấy cô, thật sự không nên quá kích động.

Đã nửa tháng không gặp cô rồi, luôn nói ở chỗ của cậu hai Giang.

Nhưng, khoảng thời gian này cậu hai Giang căn bản không có đến công ty, mọi người ngay cả người cũng không nhìn thấy.

“Hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sắp khiến bọn tớ lo lắng chết đi được, thật sự gặp phải bọn bắt cóc sao?”

“Ừ, muốn bắt Cổ Vị Y, ai ngờ tớ ở cùng với Cổ Vị Y, ngay cả tớ cũng bị bắt.”

Cổ Cơ Uyển không muốn tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể tùy ý viện cớ.

Hạ Lăng Chi bỗng oán trách: “Nhất định là người phụ nữ đó ngày nào cũng dính lấy cậu cả Mộ, bị người ta nhìn vào.”

“Đó cũng là tự cô ta chuốc lấy, sống quá kiêu ngạo, trách ai được!”

Tô Tử Lạp đối với Cổ Vị Y luôn không có bất cứ lòng đồng cảm nào, cô ấy lẩm bẩm nói: “Bây giờ, vậy mà còn liên lụy đến Uyển Uyển của chúng ta, thật quá đáng!”

Cổ Cơ Uyển có chút buồn cười, chụp mũi với Cổ Vị Y, dường như không quá nhân đạo.

Có điều, người phụ nữ đó thật sự sống quá kiêu ngạo, bôi đen một chút, cũng không có gì.

“Đúng thế, xấu nhất là Cổ Vị Y.”

Ba người nhìn nhau, nhin không được mà bật cười.

“Đi thôi, sắp vào lớp rồi, mau lên.”

Không ngờ, vừa bước vào hành lang của tòa giảng đường, còn chưa vào lớp, một nam sinh đã đi đến.

Cậu ta mặt mày ngại ngùng, đi đến trước mặt Cổ Cơ Uyển, hai tay đưa một lá thư gì đó ra.

“Cậu... tớ... bạn học Cổ Cơ Uyển, tớ thích cậu, hy vọng cậu có thể nhận lấy!”

Cậu ta dúi bức thư vào trong tay của Cổ Cơ Uyển, xoay người chạy đi, nhanh như một cơn gió.

Cổ Cơ Uyển đi học nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu gặp được chuyện như thế này.

Nhìn Tô Tử Lạp, lại nhìn sang Hạ Lăng Chi, cuối cùng, mở bức thư ra.

“Thư tình!” Tô Tử Lạp huýt sáo: “Ôi giời, thời đại này vậy mà vẫn có nam sinh tặng thư tình!”

Cô Cơ Uyển có hơi bất lực, thời này, thật sự đều nhìn mặt mũi?

Khi cô xấu, người nào cũng muốn ném đá vỡ đầu.

Bây giờ khôi phục dung mạo, xinh đẹp rồi, không những ánh mắt nhìn cô thiện cảm như vậy, ngay cả thứ như thư tình cũng có thể nhận được.

Lẽ nào, vẻ ngoài thật sự quan trọng như vậy sao?

Thư tình để trong cuốn vở, cũng không tiếp tục xem nữa, cô coi như không có chuyện gì, ba người cùng nhau đi vào lớp học.

“Uyển Uyển, tớ giành chỗ cho cậu rồi.” Một nam sinh ngồi ở hàng thứ năm đứng dậy, vẫy tay với cô.

Ai học đại học đều biết, hàng thứ năm thứ sáu, là vị trí tốt nhất trong lớp học.

Quá gần phía trước, ngay cả ngáp ngủ cũng không được, quá gần phía sau, nghe giảng có chút khó khăn.

Vậy mà có người chủ động chiếm chỗ cho cô! Đãi ngộ này, có cần tốt như vậy không?

“Không cần, cảm ơn, tôi có chỗ.” Cố Cơ Uyển mỉm cười với cậu ta, đi thẳng đến dãy cuối cùng, ngồi bên cạnh Tân Chi Châu.

Nhưng dù từ chối người ta, nam sinh đó nhìn trông cũng không có nửa điểm tức giận.

Thậm chí bởi vì vừa rồi Cố Cơ Uyển cười với cậu ta, cậu ta ngốc nghếch nhìn đằng sau của cô, hoàn toàn chưa hoàn hồn.

Cố Cơ Uyển rất bất lực, có phải nên trang điểm cho mình xấu đi, ngày tháng sau này mới có thể bình yên hơn?

Nhìn đi? Trước mắt là những thứ gì vậy?

“Uyển Uyển, mời cậu ăn đồ ăn vặt.” Hai túi to để ở trên bàn học, nam sinh đó sợ cô từ chối mình, để đồ xuống rồi mỉm cười với cô, sau đó rồi khỏi.

“Aiya, có cần hạnh phúc như vậy không?” Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi ngồi cách đó không xa đều ngưỡng mộ chết đi được.

“Tớ đang giảm béo, cho các cậu này.”

Cô khoát tay, Tân Chi Châu tay dài, trực tiếp để lên bàn của Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi.

Nhận lúc tiếng vào lớp còn chưa vang lên, hai người lập tức bắt đầu hành động.

Cố Cơ Uyển nhìn Tân Chi Châu, nhỏ giọng hỏi: “Gần đây không có đến công ty, dự án mới tiến triển như thế nào rồi?”

“App của Đàm Kiệt đã làm xong, còn đang trong quá trình chạy thử, Tử Lạp và Hạ Lăng Chi thu nạp không ít người, dạo này đang phỏng vấn.”

Thực tế trong khoảng thời gian này, chỉ cần không lên lớp, thời gian của tất cả bọn họ đều dồn vào công ty.

Mỗi ngày đều đến 11-12 giờ đêm, mới trở về ký túc tắm rửa nghỉ ngơi.

Cuộc sống như thế, trông thì rất mệt, nhưng lại không hề nhàm chán.

Có nhiều bạn trẻ ở cùng nhau như vậy, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau cố gắng, làm sao có thể chán được?

“Có điều, Uyển Uyển, có chuyện...”

Tân Chi Châu không biết giải thích thế nào, suy nghĩ một lát, vẫn trực tiếp từ trong cặp sách của mình lấy ra một bản thiết kế đã in sẵn.

“Tớ dựa theo yêu cầu mà cậu nói trước đó, đã vẽ phác đen trắng chân dung của nam chính trong Tào công thần bí của tôi”

“Poster sao?” Chỉ có poster, mới cần vẽ phác đen trắng.

Không ngờ, ngay cả poster cũng làm ra rồi, thật sự là thần tốc!

“Có rồi, cho cậu xem thử bản demo ”

Nhưng biểu cảm của Tần Chi Châu vẫn có hơi kỳ lạ, bản vẽ đặt trên bàn của Cố Cơ Uyển.

“Yêu cầu của cậu, độ dài của tóc, kiểu tóc, mắt, lông mày, lông mi, mũi, còn cả miệng, cằm, khuôn mặt...”

Tần Chi Châu day day lông mày, cuối cùng ngậm miệng, khiến tự cô từ từ cảm nhận.

Cố Cơ Uyển chỉ nhìn một cái bản vào demo, cả người đều sửng ra.

“Cái này... thật sự dựa theo yêu cầu của tớ mà vẽ ra sao?” Rõ ràng không dám tin tưởng.

Tần Chi Châu khẽ gật đầu: “Yêu cầu của cậu, tớ cho dù làm không được 100 %, nhưng, tuyệt đối có thể làm được 90%, cho ra chính là hiệu quả này.”

Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn không dám tin, đây chắc... chắc chỉ là trùng hợp.

“Có lẽ, là cậu... là vì cậu từng gặp anh ấy, cho nên, khi vẽ bị... dẫn dắt...”

“Uyển Uyển, cậu không thể nghi ngờ trình độ của tớ, tớ tuyệt đối là dân chuyên nghiệp.”

Chuyện liên quan đến vấn đề danh tiếng, điểm này Tần Chi Tần tuyệt đối không thể hàm hồ được.

Anh ta dựa theo yêu cầu của cô, không sai một chút, ngay cả độ dài của tóc, cũng không có nửa điểm sai lệch.

Dù sao, không tồn tại khả năng bị dẫn dắt, tuyệt đối không thể.

Chuông vào lớn vang lên, Tần Chi Châu ngồi thẳng dậy, lấy sách ra, chuẩn bị nghe giảng.

Cố Cơ Uyển vẫn như cũ nhìn chăm chăm bản demo trên bàn, mặt mày ngây ngốc.

Không dám tin, nhưng lại không thể không tin, bởi vì sự thật bày ngay trước mắt cô.

Chẳng trách sắc mặt của Tần Chi Châu lại kỳ lạ như vậy, chẳng trách anh ta cái gì cũng không nói, đáng vẻ lại ngáp ngừng như vậy.

Trên thực tế, bản thân cô cũng không biết nên nói gì.

Trên bản demo, lông mày của người đàn ông ẩn giấu một tia lạnh lẽo, hơi thở tôn quý, cho dù chỉ là một bức tranh, cũng rất chân thật.

“Lão công thân bí của tôi”, một trong những dự án đầu tin mà năm nay bọn họ chuẩn bị cho ra mắt với thể loại truyện tranh và phim chiếu mạng, tại sao chân dung của nam chính, lại giống hệt cậu cả MỘ?”

CHƯƠNG 300: TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY?

CHƯƠNG 300: TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY?

Hôm đó khi vừa kết thúc tiết học vào buổi chiều, mấy người đang chuẩn bị về tòa nhà văn phòng của Giang Thị, chuông điện thoại của Cô Cơ Uyển vang lên.

Lâm Duệ.

Trái tim cô run lên, lập tức nghe máy: “Lâm Duệ, như thế nào?”

Lâm Duệ sáng nay đến lấy báo cáo giám định của cô và bà cụ, bây giờ, là đối chiếu với thông tin DNA ở trong hệ thống của bệnh viện sao?”

Cô kích động đến mức ngón tay cầm điện thoại cũng đều run rẩy, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Uyển Uyển...” Tô Tử Lạp muốn đi tới thì bị Đàm Kiệt kéo lại.

“Đừng làm phiền cậu ấy, cậu ấy có chuyện quan trọng.”

Đàm Kiệt suy nghĩ một lát, lập tức nhìn Tần Chi Châu: “Hạo Phong hôm nay ra ngoài rồi, cậu lái xe đưa bọn họ đến Giang Thị, tớ cùng Uyển Uyển phải ra ngoài một lát.”

“Cậu cũng đi?” Tô Tử Lạp có chút không phục, tại sao chuyện của Uyển Uyển, Đàm Kiệt biết, cô ấy lại không biết?

“Một chút chuyện nhỏ.” Đàm Kiệt đẩy Tô Tử Lạp: “Mau lên, chúng tớ muộn chút sẽ trở về.”

Tô Tử Lạp bất lực, biết bọn họ thật sự có chuyện, cho nên không làm phiền nữa.

Mấy người sau khi rời khỏi, Đàm Kiệt từng bước đi về phía Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển vừa hay cúp máy, nhìn Đàm Kiệt: “Tớ phải đi gặp Lâm Duệ.”

“Tớ biết, tớ hôm nay có lái xe đến, đi”

Công ty cho mỗi người bọn họ xe, thuận tiện ra vào.

“Được, ở cà phê Thượng Đảo ”

Cà phê Thượng Đảo cách trường không phải quá, Đàm Kiệt lái xe đến, vài phút thì có thể tới.

Khi bước vào quán cà phê này, trong đầu của Cố Cơ Uyển đột nhiên lóe lên cái gì đó.

Lần trước đến đây là khi nào? Hình như là Cố Vị Y hẹn cô ra.

Nhưng Cố Vị Y lần đó cứ khiến người ta cảm thấy lạ lạ, hẹn cô ra căn bản không có chuyện gì, nhưng cô lại nhớ rõ, cô lúc đó có loại cảm giác rất kỳ lạ.

Giống như, cố ý muốn làm cái gì đó, cô ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Đó là chuyện lúc nào? Cô ta có giả mạo thân phận của mình hay không?

Lúc đó...

“Uyển Uyển, sao lại đứng ở đây không vào?”

Cố Cơ Uyển cảm thấy khi cô sắp nghĩ ra được cái gì đó, lại bị Đàm Kiệt ở đằng sau cắt đứt dòng suy nghĩ.

Có vài hình ảnh vụt qua trong đầu, sau khi bị cắt ngang, lập tức giống như mảnh vỡ, không nhớ ra được nữa.

Cô lắc lắc đầu, mới quay đầu nhìn Đàm Kiệt nói: “Tớ và Lâm Duệ nói chút chuyện.”

“Tớ hiểu, tớ sang bàn bên đó uống cà phê, đợi cậu.”

Đàm Kiệt đã nhìn thấy Lâm Duệ, anh ta đi đến chiếc bàn ở chỗ xa, tìm nhân viên phục vụ gọi cà phê.

Cố Cơ Uyển đi đến chỗ của Lâm Duệ, từng bước đều nặng nề không nói ra được, lại mang theo vài phần mong đợi.

Tâm trạng rất phức tạp, rất hồi hộp, rất hoảng, bất an, lo lắng, thấp thỏm, kích động.

Cảm xúc gì cũng có, khiến cả người cô đều thấy không tốt.

Từ cửa quán cà phê, đi đến chỗ mà Lâm Duệ đang ngồi, ngần ngừ chỉ có 20 bước chân, vậy mà giống như đi cả một thế kỷ dài đằng đằng.

Thật không dễ gì, cuối cùng cũng ngồi xuống trước mặt anh ta.

“Uống chút gì đó.” Lâm Duệ đã gọi cho cô cà phê từ trước.

Cố Cơ Uyển cầm lên, một hơi uống hết nửa ly, căn bản không có tâm tư thưởng thức mùi vị của cà phê như thế nào.

“Lâm Duệ, như thế nào, có phải có kết quả rồi?”

Lâm Duệ nhìn cô, khi nhìn cà phê của cô, ngay cả khóe miệng dính bọt cà phê cũng không có tâm trạng lau.

Anh ta rút một tờ khăn giấy, đưa đến trước mặt cô, dịu giọng nói: “Lau miệng trước đã.”

Cố Cơ Uyển lập tức lau khóe miệng vài cái, cầm khăn cầm trong tay trở nên nhẵn nhụi.

Cô căng thẳng, Lâm Duệ nhìn ra được.

Anh chần chờ một lát, mới từ trong túi hồ sơ rút ra một bản báo cáo.

Đó là báo cáo cô đưa cho anh ta, là kết quả giám định của cô và bà cụ.

“Lâm Duệ?” Đây là có ý gì? Cố Cơ Uyển không hiểu.

Lâm Duệ lại từ trong túi hồ sơ, rút ra một bản báo cáo khác: “Cái này, là tư liệu DNA của bà cụ được lưu trong hệ thống của bệnh viện, tôi không biết cô xem có hiểu không.”

Trái tim của Cố Cơ Uyển tự nhiên vụt qua tia bất an, đầu ngón tay hơi run rẩy.

Cô cầm lấy hai bản báo cáo, đây là báo cáo chỉ tiết, trước đó cô thật sự cũng chưa có xem kỹ càng.

Bởi vì, những thứ như DNA, cô xem không hiểu.

Dù sao, chỉ cần kết quả cuối cùng.

Nhưng lần này, Lâm Duệ lại nói: “Cô Uyển Uyển, cô so sánh hai bản DNA này một chút.”

Cố Cơ Uyển cầm mỗi dưới, cầm hai bản báo cáo, nghiêm túc xem.

Rất nhiều thứ thật sự không hiểu, đan xen như núi non.

Những từ tiếng anh này quá nhiều quá loạn quá phức tạp, từ nào cũng biết, nhưng khi ghép lại, cô càng xem đầu óc càng choáng váng.

Nhưng tại sao, nhiều chỗ khác nhau như vậy? Đây là có ý gì?

“Cái này, là tư liệu DNA mà cô lưu ở trong bệnh viện, tôi cũng lấy ra, cô đối chiếu với chính mình một chút.”

Lâm Duệ lại rút ra một bản tài liệu, đưa đến trước mặt cô.

Cố Cơ Uyển cầm tư liệu của mình, so sánh thông tin trên báo cáo giám định.

Giống nhau, hoàn toàn giống nhau!

Những hình ảnh đó cô xem không hiểu, tuy xem không hiểu, nhưng cô ít nhất có thể nhìn rõ, so sánh chỉ số của hai bức hình đó, căn bản không có gì khác biệt.

“Tại sao?” Trái tim bị thứ gì đó đập mạnh vào, rất u tối, rất nặng, rất... hoảng!

“Anh có ý gì? Lâm Duệ anh nói cho tôi biết, đây là ý gì? Tôi xem không hiểu, tôi không hiểu...”

“Cô Uyển Uyển, bản báo cáo giám định này, có lẽ xảy ra chút vấn đề.

“Anh muốn nói, thông tin trong báo cáo giám định, không phải là của bà cụ, là tôi tự tạo ra?”

Cố Cơ Uyển đứng bật dậy, hai tay vỗ mạnh trên mặt bàn, kích động đến mức không nói thành lời.

“Không phải, không phải! Tuyệt đối không phải!”

“Cô Uyển Uyển, tôi biết chuyện này, cô rất khó chấp nhận, nhưng, những thông tin này là tôi lấy ở trong hệ thống của bệnh viện ra, tuyệt đối sẽ không sai”

Lâm Duệ dường như sớm đã dự liệu cô sẽ phản ứng như vậy, lập tức đứng dậy, muốn kéo cô ngồi xuống.

Cố Cơ Uyển lại dùng tay sức vung tay, hất bàn tay của anh ta ra.

“Vậy anh chính là muốn nói, tôi tạo ra bản báo cáo như này đến lừa anh và cậu cả Mộ, đúng không?”

“Cô Uyển Uyển, đừng kích động, ngồi xuống từ từ nói, tôi tin cô sẽ không...”

“Anh tin tôi có tác dụng gì? Sự thật thẳng tất cả, tôi làm giả báo cáo giám định!”

Ha, sao lại như thế này? Sao có thể là giả?

Mẫu máu, là bà cụ lưu ở trong bệnh viện, sao có thể là giả?

Nếu như là giả, vậy thì tại sao so sánh với cô, thật sự là quan hệ máu mủ?

Nhưng Lâm Duệ không nên lừa cô, Lâm Duệ có lý do gì lấy một bản tư liệu giả đến lừa cô chứ?

Cô bây giờ muốn vạch mặt Cố Vị Y, Lâm Duệ không thể giúp Cố Vị Y.

Tại sao lại như thế này? Tại sao?

“Uyển Uyển...” Đàm Kiệt thấy cô không ổn, lập tức chạy tới, đỡ lấy Cố Cơ Uyển đang lao đảo: “Có chuyện gì?”

“Tư liệu bọn họ lấy ra từ trong bệnh viện, thông tin DNA của bà nội, và thông tin trên báo cáo giám định trên tay của tớ không giống nhau”

Cố Cơ Uyển bây giờ không biết còn có thể tin tưởng ai, nhưng Đàm Kiệt, ít nhất luôn đứng về phía cô.

Bọn họ cùng đi làm giám định, cùng đi lấy báo cáo, Đàm Kiệt đều biết!

“Không thể nào!” Đàm Kiệt nhìn Lâm Duệ, giọng nói đanh thép: “Mẫu máu rõ ràng chính là của bà cụ, thông tin về DNA sao có thể khác nhau? Lừa ai hả?”

CHƯƠNG 301: CÓ PHẢI LÀ QUÁ Ý LẠI VÀO ANH TA

CHƯƠNG 301: CÓ PHẢI LÀ QUÁ Ý LẠI VÀO ANH TA

“Cậu là hacker cao thủ, thật ra chính cậu có thể đột nhập vào hệ thống của bệnh viện xem tôi có cầm báo cáo giả đến để lừa gạt các người hay không”

Lâm Duệ hơi không đành lòng khi nhìn thấy vẻ tái nhợt và suy sụp tinh thần của Cố Cơ Uyển, khoảng thời gian này cô đã gặp quá nhiều khó khăn.

“Cô Uyển Uyển, tôi tư tưởng là cô không phải cố ý muốn gạt bọn tôi, nhưng có lẽ cô thật sự đã tính sai rồi”

Lâm Duệ gật đầu với cô gái, nhìn Đàm Kiệt: “Cậu chăm sóc cô ấy đi, tôi còn muốn trở về làm việc nữa, ở bên phía của cậu cả...”

“Cậu cả nhà các người cũng cảm thấy là do tôi cố ý lừa gạt anh ấy à?”

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, trên gương mặt cứng nhắc đã không có chút biểu cảm nào.

Lâm Duệ giật giật khóe môi, muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ thản nhiên nói: “Tôi tin tưởng cô!”

Anh ta đi rồi, chân của Cố Cơ Uyển mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

Đàm Kiệt đỡ cô ngồi xuống, suy nghĩ, anh ta cất giọng nói: “Tuyệt đối không thể nào! Uyển Uyển, chúng ta trở lại xe đi, cho tớ một chút thời gian, tớ sẽ xâm nhập vào hệ thống của bệnh viện xem thử”

Cố Cơ Uyển cảm thấy hoang mang lo sợ khi lúc này Lâm Duệ chỉ nói là anh ta tin tưởng cô.

Nhưng mà cái cô hỏi là cậu cả nhà họ Mộ.

Cho nên cậu cả nhà họ Mộ cũng cảm thấy là cô cố ý muốn lừa gạt anh, có phải không?

Trong mắt của cậu cả nhà họ Mộ, từ đầu đến cuối mình chính là một tên lừa gạt, chính là một người phụ nữ xấu xa.

Không chỉ hãm hại bà cụ, còn muốn giả vờ như là có mối quan hệ với bà cụ.

Tại sao chuyện lại biến thành như thế này? Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Đàm Kiệt tổng kết lại, đỡ cô: “Uyển Uyển, đi lên xe thôi, để tớ điều tra ra manh mối cho cậu”

Cố Cơ Uyển một mặt mông lung, Đàm Kiệt dọn dẹp xong tất cả các báo cáo ở trên bàn rồi mới đỡ cô dậy đi ra ngoài từ trong quán cà phê.

Sau khi lên xe, Đàm Kiệt lập tức mở máy tính bảng của anh ta ra, dùng tốc độ nhanh nhất để xâm nhập vào hệ thống cơ sở dữ liệu của bệnh viện.

Vì có tên cho nên tra ra được thông tin rất nhanh, không bao lâu anh ta liền tra được thông tin về DNA của bà cụ.

Cầm phân tài liệu do Lâm Duệ đưa tới, anh ta so sánh từng cái, càng so sánh thì càng cảm thấy lạnh lẽo.

Giống nhau, thật sự giống nhau!

Phân tài liệu do Lâm Duệ đưa đến là thật, đó thật sự là thông tin về DNA của bà cụ.

Anh ta lại lấy báo cáo giám định đối chiếu với thông tin của bà cụ trong hệ thống bệnh viện.

Không giống... thật sự không giống nhau!

Tại sao vậy chứ?

“Uyển Uyển, chúng ta không gạt người khác, cái này... cái này... cái này...” Anh ta cũng không biết là tại sao nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không suy nghĩ ra lý do phù hợp để thoái thác, Đàm Kiệt nắm chặt hai vai của Cố Cơ Uyển, vẻ mặt kiên định.

“Uyển Uyển, chúng ta không có gạt người, có đúng không? Chẳng lẽ chính cậu còn không biết hay sao, chúng ta không có gạt người”

“Tớ không có gạt người...” Cố Cơ Uyển mở miệng hoàn hồn lại, nhìn anh ta, ánh mắt lại u ám không nói thành lời.

“Không có. Đúng! Chúng ta không có!”

Cố Cơ Uyển không chịu được đã kích lớn như thế, anh ta có thể hiểu được, thậm chí anh ta có thể cảm nhận được nỗi đau giống như vậy.

Bởi vì ngay từ đầu anh ta vẫn luôn giúp đỡ cô về chuyện này, anh ta biết tất cả sự thật của mọi chuyện.

“Ổng máu của bà cụ là thật, của cậu cũng là thật, quan hệ của hai người đều là thật”

“Đúng vậy, quan hệ của tớ và bà ngoại đều là thật!”

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn mấy tờ báo cáo tán loạn ở chỗ ngồi.

Đúng vậy, rõ ràng tất cả đều là sự thật, nhưng tại sao vậy chứ?

“Chẳng lẽ... thông tin hệ thống của bệnh viện là giả?”

“Không sai, nhất định là do thông tin của bệnh viện đã xảy ra sai sót, trong hệ thống bệnh viện, tin tức thuộc về bà cụ nhất định là giả!”

Đàm Kiệt nắm chặt hai vai của cô: “Uyển Uyển, cậu không phải là một người dễ dàng bị đánh bại như vậy, cậu phải kiên cường”

“Tớ không sao.” Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, lắc đầu, đẩy tay của anh ta ra.

Cô dựa lưng vào ghế ngồi rồi nhắm mắt lại, dường như là đang điều chỉnh lại hơi thở.

“Chỉ là đã kích đến quá độ ngột, cho nên không thể chấp nhận được”

Đàm Kiệt hiểu loại cảm giác này, nếu như đổi lại là mình, chỉ sợ là anh ta sẽ trực tiếp sụp đổ.

Rõ ràng đã nắm chắc phần thắng trong tay, đến lúc dường như đã có thể chạm đến bầu trời, đột nhiên lại bị người khác kéo một cái xuống dưới, còn trực tiếp kéo đến địa ngục.

Ai có thể chống đỡ nổi, ai có thể không cảm thấy tuyệt vọng?

Cô cần một chút thời gian để điều chỉnh lại trạng thái của mình, gần đây cô thực sự quá mệt mỏi.

“Uyển Uyển..”

“Tớ không sao đâu, nói thật đó. Trờ về Giang thị làm việc trước đi, tối nay tớ lại nghĩ cách tiếp”

Ngay cả mí mắt Cố Cơ Uyển cũng không nhấc lên, giống như là thật sự rất mệt mỏi, chỉ muốn được nghỉ ngơi một chút.

Bụng dưới lại có cảm giác bị kéo đau, cũng không biết có phải là bởi vì sắp đến kỳ kinh nguyệt hay không.

Gần đây tại sao mọi chuyện lại cứ không thuận lợi như vậy?

Đàm Kiệt thật sự rất muốn an ủi cô, nhưng mà bây giờ lại là tình huống này, an ủi như thế nào đây?

Trên thực tế, mặc dù là anh ta đang an ủi Cố Cơ Uyển, nhưng mà bản thân cũng đã hoàn toàn mất hết suy nghĩ.

Cho dù xác định hệ thống thông tin của bệnh viện đều là giả thì có lợi ích gì?

Ngoại trừ bọn họ ra thì ai còn đồng ý tin tưởng bọn họ?

Thông tin trong hệ thống là thông tin quan trọng nhất để chứng minh thân phận của một người, bây giờ thông tin này đã bị sửa lại, còn có thể dùng cái gì để chứng minh được?

Chuyện này dừng lại ở đây, hoàn toàn đi vào ngõ cụt!

Rốt cuộc là ai đã chỉnh sửa tin tức của bà cụ ở bệnh viện, ai mà lại lợi hại như vậy? Thậm chí ngay cả chuyện này mà cũng có thể làm được.

Chẳng lẽ là do Cố Vị Y và thế lực sau lưng của cô ta?

Vậy thì bọn họ có biết là Uyển Uyển đang điều tra tất cả những chuyện này hay không?

Lúc sắp đến Giang thị, Đàm Kiệt bỗng nhiên dừng xe lại, nghiêng đầu qua nhìn Cố Cơ Uyển.

“Cậu bây giờ... sẽ có nguy hiểm không?”

Nếu như những người kia biết cô đang điều tra chuyện này, vậy thì cô sẽ thật sự rất nguy hiểm.

Cố Cơ Uyển không có cách nào lừa gạt anh ta, cho dù mình nói không có chuyện gì, Đàm Kiệt cũng sẽ không tin tưởng.

Lúc mà hai người không nói chuyện với nhau, chuông điện thoại của Cố Cơ Uyển vang lên, cầm lên nhìn, là của Giang Nam.

“Sao vậy? Đang ở đâu? Để tôi tới đó cô. Hôm nay công ty có chút chuyện khẩn cấp cần phải xử lý, cho nên đến không kịp”

“Tôi đang ở cổng của Giang thị” Cố Cơ Uyển nhìn khu công nghiệp ở trước mặt, không tìm thấy được chút tình cảm nào trong đôi mắt đậm đặc của cô.

“Anh Giang” Đàm Kiệt suy nghĩ rồi bỗng nhiên nói với điện thoại: “Anh Giang, tôi đưa Uyển Uyển đến tòa nhà chính, anh đến đó với cô ấy đi”

“Không cần đâu...”

“Được rồi, bây giờ tôi ra ngoài ngay đây, cậu đưa cô ấy đến quảng trường ở bên ngoài tòa nhà chính đi”

Giang Nam không nói hai lời trực tiếp cúp điện thoại.

Cố Cơ Uyển nhìn Đàm Kiệt, không đồng ý: “Anh ấy đang bận rất nhiều việc...”

“Nhưng mà anh ta có đầy đủ năng lực để bảo vệ cậu!”

Mặc dù là Đàm Kiệt vẫn cảm thấy nếu như Hạo Phong và Cố Cơ Uyển ở bên nhau, chắc hẳn đó chính là một chuyện hoàn mỹ nhất.

Nhưng không biết gần đây Hạo Phong đang làm cái gì, ngày nào cũng giống như là bận bịu nhiều việc, sau giờ họp liền lập tức rời đi.

Hạo Phong có chuyện phải làm, tạm thời anh ta cũng không có thực lực này, thời thời khắc khắc đều bảo vệ tốt cho Uyển Uyển.

Nhưng mà cậu hai nhà họ Giang thì không giống.

Dạng người giống với cậu hai nhà họ Giang, có tiền có thế, cái gì cũng có, mối quan hệ cũng có.

Có anh ta ở bên cạnh của Cố Cơ Uyển, anh mới có thể yên tâm được.

“Uyển Uyển, trước tiên cậu trở về cùng với anh Giang đi, trở về suy nghĩ thật kỹ sau đó phải làm như thế nào, nhưng mà cho dù cậu đưa ra quyết định gì thì nhất định phải nói cho tớ biết đó.”

Xe dừng hẳn ở cửa quảng trường đối diện với tòa nhà Giang thị, Cố Cơ Uyển vừa bước xuống xe liền nhìn thấy bộ dạng Giang Nam vội vàng chạy đến.

Trong giây phút nhìn thấy anh ta, bỗng nhiên trong lòng lại lướt qua một trận chua xót, loại cảm giác tìm được điểm tựa lại từ từ dâng lên ở trong lòng.

Có phải là gần đây đã quá ỷ lại vào anh ta rồi hay không?

CHƯƠNG 302: TRÊN ĐỜI NÀY CHỈ CÒN LẠI MÌNH CÔ

CHƯƠNG 302: TRÊN ĐỜI NÀY CHỈ CÒN LẠI MÌNH CÔ

Đàm Kiệt không nói gì, sau khi nhìn thấy Giang Nam và Cố Cơ Uyển đi rồi thì anh ta thở dài một hơi, lên xe đi khỏi.

Cậu hai Giang và Uyển Uyển ở cùng với nhau, cảm giác thực sự rất ăn ý.

Lúc Uyển Uyển nhìn thấy cậu hai Giang, anh ta có thể nhìn thấy được rõ ràng vẻ mặt thả lỏng đó.

Uyển Uyển cùng với cậu hai Giang... có lẽ là bây giờ chưa là gì với nhau, nhưng mà có thể ăn ý đến trình độ này, có lẽ là đoạn tình cảm này có thể được duy trì.

Hạo Phong... có lẽ là, chỉ có thể để lại tiếng thở dài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Nam nhìn Cố Cơ Uyển chăm chăm, lông mày nhíu lại.

Lại là sắc mặt giả vờ rất mạnh mẽ, ở chung lâu như vậy, bây giờ đã có thể hiểu rõ cô một cách rõ ràng.

“Hơi muốn khóc!” Cô cũng không biết là kể từ lúc nào mà mình lại học được cách làm cần ở trước mặt của cậu hai Giang.

Chờ đến lúc phát hiện thì đã trở thành thói quen.

Giang Nam không nói chuyện, lái xe từ khu sân của Giang thị ra ngoài.

Cố Cơ Uyển không biết là anh ta muốn đi đâu, dù sao thì anh ta cũng sẽ không hại mình.

Bây giờ cô đã không có quá nhiều cảm giác an toàn.

Ai đang giúp Cố Vị Y, ai không chế hết tất cả ở phía sau, cô hoàn toàn không nhìn thấy được.

Mà Mộ Tu Kiệt đã hoàn toàn không tin tưởng cô.

Anh không thể nào tin tưởng mình lần nữa...

Không biết là lái xe bao lâu, xe dừng lại, Giang Nam bước xuống mở cửa xe ra cho cô.

“Xuống đi” Anh ta vươn tay ra với Cố Cơ Uyển.

Cô vẫn không biết là mình đang ở đâu, cho dù là trong lòng hay là trước mắt đều là một mảnh mênh mông.

Đưa tay ra ngoài đặt ở trong lòng bàn tay của anh ta.

Không để cô bước xuống xe, Giang Nam bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo một cái, cả người của cô liền nhào ra ngoài từ trong xe.

Chỉ trong chớp mắt liền được anh ta ôm ngang lên.

“Giang Nam...” Nhìn một bên mặt của anh ta, cô có một loại cảm giác không biết mình ở đâu.

Thẳng cho đến khi anh ta dừng bước chân, bỏ cô xuống, Cố Cơ Uyển mới phát hiện ra là bọn họ đi đến bờ biển.

Trước mắt là biển xanh vô tận, gió biển thổi vào người, lạnh buốt.

Hóa ra là không khí đã bắt đầu lạnh rồi, trải qua thời gian cuối của mùa thu, đã sắp bước vào mùa đông.

Cuộc đời bất tri bất giác lại trôi qua một mùa nữa.

“Cô nhìn xem” Giang Nam chỉ tay vào mặt biển vô tận: “Khi cô nghĩ rằng cô không có nơi nào để đi thì cứ đến ngắm biển đi”

“Tại sao lại... phải ngắm biển?”

“Bởi vì biển cả đủ lớn, cho dù cô muốn đi đâu thì cũng có thể”

“Nhưng mà tôi lại không biết bơi” Cái miệng nhỏ của Cố Cơ Uyển xẹp lại, tủi thân.

Tại sao tất cả mọi chuyện đều giống như đang nhắm vào mình vậy?

Tại sao rõ ràng đã nắm giữ được hết tất cả kết quả, bỗng nhiên mình lại trở thành âm mưu to lớn nhất?

Tại sao cô lại thật sự biến thành không có đường để đi?

“Nếu như không biết bơi thì tôi dạy cho cô, như thế nào?”

Giang Nam khom người xuống tháo giày của mình ra, cởi áo khoác ra ném xuống mặt đất.

“Đến đây, tôi dạy cho cô”

“Giang Nam..” Tiếng gọi của cô còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, anh ta đã sải bước đi đến phía bờ biển, trong nháy mắt ngâm nửa người trong nước biển.

“Giang Nam” Cổ Cơ Uyển trợn tròn mắt, loại thời tiết này mà lại ăn mặc như thế này để đi xuống biển dạy cô bơi lội?

“Sao vậy? Không phải muốn dạy cô bơi lội sao, bây giờ cô đến đây, tôi dạy cho cô”

Giang Nam nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, nụ cười như thể dưới ánh nắng chiều đang rọi xuống đẹp mắt không nói thành lời.

Cánh mũi của Cổ Cơ Uyển ê ẩm, ngây ngốc nhìn anh ta.

Người đàn ông này thật sự ngu ngốc! Thật sự điên!

Gô bỗng nhiên ngồi xổm xuống ôm hai đầu gối của mình, nước mắt dần dần chảy xuống.

Rốt cuộc vẫn lên tiếng khóc rống lên.

Cuộc sống đối xử với cô quá không công bằng, cô giống như là đang trong một cái vòng xoáy rất lớn, vẫn luôn vùng vẫy.

Thật vất vả mới bò lên, nhưng lại bỗng nhiên bị một bàn tay vô hình kéo trở về.

Vòng xoáy này vẫn bao trùm cô như cũ, hoàn toàn không giữ lại chút nào, đang cố sức nhấn chìm cô.

Rốt cuộc cô cũng không leo lên được nữa, thậm chí cũng không thể đứng lên nổi.

Hệ thống thông tin của bệnh viện đã bị người khác thay đổi, những tài liệu này còn có thể tìm được trở về không?

Rốt cuộc cũng không tìm về được!

Thủ đoạn của người ở phía sau quá lợi hại, một mình cô căn bản không thể chống đỡ được, cô quá mệt mỏi, thật sự rất muốn nhận thua.

Nhưng mà sao có thể nhận thua được!

Nhận thua rồi, thân phận của cô cũng không có cách nào chứng thực được.

Nhận thua rồi, có lẽ cái chết của bà ngoại mãi mãi cũng không có ngày điều tra ra được manh mối.

Nhận thua rồi, Cổ Vị Y và đám người kia có thể ung dung ngoài vòng pháp luật, sau khi bọn họ hại bà ngoại mà vẫn còn có thể sống một cuộc sống vô ưu vô lo.

Không, không thể nhận thua được!

Nhưng mà đường ra ở đâu?

“Hu...”

Bóng dáng cô đơn, thân thể gầy yếu, cơn gió biển thổi tới gần như muốn lung lay sắp đổ.

Giang Nam trở về từ trong biển, trở lại trước mặt của cô, ngồi xổm xuống.

Cổ Cơ Uyển lập tức ôm lấy cánh tay của anh ta, mặt vùi sâu vào trong vai của anh ta, gào khóc.

Bàn tay của Giang Nam rơi trên mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nếu như quả thật không thể gánh vác nổi phần áp lực đó, vậy thì cứ khóc đi, anh ta sẽ chăm sóc cho cô, sẽ luôn chăm sóc cho cô.

Cổ Cơ Uyển cũng không biết là cuối cùng mình khóc bao lâu, thẳng cho đến khi khóc mệt mỏi rồi, thậm chí buồn ngủ, đầu của cô nghiêng qua một bên liền ngủ như chết.

Có lẽ một nửa là do bởi vì quá mệt mỏi nên ngất đi.

Giang Nam ôm cô trở lại xe, xác định hô hấp của cô đều đặn ổn định, người không có việc gì, anh ta mới để cô ngủ một mình.

Tối hôm qua cô ngủ không được ngon giấc, buổi sáng khóe mắt sưng vù, quầng thâm mắt cũng xuất hiện.

Tiêu hao sức lực cả một ngày trời, lúc này rốt cuộc cũng đã có thể ngủ một giấc yên ổn.

Anh ta hạ ghế kế bên tài xế xuống, Cổ Cơ Uyển trở mình tìm một tư thế thoải mái hơn rồi lại ngủ say sưa.

Anh ta cũng hạ ghế ngồi của mình nằm xuống, nghiêng đầu qua nhìn cô.

Hai người cách một vị trí ở trong xe, rõ ràng gần nhau như vậy, nhưng lại tựa hồ rất xa xôi.

Kỳ thật đưa tay thì có thể đụng được, nhưng mà tay vẫn thùy chung không duỗi ra được.

Anh ta nhìn gương mặt của cô, gương mặt này xinh đẹp, gương mặt tái nhợt tràn đầy yếu ớt, nhưng mà lại rất kiên cường.

Cô gái này rõ ràng rất yếu đuối, nhưng mà từ đầu đến cuối đều không bằng lòng cúi đầu trước số phận.
Anh ta im lặng nhìn cô, cũng không biết nhìn bao lâu, cô gái trong tâm mắt bỗng nhiên mở mắt ra ngênh tiếp ánh mắt của anh ta.
Trong một giây ánh mắt tiếp xúc với nhau, trong lòng của Giang Nam run lên, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ.
Vốn muốn nhìn một chút, nhưng sau khi đối mặt với tâm mắt của cô thì lại không nỡ rời khỏi.
Cô nhìn mình, môi mỏng hé mở, một dáng vẻ vô tội khiến cho trong lòng của anh ta nóng lên.
Toàn thể giới này giống như lập tức biến mất, trên đời này chỉ còn lại một mình cô gái này!
Mặt mày của cô bỗng nhiên cong cong, vậy mà lại cười với anh ta.
Hô hấp của Giang Nam liên trở nên hỗn loạn, không biết là cô đang cười cái gì, chỉ biết là nụ cười của cô rất ngọt ngào, rất xinh đẹp.
Giống như là trong nháy mắt, từ trong mắt của anh ta, cười chạm vào trong lòng của anh ta.
Rốt cuộc là cô nhóc này đang cười cái gì vậy?
“Giang Nam..” Cô nhỏ giọng gọi một tiếng, gọi như ngâm nga, mang theo một vẻ quyến rũ làm cho người khác không có cách nào từ chối được, đánh thẳng vào trong lòng của anh ta.
Tại sao lại muốn gọi tên của anh ta? Vào buổi tối như thế này, một tiếng gọi trầm thấp đã hoàn toàn phá vỡ màn đêm yên tĩnh.
Toàn bộ thế giới này giống như chỉ còn lại âm thanh của cô.
Tên của anh ta phát ra từ trong miệng của cô lại dễ nghe như vậy.
Giang Nam Giang Nam Giang Nam...
Đôi môi mỏng của cô hé mở, giống như là có ma lực đâm xuyên qua trái tim của anh ta.
Nhìn chăm chăm vào cánh môi mê người của cô, Giang Nam giống như là bị ma nhập.
Nhìn chăm chăm vào đôi môi kia, bất trí bất giác người đàn ông nhích gần về phía cô...

CHƯƠNG 303: VỀ NHÀ

CHƯƠNG 303: VỀ NHÀ

“Tại sao lại không tin tôi?” Giọng nói của cô gái làm cho Giang Nam hơi giật mình.

Lại nhìn cô, hai mắt của cô vẫn nhắm nghiền như cũ, ngủ trầm ổn.

Cuộc đối mặt với nhau lúc này trong nháy mắt liên biến mất không còn tâm hơi.

Nụ cười ở bên môi của cô cũng đã hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Cô mỉm cười với anh ta căn bản cũng không tồn tại, mọi thứ lúc này đều là do ảo giác.

“Tại sao lại không tin tôi?” Trong lúc ngủ mơ, Cố Cơ Uyển vẫn đang lẩm bẩm: “Anh Mộ...”

Giang Nam thở dài một hơi, nhanh chóng trở về vị trí của mình, nhắm mắt lại.

Cho rằng nhắm mắt không nhìn cô thì sẽ không suy nghĩ lung tung nữa!

Thật sự không hề nghĩ đến, sau khi nhắm mắt vậy mà tất cả trong đầu đều là bóng dáng của cô!

Nụ cười lúc cô vui vẻ, cái nhíu mày lúc cô khổ sở, biểu cảm lúc tự tin, cảm giác lạc lõng lúc cô cô đơn...

Tại sao tất cả đều là cô?

Bỗng nhiên cách một tiếng, Giang Nam mở cửa xe ra nhanh chóng bước xuống xe.

Bực bội, bực bội thì muốn hút thuốc, nhưng mà lại nhớ đến mình luôn không có thói quen hút thuốc.

Trên người cũng sẽ không có thuốc lá.

Nhất là sau khi ở bên cạnh với cô nhóc này lại càng không chạm vào thuốc lá, sợ làm cô khó chịu.

Ngay cả trong chiếc xe luôn nghiêm chỉnh của anh ta cũng thường xuyên sẽ có một vài thứ không hiểu được.

Đồ ăn vặt, thức uống, tất cả đều là những thứ mà lúc trước chạm vào anh ta cũng không chạm.

Cuộc sống của anh ta giống như trong vô thức đã xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Mà anh ta lại hoàn toàn không biết.

Anh ta thậm chí cam tâm tình nguyện làm bảo mẫu cho một cô nhóc.

Đây là chuyện mà cậu hai Giang sẽ làm hay sao? Quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Giang Nam dựa ở bên cạnh cửa xe nhìn biển cả xanh thẳm ở phía xa xa.

Không biết là trôi qua bao lâu, cửa sổ xe bỗng nhiên bị hạ xuống.

Lông mày của anh ta nhíu lại, quay đầu nhìn về phía cô gái trong xe.

Cô đang xoa xoa hai mắt, ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Tôi đã tìm được lối ra rồi! Cảm ơn khung cảnh biển cả này của anh, chúng ta về nhà đi?”

Về nhà?

Hai chữ này đập mạnh vào trong tim của anh ta.

Căn chung cư đó của anh ta, ở trong lòng của cô lại là nhà ư?

Cố Cơ Uyển không chú ý đến sự khác thường của anh ta. Sờ dĩ nói muốn về nhà, là bởi vì mấy ngày nay đã nói là ở chỗ của anh ta.

Đối với cô mà nói, bất quá cũng chỉ là người nói vô ý.

Nhưng mà Giang Nam lại bởi vì câu về nhà này, trên đường đi tâm trạng luôn lúng túng.
“Muốn... ăn cái gì đây?” Lái xe trên đường, Giang Nam hỏi.

Cố Cơ Uyển lại cúi đầu nhìn quần của anh ta một chút, một mặt ghét bỏ: “Anh chắc chắn muốn đi ra ngoài ăn cơm với tôi trong bộ dạng như thế này hả?”

Có điều một chiều này của anh ta quả thật có tác dụng.

Làm cho trong lòng của cô chưa xót như vậy, còn khóc lớn một trận.

Có điều sau khi khóc xong, nhìn cảnh biển từ trong xe, chợt cảm thấy đường đi thật sự không phải chỉ có một đường.

Cô vẫn còn có con đường khác, nói tóm lại chắc chắn sẽ có lối ra.

“Vậy cô muốn như thế nào? Đi về trước để thay quần áo?” Giang Nam không biết là cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà rõ ràng có thể cảm nhận được cô đã thoải mái hơn rất nhiều so với trước khi ngủ.

“Hai mắt của tôi đã sưng thành như thế này, tôi cũng không muốn đi ra ngoài ăn, vậy...”

“Gọi thức ăn ngoài à?” Đây là cách duy nhất có thể nghĩ đến.

“Không, tôi muốn ăn món ăn do tự tay làm” Đã rất lâu rồi không có cảm giác ăn cơm ở nhà.

“Vậy thì tốt quá, tôi cũng muốn nếm thử tay nghề của cô.” Anh ta rẽ ngoặt ở phía trước rồi trực tiếp lái về phía Giang thị.

“Không, là tôi muốn ăn món ăn do anh làm, tôi cũng chưa từng ăn.”

Cố Cơ Uyển suy nghĩ vậy thì lập tức vui vẻ, tuyên bố: “Hôm nay tôi muốn nếm thử tay nghề của cậu hai Giang.”

Giang Nam cảm thấy mắt mình tối sầm, tay run một cái, thiếu chút nữa đã trượt tay lái.

“Ăn món ăn do tôi làm?” Anh ta không nghe lầm đó chứ.

Sống hơn hai mươi năm, anh ta tự làm đồ ăn lúc nào chứ.

“Yên tâm đi, tôi sẽ làm trợ thủ ở một bên, sẽ không để cho một mình anh bận rộn đâu!” Cố Cơ Uyển cười cười với anh ta.

“Nhưng mà tôi...”

“Có phải là ngay cả một yêu cầu đơn giản như vậy cũng không chịu đồng ý hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Cơ Uyển liên tục xù.

Ánh mắt nhìn anh ta giống như là anh ta làm ra một chuyện gì không thể tha thứ được, khiến cho cô tuyệt vọng cực kỳ.

Nhìn cái miệng nhỏ của cô chun lại, Giang Nam lập tức mê mẩn.

“Thật sự không được hả? Cậu hai... cậu hai Giang... Giang Nam... Tiểu Nam Nam...”

“Tiểu Nam Nam...”

“Im miệng!” Xưng hô này quả thật quá yếu đuối.

“Hóa ra là anh thích cách gọi Tiểu Nam Nam này à? Sau này tôi sẽ gọi anh như vậy, có được không?”

“Tiểu Nam Nam...”

“Tôi làm còn không được hay sao?”

... Thế là một tiếng đồng hồ sau, cậu hai Giang vĩ đại mặc cái tạp dề vừa mới mua được vào.

Không cần thận, sau lưng tách một tiếng, hình ảnh đã bị chụp được.

“Cô làm cái gì vậy?” Giang Nam lập tức cảm thấy hoảng hốt, cái cô nhóc này muốn gửi tấm ảnh chụp này đi đâu thế?

“Không có gửi ra ngoài đâu, chỉ là giữ lại làm kỷ niệm, anh gấp gấp cái gì chứ ”

Thật là, không phải chỉ mặc tạp dề hay sao, chẳng lẽ tấm ảnh cậu hai Giang mặc tạp dề làm cho anh ta khó chấp nhận như vậy?

“Thật ra thì rất đẹp trai đó nha, rất có mùi vị của người đàn ông của gia đình. Ừm, rất là đẹp trai”

Cố Cơ Uyển nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt.

“Không được, tôi phải làm thành tấm áp phích sau đó treo ở trong phòng của tôi, quá là đẹp rồi”

“Cô dám!” Cô nhóc này điên rồi! Nếu như thật sự dám, xem xem anh ta có chặt cô ra hay không!

Cố Cơ Uyển nhìn con dao ở trong tay anh ta, bị dọa rụt cổ lại.

“Anh hung dữ như vậy làm gì? Anh... anh muốn bắt nạt người khác hả?” vẻ mặt dần dần chìm xuống, cái miệng nhỏ lại muốn xẹp xuống.

Giang Nam thật sự phục cô! Sao mình lại không thể chịu đựng được đối với biểu cảm này của cô, biểu cảm mếu máo này của cô.

Biết rõ là giả vờ!

“Tôi không chém cô, tôi chém chính tôi đó có được hay không!”

“Vậy cũng không được, tôi cũng không muốn ăn ngón tay.”

Hầu hạ công chúa cũng không mệt mỏi như vậy, mặc dù anh ta chưa hầu hạ ai được gọi là công chúa.

Một tiếng đồng hồ sau, trên bàn được đặt ba đồ vật đen xì.

Nói là đồ vật, đó là do bởi vì Cố Cơ Uyển không nhìn ra được nó rốt cuộc là cái gì.

“Không phải là tối hôm nay có thịt kho tàu hả, có sườn xào chua ngọt nữa mà”

Thịt đâu? Sườn đâu rồi? Còn cái này là cái gì đây?

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn cục than đen trên cái đĩa, lông mày nhíu chặt lại.

Chỉ mới đi tắm mà thôi, tại sao lại biến thành như thế này?

Giang Nam hơi không được tự nhiên, anh ta cũng không biết tại sao lại như thế này, một giây trước còn không quen, qua mấy giây nữa cái nào cũng liên biến thành màu đen.

Cố Cơ Uyển chột chột đưa trên một cục than đen, thịt ở bên trong vẫn còn sống, còn có tơ máu.

Thật buồn nôn!

Cô lại thử một cái khác, rốt cuộc cũng đã phân biệt ra được cái ở trong đĩa này, chính là xương sườn.

Tơ máu, than đen, ừm... thiếu chút nữa đã không nhận được mà nôn ra.

Cái thứ ba vẫn còn tốt, bởi vì là rau quả nên ít nhất không có tơ máu.

Nhưng mà, còn trùng...

“Anh có rửa rau chưa vậy?” Dạ dày của cô đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

“Rau này... vừa mới lấy ra trong hộp, không phải là đã rửa rồi hả?”

Rau củ mua về từ trong siêu thị được đóng ở trong hộp bảo quản tươi, đây là lần đầu tiên mà anh ta xử lý chuyện này trong cuộc đời, hóa ra còn cần phải rửa một chút hả?

“Tôi...”

Qe... Cố Cơ Uyển bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, ném đĩa một cái rồi quay người liền chạy vào trong nhà vệ sinh.

“Làm sao vậy?” Giang Nam lập tức để đĩa xuống đi theo.

Còn chưa đi vào liền nghe thấy âm thanh không ngừng nôn khan của cô.

Đồ ăn của anh ta làm đáng sợ như vậy luôn hả? Làm cô nôn thành như thế này.

CHƯƠNG 304: QUYẾT KHÔNG THỂ TỪ BỎ

CHƯƠNG 304: QUYẾT KHÔNG THỂ TỪ BỎ

Cố Cơ Uyển cũng không biết là từ lúc nào dạ dày của mình lại trở nên yếu ớt như vậy.

Chỉ là nhìn đồ ăn không được ngon một chút, vậy mà lại nôn thật lâu.

Quan trọng nhất chính là bởi vì trong dạ dày không có cái gì, nên cơ bản đều nôn khan.

Thật vất vả mới giày vò xong, thay bộ quần áo, cuối cùng vẫn ăn thức ăn ngoài.

Đêm hôm khuya khoắt, cậu hai Giang trở về phòng tắm tắm rửa, cô lại lấy tấm danh thiếp từ trong túi xách ra bấm điện thoại gọi cho Đàm Kiệt.

“Điều tra giúp cho tớ một người, Đồng Toàn Hưng của tổ trình thám Toàn Hưng.”

Đây chính là lối ra đầu tiên cô nghĩ đến sau khi đánh một giấc ở trên xe bên bờ biển.

Tấm danh thiếp được tìm thấy ở giữa quyển sổ của bà cụ, tức là bà cụ đã tìm thám tử tư này.

Lúc mới bắt đầu, bà cụ căn bản không biết Cố Vị Y.

Nói cách khác, kết quả do tổ trình thám này điều tra ra cho bà, người mà bà cụ muốn tìm đó chính là cô.

“Còn nữa, lại tìm cho tớ một người.”

Hai ngày cuối tuần, Cố Cơ Uyển sắp xếp chuyện của Giang thị cho tốt, liền đi theo Đàm Kiệt ra khỏi nhà.

“Đồng Toàn Hưng đó ba tháng trước đã nhận được một khoản tiền lớn, sau đó thì ra nước ngoài đi du lịch, tổ trình thám này cũng đã đóng cửa, ngay cả văn phòng cũng đã chuyển nhượng lại.”

“Khoản tiền lớn à?” Đầu ngón tay đang lướt điện thoại của Cố Cơ Uyển hơi dừng lại, nhìn mặt anh ta.

“Không sai, yên tâm đi, tớ cũng đã điều tra cho cậu rồi, khoản tiền kia đúng là được chuyển đến dưới danh nghĩa của bà cụ.”

Trong lòng của Cố Cơ Uyển siết chặt, nhìn chăm chăm vào mặt của anh ta. Nói như vậy, anh ta ra nước ngoài chỉ sợ là ý của bà cụ.

Chắc chắn là bởi vì bà cụ không hi vọng chuyện này bị người nhà họ Mộ biết được, nhất là không muốn để cho ông cụ Mộ biết, cho nên cho một khoản tiền lớn rồi sắp xếp cho Đồng Toàn Hưng ra nước ngoài.

Nói là đi du lịch, nhưng có lẽ là một đi không trở lại, trong thời gian ngắn sẽ không trở về Bắc Lăng.

Từ lúc mới bắt đầu bà cụ đã không hi vọng để cho ông cụ biết được sự tồn tại của cháu ngoại mình.

Mọi người đều là phụ nữ với nhau, Cố Cơ Uyển có thể hiểu được nỗi lo của bà cụ, bà ấy sợ ông cụ không thích sự tồn tại của cháu ngoại gái như mình.

Nhưng mà bà cụ lại không nỡ bỏ rồi cháu ngoại gái của mình không quan tâm, nên nghĩ trăm phương nghìn kế để cậu cả Mộ và cô đính hôn với nhau.

Bà cụ muốn cháu gái của mình trở về bên cạnh của mình mà cưới về nhà họ Mộ, đó là cách tốt nhất.

Cái này có thể giải thích được tại sao từ đời trước đến đời này bà cụ đều cố chấp như thế, nhất định phải để cậu cả Mộ cưới cô.

Bà cụ bởi vì đứa cháu ngoại gái này của mình mà hao hết sức lực.

“Uyển Uyển, người này điều tra ra được tất nhiên là cậu, nếu không bà cụ cũng không có biểu hiện đó vào thời kỳ cuối”

Đàm Kiệt cầm tay lái, kiên định nói: “Uyển Uyển, cậu yên tâm đi, tớ nhất định sẽ tìm được Đồng Toàn Hưng này cho cậu.”

Cố Cơ Uyển gật gật đầu, tâm trạng đã yên tĩnh lại.

Kẻ thù mà bọn họ phải đối mặt quá lớn mạnh, ngay cả thông tin trong cơ sở dữ liệu của bệnh viện cũng có thể thay đổi được, còn gì mà không thể làm được?

Đối lại người khác, chắc có lẽ là buông tay rồi.

Nhưng mà cô sẽ không từ bỏ, cũng quyết không từ bỏ!

“Đàm Kiệt, cậu cũng phải cẩn thận một chút, tớ không biết là những người kia sẽ để mắt đến cậu hay là không.”

“Ban ngày ban mặt, bọn hản dám làm cái gì chứ? Cậu yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Xe dừng lại ở bên cạnh lối đi, Đàm Kiệt bước xuống xe trước, Cố Cơ Uyển cũng bước xuống theo.

“Cô ta ở đây hả?” Ở đây nhìn có chút vắng vẻ, xung quanh có vài nhà hàng nhỏ, còn có mấy cửa hàng bán quần áo với bảng hiệu giá rẻ.

“Cô ta làm công ở gần đây, để tớ đi xem...” Đàm Kiệt bỗng nhiên dừng lại, bởi vì đã nhìn thấy cô gái ở trước mắt.

Cô gái nhìn thấy Đàm Kiệt thì cũng không có biểu cảm gì, nhưng mà sau khi nhìn thấy rõ Cố Cơ Uyển đang đứng cùng với Đàm Kiệt, sắc mặt thay đổi, xoay người rồi đi.

“Chính là cô ta! Đàm Kiệt, mau đuổi theo đem cô ta trở về đi!” Cố Cơ Uyển lập tức chạy về phía trước.

Tốc độ của Đàm Kiệt nhanh hơn rất nhiều, hai ba bước liên đuổi tới chặn cô gái ở phía trước vào trong góc ở đầu đường.

“Anh muốn làm gì hả? Anh... nếu anh dám đến đây thì tôi sẽ kêu cứu đó.” Cô gái trầm giọng nói.

“Tôi không muốn làm cái gì cả, nhưng mà cô ấy có lời muốn hỏi cô ”

Mặt Đàm Kiệt không có biểu cảm, nhìn Cô Cơ Uyển đi tới.

Cô gái đó nhìn thấy Cố Cơ Uyển lập tức quay mặt đi chỗ khác, di chuyển tâm mắt: “Các người đã nhận làm rồi, tôi còn phải về đi làm nữa. Nhanh tránh ra đi!”

“Cô còn muốn trốn đến lúc nào nữa?” Cố Cơ Uyển bước nhanh đi tới.

Cũng không biết là hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì, hình như là sức khỏe có chút không tốt lắm, mới đi nhanh một chút thì liên bắt đầu thở không ra hơi.

Trước kia cũng đâu có yếu đuối như vậy.

Cô Cơ Uyển không để ý đến sự yếu ớt không hiểu này của mình, nhìn chăm chăm vào A Hân, sắc mặt trầm xuống.

“Tại sao cô lại không dám nhìn tôi, có phải là cô đang chột dạ không? A Hân, cô đã làm chuyện có lỗi với tôi”

“Tôi không có!” Cô gái này quả nhiên chính là người giúp việc nữ đã bị cô đuổi khỏi nhà họ Mộ, A Hân.

A Hân nhìn cô, không vui nói: “Tôi có cái gì mà phải chột dạ với cô, là cô đã đuổi tôi ra khỏi nhà họ Mộ, chẳng lẽ không phải là cô nên chột dạ với tôi hả?”

“Cô đã giúp đỡ Cố Vị Y đối phó với bà cụ, cô chính là tay chân của Cố Vị Y đặt ở bên người của bà cụ”

Sắc mặt của A Hân thay đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại về tự nhiên, một mặt không thèm để ý: “Tôi không biết là cô đang nói cái gì. Cố Cơ Uyển, cô bây giờ đã không phải là vợ chủ của nhà họ Mộ nữa, tôi cũng không phải là người giúp việc của nhà họ Mộ, cô dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?”

“Chỉ dựa vào việc tôi đang nắm giữ chứng cứ cô và Cố Vị Y thông đồng với nhau.”

Quả nhiên A Hân đã thay đổi, biểu cảm ở trên mặt đã thay đổi, nhưng không qua được tâm mắt của Cố Cơ Uyển.

Cô ta quả thật là tay chân do Cố Vị Y đã đặt ở bên người của bà cụ, lúc đó cô đã cảm thấy A Hân này không thích hợp.

Một người giúp việc nữ bình thường không thể nào lại có lá gan lớn như vậy, lại dám làm càn ở trước mặt của chủ mình.

Quả nhiên là bởi vì có chỗ dựa!

“Cố Cơ Uyển, cô đừng có ngậm máu phun người. Tôi đã rời khỏi nhà họ Mộ rồi, cô đừng nghĩ làm gì với tôi nữa ”

Cố Cơ Uyển lại không để ý đến lý do thoái thác của cô ta chỉ lạnh nhạt hỏi: “Cố Vị Y đã cho cô bao nhiêu tiền?”

“Tôi... tôi chưa từng nhận tiền gì cả!” A Hân nói lớn lên, lớn tiếng nói.

“Không chột dạ thì cô lớn tiếng như vậy làm cái gì?” Đàm Kiệt hừ lạnh, khinh thường nói: “Có nhận tiền hay không, tôi đi thăm dò một chút là biết liền ”

“Anh có thể tra ra được cái gì?”

“Cái gì cậu ấy cũng có thể điều tra ra được, bao gồm cả việc người thân của cô ở Lăng Châu, bao gồm cả con gái riêng của cô.”

“Cô nói cái gì?” Lời nói của Cố Cơ Uyển khiến cho A Hân gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sao cô ta biết được, sao cô ta lại biết chứ?

“Đúng là cô rất cẩn thận, thậm chí còn chịu được không đi gặp con bé, người bình thường căn bản của không thể nào biết được lúc cô mười bảy tuổi thì đã...”

“Cô im miệng! Cô im miệng lại! Tôi không có, tôi không có làm chuyện gì cả!”

A Hân rất kích động, thiếu chút nữa đã bổ nhào qua che miệng của Cố Cơ Uyển lại.

Đàm Kiệt đẩy cô ta trở về: “Không cần phải lo lắng, chuyện này tạm thời vẫn còn chưa nói cho những người khác biết”

“Rốt cuộc là các người muốn làm cái gì?” A Hân vừa tức vừa gấp, thiếu chút nữa nước mắt cũng đã lăn xuống.

Chuyện con gái riêng tuyệt đối không thể để cho người khác biết được.

Bây giờ cô ta có bạn trai, nếu để bạn trai biết được chuyện này thì anh ta chắc chắn sẽ chia tay với cô ta.

“Tôi cũng không muốn làm khó dễ cho cô, chỉ cần cô thành thật một chút, tôi sẽ không nói chuyện này cho bạn trai cô biết”

Cảm giác đồng tình của Cố Cơ Uyển đã sớm sử dụng hết ở đời trước rồi.

Những người này đã từng lừa gạt bà cụ, cô không điều tra tất cả ngọn nguồn của cô ta ra thì đã coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

“Nói cho tôi biết cái ngày mà Cố Vị Y mặc quần áo Tang Thanh xuất hiện ở trước mặt của bà cụ, trước khi tôi đến đó thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
Các người đã làm gì với bà cụ vậy?”

CHƯƠNG 305: ÍT NHẤT CŨNG BIẾT ĐƯỢC SỰ THẬT

CHƯƠNG 305: ÍT NHẤT CŨNG BIẾT ĐƯỢC SỰ THẬT

“Không có chuyện gì hết!” A Hân muốn trốn thoát.

Nhưng Đàm Kiệt đã chặn trước mặt cô ta, hoàn toàn chặn lại con đường chạy trốn của cô ta.

Cô ta mấy lần định xông ra ngoài, nhưng đều bị anh ta chặn lại.

Lần cuối cùng, Cố Cơ Uyển lạnh nhạt nói: “Nếu cô đi, tối nay bạn trai cô nhất định sẽ biết chuyện năm cô mười bảy tuổi.”

“Cô có bằng chứng gì chứ?” A Hân không phục.

“Chúng tôi còn biết con gái ngoài giá thú của cô đang ở đâu, cô cho rằng tôi không thể điều tra ra những thứ đó sao?” Đàm Kiệt hừ lạnh.

A Hân hoàn toàn suy sụp, cô ta nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, hốc mắt ươn ướt.

“Vì sao cô lại độc ác với tôi như vậy, nhất định muốn ép tôi? Các người muốn bức tử tôi sao!”

“Lúc cô và Cố Vị Y cùng nhau lừa gạt bà cụ, sao cô không cảm thấy mình độc ác hả?”

Trái tim Cố Cơ Uyển lạnh lẽo đến mức ngay cả cô cũng không thể tin được.

“Dù cô không nói thật thì tôi cũng có cách khiến nửa đời sau của cô sống không bằng chết.”

“Cố Cơ Uyển! Đồ đàn bà độc ác!”

“Ai mới là người đàn bà độc ác thì trong lòng cô rõ nhất!”

A Hân liên tưởng như bong bóng xì hơi.

Dù không muốn thừa nhận nhưng cô ta vẫn phải thừa nhận rằng nếu không phải cô ta đã từng làm những chuyện đó, thì làm sao Cố Cơ Uyển lại đến tìm cô ta?

Người giàu có, không một ai dễ trêu chọc.

Cho dù đó là Cố Cơ Uyển, Cố Vị Y, hay thậm chí là những người cô ta không biết.

Tôi không thể nói. Cô ta nhìn Cố Cơ Uyển, đột nhiên ục ục một tiếng quỳ xuống.

“Cô chủ, xin cô tha cho tôi, tôi không thể nói, tôi thực sự không thể nói!”

“Sao không thể nói? Rốt cuộc các người đã làm gì?”

“Tôi không thể nói, tôi thực sự không thể nói.”

A Hân hít một hơi thật sâu, đột nhiên nước mắt: “Nếu tôi nói ra, họ sẽ không tha cho con gái tôi, con gái tôi sẽ gặp nguy hiểm.”

Cố Cơ Uyển siết chặt lòng bàn tay của mình, cô không ngờ những người đó lại bắt con gái cô ta làm con tin.

A Hân gạt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Cho dù bây giờ tôi có nói cho cô biết sự thật thì cũng vô dụng. Cô đã bị nhà họ Mộ đuổi ra khỏi nhà rồi, cô còn có thể làm được gì?”

“Bỏ qua đi, cô chủ, cậu Mộ đã ở bên Cố Vị Y rồi, anh ta không cần cô nữa. Cô không đấu lại bọn họ đâu!”

Những lời của A Hân không có ý cười trên nỗi đau của người khác, những gì cô ta nói đều là sự thật.

Nếu một người đàn ông đã thay lòng đổi dạ và không còn tin tưởng bạn nữa, thì những gì bạn nói có ích lợi gì?

Hơn nữa, A Hân biết ở đằng sau Cố Vị Y còn có một thế lực rất mạnh.

Đối mặt với tất cả những điều này, một mình Cố Cơ Uyển, hoặc thêm một vài người bạn nữa thì có thể làm được gì?

Theo quan điểm của A Hân, đây căn bản là lấy trứng chọi đá.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển từ trước đến nay không phải là người dễ dàng từ bỏ.

“Tôi có thể đấu lại bọn họ hay không, không cần cô lo lắng, bây giờ cô chỉ cần nói cho tôi biết rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì.”

“Không phải tôi đã nói tôi sẽ giữ bí mật cho cô sao?”

A Hân đứng lên, nhìn cô: “Nhưng tôi chỉ có thể nói với cô rằng tôi sẽ không đến nhà họ Mộ để làm chứng cho cô.”

“Mạng sống của con gái tôi đang nằm trong tay những người đó, cho dù cô có ép tôi thế nào thì tôi cũng sẽ không đi, hi vọng cô hiểu.”

“Được, lúc tôi chưa thể đảm bảo an toàn cho con gái cô thì tôi sẽ không ép cô đi làm chứng.”

Nhưng bây giờ, cô bắt buộc phải nói cho tôi biết rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

“Cô hứa trước đi...”

“Tôi hứa, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho bạn trai cô biết.”

Những lời của Cố Cơ Uyển khiến A Hân thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cô ta vẫn còn do dự nhưng sau vài giây chần chừ, cuối cùng cô ta cũng lên tiếng.

“Hôm đó, Cố Vị Y bảo tôi đẩy bà cụ ra sân sau, giả vờ như không cần thận nghe thấy mẹ của Cố Vị Y nói chuyện điện thoại với người khác.”

“Dương Hiếu Nha?” Người phụ nữ này không phải đã bị Cố Kính Minh đuổi đi rồi sao? Bà ta trở về lúc nào?

“Đúng vậy, nhiệm vụ của tôi là đẩy lão phu nhân đến nơi đó, cho bà cụ nghe đoạn đối thoại đó.”

“Nội dung cuộc đối thoại đó là gì?” Nếu bà cụ đã “nghe thấy”, vậy thì A Hân đẩy xe lăn cho bà cụ đương nhiên cũng có thể nghe thấy.

A Hân cố gắng nhớ lại, rồi nói: “Nội dung đại khái chính là, cảm ơn người đó đã giúp đỡ bà ta rất nhiều, còn nói cô mới là con gái ruột của bà ta. Bà ta đã nhẫn nại nhiều năm, tuyên bố với bên ngoài rằng Cố Vị Y là con gái của bà ta, chính là để một ngày kia có thể để cô thay thế thân phận của Cố Vị Y.”

A Hân không thể nhớ mấy câu thoại cụ thể, chỉ có thể nhớ đại khái thôi.

“Dù sao cũng có nghĩa là cô và Cố Vị Y hoán đổi thân phận cho nhau. Đối phương thực ra đã biết, nhưng lại không nói với bà cụ, để bà cụ nhầm lẫn hoàn toàn.”

Trên thực tế, có rất nhiều chuyện mà A Hân cũng không biết, nhưng cô ta cũng có phần trong việc sắp xếp chuyện này.

Rốt cuộc thì Cố Vị Y muốn tranh giành thân phận gì thì A Hân không rõ lắm.

Dù sao thì Cố Vị Y cũng đã đưa tiên cho cô ta và yêu cầu cô ta theo dõi mọi hành tung của bà cụ.

Nếu cô ta không làm được hoặc nói ra chuyện này thì con gái cô ta sẽ gặp nguy hiểm.

Thực ra thì bị Cố Cơ Uyển đuổi đi cũng là một loại giải thoát cho A Hân.

Chẳng qua là cô ta không ngờ sẽ có một ngày Cố Cơ Uyển sẽ tìm đến cửa.

“Tôi chỉ biết chừng đó thôi, bình thường Cố Vị Y yêu cầu tôi báo cáo hết chuyện đầu đuôi gốc ngọn của bà cụ cho cô ta.”

“Nhưng bà cụ thỉnh thoảng mới ra ngoài đi dạo một chút, còn phần lớn thời gian đều nghỉ ngơi, không có gì để báo cáo hết.”

Tất cả những gì nên nói cô ta đều nói hết rồi, cô ta nhìn Cố Cơ Uyển, có chút không cam lòng, nhưng lại bất lực.

“Cố Cơ Uyển, cô hãy nhớ những gì cô đã hứa, bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Khi A Hân muốn rời đi, Đàm Kiệt ngay lập tức đưa tay ra ngăn cản.

Cố Cơ Uyển lắc đầu: “Để cô ta đi đi, cô ta không muốn ra làm chứng, giữ lại cô ta cũng vô dụng.”

Rốt cuộc, đằng sau chuyện này lại liên lụy đến một đứa bé vô tội.

Bây giờ, không phải là lúc để rồi rầm rừ, ít nhất thì cô đã biết được chuyện gì đã xảy ra rồi.

Đàm Kiệt có chút không cam lòng, anh ta tìm người phụ nữ này, bảo cô ta thừa nhận những chuyện mình đã làm.

Nếu cô ta có thể ra làm chứng với cậu Mộ, ít nhất cậu Mộ có thể tin tưởng Cố Cơ Uyển thêm một chút.

Anh ta thật sự chịu không nổi khi cậu Mộ tin tưởng Cố Vị Y mà không tin Cố Cơ Uyển!

“Để cô ta đi đi” Cố Cơ Uyển quay người đi về phía đầu kia của con hẻm.

Đàm Kiệt không còn cách nào khác đành thả A Hân ra, sau đó đi theo cô.

“Cố Uyển, cậu thật sự không để cô ta ra làm chứng với cậu Mộ hả?”

Một cơ hội tốt như vậy rất khó gặp!

Nếu thả A Hân ra rồi thì sau này muốn cô ta ra làm chứng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Từng bước dồn ép, có lẽ cô ta sẽ đồng ý.

“Cậu không nghe cô ta nói sao? Những người đó uy hiếp con gái cô ta.”

Nếu chỉ cần nói cho họ biết mà có thể giấu được chuyện năm mười bảy tuổi với bạn trai mình, thì cô ta đồng ý cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mà, nếu lấy con gái của mình ra mạo hiểm, thì với tư cách là một người mẹ, Cố Cơ Uyển tin rằng sẽ không một ai đồng ý.

Cho dù mất đi bạn trai hiện tại, A Hân cũng sẽ không lấy con gái mình ra để mạo hiểm, cho nên ép cô ta có ích lợi gì?

Hơn nữa, trước khi đảm bảo được an toàn cho con gái của A Hân thì cô không dám mạo hiểm.

Những người ở đằng sau đó, nếu thật sự ngay cả bà cụ cũng dám hại, vậy thì có thể tưởng tượng được thủ đoạn của bọn họ tàn nhẫn như thế nào.

Với một cô gái nhỏ, bọn họ sẽ không mềm lòng.

“Đi thôi.” Cô thu hồi ánh mắt mất mát, cô tự nhủ, ít nhất thì cô đã biết sự thật.

Đàm Kiệt thở dài, bất lực nói: “Được thôi, bây giờ, chúng ta thật sự không còn...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì đột nhiên có một tiếng vang lớn truyền đến từ con hẻm phía sau ...

CHƯƠNG 306: NẾU KHÔNG THÌ, SẼ LÀ NGƯỜI BÊN CẠNH CÔ

CHƯƠNG 306: NẾU KHÔNG THÌ, SẼ LÀ NGƯỜI BÊN CẠNH CÔ

Cố Cơ Uyển chợt quay đầu nhìn lại.

Cô không dám tin, cũng không muốn tin!

Trên đường ở đầu con hẻm kia, một chiếc xe tải đâm vào cái cây bên đường, sau khi tông vào cái cây thì mới dừng lại.

Mà ở trên đường đó, A Hân ngã trên vũng máu, nằm bất động.

Tài xế xe tải hoảng loạn, trên đầu vẫn chảy nhiều máu.

Anh ta bước đến bên cạnh A Hân, lo lắng không biết phải làm gì.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể mềm nhũn, cả người suýt nữa ngã xuống.

Đàm Kiệt cũng sợ hãi lạnh toát tay chân, thật may còn có thể miễn cưỡng đỡ được Cố Cơ Uyển.

Tình hình của Cố Cơ Uyển còn tồi tệ hơn anh ta, tay chân cô lạnh ngắt, toàn thân giống như không còn một chút nhiệt độ.

“Qua đó... nhìn xem.” Giọng cô lạnh lẽo, khàn khàn trầm thấp khó tả.

Đàm Kiệt cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình, anh ta dìu Cố Cơ Uyển đi về phía đầu kia của con hẻm.

Dường như ai đó đã báo cảnh sát, nơi này cách bệnh viện không xa, xe cấp cứu đã đến rồi.

Cố Cơ Uyển trơ mắt nhìn bác sĩ và y tá kiểm tra cho A Hân, nhìn họ sơ cứu cho cô ta, cuối cùng, chỉ là một tấm vải trắng phủ lên người cô ta.

Hoàn toàn, bị phủ lại...

Lần này cô thực sự không thể cầm cự được nữa, tay chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Đàm Kiệt đỡ cô ngồi dậy, nhìn thấy gương mặt cô trắng bệch, vẻ mặt anh ta đầy lo lắng: “Cơ Uyển, cậu đừng hoảng sợ, đây là tai nạn, thật sự là tai nạn thôi

Tài xế xe tải cũng bị bắt đi, lần này, thực sự là một vụ tai nạn ngoài ý muốn.

Không có ý giết người, không bỏ trốn, không có âm mưu, những gì họ nhìn thấy bằng mắt thường quả thực là một vụ tai nạn.

“Tai nạn, cậu biết chưa? Đó là một tai nạn. Không liên quan đến chúng ta.”

Đàm Kiệt đỡ cô, thật vất vả mới đỡ cô đứng dậy.

“Chúng ta trở về trước, đừng sợ, tớ đưa cậu về.”

Cố Cơ Uyển che bụng, bụng dưới truyền đến từng trận đau đớn.

Cô run rẩy, ngay cả khi lên xe vẫn run.

Trước đó không lâu, họ vẫn còn nói chuyện, không lâu sau thì, A Hân ... thực sự đã không còn nữa.

Tai nạn? Nhưng tại sao, tai nạn đến quá đột ngột, lại trùng hợp như vậy?

“Nghe tớ nói, đó thực sự chỉ là một tai nạn, đừng hoảng sợ!”

Đàm Kiệt sợ cô không chịu đựng nổi nên vừa lái xe vừa an ủi: “Cậu đừng hoảng sợ, không ai muốn chuyện đó xảy ra hết, nhưng những chuyện như tai nạn thì không ai lường trước được.”

“Đàm Kiệt, cậu lo lái xe đi” Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại, sắc mặt tái mét.

Nếu không phải bàn tay cô run rẩy liên tục thì ai cũng nghĩ rằng cô đã ngủ rồi.

Đàm Kiệt thật sự không tìm được lời nào thích hợp hơn để an ủi cô, nhưng mà Cơ Uyển bảo anh ta lo lái xe đi,

anh ta cũng chỉ có thể tập trung hết sức để lái xe.
Tai nạn? Có vẻ như đó chỉ là một tai nạn.
Nhưng, trùng hợp như vậy, trùng hợp đến mức đáng sợ...
Khi Đàm Kiệt lái xe trở về Giang Thị thì Cố Cơ Uyển thực sự đã ngủ thiếp đi.
Ngay cả cô cũng không nhận ra đạo gần đây cô thường hay ngủ nhiều đến thế.

Mọi người còn đang bận rộn ở văn phòng, Cố Cơ Uyển thu lại suy nghĩ hỗn loạn, trở lại văn phòng vẽ bản thảo cả tối.

Công ty hiện có mấy chục nhóm, tác phẩm của bọn họ tạm thời có thể kịp tiến độ.
Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp đang chuẩn bị để tổ chức cuộc thi vẽ truyện tranh, cũng làm rất sinh động.
Đợi tháng sau có APP trực tuyến, về nội dung hẳn còn có thể miễn cưỡng đạt được yêu cầu thư viện cơ bản nhất.
Tuy nhiên, cũng chỉ là cơ bản nhất mà thôi.
Cho dù là lượng truy cập hay nội dung, vẫn phải tiếp tục mở rộng.
Hôm nay Giang Nam tham gia một cuộc họp rất quan trọng, buổi tối còn tăng ca.
Vì vậy cả tối Cố Cơ Uyển không thấy anh ta.

Chín giờ tối, Giang Nam gửi tin nhắn đến: “Có ở văn phòng không? Chờ tôi, nửa tiếng nữa tôi đến đón cô.”
“Được.” Cố Cơ Uyển nhả lại.

Đang định đặt điện thoại xuống thì âm báo tin nhắn của điện thoại đột nhiên vang lên, là tin nhắn của một số lạ.
Cô bấm vào xem, nội dung trong đó đột nhiên khiến đáy lòng cô căng thẳng: “Đừng tiếp tục điều tra nữa, nếu không, người gặp tai nạn tiếp theo sẽ là người ở bên cạnh cô.”

Người bên cạnh cô! Ý anh ta là sao!

“Đàm Kiệt đâu?” Cố Cơ Uyển bước nhanh ra ngoài, đi vào đại sảnh của bộ phận Phát triển.

“Đàm Kiệt đi đâu rồi?” Tân Chi Châu có ở đó, Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi cũng ở đó, Đàm Kiệt và Lưu Thượng ở đâu rồi?

Lưu Thượng không biết chuyện này, nhưng Đàm Kiệt thì biết!

Tin nhắn đó có ý gì? Chẳng lẽ người tiếp theo bọn họ muốn ra tay chính là Đàm Kiệt sao?

“Đàm Kiệt nói dối bụng nên đi ăn với Lưu Thương rồi, nhân tiện mua bữa tối cho chúng tôi luôn.”

Về cả đêm mọi người đều mệt mỏi rồi, Đàm Kiệt và Lưu Thượng muốn ra ngoài thả lỏng một chút.

Nhưng sao về mặt của Cố Cơ Uyển lại hoảng hốt như vậy?

Tô Tử Lạp đột nhiên cũng trở nên căng thẳng: “Sao thế Cơ Uyển? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cố Cơ Uyển không muốn làm họ sợ nên cô không nhắc một chữ nào về chuyện tin nhắn kia.

Cô lắc đầu, rồi lập tức bấm số của Đàm Kiệt.

Tuy nhiên, bên kia lại không thể kết nối được! Họ đã đi đâu? Tại sao không kết nối được?

“Cơ Uyển, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Đàm Kiệt gặp nguy hiểm không?”

Về mặt của Cố Cơ Uyển khiến Tô Tử Lạp và những người khác sợ hãi.

Vài người vây quanh, tất cả đều nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển.

Tô Tử Lạp càng nhìn cô càng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cơ Uyển, cậu đừng làm chúng tôi sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu mau nói đi!”

“Có người đã gửi cho tôi một tin nhắn nặc danh, nói họ sẽ ra tay với bạn của tôi.”

Cố Cơ Uyển không giải thích quá nhiều, cô lập tức gọi điện thoại cho Mộ Hạo Phong.

Bất kể là khi nào, chỉ cần là cuộc gọi của Cố Cơ Uyển, Mộ Hạo Phong sẽ luôn trả lời sớm nhất có thể.

“Cơ Uyển, tìm tớ sao?”

“Hạo Phong, bây giờ cậu đang ở đâu?” Không biết đạo gần đây Mộ Hạo Phong đang bận cái gì mà luôn xuất quỷ nhập thần.

“Tớ đang trên đường về Giang Thị, sắp đến rồi.”

“Hạo Phong, cậu nghe tớ nói này. Tớ nhận được một tin nhắn nặc danh đe dọa. Có lẽ sẽ có người ra tay với Đàm Kiệt. Bây giờ, Đàm Kiệt và Lưu Thượng đã đến con phố bên cạnh tìm đồ ăn.”

“Tớ biết rồi, bây giờ tớ sẽ đến đó, đừng lo lắng, tớ sẽ đưa bọn họ trở về.”

Mộ Hạo Phong cúp điện thoại, phải đi tìm Đàm Kiệt thôi.

“Chúng ta cũng không thể đợi ở đây, mau đi tìm bọn họ thôi.”

Người đông sức mạnh, nếu thực sự gặp phải kẻ xấu, ít nhất, nhiều người có thể khiến cho đối phương bớt lão xược.

“Được!” Tân Chi Châu không nói hai lời liền cầm con dao gọt hoa quả trên bàn rồi xông lên: “Mau đi thôi!”

“Này ...” Hạ Lăng Chi nhìn con dao gọt hoa quả trong tay anh ta mà sợ hãi: “Cậu... thật sự muốn chém người sao?”

Buổi tối mà cầm con dao gọt hoa quả ra ngoài, cảm giác thật đáng sợ, không chừng sẽ bị xem như là phần tử khủng bố nữa.

“VẬY... đổi thành cái này thì sao?” Tân Chi Châu nhanh chóng cầm cây gậy bóng chày ở trong góc ra.

“Đi thôi.” Cố Cơ Uyển cầm một cây gậy bóng chày khác, lập tức bước ra ngoài.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi không biết nên cầm gì nên chỉ có thể đi theo ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi sảnh tòa nhà văn phòng liền thấy một anh chàng đẹp trai mặc quần màu trắng đang tiến lại gần.

Nhìn thấy cây gậy bóng chày trong tay Cố Cơ Uyển, Giang Nam cau mày, trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng: “Trời tối rồi, các người muốn kéo bè kéo lũ đi đánh nhau sao?”

CHƯƠNG 307: CHỈ LÀ TAI NẠN

CHƯƠNG 307: CHỈ LÀ TAI NẠN

Nếu như có thể, Cố Cơ Uyển cũng không muốn để Giang Nam biết cô điều tra chuyện của bà cụ.

Nhưng bây giờ Đàm Kiệt có lẽ đang gặp phải nguy hiểm.

Cô cần môi đang định nói chuyện thì bỗng nhiên chuông điện thoại di động lại vang lên.

Cố Cơ Uyển rất căng thẳng, luống cuống tay chân lấy điện thoại di động ra.

Đàm Kiệt gọi đến! Cô cuống quýt bắt máy: “Đàm Kiệt, cậu đang ở đâu? Sao rồi? Cậu có an toàn không? Có sao không?”

“Không sao không sao, tớ gặp được Hạo Phong nên đã lập tức ngồi xe của anh ta trở về, đừng lo lắng.”

Giọng nói của Đàm Kiệt cũng không có gì khác lạ, Cố Cơ Uyển hoàn toàn thờ phào một hơi.

“Không sao thì tốt rồi, có phải cậu đang ở cùng với Hạo Phong hay không, mau mau trở về đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Cố Cơ Uyển quay đầu lại, có vài đôi mắt đang nhìn cô.

Cô thở ra một hơi, nói: “Không sao rồi, cậu ấy đang ở cùng với Hạo Phong.”

Cả đám bạn cũng yên tâm hẳn, Hạ Lăng Chi nói: “Vậy chúng ta về văn phòng đi, vừa làm việc vừa chờ bọn họ?”

“Được, đi về trước đi.”

Sau khi mọi người chào hỏi Giang Nam xong liền quay người đi vào đại sảnh.

Cố Cơ Uyển đang định quay người đi nhưng lại bị Giang Nam giữ chặt cổ tay lại: “Tới đây, uống với tôi ly cà phê.”

“Tôi... Cô Cơ Uyển hơi yếu ớt, nhỏ giọng nói: “Đêm hôm khuya khoắt uống cà phê vào sẽ không ngủ được...”

“Vậy thì cùng tôi uống chén trà.”

“Uống trà cũng giống như vậy.”

“Uống nước sôi để nguội!”

Cố Cơ Uyển bị Giang Nam kéo vào trong phòng nghỉ, quả nhiên trước mặt cô đã đặt sẵn một ly nước ấm.

“Sao vậy? Vẫn không định nói cho tôi biết sự thật hay sao? Mấy ngày này cô thường xuyên đi cùng với Đàm Kiệt, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Mặc dù ánh mắt của Giang Nam vẫn rất dịu dàng như trước nhưng ít nhiều cũng vẫn mang theo sự lạnh lùng.

Chỉ có điều lúc anh ta trở nên lạnh lùng thì hơi lạnh tỏa ra từ người anh ta cũng không hề ít hơn so với cậu cả Mộ. Nhất là bình thường hình tượng của anh luôn là nho nhã ôn nhu, một khi trở nên lạnh lùng sẽ khiến cho người ta có một loại cảm giác cứng nhắc khó mà thích ứng được.

“Tôi... Hơi khát.” Hai tay Cố Cơ Uyển cầm ly nước lên, uống hai ngụm.

Lúc để ly nước xuống, vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải ánh mắt không có nhiệt độ của Giang Nam vẫn đang nheo lại khóa chặt ở trên mặt của cô.

Đây là không hỏi ra được đáp án thì sẽ không bỏ qua đúng không?

“Còn định giấu diếm tới khi nào nữa? Tôi muốn tra ra cô cảm thấy cần bao nhiêu thời gian?”

“Tôi... Nghi ngờ cái chết của bà cụ Mộ...”

“Không phải Mộ Tu Kiệt đã nói là không cho phép cô điều tra chuyện này rồi ư? Rốt cuộc là cô định làm cái gì?”

“Nhưng tôi đã biết rõ cái chết của bà cụ kỳ quặc rồi nên tôi không thể nào cứ từ bỏ như vậy được, để bà ấy chết một cách không rõ ràng!”

“Vậy thì cô nói cho tôi biết, cô đang nghi ngờ ai? Tại sao lại nghi ngờ người đó?”

Giang Nam nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lạnh lẽo: “Lúc đó ngoại trừ cô ra thì cũng không còn ai ở bên cạnh bà cụ nữa? Cô cảm thấy còn có thể nghi ngờ ai?”

Cố Cơ Uyển không có cách nào trả lời vấn đề này được vì chính cô cũng không biết.

“Như vậy ngay cả mục tiêu cô cũng không có thì cô có thể làm được cái gì? Hay là cô vẫn còn có chuyện khác giấu diếm tôi?”

“Tôi... Cố Cơ Uyển chỉ chần chờ một lát, lúc ngẩng đầu lên phát hiện Giang Nam đã đi tới trước mặt mình.

Anh ta từ trên cao nhìn xuống cô, tư thế này của hai người khiến cô đột nhiên có một loại áp lực ép cho không thở nổi.

“Giang Nam...”

“Vì sao lại không nói cho tôi biết? Hay là cô không tin tôi?”

Cô nhìn thấy một sự thất vọng ở trong mắt của anh ta, không hiểu sao trong lòng cũng lướt qua một tia bất an.

Những chuyện cô là cháu ngoại của bà cụ, cô có thể nói cho anh ta biết ư?

Không phải cô không tin anh ta mà là chuyện thật sự quá phức tạp, quá kỳ quặc, nếu như cô không phải người trong cuộc thì có lẽ ngay cả chính cô cũng sẽ không tin tưởng.

Dẫu sao thông tin của bà cụ lưu trữ ở bệnh viện đều đã bị thay đổi hết, là ai mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?

Chuyện này ngay cả Mộ Tu Kiệt cũng không tin cô vậy Giang Nam sẽ tin tưởng cô sao?

“Tôi...”

Cuối cùng, cô cũng chỉ đành cụp mắt xuống.

“Nếu cô không muốn nói thì tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô.” Giang Nam quay người, đi ra khỏi phòng nghỉ.

Khoảnh khắc anh ta quay người đi, rõ ràng Cố Cơ Uyển cảm nhận được một sự lo lắng.

Cô không muốn lừa dối anh ta! Một chút cũng không muốn!

Cô không muốn anh ta thất vọng về mình, cô... Sẽ khó chịu.

“Giang... Qe!” Bỗng nhiên dạ dày lại cảm thấy khó chịu, cô vừa há mồm suýt chút nữa đã nôn ra.

Cô muốn gọi Giang Nam lại nhưng anh ta đã đi ra khỏi phòng nghỉ rồi, thậm chí ngay cả há mồm nói chuyện cô cũng không thể.

Rất buồn nôn...

Cố Cơ Uyển đứng lên, không kịp đuổi theo anh ta nữa, cô quay người liền đi vào toilet.

Thật ra Giang Nam đi rất chậm, anh ta cho rằng ít nhất cô nhóc kia cũng sẽ đuổi theo anh ta sau đó sẽ giải thích với anh ta.

Thật ra giận cô cũng không có ý nghĩa gì, nếu như cô nguyện ý giải thích vậy thì anh quyết định sẽ tha thứ cho cô.

Nhưng cô lại không hề đuổi theo anh ta, anh ta đi ra đến tận cửa đại sảnh rồi mà cô vẫn không hề đuổi theo.

Cứ phải lạnh lùng và xa lánh đối với anh ta như vậy sao?

Giang Nam không biết mình thất vọng chuyện gì, nhưng tóm lại anh thật sự rất thất vọng.

Có một cảm giác lạc lõng đến mức ngay cả vị giác cũng biến mất...

Vừa đi ra cửa, ngược mắt lên liền nhìn thấy mấy người đang bước xuống từ một chiếc xe dừng ở bãi đỗ xe ngoài trời.

Mộ Hạo Phong và Lưu Thượng, đi ở giữa hai người là Đàm Kiệt.

Vốn anh ta cũng không muốn để ý tới những lúc ánh mắt anh ta nhìn thoáng qua lại thấy một vết màu đỏ ở bên mặt của Đàm Kiệt, kia là... Vết máu?

Giang Nam nhíu mày lại, đi về phía bọn họ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đàm Kiệt hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu.”

Lưu Thượng vội nói: “Vừa rồi lúc đi trên đường không cẩn thận đâm phải một chiếc xe gắn máy...”

“Đàm Kiệt!” Cố Cơ Uyển nện bước nhanh chóng chạy ra cửa đại sảnh.

Vừa rồi cô ở trong toilet nôn khan một hồi, vốn định đuổi theo xem còn có cơ hội giải thích với Giang Nam một chút hay không.

Thật không ngờ vừa ra tới đây lại nhìn thấy Đàm Kiệt bị thương trở về.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải cậu nói không bị gì hay sao? Sao lại bị thương? Vết thương có nặng hay không? Có bị thương ở chỗ nào khác nữa không?”

“Không sao đâu, chỉ có vết thương trên mặt thôi nhưng cũng không có gì đáng ngại, một vết thương nhỏ, chảy chút máu mà thôi.”

Đàm Kiệt thấy sắc mặt cô tái nhợt thì cuống quýt giải thích: “Chỉ là không cần thận va phải một chiếc xe máy, đều tại tớ đi đường không chú ý, không liên quan tới người khác, tai nạn, tai nạn mà thôi.”

Nhưng lúc này, câu “tai nạn” của Đàm Kiệt lại khiến cho sắc mặt Cố Cơ Uyển càng ngày càng tái nhợt.

Có lẽ Đàm Kiệt cũng nghĩ tới cái gì, lập tức liền giải thích nói: “Thật sự là lỗi của tớ, người ta đang đi rất bình thường, là tớ nhìn thấy Hạo Phong nên vội vàng đi qua mà không để ý đường cẩn thận.”

Cố Cơ Uyển không biết có nên tin không, cô không rõ có phải Đàm Kiệt đang an ủi mình hay không.

Ánh mắt cô rơi vào trên người Hạo Phong, giọng nói còn mang theo sự run rẩy: “Có thật là như vậy không?”

Bọn họ có chắc người đi xe máy kia không cố tình đâm vào Đàm Kiệt chứ?

Tại sao mọi thứ vẫn ổn nhưng chỉ sau một thời gian ngắn kể từ khi cô nhận được tin, Đàm Kiệt liền xảy ra chuyện?

Vì sao lại trùng hợp đến mức khiến cho người ta cảm thấy bất an như vậy?

Mặc dù Hạo Phong không biết cô đang lo lắng cái gì nhưng ý tứ của Đàm Kiệt, anh ta đại khái cũng rõ ràng.

Không thể để cho cô bất an thêm nữa.

Anh ta gạt đầu, nhẹ nhàng nói: “Cậu ấy không lừa cô đâu, chỉ là tai nạn mà thôi.”

CHƯƠNG 308: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÓ GIỐNG NHƯ ĐẾN TỪ ĐỊA NGỤC VẬY

CHƯƠNG 308: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÓ GIỐNG NHƯ ĐẾN TỪ ĐỊA NGỤC VẬY

Trở lại nhà trọ, đã là mười một giờ đêm.

Nhìn sắc mặt Giang Nam đã lạnh lùng hơn so với bình thường rất nhiều.

Sau khi trở về, anh ta lập tức đi vào căn phòng của mình và không hề đi ra nữa.

Cố Cơ Uyển có chút mệt mỏi, về đến phòng, tắm rửa rồi thay quần áo, sau đó nhìn đồng hồ trên vách tường.

Đã sắp mười hai giờ rồi, không biết Giang Nam đang làm cái gì.

Thật ra cô muốn nói với anh ta rằng không phải mình đề phòng anh ta mà là vì chuyện này quả thực quá phức tạp nên căn bản không thể nào nói hết được.

Đàm Kiệt hiểu được, bởi vì Đàm Kiệt đã tham dự vào toàn bộ sự việc.

Nếu không phải như vậy, cô chỉ sợ ngay cả Đàm Kiệt cô cũng sẽ không nói.

Lại ngồi thêm một lát, mười hai giờ, cô đi ra khỏi phòng, nhân cơ hội đi lấy nước đi về phía cửa phòng của Giang Nam vài bước.

Bên trong truyền ra tiếng nói, anh ta đang nói chuyện điện thoại cùng với ai đó?

Cửa phòng không đóng kín, ánh đèn yếu ớt lọt ra ngoài.

Cô không muốn nghe lén anh ta nói chuyện nhưng vì sao lại có tên của cô?

Anh ta đang nói chuyện với ai? Chuyện này có liên quan gì tới cô?

Cố Cơ Uyển tiến lên phía trước hai bước, mơ hồ, lại nghe được Giang Nam đang nói chuyện: "... Bên kia bây giờ đang chiến loạn... Nguy hiểm..."

Lúc nào trở về?"

Trong lòng Cố Cơ Uyển chấn động, không cẩn thận bịch một tiếng đầu đâm vào cánh cửa.

Giọng nói bên trong lập tức ngừng lại, cách một tiếng, cửa phòng bị mở ra, gương mặt ủ dột của Giang Nam xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Cố Cơ Uyển không kịp giải thích tại sao mình lại nghe lén, cô một phát bắt được cổ tay của Giang Nam, đầu ngón tay run nhè nhẹ.

"Anh... Anh ấy là giả, đúng không? Bây giờ anh ấy... Có phải đang ở chỗ A Lý Hân hay không? Đúng không?"

"Tôi không biết cô đang nói cái gì." Giang Nam mặt không biểu cảm nói.

Cố Cơ Uyển cắn môi, sốt ruột đến mức lòng bàn tay đổ một trận mồ hôi lạnh.

"Giang Nam, đừng giúp anh ấy giấu diếm tôi nữa! Cậu cả Mộ bây giờ đang ở nhà họ Mộ là giả, người thật đang ở A Lý Hân, đúng không?"

Nhưng bây giờ bên kia đang là lúc chiến loạn, khắp nơi đều là chiến hỏa, rất nguy hiểm!

Rốt cuộc là anh muốn làm gì?

"Cô suy nghĩ quá nhiều rồi, đi về nghỉ ngơi đi." Giang Nam lười kéo cổ tay của cô định kéo cô trở về phòng.

Cố Cơ Uyển gắng sức muốn tránh thoát khỏi anh ta nhưng sức lực của anh ta quá lớn nên cô không giãy ra được.

Cố Cơ Uyển vội la lên: "Giang Nam! Tôi chỉ muốn biết sự thật, rốt cuộc là có phải như vậy hay không?"

"Không phải!" Giang Nam trầm mặt, bình tĩnh nhìn cô: "Cô chỉ không muốn chấp nhận sự thật là cậu cả Mộ không tin cô, người vô tình với cô cũng là anh ta!"

"Không phải! Người kia không phải là anh ấy! Chắc chắn không phải!"

Cô không muốn tin, lời anh ta vừa nói cô nghe được rất rõ ràng!

“Mộ Tu Kiệt đã đi A Lý Hân, người bây giờ đang ở Bắc Lăng chắc chắn không phải anh ấy! Anh đừng nói dối tôi nữa!”

“Cố Cơ Uyển, cô tỉnh táo lại một chút đi, đừng có ảo tưởng về Mộ Tu Kiệt nữa! Anh ta không thích cô, không tin cô, cũng không ở bên cô!”

“Tôi không tin!” Cố Cơ Uyển dùng sức hất ra, cuối cùng cũng thoát ra được khỏi tay anh ta!

“Giang Nam, nếu như anh không nói cho tôi biết sự thật thì tôi sẽ tự đi A Lý Hân tìm anh ấy!”

“Cô...”

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không muốn nghe anh ta nói thêm gì nữa, cô trở về phòng cầm chìa khoá lên định đi ra ngoài.

Hộ chiếu và tất cả giấy tờ tùy thân của cô đều ở hết trong nhà trọ, cô chỉ tới đây ở tạm mấy ngày mà thôi.

Giang Nam biết cô muốn làm gì, trước khi cô đi ra ngoài anh ta liền đuổi tới, giữ chặt cổ tay của cô, kéo cô lại.

“Không được đi! Mộ Tu Kiệt đang ở Bắc Lăng, chính cô cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi mà!”

“Tôi không hề tận mắt thấy... Cố Cơ Uyển bị kéo một cái, trọng tâm bất ổn, bịch một tiếng va vào vách tường. Cô hơi khó chịu, vô thức che bụng của mình lại.

Giang Nam nhíu mày lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ đang nhăn nhó của cô: “Bụng vẫn còn đau à?”

Sao nhìn giống như đang phải chịu đau đớn rất nhiều vậy?

Cố Cơ Uyển nói không ra lời, quả thực bụng cô đang rất đau, giống như là bị thứ gì đó túm lấy vậy.

Sắc mặt của cô cũng trở nên tái nhợt, tay không ngừng run rẩy.

Giang Nam luống cuống ôm cô vào trong lòng, vội la lên: “Tôi đưa cô đi bệnh viện!”

“Đừng...” Cô muốn đẩy anh ta ra, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Cô không muốn tới bệnh viện, cô muốn đi A Lý Hân!

Kiếp trước cậu cả Mộ suýt chút nữa đã mất mạng ở A Lý Hân.

Kiếp này mọi chuyện đã không giống như vậy nữa, nhưng anh vẫn đi A Lý Hân.

Cô thật sự rất sợ, thật sự rất rất sợ, chẳng may Mộ Tu Kiệt sẽ xảy ra chuyện gì ở đó...

“Tôi muốn... Tìm anh ấy.”

Bụng dưới đột nhiên đau nhói khiến hô hấp của cô trì trệ, thân thể cô mềm nhũn, cả người ngã xuống.

“Uyển Uyển!” Giang Nam bế cô lên mới phát hiện ra hai mắt cô nhắm nghiền, đã ngất đi.

Anh ta không dám chậm trễ, ôm cô ra cửa lập tức đi đến bãi đỗ xe.

Chỉ đến kỳ kinh nguyệt sao có thể giãy vò cô đến mức này? Tại sao bụng lại đau như vậy?

Anh ta đã đọc rất nhiều tài liệu, cho dù thật sự đến kỳ kinh nguyệt cũng không đến mức đau đến ngất đi.

Là bởi vì, quá lo lắng ư?

... Lúc đến bệnh viện, đã là hơn một giờ sáng.

Kết quả mà bác sĩ thông báo khiến Giang Nam chết lặng.

Anh ta cầm điện thoại lên muốn bấm dãy số kia nhưng ngón tay lại vô cùng run rẩy, đầu ngón tay cách màn hình không đến một milimet nhưng vẫn không ấn xuống được.

Ở cửa phòng cấp cứu chỉ có một mình anh ta lẻ loi trơ trọi, đột nhiên anh ta phát hiện ra vậy mà cũng có chuyện khiến mình cảm thấy sợ hãi.

Sợ cô sẽ xảy ra chuyện, sợ bụng cô sẽ xảy ra chuyện, rất sợ!

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh quyết định ấn xuống dãy số kia.

“Có chuyện gì vậy?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói trầm thấp khàn khàn của đàn ông.

Giang Nam cắn môi, trầm giọng nói: “Cô ấy... Mang thai, thai nhi xảy ra chút vấn đề, bây giờ bác sĩ đang cấp cứu, không chắc là... Có thể giữ được.”

Cố Cơ Uyển hôn mê cả một đêm, đến hơn mười giờ sáng ngày hôm sau vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc bóng dáng cao lớn kia xuất hiện ở bệnh viện, quả thực đã khiến cho mọi người giật nảy mình.

Anh một thân một mối phong trần, cả người toàn là cát bụi, mấy chỗ màu đen trên quần áo rõ ràng là vết máu đã

khô lại.

Sắc mặt anh tái nhợt, nhìn đáng vẻ giống như là mất máu quá nhiều.

Trên áo sơ mi màu đen còn có vết máu ướt sũng, giống như là vết thương bị rách ra khiến cho máu chảy ra một lần nữa, hình dạng cực kì đáng sợ.

Mặc dù gương mặt kia vẫn đẹp trai tuấn tú đến mức khiến cho người ta không dời mắt đi được nhưng cả người anh lại đầy vết máu, thật sự là quá dọa người.

Mấy cô y tá nhìn thấy được cũng đều choáng váng.

Đẹp trai quá, đẹp trai đến mức trời đất không dung.

Nhưng cả người đầy vết máu lại khiến cho anh thêm phần lạnh lùng hơn so với bình thường, là sát khí.

Giang Nam cũng không ngờ vậy mà tên này lại chặt vật đến mức này, nếu như biết anh như vậy thì chắc chắn anh ta sẽ không tới quấy rầy anh.

Nhưng với tình hình hiện tại của Cố Cơ Uyển, nếu như không để anh trở về mà chẳng may sau này xảy ra chuyện gì, nhất định anh sẽ hối hận cả đời.

“Người đâu rồi?” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt rất khàn, còn có vẻ như đang thở hổn hển, rõ ràng là bởi vì vừa rồi đi đường đã quá lo lắng.

“Tình hình bây giờ đã khá hơn rồi, đã giữ lại được đứa bé nhưng rất yếu, tương lai như thế nào thì không ai biết được.”

Giang Nam nhìn anh, bất đắc dĩ nói: “Mang thai chưa đến một tháng lại còn có dấu hiệu sảy thai, bây giờ siêu âm cũng không kết luận được chính xác điều gì mà chỉ có thể đợi thêm một thời gian nữa, lúc đó mới có thể xác định được đứa bé có thể giữ lại được hay không.”

CHƯƠNG 309: CUỐI CÙNG ANH CŨNG ĐÃ TIN CÔ

CHƯƠNG 309: CUỐI CÙNG ANH CŨNG ĐÃ TIN CÔ

Đứa bé, không nhất định có thể giữ được.

Bây giờ vẫn còn quá mỏng manh, không có cách nào đoán trước được sau này sẽ như thế nào, phải qua một khoảng thời gian mới có thể biết được đứa bé có giữ được không.

Không biết đứa bé có thể phải...

Tin tức này khiến Mộ Tu Kiệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trái tim của anh cũng bị níu chặt lại.

“Dương Quân đến chưa?” Trước khi anh trở lại đã gọi điện thoại cho Dương Quân.

Giang Nam gật đầu: “Bây giờ Dương Quân và chủ nhiệm khoa phụ sản đang cùng nhau chăm sóc.”

Anh ta nhìn sự thảm hại của người đàn ông trước mặt không khỏi có chút lo lắng.

“Tốt nhất anh....để bệnh viện xử lý vết thương trước đã.”

Thấy Mộ Tu Kiệt không đồng ý, chỉ muốn ở lại đây đợi Cố Cơ Uyển tỉnh lại, Giang Nam lại nói: “Bác sĩ nói cô ấy không thể chịu bất kỳ sự kích thích nào nữa, nếu như cô ấy tỉnh lại nhìn thấy anh như thế này có phải là lại dọa cô ấy?”

Mộ Tu Kiệt nắm chặt tay, đột nhiên quay người lại, lấy điện thoại ra: “Lập tức đưa đến đây cho tôi một bộ quần áo sạch sẽ.”

Thực ra biết cậu chủ đã trở lại, Lâm Duệ đã đợi ở bệnh viện.

Chỉ là làm theo kế hoạch mà cậu chủ đã đặt ra từ trước, bản thân không nên đến bệnh viện thăm Cố Cơ Uyển, vì vậy, cậu chủ không cho phép anh ta đến, anh ta không dám xuất hiện.

Bây giờ nhận được điện thoại của Mộ Tu Kiệt, không lâu sau Lâm Duệ đã mang một bộ quần áo sạch đến.

Nhưng chỉ là anh ta không thể ngờ được, vết thương trên người cậu chủ lại nặng như vậy!

Trên người anh có vô số vết thương to nhỏ, có một số vết dao chém, có một số vết do đạn.

May là không có vết thương nào quá nghiêm trọng, nếu không....ngay cả nghĩ Lâm Duệ cũng không dám nghĩ đến.

Mộ Tu Kiệt chỉ bảo bác sĩ nhanh chóng xử lý vết thương, sau đó lại quay trở lại phòng bệnh của Cố Cơ Uyển.

Lúc này Cố Cơ Uyển đã được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, người đã ổn định, tạm thời không quá nguy hiểm, nhưng, cơ thể vẫn còn rất yếu.

Thực tế ngay từ đầu, sau khi bị Mộ Tu Kiệt hành hạ cả một đêm, cơ thể cô đã chịu đựng sự tổn thương quá lớn.

Lúc đó, không thích hợp để mang thai, nhưng ai mà ngờ được, trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, đứa nhỏ lại đến.

Những ngày sau đó, mặc dù cơ thể đã hồi phục lại, nhưng vẫn rất yếu.

Đứa trẻ đến lúc mà không nên đến nhất, nhưng không ai biết sự xuất hiện của nó.

Ngay cả mẹ của đứa bé cũng chỉ nghĩ là bà đi đến nên bụng mới đau.

Thử hỏi, một cô gái 18 tuổi, sao có thể hiểu những điều này chứ?

Trên thực tế, đứa bé này đều không đúng lúc.

Cho dù là thể xác hay tinh thần, khoảng thời gian gần đây cô gái này chịu quá nhiều tổn thương.

Mộ Tu Kiệt ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, sau khi thay quần áo, trên người anh không còn vết máu, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, hoàn toàn không khác biệt với người bình thường.

Ngoài bác sĩ những người khác gần như không được đi vào.

Vì vậy, lúc Cố Cơ Uyển cũng không phát hiện ra anh có chỗ nào không đúng.

Nhưng, sao anh lại ở đây?

Không phải anh đang ở A Lý Hân sao?

Lẽ nào, người trước mặt thật sự là anh? Người đàn ông đã từng nói không tin tưởng mình cũng không phải là anh sao?

Nhất thời có rất nhiều cảm xúc đan xen, vừa không muốn anh đi đến nơi nguy hiểm như A Lý Hân, lại sợ người đàn ông đã nghi ngờ mình thật sự là anh.

Thực ra, hai lần gặp mặt cô đều không nói chuyện hân hoan với anh, thậm chí còn chưa gặp mặt, vì vậy cô mới nghi ngờ, nghi ngờ người kia căn bản là người khác giả tạo.

Nhưng bây giờ, cô có thể chắc chắn 200%, người đàn ông trước mặt chính là Mộ Tu Kiệt.

“Tại sao...”

Cô đang nhớ lại, Mộ Tu Kiệt lại nhẹ nhàng đề cô lại: “Đừng nhúc nhích.”

Cô không dám nhúc nhích, lúc đang mơ mơ màng màng nghe thấy câu này cũng không biết là thật hay giả.

Tay của Cố Cơ Uyển đặt lên bụng, trong lòng có rất nhiều câu hỏi, nhưng không dám hỏi.

“Em đã mang thai.” Mộ Tu Kiệt trực tiếp cho cô đáp án.

Anh cũng không biết nên dùng tâm trạng gì để giải thích với cô, càng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với mọi thứ.

Đây cũng là lần đầu tiên anh làm ba.

Mặc dù đứa bé đến không đúng lúc, mặc dù lúc này cô mang thai đối với cô mà nói chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Nhưng, đứa bé đã đến, anh vẫn cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng.

Kìm nén sự kích động, anh cố gắng để giọng nói của mình như bình thường, không làm cô sợ.

“Đứa bé rất tốt, nhưng cơ thể của em rất yếu, bác sĩ nói nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Vẻ mặt của Cố Cơ Uyển vẫn như bình thường, nhưng ngón tay của cô lại không ngừng run rẩy.

Cúi đầu liếc nhìn bụng dưới của mình, tay và bụng dán chặt vào nhau, thực ra cô hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé, nhưng, giống như có thể nhìn thấy nó đang ngủ ở bên trong.

Một sinh mệnh bé nhỏ đang ở trong bụng cô, đang thai nghén.

Cô không nói ra được là cảm xúc gì, thậm chí còn không biết mình có vui không.

Cô biết đứa bé đến không đúng lúc, nhưng nó đã đến, còn có thể làm gì?

Khóe mắt cay cay, giọt nước mắt vô thức rơi xuống.

Cô muốn quay mặt đi, không để người đàn ông kia nhìn thấy nước mắt của mình, không muốn thể hiện sự yếu ớt của mình trước mặt anh.

Tay của Mộ Tu Kiệt lại rơi xuống mặt cô, nhẹ nhàng quay khuôn mặt cô lại.

“Không cần lo lắng, cho dù tương lai như thế nào, tôi cũng sẽ bảo vệ hai người.”

Chỉ một câu nói đơn giản, chỉ là một lời hứa vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến trái tim Cố Cơ Uyển thắt lại, nước mắt giống như nước lũ tràn bờ đê, đột nhiên rơi xuống.

Anh không nghi ngờ cô sao? Không tin tưởng cô nữa sao?

Lúc này, anh dịu dàng như vậy, nhưng cách đây không lâu anh lại lạnh lùng vô tình như vậy.

Rốt cuộc lúc nào mới là con người thật của anh?

“Đừng khóc.” Ngón tay thon dài của Mộ Tu Kiệt lướt qua khóe mắt cô, lau nước mắt cho cô.

Giọng nói của anh vừa trầm vừa khàn, nhưng nhất thời lại khiến người khác ấm lòng: “Xin lỗi...”

Cố Cơ Uyển không thể kiềm chế được nữa, vùng vẫy bò dậy ôm lấy anh.

Khoảnh khắc hai thân thể chạm vào nhau, Mộ Tu Kiệt hơi cau mày, nhưng rất nhanh đã giãn ra, không để cô nhìn ra điều bất thường.

Mặc dù vết thương trên người vì cái ôm của Cố Cơ Uyển mà đau đến mức xé tim xé phổi.

Nhưng, cô gái của anh đang ở trong lòng, còn có bào bối trong bụng cô.

Khoảnh khắc này cho dù đau cũng cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào.

Anh nhắm mắt lại, sự tra tấn ác liệt mấy ngày qua dường như đã lập tức được an ủi.

“Đừng nghi ngờ em, em không hại bà nội, em thật sự là cháu ngoại của bà, thật sự em không lừa anh.”

Cố Cơ Uyển ôm chặt lấy cổ anh, khóc đến mức hai mắt đỏ ửng: “Cố Vị Y mới là tên lừa đảo, cô ta vẫn luôn lừa anh.”

Mô Tu Kiệt không nói gì, chỉ gật đầu khẽ trả lời: “Ừ”

Giọng nói trầm thấp, khiến cái mũi của Cố Cơ Uyển cay cay, càng dùng lực ôm anh.

Anh tin mình, cuối cùng anh cũng đã tin cô!

Từ trước đến giờ cô chưa từng cảm thấy mình là một người yếu ớt, nhưng giờ phút này, lại yếu ớt đến mức suýt nữa thì bị ngã.

Là kích động? Hay là cảm động? Hay là xót xa?

Cuối cùng anh cũng đã tin cô....

Mô Tu Kiệt ho nhẹ một tiếng, nén cơn đau, dịu dàng nói: “Đợi em khỏi rồi, chúng ta....cùng nhau về nhà.”

“Vâng!” Cố Cơ Uyển gật đầu thật mạnh.

Cuối cùng anh lại quay về bên cạnh mình.

Hai người đang ôm nhau, không hề chú ý đến hình bóng ở cửa.

Sau khi Giang Nam mở cửa phòng ra, lại rất cẩn thận đóng cửa lại.

Đứng ở ngoài cửa, hứng lấy làn gió thu nhẹ nhẹ, nhưng rõ ràng cảm nhận được trong lòng là một sự hoang vắng.

Bọn họ được đoàn tụ, anh nên vui mừng mới phải.

Tại sao khi nghe thấy bọn họ nói sẽ cùng nhau về nhà, trái tim của anh ta lại mất đi phương hướng?

Về nhà....lúc trước cô cũng nói với mình như vậy sao?

CHƯƠNG 310: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ LANG VƯƠNG

CHƯƠNG 310: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ LANG VƯƠNG

Ba ngày sau là ngày Cổ Cơ Uyển xuất viện.

Bác sĩ nói, khoảng thời gian này nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, vì vậy, Giang Nam đã giúp cô xin nghỉ học, đến lúc đó quay về thì là được.

Nhưng thi mà không ôn tập nếu như thi không qua vẫn phải thi lại như thường.

“Tu Kiệt đâu?” Lúc tỉnh lại không nhìn thấy Mộ Tu Kiệt, Cổ Cơ Uyển đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

“Anh ấy có việc đi trước, anh đưa em về.” Giang Nam biết cô đang lo lắng cái gì, anh cười nói: “Không sao, sắp được gặp anh ấy rồi.”

Cổ Cơ Uyển không biết bọn họ có kế hoạch gì, nhưng chỉ cần sắp được gặp Mộ Tu Kiệt, cô yên tâm rồi.

Giang Nam không lừa cô, từ trước đến giờ anh ta chưa từng lừa cô.

Thủ tục xuất viện là do Vince làm, lần này xuất viện, mặc dù không long trọng như lần trước, Giang Nam cũng không ôm cô đi ra ngoài, để người ta dị nghị.

Nhưng, cả quá trình anh ta vẫn ở bên cạnh cô, giống như một sứ giả bảo vệ hoa ân cần mà dịu dàng.

“Anh cố ý đúng không?” Sau khi lên xe, Cổ Cơ Uyển nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Cố ý cái gì?” Giang Nam rũ mắt xuống, cho dù là lúc nào, ánh mắt anh ta nhìn cô cũng luôn dịu dàng như vậy.

“Cố ý cùng với em giống như một đôi tình nhân ở trước mặt mọi người?”

“Không có cách nào, ai kêu người đàn ông của em có quá nhiều kẻ thù?” Giang Nam khẽ cười, kêu Vince lái xe.

Chiếc xe đi ra khỏi bệnh viện, nhưng lại không đi về phía nhà họ Mộ mà đi đến bến tàu?

“Ý gì đây?” Cổ Cơ Uyển đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nắm chặt lấy ống tay áo của Giang Nam: “Anh muốn đưa em đi?”

Không! Cô không thể rời đi! Nếu như cô rời đi, Mộ Tu Kiệt nhất định sẽ không quan tâm đến bất cứ điều gì mà đi đến A Lý Hân!

Bây giờ, trong bụng cô đang có đứa bé, cho dù anh không quan tâm đến cô, cũng nên quan tâm đến đứa bé của bọn họ!

Anh không thể mạo hiểm, anh phải chịu trách nhiệm với đứa bé!

“Đừng kích động, cậu Mộ đang ở trên du thuyền, em sợ cái gì?” Giang Nam cười nói.

“Trên du thuyền?” Cổ Cơ Uyển sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh: “Không lừa em chứ?”

“Trong lòng em anh không có độ tin tưởng vậy sao?” Vẻ mặt Giang Nam trầm xuống, cố ý nhấn mạnh.

Cổ Cơ Uyển cắn môi dưới, không phải không muốn tin tưởng anh, chỉ là cô thật sự rất sợ.

Cô luôn cảm thấy Mộ Tu Kiệt vẫn muốn đi đến A Lý Hân.

Sự bất an trong lòng vẫn luôn rất mãnh liệt, bởi vì sự bất an này mà trái tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Giang Nam xuống xe, vòng qua chỗ cô, giúp cô mở cửa xe.

“Được rồi, chúng ta mau lên thôi, không nhìn thấy anh ấy em sẽ không yên lòng.”

Cổ Cơ Uyển không nói gì, vội vàng xuống xe, đi theo anh ta lên du thuyền.

Đây là du thuyền của Giang thị, dưới tên Giang Nam, trông giống như Giang Nam dẫn bạn gái của anh ta đi du lịch.

Quả nhiên Mộ Tu Kiệt ở trên du thuyền.

Cũng không ra ngoài nghênh đón người phụ nữ của mình mà đợi cô đi vào ca bin mới ôm cô vào lòng.

“Anh không muốn để người khác biết mối quan hệ của chúng ta đúng không?
Cô Cơ Uyển vô cùng thông minh? Sau khi ổn định lại, rất nhiều chuyện đã rõ như ban ngày.
“Bây giờ không phải là lúc.” Mộ Tu Kiệt khẽ nói, ôm cô vào phòng.
“Người bình thường muốn đối phó với anh, anh sẽ không bao giờ quan tâm, Tu Kiệt, đây không phải là tác phong của anh”
Lẽ nào, bên phía đảo Thiên Đường có động thái gì?
“Không có.” Mộ Tu Kiệt dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh an ủi: “Lần trước anh cho bọn họ hai mảnh đất, bọn họ cũng dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với anh, giữa anh là đảo Thiên Đường, bây giờ đã không còn bất kỳ ân oán nào.”
Cố Cơ Uyển không nói gì, lời nói này của Mộ Tu Kiệt nghe có vẻ rất có đạo lý.
Mặc dù cô không hiểu ông chủ của đảo Thiên Đường, nhưng bọn họ cũng không thiếu tiền.
Một nhân vật như cậu chủ Mộ, không thể xúc phạm, càng cố gắng không xúc phạm đến anh.
Hòa khí mới có thể kiếm tiền.
Vậy tại sao anh phải thận trọng như vậy?
Cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, kẻ thù của anh chưa bao giờ ít, nhưng cậu chủ Mộ vẫn luôn cao cao tại thượng, không hề để những người kia vào mắt.
Tại sao lần này, lại khổ tâm như vậy, để cho người khác nghĩ rằng mình và Giang Nam là một đôi, còn anh lại trốn ở sau lưng?
Lẽ nào tất cả mọi chuyện đều là vì cô?
Trái tim của Cố Cơ Uyển có chút chua xót, nhưng lại không biết phải nói gì.
Chỉ có thể dựa vào lòng anh, nhắm mắt lại, che cái bụng nhỏ yên tĩnh nghĩ ngợi.
Rất nhanh đã đi đến đảo tư nhân của Giang Nam, nhưng Cố Cơ Uyển lại không ngờ đến, đêm hôm đó, bọn họ lại bí mật lên một chiếc thuyền khác.
Nhân lúc trăng đen gió lớn, lặng lẽ rời khỏi hòn đảo nhỏ của cậu hai nhà họ Giang, đi đến một nơi khác.
Mặc dù sóng gió không lớn, nhưng, cô vẫn có chút say sóng, ở trên thuyền nôn mấy lần.
Sau đó, cũng không biết mình ngủ từ lúc nào.
Dù sao, trong lúc mơ mơ màng màng, cả người có một cảm giác đập dềnh.
Lần này, ngủ có chút sâu, lúc tỉnh lại, Cố Cơ Uyển phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường lớn, trong phòng không có ai.
“Tu Kiệt!” Trong lòng cô rất sợ hãi, lập tức ngồi dậy.
Không biết có phải do động tác quá mạnh không, đầu cô lập tức cảm thấy choáng váng, suýt nữa thì ngã xuống.
Bảo bảo....Cố Cơ Uyển theo bản năng lấy tay che bụng, may là lần này không có cảm giác đau.
Bác sĩ nói tình trạng của thai nhi không ổn định, khoảng thời gian này nhất định phải yên tĩnh để tĩnh dưỡng, nghỉ ngơi.
Hai ngày trước thật sự quá căng thẳng cả người vô cùng căng thẳng, không giống với mình lúc trước.
Cô hít một hơi dài, đột nhiên có chút khinh thường chính mình.
Cũng không biết có phải là do mang thai nên tâm trạng lên xuống thất thường, liên lụy đến cả cảm xúc cũng không ổn định.
Bây giờ thức dậy sau một giấc ngủ dài, ngược lại người cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều.
Tắm rửa qua loa, Cố Cơ Uyển đi ra khỏi phòng, bất ngờ phát hiện ra mình đang ở một trong những căn phòng gỗ nhỏ.
Phía trước, một nơi rất lớn và hoang vu có rất nhiều đàn ông đang huấn luyện.
Ai cũng mặc một bộ đồng phục rắn rì, thân hình cao lớn, động tác mạnh mẽ, cho dù là leo núi hay là đánh bao cát đều nhanh như bay, giống như đi trên mặt đất.
Nhìn từ xa, có rất nhiều người, giống như một đội quân khổng lồ.
Không! Giống một bầy sói hơn!
Đúng! Chính là sói.
Cố Cơ Uyển có thể thấy được dòng máu của sói trên người bọn họ!

Cô đi về phía trước mấy bước, cuối cùng cũng nhìn rõ người đàn ông kia đang đứng trong đám đông.
Anh cũng giống như mọi người, mặc bộ đồng phục rằn ri chuyên dùng để huấn luyện, rõ ràng trang phục giống nhau, nhưng đứng trong đám đông lại vô cùng chói mắt.
Anh chính là vua của đàn sói này! Mãi mãi cao cao tại thượng, đứng lặng giữa trời đất, khiến người khác không khỏi kinh ngạc!
Đó chính là người đàn ông của cô!
Cô muốn đi đến, phía sau lại đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Không ngờ, cô thật sự xuất hiện ở đây.”
“Bác Văn?” Cô sững sờ, quay đầu lại, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của anh ta.
“Biết khoảng thời gian này anh ấy đã trải qua những chuyện gì không?” Mộ Bác Văn lạnh lùng hừ một tiếng, đi đến bên cạnh cô, nhìn hình bóng kiên cường đang đứng giữa trời đất.
“Không sao, lúc trước tôi đã giả làm anh trai, những lời nói đó, cũng là tôi nói, nhưng cô lại chưa từng nghĩ đến, mặc dù là những lời tôi nói, nhưng cũng chính là suy nghĩ trong lòng của anh trai?”
“Bác Văn...” Cố Cơ Uyển sững sờ, anh ta nói như vậy là có ý gì?
Ánh mắt Mộ Bác Văn trở nên lạnh lùng, giọng nói vô cùng lạnh!
“Cô là đồ ăn hại người, Cố Cơ Uyển, cô có biết không?”

CHƯƠNG 311: TOÀN BỘ ĐỀU LÀ VÌ CÔ

CHƯƠNG 311: TOÀN BỘ ĐỀU LÀ VÌ CÔ

Mộ Bác Văn cười lạnh, lòng bàn tay xiết chặt: “Anh ấy cực cực khổ khổ tạo nên đế chế của mình, vì bảo vệ cô, chấp nhận điều kiện của ông cụ, chấp tay tặng hết mọi thứ của mình cho ông già kia!”

Ánh mắt anh ta lạnh lùng, từng bước một đến gần Cổ Cơ Uyển.

“Anh ấy cho đến bây giờ đều cao cao tại thượng, cũng không cúi đầu trước bất kỳ ai, nhưng lại vì cô, quay lại bên người ông cụ, nghe theo sắp xếp của ông cụ!”

Cổ Cơ Uyển bị anh ta dọa lui về sau hai bước.

“Anh ấy là một người làm ăn, vì cô chọc vào đảo Thiên Đường, không chỉ phải cắt đứt tiền, thậm chí, còn phải chịu nhục nhã lớn như vậy!”

“Bây giờ, vì bảo vệ tương lai cô bình an, thậm chí còn muốn đích thân đến A Lý Hân thành lập đội lính đánh thuê, đối phó với người đảo Thiên Đường!”

Tất cả mọi thứ này, đều là vì người phụ nữ này.

Dưới góc độ của Mộ Bác Văn, cô không chỉ là đồ ăn hại mà còn là một quả bom hẹn giờ.

Không biết vào lúc nào, lại kích nổ, khiến anh cả tan xương nát thịt!

“Cô biết bây giờ A Lý Hân nguy hiểm đến mức nào sao? Cô biết những người kia khó trị đến mức nào sao?”

Mặc dù, anh cả đã an toàn trở về, nhưng ngày ấy trên đường trở về đã bị thương, căn bản không phải người phụ nữ này có thể tưởng tượng!

“Anh ấy vốn đã sắp xếp hết mọi thứ, chỉ là một cuộc điện thoại, một cuộc điện thoại liên quan đến cô, anh ấy lập tức bỏ xuống mọi thứ, gấp gáp trở về từ chiến hỏa.”

“Trên đường nguy hiểm vây quanh ngăn trở, cô biết được bao nhiêu? Hai viên đạn, còn để cho người ta tùy ý lấy ra trên máy bay! Vết thương trên người anh ấy, cô đã từng thấy chưa?”

Một tiếng động vang lên, Cổ Cơ Uyển đụng vào cột gỗ phía sau người.

Bụng ả ả có chút đau đớn, nhưng cô chỉ nắm thật chặt lòng bàn tay, cố nhịn xuống.

Cô không biết, cũng chưa từng thấy, bởi vì mấy ngày qua, lúc Mộ Tu Kiệt ở chung với cô, chưa bao giờ cởi quần áo.

Mặc dù thỉnh thoảng cũng ngửi thấy được mùi của nước sát trùng, nhưng bởi vì trong bệnh viện, cô cho rằng nước sát trùng là để bệnh viện làm vệ sinh.

Cô không ngờ, nước sát trùng đó, đều dùng trên vết thương của anh.

Hai viên đạn, cho người lấy ra trên máy bay, là vì muốn gấp trở về nhìn cô, đúng không?

Còn có, vết dao...

Ánh mắt nhìn qua Mộ Bác Văn, bóng dáng ở phía đằng xe.

Anh đứng trong đám người, cùng huấn luyện với các anh em, động tác cơ thể không có chút khác thường nào.

Chỉ bốn ngày, anh cố gắng làm mình hồi phục đến mức này.

Chỗ bị thương của anh, căn bản không ai có thể nhìn ra.!

“Nhìn thấy không?” Mộ Bác Văn cũng quay đầu, cùng nhìn bóng dáng trên sân huấn luyện với cô.

Ánh mắt của anh vốn cũng lạnh băng, lúc nhìn đến anh cả, nhu hòa lại..

“Cho đến bây giờ tôi chưa từng thấy mặt điên cuồng của anh ấy như vậy, vì một người phụ nữ, có thể làm đến mức này!”

“Vết thương trên người anh ấy, chỉ biết là nghiêm trọng hơn tưởng tượng của cô nhiều, nhưng, những người lính đánh thuê đó, ngoại trừ xem trọng tiền, cũng phải nhìn trúng lão đại của mình.”

“Nếu như anh cả không đủ mạnh mẽ, không đủ sức thuyết phục người ta, những người kia sẽ không phục tùng anh ấy.”

Cho nên, cho dù toàn thân anh đều là vết thương, cho dù vết thương tùy thời có thể vỡ ra lần nữa, nhưng mặt vẫn không chút biểu cảm, huấn luyện với mọi người.

Làm những người ở đây, nhìn thấy một mặt mạnh mẽ của anh, để mọi người hoàn toàn tin phục anh!

Người anh cả như vậy, làm anh ta kiêu ngạo, cũng tự hào.

Nhưng điều kiện tiên quyết là anh cả vì tương lai của mình chứ không phải là một người phụ nữ không biết đâu ra! Nhưng hoàn toàn làm người ta không muốn tiếp nhận, rồi lại không thể không tiếp nhận sự thật, người phụ nữ trước mắt này tồn tại.

Anh cả làm mọi thứ, cũng là vì cô!

“Tôi không muốn khiển trách cô, nhưng, tôi hy vọng cô không gây thêm họa cho anh cả.”

“Cho đến bây giờ tôi cũng không muốn anh ấy nguy hiểm.” Cố Cơ Uyển biết, mình nói như lời này, đã không còn chút ý nghĩa nào.

Chuyện đã xảy ra rồi, nói cái gì nữa, cũng không thay đổi được.

“Cô không giết người, người lại vì cô mà chết! Cô không muốn, không có nghĩa là cô không làm chuyện tổn thương anh ấy!”

Dù là cố tình hay vô ý, dù là chủ động hay bị động, ít nhất, cũng không thoát khỏi liên quan đến cô!

Cố Cơ Uyển đặt nhẹ tay lên bụng, nhẹ nhàng che lại!

Chỉ một động tác như vậy, làm Mộ Bác Văn có nhiều lời, cũng không nói nổi.

Anh ta lạnh lùng hừ khê, xoay người rời đi.

Cố Cơ Uyển không biết mình ngồi trước nhà gỗ nhỏ bao lâu, người nơi này đều đang huấn luyện, mà ngay cả Mộ Bác Văn sau đó cũng tham gia vào trong đội huấn luyện.

Mộ Tu Kiệt đặt nặng tâm tư vào trong đội ngũ đặc huấn, hơn nữa cô cố ý ngồi trước mặt tường khác của nhà gỗ, chặn ánh mắt Mộ Tu Kiệt quăng về bên này.

Cho nên, hơn một tiếng sau, Mộ Tu Kiệt cũng không phát hiện cô ra khỏi phòng.

Cho đến lúc nghỉ ngơi giữa trưa, anh vác cả người mồ hôi về phòng, mới phát hiện người phụ nữ của anh không thấy đâu.

Cậu cả Mộ vội vàng căng thẳng chạy ra khỏi phòng, vừa xuống lầu, nhìn thấy Cố Cơ Uyển một mình đứng trên bãi đất trống trước rừng cây nhỏ.

“Sao tình cũng không cho người đến báo cho anh?” Bóng lưng đơn bạc này, làm Mộ Tu Kiệt đau lòng.

Mang thai cực cứng, không có tăng thịt béo ngậy như trong truyền thuyết, ngược lại càng lúc càng gầy.

Cô nhóc này, cũng không biết bình thường ăn mấy muống cơm?

“Đói không? Anh lập tức cho người chuẩn bị cơm trưa.”

Cố Cơ Uyển muốn nói không đói, nhưng bụng lại kêu rột rột, thật sự đói rồi.

Gần đây mặc dù không có khẩu vị gì, nhưng, rất dễ đói.

Nghe nói đây là tình trạng mang thai, sau này tình trạng này sẽ ngày càng rõ, cho nên, sau khi phụ nữ mang thai mới có thể càng ngày càng béo.

Mộ Tu Kiệt tưởng tượng đáng về cô nhóc trở nên béo lên, trong lòng kích động

Béo một chút thì tốt, như bây giờ, ít thịt quá, cơ thể quá yếu ớt, giống như là tùy thời có thể bị gió thổi bay.

Lúc mình không nhìn chăm chăm vào, đều sợ cô sẽ xảy ra chuyện, thật sự không có chút cảm giác an toàn.

“Đi, đưa em đi ăn cơm.” Anh muốn nắm tay cô

Cố Cơ Uyển lại rút tay mình về, né tránh tiếp xúc của anh.

Mộ Tu Kiệt hơi nhíu mày lại: “Làm sao thế?”

“Không sao.” Cô không muốn mình, chỉ cần mình chạm vào anh, giống như muốn đem vận rủi đến cho anh vậy.

Cẩn môi dưới, cô mới nói: “Anh...trên người bẩn như vậy, sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của em...”

“A, anh lập tức về thay quần áo.” Hai hôm nay cậu cả Mộ vô cùng thích cười, dường như tâm trạng cũng vô cùng sáng sủa.

Ít hơi thờ lạnh lẽo hơn trước, thêm nhiều hương vị nắng mặt trời, là vì trở thành người bố tiêu chuẩn sao?

Kỳ thật Cố Cơ Uyển có thể cảm giác được, mặc dù đứa bé này đến là ngoài ý muốn, nhưng, anh thật sự rất mong đợi đứa bé này.

Quay về phòng, Mộ Tu Kiệt lấy bộ quần áo sạch, đi vào phòng tắm.

Cố Cơ Uyển vẫn đứng ở cửa phòng tắm nghe động tĩnh bên trong, tiếng nước rào rào, điên cuồng thắt chặt lòng cô...

Mấy lần muốn vào bên trong xem tất cả miện vết thương lớn nhỏ của anh, rồi lại biết, cho dù mình xem, thì cũng không thay đổi gì.

Đặc huấn của bọn họ không thể dừng lại, nếu không, mọi người sẽ không tin phục anh.

Đây là thời khắc mấu chốt nhất để cậu cả Mộ có được đội ngũ của mình, vượt qua, anh sẽ trở thành con sói đầu đàn chân chính!

CHƯƠNG 312: BÀ XÃ BÀ XÃ BÀ XÃ

CHƯƠNG 312: BÀ XÃ BÀ XÃ BÀ XÃ

Lúc Mộ Tu Kiệt thay xong quần áo đi ra, Cố Cơ Uyển đang ngồi trên giường, nghịch điện thoại.

Miệng nhỏ thỉnh thoảng mấp máy, giống như đang cười, cũng không biết là đang chơi cái gì, lại cười vui vẻ như vậy.

Nhưng mà, trên hòn đảo này không có tín hiệu, bọn họ liên lạc với bên ngoài chỉ có thể dùng Internet đặc thù của mình, cô nhóc này vào mạng thế nào?

Chẳng lẽ, là tên nhóc Bác Văn kia nói cho cô biết?

Mộ Tu Kiệt đi tới, mới phát hiện Cố Cơ Uyển không phải liên lạc với ai, mà là xem ảnh chụp trên điện thoại Hình của Giang Nam và cô...

Trong lòng hơi chua chua, mới bỗng nhiên nhớ đến, mấy ngày mình rời đi, đều là Giang Nam chăm sóc cô.

Lâu nay, thời gian ở chung của anh và cô, dường như là không nhiều như cô và Giang Nam.

Anh đi đến, muốn nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Cố Cơ Uyển lại bởi vì sự xuất hiện của anh mà hoảng sợ, cuống quýt giấu điện thoại đi, quay đầu lại nhìn anh: “Anh...”

“Làm sao thế? Ảnh chụp trong điện thoại không thể cho anh xem?”

Lời này của Mộ Tu Kiệt chỉ là đùa vui, không ngờ sắc mặt Cố Cơ Uyển trầm xuống, đột nhiên bất an.

Anh yếu ớt cười: “Sao thế? Gạt anh làm chuyện gì trái với lương tâm?”

“Không có, không có gì.” Cố Cơ Uyển cúi đầu, vẻ mặt không được tự nhiên.

Mộ Tu Kiệt căn bản không để loại chuyện nhỏ nhặt này trong lòng, ôm cô lên nói: “Đi, dẫn em đi ăn cơm trưa, đúng rồi, tên nhóc Giang Nam kia cũng đến, mang đến cho em không ít đồ ăn ngon.”

Tình cảm của bọn họ tốt như vậy, gặp mặt nhất định sẽ vui vẻ.

Mấy hôm nay mình phải vội vàng huấn luyện mọi người, không có thời gian ở với cô, Giang Nam đến đây cũng tốt.

Ít nhất, cô nhóc kia sẽ không tịch mịch.

“Anh ấy đến đây?” Quả nhiên Cố Cơ Uyển vui vẻ đáng yêu như rất kích động.

“Xem ra, ở đây đợi nửa ngày, làm cô chán chết rồi.”

Mộ Tu Kiệt cười nhẹ, đột nhiên khom người, bế bổng cô lên, cất bước ra ngoài cửa.

Trong lòng Cố Cơ Uyển có chút chua xót, người đàn ông này, không biết nên nói anh tâm tính tốt, hai là đơn giản quá nhạt nhẽo.

Cô khẽ thở dài một hơi, lúc anh bước ra cửa, nói nhỏ: “Thả em xuống, em...không muốn mọi người nhìn thấy như vậy.”

“Có vấn đề?” Mặc dù cậu cả Mộ không muốn buông cô ra, nhưng mà bây giờ bà xã đang mang thai cực kỳ, cô là lớn nhất

Lời của bà xã, chính là thánh chỉ.

Ừm, bà xã... xưng hô thế này, chỉ nghĩ lại, đã cảm thấy lồng ngực ngọt ngào.

Anh cẩn thận đặt người xuống, nhẹ nhàng ôm eo cô.

Nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, mặc dù giọng nói của anh không lớn, lại vang dội có lực.

“Đợi chuyện này qua đi, chúng ta sẽ ra nước ngoài kết hôn.”

Ở Bắc Lãng, mười tám tuổi chỉ có thể đính hôn, nhưng, ở một số chỗ ở nước ngoài, mười tám tuổi là có thể kết hôn.

Kết hôn!

Cơ thể Cổ Cơ Uyển run rẩy, không biết một loại chua xót từ đâu dâng lên, sắc đến mức cô thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Dù là kiếp này hay kiếp trước, đây cũng là lần đầu tiên của cậu cả Mộ, cam tâm tình nguyện, chủ động nói với cô, kết hôn đi!

Cái này có tính là anh đang cầu hôn mình không?

Nhưng cậu cả Mộ là người đàn ông tâm cao khí ngạo đến mức nào, loại chuyện như cầu hôn, như sợ không muốn làm.

Tác phong của anh vẫn như thế, trực tiếp bế cô vào lễ đường, kết hôn!

Kết hôn, chuyện xa không thể chậm đến như vậy, hôm nay, thế mà lại bày ra trước mặt mình.

Cô quay mặt, không nói gì, trong lòng có ngàn vạn cảm xúc.

Mộ Tu Kiệt lại chỉ cho rằng cô đang thẹn thùng, dù sao chuyện kết hôn cũng quan trọng như vậy.

Mặc dù anh cố gắng bình tĩnh nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng thực tế, trong lòng anh cũng có chút bất an, sợ cô nhóc kia sẽ từ chối.

Nhưng mà, cho dù cô từ chối, vẫn phải kết hôn.

Cùng lắm thì lúc đó bế người vào lễ đường, cưỡng chế cử hành hôn lễ rồi nói sau.

Về phần sau đó, sau hôn lễ, chịu đánh chịu mắng, không sao cả.

Nghĩ lại, đã cảm thấy nhiệt huyết tuôn trào, hận không thể lập tức ôm cô vào lễ bái, tiến hành việc quan trọng nhất cuộc đời!

Khóe môi Mộ Tu Kiệt vui vẻ, đáy mắt nhấp nhô ánh sáng vui sướng.

Lúc đi dọc đường, môi mỏng của anh khẽ động, đột nhiên nhảy ra hai chữ rất nhỏ: "... Bà xã."

Trái tim Cổ Cơ Uyển như tiếng trống vang lên, như có cái gì đẩy hung hăng đập xuống!

Hô hấp của cô trở nên hỗn loạn, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng được,

"Hả? "Người đàn ông giống như không biết sao cô lại như vậy, nhẹ nhàng kéo cô lại, ôm vào trong ngực.

Anh nhúu mày, vô cùng hài lòng với phản ứng của cô nhóc này: "Làm sao thế?"

Anh lại còn cố ý hỏi làm sao thế!

Đây là hai đời cộng lại, lần đầu tiên, anh có tiếng lại có tiếng gọi cô là bà xã!

Đời trước hôn cũng đã kết, nhưng đừng nói gì mà bà xã, ngay cả nhũ danh của cô cũng chưa từng thử!

Lần đó không phải trực tiếp gọi cả tên cả họ, hoặc là, không chút quan tâm!

Nhưng anh bây giờ, lại gọi cô là bà xã!

"...Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Môi mỏng của Mộ Tu Kiệt khẽ sát bên tai cô, thấp giọng nỉ non: "Hả? Bà xã?"

"Đừng gọi em như vậy!" Cổ Cơ Uyển có chút không chịu được, trái tim nhỏ nhanh chóng nhảy lên, hô hấp càng thêm khó khăn.

Mộ Tu Kiệt trầm thấp cười hai tiếng, mới dường như bình tĩnh hiểu ra: "Thì ra em không thích anh gọi là bà xã?"

Nhưng mà, rồi cũng sẽ quen, bà xã"

Bà xã bà xã bà xã!

Lấy họ của anh lại thêm tên của cô, cuộc sống này, cũng sẽ không xa.

Cổ Cơ Uyển cắn môi, dùng sức che lại trái tim của mình.

Trong lòng thật sự rất đau, rất chua xót, rất cay đắng!

Sao lại đối tốt với cô như vậy, sao lại cho cô nhiều thứ không thể như vậy?

Nhưng mà cô không biết, mọi thứ ở đây với anh mà nói, đến cũng có phải là một tai nạn khác không.

Người đàn ông bên cạnh ổn định bước đều, ôm cô vào căn tin.

Căn tin rất lớn, có rất nhiều rất nhiều người, đều là những anh em sáng nay tiến hành đặc huấn ở sân huấn luyện.

Vừa đi vào, Cổ Cơ Uyển đã có cảm giác bất an.

Trên người mấy người này, luôn mang theo ít nhiều lệ khí, so với người bình thường, có vẻ càng rét lạnh.

Cô biết bọn họ là ai, cũng biết những người này bây giờ tại sao phải phục tùng dưới trướng cậu cả Mộ.

Cậu cả Mộ có tiền, lại có năng lực, là thủ lĩnh mọi người mong muốn nhất.

Nhưng, thủ lĩnh của bọn họ nên cao cao tại thượng, cuồng ngạo không giới hạn, mà không phải là một người đàn ông dịu dàng như thế trước mặt người phụ nữ của mình.

Cố Cơ Uyển vô thức đẩy Mộ Tu Kiệt một cái, ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông ở cửa ra vào “Giang Nam!” Cô càng dùng sức đẩy ra, cuối cùng rời khỏi lồng ngực Mộ Tu Kiệt, bước nhanh về phía Giang Nam..

Mộ Tu Kiệt nhú nhú mày, cô nhóc này, nhìn thấy bạn tốt ngay cả chồng cũng không cần nữa.

Quay về, nhất định phải giáo dục cho tốt, chồng còn lớn hơn trời, tuyệt đối không thể vì hồ bảng cầu hữu mà vứt bỏ chồng!

Ừ, đêm nay, phải giáo huấn một chút... Không, phê bình nho nhỏ một chút.

Dù sao bây giờ đang mang cục cưng, nếu như nói chuyện lớn tiếng một chút, cũng không biết có dọa đứa bé không.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển bước nhanh về phía mình, Giang Nam cũng cảm thấy bất an, vội vàng lao qua.

“Đi chậm một chút! Coi chừng! Chớ làm loạn!”

Con nhóc này điên rồi, không biết cơ thể mình vẫn còn rất yếu sao? Dám đi còn nhanh hơn chạy!

Anh ta nhìn xuống hai túi đồ ăn vặt lớn mình mang theo, nhin không được yếu ớt cười: “Lão đại bạc đãi cô, ngay cả đồ ăn vặt đều không có chuẩn bị cho cô sao?”

Nhìn thấy anh lại kích động đến như vậy! Xem ra, thật sự là thèm điên rồi!

CHƯƠNG 313: ĐÂY CŨNG LÀ MỤC ĐÍCH CỦA TÔI

CHƯƠNG 313: ĐÂY CŨNG LÀ MỤC ĐÍCH CỦA TÔI

Cố Cơ Uyển không muốn giải thích gì, đi đến trước mặt Giang Nam, trực tiếp đi bên cạnh anh ta.

“Vì sao bây giờ anh mới đến thăm tôi? Một mình tôi ở đây...”

“Nói bây giờ đó? Không phải lão đại vẫn luôn cùng cô sao?”

Giang Nam dẫn xách theo hai túi đồ lớn, không thả tay được, chỉ có thể nhìn Mộ Tu Kiệt.

“Đỡ một chút, đừng để cô ấy ngã.”

Mộ Tu Kiệt đương nhiên cũng không để người phụ nữ của mình ngã sắp xuống, lúc cô bước nhanh về phía Giang Nam, anh vẫn ở sau lưng cô, một tắc không rời.

Bất quá, lời Cố Cơ Uyển nói, vẫn làm anh cảm thấy tội lỗi.

“Trước buổi trưa tôi vẫn luôn huấn luyện, không rảnh cùng cô ấy, cậu đến vừa đúng lúc, thay tôi chăm sóc cô ấy.”

Giang Nam nhìn anh, có chút bất mãn: “Luôn đưa người phụ nữ của mình cho tôi, không sợ tôi mang cô ấy chạy sao?”

“A, chờ cậu có bản lĩnh này rồi lại nói.”

Về mặt Mộ Tu Kiệt khinh thường, kéo người phụ nữ của mình trở về, khí phách tuyên bố: “Đi ăn!”

Giang Nam đi ở phía sau hai người, Mộ Bác Văn cũng ở đó.

Nhìn hai thân ảnh đi trước, tâm trạng Mộ Bác Văn phức tạp.

Anh cả thật sự không giống lúc trước, anh cả bây giờ, không chỉ thích cười, còn biết dịu dàng.

Dù đáng về anh cả ôn nhu, nhưng trên thực tế rất cứng cỏi, anh thậm chí không biết khống chế lực của mình thế nào.

Nhưng anh ta có thể thấy được, anh cả đã rất cố gắng, rất để ý để đối xử với cô gái nhỏ của mình.

So với vị anh cả lạnh băng không chút nhân tình trước kia, anh cả bây giờ quả thật nhiều thất tình lục dục hơn, nhìn qua, càng giống với một người sống.

Nhưng, Cố Cơ Uyển vẫn luôn là nhược điểm của anh...

“Như thế nào? Món ăn hợp không hợp khẩu vị? Nếu không thích...”

“Thích.” Cố Cơ Uyển gật gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Ngôi giữa Mộ Tu Kiệt và Giang Nam, dường như có chút không quá tự nhiên.

Sự không được tự nhiên này, ngay cả Mộ Tu Kiệt cũng cảm thấy.

Nhưng anh không hiểu tâm tư phụ nữ, càng đoán không được cô đang nghĩ gì.

Ăn trưa xong, Mộ Tu Kiệt cũng chỉ còn một tiếng đồng hồ, chỉ có thể nghỉ ngơi trong phòng.

Mộ Bác Văn về phòng mình, chỉ có Giang Nam ở lại với bọn họ.

Nói là cùng, nhưng, kỳ thật một người đàn ông có cả bụng ý kiến.

“Cậu có thể đợi lát nữa rồi đến.” Mộ Tu Kiệt nhìn thấy Giang Nam vắt đôi chân dài ngồi một bên, vẻ mặt ghét bỏ.

“Không phải muốn tôi đến chơi với người phụ nữ của anh sao? Tôi vừa tới đã ghét bỏ là có ý gì? Thời gian của tôi không quý giá?”

Thật là, đầu gì anh ta đường đường cũng là cậu hai nhà họ Giang, hai cánh tay của Giang Thị mà!

Người này, lúc sai sử anh ta, có từng nghĩ đến cảm nhận của anh ta không?

Cố Cơ Uyển lại trừng mắt Giang Nam, rõ ràng bất mãn với lời nói vừa rồi của anh ta.

“Thời gian của anh quý, của tôi thì không quý sao?”

“.. Giang Nam ngạc nhiên.

Anh ta không nghe nhầm chứ? Lời này thật sự là Cố Cơ Uyển nói?

Cô trước kia cho đến bây giờ cũng chưa từng nói mấy câu nói làm nũng như vậy!

Ngẩn người, anh lập tức kéo môi ra cười nói: “Của cô đương nhiên quý rồi, không phải tôi đã đến đây rồi sao? Tôi đây là dùng hành động chứng minh, cô quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì, thỏa mãn chưa?”

“Thật vậy sao?” Cổ Cơ Uyển cười hi hi.

Giang Nam chỉ thiếu nước thề với cô: “Thật sự thật sự!”

Cổ Cơ Uyển lúc này mới hài lòng, mở túi anh ta mang đến, tìm đồ ăn vặt mình thích, bắt đầu ăn.

Đều là đồ ăn không nóng, lúc người này lựa chọn, quả nhiên rất để ý.

Mộ Tu Kiệt lại hừ hừ, có ý kiến: “Nói cái gì vậy, xem tôi chết rồi sao?”

Lời nói này sao càng nghe càng không đúng? Hai người này, tình cảm đã tốt đến như vậy rồi sao?

“Người phụ nữ của anh thích nói đùa, anh rống cái gì mà rống? Coi chừng dọa hỏng bảo bối nhỏ trong bụng.”

“Lão đại thật sự rất thích em, anh có thể nhìn ra được...”

“Vậy anh thì sao? Anh từng nói anh yêu em, lẽ nào, tất cả những điều này đều là lừa em sao?”

Giọng nói của Cổ Cơ Uyển nghèn nghẹn, có phải đang khóc?

Trái tim của Mộ Tu Kiệt chấn động, cho dù chờ đợi nữa, lúc này, cũng có thể nghe được đại khái rồi.

Chỉ là, vẫn như cũ không nguyện ý tin...

“Em đừng lo lắng, em bây giờ đang mang thai...”

“Em một chút cũng không muốn đứa bé này! Nó là ma quỷ! Nó sẽ khiến em nhớ lại đêm đó, Mộ Tu Kiệt sẽ đối xử với em như thế nào!”

Cảm xúc của Cổ Cơ Uyển có chút mất khống chế, giống như đang giãy giụa.

Giang Nam hoảng hốt ôm lấy cô, vội vàng nói: “Bác sĩ nói thai nhi của em không ổn định, đừng làm loạn, sẽ tổn thương đến đứa bé!”

“Tổn thương thì tổn thương, em nói rồi, em căn bản không cần nó! Em chỉ cần con của em với anh! Anh ta tại sao muốn xuất hiện?”

“Uyển Uyển, đừng làm loạn, nghe anh nói, em bình tĩnh đã, trước tiên bình tĩnh đã”

Giang Nam đại khái cũng bị cô ép đến không còn cách nào, cuối cùng, anh ta cắn răng, trầm giọng nói: “Được! Anh đi nói với lão đại, tôi lập tức đi nói với cậu ấy!”

Anh ta lại ôm chặt lấy Cổ Cơ Uyển, sau đó nhẹ nhàng đỡ cô ngồi bên giường.

Anh thở phào, dịu dàng dỗ dành: “Anh đi với cậu ấy, có được không? Em đừng sốt ruột, anh nhất định sẽ nói.”

“Anh không sợ tình cảm anh em của hai người sẽ vì chuyện này mà ảnh hưởng sao? Anh không sợ anh ta đối phó anh sao?”

Cổ Cơ Uyển giống như không tin lời anh ta nói, lại muốn đứng lên

Giang Nam lại ấn cô trở lại, động tác mặc dù có lực, nhưng lại rất nhẹ nhàng.

“Anh sẽ nói, tin anh, anh nhất định sẽ nói, chuyện liên quan đến hạnh phúc của hai chúng ta, anh... anh sẽ không tiếp tục nhường em cho lão đại nữa.”

“Đừng lừa em...” Cổ Cơ Uyển dựa vào trong lòng anh ta, thấp giọng nỉ non.

Chính vào lúc này, cửa phòng bị người ta một chiếc đập ra, ‘rầm’ một tiếng.

Hai người bên trong giật mình, đồng thời quay đầu lại nhìn.

Cánh cửa gỗ đó đã nằm dưới đất, mà ở cửa, bóng dáng cô đơn, lạnh lùng, toàn thân tản ra khí tức như tu la.

Người phụ nữ của anh nói, không muốn đứa bé của bọn họ! Đó là đứa con duy nhất của anh!

Nhưng cô nói, một chút cũng không muốn nó, cô nói, chỉ muốn bảo bảo của cô với người đàn ông khác!

Khí huyết ở lồng ngực của Mộ Tu Kiệt không ngừng cuộn trào, trên người không biết chỗ nào bị xé toạc ra, xé đến mức máu thịt mơ hồ!

Rất đau! Ngay cả đạn bắn xuyên qua, dao đâm vào trong da thịt cũng không đau bằng 1% nỗi đau hiện nay!

Mùi vị máu tanh đó, đã từ lồng ngực cuộn trào đến bên miệng, nhưng vẫn bị anh cưỡng ép đè xuống.

Anh nhìn chăm chăm cô gái hoảng hốt từ trên giường đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, lộ ra tia chấn động, càng nhiều hơn là không dám tin.

Cổ Cơ Uyển dường như bị dọa sợ, lập tức trốn trong lòng của Giang Nam!

Người phụ nữ của anh, trốn trong lòng của người đàn ông khác!

“Buông cô ấy ra!” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt khàn khàn, sải bước đi tới.

“Chuyện này không liên quan đến cô ấy, đều là tôi...”

Lời của Giang Nam còn chưa nói xong, đột nhiên, một tiếng bụp rất lớn, nắm đấm của Mộ Tu Kiệt trực tiếp rơi vào ngực của anh ta.

Giang Nam không có tránh né, cứng rắn đón lấy một đấm của anh.

Cú đấm nặng nề, âm thanh vang lên trong không khí, nói không ra được kinh tâm động phách như thế nào!

Giang Nam lùi lại sau mấy bước, không dễ gì mới ổn định được cơ thể của mình.

Sắc mặt của anh ta không thay đổi, những tia máu đỏ lại dọc theo khóe miệng của anh ta, vô thanh vô tức chảy xuống...

CHƯƠNG 314: ĐƯA NHỎ, EM CĂN BẢN KHÔNG MUỐN

CHƯƠNG 314: ĐƯA NHỎ, EM CĂN BẢN KHÔNG MUỐN

Lúc hoàng hôn, các anh em kết thúc buổi tập luyện của một ngày, từ thao trường trở về.

Mộ Bác Văn lau mồ hôi, đi đến đằng sau Mộ Tu Kiệt.

“Anh cả, những anh em nay đều có năng lực của riêng mình, em thấy, không cần quá lâu thì có thể trực tiếp dùng được rồi.”

“Ừm” Mộ Tu Kiệt gật đầu, không có bình luận nhiều.

Mộ Bác Văn chần chờ một lát, mới hỏi: “Anh muốn khi nào bắt đầu phản kích?”

Anh bây giờ là tổng giám đốc của Mộ Thị, tóm lại không thể cứ ở nơi này mãi được.

Mộ Văn Bác thật ra biết, anh cả ở lại nơi này, muốn cùng các anh em tập luyện, chẳng qua cũng chỉ là một phần nguyên nhân rất nhỏ.

Thật ra những người này nhận tiền, sau khi thấy được khí phách của cậu cả Mộ, trên cơ bản đều sẽ không hối hận rời khỏi.

Dù sao, cậu cả Mộ có thể cho bọn họ một tương lai, so với những ngày tháng ở A Lí Hãn chiến loạn, không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Cộng thêm, chỉ cần ở Bắc Lăng nghe ngóng ba chữ cậu cả Mộ này, ai không biết có bao nhiêu lợi hại chứ?

Đi theo lão đại như vậy, tương lai nhất định làm lên việc lớn, người từ bỏ cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối không nhiều.

Bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể làm việc, huấn luyện, có điều khiến mọi người học được hợp tác đoàn kết.

Nhưng anh cả của anh ta căn bản không cần thiết cứ phải ở đây, nguyên nhân quan trọng nhất ở lại nơi này, còn không phải vì Cổ Cơ Uyển sao?

Anh cả vì người phụ nữ đó, đã hy sinh nhiều như thế nào?

Mang thai ít nhất mất 10 tháng, lẽ nào, anh cả định ở lại nơi này, định cùng cô sinh con xong rồi mới tính tiếp?

“Anh cả, người của chúng ta đã sờ đến hang ổ những người của Đào Thiên Đường đó, chỉ cần anh hạ lệnh một tiếng, chúng ta lập tức bắt tay với bên cảnh sát, đánh cho bọn họ không kịp trở tay!”

Mộ Văn Bác nghĩ thôi cũng cảm thấy phấn khích!

Những người đó, trước đây làm khó anh cả, lần này, nhất định phải đòi cả gốc lẫn lá về!

Người của nhà họ Mộ bọn họ, há có thể bị người khác mặc sức khi dễ?

Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt hơi tối lại, 2 giây sau, mới nói: “Anh tự có sắp xếp, mấy ngày này, trước tiên để mọi người làm quen với nhau đã.”

“Anh cả...” Cái gì để mọi người làm quen với nhau?

Đều là người khát máu như nhau, chỉ cần cùng nhau chiến đấu thì nhất định có thể quen thuộc!

“Sự an toàn của công ty chúng ta cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần dẫn bọn họ trở về, lập tức có thể lấy danh nghĩa bảo vệ nhân viên của công ty, cho bọn họ thân phận mới!”

“Vài ngày nữa rồi nói!”

Mộ Tu Kiệt cất bước đi xa, Mộ Văn Bác thở dài, nhìn theo bóng lưng cứng rắn của anh, mà bất lực.

Nói đi nói lại, chính là vì Cổ Cơ Uyển.

Anh ta thật sự không hiểu, một cô gái bình thường, rốt cuộc có gì đáng để anh cả làm như vậy!

Mộ Tu Kiệt mặc dù nhìn trông rất bình tĩnh, trên thực tế, biết cô gái nhỏ của mình đang đợi ở trong phòng, bước chân đã bất tri bất giác tăng nhanh.

Buổi trưa khi ăn cơm thì cô đã ám thị, cô ở bên trong quá cô đơn.

Cho dù anh mang một bụng ủy khuất rời đi, nhưng, vừa nghĩ đến cô sẽ cô đơn lẻ loi thì anh thấy rất áy náy.

Cho nên, vừa kết thúc huấn luyện, anh cũng không có tâm tư nói chuyện gì với Văn Bác, mà lập tức muốn trở về tìm cô.

Vừa nghĩ đến sắp có thể nhìn thấy cô vợ nhỏ, còn cả tiểu bảo bảo trong bụng cô— ừm, da bụng cũng được, cậu cả Mộ trở nên rất nóng lòng, hận không thể lập tức có thể nhìn thấy cô.

Khi sắp đến cửa phòng, thính lực vô cùng tốt của cậu cả Mộ đã khiến anh đột nhiên dừng lại.

Bên trong truyền ra, là âm thanh gì?

“... Em thật sự không muốn ở lại đây, Giang Nam, anh từng nói anh sẽ nói chuyện này với anh ta, tại sao đến bây giờ, chúng ta ở trước mặt anh ta vẫn phải lén la lén lút?”

Lời này, là có ý gì?

Cậu cả Mộ mặc dù lẩn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, chưa từng gặp được đối thủ, nhưng, một câu nói đơn giản lại khiến anh ngây ra không hiểu.

Có lẽ là không muốn hiểu.

Giọng nói trầm thấp của Giang Nam mang theo sự dục dằn và thương tiếc không nói ra được.

Anh ta không biết đang làm cái gì, nhưng giọng nói này nghe thì giống như đang nói với cô gái đang mang thai con của mình.

“Lão đại thật sự rất thích em, anh có thể nhìn ra được...”

“Vậy anh thì sao? Anh từng nói anh yêu em, lẽ nào, tất cả những điều này đều là lừa em sao?”

Giọng nói của Cố Cơ Uyển nghèn nghẹn, có phải đang khóc?

Trái tim của Mộ Tu Kiệt chấn động, cho dù chờ đợi nữa, lúc này, cũng có thể nghe được đại khái rồi.

Chỉ là, vẫn như cũ không nguyện ý tin...

“Em đừng lo lắng, em bây giờ đang mang thai...”

“Em một chút cũng không muốn đứa bé này! Nó là ma quỷ! Nó sẽ khiến em nhớ lại đêm đó, Mộ Tu Kiệt sẽ đối xử với em như thế nào!”

Cảm xúc của Cố Cơ Uyển có chút mất khống chế, giống như đang giãy giụa.

Giang Nam hoảng hốt ôm lấy cô, vội vàng nói: “Bác sĩ nói thai nhi của em không ổn định, đừng làm loạn, sẽ tổn thương đến đứa bé!”

“Tổn thương thì tổn thương, em nói rồi, em căn bản không cần nó! Em chỉ cần con của em với anh! Anh ta tại sao muốn xuất hiện?”

“Uyển Uyển, đừng làm loạn, nghe anh nói, em bình tĩnh đã, trước tiên bình tĩnh đã!”

Giang Nam đại khái cũng bị cô ép đến không còn cách nào, cuối cùng, anh ta cắn răng, trầm giọng nói: “Được! Anh đi nói với lão đại, tôi lập tức đi nói với cậu ấy!”

Anh ta lại ôm chặt lấy Cố Cơ Uyển, sau đó nhẹ nhàng đỡ cô ngồi bên giường.

Anh thở phào, dục dằn dỗ dành: “Anh đi với cậu ấy, có được không? Em đừng sốt ruột, anh nhất định sẽ nói.”

“Anh không sợ tình cảm anh em của hai người sẽ vì chuyện này mà ảnh hưởng sao? Anh không sợ anh ta đối phó anh sao?”

Cố Cơ Uyển giống như không tin lời anh ta nói, lại muốn đứng lên

Giang Nam lại ấn cô trở lại, động tác mặc dù có lực, nhưng lại rất nhẹ nhàng.

“Anh sẽ nói, tin anh, anh nhất định sẽ nói, chuyện liên quan đến hạnh phúc của hai chúng ta, anh... anh sẽ không tiếp tục nhường em cho lão đại nữa.”

“Đừng lừa em...” Cố Cơ Uyển dựa vào trong lòng anh ta, thấp giọng nỉ non.

Chính vào lúc này, cửa phòng bị người ta một chiếc đập ra, ‘râm’ một tiếng.

Hai người bên trong giật mình, đồng thời quay đầu lại nhìn.

Cánh cửa gỗ đó đã nằm dưới đất, mà ở cửa, bóng dáng cô đơn, lạnh lùng, toàn thân tản ra khí tức như tu la.

Người phụ nữ của anh nói, không muốn đứa bé của bọn họ! Đó là đứa con duy nhất của anh!

Nhưng cô nói, một chút cũng không muốn nó, cô nói, chỉ muốn bảo bảo của cô với người đàn ông khác!

Khí huyết ở lồng ngực của Mộ Tu Kiệt không ngừng cuộn trào, trên người không biết chỗ nào bị xé toạc ra, xé đến mức máu thịt mơ hồ!

Rất đau! Ngay cả đạn bắn xuyên qua, dao đâm vào trong da thịt cũng không đau bằng 1% nỗi đau hiện nay!

Mùi vị máu tanh đó, đã từ lồng ngực cuộn trào đến bên miệng, nhưng vẫn bị anh cưỡng ép dè xuống.
Anh nhìn chăm chăm cô gái hoảng hốt từ trên giường đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, lộ ra tia chấn động, càng nhiều hơn là không dám tin.
Cổ Cơ Uyển dường như bị dọa sợ, lập tức trốn trong lòng của Giang Nam.
Người phụ nữ của anh, trốn trong lòng của người đàn ông khác!
“Buông cô ấy ra!” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt khàn khàn, sai bước đi tới.
“Chuyện này không liên quan đến cô ấy, đều là tôi...”
Lời của Giang Nam còn chưa nói xong, đột nhiên, một tiếng bụp rất lớn, năm đấm của Mộ Tu Kiệt trực tiếp rơi vào ngực của anh ta.
Giang Nam không có tránh né, cứng rắn đón lấy một đấm của anh.
Cú đấm nặng nề, âm thanh vang lên trong không khí, nói không ra được kinh tâm động phách như thế nào!
Giang Nam lùi lại sau mấy bước, không để gì mới ổn định được cơ thể của mình.
Sắc mặt của anh ta không thay đổi, nhưng tia máu đỏ lại dọc theo khóe miệng của anh ta, vô thanh vô tức chảy xuống...

CHƯƠNG 315: CHỈ CẦN CÔ ĐỒNG Ý, TÔI SẼ THA THỨ TẤT CẢ

CHƯƠNG 315: CHỈ CẦN CÔ ĐỒNG Ý, TÔI SẼ THA THỨ TẤT CẢ

Cố Cơ Uyển bị dọa đến mức suýt chút nữa hét ầm lên.

Cô không thể ngờ rằng cậu cả Mộ thậm chí không nói một lời nào mà trực tiếp động thủ.

Cô cho rằng Giang Nam là người anh em của anh, ít nhất anh cũng sẽ thủ hạ lưu tình.

Có lẽ, cú đấm này của cậu cả Mộ đã để lại một chút tình cảm, nếu không chỉ sợ Giang Nam đã đứng không vững.

Nhưng dù thế nào, Giang Nam phun ra máu cũng khiến cô bị dọa đến mức suýt chút nữa ngất đi.

Nhìn thấy Mộ Tu Kiệt vẫn còn muốn đi về phía Giang Nam, Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, bước vội tới trước mặt Giang Nam.

Cô giang hai cánh tay, bảo vệ anh ta ở phía sau, nhìn Mộ Tu Kiệt đang từng bước đi về phía bọn họ, cô hoảng sợ đến mức đầu ngón tay cũng đang run lên.

Giờ phút này cậu cả Mộ thật sự rất khủng bố!

Hơi thở lạnh lẽo, đủ để đông cứng bầu không khí xung quanh.

“Đừng, đừng làm tổn thương anh ấy, không cho phép anh làm tổn thương anh ấy!” Cô thật sự rất sợ hãi.

Cậu cả Mộ vốn không phải một người có tính cách tốt, nhưng cô không ngờ, đối với người anh em của mình, anh cũng có thể ra tay mạnh như vậy.

Chuyện này thật sự đã gây ra đã kích nghiêm trọng với anh đến mức này sao?

“Đừng làm tổn thương anh ấy!” Trơ mắt nhìn Mộ Tu Kiệt đến gần bọn họ hai bước, cô bị dọa đến mức lùi về phía sau, trực tiếp ngã vào vòng tay Giang Nam.

“Tôi nói, thả cô ấy ra!” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt giống như nện ra từ trong kẽ răng.

Cố Cơ Uyển vô thức sợ hãi, Giang Nam lại đứng thẳng người, không chỉ có không có ý định buông cô ra, thậm chí còn nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Đôi mắt Mộ Tu Kiệt híp lại, khí lạnh chết chóc lập tức tràn ra ngoài.

Đến ngay cả Mộ Bác Văn đang đứng ở cửa ra vào cũng nhanh chóng tiến đến, sợ anh cả thật sự nhất thời xúc động, động tay động chân với Giang Nam.

Mặc dù, đã động, nhưng một đấm vừa rồi tốt xấu gì cũng chưa dốc hết sức lực.

Nếu anh cả không giữ lại một chút tình cảm, một đấm kia cũng đủ để phế luôn Giang Nam.

Bọn họ là anh em vào sinh ra tử vài chục năm, Mộ Bác Văn biết, nếu anh cả thật sự đánh chết Giang Nam hoặc đánh anh ta tàn phế, sau này anh cả chắc chắn sẽ hối hận.

“Anh cả...”

Mộ Tu Kiệt cũng không thèm nhìn anh ta cái nào, ánh mắt lạnh lẽo cực điểm đang khóa trên cánh tay mà Giang Nam đang ôm Cố Cơ Uyển.

Cả người anh đều tràn ngập sát khí lạnh lẽo, không có chút nhiệt độ và tình nghĩa nào.

Anh giống như một cỗ máy giết người, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đại khai sát giới.

Giang Nam mím môi, vẫn ôm Cố Cơ Uyển như cũ, thản nhiên nói: “Chuyện này là lỗi của tôi!”

“Không phải!” Cố Cơ Uyển ôm lấy cánh tay của anh ta, cắn môi, trừng mắt nhìn Mộ Tu Kiệt.

“Là anh cậu cả Mộ sai! Là anh tự tay giao tôi cho anh ấy! Cho tới tình hình lúc này, vì sao anh chỉ biết giận lây sang người khác, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến rằng mình cũng có trách nhiệm trong đó?”

Anh không nói lời nào, chỉ là dường như cảm giác được bên môi có mùi máu tươi nặng hơn.
Đối mặt với gương mặt cứng rắn luôn luôn lạnh lẽo kia, sự hoảng hốt và đau lòng vẫn luôn dây dưa trong lòng Cố Cơ Uyển.
Việc đến nước này, đã không có đường quay về.
Cho dù đau lòng cũng không thể dừng lại.
Cô rời khỏi lồng ngực Giang Nam, bước về phía Mộ Tu Kiệt.
“Nhóc...” Giang Nam muốn kéo cô, lại bị cô đẩy ra.
Mãi cho đến khi cách Mộ Tu Kiệt khoảng cách ba bước chân cô mới dừng lại, ngẩng đầu lên nghênh tiếp ánh mắt không chút nhiệt độ của anh.
“Anh chưa bao giờ cho tôi một chút dịu dàng, thậm chí cứ thế đem tôi ở bên cạnh anh giao cho người đàn ông khác.”
“Cậu cả Mộ, tại sao tôi vẫn phải thích anh? Huống chi, mối quan hệ của hai chúng ta, từ khi vừa bắt đầu vốn cũng chỉ vì một tờ thỏa thuận, tôi có nghĩa vụ phải yêu anh sao?”
Cô cười lạnh, mặc dù trong lòng đang chảy máu, nhưng nét mặt của cô lại vô tình và khinh thường hơn bất cứ kẻ nào.
“Vốn tôi cũng không thích anh ấy! Là anh, là anh ép tôi thích anh ấy!”
“Tôi ép cô cái gì? Tôi ép cô bỏ lên giường của cậu ta sao?”
Mộ Tu Kiệt cầm cổ tay cô, động tác này dọa đến mức Giang Nam lập tức bước về phía trước hai bước.

Đến ngay cả Mộ Bác Văn cũng bước nhanh tới, không dám tới gần, nhưng cũng không dám cách xa.
Cho dù thế nào, trong bụng Cố Cơ Uyển còn có đứa bé, ngộ nhờ anh cả nhất thời mất khống chế, làm cô và đứa bé bị thương, anh sẽ hối hận cả đời!
“Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi là một người phụ nữ bị vị hôn phu vứt bỏ, bên cạnh bỗng nhiên có một người đàn ông dịu dàng ấm áp quan tâm, lại còn là một người đẹp trai cực phẩm, đổi lại nếu anh là tôi, cậu cả Mộ, anh sẽ không động tâm sao?”
“Chớ má!” Cái gì gọi là tâm động? Chẳng lẽ, tâm động lại là việc dễ dàng như vậy?
Cho dù bên cạnh anh xuất hiện nhiều phụ nữ đi nữa, anh đã động tâm lúc nào?
Cố Cơ Uyển không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh thường và chế giễu của anh, càng như vậy, cô càng nhìn thấy rõ, anh thật sự... là một người đàn ông không dễ dàng động tâm!
Một khi động tình, có lẽ, chính là cả đời.
Không! Chuyện thế này, nghĩ cũng không thể tiếp tục nghĩ, bây giờ cô không có tư cách suy nghĩ nhiều!
“Anh nghĩ thế nào, đó là chuyện của chính anh, tôi chỉ biết rằng tôi yêu Giang Nam, tôi muốn ở bên anh ấy!”
“Thử nói lại lần nữa xem!” Giọng nói của người đàn ông giống như băng, nắm ngón tay nắm cổ tay cô lập tức siết chặt.
Sắc mặt Cố Cơ Uyển thay đổi, vì đau đớn mà khuôn mặt nhỏ xoắn xuýt lại vào nhau.
Nhưng cô vẫn trừng mắt nhìn Mộ Tu Kiệt, lớn tiếng nói: “Tôi muốn ở bên Giang Nam, tôi yêu anh ấy!”
“Cô!!!”
“Lão đại! Chuyện này là tôi chủ động, anh buông cô ấy ra trước đi!”
Giang Nam bước đến với vẻ mặt lo lắng nhưng vẫn bị Mộ Tu Kiệt đánh một cú tiền ra ngoài.
Nhìn giống như chỉ là một cú đấm tùy ý, nhưng những người ở đây đều biết, cú đấm của cậu cả Mộ nặng đến mức nào!
Cú đấm thứ hai tung ra, Giang Nam lại phun ra một ngụm máu tươi, nếu không phải vịn vào bàn, anh ta cũng không đứng vững được!
“Anh đừng có tiếp tục đánh anh ấy! Có bản lĩnh thì anh đánh tôi đi!” Cố Cơ Uyển muốn xông tới, nhưng lại bị Mộ Tu Kiệt chụp lấy cổ tay, không có cách nào giãy dụa được.
“Giang Nam!” Cô nhìn môi Giang Nam đang chảy máu, sự đau lòng trong mắt là thật.
Trái tim Mộ Tu Kiệt vì ánh mắt cô nhìn Giang Nam, mà lại bị đâm thêm một dao!
Đau nhức! Đau đến mức mùi máu tươi bên môi lại nồng nặc thêm một lần nữa.

“Nói tôi nghe, cô là bị cậu ta dụ dỗ!”

Hơi thở của anh có chút lộn xộn, lồng ngực bị thứ gì đó níu lấy, đâm vào rất đau, đau đến mức hô hấp có chút khó khăn.

“Chỉ cần cô nói, chỉ cần cô hứa từ nay về sau sẽ quên người đàn ông này đi, tôi...tha thứ cho cô!”

Anh không thể không tha thứ! Anh không thể...mất cô, còn có con của bọn họ, đứa con trong bụng của cô.

Chỉ cần cô nói, chỉ cần cô bằng lòng trở lại bên cạnh anh, anh có thể tha thứ, anh có thể tha thứ tất cả.

Đừng cùng nhau làm tổn thương anh, trái tim anh cũng sẽ đau, sẽ rất đau, rất đau!

“Chúng ta đừng nháo nữa, được không?” Vừa rồi trong cơn tức giận, sau khi cô không hề do dự nói yêu người đàn ông kia, trong nháy mắt, tất cả đều là sợ hãi.

Hóa ra anh cũng có lúc yếu đuối như vậy.

Anh sợ hãi, thật sự sợ hãi, sợ cô thật sự không quan tâm đến anh, sợ sự quan tâm lúc này của cô đã là người đàn ông khác.

Anh rất sợ, sợ đến mức đầu ngón tay cũng đang run rẩy, sợ đến mức thân hình cao lớn cũng đang run lên, sợ đến mức trước mắt tối đen lại, sợ sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Anh thật sợ, thật sự rất sợ, cô hiểu chưa?

Bờ môi của Mộ Tu Kiệt đang run rẩy, đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Anh cầm tay cô, cũng không dám tiếp tục dùng sức, cũng không dám làm đau cô.

“Nhóc, chúng ta vẫn tốt, nói cho tôi biết cô bằng lòng ở bên tôi, chúng ta sẽ sống thật tốt, được không?”

CHƯƠNG 316: HÃY CHỨNG MINH BẢN THÂN!

CHƯƠNG 316: HÃY CHỨNG MINH BẢN THÂN!

Chỉ cần cô đồng ý, đồng ý trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ tha thứ tất cả, được không?

Được không? Có thể không?

Cầu xin cô...

Chưa có ai từng nhìn thấy vẻ mặt hèn mọn thế này của cậu cả Mộ, cũng không có ai muốn tin rằng, anh lại có thể ăn nói khép nép để cầu xin người khác như vậy.

Không sai, ánh mắt của anh, lời nói của anh, tư thái của anh đã là một loại cầu xin.

Cầu xin cô, nói cô vẫn còn yêu tôi, nói cô vẫn là người phụ nữ của tôi.

Cầu xin cô...

Trái tim Cố Cơ Uyển chưa bao giờ hoảng loạn và chua xót như giờ phút này.

Không phải sợ mình sẽ bị anh làm gì, càng không phải sợ Giang Nam thế nào, mà là, sợ anh...sợ anh sẽ xảy ra chuyện.

Không biết tại sao, chỉ là có cảm giác anh sẽ xảy ra chuyện.

Trái tim cô thật sự hoảng loạn, thậm chí hoảng loạn đến mức cô quay đầu tìm ánh mắt của Giang Nam.

Cô không biết nên làm thế nào, cô sợ, cô thật sự hồi hận.

Nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy không phải là Giang Nam mà là Mộ Bác Văn, người đứng ở bên cạnh bọn họ cách đó không xa.

Mộ Bác Văn mặt không biểu tình nhìn bọn họ, thật ra một chữ cũng không nói, nhưng khoảnh khắc Cố Cơ Uyển nhìn thấy anh ta, trong lòng chợt lạnh đi.

Chuyện đã đến mức này, quay đầu, có phải sẽ thất bại trong gang tấc không?

Cần gì? Cần gì phải thế này?

Cô dùng sức giãy dụa, nhưng vẫn bị Mộ Tu Kiệt khống chế như cũ.

Mặc dù anh không dám dùng sức, nhưng cũng không muốn buông tay.

Nhưng, Cố Cơ Uyển giãy dụa thế này đã hung hăng đâm thêm mấy dao vào trái tim anh!

Vẫn là không muốn, đúng không? Cô vẫn không muốn quay đầu sao?

Cho dù anh ăn nói khép nép, cho dù không cầu mong gì khác từ cô, cô vẫn không bằng lòng, đúng không?

“Cậu cả Mộ, cảm ơn ý tốt của anh...Người bây giờ tôi yêu, là anh ấy!”

Cố Cơ Uyển lại một lần nữa dùng sức vùng tay, cuối cùng cũng hất tay anh ra.

Cô lập tức trở về bên cạnh Giang Nam, cầm ống tay áo của mình lau đi vết máu còn sót lại trên khoe môi anh ta.

“Anh sao rồi? Bị thương có nặng không? Chúng ta đi đến bệnh viện, để bác sĩ khám cho anh một chút!”

Cho dù là diễn kịch hay là thật, cô cũng rất quan tâm đến vết thương của Giang Nam.

Hai cú đâm của cậu cả Mộ, vô cùng mạnh mẽ, không hề giả vờ chút nào.

Bây giờ Giang Nam bị thương đến mức nào, không ai biết được.

Bị đánh đến mức nôn ra máu, chắc chắn là bị nội thương!

“Tôi không sao.” Giọng nói của Giang Nam rất khàn, nhưng miễn cưỡng nở ra một nụ cười trấn an với cô.

“Đừng lo lắng, thật sự không sao!”

“Nhưng anh nôn ra máu!” Thế này sao có thể coi là không sao chứ?

“Thật sự không sao!” Giang Nam lắc đầu, nôn một chút máu chỉ là chút lòng thành.

Nội thương là chắc chắn, nhưng ít ra cũng không muốn mạng của anh ta.

Anh ta cúi đầu nhìn Cổ Cơ Uyển, nắm chặt tay cô lại, muốn cho cô dừng khí, nhưng lại không biết, dừng khí bây giờ mình cho cô rốt cuộc là đúng hay sai.

Sắc mặt lão đại tái nhợt đến mức giống như không còn có chút hơi thở của người sống, đến ngay cả anh ta cũng sợ, sợ Mộ Tu Kiệt sẽ xảy ra chuyện.

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt lạnh lùng, càng phát ra sự lạnh lẽo, anh đứng thẳng nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng gần nhau, môi mỏng mím lại, lộ ra một tia khát máu.

Thậm chí anh đã nếm được mùi vị của máu.

Đạm bạc cười nhẹ, phối hợp với sắc mặt bây giờ của anh, sống sờ sờ lại giống như người chết đã không còn hơi thở.

Cho dù có hơi thở, cũng rõ ràng giống như một cái xác không hồn.

Anh cất bước đi về phía Giang Nam.

Cổ Cơ Uyển hoảng hốt, lập tức quay đầu đối mặt với anh, bảo vệ Giang Nam ở sau lưng.

“Không được phép làm tổn thương anh ấy! Mộ Tu Kiệt, nếu anh...nếu...”

Nhưng anh vẫn bước từng bước về phía bọn họ, Mộ Tu Kiệt hoảng sợ, bỗng nhiên không biết cầm lấy thứ gì, dùng sức gõ lên bàn.

“Không được phép tới đây!” Miệng mảnh thủy tinh sắc bén trong tay cô nhắm thẳng vào Mộ Tu Kiệt.

“Cô muốn đối phó với tôi?” Thời điểm này, anh thật sự muốn cười.

A, cô là một phụ nữ tay trái gà không chặt, lại vì một người đàn ông, dùng mảnh vỡ của bình thủy tinh đối mặt với anh.

Dưới ánh đèn, thủy tinh phát ra ánh sáng màu xanh thê lương.

Lạnh lẽo thấu xương, lạnh đến mức tất cả máu trong người anh trong nháy mắt kết thành sương.

“Anh không được qua đây!” Cổ Cơ Uyển thấy anh đột nhiên tới gần, bị dọa suýt chút nữa ném cái bình vỡ trong tay.

Nhưng cô chỉ lắc mình một cái, cánh tay đã bị Mộ Tu Kiệt nắm chặt.

Anh và cô đứng cùng nhau, nắm thật chặt bình thủy tinh, miệng bình thủy tinh sắc bén chống trên ngực anh.

“Anh...”

“Hãy chứng minh bản thân!”

Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt giống như bầu trời đêm vô tình, giọng nói giống như con dao lạnh lẽo, đâm thẳng vào trái tim cô.

“Chỉ cần đâm xuống, tôi để các người đi! Ra tay đi!”

“Không...” Cổ Cơ Uyển không thể ngờ được, anh lại điên cuồng đến mức này.

Mảnh kính vỡ rất sắc bén, bị anh dùng sức đè vào lồng ngực, vết máu hiện ra rõ ràng sau lớp áo.

Anh hoàn toàn không nương tay, cho dù đối với bản thân mình, cũng có thể tàn nhẫn như vậy!

Nếu vẫn hướng vào bên trong, chắc chắn sẽ đâm anh bị thương.

Cổ Cơ Uyển muốn buông tay, nhưng anh lại bao bọc tay cô quá chặt chẽ.

Không cho cô buông tay, thậm chí theo tay cô, dùng sức đem miếng thủy tinh đâm vào trong ngực mình.

“Không phải cô yêu cậu ta sao? Chỉ cần cô dám chứng minh với tôi thì tôi sẽ tin tưởng cô! Chỉ cần dùng lực đâm vào, tôi đảm bảo cô sẽ cùng cậu ta an toàn rời khỏi hòn đảo này, tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ dây dưa nữa!”

Anh cười lạnh, nụ cười đẹp mắt đến mức khiến cho vạn vật biến sắc, nhưng lại lạnh lẽo, khiến cho sinh linh đồ thần!

Cổ Cơ Uyển rơi nước mắt, toàn thân đều đang run rẩy: “Đừng ép tôi, đừng ép tôi, tôi chỉ muốn ở bên anh ấy, đừng ép tôi...”

Đừng ép buộc cô nữa! Cô thật sự không gánh được!

“Thật sao? Nếu đã muốn đi cùng anh ta như vậy thì hãy mạnh mẽ đâm tôi một dao!”

Những anh em đặc huấn, mỗi người đều kẹp một con dao trong ủng, Mộ Tu Kiệt cũng không ngoại lệ.

Dùng bình thủy tinh cô sợ đúng không? Vậy chỉ có thể dùng dao!

Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không nhìn thấy rõ, bình thủy tinh kia bị ném khỏi tay mình từ lúc nào.

Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, trong tay cô đã là một con dao sáng loáng.

Cũng giống tư thế vừa rồi, Mộ Tu Kiệt cầm tay cô, cô cầm chuôi dao.

Mà miệng dao sắc bén đang đối diện với ngực của anh, ở vị trí trái tim.

Mũi dao thậm chí đã đâm vào da thịt của anh, máu tươi chảy ra, mặc dù vì không đâm đủ sâu, máu chảy không nhiều, nhưng nhìn thấy cũng khiến người ta hoảng sợ đến ngạt thở.

“Anh cả...” Tình hình bây giờ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Mộ Bác Văn.

Anh ta muốn Cố Cơ Uyển rời khỏi anh cả, nhưng anh ta cũng không muốn khiến anh cả tự mình hại mình như vậy!

Giang Nam cũng không ngờ, lão đại lại có thể điên cuồng đến mức này.

Anh không tin rằng Cố Cơ Uyển đã thay đổi, anh cần chứng minh, nhưng cách chứng minh của anh lại quyết liệt và vô tình như vậy!

“Đâm vào đi! Cô sẽ có thể ở bên cậu ta!”

Mộ Tu Kiệt hoàn toàn không quan tâm đến người ngoài, trong ánh mắt anh chỉ có cô gái đang khóc thút thít trước mắt này.

Cô khóc là vì đang sợ hãi, hay là vì cô đau lòng?

Đây là cách duy nhất để có thể chứng minh, nếu cô thật sự vô tình với anh, vậy cần gì phải quan tâm đến việc sống chết của anh?

“Không, tôi không muốn...” Cố Cơ Uyển rất muốn rút dao đi, nhưng anh lại cầm tay cô rất chặt.

Lúc này mũi dao đã đâm vào trong da thịt của anh, chỉ cần tay mình khẽ động thì vết thương trên lồng ngực của anh sẽ càng thêm sâu.

Rõ ràng là thân thể máu thịt, lại giống như hoàn toàn không có chút cảm giác đau đớn nào.

Con dao đâm vào, đến ngay cả việc nhúu mày anh cũng chưa từng làm một cái.

“Nếu không nữa, vậy hãy ở bên cạnh tôi, chúng ta vẫn có thể sống thật tốt!”

Mộ Tu Kiệt cười yếu ớt, nắm ngón tay siết chặt tay cô: “Tới đi, đưa ra quyết định cuối cùng của cô, hoặc là đâm vào, hoặc là, trở về!”

CHƯƠNG 317: CHẴNG QUA LÀ ANH TA TƯỞNG RẰNG

CHƯƠNG 317: CHẴNG QUA LÀ ANH TA TƯỞNG RẰNG

Anh thật sự quá điên cuồng!

Giang Nam và Mộ Bác Văn muốn ngăn cản, nhưng con dao kia đã đâm vào da thịt.

Nếu bọn họ ngăn cản, nói không chừng con dao lập tức bị chính anh đâm vào!

Mộ Bác Văn cũng sắp điên rồi!

Anh ta tiến lên một bước, vội la lên: “Anh cả, tất cả...”

“Tôi không muốn ở bên anh!” Cổ Cơ Uyển bỗng nhiên hét to một tiếng, sau đó đập đầu vào một cái bàn cách đó không xa.

Mộ Tu Kiệt hoàn toàn chết lặng, anh nghĩ tới ngàn vạn khả năng, nhưng chưa bao giờ ngờ tới, cô thà chết cũng không muốn đi cùng anh.

Vì ngạc nhiên, tay anh cũng buông lỏng, tay Cổ Cơ Uyển lập tức rút ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Con dao loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất, anh cứ như vậy nhìn cô vọt tới chiếc bàn bằng đá cẩm thạch mà quên ngăn cản.

Giang Nam hít sâu một hơi, cùng Mộ Bác Văn, lập tức đi tới.

May mắn là trước khi đầu cô đập vào góc bàn đã ngăn cô lại.

“Đau...” Bị cản lại Cổ Cơ Uyển ôm lấy bụng của mình, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lúc này Mộ Tu Kiệt mới kịp phản ứng, muốn qua ôm cô lại nghe được rất rõ ràng tiếng gọi yếu ớt của cô: “Giang Nam, Giang Nam...”

“Đừng sợ, tôi ở đây, tôi ở đây! Đừng sợ!”

Giang Nam đỡ cô lên, Cổ Cơ Uyển thuận thế đổ vào trong ngực của anh ta.

Cố gắng chịu đựng cơn đau đớn truyền đến từ trong bụng, cô khàn giọng nói: “Đưa tôi rời đi, cầu xin anh, dẫn tôi đi!”

Giang Nam thấy sắc mặt cô thật sự khó coi, lại nhìn Mộ Tu Kiệt một chút, anh ta bỗng nhiên cúi người, bế cô lên.

“Tất cả mọi sai lầm đều là lỗi của tôi! Lão đại, trở về tôi nhất định sẽ chịu đòn với anh! Xin anh để chúng tôi rời đi trước đây!”

Cổ Cơ Uyển vùi trong lồng ngực của anh ta, tay siết sao nắm chặt vạt áo của anh ta, đau đến mức thái dương đều là mồ hôi lạnh.

Nhưng không có ai biết cô đau, chỉ biết bộ dáng bây giờ của cô, giống như đem Giang Nam trở thành người duy nhất có thể dựa vào của mình.

Bến đỗ của cô, Mộ Tu Kiệt vẫn cho rằng đó là mình.

Bất kể bên ngoài mưa gió lớn đến mức nào, ít nhất anh cũng có thể che gió che mưa cho cô, mãi cho đến khoảnh khắc sinh mệnh của mình biến mất.

Nhưng lựa chọn của cô lại là một bến đỗ khác, người khác vì cô chèo chống vùng thế giới kia.

Thân thể Cổ Cơ Uyển run rẩy càng thêm lợi hại, thoát nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn chừng bàn tay đó đã tái nhợt, xem ra tình hình có chút không quá lạc quan.

Đến ngay cả Mộ Bác Văn cũng nhận không được sự lo lắng: “Anh cả...”

“Cút!” Mộ Tu Kiệt nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay kêu lên răng rắc.

Sắc mặt của anh cũng không tốt hơn so với Cổ Cơ Uyển chút nào!

Giang Nam biết, để anh nói ra từ này khó khăn đến mức nào.

Nhưng bây giờ, đã không đường có thể lui.

“Lão đại...”

“Tôi nói cậu cú!”

Bỗng nhiên Mộ Tu Kiệt vung nắm đấm lên, một quyền nện vào trên bàn đá cẩm thạch kia.

Một góc bàn đá cẩm thạch, oanh một tiếng, lập tức nát một mảnh!

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, toàn thân run rẩy càng thêm lợi hại.

Đến cả bàn đá cẩm thạch cũng có thể đấm nát! Nắm đấm của anh thật sự có thể nặng như vậy!

Hai nắm đấm cả Mộ đánh vào người Giang Nam, thật sự đã coi như là rất rất nhẹ.

Nếu cũng giống sức mạnh này đánh vào người Giang Nam, bây giờ anh ta còn có thể sống sao?

Đầu óc Giang Nam lóe lên, ngay lập tức bế Cố Cơ Uyển bước nhanh ra khỏi ngôi nhà gỗ.

Trên bãi đất trống bên ngoài ngôi nhà gỗ, có mấy người anh em tò mò nhìn qua vài lần, nhưng tất cả mọi người sống trên mũi dao thời gian đã lâu, đối với chuyện của người ngoài, luôn không quá quan tâm đến, cũng không tò mò quá lớn.

Vậy nên, Giang Nam ôm Cố Cơ Uyển rời đi, trên cơ bản không gây quá nhiều động tĩnh.

Lên ca nô, anh ta đặt cô xuống, khẽ nói: “Đừng hoảng hốt, mọi chuyện tạm thời kết thúc, chúng ta...”

“Tôi... Đau bụng.” Cố Cơ Uyển nắm chặt vạt áo của anh ta, cánh tay không ngừng run rẩy.

Mượn ánh trăng, Giang Nam lúc này mới nhìn rõ, trên mặt cô tất cả đều là mồ hôi lạnh.

“Đừng hoảng hốt, sau khi lên bờ tôi lập tức đưa cô đến bệnh viện, đừng sợ!”

Vince vẫn luôn chờ ở bên ngoài, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy bộ dáng lúc này của Cố Cơ Uyển, anh ta cũng luống cuống.

Lập tức khởi động ca nô, bằng tốc độ nhanh nhất lái ca nô đi về phía bên kia bờ biển...

Những người ở lại căn nhà gỗ thật sự cũng không nghe được âm thanh phía ngoài mặt biển, nhưng anh lại phảng phất nghe được tiếng động cơ, ở dưới bầu trời đêm này, xé tan tất cả sự yên tĩnh.

Cô rời đi, thật sự lựa chọn một người đàn ông khác, rời khỏi anh.

Mộ Tu Kiệt không biết tâm trạng bây giờ của mình là gì, có lẽ là phẫn nộ, có lẽ, là tuyệt vọng.

Tất cả mọi thứ trước mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, bên người giống như có rất nhiều âm thanh, cuối cùng đều hội tụ thành một câu: Người tôi yêu là anh ấy, là anh ấy, là anh ấy!

Máu theo suy nghĩ trong lòng, bắt giác lại đến bên môi.

Mùi máu tanh ngai ngái sau nhiều lần đè ép, cuối cùng vẫn không đè nén được.

Phụt một tiếng, máu đỏ vãi ra đầy mặt đất, thân hình cao lớn kia ngã thẳng xuống.

“Anh cả!” Mộ Bác Văn hoàn toàn hoảng loạn.

Đi theo anh cả nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta tận mắt nhìn thấy anh cả ngã xuống.

Máu ở đó giống như máu của mình, đâm vào mắt anh ta chua xót và khó chịu.

“Dương Quân! Dương Quân!” Đờ Mộ Tu Kiệt trong ngực, Mộ Bác Văn hướng về phía cửa, lớn tiếng gọi: “Dương Quân! Nhanh lên đến đây cho tôi!”

Về mặt tái nhợt của anh cả, toàn thân màu máu khiến trái tim anh ta đau nhói.

Anh ta cho rằng chỉ cần Cố Cơ Uyển rời đi, cuộc sống của anh cả sẽ có thể trở nên sáng rõ hơn.

Anh ta cho rằng, chỉ cần không có người phụ nữ kia, anh cả sẽ không còn có nhược điểm, Đảo Thiên Đường gì đó, anh cả cũng không để trong mắt!

Anh ta cho rằng, tự mình làm tất cả cũng là vì muốn tốt cho anh cả.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cuối cùng của cuối cùng, hết tất cả đều chỉ là anh ta cho là như vậy.

Nghe thấy tiếng gọi, Dương Quân vội vàng chạy đến, nhìn thấy Mộ Bác Văn đỡ Mộ Tu Kiệt đang hôn mê ngổ ngàng dưới đất, sắc mặt anh ta thay đổi, vội bước nhanh qua, lập tức kiểm tra cho Mộ Tu Kiệt.

“Huyết khí công tâm!”

Dương Quân không chỉ giỏi Tây y, đối với Trung y, lý thuyết y học cũng có nghiên cứu rất nhiều.

Nhưng nhìn những ca bệnh nhiều năm như vậy, nói đến mấy chữ huyết khí công tâm này, trên cơ bản chỉ là những ghi chép ở trong sách vở.

Tận mắt nhìn thấy thì đây là lần đầu.

Dương Quân cũng có chút hoảng hốt, tức đến nổi nôn ra máu, nói thì nghe có vẻ rất bình thường, nhưng thật sự xảy ra lại không nhiều.

Một khi xuất hiện tình huống thế này, có nghĩa rằng lục phủ ngũ tạng đều đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“Mau đỡ anh ấy lên, đi đến phòng điều trị!”

Mộ Bác Văn không nói hai lời, cẩn thận từng li từng tí đỡ Mộ Tu Kiệt lên, cùng Dương Quân đi về phía phòng điều trị.

Anh ta đã hại anh cả, tất cả đều là do anh ta tạo thành!

Nếu như anh ta không đi tìm Cố Cơ Uyển, Cố Cơ Uyển cũng sẽ không có một màn như vậy với Giang Nam.

Hai người bọn họ ăn ý, so với sự tưởng tượng của mình còn cao hơn, nếu không, anh cả cũng không thể bị lừa.

Huống chi, anh ta có thể nhận thấy rõ ràng, Giang Nam quan tâm đến Cố Cơ Uyển.

Anh cả chắc chắn cũng nhìn rõ điều này, đều không thì với kỹ năng diễn xuất bình thường, sao có thể lừa qua mắt anh cả?

Hành động của mình, có phải thật sự đã đưa Cố Cơ Uyển giao cho Giang Nam không?

Vậy còn anh cả thì sao? Sau này không còn người phụ nữ này, anh ấy có phải... Thật sự có thể trở nên mạnh mẽ hơn?

CHƯƠNG 318: ĐỢI CÔ ẤY ĐỦ MẠNH MỀ

CHƯƠNG 318: ĐỢI CÔ ẤY ĐỦ MẠNH MỀ

Khi Cổ Cơ Uyển được đưa đến bệnh viện, cô đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Nhìn thấy vết máu trên váy của cô, Giang Nam hận không thể tự tay kết liễu chính mình.

Anh ta làm sao cũng không thể ngờ đến sẽ có kết quả như thế này.

Có lẽ Cổ Cơ Uyển cũng không nghĩ đến, nếu như có thể nghĩ đến thì cô tuyệt đối sẽ không làm như thế.

Hừng đông lúc 1 giờ sáng, bác sĩ từ phòng phẫu thuật bước ra hướng về phía anh ta mà lắc đầu.

Giang Nam chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt trong nháy mắt đều trở nên mờ mịt.

Đến khi bác sĩ quay lại tiếp tục phẫu thuật cho Cổ Cơ Uyển, Vince mới đi đến bên cạnh anh ta, mở miệng nói một cách nặng nề: “Cậu hai, chấp nhận sự thật đi!”

Giang Nam không nói gì, anh ta tựa vào vách tường, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, các đốt ngón tay càng lúc càng trở nên trắng bệch.

Đứa trẻ, giữ không được, thật sự mất rồi!

Anh ta không muốn chấp nhận, nhưng làm sao có thể không chấp nhận?

Cổ Cơ Uyển vẫn đang hôn mê chưa tỉnh nằm trên giường bệnh, có phải cô vẫn chưa biết đứa bé đã rời bỏ mình không?

Anh ta còn có thể làm gì ngoài việc khiến bản thân bình tĩnh đối mặt với tất cả?

Hơn ba giờ sáng ngày hôm đó, Cổ Cơ Uyển ở phòng chăm sóc đặc biệt tỉnh lại.

Khi tỉnh lại cô chỉ yên tĩnh nhìn lên trần nhà màu trắng, không nói chuyện, cũng không có bất kì động tác gì.

Trong phòng chỉ có một mình Giang Nam đang trông nom cô.

Sóng to gió lớn đêm nay giống như đã triệt để qua đi.

Hiện tại trời yên biển lặng, ngay cả con người cũng trở nên trầm tĩnh.

“Uyển...” Giang Nam nắm chặt tay cô, muốn nói chuyện nhưng âm thanh như bị mắc nghẹn ngay cuống họng, một chữ cũng không thể thốt ra được.

Anh ta có cảm giác khàn khàn chua xót, vừa mở miệng thì tâm trạng thiếu chút nữa đã không thể khống chế nổi.

“Tôi nghe thấy... cuộc nói chuyện giữa bác sĩ với y tá rồi.”

Cổ Cơ Uyển nhắm mắt lại, cuối cùng từ trong khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt.

Là mẹ không tốt, là mẹ quá buông thả mới khiến con không có cơ hội đến với cuộc sống này, không có cơ hội nhìn ngắm thế giới xinh đẹp này.

Đều là lỗi của cô...

Đầu ngón tay của Giang Nam cứng đờ một lúc, muốn đưa tay ra lau nước mắt cho cô, nhưng tay cứ run rẩy mãi không đưa ra.

Cuối cùng, anh ta từ bỏ!

Anh ta cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé tái nhợt không có sức lực của cô, giữ trên lồng ngực của mình.

“Cô vẫn còn trẻ, đừng sợ...”

Đây là từ duy nhất Cổ Cơ Uyển nói trong đêm đó, cô không nói thêm cái gì nữa.

Khi bình minh đến gần, Cổ Cơ Uyển phát sốt cao, bác sĩ và y tá lại rồi ren một hồi lâu.

Đến trưa ngày thứ 2, cơn sốt cao cuối cùng cũng hạ xuống, nhưng mà cả người cô từ đầu tới cuối lại mơ mơ màng màng.

Giang Nam luôn trông chừng bên cạnh cô, từ đêm đầu tiên nhập viện đến sáng ngày thứ ba, 67 tiếng đồng hồ, thời gian ngủ của anh ta cộng lại chưa đến 2 tiếng đồng hồ.

Luôn là khi buồn ngủ đến mức không thể chịu nổi nữa thì anh ta mới ngủ gật, nhưng mà 1, 2 phút sau anh ta liền lập tức tỉnh dậy.

Trong tim anh ta luôn cảm thấy bất an, sợ lúc cô tỉnh dậy bản thân không phát hiện, vì thế ngủ vô cùng trần trọc. Nhắm mắt lại liền cảm thấy không an tâm, chỉ có thể dựa vào cà phê mà kéo trạng thái mình mãi, giữ cho bản thân tỉnh táo.

Anh ta hy vọng khi cô tỉnh dậy thì anh ta có thể phát hiện ngay lập tức, cho dù cô muốn cái gì thì anh ta cũng có thể chuẩn bị thật tốt ngay từ đầu.

Cứ như thế kéo dài gần ba ngày, rốt cuộc thì anh ta cũng không thể chịu nổi nữa, ngồi bên mép giường mà nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Khi Cố Cơ Uyển tỉnh dậy, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là quầng thâm dưới hàng mi dài của anh ta.

Anh ta tựa vào trên ghế, ngay cả khi đang ngủ thì tư thế ngồi cũng vô cùng tiêu chuẩn.

Bạn đã bao giờ nhìn thấy một người ngồi thẳng lưng như vậy khi ngủ chưa?

Ngồi một cách rất nghiêm chỉnh, như thể bất cứ lúc nào cũng đều sẽ có thể tỉnh dậy.

Ít ra thoạt nhìn thì tinh thần anh ta vẫn rất xán lạn, ngoại trừ quầng thâm dưới mắt không thể che đi được.

Ba ngày này, cô kỳ thật là không phải hoàn toàn chìm trong trạng thái mê man.

Cô thật ra vẫn có thể cảm giác được mọi thứ đang diễn ra xung quanh mình, chỉ là bản thân cô không muốn tỉnh lại.

Bởi vì một khi tỉnh dậy thì cô bắt buộc phải đối mặt, cô chưa có đủ dũng khí để đối mặt với tất cả những điều này.

Nhưng hiện tại, có lẽ là cô thật sự phải nên tỉnh táo rồi!

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên bụng của mình, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Đứa trẻ chỉ là tạm thời rời đi, sẽ có một ngày nó quay lại.

Có lẽ bây giờ cô chưa đủ mạnh mẽ, chưa có đủ khả năng bảo vệ thật tốt cho nó vì vậy nên đứa trẻ mới lựa chọn ra đi.

Đợi đến khi mẹ đủ can đảm và mạnh mẽ, con sẽ quay lại phải không?

Cô cử động nửa thân trên, Giang Nam đang ngồi trên ghế bỗng nhiên mở to mắt giống như đang hoảng hải trong giấc mơ.

“Tỉnh rồi sao?” Nhìn thấy Cố Cơ Uyển mở mắt nhìn mình, Giang Nam lập tức trở nên vô cùng căng thẳng.

“Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Tôi gọi bác sĩ...”

Thế mà cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay anh ta, lắc lắc đầu.

Có một số loại tình cảm không cần phải nói ra, nhưng ân tình của anh ta, cô nhất định sẽ dùng cả đời để ghi nhớ.

“Anh...” Cô mở miệng mới biết giọng nói của bản thân đã khàn đến mức này, giọng nói như bị dồn nén trong cổ họng, tựa như tách không ra.

“Cô vừa tỉnh dậy, cổ họng vẫn chưa hồi phục về trạng thái bình thường, trước hết đừng nói chuyện, từ từ trước đã...”

Giang Nam cảm thấy không an toàn, vẫn là nên gọi bác sĩ đến đây.

Bác sĩ kiểm tra cho Cố Cơ Uyển một lượt rồi mới nói: “Bệnh nhân không có chuyện gì, chỉ là ngủ quá lâu nên bây giờ cơ thể có chút suy nhược.”

“Khi nào có thể uống nước? Bây giờ có thể không? Khi nào có thể ăn? Có thể ăn cái gì? Có cái gì không được đựng không? Có thể dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo không? Mấy ngày không nhìn thấy mặt trời rồi. Với còn...”

Cố Cơ Uyển yên tĩnh nằm trên giường, lặng lẽ nhìn người đàn ông đang đứng cạnh giường nói chuyện với bác sĩ.

Trước đây anh ta thường hay nói đùa, phàn nàn rằng anh ta sắp trở thành bảo mẫu rồi.

Khi đó, cô không cho là đúng.

Nhưng mà hiện tại cô đột nhiên phát hiện cậu hai Giang đã vì cô mà vô tình đóng vai bảo mẫu rất lâu rất lâu.

Loại đối thoại lải nhải dài dòng như mẹ chồng này, đối lại trước đây thì làm sao có thể phát ra từ miệng cậu hai Giang chứ?

Bắt đầu từ khi nào mối quan hệ của bọn họ trở nên tốt đẹp như vậy?

Cô đột nhiên đưa tay ra, Giang Nam nhìn thấy liền lập tức cắt đứt cuộc nói chuyện với bác sĩ, cúi người nắm lấy tay cô.

“Sao thế? Có phải có chỗ nào khó chịu không? Muốn cái gì sao?”

Cố Cơ Uyển vẫn chỉ nhìn anh ta, không nói gì.

Bộ dạng này của cô khiến Giang Nam cũng không biết cô đến cùng là muốn cái gì, chỉ có thể xin bác sĩ giúp đỡ.

Vị bác sĩ nhìn nhìn Cố Cơ Uyển, sau đó lại nhìn Giang Nam, ông khẽ thở dài: “Lúc này chỉ cần ở bên cạnh cô ấy là tốt nhất.”

Đứa con mất rồi nhưng ít nhất tình yêu vẫn còn.

“Các cô cậu còn trẻ, tương lai vẫn sẽ lại có con, nghỉ ngơi thật tốt, chăm sóc cơ thể thật tốt, mọi thứ đều sẽ tốt hơn thôi.”

Lỗ tai của Giang Nam nóng lên, vị bác sĩ hiểu lầm tưởng đứa bé là của anh ta.

Cố Cơ Uyển gật đầu, cố gắng nhìn bác sĩ nói vài từ: “Tôi... sẽ chăm sóc cơ thể thật tốt.”

Cả ngày hôm đó, Cố Cơ Uyển vẫn ở trong phòng như cũ.

Bởi vì ngủ quá lâu nên cơ thể suy nhược, không có cách nào bước ra khỏi cửa.

Giang Nam cũng ở trong phòng bệnh cùng cô, Cố Cơ Uyển nhiều lần khuyên anh ta ngủ một lát nhưng anh ta luôn từ chối.

Đến mười giờ tối, Giang Nam đỡ Cố Cơ Uyển lên giường, sắp đi ngủ rồi nhưng anh ta vẫn chỉ ngồi ở ghế nhìn cô.

“Tôi đã không sao rồi, anh cũng nên đi ngủ đi!” nếu cứ tiếp tục như thế này thì cô nghi ngờ người này sẽ suy sụp và ngã quỵ trước cô mất thôi!

Giang Nam lắc đầu: “Tôi không buồn ngủ, một chút nữa tôi sẽ ngủ, trước tiên nhìn cô ngủ đã.”

Nhưng mà cô biết bản thân ngủ rồi thì anh ta cũng vẫn sẽ không bằng lòng đi ngủ.

Suy nghĩ một lát, cô di chuyển thân mình để trống nửa chiếc giường: “Anh nằm xuống đây ngủ một chút đi.”

“Không được, cơ thể của tôi to lớn như thế này sẽ lấn cô.” Giang Nam lập tức không đồng ý.

“Vậy tôi cũng không ngủ.” Nói không ngủ thì không ngủ, cô dường như muốn ngồi dậy.

Giang Nam vội vàng nhẹ nhàng đẩy cô nằm xuống lại, nhìn thấy vẻ mặt ngoan cố của cô, anh ta thật sự sắp bị đánh bại hoàn toàn rồi.

Anh ta dường như luôn khó từ chối yêu cầu của cô, cuối cùng cẩn thận nằm xuống phía bên giường.

Nhưng thật ra bản thân biết đây chỉ là vì dỗ dành cô, đợi đến khi cô ngủ thiếp đi thì anh ta sẽ đứng dậy.

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng nhắm mắt lại, nhưng không ngờ vừa nhắm mắt thì đột nhiên cảm thấy một làn hơi lạnh lẽo từ cửa tràn vào...

CHƯƠNG 319: NGƯỜI PHẢI XUỐNG ĐỊA NGỤC SẼ LÀ CÁC NGƯỜI

CHƯƠNG 319: NGƯỜI PHẢI XUỐNG ĐỊA NGỤC SẼ LÀ CÁC NGƯỜI

Giang Nam lập tức ngồi dậy trước.

Tuy nhiên khi ấy cũng đã muộn rồi, cảnh tượng Mộ Tu Kiệt nhìn thấy lúc vào cửa chính là hai người ngủ cùng nhau.

Tất cả những điều mà anh “cho rằng” đã hoàn toàn bị đập tắt khi nhìn thấy hai người kia hoà hợp ở chung với nhau.

Không có cái gọi là “cho rằng”, tất cả đã xảy ra rõ mồn một trước mắt anh.

Nhưng anh không đến đây để xem bọn họ quăn quýt với nhau, anh hôn mê ba ngày, hôm nay vừa mới tỉnh lại.

Nghĩ đến lúc Cổ Cơ Uyển rời đi sắc mặt tái nhợt cả người run rẩy, anh không nghĩ được gì mà lập tức từ trên đảo trở về đây.

Anh chỉ muốn biết cô có mạnh khỏe không, còn cả đứa bé nữa.

Nhưng không ngờ sau khi trở về, đi nghe ngóng mới biết cô đã nhập viện.

“Lão đại...” Giang Nam từ trên giường bật dậy, lúc này khi nhìn thấy anh thì anh ta vẫn có phần hơi mất tự nhiên như trước.

Cổ Cơ Uyển lại đột nhiên tóm lấy cổ tay anh ta, nhẹ nhàng nắm lấy: “Tôi có chuyện cần nói với cậu cả Mộ, anh đi ra ngoài một lát có được không?”

“Hai người...” Giang Nam cúi đầu nhìn cô, không trả lời.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nói: “Bảo cậu ta rút đi! Rút xa một chút!”

Là Cổ Cơ Uyển nói muốn nói chuyện với anh, vậy để anh nghe xem người phụ nữ này còn có chuyện gì muốn nói với mình.

Nếu... Cô bằng lòng tự nguyện hối lỗi...

Giang Nam rất do dự, Cổ Cơ Uyển lại lắc đầu với anh ta.

Giang Nam do dự nhưng cuối cùng vẫn đi ra ngoài cửa, ra một chỗ khác ở hành lang đứng đợi cùng Dương Quân.

Chuyện giữa Mộ Tu Kiệt và Cổ Cơ Uyển, dù hai người họ muốn nói cái gì cũng không tới lượt bọn họ nghe ngóng.

Trong phòng, Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi trên giường bệnh.

Sắc mặt cô tái nhợt nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt, mà tình trạng của anh cũng không tốt hơn là bao, cả người trắng bệch như giấy.

“Cô...”

“Rất xin lỗi cậu cả Mộ, tôi quyết định không cần đứa bé nữa.” Cổ Cơ Uyển bình tĩnh nói.

Mộ Tu Kiệt sửng người hoàn toàn không phản ứng kịp, cô nói vậy là có ý gì?

Anh vừa tỉnh đã muốn trở về, nhưng anh không ngờ câu nói đầu tiên sau khi gặp mặt lại là như vậy!

“Bác sĩ nói cơ thể của tôi quá yếu, lúc này không phù hợp để có con, nên tôi dứt khoát để họ... lấy đứa bé ra rồi.”

“Cô nói cái gì?” Trước mắt Mộ Tu Kiệt bỗng dưng tối sầm, thân hình cao lớn lắc lư một cái, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Anh bước nhanh tới cầm lấy cổ tay cô.

“Cô nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

“Tôi có nói bao nhiêu lần cũng như vậy thôi! Đứa bé không còn nữa rồi! Anh xem kim tiêm này là gì? Là tiêu viêm, có nhìn thấy không?”

Cô tiện tay lấy ống truyền dịch và bình truyền dịch treo trên đầu giường đưa tới cùng danh sách truyền nước lúc sáng, giơ ra trước mặt anh.

“Thuốc tiêu viêm có hiệu không? Lúc mang thai không thể dùng loại thuốc này! Bây giờ tôi có thể dùng là vì không còn đứa bé nữa!”

“Cô lừa tôi! Cô lừa tôi!”

Sao cô có thể vô tình đến vậy? Sao cô có thể tự tay hại chết đứa bé của bọn họ!

“Mộ Tu Kiệt, tôi không muốn cho anh cơ hội ảo tưởng nào nữa! Tôi đã để bác sĩ phá đứa bé rồi... Khụ!”

Trên cổ nhói lên, phần cổ yếu ớt của cô đang nằm trong tay anh.

Mộ Tu Kiệt siết chặt năm ngón tay, đẩy mắt hằn lên một mảng màu đỏ tươi.

Ha, lúc tới đây anh còn nghĩ cái gì?

Vừa rồi lúc người phụ nữ này nói muốn nói chuyện với anh, anh lại nghĩ gì?

Vậy mà anh lại nghĩ, nếu bây giờ cô đổi ý, lựa chọn quay lại với anh, anh... sẽ tha thứ cho cô!

Anh vậy mà lại nghĩ sẽ tha thứ cho cô! Sau khi cô giết chết con của anh!

Mộ Tu Kiệt, cả đời này người sống quá hèn nhát rồi!

Vì người phụ nữ này mà bản thân đã biến thành loại người gì rồi?

Nhường nhịn không có nguyên tắc, hi sinh không có giới hạn, không cần sự nghiệp của mình, không cần tính mệnh của mình, thậm chí không cần cả tôn nghiêm của bản thân!

Nhưng anh đổi lại được gì? Người phụ nữ chung chạ vô tình phản bội, còn có tổn thương vô tận!

“Cô dám giết chết con tôi! Cô dám!”

Năm ngón tay anh không ngừng siết chặt lại, tròng mắt anh hằn lên một mảng đỏ rực như dã thú.

Hô hấp của anh rất loạn, cả người như gặp phải ma chướng, hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì.

Anh không biết gì cả, chỉ biết đứa bé của anh không còn nữa, con của anh bị người phụ nữ này tự tay giết chết rồi!

“Cố Cơ Uyển! Trả con cho tôi! Trả con cho tôi!”

Cố Cơ Uyển trợn to hai mắt, miệng há rộng, hoàn toàn không thể hô hấp.

Sức lực của cậu cả Mộ không phải là thứ cô có thể chống cự lại, phần cổ nóng bừng đau rát, cả người cũng bắt đầu nhức nhối.

Người đàn ông trước mắt đang trong cơn giận dữ bùng bùng, giống như một con dã thú không thể khống chế.

Sự lạnh lùng của anh như tới từ địa ngục, trong mắt màu đỏ tươi đầy thô bạo đủ để khiến toàn bộ động vật trong khu rừng chết hết.

Hơi thở đầy chết chóc này hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Cố Cơ Uyển không hô hấp nổi, không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, ý thức của cô đang từ từ biến mất.

Cô không muốn chết, nhưng bây giờ cô còn không thể hét cứu mạng.

Anh thật sự muốn giết cô...

Đôi mắt vốn sáng ngời kia dần dần mờ dần, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay dần trở nên đỏ bừng.

Tay cô đang run, cả người cũng run, giống như đã cận kề cái chết.

Mộ Tu Kiệt vẫn trợn mắt nhìn cô như cũ, trong mắt là lửa giận hủy thiên diệt địa.

Tại sao phải giết chết đứa bé của anh? Tại sao lại phản bội anh? Tại sao phải tàn nhẫn như vậy!

Người phụ nữ này! Cô có thể tổn thương anh, thậm chí tự tay giết anh! Nhưng vì sao lại ra tay với đứa bé của anh?

Con của bọn họ, đứa con duy nhất của anh...

Trong tâm mắt, đôi mắt của cô gái trợn to, ánh mắt lại càng ngày càng không có hồn.

Đồng tử hình như đang dần ra, hơi thở của cô đang nhanh chóng biến mất.

Đôi mắt mà anh thích nhất không còn chút ánh sáng nào nữa, hai giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt...

Đột nhiên Mộ Tu Kiệt buông cô gái trong tay ra.

Cô không còn sức lực từ đầu giường trượt xuống như lá rụng mùa thu bay theo gió, lại từ từ nghiêng ra mép

giường.

Cuối cùng ngã xuống mặt đất bịch một tiếng, không có phản ứng gì.

Nhưng lồng ngực của cô vẫn đang phập phồng, người vẫn có hô hấp, ánh mắt đờ đẫn cũng từ từ lấy lại vẻ tỉnh táo theo không khí tươi mới ulla vào lồng ngực.

Cô cho rằng lần này cô thật sự phải chết rồi, nhưng không ngờ cô vẫn còn sống.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô, nhìn cô từ trên cao xuống, thờ ơ nhìn cô từ trên giường trượt xuống ngã lăn ra mặt đất, hoàn toàn không có vẻ muốn nâng cô dậy.

Cố Cơ Uyển lúc này còn không có cả sức lực nhấc ngón tay.

Chỉ có cặp mắt là khê chớp chớp, nhìn người đàn ông đầy vẻ lạnh lùng.

“À...” Mộ Tu Kiệt chợt khê cười một tiếng, tiếng cười khàn khàn lại có vẻ trầm lắng.

“Sau khi giết chết con tôi lại muốn cùng cậu ta đầu ấp tay gối sao?”

Anh ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài dừng ở cằm cô, đầu ngón tay cong lên bóp chặt cằm cô.

“Nghĩ hay quá đấy, nhưng cô đã hỏi ý tôi chưa?”

Cố Cơ Uyển không nói nên lời, cổ họng vẫn đang đau rát, có thể sống sót đã không dễ, bây giờ sức lực đâu để nói chuyện?

“Đừng tưởng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho các người như vậy.”

Cậu cả Mộ lúc này đã bớt đi vẻ bình tĩnh, có nhiều thêm vẻ u ám giống như từ thân!

Anh hất cằm Cố Cơ Uyển ra, giống như vất đi một thứ gì đó dơ dáy bẩn thỉu.

Mộ Tu Kiệt đứng lên, cúi đầu nhìn cô, trong mắt toàn là ý chết chóc tàn bạo.

“Chờ tôi dạy dỗ Đào Thiên Đường rác rưởi kia xong, tiếp theo người phải xuống địa ngục sẽ chính là các người!”

CHƯƠNG 320: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ SÓI

CHƯƠNG 320: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ SÓI

Mộ Tu Kiệt ra khỏi phòng bệnh, cả người không hề mang theo hơi thở của người sống.

Cảm thấy anh khác lạ nhưng lại không nói ra được khác ở chỗ nào.

Dương Quân tới đón thấp giọng nói: “Cậu cả.”

Anh không nói chuyện, thậm chí không thèm nhìn ai một lần nào.

Không khí lạnh lẽo bao quanh người anh, đi theo anh biến mất ở giữa thang máy.

Giang Nam sững sốt một lúc lâu, sau đó mới nhớ tới Cố Cơ Uyển còn ở trong phòng nên lập tức đi tới.

Lúc anh ta vào cửa thấy người ngã trên mặt đất thì sợ tới mức sầm mặt lại, bước nhanh tới đỡ cô lên.

“Sao lại thế này?” Dáng vẻ cô thoi thóp, dấu tay hằn đỏ lên cổ, rõ ràng bị người ta bóp nên mới hiện lên!

“Anh ấy ra tay với cô sao?”

Anh cả chưa bao giờ ra tay với phụ nữ, huống chi còn là người mình thích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Không... sao.” Cố Cơ Uyển nắm chặt quần áo của anh ta, giọng nghẹn ngào: “Đừng... Gọi bác sĩ, tôi không... sao.”

Cô đã ổn hơn, tuy rằng lúc hít thở thì cổ họng vô cùng đau đớn, nhưng không có nguy hiểm gì.

Sắc mặt Giang Nam khó coi, bế cô từ dưới đất lên rồi nhẹ nhàng đặt trên ghế.

Giang Nam rót một ly nước ấm cho cô uống xong, anh ta nhìn sắc mặt cô đỡ hơn một chút mới hỏi: “Anh ấy đã làm gì với cô?”

Rõ ràng có người bóp cổ cô, sức lực rất lớn nên đến bây giờ dấu tay vẫn còn đó.

Vừa rồi trong phòng cũng chỉ có hai người, dấu tay này nhất định do Mộ Tu Kiệt làm.

Nhưng vì sao anh...

Cố Cơ Uyển cắn môi, sắc mặt không còn giọt máu lập tức trở nên trắng bệch.

Cô không nói lời nào, cả người giống như bị rút sạch sức lực vậy.

Giang Nam thấy cô như vậy thì càng khó hiểu, cũng không hỏi tiếp.

“Nếu không muốn nói...”

Cố Cơ Uyển hơi lóe lên, rốt cuộc cô cũng ngẩng đầu nhìn anh ta, khó khăn mở miệng thở dốc.

“Tôi nói với anh ấy... tôi để Bác sĩ phá... phá... Thai rồi.”

Cuộc sống trôi qua một cách yên bình, có lẽ khoảng một tháng không có bắt cóc, tập kích, nói xấu hay là dây dưa.

Tháng này thật sự rất yên tĩnh.

Ngoại trừ đi học thì đến Giang Thị, một tháng này cô không chỉ có điều dưỡng sức khỏe mà công việc cũng thuận lợi.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi chuẩn bị cho chương trình tìm kiếm tài năng, cuối cùng Cố Cơ Uyển tăng vốn đầu tư.

Bây giờ chương trình tìm kiếm tài năng và Cosplay hoạt hình có liên quan với nhau, lại trở thành một chương trình gameshow.

Sau khi chương trình tìm kiếm tài năng hàng tuần phát sóng tập đầu tiên thì hiệu quả vượt qua mong đợi, rating đứng trong top ba các chương trình giải trí!

Đây chính là tin vui bất ngờ!

“Cậu có chắc không mua rating chứ?” Lúc ăn cơm Tô Tử Lạp nhìn bảng báo cáo cười đến hai mắt híp lại.

“Cậu nói bậy gì đó? Sự cạnh tranh trong ngành nghề dẫn đến chuyện giờ trò bịp bợm, Cửu Nguyệt của chúng ta là công ty lớn, sẽ không làm chuyện như vậy!”

Hạ Lăng Chi trợn mắt nhìn cô: “Cậu đừng nói chuyện lung tung, coi chừng tai vách mạch rừng, đến lúc đó lại xuất hiện tin đồn vô căn cứ.”

Lỡ có người vô tình đến câu lạc bộ Cừu Nguyệt nghe nói bọn họ mua rating gì đó thì chính là tai bay vạ gió.

Phải biết là hiện tại có rất nhiều chuyện được đưa lên mạng vô cùng dễ dàng.

Nếu bị bôi đen thì đối với một công ty thì nhất là danh tiếng của công ty truyền thông bọn họ sẽ ảnh hưởng rất lớn. Dù sao chỉ vừa bước đi.

“Tớ cũng chỉ nói đùa một chút thôi, đến mức có người nghe lén hay sao?”

Nhưng quả nhiên Tô Tử Lạp không dám nói bậy mấy chuyện mua rating.

“Xem tivi xem tivi!” Tô Tử Lạp cười trừ, mở tivi trong phòng bao ra.

Mấy người Mộ Hạo Phong vẫn chưa tới, Hạ Lăng Chi lại ăn một chút, ba người vừa ăn vừa chờ trong phòng bao.

Lâu rồi không xem tivi cũng không biết xem cái gì nên Tô Tử Lạp tùy tiện mở mấy kênh, sau đó bỏ điều khiển từ xa xuống.

Mấy người vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm.

Tivi bỗng nhiên truyền đến mấy chữ quen thuộc —— Đảo Thiên Đường.

Cố Cơ Uyển sững sốt đột nhiên ngẩng đầu nhìn màn hình tivi, trong tay hạt dưa ở bất tri bất giác trung, rơi trên trên bàn.

“Hôm trước cảnh sát đã bắt giữ một số nhân viên quan trọng phía sau tập đoàn giải trí ngầm Đảo Thiên Đường lớn nhất Bắc Lăng, cảnh sát đang triển khai bắt giữ với quy mô lớn...”

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi cũng nhìn thấy tin tức này, Hạ Lăng Chi lập tức vui vẻ: “Ôi! Rốt cuộc mấy khối u ác tính này cũng bị nhổ tận gốc!”

“Rất lợi hại sao?” Tô Tử Lạp không biết nhiều về tổ chức thần bí Đảo Thiên Đường này.

Hạ Lăng Chi là nguồn tin tức, có gì mà không biết chứ?

Cô khẽ nói: “Rất lợi hại! Gần như độc quyền toàn bộ ngành giải trí ngầm Bắc Lăng.”

“Vì sao lại có ngành giải trí ngầm?” Tô Tử Lạp không hiểu chuyện này.

Muốn giải trí gì đó thì Bắc Lăng có nhiều công ty giải trí khắp nơi như vậy, mỗi chỗ đều nhiều hạng mục giải trí còn chưa đủ cho mọi người chơi sao?

“Cậu thì biết gì, Đảo Thiên Đường có rất nhiều hạng mục giải trí mà cậu chưa thấy qua.”

Mặc dù Hạ Lăng Chi cũng không có nhiều kiến thức nhưng có thể tưởng tượng được.

“Cậu đúng là cô nhóc nhà quê nên không biết được suy nghĩ của mấy cậu chủ nhà giàu, người ta không quan tâm đến tiền mà chỉ muốn kích

thích”

“Ngay cả cảnh sát cũng bắt tay hành động, lợi hại như thế à?” Tô Tử Lạp lập tức tò mò về Đảo Thiên Đường này.

“Thật sự rất lợi hại, nghe nói tổ chức có thể lực của mình.”

“Vậy lần này...”

“Hình như có thể lực gì đó đang giúp đỡ...”

Mấy người bình thường như bọn họ sẽ không biết rõ tình hình của nhân vật lớn được.

Nhưng nếu hôm nay tin tức có thể lan truyền thì có nghĩa là sự việc tạm thời kết thúc, nói cách khác đã gần kết thúc.

Sau đó hai người nói gì đó nhưng Cố Cơ Uyển không nghe thấy gì.

Cô không nhận được lấy điện thoại mở Fb.

Cô vốn còn do dự có tìm kiếm hay không, nhưng cô còn chưa tìm kiếm thì những từ khóa tìm kiếm nhiều nhất đập vào mắt cô.

Cậu cả Mộ, người đàn ông giống như sói...

Người đàn ông giống như sói, cô nhớ tới mấy lời anh nói trước khi rời đi hôm đó, còn có đáng vẻ muốn hủy diệt mọi thứ.

Sau Đảo Thiên Đường thì sẽ đến lượt các người.

Đến lượt các người...

Không biết vì sao cơ thể đột nhiên toát ra sự lạnh lẽo.

Những tấm ảnh đó không chụp chính diện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được người đó là anh.

Mặt bên lạnh lùng, dáng người kiêu ngạo được mọi người suy đoán thân phận thần bí, người đàn ông giống như sói trong truyền thuyết.

Cô nhắm mắt, tắt Fb đi, cô ra khỏi phòng bao rồi bấm một dãy số.

“Ở đâu?” Điện thoại vừa được kết nối thì giọng nói trầm thấp truyền tới: “Tôi đến đón cô.”

“Tôi muốn ăn cơm với bọn họ nên tạm thời không về nhà.” Cô cười nhạt, tên nhóc này, mỗi lần gọi điện thoại cho anh ta thì lập tức nói tới đón cô, cũng sẽ không hỏi có chuyện gì.

Giang Nam bỏ con chuột ra hỏi: “Vậy có chuyện gì?”

Ý cười trên khóe môi Cố Cơ Uyển tan đi, thấp giọng hỏi: “Tình hình hiện tại của Đảo Thiên Đường là thế nào?”

CHƯƠNG 321: CẢ ĐỜI LÀ ANH EM

CHƯƠNG 321: CẢ ĐỜI LÀ ANH EM

Thế lực của Đảo Thiên Đường ở Bắc Lãng thật sự đã tan rã.

Một lực lượng thần bí đã tìm ra mấy căn cứ của bọn họ, còn điều tra được tài liệu quan trọng liên quan đến nhân viên.

Những người đó lần lượt sa vào lưới, tuy rằng ông chủ đứng đầu phía sau đã chạy thoát, nhưng cho dù ông ta quay lại cũng không có chỗ đặt chân ở Bắc Lãng.

Mọi người suy đoán người góp phần lớn này là cậu cả Mộ, đương nhiên cậu cả Mộ sẽ không bao giờ công khai thừa nhận.

Nhưng anh đột nhiên thành lập công ty vệ sĩ hoàn toàn trùng khớp với chuyện này.

Nghe nói nhân viên trong công ty vệ sĩ đều là vệ sĩ cấp cao, các ông trùm quốc gia muốn mời bọn họ cũng phải xếp hàng.

Dù sao chuyện Đảo Thiên Đường sa vào lưới có liên quan gì đến công ty vệ sĩ của cậu cả Mộ hay không thì cũng chỉ là suy đoán.

Giang Nam kể cho cô nghe những tin tức có thể tìm kiếm được trên mạng.

Còn tình hình bên trong gì đó thì Giang Nam chưa nói, Cố Cơ Uyển cũng không hỏi.

Trên thực tế có rất nhiều chuyện trong lòng đã biết rõ nên không cần hỏi nhiều.

Ít nhất Cố Cơ Uyển thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cậu cả Mộ thật sự nổi dậy, trước đây chỉ là người làm ăn, hiện tại anh đã lớn mạnh đến mức bất cứ người đi đường người nào cũng không dám chọc vào.

Người đàn ông này dùng thời gian một tháng ngắn ngủi leo lên một độ cao chưa từng có.

“Nhưng anh nói vẫn chưa bắt được ông chủ của Đảo Thiên Đường đúng không?” Chuyện này làm cho Cố Cơ Uyển không khỏi lo lắng.

“Đừng sợ, tuy rằng ông ta chưa bị bắt nhưng thế lực Đảo Thiên Đường ở Bắc Lãng đã hoàn toàn tan rã, mấy người còn lại kia cũng không làm gì được.”

Cuối cùng Cố Cơ Uyển hoàn toàn yên tâm, nhưng cô vẫn cầm điện thoại không cúp máy.

Cô muốn hỏi một vấn đề nhưng lại biết mình không có tư cách hỏi.

Giang Nam ở đầu bên kia im lặng chờ đợi.

Một hồi lâu, trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở, không có bất kỳ âm thanh nào, anh ta mím môi bỗng nhiên nói:

“Anh ấy bị thương...”

“Bị thương thế nào?” Cố Cơ Uyển căng thẳng, lập tức hỏi.

Anh ta biết cô do dự lâu như vậy là muốn hỏi trong trận chiến này Mộ Tu Kiệt có xảy ra chuyện gì không.

Mấy ngày nay cuộc sống của người dân Bắc Lãng không khác gì so với bình thường.

Nhưng trên thực tế, mấy ngày nay ở những nơi xa xôi và trên đảo không người xung quanh Bắc Lãng có mùi máu tươi vô cùng nồng nặc.

Mọi người suy đoán tập đoàn vệ sĩ do cậu cả Mộ thành lập đã lập được công lớn.

Đương nhiên đây là chuyện bí mật, bên trong sẽ không truyền tin tức chính xác ra ngoài.

Tất cả đều do mọi người suy đoán.

Nhưng hành động lần này thật sự vô cùng nhanh chóng, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã kết thúc.

Hôm nay tin tức truyền ra thế lực Đảo Thiên Đường đã tan rã.

“Bị thương không nặng, nghe nói chỉ là nằm viện một ngày, sáng sớm hôm nay đã xuất viện.”

Cố Cơ Uyển không nói gì, im lặng cầm điện thoại nhưng vẫn không cúp máy.

“Cơ Uyển, muốn nói cái gì thì không thể nói với tôi sao?” Do do dự dự không giống với tính cách của cô.

“Có phải cô muốn tìm cơ hội giải thích với anh ấy không? Yên tâm, tôi đã nói rồi, cô đừng lo lắng, chờ mấy ngày nữa tôi...”

“Anh ấy nói sau chuyện Đảo Thiên Đường thì người xuống địa ngục là chúng ta.” Cố Cơ Uyển bình tĩnh cắt ngang lời anh ta nói.

Giang Nam sững sốt hai giây, sau đó anh mới nói: “Đó là vì anh ấy không biết...”

“Không, không quay đầu lại được nữa.”

Cố Cơ Uyển cúp máy xuống, ánh mắt dừng trên bụng nhỏ bằng phẳng của mình.

Đứa bé đã không còn, cho dù có hiểu lắm gì, cho dù có tháo gỡ hiểu lắm hay không cũng không thay đổi được sự thật này.

Huống chi cho dù không có Đảo Thiên Đường thì với giá trị con người và địa vị của cậu cả Mộ ở Bắc Lăng vẫn sẽ nhận lấy nhiều ánh mắt ghen tỵ.

Người phụ nữ có thể đứng bên cạnh anh chắc chắn phải là người mạnh mẽ nhất.

Mà cô không có năng lực này, chỉ sợ cả đời cũng không có.

“Tôi không muốn quay về bên cạnh anh ấy.” Không có Đảo Thiên Đường thì sẽ có hàng ngàn chục ngàn người muốn hại anh.

Mộ Bác Văn nói không sai, cô là đồ ăn hại, ở lại bên cạnh anh cũng chỉ là tai họa.

“Nhưng Giang Nam, tôi hơi lo lắng mấy lời cậu cả Mộ nói hôm đó...”

“Cô sợ anh ấy đối phó tôi sao?” Giang Nam cong môi cười nói: “Sợ cái gì, tuy rằng tôi và anh ấy đã lâu không gặp mặt, nhưng chúng tôi vẫn là anh em.”

Có lẽ anh em cũng có lúc hiểu lầm, thậm chí cãi nhau, đánh nhau, nhưng anh em mãi mãi là anh em, sẽ không bao giờ tàn sát lẫn nhau.

Mặc dù Cố Cơ Uyển vẫn không yên tâm, nhưng Giang Nam nói cũng làm cho cô bình tĩnh hơn một chút.

Lúc cô quay về phòng bao thì mấy người Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong đã tới rồi.

Lưu Thượng và Tần Chi Châu cũng nhanh chóng đến đây, một bữa tiệc ăn mừng nho nhỏ, ở đây cũng là khách sạn cao cấp.

Hạ Lăng Chi làm tài vụ nên lúc xem thực đơn thì lập tức lấy điện thoại ra tính toán.

“Ôi má ơi! Vừa rồi tùy tiện lật qua mấy món trộn thì thấy có nhiều món trộn miễn phí, tớ còn tưởng rằng giá cả ở đây phải chăng.”

Vừa vào cửa bọn họ đã thảo luận về hiệu quả và rating chương trình tìm kiếm tài năng gì đó, quên mất thực đơn.

Món này này! Trời ơi! Có cần đắt như thế không?

“Một phần rau xanh đã hơn sáu trăm nghìn! Ăn cướp à!” Tô Tử Lạp cũng bối rối.

Không phải rau xào gì đó chỉ có mấy chục nghìn thôi sao?

Cho dù khung cảnh đẹp thì một trăm mấy đã cao rồi!

Tám trăm sáu mươi tư nghìn một phần rau xanh, ôi trời ơi, ăn xong thì sống lưng cũng lạnh lẽo!

“Người ta là rau xanh xào tương XO*, đương nhiên là không giống nhau.”

XO*: Thực ra XO là một loại rượu đắt giá nước ngoài, mượn chữ XO để chỉ giá mắc.

Đàm Kiệt xoa tay, cười hì hì: “Bây giờ một người là trưởng phòng tài vụ studio Cửu Nguyệt, một người là tổng giám đốc phòng thị trường kiêm phòng kế hoạch, mọi người đều là nhân vật lớn mà không mua nổi một phần rau xanh.”

“Cho dù hiện tại giá trị con người cao cũng không có nghĩa là khoe khoang lãng phí, anh phải biết rằng chúng ta đang ăn tiền lương vất vả kiếm được.”

Tuy rằng trưởng phòng hay tổng giám đốc gì đó, nhưng vì tiết kiệm chi phí nên tiền lương cũng không cao.

Ngay cả Tần Chi Châu là tay vẽ siêu phàm, Cố Cơ Uyển muốn trả tiền lương cao cho anh ta nhưng anh ta không cần.

Cho nên cuối cùng Cố Cơ Uyển quyết định chịu đựng ba năm, sau đó cho mỗi người một chút cổ phần, tự mình làm chủ.

Còn hiện tại bởi vì công ty vẫn chưa có lợi nhuận nên đành phải chịu thôi.

Thật ra mặc dù tiền lương thấp hơn một chút, ngay cả trường phòng gì đó cũng hơi thấp, nhưng so với trước kia đã tốt hơn không ít.

Đúng là tốt hơn nhiều.

Cho nên châu này vẫn có thể ăn được.

“Không sao, tôi mời.” Cố Cơ Uyển cắt điện thoại cười nói.

“Cậu cho rằng mình có nhiều tiền sao? Tiền lương của cậu còn không bằng tớ.”

Hạ Lăng Chi là trưởng phòng tài vụ, nên biết rất rõ thu nhập của mỗi người.

“Cho dù tiền lương không cao nhưng vẫn có thể mời mọi người được.”

Cố Cơ Uyển rót đồ uống cho mình rồi giơ lên: “Được rồi, đừng quan tâm có tiền hay không, hôm nay là tiệc ăn mừng, mọi người buông thả một chút, ăn ngon uống tốt.”

Nhưng Tô Tử Lạp vẫn cảm thấy có chút... Ừm, đau cắt da cắt thịt.

Cô nghĩ vậy thì khổ thời dài rồi lấy điện thoại ra.

Lại lặng lẽ gửi một tin nhắn đi...

CHƯƠNG 322: ANH TA CÓ THỂ SÁNH BẰNG SAO?

CHƯƠNG 322: ANH TA CÓ THỂ SÁNH BẰNG SAO?

Cố Cơ Uyển không ngờ Giang Nam lại tới lúc sắp tính tiền.

“Anh đến làm gì?” Cô có chút ngạc nhiên, cho dù lúc này muốn ăn cơm cũng đã quá giờ rồi.

“Tôi đói bụng cho nên đến đây.” Giang Nam vừa đến thì Đàm Kiệt liền lập tức nhường cho anh ta ngồi bên cạnh Cố Cơ Uyển.

Sau khi anh ta ngồi xuống thì Tô Tử Lạp cũng nhanh chóng gọi phục vụ lấy thêm một bộ chén đĩa.

Trong hai tháng gần gũi Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp đã xây dựng được sự ăn ý cao.

Cô ta nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Tô Tử Lạp thì cũng không cam lòng bị bỏ rơi phía sau, cô ta lập tức đưa thực đơn đến trước mặt Giang Nam.

“Cậu hai, anh muốn ăn gì, tôi lập tức gọi người mang lên.”

Giang Nam lại nhìn thức ăn trên bàn một cái, nhàn nhạt nói: “Không cần, còn có rất nhiều đồ ăn.”

Sao Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi dám để ông chủ lớn người ta ăn đồ ăn thừa chứ? Cho dù là Đàm Kiệt và Tân Chi Châu cũng không dám!

Lưu Thượng cũng nói: “Cậu hai, anh nên gọi món muốn ăn, tôi gọi người thu dọn đồ ăn thừa.”

“Không cần đâu...”

“Anh nên gọi đi.” Cố Cơ Uyển nhìn thực đơn, lạnh nhạt mở miệng: “Nếu không thì sao bọn họ có thể không biết xấu hổ để anh tính tiền chứ?”

“Phụt!”

“Khụ!”

“Hả!”

Mấy người lập tức xấu hổ, nhất thời không biết có nên tìm một cái lỗ chui vào hay không.

Cô nhóc Cố Cơ Uyển này, không phải bọn họ muốn tiết kiệm tiền cho cô sao?

Vậy mà cô lại nói thẳng suy nghĩ của mọi người ra như thế, đúng là quá đáng!

Giang Nam cong môi lên, cúi đầu nhìn cô gái mỏng lạnh nhạt một cái.

“Mọi người sợ biết ông chủ của cô nghèo rất mừng tới đúng không?”

Tuy rằng studio Cửu Nguyệt là một công ty rất nhỏ thuộc tập đoàn Giang Thị, đối với bọn họ thật sự không lớn.

Nhưng bởi vì Cố Cơ Uyển nên Giang Nam luôn đặc biệt chú ý đến studio Cửu Nguyệt này.

Gần đây chương trình tìm kiếm tài năng của bọn họ phát sóng trên tivi đã bùng nổ rating, đương nhiên phải ăn mừng một chút.

Nếu đã ăn mừng, vậy phải gọi ông chủ của cô tới trả tiền, chuyện này rất bình thường.

“Hả, vậy... Ha ha, cậu hai cũng đến ăn mừng thôi.”

Hạ Lăng Chi lén nhìn Cố Cơ Uyển một cái, này, đừng phá rối nữa.

Cố Cơ Uyển cúi đầu uống đồ uống, không nói thêm cái gì.

Nhưng cậu hai Giang lại không phải là đồ ngốc nên hiểu được ý của bọn họ.

Dù sao anh ta cũng có tiền nên mấy chục triệu chẳng là gì cả?

“Được, một phần sườn heo chua ngọt, tôm bóc vỏ xào cải ngọt, ngó sen rau củ.”

Giang Nam cầm thực đơn đưa cho Hạ Lăng Chi nói: “Những món này.”

Hạ Lăng Chi kinh ngạc, ngay cả Tô Tử Lạp cũng mở to mắt.

“Sao vậy?” Giang Nam nhướng mày.

“Không, không có gì.” Hạ Lăng Chi lập tức gọi phục vụ tới mang đồ ăn cho Giang Nam.

Thừa dịp Giang Nam đi rửa tay, Hạ Lăng Chi trừng mắt nhìn Cố Cơ Uyển, vẻ mặt chấn động: “Cơ Uyển, hai người... Không lẽ đang yêu nhau chứ?”

Lời này nói ra ai tin chứ?

“Đúng vậy! Chắc chắn đang yêu nhau”

Tô Tử Lạp cũng trừng mắt cô, vẻ mặt trách cứ: “Có phải cậu muốn giữ bí mật đúng không? Chi là bạn bè? Lừa ai vậy!”

Vừa rồi Giang Nam gọi những món đó cũng có trên bàn này! Trước đó Cố Cơ Uyển đã gọi những món này!

Mỗi người gọi một hai món ăn, bởi vì Cố Cơ Uyển mời khách nên cô gọi thêm một món.

Ba món ăn không sai một chút nào, hoàn toàn giống nhau.

Đây đều là những món Cố Cơ Uyển thích ăn nhất!

Giang Nam biết rõ sở thích của cô, còn nói hai người không có quan hệ đặc biệt?

Cố Cơ Uyển cũng rất bất đắc dĩ.

Trước đó cô sinh non nên Giang Nam nói tháng này cũng coi như ở cữ, cô phải ở chung với anh ta.

Trong một tháng đó, cô thích ăn cái gì, không thích gì thì Giang Nam biết rất rõ, có gì kỳ lạ đâu?

Nhưng mọi người vẫn không biết chuyện hai người bọn họ ở chung, Cố Cơ Uyển cũng không định nói.

Một tháng kết thúc, cô sẽ dọn về chỗ ở của mình, chỉ chưa tìm cơ hội nói với Giang Nam.

Sau khi cô dọn về nhà thì không sợ lại có tin đồn vớ vẩn gì đó, cho nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, không nói cũng được.

Mộ Hạo Phong rót đồ uống cho cô, anh ta vẫn ngồi bên cạnh, im lặng không lên tiếng.

Đàm Kiệt biết tâm trạng của anh không tốt, nhưng đây là chuyện của Cơ Uyển và cậu hai Giang nên mọi người cũng không có cách nào xen vào.

Mộ Hạo Phong cũng không muốn Cố Cơ Uyển khó xử, cho nên từ trước đến giờ anh ta chỉ lặng lẽ bảo vệ, chưa bao giờ nói thêm cái gì.

Lúc Giang Nam quay lại thì mọi người im lặng.

Không ai dám làm bậy trước mặt cậu hai Giang.

Nói đùa gì chứ, tạm thời không dám, rốt cuộc, tuy rằng cậu hai có vẻ nhã nhặn, trên thực tế luôn làm cho người ta có một cảm giác khó gần.

Mọi người đều là cấp dưới nên không ai dám vượt qua.

Đương nhiên không tính Cố Cơ Uyển.

“Sao tôi vừa đến thì mọi người không nói chuyện, tôi đáng sợ như thế sao?”

Giang Nam cảm thấy mình cũng nhã nhặn với mấy người bạn của Cố Cơ Uyển, hình như chưa từng nổi giận trước mặt bọn họ đúng không?

“Anh là ông chủ lớn, chỉ vài phút đã có thể khiến bọn họ đóng gói đồ đạc ra đi, ai dám nói chuyện lớn tiếng trước mặt anh chứ?”

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta một cái: “Trừ khi anh thế, cho dù bọn họ có làm sai chuyện gì cũng sẽ không đuổi việc bọn họ.”

“Không không không! Không cần không cần đâu!” Hạ Lăng Chi suýt nữa không nhịn được, hận không thể đá vào chân Cố Cơ Uyển một cái.

Cô nhóc này, hôm nay cô cố ý tới phá đám đúng không?

Nói cậu hai Giang thế sao? Không muốn kiếm sống hay không?

“Được, bây giờ đã tan làm, cho dù mọi người có nói đùa gì, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của công ty thì tuyệt đối không đuổi việc.”

Giang Nam nhìn mọi người cười nói: “VẬY ĐÃ HÀI LÒNG CHƯA?”

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, không kịp phản ứng.

Cậu hai Giang này cũng dễ gần đấy chứ?

Tô Tử Lạp cười gượng, thử hỏi: “Thật sự... Có thể nói đùa gì cũng được?”

“Không lẽ muốn mắng tôi?” Chuyện nhân viên mắng ông chủ sau lưng cũng không hiếm thấy.

“Sao có thể chứ?” Ông chủ tốt như thế, cầu còn không được, sao còn trách mắng chứ?

Tô Tử Lạp chỉ tò mò, vô cùng tò mò, tò mò đến những con bọ tò mò sắp nuốt chửng cái bụng.

“VẬY, CẬU HAI, ANH VÀ CỐ CỖ UYỄN... HAI NGƯỜI... VẬY... ANH VÀ CẬU ẤY...”

“KHU!” HẠ LĂNG CHI KHÔNG NHÌN NỔI NÊN CÔ TA NÓI TIẾP: “CÔ ẤY MUỐN HỎI CÓ PHẢI ANH VÀ CỐ CỖ UYỄN ĐANG YÊU NHAU ĐÚNG KHÔNG?”

Cố Cỗ Uyển trừng mắt nhìn cô ta một cái, nhưng cô cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Ánh mắt mọi người dừng lại trên người Giang Nam.

Chỉ thấy Giang Nam uống một ngụm nước, từ từ đặt ly xuống, nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh một cái.

Anh ta bỗng nhiên cong môi cười nói: “TÔI CŨNG MUỐN VẬY, NHƯNG PHẢI XEM CÔ NHÓC NÀY CÓ ĐỒNG Ý CHO TÔI MỘT CƠ HỘI HAY KHÔNG.”

“KHU!” Cố Cỗ Uyển suýt nữa sặc nước.

Tên nhóc này cố ý sao?

Lúc ra cửa Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi kéo Cố Cỗ Uyển đến trước cửa nhà vệ sinh nữ, suýt nữa bọn họ đã tra tấn ép hỏi cung!

“CẬU CÒN NÓI HAI NGƯỜI KHÔNG CÓ QUAN HỆ ĐẶC BIỆT! CẬU HAI GIANG NÓI ĐANG ĐỢI CẬU TRẢ LỜI Đấy!”

“ANH TA NÓI GIỜN ĐÓ, THẬT SỰ, TỚ THỀ.” Cố Cỗ Uyển phiền muốn chết, sao không có ai tin cô chứ?

“TỚ KHÔNG TIN! ÁNH MẮT ANH ẤY NHÌN CẬU RẤT CỨNG CHIỀU, ANH ẤY NHẤT ĐỊNH ĐÃ TỎ TÌNH, VÌ SAO CẬU KHÔNG ĐỒNG Ý! NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỐT NHƯ THẾ!”

“ĐÚNG VẬY! CÓ PHẢI CẬU CÒN NHỚ CẬU CẢ MỘ ĐÚNG KHÔNG? NHƯNG SAO CẬU KHÔNG SUY NGHĨ CHỨ? CẬU HAI GIANG DỊU DÀNG NHƯ VẬY, CẬU CẢ MỘ LẠNH NHƯ BĂNG CÓ THỂ SÁNH BẰNG SAO?”

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên trên hành lang dài: “THẬT SAO?”

CHƯƠNG 323: NGƯỜI LẠ QUEN THUỘC NHẤT

CHƯƠNG 323: NGƯỜI LẠ QUEN THUỘC NHẤT

Ai đã nói cậu cả Mộ lạnh như băng, ai đã nói anh không thua kém người đàn ông khác?

Trên hành lang một cô gái xinh đẹp trang điểm tinh xảo ôm cánh tay người đàn ông không có biểu cảm nhìn các cô.

Vừa rồi người nói câu “Thật sao” với giọng điệu không vui là cô ta.

Nhưng làm cho mọi người giật mình không phải là cô ta mà là người đàn ông bên cạnh cô ta.

Có người nói anh là người đàn ông giống như sói.

Từ sói này vẫn còn nằm trên Fb hôm nay.

Nhưng hôm nay bọn họ nhìn thấy anh thì mới biết được vì sao mọi người lại nói như vậy.

Ánh mắt sắc bén lạnh lẽo giống như vua sói vào buổi tối.

Có lẽ chỉ là một ánh mắt vô tình ánh lại rất hững hờ nhưng làm cho người khác đông cứng.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi sợ tới mức hai chân run lên, suýt nữa quỳ xuống trước mặt anh!

Ai cũng không ngờ ở trước cửa nhà vệ sinh nữ lại nhìn thấy... Cậu cả Mộ!

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay lại, cổ găng ổn định hơi thở của mình, khẽ kéo hai người bạn.

Nhưng bọn họ không đi nổi!

Hai chân không có sức lực dựa vào tường, cứ đứng đó không bước đi nổi.

Ai không biết hiện tại chạy là cách tốt nhất, nhưng hai cái chân giống như nặng nghìn cân, không thể di chuyển được! Làm sao bây giờ?

Cơ Uyển, làm sao bây giờ?

Cố Cơ Uyển có thể làm gì chứ? Cũng không thể bỏ lại bọn họ rồi rời đi trước được.

Cô muốn kéo hai cô nàng này đi nhưng thật sự không kéo nổi!

Bình thường bọn họ không làm gì thì đừng ăn nhiều như vậy, không thể giảm béo được sao?

Mỗi đứa nặng như một đầu heo, sao kéo đi được chứ?

“Cơ Uyển, sao chị cũng ở đây vậy? Thật là trùng hợp.” Cố Vị Y nhìn Cố Cơ Uyển thì thật sự hơi bất ngờ.

Cô ngẩng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt, trên thực tế cô có chút hoảng sợ, sợ nhất là trên mặt Mộ Tu Kiệt không có một biểu cảm nào.

Cho dù tức giận hay là vui mừng cũng được.

Nhưng hôm nay khuôn mặt tuần tú của Mộ Tu Kiệt vẫn lạnh lùng như thường, đáy mắt không có một gợn sóng.

Anh đối mặt với Cố Cơ Uyển vẫn lạnh lùng, vẫn lạnh nhạt, không có một biểu cảm nào.

Anh đã thật sự hết hy vọng với con khốn này rồi.

Cố Vị Y thăm thở phào nhẹ nhõm rồi mới nhìn Cố Cơ Uyển, môi mỏng cong lên một nụ cười xinh đẹp kiêu ngạo.

“Đã lâu không gặp, chị có khỏe không? Sao chị vẫn còn qua lại với đám người không ra gì này chứ?”

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi thật sự muốn mắng chửi, mẹ nó ai là đám người không ra gì?

Nhưng bọn họ dám mắng khi cậu cả Mộ và Cố Vị Y đi chung sao? Thật sự không dám!

Ánh mắt Cố Cơ Uyển cũng lướt qua khuôn mặt Mộ Tu Kiệt.

Cô nhìn Cố Vị Y cười nói: “Bạn tôi đúng là không biết cách ăn mặc, có lẽ là không ra gì, nhưng lòng dạ hiền lành tốt bụng, chân thành lại hào phóng.

“So với một số người trong ngoài không giống nhau, giả nhân giả nghĩa thì tôi càng muốn chơi với bọn họ hơn, chuyện này không được sao?”

Nhưng ngoài dự đoán của cô là Cố Vị Y không giống trước kia, bị kích thích một chút sẽ nổi trận lôi đình. Lần này Cố Vị Y dịu dàng ưu nhã, tự nhiên hào phóng, so sánh với Cố Vị Y trước kia thì không giống nhau. “À, thật sao? Vậy chúc mừng chị đã tìm thấy những người bạn có phẩm chất giống như mình.”

Cô ta nói chúc mừng Cố Cơ Uyển nhưng đáy mắt lại không hề chân thành.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Mộ Tu Kiệt, giọng nói dịu dàng có thể chảy ra nước.

“Tu Kiệt, em đi rửa tay, lập tức sẽ ra thôi, anh chờ một lát đi.”

“Ừm” Mộ Tu Kiệt nhàn nhạt đáp.

Cố Vị Y có vẻ lưu luyến không rời, rút tay mình lại từ cánh tay anh.

Cậu cả Mộ vất vả lắm mới cho phép cô ta ôm cánh tay mình đi bên cạnh anh, nếu không phải cô ta không nhận được nữa thì ai muốn buông tay anh ra chứ?

Nhưng con người có ba cái gấp, nếu không nhanh chóng đi giải quyết thì thật sự không nhận được nữa.

Cố Vị Y lạnh lùng liếc Cố Cơ Uyển một cái rồi nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, không muốn chậm trễ thêm một giây nào.

Cô ta sợ lúc mình không ở đây, con khốn này lại bắt đầu dây dưa với cậu cả Mộ!

Lần này cô tuyệt đối sẽ không cho cô có bất cứ cơ hội nào để quay lại bên cạnh Mộ Tu Kiệt.

Sau khi Cố Vị Y rời đi, Mộ Tu Kiệt lấy thuốc lá từ trong túi ra, phập một tiếng châm lửa.

Anh đứng trên hành lang chậm rãi hút thuốc.

Động tác rất tùy tiện nhưng chỉ cần anh thực hiện nó thì cho dù động tác nào cũng hấp dẫn chết người.

Cố Cơ Uyển lại kéo Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi, lúc này bọn họ còn ở lại đây thì thật sự rất kỳ lạ.

Nhưng hai cô nàng này đã dựa vào vách tường nhưng vẫn không thể đứng thẳng người lên được.

Cố Cơ Uyển cũng rất xấu hổ, ba người đứng cạnh bức tường vẫn không rời đi, hình ảnh này có vẻ rất kỳ lạ.

Nên muốn cùng Mộ Tu Kiệt đánh một tiếng tiếp đón sao? Rõ ràng là người quen, gặp nhau lại giống như là người xa lạ.

Nhưng lần cuối cùng bọn họ gặp nhau đã chia tay nhau giống như kẻ thù.

Hiện tại còn cần chào hỏi sao?

Mộ Tu Kiệt chỉ im lặng hút thuốc, dáng người cao lớn đứng giữa hành lang giống như chiếm hết tất cả không gian.

Không khí xung quanh tràn ngập hơi thở thuốc về anh, giống như tuyên bố chỗ nào cũng thuộc về anh vậy.

Dưới khí thế này muốn đi qua anh thì đúng là một chuyện không dễ dàng.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, nói với bản thân mình rằng đừng nhớ lại chuyện quá khứ nữa.

Ít nhất mọi người là người quen.

Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc áo sơ mi màu đen của Mộ Tu Kiệt, Giang Nam nói anh bị thương lại chỉ ở bệnh viện một đêm rồi rời đi.

Không biết anh bị thương thế nào?

“Anh...” Cô do dự một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, dùng cảm đối mặt với anh: “Cậu cả Mộ, đã lâu không gặp, gần đây anh có khỏe không?”

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt hơi nghiêng nghiêng, cuối cùng dừng trên mặt cô.

Lúc hai tâm mắt chạm nhau, Cố Cơ Uyển cho rằng mình nhất định sẽ bối rối, nhưng trên thực tế anh chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái.

Ánh mắt kia rất lạnh nhạt, xa cách, không có một chút tình cảm, giống như đang nhìn một người xa lạ vậy.

Cho nên cô không kịp bối rối, bởi vì đối phương vốn không cho cô bất kỳ áp lực nào.

“Ừm” Mộ Tu Kiệt gật đầu, xem như đáp lại.

Rất lạnh nhạt, nhạt như nước.

Lúc này Cố Vị Y đi ra nhìn thấy bọn họ nhìn nhau thì trong lòng cô ta hoảng hốt, lập tức đi tới.

Cô ta đi tới đúng lúc chen giữa hai người, dùng cơ thể của mình ngăn bọn họ dây dưa.

“Tu Kiệt, chúng ta đi thôi.” Cố Vị Y cười dịu dàng với anh, hai tay tiếp tục ôm cánh tay anh.

Người đàn ông không từ chối, lại nâng tay hút thuốc lá.

Làn khói trắng tỏa ra xung quanh khuôn mặt tạo vẻ hấp dẫn thần bí, anh búng đầu ngón tay ném chính xác mẫu thuốc lá vào thùng rác cách đó không xa.

Sau đó anh và Cố Vị Y cùng rời đi không hề lưu luyến, cũng không có ý định chào hỏi Cố Cơ Uyển.

Đến khi bóng lưng bọn họ đã đi xa đến mức không thể nhìn thấy được nữa, Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi mới thở phào nhẹ nhõm đỡ vách tường, suýt nữa ngã xuống.

Vừa rồi bọn họ nói cái gì vậy? Sau lưng cậu cả Mộ nói anh không bằng người đàn ông khác.

Ông trời ơi! Cậu cả Mộ không ban cái chết cho bọn họ tại chỗ, đúng là ơn to như núi.

Cũng không biết vì sao mỗi lần bọn họ nhìn thấy người đàn ông này thì giống như nhìn vua chúa thời cổ đại.

Thật sự làm cho người ta sợ hãi!

CHƯƠNG 324: TẠI SAO LẠI LÀ ANH

CHƯƠNG 324: TẠI SAO LẠI LÀ ANH

“Vừa, vừa rồi người nói mấy lời đó là... Là... Là Lăng Chi đúng không?” Tô Tử Lạp lấy lại tinh thần thì bắt đầu muốn phải sạch quan hệ.

“Cậu nói bậy gì đó?” Hạ Lăng Chi hoảng sợ, thật sự muốn đá cô một cái: “Rõ ràng là cậu nói!”

Cố Cơ Uyển lười để ý bọn họ đi ra khỏi khách sạn, đúng lúc cô nhìn thấy Đàm Kiệt và Mộ Hạo Phong đứng chung một chỗ, có lẽ đang đợi bọn họ.

Đàm Kiệt thấy Cố Cơ Uyển đi ra thì lập tức đi tới nhỏ giọng nói: “Có một số việc cần nói.”

“Tử Lạp, Hạo Phong sẽ đưa các cậu về trước nhé.” Cố Cơ Uyển nhìn Tô Tử Lạp một cái.

Tô Tử Lạp biết trong khoảng thời gian này Đàm Kiệt và Cơ Uyển luôn có chuyện bí mật.

Nhưng cô cũng không quan tâm nhiều nên nắm tay Hạ Lăng Chi rời đi.

Mộ Hạo Phong có chút do dự, Cố Cơ Uyển nói với anh ta: “Cậu hai Giang sẽ chờ tôi.”

Một câu nói làm cho Mộ Hạo Phong không còn có lý do gì ở lại nữa.

Anh ta đưa hai cô gái rời đi.

Lưu Thượng và Tần Chi Châu đã sớm rời đi, hình như Giang Nam gặp người quen nên trò chuyện mấy câu trong khách sạn, tạm thời vẫn chưa ra ngoài.

Đàm Kiệt kéo Cố Cơ Uyển đến một nơi ít ai để ý tới, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc tớ đã tìm thấy Đồng Toàn Hưng rồi!”

“Thật sao?” Cố Cơ Uyển lập tức kích động.

Tìm hơn một tháng, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Đồng Toàn Hưng này đúng là trốn rất kỹ!

Tớ đã liên lạc với ông ta nhưng ông ta không muốn trở về, ông ta nói có người ở Bắc Lăng muốn giết chết mình.”

Chuyện này có thể hiểu được, nhưng nghe vậy thì trong lòng Cố Cơ Uyển không khỏi nặng nề.

Quả nhiên có những người luôn cản trở mọi chuyện.

Đến bây giờ bọn họ chưa ra tay với cô cũng không biết là vì cô luôn ở bên cạnh Giang Nam, hay là vì bọn họ làm việc quá kín đáo.

“Đàm Kiệt, cậu nghĩ cách giữ liên lạc với ông ta trước, tạm thời không làm chuyện gì cả.”

Đàm Kiệt là chàng trai nhỏ mười chín tuổi, để anh ta xử lý chuyện này đúng là làm khó người ta.

“Tớ biết, tớ sẽ không làm việc gì quá mức, cũng chỉ giữ liên lạc với ông ta.”

Sau khi chuyện A Hân xảy ra, Đàm Kiệt lòng cũng có chút lo lắng.

Sau đó Cố Cơ Uyển lại xảy ra chuyện, tuy rằng Giang Nam vẫn luôn bảo vệ cô, mấy người bạn cũng không biết rõ tình hình cụ thể.

Nhưng cô xảy ra chuyện là thật, cho dù không nói thì mọi người cũng có thể đoán được.

Đàm Kiệt lo lắng chuyện này có liên quan đến việc bọn họ đang điều tra, sau đó anh ta làm bất cứ chuyện gì cũng rất cẩn thận.

Ngay cả điều tra trên mạng cũng bảo đảm mình không để lại dấu vết nào.

“Đồng Toàn Hưng đã nói bà cụ thật sự bảo ông ta điều tra một số chuyện, nhưng ông ta không nói là chuyện gì.”

“Nhưng ông ta cũng đã thừa nhận từng liên lạc với bà cụ.”

Không chừng Đồng Toàn Hưng là điểm quan trọng nhất của toàn bộ sự việc.

Cố Cơ Uyển suy nghĩ rồi nói: “Tớ sẽ nghĩ nên làm thế nào, hiện tại chúng ta về trước.”

“Được.” Giang Nam vẫn chưa ra, Đàm Kiệt cũng không rời đi trước.

Vừa rồi Cố Cơ Uyển và mấy người Tô Tử Lạp đi cùng nhau, Giang Nam còn tưởng rằng bọn họ đã đi rồi. Cô gọi điện thoại cho anh ta thì không gọi được, không biết không cầm theo điện thoại hay là không muốn nghe. “Hay là tớ đưa cậu về trước?” Xe Đàm Kiệt vẫn còn ở trong bãi đậu xe của khách sạn. “Không cần, tớ chờ cậu hai Giang, cậu về trước đi.” Cố Cơ Uyển lắc đầu. Đàm Kiệt nhìn sảnh lớn khách sạn một cái, tuy rằng anh ta không nhìn thấy Giang Nam nhưng người đến người đi trong sảnh lớn, rất náo nhiệt. Ở nơi ồn ào như vậy, có lẽ cũng không có gì nguy hiểm. Đàm Kiệt gật đầu: “Tớ đi trước, có việc gì thì gọi cho tớ.” “Được.” Sau khi Đàm Kiệt rời đi thì Cố Cơ Uyển đợi hai phút ở cửa khách sạn, không khỏi có chút mệt mỏi. Trên thực tế tối nay, tâm trạng của cô rất bức bối. Cô không muốn thừa nhận có liên quan đến việc gặp mặt Mộ Tu Kiệt, nhưng thật sự có liên quan đến anh, muốn phủ nhận cũng không được. Cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Giang Nam, nói mình và bọn họ đi trước. Sau khi Cố Cơ Uyển gửi tin nhắn thì thở dài, cô cất điện thoại rồi đi về phía đường lớn.

Bóng đêm không quá tối tăm, có lẽ khoảng tám chín giờ. Trên đường lớn náo nhiệt, tràn đầy ồn ào, xen lẫn sự lo lắng và vội vàng của người thành thị. Cố Cơ Uyển đi trong đám người, sự bức bối dần dần chìm xuống. Cho dù quá khứ xảy ra chuyện gì thì hiện tại mọi chuyện đã kết thúc. Có một số người đã định trước không thuộc về mình, hiện tại mọi thứ quay lại quỹ đạo vốn có của mình, tình cờ lệch quỹ đạo nên không đáng đặt ở trong lòng. Thật ra không phải bây giờ rất tốt sao?

Lại nhiều chấp niệm, nên buông bỏ thì cần phải buông bỏ.

Nhưng thật sự có thể buông bỏ sao...

Cố Cơ Uyển xoay người định quay về phía khách sạn chờ Giang Nam. Không ngờ cô vừa xoay người, sau lưng đột nhiên có một cảm giác lạnh lẽo ập tới. Cố Cơ Uyển hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, dùng tốc độ nhanh nhất trốn đi. Nhưng cổ của cô xiết chặt, người kia lấy một tay giữ chặt cô lại. Cố Cơ Uyển còn không kịp thấy rõ người đó là ai, cô định kêu cứu lại đột nhiên hít vào một mùi hương kỳ lạ. Sau đó ý thức của cô mơ màng, trước mắt tối sầm lại, người mềm nhũn ngã xuống. Sau khi ồn ào chia tay với cậu cả Mộ, cuộc sống của cô trôi qua rất bình yên. Suốt hơn một tháng không có chuyện gì bất ngờ hay tấn công như vậy. Không ngờ cô vừa gặp lại cậu cả Mộ, không hiểu sao lại bị bắt cóc. Rồi cuộc cậu cả Mộ có phải là khắc tinh của cô hay không? Mí mắt Cố Cơ Uyển rất nặng, nhưng không biết có phải đối phương cho lượng thuốc mê ít hay không, cô chỉ ngất xỉu đi mà không hoàn toàn hôn mê. Hai mắt không mở ra được, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mọi chuyện xung quanh. Người đó ném cô vào một chiếc xe, không gian xe rất lớn giống như một căn phòng thu nhỏ. Có người trói tay cô lại cột lên đỉnh đầu, sau đó bọn họ vứt cô ở đây, tất cả đi ra ngoài. Đây là đâu, rốt cuộc là xe của ai? Bọn họ muốn làm gì? Không biết qua bao lâu, hình như bên ngoài có người tới. Có mấy người nói chuyện với người đó rất cung kính, nhưng ý thức của Cố Cơ Uyển vẫn mơ màng, cũng không nghe thấy bọn họ nói gì với người kia. Sau đó cửa xe được mở ra, có người đi vào. Cả người anh tràn đầy hơi thở lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo, có thể so sánh với máy lạnh. Một giây trước, Cố Cơ Uyển cảm giác hơi yên tâm vì hơi thở quen thuộc đó.

Nhưng một giây sau cô lại lập tức hoảng hốt vì sự quen thuộc này.
Không ngờ anh lại cho người trói cô tới, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?
Cố Cơ Uyển vất vả lắm mới mở được mắt, rốt cuộc cô cũng thấy rõ người đàn ông ngồi bên cạnh.
Trong tay anh kẹp một điếu thuốc, lúc cô tỉnh lại thì anh vẫn thong thả hút thuốc nhả khói.
Trước kia anh không hút thuốc, nhưng hôm nay cô gặp anh hai lần đều hút thuốc.
Là vì tâm trạng không vui, hay là đã quen cảm giác nuốt mây nhả khói?
Trong lòng Cố Cơ Uyển hơi lạnh, nhưng cô nhanh chóng phát hiện.
Hiện tại không phải là lúc cô đau lòng cho cậu cả Mộ, mà cô nên suy nghĩ cậu cả Mộ muốn làm gì mình!
Cố Cơ Uyển vừa động dậy thì phát hiện hai tay mình đã bị trói chặt, không thể nhúc nhích!
Cô nhìn người đàn ông lộ ra vẻ yên tĩnh trong yên tĩnh kia thì giọng nói có chút lạnh nhạt: “Anh... Muốn làm gì?”

CHƯƠNG 325: ANH ĐÃ THAY ĐỔI

CHƯƠNG 325: ANH ĐÃ THAY ĐỔI

Muốn làm gì?

Cô đã qua tay hai người đàn ông, người phụ nữ còn có thể ngây thơ như thế sao?

Trời sinh diễm xuất tốt hay là trời sinh ngu ngốc?

Mộ Tu Kiệt ngồi ở hàng ghế sau, vì Cố Cơ Uyển muốn trốn tránh anh nên chỉ có thể co lại trên ghế.

Nhưng không gian lớn như vậy, cho dù cô trốn thế nào thì cơ thể hai người vẫn sát vào nhau.

Mộ Tu Kiệt bỗng nghiêng người về phía ghế, cơ thể nhỏ nhắn của Cố Cơ Uyển lập tức bị anh chặn lại, không thể động đậy.

Cô giãy giụa nhưng hai tay vẫn bị trói chặt, cả người nằm bên cạnh anh, cảm giác này thật sự không tốt lắm.

“Cậu cả Mộ...”

“Tôi muốn làm gì?” Mộ Tu Kiệt nâng tay lên, động tác ngón tay thon dài kẹp thuốc lá dễ dàng làm cho phụ nữ mất hồn.

Nhưng cô không muốn nhìn anh, cho dù anh có đẹp trai hơn nữa thì cô cũng không nên nhìn.

Hiện tại anh và Cố Vị Y thật sự ở bên nhau.

Nhưng cô không nhìn thì không có nghĩa Mộ Tu Kiệt cho phép.

Tay anh bỗng nhiên đặt lên người cô, cời nút áo của cô ra: “Cô đoán xem tôi muốn làm gì?”

“Tôi không đoán!” Hô hấp của Cố Cơ Uyển rất hỗn loạn cũng rất sợ hãi, nhưng cô vẫn cố gắng giả vờ bình tĩnh.

“Tôi không biết từ lúc nào cậu cả Mộ lại có khẩu vị nặng như thế, thích phụ nữ của người khác!”

Cô cho rằng mình chọc giận anh thì anh sẽ tức giận chán ghét, sau đó ném cô ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng không ngờ Mộ Tu Kiệt không chỉ không tức giận, ngược lại anh còn cong môi cười nhạt.

“Tôi thích khẩu vị gì, chẳng lẽ cô không biết sao?”

Anh chỉ khẽ nhẹ một chút, nút áo của Cố Cơ Uyển được cời ra hai nút.

Vải vóc trơn nhẵn, cổ áo trượt xuống, da thịt đầu vai trắng như tuyết bỗng hiện ra.

Hô hấp của cô càng thêm hỗn loạn.

Không ai có thể nhìn thấu cậu cả Mộ, mãi mãi không có ai.

Tay anh đặt trên cổ của cô, đầu ngón tay dọc theo cổ rồi từ từ đi xuống.

Trong đầu Cố Cơ Uyển lại bỗng nhiên nhớ lại chuyện ở bệnh viện hôm đó.

Anh bóp cổ làm cho cô không thể thở được, bóng ma về cái chết bao quanh cả người cô, cô đứng ở cửa Quỷ Môn Quan...

Rõ ràng lần này Mộ Tu Kiệt chỉ dùng đầu ngón tay đặt lên cổ của cô, cô cảm thấy dường như hô hấp cũng khó khăn hơn.

Rất khó khăn!

Ngực không ngừng phập phồng, đường cong hoàn mỹ.

Mộ Tu Kiệt cười nhạt, đầu ngón tay lưu luyến trên cổ cô, cuối cùng dọc theo cổ đi xuống.

“Đừng!” Cố Cơ Uyển cố gắng giãy giụa.

Cổ tay đau nhói nhưng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của dây thừng.

Cô nhìn Mộ Tu Kiệt muốn cầu xin, nhưng đáy mắt của đối phương tràn đầy khí lạnh thấu xương, vì vậy cô lập tức nuốt lại mấy lời cầu xin vào bụng.

Nếu cầu xin có ích thì anh sẽ không được gọi là người đàn ông giống như sói!

Từ trước đến nay chỉ có anh thích hay là không thích, người khác suy nghĩ gì thì không đáng một đồng trong mắt

anh!

Cố Cơ Uyển lựa chọn nhắm mắt lại, không để ý tới anh.

Chờ anh chán rồi, cảm thấy không thú vị thì sẽ thả cô đi.

Trước kia không phải chưa trải qua tình huống như vậy, nhưng cuối cùng anh chỉ hù dọa cô mà thôi.

Nhưng lần này hành động của Mộ Tu Kiệt đã vượt qua giới hạn tưởng tượng của Cố Cơ Uyển.

Cả người anh cúi xuống, dùng hành động nói cho cô biết, từ trước đến nay vua sói không chỉ là hù dọa người khác!

Hai tiếng sau, người đàn ông gọn gàng ngăn nắp đi xuống xe.

Dây thừng trên tay Cố Cơ Uyển đã được tháo ra, cả người trượt xuống ghế làm bằng da thật.

Cô nắm chặt quần áo trên người, hai mắt không hồn.

Anh không còn là cậu cả Mộ trước kia, lúc trước anh còn một chút sự ấm áp, hiện tại đã hoàn toàn biến thành băng.

Anh thật sự đã thay đổi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, giọng nói của Tân Nhất không hề có chút tình người: “Cô Cố, năm phút sau mời cô rời đi.”

Lời nói này không chỉ vô tình mà còn tràn ngập mùi vị sỉ nhục.

Nhưng lời này có nghĩa là cô chỉ có năm phút sửa sang quần áo của mình.

Qua năm phút sau, cho dù cô đã quần áo xong hay chưa thì Tân Nhất sẽ mở cửa đi vào đuổi người.

Cố Cơ Uyển cắn môi, cả người đầy mệt mỏi.

Cô vất vả lắm mới mặc xong quần áo, chải tóc gọn gàng mới đẩy cửa xe ra, hai chân đau nhức bước xuống dưới.

Xung quanh đã sớm không có hơi thở của Mộ Tu Kiệt, vừa rồi cô nghe thấy tiếng động cơ ô tô, có lẽ anh đã lên xe rồi đi.

Sau khi anh dùng cô giống như đồ chơi, anh rời đi không chút lưu luyến.

“Cô Cố, đi qua đường lớn phía trước chính là cửa khách sạn.”

Tân Nhất nhàn nhạt liếc cô một cái, ánh mắt vẫn không có độ ấm.

Anh ta nói: “Cô có thể quay về khách sạn tìm bạn của cô, cũng có thể đi qua đường lớn bên kia đón xe trở về, chúng tôi không thể đi theo cô!”

Tân Nhất nhét túi xách vào lòng cô rồi âm một tiếng đóng cửa xe lại.

Tân Nhất và một người đàn ông Cố Cơ Uyển không quen biết cùng lên xe.

Hai người lên xe xong thì khởi động, sau đó biến mất trong tầm mắt của Cố Cơ Uyển.

Một mình cô bị ném trong gió, gió đêm lạnh lẽo thổi tới, cơ thể cô vốn gầy gò càng lộ vẻ yếu ớt.

Rất đau!

Vừa rồi động tác của Mộ Tu Kiệt rất điên cuồng, sức lực đáng sợ làm cho người ta sợ hãi!

Lăn lộn lâu như vậy nên hiện tại cả người cô rất mệt mỏi, đi đường cũng khó khăn.

Nhưng cô vẫn nắm chặt tay lại, từng bước một đi về phía ánh đèn rực rỡ.

Hai chân không ngừng run rẩy ở trong gió, run rẩy đến mức có thể gãy đi bất cứ lúc nào.

Dường như ánh đèn phía trước rất gần, nhưng giống như lại xa xôi không nói ra được.

Con đường không tính là dài, nhưng làm cho cô suýt nữa tuyệt vọng.

Cô muốn khóc nhưng không biết bây giờ khóc lóc thì còn có ý nghĩa gì.

Cô vốn nghĩ bọn họ không ai nợ ai, không bao giờ gặp nhau.

Lại không ngờ không chỉ gặp nhau nhanh như vậy, mà còn mạnh như thế!

Trước khi anh rời đi có nói gì đó?

“Tôi và cậu hai Giang, ai lợi hại hơn? Hà?”

Những lời này giống như thanh kiếm sắc bén đâm hàng nghìn lỗ vào trái tim cô!

Rốt cuộc Cố Cơ Uyển không chịu nổi cơn đau đớn trên đùi nên khom người ngồi xổm xuống đất.

Cô không biết ai lợi hại hơn, bởi vì từ đầu tới cuối không có sự so sánh, cũng không có cơ hội so sánh.

Cô chỉ có một người đàn ông là anh, từ lúc bắt đầu đến giờ cũng chỉ có một mình anh!

“Hu...” Không có một giọt nước mắt, tiếng cô khóc nghẹn ngào khô khan.

Cô ôm đầu gối của mình, cảm nhận cơ thể đau đớn, run bần bật ở trong gió!

Điện thoại trong túi xách bỗng vang lên tiếng chuông thanh thúy.

Cố Cơ Uyển mở mắt ra, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, động tác có chút chậm chạp.

Cô nhìn màn hình hiển thị thì hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

“Giang Nam?”

“Đàm Kiệt không đưa cô về nhà.” Giọng Giang Nam có chút nôn nóng: “Rốt cuộc cô đang ở đâu?”

“Tôi... Tâm trạng tôi không tốt lắm nên một mình đi bộ, hiện tại tôi sẽ trở về.”

“Cô ở đâu? Hiện tại tôi đến đón cô.” Một mình cô chạy loạn ở bên ngoài vào đêm hôm khuya khoắt, anh ta không yên tâm.

Giọng anh ta làm cho trái tim lạnh lẽo của cô cũng tìm thấy một chút ấm áp.

Cố Cơ Uyển lại cong môi lên: “Tôi còn ở gần khách sạn.”

“Được, cô đừng chạy loạn, bây giờ tôi chạy đến đó.” Giang Nam đã về chung cư Giang Thị, cô nghe tiếng động bên kia thì có lẽ anh ta cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Trái tim Cố Cơ Uyển hơi ấm lên.

Cô gạt đầu: “Ừ, tôi không chạy loạn, tôi... Chờ anh.”

CHƯƠNG 326: NẾU NHƯ TÍNH MẠNG CÓ THỂ ĐƯỢC ĐO BẰNG TIỀN

CHƯƠNG 326: NẾU NHƯ TÍNH MẠNG CÓ THỂ ĐƯỢC ĐO BẰNG TIỀN

Sau khi cúp điện thoại thì tin nhắn messenger lại vang lên, vẫn là Giang Nam.

Anh ta muốn cô chia sẻ vị trí của mình, sau khi mở ra thì hai người có thể nhìn thấy vị trí của nhau.

Anh ta sợ cô đi lung tung, sau đó sẽ không tìm thấy cô.

Anh ta luôn luôn cẩn thận như thế, chăm sóc cô giống như con gái mình.

Đôi khi ngay cả Cố Cơ Uyển cũng sẽ nghi ngờ, rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì.

Vì cô nên anh ta cãi nhau với người anh em nhiều năm, vì cô nên anh ta bị cậu cả Mộ đánh đến mức suýt nhập viện.

Nhưng anh ta chưa từng có nói bất cứ điều gì với cô, chưa từng làm chuyện gì khác thường, chưa cho tạo áp lực cho cô.

Cô nhìn hai vị trí trên bản đồ thì có thể nhìn thấy được Giang Nam đang lo lắng đi đến chỗ cô.

Khóe môi Cố Cơ Uyển lại không nhin được cong lên, đôi khi cuộc sống sẽ làm cho con người tuyệt vọng, nhưng cuộc sống sẽ không bao giờ có ngõ cụt.

Cô cất điện thoại vào túi, định đi ra khỏi nơi u ám này.

Bỗng nhiên ngã tư cách đó không xa lại truyền đến tiếng gọi đầy lo lắng: “Ông chủ! Ông chủ!”

Hình như có người ngã xuống đất và mấy người vây quanh, có người đứng một bên, có người đi tới đỡ người kia dậy, một đám người lại luống cuống tay chân!

Hình như người ngã xuống đất là một cụ già...

Trong lòng Cố Cơ Uyển căng thẳng, lập tức muốn qua đó.

Cô bước đi hơi nhanh, giữa hai chân giống như bị xé rách, đau đến mức mồ hôi lạnh toát ra.

Cô vất vả lắm mới đè nén cảm giác đau đớn xuống, cô tiếp tục đi về phía trước.

Cô vẫn chưa đến gần ông cụ kia thì hai người mặc đồ tây màu đen ngăn lại.

“Đứng lại! Cô không được đi qua đó!”

“Ông cụ sao vậy?” Ánh mắt Cố Cơ Uyển lướt qua bọn họ, dừng lại trên người ông cụ ngã xuống đất.

Cô mượn ánh đèn nhìn đến sắc mặt của ông cụ rõ ràng đỏ bừng không giống bình thường, hai mắt trợn to, hô hấp khó khăn!

“Mau đặt ông ấy xuống đi!” Cố Cơ Uyển muốn đi qua đó.

Hai người đàn ông mặc đồ đen vẫn kiên quyết ngăn cản cô lại: “Cô đi đường khác đi!”

“Ông ấy không hít thở được, có thứ gì đó mắc kẹt ở cổ họng, mau đặt ông ấy xuống!”

“Cô...”

“Để cô ấy đến đây!” Người đàn ông bên cạnh ông cụ nhìn qua bên này thì vội vàng la lên: “Cô là bác sĩ?”

“Không phải.” Cố Cơ Uyển đi qua, những lời này làm cho mấy người lập tức sầm mặt xuống.

Mạng người quan trọng, Cố Cơ Uyển không có tâm trạng tranh luận với bọn họ, cô lập tức la lên: “Đừng đỡ ông ấy như thế, anh dìu ông ấy ngồi xuống đi!”

Hai người đang đỡ ông cụ nhìn nhau, không biết có nên nghe theo hay không. Nhưng bác sĩ vẫn chưa tới, hiện tại bọn họ thật sự không có cách nào khác. Cố Cơ Uyển lập tức lại nói: “Tôi đã học qua các cách sơ cứu! Mau đỡ ông ấy ngồi xuống!”

Lần này không có ai dám nói thêm cái gì. Hai người dìu ông cụ ngồi xuống dưới đất. Cố Cơ Uyển quỳ xuống phía sau ông cụ, một chân cong lên đỡ lấy lưng ông cụ, hai tay cô vòng tay ôm ở vị trí giữa ngực vào bụng ông cụ.

Cố Cơ Uyển hít một hơi thật sâu, sau đó bỗng nhiên dùng sức đẩy bụng ông cụ lên! Ông cụ được cô đẩy bụng suýt nữa ngất đi, nhưng dường như cách này không có hiệu quả. Mặt ông cụ vẫn đỏ bừng lên, ngày càng có xu hướng đỏ hơn.

Người đàn ông bên cạnh định đẩy Cố Cơ Uyển ra, Cố Cơ Uyển lại không bỏ cuộc, cô vẫn như ôm bụng ông cụ rồi lại dùng sức đẩy bụng lên. “Phụt” một tiếng, lần này không biết thứ gì đó trong miệng của ông cụ bay ra, trong nháy mắt không thấy tăm hơi. “Sao lại thế này?” Ngoại trừ người đàn ông bên cạnh ông cụ thì không ai thấy được đó là thứ gì! Nhưng sau khi thứ gì đó bay ra ngoài thì sắc mặt ông cụ dần tốt hơn.

Ông cụ mở miệng thở hổn hển, rõ ràng đã có thể hô hấp! Ông ấy dần ổn định! “Ông chủ...” Mấy vệ sĩ cùng quản gia vây quanh. Cố Cơ Uyển lập tức xua tay: “Mọi người đứng xa một chút cho ông ấy hít thở không khí.” Mấy vệ sĩ lập tức lùi lại, sợ cướp hết không khí của ông chủ nhà mình.

Chú Đình quản gia nhìn người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh ông chủ: “Cậu chủ Viễn...”

“...Đậu phộng.” Cố Tĩnh Viễn không khỏi cảm thấy có chút... Mất mặt.

Đây là chuyện gì vậy? Bởi vì một viên đậu phộng làm cho mọi người luống cuống tay chân.

Mặc dù ông chủ tuổi cao, nhưng bình thường cơ thể rất khỏe mạnh.

Vừa rồi mọi người còn tưởng rằng ông ấy giấu bệnh, bệnh đột nhiên tái phát.

Cố Cơ Uyển buông ông cụ ra rồi lùi qua một bên, đưa tay xoa thái dương.

Cô nhìn ông cụ dần ổn định thì mới thở phào nhẹ nhõm cười nói: “Ông ơi, sau này ông đừng ăn mấy loại hạt cứng như vậy, tiêu hóa không được tốt đâu.”

Ông cụ ngẩng đầu nhìn cô, tuy rằng ông cụ đã ổn định nhưng vẫn không thể nói nên lời.

Nhưng sao cô gái trước mặt lại quen như thế?

Ông cụ động đây ngón tay muốn đưa tay lên thì cháu ngoại bên cạnh ngăn cản: “Ông đừng lộn xộn, chờ ông khỏe rồi nói sau.”

Lần này bởi vì một hạt đậu phộng nên ông cụ ăn quả đắng, có lẽ cũng cảm thấy hơi xấu hổ, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Cố Cơ Uyển nhìn người trẻ tuổi bên cạnh ông cụ thì cười với anh ta: “Chắc ông ấy không sao nữa, tôi đi trước đây.”

“Cô chờ một lát.”

Người đàn ông trẻ tuổi nói chờ một lát, quản gia lập tức nhìn Cố Cơ Uyển cười nói: “Thưa cô, cô đã cứu ông chủ nhà chúng tôi, chúng tôi vẫn chưa cảm ơn.”

“Không cần, ông nói tiếng cảm ơn là đủ rồi.”

Cố Cơ Uyển đang định xoay người rời đi thì người đàn ông trẻ tuổi lại nói: “Cô đã cứu ông ngoại tôi, tôi nhất định phải thể hiện một chút.”

“Hình như đến bây giờ anh vẫn chưa nói lời cảm ơn với tôi.” Lời Cố Cơ Uyển nói làm cho anh ta có chút bất ngờ.

Người đàn ông trẻ tuổi bình tĩnh lại mới nói: “Cảm ơn, nhưng tôi muốn...”

“Thôi bỏ đi, anh muốn cảm ơn tôi thế nào? Cho tiền tôi sao?”

Cô không phải ra vẻ thanh cao, nhưng cô không muốn gây phiền phức

Giang Nam sẽ nhanh chóng đến đây, cô phải đến khách sạn bên kia chờ anh ta.

“Nếu anh cảm thấy mạng của ông ngoại có thể đo được bằng tiền thì anh đưa cho tôi một số tiền, xem ông ngoại của anh giá trị bao nhiêu.”

“Nếu anh cảm thấy ông ngoại quan trọng hơn tiền, vậy thì không cần để ý mấy chuyện sáo rỗng báo đáp gì đó.”

Mặc dù cô nói chuyện ngay thẳng, cũng không chừa mặt mũi cho đối phương, nhưng lời nói không hề thô lỗ.

Cố Cơ Uyển cười nói: “Tôi chấp nhận lời cảm ơn của anh, tôi đi đây.”

Cô đi thật, không để lại tên và cách liên lạc, thậm chí không giữ lại một đường lui.

Hành động này làm cho tất cả mọi người bất lực chấp nhận.

“Chẳng lẽ cô ấy không biết mình đã cứu ai sao?” Quản gia nói thầm.

Có lẽ là không biết, nếu cô biết thì nhất định sẽ không rời đi phóng khoáng như thế.

Cho dù tiền bạc rất thô tục, nhưng không có ai có thể từ chối.

Quan trọng là cậu chủ nhà bọn họ cho một số tiền, số tiền đó chắc chắn cho một người bình thường có thể tiêu xài mấy đời.

“Ông ngoại, ông sao rồi?” Sau khi Cố Cơ Uyển đi xa thì Cố Tĩnh Viễn thu hồi ánh mắt, vỗ lưng cho ông cụ.

“Không sao, không sao, một hạt đậu phộng mà thôi, còn có thể lấy mạng của ông sao?”

Ông cụ Cố thuận lợi thở ra, lúc đứng lên đã khôi phục dáng vẻ khỏe mạnh.

Nhưng lời này nói ra không sợ người ta cười rớt răng sao?

Lúc này ai bị một hạt đậu phộng suýt nữa cướp đi tính mạng chứ?

CHƯƠNG 327: BÂY GIỜ ĐƯA CON ĐÓ ĐANG Ở ĐÂU

CHƯƠNG 327: BÂY GIỜ ĐƯA CON ĐÓ ĐANG Ở ĐÂU

Cố Cơ Uyển vừa đến cửa khách sạn, khoảng năm phút sau Giang Nam gọi điện thoại đến.

Cô đi đến thẳng đến cửa khách sạn, hai phút sau cô lên xe Giang Nam.

Đêm nay tâm trạng của cô vốn nặng nề, nhưng vừa rồi cô cứu một ông cụ nên cả người lại vui vẻ hơn.

“Cô đi đâu?” Giang Nam thấy quần áo của cô lộn xộn, ngay cả tóc cũng rối loạn thì nhíu mày lại.

Nhưng cô có vẻ không có bị thương chỗ nào, cho nên sự lo lắng trước đó có chút dư thừa.

Anh ta có hơi sợ, buổi tối cô không về là vì gặp Mộ Tu Kiệt.

“Vừa rồi tôi thấy một ông cụ bị nghẹn đến suýt ngất đi, tôi lập tức ra tay cứu người.”

Giọng Cố Cơ Uyển có chút khàn khàn, nhưng cả người có vẻ vô cùng vui vẻ, không giống như gặp phải chuyện gì đáng sợ.

Giang Nam thở phào nhẹ nhõm, anh ta nhìn cô một cái mới lái xe vào đường lớn.

“Cô còn cứu người nữa sao?”

“Đương nhiên, tôi đã bào chế thuốc nhiều năm, có thể tự học thành tài!”

Cho dù cứu người hay là bào chế thuốc thì đời trước cô là cao thủ.

Nhưng cao thủ này vẫn luôn khiêm tốn nên Cố Vị Y không biết gì cũng chiếm lấy công lao của cô.

Nhưng đó là chuyện của đời trước.

Bây giờ cô nghĩ lại dường như rất xa vời.

“Cô còn học bào chế thuốc mấy năm sao? Sao tôi không biết?” Giang Nam nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cô nhóc này bao nhiêu tuổi chứ? Mười tám tuổi nói lời này không sợ rớt răng sao.

“Không tin thì thôi.” Cố Cơ Uyển biết những gì mình trải qua sẽ không có ai tin.

Đương nhiên cô cũng không định giải thích.

Trọng sinh? Là truyện không thể nào, người ta chỉ nghĩ cô bị bệnh tâm thần.

Cho dù Giang Nam không khinh thường cô, sợ là anh ta cũng sẽ đưa cô đi gặp bác sĩ tâm lý.

Trọng sinh không phải là chuyện huyền ảo sao?

Cô dựa lưng vào ghế ngồi rồi nhắm mắt lại.

Trong lòng Giang Nam vẫn còn nhiều thắc mắc, anh ta rõ ràng cảm thấy cô không đúng lắm, quần áo nhăn nhúm, tóc cũng rối loạn.

Nhưng tâm trạng của cô lại vui vẻ, làm cho người ta không nhìn ra được những gì cô đã trải qua.

Nhưng cô nhíu mày, luôn có vẻ buồn rầu không bao giờ biến mất...

Nhưng Giang Nam cũng không cơ hội hỏi.

Cố Cơ Uyển nhắm mắt lại thì tiếng ngáy nhanh chóng vang lên.

Hơn mười hai giờ đêm thật sự đã rất khuya.

Nếu cô nói vừa rồi cứu một ông cụ, có lẽ cả người xốc xếch là do chuyện đó đúng không?
Cô luôn hiền lành như thế, nhìn người khác gặp khó khăn thì nhất định dừng cảm quên mình đến giúp đỡ...
Giang Nam nhìn mấy sợi tóc rơi trên mặt cô thì không nhịn được đưa tay ra muốn giúp cô vén tóc ra sau tai.
Nhưng tay anh ta vẫn chưa chạm vào mặt cô đã thu tay lại.
Động tác quá thân mật sẽ dọa đến cô.
Sau khi anh ta thu tay lại thì nhìn con đường phía trước, tập trung lái xe.

Rạng sáng hôm sau, đây vốn là lúc đi ngủ.
Bởi vì có một ông cụ thật sự rất nôn nóng, cho nên một giờ sáng của nhà họ Cố bị mở ra.
Mặc dù cùng là nhà họ Cố, nhưng nhà họ Cố này đến từ Lăng Châu.
Mà nhà họ Cố ở Lăng Châu và nhà họ Cố ở Bắc Lăng lại khác nhau một trời một vực.

Tuy rằng cùng họ Cố, nhưng bọn họ không hề có quan hệ họ hàng.
Nhà họ Cố ở Bắc Lăng chỉ là một gia đình có tiền bình thường, ngay cả xã hội thượng lưu Bắc Lăng cũng phải khó khăn lắm mới có thể chui vào.
Nhưng nhà họ Cố ở Lăng Châu tuyệt đối là nhà giàu bậc nhất.
Bốn gia tộc lớn đứng đầu Lăng Châu có sự xuất hiện của nhà họ Cố.
Người trước mắt này là ông cụ Cố nhà họ Cố ở Lăng Châu, một nhân vật lớn đậm một chân đã có thể làm cho người dân ở Lăng Châu run sợ!
Cố Kính Minh không biết vì sao bọn họ đến đây, từ trước đến nay nhà họ Cố nhỏ nhỏ này không hề qua lại với nhà họ Cố ở Lăng Châu.
Dương Hiểu Nha và Cố Kính Minh xuống lầu, sau khi nghe nói ông cụ Cố nhà họ Cố ở Lăng Châu thì cả người sững sờ.
“Kính Minh, gần đây ông có hạng mục lớn nào sao?” Lúc Dương Hiểu Nha xuống lầu thì hỏi lại mấy lần.
Cố Kính Minh vừa luống cuống đeo cà vạt vừa lắc đầu: “Không có.”

Huống chi cho dù có hạng mục lớn cũng không thể có liên quan đến nhà họ Cố ở Lăng Châu được, sao người ta có thể để mắt đến tập đoàn nhỏ này chứ?
Giống như nhà họ Cố bọn họ muốn làm ăn với nhà họ Mộ vậy, chính là chuyện nghìn lẻ một đêm!
“VẬY... RỒI CUỘC CHUYỆN GÌ XẢY RA?”

Hơn nửa đêm bỗng nhiên bị đánh thức, bây giờ Dương Hiểu Nha vẫn buồn ngủ.
“Sao tôi biết được? Đi xuống xem đã!” Trong lòng Cố Kính Minh nóng như lửa đốt.
Hai người soi gương trên chiếc bình thủy tinh lớn ở góc cầu thang.

Cố Kính Minh nhanh chóng nhét áo sơ mi vào trong quần, Dương Hiểu Nha lại luống cuống: “Tôi, tôi vẫn chưa trang điểm!”
Ông trời ơi! Ở trước mặt nhân vật lớn như vậy cũng dám để mặt mộc đúng là quá đáng sợ!
“Trang điểm cái gì? Người ta còn đang đợi! Để người ta chờ đợi, lỡ đặc tội thì sao?”
Cố Kính Minh càng đi xuống lầu thì giọng nói càng nhỏ dần, sợ người dưới lầu nghe thấy Dương Hiểu Nha nghe vậy thì sao còn dám quay lại trang điểm gì đó nữa?

Lỡ thật sự chọc giận người ta vì quay lại làm chút việc, chẳng phải công ty nhà bọn họ sẽ biến thành tro bụi sao?
Quan trọng là tiếp đón ông cụ Cố và cậu chủ nhà họ Cố ở phòng khách dưới lầu.

Đám người hầu đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ giống như gặp đại địch.

Không phải ông cụ Cố khó hầu hạ, mà sự thật là tiếng tăm nhà họ Cố ở Lăng Châu quá vang dội!
“Ông cụ Cố, chào ông cụ Cố!”

Cố Kính Minh vừa xuống lầu đã lập tức đi tới khom lưng, rất cung kính.
Dương Hiểu Nha đi theo bên cạnh ông ta, cũng cung kính ông cụ Cố và cậu chủ Cố, sợ tiếp đón người ta không chu đáo.
“Mau, mau đi pha trà tốt nhất lên đây!”

Cố Kính Minh nhìn ly trà trước mặt thì nóng nảy: “Lấy trà cao cấp trong ngăn tủ ở phòng tôi, mau lên!”
“Vâng vâng vâng!” Quấn gia vội vàng lên lầu.
Cố Tĩnh Viễn lại xua tay, nhàn nhạt nói: “Không cần, đêm hôm khuya khoắt cũng không thích hợp uống trà, không cần khách sáo.”

“Vâng vâng!”
Người ta đã nói không nên uống trà, Cố Kính Minh làm gì dám làm bậy?
Nhưng bọn họ đứng trước mặt ông cụ Cố và cậu chủ Cố thì vẻ mặt đầy lo lắng, cũng không biết đặt tay ở đâu.
“Ngồi đi, còn đứng làm gì?” Ông cụ Cố có vẻ dễ gần hơn cậu chủ nhà họ Cố một chút.
Ông nở nụ cười thân thiết nhìn Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha: “Mau ngồi đi!”

Hai người nhìn nhau, nơm nớp lo sợ ngồi xuống đối diện ông.
Dương Hiểu Nha lén chọc vào eo Cố Kính Minh, Cố Kính Minh cẩn thận nhìn ông cụ Cố: “Chuyện đó... Ông cụ Cố...”
“Tôi muốn hỏi, có phải trước kia Tang Thanh đã từng đến đây sống một thời gian đúng không?”
Tang Thanh?
Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha nhìn nhau.

Vì sao đột nhiên hỏi chuyện Tang Thanh chứ?
“Vâng, Tang Thanh...” Cố Kính Minh nhìn vợ mình một cái.
Hơn một tháng trước, Dương Hiểu Nha nói với ông ta một số chuyện làm cho ông ta sợ tới mức đến bây giờ vẫn chưa chấp nhận được.

Lúc này, ông cụ Cố nhà họ Cố ở Lăng Châu là nhân vật lớn mặt như vậy muốn tới tìm Tang Thanh?
“Mười mấy năm trước, bà ấy... Thật sự đã từng ở đây.”
Ông cụ Cố sáng mắt lên, Cố Tĩnh Viễn lập tức hỏi: “Có phải lúc ấy bà ấy đang mang thai đúng không, bây giờ đứa con đó đang ở đâu?”

CHƯƠNG 328: BÂY GIỜ CON BÉ ĐANG Ở BÊN CẠNH CẬU CẢ MỘ

CHƯƠNG 328: BÂY GIỜ CON BÉ ĐANG Ở BÊN CẠNH CẬU CẢ MỘ

Con của Tang Thanh...

Cố Kính Minh đang muốn nói gì đó nhưng Dương Hiểu Nha lại nói trước: “Xin... xin hỏi sao mọi người lại hỏi điều này?”

Cố Kính Minh nhìn bà ta, không biết bà ta lấy dũng khí từ đâu ra mà dám hỏi ông cụ Cố như vậy?

Rốt cuộc bà ta có biết những người trước mắt này có thể bóp chết bọn họ dễ dàng như bóp chết một con kiến không?

Từ sau lần diễn kịch ở nhà họ Mộ lần trước, bây giờ Dương Hiểu Nha cũng được coi là người đã từng gặp qua sóng to gió lớn.

Không biết tại sao vừa nghe Cố Tĩnh Viễn nhắc tới đứa bé trong bụng Tang Thanh, trong lòng bà ta lại bắt đầu đắn đo gì đó.

Đứa bé của Tang Thanh có lai lịch không nhỏ đâu!

Bà ta có nghĩ nát óc cũng không nghĩ đến thậm chí ngay cả người nhà họ Cố cũng phải tìm thứ đàn bà đẻ tiện kia.

“Ông Cố, chúng tôi từng hứa với Tang Thanh sẽ không tùy tiện để lộ tin tức của cô ấy..

Bà ta liếc nhìn Cố Kính Minh một cái, ánh mắt ngụ ý bảo không có việc gì thì đừng nói lung tung.

Cố Kính Minh cầm cốc, cả người đầy mồ hôi lạnh, nào dám nói gì?

Ông cụ Cố lại khề thờ dài gật đầu: “Điều này cũng... đúng”

Cố Tĩnh Viễn vẫn giữ vẻ mặt cứng đờ, tiếp tục hỏi: “Chúng tôi tìm đứa nhỏ của Tang Thanh đương nhiên là có chuyện quan trọng, xin hãy nói bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Thật ra trước khi đến đây bọn họ đã từng điều tra, nhưng có rất nhiều chuyện dù sao cũng đã qua một khoảng thời gian dài rồi, cứ nghe người trong cuộc nói trước đã.

Dù sao Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha cũng là người từng tận mắt gặp được Tang Thanh năm đó.

Ông cụ nôn nóng trong lòng, rất nhiều chuyện chẳng nghĩ kỹ được, nhưng Cố Tĩnh Viễn lại bình tĩnh hơn ông cụ nhiều.

Tuy trong lòng Dương Hiểu Nha đã rất hoảng nhưng riêng truyện này lại giữ vững được lập trường của bản thân.

“Vẫn xin... xin hãy nói cho tôi biết, tại sao mấy người lại muốn tìm con của Tang Thanh.”

“Cô... rất thân với Tang Thanh sao?” Ông cụ Cố chợt thay đổi thái độ, trong mắt đầy vẻ dịu dàng.

Xem ra không phải là kẻ thù, ngược lại rất có khả năng còn là người có quan hệ cực kỳ thân thiết với Tang Thanh.

Dương Hiểu Nha nhìn mặt đoán ý, lập tức nghiêm mặt giả vờ lạnh lùng.

“Ông Cố, dù mấy người có quyền có thế nhà họ Cố nhỏ nhỏ của chúng tôi hoàn toàn không sánh được, nhưng Tang Thanh là bạn chí cốt của tôi, chuyện đã đồng ý với Tang Thanh, tôi tuyệt đối sẽ không làm bậy!”

Bạn chí cốt? Nghe Dương Hiểu Nha nói câu này, ngay cả Cố Kính Minh cũng cảm thấy mĩa mai.

Nhưng vợ mình đã nói thế thì nhất định là có lý do cả.

Từ sau khi Cố Vị Y thành công tiến vào nhà họ Mộ ở lại bên cạnh cậu cả Mộ, còn được ông cụ nhà họ Mộ yêu thích, Cố Kính Minh cảm thấy người vợ này của mình đúng thật là người giỏi giang.
Cho nên bây giờ có rất nhiều chuyện Cố Kính Minh đồng ý nghe theo bà ta.

Quả nhiên ông cụ Cố liên trở nên vui vẻ: “Cô trọng tình trọng nghĩa với Tang Thanh như vậy, tốt, tốt lắm!”
Tang Thanh có thể có được người bạn tốt như vậy, tuyệt đối là phúc khí của con bé.
Không đợi Cố Tĩnh Viễn mở miệng, ông cụ Cố đã nói: “Tôi nghi ngờ đứa bé trong bụng Tang Thanh là... máu mủ của nhà họ Cố”

“Cái gì?” Cố Kính Minh từ trên sofa bật dậy, cái cốc trong tay nhoáng lên một cái, nước trà vương vãi khắp nơi.
Tuy rằng Dương Hiểu Nha cũng kinh ngạc nhưng trong sự kinh ngạc này đã có mấy phần dự liệu trước.
Vừa rồi bà ta đã nghĩ tới chuyện này.

Thật ra bọn nhỏ không biết chuyện của Tang Thanh, nhưng người trong cuộc năm đó như bọn họ ít nhiều gì cũng biết một ít.
Vì sao bà ta vẫn luôn mắng Cố Cơ Uyển là con hoang? Chính là vì Tang Thanh mang thai to bụng ở bên ngoài.

Hơn nữa bà ta biết rõ Tang Thanh vốn chẳng có bao nhiêu tình nghĩa với người đàn ông nhà mình, là do Cố Kính Minh thích người ta đến không kìm nén được.

Đương nhiên có đánh chết bà ta cũng không thừa nhận loại chuyện cũ năm xưa này trước mặt bọn nhỏ.
Dù là với ai bà ta cũng nói Tang Thanh là hồ ly tinh, là tay vịn không đứng đắn, ở bên ngoài câu dẫn Cố Kính Minh.
Ai bảo Cố Kính Minh nhận Cố Cơ Uyển? Thế chẳng phải là đưa một đứa cháu hoang về tranh giành tài sản với con gái ruột sao?

Bây giờ nghe ông cụ nói như vậy, đúng là đã xác nhận một vài suy nghĩ của Dương Hiểu Nha năm đó.
Quả nhiên Cố Cơ Uyển không phải con gái của Cố Kính Minh, người đàn ông chết tiệt này bởi vì quá thích Tang Thanh mà nuôi dưỡng con gái người ta nhiều năm như vậy.

Nhưng Dương Hiểu Nha vẫn tỏ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, run tay làm nghiêng cái cốc, nước trà rơi vãi đầy mặt đất.
Ông cụ Cố cũng không để ý, chuyện như vậy dù là ai cũng không bình tĩnh được.

Bây giờ ông đang vô cùng nôn nóng, nhìn Cố Kính Minh vội hỏi: “Tôi đã nói mục đích đến đây rồi, vậy... Có thể nói cho tôi biết con của Tang Thanh đang ở đâu không?”

“Có phải con bé chính là... chính là... Cơ Uyển không?”

Quả nhiên là đã điều tra rồi mới đến, nhưng ngược lại chính vì như vậy mới khiến Dương Hiểu Nha nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cố Kính Minh bị dọa tới sững người, ông ta thật sự bị chấn động, kinh ngạc, không dám tin, không hề giả bộ chút nào.

“Con bé... Con bé...”

“Con của Tang Thanh, bây giờ...”

Dương Hiếu Nha nhìn ông ta, khẽ cười nói: “Ở nhà họ Mộ, đang ở bên cạnh cậu cả Mộ.”

Lúc này dù ông cụ nhà họ Cố có sốt ruột đến mấy chắc chắn cũng không thể lập tức tới nhà họ Mộ.

Tốt xấu gì cũng phải chờ tới lúc trời sáng mới có thể đi gõ cửa hỏi han.

Tuy nhà họ Cố ở Lăng Châu rất lợi hại nhưng nhà họ Mộ ở Bắc Lăng cũng là thế lực khổng lồ.

Không giống như loại nhà nghèo bọn họ, tùy tiện là có thể đi vào.

Đã sắp ba giờ sáng rồi, nửa đêm canh ba, không bằng chờ tới hừng đông.

“Bà, sao bà... Sao bà lại... Trời ơi! Chuyện này không giấu diếm được đâu!”

Vừa bước vào phòng đóng cửa phòng lại, Cố Kính Minh kéo vợ mình vào một góc, nhỏ giọng trách móc.

“Người ta là ông nội của Cơ Uyển, chỉ cần bọn họ đi làm xét nghiệm DNA thì đâu giấu được chuyện gì nữa.”

Nhà họ Cố muốn nhận lại cháu gái ruột của mình, khác hẳn với chuyện bà cụ nhà họ Mộ muốn nhận lại cháu gái ngoại của mình lúc trước, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bà cụ không dám để lộ ra nên cũng không thể quang minh chính đại dẫn Vị Y đi làm xét nghiệm.

Nhưng ông cụ nhà họ Cố lại không như vậy, ông cụ có thể trực tiếp dẫn người đến bệnh viện, làm xét nghiệm ngay và luôn!

Đến lúc đấy còn giấu giếm được gì nữa?

“Vị Y nhà chúng ta bây giờ còn đang ở bên cậu cả Mộ, bà muốn ở đây phá con bé sao?”

Dương Hiếu Nha nhìn chăm chăm người chồng vô dụng này của mình, thờ phì phì nói: “Nếu để cậu cả Mộ biết tôi lừa cậu ta, chúng ta phải chết bao nhiêu lần mới chuộc tội được?”

Bây giờ bọn họ đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể tiến về phía trước, không thể lùi ra sau được nữa!

“Nhưng người nhà họ Cố nhất định sẽ làm xét nghiệm DNA với Vị Y, bà có muốn giấu cũng không giấu được!”

Dương Hiếu Nha không để ý tới ông ta, lập tức lôi di động ra gọi điện thoại cho Cố Vị Y.

Một cuộc, không nhận, gọi tiếp, vẫn không có ai bắt máy, cuộc thứ ba, cuộc thứ tư...

Lúc này Cố Vị Y đã đi ngủ từ lâu, còn không biết có phải là đang ngủ cùng cậu cả Mộ hay không.

Nhưng nhất định phải báo chuyện này cho con bé! Không thể chậm trễ một giây phút nào nữa!

Dẫu sao thì ông cụ Mộ sáng ngày mai nhất định cũng sẽ đến nhà họ Mộ tìm con bé.

Cuối cùng lúc gọi tới cuộc thứ sáu, giọng nói khàn khàn của Cố Vị Y mới từ bên kia điện thoại truyền ra: “Đã là giờ nào rồi, có để cho người ta...”

“Vị Y, mẹ có một chuyện cực kỳ quan trọng, bây giờ con có tiện nói chuyện không?” Dương Hiểu Nha vội hỏi.

Cố Vị Y có chút mất kiên nhẫn nhưng vẫn miễn cưỡng chịu đựng câu gắt: “Nói đi, con đang ở một mình”

Sao lại ở một mình? Không phải gần đây rất thân mật với cậu cả Mộ sao?

Nhưng Dương Hiểu Nha cũng không nghĩ nhiều, cầm di động nhỏ giọng nói: “Con nghe này Vị Y, có biết người nhà họ Cố ở Lăng Châu không?”

Là nhà làm thuốc rất rất lợi hại kia đó.”

“Đương nhiên là biết.” Cậu cả Mộ làm vẻ mặt trang điểm làm đẹp, có không ít cách điều chế là mua từ chỗ nhà họ Cố ở Lăng Châu.

Dương Hiểu Nha nắm nắm tay, sau đó dè dặt cẩn thận nói: “Những lời mẹ nói bây giờ con nghe cẩn thận từng từ cho mẹ.”

“Nói nhanh lên.” Cố Vị Y hắt xì một cái.

Dương Hiểu Nha biết tính tình cô ta không tốt, chỉ đành nói nhanh: “Đêm nay ông cụ Cố đến nhà chúng ta, ông ấy muốn tìm con của Tang Thanh, ông ta nói... ông ta nói đứa bé đó có lẽ là cháu gái ruột của ông ta.”

CHƯƠNG 329: CHẢY MÁU MŨI? MẤT MẶT!

CHƯƠNG 329: CHẢY MÁU MŨI? MẤT MẶT!

Nhà họ Cố ở Lăng Châu, cháu gái ruột của ông cụ Cố, Cố Cơ Uyển?

Con sâu ngủ trong người Cố Vị Y bỗng chốc bị cưỡng chế biến mất hoàn toàn, cả người đều tỉnh táo trở lại. Cô ta từ trên giường bật dậy, nhanh chóng cầm di động, hô hấp vừa vội vừa loạn. Quan trọng nhất là cô ta ghen tỵ, cô ta ghen tỵ muốn chết!

Cô ta muốn Cố Cơ Uyển phải chết, cô ta hận không thể tự tay bóp chết á đàn bà dê tiện kia! Thật sự là tro tàn lại cháy!

Vốn tưởng bây giờ cậu cả Mộ không cần cô ta nữa, thứ dê tiện kia nhất định sẽ sống thật thê thảm, ai ngờ cậu hai Giang lại còn đối xử với cô ta như châu như ngọc. Như thế thì cũng thôi đi, bây giờ còn lòi ra nhà họ Cố ở Lăng Châu gì đó nữa! Nhà họ Cố ở Lăng Châu đó là một sự tồn tại gần như lợi hại tương đương nhà họ Mộ ở Bắc Lăng!

Vì sao cứ phải là Cố Cơ Uyển? Tại sao lại là á đàn bà dê tiện đó!

Ông trời thật không công bằng! Con đàn bà dê tiện đó giống như con gián, giống như cỏ dại! Làm thế nào cũng không chết được!

“Vậy phải làm sao bây giờ? Để con đàn bà dê tiện đó vùng lên sao? Không được! Không thể để nó có cơ hội đó! Tuyệt đối không thể!”

Bộ não của Cố Vị Y đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường: “Không được, chuyện nhà họ Cố tìm lại người nhà nhất định sẽ giống trống khua chiêng.”

Đây hoàn toàn không phải là cùng một khái niệm với chuyện bà cụ Mộ nhận lại cháu gái ngoại của mình!

“Đến lúc đó nhà họ Cố vì công nhận tiện nhân kia nhất định sẽ mời tất cả những người có uy tín danh dự và mặt mũi trong giới kinh doanh, chắc chắn nhà họ Mộ cũng sẽ được mời.”

Nhà họ Cố bây giờ có lẽ vẫn chưa biết quan hệ giữa Cố Vị Y và bà cụ Mộ.

Nhưng chỉ cần tiếp tục điều tra chuyện này thì rất có thể tất cả sẽ bị tra ra.

Cô ta có thể giấu diếm bà già ngu xuẩn kia, nhưng chuyện này sao có thể giấu được người nhà họ Cố?

“Mẹ cũng đang lo chuyện này, chỉ cần nhà họ Cố bên kia xác định con không phải con gái của Tang Thanh, với trí thông minh của cậu cả Mộ thì rất nhiều chuyện chỉ cần nghĩ là ra ngay.”

“Mẹ đã nói với ông cụ Cố rồi, con gái của Tang Thanh bây giờ đang ở bên cạnh cậu cả Mộ, sáng sớm ngày mai nhất định ông cụ nhà họ Cố sẽ tự mình tới nhà họ Mộ tìm người.”

“Mẹ nói...” Cố Vị Y giật mình, lập tức hiểu ra: “...Con?”

“Đương nhiên, con gái của Tang Thanh không phải con thì còn có thể là ai?”

Một khi đã bắt đầu nói dối thì sẽ không thể dừng lại được.

Để lời nói dối được trọn vẹn thì chỉ có thể dùng càng nhiều lời nói dối hơn, bọn họ đã không có đường quay lại nữa.

Cố Vị Y bình tĩnh trở lại, nghĩ cẩn thận cuối cùng cũng nghĩ ra mục đích Dương Hiểu Nha vội vã gọi điện thoại tới vào giờ này.

“Chuyện này e là chúng ta không tự mình xử lý được.”

“Ý của mẹ cũng như thế.” Dương Hiểu Nha vội vàng gật đầu.

Cố Vị Y nghĩ nghĩ một hồi lâu, sau đó mím môi nói: “Để con tìm mấy người kia xem còn có cách nào không.”

Cố Cơ Uyển ngủ một giấc rất sâu, hôm sau khi tỉnh lại vừa nhìn giờ thì liền trợn tròn hai mắt suýt chút nữa thì chết lặng.

Bảy rưỡi rồi, trời đất ơi! Tám giờ sáng còn có tiết đấy!

“Sắp muộn mất rồi!” Cô gái nhỏ vội vã chạy vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt, bộ dạng cực kỳ vội vã.

Giang Nam vẫn đang ở bên ngoài, thoải mái nhàn nhã ăn sáng đọc báo: “Nhanh lên, sắp không kịp rồi.”

“Ưm ưm ưm...” Nếu không phải trong miệng còn ngậm bàn chải đánh răng, Cố Cơ Uyển nhất định sẽ oán trách anh vài câu.

Dậy sớm như vậy mà không biết đường gọi cô!

Trời ạ! Thật sự sắp không kịp nữa rồi!

Hứng một vốc nước lên rửa mặt, cô ngẩng đầu, sau đó lại bất ngờ nhìn thấy dấu vết trên cổ mình.

Đó là... dấu vết do Mộ Tu Kiệt để lại lúc đè lên người cô trong gian xe đêm hôm qua.

Trong lòng thoáng qua tia lẻ loi, cô vô thức kéo vạt áo như sợ bị người khác nhìn thấy.

Dù rằng trong phòng tắm thật ra chỉ có một mình cô.

Luống cuống tay chân rửa mặt xong, Cố Cơ Uyển chạy vào trong phòng nhanh chóng thay quần áo.

“Bên ngoài có bữa sáng...” Giang Nam mở cửa phòng ra: “Cô...”

“Ái Khốn nạn! Biến ra ngoài ngay!”

Vừa cởi áo ngủ ra, Cố Cơ Uyển lập tức ôm chặt quần áo, tiện tay túm lấy một cái gối mềm ném ra.

Đường đường là cậu hai Giang, từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện bí mật cùng đám người Mộ Tu Kiệt thế mà bây giờ ngay cả một cái gối mềm cũng không tránh được.

Bộp một tiếng, Giang Nam bị gối mềm nện vào mặt, anh ta tiện tay duỗi tay ra đỡ lấy gối mềm.

Lúc nhìn lên chỉ còn thấy bóng lưng ôm quần áo vội vàng chạy vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng lại nghe rầm một tiếng.

“Tôi... Thật ra, không cố ý đâu, là sợ cô đi muộn nên lên giục thôi.”

Anh ta hướng về phía cửa phòng tắm đang đóng chặt nói, khoé miệng lại cong lên rất rõ ràng.

Hình như vừa rồi thấy được một mảng lưng trắng nõn?

Ưm, quả thật không phải cố ý đâu.

Nhưng mà sao mũi lại ngứa ngứa thế nhỉ?

Giang Nam giơ tay lên mũi quẹt một cái, nhìn thấy màu đỏ tươi trên mu bàn tay thì cả khuôn mặt cứng đờ lại.

Mẹ kiếp! Mới nhìn một cái thôi mà, chảy máu mũi cái gì? Thật mất mặt!

Cố Cơ Uyển cắn một lát bánh mì khô, cầm sữa đi thẳng ra cửa.

Vì phải đưa cô tới trường nên máu mũi của Giang Nam còn chưa kịp xử lý hết.

Lúc ra cửa, trên mũi vẫn còn sót lại một chút màu đỏ tươi.

“Thấy chưa, ai bảo lưu manh! Báo ứng đến thật nhanh!” Cố Cơ Uyển tiện tay giật một tờ giấy, lau mũi cho anh ta.

“Có muốn lau nước miếng giúp cho anh luôn không?” Người đàn ông đang lái xe chợt đưa mắt sang.

“Thôi thôi xin, tập trung lái xe đi được không?”

“Anh vẫn đang tập trung lái xe mà.” Chỉ là vừa nghĩ đến đến mảng da trắng nõn đó là lại không nhịn được có hơi... khụ, mũi vẫn còn ngứa.

“Cứ như chưa nhìn thấy phụ nữ bao giờ!” Cổ Cơ Uyển trợn trắng mắt.

“Chưa thấy ai đẹp như vậy.” Lời này là nói thật.

“Nói năng ngọt sớt!” Người này càng ngày càng biết nói, sau lưng có cao thủ chỉ dẫn à?

Giang Nam chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Dọc đường đi Cổ Cơ Uyển đều đọc sách.

Tối hôm qua về muộn quá, cô còn chưa kịp ôn bài, nghe nói hôm nay có một bài trắc nghiệm nho nhỏ xem như kiểm tra.

Thật ra cô cũng có hơi lo lắng mình không theo kịp bài học.

Học kỳ này gặp nhiều chuyện quá, chưa nghiêm túc nghe giảng được mấy.

Bây giờ muốn học hết lại đúng là không dễ.

“Đừng vội, tối về tôi sẽ dạy bù cho cô.”

“Thật không?” Cách dạy của Giang Nam cực kỳ độc đáo, rất nhẹ nhàng lại có thể dễ dàng khiến cô hiểu được.

“Ừ” Có khi nào anh ta lừa cô chưa?

Cổ Cơ Uyển cuối cùng cũng yên tâm, tiếp tục xem sách của mình.

Lúc sắp tới cửa sau của trường học, Giang Nam nhận một cuộc điện thoại, không biết đầu bên kia nói gì mà sắc mặt anh ta có hơi cứng lại.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Cổ Cơ Uyển lập tức để ý thấy anh ta không bình thường.

“Không có việc gì cả.” Giang Nam dừng xe ở cửa sau trường học.

Lúc nhìn Cổ Cơ Uyển xuống xe, anh ta đột nhiên khẽ gọi: “Cơ Uyển.”

“Sao thế?” Cổ Cơ Uyển quay đầu, nhìn thấy rõ trong mắt anh có vẻ do dự muốn nói nhưng lại thôi.

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không nói gì cả, chỉ nhắc nhở cô: “Đi đường cẩn thận một chút.”

“Gì vậy chứ? Đã đến trường học rồi thì còn có nguy hiểm gì chứ?”

Cổ Cơ Uyển chống lại lời Giang Nam, vẫy vẫy tay với anh ta, lập tức xuống xe chạy nhanh về phía cửa trường học.

Thật ra dọc theo đường đi, hai cái đùi khó chịu muốn chết, nhưng ở trước mặt Giang Nam, cô không dám thể hiện ra vẻ không ổn.

Lúc quay đầu nhìn thấy Giang Nam khởi động xe rời đi, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai chân đi chậm lại.

Tối hôm qua bị Mộ Tu Kiệt lật qua lật lại gần hai tiếng, bây giờ chân cô cực kỳ mỏi, cực kỳ nhức.

Lúc đi đường cứ có cảm giác nhói nhói nhức mỏi, rất không dễ chịu.

Nhưng mà không còn sớm nữa.

Cô hít sâu một hơi, ôm ba lô định đi nhanh hơn.

Không ngờ có một bóng người từ phía sau thân cây bên cạnh chui ra, lao nhanh về phía cô...

CHƯƠNG 330: LÀ ÂM MƯU HAY LÀ SỰ TRÙNG HỢP?

CHƯƠNG 330: LÀ ÂM MƯU HAY LÀ SỰ TRÙNG HỢP?

Cảm thấy bầu không khí xung quanh không ổn, Cổ Cơ Uyển đã cực lực trốn sang một bên.

Nhưng, người kia vẫn không cẩn thận va vào cánh tay cô.

Một cơn đau nhói truyền đến, Cổ Cơ Uyển cau mày, sau đó lùi lại mấy bước, nhìn chăm chăm vào người kia.

“Xin, xin lỗi... Cô gái kia nhìn Cổ Cơ Uyển, khuôn mặt tràn đầy sự hối lỗi.

“Xin lỗi, tôi bị muộn rồi, xin lỗi.”

Cô ta quay người muốn rời đi, Cổ Cơ Uyển lại vội vàng đuổi theo, nắm lấy tay cô ta: “Đứng lại cho tôi!”

Trên cánh tay truyền đến sự đau rát, hóa ra là bị đâm!

Nhưng vết thương không lớn, không giống như cố ý làm cô bị thương.

Trong tay cô gái này rốt cuộc có cái gì?

“Cô...cô muốn làm gì?” Cô gái bị cô nắm chặt, đau đớn đến mức cau mày.

Lực của Cổ Cơ Uyển có chút lớn, cúi đầu nhìn tay của cô gái.

Trên tay cô ta không có bất kỳ thứ sắc bén nào, lúc này thứ đâm vào cô có lẽ chính là chiếc nhẫn trên ngón tay của cô ta.

Nhẫn...có hình gì ở bên trong, nhanh chóng hiện lên trong đầu cô.

Nhẫn, cố ý va vào người cô, máu...

“Cô...”

“Cổ Cơ Uyển, cô lại bắt nạt người khác!” Cách đó không xa, mấy bạn học nữ đang đi về phía cô.

Cổ Cơ Uyển sững sờ, cô gái kia hất tay của cô ra.

Sau khi được giải phóng, không vội vã chạy đến phòng học, mà nhanh chóng chạy về phía cổng sau của trường!

Lúc này còn nói đi muộn, bộ dạng vội vàng muốn lên lớp, bây giờ lại muốn rời khỏi trường học?

Không đúng!

Cổ Cơ Uyển vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị mấy cô gái vừa đi đến chặn đường.

Bạn học chuyên ngành bên cạnh, bình thường không qua lại, chặn cô làm gì?

“Tránh ra!”

“Tại sao phải làm theo lời cậu, con đường này là cậu làm sao?” Mấy cô gái chặn trước mặt cô, không cho cô đi!

“Rốt cuộc các cậu muốn làm gì?” Cổ Cơ Uyển vẫn muốn đuổi theo.

Nhưng lúc nhìn lên, cô gái vừa va vào cô, thậm chí còn đâm cô bị thương đã lên một chiếc xe ở bên ngoài, rời đi.

Không đuổi kịp!

Nhưng những người này rõ ràng đã có âm mưu từ trước.

“Ai muốn làm gì với cô? Đã vào tiết rồi còn lè mề ở đây làm gì? Đi thôi.”

Sau khi nhìn thấy cô gái kia lên xe rời đi, mấy cô gái này cũng lập tức tản ra.

Cổ Cơ Uyển nhanh chóng chạy đến cổng trường, trên con đường bên ngoài, đã không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe kia.

Ngay cả biển số xe cũng không nhìn rõ, đuổi theo kiểu gì?

Tại sao phải cố ý làm cô bị thương?

Nhẫn, bố nhào qua...

Đột nhiên, lòng bàn tay của Cố Cơ Uyển nắm chặt lại!
Cố Vị Y! Cuối cùng cô cũng nhớ ra, tại sao cảm thấy chiếc nhẫn kia rất quen thuộc.
Một lần, trong quán cafe bên ngoài trường học, không hiểu sau Cố Vị Y lại hẹn cô ra, còn nói những lời vô cùng khó hiểu.
Lúc đó cô ta cố gắng đến gần cô mấy lần, nhưng lần nào cô cũng trốn được.
Lúc đó, trên tay cô ta cũng đeo một chiếc nhẫn tương tự.
Chuyện này là từ khi nào?

Ở phía xa, tiếng chuông vào học trong tòa nhà dạy học vang lên, Cố Cơ Uyển không có cách nào, chỉ có thể chạy về phía tòa nhà dạy học.
Cuối cùng, khi gần đi đến tòa nhà dạy học, các sự kiện được cô xâu chuỗi lại với nhau.
Cố Vị Y đến tìm cô, đeo chiếc nhẫn này, nhưng cô ta không có cơ hội chạm vào cô.

Không lâu sau, lại xảy ra chuyện Cố Vị Y trang điểm thành Tang Thanh lúc còn trẻ, lừa bà cụ nhà họ Mộ.
Đó cũng là chuyện An Hân nói trước khi chết, Cố Vị Y mua chuộc cô ta, lúc trước đây bà cụ đến vườn hoa phía sau, đúng lúc nghe thấy cuộc nói chuyện của Dương Hiểu Nha với một người nào đó....
Ban đầu chắc chắn Cố Vị Y không biết mối quan hệ giữa cô và bà cụ, nhưng sau một loạt sự việc kia, rất rõ ràng có thể xác định được cô chính là cháu ngoại của bà cụ.

Nhưng cô ta không hề lấy máu của cô, sao cô ta biết được?
Cố Cơ Uyển càng nghĩ càng cảm thấy bất an, đứng trước tòa nhà dạy học trống không, gió lạnh không ngừng thổi từ phía sau.

Cố Cơ Uyển không lấy được máu của cô, nhưng ngày hôm đó...cô còn chạm phải một người...
Đột nhiên cả người giống như bị hút hết sức lực.
Trái tim của cô thắt lại, co giật, đau đớn.

Cô dùng lực đè vào vị trí trái tim của mình, chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, không có một chút sức lực nào.
Khó khăn lắm mới đi vào được, nhưng vẫn phải vịn vào tường mới không bị ngã xuống đất.

Ngày hôm đó, Cố Vị Y không thành công, nhưng sau khi cô rời khỏi quán cafe không lâu lại va phải một người khác.
Cô không chỉ va phải anh ta, còn bị cúc áo của anh ta làm bị thương, máu còn sót lại trên cúc áo của anh ta...
Giang Nam.
Tại sao lại là anh ta?
Không thể nào, đây chắc chắn chỉ là một sự trùng hợp, không thể là anh ta!
Cô có thể nghi ngờ bất cứ người nào, nhưng sao có thể nghi ngờ Giang Nam chứ?
Cô không thể cũng không nên nghi ngờ anh!

Trong những ngày tháng khó khăn nhất trong cuộc đời cô, anh ta chính là người luôn bảo vệ cô, chưa từng rời đi.
Anh ta cũng chính là người đã cho cô sức mạnh để cô dựa vào trong lúc cô tuyệt vọng đến mức không thể sống nổi.

Tất cả mọi người đều có thể phản bội và bỏ rơi cô, nhưng anh ta không thể.
Anh ta là Giang Nam! Là người bạn mà cô tin tưởng nhất! Là người đáng tin nhất!

Lúc này, lúc bọn họ vội vàng quay lại trường học, có phải là anh đã nhận một cuộc điện thoại?

Lúc đó không để ý nhưng bây giờ dường như có thể nhớ lại một chút nội dung cuộc nói chuyện.
“...Được, tôi sẽ đến ngay, làm theo kế hoạch....”

Bây giờ nghĩ lại, mỗi chữ đều khiến người khác kinh hồn bạt vía, mỗi chữ đều khiến cô vô cùng tuyệt vọng!
Không thể nào, tuyệt đối không thể là Giang Nam!

Nhưng, ngày hôm đó ngoại trừ Giang Nam, không có bất kỳ ai tiếp xúc cơ thể với cô.
Cũng không có ai có cơ hội lấy máu của cô.
“Tại sao lại là anh ta....sao cô có thể tin điều này?”

“Bạn à, cậu không sao chứ?” Không biết sinh viên năm mấy đi qua hỏi.
Cố Cơ Uyển mới phát hiện ra, hóa ra bản thân đang co ro trong góc tòa nhà dạy học, không biết đã ngồi bao lâu.
Cô lắc đầu, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên: “Không sao.”
“Thất tình sao?” Bởi vì cô cứ ôm lấy hai chân của mình, vùi mặt vào giữa hai chân, nên đàn anh cũng không nhìn rõ là ai.
Anh ta cười nói: “Thất tình thôi mà, thực ra chẳng có gì to tát cả, ngẩng đầu lên, lại là một ngày mới.”

Thất tình sao? Hóa ra bây giờ trông cô giống như một người thất tình bị bỏ rơi.
Hóa ra, cô thật sự khó chịu như vậy.
Đàn anh tỏ ra khá kiên nhẫn, khuyên bảo cô: “Các cô các cậu, động tý là cãi nhau, mỗi nhân duyên đang tốt đẹp, đôi khi cũng chỉ vì hiểu nhầm mà chia tay.”

“Có người từng nói, lúc tức giận, khó chịu, nhất định đừng ra quyết định, ít nhất, đợi đến khi bình tĩnh lại, suy nghĩ lại, nếu không có thể em sẽ hối hận cả đời.”
Sau đó đàn anh kia nói cái gì cô đều không nhớ.
Chỉ nhớ một câu của anh ta đã nói: Lúc tức giận, buồn phiền nhất định không được đưa ra quyết định.
Bây giờ cô đang rất khó chịu, những phán đoán lúc này của cô rất có thể là sai lầm.
Có lẽ thật sự chỉ là một hiểu nhầm.

Không biết qua bao lâu, vị đàn anh kia thấy bản thân mình cũng không có cách nào khuyên bảo cô, chỉ có thể thờ dài, rời đi.
Cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng ngẩng đầu lên, lấy điện thoại ra, ấn số của Giang Nam.
“Sao vậy? Lúc này không phải đang ở trong lớp sao?” Đầu bên kia điện thoại, Giang Nam cau mày, biết rõ thời gian lên lớp của cô.
Cố Cơ Uyển nắm chặt điện thoại, một lúc sau mới dè dặt giọng nói: “Em hơi khó chịu, em....muốn gặp anh.”

CHƯƠNG 331: BẠN GÁI NHỎ CỦA ANH

CHƯƠNG 331: BẠN GÁI NHỎ CỦA ANH

Cố Cơ Uyển nói muốn gặp Giang Nam, rất nhanh cậu hai Giang đã xuất hiện.

Không cần hỏi nguyên nhân, cũng không trách thời điểm cô tìm anh ta có thích hợp hay không.

Sau khi Cố Cơ Uyển lên xe, lại nhìn thấy di động của anh ta vang lên vô số lần.

Cuối cùng, Giang Nam đơn giản tắt máy đi, chờ cô đến bên đường lớn hóng gió.

“Sao anh không hỏi tôi, vì sao muốn gặp anh?” Cố Cơ Uyển đã tỉnh táo lại.

Gió biển lạnh thổi qua, làm cho cô tỉnh táo lại, dần dần bình tĩnh.

“Có cái gì đáng để hỏi, tôi đẹp trai mê người như vậy, cô nhớ tôi không phải chuyện bình thường sao?”

Giang Nam nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Hai đầu lông mày cô vẫn có chút ử dột, anh ta bỗng nhiên nói: ‘Muốn đến bờ biển ăn xiên nướng không?’

Đầu mùa đông khí trời cũng không tính là lạnh, chỉ có chút mát mẻ.

Thời tiết này, ngồi bên bờ biển ăn xiên nướng, cảm giác không tệ.

Kỳ thật Cố Cơ Uyển không chút khẩu vị, nhưng cô vẫn gật đầu.

Giang Nam chuyển hướng xe, nhanh chóng dừng ở bên bờ biển.

Bờ biển có rất nhiều tiệm xiên nướng, mặc dù hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng thẳng ở địa điểm, bờ biển không có ai, xem như là yên tĩnh.

“Hôm nay bận nhiều việc sao?” Cố Cơ Uyển liếc nhìn túi quần của anh ta.

Sau khi tắt máy thì không nghe được tiếng chuông nữa, nhưng trước khi anh ta tắt máy, điện thoại sắp bị gọi nổ.

“Thời gian làm việc” Cho nên bận hay không bận gì, không phải hỏi.

“Việc rất quan trọng sao? Vừa rồi, rất nhiều cuộc gọi”

“Giục tôi đi họp.”

“Hạng mục lớn?”

“Ừ” Giang Nam lại giống như không chút để trong lòng, vẫy vẫy tay với ông chủ ở phía xa xa.

Ông chủ đến, bỏ thêm cho anh mấy chục xiên hải sản, còn đưa đồ uống đến.

Giang Nam lại hỏi: “Mấy thứ đồ uống này cất đi, không cần, có nước ấm không, đưa cho tôi một ít-

“Được” Ông chủ lập tức trở về, không lâu sau bưng một bình nước ấm đến.

“Thả lỏng đi, có việc tôi gọi cô” Sau khi đuổi ông chủ đi, Giang Nam rót cho Cố Cơ Uyển một cốc nước ấm.

Giọng nói của anh, giống như gió âm bên bờ biển lúc này: “Thân thể của cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không thể uống nước lạnh được, lạnh lắm” Cố Cơ Uyển hơi rùng mình, nhìn anh ta, có chút thất thần.

“Làm gì thế? Uống chút trước đi.” Thấy cô chỉ sững sờ nhìn mình, Giang Nam nhíu mày: “Hôm nay đúng là có chút là lạ, cô muốn nói gì, thì nói đi”

“Anh sẽ hại tôi không?” Cô đột nhiên hỏi.

Vấn đề này, Giang Nam cũng không trả lời lại.

Chỉ là nhìn cô ít nhất ba giây, rồi mới nhét cốc nước vào trong tay cô: “Uống trước rồi nói”

Cố Cơ Uyển cúi đầu, một hơi uống non nửa cốc nước ấm.

Lúc lại nhìn anh ta, Giang Nam đang chuyên tâm đảo xiên hải sản trên vỉ nướng.

“Nếu như nhất định phải trả lời, tôi hy vọng là chính cô tự mình cảm nhận, tôi nói gì không quan trọng, quan trọng là, cô có thể tin mấy phần”

Đáy mắt của anh có chút âm đạm, chỉ là rất nhanh đã biến mất, không biểu hiện ra trước mặt cô.

Nhưng sự âm đạm này, vẫn bị Cố Cơ Uyển bắt gặp.

Là cô tổn thương anh ta sao?

Nếu như ngược lại, vấn đề này do anh ta hỏi mình, có phải cô cũng tổn thương như vậy?

Hai người đã chung đụng mấy tháng, kỳ thật anh ta là người thế nào, chẳng lẽ cô thật sự không hiểu chút nào sao?

Lừa cô một hai ngày thì được, nhưng có thể lừa một hai tháng sao?

Tại sao lại hoài nghi anh ta? Hoài nghi như vậy, đối với bất kỳ người nào, đều tổn thương.

“Thật xin lỗi” Cô cúi đầu, nhìn hải sản trên vỉ nướng.

Giang Nam nhìn cô, mặc dù không biết bây giờ cô đang nghĩ gì, nhưng ít ra, câu xin lỗi này là thật lòng.

Anh ta yếu ớt cười: “Cũng đã nói xin lỗi rồi, vậy mặc kệ trước đây nghĩ chuyện gì, cứ để cho nó qua đi, vui lên”

“Anh không hỏi tôi nguyên nhân?” Cố Cơ Uyển ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt sáng quắc của anh ta.

Ánh mặt trời rơi xuống người anh ta, gió biển thổi bay tóc mái trên trán anh ta, vàng rực, ấm áp, một người đàn ông tốt như vậy!

Cô thở ra một hơi, có chút áy náy.

“Tại sao phải hỏi?” Không phải mỗi nghĩ vấn đề đều phải hỏi rõ ra.

“Có đôi khi, làm người hồ đồ một chút, mới càng vui vẻ”

“Cậu hai Giang là người nguyên ý sống hồ đồ sao?” Cố Cơ Uyển lăm lăm cái miệng nhỏ: “Nếu như thật sự hồ đồ như vậy, Giang thị sớm đã bị người ta chơi đùa.

“Xem đối tượng:

“Anh nên mở máy” Cố Cơ Uyển vẫn có chút bất an, mình nhất thời tùy hứng, dường như lại hại anh ta bỏ lỡ rất nhiều chuyện quan trọng.

“Rốt cuộc là hạng mục lớn gì, tôi có thể biết không?”

“Không có gì, chỉ là hẹn một ông chủ công ty khác, nói chuyện một hạng mục đã kế hoạch mấy tháng”

“Mấy tháng!” Cố Cơ Uyển thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi ghế

Đối với một tập đoàn lớn như Giang thị mà nói, một hạng mục kế hoạch mấy tháng, tuyệt đối không đơn giản!!

Nếu như không phải chuyện rất gấp, Vince cũng sẽ không liên tục gọi điện thoại giục.

Điện thoại này, không cần nghĩ, tuyệt đối là Vince gọi đến.

Này điện thoại, không cần nghĩ, tuyệt đối chính là Vince đánh tới.

Ngoại trừ Vince, không ai dám gọi đoạt mệnh liên hoàn Call đến đây.

Chỉ là Vince, bình thường cũng không dám, trừ phi, chuyện thật sự rất quan trọng.

“Nếu như cuộc họp hôm nay không thành, anh...Giang thị sẽ tổn thất bao nhiêu tiền?”

Giang Nam cong môi: “Thật muốn biết?”

“Muốn!” Anh ta càng như vậy, Cố Cơ Uyển lại càng căng thẳng.

Nhưng anh ta vẫn điềm nhiên, ‘Ăn gì đó trước đi’

“Không được! Anh nói trước đi!” Sự bất an của Cố Cơ Uyển càng lúc càng lan ra, sắp đến mức ngập đầu mình rồi.

“Không nhiều lắm, đại khái... chỉ khoảng mấy nghìn tỉ...”

“Khu!” Cô thiếu chút nữa bị sặc chết!

Cô đột ngột đứng lên, Cố Cơ Uyển bắt lấy tay anh ta: “Đi! Đi mau! Bây giờ đi về còn kịp không, nhanh!”

“Chính là, đồ vẫn chưa chín.. “

“Còn ăn cái gì ăn? Chuyện còn chưa làm xong! Nhanh lên rồi lại ăn sau!”

Mấy nghìn tỉ đó! Trời ạ! Quả là nghiệp chướng!

“Thật sự không ăn?” Giang Nam vân vân rờ rờ, không chút lo lắng nào.

“Không ăn không ăn! Nhanh lên! Anh đừng như vậy! Tôi cưỡng sắp khóc rồi!”

Cố Cơ Uyển dùng sức kéo anh ta, muốn kéo anh ta, đáng tiếc anh rất cao lớn, thể trọng này, hoàn toàn không phải là cô có thể di động được.

Môi mỏng mắt đẹp của Giang Nam cùng lúc cong lên, cuối cùng lấy ví ra, thả mấy tờ tiền giấy, mới cùng cô đứng lên.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

Dưới trời xanh mây trắng, có một cô bé kéo tay một người đàn ông, lo lắng đi về phía bãi đỗ xe.

Từ đầu đến cuối người đàn ông lại vui vẻ, thoải mái nhàn nhã bị cô kéo đi.

Ánh mặt anh rơi vào người ôn, như hòa, ấm áp như vậy.

...Lúc chạy đến tòa nhà Giang thị, ông chủ bên kia cũng đúng lúc đi từ trong ra.

Một đám người sau lưng ông ta, cũng cẩn cẩn thận thận.

Ông chủ nộ khí đằng đằng, sợ đến mức đám người phía sau cầm như hến, ngay cả hừ cũng không dám hừ một tiếng.

Vince đuổi tới, vừa vụng trộm lau mồ hôi, vừa xin lỗi: “Thật xin lỗi, tổng giám đốc Trịnh, là lỗi của tôi, là tôi không nói với cậu hai rõ ràng thời gian, chúng ta hẹn lại được không? Tổng giám đốc Trịnh.. “

“Thời gian cậu hai nhà mấy người quý giá, thời gian của tôi có thể tùy tiện lãng phí?”

Tổng giám đốc Trịnh tức giận đến mức đá bay anh ta ra ngoài, ông ta lạnh giọng nói: “Chuyện này, là Giang thị mấy người bội ước, sau này, không có cơ hội hợp tác nữa!”

“Tổng giám đốc Trịnh, Tổng giám đốc Trịnh... Vince gấp đến mức đầu đầy mồ hôi

“Tổng giám đốc Trịnh” Sau cửa thủy tinh xoay ở đại sảnh, một bóng dáng thon dài đi đến.

Trong tay anh ta còn có một cô nhóc, môi mỏng có chút cong lên, tràn ra một nụ cười yếu ớt làm người ta như tắm gió xuân.

“Hôm nay tôi... bạn gái nhỏ không thoải mái, đi đến bệnh viện với cô ấy, cho nên trễ nãi, thật xin lỗi!”

CHƯƠNG 332: CỔ CƠ UYÊN CẬU ĐỎ MẶT RỒI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

[Xem ảnh 11](#)

CHƯƠNG 334: CHÚNG TA Ở BÊN NHAU ĐI

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 335: ANH CÓ YÊU TÔI KHÔNG?

*Chương có nội dung hình ảnh

[Xem ảnh 1](#)

[Xem ảnh 2](#)

[Xem ảnh 4](#)

[Xem ảnh](#) 5

[Xem ảnh](#) 6

[Xem ảnh](#) 7

[Xem ảnh](#) 8

[Xem ảnh](#) 9

CHƯƠNG 336: ĐÊM NAY ĐƯA NGƯỜI NHÀ TỚI

CHƯƠNG 336: ĐÊM NAY ĐƯA NGƯỜI NHÀ TỚI

Vậy em gả cho anh đi.

Giọng điệu cậu hai Giang nói lời này giống như đang bàn bạc tối nay ăn món gì vậy.

Giọng nói rất bình thường, thậm chí cảm xúc không hề thay đổi.

Nhưng anh ta nắm eo nhỏ của Cố Cơ Uyển dùng lực mạnh đến mức làm cho Cố Cơ Uyển nhú mày.

Điều này làm cho cô biết cậu hai Giang cũng rất căng thẳng.

Có thể gả cho anh ta hay không?

Cô có điểm mơ màng: “Em... Không đủ tuổi...”

“Có thể đính hôn trước.”

“Vì sao anh lại nôn nóng... như thế?” Cho dù anh muốn thì không phải cũng có thể yêu đương trước hay sao?

Ít nhất để cho mọi người có cơ hội tìm hiểu nhau, lỡ sau này không thích hợp...

“Anh làm việc luôn rất quyết đoán, nhìn trúng em thì không thể là người khác.”

Cậu hai Giang chảy mồ hôi hai bên trán: “Nếu em không muốn quay về bên cạnh anh cả thì không phải là cách tốt nhất cắt đứt mối quan hệ của hai người sao?”

Anh ta thừa nhận mình hơi ích kỷ, nhưng bất kỳ ai gặp chuyện này cũng sẽ ích kỷ đúng không?

“Anh lo lắng chuyện gì?” Cố Cơ Uyển vẫn nhìn ra được cậu hai Giang không giống như bình thường.

Giang Nam mím môi, bàn tay to xoa xoa eo cô.

Cũng không biết qua bao lâu, anh ta mới trầm giọng nói: “Thật ra anh cũng không biết mình đang lo lắng cái gì, có lẽ là vì em còn để ý...”

Trực giác nói cho anh ta biết đây không phải là chủ đề thích hợp, anh ta thở ra một hơi: “Dù sao, anh đã xác định thì sẽ không thay đổi, trừ khi em không cần anh.”

“Anh là cậu hai nhà họ Giang, ai dám không cần anh chứ?” Cô cup mắt xuống.

“Cậu hai nhà họ Giang mà thôi, lại không phải thần thánh, ai biết...”

Sắc mặt Giang Nam đột nhiên sáng lên, đưa tay ôm lấy cô: “Ý của em là em... Đồng ý?”

Cố Cơ Uyển cắn môi, thật ra cô cũng rất lo lắng không yên.

Nếu cô và Giang Nam ở bên nhau mà có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Mộ Tu Kiệt, không còn lặp lại bi kịch của đời trước.

Có phải đây là một sự lựa chọn tốt nhất hay không?

Không liên quan đến tình yêu, là vì Giang Nam thích hợp với cô, mà cô cũng có thể làm cho anh ta vui vẻ.

Cố Cơ Uyển siết tay lại, cô đang muốn nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại của Giang Nam điện bỗng vang lên.

Người đàn ông nhú mày lại, không muốn nhận cuộc gọi này.

Nhưng người bình thường không biết số điện thoại cá nhân của anh ta, người biết cũng sẽ không gọi lung tung cho anh ta.

Nhưng cô nhóc này vẫn chưa trả lời thẳng...

Cố Cơ Uyển nghe thấy tiếng chuông thì thờ phào nhẹ nhõm.

Cô lập tức cầm điện thoại trên bàn nhét vào trong tay của anh ta: “Mau nghe điện thoại đi!”

Cô nhóc này! Một câu trả lời thôi lại khó khăn như thế sao?

Giang Nam cầm điện thoại nhìn vào màn hình, sắc mặt không khỏi lóe lên.

Sự kích động vừa rồi cũng bình tĩnh lại.

Anh ta nhận điện thoại: ‘Cậu ba, có chuyện gì?’

Mười mấy giây sau, Giang Nam cúp máy nhìn Cố Cơ Uyển, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Cố Cơ Uyển nhíu mày: “Sao vậy? Anh có việc phải ra ngoài?”

Giang Nam gật đầu, Cố Cơ Uyển lập tức muốn đi xuống đuổi anh ta: “Mau đi đi, đừng để ý đến em, em ngủ trước đây.”

Giang Nam hơi do dự, sau đó bỗng nhiên kéo cô lại.

“Em... dám gặp anh ấy không?”

“Hả?” Cố Cơ Uyển sững sốt, sau đó cô lập tức hiểu được người đó trong miệng của Giang Nam là ai.

Cơ thể mảnh mai của cô cũng trở nên căng cứng.

Giang Nam bỏ cánh tay trên eo cô xuống, cười nhạt: “Không sao, nếu em vẫn không dám đối mặt thì sau này nói tiếp.”

“Không!” Cố Cơ Uyển giống như đã quyết định, nắm lấy bàn tay của anh ta.

Cô hít sâu một hơi, hô hấp rất hỗn loạn lại vô cùng kiên định: “Em dám!”

Cô hiểu ý của anh ta, nếu cô thật sự quyết tâm ở bên nhau, vậy thì có một số người, có một số việc cần thiết phải đối mặt.

Dù sao bọn họ cũng là anh em vào sinh ra tử của anh ta, cô không muốn anh ta mất đi mấy anh em quan trọng nhất cuộc đời vì mình.

“Em đi với anh.” Giọng cô rất nhạt nhưng lại kiên định.

Giang Nam ôm lấy cô, hôn nhẹ trên trán cô một cái.

“Giống như mấy người Tô Tử Lạp muốn mời khách anh vậy, nếu đã đạt được mục tiêu thì chúng ta cũng sẽ trở về.”

Giang Nam nói xong lại làm cho trái tim Cố Cơ Uyển đầy lo lắng.

Thì ra không chỉ có phụ nữ mới có quy tắc như thế, ngay cả người đàn ông cũng có.

Nhưng Mộ Tu Kiệt chưa từng đưa cô đi gặp anh em của mình, thậm chí không biết anh có mấy người anh em tốt như thế.

Mà Giang Nam lại bằng lòng chia sẻ mọi chuyện với cô.

Cô gật đầu nhẹ một cái, không nói thêm gì.

Giang Nam lại cầm điện thoại gọi vào dãy số lúc nãy: “... Đêm nay, tôi mời khách.”

Bởi vì anh hai muốn mang “Người nhà” đến nên Nam Cung Vũ đặc biệt dặn phục vụ chuẩn bị một số đồ uống nhẹ nhàng, còn có rượu trái cây.

“Nhưng hơn một tháng không gặp, anh hai đã đưa người nhà tới, đúng là thân kỳ!”

Nam Cung Vũ vẫn không biết rốt cuộc người nhà của anh hai là ai.

Anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt cười hì hì: “Anh cả, anh thì sao? Khi nào anh đưa cô gái nhỏ của anh đến? Hiện tại anh đưa tới thì không sợ là không có cặp nữa đúng không?”

Anh cả quan tâm cô gái nhỏ của mình, mọi người đều biết chuyện này.

Nhưng mức độ quan tâm đến đâu thì cũng không ai nghĩ nhiều.

Nhưng nếu anh vẫn chưa đưa tới thì có lẽ vẫn chưa đủ quan tâm, nếu không anh đã sớm giống như Giang Nam đưa tới mời khách rồi!

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào, hơi thở lạnh lẽo tỏa khắp người.

Choang một tiếng, anh bẻ gãy chiếc ly cao cổ trong tay mình, chuyện này làm cho Nam Cung Vũ im lặng như ve sầu mùa đông.

Lục Kiều thay giúp anh một ly mới, sau khi rót đầy rượu cũng không cộng ly với mình mà một mình cầm ly rượu tự thưởng thích vị rượu.

Nam Cung Vũ không hiểu hai người này có ý gì?

“Cậu tư, anh và anh cả đến A Lý Hân một chuyến, sau khi trở về lại càng không muốn nói chuyện?”

Nam Cung Vũ không dám chạm vào váy ngược Mộ Tu Kiệt, chỉ có thể đến gần Lục Kiều thấp giọng hỏi: “Có phải lúc ở A Lý Hân đã xảy ra chuyện xấu gì không?”

Lục Kiều hừ hừ, vẫn không nói lời nào.

Nam Cung Vũ chỉ cảm thấy nhàm chán, hai tên này vốn dĩ không phải là người nói nhiều, sau khi nghe Giang Nam muốn đưa “Người nhà” đến thì càng tích chữ như vàng.

Không đúng, sau khi người ta nghe chuyện này thì không hề nói gì.

Từ đầu tới cuối cũng chỉ có Nam Cung Vũ tự nói mà thôi.

Thật là, dù sao anh ta cũng là cậu ba nhà họ Nam Cung, đi đến đâu cũng là đối tượng được mọi người tranh nhau lấy lòng.

Ở chỗ này lại giống như tên ngốc bị xem nhẹ. Trái tim pha lê thật sự muốn tan vỡ.

Anh ta cũng ra vẻ lạnh lùng cao quý một chút, bọn họ không nói lời nào, anh ta cũng không để ý tới bọn họ.

Được rồi, anh ta vui sướng quyết định như vậy!

Nhưng hai phút sau, cậu ba Nam Cung không chịu nổi cô đơn nên không nhịn được lại mở miệng: “Anh cả, anh tư, hai người có biết bạn gái của anh hai là ai không? Đã gặp qua chưa?”

Vẫn không có ai để ý đến anh ta, nhưng nhiệt độ trong phòng lập tức đột nhiên thấp xuống mấy độ.

Nam Cung Vũ nhìn cả người Mộ Tu Kiệt đầy lạnh lẽo thì không nhịn được rụt cổ: “Sao vậy? Giống như anh hai cướp phụ nữ của anh không bằng!”

Anh ta còn không chịu nổi cả người lạnh lẽo này, đợi lát nữa không chừng cô nhóc tới sẽ bị anh cả hù chết?

CHƯƠNG 337: TẠI SAO LẠI LÀ CÔ

CHƯƠNG 337: TẠI SAO LẠI LÀ CÔ

Mộ Tu Kiệt lạnh nhạt nhìn lướt qua, Nam Cung Vũ lập tức cảm thấy mình giống như rơi vào hầm băng. Vẫn là hầm băng nghìn năm không thay đổi, lạnh đến mức hàm răng run cầm cập.

“Tôi, tôi tôi... Chỉ nói... Nói đùa một chút thôi...”

Ồi mẹ ời! Đêm nay anh cả sao lại thế này?

Lúc này nghe nói anh hai muốn đưa người nhà đến đây thì bẻ gãy chiếc ly.

Bây giờ chỉ vì một câu nói anh hai cướp phụ nữ của anh lại ra về muốn giết người.

Chẳng lẽ, anh hai thật sự... Cướp phụ nữ của anh?

Chẳng lẽ, bạn gái của anh hai là...

Nam Cung Vũ sờ mũi, không dám nghĩ tiếp cũng không dám hỏi.

Anh ta chỉ có thể lặng lẽ dịch qua bên kia một chút, anh ta cầm điều khiển máy điều hòa trên bàn, lại khê điều chỉnh nhiệt độ trong phòng lên thêm mấy độ.

Nhiệt độ thấp như thế là muốn người ta đông cứng đến chết sao?

Mười giờ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Phòng bao của bọn họ ở phía đông tầng này, xung quanh chỉ có một phòng bao, ngoại trừ phục vụ và bọn họ thì bình thường sẽ không có ai đi về phía này.

Lúc này tiếng bước chân không giống nhau truyền đến từ cánh cửa khép hờ, rõ ràng là Giang Nam đưa bạn gái tới.

Nam Cung Vũ không khỏi căng thẳng, cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì.

Tóm lại chính là căng thẳng.

Giống như có một chuyện đáng sợ sắp xảy ra!

Ngoài cửa, phục vụ cung kính chào đón Giang Nam và Cố Cơ Uyển.

Đây là lần đầu tiên bốn vị khách quý gặp mặt còn đưa phụ nữ theo, phục vụ cũng rất tò mò về Cố Cơ Uyển.

Nhưng cho dù tò mò chuyện của khách quý nhưng không ai dám nghĩ nhiều, càng không dám hỏi nhiều.

Bọn họ đi đến trước cửa, phục vụ khom người cung kính nói: “Cậu hai Giang, chào cô, mời!”

Bàn tay nhỏ Cố Cơ Uyển ôm cánh tay Giang Nam hơi run lên.

Giang Nam đưa tay vỗ nhẹ vào tay cô, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ tròn ngập lo lắng.

Nếu không được thì bọn họ không đi vào.

Cố Cơ Uyển lại ngẩng đầu nhìn anh ta lắc đầu.

Dù sao cũng đã tới rồi, có phải lúc này lùi bước quá muộn rồi không?

Nếu muốn cắt đứt, vậy thì phải cắt đứt thật rõ ràng.

Nếu cậu cả Mộ biết cô và Giang Nam ở bên nhau, có lẽ sau này cậu cả Mộ sẽ không đến tìm mình nữa.

Cũng sẽ không làm một số chuyện... Đáng sợ với cô.

“Được, vậy đi vào.” Giang Nam dịu dàng nói.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi rồi gạt đầu, sau khi phục vụ đẩy cửa phòng ra thì cô nắm chặt tay lại trôi đi vào với anh ra.

Trong phòng bao, tâm trạng của Nam Cung Vũ càng căng thẳng theo bước chân của bọn họ.

Anh ta thật sự có hơi sợ, sợ suy nghĩ của mình trở thành sự thật, sợ cô gái đi cùng Giang Nam thật sự là vợ chưa cưới của anh cả trước kia.

Nhưng sau khi anh ta nhìn thấy Cố Cơ Uyển xinh đẹp đến mức hoàn mỹ thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May là không phải vợ chưa cưới xấu xí của anh cả, may quá!

Nhưng sao anh ta nhìn cô gái này lại cảm giác hơi quen thuộc...

Lục Kiêu hừ hừ, tự rót rượu rồi uống vào miệng.

Mặc dù bình thường cậu tư rất thích uống rượu, nhưng cầm chai rượu rót cũng không phải là chuyện thường gặp.

Mộ Tu Kiệt không biểu cảm, nhưng Nam Cung Vũ rõ ràng cảm nhận được sau khi bạn gái của Giang Nam đi vào thì Mộ Tu Kiệt tràn đầy khí lạnh, ngày càng lạnh đến mức làm cho người ta không chịu nổi.

Khí lạnh còn chưa tính, còn sự tàn bạo kia là thế nào? Sao giống như cô gái nhỏ đắc tội với anh vậy?

Nam Cung Vũ hơi xấu hổ, chỉ có thể mời bạn gái nhỏ của Giang Nam: “Mau ngồi đi! Uống nước một chút.”

Qua cửa là khách, mặc kệ thế nào cũng người đầu tiên được đưa tới đây trong mấy anh em Bọn người kia lạnh như băng, cũng không sợ dọa người ta à.

Nhưng sao anh ta càng nhìn khuôn mặt của cô gái này lại càng cảm thấy quen thuộc chứ?

Nhưng hình như anh ta chưa từng gặp qua người xinh đẹp như thế.

“Không giới thiệu một chút sao?” Nam Cung Vũ nhìn Giang Nam, cố gắng nở nụ cười được cho là tự nhiên.

Giang Nam và Cố Cơ Uyển ngồi xuống sofa, lén nắm tay cô mới giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Cố Cơ Uyển.”

Lại là họ Cố, anh cả và anh hai lại cùng thích phụ nữ có họ giống nhau?

Khoan đã, Cố Cơ Uyển?

Nam Cung Vũ luôn không quan tâm nhiều đến phụ nữ, nhưng cái tên này... Tên này!

Nam Cung Vũ đột nhiên đứng lên, cúi đầu nhìn Cố Cơ Uyển ngồi cách đó không xa, anh ta chỉ vào cô, ngón tay run lên.

“Cố Cơ Uyển, nhà họ Cố... Cô ba, anh cả... anh cả...”

Anh ta không nói ra câu tiếp theo, nhưng ai không biết chứ?

Đúng vậy! Ai mà không biết? Ai mà không biết Cố Cơ Uyển là vợ chưa cưới của anh cả trước kia?

Tuy rằng anh cả không cần phụ nữ, nhưng đó cũng từng là phụ nữ của anh cả!

Đã... Đã là người của anh cả Anh hai làm gì vậy? Vì sao anh ta lại muốn phụ nữ của anh cả làm bạn gái của mình?

Chuyện này được coi là gì?

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay, sau khi căng thẳng một chút vẫn cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Nam Cung Vũ, so với đối phương kinh ngạc thì cô lại có vẻ tự nhiên.

“Phải, tôi là cô ba nhà họ Cố, Cố Cơ Uyển, anh là cậu ba nhà họ Nam Cung sao? Rất vui được gặp anh!”

“Rất, rất vui được gặp cô...” Cô gái này không làm cho người ta chán ghét.

Nam Cung Vũ cũng nhớ tới vì sao cảm thấy cô quen mắt, lại không nhớ được cô là ai.

Đó là bởi vì lúc anh ta gặp cô thì gương mặt kia cũng không giống như bây giờ, khuôn mặt đầy tàn nhang, dơ bẩn.

Nhưng hiện tại khuôn mặt nhỏ không hề trang điểm lại sạch sẽ nhẹ nhàng, tinh xảo.

Tuy rằng có vẻ hơi tái nhợt, nhưng sự tái nhợt này không chỉ không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, ngược lại làm cho cô thêm yếu ớt khiến đàn ông không nhịn được muốn bảo vệ.

Cô trở nên xinh đẹp, hơn nữa còn rất đẹp rất đẹp.

Nhưng cho dù lại xinh đẹp cũng chỉ là một người phụ nữ, anh hai muốn... Dùng đồ anh cả đã chơi sao?

Nam Cung Vũ thật sự không hiểu, không phải chuyện này giống như đang đánh vào mặt anh cả sao?

Cố Cơ Uyển ngồi bên cạnh Giang Nam, không phải không biết mọi người suy nghĩ cái gì.

Nhưng nếu cô đã chọn con đường này, cũng không thể lùi bước.

Dù sao cũng phải đối mặt.

Ánh mắt Giang Nam dừng lại trên người Mộ Tu Kiệt hỏi: “Anh cả, gần đây thế nào?”

“Rất tốt.” Mộ Tu Kiệt không bỏ ly xuống, cầm một chai rượu rồi tiện tay giơ lên.

Giang Nam nhận lấy, anh ta cầm chai rượu vang đỏ uống một hơi.

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta uống một chai rượu vang đỏ, nhưng sắc mặt không đỏ, hô hấp bình thường, thật sự không nhìn ra được.

Dù sao bình thường cô và tên nhóc này ở bên nhau cũng không thích uống rượu.

Giang Nam đặt chai rượu xuống mới nhìn Mộ Tu Kiệt: “Cảm ơn!”

Lục Kiều cũng tùy tiện ném một chai tới, Giang Nam lại cầm lấy.

Cố Cơ Uyển có chút không yên tâm, nhẹ nhàng kéo tay áo của Giang Nam.

Động tác rất nhỏ nhưng Mộ Tu Kiệt lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Đôi mắt lạnh đi, cất giấu một sự nham hiểm làm cho người khác không dám nhìn thẳng, anh bỗng nhiên cười nói:

“Cậu hai, cậu sử dụng người tôi đã dùng qua có cảm giác thế nào?”

CHƯƠNG 338: TỐI HỒM QUA

CHƯƠNG 338: TỐI HỒM QUA

Người anh đã dùng qua...

Trên thực tế toàn bộ phòng bao không có ai không biết.

Nhưng nói thẳng ra như thế thì nhất thời làm cho nhiệt độ cả phòng bao lập tức giảm xuống.

Tuy rằng cô sớm biết tối nay đối mặt với cậu cả Mộ thì nhất định phải lấy rất nhiều rất nhiều can đảm.

Nhưng Cố Cơ Uyển vẫn không ngờ được sẽ xấu hổ như thế.

Giang Nam cũng sững sốt, sau đó anh ta nhéo nhẹ lên tay Cố Cơ Uyển.

“Anh cả, cưới vợ về là để yêu thương, còn dùng thế nào thì phải hỏi Cơ Uyển mới biết được.”

Anh ta cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh, khóe môi vẫn nở nụ cười quen thuộc: “Thế nào? Em dùng anh có hài lòng không?”

Cố Cơ Uyển sững sốt, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng.

Dù sao cô cũng là phụ nữ, sao có thể không ngại ngùng vấn đề này chứ?

Cô chỉ có thể cầm đồ uống trên bàn rồi cúi đầu uống lên, giả vờ tức giận không để ý tới anh ta.

Nhưng lúc này trái tim lại rất ấm áp.

Cậu cả Mộ nói những lời si nhục người khác, nhưng Giang Nam lại sửa lại người “Được dùng” kia là mình.

Lời nói vẫn làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, nhưng nghe được ra anh ta tôn trọng mình.

Ánh mắt Nam Cung Vũ và Lục Kiêu không hẹn cùng dừng lại trên người Giang Nam.

Lần này có vẻ anh hai nghiêm túc.

Đương nhiên có thể đưa cô gái đến cho bọn họ gặp mặt thì anh ta đã đối xử thật lòng.

Bọn họ chỉ không nghĩ tới anh hai quyết tâm đến mức như này thôi.

Rốt cuộc trên người cô gái này có chỗ nào khác người chứ, đầu tiên làm cho anh cả đặc tội với Đào Thiên Đường, còn dứt khoát đến A Lý Hân vì cô.

Đương nhiên hiện tại sau khi cậu cả Mộ đến A Lý Hân một chuyến thì thế lực càng lớn mạnh hơn.

Nhưng tình hình lúc đó lại nghìn cân treo sợi tóc, cực kỳ nguy hiểm!

Có lẽ Nam Cung Vũ không biết rõ chuyện này lắm, Lục Kiêu lại là người đi cùng Mộ Tu Kiệt đến A Lý Hân.

Anh ta tận mắt nhìn Mộ Tu Kiệt sống lại trong gió tanh mưa máu thế nào.

Nhưng hiện tại có vẻ anh cả tức giận, anh hai có lòng muốn xin tha thứ, nhưng những chuyện liên quan đến phụ nữ...

Vì Nam Cung Vũ muốn làm dịu không khí nên tự mình rót rượu cho mọi người, cũng rót đồ uống cho Cố Cơ Uyển.

“Lâu rồi bốn anh em chúng ta không gặp nhau, đêm nay hiếm khi tụ tập một chỗ, đừng nói chuyện khác, uống mấy ly trước.”

Anh ta giơ ly lên, uống rượu trước rồi nói.

Lục Kiêu không nói chuyện, cầm ly uống một ngụm xong lại bắt đầu im lặng.

Giang Nam và Cố Cơ Uyển nhìn nhau, sau đó Giang Nam nhìn Mộ Tu Kiệt nhẹ nhàng nói: “Anh cả, tôi muốn... Đính hôn với Cơ Uyển, hy vọng anh...”

“Cậu chắc chắn nhà họ Giang mấy người chấp nhận một người phụ nữ bị nhà họ Mộ vứt bỏ sao?” Mộ Tu Kiệt hừ lạnh.

Cố Cơ Uyển siết tay lại, đêm nay cậu cả Mộ đứng là quá đáng trước nay chưa từng có.

Nhưng nếu cô đã đến thì sẽ đối mặt với tất cả cùng Giang Nam.

Cô cũng không hy vọng Giang Nam mất đi anh em tốt của mình vì cô.

Cô nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng...”

“Cố gắng biểu hiện tốt trên giường tôi, hay là lấy lòng tình yêu mới của cô.”

Ngón tay Cố Cơ Uyển run lên, Giang Nam nắm chặt tay cô nhìn Mộ Tu Kiệt.

“Anh cả...”

“Hình như cậu chưa không biết đúng không?” Mộ Tu Kiệt nhìn anh ta, tiện tay châm cho mình một điếu thuốc lá, không chút để ý hút một hơi.

Ánh mắt anh nhìn Giang Nam mang theo ý cười.

“Đêm qua, tôi chơi cô ta trên xe mình hơn hai tiếng, hiện tại cậu nói với tôi cậu muốn đính hôn với phụ nữ này?”

Loảng xoảng một tiếng, Cố Cơ Uyển cầm cái ly trong tay rơi xuống bàn, đồ uống lập tức văng tung tóe.

Không có ai nói chuyện, Nam Cung Vũ giỏi ăn nói nhất thì lúc này cũng hoàn toàn mất đi ngôn ngữ.

Còn Lục Kiều nhìn Cố Cơ Uyển, ánh mắt vốn khinh thường thậm chí là chán ghét.

Nhưng bây giờ anh ta nghĩ lại thì đột nhiên thương hại cô gái này.

Trên xe của anh cả... Không cần suy nghĩ nhiều thì cũng có thể đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cả người Giang Nam lập tức bao trùm khí lạnh!

Anh ta không phải là người lộ cảm xúc ra ngoài, thậm chí luôn luôn hòa nhã, nhưng hiện tại khí lạnh trên người cũng trào ra.

Anh ta không biết chuyện này!

Nếu anh biết thì đêm nay nhất định sẽ không đề nghị Cố Cơ Uyển đi theo!

Anh ta nhất định sẽ không để cô chịu nhục nhã như thế!

Cố Cơ Uyển cho rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng sau khi Mộ Tu Kiệt tàn nhẫn nói những lời đó thì cô mới biết được thì ra năng lực chịu đựng của mình lại không lớn như vậy.

“Cơ Uyển...”

“Em, em còn có việc nên đi trước.”

Cô bỗng nhiên tránh khỏi tay Giang Nam, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bao.

Giang Nam vội vã muốn đứng lên, Mộ Tu Kiệt lại nâng cằm, Lục Kiều lập tức bước qua đó ngăn Giang Nam lại.

“Anh biết rõ đó là phụ nữ của anh cả!” Lục Kiều không biểu cảm nhưng cơ bắp trên người lại căng cứng.

Không phải anh ta muốn giúp anh cả đối phó với anh hai, bọn họ là anh em, giữa bọn họ không tồn tại vấn đề giúp ai đối phó ai cả.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều là vì Cố Cơ Uyển.

Nếu trên đời này không có cô thì mọi chuyện có thể yên bình!

Mộ Tu Kiệt dựa vào sô pha, hai chân thon dài bắt chéo, thông thả hút thuốc.

“Anh cả, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Giang Nam quay đầu lại nhìn anh, mang theo sự nôn nóng.

Anh ta muốn đi ra ngoài thì phải ra tay với cậu tư, nhưng ngoại trừ lúc huấn luyện thì anh ta cũng không sẽ ra tay với anh em của mình.

Mọi người đã thế sẽ mãi mãi không ra tay với anh em của mình.

Nhưng anh ta thật sự nôn nóng, sau khi Cố Cơ Uyển bị anh cả sỉ nhục rồi chạy ra ngoài thì anh ta lo lắng cô sẽ gặp nguy hiểm.

Những chỗ giống như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?

“Chẳng lẽ không phải là tôi nên hỏi cậu chuyện này sao?” Đính hôn? Tên nhóc này nghiêm túc sao?

“Tôi không biết đã chơi qua cô ta bao nhiêu lần, thậm chí cô ta từng mang thai...”

Cách đây một tháng, Mộ Tu Kiệt cho rằng mình nhắc tới chuyện này thì chỉ cảm thấy nhàm chán.

Nhưng chuyện đùa bé không có cơ hội chào đời vẫn giống như con dao sắc bén lập tức đâm vào trái tim giả vờ bình tĩnh của anh!

Anh không muốn nghĩ nhiều đến chuyện đó, chỉ nhìn Giang Nam lạnh lùng nói: “Cậu cố ý muốn đính hôn với cô ta?”

“Tôi chưa bao giờ làm chuyện cố ý, anh cả, nếu cậu còn thích cô ấy thì hãy quý trọng...”

“À, thích? Cô ta cũng xứng sao?”

“Anh cả! Lúc trước cô ấy rời đi là vì anh!”

Mộ Tu Kiệt cười khinh thường, Giang Nam trầm giọng nói: “Lúc cô ấy trở về đã không cẩn thận xảy thai, không phải do cô ấy phá thai giống như cô ấy đã nói!”

Ngón tay Mộ Tu Kiệt hơi cứng lại, thuốc lá trên đầu ngón tay suýt nữa rơi xuống đất.

Nhưng anh nhanh chóng kẹp chặt thuốc lá, sau đó đưa tay nhẹ nhàng hút một hơi.

Anh nhướng mày, không chút để ý: “Hừm?”

Giang Nam có chút đau lòng! Ngay từ đầu anh ta cũng do dự, nhưng sự do dự không bằng với sự đau lòng nhìn Cố Cơ Uyển chịu sỉ nhục!

Anh ta trầm giọng nói: “Cô ấy vốn không muốn nói chuyện này, nhưng anh thật sự hiểu lầm cô ấy quá sâu rồi.”

CHƯƠNG 339: LẦN NÀY ANH ẤY NGHIÊM TÚC

CHƯƠNG 339: LẦN NÀY ANH ẤY NGHIÊM TÚC

Giang Nam cho rằng giải thích chuyện này rõ ràng thì mặc dù anh cả không thể lập tức chấp nhận, nhưng ít ra sẽ không tức giận như vậy.

Tuy rằng Cố Cơ Uyển cũng không muốn quay về bên cạnh Mộ Tu Kiệt.

Trên thực tế anh ta hiểu được sự lo lắng của Cố Cơ Uyển, cô không muốn xảy ra chuyện tương tự, khiến Mộ Tu Kiệt luôn ở ranh giới sống và chết vì mình.

Anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt, chân thành nói: “Thật ra người cô ấy thích luôn là anh, mặc dù cô ấy đồng ý ở bên cạnh tôi, nhưng người ở trong lòng cô ấy vẫn không thay đổi.”

“Anh cả, cô ấy luôn tự hỏi mình không đủ mạnh mẽ sánh bước với anh hay không, ba lần bốn lượt cậu suýt mất cả mạng sống vì cô ấy, thử hỏi một phụ nữ thì sao cô ấy có can đảm quay về bên cạnh anh chứ?”

“Điều duy nhất cô ấy có thể làm đó là rời xa anh, ngoại trừ cách này thì cô ấy không thể nghĩ ra được cách tốt hơn để có thể làm cho anh rời xa nguy hiểm.”

Mộ Tu Kiệt vẫn thong thả hút thuốc, ánh mắt nhìn anh ta không hề thay đổi vì những lời đó.

Giang Nam hoàn toàn nhìn không thấu được anh đang suy nghĩ cái gì.

Anh đã không phải là anh cả trước kia, anh càng lạnh nhạt, càng u ám, càng khó đến gần hơn!

“Anh cả...”

“Nói xong chưa?” Mộ Tu Kiệt gậy tàn thuốc, cười bí hiểm làm cho người ta lo lắng.

“Anh... Không tin sao?” Sắc mặt Giang Nam trầm xuống nổi giận! “Nếu anh không tin thì có thể đến bệnh viện xem bản ghi chép! Cô ấy chủ động yêu cầu phá thai, hay là phải phẫu thuật sinh non, bệnh viện viết ghi chép rất rõ ràng.”

Ánh mắt Lục Kiều và Nam Cung Vũ dừng lại trên người Mộ Tu Kiệt, nếu chuyện này chỉ là hiểu lầm...

Nhưng sao anh hai lại thế này? Hiện tại anh nói khép nép vì một phụ nữ ả cũng không phải là phong cách của anh ta!

Không ngờ anh ta lại thâm tình với Cố Cơ Uyển đến như thế!

Thậm chí anh ta còn khúm núm vì cô, Lục Kiều và Nam Cung Vũ càng lo lắng.

Một người phụ nữ và hai người đàn ông, cho dù tiết mục tình tay ba này kết thúc thế nào thì chắc chắn sẽ không hoàn mỹ.

Cho dù là anh cả hay là anh hai, từ trước đến nay không phải là người dễ động lòng.

Một khi đã động lòng thì rất khó lấy lại tình cảm đó.

Mộ Tu Kiệt ấn mẩu thuốc lá vào gạt tàn thuốc, anh cầm ly uống một ngụm rượu.

Anh không nhìn Giang Nam, ánh mắt kia còn lạnh nhạt hơn cả nước, không hề mang theo tình cảm.

“Với năng lực của cậu hai Giang muốn sửa chữa ghi chép của bệnh viện thì có khó gì chứ?”

“Anh cả!” Giang Nam lập tức nổi giận, anh không tin Cố Cơ Uyển, cũng không tin anh ta!

Mộ Tu Kiệt lại không muốn nhìn anh ta, khẽ đóng đưa chiếc ly trong tay, cuối cùng anh gượng tay uống hết rượu.

Sau đó dáng người cao lớn đứng lên sô pha đi về phía cửa.

“Anh cả, anh... Đi sao?” Nam Cung Vũ cũng đứng lên, đối với tình hình trước mắt này thì anh ta không biết phải làm sao.

Anh em nhiều năm lại âm ỉ lên bởi vì một phụ nữ như vậy.

Tuy rằng không đến mức tàn sát nhau, thậm chí hiện tại anh cả tức giận, nhưng chỉ cần anh hai xảy ra chuyện, anh cả vẫn sẽ cố gắng giúp đỡ.

Nhưng giữa các anh em đã không còn vui vẻ tự nhiên giống như trước kia nữa.

“Đi thôi.” Mộ Tu Kiệt lại rút ra một điếu thuốc lá, lúc anh đi tới cửa thì quay đầu lại nhìn Giang Nam một cái.

Anh bỗng nhiên cong lên cười nhạt: “Nếu cậu có thể chấp nhận người phụ nữ của mình thường xuyên bị người đàn ông khác đùa giỡn, vậy thì cứ tiếp tục ở bên cạnh cô ta đi.”

“Mộ Tu Kiệt!”

Giang Nam dùng sức đẩy Lục Kiêu ra, nhưng Lục Kiêu vẫn chặn trước mặt anh ta, không cho anh ta có cơ hội đụng chạm với Mộ Tu Kiệt.

Giang Nam nắm chặt tay lại, tức giận nói: “Anh đừng quá đáng!”

“Quá đáng sao?” Mộ Tu Kiệt cười lạnh đến tận xương tủy: “Tôi chỉ chưa chơi chán mà thôi.”

Cửa phòng bao được mở ra, sau khi bóng dáng lạnh lùng đi ra ngoài thì toàn bộ phòng bao lập tức rơi vào tuyệt vọng.

Giang Nam nhìn Lục Kiêu, khí lạnh trong đáy mắt Lục Kiêu cũng tan đi một chút.

“Đừng đối đầu với anh cả, lần này... Anh ấy nghiêm túc.”

Lục Kiêu không hiểu chuyện tình cảm, nhưng hành động của anh cả hơn một tháng nay làm cho anh ta hiểu một đạo lý.

Đó là nếu muốn anh cả buông tay Cố Cơ Uyển, vậy thì giống như để anh cả buông bỏ mạng sống của mình.

Cho dù là yêu hay là hận cũng vì cô gái kia.

Sao có thể buông tay chứ?

“Tránh ra.” Giang Nam không muốn ra tay, nhưng những lời Mộ Tu Kiệt nói làm cho anh ta đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Anh nói anh vẫn chưa chơi chán.

Đường như Lục Kiêu cũng nghĩ đến gì đó, rốt cuộc cũng nghiêng qua một bên cho anh ta đi.

Bóng người thon dài của Giang Nam lập tức biến mất ở cửa phòng bao.

Trong phòng bao cũng chỉ còn lại Nam Cung Vũ và Lục Kiêu.

Ngay cả Nam Cung Vũ thích nói chuyện nhất thì lúc này vẻ mặt cũng âm ảm.

“Muốn tiếp tục uống rượu hay là giải tán?” Anh ta hỏi, cũng không biết hỏi Lục Kiêu hay là hỏi mình.

Lục Kiêu ngồi xuống sofa, cầm chai rượu vang đỏ vẫn chưa uống xong tiếp tục rót rượu.

Lúc trước bốn người ở bên nhau, cho dù không nói lời nào thì không khí cũng sôi nổi.

Hiện tại mọi người nói nhiều, nhưng từng câu từng chữ đâm vào tim.

Rốt cuộc tình cảm trong quá khứ còn có ngày quay về không?

Cố Cơ Uyển cảm thấy mình thật sự rất tuyệt vọng.

Cô không hiểu vì sao mỗi lần mình đều không chạy thoát!

Lần này không phải là Tân Nhất, thay bằng một cao thủ cô không quen biết, nhưng cũng là cao thủ.

Cô vẫn chưa ra khỏi KTV đã bị người ta đưa ra từ cửa sau rồi ném lên xe.

Xe của Mộ Tu Kiệt, anh thích mùi thuốc lá!

Quả nhiên không bao lâu cửa xe được mở ra, bóng người làm cho người ta sợ hãi xuất hiện ở trong tầm mắt cô.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Thả tôi ra!”

Không khác so với lần trước, hai tay cô vẫn bị trói trên đỉnh đầu.

Chiếc xe này thiết kế rất xa hoa, giống như một chiếc lồng bằng vàng xa hoa, lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Tôi nói rồi, tôi vẫn chưa chơi chán, vì sao phải buông tay?”

Mộ Tu Kiệt đóng cửa xe lại, ngồi xuống bên cạnh.

Ký ức tối hôm qua lại hiện lên trong đầu.

Cố Cơ Uyển sợ tới mức run lên, lúc anh đụng vào vạt áo thì cô lại tức giận nói: “Tôi sẽ đính hôn với Giang Nam! Nếu anh không ngại dùng đồ của người khác đã sử dụng qua!”
“À, không sao, cô không biết khẩu vị của tôi nặng thế nào sao?”

Mộ Tu Kiệt cúi đầu, đôi mắt đen nhánh loé lên làm cho cô cảm giác được sự xa lạ.
Ánh sáng đó giống như con sói ẩn núp trong bóng tối!
Cô không khỏi run rẩy, bất lực nhìn nút áo của mình được cởi ra.
“Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Cố Cơ Uyển ghen ngào, lại bướng bỉnh không rơi một giọt nước mắt ở trước mặt anh.

Mộ Tu Kiệt không trả lời vấn đề này, dường như cảm thấy lời nói của cô không có ý nghĩa gì với anh cả.
Hơi thở lạnh lẽo truyện đến làm cho cơ thể mảnh mai của cô càng run rẩy.
Ánh mắt Mộ Tu Kiệt giống như đang săn mồi khóa chặt người cô, ngón tay thon dài cầm dây lưng, tách một tiếng cởi ra...

CHƯƠNG 340: TÔI ĐÃ NÓI MUỐN CÁC NGƯỜI XUỐNG ĐỊA NGỤC

CHƯƠNG 340: TÔI ĐÃ NÓI MUỐN CÁC NGƯỜI XUỐNG ĐỊA NGỤC

Trong suốt quá trình kéo dài hai tiếng đồng hồ, không ai giao lưu với ai một câu nào nữa.

Ban đầu cô còn có thể nhẫn nhịn, nhưng đến cuối cùng lại rên rỉ đầy tuyệt vọng.

Bàn tay của anh vẫn luôn dừng trên eo cô, ngoại trừ việc hứng thú với cơ thể của cô thì anh không còn để ý đến con người của cô vậy.

Thậm chí còn không có cả cái hôn.

Sau khi sóng yên biển lặng, Cố Cơ Uyển thở dốc, cô nhìn người đàn ông đứng dậy khỏi người mình, giọng nói của cô cũng khàn khàn: “Đủ chưa?”

Mộ Tu Kiệt không quan tâm đến cô, anh ta chỉ ung dung mặc đồ vào người, ngoại trừ hơi thở vẫn còn hơi gấp gáp cùng với những giọt mồ hôi nóng bỏng trên gương mặt, dường như anh vẫn lạnh lùng như biển sâu vậy.

Khi này anh còn kích động điên cuồng, bây giờ không còn tìm thấy chút dấu vết nào nữa cả.

Mộ Tu Kiệt mặc đồ đàng hoàng vào người, lại trở thành cậu cả đường hoàng.

Anh vung tay châm điều thuốc, thấp lên chút ánh sáng trong căn phòng tối tăm.

“Rốt cuộc phải làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho tôi?”

Đã ra nông nổi này rồi, lẽ nào vẫn còn chưa đủ ư?

Mộ Tu Kiệt vẫn không trả lời, Cố Cơ Uyển không còn giữ nổi bình tĩnh nữa!

“Mộ Tu Kiệt! Rốt cuộc anh muốn sao hả?”

Lẽ nào những ngày tháng như thế này vẫn còn chưa chấm dứt hay sao?

Cô không chịu nổi nữa!

Mộ Tu Kiệt tựa người vào cửa, anh ta quay đầu lại nhìn cô, trên gương mặt lạnh lùng hoàn toàn không có chút cảm xúc nào cả.

“Cô đoán xem.”

Lại là câu nói này! Anh ta thật sự muốn ép chết cô ư!

Cơ thể bị anh ức hiếp ban này bày ra ngay trước mặt anh, trên người cô chỉ toàn là những dấu vết do anh để lại.

Đột nhiên anh nhếch môi nở nụ cười nhạt, ngón tay dài quấn quanh eo cô.

Cố Cơ Uyển run rẩy trong vô thức, đến bây giờ cô nhớ ra cơ thể của mình nhếch nhác đến mức nào.

Muốn giấu cơ thể của mình đi nhưng hai tay lại bị bẻ ngoặt lên đỉnh đầu, cô có muốn trốn đến cỡ nào cũng không trốn được.

Đừng nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, đừng ức hiếp cô nữa!

Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì?

“Anh muốn gì thì tôi đều đền cho anh hết, tôi đền cho anh hết! Anh đừng, đừng... làm như vậy nữa!

Bị anh nhìn chăm chú như thể đang nhìn một món đồ chơi, cách hạ nhục ấy làm cô triệt để sụp đổ.

“Mộ Tu Kiệt, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Muốn gì à, từ trước đến nay tôi chưa từng giấu giếm” Vấn đề rõ ràng như vậy rồi mà còn phải hỏi hay sao?

Sau khi cô gái bị qua tay vài người đàn ông, lẽ nào vẫn còn chưa hiểu?

Đúng là ngây thơ thật!

“Tôi không có bỏ con của chúng ta, tôi chỉ bất cần...Ừm!”

Cổ của cô bị siết chặt, đôi tay lạnh lùng của anh siết chặt quanh cổ họng của cô.

“Đừng đã động đến chuyện này trước mặt tôi! Cổ Cơ Uyển, bất kỳ lời nói dối nào đều không có ích gì với tôi đâu, tôi đã nói sẽ khiến cho các người xuống địa ngục, cô nghĩ rằng tôi chỉ nói chơi thôi à?”

Cô nói không nên lời, bởi vì cổ họng hoàn toàn bị siết chặt.

Mặc dù anh khống chế sức lực của mình rất tốt, không hề khiến cho cô thấy đau, thậm chí cô còn có thể thở miễn cưỡng.

Nhưng cảm giác lạnh lùng trên khắp người anh khiến cho cô không nói nổi nên lời.

Cũng có lẽ nói bất cứ thứ gì cũng không có ích lợi gì cả, bởi vì anh không tin.

Anh sẽ không còn tin tưởng ở cô nữa.

Cuối cùng Mộ Tu Kiệt rút ngón tay của mình về, đầu ngón tay lạnh như băng trượt qua người cô.

Giống hệt như đùa bỡn một món đồ chơi không có sinh mạng vậy, đợi đến khi anh chơi chán rồi bèn nhắc tay cời bỏ sợi dây trói hai tay cô ra.

“Có biết vì sao cô lại bị mang lên xe không?”

Nhìn thấy cơ thể của cô ngã xuống ghế, nụ cười của anh lạnh lùng còn hơn nụ cười của ác ma.

“Bởi vì tôi đã nói với bọn họ, sau này chỉ cần nhìn thấy cô đi một mình thì phải bắt lại ngay.”

Cổ Yên Nhiêu co rúm người trên ghế, cô muốn khóc, mấp máy môi như lại không thốt ra được một tiếng nào.

Đau quá, không biết là đau ở đâu, cũng có thể là trái tim cô đau quá đổi.

Chỉ cần nhìn thấy một mình cô thì phải bắt cô về...có phải sau này cô vĩnh viễn không thể thoát khỏi nanh vuốt của anh ta hay không?

Để bọn họ xuống địa ngục, hóa ra không phải là lấy đi sinh mạng của bọn họ, cũng không phải là đối phó với Giang Nam.

Mà là dùng cách này, sử dụng cách gian tà khiến cô không tài nào trốn nổi để hủy diệt mọi thứ của cô.

Khiến cho người đàn ông quan tâm đến cô cùng chịu dày vò chung với cô.

Cùng cô rơi xuống địa ngục...

Trái tim cô đau quá...

Sau đó Mộ Tu Kiệt đã làm gì cô, Cổ Cơ Uyển không còn nhớ nổi nữa.

Đợi đến khi cô có lại ký ức, bản thân cô đã nằm ngủ trên giường ở chung cư.

Chung cư của Giang Nam.

“Tình rồi à?” Nhìn thấy cô tỉnh dậy, người đàn ông bên cạnh giường ngán người rồi lập tức đi rót nước nóng cho cô.

“Uống nước cho bình tĩnh lại trước đã”

Cổ Cơ Uyển không nói câu nào, cô được anh đỡ dậy, uống hết cả ly nước nóng.

Rồi sau đó cô hoang mang cúi người nhìn xuống cơ thể mình như thể nhớ ra điều gì.

Quần áo ở trên người...

Lúc nhìn thấy quần áo, cô lập tức sục sạo, nước mắt tuôn rơi lăn tăn nhưng lại không phát ra thành tiếng.

Chỉ rơi nước mắt, đến tiếng khóc cũng không có.

Giang Nam đặt ly xuống, nắm tay của cô ta hơi run rẩy, một lúc sau mới kéo vào trong lòng mình.

“Xin lỗi, tại anh không bảo vệ em thật tốt.”

Cô vẫn chẳng lên tiếng, trông có vẻ rất đau khổ nhưng vẫn khóc không thành tiếng.

Giang Nam hận bản thân mình muốn chết! Hận không thể giết mình ngay!

“Xin lỗi, anh không nên đưa em đi, không nên chọc giận anh ta!”

Ông trời không cho phép bọn họ ở bên nhau, vĩnh viễn cũng sẽ không!

Bọn họ không cần phải đối mặt, bởi vì người không muốn đối mặt là Mộ Tu Kiệt!

“Xin lỗi...”

Cố Cơ Uyển vẫn im thin thít, cô nín chặt góc áo của anh ta, vùi đầu mình vào trong lồng ngực của anh ta, im lặng rơi nước mắt.

Giang Nam thà là cô khóc thành tiếng chứ cũng không muốn cô im lặng như thế này.

Cũng có thể khóc ra thì cô sẽ không đau buồn nữa.

Nhưng cô vẫn luôn im thin thít, chỉ có những giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt áo anh, làm lồng ngực của anh ấm nóng, anh mới có thể nhận ra cô

khóc dữ dội đến nhường nào.

Lòng bàn tay của Giang Nam đặt sau đầu của cô, vào giây phút này, những lời an ủi lại trở nên thừa thãi.

Cũng không biết bao lâu sau, Cố Cơ Uyển mới rời khỏi lồng ngực của anh.

Cô lau nước mắt, lúc nhìn anh, gương mặt cô không bộc lộ chút cảm xúc nào: “Em không thể ở bên cạnh anh nữa”

Giang Nam giật mình, dường như trái tim của anh muốn xé rách ra vậy.

Anh ta nhìn chăm chú vào đôi mắt sưng vù của cô, giọng nói cũng khàn khàn: “Em sợ rồi sao?”

“Ừ, em sợ rồi, cũng có thể sau khi chúng ta chia tay thì anh ta sẽ buông tha cho em, cũng buông tha cho anh”

Cô thật sự đã sợ rằng, sợ đến nỗi chỉ có một mình thì không dám ra ngoài.

Thậm chí cô còn nghi ngờ cho dù mình vĩnh viễn ở lại trong nhà, vĩnh viễn không bước chân ra khỏi cửa, Mộ Tu Kiệt cũng có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, hạ nhục cô bất kỳ lúc nào, ức hiếp cô, cưỡng ép cô.

Cô thật sự đã sợ rồi, sống mệt mỏi như thế, sống tuyệt vọng như thế!

“Sau này anh sẽ không để em đi một mình nữa, Cơ Uyển, cho anh một cơ hội đi”

Giang Nam giữ bờ vai cô lại thật chặt: “Đây là lần cuối cùng, em tin tưởng anh đi, đây là lần cuối cùng!”

Cố Cơ Uyển lắc đầu, cô không muốn đả kích anh, nhưng chắc chắn đây không phải là lần cuối cùng.

Cô cũng hiểu đại khái tính cách của Mộ Tu Kiệt, không đụng đến anh ta thì thôi, nếu như đã đụng đến anh ta rồi thì quyết không tha!

Giống như đảo Thiên Đường!

Bây giờ đảo Thiên Đường đã sụp đổ rồi!

Còn bọn họ cũng sẽ bị trừng phạt, sử dụng bất cứ cách nào khiến cho bọn họ không thể chịu nổi!

Cô nhìn Giang Nam với vẻ bình tĩnh: “Chúng ta chia tay đi.”

CHƯƠNG 341: CÙNG NHAU XUỐNG ĐỊA NGỤC

CHƯƠNG 341: CÙNG NHAU XUỐNG ĐỊA NGỤC

Chia tay vào thời khắc mới xác định quan hệ tình cảm chưa đến hai mươi bốn giờ.

“Anh...Anh không chấp nhận!” Giang Nam kéo cô về phía mình.

Thấy gương mặt cô vẫn còn vết nước mắt chưa kịp khô, anh tỏ vẻ kiên định: “Nếu như em oán hận anh không bảo vệ cho thật tốt thì anh thề, anh thề sau này sẽ...”

“Em không cần anh thề, Giang Nam, em không thích anh, không muốn làm bạn gái anh nữa, chỉ đơn giản là thế thôi!”

Cố Cơ Uyển giãy giụa thật mạnh, muốn vùng dứt ra khỏi lòng anh.

Nhưng anh ôm cô chặt như thế, siết chặt cô trong lồng ngực của mình, cho dù cô có cố gắng đến mức nào thì cũng không thể thoát khỏi sự kìm hãm của anh được.

“Không, chúng ta đã thống nhất với nhau rồi, cho dù bây giờ không thích thì chắc chắn sau này sẽ thích, chúng ta đã nói thế với nhau mà!”

Nếu như mấy tiếng đồng hồ trước anh ta vẫn chưa biết yêu là gì, thế thì bây giờ anh ta đã biết rồi.

Yêu một người là khi bạn đau lòng lúc nhìn thấy cô ấy bị thương, thà rằng mình bị thương còn hơn.

Yêu một người là khi bạn đau đớn như muốn vỡ nát ra lúc cô ấy muốn rời khỏi bạn, đến không khí cũng khó mà hít vào được.

Yêu một người là như bây giờ, cho dù đã biết người cô ấy yêu không phải là mình nhưng cũng chẳng muốn chia tay, chắc chắn không muốn!

“Cho anh thêm một cơ hội đi, Uyển Uyển, cho anh thêm một cơ hội bảo vệ em nữa đi!”

“Xin lỗi, xin lỗi, đây là lỗi của em!”

Anh cứ nghĩ rằng mình muốn ở bên cạnh cô ấy chỉ vì thói quen mà thôi.

Nhưng hóa ra lại không phải thế!

Hôm nay lúc chạy ra khỏi KTV không tìm được cô ấy, cũng không tìm được Mộ Tu Kiệt, anh tuyệt vọng đến mức không sống nổi nữa.

Không phải vì thói quen, trong lúc vô tình, anh đã vô tình lún sâu triệt để rồi.

“Giang Nam, buông tay đi, em không hợp với anh đâu, em...bây giờ trên người em đều là dấu vết của anh ta! Anh hiểu không?”

Cô không thể vùng dứt ra được vòng tay của anh, đôi mắt sưng đỏ ấy lại nhòa lệ.

Cố Cơ Uyển trở nên bình tĩnh, cô nhìn anh rồi nở nụ cười thê lương: “Anh có ngu ngốc không hả? Anh cần món đồ người khác chơi thừa à?”

“Em không phải là món đồ!?” Anh không cho phép cô làm hại mình như thế!

“Anh xem đi! Anh tự xem đi!”

Cô cởi hết hàng nút trên quần áo của mình cho anh xem bằng mười đầu ngón tay run rẩy.

Trên cổ, trên vai, trên lồng ngực đều là dấu vết Mộ Tu Kiệt để lại.

“Nhìn thấy chưa? Anh có dám tưởng tượng đến khi đè trên người em, anh ta đáng sợ đến mức nào, điên cuồng đến mức nào không?”

Cô bật cười, cười như thế cả giới này đều sa vào trong tuyệt vọng cùng với cô.

“Anh có còn muốn chấp nhận không? Đối diện với hiện thực đi thôi! Em không phải là người phụ nữ của anh, em, em là đồ chơi của anh ta!”

Cô cởi đến nút thứ ba, càng nhiều dấu vết hơn đập vào trong tầm mắt của anh ta một cách rõ ràng.

“Còn muốn xem nữa không?” Cố Cơ Uyển cười, tiếp tục cởi nút áo.

Còn cời nữa thì cơ thể của cô sẽ hoàn toàn lộ ra trước mặt anh ấy.

Giang Nam giữ tay cô lại, nắm tay cô thật chặt trong đôi tay của mình.

“Đủ rồi...đủ rồi!”

Người đàn điệu dàng như ngọc, luôn mỉm cười trong bất kỳ tình huống gì mà bây giờ lại vùi đầu vào lòng cô, cơ thể cao ráo của anh ta lại run rẩy trong thinh lặng.

“Đừng dùng cách này làm tổn thương anh, cũng đừng làm tổn thương chính mình! Anh không quan tâm, cho dù có xảy ra chuyện gì thì anh cũng không quan tâm!”

Anh ta ôm cô thật chặt.

“Anh không để ý, bởi vì anh yêu em, Cố Cơ Uyển, anh yêu em, anh không quan tâm đến gì cả, anh chỉ sợ em không cần anh mà thôi!”

Trái tim Cố Cơ Uyển run lên từng đợt, cô cúi đầu nhìn người đàn ông vẫn luôn ưu tú, cao quý, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái như cây được hưởng gió xuân này.

Không ngờ anh lại đang run rẩy, nói rằng sợ cô không cần anh nữa!

Nhưng bây giờ cô đã trở thành món đồ chơi của người khác, cô...cô không có tư cách.

“Đừng đẩy anh ra nữa, Cố Cơ Uyển, anh không tài nào chịu nổi nỗi đau khi bị mất em! Em bỏ rơi anh trừ phi giết anh đi!”

“Đừng...làm thế...”

Bàn tay của cô đặt trên đầu anh, muốn đẩy anh ra nhưng lại không dùng được chút sức lực nào.

Đừng làm thế, anh làm thế thì cô hoang mang lắm.

Cô không xứng, tàn hoa tàn liễu như cô thật sự không xứng.

“Chúng ta cứ giống như trước kia đi, được không?”

Giang Nam ngẩng đầu lên từ lòng cô, cúi đầu nhìn cơ thể nhếch nhác của cô.

Anh nhấc tay gài lại những chiếc nút áo mà cô đã tháo ra ban nãy.

Đầu ngón tay của anh vẫn đang run rẩy, chỉ có điều cố gắng giữ vững sự bình tĩnh của mình.

Cho dù khó khăn như thế nào, anh cũng có thể cùng cô đối mặt, đừng nói muốn rời khỏi anh nữa, anh không thể chịu nổi.

Sau khi cài xong nút áo cho cô, Giang Nam đỡ cô trở về giường.

Rồi sau đó, anh nằm xuống bên cạnh cô, để cô gối đầu lên cánh tay của mình, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lồng ngực.

Rõ ràng anh rất nhẹ nhàng, nhưng lại không cho cô bất cứ cơ hội nào để trốn thoát.

Cố Cơ Uyển muốn lên tiếng, nhưng lại bị ngón tay dài của anh chặn miệng lại, không cho cô lên tiếng.

“Nếu như không xứng với anh gì đó, muốn rời khỏi anh thì không cho phép nói dù chỉ là một chữ, anh không thể chấp nhận chữ nào cả.”

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vầng trán ươn ướt của cô.

“Từ trước đến nay anh chưa từng thích một cô gái nào như thế, thậm chí anh còn không biết mình đã yêu em từ bao giờ.”

Không biết tình cảm sinh sôi nảy nở từ bao giờ, nhưng vẫn luôn rất sâu nặng.

Trừ phi cô được hạnh phúc, chứ bằng không cả đời này đừng hòng anh buông tay.

“Nếu như có một một ngày hai người đã tái hợp, em quyết định trở về bên cạnh anh ta thì anh sẽ để cho em được như ý nguyện.”

Cơ thể gầy yếu của cô run lên, nhưng lại bị anh ôm vào lòng thật chặt.

Giang Nam gác cằm mình lên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, không gây ra bất cứ áp lực nào cho cô, nhưng từ đầu đến cuối vẫn dán chặt vào người cô.

“Nhưng nếu như chỉ vì sợ hãi, chỉ vì những lý do không cần thiết thì anh không chấp nhận, có bất cứ lý do gì cũng không thể chấp nhận.”

“Cố Cơ Uyển, em đã đụng phải anh rồi, muốn bỏ đi không dễ như thế đâu! Chắc chắn em không thể vứt bỏ anh được! Chắc chắn không được!”

“Cho dù xuống địa ngục thì anh cũng sẽ đi với em! Đừng sợ, quá lắm thì chúng ta cùng nhau xuống địa ngục.”

Cô khép mắt lại, nín gót áo của anh.

Những giọt nước mắt nhanh chóng biến mất trong khóe mắt sâu thẳm của mình.

Cùng nhau xuống địa ngục sao?

Nhưng có tài có đức gì để được anh bầu bạn?

Vào giây phút này, Cố Cơ Uyển không từ chối nữa, cũng không trốn tránh nữa, chỉ cảm thấy bất an mà thôi.

“Anh ta nói... Cô cần môi, giọng nói khàn đặc: “Sẽ còn tìm em nữa.”

“Anh sẽ bảo vệ em, đừng sợ.”

Cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng gạt đầu, cô nghẹn ngào vùi người vào trong lồng ngực của anh.

“...Ừm”

Đêm hôm ấy ngọn gió rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn mang theo hơi lạnh.

Gió tấp vào người, khiến cho cô gái đang ngủ mơ thình thoảng lại run lên vài lần, không biết vì mơ thấy thứ gì đó đáng sợ hay lại vì cơn gió lạnh lẽo.

Người đàn ông ngủ cùng cô lại mở bừng mắt khi nhìn thấy cô đã ngủ rồi, anh cứ nhìn gương mặt trắng bệch của cô hết cả một đêm.

Sự bất an của cô, sự sợ hãi của cô đều đã bộc lộ ra hết trong giấc mơ.

Tiếng kêu cứu khàn khàn của cô, cơ thể cô run rẩy đều khiến anh đau lòng không thôi.

Xuống địa ngục sao?

Nếu như phải xuống địa ngục, thật sự phải xuống địa ngục thế thì cùng đi đi!”

Không biết đã bao lâu rồi, điện thoại của Giang Nam đổ chuông rồi im bật.

Người phụ nữ trong lòng vẫn còn chưa tỉnh, anh nhẹ nhàng kề sát điện thoại vào tai: “Chuyện gì thế?”

Không biết bên kia nói gì mà gương mặt của anh sa sầm xuống, giọng nói trở nên lạnh lùng vô cùng: “Hắn không phối hợp thì để cho hắn biến mất vĩnh viễn đi!”

CHƯƠNG 342: CÓ PHẢI KHÔNG, HAY LÀ CÔ KHÔNG ĐƯỢC?

CHƯƠNG 342: CÓ PHẢI KHÔNG, HAY LÀ CÔ KHÔNG ĐƯỢC?

Cố Vị Y tối nay, thật sự vui đến mức muốn phát điên.

Vị tiên sinh đó có cách, ở trước mặt người nhà họ Cố, vậy mà cũng có thể làm đến trình độ không một chút sơ hở như vậy!

Mặc dù đến bây giờ, cô ta cũng không biết ‘tiên sinh đứng đằng sau khổng chế tất cả, rốt cuộc là ai.

Nhưng chỉ cần anh ta có thể giúp cô ta xử lý được nhà họ Cố, mặc kệ anh ta là ai, đều đã là đại ân nhân của cô ta!

Bây giờ, cô ta là cô chủ của nhà họ Cố rồi!

Cả tối hôm nay, Cố Vị Y đợi mãi ở trong đại sảnh của Vọng Giang Các.

Tin tức này, cô ta tạm thời không thể nói cho Mộ Tu Kiệt, nhưng, cô ta rất nhanh sắp rời khỏi Bắc Lăng, đến Lăng Châu một chuyến.

Trước lúc đó, cô ta bắt buộc phải cùng cậu cả Mộ có tiếp xúc thêm một bước”.

Nếu không, rời khỏi một khoảng thời gian, cô ta tóm lại cảm thấy rất bất an.

Bởi vì, tiện nhân Cố Cơ Uyển này, vậy mà còn dám xuất hiện ở trước mặt của Mộ Tu Kiệt.

Sáng sớm, Mộ Tu Kiệt mang hơi thở thanh lãnh trên người trở về.

Khi chiếc xe dừng ở bên ngoài cửa đại sảnh, Cố Vị Vy trang điểm tinh tế suýt chút nữa ngủ quên trên sofa rồi.

Nghe thấy tiếng động cơ xe, cô ta lập tức bò dậy, rào bước đi ra.

Mộ Tu Kiệt từ trên xe bước xuống, cao cao tại thượng, lạnh lùng xa cách.

Càng khó gần hơn trước kia, nhưng lại càng thêm quyến rũ chí mạng hơn trước kia.

Cố Vị Y đứng ở cửa, bất giác lại nhìn đến ngây ngốc.

Mãi đến khi Mộ Tu Kiệt đi đến trước mặt, cô ta mới giật mình tỉnh táo lại, đi tới: “Tu Kiệt, anh về rồi?”

“Ừm” Mộ Tu Kiệt nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt quét qua người cô ta, không có dừng lại.

Cố Vị Y có chút tức giận, tối nay vì đợi anh, cô ta cố tình mặc một chiếc váy dài cổ chữ V.

Trong thời tiết đầu đông này, đứng ở cửa, người thiếu chút nữa lạnh đến phát run.

Nhưng vì anh, muốn cô ta không mặc gì cô ta cũng bằng lòng.

Nhưng anh từ đầu đến cuối không có để tâm gì đến cô ta.

Đi theo Mộ Tu Kiệt vào cửa, Cố Vị Y đi theo anh lên lầu.

“Tu Kiệt, em ngày mai muốn đi Lăng Châu một chuyến” Cố Vị Y đi ở phía sau Mộ Tu Kiệt, lần này, cuối cùng lấy hết dũng khí, đi theo anh vào cửa.

Lông mày của Mộ Tu Kiệt hơi nhíu lại, không thích không gian riêng tư của mình bị người khác xen vào.

“Ừm” Anh lại gật đầu, dường như đối với chuyện cô ta muốn đi Lăng Châu, không hề để tâm.

Cố Vị Y thấy uất ức, nhưng ở trước mặt cậu cả Mộ, uất ức trước nay đều không có tác dụng.

“Em có thể phải đi một khoảng thời gian rất dài...”

“Để Lâm Duệ đặt vé máy bay cho cô.” Mộ Tu Kiệt nói cộc áo.

Về đến phòng, tóm lại sẽ có thói quen cởi cúc áo sơ mi.

Nhưng ý thức đến, trong phòng còn có người khác, nhất là phụ nữ, động tác cởi cúc áo của anh lập tức dừng lại.

Lời của Mộ Tu Kiệt khiến máu của Cố Vị Y bị tắc ở trong cổ họng, suýt chút nữa trào ra ngoài.

Lời cô ta muốn nghe, là sự níu kéo của cậu cả Mộ.

Nếu như cậu cả Mộ giữ cô ta lại, cô ta có thể nói với người của nhà họ Cố, mấy ngày nữa sẽ qua đó.

Mặc dù ý của tiên sinh' là muốn kêu cô ta nhanh chóng qua đó, ổn định chỗ đứng ở nhà họ Cố.

Nhưng cô ta thật sự không nỡ xa Mộ Tu Kiệt, nhưng, cậu cả Mộ vậy mà kêu Lâm Duệ đặt vé máy bay cho cô ta
“Còn có chuyện gì không?” Mộ Tu Kiệt phát hiện người phụ nữ này không có ý rời khỏi, anh quay đầu nhìn cô ta, nhú mào.

“Tu Kiệt, em có chút... không muốn đi lắm.” Cố Vị Y mấp máy cánh môi, mắt nhìn anh.

Mộ Tu Kiệt lại có chút không kiên nhẫn: “Vậy thì không đi.”

“..” Cô ta suy t chút nữa bị tức đến ngất đi: “Tu Kiệt, anh không hỏi em tại sao đi Bắc Lãng sao?”

“Cô là người trưởng thành rồi” Ý tứ là, có muốn đi hay không, tại sao đi, đều là chuyện của cô ta.

Mộ Tu Kiệt đi đến bàn làm việc, gọi điện cho Lâm Duệ: “Đặt vé máy bay cho cô Cố, ngày mai đến Lãng Châu.”

Ánh mắt dừng ở trên ngón tay của mình, trong lúc vô thức, bèn nhớ đến tối nay ngón tay của anh, chạm qua chỗ nào đó trên người Cố Cơ Uyển.

Cơ thể cao lớn hơi cứng lại, đáng chết! Chỉ cần vừa nghĩ đến cô nhóc đó nằm dưới thân mình, bộ dạng bị bắt nạt đến khóc nức nở, máu trong người đều sẽ kích động!

Tưởng chỉ cần chơi mấy thêm mấy lần, rất nhanh sẽ chơi chán, nhưng lại không ngờ, chạm vào càng nhiều, càng gây nghiện!

Giống như bị trúng độc vậy!

Anh rõ ràng có chút thất thần, nháy mắt, Cố Vị Y đã đi đến bên cạnh anh.

Nếu tối nay đã đến rồi, cô ta không cho phép bản thân chùn bước.

Nhiều ngày rồi!

Anh biến mất sắp một tháng rồi, mấy ngày này sau khi trở về, cô ta ngày nào cũng tổn hết tâm tư muốn thu hút sự chú ý của anh.

Nhưng, lực chú ý của cậu cả Mộ, trước nay không ở bên cạnh cô ta.

Cố Vị Y rất bất an, tiếp tục như thế này, cho dù Cố Cơ Uyển đi rồi, cũng không biết có còn người phụ nữ khác xuất hiện ở bên cạnh anh hay không.

Cô ta bắt buộc phải khiến Mộ Tu Kiệt thích cơ thể của cô ta trước!

“Tu Kiệt, chỉ cần anh nói, muốn em ở lại, em sẽ không đi.”

Cô vô thanh vô tức tiến sát Mộ Tu Kiệt, to gan, kéo áo của anh, kéo tay của anh, đưa cơ thể của mình sát lại.

“Tu Kiệt, em thích anh lâu như vậy, anh biết, có phải không?”

Anh không có nói chuyện, ánh mắt dừng trên cổ áo đang mở của cô ta, suy nghĩ, lại là cơ thể của một cô gái trắng mịn tinh tế.

Hô hấp của anh có hơi rối loạn!

Cố Vị Y vui mừng phát hiện, hơi thở của anh bởi vì sự áp sát của mình là trở nên khác rồi!

Điều này rõ ràng là biểu hiện của chuyện đàn ông động tình.

Thì ra cậu cả Mộ đối với cô ta không phải thật sự không để ý, lại chỉ là quá nội tâm, trước nay không bộc lộ ra ngoài.

Bây giờ, cô ta cuối cùng nhìn rõ rồi, cậu cả Mộ có ý với cô ta.

“Tu Kiệt...” Trái tim cô ta đập như trống gỗ, kéo tay áo của Mộ Tu Kiệt, nhìn, muốn đem tay của anh đặt lên cơ thể kiều ngạo của mình.

Chỉ cần anh chạm vào mình, Cố Vị Y có lòng tin 100%, anh nhất định sẽ yêu cơ thể của cô ta.

Ngón tay của anh, cách cơ thể cô ta chẳng qua chỉ là khoảng cách một ngón tay!

Cố Vị Y rất căng thẳng, căng thẳng đến mức hô hấp cũng khó khăn.
Nhưng cô ta không dám quá lỗ mãng, lại sợ bản thân quá dễ dãi, sẽ khiến anh ghét bỏ.
Cho nên, cô ta cẩn thận, hất mái tóc dài của mình, dùng góc đẹp nhất đối diện với anh.
Cuối cùng khi tay của anh sắp chạm vào cơ thể của cô ta, Cố Vị Y nhắm mắt, chờ đợi động tác tiếp theo của anh.
Tối nay, cô ta muốn trở thành người của Mộ Tu Kiệt!

Chỉ cần vượt qua một bước này, sau này, ở trong lòng của Mộ Tu Kiệt sẽ không có Cố Cơ Uyển nữa!
Mộ Tu Kiệt lại nhìn chăm chăm cổ áo mở phanh ra của anh ra, ánh mắt dần trở lạnh.
Cố Vị Y vẫn kéo tay áo của anh, đem tay của anh kéo đến cơ thể mình.

Mộ Tu Kiệt thật ra cũng đang do dự, anh có phải có thể thử với người phụ nữ khác không?
Tại sao chỉ lưu luyến cơ thể của cô nhóc đó? Muốn nhiều lần như thế, mỗi lần nghĩ lại, vẫn sẽ xúc động?
Anh thật sự không phải cô không được sao, hay là nói, chỉ vì chưa từng cùng phụ nữ khác?
Nếu như cùng người phụ nữ khác, phần xúc động với Cố Cơ Uyển, có phải có thể phai nhạt đi không?
Mộ Tu Kiệt ghét nhất cảm giác cảm xúc bị người ta dẫn dắt, nhưng Cố Cơ Uyển, lại luôn khống chế thất tình lục dục của anh.
Cô gái đó, không xứng đáng!
Anh mím môi, nhìn chăm chăm cơ thể của Cố Vị Y, ánh mắt lạnh băng.
Ngón tay, dần dần đến gần cô ta.
Mấy đầu ngón tay này, tối nay, đã từng chạm qua tất cả mọi nơi trên người Cố Cơ Uyển...

CHƯƠNG 343: LÀ TRẢ THÙ, HAY HƯỞNG THỤ?

CHƯƠNG 343: LÀ TRẢ THÙ, HAY HƯỞNG THỤ?

Trong căn phòng rất yên tĩnh.

Dường như chỉ dư lại tiếng tim đập của Cố Vị Y, đang đập thành thịch!

Cô ta đang chờ đợi, kích động chờ đợi, chờ đợi bản thân được Mộ Tu Kiệt sủng hạnh!

Cô ta thậm chí không ngừng tăng thêm lực đạo của mình, muốn đem tay của Mộ Tu Kiệt đặt lên trên người mình.

Nhưng, tại sao dừng lại? Sao không kéo được Cố Vị Y hơi mở mắt ra, có chút nghi hoặc nhìn anh: “Tu Kiệt...”

Tay của anh dừng ở trên người mình, còn chưa có chạm đến cô ta, gần như vậy rồi!

Nhưng không kéo được!

Anh đang từ chối!

Tại sao?

Mặt mày Mộ Tu Kiệt không có biểu cảm gì, thu tay của mình lại.

Ngón tay của Cố Vị Y, chỉ có thể chạm vào không khí.

Cô ta sững người nhìn anh, đáy mắt bỗng trào ra nước mắt, đáng thương vô cùng.

“Tu Kiệt, anh đã đồng ý với bà nội, sau này...”

“Muốn cái gì?” Mộ Tu Kiệt xoay người đi đến trước tủ rượu, lấy một chai rượu vang cho mình: “Muốn cái gì thì đi tìm Lâm Duệ.”

Bởi vì đã đồng ý, cho nên, ở trong phạm vi năng lực và nguyên tắc, anh sẽ thỏa mãn tất cả những gì cô ta muốn.

Cố Vị Y trong khoảng thời gian này, ở bên cạnh anh thật ra nhận được phong quang, muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Những thứ cô ta luôn muốn nhất, từ đầu đến cuối anh không nguyện ý cho, con người của anh, trái tim của anh.

“Tu Kiệt...”

“Đã muộn rồi, mới trở về.” Giọng nói của Mộ Tu Kiệt rất nhạt, nhưng lại rất có lực chấn nhiếp.

Anh cầm áo choàng tắm, đi vào phòng tắm.

Thấy cửa phòng tắm bị anh vô tình đóng lại, Cố Vị Y căn môi, một bụng uất ức.

Vừa rồi, rõ ràng có thể cảm nhận được hơi thở của anh thay đổi rồi, anh đối với cô ta không phải không có cảm giác.

Nhưng tại sao, anh không nguyện ý muốn cô ta?

Lẽ nào, là vì hai người còn chưa có đính hôn, anh không muốn khi dễ cô ta?

Nhưng anh trước nay không mở miệng nhắc đến chuyện đính hôn, cứ đợi như vậy, còn phải đợi đến khi nào?

Lúc này, Lâm Duệ vừa hay đến gõ cửa.

Cố Vị Y đi tới, mở cửa phòng ra.

Nhìn thấy đã muộn như vậy, Cố Vị Y vậy mà còn ở trong phòng của Mộ Tu Kiệt, Lâm Duệ hơi sững người, sau đó nói: “Cô Cố, vé máy bay đã đặt xong rồi.”

Trong phòng không có bóng dáng của cậu cả, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, rất rõ ràng, cậu cả đang tắm.

Người phụ nữ này, nửa đêm canh ba không ngủ, lại muốn đến câu dẫn cậu cả! Thật sự không ra sao mà!

Sắc mặt của Lâm Duệ đanh lại, nghiêm túc nói: “Cô Cố, muộn như vậy rồi, cậu cả cần nghỉ ngơi, xin hãy trở về phòng của mình, đừng làm phiền cậu cả!”

Anh ta đứng ở cửa phòng, nhìn cô ta, ý tứ này chính là, cô ta không đi, anh ta cũng sẽ không rời khỏi. Cố Vị Y thật sự hận không thể tát cho anh ta một cái!

Lâm Duệ này thật sự có bệnh! Cố Cơ Uyển đã rời khỏi lâu như vậy rồi, anh ta vậy mà còn đứng về phía Cố Cơ Uyển, có phải bị điên rồi không?

Anh ta tưởng Cố Cơ Uyển còn có cơ hội quay lại hay sao!

Không có, một chút cũng không có! Anh ta vẫn không muốn chấp nhận hiện thực!

“Căn phòng này, sớm muộn sẽ trở thành phòng của tôi!” Cố Vị Y hừ lạnh, đi ra khỏi phòng của Mộ Tu Kiệt.

Cầm hất cao, ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như một con khổng tước!

Lâm Duệ không hề tức giận, thậm chí môi nhếch lên, cười nhạt với bóng lưng của cô ta.

“Nếu cô Cố thích phòng của cậu cả như vậy, vậy tôi sẽ đề xuất với cậu cả, xin cậu chủ nhường căn phòng này cho cô.”

“Anh...” Cố Vị Y đột nhiên quay đầu, trừng mắt với Lâm Duệ.

Ý cười trên gương mặt đó, cô ta rất muốn xé nát!

Nhưng bây giờ, vẫn không phải lúc!

Tên khốn này ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt, địa vị quá quan trọng, cho dù cô ta dùng thủ đoạn hãm hại, cậu cả Mộ đối với anh ta cũng không có chút nghi ngờ.

Nhưng cô ta sao có thể cho phép người như thế này, cứ luôn ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt, đối đầu với mình được chứ?
Cô ta nheo mắt, hung hăng lườm Lâm Duệ.
Rồi sẽ có một ngày, cô ta sẽ khiến anh ta giống như Cố Cơ Uyển mà anh ta trung thành, ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt biến mất sạch sẽ!
Chờ mà xem!
Lâm Duệ thật ra không muốn đối đầu với cô ta, dù sao, đây là một chuyện vô cùng nhàm chán.
Nhưng, cô ta tối nay ăn mặc ***y như vậy, muốn ở lại trong phòng của cậu cả, làm chuyện chút chuyện không thể thấy ánh sáng, anh ta nhìn không thuận mắt!
Loại tâm cơ này, cậu cả nếu như thật sự ở bên cô ta, Lâm Duệ anh ta là người đầu thứ nhất không phục!
Tâm tư độc ác, đạo đức giả!
Nếu không phải cậu cả đã đáp ứng bà cụ đã mất, phải chăm sóc cô ta cả đời, cô ta tưởng dựa vào chính mình, thật sự có cơ hội ở bên cạnh cậu cả sao?

Quả thật, không tự lượng sức mình!
Thấy Cố Vị Y về phòng của mình, đóng cửa lại, Lâm Duệ mới thu hồi ánh mắt.
Nhìn quanh căn phòng, cậu cả vẫn ở trong phòng tắm chưa có ra ngoài.
Lâm Duệ thở khẽ một hơi, tâm trạng thật sự có chút phiền muộn, khoảng thời gian này cậu cả sống thật quá vất vả.
Mà gần đây...
Tiếp tục như thế này, cũng không biết là tốt hay xấu.
Nhưng anh ta không ngăn cản được, cũng không biết có nên ngăn cản hay không.
Ít nhất, còn có qua lại, không phải sao?
Mặc dù, qua lại như thế, quá tàn nhẫn, cũng quá... đáng sợ!
Cuối cùng, Lâm Duệ vẫn đóng cửa phòng của Mộ Tu Kiệt lại, không một tiếng động rời khỏi!
Mộ Tu Kiệt khi bước ra, trong phòng đã yên tĩnh trở lại.
Sắp 3 giờ sáng.

Nằm trên giường, lại không có chút buồn ngủ.
Trong đầu lặp đi lặp lại hình ảnh đó, từ đầu đến cuối đều là bộ dạng Cố Cơ Uyển ở dưới thân anh ấn nhẫn rơi nước mắt.
Cơ thể yếu ớt đó, dưới sự cưỡng ép của anh, không ngừng run rẩy.
Rõ ràng sợ hãi muốn chết, lại muốn cắn chặt môi, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.
Nhưng đến cuối cùng, cuối cùng bị anh khi dễ đến mức khóc lóc.
Mộ Tu Kiệt nhắm mắt, vậy mà đã không ra được, rốt cuộc là đang báo thù, hay đang hưởng thụ.
Nhưng, đứa con đáng thương đó của anh, cũng không có cơ hội đến thế giới này nữa...
Khi mở mắt lần nữa, đáy mắt của Mộ Tu Kiệt lại không có nửa điểm lưu luyến.
Có, chỉ là đã tính khát máu như loài sói, và, hận ý sâu đậm...

Cố Cơ Uyển khi tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau.
Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào bình hoa thủy tinh ở cách đó không xa, ánh sáng khúc xạ, chiếu vào mắt cô nên có hơi đau.
Cô nhú mày, dần dần mở mắt ra.

Bên cạnh giống như còn có một người, cảm giác ấm nóng, cảm giác đụng chạm cẩn thận, khiến cô bỗng chốc tỉnh táo lại.
Ngẩng đầu nhìn, gương mặt hoàn mỹ của cậu hai Giang đập vào mắt cô.
Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển cùng anh ta cùng ở trên một chiếc giường tỉnh lại.
Khoảng cách gần như vậy, không cẩn thận nhìn thấy lông mi cong dài của anh ta sụp xuống, khoanh khắc này, trong lòng vẫn không nhịn được mà hơi gợn sóng.

Càng khiến cô đỏ mặt hơn, áo sơ mi của anh ta không biết từ khi nào cúc áo mở ra, cổ áo phanh rộng, cơ ngực gợi cảm, ẬY mà phơi bày hoàn bộ trước mắt cô.

Ngủ một giấc, bị thương tối qua bị cường ép đè xuống, mới sáng đã để cô nhìn thấy mỹ nam bán nude, suýt nữa câu dẫn hồn phách của cô đi mất.

Cố Cơ Uyển khẽ hít một hơi khí lạnh, đang định nghĩ cách rút ra khỏi trong lòng anh.

Không ngờ, anh chàng đẹp trai vốn còn đang ngủ say đột nhiên duỗi tay, không chút cảm giác kéo cô lại.

Anh ta lật người, đè lên người cô, hơi thở bỗng chốc rối loạn: “Mới sáng ra, muốn câu dẫn anh?”

CHƯƠNG 344: CHỈ LÀ NHẤT THỜI MẤT KHỔNG CHẾ

CHƯƠNG 344: CHỈ LÀ NHẤT THỜI MẤT KHỔNG CHẾ

Cậu dẫn anh ta?

Cố Cơ Uyển ngốc trệ, hoảng hốt lắc đầu: “Không, không có...”

Giang Nam nheo mắt: “Em nhìn chăm chăm cơ thể của tôi, nhìn đến mức hai mắt phát sáng, còn nói không có?”
“Thật sự không có, anh đừng vu khống người khác.” Cố Cơ Uyển thấy rất không quen tư thế của hai người lúc này, hơi đẩy anh ta ra.

“Anh đứng dậy trước đi.” Vậy mà đè lên người của cô!

Mặc dù đều mặc quần áo, nhưng, tư thế quá ám muội rồi!

“Tại sao phải dậy?” Giang Nam không những không có đứng dậy, thậm chí, càng đè lên người cô.

“Đừng!” Cố Cơ Uyển giật mình, gương mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ ửng như trái cà chua.

Cơ thể sắp dính với nhau với, cho dù cách lớp vải, cũng có thể cảm nhận rõ ràng mỗi một thớ thịt trên người anh, mỗi một bộ phận.

Còn nữa... cúc áo trên áo anh sao cởi thành như thế này? Bây giờ nằm sắp xuống, cơ ngực hoàn mỹ hoàn toàn lộ ra.

Bình thường nhìn ôn nhả nho nhã, không ngờ, cơ bắp trên ngực lại rõ ràng như vậy.

Kết hợp lại! Quá gợi cảm rồi!

Cố Cơ Uyển nhất thời không cẩn thận nhìn thấy, lập tức bị dọa đến cả hít thở cũng không dám dùng sức.

“Đừng... xuống...” Muốn đẩy anh ta, nhưng áo của anh ta mở phanh ra, một cái đẩy này nhất định sẽ chạm đến cơ thể nóng bỏng của anh ta.

Nóng bỏng... không sai! Nhiệt độ cơ thể của anh ta, đang tăng lên nhanh chóng!

Giang Nam thật sự chỉ muốn đùa với cô, trên cô mà thôi.

Nhưng ngay cả bản thân cũng không ngờ, sau khi đè lên người cô, đại não vậy mà trống rỗng trong thời gian ngắn.

Trống rỗng qua đi, hóa thành lửa nóng, huyết khí tăng lên, giống như anh ta đã uống 10 chai rượu vang vậy!

“Giang Nam...”

“Đừng động dậy lung tung.” Sáng ra, anh ta chưa từng trải qua việc động tình dễ dàng như vậy, đè một cô gái.

Bây giờ, muốn xuống, nhưng, cơ thể rõ ràng không nghe sự chỉ huy của đại não, thậm chí, ngay cả tay cũng muốn phản bội ý thức của anh ta.

Bàn tay to của anh ta đặt trên vai của Cố Cơ Uyển, xoa nhẹ.

Cô gái dưới thân bỗng căng thẳng đến cứng nhắc, không dám động dậy lung tung.

“Đi xuống... đừng...” Cô hơi lắp bắp nói.

Cùng anh ta chung đụng lâu như vậy, đây là lần thứ hai, phát hiện cơ thể của anh ra đối với mình có xúc động.

Má và tai của Cố Cơ Uyển đỏ bừng, căng thẳng đến mức trán toát đầy mồ hôi.

Giọng nói của Giang Nam khàn khàn, lông mày nhíu chặt, trên gương mặt đẹp trai, mồ hôi như hạt đậu chảy xuống.

“Rốt cuộc... muốn anh đi xuống, hay không đi xuống?”

“Đừng đùa...” Cô tưởng giọng của mình nhất định rất lạnh rất bình tĩnh, vừa nói ra mới biết, ập úng giống như mời gọi.

Giang Nam có chút không đỡ được, máu nóng dâng lên!

Tay vừa buông lỏng, cơ thể nặng nề dán sát vào cô.

“Anh...”

“Anh có chút... không khống chế được mình” Anh ta cúi đầu, rúc đầu vào cổ cô.

Môi và cổ cô chỉ cách nhau chưa đến nửa đốt ngón tay.

Chỉ cần tiếp xúc cúi xuống một chút nữa thì có thể hôn cô...

Mùi hương đặc biệt trên người cô gái, mê hoặc anh ngay cả ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Bàn tay to nắm chặt đầu vai của cô, cũng giống như không nhận được cô đơn, hướng về phía cổ áo của cô, khẽ kéo áo vạt áo của cô ra.

Làn da trắng như tuyết, lập tức kích thích anh ta, ánh mắt trở nên đỏ rực!

Hít thở sâu mấy lần, cũng hoàn toàn không thể đè nén huyết khí đang dâng lên!

Cuối cùng, sau khi đấu tranh, hô hấp của Giang Nam càng rối loạn, cánh tay săn lại, ôm chặt cô gái lại.

Anh ta cúi đầu, dùng sức hôn xuống.

Hơi thở giống như dã thú đó khiến Cố Cơ Uyển còn đang mơ màng tỉnh táo lại.

Lại là hơi thở như thế này, một loại hơi thở cuồng dã muốn đem cô nuốt chửng!

Trong đầu đột nhiên lóe lên một cảnh khiến cô tuyệt vọng, người đàn ông đè lên người cô, không quan tâm tiếng khóc lờ cầu xin của cô, điên cuồng cưỡng đoạt...

“Không!” Gương mặt đỏ bừng đó của Cố Cơ Uyển, đột nhiên trở nên trắng bệch.

Cô quay mặt đi, nụ hôn của Giang Nam không đặt được lên môi cô, thuận thế trượt xuống trên cổ cô.

“Đừng mãi! Đừng như vậy!” Cảnh tối qua, đem tất cả sự sợ hãi của cô đối với anh liên dâng lên.

Cô điên cuồng đánh vào ngực của anh ta, dùng sức đẩy, thậm chí, cắn mạnh vào cánh tay của anh ta.

Đừng như vậy! Đừng đối xử với cô như vậy! Đừng mãi!

Người đàn ông trong mê loạn chỉ cảm thấy cánh tay đau nhói một trận, từ trên cổ cô ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cô gái cắn cánh tay anh ta, hai hàng nước mắt hoảng sợ rơi xuống, đang run rẩy.

Trái tim của anh ta thắt lại, cuối cùng hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Uyển Uyển...”

“Hức hức, hu hu hu...”

Tâm mắt của Cố Cơ Uyển mơ hồ, trong mắt đều là nước mắt.

Cắn cánh tay anh ta dùng sức giãy giụa, đôi tay nhỏ nhắn không ngừng đánh lên người anh ta!

Cô sợ! Cô sợ mất đi lý trí! Sợ ngay cả người bên cạnh là ai, cũng quên rồi!

Tất cả mọi ý thức, toàn bộ đều là người đàn ông đáng sợ đó.

Anh trói cô, đè cô, điên cuồng khi dễ cô...

“Hu hu...”

“Uyển Uyển, là anh! Là anh! Đừng sợ!” Giang Nam rời khỏi người cô, ôm cô lại.

Cánh tay vẫn bị cô cắn, máu tươi dọc theo khoe miệng của cô chảy xuống, mùi máu tanh dần dần trở nên nồng đậm.

Anh ta không cảm thấy cánh tay đau, ngược lại trái tim bởi vì sự sợ hãi tuyệt vọng của cô, mà nhói đau.

Cô nhất định là nghĩ tới chuyện mình bị Mộ Tu Kiệt bắt nạt, cô của lúc đó, có phải còn tuyệt vọng hơn bây giờ, còn hoảng sợ hơn?

“Uyển Uyển, là anh, tỉnh lại, là anh, anh là Giang Nam!”

Anh dùng sức ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, là anh, anh sẽ không làm em tổn thương, vĩnh viễn sẽ không, đừng sợ.”

Hai mắt của Cố Cơ Uyển mê mang, dần dần tìm thấy được ít ánh sáng.

Răng cắn chặt cánh tay của Giang Nam, cũng từ từ nhả ra.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, trong ánh mắt mơ hồ, gương mặt dịu dàng này từng chút từng chút trở nên rõ ràng hơn.

“Giang Nam...”

“Là anh, đừng sợ.” Giang Nam đau lòng, không ngờ bản thân nhất thời mất khống chế, vậy mà dọa cô thành ra như thế này.

Qua một đêm, cô không dễ gì giả vờ quên đi những chuyện đó, cuối cùng, người khiến cô nhớ đến lại là anh ta!

“Xin lỗi...”

Xin lỗi? Xin lỗi cô cái gì?

Cố Cơ Uyển còn có chút mơ hồ, vừa rồi, bản thân rõ ràng còn ở trên xe, còn bị Mộ Tu Kiệt...

Vừa nghĩ đến người đàn ông đó, cơ thể của cô vẫn không nhịn được mà run rẩy.

Nhưng cô đã nhìn rõ, cô bây giờ không có lên xe gì cả, mà là, ở trong chung cư của Giang Nam, ở trên giường.

Mùi gì vậy?

Đưa tay sờ lên môi một cái, không ngờ mu bàn tay quệt xuống, lại là vết máu!

Cô bị dọa giật mình, cuối cùng nhớ đến cái gì đó, cúi đầu nhìn, hoàn toàn bị dọa hỏng rồi!

“Tay của anh...” Ông trời ơi! Dấu răng trên cánh tay anh ta là cô cắn sao?

Vậy mà cắn ác như vậy! Cắn đến mức anh chảy máu!

“Không sao.” Chỉ cần cô bình tĩnh lại, Giang Nam cái gì cũng không để tâm, một chút vết thương này tính là gì.

“Đừng cử động lung tung!” Cố Cơ Uyển ngăn anh ta thu cánh tay lại.

Cô bước xuống giường, cầm hòm thuốc, sau đó quay lại ngồi bên cạnh anh ta.

Lấy thuốc và băng gạc, xử lý vết thương cho anh ta.

Cắn thành thế này, phải đến bệnh viện tiêm nhĩ?

Cô vậy mà cắn anh bị thương thành như này! Cô rất quá đáng rồi!

“Xin lỗi...”

“Người nên nói xin lỗi phải là anh.”

Đợi cô băng xong vết thương cho anh, Giang Nam nắm tay của cô, mỉm cười dịu dàng.

“Đừng giận tôi, tôi chỉ là nhất thời mất khống chế”

CHƯƠNG 34: THỜI GIAN CÀNG DÀI, CÀNG BẤT AN

CHƯƠNG 34: THỜI GIAN CÀNG DÀI, CÀNG BẤT AN

Anh ta đem mọi lỗi lầm đều đổ lên người mình, nhưng sự thật, anh ta có gì sai?

Tình đầu ý hợp, khi anh tình tôi nguyện, loại chuyện này lẽ nào không phải điều đương nhiên sao?

Giang Nam không có sai, người sai là cô.

“Em... em còn muốn đi học, phải dậy rồi.”

Cố Cơ Uyển cúi đầu, thu dọn hòm thuốc xong, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, nhìn gương mặt trắng bệch trong gương, cô siết chặt tay.

Cố Cơ Uyển, mày không thể tiếp tục nhu nhược như vậy được!

Trạng thái như thế này, không những khiến mày tổn thương, còn khổ người bên cạnh.

Mộ Tu Kiệt chẳng qua chỉ là tâm ma, chế phục anh, chiến thắng anh! Đứng lên!

Không thể tiếp tục u uất được!

Cô vỗ vỗ vào gương mặt cứng nhắc của mình, cố gắng mỉm cười với bản thân trong gương.

Ngày đó, rồi sẽ qua.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, Cố Cơ Uyển đã thay bằng một vẻ mặt thư thái: “Đi thôi, sáng nay có tiết.”

Hoa khôi mỹ nữ đi học lại, thật sự là chuyện rất hiếm có.

Các nam sinh bây giờ nhìn thấy Cố Cơ Uyển, ai ai cũng háo hức, giống như ong thấy mật rồi.

“Cậu xem, trước kia khi cậu xấu, mọi người đều bài xích cậu như nào, bây giờ thì sao? Hoa khôi lớp?”

Tô Tử Lạp hừ một tiếng, khinh thường: “Những tên nam sinh nông cạn này.”

Cố Cơ Uyển không có ý kiến, loại chuyện này, làm quen là được.

Khi sắp đến giờ lên lớp, Hạ Lăng Chi từ bên ngoài gấp gấp chạy tới.

“Uyển Uyển, đợt lát nữa sau khi tan học, đến Giang Đại một chuyến.”

“Làm gì?” Cố Cơ Uyển đang thu dọn sách vở, chuẩn bị tài liệu lên lớp.

Hạ Lăng Chi thở một hơi, mới nói: “Giang Đại đang ở mở hội chợ từ thiện, có rất nhiều thứ đồ chất lượng mà còn rẻ nữa!”

“Oa! Nữ sinh của Giang Đại đều là thiên kim hào môn, đâu giá hàng năm đều có bán ra nhiều sản phẩm của các thương hiệu lớn.”

Tô Tử Lạp vừa nghe, bỗng đến khuyên: “Nghe nói có rất nhiều, căn bản đều là đồ mới!”

“Đúng thế, đều là vì thành tích từ thiện của lớp, rất nhiều người đều dùng giá cao mua lại, sau đó mang về từ thiện với giá thấp.”

Các cô năm nay mới lên năm nhất, sau khi nhập học, đây là lần đầu tiên có cơ hội nhìn thấy hội chợ từ thiện nổi tiếng trong truyền thuyết của Giang Đại.

Hạ Lăng Chi đã mong chờ với hội chợ từ thiện này rất lâu rồi, dù sao các thiên kim người ta, không có để ý chút tiền đó, bọn họ chỉ cần thành tích.

Nhà ai cũng có công ty riêng, tiếc gì chút tiền đó chứ?

Mua được, chính là tiết kiệm được.

“Có điều, hội chợ từ thiện không phải tuần sau mới mở hay sao?” Tô Tử Lạp kéo cô xuống.

Nhìn thấy giảng viên vào rồi, Tô Tử Lạp thấp giọng nói: “Tớ rõ ràng nghe nói là tuần sau.”

“Tin tức vừa nghe ngóng, Giang Đại có một siêu cấp phú hào đến, nói là muốn quyên góp tòa nhà thí nghiệm.”

Hạ Lăng Chi cũng ò ò thấp giọng, không dám để giảng viên trên bục giảng phát hiện các cô đang nói chuyện riêng.
“Vị vị siêu cấp phú hào này, bọn họ làm thời quyết định chuyển hội chợ từ thiện sáng hôm nay tiến hành”
“Ai mà lợi hại như vậy?”
“Ai biết? Dù sao, Bắc Lăng không thiếu người giàu.”

Thấy Cố Cơ Uyển hoàn toàn không có phản ứng gì, Tô Tử Lạp khẽ kéo tay áo của cô: “Cùng đi!”
“Nhưng tớ cái gì cũng không thiếu.” Đối với những thương hiệu lớn đó gì đó, Cố Cơ Uyển cũng không có truy cầu gì.
Tô Tử Lạp nhìn cô: “Lời này rất kéo thù hận có biết không hả?”
“Tớ không phải có ý này.” Cố Cơ Uyển có hơi bất lực: “Tớ chỉ là nói, tớ không thiếu đồ của các thương hiệu lớn...”
“Lời này càng gây thù hận!” Hạ Lăng Chi cũng nhìn cô.

Quá đáng! Rất quá đáng!
Cố Cơ Uyển xoa lông mày: “Cũng không phải ý này...”
“Hiểu rồi!” Tô Tử Lạp trợn mắt: “Cậu chỉ là không thích các thương hiệu lớn mà thôi.”
“Nhưng mà chúng tớ thích!” Người ta có bạn trai giàu có như cậu hai Giang, nghĩ đi, đương nhiên cái gì cũng không thiếu. Nhưng, các cô rất thiếu! Rất thiếu các thương hiệu lớn mà giá rẻ!
“Dù sao đi cùng chúng tớ đi, lát nữa tan học cũng chỉ mới 10 giờ, cách thời gian ăn trưa còn hai tiếng lận ”
“Đúng thế, làm việc lâu như vậy, tinh thần cũng căng thẳng, thư giãn một chút không được sao?”
Hai người mỗi người một bên, kéo góc áo của Cố Cơ Uyển.
“Uyển Uyển, đi đi mà!”

Cố Cơ Uyển thật sự bị các cô nháo cho không được, tiếp tục nháo nữa, tiết học này cũng không học nghe nữa.
“Được rồi, đi cùng các cậu một chuyến” Cô day day huyết thái dương: “Bây giờ, yên lặng, tớ muốn nghe giảng.”
Hạ Lăng Chi và Tô Tử Lạp nhìn nhau cười, lập tức yên lặng.
Thật ra, cũng không phải muốn thương hiệu lớn gì cả.
Nhưng, tâm trạng của Uyển Uyển không tốt, ai không nhìn ra chứ?
Đi ra ngoài đi dạo, tâm trạng có lẽ có thể tốt lên.
Một mình u sầu, có mệt hay không?

Cố Vị Y thật sự không hiểu, ông nội tại sao nhất định muốn đến nơi này quyên góp tòa nhà thí nghiệm gì đó?
Cái trường đại học rách nát này, cô đồng ý đến học, là vinh hạnh của nhà trường!
Bây giờ thì làm như trường bọn họ nhận cô ta như đang nhận được ân huệ vậy.
“Không phải nói rồi sao, hôm nay về Lăng Châu sao?” Cố Vị Y khoác tay của ông cụ Cố, lăm lăm.
Quan trọng nhất là chuyện này phải nhanh chóng kết thúc.
Nhanh chóng về Lăng Châu, nhanh chóng công bố mình chính là cô chủ của nhà họ Cố, thân thể của cô có thể lập tức tăng lên.

Ở lại nơi này, chỉ sợ đêm dài lắm mộng.
“Chuyện bên phía Lăng Châu giải quyết xong rồi, trở về muộn chút cũng không sao, ông nội cũng chưa có cảm ơn đảng hoàng với ba mẹ nuôi của cháu nữa”
Ông cụ Cố vỗ mu bàn tay của cô ta, trên mặt đều là ý cười.
“Chú Cố và dì Diệp nói rồi, đến lúc đó sẽ đến Lăng Châu thăm cháu, cho nên, ông nội đến lúc đó lại từ từ nói chuyện với bọn họ cũng được!”

Dù sao, Cố Vị Y chính là không muốn để bọn họ ở lại nơi này.

Cô ta sau này có thể tự mình trở về, nhưng, ông nội và anh cả tốt nhất nhanh chóng về Lăng Châu, sau này, cũng không cần đến Bắc Lăng nữa.

Thời gian bọn họ ở Bắc Lăng càng lâu, cô ta càng bất an.

“Ông nội, không bằng chúng ta bây giờ về Lăng Châu đi, cháu cũng rất muốn gặp người nhà”

Cô kéo tay áo của ông cụ Cố, nhìn chiếc xe cách cổng trường Giang Đại càng lúc càng gần, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Tóm lại, chính là có chút bất an.

Có điều, tiện nhân đó ở Ninh Đại, bọn họ đến là Giang Đại.

Tuy nói hai người đại học cách nhau rất gần, nhưng dù sao không phải cùng một trường đại học.

Vô duyên vô cớ, tiện nhân đó chắc sẽ không đến đây mới đúng.

“Được, nếu cháu gái ngoan của ông đã nhớ nhà như vậy, đợi sau khi hẹn ba mẹ nuôi của cháu ăn bữa cơm, chúng ta quay về”

Ông cụ Cố vẫn mỉm cười, lại nói: “Cái đó, cháu có phải còn có một em gái, tên là Cố Cơ Uyển?”

“Ông nội! Ông... hỏi chuyện này làm gì? Cố Vị Y siết chặt ngón tay, nụ cười trên mặt bỗng trở nên cứng lại.

“Ông nội trước đây, còn tưởng Uyển Uyển mới là cháu gái của ông, điều tra con bé một phen, ảo tưởng một khoảng thời gian.”

“Ông nội...”

“Cháu gái ngoan đừng giận, ông nội bây giờ biết sai rồi, có điều, ông nội cũng rất muốn gặp Uyển Uyển”

Dù sao bị ông ta ảo tưởng là cháu gái, mặc dù bây giờ kết quả giám định DNA chứng minh, Cố Vị Y mới đúng. Nhưng, ảo tưởng lâu như vậy, vẫn muốn gặp.

“Em... em ấy có chút nổi loạn, lớn lên cũng không xinh, cháu sợ con bé... sẽ khiến ông nội tức giận.”

Cố Vị Y nhún mày, tiện nhân đáng chết đó, sao cứ muốn nhảy ra tranh với cô ta chứ?

Ông cụ lại cười nói: “Ông nội ngược lại cũng không cảm thấy Uyển Uyển không xinh, chỉ là nhiều tàn nhang mà thôi, không sao, cô nhóc không hiểu chuyện, tuổi này có chút nổi loạn cũng là điều bình thường.”

Cố Tĩnh Viễn ngồi ở phía trước đột nhiên nói: “Ông ngoại, đến Giang Đại rồi!”

CHƯƠNG 346: NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ ĐỂ CÔ XUẤT HIỆN

CHƯƠNG 346: NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ ĐỂ CÔ XUẤT HIỆN

Đến Giang Đại rồi, nội tâm của Cố Vĩ Y cho dù có từ chối thế nào đi nữa, cũng không cản được.

Cô ta có hơi bất lực, chỉ có thể buông ông cụ ra, chỉnh quần áo trên người mình.

Sau đó lấy chiếc gương ra, dặm lại phấn cho mình.

“Vĩ Y nhà chúng ta thế nào cũng xinh đẹp, không cần dặm mấy thứ đó đâu.”

Nhà họ Cố là thế gia luyện dược, đa số mọi người đều kinh doanh chế thuốc.

Không chỉ là thuốc, còn có các loại sản phẩm dưỡng da.

Đối với bọn họ mà nói, mỹ phẩm sẽ tổn hại da, đương nhiên đặc biệt không thích.

Dùng mỹ phẩm trang điểm, bọn họ cũng không thích, thói quen nhiều năm mà thôi.

Cố Vĩ Y dẫu môi: “Ông nội, bây giờ có cô gái nào ra ngoài mà không trang điểm chứ? Chỉ là lười mà thôi.”

Ông cụ Cố không nói gì, gật đầu, vẫn là nụ cười trên mặt.

Mặc dù quả thật không thích mỹ phẩm, thậm chí ngửi mùi mỹ phẩm không thoải mái.

Nhưng, cháu gái bảo bối thích, ông ta cũng chỉ có thể chấp nhận.

Một đoàn người từ trong trường ời ra, đích thân nghênh đón bọn họ.

Vốn dĩ Cố Vĩ Y thật sự không muốn đến đây, nhưng nhìn thấy trường học đón tiếp long trọng như thế, lại nhìn thấy nhiều người dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình như thế, lòng hư vinh khiến cô ta cao hứng.

Chiếc xe của bọn họ chạy tới, khi từ trên xe bước xuống, Cố Vĩ Y giống như một công chúa, cao quý xinh đẹp.

Ai cũng không biết thân phận bây giờ của cô ta là gì, nhưng rất rõ ràng, ở trước mặt những người này, địa vị cực kỳ cao.

“Chuyện gì vậy? Lễ nào, Cố Vĩ Y trở thành người phụ nữ của ông cụ Cố này sao?”

“Không phải nói cô ta cùng cậu cả Mộ ở bên cạnh nhau sao? Thế nào quay một phát lại tìm một người khác rồi? Còn là một ông già!”

“Aiya, cậu thấy cậu cả Mộ từng công khai quan hệ với cô ta chưa? Đều là do người ta đơn phương mà thôi, cậu cả Mộ trước giờ chưa từng đáp ứng.”

“Cũng phải, có thể là vì cậu cả Mộ không cần cô ta, mới đi theo một ông già.”

“Cậu nhìn cô ta kiêu ngạo giống như con chim khổng tước kia, đi cùng một ông lão, làm như oai lắm!”

Cố Vĩ Y hoàn toàn không biết mọi người đàn bàn luận cái gì, nhưng loại cảm giác được chú ý, cô ta thích.

Quản bọn họ nói cái gì, dù sao, ngưỡng mộ đổ kị đều có.

“Hôm nay có chuyện gì vậy? Quảng trường bên đó đông người như vậy?” Lão quản gia không nhịn được hỏi.

Một chủ nhiệm của trường cười nói: “Hôm nay là ngày tổ chức hoạt động hội chợ từ thiện của trường, ông cụ Cố nếu như có hứng thú, cũng có thể đi xem”

“Ồ? Hoạt động của nhà trường có không ít”

Ông cụ yêu quê hương, nhìn thấy các sinh viên làm hoạt động sẽ tưởng tượng đến cảnh Cố Vĩ Y cũng đã từng tham gia.

“Đi, qua đó xem thử.”

Cố Vị Y đối với hội chợ từ thiện như thế này, một chút hứng thú cũng không có.

Thân phận của cô ta, đương nhiên không nhìn trúng mấy cái túi, quần áo hay mỹ phẩm mà mấy sinh viên coi là của các thương hiệu lớn.

Lấy địa vị hiện nay của cô ta, muốn cái gì mà không có?

Ông nội cũng không biết đang nghĩ gì, ông cụ đối với mấy thứ này căn bản không có hứng thú, qua đây xem cái gì?”

“Ông nội, hôm nay nắng có hơi gắt.” Cố Vị Y không nhin được mà nhắc nhở.

Người quá đông, nắng lại to, khi ra ngoài mặc lại nhiều quần áo.

Dưới thời tiết như thế này, người rất dễ ra mồ hôi.

Trên mặt cô ta đều là mỹ phẩm, mặc dù đều là loại chống nước của các thương hiệu lớn, nhưng ngộ nhỡ bị lem ra thì rất khó coi.

“Không sao, phơi nắng nhiều một chút, tốt cho sức khỏe.” Ông cụ đâu có hiểu tâm tư của con gái chứ?

Lão quản gia – chú Đình cũng thấy hứng thú với những trò trước mặt, nhìn thấy mấy nam sinh cầm đồ chơi ngày xưa, hai ông cụ vậy mà cũng chọn một cái.

Thật là, giống như lão ngoan đồng! Một chút phong phạm gia chủ nhà hào môn cũng không có.

Cố Vị Y có chút ghét bỏ, cô ta nhàn nhạt nói: “Ông nội, cháu qua bên đó nghỉ một lát”

Nắng to như vậy, phơi nắng cô ngay cả da cũng sắp tróc ra rồi.

Còn nữa, nhìn dáng vẻ của ông cụ thật sự muốn tìm người nhà của cô ta ăn bữa cơm, nói cảm ơn cái gì.

Cô ta phải đánh tiếng trước với Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha, chuyện dùng cơm, không thể để tiện nhân Cố Cơ Uyển đó biết được.

Đương nhiên, đến lúc đó cũng không thể Cố Cơ Uyển xuất hiện.

Ông cụ và lão quản gia đi xem, Cố Vị Y xoay người đi về khu nghỉ ngơi ở phía xa, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Dù sao là trường cô ta học, ông cụ cũng không lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy thứ gì hay ho, cũng không cần hỏi giá, trực tiếp mua luôn.

Cố Tĩnh Viễn luôn sau theo sau bọn họ, thật sự đối với hai lão ngoan đồng này cũng hết cách.

Tìm người lấy hai cái túi lớn, cầm theo, rất nhanh sắp đựng kín rồi.

“Là con bé!” Đột nhiên, mắt của ông cụ sáng lên, chỉ về cô gái cách đó không xa.

“Lão Đình, ông nhìn đi, ông xem có phải là cô nhóc đó không?”

Chú Đình ngược mắt nhìn, lập tức nhận ra cô nhóc đó.

“Là cô bé!” Chú Đình mặt mày vui mừng: “Aiya, thật là cô nhóc đó, ông chủ, không ngờ cô bé cũng là sinh viên của trường này.”

Cố Tĩnh Viễn nhìn qua, cũng lập tức nhìn thấy cô gái đó.

Cô đi cùng hai cô gái khác, đang cùng nữ sinh khác trả giá.

Đáy mắt của Cố Tĩnh Viễn nhiễm ý cười, không cần nghĩ cũng biết, hai ông cụ muốn làm cái gì.

Quả nhiên, trong nháy mắt, hai người đã đi qua đó.

Cố Tĩnh Viễn cười nói với lãnh đạo của trường ở phía sau: “Chuyện quyền góp, nói chuyện với trợ lý của tôi là được, để ông cụ ở đây chơi một lúc, mọi người không cần thiết đi cùng.”

Các lãnh đạo đương nhiên biết ý của anh ta, cứ đi theo người ta cũng không hay lắm.

Có điều, ông cụ Cố vậy mà có hứng thú với hội chợ từ thiện của bọn họ, cũng nằm ngoài dự đoán.

Mấy lãnh đạo gật đầu: “Vậy, trưa chúng ta chuẩn bị bữa cơm, mong cậu Cố nói với ông cụ Cố một tiếng, chúng tôi đợi mọi người!”

Cố Tĩnh Viễn không có trả lời trực tiếp, chỉ gật đầu.

Sau khi bảo bọn họ rời khỏi, anh ta mới rảo bước đi theo hai người.

“Cô nhóc, cô nhóc! Cháu còn nhớ ông không!”

Ông cụ Cố đi đến trước mặt Cố Cơ Uyển, kéo tay cô: “Còn nhớ ông không?”

Cố Cơ Uyển chớp chớp mắt, bị người khác kéo như vậy, cô có hơi trở tay không kịp.

Có điều, ông cụ này nhìn trông hiền lành, ngược lại cũng không khiến người ta ghét.

Còn, có nhớ ông cụ hay không?

Cô có hơi nghi hoặc.

Chú Đình lại nói: “Đậu phộng, đậu phộng!”

Sau khi Cố Cơ Uyển sững ra, bỗng chốc nhớ ra.

Lông mày nhướn lên, cô mỉm cười: “Ông cụ, là ông sao! Ông như thế nào rồi? Bây giờ cơ thể còn có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Không có, ông già này rất khỏe, hồ cũng có thể một phát vỗ chết hai con.”

Cố Cơ Uyển thấy sắc mặt của ông cụ hồng hào như thế, cũng biết không sao rồi.

Có điều tính cách của ông cụ này, cô thật sự rất thích.

“Không sao thì tốt.” Nhìn thấy Cố Tĩnh Viễn ở phía sau bọn họ, trong tay xách hai túi lớn, Cố Cơ Uyển cười hỏi:

“Cháu của nhà ông cũng là sinh

viên của trường này sao?”

Đây là phụ huynh đến trợ uy à?

“Phải! Vị Y nhà ông cũng là sinh viên của Giang Đại.” Ông cụ mặt mày tự hào nói.

Giang Đại, là trường đại học tốt nhất Bắc Lăng.

Vị Y?

Cố Cơ Uyển hơi sững ra, cái tên này...

“Uyển Uyển, cậu đang nói chuyện với ai vậy?” Tô Tử Lạp ở cách đó không xa vẫy tay với cô: “Mau đến đây, giúp tớ xem hai cái túi này, màu nào đẹp hơn!”

Không đợi Cố Cơ Uyển trả lời, Tô Tử Lạp sốt ruột, cô ấy lúc nóng lòng thì gọi cả tên lẫn họ: “Cố Cơ Uyển! Mau lại đây!”

CHƯƠNG 347: KHÔNG CHO PHÉP CÔ GỌI ÔNG NỘI

CHƯƠNG 347: KHÔNG CHO PHÉP CÔ GỌI ÔNG NỘI

Cố Cơ Uyển? Là Cố Cơ Uyển mà ông cụ biết sao?

“Cháu tên... Cố Cơ Uyển?”

Sắc mặt của ông cụ Cố đầy vẻ kinh ngạc, lập tức rút điện thoại ra, đưa bức ảnh của Cố Cơ Uyển mà trước đây trợ lý tìm về cho ông cụ.

Nhưng, cô gái trên ảnh mặc dù không tính là xấu, nhưng, mặt đầy tàn nhang, không hề giống cô gái xinh như tiên tử trước mắt này được.

Lẽ nào, cùng tên?

“Cháu là Cố Cơ Uyển, ông cụ, ông biết cháu?”

Cố Cơ Uyển thuận theo tay của ông cụ, cúi đầu nhìn.

Khi nhìn thấy bức hình trên màn hình điện thoại, tâm trạng có chút phức tạp: “Ông...”

Ông cụ này, thế nào có hình trước đây của cô?

Ông cụ Cố nhìn bức hình, lại nhìn cô gái ở trước mắt, mới phát hiện, cặp lông mày này thật sự càng nhìn càng giống.

Cố Tĩnh Viễn đã nhìn ra rồi: “Cô Cố, ba cô tên là Cố Khánh Minh, phải không?”

Cố Cơ Uyển trong hình quả thật không xinh, nhưng, Cố Cơ Uyển trước mặt lại tuyệt đối là đại mỹ nữ vạn người được một.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn tinh tế này, hoàn toàn không có dấu vết mỹ phẩm, đây chính là mặt mộc của cô.

Tại sao bức ảnh do thám tử chụp về, lớn lên lại xấu như vậy?

Lẽ nào, lúc thám tử chụp ảnh cô vừa hay tham gia lễ hội hóa trang?

Nếu không phải bởi vì ảnh không giống người, lần trước gặp mặt, cũng không thể không nhận ra.

“Cố Khánh Minh quả thật là ba tôi.” Cố Cơ Uyển nhìn Cố Tĩnh Viễn, đáy mắt bắt đầu có tia đe dọa.

“Cô đừng hoảng, chúng tôi không có ác ý, với cả, cô nhìn hai ông cụ này...”

Cố Tĩnh Viễn nhìn ông ngoại nhà mình, còn cả chú Đình có tính cách không khác gì ông ngoại, bất lực: “Bọn họ nhìn trông giống người xấu không?”

Cố Cơ Uyển có chút không biết nên khóc hay nên cười, đầu có vẩn bối nói người lớn trong nhà như thế?

Có điều, hai ông cụ này, thật sự nhìn thế nào cũng không giống người có ác ý.

Đằng xa, Cố Vị Y đang rào bước tới, mặt mày lạnh lẽo: “Ông nội, chuyện gì vậy? Cháu không thoải mái, chúng ta về trước thôi!”

Cô ta lườm Cố Cơ Uyển, lập tức kéo ông cụ Cố muốn đi.

Ông cụ Cố vội nói: “Ông trước đây không phải từng nói với cháu, sau khi đến Bắc Lăng gặp được một cô gái rất tốt sao? Không ngờ, vậy mà chính là em gái của cháu!”

Ông cụ kéo Cố Cơ Uyển, Cố Cơ Uyển vô thức muốn thu tay lại, nhưng lại bị ông ta kéo chặt.

“Aiya! Ông nội giống như một lúc có được hai cô cháu gái, thật sự quá vui!”

Ông nội? Cháu gái?

Cố Cơ Uyển nhìn Cố Vị Y, lại nhìn ông cụ.

Chuyện liên quan tới Cố Vị Y, cô vô thức kháng cự: “Chị là... ai? Chị... gọi ông là ông nội?”

“Liên quan gì đến cô!” Cố Vị Y lập tức cắt ngang, không biết bởi vì quá nóng, hay là vì cái gì khác, trán toát mồ hôi.

“Ông nội, tính tình của em ấy không tốt, cháu sợ con bé đụng vào ông, chúng ta về trước đi!”

“Không phải, Vị Y, tính tình của Uyển Uyển rất tốt, ông nội rất thích.”

Nhưng, cháu không thích!

Mặt mày Cố Vị Y đen xì, ông già chết tiệt này, sao nói không thông thế?

Ngược lại là Cố Cơ Uyển nhìn dáng vẻ thấp thòm của Cố Vị Y, đột nhiên đến kiếp rồi.

Cô cũng kéo ông cụ Cố, cười hi hi: “Chị gọi ông là ông nội, vậy, cháu cũng gọi ông là ông nội.”

Cô cười ngọt ngào, dáng vẻ ngoan ngoãn lanh lợi: “Ông nội!”

Một tiếng ông nội này, thật sự ngọt đến trái tim của ông cụ Cố.

Trước đây đã ảo tưởng với Cố Cơ Uyển rất lâu, ai biết lại sai, làm ông cụ giống như lập tức mất đi một cô cháu gái.

Bây giờ, Uyển Uyển cũng gọi ông là ông nội, giống như cháu gái của ông cụ lại trở về rồi vậy.

Ông cụ không biết vui vẻ bao nhiêu, gật đầu liên tục: “Uyển Uyển cũng là cháu gái của ông nội, sau này, cháu với Vị Y giống nhau, đều là cháu gái của ông nội!”

“Được!” Cố Cơ Uyển mặc dù không biết Cố Vị Y tại sao ghét cô, có điều, cô ngược lại cũng không ghét ông cụ này.

Loại phụ nữ xấu xa như Cố Vị Y, nhận người ta làm ông nội nhất định là có mục đích, cũng không biết có phải muốn lừa người ta cái gì hay không.

Tóm lại, nhắc nhở nhiều hai câu cũng nên làm, cô không thể nhìn ông cụ hiền lành như vậy cứ bị Cố Vị Y lừa được!

“Ông nội, ông sao có thể tùy tiện nhận mấy người linh tinh đó làm cháu gái của ông được cơ chứ?”

Cố Vị Y không vui rồi, tuyệt đối không thể để Cố Cơ Uyển cũng gọi ông cụ là ông nội.

Cố Cơ Uyển vừa gọi ông nội, cô ta liền thấy chột dạ.

Ông cụ Cố nhìn cô ta, sắc mặt mang theo vài phần trách cứ.

“Vị Y, sao lại nói Uyển Uyển như thế, con bé là em gái của cháu, đương nhiên cũng là cháu gái ngoan của ông nội.”

Nếu không phải người nhà Uyển Uyển nuôi lớn Vị Y của ông ta, bây giờ, ông ta cũng không có cơ hội nhìn thấy cháu gái hoàn hảo không tổn thiếu quay về bên cạnh mình.

Nhà của Cố Cơ Uyển đối với ông cụ mà nói đều là ân nhân.

Huống chi, ông cụ thật sự rất thích cô nhóc Uyển Uyển này.

Câu “người linh tinh đó của Cố Vị Y, có hơi quá đáng rồi.

“Dù sao... dù sao cháu không thích người khác gọi ông là ông nội!”

Cố Vị Y không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể nói toạc ra.

Người xem náo nhiệt ở xung quanh đều cảm thấy Cố Vị Y có hơi làm quá mọi chuyện rồi.

Ông cụ Cố và chú Đình nhìn nhau, chú Đình cười nói: “Cô chủ nhỏ, ông chủ cũng là vì quá thích cô, mới...”

Bọn họ đều tưởng rằng Cố Vị Ý là vì đang ghen.

Đương nhiên rồi, không dễ dàng gì nhận được ông nội của mình, không nguyện ý nghe người khác cũng gọi là ông nội, loại tâm tư của cô gái nhỏ, cũng là điều bình thường.

Chỉ là, Cố Vị Y nói thế nào đi nữa, cũng đã 18-19 tuổi rồi, tính tình vẫn giống với đứa trẻ mấy tuổi.

Điều này hình như... tính tình có hơi khó chiều.

Cố Cơ Uyển nhún nhún vai, lười quan tâm đến người phụ nữ này, mắt mặt.

Cô nhìn ông cụ Cô, mỉm cười dịu dàng: “Chị của cháu có hơi... ích kỷ, ông cụ, ông không cần buồn.”

Hai chị em bất hòa, ở bên ngoài cũng không phải chuyện gì mới mẻ, Cố Cơ Uyển cũng không sợ bị người chê cười.

Cố Vị Y đột nhiên tức đến đỏ mặt, tức giận: “Cố Cơ Uyển, cô có ý gì?”

“Lâu rồi sẽ nhìn thấu lòng người, tâm tư gì, không cần tôi nói.”

Cố Cơ Uyển không nhìn ông cụ, lại nhìn Cố Tĩnh Viễn: “Anh gì ơi, mong trông chừng kỹ trưởng bối của nhà mình, đừng bị người ta khác lừa ”

Cô còn có việc, không xen vào chuyện của Cố Vị Y nữa.

Đang muốn đi, Cố Tĩnh Viễn lại nói: “Chị gái cô là con cháu của nhà họ Cố chúng tôi, cho nên, mới gọi ông ngoại của tôi là ông nội.”

Sự nhắc nhở của Cố Cơ Uyển, Cố Tĩnh Viễn đương nhiên có thể nghe ra.

Anh ta đối với cô gái trước mắt này, coi như cũng có mấy phần hảo cảm.

Còn Cố Vị Y, đại khái vì tuổi tác thật sự không phải nhỏ nữa, ở bên ngoài kiêu ngạo thành thói, giống như một đứa trẻ, anh ta có hơi... không thể chấp nhận.

“Con cháu của nhà họ Cố các anh?” Ý gì?

Bọn họ cũng là người của nhà họ Cố? Cô sao không biết, nhà họ Cố bọn họ còn có người thân như này?

“Các người là...”

“Chúng tôi đến từ Lăng Châu.” Cố Tĩnh Viễn hòa nhã nói: “Nhà họ Cố ở Lăng Châu.”

Nhà họ Cố ở Lăng Châu!

Lăng Châu có rất nhiều người họ Cố, nhưng, dám tự xưng nhà họ Cố ở Lăng Châu, trước mặt mà nói, chỉ có một gia tộc!

Thế gia chế thuốc đó! Nhà họ Cố!

Mặc dù đều họ Cố, nhưng, nhà họ Cố bọn họ với nhà họ Cố ở Lăng Châu không có nửa điểm quan hệ họ hàng!

Kiếp trước của Cố Cơ Uyển, vì nịnh cậu cả Mộ, học không ít thủ pháp luyện thuốc.

Mà thế gia chế thuốc mà cô sùng bái nhất ở kiếp trước, cũng là nhà họ Cố ở Lăng Châu.

Bọn họ, lại là người của nhà họ Cố.

“Các người nói...” Cô liếc nhìn Cố Vị Y, lại nhìn Cố Tĩnh Viễn, mặt mày sừng sốt: “Cố Vị Y là người của nhà các anh?”

CHƯƠNG 348: NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG ĐỂ NÓ THÀNH CÔNG

CHƯƠNG 348: NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG ĐỂ NÓ THÀNH CÔNG

“Không sai, Vị Y là cháu gái ruột của ông, năm đó...”

“Ông nội!” Lời của ông cụ còn chưa nói xong thì bị Cố Vị Y cắt ngang.

Cố Vị Y khoác tay của ông cụ, vội nói: “Ông nội, cháu rất không thoải mái, cháu muốn quay về, lập tức muốn về.”

“Vị Y...”

“Ông nội, cháu... cháu muốn nôn! Ông nội, mau đưa cháu đến bệnh viện, bụng của cháu rất đau!”

Cố Vị Y lo lắng đến mức toát đầy mồ hôi!

Đáng chết, thế nào lại đụng mặt Cố Cơ Uyển ở nơi này chứ, còn để Cố Cơ Uyển biết chuyện cô ta là cháu gái của nhà họ Cố.

Nếu như ông già chết tiết này nói ra chuyện của Tang Thanh, vậy thì càng hỏng việc!

Mặc dù tiện nhân Cố Cơ Uyển này cũng không phải kẻ ngu ngốc gì, nhưng bây giờ, có thể kéo dài được từng nào hay từng ấy.

“Ông nội, bụng của cháu rất đau, cháu khó chịu quá, cháu muốn đến bệnh viện khám!”

Đây rốt cuộc là muốn nôn, hay đau bụng?

Có điều, thấy bộ dạng khó chịu của cháu gái như vậy, ông cụ Cố đâu còn có thể suy nghĩ nhiều như thế?

“Uyển Uyển, ông đưa Vị Y đến bệnh viện khám, về sau ông sẽ tìm cháu và ba mẹ của cháu cùng ăn bữa cơm, cháu...”

“Ông nội!” Cố Vị Y thấp giọng kêu.

“Được rồi, lập tức đưa cháu đi khám.” Ông cụ cũng lo lắng, đích thân đỡ Cố Vị Y đi ra khỏi đám đông.

Vừa đi, còn không quên căn dặn: “Mau lên, lái xe lại đây! Mau!”

Mấy người cứ như thế mà đi xa, Cố Cơ Uyển nheo mắt, nhìn bóng dáng càng xa của bọn họ.

Cố Vị Y cái gì mà muốn nôn cái gì mà đau bụng chứ, diễn quá giả dối, vừa nhìn thì có thể nhìn thấu.

Cũng chỉ có ông cụ Cố thiện lương, mới không nhìn rõ.

Hoặc, quá lo lắng cho “cháu gái” của ông ta?

Cháu gái... sao lại như thế chứ?

“Uyển Uyển, những người vừa rồi là ai vậy? Sao lại đi cùng với Cố Vị Y?”

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi vừa rồi không dám đi tới, ở một bên quan sát khá lâu.

“Lăng Châu, người của nhà họ Cố” Cố Cơ Uyển nhàn nhạt nói.

“Lăng Châu... nhà họ Cố? Cùng họ với cậu.” Tô Tử Lạp nhất thời không phản ứng kịp: “Họ hàng?”

Hạ Lăng Chi lại trợn to mắt, mặt mày kinh ngạc: “Nhà họ Cố ở Lăng Châu, là nhà họ Cố đó sao? Làm kinh doanh chế thuốc?”

Cố Cơ Uyển gật đầu, vẫn nhìn theo bóng dáng của mấy người đó.

Sau khi bọn họ lên xe, cũng không nhìn thấy người nữa.

Xe phía trước có bảo vệ của trường mở đường, rất nhanh thì chạy ra ngoài, nháy mắt thì không thấy bóng dáng.

Cố Vị Y là cháu gái của ông cụ nhà họ Cố... đùa cái gì vậy chứ?

Lẽ nào, cô ta không phải con gái của ba?

“Cố Vị Y sao lại ở cùng bọn họ? Nhìn trông, giống như người một nhà vậy?”

Hạ Lăng Chi cũng cảm thấy kỳ lạ, Cố Vị Y và Uyển Uyển mặc dù luôn bất hòa, nhưng, bọn họ tốt xấu gì cũng là người một nhà.

Nếu như là họ hàng, thế nào Uyển Uyển hình như lại không quen biết với bọn họ?

“Điều này, tớ tạm thời còn không rõ.” Lời vừa nãy của Cố Tĩnh Viễn, Cố Cơ Uyển không định nói cho bọn họ.

Sự tình có chút phức tạp, bây giờ coi như nói, cũng không nói rõ được.

Điện thoại trong túi rung lên, Cố Cơ Uyển tìm nơi nào ít tiếng ồn để nghe máy: “Giang Nam?”

“Anh đến trường rồi, bây giờ đón em về công ty hay là về chung cư?” Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Giang Nam truyền tới.

“Anh đến trường làm gì?”

Cố Cơ Uyển thấy hơi lạ, giờ này, nên đi làm rồi chứ.

“Em buổi chiều không có tiết, không phải muốn về công ty hoặc chung cư sao?”

“Em tự mình về là được...”

“Anh không yên tâm, ở đâu? Anh đến tìm em” Anh ta kiên trì nói.

Trái tim của Cố Cơ Uyển có chút ấm áp, biết anh ta không yên tâm điều gì.

Có điều, ban ngày, còn ở trong trường, có gì mà không yên tâm chứ?

“Em ở Giang Đại, đi cùng Từ Lạp, Lăng Chi.”

“Đến Giang Đại làm gì?” Anh ta hình như đang quay đầu xe, Cố Cơ Uyển nghe thấy tiếng động cơ xe.

Cô nói: “Giang Đại nói hội chợ từ thiện, nghe nói có rất nhiều đồ của thương hiệu lớn được bán ra giá rẻ, các cậu ấy muốn đến xem thử có thứ gì tốt không.”

“Người phụ nữ của anh, cần loại đồ giảm giá đó sao? Em thật sự biết cho anh mặt mũi đấy.”

“Em...” Cố Cơ Uyển dấu môi: “Đó là anh có tiền, đâu phải của em”

“Ý là đang trách anh không có lập tức kết hôn với em, chia cho em một nửa tài sản?”

Giang Nam cười, lái xe vào con đường dẫn đến Giang Đại.

“Được rồi, cuối tuần dẫn em đến Lăng Châu, ở Lăng Châu 18 tuổi có thể kết hôn rồi, chúng ta trực tiếp kết hôn, tiền của anh trở thành của em, tùy ý tiêu.”

“Ngộ nhỡ em lừa kết hôn, một nửa tài sản của anh không phải mất rồi hay sao?”

Khóe môi của Cố Cơ Uyển bất giác cong lên, ý cười trên môi lại càng sâu.

Có chút ngọt, cũng có chút ấm áp, dường như chỉ cần ở bên anh ta, nụ cười sẽ không bao giờ biến mất, luôn vui vẻ.

“Anh cam tâm tình nguyện, em đến lừa anh là được rồi.”

Xe của Giang Nam, trực tiếp lái đến cửa của Giang Đại.

Bảo vệ chạy đến, lập tức mở cổng trường ra, khiến anh ta đi vào.

“Miệng lưỡi của anh thật biết nói chuyện, em không nói với anh nữa, anh đi làm đi, em còn phải cùng Từ Lạp với Lăng Chi đi mua đồ nữa.”

“Dù sao cũng mua đồ, anh đi cùng các em cũng như nhau.”

Giang Nam dừng xe lại, nhìn thời gian: “Anh ở cổng Giang Đại rồi, các em ra đây, anh có thời gian 3 tiếng, có thể đi cùng em.”

“Không cần, anh mau về làm việc đi, em tự mình..”

“Em còn nói thêm một câu nữa thì thời gian của anh sẽ ít đi vài giây.”

Anh ta nghiêm túc nói: “Chiều anh hẹn với một người bạn, rất quan trọng, bắt buộc phải đi”

“VẬY anh...”

“Lại ít đi vài giây rồi.”

“Cậu hai Giang!” Cố Cơ Uyển thật sự muốn đập một cái vào đầu anh ta.

Nhưng lại hiểu rõ tính cách của anh ta, nói đợi cô, nhất định sẽ đợi cô.

“Được rồi, tụi em lập tức ra ngoài.”

Sau khi cúp máy, Cố Cơ Uyển đi tới cản trước mặt Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi.

“Cậu hai Giang bảo chúng ta bây giờ đến cổng Giang Đại, lập tức! Anh ấy muốn dẫn chúng ta ra ngoài!”

Hai người vừa nghe, boss lớn đến rồi, đâu dám lê mê chứ?

Mặc dù rất thích chiếc túi này, nhưng, Tô Tử Lạp vẫn nhanh chóng bỏ xuống, kéo Hạ Lăng Chi đi.

Thời gian của boss lớn, không thể bị các cô lãng phí được, ngộ nhờ bị trừ lương thì phải làm sao?”

Có điều, nơi này thật sự có rất nhiều đồ tốt, rất nhiều thứ muốn mua!

Xe của Giang Nam quả nhiên ở cổng, anh ngồi ở ghế lái, đợi các cô.

“Cậu hai Giang, thật ra anh và Uyển Uyển ra ngoài là được rồi, chúng tôi... chúng tôi có thể tự về công ty.”

Tô Tử Lạp còn đang giả vờ giằng xé, chiếc túi vừa mới nhìn trúng, không dễ gì đối phương dễ tính, giá cả nhất định có thể thương lượng được.

Chiếc túi đó mua trong quầy phải hơn 30 triệu, người ta 10 triệu có thể đồng ý bán cho cô, quả thật rẻ muốn chết được!

Nhưng, một cuộc điện thoại của boss, chiếc túi mất rồi, thật thảm.

“Uyển Uyển muốn mua đồ, tôi không phải người thích hợp đi cùng, các cô đi đi”

Giang Nam không có tiếp tục giải thích, chân giẫm vào chân ga.

Chiếc xe rời khỏi Giang Đại, chạy về phía trung tâm thương mại trong thành phố.

Tô Tử Lạp và Hạ Lăng Chi nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển ở phía trước, mặt mày oán giận.

Cô có bạn trai có tiền, mua cái gì cũng được, nhưng, các cô không có kiểu bạn trai phú hào này.

Kiểu đi dạo trong trung tâm thương mại cao cấp, đồ thì có không ít, đáng tiếc, ví tiền không đủ, có thể mua cái gì chứ?

Quả nhiên đến quầy trong trung tâm thương mại nhìn qua, cái nào cái nấy cũng khiến người ta trợn mắt líu lưỡi.

Một chiếc túi ít nhất phải mấy chục triệu, mua cái gì mà mua?

Giang Nam ở khu nghỉ ngơi ngồi đọc báo, Tô Tử Lạp đang muốn tìm Cố Cơ Uyển trách móc, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng dáng có vài phần quen thuộc, đang đi về phía này.

Bà ta vừa đi, vừa nói chuyện điện thoại với người khác.

Không biết đối phương nói gì, người đó không vui nói: “Lại là tiện nhân Cố Cơ Uyển đó! Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ không để nó thành công đâu!”

CHƯƠNG 349: UYỄN UYỄN MỚI LÀ ĐỨA TRẺ CỦA NHÀ HỌ CỔ

CHƯƠNG 349: UYỄN UYỄN MỚI LÀ ĐỨA TRẺ CỦA NHÀ HỌ CỔ

Giang Nam trước khi ngồi xuống đọc báo, đã cho Cổ Cơ Uyển một chiếc thẻ.

“Quẹt 3 tỷ, quẹt không hết sẽ trừ tiền thưởng năm của hai cô nhóc đó.” Cậu hai Giang nói như vậy.

Cổ Cơ Uyển trợn mắt, 3 tỷ, hơn một tiếng?

Lát nữa anh ta muốn cùng bạn của anh ta ăn trưa, cũng tức là nói, thời gian cho các cô mua sắm chỉ còn hơn một tiếng.

Hơn một tiếng quẹt hết 3 tỷ, tạo nghiệt mà!

“Chê í? Vậy thì 9 tỷ, quẹt không hết trừ thưởng.” Cậu hai Giang không mẫn không nhạt nói.

Cổ Cơ Uyển suýt chút nữa thổ huyết, còn muốn phản bác cái gì đó, Hạ Lăng Chi liền kéo cô đi.

“Đừng, đừng nói thêm nữa!” Còn nói tiếp, lát nữa biến thành 15 tỷ thì làm sao tiêu hết?

Nếu như tiêu không hết, tiền thưởng cuối năm của năm nay, thật sự sẽ bị trừ hết.

Cậu hai Giang mặc dù nhìn trông ôn hòa, nhưng người ta nói thế nào cũng là một boss lớn.

Boss lớn nói chuyện, trước nay đều nói một không nói hai.

Anh ta chiêu Uyển Uyển, nhưng không đại biểu anh ta cũng sẽ chiêu cô ta và Tử Lạp.

Bây giờ, trừ thưởng chỉ là cô và Tô Tử Lạp!

“Đúng, dù sao trừ tiền thưởng của các cậu, cậu tự mình xử lý đi.” Cổ Cơ Uyển nhét chiếc thẻ vào trong tay Hạ Lăng Chi.

Hạ Lăng Chi gần như muốn khóc rồi, cô ta cả đời này cũng chưa có tiêu nhiều tiền như vậy.

Hơn một tiếng, 9 tỷ, ôi mẹ ơi! Đang nằm mơ sao?

“Tử Lạp đâu? Mau kêu Tử Lạp đi mua.”

Để Tô Tử Lạp nghe thấy, nhất định sẽ bị dọa đến phát điên.

Có điều, cô nàng đó đi đâu rồi?

“Vừa rồi không phải đi cùng chúng ta hay sao?” Cổ Cơ Uyển quay đầu, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tô Tử Lạp.

“Đi nhà vệ sinh rồi sao?”

“Tớ đi xem thử.” Thời gian không còn nhiều rồi, Hạ Lăng Chi phải mau chóng kéo chiến hữu trở về.

“Uyển Uyển, cậu ở đây đợi tớ, tớ đi tìm cậu ấy về.”

Hạ Lăng Chi vừa chạy về phía nhà vệ sinh, vừa dặn: “Đúng rồi, cậu mau đi chọn trước đi, lát nữa quay lại thì mua luôn, mau!”

... Tô Tử Lạp không có ở trong nhà vệ sinh.

Khi nghe thấy người phụ nữ đó nói chuyện điện thoại, cô ấy bất giác đi theo.

Người phụ nữ đó đang mắng Uyển Uyển!

Lại gần một chút, Tô Tử Lạp cuối cùng nhìn rõ được, lại là Dương Hiếu Nha.

Dương Hiếu Nha đang cùng ai bày mưu tính kế gì, muốn hại Uyển Uyển sao?
Nhiều năm như vậy, Dương Hiếu Nha và Cố Vị Y vẫn luôn bắt nạt Uyển Uyển, cô ấy đều nhìn thấy cả.
“Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ không để con nhóc chết tiệt đó còn có cơ hội gặp được ông cụ Cố đâu, chắc chắn sẽ không.”
Dương Hiếu Nha sợ bị người khác nghe thấy mình nói chuyện, rào bước đi về phía khu thang bộ.

Tô Tử Lạp có hơi nghe không tới, mau chóng đi lại gần, cẩn thận lén vào trong cầu thang.
Dương Hiếu Nha đi đến một góc khuất ở cầu thang, Tô Tử Lạp cúi đầu, tai dán lên tường, cẩn thận lắng nghe.
“Con gái con yên tâm, Cố Cơ Uyển sao biết quan hệ của mình với nhà họ Cố chứ? Sẽ không đâu sẽ không đâu, con đừng lo lắng.”
Quan hệ với nhà họ Cố? Có ý gì?
Tô Tử Lạp nhú mày, lại bước thêm nửa bước nữa.
Dương Hiếu Nha dừng lại, Tô Tử Lạp cũng không dám đi tới, chỉ dán vào tường nghe trộm.
Dương Hiếu Nha luôn an ủi Cố Vị Y: “Đừng sợ, nó chắc là nghĩ mẹ con ở bên ngoài có người khác, cùng người đàn ông khác của nhà họ Cố sinh ra con, nó sao có thể ngờ, chuyện này có liên quan đến người mẹ đã chết của nó chứ?”
“... Sẽ không đâu, con gái, con đừng sợ, nếu như Cố Cơ Uyển thật sự biết mình mới là con cháu của nhà họ Cố, vậy chúng ta...”
Dương Hiếu Nha cười âm trầm, đè thấp giọng nói: “Mẹ tìm người giết chết tiện nhân đó!”

Uyển Uyển là con cháu của nhà họ Cố?
Ban sáng không phải nói Cố Vị Y là con cháu của nhà họ Cố gì đó hay sao? Lẽ nào, Cố Vị Y mạo nhận thân phận của Uyển Uyển.”
Sự tình có hơi phức tạp, Tô Tử Lạp nhất thời cũng không kịp phản ứng.
Chỉ có thể tiếp tục áp sát vào tường, cố lắng nghe.
Dương Hiếu Nha rõ ràng không biết có người đang nghe lén, tiếp tục nói: “Con yên tâm, chúng ta không phải dùng máu của nó đi làm giám định DNA với ông cụ rồi sao? Ông cụ Cố sẽ không nghi ngờ đâu.”
Có kết quả giám định làm chứng cứ, còn nghi ngờ gì nữa?
Giám định này, là bọn họ tự đi làm.

Dương Hiếu Nha dịu giọng, an ủi: “Con không cần quan tâm chuyện này, ông cụ muốn ăn cơm với chúng ta, vậy thì cùng ông ấy ăn bữa cơm, đến lúc đó, mẹ sẽ nói con nhóc chết tiệt Cố Cơ Uyển đó không muốn đi”
“Đúng, không sai, không sợ, mẹ sẽ giúp con, tất cả mọi người đều sẽ giúp con... Con nhóc Cố Cơ Uyển đó muốn làm cô chủ của nhà họ Cố ở Lăng Châu? Năm mơ đi! Kiếp này, kiếp sau đều không thể!” Tô Tử Lạp siết chặt nắm đấm.
Những người này, thật sự rất đáng rồi!
Thì ra sự việc có liên quan đến người mẹ đã mất của Uyển Uyển, nhìn bộ dạng này, là mẹ của Uyển Uyển và tiên sinh của nhà họ Cố, sinh ra Uyển Uyển.

Nhưng bây giờ, bởi vì nhà họ Cố quá giàu, nhà họ Cố tìm đến cửa, bọn họ đánh chủ ý vào vị trí cô chủ của nhà họ Cố.
Bọn họ thậm chí lấy máu của Uyển Uyển, đi làm giám định DNA với ông cụ!
Trên đời này, sao lại có loại người vô sỉ như vậy chứ?
Chuyện này, nhất định phải nhanh chóng nói cho Uyển Uyển biết.

Cô mới là cô chủ của nhà họ Cố, Cố Vị Y cái gì cũng không phải!
Tô Tử Lạp định chủ ý, muốn xoay người đi về phía cầu thang.
Không ngờ, điện thoại lại đổ chuông vào lúc này.

Âm thanh phía trên lập tức không có nữa, Tô Tử Lạp bị dọa giật, hoảng hốt muốn đi xuống lầu. Lại không ngờ, chưa đi được hai bước, đầu cầu thang lại có hai người đàn ông mặc áo đen đi lên. Một người đàn ông mặc áo đen lạnh giọng hỏi: “Cô ở đây làm cái gì?” Tìm một vòng, vậy mà cũng không có tìm thấy Tô Tiểu Lạp. Gọi điện cho cô ấy, cô ấy cũng không nghe. “Có chuyện gì vậy? Gọi mấy cuộc cũng không nghe.” Hạ Lăng Chi nhìn màn hình tối lại: “Cô nàng này không biết đi đâu rồi ”

Cố Cơ Uyển nhìn xung quanh, vừa rồi rõ ràng đi cùng bọn họ, nháy mắt một cái, thì không thấy người đâu nữa. Ngay cả điện thoại cũng không nghe? Lẽ nào điện thoại mất rồi? Nhưng bọn họ đều luôn ở đây, không có rời khỏi, cho dù Tô Tử Lạp mất điện thoại, cũng nên biết quay lại đây tìm bọn họ chứ. “Chuyện gì vậy?” Giang Nam cuối cùng cũng phát hiện hai cô gái không đúng lắm. Cho các cô thể, vậy mà đến bây giờ vẫn quanh quẩn ở đây, không đi mua?

Anh để tờ báo xuống, từ khu nghỉ ngơi đi tới, nhìn Cố Cơ Uyển. “Hoảng cái gì?” Trên mặt cô nàng viết đầy sự hoảng hốt: “Xảy ra chuyện gì?” “Tử Lạp không thấy nữa.” Thật ra một người lớn như vậy, đi bộ ở nơi náo nhiệt này, không có gì đáng sợ cả. Có lẽ là quá đông quá ồn, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại thôi.

Có lẽ ở trong cửa hàng nào đó, nhìn thấy đồ mình thích, không nỡ đi. Tuy nhiên, những điều này không phải tính cách của Tô Tiểu Lạp. Nhưng Cố Cơ Uyển tự nhiên thấy lo lắng, cũng không biết là có chuyện gì, chỉ thấy bất an. “Cái gì gọi là không thấy?” Giang Nam nhíu mày.

không phải trẻ con, còn có thể không thấy sao? “Dù sao, chính là không tìm thấy, cậu ấy...” Đột nhiên, không biết chỗ nào truyền ra một tiếng động vang, sau đó, một đám người hét lên. “Aaa...” Mọi người không biết nhìn thấy cái gì, đều xúm lại. Trái tim của Cố Cơ Uyển thắt lại, nhìn Hạ Lăng Chi. Cũng không biết nghĩ đến cái gì, sắc mặt của hai người lập tức thay đổi, dùng tốc độ nhanh nhất, xông về phía đám đông đang tụ tập...

CHƯƠNG 350: NHẤT ĐỊNH, CÓ NGƯỜI DẪN CÔ ẤY LÊN

CHƯƠNG 350: NHẤT ĐỊNH, CÓ NGƯỜI DẪN CÔ ẤY LÊN

“Á..” Hạ Lăng Chi chen vào trong đám đông đầu tiên, sau khi hét lên một tiếng, bịch một tiếng ngã ra đất.

Cố Cơ Uyển ở đằng sau cô ta chen vào.

Một cảnh trước mắt khiến cả người của cô lạnh toát, trước mắt tối đen, suýt nữa ngất đi!

Trung tâm thương mại trống không, nơi các cô đang đứng bây giờ, là lan can tầng 6 của trung tâm thương mại.

Mà phía dưới, ở chỗ trống trước quầy dưới tầng 1, một cô gái ngã trong vũng máu, rõ ràng là rơi xuống lầu!

Cô ấy... Tô Tử Lạp! Vậy mà là Tô Tử Lạp!

“Tử Lạp, Tử Lạp...” Cố Cơ Uyển hai chân mềm nhũn ra.

Giang Nam ôm cô vào lòng, nhìn Tô Tử Lạp rơi từ trên xuống, sắc mặt u ám.

“Đừng hoảng, trước tiên đừng hoảng...”

“Xe cấp cứu, gọi xe cấp cứu...”

Cố Cơ Uyển đẩy anh ta ra, giống như phát điện chạy về phía thang cuốn.

Hạ Lăng Chi đang ngậy ngốc cũng bò dậy, chạy về phía thang cuốn.

Tô Tử Lạp ngã trên sàn ở tầng 1, máu tươi chảy đầy sàn.

Cô ấy ngã từ tầng 7 xuống, lan can ở tầng 7 có chỗ bị lỏng.

Cô ấy dựa vào đoạn lan can hỏng đó mà bị ngã xuống, nhưng cô ấy tại sao lên tầng 7, tại sao phải đứng ở vị trí lan can có chỗ hỏng chứ?

“Tử Lạp!” Cố Cơ Uyển không để gì lao xuống tầng 1, quỳ bên cạnh Tô Tử Lạp.

Nhưng trên người cô ấy đều là máu, khi rơi xuống, mặc dù đầu đập vào miềng đệm của một quầy trong đó, giảm một chút lực rơi.

Nhưng, vẫn chảy máu rất nhiều!

Cố Cơ Uyển tay chân luống cuống lấy điện thoại ra, nhưng hai tay thật sự quá run, căn bản không thể rút điện thoại ra.

“Đừng hoảng, đã gọi điện rồi, xe cấp cứu sắp đến rồi.”

Giang Nam kéo cô lại: “Đừng động loạn vào cô ấy, sẽ khiến thương thế của cô ấy nghiêm trọng hơn.”

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy chứ... Cố Cơ Uyển đưa tay, muốn đi ôm Tô Tử Lạp, lại không dám.

Cô ấy bị thương rất nghiêm trọng, cô ấy thậm chí không biết Tử Lạp bây giờ còn sống hay không.

Bên ngoài truyền đến tiếng xe cấp cứu và xe cảnh sát, rất nhanh, bác sĩ y tá xông vào.

“Bác sĩ, bác sĩ anh cứu cậu ấy đi, anh mau cứu cậu ấy đi!”

Hạ Lăng Chi gần như sắp quỵ xuống trước bác sĩ: “Bác sĩ, mau cứu cậu ấy.”

Bác sĩ và y tá mau chóng kiểm tra cho Tô Tử Lạp, sau khi kiểm tra đơn giản xong, lập tức cho cô ấy thở oxi, chuẩn bị đưa lên cấp!

Cố Cơ Uyển thở phào, điều này đại biểu, Tô Tử Lạp còn sống, cô ấy còn sống!

“Tình trạng không lạc quan, người bị thương bất cứ lúc nào cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng”

Bác sĩ vừa căn dặn y tá xử lý thương thế cho bệnh nhân, chuẩn bị đưa lên cáng, vừa hỏi: “Người nhà bệnh nhân đâu?”

“Là tôi! Tôi là bạn của cô ấy!” Cố Cơ Uyển lập tức bò dậy: “Tôi đi cùng mọi người.”

“Chúng tôi cũng thế.” Hạ Lăng Chi cũng run rẩy nói.

“Chỉ có thể để một người nhà đi cùng, người khác tự mình đến bệnh viện.”

Tình hình quá nguy cấp, bác sĩ cũng không có thời gian nói nhiều với bọn họ, bây giờ, cứu người quan trọng hơn.

“Tôi đi!” Cố Cơ Uyển lập tức đi theo.

“Tôi... tôi...” Nước mắt của Hạ Lăng Chi rơi xuống, cô ta cũng muốn đi, cô ta cũng muốn túc trực bên cạnh Tử Lạp!

“Tôi đưa cô đi.” Sau khi thấy Cố Cơ Uyển lên xe cấp cứu, Giang Nam lập tức lấy cổ áo sau của Hạ Lăng Chi: “Đi!”

Hạ Lăng Chi giống như một con gà con, lực thức vô chủ, bị Giang Nam kéo đến bãi đỗ xe.

Sắc mặt của Giang Nam âm trầm, chân đạp ga.

Lan can tầng 7 bị khuyết, ai nếu như không cẩn thận đi đến chỗ đó, cũng không phải không thể rơi xuống.

Nhưng, Tô Tử Lạp vô duyên vô cớ, căn bản không thể đi đến đó.

Huống chi, cô ấy và Cố Cơ Uyển cùng Hạ Lăng Chi đi cùng nhau, cũng sẽ không có đạo lý đi một mình lên tầng 7.

Tầng 7 bởi vì chuẩn bị hoạt động, hôm nay rất nhiều cửa hàng căn bản không mở cửa.

Các nhãn hiệu nổi tiếng nhất cũng đều ở tầng 6, Tô Tử Lạp đến mua đồ, lên đi làm cái gì?

Tô Tử Lạp không phải tự mình đi lên, nhất định, có người dẫn cô đi lên.

Đến bệnh viện, nhìn thấy Hạ Lăng Chi lật đật xuống xe, sau khi chạy đến phòng cấp cứu, Giang Nam rút điện thoại ra, ấn một dãy số điện thoại

---

CHƯƠNG 351: NGƯỜI NÀY, TẠI SAO CŨNG Ở ĐÂY?

CHƯƠNG 351: NGƯỜI NÀY, TẠI SAO CŨNG Ở ĐÂY?

Cử chỉ, lời nói giữa hai người Cố Cơ Uyển và Giang Nam không tính là ám muội, cũng không có hành động gì quá đáng.

Nhưng, loại cảm giác đó giữa hai người, rõ ràng chỉ có người yêu nhau mới có.

Giang Nam đỡ Cố Cơ Uyển ngồi ở một bên, cùng ngồi với Hạ Lăng Chi.

Sau khi Cố Cơ Uyển ngồi xuống, tay cô nắm lấy tay của Hạ Lăng Chi, nắm rất chặt.

Đã hơn hai tiếng rồi, cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt, giữa chừng căn bản không có bác sĩ vào ra vào.

Ai cũng không biết bên trong rốt cuộc như thế nào rồi, trái tim của mọi người đều đang lo lắng.

Ngược lại là hai người nhà họ Tô, mọi người đều lo lắng, bọn họ là còn nghĩ làm thế nào để làm thân với cậu hai Giang.

Đây là cơ hội cực kỳ hiếm có, không chỉ có thể gặp được cậu hai Giang, còn có cơ hội cùng anh ta nói chuyện.

Bỏ lỡ thôn này thì không còn tiệm nào nữa đâu.

Nhân vật lớn giống như cậu hai Giang, không phải lúc nào cũng có cơ hội gặp được.

Tô Minh Thụy và Lưu Tinh Tinh nhìn nhau, suy xét một lúc lâu, Lưu Tinh Tinh lần nữa đẩy nhẹ Tô Minh Thụy.

Tô Minh Thụy lấy hết dũng khí, đi đến trước mặt Giang Nam, nở nụ cười nịnh bợ.

“Cậu hai Giang, cái đó, vì cảm ơn cậu đưa Tử Lạp nhà chúng tôi đến đây, chúng tôi hy vọng có thể mời cậu hai Giang bữa cơm, không biết tối nay...”

“Con gái ông nằm trong đó, không rõ sống chết, ông bây giờ muốn mời tôi ăn cơm?”

Giang Nam không ngờ, trên đời này vậy mà còn có ba mẹ vô sỉ như thế này!

Tô Tử Lạp bình thường là cô gái trông rất năng động, rất lạc quan cũng rất ấm áp.

Không ngờ, vậy mà lại lớn lên trong hoàn cảnh như thế này.

Sự lạc quan vui vẻ của cô ấy, thật sự khiến người ta không thể liên tưởng được hoàn cảnh sống của cái gia đình này.

“Tôi... tôi cũng rất lo lắng, nhưng, chuyện này chúng tôi không thể khống chế...”

“Aiya, chúng tôi đương nhiên lo lắng cho Tử Lạp.” Lưu Tinh Tinh lập tức kéo Tô Minh Thụy.

Trông có vẻ quan hệ giữa cậu hai Giang và Tử Lạp của nhà bọn họ cũng không tồi, có thể là vì Cố Cơ Uyển.

Bây giờ, sợ rằng phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Cố Cơ Uyển trước, mới có thể lôi kéo được cậu hai Giang.

Lưu Tinh Tinh muốn ngồi bên cạnh Cố Cơ Uyển, nhưng, bên cạnh Cố Cơ Uyển còn có một cô gái khác.

Một lúc sau, cũng không thể bắt chuyện được với Cố Cơ Uyển, chỉ đành kéo Tô Minh Thụy sang một bên, trước tiên duy trì yên lặng.

Đợi xem tình trạng của Tô Tử Lạp thế nào rồi mới ra quyết định.

Hơn một tiếng sau, đèn của phòng phẫu thuật đột nhiên tối đi.

Cố Cơ Uyển hô hấp khó nhọc, đột nhiên đứng dậy.

Không biết có phải vì ngồi quá lâu hay không, khi đứng dậy, hai chân suýt chút nữa không đứng vững.

Giang Nam đỡ cô, cùng mọi người đi về phía bác sĩ.

“Ai là người nhà của Tô Tử Lạp.”

“Là tôi, tôi là ba của nó.” Tô Minh Thụy lập tức đi tới.

Mặc kệ nói thế nào, cũng là con gái của mình, con gái bây giờ nguy hiểm như vậy, ông ta thật ra trong lòng cũng rất lo lắng.

Bác sĩ nói: “Tình trạng của bệnh nhân rất không lạc quan, phẫu thuật tuy thành công, nhưng đầu của cô ấy chịu tổn thương, trước mặt phải

chuyển vào phòng ICU, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

“Cũng tức là nói, cho dù chuyển vào phòng ICU, cũng không chắc có thể tỉnh lại?”

Lưu Tinh Tinh suy nghĩ, bỗng dưng có chút trì hoãn.

“Cái này... ở trong phòng ICU, phải cần bao nhiêu thời gian?”

“Bây giờ vẫn không chắc chắn, có lẽ mấy ngày sau sẽ tỉnh lại, cũng có lẽ là nửa tháng, thậm chí một tháng...”

“Có thể sẽ không tỉnh lại được nữa?” Lưu Tinh Tinh lạnh tâm.

Nơi này chính là bệnh viện số 1 số 2 của thành phố Bắc Lăng, phí một ngày của phòng ICU, không thấp đâu.

Tuy nói nhà họ Tô bọn họ không phải không có số tiền này, nhưng, chuyện kinh doanh của bọn họ gần đây quả thật không tốt lắm.

Ngộ nhờ một tháng cũng không tỉnh lại, vậy thì số tiền đó, cũng không ít.”

Suy nghĩ một lát, có chút đau lòng.”

Cố Cơ Uyển nhìn sắc mặt của Lưu Tinh Tinh, sự lạnh lẽo trong tim, càng sâu sắc hơn.

Cô ở nhà họ Cố, không phải cũng ném trái như thế này sao?

Nếu như phải tốn nhiều tiền rất nhiều tiền, cũng không nhất định sẽ cứu sống cô, có lẽ, người của nhà họ Cố cũng sẽ không nguyện ý cho cô cơ hội tồn tại nào.

Môi của cô có hơi run rẩy, trái tim cũng đang run rẩy.

Tiên, rất nhiều lúc nhìn vào, không phải quan trọng như thế.

Nhưng đến thời khắc mấu chốt, toàn dựa vào nó.

“Bác sĩ...”

“Vậy thì chuyển vào phòng ICU, chỉ cần tốt cho bệnh nhân, cách gì cũng dùng.”

Giang Nam liếc nhìn Vince, Vince lập tức nói: “Tôi đi lo liệu phí điều trị, bác sĩ, cứ dùng cách tốt nhất, để bệnh nhân khỏe lại.”

“Chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức.” Bác sĩ gật đầu, lại đi vào.

Không lâu sau, mấy người trực tiếp từ trong đẩy Tô Tử Lạp vào phòng ICU.

Bọn họ ở bên ngoài, ngay cả gặp mặt Tô Tử Lạp cũng không được.

Giang Nam nắm chặt tay của Cố Cơ Uyển, mới phát hiện hai tay của cô lạnh ngắt dường như không còn chút độ ấm.

Lưu Tinh Tinh và Tô Minh Thụy cũng không nói gì, bây giờ đã chuyển vào phòng ICU, tình trạng coi như ổn định rồi.

Người đã vào phòng ICU, bọn họ ở lại đây cũng không có tác dụng, căn bản không thể vào thăm bệnh nhân.

Cho nên... Lưu Thanh Thanh lại đẩy Tô Minh Thụy một cái.

Tô Minh Thụy đi đến trước mặt Giang Nam, nhắc lại: “Cậu hai Giang...”

“Cút”

Giang Nam thật sự không muốn nhìn thấy hai người chỉ biết tư lợi này nữa.

Con gái của bọn họ được đưa vào phòng ICU, rốt cuộc có thể tỉnh lại hay không, ngay cả bác sĩ cũng không biết.

Hai người này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy.

Tô Minh Thụy sững người, bỗng đỏ bừng mặt.

Lưu Tinh Tinh bị cục tức đè trong lồng ngực, không chỗ để xả.

Mặc dù nói bọn họ là nhân vật nhỏ, nhưng cậu hai Giang bảo bọn họ cút, cũng thật sự quá không nể mặt mũi rồi!

Còn cả Cố Cơ Uyển này nữa, không phải bạn học của Tử Lạp hay sao

Bây giờ bám được vào cậu hai Giang, thế nào đối với bọn họ lại không tôn trọng như thế? Quả thật quá đáng!

“Cậu hai Giang, không phải chúng tôi cứ muốn nói, bạn học Cố Cơ Uyển này, trước đây chính là người của cậu cả Mộ, cậu...” Vince lập tức đi tới, cản trước mặt Giang Nam và Cố Cơ Uyển.

“Hai vị, nếu như không có chuyện gì, mời đi ra xa một chút!”

“Cậu... cậu dựa vào cái gì hả? Chỗ này không phải chỗ của các cô cậu!”

Liên tiếp lần này bị người ta đuổi, Lưu Tinh Tinh tức giận rồi.

“Cậu hai Giang, lời tôi nói là sự thật, cô ta đã từng ở bên cậu cả Mộ, chuyện này ai cũng biết, loại phụ nữ này, cậu muốn làm cái gì?”

Mặt mày Cố Cơ Uyển không có biểu cảm, Hạ Lăng Chi tức giận đến hai mắt đỏ rực.

Không nhìn được nữa, chỉ thẳng vào Lưu Tinh Tinh: “Từ Lạp bây giờ như thế này rồi, hai người vậy mà... hai người! Quá đáng!”

Đàm Kiệt ở một bên, luôn cầm laptop làm việc, trên gương mặt trắng bệch đó, dần dần xuất hiện một tia khó tin.

Camera của trung tâm thương mại xảy ra vấn đề, người của Vince cũng không lấy được hình ảnh trong camera, nhưng, anh ta có thể!

Mặc dù không lấy được toàn bộ, nhưng một chút hình ảnh như này, lại khiến anh ta bắt được cái gì đó.

Người đó... người đó...

“Uyển Uyển, Lăng Chi, cậu ấy...”

Cổ Cơ Uyển nhìn liếc qua, đã nhìn thấy hình ảnh đang dừng trên màn hình.

Dương Hiểu Nha! Hôm nay, Dương Hiểu Nha vậy mà cũng ở trung tâm thương mại

Quan trọng nhất là, bà ta vậy mà đã từng đi lên tầng 7, còn xuất hiện gần nơi Từ Lạp xảy ra chuyện!

Từ Lạp vô duyên vô cớ, tại sao đi lên tầng 7?

Mà tầng 7 đang trang trí hoạt động, hôm nay cơ bản toàn bộ cửa hàng ở tầng đó tạm dừng kinh doanh, Dương Hiểu Nha lên đó.

Lẽ nào, chuyện của Từ Lạp có liên quan đến bà ta?

CHƯƠNG 352: RÕ RÀNG CHÍNH LÀ CHỘT DẠ

CHƯƠNG 352: RÕ RÀNG CHÍNH LÀ CHỘT DẠ

“Vince, lập tức cho người đi điều tra, xem thử Dương Hiểu Nha bây giờ đang ở đâu.”

Người này, Giang Nam biết, vợ bây giờ của Cố Khánh Minh – ba của Cố Cơ Uyển.

Tất cả liên quan đến nhà họ Cố, Giang Nam hiểu so với ai cũng biết nhiều hơn.

Không lâu sau, Vince để điện thoại xuống, nhíu mày nói: “Cậu hai, Dương Hiểu Nha ra nước ngoài rồi.”

“Ra nước ngoài rồi?” Những bây giờ suy nghĩ, nếu như sự việc có liên quan đến bà ta, vậy thì, chuyện ra nước ngoài có thể giải thích được rồi.

“Phải, chiều nay rời khỏi.”

Vince nhận được tin tức thì một năm một người nói cho bọn họ.

“Chiều đến Lăng Châu trước, sau đó, trực tiếp từ Lăng Châu rời đi, trong này rõ ràng ghi là đi Milan, nhưng bên phía Milan không thấy ghi chép nhập cảnh của bà ta”

Cũng tức là nói, người hoàn toàn được giấu được rồi.

Còn nấp được đâu, tạm thời vẫn chưa thể tìm ra.

Có thể giúp bà ta làm tất cả những thứ này, tuyệt đối không phải người bình thường.

“Bà ta rõ ràng chính là chột dạ!” Hà Lăng Chi bỗng đứng dậy, tức giận nói: “Chuyện của Tử Lạp nhất định có liên quan đến bà ta? Cậu hai Giang, chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Chuyện này, bên phía cảnh sát đã lập án, sẽ có người đến điều tra.”

Vince biết bọn họ lo lắng, nhưng bây giờ, không bằng không chứng, cũng không thể làm gì được Dương Hiểu Nha.

Sự việc, vẫn phải làm từng bước từng bước.

Dù sao, những hình ảnh Đàm Kiệt khôi phục được, cũng không thể chứng minh chuyện này có liên quan đến Dương Hiểu Nha.

Người đi qua tầng 7, không chỉ có hai người Dương Hiểu Nha và Tô Tử Lạp.

Còn có không ít người, bởi vì muốn xem tiến độ trang trí cho hoạt động, nên cũng có người đi lên.

Tóm lại, chuyện này, bây giờ nếu nói là do Dương Hiểu Nha làm, vậy thật sự thiếu chứng cứ.

Nhưng Hiểu Nha vào lúc này lại ra nước ngoài, đây không phải chột dạ à?

Cố Cơ Uyển siết chặt nắm đấm, đột nhiên đứng dậy, đi vào thang máy.

Giang Nam đuổi theo, kéo cô lại: “Em muốn đi tìm Cố Vị Y?”

Dương Hiểu Nha là mẹ của Cố Vị Y, chuyện Dương Hiểu Nha, sợ rằng quá nửa là có liên quan đến Cố Vị Y.

“Tôi và Tử Lạp căn bản không có bất cứ thù hận, vô duyên vô cớ, không thể hạ thủ với Tử Lạp.

Cố Cơ Uyển nhìn anh, cắn môi: “Nếu như thật sự là bà ta, chuyện này, tuyệt đối có liên quan đến Cố Vị Y”
Sau khi Tô Tử Lạp xảy ra chuyện, cô luôn đè nén cảm xúc của mình.

Nhưng đến giờ phút này, cô không thể tiếp tục đè nén được nữa.
Một cô gái không tranh với đời như Tử Lạp, cô ấy có thể tạo thành ảnh hưởng gì với Cố Vị Y chứ?
Nhưng kiếp trước, Tô Tử Lạp bị bắt cóc, bị cưỡng hiếp, bị hại chết, chuyện này có liên quan với Cố Vị Y.
Kiếp này, Tô Tử Lạp xảy ra chuyện, mẹ của Cố Vị Y ở hiện trường.

Cố Cơ Uyển biết, tất cả suy đoán của mình đều không căn cứ.
Nhưng, cô tin chắc chuyện này nhất định có liên quan tới Cố Vị Y.
Cô phải hỏi cho rõ, rốt cuộc Dương Hiểu Nha đã đi đâu, cô phải tìm Dương Hiểu Nha trở về, hỏi bà ta rốt cuộc đã làm gì với Tử Lạp.

“Uyển Uyển, đừng xúc động.”
“Không, Uyển Uyển không có xúc động, chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ.” Hạ Lăng Chi siết chặt nắm đấm.
Mặc kệ như thế nào, đều phải tìm được Dương Hiểu Nha trước đã.

Giang Nam biết, lúc này muốn cản bọn họ, sợ rằng không dễ dàng.
Bạn tốt của bọn họ hiện nay sống chết chưa rõ, nếu như sự việc thật sự có liên quan với Dương Hiểu Nha, bọn họ ngay cả ý nghĩ xúc động muốn giết Dương Hiểu Nha cũng có!

Nếu đổi lại là anh ta, chắc sẽ xúc động hơn các cô!
Một đám người, lũ lượt rời khỏi.
Tô Minh Thụy và Lưu Tinh Tinh ở lại, hoàn toàn không biết chuyện gì.

“Ông xem, Cố Cơ Uyển gì đó, vừa rồi cũng nói chúng ta không quan tâm Tử Lạp, cô ta thì sao?”

Lưu Tinh Tinh nhìn cửa thang máy trống không, mặt mày khinh thường.
“Cô ta bây giờ không phải cũng chạy rồi sao? Vậy mà còn không biết xấu hổ mà trách người khác, cô thật sự là bạn tốt của con gái ông sao?”
Tô Minh Thụy đâu biết cái gì, người ta đi hay ở, ông ta cũng không ngăn cản được!

“Dù sao cũng đều là một đám không có lương tâm, còn tưởng rằng thật sự đối tốt với Tử Lạp, sự thật cũng chỉ như thế! Khinh!”

Lưu Tinh Tinh suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ ra cái gì đó: “Bọn họ vừa rồi nói cái gì? Muốn đi tìm Cố Vị Y? Cố Vị Y đó, bây giờ có phải ở bên cậu cả Mộ không?”

“Tôi làm sao mà biết?” Mấy tin tức ngoài lề của các nhân vật lớn đó, Tô Minh Thụy luôn không để ý.

Nhưng Lưu Tinh Tinh bình thường cũng sẽ chú ý, chuyện hai chị em nhà họ Cố tranh giành cậu cả Mộ, rất nổi tiếng ở Bắc Lăng, có thể không biết sao?

Bà ta đột nhiên nhếch môi, mỉm cười: “Nói trắng ra, cậu hai Giang mặc dù lợi hại, nhưng vẫn không bằng cậu cả Mộ.”

“Nếu không thể làm bạn với cậu hai Giang, vậy thì thân cận với cậu cả Mộ, cũng được.”

Bà ta lấy điện thoại ra, lật tìm rất lâu mới tìm ra một số điện thoại.

“Bà muốn làm gì?” Tô Minh Thụy nhíu mày.

Trên thực tế, Từ Lạp còn ở trong phòng ICU, tâm trạng của ông ta thật sự không quá tốt.

“Đương nhiên là chuyện nên làm, lẽ nào, học như ông, ở đây đợi chết à?”

Lưu Tinh Tinh luôn xem thường chồng của mình, bà ta hừ lạnh một tiếng, gọi điện: “Xin chào, bà Dương, bà có phải quen biết cô Vị Y của nhà họ Cố hay không?”

“Ha, không có gì, chỉ là có vài chuyện liên quan đến Cố Cơ Uyển, tôi muốn nói với cô Vị Y, ừm, chuyện tốt...”

Khi Cố Cơ Uyển tìm đến chỗ của Cố Vị Y, Cô Vị Y đang mua sắm ở một trung tâm thương mại khác.

Ông cụ Cố ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ có một mình Cố Vị Y ở trong tiệm thử đồ.

“Dương Hiểu Nha đang ở đâu?” Cố Cơ Uyển hai mắt đỏ rực hỏi.

Sự cố của Tô Từ Lạp khiến cô đã hoàn toàn mất đi lý trí rì.

Cố Vị Y đối với cô mà nói, dường như một chút cũng không cảm thấy bất ngờ.

Liếc nhìn người đàn ông phía sau cô, cô ta nhếch môi, cười nói: “Làm gì vậy? Dẫn một nhóm đến đây, ý là muốn đánh nhau à?”

“Dương Hiểu Nha rốt cuộc đang ở đâu?” Hạ Lăng Chi cũng muốn xông tới, nhưng lại bị một vệ sĩ mặc quần áo đen ngăn trở lại.

Cố Vị Y một mình ở đây, nhưng chỗ tối, toàn là người của Mộ Tu Kiệt.

Tần Nhất cũng ở đây, anh ta đích thân cản Giang Nam lại: “Cậu hai Giang, có chuyện gì để hai chị em bọn họ tự mình nói.”

Phụ nữ nói chuyện với nhau, cùng lắm thì cãi nhau, cho dù thật sự động thủ, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Một khi đã động thủ, bọn họ lại qua đó ngăn cản, cũng vẫn kịp.

Mà người đàn ông, vốn dĩ không nên tham gia cũng đi vào.

Giang Nam nhìn hai cô gái ở cách đó không xa, mặc dù anh ta không có tham gia, nhưng, người bên phía Tần Nhất cũng không có lại gần, ngược lại ai cũng không có ăn thiệt.

Nhưng bây giờ Cố Cơ Uyển quá xúc động, anh ta vẫn có vài phần lo lắng.

“Uyển Uyển!” Hạ Lăng Chi muốn đi qua, nhưng từ đầu đến cuối bị người ta cản lại.

Mộ Hạo Phong muốn tay, rất nhiều vệ sĩ trong nháy mắt xông ra.

Đàm Kiệt kéo tay anh ta, thấp giọng nói: “Hạo Phong, đừng xúc động, dưới loại tình hình này, chúng ta mà ra tay, thế nào cũng là chúng ta chịu thiệt.

Không có ai biết Cố Vị Y và mẹ của cô ta ở trong chuyện của Tô Tử Lạp, rốt cuộc đã làm cái gì.

Nhưng bây giờ, bọn họ nếu như động thủ, chính là ở trước mặt mọi người, ra tay làm bị thương người khác.

Loại chuyện này, một khi nháo lên, nháo đến cục cảnh sát, bọn họ cũng có lỗi.

Bây giờ ra tay, là đúng lúc rồi.

CHƯƠNG 353: CỐ CƠ UYỄN, CÔ ĐI CHẾT ĐI

CHƯƠNG 353: CỐ CƠ UYỄN, CÔ ĐI CHẾT ĐI

“Cố Cơ Uyển, cô dẫn theo nhiều người như vậy, hung thần ác sát, chắc không phải muốn cùng tôi ôn chuyện cũ đâu nhỉ?”

So với sự kích động của Cố Cơ Uyển, Cố Vị Y rõ ràng lại ưu nhã mà tự tại.
Cô ta cầm quần áo, đi vào phòng thử đồ.

Cố Cơ Uyển lập tức đuổi theo, đứng trước mặt cô ta, cản cô ta lại.

“Dương Hiếu Nha rốt cuộc đang ở đâu nói? Nói!”

“Tìm mẹ tôi làm gì? Bà ấy hôm nay làm được một thứ vui mới, tâm trạng tốt, đi ra nước ngoài chơi rồi.”

Khóe môi của Cố Cơ Uyển mang theo ý cười, nhìn gương mặt trắng bệch của Cố Cơ Uyển.

“Chuyện đó, thật sự rất vui, giống như khiêu vũ vậy, cô hiểu có phải không?”

“Cô!” Trái tim của Cố Cơ Uyển thắt lại, xông tới, túm lấy cổ tay của cô ta.

Nhân viên xung quanh kinh ngạc, lập tức tới ngăn cản.

Ai biết Cố Vị Y thay đổi trạng thái thường ngày, vậy mà phẩy tay, biểu thị không có chuyện gì.

“Tất cả tránh ra, tôi và em gái tôi nói chuyện, không đến lượt mấy người nhiều chuyện? Đi xa một chút!”

Mọi người có hơi sừng sốt, khách quý của bọn họ bị ức hiếp, vì hiện diện sự trung thành, đương nhiên đều muốn đi giúp.

Nếu không, đặc tội với khách quý rồi, sau này cũng không thêm đến nữa, tiền thưởng của bọn họ còn muốn hay không?

Nhưng, cô Cố nói đó là em gái của cô ta...

“Sao hả? Hai chị em chúng tôi nói chuyện, có phải cũng không được không?” Cố Vị Y nhún mày.

“Không... đương nhiên không phải...” Mấy nhân viên bán hàng nhìn nhau, có chút khó xử.

Sắc mặt của Cố Vị Y tối sầm lại: “Vậy thì rút ra xa một chút!”

Mấy người đâu còn tìm chờ đợi gì nữa? Vội vàng đi ra xa.

Giang Nam muốn đi tới, Tân Nhất từ đầu đến cuối cản trước mặt anh ta.

Dùng góc độ của anh ta, còn có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người.

Bây giờ nhìn trông là Cố Cơ Uyển chiếm thượng phong, nhưng nếu như thật động thủ, anh ta nhất định lập tức qua đó.

Có điều, Cố Vị Y vậy mà không cần giúp đỡ, điều này ngược lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Ngay cả nhân viên bán hàng cũng đi xa, lúc này, ngược lại thật sự không có ai có thể giúp được cô ta.

Mà thân thủ của Uyển Uyển, ít nhất so với thiên kim tiểu thư được lớn lên trong nhung lụa như Cố Vị Y tốt hơn không ít.

Khoảng cách có hơi xa, giọng nói của hai người cũng không lớn, cho nên, mọi người đều không có nghe rõ.

Cố Vị Y trên mặt vẫn là ý cười, nhàn nhạt nói: “Cố Cơ Uyển, đây là nơi công cộng, cô thật sự muốn động thủ, người chịu thiệt chính là bản thân cô đấy.”

Cố Cơ Uyển kéo cổ áo của cô, ngón tay luôn run rẩy.

Cô đang cố gắng khắc chế bản thân, hôm nay đến đây, chỉ muốn hỏi rõ Dương Hiểu Nha rốt cuộc ở đâu.

Thật ra cô cũng biết, Cố Vị Y nhất định sẽ không nói cho cô biết, nhưng, cô không áp chế được sự xúc động của bản thân.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao phải đối xử với Tô Tử Lạp như vậy? Cô ấy có thù oán gì với cô chứ?”

“Tô Tử Lạp có thể có thù oán gì với tôi chứ?” Cố Vị Y nhún nhún vai, dừng dừng nói: “Người luôn có thù hận với tôi, đều là cô”

Cô ta cười lạnh: “Nếu như cứ muốn nói rõ ràng, vậy thì, thật ra Tô Tử Lạp là bị cô liên lụy, lẽ nào cô còn không rõ sao?”

“Sự tình thật sự là các người làm? Là Dương Hiểu Nha, có phải không?”

Tay của Cố Cơ Uyển run đến lợi hại, cô thật ra còn có một tia nghi ngờ, nghĩ Dương Hiểu Nha xuất hiện ở tầng 7, bây giờ lại ra nước ngoài, cũng có lẽ thật sự chỉ là trùng hợp.”

Dù sao, Tô Tử Lạp và bọn họ thật sự không có thù hận lớn gì.

Nhưng bây giờ, lời của Cố Vị Y là có ý gì? Cô ta thừa nhận rồi có phải không?

“Phải, là chúng tôi làm, cô có thể làm gì được?”

“Cố Vị Y!” Bụp một tiếng, Cố Cơ Uyển ấn cô ta lên trên tường của phòng thay đồ.

Hai mắt cô đỏ au, sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy, nhưng sức đè Cố Vị Y thì từ đầu đến cuối đều lớn như vậy!

Cô dùng hết tất cả sức lực trên người mình, hận không thể xé Cố Vị Y thành từng mảnh!

“Tại sao? Có thù hận gì, các người có thể nhắm vào tôi, tại sao tìm Tô Tử Lạp?”

Ánh mắt của Cố Vị Y quét qua trên người cô, con nhóc chết tiệt này không có mang theo túi, chắc sẽ không chơi trò ghi âm.

Huống chi, cô ta sớm đã chuẩn bị rồi.

Hôm nay nói điều này, tuyệt đối có thể khiến Cố Cơ Uyển tức giận đến mất khống chế.

Nhưng bất cứ câu nào mà cô ta nói, chưa từng thừa nhận Dương Hiểu Nha đã làm gì với Tô Tử Lạp cả.

Chuyện Tô Tử Lạp rơi xuống lầu, cô ta cũng không có nhắc đến một câu nào.

Cho dù Cố Cơ Uyển dùng thủ đoạn, muốn ghi âm làm bằng chứng gì đó, cũng không thể cho cô ta lấy được bất cứ bằng chứng gì.

Bị Cố Cơ Uyển đè trước phòng thay đồ, Cố Vị Y có chút không thờ nổi.

Sức của con nhóc chết tiệt này lớn hơn sự tưởng tượng của cô ta!

Nhưng cô ta vẫn không thay đổi sắc mặt, thậm chí, cười càng thêm đắc ý.

“Cô chỉ là con gián đánh không chết, Cố Cơ Uyển, tôi muốn xử cô lâu rồi, nhưng không làm được, cho nên, chỉ có thể tìm bạn của cô.”

“Cô không biết nhĩ, lần này đối với cô ta mà nói coi như nhẹ đấy, rất lâu trước đây, tôi còn muốn tìm vài người đàn ông để chơi cùng cô ta cơ”

“Cô dám!” Cố Cơ Uyển sắp hoàn toàn mất khống chế rồi.

Cố Vị Y không biết, lời này của cô ta, đang đâm trúng nơi yếu ớt nhất trong trái tim cô!

Kiếp trước, Tô Tử Lạp chính là sau khi bị mấy tên côn đồ khi dễ, bị vứt xác ở bên bờ biển.

Đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Cố Cơ Uyển!

Không ngờ, Cố Vị Y thật sự có suy nghĩ như thế này!

Người phụ nữ ác độc này, cô ta sao lại ác độc tàn nhẫn như thế chứ!

“Cô ta lần này nếu như không chết, sau này, tôi dám, cô có muốn thử xem không?”

“Cố Vị Y!”

“Trừ phi cô giết chết tôi, nếu không, những người bạn đó của cô, tôi nhất định sẽ đi chào hỏi từng người một.”

“Cô còn có một người bạn rất tốt mà, gọi là Hạ Lăng Chi có phải không? Mặc dù xấu một chút, có điều, những người đàn ông đó chắc cũng sẽ miễn cưỡng bằng lòng chơi đấy.”

“Cố Vị Y! Cô dám! Tôi nhất định sẽ giết cô!”

Cố Vị Y hôm nay vậy mà một chút cũng không sợ lửa giận của cô, rõ ràng hai người ở đây, cô ta hoàn toàn không có trợ thủ, nhưng, cô ta lại rất bình tĩnh.

Cố Cơ Uyển nhìn không thấu dụng ý của cô ta, chỉ bởi vì, lý trí hôm nay của cô đã hoàn toàn rối loạn rồi.

Cô căn bản không có bất cứ tinh lực đi phân tích nguyên nhân Cố Vị Y lại khác bình thường như vậy.

Chắc chắn các cô đã đến cửa của phòng thay đồ, đến chỗ camera không thể quay được, khoe môi của Cố Vị Y đột nhiên nở một nụ cười.

Ánh mắt của cô ta lạnh lẽo, sắc mặt vắn vẹo.

Một con dao sáng loáng được cô ta rút từ trong túi của cô ta ra.

Mặt mày cô ta âm u, trợn mắt với Cố Cơ Uyển, cắn răng nói: “Tôi không những muốn bọn họ chết, tôi còn muốn cô chết! Cố Cơ Uyển, cô đi chết đi!”

Con dao đó, đâm về phía Cố Cơ Uyển...

Giang Nam đã không nhìn thấy hai người trước phòng thay đồ nữa.

Anh ta đẩy Tần Nhất, muốn đi vào.

Không nhìn thấy Cố Cơ Uyển, trong tim tóm lại cảm thấy không yên tâm.

Tần Nhất không ngờ anh ta đột nhiên động thủ, nhất thời thất thần, bị anh ta đẩy lùi lại hai bước.

Nhưng, anh ta vẫn nhanh chóng theo lên, lần nữa cản anh lại.

“Bên phía cô Vị Y, không có một trợ thủ nào, cậu hai Giang, tôi bảo đảm với cậu.”

Người đều là anh ta sắp xếp, không có chính là không có, điểm này, anh ta sẽ không lừa anh.

“Bọn họ là hai chị em, có chuyện gì, để bọn họ tự mình nói rõ, cậu hai Giang, cậu hà tất nhúng tay vào?”

“Tránh ra!” Giang Nam mặt mày xanh mét: “Còn không tránh, đừng trách tôi ra tay!”

Nếu như cô gái khác nói chuyện với Cố Cơ Uyển, anh ta nhất định sẽ không ngăn cản.

Nhưng người này là Cố Vị Y, lòng dạ độc ác!

Huống chi, Cố Cơ Uyển hôm nay quá xúc động, anh ta cũng không bảo đảm cô sẽ làm ra chuyện gì.
“Cậu hai Giang... cậu!”

Bụp một tiếng, một cú đâm của Giang Nam rơi vào mặt của Tân Nhất, Tân Nhất bị đánh lùi mấy bước.
Bước chân loạng choạng, nhất thời không đứng vững, một chân khụy xuống.
Ai cũng không ngờ, cậu hai Giang luôn ôn văn nho nhã, ra tay vậy mà nặng như vậy!

Đệ nhất cao thủ bên cạnh cậu cả Mộ, khoảnh khắc nhìn thấy anh ta ra tay, đã dùng tốc độ nhanh nhất né tránh!
Nhưng cậu hai Giang ra đòn thật sự quá nhanh, anh ta cũng không có thể tránh được!

CHƯƠNG 354: KHÔNG LỠ LÀM KHÓ CÔ

CHƯƠNG 354: KHÔNG LỠ LÀM KHÓ CÔ

Trong quây, nhất thời im lặng không tiếng động.

Cậu hai Giang ra tay, làm bị thương Tân Nhất.

Các vệ sĩ bên phía Tân Nhất xông lên, Vince cũng dẫn người xông vào.

Hai bên tập trung một chỗ, ai cũng không có động thủ trước.

Giang Nam rảo bước muốn đi về phía phòng thay đồ, đằng sau, một tiếng huýt lạnh lùng, lại bình thần truyền vào.

“Chuyện gì đáng để cậu hai Giang đại động can qua, làm bị thương người của tôi thế?

Cậu cả Mộ!

Địa phương này, lúc này! Mộ Tu Kiệt sao lại đến đây?

Sắc mặt của Giang Nam tái xanh, vừa quay đầu thì nghe thấy một âm thanh khác: “Giang Nam, cậu sao lại ở đây?”

Ánh mắt của Giang Nam lướt qua Mộ Tu Kiệt, rơi vào người đàn ông đằng sau cách anh không xa, đang đi tới.

Anh ta nhíu mày: “Tĩnh Viễn?”

“Chuyện gì vậy?” Cố Tĩnh Viễn và ông cụ Cố cùng đi tới.

Bọn họ vốn dĩ đang ở khu nghỉ ngơi, thủ hạ báo cáo tình hình bên này, hai người bèn vội vàng đến.

Giang Nam hôm nay vốn hẹn người bạn cực kỳ tốt, muốn tụ tập ăn uống, người này, chính là cậu cả nhà họ Cố, Cố Tĩnh Viễn.

Hai người quen biết nhiều năm, mỗi lần Cố Tĩnh Viễn đến Bắc Lăng, hoặc Giang Nam đến Lăng Châu, hai người đều sẽ gặp mặt.

Hôm nay nếu không phải Tô Tử Lạp xảy ra chuyện, hai người đã đi gặp mặt rồi.

Giang Nam sau đó nói có chuyện không thể đến, Cố Tĩnh Viễn cũng chỉ có thể tiếp tục đi theo bên cạnh ông cụ, cùng Cố Vị Y đi mua sắm.

Vốn dĩ đã đủ nhàm chán, lại không ngờ, sẽ ở nơi này gặp được cậu hai Giang đã thất hẹn.

“Cậu cả Mộ, cậu cũng ở đây?” Thế giới này thật sự bé mả.

Vốn định sau khi gặp Giang Nam xong, sẽ cùng ông cụ đến gặp Mộ Tu Kiệt.

Bọn họ khi đến Vọng Giang Các, cậu cả Mộ vừa hay không ở đó, bọn họ nói rõ ràng chuyện với Cố Vị Ý, dẫn Cố Vị Ý đến bệnh viện làm giám định.

Cố Vị Ý dù sao luôn ở chỗ của cậu cả Mộ, ý của ông cụ là, không quản Cố Vị Ý và cậu cả Mộ có quan hệ gì, cũng bắt buộc phải đến thăm một chuyến.

Không ngờ, lần này, ngược lại toàn bộ tụ tập ở đây.

Ông cụ Cố nhìn Mộ Tu Kiệt, thanh niên khí độ phi phàm, mang sức hấp dẫn khó tả, vừa nhìn là biết không phải người bình thường rồi.

Ngay cả một ông cụ lẫn lộn nhiều năm trong thương trường như ông, nhìn thấy khí chất này của Mộ Tu Kiệt cũng không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, không kìm được mà tấm tắc khen anh!

Cậu cả nhà họ Mộ quả thật nghe danh không bằng gặp mặt, quá xuất sắc!

Có điều, Vị Ý nhà bọn họ và cậu cả Mộ ở bên nhau sao?

Nhưng cảnh tượng này, hình như hoàn toàn không phù hợp lắm.

Cậu cả Mộ thật sẽ thích Vị Ý của bọn họ sao?

Ông cụ nhìn người mấy chục năm, đã coi như thành một nửa yêu tinh rồi.

Khí chất của hai người, thật sự khó lòng dung hợp, nhìn thế nào cũng không giống một đôi.

“Cậu cả Mộ, vị này là ông cụ của nhà họ Cố chúng tôi.” Cố Tĩnh Viễn giới thiệu.

Mộ Tu Kiệt và nhà họ Cố ở Lăng Châu có từng làm ăn với nhau, nhưng người tiếp xúc đều là Cố Tĩnh Viễn.

Ông cụ Cố, thật sự không thường gặp.

Anh gật đầu, giơ tay, không tự ti, cũng không kiêu ngạo, chỉ điềm nhiên và lạnh nhạt như thói quen.

“Ông cụ Cố, hân hạnh.”

Ông cụ Cố lập tức đưa tay, bắt lấy: “Hân hạnh hân hạnh, cậu cả Mộ quả nhiên nhân trung chỉ long, không tệ không tệ.”

Mộ Tu Kiệt mỉm cười, hào sảng nhận lại lời khen của ông ta.

Cố Tĩnh Viễn lại nhìn Giang Nam, giới thiệu với ông cụ Cố: “Ông ngoại, người này chính là người bạn tốt mà cháu thường nhắc tới với ông, cậu hai của Giang Thị.”

“Chúng ta từng gặp nhau rồi, cậu nhóc, gần đây vẫn tốt chứ?” Ông cụ nhìn Giang Nam, trên mặt đều là ý cười.

Trong lòng Giang Nam nhớ đến Cố Cơ Uyển, chỉ mỉm cười đáp lại một ôn hòa: “Cháu rất tốt, ông cụ, sức khỏe vẫn an khang chứ?”

“Cũng tạm.”

Có điều, tình hình trước mắt... có ý gì vậy?

Người của cậu cả Mộ, và người của cậu hai Giang, thế nào lại đối đầu với nhau?

Giang Nam không có tinh lực đi giải thích nhiều, vội nói: “Bạn cháu có chút việc, cháu...”

Nhưng anh ta còn chưa nói xong, bên đó, đột nhiên truyền đến tiếng hét của phụ nữ.

Trái tim của Giang Nam thất lại, rảo bước đi tới.

Không ngờ có người còn nhanh hơn anh ta, bóng dáng màu đen đỏ nháy mắt vượt qua anh, người đầu tiên đến chỗ phòng thay đồ.

“Á... đau!”

Trước phòng thay đồ, trong tay Cố Cơ Uyển cầm một con dao nhỏ, mũi dao vẫn còn dính máu.

Mà Cố Vị Y, cánh tay của cô ta bị thương, máu tươi chảy dọc theo ống tay áo của chiếc váy dài, từng giọt rơi xuống sàn.

Cô ta nhú mày, nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đến, không thềm suy nghĩ mà lao vào trong lòng anh.

“Tu Kiệt, cứu em, cứu em! cô ta... cô ta muốn giết em!”

Cố Vị Y loạng choạng, mắt nhìn thấy sắp lọt vào trong lòng của Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt đỡ cô ta, hai tay giữ chặt đầu vai cô ta, giữ cô ta đứng ổn định lại.

Ánh mắt của Cố Vị Y tối sầm, cậu cả Mộ, vẫn không nguyện ý để cô ta dựa vào trong lòng anh, một chút cũng không được!

Người đàn ông này, đối với phụ nữ thật sự tránh xa, không để phụ nữ áp sát mình!

Nhưng, Cố Cơ Uyển trước đây, tại sao không những có thể chui vào trong lòng anh ta, còn bị anh đè xuống thân, hung hăng thương yêu chứ?

Người đàn ông này, quá thiên vị rồi!

Nhưng, Cố Vị Y của bây giờ, mặt mày bởi vì đau đớn mà trở nên trắng bệch.

Những đổ kỵ và oán hận đó, nhưng không dám biểu hiện ra một chút nào, cô ta của bây giờ, rất yếu đuối.

“Tu Kiệt, cô ta muốn giết em, cô ta muốn giết em, đau quá, hu...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Tu Kiệt quét qua trên người Cố Cơ Uyển một lượt, cuối cùng, khóa chặt ánh mắt bởi vì tức giận mà hắt tia máu của cô.

Tay của cô còn đang run rẩy, trong tay quả thật cầm con dao, mũi dao đang nhỏ máu.

Cô thật sự làm bị thương Cố Vị Y!

“Uyển Uyển, nguy hiểm, để dao xuống.” Giang Nam xông vào, sợ cô làm bị thương mình, nhanh chóng giật con dao trong tay của cô ra.

“Uyển Uyển!” Hạ Lăng Chi và Mộ Hạo Phong đều xông vào.

Vốn dĩ mặt bằng của tiệm cũng coi như rộng rãi, lập tức trở nên chật chội.

“Uyển Uyển, chuyện... chuyện gì thế?” Hạ Lăng Chi nhìn thấy vết thương trên cánh tay của Cố Vị Y, bỗng sững người.

Uyển Uyển coi như có xúc động hơn nữa, cũng không thể làm ra loại chuyện này.

Nhất định là Cố Vị Y! Nhất định là cô ta, nói lời gì đó quá đáng với Uyển Uyển!

“Chị ta thừa nhận rồi, chị ta thừa nhận rồi...”

Cố Cơ Uyển nắm tay áo của Giang Nam, mắt đỏ hoe: “Chị ta thừa nhận rồi, Từ Lạp bị bọn họ hại!”

“Cô...” Hạ Lăng Chi siết chặt nắm đấm, hận không thể tát thẳng vào mặt Cố Vị Y.

Nhưng Cố Vị Y bây giờ bị ai không rõ bảo vệ, bọn họ căn bản không có cơ hội!

“Tôi không biết mấy người đang nói gì!”

Cố Vị Y đau đớn sắc mặt tái nhợt, mím môi, khóc lóc: “Cô ta luôn nói tôi cướp người đàn ông của cô ta, nhưng... nhưng tôi không có, tôi và Tu Kiệt là thật lòng yêu nhau.”

Cô ta nhìn Mộ Tu Kiệt, Mộ Tu Kiệt từ đầu đến cuối mặt mày không có cảm xúc gì.

Cố Vị Y từ bỏ khóc lóc với anh, quay sang nhìn ông cụ mặt mày đang lo lắng.

“Ông nội, cô ta vô duyên vô cớ làm cháu bị thương, ông nội, cháu đau quá.. ”

Ông cụ tự nhiên thấy rất khó xử.

Cháu gái mình thì thương, nên lập tức đưa đến bệnh viện, lập tức bắt người làm cháu gái của ông bị thương lại để pháp luật xử lý.

Nhưng, người làm Vị Y bị thương, lại là Uyển Uyển!

Cô bé này, cũng không biết tại sao, ông một chút cũng không muốn làm khó cô.

“Trước tiên đến bệnh viện băng bó lại.”

Giọng nói của Mộ Tu Kiệt vẫn luôn lạnh lùng, giống như sông băng.

“Lâm Duệ, báo cảnh sát”

CHƯƠNG 355: EM, YÊU CẦU TÔI SAO?

CHƯƠNG 355: EM, YÊU CẦU TÔI SAO?

Báo cảnh sát

Cậu Mộ lại muốn báo cảnh sát?

Không phải là anh đang nói đùa đó chứ, sao anh có thể thật sự kêu Lâm Duệ báo cảnh sát được?

Đây chính là... vợ sắp cưới cũ của anh mà, là cô gái trước đây không lâu còn bị anh... khi dễ. Nhưng mà cậu cả Mộ sẽ nói đùa sao? Cho đến bây giờ anh cũng không phải là một người thích nói đùa. Anh muốn Lâm Duệ báo cảnh sát, anh muốn để người của cục cảnh sát đến xử lý Cố Cơ Uyển, là thật.

Cậu cả Mộ đi rồi, Lâm Duệ nhìn Cố Cơ Uyển, cảm thấy không biết phải làm sao.

Đương nhiên là cậu cả sẽ không đùa giỡn, nhưng mà anh ta phải thật sự báo cảnh sát, tự tay đưa mợ chủ và cục cảnh sát ư?

Cố Vị Y vẫn còn đang bị thương, ông cụ Cố đau lòng cho cháu gái của mình, mặc dù là thương tiếc với Cố Cơ Uyển, nhưng mà cũng không thể bỏ rơi cháu gái được.

Do dự một lát, ông cụ Cố đi cùng với Mộ Tu Kiệt đưa Cố Vị Y đến bệnh viện để xử lý vết thương.

“Giang Nam, việc này...” Cố Tĩnh Viễn nhìn Cố Cơ Uyển ở trong ngực của Giang Nam một chút, không thể nào hận cô nổi.

Không biết là cô gái này đã phải chịu kích thích gì, nhưng trông có vẻ dường như đã sắp không khống chế nổi rồi.

“Một lát nữa tôi sẽ liên lạc với cậu.” Giang Nam nhìn anh ta rồi nói.

Lúc này Cố Tĩnh Viễn mới gật đầu, đuổi theo bước chân của ông cụ.

Lâm Duệ đang khó xử muốn chết, nhưng mà còn chưa đợi anh ta khó xử xong, vậy mà đã có người báo cảnh sát.

Là Tân Nhất!

Lâm Duệ biết, Tân Nhất đứng về phe của Cố Vị Y, mặc kệ anh ta đánh giá Cố Vị Y như thế nào, Tân Nhất đều cảm thấy Cố Vị Y là người hiền lành nho nhã.

Cậu cả đã kêu người báo cảnh sát, anh không báo thì Tân Nhất sẽ làm thay.

Cố Cơ Uyển bị mang về cục cảnh sát.

Cho dù Giang Nam có muốn nộp tiền bảo lãnh thì tạm thời cũng không thể được, ít nhất phải chờ sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Về phần bên phía Cố Vị Y muốn khởi tố như thế nào, bởi vì người ở chỗ của Mộ Tu Kiệt, Giang Nam cũng không nghe ra được bất cứ tin tức nào.

Chỉ có thể chờ đợi.

Lần chờ đợi này đến hơn nửa đêm.

Anh ta chỉ là rất lo lắng một mình Cố Cơ Uyển ở trong phòng giam, không biết là bây giờ như thế nào rồi.

Hơn bốn giờ sáng, ở cửa của cục cảnh sát xuất hiện mấy bóng người.

Ai cũng không biết tại sao cậu cả Mộ lại bỗng nhiên đến nơi này, có điều hình như là không phải anh đến đây một mình.

Còn có một cô gái với mái tóc bù xù, nhìn không ra có phải bị thương không, nhưng mà hình như trạng thái tinh thần không được tốt lắm.

Nơi mà anh đi không cùng chỗ với Giang Nam, cho nên hai người không chạm mặt nhau.

Về phần Cố Cơ Uyển, một mình ngồi yên tĩnh đến hơn bốn giờ, đột nhiên lại bị người mang đến căn phòng khác.

“Hiện tại người khởi tố cô nói rằng nếu như thái độ của cô tốt, thành thật sửa đổi, anh ta sẽ rút đơn khởi tố về.”

Cố Cơ Uyển cũng không biết là mình có nghe hiểu lời nói của đối phương hay không.

Nhân viên công tác nhìn thấy hai mắt của cô vô hồn, dường như căn bản cũng không nghe lời nói của mình, cũng không muốn nói quá nhiều lời với cô.

Lúc dẫn cô đến cửa phòng, nhân viên công tác nhìn cô một chút.

Thấy sắc mặt của cô tái nhợt, trông có vẻ như cũng không giống là người hung dữ ác độc.

Anh ta khuyên: “Độ tuổi này của cô chắc vẫn còn là học sinh nhi, sau này vẫn còn tương lai tốt đẹp, phải biết nắm bắt cơ hội cho thật tốt đó.”

“Có thể giải quyết chuyện trong hòa bình, cố gắng bình tĩnh mà giải quyết, nếu không một khi trên hồ sơ lưu lại bản án cũ, đối với tương lai của cô sẽ có ảnh hưởng rất lớn, có hiểu chưa?”

Mặt của Cố Cơ Uyển vẫn không có biểu cảm như cũ, không có một chút phản ứng nào.

Nhân viên công tác thở dài một hơi, cũng không biết là cô gái này bị kích thích gì nữa.

Trạng thái tinh thần này dường như rất không bình thường.

Cuối cùng, anh ta mở cửa phòng ra, nhẹ nhàng đẩy Cố Cơ Uyển đi vào.

Cô cho rằng sau khi đi vào thì người mà cô nhìn thấy sẽ là Cố Vị Y.

Thậm chí cô đã chuẩn bị tốt muốn đồng quy vu tận với đối phương.

Nhưng mà có làm thế nào, cô cũng không nghĩ đến người ngồi ở trong phòng là Mộ Tu Kiệt.

Cố Cơ Uyển bị nhân viên công tác tầy vào trong, ngây ngốc đi đến bên cạnh ghế, bị ấn ngồi xuống.
“Các người nói chuyện với nhau một chút đi, nếu như có vấn đề gì thì lập tức gọi người.”

Cậu cả Mộ không nói lời nào, nhân viên công tác gật gật đầu với anh rồi sau đó đi ra.
Cửa phòng bị đóng lại, trong căn phòng lập tức chỉ còn lại hai người bọn họ.
Ánh mắt của Mộ Tu Kiệt rơi trên mặt cô.

Sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, mặc dù mấy ngày nay cũng đã gặp được mấy lần, nhưng mà cách một tháng không ở cùng nhau, cô giống như đã gãy đi không ít.

Trước kia trên người của cô cũng không có bao nhiêu thịt, bây giờ càng giống như là chỉ cần gió thổi qua thì cô có thể ngã.

Đi theo bên cạnh cậu hai Giang, cậu hai Giang không cho cô ăn uống đầy đủ à?

Anh muốn hút thuốc, ngón trỏ hơi cử động, nhưng mà nơi này là khu vực cấm hút thuốc.
“Có yêu cầu tôi không?” Đôi môi mỏng của Mộ Tu Kiệt mấp máy, giọng nói lạnh lùng.

Cố Cơ Uyển không nói lời nào, chỉ là lạnh nhạt liếc nhìn anh.
Rất ít khi cô biểu hiện an tĩnh như vậy ở trước mặt của anh.

Nhưng mà dường như hôm nay thần kinh của cô đã mệt mỏi.
“À, em dự định mãi mãi không nói chuyện, cứ như vậy à?”

Mộ Tu Kiệt nhíu mày: “Ngồi tù em cũng không sợ ư?”
Cố Cơ Uyển nhếch môi, vẫn không nói lời nào như cũ.

Đối lại bình thường thì cậu cả Mộ đã sớm mất kiên nhẫn, vung cửa mà đi.
Có điều là tối hôm nay hình như sức chịu đựng của anh cực kỳ tốt.

Thậm chí tốt hơn dự liệu.

Anh dựa lưng vào ghế ngồi, bỗng nhiên cong môi lên, cười yếu ớt: “Em không quan tâm đến tương lai của mình, có phải cũng nên quan tâm đến bạn bè của em hay không?”

“Cô bé kia tên là gì ấy nhỉ? Hạ Lăng Chi à?”

“Anh đã làm gì Lăng Chi rồi?” Cố Cơ Uyển bỗng nhiên nhào lên trên phía trước.

Mộ Tu Kiệt mới nhìn thấy rõ tay của cô bị còng.

Còng tay lạnh như băng kìm hãm đôi bàn tay bất lực, tái nhợt, nhỏ bé của cô, trông đáng thương không nói thành lời.

Lạnh lùng nơi đáy mắt của anh lại sâu thêm một tầng, nhưng mà tuyệt đối lại không có nửa điểm thương tiếc với cô.

“Cô ta cũng có ý định tổn thương Cố Vị Y, bây giờ cũng giống như em, đang chờ ở trong cục cảnh sát.”

Trong lòng của Cố Cơ Uyển lạnh lẽo, biết Hạ Lăng Chi cũng nghe lời của mình, xúc động rồi.

Cố Vị Y thừa nhận là mình đã hại Từ Lạp.

Cô sẽ xúc động, Hạ Lăng Chi cũng sẽ như vậy.

Tử Lạp là bạn bè của cô, những ngày tháng cô không có ở đây, Tử Lạp và Hạ Lăng Chi ngày nào cũng ở bên nhau, tình cảm của bọn họ thân thiết như chị em.

“Cố Vị Y là hung thủ giết người, cô ta với mẹ của cô ta giống nhau, đều là hung thủ.”
Cô nắm thật chặt hai tay của mình, trừng mắt nhìn Mộ Tu Kiệt, hô hấp dồn dập.

“Các người không biết phân rõ phải trái, các người đều bị mù hết rồi!”
Mộ Tu Kiệt căn bản cũng không thèm để ý, tùy tiện để cho cô oán giận mắng mỏ, anh vẫn tỏ ra thái độ không quan tâm như cũ.

“Anh đến đây tìm tôi, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”
Cố Cơ Uyển không ngốc, nếu như cậu cả Mộ muốn khởi tố cô thì căn bản cũng không cần tự mình ra tay.
Rốt cuộc là anh muốn cái gì?

“Muốn làm gì à?”
Đôi mắt của Mộ Tu Kiệt khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn cô giống như cười mà lại không phải cười.
“Vật nhỏ, hình như là em rất thích hỏi câu hỏi này, nhưng mà chẳng lẽ đáp án mỗi lần tôi cho em vẫn còn chưa đủ trực tiếp à?” Cố Cơ Uyển lập tức sợ hãi.

Cô nhớ đến hai lần trước cô đã bị ép buộc phải chịu đối xử trong xe của anh.
“Đã nhớ lại chưa?” Nụ cười của Mộ Tu Kiệt làm cho người ta lạnh đến xương tủy.
Anh bỗng nhiên nghiêng người qua, đến gần phía cô.

Cố Cơ Uyển lại bị hơi thở lạnh lẽo bỗng nhiên đến gần của anh dọa đến nỗi vô thức lùi lại phía sau.
Mộ Tu Kiệt thản nhiên nói: “Nếu em lui lại thì sẽ không nghe được chuyện liên quan đến bạn học của em.”

Cố Cơ Uyển siết chặt lòng bàn tay, cố gắng đè ép sự sợ hãi trong lòng đối với anh, ép buộc mình đối mặt với anh.
“Chuyện này không có liên quan gì đến Lăng Chi, cô ấy chỉ là nghe lời của tôi thôi, tôi là người đã xúi giục, có tội tình gì thì một mình tôi gánh chịu là được.”

CHƯƠNG 356: CÔ CHỈ CÓ THỜI GIAN 10 GIẤY

“Cố gắng chịu trách nhiệm?” Mộ Tu Kiệt dường như đã nghe thấy một câu chuyện cười vô cùng hài hước.

Ý cười trên khóe miệng anh càng rõ, không cho là như vậy nói: “Ra tay làm người khác bị thương, cho dù có bị xúi giục hay không, đều sẽ được khởi tố.”

“Cậu chủ Mộ!”

“Qua đây.” Mộ Tu Kiệt nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào dấu vết trên cổ cô.

Không biết là dấu vết cho anh để lại, hay là thuộc về người đàn ông khác.

Mơ hồ, không quá rõ ràng, nhưng lại không thể che giấu được hoàn toàn.

Hình ảnh cô khóc lóc ở dưới thân anh lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh.

Hơi thở của người đàn ông trở nên nặng nề hơn, càng phát hiện ra, dục vọng của mình đối với cơ thể của cô giống như bị trúng độc vậy.

Nhưng rất nhanh đã đè sự kích động của mình xuống, giọng điệu bình thường, người khác hoàn toàn không nghe ra được, lúc này anh đều nghĩ đến những chuyện kích động lòng người.

Cố Cơ Uyển nắm chặt ngón tay của mình, vì Hạ Lăng Chi, cuối cùng cô vẫn đi đến.

“Như vậy mới ngoan chứ.” Anh đưa tay ra, ngón tay thon dài lướt trên mặt cô.

Đúng lúc mà Cố Cơ Uyển muốn chạy, chạy thật xa.

Giọng nói lãnh đạm của Mộ Tu Kiệt, rơi vào trong tai cô: “Tôi có thể rút đơn tố cáo Hạ Lăng Chi.”

Cô sững sờ nhìn anh, không biết có thể tin tưởng lời nói của người đàn ông này không.

Một tia kiêu ngạo lạnh lùng không vui xẹt qua mắt Mộ Tu Kiệt, người phụ nữ này lại dám nghi ngờ anh!

Nhưng, rất nhanh tâm trạng của anh lại tốt trở lại.

Nhìn chăm chăm vào tai của cô, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy, lãnh đạm nói: “Làm người phụ nữ của tôi trong ba tháng.”

“Tôi không đồng ý!” Cố Cơ Uyển bị dọa cố gắng trốn thoát, ulynh một tiếng, ngồi trở lại ghế của mình.

Cô hoảng sợ, chỉ cần nghĩ đến hai đêm từ cõi chết trở về kia, sợ hãi đến mức ngay cả ngón tay cũng run lấy bầy.

Sao anh có thể vô liêm sỉ như vậy chứ? Sao anh có thể biến thành như thế này chứ!

“Sự nhẫn nại của tôi có hạn, mười giây, cô chỉ có 10 giây để suy nghĩ.”

“Mộ Tu Kiệt...”

“Còn 9 giây.”

Cô gái đột nhiên im lặng, nắm chặt lòng bàn tay của mình, không thể bình tĩnh được, nhưng lại không thể không bình tĩnh.

Mộ Tu Kiệt không nói nữa, nhưng kim giây của chiếc đồng hồ trên tường lại đang nhích từng chút từng chút một.

Tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai....

Anh đứng dậy, muốn rời đi
Cố Cơ Uyển cắn chặt môi, nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh.
Anh không còn là Mộ Tu Kiệt của trước kia nữa, anh sẽ không còn bất kỳ sự thương hại nào với cô nữa.

Nếu như, anh muốn làm chuyện gì đó có ích với cô, vậy thì nhất định sẽ bắt cô phải trả một cái giá.
Cô có thể không quan tâm đến tương lai của mình, nhưng, Hạ Lăng Chi thì sao?

Ngay khi Mộ Tu Kiệt giơ tay lên mở cửa ra, cô gái phía sau run rẩy, thấp giọng nói: “Tôi...tôi đồng ý.”
Thời gian nộp tiền bảo lãnh là sau 24 tiếng.
Sau khi tròn 24 tiếng, Giang Nam lập tức kêu người đi xử lý, phải bảo lãnh Cố Cơ Uyển ra.

Nhưng không ngờ, Vince vẫn chưa kịp bàn giao với nhân viên, Cố Cơ Uyển đã đi theo một nhân viên khác ra ngoài.
“Cơ Uyển!” Giang Nam vội vàng chạy ra, đỡ lấy đôi vai vô cùng yếu ớt của cô: “Sao vậy? Em...”
“Đối phương rút đơn kiện, bây giờ cô ấy có thể quay về rồi.” Nhân viên dẫn Cố Cơ Uyển ra ngoài, khuôn mặt không có biểu cảm gì nói.

“Cố Vị Y rút đơn?” Tài liệu ở trong đồn công an đều không được công khai, tạm thời Giang Nam vẫn chưa biết rốt cuộc là ai kiện Cố Cơ Uyển.
Nhưng, đối phương đã rút đơn kiện, điều này anh ta hoàn toàn không ngờ đến.

Anh ta đã tìm luật sư tốt nhất, cũng kêu người đi kiểm tra tất cả video có thể kiểm tra ở trong quầy hàng. Bây giờ, Cố Cơ Uyển lại được vô tội và thả ra.

Trong một căn phòng khác cách đó không xa, một cô gái đầu tóc rối bù đi ra.
“Lăng Chi!” Cố Cơ Uyển vội vàng đi qua, nắm lấy tay cô ta: “Cậu...”
Cô có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng ở đây không tiện.

Đơn tố cáo Hạ Lăng Chi cũng đã được rút lại, Vince chỉ nộp tiền, cuối cùng người ta cũng có thể rời khỏi nơi này rồi. Lúc đi từ đồn công an ra, phía đông có một vệt sáng mờ ảo.

Sắp sáng rồi.
“Là tớ quá kích động, liên lụy đến cậu.”

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay Hạ Lăng Chi, tay của cô ta rất lạnh, lạnh đến mức dường như không có một chút nhiệt độ nào.
“Là tôi không trông chừng Lăng Chi tốt, là lỗi của tôi.” Đàm Kiệt tự trách.

Lúc đó anh ta ở cùng với Hạ Lăng Chi, đám người Mộ Hạo Phong đi theo Giang Nam, muốn xem xem phải làm thế nào mới có thể giúp Cố Cơ Uyển ra ngoài.

Không ngờ, bên phía Cố Cơ Uyển vẫn chưa có tin tức, bên phía Hạ Lăng Chi đã xảy ra chuyện.
Không ai để ý đến, Hạ Lăng Chi đã nghe được câu nói kia của Cố Cơ Uyển, sau khi biết được Cố Vị Y thừa nhận làm hại Tử Lạp, còn đi cùng người ta đến bệnh viện.

May mắn là, mặc dù cô ta muốn giết chết Cố Vị Y, nhưng rơi vào trong tay những người của cậu chủ Mộ, cũng không phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào.
Chỉ bị áp giải đưa đến đồn cảnh sát.

Bây giờ, hai người đều có thể bình yên vô sự đi ra ngoài, cũng xem như là sự an ủi lớn nhất với mọi người.
“Xin lỗi, sau này tớ sẽ không làm như vậy nữa, lúc đó, đầu óc tớ trống rỗng, chỉ biết Cố Vị Y và mẹ cô ta thừa nhận đã làm hại Tử Lạp ”

Hạ Lăng Chi ngã vào lòng Cố Cơ Uyển, khóc nức.

“Cơ Uyển, bây giờ phải làm sao? Tử Lạp bây giờ thế nào rồi, tớ rất sợ, Tử Lạp có thể tỉnh lại sao? Tớ thật sự rất sợ!”

Cố Cơ Uyển cảm thấy chua xót, khẽ vỗ vào lưng cô, đôi mắt đỏ hoe nhưng vẫn cố kìm nén không rơi nước mắt.

“Không cần sợ, nhất định Tử Lạp có thể tỉnh lại, bây giờ, chúng ta không được kích động nữa, chúng ta phải bình tĩnh lại.”

Sau một lần bốc đồng cô ta cũng đã biết sai.

Chỉ là lúc đó, bị lời nói của Cố Vị Y kích động, cộng với nhớ đến bi kịch ở kiếp trước của Tử Lạp, nên mới không kiềm chế được.

“Sau này chúng ta đều không được kích động, có được không?”

Cố Cơ Uyển hít một hơi thật sâu, ôm lấy Hạ Lăng Chi, ánh mắt rơi vào ánh ban mai bên ngoài cửa xe.

Không thể kích động nữa, kích động chính là trúng kế của Cố Vị Y.

Người phụ nữ kia thật sự rất xấu xa, còn xấu xa hơn tưởng tượng của cô!

Rất nhiều chuyện cho dù cô không muốn tranh giành, nhưng Cố Vị Y vẫn không bỏ qua cho cô.

Nếu đã như vậy cô sẽ đi giành lại.

Chiếc xe dừng lại trước chung cư, Cố Cơ Uyển nhìn Đàm Triết: “Mọi người đưa Lăng Chi về đi, tớ còn có vài lời muốn nói với cậu hai Giang.”

“Được.” Đàm Triết khẽ đẩy cánh tay Mộ Hạo Phong.

Mặc dù Hạo Phong muốn ở lại với Cố Cơ Uyển, nhưng cũng biết, lúc này cô không cần mình.

Sau khi mọi người rời đi, Giang Nam nhìn Cố Cơ Uyển, dịu dàng nói: “Lên nhà trước đã.”

Cố Cơ Uyển suy nghĩ một lúc, sau đó mới gật đầu. —

Nhưng việc đầu tiên sau khi cô đi lên lại là lấy vali ra, thu dọn đồ đạc của mình.

Giang Nam giữ lấy bàn tay đang bận rộn của cô, nôn nóng: “Cơ Uyển, có phải em đang giận anh không?”

“Tại sao em phải tức giận?” Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, giải thích.

“Em giận và anh không thể bảo lãnh em ra ngay lập tức sao?”

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta, nhìn một lúc lâu, mới khẽ cười.

“Em biết anh rất tốt với em, sau 24 tiếng mới có thể bảo lãnh, em không phải không biết.”

Hơn nữa, cô ở bên trong bao lâu, anh ta cũng ở bên ngoài đợi bấy lâu, anh ta không rời đi dù chỉ là một giây.

Tâm ý này sao cô có thể không hiểu chứ.

Nhưng, lúc này hiểu cũng không có tác dụng gì.

“Giang Nam, em không muốn ở cùng anh nữa, chúng ta chia tay đi.”

CHƯƠNG 357: ĐỘT NHIÊN, TRỞ NÊN LẺ LOI MỘT MÌNH

Thực ra anh ta cũng có linh cảm.

Mặc dù không biết tại sao mình lại có suy nghĩ này, nhưng, lúc Cổ Cơ Uyển từ trong đồn cảnh sát đi ra, lúc cô có thể bình an vô sự trở về nhà, trong đầu anh mơ hồ có một cảm giác lo lắng lạ thường.

“Anh ta đến tìm em có đúng không?” Đáng lẽ anh ta nên nghĩ ra điều này sớm hơn.

Ngoại trừ Mộ Tu Kiệt, còn có ai có thể bắt Cổ Vị Y rút đơn kiện chứ? Còn có ai có thể giúp cô lập tức rời khỏi đó, quay về nơi của mình?

“Rốt cuộc em đã đồng ý với anh ta điều gì? Anh ta muốn em quay về bên cạnh anh ta?”

“Đây không phải là chuyện em vẫn mong muốn sao?”

Cổ Cơ Uyển khẽ đẩy anh một cái, nụ cười có chút lãnh đạm.

“Thực tế, ngay từ đầu em đã là người phụ nữ của anh ấy, lúc đó ở trên đảo giả vờ ở bên cạnh anh, rời khỏi anh ấy cũng là vì anh ấy.”

“Bây giờ, bọn em đã hóa giải được tất cả những khúc mắc trước kia, anh ấy muốn quay lại với em, đây không phải là cái kết hoàn mỹ nhất sao?”

Giang Nam không có cách nào có thể phản bác lại lời nói của Cổ Cơ Uyển.

Bọn họ quay lại với nhau vốn dĩ chính là chuyện hoàn mỹ nhất.

Không sai, không có cái gì sai cả.

Nhưng tại sao, trong lòng lại khó chịu như vậy? Lo lắng như vậy?

“Em chắc chắn anh ta thật sự muốn quay lại với em?”

Anh ta không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy, muốn cô nói đúng, muốn cô được hạnh phúc.

Nhưng, càng hi vọng cô nói không phải, ít nhất...ít nhất anh ta vẫn còn cơ hội!

Cổ Cơ Uyển không trả lời trực tiếp câu hỏi này, chỉ nhìn anh ta, nhẹ nhàng hất bàn tay của anh ta trên vai mình ra.

“Giang Nam, chúng ta là bạn, anh là người bạn tốt nhất của em”

“Chỉ là bạn sao?” Trong lòng Giang Nam cảm thấy hoang vắng.

“Lẽ nào từ lúc bắt đầu không phải anh là vì giúp em và Tu Kiệt sao?”

Cô biết câu nói này rất tổn thương người khác, những mối quan hệ của ba người luôn có người phải chịu tổn thương.

Cậu chủ Mộ sẽ không để bản thân mình chịu tổn thương, nếu như anh bị tổn thương nhất định sẽ làm tổn thương tất cả mọi người.

Anh sẽ khiến tất cả mọi người đi xuống địa ngục với anh, anh sẽ bắt bọn họ chôn cùng anh.

Vì vậy, không nên làm tổn thương anh.

“Xin lỗi, em cứ nghĩ là anh thật lòng muốn giúp em.”

Biểu cảm của Cổ Cơ Uyển trở nên có chút lạnh lùng, dường như rất thất vọng.

Ánh mắt thất vọng kia giống như một con dao sắc nhọn đâm mạnh vào trái tim Giang Nam.

“Anh....muốn giúp hai người.” Anh ta đột nhiên muốn cười, nhưng trong lòng khổ sở, không thể cười được.

“Cảm ơn anh.” Cổ Cơ Uyển giống như không nhìn thấy sự đau khổ trong đôi mắt của anh.

Sau khi nở một nụ cười dịu dàng với anh, cô tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình.
“Anh ấy sắp đến đón em rồi, em còn phải quay về chung cư của mình để thu dọn.”

“Giang Nam, cảm ơn anh, khoảng thời gian này nếu như không có anh, em thật sự không biết phải vượt qua như thế nào.”

“Nhưng bây giờ, sau cơn mưa trời lại sáng, Tu Kiệt đã tha thứ cho em, làm hòa với em, sau này chúng em sẽ luôn tốt đẹp, anh không cần phải lo lắng.”

Cô quay mặt đi, lúc xách vali lên đi ra ngoài, khóe mắt cay cay, trong lòng chua xót.
Giang Nam cứ như vậy nhìn hình dáng mảnh mai của cô rời đi, từng bước từng bước đi ra cửa.
Thậm chí anh ta còn quên việc giúp cô xách hành lý.
Cũng quên giúp cô mở cửa, để cô đi một cách thoải mái.

Cái gì anh ta cũng quên, chỉ vì anh ta phát hiện trái tim của mình đã bị thương tích đầy mình từ giây phút cô rời đi.
Tay của Cố Cơ Uyển đặt trên nắm cửa, hơi thở rất hỗn loạn, đôi mắt cay cay.

“Em đi đây, trở về sẽ liên lạc với anh.”
Cô quyết định không quay đầu lại, bởi vì chỉ cần quay đầu lại nước mắt cũng sẽ rơi xuống, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.
Cô không thể quay đầu.
Nắm cửa bị cô vặn ra.
Người đàn ông lại kích động đi đến, trước lúc cô mở cửa đã ôm chặt lấy cô từ phía sau.
“Đừng đi....có được không? Có thể ở lại không?”
Cả người Cố Cơ Uyển, không nói gì, cũng không quay đầu lại nhìn cô.
Giang Nam vùi mặt vào cổ cô, cổ cô rất lạnh giống hệt như mặt của anh.
“Xin lỗi, anh biết không nên ngăn cản em, đây vốn dĩ là những điều mà em muốn”

Bọn họ làm hòa rồi, bọn họ đã giải quyết hết những khúc mắc, quay lại với nhau.
Bọn họ sẽ có trải qua những ngày tháng vui vẻ, lần này, sẽ không có sức mạnh nào có thể chia cắt được bọn họ.
Sau này, cuộc sống của họ sẽ chỉ càng như ý nguyện.
Anh ta thật sự không nên ngăn cản, anh ta ngăn cản, anh ta chính là người xấu!
Nhưng anh ta không nỡ, anh ta không nỡ để trái tim của mình sống tách rời cơ thể mình.

Cố Cơ Uyển, chính là trái tim của anh ta.
Cô đi rồi, trái tim của anh ta cũng không còn nữa!
“Xin lỗi...” Giọng nói của Giang Nam có chút trầm thấp, rất trầm rất trầm.

Anh ta ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào cổ cô.
“Xin lỗi....nhưng đừng đi, Cơ Uyển, đừng rời xa anh, xin lỗi! Đừng rời xa anh!”
Tay Cố Cơ Uyển run lên, tay nắm cửa bật lại, cửa phòng lại bị khóa.
Cô biết mình nên rời đi, nhưng, giọng nói của anh ta khàn như vậy, cơ thể anh ta run rẩy như vậy, anh ta.....khiến người khác đau lòng như vậy.
Cô cắn môi, ngẩng đầu lên.

Nếu như cúi đầu, nước mắt nhất định sẽ rơi xuống.
“Đừng đi, Cơ Uyển!”

Anh ta không muốn từ bỏ! Sau khi nhường nhịn lâu như vậy, bây giờ anh ta không thể nhường nữa!
“Đừng rời xa anh, anh yêu em, anh yêu em, đừng rời xa anh!”
Cơ thể gầy gò của Cố Cơ Uyển đột nhiên run lên.

Cả người bị tách ra, ụp một tiếng, bị anh ta đè lên cửa.
Đôi môi nóng bỏng của anh ta rơi xuống, cô quay mặt đi, không dễ dàng gì mới thoát được, nụ hôn của anh ta lại rơi xuống cổ cô.

Trong lúc mơ hồ, dường như cô nhìn thấy một tia sáng trong mắt anh ta.
Đó là giọt nước mắt hiếm có của một người đàn ông kiêu ngạo.
Cố Cơ Uyển hoàn toàn bị sốc, cô không biết mình nên làm gì, cô không biết sự ra đi của cô lại khiến anh bị tổn thương đến như vậy!

Nhưng....nhưng nếu như cô ở lại, sự tổn thương mang đến cho tất cả mọi người sẽ càng lớn!
Hơn nữa, cô vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm!
Cô còn muốn trả thù!

Ánh mắt của Cố Cơ Uyển đột nhiên trở nên u ám, dùng lực đẩy anh ta ra!
“Cơ Uyển...” Giang Nam không thể tin được, cô thật sự....đẩy anh ra.
“Rõ ràng anh biết người em thích là Mộ Tu Kiệt, tại sao còn phải như vậy?”

Cố Cơ Uyển trừng mắt với anh, trong đôi mắt tràn đầy sự tức giận: “Anh như thế này là đang ép em, anh đang làm khó em! Tại sao?”
“Anh....” Lời cáo buộc lạnh lùng và đột ngột của cô khiến anh ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Anh ta không biết ... mình vẫn luôn ép cô và khiến cô khó xử.
Anh ta không biết gì cả, anh ta chỉ muốn ở bên cô....
“Em nợ anh, cậu hai Giang, em biết mình nợ anh rất nhiều, nhưng, đừng dùng ân tình và cảm giác áy náy để bắt cóc em! Người em thích là Mộ Tu Kiệt, không phải là anh!”

Cạch một tiếng, cánh cửa bị cô mở ra, sau đó, bị đóng sầm lại.
Để lại cho Giang Nam chính là cánh cửa không có nhiệt độ, một không gian không có nhiệt độ.

Cô đi rồi, bước đi không chút đắn đo, bước đi không chút luyến tiếc!
Sau khi anh ta lấy hết can đảm để tỏ tình với cô.

Anh ta dựa vào sau cánh cửa, trên mặt không có biểu cảm gì, trầm mặc một cách khó nói nên lời.
Không biết qua bao lâu, anh ta mới thất thần đi ra ban công, cúi đầu nhìn xuống bãi đậu xe trước khu chung cư.
Giống như có linh cảm, có thể nhìn thấy người mà anh ta muốn nhìn thấy.
Cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy chiếc Maybach đỗ ở quảng trường bên dưới.

Mà người phụ nữ kia, lặng lẽ đưa vali cho Lâm Duệ, lặng lẽ lên xe.
Sau tiếng khởi động của động cơ, chiếc xe rời khỏi quảng trường, chớp mắt đã biến mất.
Cô thật sự đi rồi, cuối cùng cũng quay lại bên cạnh Mộ Tu Kiệt.

Ban đầu của ban đầu, cuối cùng của cuối cùng, những người yêu nhau cuối cùng cũng thuộc về nhau.
Chỉ có anh ta, đột nhiên trở thành một người cô đơn lẻ loi...

CHƯƠNG 358: CÓ LẼ ĐÂY CHỈ LÀ MỘT CÁCH TRẢ THÙ

CHƯƠNG 358: CÓ LẼ ĐÂY CHỈ LÀ MỘT CÁCH TRẢ THÙ

Chỉ có một mình Lâm Duệ đến Giang Thị đón Cố Cơ Uyển.

Hôm nay Mộ Tu Kiệt không ở đây, Vọng Giang Các cũng không có khách.

Nhưng đám người hầu nhìn thấy Lâm Duệ mang theo Cố Cơ Uyển trở về thì trợn mắt há miệng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao cô cũng mang theo hành lý, có vẻ sẽ ở lại chỗ này lâu dài.

Cố Cơ Uyển vẫn đi qua gập đầu mỉm cười với đám người hầu.

Sau đó dưới sự giúp đỡ của Lâm Duệ nói người hầu đưa hành lý lên lầu hai.

Chỗ ở vẫn là căn phòng của cô lúc trước.

Cô còn tưởng mình rời đi lâu như vậy, có lẽ Cố Vị Y đã chiếm phòng này rồi.

Nhưng Cố Cơ Uyển không nghi ngờ về chuyện này.

Có lẽ cô chỉ quay về một thời gian ngắn mà thôi, còn chuyện của Cố Vị Y không liên quan đến cô.

“Cô Cơ Uyển, hôm nay cậu chủ đến Mộ thị, có lẽ khuya lắm mới trở về.”

“Anh không đi giúp anh ấy sao?” Cố Cơ Uyển đặt máy tính xách tay lên bàn rồi mở ra, cũng không quay đầu lại nhìn cậu ta một cái.

“Tôi cũng muốn đi, cô Cơ Uyển, tôi đã dặn dò người hầu rồi, cô có cần gì thì tìm bọn họ là được.”

Lâm Duệ sợ Cố Vị Y ở đây lâu như vậy, đám người hầu đã theo cô ta.

Không biết Cố Cơ Uyển trở về có chịu thiệt thòi hay không?

Cho nên cậu ta đặc biệt thông báo với bọn họ, Cố Cơ Uyển là khách quý của cậu chủ, không ai được phép tỏ vẻ với cô.

Đám người hầu bị cậu ta hù dọa, nhưng ở Vọng Giang Các, ai có thể làm cho cậu chủ vui vẻ thì mọi người sẽ lấy lòng người đó.

Cho nên sau này cuộc sống của Cố Cơ Uyển ở Vọng Giang Các thế nào vẫn do cậu chủ quyết định.

“Tôi biết rồi, tôi có thể tự chăm sóc cho mình.”

Cuối cùng Cố Cơ Uyển quay đầu lại nhìn cậu ta một cái: “Lâm Duệ, cảm ơn anh.”

Câu cảm ơn này là thật lòng.

Lâm Duệ đã giúp đỡ cô hết lòng.

Mộ Tu Kiệt muốn cậu ta báo cảnh sát thì cậu ta đã do dự.

Trên thực tế, cuối cùng không phải là cậu ta báo cảnh sát.

Lâm Duệ gật đầu, sau khi chào hỏi cô thì xoay người đi ra ngoài.

Hôm nay Lâm Duệ có vẻ hốc hác, giống như cả một đêm không ngủ vậy, quầng thâm dưới mắt hiện rõ.

Lúc cậu ta đi đến cửa, Cố Cơ Uyển nhân nhật nói: “Tạm thời cô ấy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bác sĩ nói không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

Lâm Duệ giật mình, đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Cố Cơ Uyển nhìn màn hình máy tính, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ trên bàn phím.

“Sau này anh có thể đến bệnh viện hỏi tình hình của cô ấy, cứ nói là bạn bè, không cần phải lén lút hỏi thăm.”

“Ừm” Lâm Duệ gật đầu, không nói thêm gì.

Tô Tử Lạp nhảy lầu tự sát, cậu ta đi tìm Cố Vị Y ở chỗ mấy người Cố Cơ Uyển mới biết được.

Cậu ta nghĩ đến cô nhóc ngốc nghếch kia còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt thì trái tim giống như bị thứ gì bóp lấy, không hề dễ chịu.

Lúc cậu ta đi đến cửa, định đóng cửa phòng lại thì Lâm Duệ không nhịn được quay đầu lại nhìn cô một cái.

Bóng lưng Cố Cơ Uyển vô cùng yếu ớt, trước kia cô rất gầy, hiện tại không chỉ gầy mà còn có vẻ rất yếu ớt.

Cậu ta bình tĩnh nói: “Cả ngày hôm qua Cố Vị Y ở bên cạnh ông cụ nhà họ Cố, mẹ cô ta vẫn chưa ra nước ngoài, nhưng tạm thời không biết đang ở đâu.”

“Lâm Duệ!” Hô hấp Cố Cơ Uyển hơi hỗn loạn quay đầu lại nhìn cậu ta, đáy mắt đều kinh ngạc.

“Cô là vợ chủ trong lòng tôi, cho dù hai người không thừa nhận.”

Vẻ mặt Lâm Duệ hơi cô đơn và bất đắc dĩ.

Sau khi cậu ta biết Tô Tử Lạp xảy ra chuyện thì không còn nở nụ cười chân thành nữa.

“Hiện tại tôi không đoán được suy nghĩ của cậu chủ, tôi nghĩ không có ai có thể đoán được.”

Ít nhất cho đến hiện tại thì tâm tư của cậu chủ kín đáo đến mức làm cho người khác không nhìn thấu.

Mà không dám nói một trăm phần trăm là vì Cố Cơ Uyển, nhưng có hơn một nửa là vì cô.

Lúc trước cậu chủ thật sự thích Cố Cơ Uyển, cậu ta có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng hiện tại cậu ta cũng không biết.

Bởi vì rất có thể đây chỉ là một cách trả thù của cậu chủ.

Có lẽ là vì hận.

Ai biết được chứ?

“Tôi đi theo bên cạnh cậu chủ, cậu chủ không thích chuyện gì thì tôi không thể xử lý.”

“Tôi biết.” Cố Cơ Uyển đứng lên nhìn cậu ta: “Anh có thể nói cho tôi biết những chuyện này thì tôi đã rất vui rồi, Lâm Duệ, cảm ơn anh, thật sự

cảm ơn anh.”

Lâm Duệ gật đầu, giống như cậu ta nói mình là người của cậu chủ, có rất nhiều chuyện, cậu ta không thể làm cũng không có cách nào làm.

Có tin tức Dương Hiểu Nha đang ở nước ngoài, cho nên mọi người đều nghĩ bà ta nhất định đang ở nước ngoài, nghĩ cách đi chỗ khác.

Nhưng trên thực tế cậu ta nắm giữ tin tức Dương Hiểu Nha vẫn chưa rời khỏi nước.

Còn bà ta có ở Bắc Lăng hay không thì cậu ta cũng không rõ lắm.

Cậu ta đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Cố Cơ Uyển.

Cô ngồi xuống ghế nhìn màn hình máy tính, một hồi lâu cô mới đăng nhập thư điện tử rồi gửi một tin nhắn cho Đàm Kiệt.

Chín tiếng sau, Cố Cơ Uyển ăn bữa sáng do người hầu đưa tới, sau đó gửi kịch bản gốc gần nhất vào trong nhóm.

Không khí trong nhóm lập tức nghiêm túc rồi lại náo nhiệt lên.

Thật ra mọi người cũng chưa nói gì, cũng là vì Cố Cơ Uyển đã quay về trạng thái làm việc.

Cố Cơ Uyển là người quản lý cao cấp của câu lạc bộ Cửu Nguyệt, cô gõ tiếp một đoạn tin nhắn: “Tuy rằng Từ Lạp tạm thời không ở đây, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục.”

Sau đó cô phân chia nhiệm vụ, sắp xếp công việc trong ba tháng tiếp theo.

Bởi vì tình huống của Tô Từ Lạp nên cô chia công việc của Tô Từ Lạp.

Sau đó cô đưa công việc mới cho Hạ Lăng Chi.

Ngoại trừ phân chia công việc của Tô Từ Lạp, mà còn phải xây dựng những người trụ cột mới.

Lượng công việc nặng như vậy thì Hạ Lăng Chi sẽ không có thời gian đau lòng.

Lúc Tử Lạp không ở đây, nếu cô chia công việc của Tử Lạp ra thành từng phần, thì sau khi Tử Lạp trở về nhất định sẽ rất thất vọng.

Cho nên Hạ Lăng Chi chỉ có thể liều mạng làm việc, không còn tâm trạng suy nghĩ chuyện khác.

Cũng sẽ không có thời gian đi tìm Cố Vị Y gây phiền toái.

Với thể lực của Lăng Chi hiện tại thì không thể chống lại Cố Vị Y.

Chứ đừng nói chống lại những thể lực bí ẩn đứng sau Cố Vị Y.

Chuyện này không tới lượt Hạ Lăng Chi làm.

Cả ngày Cố Cơ Uyển đều bận rộn.

Đến buổi tối, Mộ Tu Kiệt vẫn không trở về.

Một người cô ăn cơm tối trong phòng, sau khi người hầu thu dọn thì Cố Cơ Uyển mở tủ quần áo.

Quần áo bên trong vẫn giữ nguyên giống như lúc cô rời đi, tất cả là của cô.

Cô chọn một bộ đồ ngủ ở góc xó.

Lúc cô vừa đến không bao lâu, Lâm Duệ đã chuẩn bị cho cô, rất mềm mại lại vô cùng gợi cảm.

Cô cầm váy ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, cô gái mặc đồ ngủ mềm mại bước ra từ phòng tắm.

Tóc dài vẫn còn nhỏ nước, cả người nhẹ nhàng thoải mái, không hề trang điểm lại xinh đẹp giống như một đóa hoa bạch lan.

Cô sấy khô tóc rồi ngồi trên ghế mở ra tivi lên, vừa xem vừa chờ.

Đúng vậy, cô đang chờ.

Ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy, đêm nay chắc chắn không chỉ có một mình Mộ Tu Kiệt trở về.

Cho nên cô chờ.

Cuối cùng hơn chín giờ tối, ngoài sân truyền đến tiếng động cơ...

CHƯƠNG 359: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY LÀ CỦA TÔI

Chiếc Maybach dừng lại trước cửa Vọng Giang Các.

Lâm Duệ xuống xe, mở cửa xe sau cho hai người.

Mộ Tu Kiệt bước xuống, bóng dáng cao lớn lập tức xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cố Vị Y ở cửa xe bên trái, động tác tao nhã bước xuống.

Nhưng hôm nay Cố Vị Y có vẻ vô cùng yếu ớt, trên cánh tay còn quấn lấy băng, cho nên bước đi đường có chút hỗn độn.

Giống như yếu ớt đến mức một cơn gió thổi qua là có thể ngã xuống vậy.

"Cô Vị Y, vết thương còn đau không?" Tân Nhất thấy cô ta vẫn luôn cau mày thì trong lòng không chịu được.

"Đau..." Cố Vị Y nhìn Mộ Tu Kiệt một cái.

Cậu cả Mộ cũng đi đến sảnh lớn, dường như không quan tâm cô ta bị thương thế nào.

Trong lòng Cố Vị Y hơi khó chịu, nhưng hôm nay cậu cả Mộ cho cô ta nghỉ ngơi trong văn phòng của anh cả ngày, đối với Cố Vị Y mà nói đã coi như có tiến triển.

Đáng lẽ sau khi cô ta ăn cơm với mấy người Cố Kính Minh thì sẽ theo ông cụ về Lăng Châu.

Nhưng hiện tại cô đang bị thương, lại muốn ở bên cạnh cậu cả Mộ thêm mấy ngày, hưởng thụ cảm giác được cưng chiều.

"Chuẩn bị trà cho cậu chủ và cô Cố." Lâm Duệ vừa vào cửa đã nói.

Người hầu lập tức đi pha trà, bưng tới cho hai người.

Mộ Tu Kiệt về nhà thì có thói quen uống trà ở sảnh lớn.

Nhưng đêm nay anh lại muốn lập tức đi lên lầu.

Nhưng anh vẫn kiềm chế sự kích động muốn đi lên lầu, anh ngồi trên sofa chờ hững uống trà.

Lâm Duệ muốn nói gì đó nhưng Cố Vị Y ở đây nên cũng không tiện nói chuyện này.

Cậu ta không hy vọng Cố Cơ Uyển chịu tội thân ở đây, nhưng hiện tại cậu chủ càng muốn ở bên cạnh Cố Vị Y này.

Cố Cơ Uyển đang ở Vọng Giang Các, vẫn luôn chỉ có một mình.

Cậu ta chỉ hy vọng mấy ngày nay Cố Cơ Uyển có thể trôi qua nhẹ nhàng hơn.

"Cậu chủ, không còn chuyện gì..."

Lâm Duệ còn chưa nói xong thì khóe mắt nhìn thấy chỗ rẽ cầu thang có một dáng người mảnh mai chậm rãi bước xuống.

Cô mặc một chiếc váy ngủ mềm mại, cổ áo chữ V hơi thấp.

Chiếc cổ thiên nga trắng nõn vừa gợi cảm lại yếu ớt, dường như chỉ vừa nhéo một cái sẽ yếu ớt đến mức làm cho đàn ông hận không thể ôm vào lòng bảo vệ.

Xương quai xanh như ẩn như hiện trong váy ngủ mỏng manh, váy ngủ theo cô nện bước hơi hơi rộng mở, có thể nhìn thấy phần da thịt từ trên cổ xuống.

Cố Cơ Uyển... Sao lại mặc váy ngủ gợi cảm như thế đi xuống lầu chứ?

Lâm Duệ suýt nữa mù mắt, sau khi cậu ta phản ứng lại thì lập tức thu hồi ánh mắt.

Cậu ta lén nhìn Mộ Tu Kiệt một cái, may là cậu chủ nhìn đến thất thần, không phát hiện mình cũng đang nhìn.
"Cậu chủ, tôi... Tôi đi nghỉ ngơi trước."

Cố Cơ Uyển mặc như vậy, Lâm Duệ cảm thấy mình không nhanh chóng rời đi thì không biết có thể bảo vệ được hai đôi mắt hay không.
Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, Lâm Duệ nhanh chóng cúi đầu đi lên cầu thang.

Lúc cậu ta gặp Cố Cơ Uyển thì đầu vẫn không dám ngẩng lên, nhỏ giọng nói: "Cô Cơ Uyển, tôi đi lên trước."
"Ừ" Cố Cơ Uyển gật đầu.

Lâm Duệ đi lên lầu xong, còn lập tức gọi cho quản gia: Tất cả giới tính nam nhanh chóng rời khỏi sảnh lớn, bao gồm cả quản gia.

Toàn bộ sảnh lớn nhanh chóng chỉ còn lại hai người hầu gái, ba người Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt, Cố Vị Y.
Cố Vị Y sững sờ vài giây mới đột nhiên phản ứng lại.
Cô ta bỗng đứng lên, ngón tay chỉ vào Cố Cơ Uyển run rẩy: "Cô... Sao cô lại ở chỗ này? Chuyện gì xảy ra?"

Chẳng lẽ không phải Cố Cơ Uyển bị đưa tới cục cảnh sát không thể ra ngoài sao?
Vì sao hiện tại cô đã ra ngoài rồi chứ?

Cô ra ngoài thì thôi, vì sao còn xuất hiện ở Vọng Giang Các?
Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chuyện này...

Sắc mặt cô ta bỗng trầm xuống, nhanh chóng đi về phía Cố Cơ Uyển.
"Cô đến đây làm gì? Cô còn muốn hại ai? Cô lại muốn làm tôi bị thương đúng không?"
Cố Cơ Uyển nhìn cô ta, ánh mắt lạnh nhạt không hề gợn sóng.
Cố Vị Y bước nhanh đến trước mặt cô, sau đó kéo tay cô.

Thật ra sức lực Cố Vị Y có hạn, nhưng bởi vì cô ta tức giận nên tốc độ nhanh hơn chút.
Cố Cơ Uyển mất thăng bằng, dưới chân hơi trơn, suýt nữa ngã xuống cầu thang.
Cô nắm chặt lấy tay vịn cầu thang mới làm cho mình không lăn xuống dưới.
Nhưng váy ngủ trên người cô lại bị Cố Vị Y kéo xuống một khoảng lớn.
Bả vai gầy yếu lập tức hiện ra trong tầm mắt mọi người, xinh đẹp đến mức khó nói nên lời.
Bên trong còn có dây váy ngủ, dây lưng hơi lỏng, da thịt trắng như tuyết lộ ra, trên đó còn có thể nhìn thấy dấu vết do đàn ông để lại!

Cố Vị Y ghen tỵ muốn phát điên, có phải Mộ Tu Kiệt đã để lại vết này hay không?
Cô ta tức không chịu nổi muốn giơ tay tát Cố Cơ Uyển một cái!
Nhưng bàn tay vừa giơ ra lại lập tức thu về.
Cô ta quên cậu cả Mộ còn ở đây.
Cô ta không thể lộ ra dáng vẻ thô lỗ dữ dằn ở trước mặt cậu cả Mộ.
"Tôi chỉ... Muốn xuống dưới tìm đồ ăn."
Cố Cơ Uyển nhàn nhạt liếc cô ta một cái lại nhìn Mộ Tu Kiệt, nhưng nhanh chóng thu lại ánh mắt.

Ai cũng thấy được cô sợ cậu chủ, sợ đến mức không muốn xuất hiện ở trước mặt anh.
Cố Vị Y tức đến giậm chân, con khốn chết tiệt kia cố ý yếu ớt sao?
Cậu cả Mộ là người thông minh như thế, sao có thể không nhìn ra chứ?

"Cô đừng giả vờ ở đây nữa, rốt cuộc cô tới đây làm gì?" Đây là nơi Cố Cơ Uyển có thể tới sao?
Cậu cả Mộ đã sớm đuổi cô đi, cô còn có mặt mũi trở về sao?

Cố Cơ Uyển nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, Cố Vị Y muốn giả vờ yếu đuối nên tự nhiên không thể nắm lấy cô không buông.
Nhưng cô đẩy nhẹ như thế thì cô ta muốn giả vờ bị cô đẩy ngã cũng không được!

Dù sao cậu cả Mộ cũng không phải là người dễ lừa gạt như thế.
Cô ta cho rằng Cố Cơ Uyển sẽ giống như trước đây, kiêu ngạo cãi nhau với mình, nhưng không ngờ cô lên nhìn Mộ Tu Kiệt một cái, giống như hoảng sợ nhanh chóng xoay người đi lên lầu.

Cố Vị Y kéo lấy tay cô: "Cô không thể đi, phải nói chuyện rõ ràng! Cô tới đây làm cái gì?"
Cố Cơ Uyển cắn môi không trả lời, ánh mắt lạnh nhạt dừng lại trên người đang ngồi ở sofa.
"Lại đây."

Giọng nói Mộ Tu Kiệt càng lạnh lùng, ánh mắt lướt qua váy ngủ xộc xệch của cô.
Anh đã hoàn toàn che giấu sự kinh ngạc vừa rồi.

Anh không thay đổi sắc mặt nói: "Cô ấy đến đây làm người hầu."
Người hầu?
Cố Vị Y nhìn Cố Cơ Uyển, Cố Cơ Uyển cúi đầu, chậm rãi đi đến gần Mộ Tu Kiệt.
Người hầu gì chứ! Cô Cố Vị Y không tin!
Người hầu sẽ mặc như vậy rồi lặc lư trước mặt cậu chủ sao?
Rõ ràng là quyến rũ cậu cả Mộ!
Còn có, vì sao người hầu không làm việc? Vì sao có thể ở lâu hai?

Cố Cơ Uyển tới đây chắc chắn không phải làm người hầu!
Cố Cơ Uyển đi đến trước mặt Mộ Tu Kiệt, hai tay siết chặt nắm đấm, rõ ràng rất căng thẳng.
"Cậu cả Mộ, tìm tôi có việc gì không?"
Ánh mắt Mộ Tu Kiệt khóa chặt trên người cô.

Môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn non mềm giống như trẻ con vậy!
Da thịt tinh tế dường như có thể nhéo ra nước!
Cô nhóc này mặc như vậy là muốn quyến rũ anh!
Anh muốn làm như không thấy, nhưng ánh mắt vẫn không nhịn được khóa chặt trên người cô.

Cố Cơ Uyển cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh nên bản năng kéo váy ngủ mỏng manh lộn xộn.
Động tác cô hơi lùi về phía sau muốn chạy đi làm cho người đàn ông căng cứng, cổ họng khô khốc!
Cô nhóc này! Còn muốn chạy trốn?

Anh đột nhiên đứng lên!
Cố Vị Y vẫn chưa kịp phản ứng, cô ta quay đầu lại thấy Mộ Tu Kiệt vác Cố Cơ Uyển lên vai nhanh chóng bước nhanh lên lầu.

Mà Cố Cơ Uyển nằm trên vai Mộ Tu Kiệt dịu dàng giống như cừu con.
Lúc Mộ Tu Kiệt lên lầu, Cố Cơ Uyển bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Cố Vị Y một cái.
Khóe môi cô mang theo nụ cười lạnh, môi mỏng hơi đóng mở, rõ ràng khiêu khích Cố Vị Y không tiếng động
——Người đàn ông này là của tôi!

CHƯƠNG 360: ANH BIẾT TÔI CỐ Ý MÀ CÒN CẢN CẬU?

Cố Vị Y suýt nữa tức đến hộc máu!

Phụ nữ này nói cái gì? Cô đang nói cái gì?

Cô nói cậu cả Mộ là của cô!

Không biết xấu hổ! Một phụ nữ bị vứt bỏ, bị đuổi đi thì dựa vào cái gì nói lời này chứ?

"Tu Kiệt ... Cô ta muốn đuổi theo.

Nhưng Mộ Tu Kiệt còn vác một người lại có thể đi nhanh như vậy.

Lúc Cố Vị Y đuổi tới lầu hai thì Mộ Tu Kiệt đã vác Cố Cơ Uyển vào phòng.

Cửa phòng rầm một tiếng đóng lại, trong phòng và ngoài phòng là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cố Vị Y chưa từ bỏ ý định muốn gõ cửa, nhưng cô ta không có dũng khí.

Đa số cậu cả Mộ luôn khoan dung với cô ta, cô ta biết là vì trước khi bà cụ chết đã nhờ vả anh.

Nhưng có những lúc, có một số việc, cô ta cũng không thể làm.

Ví dụ như bây giờ!

Cố Vị Y có thể biết được nếu mình quấy rầy thì cậu cả Mộ nhất định sẽ tức giận, thậm chí chán ghét cô ta!

Cô ta đứng ở ngoài cửa, đáng tiếc hiệu quả cách âm thật sự quá tốt.

Chỉ cần người bên trong không nói chuyện lớn tiếng thì cô ta không biết bọn họ nói cái gì, thậm chí làm gì.

"Cô Cố, có chuyện gì sao?" Lâm Duệ không biết từ đâu chui ra.

Cố Vị Y thật sự hận chết người đàn ông này!

Mỗi lần cô ta ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt thì cậu ta giống như linh hồn xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mục đích cậu ta xuất hiện là muốn đuổi cô ta đi!

Tên khốn đáng chết này! Cậu ta là chó săn của Cố Cơ Uyển đây mà!

Cố Vị Y cắn môi, nắm chặt tay lại, lửa giận trong bụng không chỗ trút ra.

Cuối cùng lúc cô ta đi qua bên cạnh Lâm Duệ thì vẫn không nhận được dùng năm đấm chào hỏi.

Cô ta thật sự tức giận! Dựa vào cái gì chứ? Rốt cuộc dựa vào cái gì?

Cô ta ở chỗ này hai tháng, nhưng số lần đi vào phòng của cậu cả Mộ lại ít ỏi đến đáng thương.

Thậm chí mỗi lần cô ta đi vào không bao lâu thì Mộ Tu Kiệt đã "Mời" ra ngoài.

Cô ta chưa từng ở lại trong phòng anh quá lâu chứ đừng nói là qua đêm!

Từ trước đến nay cũng không có!

Lâm Duệ vốn không quan tâm chuyện cô tay khoa chân múa tay.

Nhưng Cố Vị Y lại không cẩn thận đụng phải vào cánh tay bị thương.

Cánh tay truyền đến nỗi đau xé rách tim gan, làm cho cô ta nhe răng trợn mắt, suýt nữa không nhận được khóc.

Lâm Duệ nhún vai, giơ hai tay, vờ mặt vô tội.

"Cô Cố, tôi không có chạm vào cô, đừng vu oan cho tôi."

Sao Cố Vị Y có thể không biết cậu ta có ý gì?

Tên khốn này không tin Cố Cơ Uyển làm cô ta bị thương, cậu ta ám chỉ cô ta vu oan cho Cố Cơ Uyển!
Quả nhiên là người Cố Cơ Uyển phái tới, chỉ là một con chó vô dụng!

Cô ta bước đi, rầm một tiếng đóng cửa phòng cách đó không xa.
Lâm Duệ cũng không dám ở bên ngoài phòng của cậu chủ quá lâu, Cố Vị Y vừa đi thì cậu ta cũng lập tức quay về phòng mình.
Nghe lén là bất lịch sự.
Trong phòng Mộ Tu Kiệt.
Cố Cơ Uyển bị anh ném lên giường.
Cơ thể mảnh mai kia rơi xuống chiếc giường êm ái thì vẫn yên lặng nằm ở đó.

Cô nhìn người đàn ông đứng ở mép giường, sự hoảng sợ trong đáy mắt không phải là giả vờ.
Nếu vừa rồi cô cố ý cướp đàn ông với Cố Vị Y ở trước mặt cô ta.

Vậy thì hiện tại một mình cô đối mặt với cậu cả Mộ, sự thoải mái và giả vờ đã không biến mất hoàn toàn.
Cơ thể bé nhỏ nằm trên giường, da thịt trắng nõn càng có vẻ non mềm hơn.
Cô kéo chân nửa nằm ở trên giường nhìn anh.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm vào cô, dáng vẻ nhìn từ trên xuống dưới, giống như một vị vua ở trên cao.
"Sự can đảm quyến rũ tôi lúc này đâu rồi? Hiện tại không còn sao?"
Anh kéo cà vạt, cà vạt nam vàng bị kéo lệch qua một bên.
Anh cũng tiện tay cởi mấy nút áo trên cổ áo.
Tà áo, điên cuồng làm cho người ta sợ hãi lại hấp dẫn chết người.

Cố Cơ Uyển biết sử dụng bất cứ thủ đoạn nào ở trước mặt cậu cả Mộ cũng không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của anh.
Cô cắn môi dưới, có chút bướng bỉnh: "Nếu anh biết tôi cố ý, sao còn cắn câu?"

Ham muốn cô trong đáy mắt của anh không phải là giả.
Ánh mắt Mộ Tu Kiệt dừng lại trên miệng nhỏ của cô, yếu hèn gợi cảm di chuyển lên xuống.
"Tôi đưa cô về là muốn chơi đùa, có cắn câu hay không thì khác nhau chỗ nào?"
Cố Cơ Uyển siết tay lại, lời này đúng là làm cho người khác tổn thương!

Nhưng dường như cô đã quen cậu cả Mộ châm chọc.
Nếu cô đã đến đây thì còn cần lòng tự trọng gì chứ?
Trước mặt cậu cả Mộ thì lòng tự trọng được coi là gì?
Cô nằm trên giường nhìn anh, môi mòng hơi đóng mở, giọng nói rất nhỏ, cả người mềm mại không xương.
"Có thể... Nhẹ một chút không?"

Mộ Tu Kiệt có chút buồn bực.
Anh chưa bao giờ là một người dễ mất khống chế, nhưng cô nhóc này nói một câu làm cho hô hấp của anh hoàn toàn hỗn loạn.
Một tiếng sau anh hoàn toàn không khống chế được mình.
Sau khi kết thúc, cậu cả Mộ giận dữ vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.
Cố Cơ Uyển nằm trên giường còn hơi thở dốc.

Anh hoàn toàn rút cạn sức lực của cô, không biết vì sao thể lực của người đàn ông này lại tốt như thế, làm liên tục không ngừng, giống như mãi mãi không dùng hết vậy.

Cô quá mệt mỏi, mệt đến mức không đứng dậy nổi.

Rõ ràng cô không làm gì cả, nhưng vì sao người mệt mỏi lại là cô?

Không biết qua bao lâu, cửa phòng tắm được mở ra, cậu cả Mộ ướt đẫm bước ra.

Hơi thở rét lạnh đi theo anh tỏa khắp căn phòng.

Anh đi đến trước quầy rượu rót cho mình một ly rượu vang đỏ.

Giọng nói lạnh lẽo không hề có nhiệt độ, từ trong răng tràn ra sự vô tình, lạnh lùng.

"Đây không phải là phòng của cô."

Cố Cơ Uyển biết cậu cả Mộ muốn đuổi cô đi.

Nhưng cô cũng không để bụng.

Lúc anh lạnh lùng nói cô để anh chơi đùa ba tháng thì cô đã biết trong ba tháng này không thể thiếu sự nhục nhã.

Dù sao đêm nay cô chọc tức Cố Vị Y là đủ rồi.

Cố Cơ Uyển vươn tay còn hơi run rẩy cầm chiếc váy ngủ bị xé thành mảnh nhỏ.

Cô vất vả lắm mới mặc được lên người, sau đó xốc chân lên muốn xuống giường.

Chân cô thật sự rất đau đớn, khó chịu!

Ngay cả động tác xuống giường đơn giản như vậy thì trở nên khó khăn với cô.

Mộ Tu Kiệt nghe thấy tiếng động sau lưng, anh quay đầu lại thì thấy cô đỡ mép giường từ từ trượt xuống.

Hai đùi thẳng tắp tinh tế còn hơi run lên.

Lúc cô chạm đất thì chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Ngón tay Mộ Tu Kiệt cầm ly rượu đột nhiên xiết chặt, bước chân đi tới.

Nhưng lúc thấy cô ngã xuống đất lại chậm rãi thu lại.

Anh dựa vào bàn nhìn cô đau đớn khó khăn di chuyển thì yết hầu gợi cảm lại không nhin được di chuyển.

Lần này cô không cố ý!

Cố Cơ Uyển vịn vào giường từ từ đứng lên, cô muốn xoay người rời đi, nhưng không ngờ cô quay người lại nhìn thấy dáng người cao lớn của Mộ Tu Kiệt chắn trước mặt mình.

"Cậu cả Mộ..." Cô bản năng lùi về phía sau.

Cô dựa vào giường, không cẩn thận ngã xuống.

CHƯƠNG 361: KHÔNG NỮ? ĐÚNG LÀ HOANG ĐƯỜNG

Lần này Cố Cơ Uyển sợ hãi bởi chính bản thân mình.

Mộ Tu Kiệt đứng ngay trước mặt cô, không ngờ cô lại còn dám nằm xuống giường của anh ta.

Cố Cơ Uyển vội vàng muốn bò dậy, hai tay cô lại bị anh ta đè chặt xuống.

Mộ Tu Kiệt khom lưng, chống hai tay vào hai bên người cô.

Anh híp mắt lại, nhìn gương mặt hằn lên vẻ sợ hãi của cô: “Lại cố ý à?”

“Anh Mộ, anh là người thông minh, sao có thể không nhìn ra được chứ, bây giờ tôi thật sự rất muốn rời khỏi phòng anh?”

Đã bị dày vò hết hai tiếng đồng hồ, nói là cô cố ý, trừ phi cô không còn cần mạng nữa!

“Tôi nói là cô cố ý nghĩa là cô cố ý đấy!”

Mộ Tu Kiệt tuyên bố một cách mạnh mẽ, anh nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt sắc lẹm như chim ưng.

“Nếu như cô đã mời gọi một cách nhiệt tình như thế, tôi không làm cô thỏa mãn thì không được rồi.”

“Tôi không có! Cậu Mộ...Ừm!”

Cơ thể cô bị anh lật lại...

Cố Cơ Uyển ngủ thiếp đi.

Lần này cho dù cậu Mộ có đá cô xuống giường thì cô cũng chẳng còn sức đâu mà bò dậy, để đi ra khỏi phòng anh ta.

Cho dù thật sự bị đá xuống thì cũng để cô ngủ trước đã rồi tính tiếp.

Mệt quá, mệt đến nỗi giống như cơ thể hoàn toàn không phải của mình vậy.

Mộ Tu Kiệt lại không thấy buồn ngủ một chút nào.

Anh không biết đưa cô ta về đây, rốt cuộc người bị dày vò là cô ta hay là mình.

Nhưng chỉ hai lần mà thôi, mệt đến vậy hay sao?

Nếu như tiếng hít thở của cô không đều đặn thì anh còn nghĩ rằng mình đã khiến cho cô ấy ngất xỉu rồi.

Nhìn thấy gương mặt ngủ say sưa của cô ấy, Mộ Tu Kiệt cảm thấy hơi phiền muộn.

Muốn dậy hút một điếu, nhưng mà Cố Cơ Uyển lại gối đầu lên tay của anh.

Nếu như anh cử động, có lẽ sẽ đánh thức cô ấy.

Nhưng tại sao anh lại lo lắng mình sẽ đánh thức cô ta kia chứ?

Chẳng phải kêu cô ta dậy rồi cút về phòng mình mới là đúng đắn à?

Anh ta muốn rút cánh tay, nhưng nào ngờ vừa mới cử động thì Cố Cơ Uyển lại cử động theo.

Mộ Tu Kiệt cảm thấy căng thẳng, bèn ngồi im ngay.

Dường như Cố Cơ Uyển lại tìm thấy tư thế thoải mái, cô dựa người vào lồng ngực anh.

Rồi sau đó, cô im như thóc.

Cô thật sự rất mệt, chứ bằng không cũng sẽ không yên tâm nằm trong lòng anh.

Cô sợ anh, rất sợ, ai cũng có thể nhìn ra được điều ấy.

Cơ thể mềm mại ấy dán sát vào trong người anh, cảm giác mềm mại ấy khiến cho hơi thở của anh bắt đầu hỗn loạn.

Kể từ đôi chút hỗn loạn lúc ban đầu, cho đến cuối cùng, đã rồi như tơ vò.

Bàn tay anh dừng lại trên bờ vai cô, chỉ mong có thể đẩy cô xuống, tiếp tục làm chuyện mình thích làm.

Nhưng mà cô lại ngủ rất yên ổn...

Mộ Tu Kiệt nghĩ rằng mình đã điên mất rồi, không ngờ lại để ý đến việc có phải cô ấy mệt mỏi rồi hay không, có thể ngủ ngon hay không.

Có phải anh quên mất ban đầu cô và người đàn ông khác đã hại mình như thế nào hay không?

Nhưng đã mấy lần anh muốn ép mình trở nên nhẫn tâm, ép mình thỏa sức muốn làm gì cô thì làm.

Nhưng đến cuối cùng anh vẫn hơi mềm lòng.

Đại khái là đêm nay, chính bản thân anh cũng đã mệt rồi.

Cậu Mộ tìm cái cơ cho mình rồi mới nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Cố Cơ Uyển.

Anh kéo mền đắp lên người cô, cho dù không được tính là dịu dàng, nhưng chắc chắn không thô bạo như những gì anh từng thể hiện ra trước đó.

Cánh tay dài của anh vắt ngang eo cô, mặc dù tâm trạng vẫn thất thường nhưng bây giờ anh ráng ép mình nhắm mắt lại.

Anh chỉ cảm thấy hơi mệt mà thôi, chắc chắn không phải vì không nở mày nở mặt.

Một người phụ nữ phản bội chính mình thì có gì mà không dám?

Không nữa?

Ha, đúng là chuyện hoang đường.

Không ngờ Cố Cơ Uyển lại qua đêm trong phòng cậu Mộ!

Đêm hôm ấy, Cố Vị Y vốn không thể ngủ yên giấc được.

Suốt cả đêm, cô ta đi ra vô số lần, nhưng lần nào cửa phòng cậu Mộ cũng đóng kín.

Điều khiến cho cô ta khó chấp nhận nhất là đã mấy lần nghe lén ở bên ngoài, chỉ toàn nghe thấy tiếng rên rỉ vô liêm sỉ của người phụ nữ ấy!

Cô ta không tin, cũng không dám tin.

Cậu Mộ ghét cô ta gần gũi mình, sao có thể muốn con ả đẻ tiệt chủng thật kia chứ?

Nhưng mà thực tế đã và cô ta vài bạt tai!

Mộ Tu Kiệt không những muốn con ả đẻ tiệt chủng ấy, gần như còn muốn cô ta cả đêm!

Cuối cùng, cô ta thật sự không nghe nổi nữa, mới vội vàng bỏ đi từ bên ngoài cửa phòng Mộ Tu Kiệt.

Sau khi nghe ngóng được căn phòng dành cho khách mà Cố Cơ Uyển ở, cô ta đến thẳng đó để chờ đợi Cố Cơ Uyển.

Nhưng không ngờ lần đợi này, lại phải đợi đến tận sáng ngày hôm sau!

Bọn họ thật sự đã ở chung với nhau suốt cả đêm!

Lúc Cố Cơ Uyển tỉnh giấc, căn phòng của cậu Mộ chỉ còn lại một mình cô mà thôi.

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên đầu giường còn có đặt một bộ đồ sạch sẽ.

Đương nhiên không phải do cậu Mộ chuẩn bị cho cô, cô chỉ không ngờ rằng mình lại ngủ say như chết.

Người hầu vào đây dọn dẹp vào lúc nào mà cô cũng không biết.

Dù gì cô cũng còn trẻ tuổi, khôi phục cũng nhanh, ngủ một giấc sau thì đã lấy lại được sức.

Cô thay quần áo rồi mới quay trở về phòng mình.

Vừa mới bước qua ngưỡng cửa đã nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ.

Cô ta ngồi trên ghế, đang nhìn mình trân trân với ánh mắt lạnh lùng hằn lên vẻ căm hận.

“Tới phòng tôi làm gì? Muốn xem xem tôi có bị cậu Mộ đuổi đi hay không à?”

Cố Cơ Uyển bật cười mỉa mai, không hề đặc ý, chỉ có vẻ khinh thường mà thôi.

“Ha, xin lỗi, khiến cô phải thất vọng rồi.”

Cô không buồn quan tâm đến Cố Vị Y đang nhìn mình chăm chăm như hổ đói rình mồi nữa, chỉ quay người đi vào trong phòng tắm để tắm rửa.

“Con đàn bà đê tiện! Cô đúng là đồ vô liêm sỉ! Cô đã đến với người đàn ông khác rồi mà bây giờ lại quay về tìm Tu Kiệt, cô có cần phải vô liêm sỉ như thế hay không?”

Cố Vị Y đứng bên ngoài cửa nhà tắm, nhìn bóng lưng cô trân trân.

Trên cổ và xương quai xanh của con ả chết tiệt ấy đều là dấu vết của anh để lại.

Rõ ràng cho cho dù cô ta muốn giả vờ không nhìn thấy cũng chẳng có ích gì!

“Làm gì? Bây giờ cậu Mộ cần tôi không cần cô, thế nên cô mới tức giận hay sao?”

Cố Cơ Uyển chỉ lo làm chuyện của mình, còn không buồn quay sang nhìn cô ta.

“Cô...” Cố Vị Y siết chặt nắm đấm, suýt nữa đã không nhịn được mà vung tay về phía cô!

"Ai nói cho cô biết là cậu Mộ không cần tôi hả? Anh ấy chỉ đùa giỡn với tôi thôi, không cần cô nói khích tôi đâu!"

"Thế à?" Cố Cơ Uyển sẽ tin sao? Không, một chữ cũng không tin tưởng.

Tạm thời không nói quan hệ giữa Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y là gì, cho dù bọn họ thật sự đến với nhau, cậu Mộ cũng không rảnh đến mức dùng một người phụ nữ đi khiêu khích một người phụ nữ khác.

Cô vẫn không tỏ thái độ gì cả, chỉ rửa mặt, chải đầu một cách tùy tiện.

Cố Vị Y chỉ mong có thể xé rách gương mặt của cô rai

Cô ta nén ngọn lửa giận trong lòng xuống, đột nhiên nhếch môi lên: “Ha, bây giờ cô và cậu Mộ ân ái ái nhưng lại không biết rằng, người bạn Tô Tử Lạp của cô có chết hay chưa?”

Cố Cơ Uyển siết chặt nắm đấm trong vô thức.

Cố Vị Y cười nhạt, ánh mắt cô ta thoảng có vẻ hung hãn.

Cố Cơ Uyển tức giận là đúng, cô ta không thể khiến cho mình phải nhịn xuống mãi được.

Cố Cơ Uyển dám đến nơi này tìm cậu Mộ thì phải có dũng cảm chịu đựng vết thương.

“Ngã xuống từ nơi cao như thế, ôi chao, chắc hẳn đã chết rồi, cho dù không chết thì sau này cũng sẽ trở thành người thực vật.”

"Con ả đê tiện, tôi còn thay bạn của cô cảm thấy không đáng đố! Cô ta chẳng có thù hằn gì với tôi cả, chúng tôi cũng không muốn hãm hại cô ta"

“Nhưng mà cô ta là bạn của cô! Chà cần là bạn của cô thì tôi đều muốn hại chết cô ta, cô nói xem phải làm sao đây hả?

Cố Vị Y nhìn ánh mắt đỏ gay của cô mà bật cười điên cuồng.

Tốt nhất là Cố Cơ Uyển nổi điên lên, tốt nhất là làm cô ta bị thương!

Lần này chỉ cần cô ta ra tay thì cô sẽ báo cảnh sát ngay.

Cô ta muốn đích thân tố cáo cô ta tội cố ý giết người!

Đến lúc đó, cho dù là cậu Mộ cũng không thể bảo vệ nổi cô ta.

CHƯƠNG 362: NHƯNG CÀNG TỒN THƯƠNG HƠN

CHƯƠNG 362: NHƯNG CÀNG TỒN THƯƠNG HƠN

Lần trước Cố Vị Y bị thương, người báo cảnh sát là Tân Nhất.

Nhưng người khởi tố lại là Mộ Tu Kiệt.

Cố Vị Y còn nghĩ cậu Mộ chịu vì cô ta làm những chuyện như thế này, chắc chắn anh quan tâm đến cô.

Nhưng bây giờ cô ta mới sức nhận ra.

Mộ Tu Kiệt tự mình đi xử lý hết thảy mọi chuyện có phải vì muốn bảo vệ con ả đề tiện này hay không?

Nếu như để cô ta rơi vào tay cô, chắc chắn Cố Cơ Uyển sẽ không dễ dàng bước ra khỏi cục cảnh sát.

Nhưng bây giờ cậu Mộ đã cho cô ta ra rồi.

Nếu như mình có khăng khăng muốn đẩy cô ta vào đó, thế thì đã làm cậu Mộ mất mặt.

Cô ta không dám!

Nhưng nếu như có cơ hội một lần nữa, chắc chắn Cố Vị Y cô ta phải bắt con ả đề tiện này ngồi tù ba năm năm năm!

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn người phụ nữ đứng bên ngoài cửa.

Ánh mắt nóng bức, toát ra vẻ căm hận.

Nhưng Cố Vị Y chỉ mỉm cười, ung dung nhìn cô.

“Nghe nói bây giờ cô ta đang nằm trong phòng bệnh, bị bệnh nặng lắm, đáng thương quá, có lẽ cô ta sẽ có ngày tỉnh lại thôi, đúng không?”

“Có điều cho dù cô ta tỉnh lại thì tôi cũng sẽ làm thế với cô ta một lần nữa, thậm chí hai lần, ha!”

Cô ta bùm miệng, cười một cách vui vẻ: “Làm cho đến khi nào cô ta tàn phế, cho cô ta chết đi thì tôi! Cô nói xem có vui không?”

“Thế à?” Cố Cơ Uyển đặt cây lược xuống, cô chợt quay đầu lại đi về phía Cố Vị Y.

Rõ ràng cô ta đang chờ đợi giây phút này, nhưng lúc thấy cô đi về phía mình, Cố Vị Y cảm thấy hoang mang theo bản năng.

Không! Việc gì cô ta phải sợ con ả đề tiện này chứ?

Nếu như cô ta đánh mình thì tốt nhất đánh mạnh lên một chút!

Phải đánh mạnh thì cô ta mới có cơ hội báo cảnh sát tóm cổ cô được!

“Cô muốn làm gì? Muốn giết tôi sao? Được thôi, cố mà giết đi!”

Cố Vị Y tựa vào cánh cửa, không muốn rút lui.

“Có giỏi thì giết tôi đi, chứ bằng không, chắc chắn tôi sẽ giết chết bạn của cô!”

“Không chỉ là Tô Tử Lạp, còn có cả Hạ Lăng Chi, còn có...”

Cố Cơ Uyển đi đến trước mặt cô ta, nhìn cô ta bằng đôi mắt lạnh lùng, khiến cho Cố Vị Y sợ hãi đến nổi nuốt nước bọt trong vô thức.

Nhưng cô ta! Chắc chắn cô ta không sợ cô!

“Đánh tôi đi! Con ả đề tiện, nếu như cô có gan thì đánh tôi đi! Á...á!”

Một tiếng bốp vang lên, Cố Cơ Uyển thật sự nhắc tay tát mạnh vào mặt cô ta!

“Cô...” Cố Vị Y trừng mắt, con ả đề tiện này lại dám đánh cô ta thật!

“Sao hả? Không phải muốn tôi đánh cô à?”

Cố Cơ Uyển cười lạnh, cô đi ra khỏi nhà tắm rồi chậm rãi bước xuống đại sảnh.

“Tôi thật sự chưa từng nhìn thấy con người nào đề tiện như cô vậy, không ngờ lại cầu xin người khác đánh mình, ha, đúng là nực cười.”

“Cô...Cô..” Cố Vị Y bị tát một cái, thật ra cũng chẳng đau”

Nhưng mà, đây là vả mặt đó!

Cho dù cô ta không khỏe như thế, cũng không làm cho cô đau mấy nhưng lại đánh cho cô ta sững sờ!

“Con ả đê tiện! Cô dám đánh tôi à!”

Rốt cuộc Cố Vị Y cũng biết rằng mình bị lừa rồi!

Con ả đê tiện đó thật sự dám đánh cô ta!

Cô ta lớn đến từng này tuổi, đến ba mẹ cũng chưa từng tát cô ta bao giờ!

Mấy lần bị tát đều là do người phụ nữ này đánh!

Cô ta chịu tù thân suốt cả đêm, vào giây phút này rốt cuộc đã bùng nổ!

Cố Vị Y xông đến bên cạnh giường, bóp chặt cổ Cố Cơ Uyển!

“Con ả đê tiện! Cô dám đánh tôi! Tôi muốn giết chết cô!”

Vốn dĩ Cố Cơ Uyển định nhấc chân lên, nhưng sau khi nghe thấy động tĩnh thì chợt lùi về sau, ngã xuống giường.

Cố Vị Y không ngờ rằng hôm nay cô lại yếu ớt như thế, con ả đê tiện này cũng có lúc không phản kháng nổi!

“Đồ đê tiện, có phải cô giỏi lắm không? Cô phản kháng đi! Ha!”

Cho dù không bóp chết cô ta cũng phải khiến cho cô ta biết rằng, Cố Vị Y cô không phải là hạng nhu nhược cho ai muốn làm gì thì làm!

“Còn dám cướp người đàn ông của tôi nữa! Thế thì phải dùng cảm giác chịu hậu quả!

“Đừng cho rằng cậu Mộ muốn cô thì có nghĩa là anh ấy thích cô, anh ấy chỉ xem cô như đồ chơi mà thôi! Hiểu chưa?”

Chẳng là chỉ là món đồ chơi cho người đàn ông phát tiết, không ngờ lại dám tỏ vẻ ngang ngược như thế với cô ta!

“Cô...”

Đột nhiên một cơn gió phả tới từ sau lưng.

Cố Vị Y vẫn còn chưa kịp nhận ra, cổ tay của cô ta đã đau tấy.

Bàn tay đang bóp cổ Cố Cơ Uyển của cô ta bị ai đó kéo ra ngay!

Người ấy không mạnh tay lắm, nhưng vẫn kéo cô ta lùi ra sau hai bước.

Cô ta còn chưa kịp nhìn cho rõ người đến là ai, chỉ lập tức bày trò như mọi khi, ngồi sụp xuống mặt đất.

Vẻ ngang ngược kiêu ngạo ban nãy đã biến mất tăm, bây giờ chỉ giống hệt như người bị hại đáng thương mà thôi.

“Anh...” Sau khi nhìn rõ người đàn ông trước mắt, Cố Vị Y triệt để sững sờ.

Cô ta cứ nghĩ là Lâm Duệ!

Ở nơi này cũng chỉ có một mình tên khốn Lâm Duệ mà thôi, ngày nào cũng giúp Cố Cơ Uyển đối phó mình.

Nhưng tại sao...tại sao lại là anh?

“Anh, anh họ?”

Cố Tĩnh Viễn chỉ nhìn thoáng qua cô ta rồi đỡ Cố Cơ Uyển từ trên giường lên.

Thấy cô vẫn còn đang thờ đốc, anh ta sốt ruột một cách lạ lùng: “Sao thế? Bị thương rồi à?”

Cố Cơ Uyển ho vài tiếng rồi lắc đầu, cô muốn nói chuyện, nhưng vì hơi thở vẫn đang quá gấp nên không thốt nổi thành lời.

“Tạm thời đừng nói gì, để bình tĩnh lại đã!” Cố Tĩnh Viễn lên tiếng ngay.

Cố Cơ Uyển mấp má môi, cô vẫn còn đang thờ đốc nhưng không còn muốn lên tiếng nữa.

“Anh họ...ông nội? Đột nhiên nhìn thấy vẫn còn hai bóng người ở ngoài cửa, Cố Vị Y quay đầu lại, nhìn thấy ông cụ nhà họ Cố đang đứng bên ngoài.

Bên cạnh ông cụ còn có Lâm Duệ.

“Cô Cơ Uyên, cô không sao chứ?” Đường nhiên Lâm Duệ cũng đã nhận ra Cố Cơ Uyên chẳng bị thương ở đâu cả. Nhưng anh ta vẫn hỏi, anh ta hỏi là để nhắc nhở mọi người, Cố Vị Y ác độc đến mức nào!

Khi này ông cụ đi hơi chậm, có thể vẫn chưa kịp nhìn thấy cảnh tượng ở trong phòng.
Anh ta và Cố Tĩnh Viễn lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng.
Cố Vị Y bóp cổ Cố Cơ Uyên, nói cô ấy là đồ chơi gì đó!

Rõ ràng cô ta muốn giết người!

“Ôi, đau quá...”

Cố Vị Y ôm mặt, nói thay đổi là thay đổi ngay, khi này còn đang sững sờ mà bây giờ lập tức tỏ vẻ tủi thân.

“Ông nội, vết thương của cháu đau quá, cô ta...cô ta đánh cháu.”

Ông cụ Cố nhìn cô ta, nhất thời ông cũng không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì Cố Vị Y quá “yếu ớt, cô ta phải vẫy vùng trên mặt đất một hồi lâu, khó khăn lắm có thể đứng dậy.

Cô ta đi đến bên cạnh ông nội của mình, chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương.

“Ông nội, cô ta...cô ta mắng cháu, nói là cháu không có tư cách làm cháu của nhà họ Cố, nói rằng chỉ có cô ta mới có tư cách mà thôi, cháu nhất thời tức giận...”

Cũng không biết bọn họ đến từ lúc nào, rốt cuộc đã nghe thấy những gì rồi.

Nhưng với Cố Vị Y, bây giờ cho dù bọn họ đã nghe được bao nhiêu cũng phải khẳng định rằng không phải lỗi của mình.

Cô ta mím môi, nói khe khẽ: “Cô ta đánh vào vết thương của cháu, cô ta muốn giết cháu, cháu Phòng vệ chính đáng mà thôi.”

Không có ai lên tiếng.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh vô cùng.

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị.

Tin không? Không tin sao?

Nhưng nó là cháu của mình, có thể làm sao bây giờ?

Cuối cùng, ông cụ chỉ gật đầu ‘ừm’ một tiếng rồi đi vào trong.

Cố Vị Y tủi thân vô cùng.

Phản ứng của ông nội nghĩa là sao kia chứ? Ông nội không tin mình sao?

Ông cụ lướt qua Cố Vị Y, đi đến bên cạnh Cố Cơ Uyên.

Cố Cơ Uyên ngồi trên giường, chỉ im lặng ngẩng đầu nhìn ông.

Đột nhiên ông cụ cảm thấy hơi xót xa, trên cổ của cô vẫn còn vết đỏ, nhưng cô kiên cường không nói tiếng nào lại khiến cho ông buồn lòng.

Tủi thân sao? Nhưng đến một chữ tủi thân con bé cũng không nói.

Nhưng cũng vì cô chẳng nói gì nên lại càng khiến cho ông cụ đau lòng hơn.

Ông cụ không nhin nổi nữa, bèn dịu dàng hỏi: “Có bị thương không? Cố cháu có còn đau không?”

CHƯƠNG 363: VẬT NHỎ, CÙNG ĐI LÊN

Cố Cơ Uyển cho rằng kỹ năng diễn xuất của mình rất tốt.
Ít nhất bây giờ cô muốn diễn kịch, là một kẻ đáng thương chịu ảm ức cũng không nói ra.
Nhưng cô làm thế nào cũng không ngờ, một câu của ông cụ lại khiến hai mắt cô nóng lên, đôi mắt lập tức đỏ hoe.

Vì cô biết, sự quan tâm của ông cụ là thật.
Cô cuống quýt quay mặt đi chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt của ông cụ.
Rõ ràng ảm ức như vậy nhìn càng thêm chân thực, ngược lại bởi vì chân thực mà lộ ra chột dạ.
Cô không muốn diễn kịch trước mặt ông cụ, một chút cũng không muốn.
Rõ ràng là không muốn diễn, nhưng cảm xúc lại không thể nào khống chế nổi.

Hiệu quả của việc này còn chân thực hơn so với việc diễn.
Cô thật sự không ngờ, sau khi bà ngoại đi, trên đời này vẫn còn trường bối quan tâm đến mình.
Cô vốn tưởng rằng bà ngoại chính là tất cả đối với cô.
"Không có gì." Cố Cơ Uyển lau nước mắt, không muốn để ông cụ lo lắng.

"Cùng với cô ấy... Đùa giỡn."
Cố Vị Y vốn muốn mắng cô diễn kịch trước mặt ông cụ.
Thật sự không ngờ, con nhỏ chết tiệt này lại không nắm chặt lấy cơ hội ở trước mặt mọi người tố cáo mình.
Một câu đùa giỡn, khiến cho những lời mắng của Cố Vị Y sắp nói ra lập tức không biết nên nuốt trở lại chỗ nào.
Cố Tĩnh Viễn liếc nhìn Cố Vị Y một chút.
Anh ta đối với cô cháu gái của nhà họ Cố này có hơn mấy phần kháng cự một cách khó hiểu.
Vừa rồi với công phu trở mặt của cô ta, mình đã nhìn thấy rất rõ ràng.
Nhưng rốt cuộc cô ta cũng là cháu gái của nhà họ Cố, dù thế nào cũng không thể ở bên ngoài, khiến cô ta quá khó khăn.
Ánh mắt Cố Tĩnh Viễn rơi xuống người Cố Cơ Uyển: "Thật sự không có chuyện gì sao?"
"Thật sự không có gì!" Cố Cơ Uyển lắc đầu, đứng lên.
"Mọi người..."
Lâm Duệ lập tức nói: "Ông cụ cố đến đây thăm cô Cố!"
Mặc dù nơi này có hai cô Cố, nhưng Lâm Duệ luôn luôn gọi Cố Cơ Uyển là mợ chủ hoặc cô Uyển Uyển.
Vậy nên cô Cố này rõ ràng là chỉ Cố Vị Y.
Ông cụ lại nói: "Uyển Uyển, tại sao lại ở đây?"

"Uyển Uyển trước kia là..." Cố Tĩnh Viễn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định không nhắc đến chuyện này ở trước mặt ông cụ.
Anh ta thay đổi lời nói: "Vị Y ở đây, Uyển Uyển là em gái của cô ta, thỉnh thoảng ở một lát cũng không sao!"
Mặc dù ông cụ rõ ràng không đồng ý với lời giải thích này, nhưng cũng không hỏi tới.
Ông ta quay đầu nhìn Cố Vị Y, thản nhiên nói: "Ăn sáng rồi đúng không?"
"... Chưa." Là thật sự chưa.

Chịu đựng cả một buổi tối, bây giờ Cố Vị Y thật sự vừa đói lại vừa mệt, còn thêm buồn ngủ!
Cũng muốn trở về nghỉ ngơi!

Nhưng sợ rằng nếu đi ra sẽ để ông cụ và Cố Cơ Uyển có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau.
Cô ta đi tới, kéo cánh tay ông cụ: "Ông, cháu muốn ra ngoài đi dạo một chút, ông đi với cháu nhé?"
"Đi xuống trước ăn sáng đi." Ông cụ ở đây giống như không có cảm giác mình là khách.
Ông ta nhìn Lâm Duệ, hữu lễ nói: "Có thể chuẩn bị sớm hơn một chút cho hai nha đầu này được không?"
"Đã chuẩn bị xong." Lâm Duệ lập tức trả lời.

Cố Vị Y lại không vui, lắc tay ông cụ.
"Ông nội, cháu chỉ muốn ăn sáng cùng với ông!"
"Không sao, tôi có thể để cho người ta dọn riêng cho ba vị mỗi vị một bàn!"
Lâm Duệ mỉm cười, lại nhìn Cố Cơ Uyển nói: "Cô Uyển Uyển, cậu cả ở sân sau luyện công buổi sáng, sẽ lập tức quay lại, cô xuống chờ cậu cả không?"
Cố Vị Y lập tức cảm thấy phiền muộn.
Cái quý gì! Để cô ta cùng ông cụ ăn sáng, lại cho Cố Cơ Uyển và cậu cả Mộ ăn riêng cùng nhau?
Tối hôm qua, chẳng lẽ bọn họ ở chung với nhau còn chưa đủ sao?
Cố Vị Y tức giận tới mức muốn chặt Lâm Duệ!
"Tu Kiệt muốn ăn sáng, tôi phải ở cùng, nếu không anh ấy sẽ ăn không vô!"
Nhưng để Cố Cơ Uyển ở cùng ông cụ, cô ta cũng không yên lòng.
"Ông nội, nếu không mọi người về khách sạn trước, cháu ăn sáng với Tu Kiệt xong lập tức sẽ đến tìm mọi người!"
"Không sao, hôm nay ông nội đến chính là vì muốn chào hỏi cậu cả Mộ!"
Chỉ là ông ta không ngờ, Cố Cơ Uyển cũng ở đây, coi như là niềm vui bất ngờ.
Vốn Cố Tĩnh Viễn hỏi thăm được Cố Cơ Uyển buổi tối đã rời khỏi cục cảnh sát, anh ta cũng chuẩn bị đi thăm cô một chút.
Lại không ngờ cô đã đến đây.
Trong lúc nhất thời Cố Vị Y thật sự không nghĩ ra lý do để có thể tách Cố Cơ Uyển ra khỏi ông cụ.
Biểu hiện vừa rồi của mình để lại cục u trong lòng bọn họ.
Là một câu "đùa giỡn" của Cố Cơ Uyển đã giải vây cho cô ta.
Mặc dù cô ta hoàn toàn không cảm kích, nhưng cô ta cũng không ngu xuẩn đến mức không nhìn rõ tình hình.
Lúc này nếu mình còn muốn náo loạn, thật sự có chút quá đáng.
Vừa rồi, đến ngay cả ánh mắt Cố Tĩnh Viễn nhìn cô ta cũng xa lánh hơn một chút.
Cậu cả nhà họ Cố này, mặc dù ba ở rể nhưng anh ta lấy họ mẹ ở và sống trong nhà họ Cố.
Nói thế nào đi nữa, bây giờ dưới tay ông cụ, Cố Tĩnh Viễn là người có quyền lực lớn nhất.
Cô cũng không muốn đắc tội với đứa cháu ngoại thiếu gia này, ít nhất là trước khi mình có thể đứng vững.
Một đoàn người đi xuống lầu, Lâm Duệ bảo quản gia sớm đi chuẩn bị một chút.
Vừa tới phòng khách liền nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đã luyện công buổi sáng xong và trở về.
Anh mặc một bộ quần áo màu đen thoải mái, rõ ràng là trên người đều là mồ hôi nóng, vừa vào cửa lại mang hơi thở lạnh lẽo.
Lạnh đến mức khiến cho người ta phải tránh lui ba phân!
Mồ hôi thấm ướt một mảng lớn trên quần áo, trên mái tóc ngắn của anh còn có mồ hôi đang nhỏ xuống.
Đôi mắt lạnh lùng âm trầm nhiễm lên vài phần tịch mịch bá đạo khiến cho người ta nhìn không thấu.
Cố Vị Y lập tức nhìn ngây dại.
Mỗi lần Mộ Tu Kiệt xuất hiện trong tâm mắt của mình, lần sau luôn đẹp mắt và có mị lực hơn so với lần trước.
Cô ta đã đợi ở bên cạnh anh hơn hai tháng, cho dù có kinh thể hãi tục đến đâu cũng phải nhìn cho đủ.
Nhưng người đàn ông này hoàn toàn khác xa so với những người bình thường.
Nhìn chưa đủ! Mãi mãi cũng nhìn chưa đủ!
Thậm chí mỗi lần, đều cảm thấy có niềm vui mới, đều sẽ khiến cho người ta càng thêm trầm mê.
Đừng nói Cố Vị Y, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng có mấy giây như vậy, ánh mắt không có cách nào rời khỏi Mộ Tu Kiệt.

Cô khó khăn thu hồi tâm mắt, không để cho bản thân trầm mê vào trong mị lực của người đàn ông này. Chỉ là không có cam lòng, dựa vào cái gì mà sau một đêm trôi qua, toàn thân của mình đến bây giờ vẫn còn đau nhức.

Mà người đàn ông này lại có thể hăng hái, tinh thần sáng khoái, thậm chí còn dẫn theo các anh em đi tập luyện!

Cô không cam tâm, lại không thể không thừa nhận, người đàn ông này chính là một viên thuốc độc trí mạng!

Đàn ông nhìn thấy không biết sẽ có tâm lý gì, nhưng phụ nữ thấy được thì sẽ trúng độc.

Cô cúi đầu xuống, đứng ở phía sau lưng ông cụ Cố, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Tốt nhất là Mộ Tu Kiệt đừng nhìn đến cô.

Lâm Duệ vội vàng đi tới, nghênh đón Mộ Tu Kiệt, nói: "Cậu chủ, lão gia nhà họ Cố tới!"

"Ừm." Mộ Tu Kiệt nhàn nhạt trả lời, đi về phía ông cụ Cố: "Hoan nghênh, tiếp đón không chu đáo!"

"Cô Cố và cô Uyển Uyển cũng chưa dùng bữa sáng, Ông Cố đang định dùng bữa với bọn họ." Lâm Duệ giải thích nói.

"Được." Mộ Tu Kiệt mặc dù vẫn lạnh lùng kiêu ngạo như mọi khi, nhưng đối với Ông Cố, ít nhất cũng có mấy phần kính trọng.

Địa vị của nhà họ Cố trong giới dược phẩm luôn khiến anh cảm thấy ngưỡng mộ!

Ông cụ này gặp mặt không nhiều, nhưng ông ta ở vị trí cao quý mà lại đối xử với mọi người ôn hòa như thế, cũng là hiếm thấy.

"Thật có lỗi, Ông Cố, anh Cố, tôi xin lỗi không thể tiếp được một lát!"

Trên người anh đầy mồ hôi, phải đi lên tắm rửa thay quần áo trước đã.

Ông cụ gật đầu, đối với người đàn ông trẻ tuổi này, mỗi lần nhìn là thêm một lần tán thưởng.

Cố Tĩnh Viễn cũng cười nói: "Vậy tôi sẽ cùng ông nội và hai cô gái dùng cơm trước, sẽ không khách khí"

"Cứ tự nhiên như ở nhà!" Mộ Tu Kiệt gật đầu.

Sau khi chào hỏi ông cụ, liền cất bước đi lên lầu.

Cố Cơ Uyển thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ là đã quen với việc bị cậu cả Mộ áp bách, lần này cậu cả Mộ không tìm đến cô gây rắc rối, thật sự cảm ơn trời đất!

Nhưng niềm vui của cô, hình như đến quá sớm.

Mộ Tu Kiệt vừa đi khỏi mấy bước, sau lưng liền truyền đến giọng nói trầm thấp của anh: "Vật nhỏ, cùng lên đi!"

CHƯƠNG 364: CHỈ LÀ NGƯỜI HẦU GÁI MÀ THÔI

Mộ Tu Kiệt không nói rõ là ai, nhưng ở đây, có thể gọi là vật nhỏ, hình như chỉ có hai người.
Cố Cơ Uyển tuổi còn nhỏ một chút, mười tám tuổi, đối với Mộ Tu Kiệt hai mươi bảy tuổi, quả thực nhỏ.
Mặc dù Cố Vị Y lớn hơn so với Cố Cơ Uyển, nhưng cũng không lớn hơn bao nhiêu.
Từ vật nhỏ này, đương nhiên cũng có thể chỉ cô ta.
Ông cụ và Cố Tĩnh Viễn đương nhiên không biết người cậu cả mộ gọi là ai, có lẽ, chỉ có người bị gọi mới biết.
Cố Cơ Uyển siết chặt bàn tay, thật hi vọng cách gọi không chỉ đích danh này không phải là mình.
Nhưng tối hôm qua, anh vẫn luôn gọi cô như vậy.

Có thể coi cô không tôn tại được không?
Giày vò quá nửa đêm, bây giờ nhìn thấy anh liên cảm thấy run chân.
Cố Vị Y cũng không biết anh đang gọi ai, dù sao cậu cả Mộ cũng chưa từng gọi mình như vậy.
Nhưng Cố Cơ Uyển lại không có phản ứng chút nào!

Cô ta không có phản ứng, điều đó có nghĩa là Cố Cơ Uyển cũng không chắc chắn có phải gọi cô ta hay không, đúng không?
Cố Vị Y đợi thêm hai giây, Cố Cơ Uyển vẫn không có chút biểu lộ gì.
Cô ta âm thầm kinh hãi một trận, lập tức bước nhanh tới.
Cố Cơ Uyển này, không biết điều.
Bây giờ, cho dù người cậu cả Mộ gọi là cô ta, cũng sẽ vì cô ta không nghe lời mà chán ghét.
"Tu Kiệt, em cùng..."

Mộ Tu Kiệt ngừng lại, quay đầu nhìn lại khiến tất cả những lời nói của Cố Vị Y đều bị chặn lại ở trong cổ họng.
Sau đó, một chữ cũng không nặn ra.
Ánh mắt của anh không rơi trên người cô ta, anh đang nhìn vào Cố Cơ Uyển.
Nha đầu này, vậy mà không có chút phản ứng nào, cố ý muốn khiêu khích sự chịu đựng của anh sao?
Mộ Tu Kiệt nheo mắt: "Muốn tôi khiêng cô đi lên?"
Cố Cơ Uyển thở dài một hơi, mới miễn cưỡng bước ra từ phía sau lưng ông cụ Cố đi tới.

Ông cụ và cậu Cố đều ở đây, tên khốn kiếp này, thật sự một chút thể diện cũng không cho cô.
Không biết như vậy, cô sẽ rất xấu hổ sao?

"Cháu, gần đây cháu làm thuê ở đây!"
Cố Cơ Uyển tìm một lý do tạm thời, hướng ông cụ xấu hổ cười một tiếng, sau đó, lập tức đi về phía Mộ Tu Kiệt.
Lúc này Mộ Tu Kiệt mới thu hồi ánh mắt, cất bước lên lầu.
Tiểu gia hỏa đáng thương đi sau lưng anh, chân không biết có vấn đề gì, giống như đi đường không quá nhanh nhẹn.
Vậy nên, đi không đủ nhanh, giống như có chút tổn sức.
Phòng khách dưới lầu, lập tức im lặng như tờ.

Có một loại thị cảm ngơ ngác nhìn nhau.
Cuối cùng, tiếng ho nhẹ của Lâm Duệ kéo lại sự chú ý của mọi người.

"Cái đó, Ông Cố, hay là đi dùng bữa trước!" Lâm Duệ cung kính mời.
Ông cụ vẫn nhìn chằm chằm về phía trên tầng lầu như cũ, cũng chưa thu hồi tâm mắt.
Uyển Uyển làm thuê ở đây... Là thật sao?

Nhưng Vị Y ở đây, rõ ràng là địa vị tiểu thư...
"Cái đó, cô ấy nói muốn trải nghiệm cuộc sống, vậy nên, cháu để cô ấy đến đây làm hầu gái, trải nghiệm một chút...
Cố Vị Y không thể tìm được cái cớ nào tốt hơn, chỉ có thể thuận lời này nói ra.
Cô ta không thừa nhận mối quan hệ của Cố Cơ Uyển và cậu cả Mộ, cũng không muốn để bất cứ kẻ nào thừa nhận!
Cố Cơ Uyển ở đây chính là một người hầu gái!
Lời này, hôm qua chính là Mộ Tu Kiệt tự mình nói.
Không sai, cũng chỉ là một người hầu gái mà thôi!

Ông cụ Cố vẫn cảm thấy nghi ngờ.
Quan hệ của cậu cả Mộ và Uyển Uyển... Nếu nói là quan hệ của cậu chủ và người hầu gái, lại có chút quá tùy tiện.
Vừa rồi thái độ mà Mộ Tu Kiệt gọi Cố Cơ Uyển đi lên, giống như là để cho người thân cận nhất của mình cùng anh ta lên lầu vậy.
Thật sự chỉ là một người hầu gái sao?
Cậu chủ, còn uy hiếp nói muốn đem người hầu gái...Khiêng lên?
"Ông nội, cháu hơi khó chịu, muốn đi lên nghỉ ngơi!"
Cố Cơ Uyển đi theo cậu cả Mộ lên lầu hai, bây giờ Cố Vị Y căn bản là ăn không ngon miệng.
Cô ta rất muốn đi lên, xem hai người bọn họ rốt cuộc là đang làm gì.
Mặc dù, cô ta biết mình không có dũng khí đẩy cửa phòng cậu cả Mộ ra.
Tiện nhân kia rốt cuộc là rót cho cậu cả Mộ thuốc mê gì?
Tại sao cậu cả Mộ chán ghét phụ nữ đến gần, lại chỉ muốn cô ta?
"Thấy khó chịu ở đâu? Có muốn ông nội đưa cháu đi bệnh viện khám không?"
Ông cụ vẫn thương yêu cháu gái của mình.
Nhìn cánh tay bị thương của cô ta, ông cụ dịu dàng nói: "Có phải vết thương lại đau không?"
"Vâng, buổi sáng không cần thận, để Cố Cơ Uyển cho bóp trứng."
Bóp! Từ này có hành vi cố ý, cũng không phải là do không cần thận.
Nhưng ông cụ nghe lời cô ta nói, vậy mà cũng không có ý muốn trách cứ Cố Cơ Uyển.
Cố Vị Y âm thầm cắn môi, một bụng oán niệm.
Lão già đáng chết này, tại sao lại có thể tha thứ cho Cố Cơ Uyển như vậy?
Ông ta thật sự không tin mình sao? Cô ta là cháu gái ruột của ông ta cơ mà!
Nếu cứ tiếp tục như thế, Cố Cơ Uyển sớm muộn cũng sẽ đoạt vị trí của cô ta, lên làm cháu gái của nhà họ Cố.
Phải làm thế nào mới có thể để cho ông cụ ghét Cố Cơ Uyển?
Cố Cơ Uyển kiên trì đi theo phía sau Mộ Tu Kiệt, tiến vào.
"Đóng cửa." Người đàn ông đi vào, lập tức cời áo ra.
Cô Cơ Uyển đóng cửa phòng lại, lúc quay đầu, liền nhìn thấy tấm lưng cường tráng của anh hiện hoàn toàn trước mặt mình.
Một thân cơ bắp cứng rắn, mạnh mẽ hữu lực!
Trên người vẫn còn rất nhiều mồ hôi chưa khô, gợi cảm không nói nên lời.
Quả thực có độc!
Mộ Tu Kiệt bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt rơi vào trên mặt cô.
Cố Cơ Uyển không ngờ anh bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lưng anh vẫn chưa kịp thu hồi lại.
Một giây sau, ánh mắt liền cố định ở cơ bắp trên lồng ngực của anh.
Lập tức, cô không thể nào dời tâm mắt, cả người hoàn toàn giật mình.

"Nhìn một đêm, vẫn còn chưa nhìn đủ?" Mộ Tu Kiệt mặt không biểu cảm, không hề giống như đang nói đùa. Cố Cơ Uyển đỏ mặt, cuống quýt cúi đầu, thu hồi tâm mắt lại.

Thân thể cao lớn hoàn mỹ của anh quả thực rất quyến rũ, nhưng vừa rồi cô nhìn cũng không phải thân thể mê hoặc lòng người của anh.

Mà là, vết thương trên người anh.

Trước kia mặc dù lúc còn trẻ cậu cả Mộ huấn luyện, trên người cũng có vài vết thương. Nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như bây giờ thế này.

Nhưng vết thương trên người này đan xen dày đặc. Rõ ràng là vết thương trong hơn một tháng đó.

Bị thương nặng như vậy, vết thương dày đặc.

Hơn một tháng đó, anh làm thế nào để sống sót qua được?

"Anh..." Cái cằm của Cố Cơ Uyển bỗng nhiên bị xiết chặt, khuôn mặt đã bị anh nắm trong lòng bàn tay.

Cô hoàn toàn không biết anh tới từ lúc nào, tốc độ tấn công mạnh mẽ này khiến cô không thể nào thích ứng được.

Trước kia đã biết anh lợi hại, càng lợi hại đến mức cô không thể nào tưởng tượng nổi!

Yêu cầu của anh đối với bản thân dường như càng ngày càng cao.

Trời vẫn chưa sáng đã đi ra phía sau núi tập luyện, sau đó mang theo một thân mồ hôi trở về.

Người đàn ông này, càng ngày càng mạnh mẽ!

"Đang suy nghĩ gì?" Câu hỏi của anh, cũng giống như mệnh lệnh.

Nếu như bạn không tuân theo, nhất định sẽ bị trừng phạt.

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ: "Đang nhìn vết thương trên người anh..."

"Cô không có tư cách nhìn!" Anh bỗng thả cô ra, ném cho cô bóng lưng lạnh lẽo cứng rắn.

"Vào đây!"

Vết thương kia, là sự tồn tại mà cô không thể nhắc đến.

Vì đều là do cô!

Cố Cơ Uyển cắn môi, giữ im lặng đi sau lưng anh.

Không phải là để cô hâu hạ anh tắm rửa sao? Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

Vốn cho là có thể rất bình tĩnh, nhưng nhìn anh đứng trước mặt mình, đáng vẻ chờ đợi cô phục vụ, khuôn mặt của cô vẫn không nhịn được mà đỏ bừng lên.

Cởi quần ...cho cậu cả Mộ, giống như là... lần đầu tiên?

"Vẫn chưa làm?" Người đàn ông cúi nhìn cô, cao cao tại thượng!

Cố Cơ Uyển mím môi, biết phản kháng không có tác dụng, đành phải ngồi xổm ở trước mặt anh.

Hít sâu một hơi, hai tay duỗi ra có chút cứng ngắc, kéo khóa cho anh...

CHƯƠNG 365: CÓ CẢM GIÁC BỊ LỪA GẠT

"Ngày mai tôi có giờ lên lớp!" Lúc mặc quần áo cho anh, Cố Cơ Uyển do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

Câu xin anh!

Hết cách rồi, bây giờ cô đã hoàn toàn trở thành đồ phụ thuộc của anh.
Không cầu xin anh, có lẽ ngay cả trường học cũng không thể về.

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, không biết là từ chối hay là đồng ý.
"Cậu cả Mộ, tôi có thể trở về đi học không?" Cố Cơ Uyển cài từng cúc áo sơ mi cho anh.
Đối phương vẫn không nói một lời nào.

Cố Cơ Uyển tuyệt vọng, ba tháng nay, có phải anh đã dự định vây chết cô trong Vọng Nguyệt Các không?
Có phải cô còn cân cảm kích anh vì cho phép cô sử dụng laptop và sách vở không?
Nếu không, ngay cả cơ hội học tập và làm việc cô cũng không có.

Không thể làm gì, sau khi cài dây lưng cho anh xong, cô đành phải lui sang bên cạnh.
Rõ ràng là một người hầu gái dịu dàng ngoan ngoãn. Mộ Tu Kiệt đi về phía cửa.
Ông cụ Cố vẫn đang ở phía dưới, anh nên xuống dưới cùng người ta.
Cố Cơ Uyển buồn bực ngán ngấm, định đợi sau khi anh rời đi thì mình sẽ trở về phòng làm việc.
Nhưng thân hình cao lớn của anh lại dừng trước cửa.
"Thất thân làm gì?"

"Ách?" Lời này là có ý gì?
Cố Cơ Uyển ngẩng đầu nhìn lên, không hiểu ý của anh.
"Không cần hầu hạ tôi ăn sáng sao?" Người đàn ông khịt mũi, vẻ mặt lạnh lùng: "Muốn đổi ý?"
Đương nhiên là cô không muốn!

Nếu đổi ý, cũng không biết kết cục của Hạ Lăng Chi sẽ thế nào.
Nhưng hình như cô chỉ đồng ý làm người phụ nữ của anh?
Người hầu gái?
Có thêm một chức vụ khó hiểu, ngay cả cơ hội để từ chối cũng không có.
Hầu hạ Thật sự coi mình là quân vương!

Nhưng cô không thể không thừa nhận, ở đây, người ta chính là trời!
Quân vương, cũng không phải dùng sai từ.
Cố Cơ Uyển đi đến phía sau Mộ Tu Kiệt, cùng anh xuống dưới lầu.
Ông cụ Cố và Cố Vị Y vẫn còn trong phòng khách.

Cố Vị Y vốn muốn đi lên nghỉ ngơi, nhưng ông cụ cũng không muốn rời đi, khẳng khái muốn chờ Mộ Tu Kiệt.
Cô ta sợ đợi lát nữa Cố Cơ Uyển đi xuống, tiếp xúc quá nhiều với ông cụ.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định ở lại, ngăn chặn cơ hội để Cố Cơ Uyển và ông cụ tiếp xúc riêng với nhau. Nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đi đến sảnh, Cố Tĩnh Viễn lập tức chào hỏi: "Thất lễ, cậu cả Mộ, hôm nay coi nơi này của anh thành nhà của mình, xin bỏ qua cho!"

"Không sao, chỉ sợ ông cụ Cố và cậu Cố quá khách khí!"

Mộ Tu Kiệt đi tới, quán gia lập tức kéo ghế cho anh.

Sau khi đợi Mộ Tu Kiệt ngồi xuống, Cố Cơ Uyển đứng ra phía sau anh, quả nhiên rất giống với một người hầu gái.

Thật sự đúng là tới đây làm thuê.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển như vậy, ông cụ Cố lại thở phào nhẹ nhõm.

Một tiểu nha đầu, trải nghiệm cuộc sống một chút cũng tốt.

Chỉ cần là... Không danh không phận đi theo cậu cả Mộ, ông ta sẽ yên tâm.

Người giúp việc đưa bữa sáng của Mộ Tu Kiệt lên, mãi mãi cũng chỉ là mấy thứ đơn điệu như vậy.

Cà phê, sandwich, trứng tráng.

Từ trước nay đối với việc ăn uống không hề kén chọn, bữa sáng luôn luôn đơn giản.

Ngược lại ở trước mặt Cố Vị Y, mỗi ngày đều rất nhiều, bữa sáng ít nhất cũng mười mấy món.

Người phụ nữ hào môn quý tộc, trời sinh vốn được yêu chiều, đến ngay cả bữa sáng cũng ăn không ngon, vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng cả ngày của cô ta.

"Ông nội, ông tìm Tu Kiệt có chuyện gì không?"

Theo kế hoạch, bọn họ nên trở về Lăng Châu, nhưng Cố Vị Y không nỡ rời khỏi cậu cả Mộ nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, vẫn phải nhanh chóng để ông nội trở về, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Có trời mới biết ông ta lại gặp mặt Cố Cơ Uyển, thật sự là sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó.

"Chính là đến để cảm ơn cậu cả Mộ, trong khoảng thời gian này đều được sự chiều cố của cậu!"

Ông cụ Cố nhìn Mộ Tu Kiệt, vẻ mặt ôn hòa.

"Vị Y nhà chúng tôi ở đây làm phiên lâu như vậy, nhờ có cậu cả Mộ chiều cố, lão già tôi đây chính thức nói một tiếng cảm ơn với cậu cả Mộ!"

Lúc ông ta nghiêm túc hoàn toàn khác biệt với lúc tinh nghịch thường ngày.

Đây là loại khí chất mà một người bề trên trong giới thượng lưu nên có.

"Chờ sau này cậu cả Mộ có rảnh đến Lăng Châu, lão già ta nhất định sẽ tự mình đón tiếp, chiêu đãi cậu cả Mộ thật tốt!"

"Đó là chuyện nên làm!" Để Cố Vị Y ở lại bên cạnh mình là ý của bà nội.

Chuyện này, cũng không cần người phải đến cảm ơn mình.

Nhưng trong lời nói của ông cụ, nhận ra một loại ý tứ khác.

"Cậu cả Mộ, cậu và Vị Y..."

Ông ta nhìn Cố Vị Y, Cố Vị Y lập tức cúi đầu, sắc mặt đỏ lên.

Ông cụ cười yếu ớt, không ngờ cậu cả Mộ tự mình thừa nhận.

"Nhưng mặc dù cậu cả Mộ có quan hệ thân thiết với Vị Y nhà chúng tôi, nhưng chuyện của hai người, vẫn phải chờ Vị Y về nhà cùng ta, nhận tổ quy tông xong sẽ tính tiếp!"

Dù sao cũng là cháu gái nhà bọn họ, muốn kết hôn nhất định phải lấy thân phận cháu gái nhà họ Cố để xuất giá.

Cháu gái của ông ta phải lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở.

Cuộc sống sau này, ông ta nhất định phải đền bù thật nhiều cho cô!

"Nhận tổ quy tông?" Mộ Tu Kiệt nhú mày.

Về chuyện của Cố Vị Y, thật ra anh luôn không để ở trong lòng.

Vậy nên tại sao Cố Vị Y và ông cụ nhà họ Cố thân mật như vậy, anh cũng không quan tâm.

Nếu đều là họ Cố, có một chút quan hệ thân thích cũng không tính là gì.

Về phần Cố Vị Y gọi ông cụ cố là "Ông nội", căn cứ vào tuổi đời của ông cụ bây giờ, cung kính gọi một tiếng ông nội cũng không bị chỉ trích gì.

Nhưng, nhận tổ quy tông, đây lại là một vấn đề khác.

Cố Vị Y là cháu gái của bà nội, tại sao lại có quan hệ máu mủ với nhà họ Cố ở Lăng Châu?

"Vị Y vẫn chưa nói cho cậu cả Mộ sao?"

Ông cụ nghiêng đầu nhìn Cố Vị Y, nhú mày: "Ta tưởng là cháu đã nói!"

"Cháu..." Vì Cố Cơ Uyển cũng ở đây, nói đến việc này khiến cho Cố Vị Y lập tức chột dạ.

"Ông nội, việc này, sau này chúng ta hãy nói được không? Cháu hơi đói bụng!"

Nhưng, Mộ Tu Kiệt rõ ràng không có ý định để chuyện này cứ bị che lại như vậy.

"Ông cụ Cố, xin hãy nói chuyện này rõ ràng, không biết Cố Vị Y và nhà họ Cố ở Lăng Châu có quan hệ thế nào?"

"Vị Y là cháu gái của nhà họ Cố chúng tôi, hai mươi năm trước, con trai ta..."

"Ông nội! Cháu thật sự khó chịu, cháu... cháu đau!"

Sắc mặt Cố Vị Y tái nhợt, là vì bị hù dọa.

Cô ta không muốn nói chuyện này trước mặt Cố Cơ Uyển.

Nhưng Cố Cơ Uyển không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Cố Vị Y như vậy, đột nhiên trong lòng run rẩy kịch liệt.

Cô có một loại linh cảm!

Có cảm giác như bị lừa gạt!

Vì lừa gạt như vậy, không phải lần đầu tiên.

"Ông nội cố, Cố Vị Y thật sự không phải con gái của Cố Kính Minh?" Cô vội nói.

"Ông nội, cháu..."

"A, cha mẹ cháu vẫn chưa nói cho cháu sao? Năm đó bọn họ thay con trai ta chiếu cố Tang..."

"Ông nội! Cháu khó chịu! Cháu...Cháu đau bụng! A! Cháu bụng đau quá!"

Cố Vị Y nắm chặt lấy tay ông cụ Cố, hét lên: "Cháu đau, cháu thật sự rất đau, cháu rất khó chịu!"

Ông cụ Cố bị cô ta làm cho giật mình, lập tức đỡ cô ta đứng lên.

"Vị Y, có chuyện gì xảy ra? Chỗ nào khó chịu?"

"Đau bụng, đau quá đau quá, không biết có phải bị trúng độc không!"

Cố Vị Y đã hoàn toàn hết cách, chỉ cần có thể cắt đứt đề tài ngày, cái gì cũng không ngại.

"Chắc chắn là bữa sáng đã bị hạ độc, chắc chắn là Cố Cơ Uyển muốn hại cháu! Ông nội, nhanh đưa cháu đến bệnh viện! Nhanh!"

"Vị Y..."

"Gọi Dương Quân tới." Mộ Tu Kiệt mặt không biểu cảm hạ lệnh.

"Cháu..." Bất giác Cố Vị Y mới phát hiện ra rằng mình đã giẫm phải mìn.

Bữa sáng là người của Vọng Giang Các chuẩn bị, cô ta nói bữa sáng có độc, không phải nghi ngờ người của cậu cả Mộ sao?

Nhưng nếu cô ta không ngăn cản, một khi ông nội nhắc tới Tang Thanh, Cố Cơ Uyển sẽ biết tất cả mọi chuyện!

CHƯƠNG 366: BÂY GIỜ MUỐN VỀ NHÀ

"Vâng!" Lâm Duệ lập tức gọi điện thoại cho Dương Quân.

Sau đó, hướng ông cụ Cố nói: "Ông Cố yên tâm, Dương Quân là bác sĩ nổi tiếng, anh ta có thể chữa cho cô Cố!"

Ông cụ gật đầu, đỡ Cố Vị Y.

Thấy trên mặt cô ta đều là mồ hôi, cho rằng cô ta đang đau bụng nên vô cùng đau lòng.

"Không sao, bác sĩ sẽ lập tức tới đây, đừng sợ"

Ông ta nhìn Cố Tĩnh Viễn một chút: "Mau đỡ nó về phía ghế salon bên kia nghỉ ngơi!"

Cố Tĩnh Viễn phản ứng có chút chậm chạp, trong lòng anh ta thật sự có một loại cảm giác... khó hiểu.

Mới vừa rồi còn êm đẹp, tại sao đột nhiên lại trở nên kỳ quái như vậy?

Nhưng, dù sao Cố Vị Y cũng là em họ của anh ta.

Bây giờ thấy cô ta đau như vậy, quả thật trên trán đầy mồ hôi, có lẽ không phải giả vờ.

Cố Tĩnh Viễn lập tức đứng lên, đỡ Cố Vị Y.

"Đừng hoảng hốt, đi đến ghế salon nghỉ một chút, bác sĩ lập tức tới ngay!"

Cố Vị Y sao có thể không hoảng hốt?

Y thuật của Dương Quân lợi hại như vậy, chờ đến khi anh ta đến, tùy tiện kiểm tra máu một chút sẽ biết cô ta không bị trúng độc.

Làm sao bây giờ? Bây giờ còn có thể làm thế nào?

Dưới sự hỗ trợ của Cố Tĩnh Viễn, Cố Vị Y đứng lên, từ từ đi về phía ghế salon trong phòng khách.

Mới đi được mấy chục bước, bỗng nhiên toàn thân cô ta lắc một cái, bắt được cổ tay ông cụ.

"Ông nội, ông nội cháu... Cháu muốn rời khỏi nơi này! Ở đây có người muốn hại cháu! Cháu muốn rời khỏi đây, phải lập tức rời đi!"

"Cô Cố, ở đây sao có thể có người muốn hại cô?" Lâm Duệ rất không thích người phụ nữ này.

Mặc dù bây giờ trên mặt cô ta đầy mồ hôi, nhưng trong tiềm thức anh ta cảm thấy, người phụ nữ này lại bắt đầu diễn trò.

Về phần tại sao muốn diễn kịch, Lâm Duệ vẫn chưa nghĩ được rõ ràng.

Dù sao trực giác của anh ta tin rằng cô ta đang diễn trò.

Chẳng lẽ, lại muốn đối phó với Cố Cơ Uyển?

"Cô Uyển Uyển, cô đừng đi qua, tốt nhất đừng chạm vào cô ta!"

Lâm Duệ ở sau lưng kéo Cố Cơ Uyển một cái, nhắc nhở.

Cố Cơ Uyển mỉm cười với anh ta, gật đầu: "Anh yên tâm, tôi sẽ không cho cô ta bất cứ cơ hội nào để nói xấu tôi!"

Đã trải qua một lần thua thiệt, vẫn không biết phòng bị sao?

Nhưng bây giờ Cố Cơ Uyển không nghĩ đến chuyện nói xấu hay không nói xấu.

Cố Vị Y vẫn đang ồn ào, nhất định đòi phải rời đi.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng: "Nếu không muốn để Dương Quân khám, vậy hãy đưa đến bệnh viện!"

Anh nói: "Tân Nhất, chuẩn bị xe"

"Rõ!"

Ngoài cửa Tân Nhất lập tức cho người đi chuẩn bị xe.

Mộ Tu Kiệt nhìn ông cụ Cố, mặt không biểu tình.

"Ông Cố vừa rồi có lẽ đã hiểu lầm, tôi và Cố Vị Y không có bất cứ mối quan hệ đặc biệt nào!"

Anh ở trên thường trường, cũng coi như một kẻ khôn ngoan!

Vừa rồi ý nói của ông cụ, anh cũng hiểu rất rõ.

"Tôi đã đồng ý với một vị trưởng bối đã qua đời, phải chăm sóc cô ta thật tốt, vậy nên mới cho Cố Vị Y ở lại Vọng Giang Các của tôi!"

"Về phần những chuyện khác, thật có lỗi, khiến Ông Cố suy nghĩ nhiều, tôi không có quan hệ tình cảm với Cố Vị Y, tương lai cũng không có khả năng có quan hệ về phương diện này!"

Cố Vị Y cảm thấy đau lòng.

Cậu cả Mộ lại có thể lạnh lùng nói ra những lời như vậy!

Bọn họ ở bên nhau cũng đã hơn hai tháng.

Có ai không biết cô ta là người phụ nữ của cậu cả Mộ?

Nếu không phải có loại quan hệ đó, nào có đôi nam nữ nào ở bên nhau?

Cậu cả Mộ nói như vậy, quá đáng!

Anh đang tức giận, tức giận biểu hiện bây giờ của mình sao?

"Tu Kiệt, thật xin lỗi, em... em sẽ giải thích với anh"

Cô ta vẫn cho rằng, cậu cả Mộ vì tức giận nên mới nói ra những lời như vậy.

"Ông nội, cháu thật sự khó chịu, ông đưa cháu đi bệnh viện trước đi!"

Ông cụ Cô nhìn Mộ Tu Kiệt một chút, đằng sau ánh mắt bình tĩnh, hoàn toàn không có bất cứ dao động nào.

Cố Tĩnh Viễn cũng nhìn anh.

Đều là đàn ông, anh ta đương nhiên có thể nhận thấy rõ ràng.

Lời này của Mộ Tu Kiệt, là thật, anh hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩ nào với Cố Vị Y.

Vốn cho rằng nhà họ Cố và nhà họ Mộ có thể liên hôn, đều là chuyện có lợi cho cả hai gia đình.

Nhưng bây giờ xem ra, là không có cơ hội.

Cậu cả Mộ, hoàn toàn không có chút tâm tư nào với Cố Vị Y.

"Ông, lên xe trước đi" Cố Tĩnh Viễn nhắc nhở.

Ông cụ Cố cũng có chút thất vọng, ông ta thật sự rất thích cậu cả Mộ trẻ tuổi này.

Cố Tĩnh Viễn mở cửa xe ra, ông cụ và Cố Vị Y lên xe.

Lúc Cố Tĩnh Viễn đang muốn đi đằng trước, Cố Cơ Uyển bỗng nhiên đuổi theo, lặng lẽ nói với anh ta điều gì đó.

Chỉ thấy Cố Tĩnh Viễn gật đầu một chút.

Cố Cơ Uyển lại nói điều gì đó, Cố Tĩnh Viễn vẫn gật đầu như cũ, sau đó lên xe.

Hiệu quả cách âm của xe thật sự quá tốt, rõ ràng là Cố Vị Y thấy bọn họ đang nói chuyện, nhưng một chữ cũng không nghe được.

Sau khi Cố Tĩnh Viễn lên xe, lái xe lập tức khởi động rời đi.

Tân Nhất cũng tới xe, tự mình lái xe theo ra ngoài.

Xe vừa mới ra khỏi Vọng Giang Các, Cố Vị Y liền không nhịn được hỏi: "Anh họ, vừa rồi... Cố Cơ Uyển nói gì với anh?"

Trong lòng cô ta rất bất an! Vô cùng bất an!

Mặc dù trong thời gian ngắn như vậy, Cố Cơ Uyển không thể nào nói quá nhiều chuyện.

Nhưng cô ta vẫn cảm thấy bất an.

"Không có gì, chỉ nói là tính cách của em không được tốt lắm, để anh quan tâm hơn!" Cố Tĩnh Viễn cười nói.

"Thật sự... Không có chuyện gì khác sao?" Cố Vị Y nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, tỉ mỉ quan sát từng biểu cảm trên mặt anh ta.

"Còn có thể có chuyện gì?"

Cố Tĩnh Viễn nghe thấy giọng điệu cô ta bình tĩnh như vậy, anh ta có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô ta một cái.

"Bụng của em không đau sao?"

Ông cụ Cố nhìn chăm chăm vào vết mờ hơi chưa khô trên mặt Cố Vị Y, kinh ngạc hỏi: "Vị Y, không đau nữa sao?"

"Vẫn còn, còn có chút đau."

Cố Vị Y che bụng, mặc dù hung hăng thở thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có chút bất an như cũ.

"Ông nội, cháu... cháu muốn về Lăng Châu, ông nội, chúng ta trở về bây giờ luôn đi"

"Tại sao bỗng nhiên lại nói muốn đi rồi?"

Ông cụ có chút mơ hồ, trước đó ông ta nói muốn trở về, nha đầu này còn không bằng lòng, còn nói muốn ở lại thêm hai ngày.

Bây giờ tại sao lại đổi ý rồi?

"Ông nội, cháu muốn trở về, bây giờ chúng ta về luôn có được không?"

"Vậy cũng phải đi đến bệnh viện khám trước đã!" Ông cụ lo cho sức khỏe của cô ta.

"Không... Không cần, bây giờ trở về là được! Về nhà cháu sẽ khỏe hơn!"

Cố Vị Y gắt gao nín thở, tay ông cụ: "Ông nội, bây giờ chúng ta về nhà được không? Có được không?"

Nếu đổi lại là trước đó, bây giờ trở về luôn đối với ông cụ mà nói cũng không có gì khó xử.

Ông ta đến Bắc Lăng, chính là vì muốn đưa cháu gái ruột của mình về nhà.

Nhưng bây giờ... Trong đầu cuối cùng lại hiện lên một gương mặt nho nhỏ, một thân hình mảnh khảnh.

Tiểu nha đầu Uyển Uyển kia.

Bỗng nhiên nói phải đi về, tại sao lại có cảm giác như trái tim bị kéo đi vậy?

Ông ta vẫn muốn nhìn cô bé kia một chút, cho dù phải trở về cũng ít nhất phải hẹn với cô, để cô đến Lăng Châu tìm mình.

Không phải là rảnh hãy đi, mà là nhất định phải đi.

Vẫn chưa nói với Uyển Uyển, ông ta... Không nỡ đi.

"Ông nội, rốt cuộc ông sao vậy? Chẳng lẽ ông đến đây không phải vì đưa cháu trở về sao?"

Ông cụ càng không hé miệng, Cố Vị Y càng bất an.

Rốt cuộc ông ta đang suy nghĩ điều gì, quá quy dị!

"Ông nội..."

"Được rồi "

Ông cụ mang vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Cố Tĩnh Viễn ở đằng trước một chút, thấp giọng nói: "Vậy trở về Lăng Châu đi!"

CHƯƠNG 367: TẠI SAO ÔNG LẠI KIÊNG DÈ NHƯ THẾ?

Cố Cơ Uyển đứng trong sân, nhìn xe của ông cụ rời đi.

Đôi mắt đẹp ấy dần dần bao phủ vẻ phức tạp.

Mộ Tu Kiệt muốn quay lại đại sảnh. Lại thấy cô gái vẫn nhìn về hướng cổng Vọng Giang Các, suốt một hồi lâu không định thần lại được.

Anh nheo mắt. Không hài lòng nói: “Muốn lười biếng à?”

Cố Cơ Uyển đột nhiên định thần lại, lại nhìn đăm đăm về phía cửa.

Nơi đó. Bóng xe của ông cụ đã không nhìn thấy nữa.

Cô cắn môi dưới, quay lại đi theo Mộ Tu Kiệt.

Bữa sáng vẫn chưa ăn xong, Mộ Tu Kiệt ngồi xuống. Cô đứng sau lưng anh như trước.

“Tôi có nói không cho cô ăn sao?”

Người giúp việc thì có gì hay? Cô thật sự đã diễn rất tốt màn biểu diễn tuyệt vời này!

Nhưng, ai bảo cô trở thành người giúp việc chứ?

Cố Cơ Uyển nhìn anh. Cậu cả Mộ có ý bảo cô ngồi xuống ăn à?

Vô cùng bất lực, ở đây, cô đứng cũng không đúng mà ngồi cũng không xong.

Tuy nhiên. Ông nội Cố rời đi rồi, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cô không muốn ông nội Cố biết về mối quan hệ mờ ám giữa cô và Mộ Tu Kiệt.

Nếu ông biết, có lẽ... ông sẽ thất vọng với cô lắm nhỉ?

Cô ngồi xuống bên cạnh Mộ Tu Kiệt. Người hầu liên đưa đồ ăn sáng cho cô.

Suốt thời gian ăn sáng. Cố Cơ Uyển im lặng ăn xong bữa sáng mà không nói lời nào.

Khi Mộ Tu Kiệt đặt đĩa xuống. Cô cũng lập tức làm theo rồi đứng dậy.

“Cậu cả Mộ. Tôi tiễn anh ra ngoài”

“Tôi có nói muốn đi ra ngoài hửm?”

Lời nói của cậu cả Mộ khiến Cố Cơ Uyển hoảng hồn.

Không đi ra ngoài? Vậy... anh sẽ không muốn ở lại đây đâu nhỉ?

Ở lại để làm gì chứ?

“Đi lên với tôi.”

Chỉ một câu nói. Cả người Cố Cơ Uyển hoảng sợ đến mức trở nên cứng đờ, chân cô lại bắt đầu mềm nhũn. Người đàn ông có thể chỉ cần động một cái là đã dọa phụ nữ đến mức chân mềm nhũn thì chắc là trên đời chỉ có một mình cậu cả Mộ mà thôi. Sáng sớm theo anh lên trên làm cái gì?

Cô nơm nớp lo sợ đi sau lưng anh, khi bước vào phòng, từng tế bào trên cơ thể cô đều kêu cứu dữ dội! Mộ Tu Kiệt đi tới bàn, Cố Cơ Uyển đang cách anh năm bước dừng lại, không dám đi qua.

“Sợ tôi?”

Anh không nhìn lại.

Cố Cơ Uyển không biết trả lời câu hỏi này như thế nào, mà thật ra, câu hỏi này không cần phải trả lời. “Khi nào thì?”

“Thì?” Cậu cả Mộ bẻ lái hơi gấp, phải mất vài giây Cố Cơ Uyển mới kịp phản ứng.

“Một tháng sau.” Cô nói ngay lập tức.

“Mỗi môn thi nếu không đậu được 90, thời gian thỏa thuận sẽ nhân đôi ”

Mộ Tu Kiệt nhặt túi máy tính, rời đi.

Bóng lưng vẫn lạnh lùng tiêu sái như vậy.

Còn nói là không ra ngoài!

Tâm tư của đàn ông như mò kim đáy biển, thật sự là khiến cho người ta khó mà lường.

Cố Cơ Uyển muốn đi với anh ta, tiễn anh ra ngoài, lúc này mới giống như là công việc của người giúp việc. Tuy nhiên, cậu cả Mộ có vẻ không thích: “Tránh xa tôi ra, phiền phức!”

Cô lập tức dừng bước, vẻ mặt oán hận.

Anh nghĩ cô muốn đi với anh lắm chắc? Còn không phải bị anh bắt phải phục vụ sao?

Thật là!

Tuy nhiên, mỗi môn phải hơn 90 điểm... đối với người thường xuyên trốn học như cô có phải là quá khó rồi không?

Cố Cơ Uyển thở dài, sau khi Mộ Tu Kiệt rời đi, cô cũng cất bước, chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng bất ngờ, cô nhìn thấy vài cuốn sách xếp chồng lên nhau trên bàn của Mộ Tu Kiệt.

Sao cuốn sách này trông quen thuộc thế nhỉ?

Cố Cơ Uyển bước đến, cầm một trong số chúng.

Không phải là sách của họ trong học kỳ này sao?

Sao trên bàn của cậu cả Mộ lại có sách của họ trong học kỳ này?

Cầm lên lật ra, mắt Cố Cơ Uyển đột nhiên sáng lên.

Bản ghi chú này là ai làm?

Trên đầu mỗi cuốn sách, đầu là điểm mấu chốt, đầu là điểm cần chú ý khi làm bài thi đều được đánh dấu hết.

Mặc dù nét chữ không đẹp lắm, nhưng càng nhìn lại càng thấy quen thuộc!

Đây là... chữ của Hạ Lăng Chi!

Cố Cơ Uyển đột ngột quay lại, cầm theo cuốn sách đi xuống cầu thang.

Đến trước đại sảnh, Maybach đã lái ra khỏi sân, trong nháy mắt biến mất.

Anh đi rồi.

Anh thế mà lại bảo người ta khiến Hạ Lăng Chi ghi chú cho cô, sau đó đưa cuốn sách qua!

Thời gian cô đi học còn kém hơn rất nhiều so với Hạ Lăng Chi.

Người ta là lớp trưởng, dù có bận đến đâu thì cũng gần như không bỏ lỡ tiết nào trong chương trình học.

Ghi chú của Hạ Lăng Chi tốt hơn cô không biết bao nhiêu á chữ.

Chỉ là cô không hiểu, tại sao cậu cả Mộ lại làm chuyện này?

Cầm cuốn sách trên tay, nhìn ra cổng sân trống trải, Cố Cơ Uyển cảm thấy hơi buồn.

Thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cũng không biết mất bao lâu Cố Cơ Uyển mới quay đi, bước lên lầu.

Ngay khi bước vào, cô nhận được một cuộc gọi từ Đàm Kiệt: “Uyển Uyển, hôm nay cậu đi đâu vậy?”

“Tớ..” Cố Cơ Uyển sững sờ rồi mới nói: “Tớ đang ở chỗ của bạn tớ, Đàm Kiệt, tìm tớ có chuyện gì, có phải có phát hiện gì không?”

“Trong hệ thống xuất nhập cảnh của sân bay đó thực sự không có thông tin về Dương Hiểu Nha”

Sau khi Đàm Kiệt nhận được tin nhắn của cô, anh bắt đầu tìm kiếm trong một số thư viện hệ thống mạng.

Nhưng cho đến nay, không hề có tin tức của Dương Hiểu Nha.

“Cậu nói Dương Hiểu Nha không ra nước ngoài, bây giờ có vẻ là thật rồi. Nhưng Uyển Uyển, nhất định họ có chuyên gia máy tính rất giỏi, nếu không, những thông tin

trước đây tớ tìm thấy không thể không trùng khớp với nhau.”

“Ủm” Cổ Cơ Uyển gật đầu.

Đứng sau những người đó, chắc chắn có những chuyên gia máy tính rất cao tay.

Họ thậm chí có thể đột nhập vào cơ sở dữ liệu của bệnh viện và sửa đổi tất cả các bản ghi DNA của bà cụ trong bệnh viện.

Không phải cao thủ, tuyệt đối không thể làm được chuyện này.

“Đàm Kiệt, bằng cách nào đó Cổ Vị Y đã trở thành cô chủ của nhà họ Cổ ở Lăng Châu, anh hãy giúp tôi tìm hiểu xem năm đó Dương Hiếu Nha đã làm gì giấu cha tôi”

Vừa này cô vốn muốn hỏi, nhưng Cổ Vị Y lại ở đó.

Thực ra Cổ Cơ Uyển đã có linh cảm, một số chuyện, có lẽ, chúng có liên quan đến mình.

Nhưng bây giờ cô không thể tra ra, cô không thể tra ra được gì.

Việc điều tra sự việc của bà ngoại đã khiến Đàm Kiệt gặp nguy hiểm.

Hiện tại tình huống trước mắt không rõ ràng, cô không dám để Đàm Kiệt dễ dàng nhúng tay vào.

Vừa rồi khi ông cụ đưa họ đi, cô đã hỏi Cổ Tĩnh Viễn số điện thoại của ông.

Vấn đề này cứ để cô tự điều tra.

Tuy nhiên, Lăng Châu cách đây quá xa, mà Mộ Tu Kiệt, chỉ e là sẽ không để cô rời đi trong lúc này.

Hiện tại không phải là lúc để điều tra.

Cô đọc sách trong phòng cả buổi sáng, đến trưa ăn cơm xong, không hiểu sao lại muốn đi dạo một chút. Không phải Vọng Giang Các, mà là sân sau của nhà họ Mộ.

Mộ Tu Kiệt không có ý định giam cầm cô trong Vọng Giang Các.

Cô một mình rời khỏi cổng Vọng Giang Các, lái xe tham quan rồi lái đến sân sau nhà họ Mộ.

Chiếc xe tham quan dừng lại trên hồ đã lấp đầy, bây giờ nơi này đã được biến thành một khu vườn.

Hòn non bộ, hoa cỏ, cây cối.

Ngoại trừ việc không có hồ nước đó, con đường đó.

Mà nơi cô đang đứng là nơi bà ngoại gặp nạn.

Ở đây vốn dĩ có một con đường, cách đó không xa vốn là một cái hồ.

Tại sao ông cụ lại phải lấp cái hồ này ngay?

Ông là người đã trải qua nhiều sóng gió, vậy mà lại không thể đối mặt với cái chết của bà cụ sao?

Tại sao tai nạn của bà cụ lại khiến ông kiêng kỵ như vậy?

Ngay cả hồ cũng bị lấp đầy?

CHƯƠNG 368: DƯỚI ĐÁY HỒ ẮN CHỨA NHỮNG BÍ MẬT GÌ

Cố Cơ Uyển ngồi xổm xuống đất, cô nhớ rõ đây là nơi xảy ra vụ tai nạn.

Lúc đó, chiếc xe lăn của bà ngoại đã lăn bánh xuống hồ.

Nơi đây. Rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Cố Cơ Uyển đang định bước tới thì đột nhiên có thứ gì đó kéo đôi giày của cô.

Nhưng cô nhìn lại, nhưng cô không nhìn thấy gì cả.

Lại nhắc chân, chiếc giày lại bị kéo một lần nữa. Rõ ràng có một lực nào đó đang kéo chiếc giày của cô.

Cố Cơ Uyển giật mình. Nhìn xuống những đồ trang trí bằng đá đen dưới đáy giày của mình.

Sao thứ này lại có thể bị kéo bởi một lực vô hình nào đó?

Không đúng, có cái gì đó làm vướng víu phụ kiện trên giày của cô.

Cố Cơ Uyển quỳ xuống. Nhẹ nhàng cời bỏ tấm lưới.

Màu sắc của tấm lưới này gần như trong suốt, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thể thấy được.

“mợ chủ?” Đột nhiên, người giúp việc phía trước khẽ gọi.

Cố Cơ Uyển nhìn lên, thấy đó là một trong những người hầu gái phục vụ trong sân của bà cụ.

Tuy nhiên, trong nhà họ Mộ có quá nhiều người hầu, những người hầu trong mỗi sân thường bị chuyển đi.

Cô ấy ở bên bà cụ không bao lâu thì bị chuyển đi.

Cho nên ấn tượng của Cố Cơ Uyển về cô ấy không sâu sắc lắm.

“Tôi không phải là mợ chủ nhà họ Mộ nữa. Sau này không thể gọi tùy tiện như vậy được đâu.” Cố Cơ Uyển nhẹ nói.

Cô hầu gái mới bỗng nhiên phản ứng không kịp. Vội vàng nói: “Xin lỗi, mợ... cô Uyển Uyển, tôi không cố ý!”

“Đừng sợ, không có gì đâu, tôi giống một người đáng sợ như vậy lắm sao?” Cố Cơ Uyển mỉm cười.

Nhìn thấy cô cười hiền hậu như vậy, cô hầu gái nhỏ cuối cùng cũng cảm thấy an tâm.

“Cô Uyển Uyển, cô đang làm gì vậy?” Cô ấy đi qua.

“Có cái gì đó đang quấn lấy đôi giày của tôi” Cố Cơ Uyển vẫn đang gỡ những mắt lưới đó.

Cô hầu gái nhỏ đi tới, nhìn thứ trên đôi giày của cô, lập tức mỉm cười.

“mợ chủ, cô vướng vào cây rong trong hồ rồi, đây là tơ khô của cây rong.”

Cô ấy ngồi xổm xuống, dễ dàng tháo cây rong cho Cố Cơ Uyển.

“Trước đây những cây rong này thường mọc trong hồ, sau khi ông chủ bảo người lấp hồ, hiếm lắm mới nhìn thấy chúng.”

“Cây rong?” Cố Cơ Uyển cau mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Cô nắm lấy tay cô hầu gái, lo lắng nói: “Ý cô là, ban đầu trong hồ có rất nhiều cây rong? Cây rong trong suốt?”

“Cũng không phải trong suốt lắm, chẳng qua là nếu có ánh sáng mặt trời và hơi ẩm, trông nó mới giống như trong suốt”

Cô hầu gái không biết tại sao vẻ mặt của cô lại đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy.

Cô ấy nhặt cây rong khô đưa cho Cố Cơ Uyển.

“Bây giờ nó héo khô rồi, mới có màu nên dễ nhìn thấy hơn.”

Cố Cơ Uyển cầm lấy, giật mạnh, thật không ngờ, lớp cây rong trông mỏng vậy mà lại không dễ xé.
“Ý cô là, nếu nó bị ướt, nó sẽ vô hình?”
Hô hấp của cô có chút loạn, lúc trước xe lăn của bà cụ xuống hồ, rõ ràng là trượt chứ không phải lăn!
Các bánh xe căn bản không hề lăn!
Trượt... nếu là trượt thì phải do ngoại lực kéo mới sẽ gây ra kết quả như vậy?
Nhưng lúc đó bà không nhìn thấy gì, vì không nhìn thấy nên loại trừ khả năng chiếc xe lăn của bà cụ bị vật gì đó kéo xuống đáy hồ!
Mọi thứ là do không nhìn thấy được!
Nhưng nếu bản thân “sợi dây” là trong suốt thì sao?
“Cô Uyển Uyển, cô đang nghĩ gì vậy?”
Về mặt của Cố Cơ Uyển càng lúc càng trở nên căng thẳng, cô hầu gái nhỏ có chút bất an.
“Cô Uyển Uyển, có phải tôi nói gì sai không?”
“Dưới đáy hồ này có phải có rất nhiều cây rong như vậy không?” Cố Cơ Uyển siết chặt cổ tay cô ấy.
Mặc dù người giúp việc bất an nhưng cô ấy vẫn gật đầu: “Vâng... chúng có rất nhiều, vì chúng lớn nhanh, mỗi năm đều sẽ dọn dẹp một đợt”
Cô ấy cũng đã từng tham gia dọn dẹp cây rong nên cô ấy biết rất rõ điều này.
Chỉ là hiện tại cây rong bị chôn vùi rồi, công việc này cũng không cần người theo làm, cho nên cô ấy vào nhà chính phụ giúp.
Khuôn mặt của Cố Cơ Uyển dường như càng ngày càng khó coi, cô hầu gái nhỏ cảm thấy mình đã nói sai, không dám nói bừa nữa.

“Tôi... cô Uyển Uyển, tôi còn có việc, tôi... tôi đi...”
“Trước đây cô vẫn luôn giúp đỡ ở đây sao?” Cố Cơ Uyển bắt lấy cô ấy.
Cô hầu gái nhỏ sùng sốt: “Tôi, tôi...”
“Cô nói cho tôi biết, sau tai nạn của bà cụ, có bao giờ ông Mộ bảo người điều tra trong hồ có gì không?”
“Chuyện này...”
“Xe lăn của bà cụ đâu? Đã tìm ra chưa?” Cố Cơ Uyển siết chặt năm ngón tay.
Người giúp việc bị cô nắm đến mức cảm thấy hơi đau, cô ấy suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không biết, lúc ông chủ bảo lấp hồ, tôi đã bị chuyển đến nhà chính làm việc rồi.”
“Cô Uyển Uyển, tôi thực sự vẫn còn việc phải làm, tôi đi đây!”
Cô hầu gái càng nghĩ càng thấy không ổn.

Mặc dù ông chủ đã thông báo rằng chuyện của bà cụ chỉ là một tai nạn.
Tuy nhiên mọi người đều nói khi bà cụ gặp tai nạn, chỉ có Cố Cơ Uyển ở đó.
Bây giờ mọi người đều coi sự việc đã kết thúc, nhưng Cố Cơ Uyển vẫn còn hung hăng nhắc đến.
Người giúp việc hối hận vì đã đến chào cô, vội vàng tìm cớ rời đi.
Chỉ còn lại một mình Cố Cơ Uyển, nhìn rừng hoa mới trồng trước mặt, tâm trạng càng ngày càng nặng nề.
Cô ngồi xổm xuống, lần theo đồng cây rong khô, tìm kiếm từng chút một.
Chẳng bao lâu, cô tìm thấy đồng cỏ nơi có những cây rong chất đồng.
Đồng cỏ mới trồng, một số cây rong đã bị lật lên khi lấp đất.

Nhưng bây giờ, cây rong đã chết hết, chỉ còn lại những sợi tơ khô...
Nếu như chiếc xe lăn của bà cụ thật sự vướng phải loại cây rong này.
Vậy thì theo như lời của người giúp việc, có lẽ thật sự là do cây rong ngâm nước, dưới ánh mặt trời lộ ra trạng thái trong suốt, lúc gấp gáp bà không thể nhìn rõ.
Vậy thì, tại sao chiếc xe lăn của bà cụ lại trượt xuống hồ dễ dàng như vậy là có thể giải thích!

Nhưng tại sao ông cụ còn không kiểm tra thì đã trực tiếp kêu người lấp hồ?
Vì sao... cô bỗng cảm thấy tim mình thật lạnh?
Dưới đáy hồ này vẫn đang giấu những bí mật gì?
Những ngón tay của Cố Cơ Uyển không ngừng run rẩy khi tay cô dừng lại trên cỏ.
“Cô đang làm gì đây?” Đột nhiên, một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên cách đó không xa.
Cố Cơ Uyển sững sốt một chút, sau đó quay đầu lại thì thấy ba bóng người đang bước nhanh.
“Ai cho cô vào đây?” Ông cụ nhà họ Mộ bước nhanh đến gần cô, sắc mặt trầm xuống.

Người quản gia đi theo ông, ngay lập tức giải thích: “Là cậu cả đưa cô ấy về.”
Quản gia không chỉ là quản gia của nhà chính, ông còn giám sát các vấn đề khác nhau của cả nhà họ Mộ.
Chuyện này vốn định báo cho ông chủ, nhưng ông vắng mặt suốt hai ngày nay, sáng nay mới trở về, vẫn chưa kịp báo cáo.
“Tu Kiệt đưa người phụ nữ này về làm gì?” Ánh mắt ông cụ Mộ nhìn Cố Cơ Uyển rất không thiện cảm.

Cố Cơ Uyển đứng dậy, lạnh nhạt nhìn ông.
Đối phương đã không thích mình thì cô cũng không cần phải lấy lòng.
Cô không bao giờ là người sẽ lấy lòng người khác.

“Chuyện này...” Quản gia đương nhiên không biết cậu cả đưa Cố Cơ Uyển về làm gì.
Tuy nhiên, chuyện nam nữ tuổi trẻ đã vượt quá tầm kiểm soát của họ.
Ông cụ Mộ tức giận nói: “Đuổi cô ta ra ngoài!”

CHƯƠNG 369: CÔ TỰ ĐẠI RỒI

“Ông chủ, là do cậu cả dẫn về, tôi cũng không tiện...đuổi cô ta đi”

Quản gia nhìn ông cụ, thấp giọng nói: “Chuyện này có phải nên thông báo trước với cậu cả không, nghe thử suy nghĩ của cậu cả?”

“Đúng vậy đó ông, chuyện này không bằng hỏi anh cả một chút.”

Một người đàn ông trẻ đi tới từ phía sau hai người.

Dáng vẻ anh ta khoảng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, đẹp trai, đầy sức sống, nhìn Cố Cơ Uyển, mặt cười sáng khoái.

“Cô chính là Cố Cơ Uyển vốn muốn làm chị dâu cả tôi sao?”

Anh ta cười hì hì, không để ông cụ không vui vào trong mắt.

“Chào cô, chúng ta vốn từng gặp, à không, là tôi trước đó đã từng gặp cô, nhưng cô bây giờ, mặt đã thay đổi khiến tôi có chút xa lạ.”

Cố Cơ Uyển đương nhiên biết anh ta có ý gì.

Cô vốn cực kỳ xấu xí, mặt vẽ đầy tàn nhang.

Về phần người này, đại khái chính là cậu năm nhà họ Mộ - Mộ Bách Lạc.

Từng gặp chính là chưa từng chào hỏi chính thức, cho nên có chút xa lạ.

“Tôi là Cố Cơ Uyển.” Cô nhàn nhạt nói, không thừa nhận thân phận khác.

Ánh mắt Mộ Bách Lạc dán chặt khuôn mặt cô, ý cười càng thêm sâu sắc.

“Cô thật xinh đẹp! Tôi đoán trước đây anh cả giải trừ hôn ước với cô, là vì bị khuôn mặt trước đây của cô dọa sợ.”

“Bây giờ lại dẫn cô về, là vì nhìn thấy dung mạo thật sự của cô nên hối hận rồi.”

Anh ta nhìn ông cụ Mộ, mặt đầy vui vẻ: “Ông ơi, con nói có phải không?”

Ông cụ hừ một tiếng, không để ý.

Quản gia có chút bất đắc dĩ, cậu năm thật là không biết xem sắc mặt người khác.

Không thấy sắc mặt bây giờ của ông cụ cực kỳ khó coi, không hề có chút ý vui đùa nào sao?

Mộ Bách Lạc gặp phải chương ngại ở trước mặt ông cụ, chỉ có thể khề ho một tiếng, quay đầu nhìn Cố Cơ Uyển.

“Đã là anh cả dẫn cô về, vậy cô vẫn là quay về Vọng Giang Các của anh cả chờ anh ấy đi.”

Cố Cơ Uyển có chút cảm kích cậu năm này.

Cô biết, cậu năm đang tìm cơ hội để cô mau chóng cách xa ông cụ, miễn cho thật sự bị ông đuổi ra ngoài.

Nhưng, cô bây giờ không định né tránh.

“Tôi sẽ quay lại Vọng Giang Các, chỉ là có vài vấn đề, muốn hỏi ông Mộ”

Không ai nói chuyện, bầu không khí có chút ngưng trệ.

Quản gia muốn nói gì đó, nhưng Cố Cơ Uyển nhìn chăm chăm ông cụ, lại thật sự không có chút ý muốn rút lui nào.

Con nhóc này, khó được cậu năm cho cô cơ hội, để cô mau rời đi.

Không nghĩ tới cô không biết nắm bắt lấy mà còn muốn trực diện chọc đến ông cụ.

Thật là không sợ chết.

“Ông Mộ, tôi chỉ là muốn hỏi ông, tại sao sau khi bà cụ xảy ra chuyện, ông không cho người điều tra ngọn nguồn rõ ràng, mà lại lập tức cho lấp cái hồ

có lẽ giấu chứng cứ lại?”

Câu hỏi của Cố Cơ Uyển như một tia kinh lôi, chấn động trái tim Mộ Bách Lạc và lão quản gia

Cô nhóc này lá gan thực sự quá lớn!

Cô lại dám nhắc tới chuyện của bà cụ!

Ở cái nhà này, chuyện bà cụ ngã hồ chính là một cấm kỵ!

Đã hơn một tháng trôi qua, không ai dám nhắc tới!

Mà cô, ban đầu lúc bà cụ xảy ra chuyện, cô là người hiêm nghi lớn nhất!

Bây giờ, cô không hề tránh né lại còn dám chủ động nhắc tới?

Nên nói lá gan cô quá lớn, hay là nói cô quá ngu si?

Chọc ông cụ tức giận, đối với cô mà nói, tuyệt đối không có gì tốt!

Sắc mặt ông cụ lạnh lẽo, hơi thở vương giả trên người khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đặc biệt lúc ông híp mắt lại, khí lạnh nơi đáy mắt càng bức người ta bất giác muốn né tránh.

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay, thực ra, cô cũng hơi sợ.

Ông và cậu cả Mộ là cùng một loại người, hơi thở người lạ chớ lại gán trên người cậu cả Mộ ít nhiều cũng có bóng dáng của ông cụ.

Người có thể bồi đường ra cậu cả Mộ, khí thế có thể yếu được sao?

Trong lòng Cố Cơ Uyển lúc này hoảng loạn, nhưng mà, quyết tâm vạch trần chân tướng của việc đáng ngờ “ngoài ý muốn” đó của bà ngoại, khiến cô trở nên dũng cảm.

“Ông Mộ, chuyện này, tôi lúc đó là người chứng kiến, tôi rất hoài nghi, đáy hồ giấu gì đó ”

“Cô...” Mộ Bách Lạc muốn khuyên cô, nhưng bỗng nhiên cảm thấy mình dường như không chen vào được trong trận thế của hai người họ.

Anh vốn cho rằng cô ba nhà họ Cố này chỉ là bình hoa.

Không nghĩ tới, ở cùng cậu cả Mộ một khoảng thời gian, trên người cũng để lại hương vị của cậu cả Mộ.

Sự bá đạo vô ý bộc lộ mặc dù không đến mức khiến người ta sợ hãi, nhưng cũng khiến người ta không thể xem thường.

Bá khí như vậy hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài mềm yếu của cô.

“Cô muốn nói gì?” Giọng ông Mộ trầm thấp, vừa mở miệng đã lộ ra bá khí!

Cố Cơ Uyển mím môi, đã nói tới bước này rồi, cũng không còn khả năng rút lui nữa.

“Tôi yêu cầu ông đào đồng bùn đất đó ra, để bí mật nơi đáy hồ nổi lên mặt nước.”

Lão quản gia vừa nghe, lập tức ngăn cản cô tiếp tục nói năng hoang đường: “Cô Cố, cô không có tư cách...”

“Không, tôi có tư cách này, vì chuyện này ảnh hưởng tới danh dự của tôi!”

Ánh mắt Cố Cơ Uyển từ đầu tới cuối nhìn ông cụ, cho dù ánh mắt ông ngày càng lạnh lẽo dọa người, cô cũng không có chút nào muốn lùi bước.

“Ông Mộ, tôi là người làm chứng duy nhất vào lúc đó, tôi có quyền hoài nghi”

Ông Mộ híp mắt: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Nếu ông Mộ không đồng ý, vậy...”

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, ánh mắt trầm xuống, kiên định nói: “Vậy tôi liên báo cảnh sát, nói cho phía cảnh sát biết đây hồ có chứng cứ, có thể tìm ra hung thủ giết người!”

“Cô dám!” Sắc mặt ông Mộ trầm xuống.

Hơi thở lạnh lẽo, dọa lão quản gia và Mộ Bạch Lạc không nhin được trong lòng khẽ run rẩy.

Ông cụ giống với cậu cả Mộ, không giận mà uy, hễ giận lên thật sự rất đáng sợ!

Cố Cơ Uyển có phải không biết tính nghiêm trọng của sự việc không?

Ông cụ tức giận, chốc lát...có thể giết người!

Lão quản gia vội nói: “Cô Cố, chuyện của bà cụ, là chuyện ngoài ý muốn!”

“Không phải ngoài ý muốn, tôi đã phát hiện phương pháp hung thủ tạo ra vụ án.”

Cố Cơ Uyển không có ý muốn thỏa hiệp.

Cô ngênh đón ánh mắt của ông Mộ, trầm giọng nói: “Nếu ông cụ Mộ không đồng ý, tôi sẽ trực tiếp báo cảnh sát, để cảnh sát đến xử lý chuyện này!”

“Cô Cố, cô quá tự đại rồi!” Lão quản gia lập tức hét lên.

Chuyện này chính là ngoài ý muốn.

Nếu nhà họ Mộ xuất hiện hung thủ gì, mưu sát gì, hễ chuyện công khai, cổ phần Mộ thị nhất định sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề.

Đến lúc đó, tạo ra hậu quả gì, có phải cô cũng thừa nhận nổi?

“Tôi biết, chuyện này sẽ tạo ra ảnh hưởng trực tiếp tới Mộ thị.”

Thậm chí, ảnh hưởng này sẽ dính đến cả giới kinh doanh toàn Bắc Lãng.

Cô nắm chặt tay, vẫn không chút nhượng bộ.

“Nhưng mà, bà cụ không thể chết không rõ ràng! Ông cụ Mộ, ban đầu ông lấp đầy đáy hồ, có phải cũng vì ông phát hiện chuyện không đơn giản như vẻ ngoài không?”

“Ông không phải đàn xếp ổn thỏa, ông là thợ tiếp tục điều tra, sẽ dính dáng tới nhiều người hơn nữa!”

Cô tiến về phía trước một bước, lời nói hùng hồn!

“Vì ông biết, người lên kế hoạch tất cả những chuyện này, là người của nhà họ Mộ ông!”

CHƯƠNG 370: LẦN SAU, NGƯỜI BỊ HẠI SẼ LÀ AI?

Lão quản gia thực sự sắp bị lời nói của Cố Cơ Uyển dọa chết rồi.

Cô nhóc này, lại nói thẳng với ông cụ, cái chết của bà cụ là do người làm, mà hung thủ, chính là người trong nhà họ Mộ.

Nếu không phải lá gan cô thật sự quá lớn, lớn đến mức vô pháp vô thiên.

Thì chính là, đầu óc cô thật sự hỏng rồi!

Lão quản gia cảm thấy khả năng phía sau lớn hơn một chút.

“Cô Cố...”

“Ông, nếu cô ấy thật sự có chứng cứ, vậy không ngại đào hồ ra lần nữa, điều tra kỹ một chút.”

Mộ Bách Lạc đi tới trước mặt ông cụ.

Khuôn mặt không còn đùa cợt nữa, biểu cảm có chút nghiêm túc.

“Ban đầu lúc xảy ra chuyện, thực ra trong lòng mọi người đều có nghi vấn, lúc đó lại chỉ có mặt Cố Cơ Uyển ”

“Tuy nhiên, nếu chuyện là ngoài ý muốn, đối với Mộ thị và nhà họ Mộ đều tốt, nhưng lỡ như, thật sự có người làm thì sao?”

Ánh mắt sắc bén của ông cụ lướt tới, mặt âm trầm.

Mộ Bách Lạc hơi sợ, nhưng vẫn nghênh đón ánh mắt của ông.

“Nếu hung thủ thật sự nấp ở nhà họ Mộ chúng ta, vậy ai biết người kết tiếp hẳn muốn hại sẽ là ai?”

“Cậu năm, lời này không thể nói linh tinh.”

Lão quản gia nhìn anh ta, ra sức dùng ánh mắt ra hiệu.

Tên nhóc này, sao lại cùng điên với Cố Cơ Uyển rồi.

Chẳng lẽ không nhìn ra, ông cụ đã sắp đến bờ vực bùng nổ rồi sao?

Ông ta cẩn thận nói: “Bà cụ lương thiện, tất cả mọi người trên dưới cả nhà họ Mộ, không một ai ghét bà”

“Bà cụ cũng không tranh với đời, căn bản không thể nào có thù với người khác, người như vậy ai sẽ có lòng hại bà?”

Lão quản gia nói thực ra không có vấn đề gì.

Với tính tình của bà cụ, chuyện kết thù với người khác là không thể nào.

Giết người cũng nên có động cơ, nếu ngay cả động cơ cũng không có, vậy mưu sát không thể nào tồn tại.

“Vậy lỡ như là vì bà cụ phát hiện bí mật nào đó, mà đối phương muốn giết người diệt khẩu thì sao?”

Giọng Cố Cơ Uyển mặc dù không lớn, lại vô cùng kiên định.

Gió thổi lên người cô, cả người cô nhìn rất yếu ớt.

Trước đây gây, bây giờ càng gây yếu như gió thổi một cái là có thể bay.

Nhưng ánh mắt cô lại bình tĩnh trầm ổn hơn bất kỳ ai!

Lời cô nói cũng vì sự ổn trọng của cô mà dường như thêm vài phân thuyết phục.

“Ông Mộ, nếu ông chỉ vì Mộ thị, mà che giấu chuyện này, vậy ông cũng trở thành đồng ****!”

“Theo tôi biết, ban đầu bà cụ có ơn với nhà họ Mộ, ông luôn kính trọng bà nhiều năm như vậy chính là vì trong lòng áy náy với bà!”

“Câm mờm!”

“Ông Mộ, xin ông nể tình bà cụ có ơn với nhà họ Mộ mà tìm lại công bằng cho bà!”

“Thực sự là nói năng linh tinh!” Ông Mộ bỗng nhiên xoay người, đi về phòng chính.

“Ông Mộ...”

“Cô Cố, có vài chuyện, không phải đơn giản như cô nghĩ!”

Lão quản gia chặn trước mặt Cố Cơ Uyển, trầm giọng nói: “Bà cụ mất, đối với ông chủ mà nói là đã kích trầm trọng, ông chủ và bà cụ ở chung nhiều

năm như vậy, không chỉ là một ân tình là có thể nói rõ quan hệ của họ.”

Lão quản gia thở dài: “Cô Cố, ban đầu cô là người hiem nghi lớn nhất chuyện này, bây giờ, nếu cô tiếp tục dây dưa, bản thân cô cũng sẽ không có kết

cục tốt, mong cô suy nghĩ rõ ràng.”

Vứt lại những lời này, lão quản gia lại nhìn cô, rồi xoay người đuổi theo ông Mộ.

Cố Cơ Uyển ở phía sau đi theo hai bước, gọi to: “Ông Mộ, chuyện này cho dù ông không quản, tôi cũng sẽ không bỏ qua như vậy!”

Nhưng hai người đã đi xa, căn bản không muốn để ý tới cô.

Cố Cơ Uyển đứng trong gió, nhìn bóng lưng lạnh lùng của họ, mặt không biểu cảm.

Không biết trôi qua bao lâu, sau lưng truyền tới tiếng ho khê: “Khụ, chuyện đó...”

Cố Cơ Uyển sững sốt, không nghĩ tới cậu năm vẫn ở đây.

Cô quay đầu nhìn anh ta, muốn nói lại bỗng nhiên không còn hứng.

“Cô có biết nếu chuyện thực sự như cô nói, vậy nhà họ Mộ chúng tôi nhất định sẽ trải qua một trận phong ba đáng sợ?”

Cố Cơ Uyển không nói chuyện, cô không phải chưa từng nghĩ tới.

Nhưng bà ngoại chết không rõ ràng, chẳng lẽ vì yên ổn của nhà họ Mộ mà muốn vĩnh viễn che giấu chân tướng sao?

“Để hung thủ ở cái nhà này, chẳng lẽ, các người không sợ vẫn sẽ có người bị hại tiếp theo?”

Mộ Bách Lạc nhún vai, cười nói: “Trên thực tế, chuyện này cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi.”

“Lỡ như là thật thì sao?” Cố Cơ Uyển nhìn anh ta.

Mộ Bách Lạc cúi đầu, đối diện với ánh mắt cô.

Cô nhóc này còn cố chấp hơn tưởng tượng của anh ta.

Mộ Bách Lạc không lên tiếng, chỉ nhìn về phía Vọng Giang Các.

Một lúc sau mới nói: “Anh cả hôm nay ra ngoài rồi sao? Tôi đưa cô về.”

Cố Cơ Uyển lại vẫn nhìn hồ nước đã bị lấp đầy, bàn tay ngày càng siết chặt.

“Chuyện này, tôi không phản đối cũng không ủng hộ cô, nhưng cô tốt nhất thương lượng với anh cả trước một chút.”

Thương lượng với cậu cả Mộ...cậu cả Mộ sẽ nghe lời cô sao?

“Anh là cậu năm nhà họ Mộ, chuyện đó, anh hẳn cũng rất rõ ràng”

Cô nhìn Mộ Bách Lạc, không xác định anh ta có cho mình một đáp án chính xác không.

“Sau khi xảy ra chuyện, tôi bị ông cụ nhốt lại, bên ngoài xảy ra chuyện gì, tôi đều không biết.”

Đợi lúc cô tỉnh lại, người đã bị đưa ra bên ngoài.

Chuyện nhà họ Mộ, cô càng không rõ.

“Xe lăn lúc đầu bà cụ ngồi, có phải còn bị chôn trong đáy hồ?”

Mộ Bách Lạc không trả lời câu hỏi này, chỉ cùng cô nhìn mặt hồ bị lấp.

Xe lăn có phải vẫn ở trong không, ngoại trừ ông cụ, không một ai biết.

Có lẽ sớm đã bị ông cụ sai người đưa đi, cũng có lẽ, như cô suy nghĩ, còn bị chôn dưới đáy hồ.

Một mảnh trước mắt, mặt đất rõ ràng đã được cải tạo.

Nhưng trong hơn một tháng gần gũi, cỏ xanh đã cắm rễ, cây cối cũng dần có cảm giác tươi tốt.

Sinh mệnh mới đang sinh trưởng phát triển.

Nếu đáy hồ thật sự có bí mật gì đó, có lẽ cũng thật sự trở thành bí mật vĩnh viễn rồi.

“Hồ này muốn đào ra lại, e là không có khả năng.”

Mộ Bách Lạc nhìn Cố Cơ Uyển, cô đang ngồi trên bãi cỏ, nhìn cây cối hoa cỏ trước mắt, ánh mắt ảm đạm.

Mộ Bách Lạc cũng không biết nên khuyên cô thế nào.

Anh ta ngẫm nghĩ, nói: “Thực ra, lão quân gia nói không sai, với tính cách của bà, không thể nào kết thù với người khác.”

“Cho nên, cô cho rằng bà bị hại chết, có chứng cứ gì? Theo mọi người thấy, đó cũng là chuyện không thể nào có.”

Cố Cơ Uyển vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn phía trước.

Mộ Bách Lạc cảm thấy mình không có cách nào ở cùng cô nhóc này.

Tuổi còn nhỏ, nhìn nhiều nhất chỉ cỡ mười tám mười chín.

Nhưng tư thái trầm mặc ít nói lại như ông cụ non.

“Tôi còn có việc, không ở cùng cô nữa.”

Anh ta đứng sau lưng cô, cúi đầu nhìn cô.

“Nếu cô có thể tự mình nghĩ rõ, thì sớm quay về chỗ anh cả đi, đừng suy nghĩ linh tinh nữa”

Cô vẫn không nói chuyện.

Mộ Bách Lạc cuối cùng nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Không biết Cố Cơ Uyển đã ngồi trên bãi cỏ này bao lâu.

Từ lúc mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu, đến lúc trời ngả về tây, lại tới lúc màn đêm dần buông xuống.

Cho tới khi một giọng nói ở phía sau không xa kinh ngạc vang lên: “Uyển Uyển, sao em lại ở đây?”

Xin lỗi mọi người. Máy mình hỏng h mới up được. Ngày mai lịch đăng vẫn 10h sáng như bình thường nha

CHƯƠNG 371: GIÓ LẠNH THẤU XƯƠNG

Sau khi tan học Mộ Khải Trạch nghe nói Cố Cơ Uyển đã xuất hiện ở nhà họ Mộ.

Vốn dĩ anh cảm thấy không thể nào có khả năng đó, nhưng sau khi nghe ngóng, người giúp việc nói đó là sự thật, Cố Cơ Uyển quả thật đã trở lại rồi.

Người thì đang ở Vọng Giang Các, nhưng anh lại không tìm được lý do để vào gặp cô.

Không ngờ đi đi lại lại ở sân sau, Mộ Khải Trạch lại gặp được cô ở đây.

“Gió thổi lớn thế này, mà em lại ăn mặc như vậy, sẽ bị cảm đấy.”

Mộ Khải Trạch đi đến phía sau lưng cô, cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên người cô.

Áo khoác vẫn còn sót lại chút hơi ấm của Mộ Khải Trạch, sự ấm áp đó xua tan đi cái lạnh giá.

Cố Cơ Uyển cảm nhận được nhiệt độ ấm áp, lúc này cô mới ý thức được, thật sự rất lạnh.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông ngồi xuống bên cạnh mình.

Người đàn ông này lúc trước từng vì [Cố Vi Y](#) mà giày vò cô đến chết đi sống lại, vô cùng thâm hận.

Bây giờ, anh ta lại coi cô như bạn.

Thế giới này, quả thật có những chuyện không thể lường trước được!

“Lại nhớ bà nội ư?” Mộ Khải Trạch nhìn chằm chằm gương mặt bị gió lạnh thổi đến mức phát run của cô.

Cố Cơ Uyển khẽ gật đầu, nhẹ nhàng kéo chiếc áo khoác trên người, không nói gì cả.

“Ăn cơm chưa?” Nhìn bộ dạng này của cô, không phải là đã ngồi đây cả một ngày trời rồi đấy chứ?

Ban nãy khi nhìn thấy cô, cả người cô giống như đang ngồi thiên vậy.

Ngay đến cả tóc cũng bị dính một vài chiếc lá khô.

Cố Cơ Uyển lắc đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, lúc này cô mới phát hiện sân sau đã sáng đèn.

Không ngờ mình đã ngồi ở đây cả một buổi chiều, lại còn không hề phát hiện ra!

“Đình đầu có thứ gì đó.” Mộ Khải Trạch đưa tay ra, phui bỏ chiếc lá khô trên tóc cô xuống.

Hai người họ ngồi sát gần nhau, từ phía xa nhìn lại, giống như đang ôm lấy nhau vậy.

Cố Cơ Uyển cảm thấy tư thế này hình như đã quá thân mật.

Cô bèn nói: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Mặc dù bây giờ, Mộ Khải Trạch đã thay đổi rất nhiều, tính khí cũng thay đổi.

Quả thật không khiến người ta chán ghét như lúc trước nữa.

Thậm chí, bây giờ còn có cảm giác thanh thoát, nhẹ nhàng của một cậu ấm con nhà quyền quý.

Thế nhưng suy cho cùng anh ta vẫn là người nhà họ Mộ, [Cố Cơ Uyển](#) không muốn dây dưa, tiếp xúc quá nhiều với bất kỳ người đàn ông nào nhà họ Mộ cả.

Cô bèn đứng dậy, nhưng ai ngờ, vừa đứng lên, hai chân cô lại bị tê nhức.

Còn chưa đứng vững, đã ngã về phía trước.

Cô ngã vào lòng của Mộ Khải Trạch.

Hai tay Mộ Khải Trạch đặt trên bả vai cô, biết là nên đỡ cô đứng dậy, nhưng trước sau lại không nỡ đẩy cô ra.

“Xin lỗi!” Cố Cơ Uyển chống hai tay lên vai Mộ Khải Trạch, chật vật trong lòng anh một hồi lâu mà vẫn chưa thể đứng vững được.

Chân thật sự rất tê, ngồi ở đây cả một ngày trời, không chỉ tê mà còn đau nhức nữa!

Khó khăn lắm mới đợi được cảm giác đau nhức qua đi, Cố Cơ Uyển đang muốn lùi lại, cách xa Mộ Khải Trạch.

Thế nhưng còn chưa đi được bước nào, cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ớn lạnh.

Nghiêng đầu nhìn về phía dưới tán cây cách đó không xa, một dáng người thon dài đứng thẳng, bị bóng cây che khuất.

Ánh đèn chiếu lên lưng anh, nhưng vẫn không có cách nào nhìn rõ được gương mặt anh.

Thế nhưng hơi thở lạnh lẽo đó đã đủ để đóng băng không khí xung quanh.

Mộ Khải Trạch đỡ Cổ Cơ Uyển đứng lên, sau khi đứng vững rồi, cô lập tức lùi về sau hai bước.

Mộ Khải Trạch lưu luyến hương thơm đặc biệt trên người cô, nhưng cứ tiếp tục dây dưa như vậy, sẽ chỉ làm hại cô nhóc này hơn mà thôi.

“Anh cả...”

Người phía sau không nói lời nào, ánh mắt thâm sâu khó lường, còn lạnh lẽo, rét buốt hơn cả gió lạnh mùa đông.

“Để tôi đi đến giải thích với anh ấy.” Mộ Khải Trạch xoay người đưa ra yêu cầu.

Nhưng Cổ Cơ Uyển lại thản nhiên nói: “Nếu bây giờ, cậu hai Mộ có thể rời đi, đối với tôi mà nói, đây chính là sự giúp đỡ lớn nhất”

Mộ Khải Trạch bỗng nhiên hơi không cam lòng.

Cô đã không còn là vợ chưa cưới của anh cả nữa rồi, nhưng vì sao, cô vẫn là người của anh ta?

Mộ Khải Trạch siết chặt nắm đấm, nhưng lại sợ nếu bây giờ mình dây dưa với cô, thì sẽ làm khó cô.

Cuối cùng, anh ta chỉ có thể xoay người liếc nhìn Cổ Cơ Uyển.

“Nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ việc đến tìm tôi.”

Cổ Cơ Uyển không thèm quan tâm.

Đàn ông nhà họ Mộ, một người cô cũng không muốn tìm.

Đợi đến khi chân đã hết tê, cô mới nhấc chân đi về phía Mộ Tu Kiệt.

“Cậu cả Mộ...”

Đôi mắt sâu của anh ẩn chứa vẻ lạnh lùng vô tình khiến người khác nhìn không thấu, giống hệt như gió lạnh đêm nay.

Ánh mắt anh rơi trên người cô, khiến cô cảm thấy rùng mình.

Mộ Tu Kiệt không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm người con gái đang đi đến trước mặt mình.

Anh thật sự rất khác trước kia.

Bây giờ, cái gì cũng không nói, chỉ cần lạnh nhạt nhìn bạn thôi, cũng sẽ khiến bạn có cảm giác từ đầu đến chân mình đều làm sai.

Suýt nữa cô đã xúc động đến mức nhận sai với anh rồi!

Không phải bởi vì cảm thấy bản thân mình thật sự làm sai, mà là vì khí thế của anh quá mức lớn mạnh.

Lớn mạnh đến nỗi khiến bạn nghe theo vô điều kiện!

Không ai biết anh đang nghĩ gì, ngay đến cả Lâm Duệ, người vẫn luôn ở bên cạnh anh, cũng không biết.

Không có cách nào nhìn ra được một chút cảm xúc trên gương mặt lạnh lùng, cứng nhắc như tảng băng vạn năm đó.

Áp suất không khí giảm đến mức khiến người ta khó thở.

Gió lạnh thổi qua, [Cổ Cơ Uyển](#) vô thức rụt người lại.

Cô đã ngồi trong gió lạnh quá lâu, cũng chưa ăn tối.

Bây giờ cả người gần như đã cạn hết sức lực.

Tâm mắt của Mộ Tu Kiệt rơi xuống phía dưới, nhìn chằm chằm chiếc áo khoác trên người cô.

Lúc này, Cổ Cơ Uyển mới nhớ ra, trên người mình vẫn đang khoác chiếc áo của Mộ Khải Trạch.

Cô không hề do dự, lập tức cởi áo khoác xuống.

Cơ thể run rẩy trong gió lạnh, cô trở lại trả áo khoác cho Mộ Khải Trạch.

Khi quay lại nhìn Mộ Tu Kiệt, anh đã xoay người, đi về phía Vọng Giang Các.

Cổ Cơ Uyển không chút chần chừ, bước nhanh đuổi theo.

Lâm Duệ vội vàng lái xe tham quan đến, Mộ Tu Kiệt bước lên xe trước tiên.

Cổ Cơ Uyển kéo lấy tay vịn, tay chân lạnh buốt, vô cùng lúng túng leo lên.

Thời tiết đã vào đông, khi về đêm, nhiệt độ chỉ còn khoảng mười độ.

Buổi trưa cô chỉ mặc một chiếc áo lông mỏng đi ra ngoài, áo lông không chắn được gió, khi xe tham quan bắt đầu rời bánh, cô lạnh đến nỗi liên tục hắt xì hơi.

Mộ Tu Kiệt dựa lưng vào ghế xe, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không có ý định quan tâm.

Cổ Cơ Uyển cũng không mong đợi anh sẽ quan tâm đến sự sống chết của mình.

Cô ngồi ở phía bên kia của chiếc xe tham quan, cố gắng đè thấp tiếng hắt hơi của mình, để tránh quấy rầy anh. Trờ lại Vọng Giang Các, vừa vào cửa, Lâm Duệ lập tức bảo quản gia chuẩn bị bữa tối.

Mộ Tu Kiệt vừa ngồi xuống, Cố Cơ Uyển đã lập tức ngồi xuống theo, bưng bát lên, vùi đầu ăn cơm.

Không phải bởi vì đói mà là vì quá lạnh!

Một bát canh ấm nóng cho vào bụng, cuối cùng cả người cô cũng tìm lại được một tia ấm áp.

Bây giờ, cũng có sức để nói chuyện rồi.

“Tôi tìm thấy sợi khô của một loài thực vật thủy sinh bên cạnh hồ nước đằng sân sau.”

“Chúng rất dai, và khó kéo đứt. Nếu số lượng nhiều, lực kéo tập trung lại sẽ rất lớn.”

“Khi loài thực vật thủy sinh này còn sống, chúng ta sẽ không nhìn rõ nó dưới ánh nắng mặt trời, nếu không chú ý, người bình thường sẽ không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.”

Cũng chính vì đặc tính này của nó mà ban đầu cô mới không phát hiện ra!

Mộ Tu Kiệt cầm đũa lên, yên lặng dùng bữa.

Lâm Duệ ngồi bên cạnh muốn hỏi gì đó nhưng cậu cả không nói chuyện thì anh ta cũng không có lý do để nói.

Từ trước đến nay, [Cố Cơ Uyển](#) không phải là một người dễ dàng từ bỏ.

Cô vẫn nhìn Mộ Tu Kiệt với vẻ mặt kiên định.

“Cậu cả Mộ, chuyện của bà cụ Mộ, tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn!”

“Tôi tin, có người lợi dụng loài thực vật thủy sinh này, buộc bà cụ Mộ lên xe lăn, cho nên mới khiến bà ấy bị kéo xuống đáy hồ.”

Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, dường như cô nói gì cũng đều không có liên quan đến với anh.

Cố Cơ Uyển đặt bát xuống, siết chặt lòng bàn tay: “Cậu cả Mộ, chỉ cần đào cái hồ đó lên lần nữa, tôi tin, nhất định có thể tìm ra bí mật đang ẩn giấu dưới đáy hồ!”

CHƯƠNG 372: TIN CÔ LÀ ĐỦ RỒI

Mộ Tu Kiệt vẫn bình thản ăn cơm, để ngoài tai những lời Cổ Cơ Uyển nói.

[Cổ Cơ Uyển](#) cắn chặt môi, vẫn không muốn từ bỏ.

“Cậu cả Mộ, anh từng nói, bà nội là người anh kính trọng nhất, chẳng lẽ anh không muốn biết bà ấy...”

“Xem ra, cô đã ăn no rồi.”

Cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng nói, thế nhưng ánh mắt của anh từ đầu đến cuối vẫn không rơi trên mặt cô.

Trái tim Cổ Cơ Uyển như bị bóp nghẹn, lập tức cảm thấy chua xót.

Ở nhà họ Mộ, cô đã không tìm được bất cứ ai để mình có thể dựa vào nữa rồi.

Ông cụ Mộ sẽ không đồng ý đào cái hồ đó lên lần nữa đâu.

Vì thế, cậu cả Mộ chính là hy vọng duy nhất của cô!

“Cậu cả Mộ, cái chết của bà cụ Mộ không rõ ràng, anh có trách nhiệm đòi lại công bằng cho bà ấy!”

Mộ Tu Kiệt đặt đũa xuống, sắc mặt thoáng qua tia thâm trầm.

“Khi bà nội xảy ra chuyện, lẽ nào ở hiện trường không chỉ có một mình cô?”

Cổ Cơ Uyển sững sốt, lời này của anh là có ý gì?

Không phải là đến tận bây giờ, anh vẫn không tin cô đấy chứ? Còn cho rằng chuyện này có liên quan đến cô ư?

“Không phải tôi!” Cô nắm chặt khăn trải bàn thêu, đầu ngón tay khẽ run rẩy.

“Nếu anh không tin, thì cứ báo người đào cái hồ đó...”

“Nếu đã ăn no rồi, thì đi lên đi, tắm rửa sạch sẽ đợi tôi.”

“Cậu cả Mộ...”

“Đưa cô ấy lên trên.” Mộ Tu Kiệt lạnh nhạt nói, đây chính là mệnh lệnh tuyệt đối.

Để không khiến anh tức giận hơn, Lâm Duệ lập tức bỏ đũa xuống, đi đến trước mặt Cổ Cơ Uyển.

“Cổ Cơ Uyển, mời lên tầng.”

Cổ Cơ Uyển nhìn chằm chằm đôi mắt không có chút cảm xúc nào của Mộ Tu Kiệt.

Cô vẫn không muốn từ bỏ, lẽ nào anh thật sự không muốn biết khi đó đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Hay là anh vốn dĩ đã sớm cho rằng, chuyện này là do cô làm?

“Cậu cả Mộ...”

“Cổ Cơ Uyển, để tôi đưa cô lên!”

Lâm Duệ nhấn mạnh giọng nói, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, cậu cả Mộ sẽ tức giận mất.

[Cổ Cơ Uyển](#) chắc chắn không thể chịu đựng được tính khí nóng nảy hiện giờ của cậu cả đâu.

“Xin đừng làm khó tôi!” Lâm Duệ trầm giọng nói.

Cổ Cơ Uyển cắn môi, cuối cùng vẫn đứng dậy, rời đi.

.. Tối đó, hơn mười giờ tối anh mới trở về phòng.

Vừa tắm rửa xong, anh lập tức ném Cổ Cơ Uyển lên giường.

Cô nằm lỳ ở trên giường, không có bất kỳ phản kháng nào, chỉ là vẫn chưa từ bỏ ý định.

*Vì sao anh không muốn thử một chút? Đó là người bà mà anh yêu thương nhất đấy!”

Người đàn ông phía sau không nói bất cứ lời nào, anh tiện tay ném áo tắm lên chiếc ghế bên cạnh.

Cổ Cơ Uyển cắn răng, âm thầm chịu đựng sự tàn phá giống như mưa to gió lớn của anh.

Thế nhưng tối nay, anh càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết, anh dùng sức trên người cô, sức lực mạnh mẽ ấy suýt nữa đã hoàn toàn phá hủy cô.

Cuối cùng, khi cô không thể chịu đựng được nữa, cô khàn giọng bật khóc: “Vì sao...”
Không ai nói cho cô biết nguyên nhân vì sao.
Nhưng thật ra cô biết, anh chỉ đang trừng phạt cô mà thôi.
Trừng phạt cô và Mộ Khải Trạch ở cùng nhau, trừng phạt cô và người đàn ông khác có hành động mờ ám.
Người đàn ông này, đối với một số chuyện, anh quả thật rất nhỏ nhen, ích kỷ!

Đau...

Cô nắm chặt ga giường, khẽ nức nở...
Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ sát đất, chiếu lên giường.
Người con gái đang vùi mình thật sâu vào trong chăn dần dần mở mắt, ngay sau đó lập tức nhắm mắt lại.
Có chút, không thích ứng được với ánh sáng quá chói như vậy.
Một lúc sau, cô mới mở mắt lại lần nữa, nhìn rõ mọi thứ bên trong căn phòng.
Cậu cả Mộ đã đi rồi.

Trong không khí vẫn còn sót lại hơi thở của anh, nhưng trên ga giường lại không có hơi ấm thuộc về anh.
Thật đau...
Cố Cơ Uyển nắm chặt chăn, khó khăn lắm mới ngồi dậy được.
Cô muốn đi tắm rửa nhưng lại phát hiện mình không còn chút sức lực nào cả.
Nhìn căn phòng trống rỗng, cả người đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, cảm giác đó hoàn toàn bao phủ lấy cô.
Anh không tin cô, cho dù cô nói gì, làm gì anh cũng không tin cô!
Mãi mãi, không tin cô...

Nước mắt kìm nén lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng không nhịn được trào ra nơi khóe mắt.
Không có ai quấy rầy vào buổi sáng, yên lặng, trống vắng, ngay đến cả ánh mặt trời cũng không có một tia ấm áp.
Người con gái ngồi trên giường, ôm lấy chân mình, không lên tiếng nhưng nước mắt cứ lăn xả rơi.
Thế nhưng cho dù cô khóc nhiều đến mức nào, thì suy cho cùng, cô cũng không biết mình khóc lóc như vậy rốt cuộc để làm gì.
Cô đã từng làm tổn thương anh sâu nặng như thế, bây giờ anh lại cho rằng cô đã phản bội anh.
Anh không tin cô, lẽ nào đây không phải là điều hết sức bình thường ư?
Nếu anh tin cô, thì mới là kỳ tích đó!
Haiz, thế giới này lấy đâu ra kỳ tích cơ chứ?
Cái gọi là kỳ tích, chẳng qua cũng chỉ là thứ con người nghĩ ra trong lúc tuyệt vọng, để an ủi chính mình mà thôi.
Cô không hề tin hai chữ “kỳ tích” này.
Cô đưa tay lên, dùng sức lau nước mắt nơi khóe mắt.
Nước mắt còn chưa lau khô, nhưng tâm trạng đã bình phục lại rồi.
Không được khóc, bởi vì nước mắt rơi ở nơi này thật sự rất vô nghĩa.
Cô vén chăn lên, chậm chạp rời khỏi giường.
Khi hai chân đặt xuống đất, cảm giác đau xót khiến cô suýt nữa đứng không vững.
Cái tên cầm thú đó!
Khi điên cuồng quả thật không phải là người mài!
Đau chết đi được!
Ba tháng, đợi đến khi hết hạn thỏa thuận, tất cả mọi thứ sẽ thật sự kết thúc ư?
Sau khi tắm xong, Cố Cơ Uyển đi xuống tầng.
Ăn đại chút điểm tâm, sau đó cô đi ra phòng khách rồi đi vào trong sân.
Mọi người đều đang bận rộn, chỉ có cô là nhàn rỗi, thanh thoi.
Hôm nay, cơ thể hơi không thoải mái cho nên tâm trạng cũng trở nên nặng nề.
Cho dù trở lại phòng đọc sách, cũng không có cách nào đọc được.

Trong lúc vô tình, [Cố Cơ Uyển](#) đã đi ra khỏi Vọng Giang Các.

Lái xe tham quan đi về phía sân sau của nhà họ Mộ.

Càng đến gần sân sau, cô càng cảm thấy không khí hôm nay có gì đó không bình thường.

Vì sao sân sau lại [truyền](#) đến tiếng ồn lớn như thế? Hình như đang làm một công trình lớn gì đó.

Càng đến gần sân sau, tiếng ồn đó càng lớn hơn.

Người ở đây cũng dần dần nhiều hơn, dường như rất náo nhiệt.

Đó không phải là nơi bà cụ Mộ xảy ra chuyện ư? Rốt cuộc họ đang làm gì vậy chứ?

Cố Cơ Uyển đỗ xe tham quan lại, cố gắng chịu đựng đôi chân không thoải mái, bước xuống xe, đi về phía cái hồ bị lấp đầy đó.

Trên đường đi, cô còn đụng phải không ít người giúp việc cũng đang đi đến đó.

“Phía bên đó xảy ra chuyện gì thế? Mọi người đang bận rộn làm gì vậy?” Cô nín lấy một người trong số đó, thấp giọng hỏi.

Cô giúp việc đó mới đến, cho nên cũng không nhận ra Cố Cơ Uyển.

Nghe thấy cô hỏi vậy, cô ta lập tức trả lời: “Cậu cả đang chỉ huy đào đất.”

“Đào đất ư?”

“Đúng vậy, nghe nói lúc trước nơi đó là một cái hồ, không biết vì sao lại bị lấp bỏ, bây giờ lại muốn đào nó lên”

Người có tiền quả thật rất biết cách chơi mà, công trình lớn như thế này, lúc thì lấp vào, lúc lại đào lên, cũng không biết đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền vào đó rồi.

Thế nhưng, nhà họ Mộ thật sự có tiền.

Chút tiền này, hoàn toàn không có ai để tâm đến cả.

Sau đó, cô giúp việc rời đi lúc nào, Cố Cơ Uyển hoàn toàn không nhớ rõ.

Trong đầu vẫn luôn vang vọng câu nói của cô giúp việc: “Cậu cả đang chỉ huy đào đất, bây giờ, muốn đào cái hồ đó lên...”

Cậu cả Mộ muốn đào cái hồ bị lấp đó lên ư!

Anh thật sự muốn đào nó lên!

Không quan tâm đến hai chân đau nhức, cô vội vã đi nhanh qua đó.

Khi nhìn thấy dáng người cao lớn đứng thẳng dưới ánh mặt trời, nhìn thấy phía sau sự lạnh lùng của anh vẫn còn ẩn chứa một tia ấm áp, [Cố Cơ Uyển](#) không nhịn được che miệng, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Hóa ra, thế giới này thật sự có kỳ tích.

Hóa ra, kỳ tích không phải là thứ con người ta nghĩ ra để an ủi chính mình những lúc tuyệt vọng.

Kỳ tích, ngày hôm nay đã xuất hiện một cách vô cùng chân thực ở trong tâm mắt cô.

Cô dựa người vào thân cây, dùng sức che miệng lại.

Khi đau khổ nhất, cô cũng chỉ rơi nước mắt, từ trước đến nay chưa từng có chuyện gì khiến cô khóc một cách dữ dội.

Thế nhưng ngay lúc này, khi nhìn thấy bóng dáng đó ở trước mặt, cô lại khóc không thành tiếng.

Mộ Tu Kiệt, rốt cuộc anh là người như thế nào vậy chứ?

Có thể khiến cô đau khổ đến tuyệt vọng, nhưng lại lặng lẽ, âm thầm mang đến cho cô hi vọng vô cùng lớn!

Cho dù cô biết rõ anh làm như vậy, tất cả là vì bà nội anh.

Nhưng ít nhất, anh tin cô!

Chỉ cần anh tin cô, như vậy là đủ rồi!

CHƯƠNG 373: MUỐN DỪNG CÔ ẤY ĐỂ UY HIẾP CHÁU À?

"A Kiệt, rốt cuộc cháu đang làm gì vậy?"

Sáng sớm, ông cụ nhà họ Mộ ra cửa, sau khi nghe được tin tức thì bỏ lại mọi chuyện quay về.

Trước mắt có mấy chục chiếc máy đào đang hoạt động.

Công trình đào đất đã tiến hành được một đoạn nhỏ.

Hồ vốn rất lớn, trước đây muốn lấp đầy cũng phải lấp mất mấy ngày.

Bây giờ muốn đào ra thì lượng công việc còn lớn hơn so với lúc lấp hồ rất nhiều.

Cho nên không mất ba tới năm ngày thì căn bản không thể đào xong.

Nhưng cũng chỉ ba tới năm ngày thôi!

"A Kiệt, bảo bọn họ dừng lại đi!" Ông cụ tức giận đến đỏ cả mặt.

Ông cụ đã nói qua, tuyệt đối không cho phép đào hồ này ra, Mộ Tu Kiệt làm như vậy rõ ràng là đang đánh vào mặt ông cụ!

"Thằng nhóc thối tha, ông bảo cháu nói bọn họ dừng lại, cháu có nghe thấy không?"

"Sao phải dừng lại?" Mộ Tu Kiệt không nhìn ông cụ, ánh mắt vẫn nhìn vào mặt hồ bị lấp đầy.

"Nghe nói có chứng cứ mới có thể chứng minh chuyện của bà nội lúc đầu không phải là sự cố bất ngờ."

"Là ai nói linh tinh vậy!"

Ông cụ Mộ đương nhiên biết là ai, đáng lẽ ông cụ không nên để người phụ nữ kia lại.

Hôm qua nên đưa cô ta đi, đưa đi thật xa!

Cô gái này khắc nhà họ Mộ bọn họ, để cho cô ta ở lại, quả nhiên lại thành tai họa!

"Cái chết của bà cháu là sự cố ngoài ý muốn thôi. Chuyện này đã sớm được điều tra rõ ràng rồi, bây giờ cháu còn muốn gây sức ép cái gì chứ?"

Ông cụ Mộ tức giận đến mức ngón tay cũng đang run rẩy.

Ông quản gia cũng khẽ nói: "Cậu cả, cậu phải suy nghĩ kỹ đi, nếu tiếp tục điều tra chuyện này..."

"Nếu quả thật có hung thủ thì tiếp tục điều tra cũng tốt, có lẽ sẽ có thể thật sự bắt được hung thủ."

Mộ Tu Kiệt nhìn hai người với vẻ mặt lãnh đạm: "Như vậy, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?"

"Nếu quả thật có hung thủ, vậy tên hung thủ này chính là người phụ nữ mà cháu dẫn về!"

Ông cụ Mộ chỉ ngón tay về phía bóng người dưới tán cây phía xa.

"Dẫn cô ta qua đây."

Lập tức có hai vệ sĩ áo đen đi về phía Cố Cơ Uyển.

Trên thực tế, không cần bọn họ mở miệng, [Cố Cơ Uyển](https://thuviensach.vn) cũng biết ông cụ muốn tìm cô.

Cô lau giọt nước mắt cuối cùng bên khóe mắt môi mím môi, không đợi đám vệ sĩ tới mời đã tự mình bước qua trước.

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt đảo qua trên người cô nhưng không nói bọn họ dừng lại.

Anh vẫn nhìn mặt hồ bị đào, trong mắt không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

"Nếu cháu nhất định đòi điều tra, vậy đưa cô gái này qua trước đi. Cô ta là người đáng bị tình nghi nhất."

Ông cụ liếc mắt nhìn Cố Cơ Uyển, trong ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Giọng điệu này là không thể nghi ngờ.

Chỉ cần Mộ Tu Kiệt tiếp tục đào hồ, ông cụ sẽ lại báo cảnh sát, báo bọn họ dẫn Cố Cơ Uyển đi.

"Ông, ông đang uy hiếp cháu sao?"

Mộ Tu Kiệt nghiêng đầu nhìn ông cụ, ánh mắt vẫn tỉnh là ôn hòa, dường như không có ý tức giận.

Thậm chí, anh còn khẽ cười nhạt: "Ông cảm thấy cô ấy là lợi thế để ông có thể uy hiếp cháu à?"

Ông cụ không nói lời nào. [Truyện](#) mà Mộ Tu Kiệt quyết định thì người bình thường không thể thay đổi được.

Ông cụ cũng vậy!

Cố Cơ Uyển nhìn về phía trước, nơi mọi người đang bận rộn.

Cô cười: "Chuyện không phải do tôi làm, tôi không sợ phải vào ngôi trong cục công an, tôi tin tưởng cảnh sát sẽ trả lại công bằng cho tôi."

"Cô... cô còn thật sự không sợ chết!" Ông cụ Mộ tức giận đến mức toàn thân tỏa ra khí lạnh!

"Tôi sợ." Cố Cơ Uyển nhìn thẳng vào mắt ông cụ, trên gương mặt vẫn không ngờ vẫn lộ vẻ thản nhiên.

"Nhưng tôi biết mình vào trong đó chắc chắn sẽ không sao cả. Bởi vì tôi không hại bà ấy."

Ngực ông cụ Mộ không ngừng phập phồng, bị mấy người này chọc giận tới mức tim cũng đau.

Ông cụ không muốn để ý tới Cố Cơ Uyển nữa, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Mộ Tu Kiệt.

"Không phải cháu muốn như vậy sao? Cho dù biết rõ một khi chuyện này bị truyền ra ngoài thì cổ phần của Mộ thị nhất định sẽ bị ảnh hưởng?"

Mộ Tu Kiệt xem thường: "Nếu ông đã giao Mộ thị cho cháu, vậy có phải ông không nên quan quá nhiều về chuyện Mộ thị đi?"

"Cháu..." Ông cụ thật sự không ngờ đứa cháu trai do mình một tay bồi dưỡng ra lại dùng thái độ như vậy để nói chuyện với mình!

Bây giờ ông cụ quả thật không khác nào đã hoàn toàn rút về sau hậu trường.

Trên cơ bản, ông cụ sẽ không để ý tới chuyện của Mộ thị.

Ông cụ tin tưởng vào năng lực của Mộ Tu Kiệt, cũng tin tưởng anh có thể dẫn dắt mọi người của Mộ thị đi lên một đỉnh cao mới.

Nhưng điều kiện trước tiên là không có người phụ nữ này tồn tại!

Chỉ cần có cô ta ở đây, cháu ông rất dễ bị điên!

"Thằng nhóc thối tha, cháu đừng quá điên khùng như vậy, nếu không ông sẽ cho cháu biết thế nào là hối hận!"

Ánh mắt ông cụ lạnh lùng đảo qua trên người Cố Cơ Uyển.

Mộ Tu Kiệt lại cười nhạt một tiếng và bỗng nhiên đẩy Cố Cơ Uyển qua.

"Ông muốn dùng cô ấy để uy hiếp cháu à? À, chỉ là một công cụ dùng để làm ấm giường thôi, ông cứ tùy ý là được rồi."

Công cụ làm ấm giường...

Cho dù giọng nói của cậu cả Mộ không lớn, nhưng mọi người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng.

Hóa ra cô ba nhà họ Cố này còn có thể trở về là để cung cấp phục vụ như vậy cho cậu cả.

Chẳng trách đã bị vứt bỏ còn mặt dày mày dạn ở lại bên cạnh cậu cả Mộ.

Không ngờ lời đồn là thật, tất cả những gì cô ba nhà [ho Cố](#) có được bây giờ đều là dùng cơ thể của mình để đổi lấy.

Về mặt Cố Cơ Uyển vô cảm, yên tĩnh tiếp nhận những ánh mắt xem thường.

Làm ấm giường thì làm ấm giường, chỉ cần cậu cả Mộ bằng lòng điều tra thật kỹ chuyện này, cô không ngại bất kỳ sỉ nhục nào.

Dù sao từ giây phút cô trở lại Vọng Giang Các, bản thân đã là một tôn tại nhục nhã rồi.

Cô cười nhạt, nhìn ông cụ với vẻ mặt thản nhiên.

"Ông cụ Mộ muốn báo cảnh sát sao? Nếu muốn báo cảnh sát, vậy tôi về ăn tạm chút gì đã. Tôi sợ ở trong cục cảnh sát ăn thì không thể ngon được."

Dáng vẻ này dường như thật sự không để ý ngày sau mình có phải sẽ ở trong cục cảnh sát hay không!

Ông cụ Mộ bị hai người kia chọc tức gần như muốn hộc máu!

Sau khi quá tức giận thì trong ngực nghẹn lại, ngay cả hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Ông cụ che vị trí ở chỗ trái tim.

Ông quản gia giật mình, vội nói: "Ông cụ, ngài sao vậy?"

Mộ Tu Kiệt không muốn tranh luận với ông cụ nữa, anh thản nhiên nói: "Đưa ông cụ về nghỉ đi, bảo Dương Quân qua khám đi."

"Không cần!" Vẻ lạnh lùng cao ngạo vừa rồi đâu? Bây giờ còn tới đóng vai cháu ngoan gì chứ?

Nếu không phải bị nó chọc giận, ông cụ có thể khó chịu đến mức này sao?

"Chuyện cháu đã quyết định, ông biết ông không thể can được, nhưng cháu tốt nhất nên suy nghĩ cho rõ ràng xem sau chuyện này, Mộ thị sẽ phải đối mặt với khó khăn gì?!"

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào.

Ông cụ tức giận đến mức giậm chân rồi xoay người rời đi.

Bước chân của ông lúc nặng lúc nhẹ có phần không ổn định, xem ra, sức khỏe thật sự không được tốt lắm.

"Ông cụ!" Ông quản gia bước nhanh theo.

Vừa đi vừa móc điện thoại ra, luống cuống nói: "Ông cụ không thoải mái, nhanh qua khám cho ông cụ."

Hai người đi xa, mấy vệ sĩ cũng rời đi theo.

Mọi người vẫn đang bận rộn ở bên bờ hồ bị lấp đầy.

Đám người giúp việc xung quanh cũng không dám tiếp tục ở lại xem kịch nữa, không có chuyện gì, mỗi người đều rời đi.

Cố Cơ Uyển liếc nhìn Mộ Tu Kiệt, vào giờ phút này chỉ có thể nói ra được hai từ: "... Cảm ơn."

"Cảm ơn tôi cái gì chứ? Chẳng qua thuận tiện cho cô chút ngon ngọt thôi."

Mộ Tu Kiệt thậm chí không hề liếc mắt nhìn cô, giọng điệu lạnh lùng hoàn toàn không có chút dao động nào: "Dù sao, cô cũng làm cho tôi được chơi thỏa thích như vậy."

CHƯƠNG 374: CỐ CƠ UỤN, LÀ CÔ ÉP TÔI

Trong lòng Cố Cơ Uyển đau đớn, nằm lì ở trên giường giống như một đứa trẻ.
Bất kể có phải anh cố ý hay không, lời này cũng thật sự đâm trúng trái tim của cô.
Cô hít sâu một hơi, cố gắng ép đau đớn kia xuống.
Trên gương mặt đã trở lại vẻ thản nhiên.
Đã nói không cần quan tâm, cho nên còn có gì để đau nữa?
Đau... là bởi vì vẫn còn để ý sao?

A.

Thật ngốc!

Mộ Tu Kiệt cũng không ở lại đây.

Đại khái lại qua hơn nửa giờ, Lâm Duệ nhận được một cuộc gọi điện thoại nên mời cậu cả Mộ đi.

Cố Cơ Uyển ngồi dưới bóng cây, vẫn nhìn về phía trước, xem mọi người bận rộn.

Mãi đến khi có người từ phía sau kéo mạnh cô một cái!

"Cố Cơ Uyển, cô rốt cuộc có ý gì? Cô rốt cuộc muốn làm gì?"

Không ngờ người gần như phát điên kia lại là Cẩn Mai.

Điều này là ngoài dự đoán của Cố Cơ Uyển.

"Cô đi theo tôi!" Cẩn Mai nắm chặt lấy tay của cô và cố kéo cô đi.

Cố Cơ Uyển không nói gì, bị bà ta kéo thẳng đến phòng phía sau, tới trong gian phòng của bà cụ khi còn sống.

Tới đây, tâm trạng của Cố Cơ Uyển lập tức trở nên nặng nề.

Chỉ là Cẩn Mai rốt cuộc có ý gì?

"Bảo Tu Kiệt dừng việc đào trong hồ lại!"

Cẩn Mai trừng mắt nhìn cô, hơi tức giận thở hổn hển!

"Sao phải dừng chứ?" Cố Cơ Uyển quan sát nét mặt của bà ta.

Chẳng qua bà cả luôn bình tĩnh, ôn hòa, lúc này đã sớm sôi ruột không chịu được.

Không ngờ vẻ trầm tĩnh trước kia đã hoàn toàn chẳng thấy bóng dáng nữa.

Cô neho mắt: "Bà cả, tôi không hiểu rõ về hành động của bà bây giờ."

"Cô không hiểu rõ gì cả, cô chỉ cần bảo Tu Kiệt dừng đào hồ thôi!"

Nhưng Cố Cơ Uyển làm sao có thể nghe lời bà ta dễ dàng như vậy được?

"Có phải bà cả ít nhất cũng nên cho tôi một lý do hay không? Mà lý do này phải có thể thuyết phục được tôi đi?"

"Cố Cơ Uyển!"

"Trước khi bà cụ xảy ra tai nạn chỉ có bà từng nhìn thấy bà cụ. Có phải bà đã động tay động chân gì đó vào chiếc xe lăn của bà cụ đúng không?"

Biểu hiện của Cẩn Mai bây giờ thật sự làm người ta không thể nào hiểu được!

Nếu không phải đang chột dạ thì tại sao phải bảo cô khuyên cậu cả Mộ dừng công trình đào hồ?

Nhưng nếu thật sự là chột dạ, sao bà ta dám nói thẳng ra mục đích của mình ở trước mặt cô?

Cẩn Mai, bà ta rốt cuộc đang nghĩ gì?

"Bà cụ không phải là do tôi hại."

Vừa rồi, Cẩn Mai quả thật đã rất kích động.

Mộ Tu Kiệt muốn đào hố, có lẽ mới tối hôm qua thậm chí sáng sớm hôm nay anh mới quyết định chuyện này.

Trước đó, không ai nhận được bất cứ tin tức gì.

Bà ta nghe ngóng được, ngay cả đội thi công đào đất cũng mới nhận được chỉ thị vào sáng sớm hôm nay.

Cẩn Mai không biết tại sao cậu cả Mộ lại đột nhiên muốn làm như vậy, nhưng bà ta xác định, bây giờ tuyệt đối chỉ có một mình Cố Cơ Uyển là có thể ngăn cản được cậu cả Mộ.

Dù sao, cả nhà họ Mộ đã biết được chuyện ông cụ tranh chấp với cậu cả Mộ trước đó.

"Cố Cơ Uyển, tôi không có cách nào giải thích với cô được. Chỉ cần cô bằng lòng đi thuyết phục Tu Kiệt, cô muốn gì, tôi cũng sẽ đưa cho cô."

"Nhưng tôi chẳng muốn gì cả."

Cố Cơ Uyển nhìn bà ta.

Biểu hiện này của Cẩn Mai càng khiến cô xác định được chuyện của bà cụ tuyệt đối không phải là sự cố bất ngờ.

"Rốt cuộc là ai hại chết bà cụ?"

Cô đi tới và bỗng nhiên nắm lấy áo của Cẩn Mai.

"Bà biết đúng không? Nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai? Sao kẻ đó lại muốn làm như vậy?"

"Không có ai cả, đây chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn thôi!"

Cẩn Mai cố đẩy mạnh cô ra.

Sự lạnh lùng cứng rắn trước đó không còn nữa, bây giờ hoàn toàn chỉ còn lại vẻ bất lực.

"Cố Cơ Uyển, coi như tôi cầu xin cô đi, đừng tiếp tục điều tra chuyện này nữa! Tôi van cô được không?"

Về mặt Cố Cơ Uyển vẫn lãnh đạm: "Trừ khi bà nói cho tôi biết rốt cuộc là ai hại chết bà cụ!"

"Tôi không biết là ai? Căn bản không có ai cả!"

Cẩn Mai sắp phát điên, nắm chặt hai vai Cố Cơ Uyển và lắc mạnh.

"Tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ hại chết người vô tội! Cô sẽ hại chết cậu ta!"

"Rốt cuộc là ai?" Cố Cơ Uyển nhíu mày, sao bà ta phải kích động như vậy chứ? Rốt cuộc bà ta đang che chở cho ai?

"Có phải là Mộ Khải Trạch? Có phải là anh ta không?"

Đầu ngón tay cô chợt giá lạnh. Chẳng qua... làm sao có thể như vậy được?

Cậu hai Mộ vô duyên vô cớ, làm sao lại muốn xuống tay với bà cụ?

Không thể nào, căn bản không có khả năng!

Anh ta và bà cụ rốt cuộc có thù oán gì?

"Anh ta giết bà cụ à?"

"Cô đang nói những lời khốn kiếp gì vậy? Sao Khải Trạch có thể xuống tay với bà cụ chứ? Cô điên rồi sao?"

"Vậy bà đang nóng nảy cái gì thế?" Cố Cơ Uyển cố đẩy tay bà ta ra.

"Chuyện của bà cụ không phải là sự cố bất ngờ, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này."

"Vậy bà nói cho tôi biết, sao bà có thể chắc chắn về nguyên nhân cái chết của bà cụ như vậy?"

Ánh mắt này của Cẩn Mai làm Cố Cơ Uyển càng thêm nghi ngờ.

Cô thật sự không rõ bà ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Nếu là hung thủ, chẳng lẽ bây giờ không phải nên nghĩ cách đi loại bỏ chứng cứ phạm tội mà mình không cần thận để lại à?

Nhưng bà ta không đi làm những chuyện có lợi cho mình, ngược lại tới đây giấu đầu hờ đuôi mà cầu xin cô.

Điều này không giống như việc hung thủ bình thường sẽ làm, cho nên dù Cẩn Mai nói với mình những lời rất kỳ lạ, Cố Cơ Uyển vẫn cảm giác người trước mắt này không phải là hung thủ hại chết bà cụ.

Nhưng bà ta rốt cuộc đang hoảng loạn gì vậy?

Rốt cuộc là vì bà ta biết hung thủ là ai hay trong hồ này còn che giấu bí mật gì?

Trong lòng Cố Cơ Uyển bắt đầu chấn động, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, nói chung tự nhiên cảm thấy trong lòng run rẩy.

Cô đột nhiên đi ra ngoài, còn đi rất nhanh.

Nhưng ngay lúc cô sắp đi tới cửa, Cấn Mai ở phía sau bỗng nhiên nhào tới, kéo cô lại.

Cấn Mai kéo rất mạnh, dường như đã dùng hết tất cả sức lực của mình.

Cố Cơ Uyển bất ngờ không kịp đề phòng, bất cẩn bị bà ta kéo ngã xuống đất.

Cộp một tiếng, gáy cô đụng vào đầu đó làm đầu óc choáng váng.

Đau quá!

Cô ôm đầu, cảm thấy có chất lỏng sền sệt, nóng hổi nào đó chảy dọc theo đầu ngón tay của mình xuống.

Cấn Mai cũng không ngờ mình tiện tay kéo một cái, tự nhiên lại làm cô bị thương tới như vậy!

Gáy của Cố Cơ Uyển bị chảy máu!

Máu đỏ lập tức nhuộm một mảng trên mặt đất.

Cấn Mai chấn động, hoang mang, không biết phải làm sao, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Nói cho tôi biết cô đã thấy gì ở bên hồ? Sao cô lại xác định chuyện của bà cụ không phải là sự cố bất ngờ?"

Cố Cơ Uyển đau đến mức sắp chẳng còn hơi sức đâu để nói chuyện nữa rồi.

Nhưng cô vẫn luôn lắc đầu của mình, cảm giác càng lúc càng choáng váng làm cô vô thức mở miệng: "Các người... đừng cò nước cuốn vào xe lăn của bà cụ..."

Cô cười ngẩn, dường như nhiệt độ cơ thể vẫn đang giảm xuống.

Đầu rất đau! Ý thức cũng đang dần dần trở nên mơ hồ nhưng cô vẫn đang cười lạnh.

"Cấn Mai, bất kể bà có phải là hung thủ hay không, bà... đều có liên quan đến hung thủ. Lần này, bà... không thể thoát được đâu."

"A, hóa ra là vậy, hóa ra là vậy..."

Cấn Mai không ngờ không còn hoang mang, cũng không khủng hoảng nữa.

Bà ta ngồi dưới đất, nhìn Cố Cơ Uyển vẫn đang chảy máu và bỗng nhiên cười.

"Sao cứ nhất quyết phải ép tôi? Mọi người cùng sống không tốt sao? Tại sao cứ muốn như vậy?"

Bà ta dường như hơi điên điên khùng khùng, lại dường như rất tuyệt vọng.

Cuối cùng, bà ta đứng lên và đi tới bên giường, kéo chiếc chăn bà cụ dùng khi còn sống xuống, phủ lên trên người Cố Cơ Uyển.

"Cố Cơ Uyển, là cô ép tôi!"

CHƯƠNG 375: QUÊN MẤT TRƯỚC ĐÂY CÔ ĐÃ PHẢN BỘI NHƯ THỂ NÀO RỒI SAO

Cố Cơ Uyển cuối cùng vẫn ngất đi.

Máu vẫn đang không ngừng chảy ra, ý thức cũng đã hoàn toàn rời xa.

Khi cái chân kia phủ xuống thì chút sức lực cuối cùng của cô cũng biến mất.

Sau nhiều lần xác định Cố Cơ Uyển không còn tri giác, Cẩn Mai mới cầm điện thoại di động lên, bấm gọi vào một dãy số nào đó.

"Lái xe tới đây cho tôi, phòng sau chỗ bà cụ ở khi còn sống đấy. Cứ chạy thẳng đến cửa phòng khách, ở đây có ít rác, tôi muốn ném đi."

Lông mày Mộ Tu Kiệt tự nhiên giật giật vài cái.

Anh khẽ nhíu mày, dường như không nhìn nổi tài liệu trước mắt nữa.

Quản lý phòng thị trường vẫn đang không ngừng nói về kế hoạch sang năm.

Nhưng cậu cả Mộ luôn được khen là cuồng công việc này lại dần dần không nghe lọt được một từ nào.

Cạch một tiếng, anh bỗng nhiên đặt bút lên trên bàn.

Quản lý phòng thị trường giật mình, vội vàng dừng nói và nhìn anh.

"Tổng... tổng giám đốc, có phải... có phải có vấn đề gì không?"

Ánh mắt mọi người đều nhìn Mộ Tu Kiệt.

Về mặt tổng giám đốc có vẻ khó coi, là tại nội dung cuộc họp của bọn họ hôm nay làm anh mất hứng sao?

Về mặt cậu cả Mộ hơi trầm xuống, trong lòng tất cả mọi người thoáng động, thậm chí không dám thở mạnh.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên đứng lên và lãnh đạm nói một câu: "Cuộc họp hôm nay kết thúc."

Sau đó, bóng người dong dỏng cao kia đi về phía cửa.

Thư ký vội vàng mở cửa phòng họp và cung kính đứng giữ ở bên cạnh.

Bóng dáng tổng giám đốc rất nhanh đã biến mất ở trước mặt mọi người.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều nhìn sang Lâm Duệ.

Lâm Duệ đúng lúc thu dọn xong túi tài liệu, vừa đứng lên lại thấy ánh mắt cầu cứu của mọi người đều tập trung vào mình.

Anh ta nhún vai, bất lực nói: "Tôi cũng không biết nguyên nhân là gì đâu, những lời vừa rồi không có vấn đề gì."

Cậu cả đi, anh ta cũng phải đi theo.

Lâm Duệ giang tay ra rồi cầm lấy túi tài liệu.

Anh ta vừa ra tới cửa lại nhận được điện thoại của quản gia.

... Khi Lâm Duệ đi vào phòng của Mộ Tu Kiệt về mặt hơi sốt ruột.

"Cậu cả, cô Uyển..."

"Cô ấy tới rồi à?" Chợt nghe đến tên của Cố Cơ Uyển, khóe mắt Mộ Tu Kiệt càng giật mạnh hơn.

Nhưng anh trước sau vẫn lạnh lùng, cứng rắn, trên mặt không hề lộ ra cảm xúc gì.

"Không thấy đâu cả!"

"Cậu cả, không thấy cô Uyên đâu cả."

Có đôi khi Lâm Duệ thật sự không thể nào hiểu được người đàn ông trước mắt.

Khi mới nói đến mấy từ "cô Uyên" này, khóe mắt cậu cả rõ ràng giật giật.

Cho dù về mặt anh trước sau vẫn không lộ cảm xúc nhưng Lâm Duệ đi theo bên cạnh anh nhiều năm như vậy, chỉ cần trên mặt anh có điểm gì khác là Lâm Duệ vẫn có thể dễ dàng nhìn ra được.

Nhưng bây giờ nói không thấy cô Uyên đâu cả, anh vẫn còn có thể bình tĩnh được à?

Lâm Duệ không biết cậu cả rốt cuộc là quan tâm hay không để ý đây?

"Nhà họ Mộ lớn như vậy, đủ cho cô ấy đi dạo cả ngày." Mộ Tu Kiệt hừ lạnh.

"Nhưng có người thấy cô ấy và bà cả đi tới phòng của bà cụ, sau đó bà cả bảo người lái xe đi thẳng qua. Tiếp đó thì không ai thấy cô Uyên từ bên đó đi ra nữa."

"Có ý gì?"

"Cậu cả, tôi nghi ngờ bà cả đưa cô Uyên đi rồi."

Bây giờ anh ta mới chỉ vừa nhận được tin tức nên còn không biết tình hình cụ thể thế nào, không biết rốt cuộc bọn họ làm gì sau khi dẫn đi.

"Cậu cả, có cần đi tìm không?"

Thật ra anh ta rất muốn nhìn thấy vết sứt ruột trên mặt cậu cả.

Cho dù biết rõ là không thể.

Quả nhiên, gương mặt Mộ Tu Kiệt trước sau vẫn lãnh đạm, không có bất kỳ cảm xúc gì khác, sứt ruột gì đó không có duyên với anh.

"Xem Mộ Khải Trạch đang làm gì?"

Anh ta trở lại văn phòng của mình.

Chẳng bao lâu, Lâm Duệ đã gõ cửa bước vào: "Cậu hai ở trong công ty cả ngày, không hề rời đi."

Mộ Tu Kiệt vẫn không có phản ứng gì, Lâm Duệ lại hơi sứt ruột.

"Cậu cả, có cần phái người đi tìm không?"

Ngay cả bà cả cũng chưa thấy về, chuyện này có kỳ lạ.

"Tại sao phải tìm?" Mộ Tu Kiệt dựa lưng vào ghế, nghiêng người nhìn anh ta.

"Sao cậu lại rảnh rỗi như vậy? Ngay cả chuyện hai người phụ nữ ra ngoài đi dạo thôi mà cậu cũng muốn quản à?"

"Tôi..." Thật ra cũng không phải là không có khả năng hai người phụ nữ ra ngoài đi dạo.

Lâm Duệ suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy có thể mình thật sự suy nghĩ quá nhiều.

Anh ta chỉ hơi nghi ngờ, cậu cả chưa nói cho phép Cố Cơ Uyên ra ngoài, lấy tính cách của Cố Cơ Uyên, nếu không phải có chuyện quan trọng sẽ không tự ý ra ngoài mới phải.

Nhưng cậu cả cũng chưa từng nói là không cho phép cô ấy ra ngoài, không phải sao?

Lâm Duệ cuối cùng vẫn hơi nghi ngờ, ra khỏi văn phòng của Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt dựa lưng vào ghế, không hiểu hơi phiền lòng.

Anh rút bao thuốc từ trong ngăn kéo bên cạnh ra, rút một điếu và châm.

Anh giơ tay lên, rít mạnh vài hơi, không hiểu sao vẫn không thể xua đi chút phiền não và bất an trong lòng mình.

Anh làm sao vậy?

Người phụ nữ kia muốn ra ngoài thôi, anh để ý làm gì chứ?

Hơn nữa, người dẫn cô ra ngoài còn là Cẩn Mai.

Hai người phụ nữ thì có thể gây ra được chuyện gì lớn động trời à?

Chỉ là một công cụ làm ấm giường mà thôi, không ngờ có thể làm cho anh thấy phiền não như vậy!

Có phải anh bị ngu ngốc rồi không? Anh quên mất trước đây cô và người đàn ông khác đã phản bội anh thế nào sao?

Mộ Tu Kiệt lại hít một hơi rồi dụi đầu thuốc vào gạt tàn.

Ngón tay thon dài của anh cầm con chuột lên, tiếp tục xem bản kế hoạch do các phòng ban đưa qua.

Tối nay, cậu cả Mộ trở về hơi sớm, sáu rưỡi đã đến Vọng Giang Các, rõ ràng là vừa hết giờ làm là về.

Vọng Giang Các rất yên tĩnh.

Không có bóng dáng người phụ nữ kia.

Tất nhiên không ai biết cô đang ở đâu.

Ra ngoài đi dạo hơn nửa ngày, còn chưa đủ à?

"Tìm người phụ nữ kia về cho tôi!" Anh tức giận!

Thỏa thuận ba tháng không phải là để cô tới đây chơi.

Không ngờ chơi đến lúc anh về còn không biết đường chạy về hầu hạ!

Quản gia từ bên ngoài hấp ta hấp tấp chạy về: "Cậu cả, cả ngày không nhìn thấy cô Uyển, đã bảo người qua phòng sau tìm rồi, cũng không thấy."

"Trước đó bọn họ nói là thấy bà cả đi cùng với cô Uyển, nhưng bà cả ra ngoài cả buổi chiều, đến bây giờ vẫn chưa về."

"Không biết gọi điện thoại hỏi à?"

Quản gia làm sao vậy, có chút chuyện nhỏ này mà cũng không xử lý được à.

Quản gia Tân biết hơn một tháng này, tính tình cậu cả nóng nảy hơn trước rất nhiều.

Ông ta vội nói: "Bà cả đã tắt máy, về phần cô Uyển..."

Ông ta rút từ trong túi ra một cái điện thoại và đưa tới trước mặt anh.

"Tìm được điện thoại của cô Uyển ở trong phòng ngủ của bà cụ khi còn sống."

"Ông nói gì?" Mộ Tu Kiệt cướp lấy điện thoại.

Đúng là điện thoại của Cố Cơ Uyển, cô muốn đi ra ngoài chơi, làm sao có thể không mang theo cả điện thoại đi động chứ? Cô quên mất à?

Lúc này, cảm giác bất an trong ngày lại càng tăng thêm.

Mộ Tu Kiệt còn chưa kịp ra lệnh thì Lâm Duệ từ ngoài bước nhanh đến, vẻ mặt sốt ruột.

"Cậu cả, phát hiện có vết máu trong phòng khách của nhà sau."

CHƯƠNG 376: KHÔNG PHẢI TÔI, CÒN CÓ THỂ LÀ AI

Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện rồi.

Cần Mai cũng không tìm được, không biết tung tích.

Xe bà ta lái ra ngoài, bị vớt ở bờ biển.

Nghe nói bà cả lái một chiếc thuyền máy tới bến tàu nhà bọn họ.

Nhưng trên biển cũng không có camera, hệ thống định vị của bà cả cũng hư rồi, bây giờ, hoàn toàn không biết con thuyền kia đi đâu rồi.

“Xảy ra chuyện gì? Mẹ tôi dẫn Uyển Uyển đi rồi?”

Mộ Khải Trạch nhận được tin tức lập tức chạy tới, lúc chạy tới bến tàu, Mộ Tu Kiệt đã ở trong phòng giám sát, nhìn chăm chăm kỹ thuật viên đang khôi phục số liệu.

Cần Mai không phải vừa lên thuyền đã phá hủy hệ thống trên thuyền, bọn họ đến mặt biển, bà ta mới bắt đầu động thủ.

Nhưng rất rõ ràng, Cần Mai không quen thuộc hệ thống lắm.

Đoán chừng cũng là dùng phương pháp tương đối bạo lực, mới có thể phá hư ổ cứng của hệ thống.

Thuyền máy của Mộ thị bọn họ, mỗi một chiếc đều có hệ thống máy tính độc lập, khá tân tiến.

Bộ hệ thống này có thể giúp người lái phân tích hoàn cảnh xung quanh, dĩ nhiên, dẫn đường, liên lạc thông tin với người trên bờ, dự đoán thời tiết, những chức năng này, đều có.

Mà chức năng định vị chính xác, cũng tập hợp trong bộ hệ thống này.

Nếu Cần Mai không phá hư máy tính chủ trên thuyền, thì bọn họ bây giờ có thể phong tỏa được vị trí.

Nhưng bây giờ, tin tức về vị trí cuối cùng, dừng ở trên mặt biển.

Sau đó rốt cuộc bọn họ đi đâu, không có ai biết.

“Rốt cuộc có xong hay chưa!” Mộ Tu Kiệt đá một cước vào ghế.

Cái ghế chắc chắn như vậy, lại đang vang lên tiếng nứt!

Một cước này của cậu cả Mộ mạnh thế nào, quả thực không dám tưởng tượng!

Nếu rơi vào trên người mình, không chết cũng phải trọng thương!

Nhân viên kỹ thuật trong phòng giám sát, từng người nơm nớp lo sợ, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Tổ trưởng lau mồ hôi, vội nói: “Máy chủ trên thuyền truyền tin không được, bây giờ, chỉ có thể dựa vào hệ thống định vị của chúng ta, tính toán nơi thuyền có thể đi qua nhất.”

“Nói cách khác, cho dù có ra kết quả, cũng chỉ là tính toán?”

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, tổ trưởng bị dọa sợ chân cũng mềm nhũn

“Cậu, cậu cả, máy chủ kết nối không được, chúng ta không có cách nào phục hồi từ xa!”

Bây giờ, đoán chừng là ở cứng đều bị phá hư hoàn toàn rồi.

“Cậu cả, cậu yên tâm, mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng, tỷ lệ chính xác là rất cao.”

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào, sắc mặt tái xanh.

Tổ trưởng cũng không dám nói thêm gì, vội vàng dặn mọi người, tiếp tục xử lý số liệu, nhanh chóng phân tích kết quả ra.

Tính khí của cậu cả càng ngày càng nóng nảy, đã sắp đến ranh giới bùng nổ.

Tiếp tục kéo dài như vậy, thật sự sẽ chết người!

Mọi người dĩ nhiên cũng biết tình hình nghiêm trọng, không ai dám buông lỏng.

Mộ Khải Trạch thấy anh cả không muốn để ý mình, anh ta đi nhanh đến bên cạnh Lâm Duệ.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hai người bọn họ cùng đi ra ngoài, hay là...”

“Bà cả trước đó dẫn theo cô Uyển Uyển, tới phòng sau nơi lão phu nhân khi còn sống ở, còn chúng tôi ở trong phòng khách phía sau phòng, phát hiện vết máu.”

Trong lòng Mộ Khải Trạch chợt căng thẳng, sắc mặt cũng trở nên hết sức khó coi.

“Vết máu?” Trời đất! Mẹ anh ta rốt cuộc đối đã làm gì Cố Cơ Uyển rồi?

“Mẹ tôi sẽ không hại người! Anh cả, bà ấy ở nhà họ Mộ nhiều năm như vậy, anh cho dù không hiểu tính cách của bà ấy, cũng biết, bà ấy không có lá gan lớn như vậy!”

Mộ Tu Kiệt bây giờ lòng như lửa đốt, làm gì có tâm tư nói chuyện với anh ta?

Cho dù chỉ là một công cụ làm ấm giường, nhưng ít nhất cũng vẫn là công cụ anh cần, nếu lúc này xảy ra chuyện...

Anh nắm chặt quả đấm, hơi thở càng lạnh hơn.

Mộ Khải Trạch nhìn Lâm Duệ, Lâm Duệ cũng lực bất tòng tâm.

Nếu có vết máu, vậy đã nói rõ là có tranh chấp.

Mà hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong camera ở nhà họ Mộ, là Căn Mai hoàn hảo không sót mẻ.

Nói chính xác, vết máu là của Cố Cơ Uyển.

Sự thật bây giờ là, bà ta đã mang Cố Cơ Uyển bị thương đi!

“Kết quả số liệu ra rồi!”

Một câu nói của tổ trưởng, lấy lại toàn bộ tâm tư của mấy người họ.

Anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

“Cậu cả, nơi bọn họ có khả năng đi nhất, là đảo Cầu Vòng dưới tên ngài Đại, nơi thứ hai, là đảo Phi Hạ dưới tên cậu hai.”

“Nhất định là đảo Phi Hạ” Mộ Khải Trạch tiến lên một bước, nhìn Mộ Tu Kiệt.

“Lần trước chúng tôi đi đảo Cầu Vòng, mẹ tôi từng bị rắn hoang dọa, đó là loại rắn có độc trên đảo Cầu Vòng, bà ấy nói, sau này sẽ không tới đảo Cầu Vòng nữa.”

Mộ Tu Kiệt không nói hai lời, xoay người đi ra khỏi phòng giám sát.

Lâm Duệ đi sau lưng anh, vừa đi, vừa lấy ra điện thoại ra để ra lệnh.

“... Các người một đội, tới đảo Cầu Vòng tìm người... Đúng, tôi và cậu cả mang theo mấy người, tới đảo Phi Hạ.”

Cố Cơ Uyển tỉnh lại trong cơn đau đầu.

Đau đầu gần chết, cả đầu như muốn nổ tung.

Đau! Đau đến mức ngay cả mí mắt dường như cũng không nhấc lên nổi.

Thật vất vả, mới cố gắng mở mắt ra một khe hở.

Trong tầm mắt *** lung, một người ngồi cách đó không xa, hình như cầm giấy bút, không biết đang viết gì.

Bóng lưng bà ta nhìn rất vắng lặng.
Cũng không biết tại sao, lúc này thấy bà ta, lại có một loại cảm giác tuyệt vọng.
Không phải Cố Cơ Uyển cảm thấy tuyệt vọng, mà là, cô thấy được sự tuyệt vọng trên người Cẩn Mai.

Tại sao lại như vậy?

“Suýt...” Tùy tiện động một cái, mới phát hiện hai tay mình bị trói ở sau lưng.

Có lẽ là thời gian trói quá lâu, lại trói rất chặt, sợi dây sần sùi cọ sát cổ tay.

Bây giờ động một cái, đều đau đến tê tâm liệt phế!

“Tĩnh rồi?”

Cẩn Mai quay đầu nhìn cô, cái nhìn này, không có oán hận của trước kia, cũng không có trách cứ.

Một ánh mắt rất bình thản, nhưng bởi vì bình thản như vậy, sự tuyệt vọng trên người bà ta, càng nồng đậm.

“Bà muốn làm gì?” Cố Cơ Uyển giãy giụa, vất vả ngồi dậy.

Phía sau là vách đá, bọn họ lại đang ở trong một sơn động!

Bà ta trói tay chân mình, mang đến nơi như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

“Tôi không sống được nữa.” Cẩn Mai cười một tiếng, âm trầm, bất lực.

“Ha, Cố Cơ Uyển, cô phong kín đường sống cuối cùng của tôi rồi ”

“Lão phu nhân rốt cuộc có phải bà giết hay không?”

Vô duyên vô cớ, tại sao bà ta phải như vậy?

Khả năng duy nhất, đó chính là, bà ta là hung thủ!

Nhưng mà, tại sao? Cô không hề cảm giác được, Cẩn Mai đối với lão phu nhân có bất kỳ sát ý gì!

Cẩn Mai lại cười một tiếng, không nhìn cô nữa, cầm bút, tiếp tục viết gì đó trên giấy.

“Cô không phải đều biết rồi sao? Không phải tôi giết, còn có thể là ai?”

“Tại sao bà phải giết bà ấy!”

Lời này của Cố Cơ Uyển, rõ ràng là hét lên!

Cô kích động đến mức cả người đều run rẩy, ngay cả môi cũng đang phát run!

“Tại sao bà phải giết bà ấy, tại sao? Bà ấy là một người lương thiện như vậy, bà ấy đắc tội gì với bà? Tại sao bà muốn giết bà ấy?”

Tại sao? Tại sao là Cẩn Mai?

Cô đã từng hoài nghi, nhưng từ đầu đến cuối cô không cho rằng, Cẩn Mai có động cơ giết lão phu nhân!

Rốt cuộc là tại sao? Bà ta tại sao phải làm như vậy?

Cố Cơ Uyển muốn nhào qua, nhưng tay và chân cô đều bị trói cả rồi.

Vừa nhào tới trước, bịch một tiếng té xuống đất.

Nhưng cô không từ bỏ ý định, vẫn hung hăng trợn mắt nhìn Cẩn Mai.

“Nói cho tôi biết tại sao? Tại sao bà phải giết bà nội? Rốt cuộc tại sao?”

CHƯƠNG 377: BÀ TA ĐÃ KHÔNG CÒN ĐƯỜNG LUI RỒI

Cần Mai dường như muốn viết gì đó, tất cả đều viết xong rồi.

Bà ta để giấy và bút sang một bên, mới quay đầu nhìn Cổ Cơ Uyển.

Khóe môi, vẫn là nụ cười ảm đạm làm người ta bất an kia.

“Bà ta phát hiện bí mật của tôi và người đàn ông khác, tôi có thể không giết bà ta diệt khẩu sao?”

“Cái gì?” Cổ Cơ Uyển ngạc nhiên.

Người đàn ông khác... Bà ta lại, phản bội chồng mình!

“Tôi không hiểu, Mộ Thế Nhiên có nhiều đàn bà như vậy, dựa vào cái gì tôi lại không thể có người đàn ông khác?”

“Bà ta dựa vào cái gì muốn nói chuyện đó cho Mộ Thế Nhiên, dựa vào cái gì muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Mộ?”

“Bà... Ngày đó bà đi tìm lão phu nhân...”

“Là bà ta muốn tìm tôi!”

Cần Mai trợn mắt nhìn Cổ Cơ Uyển, cười nhạt: “Bà ta nói muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Mộ!”

“Không thể nào, lão phu nhân hiền lành như vậy, bà ấy chỉ nghĩ cách khuyên bà, bà ấy không thể nào ép bà được!”

Cổ Cơ Uyển không muốn tin dù chỉ một chút, cô tuyệt đối không thể tin.

Bà nội đến một câu nói nặng lời với người khác cũng không có, làm sao có thể ép bà ta rời khỏi?

Ai mà không biết Mộ Thế Nhiên ở bên ngoài có rất nhiều đàn bà.

Trước không nói ở bên ngoài, chính là ở trong nhà này, một người mẹ của cậu cả Mộ, một người mẹ của Mộ Khải Trạch.

Ngay cả Mộ Bác Văn, Mộ Bách Lạc, đều không phải là một mẹ sinh ra.

Mộ Thế Nhiên phong lưu, toàn bộ người nhà họ Mộ đều biết.

Mặc dù Cần Mai có người đàn ông khác là không đúng, nhưng mà, cô tin tưởng lão phu nhân nhất định sẽ khuyên bà ta, sẽ không ác độc muốn đuổi bà ta đi.

“Cô cũng không tin, có phải không?”

Cần Mai bỗng nhiên cười, nụ cười có chút điên loạn.

“Ha, tôi vốn dĩ cũng không tin, tôi cho rằng chỉ cần tôi thẳng thắn với bà ta, giao phó xong tất cả mọi chuyện với bà ta, rồi thành tâm hối cải, bà ta sẽ tha thứ cho tôi.”

“Tôi thậm chí còn quỳ xuống cầu xin bà ta, bảo đảm với bà ta sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, nhưng bà ta không nghe, bà ta nhất định muốn cho mọi người đều biết, nhất định muốn tôi thân bại danh liệt!”

Cần Mai trợn mắt nhìn cô, nhưng ánh mắt này, dường như lại nhìn không ra bao nhiêu hận ý.

Bà ta chỉ là trợn mắt nhìn Cổ Cơ Uyển, cười nhạt: “Tôi là bà cả của nhà họ Mộ, tôi ở bên ngoài vô cùng rạng rỡ, nếu chuyện này truyền đi, cả đời tôi đều bị bà ta phá hủy!”

“Cô nói tôi có thể làm sao? Tôi còn có lựa chọn gì nữa? Cổ Cơ Uyển, cô nói đi!”

Bà ta bỗng nhiên xông tới, túm lấy cổ áo Cổ Cơ Uyển.

“Tôi từng cầu xin cô, cầu xin cô bảo cậu cả Mộ dừng việc đào hồ, nhưng cô không muốn, cô ngay cả một chút lòng thương hại cũng không có.”

“Tôi làm sao có thể đồng ý? Bà giết lão phu nhân, chuyện này không thể để như vậy được!”

Cổ Cơ Uyển đối với chuyện bà ta có người đàn ông khác, không muốn bình luận nửa câu.

Nếu nói bà ta làm sai, vậy thì, Mộ Thế Nhiên còn sai hơn nhiều.

Thậm chí cô cảm thấy, Mộ Thế Nhiên quá đáng như vậy, cho dù bà ta có người đàn ông khác, cũng là chuyện đương nhiên.

Đĩ nhiên, nếu như là cô, nhất định sẽ ly dị, mà không phải là mạnh ai nấy chơi.

Nhưng, người có chí riêng, ly dị hay không, là chuyện của người khác.

Những chuyện bà ta làm với lão phu nhân, tuyệt đối không thể giống miệng hồ kia, bị chôn trong lòng đất!

“Nếu như cậu cả Mộ không đào hồ, bà sẽ ra nhận tội sao?”

Ha, nói cho cùng, vẫn là chính bà ta chột dạ.

Đào hồ, tuyệt đối không sai!

Có điều, bây giờ Cẩn Mai nhận tội rồi, miệng hồ này, cũng không cần phải tiếp tục đào nữa.

Trong lòng Cổ Cơ Uyển không hiểu sao có tâm trạng phức tạp, không biết mình đang nghĩ gì, chính là cảm thấy, sự việc... Vẫn có điểm là lạ.

“Tôi bị cô hại chết rồi, Cổ Cơ Uyển, tôi thật sự bị cô hại chết rồi.”

Cẩn Mai dường như rất chán chường, cũng rất tuyệt vọng.

Bà ta buông Cổ Cơ Uyển ra, tự mình đi tới ngồi xuống một bên.

Trong tay không biết lúc nào có thêm một vật nhỏ, dường như, là một cái chai nhỏ.

Về mặt bà ta âm trầm, nhìn cái chai nhỏ bị bóp trong tay mình, lúc thì cười, lúc thì khóc.

“Đó là vật gì?” Cổ Cơ Uyển hơi hoảng sợ, cảm giác sợ hãi không nói ra được.

“Cẩn Mai, bà muốn làm gì?”

Cẩn Mai quay đầu nhìn cô, cười thê lương.

“Thuốc độc đó, nếu không còn có thể là gì?”

Cả người Cổ Cơ Uyển chợt lạnh lẽo, lúc này bà ta cầm thuốc độc ở trong tay, rốt cuộc là ý gì?

Cẩn Mai đã đứng lên, từng bước một đi về phía cô.

“Đều là do cô làm hại, Cổ Cơ Uyển, tại sao cô cứ khăng khăng làm theo ý mình, tại sao nhất định phải hại chết tôi?”

“Tôi thật sự bị cô hại thảm rồi, tôi bây giờ không còn gì cả, cô đoán tôi muốn làm cái gì nhất?”

Cổ Cơ Uyển không muốn đoán, chỉ nhìn chăm chăm cái chai trong tay bà ta, mặt đầy phẫn nộ.

Cẩn Mai trước sau cứ mang theo nụ cười âm trầm, đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống.

Cổ Cơ Uyển lại càng hoảng hốt, không phải sợ bà ta hạ độc mình.

Bởi vì, từ trong mắt Cẩn Mai, cô không thấy bất kỳ sát khí nào.

Bà ta không muốn giết cô!

Vậy chai thuốc độc của bà ta...

“Cẩn Mai, bà đừng làm vậy!”

Cẩn Mai đứng lên, rũ mắt nhìn cô, cười, lại cười, nhưng lại chảy nước mắt.

“Tôi đã không còn đường quay đầu rồi, cô ép tôi đến mức này, tôi còn có thể làm sao?”

Bà ta không nhìn Cổ Cơ Uyển nữa, đi qua một bên, nhìn bóng đêm bên ngoài.

Cái chai nhỏ trong tay, bị bà ta cầm lên.

“Cần Mai, đừng làm vậy! Bà bình tĩnh đã! Mọi chuyện đều có cách giải quyết, chết không phải con đường duy nhất!”

“Cần Mai, Cần Mai... Bà nghe tôi nói, bà còn có con trai, bà còn có con trai mãi”

“Con trai... Đầu ngón tay Cần Mai run lên, nhìn bóng đêm bên ngoài.

Dưới trời đêm u tối, gương mặt Mộ Khải Trạch dần dần hiện rõ.

Con trai, bà ta còn có một đứa con trai.

Cũng bởi vì còn một đứa con trai, bà ta không thể không chết.

Bà ta nhất định phải chết! Nhất định phải thế!

Bỗng nhiên, bà ta nâng tay lên, mở cái chai ra.

Thuốc độc trong cái chai nhỏ, bị bà ta đổ vào miệng ngay tức khắc.

Rất nhanh, đã nuốt vào toàn bộ.

“Cần Mai!”

Cố Cơ Uyển giãy giụa muốn bò qua, nhưng tay chân cô đều có dây trói, cô ngay cả đứng lên cũng không thể.

“Cần Mai, mau gọi điện thoại, nhanh gọi xe cứu thương, Cần Mai!”

Cần Mai quay đầu nhìn cô, vẻ mặt thê lương.

“Cố Cơ Uyển, tôi có thể nhờ cô một chuyện được không?”

“Không! Tôi không nghe, tôi cũng sẽ không đồng ý ! Bà nhanh gọi xe cứu thương, nhanh lên đi!”

Cô biết, chỉ cần Cần Mai nói xong chuyện đó, sinh mạng bà ta cũng đã đến đường tận!

Cô không thể đồng ý, có lẽ không đồng ý, Cần Mai còn có cơ hội sống.

Cho dù biết rõ ý nghĩ này của mình rất ngây thơ, cho dù, biết rõ không thể nào, nhưng cô vẫn không muốn đồng ý, cô không thể đồng ý !

“Mau gọi xe cứu thương, bà có thể sống tiếp, có chuyện gì, tự bà đi hoàn thành!”

“Bà đi tự thú, bọn họ sẽ tùy tình hình mà giảm án, đừng như vậy, đừng như vậy! Bà cái”

“Tôi không, tôi không thể đi tự thú, tôi không thể...”

Cần Mai dùng sức lắc đầu.

Không biết có phải bởi vì dùng quá sức không, bà ta lại không đứng vững, sau khi cơ thể lắc lư, dùng một tiếng ngã xuống đất.

Máu đen, dọc theo khóe môi bà ta tràn ra.

Bà ta bắt đầu đau, đau đến cả người run rẩy, dần dần, run rẩy biến thành co quắp!

“Ở đây... Ở đây là ở trên hoang đảo, ở... trên đảo ”

“Điện thoại... Ném rồi, không có ai, không có xe cứu thương, không có...”

Bà ta có thể tới nơi này, cũng đã nghĩ đến, mình căn bản sẽ không có đường lui.

Bà ta cũng không cho phép mình còn đường lui!

“Cố... Cố Uyển, đồng ý tôi... Đồng ý tôi một chuyện...”

Cần Mai cắn răng, nhìn Cố Cơ Uyển, cơ thể còn đang co quắp, đôi môi đang không ngừng run rẩy.

Nhưng bà ta vẫn cắn răng, cố hết sức nói hết câu: “Con trai tôi... Thích cô, tôi biết... Cô không thích nó, nhưng mà, nhưng mà xin cô.. Xin cô= thỉnh thoảng... Quan tâm nó một chút, xin cô... Xin cô...”

CHƯƠNG 378: NGƯỜI ĐÀN BÀ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ NÀY

Giọng của Cẩn Mai dần dần yếu đi.

Bỗng nhiên, sau khi bà ta yên tĩnh hai giây, cả người chợt run rẩy.

Co quắp, co quắp như chết vậy, mỗi một tế bào trên người, đều đang co quắp dữ dội!

“Cẩn Mai, Cẩn Mai!” Cố Cơ Uyển điên rồi như muốn nhào qua.

Bịch một tiếng, nhưng bởi vì tay chân trói buộc, ngã xuống đất.

“Cẩn Mai! Bà đừng như vậy, đừng như vậy mà!”

Cô thật sự rất hoảng!

Gương mặt Cẩn Mai đã hoàn toàn đen lại, vừa rồi cơ thể còn đang co giật mãnh liệt, bây giờ, dần dần yên tĩnh lại.

Cô biết đây là có ý gì.

Chỉ cần hoàn toàn yên tĩnh lại, người sẽ không còn.

“Cẩn Mai... Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng!”

Trên hoang đảo, thật ra cô biết, bất kể mình kêu gào thế nào, cũng không thể xuất hiện người tới cứu bọn họ.

Nhưng, cô đã không còn cách gì.

“Cứu mạng, chết người rồi, cứu mạng, cứu mạng...”

Giữa trời đêm trống rỗng, căn bản không có người có thể đáp lại.

Sắc mặt Cẩn Mai dần dần tối lại, cả người tối sầm lại.

Bà ta nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô.

“Giúp tôi... Chăm sóc... Con trai, con trai...”

Giọng bà ta, từ từ, hoàn toàn biến mất ở bên tai.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy cả thế giới, đang từng chút từng chút một cách xa mình.

Mọi thứ xung quanh, đều đã không nghe thấy cũng không nhìn thấy.

Trong tâm mắt mơ hồ, chỉ có đôi mắt kia của Cẩn Mai.

Đôi mắt không có chút sự sống, không có tia sáng, hoàn toàn u tối chìm trong tĩnh mịch.

Đôi mắt đó vẫn đang nhìn cô, nhìn cô chăm chăm, dường như đang chất vấn cô, tại sao phải ép tôi, tại sao?

Tại sao muốn đào hồ, tại sao phải ép tôi, tại sao nhất định phải khiến tôi chết?

Bà ta chết rồi.

Cố Cơ Uyển nằm trên đất, cách Cẩn Mai rất gần, rất gần.

Gần đến mức dường như chỉ đưa tay ra, là có thể đụng tới bà ta.

Nhưng cuối cùng cô không đụng được gì cả, tay cô bị trói ở sau lưng, cô hoàn toàn không có năng lực để cởi nó ra.

Không biết qua bao lâu, trong tâm mắt, hình như bỗng nhiên có thêm mấy bóng người.

Bên tai, truyền đến tiếng đàn ông kêu gào thảm thiết: “Mẹ...”

Nhưng cô không thấy rõ, cái gì cũng không thấy rõ.

Trong mắt cô, vẫn chỉ có đôi mắt trùng thật to của Cẩn Mai, không có một chút điểm sáng.

Đôi mắt kia đã chết rồi.

Bỗng nhiên, có người đỡ vai cô, đỡ cô lên.

Khoảnh khắc bị đọng vào, Cổ Cơ Uyển giống như thức tỉnh từ trong mộng.

Nhưng sau khi thức tỉnh, vẫn đang ở trong giấc mộng đáng sợ.

“Đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi, không! A, a... Buông tôi ra...”

Ngực cô bị chặn lại, còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cả người ngã vào trong ngực anh.

“Cổ Cơ Uyển!” Mộ Tu Kiệt cười sợi dây trên tay cô ra, bế cô lên.

Nha đầu này hôn mê, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vừa rồi, cả người còn run rẩy.

Mà Cẩn Mai, gục ở trước mắt cô cách đó không xa, lúc bọn họ đến, nha đầu này gất gao nhìn chăm chăm vào mắt Cẩn Mai.

Mà Cẩn Mai, đã không còn hơi thở.

“Mẹ! Mẹ!”

Mộ Khải Trạch ngã ngời dưới đất, ôm Cẩn Mai lên, ôm bà ta vào trong ngực mình.

Anh ta điên rồi, gấp đến độ đầu ngón tay cũng run rẩy.

“Gọi xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương! Maul”

Lâm Duệ ngời xồm xuống bên cạnh anh ta, sờ mạch đập ở giữa cổ Cẩn Mai.

Đầu ngón tay anh ta cứng ngắc, hướng về phía Mộ Tu Kiệt lắc đầu.

Người đã chết rồi, gọi xe cứu thương, cũng vô ích.

Huống chi, bọn họ bây giờ ở trên đảo, cho dù có gọi xe cứu thương, xe cũng không chạy vào được.

“Cậu hai...”

“Tôi bảo các người gọi xe cứu thương, không nghe thấy sao!”

Mộ Khải Trạch tức giận rống lên, hơi thở nóng nẩy khắp cơ thể.

“Gọi xe cứu thương! Mau! Mau gọi xe cứu thương!”

“Cậu hai, cậu bình tĩnh một chút, bà cả bà ấy đã... Bà ấy.”

“Câm miệng! Cậu câm miệng!”

Gọi xe cứu thương, tự anh ta gọi, không ai giúp anh ta, anh ta tự gọi!

Tay chân Mộ Khải Trạch luống cuống, muốn tìm điện thoại của mình.

Rõ ràng điện thoại ở ngay trong túi quần, nhưng không biết anh ta làm sao, lấy thế nào cũng không lấy ra được.

Tay vẫn đang run rẩy, cực kì run, ngay cả đưa vào túi quần cũng không được.

Anh ta không lấy được điện thoại, không gọi được điện thoại, không gọi được xe cứu thương!

Ánh mắt cầu cứu, chợt rơi vào trên người Mộ Tu Kiệt.

“Anh cả, anh giúp tôi với, mau gọi xe cứu thương, mau cứu mẹ tôi! Anh cả! Mau cứu mẹ tôi!”

Mộ Tu Kiệt nhìn anh ta, môi mím khê động đập, nhưng lại không mở miệng.

Anh chưa từng thấy qua thời điểm người em trai cùng cha khác mẹ này bối rối như vậy.

“Anh cả! Anh giúp một tay đi! Mau cứu mẹ tôi!”

Mộ Khải Trạch dường như là đang cầu xin anh, giống như là, bây giờ trừ anh cả, ai cũng không cứu được mẹ anh ta.

Ôm chặt lấy Cố Cơ Uyển, cuối cùng anh nhàn nhạt nói: “Bà ấy đã không còn.”

Mộ Khải Trạch ước chừng ngáy ra mấy giây, sau mấy giây, anh ta nổi cơn thịnh nộ.

“Nói bậy! Anh gạt người! Mẹ tôi vẫn còn ở đây, bà ấy vẫn còn đang ở đây!”

“Cậu hai, cậu bình tĩnh đi, bà cả... Đã chết rồi, cậu bình tĩnh một chút đi!”

Lời nói của Lâm Duệ không thể khiến anh ta tỉnh táo, Tân Nhất chỉ có thể xông tới, giữ anh ta lại.

“Cậu hai, đi về trước, chúng ta đưa bà cả về trước đã!”

... Mộ Khải Trạch bị Tân Nhất bị trời buộc đi về.

Mới bắt đầu, anh ta còn muốn phản kháng.

Sau đó, sức lực dần dần nhỏ lại, người cũng bình tĩnh lại.

Có lẽ, không phải bình tĩnh, mà là, tuyệt vọng.

Thật ra thì anh ta biết, Cẩn Mai thật sự đã chết rồi.

Tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi, ngay cả một chữ cũng không muốn nói thêm.

Cố Cơ Uyển được đưa đến phòng y tế, Dương Quân kiểm tra cho cô, trừ sau gáy bị thương ra, chảy chút máu, trên người không có vết thương nào khác.

Chỉ là có thể bị hoảng sợ quá mức, đến bây giờ, vẫn không muốn tỉnh lại.

Trong phòng khách nhà họ Mộ, ông cụ xanh mặt, không nói lời nào.

Lâm Duệ mang về một bức di thư, hẳn là Cẩn Mai trước khi uống thuốc độc viết.

Bà ta ở trong di thư, thừa nhận sai lầm của mình.

Là bà ta trước đó sắp đặt cơ quan ở đáy hồ, sau đó, dùng bèo quấn lấy xe lăn của lão phu nhân.

Vì phải sạch tội danh, sau khi chờ Cố Cơ Uyển đến, rồi động thủ bằng điều khiển từ xa.

Cơ quan đó, bây giờ còn chôn ở đáy hồ.

Nhưng sau khi bà ta biết cậu cả Mộ muốn đào hồ, ý thức được, tội ác của mình sắp bị phát hiện, bà trốn không được.

Còn về, tại sao bà ta phải hãm hại lão phu nhân, trên di thư cũng viết rõ ràng.

Bà ta có người đàn ông khác, bị lão phu nhân phát hiện.

Gương mặt của Mộ Thế Nhiên, so với bầu trời đêm còn khó coi hơn.

Ông ta hận không thể xé nát di thư đó!

Nhưng, trước khi ông ta xé nát, di thư bị Mộ Tu Kiệt đoạt lấy, để Lâm Duệ cất vào.

“Người đàn bà không biết xấu hổ này!” Mộ Thế Nhiên tức đến xanh mặt.

Cẩn Mai chết rồi, ông ta ngược lại cũng không hề thương tâm.

Nhưng mà, người đàn bà này lại phản bội ông ta, ông ta bây giờ, hoàn toàn tức giận!

Mộ Tu Kiệt nhìn chằm chằm gương mặt giận đến đỏ lên của ông ta, bỗng nhiên, lãnh đạm nói: “Bà ấy sao lại không biết xấu hổ? Không phải chỉ đi theo đàn ông thôi à?”

“Tu Kiệt..”

Mộ Thế Nhiên không nghĩ tới con trai lại nói như vậy, trong lúc nhất thời, ngáy ra không phản ứng kịp.

Đôi môi mỏng của Mộ Tu Kiệt nhẹ nhếch lên, nhìn ba mình, mới lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nếu nói phản bội, ông trước kia, rốt cuộc đã phản bội bà ấy bao nhiêu lần? Bà ấy cùng lắm chỉ có một người đàn ông khác, còn ông, đàn bà

khác, có bao nhiêu người?”

CHƯƠNG 379: KẾT THÚC Ở ĐÂY ĐI

"Con... Con nói cái chết tiệt gì vậy!"

Có năm mơ Mộ Thế Nhiên cũng không thể ngờ được, con trai mình lại có thể nói ra những lời như vậy!

Cho dù biết rõ bình thường con trai mình ngang ngược, ngay cả ông cụ cũng không hề tôn trọng hay nghe theo.

Nhưng Mộ Thế Nhiên không bao giờ nghĩ rằng, con trai sẽ chỉ trích ông ta ở ngay trước mặt mọi người như vậy!

"Một người đàn ông gia đình giàu có một lúc có mấy người phụ nữ thì sao chứ? Là tôi có lỗi với mấy người đó hay cho ít tiền sao?"

Nhất là Cẩn Mai, ngay cả thân phận bà chủ của nhà họ Mộ tôi cũng cho bà ấy rồi còn gì.

Người phụ nữ này, còn có cái gì mà oan ức nữa!

Không ngờ bà ta làm bà chủ nhà họ Mộ rồi đã không biết ơn thậm chí lại còn không biết điểm dừng, còn đi tìm người đàn ông khác!

Bây giờ Mộ Thế Nhiên lại cảm thấy hơi may mắn, may mà người phụ nữ này đi rồi.

Nếu không sau này không biết trên đầu ông ta có bao nhiêu cái sừng nữa!

"Sao ông lại có thể nghĩ như vậy, vợ là có thể dùng tiền để sai khiến được sao?"

Sắc mặt Mộ Tu Kiệt giống như băng phong núi tuyết.

Không phải phẫn nộ, cũng không phải khinh thường, mà chỉ là, lạnh.

"Con..." Mộ Thế Nhiên chỉ vào Mộ Tu Kiệt, nổi giận, giận đến mức ngón tay cũng phát run!

"Ba là ba của con đấy!"

"Chẳng lẽ, ba không phải là đàn ông à?"

"Con có ý gì?"

"Chung thủy với hôn nhân là trách nhiệm cơ bản nhất của một người đàn ông! Nếu như ngay cả chính ba cũng không làm được thì ba dựa vào

đâu mà yêu cầu người phụ nữ của ba phải chung thủy với ba?"

"Con..."

"Tại sao nhà họ Mộ chúng ta, lại có nhiều cậu chủ như vậy?"

Mộ Tu Kiệt cười lạnh, nhưng nụ cười này ngoại trừ lạnh ra thì người ta hoàn toàn không cảm thấy có chút ý cười nào.

"Con, Khải Trạch, Bác Văn, Bách Lạc, bốn người mẹ, rốt cuộc ba có bao nhiêu người phụ nữ ở bên ngoài, ngay cả bọn con cũng không đếm hết được.

"Đủ rồi!" Bỗng nhiên ông cụ đập một phát mạnh lên thành ghế, mặt mày ừ rừ, vô cùng khó coi!

Những người khác, ngoại trừ Mộ Khải Trạch thì vẫn thất hồn lạc phách như cũ, căn bản không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ có anh ta từ đầu đến cuối mắt lạnh nhìn mấy người Mộ Tu Kiệt.

Mọi người đều bị lửa giận của ông cụ dọa cho hít sâu một hơi.

Nhưng Mộ Tu Kiệt thì khác, anh đã được định trước là cả đời này không sợ ai.

Cái tính tình này, vẫn là do ông cụ một tay bồi dưỡng ra.

Anh lạnh lùng nói: "Chưa đủ."

"Thằng nhóc này, rốt cuộc là cháu còn muốn..."

"Cháu chỉ muốn nói là, nếu mình đã không chung thủy thì cũng đừng trách đối phương phản bội, cho dù là đàn ông hay phụ nữ thì cũng đều như vậy"

Cho dù ông cụ có nổi giận thì anh vẫn bảo vệ lý lẽ của mình, không hề nhượng bộ chút nào.

Đây mới chính là cậu cả Mộ!

Sau khi ông cụ nghênh tiếp ánh mắt lạnh lùng nhưng kiên định của anh, vậy mà không phản bác lại được.

Đột nhiên ông ta lại cảm thấy hơi khó hiểu.

Rốt cuộc những chuyện mà trước giờ mình vẫn luôn giữ vững là đúng hay sai.

Cuối cùng, ông cụ vẫn nhăn nhó lông mày lại, chỉ có điều giọng điệu cũng đã dịu xuống hơn một chút.

"Thằng nhóc này, ông đã nói rồi, đối với phụ nữ, có thể chiều chuộng có thể tổn thương, nhưng tuyệt đối không thể..."

"Không liên quan đến tình yêu, đây chỉ là trách nhiệm mà bản thân một người đàn ông nên có."

Anh không nhìn ông cụ, mà chỉ nhìn thẳng vào ba của mình.

"Không yêu ông cũng có thể cưới người ta về, nhưng đã cưới về rồi thì phải công bằng."

"Chuyện mà bản thân mình không làm được thì cũng đừng hi vọng đối phương sẽ làm được, chuyện ông có thể yên tâm thoải mái làm vậy đối

phương làm thế cũng là đương nhiên."

Toàn thân Mộ Thế Nhiên đều đang run rẩy.

Bây giờ vợ của ông ta đã có người đàn ông khác, phản bội ông ta!

Nhưng con của ông ta lại còn cảm thấy người phụ nữ này không hề sai!

Rốt cuộc là nó uống nhầm phải thuốc gì, hay là bị mỡ heo che mắt rồi sao?

Mộ Tu Kiệt cũng không định thuyết phục ông ta.

Thuyết phục người khác, thật ra là một chuyện rất ngu xuẩn.

Anh chỉ đang trình bày quan niệm của mình, chuyện này Cấn Mai cũng không sai.

Nhưng bà ta lại là hung thủ thực sự hại chết bà nội!

"Hồ ở sâu sau, đừng đào lên nữa."

Cuối cùng, mặt ông cụ lộ ra vẻ tiều tụy.

Trong nhà có người chết, cho dù bình thường mình và Cấn Mai cũng hay liên lạc nhưng cũng không coi là có tình cảm gì.

Nhưng bất kể thế nào thì bọn họ đều là người một nhà.

Cấn Mai ở trong nhà này luôn an phận như thế.

Mặc dù ông cụ rất tức giận vì chuyện bà ta phản bội con trai mình, nhưng bây giờ người cũng đã chết rồi.

Nếu cứ tiếp tục tranh cãi về chuyện này nữa thì cũng không có ý nghĩa gì.

Mộ Tu Kiệt không nói gì.

Đào chiếc hồ kia lên là vì tìm kiếm thủ phạm.

Hung thủ đã nhận tội, thậm chí là tự sát chết rồi.

Ông ta cũng không phải là người ngoan cố không chịu thay đổi, nếu cứ làm ra nhẽ chuyện này đến cùng thì ngoại trừ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu

của Mộ thị thì còn ảnh hưởng tới toàn bộ danh dự của người nhà họ Mộ, đại khái, cũng sẽ không có kết quả tốt gì.

"Anh cả, xin anh, đừng điều tra nữa."

Mộ Khải Trạch đột nhiên đi đến trước mặt anh, phịch một tiếng quỳ xuống.

"Cậu hai, cậu làm cái gì vậy?"

Quản gia vội vàng đi tới, muốn dìu anh ta dậy.

Nhưng Mộ Khải Trạch không đồng ý, một tay đẩy quán gia ra.
"Xin anh, đừng điều tra nữa, để bà ấy tiếp tục làm bà chủ của nhà họ Mộ, để bà ấy... Mồ yên mả đẹp đi."
Cứ tiếp tục điều tra thì bê bối Căn Mai phản bội Mộ Thế Nhiên nhất định sẽ lộ ra ánh sáng.

Người cũng đã chết rồi, anh ta thật sự rất sợ, sợ mẹ anh ta chết rồi cũng sẽ phải chịu những lời sỉ nhục.
Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người Mộ Tu Kiệt.
Cái hồ ở sân sau kia là anh hạ lệnh muốn đào lên.

Bây giờ cũng phải là anh hạ lệnh dừng tất cả mọi chuyện lại.
Trên thực tế, trong lòng Mộ Tu Kiệt cũng có lo nghĩ, nếu không đào cái hồ kia lên thì vẫn có một số chuyện không thể giải thích được.
Nhưng nếu cứ tiếp tục chuyện này, cái mất đi không chỉ là danh dự của nhà họ Mộ.

Mà nó cũng sẽ hủy đi danh tiếng cả đời của Mộ Khải Trạch.
Mẹ mình có người đàn ông khác, chuyện này xảy ra trên người bất kỳ đứa con nhà giàu nào cũng sẽ dễ dàng bị biến thành một câu chuyện khác.

Ví dụ như, huyết thống thuần khiết!
Anh cần môi dưới, bỗng nhiên đứng lên.
"Trở về nghỉ ngơi đi."
"Anh cả..."
"Kết thúc ở đây đi."
Anh đi rồi, Mộ Khải Trạch mới ngồi liệt trên mặt đất, không biết là thở phào một hơi hay là không tìm được hơi thở của mình.
Cuối cùng chuyện này cũng kết thúc.
Nhưng từ nay về sau, anh ta sẽ không còn có mẹ nữa.
Người phụ nữ mà bình thường luôn một lòng vì anh ta, vĩnh viễn đem tất cả tâm tư đặt ở trên người anh ta.

Người kia, cho dù mình luôn luôn tùy hứng, tính tình không tốt, thậm chí thường xuyên quên mất bà ta.
Nhưng từ đầu đến cuối người phụ nữ kia đối với mình vẫn không rời không bỏ, mãi mãi tha thứ cho anh ta, mãi mãi không tính toán với anh ta.

Đời này, nếu như muốn nói, ai yêu anh ta nhất, như vậy chắc chắn sẽ là bà ta!
Mãi mãi, là mẹ của anh ta!
Nhưng bây giờ, người phụ nữ yêu anh ta nhất, đã không còn nữa...
Từ đây, không còn ai yêu anh ta!

Mộ Thế Nhiên nhìn thấy con trai ngồi dưới đất định đi lên đỡ anh ta, nhưng không hiểu sao lại không có dũng khí.
Có phải con trai cũng chán ghét ông ta rồi không?
Ông ta lo sợ bất an, khí thế vừa rồi chỉ trích Căn Mai sau khi nhìn thấy con trai như thế này, lập tức biến mất hết.
Ông ta chỉ trích nhiều như vậy, thật ra là bởi vì chính mình đang chột dạ.
Giống như Tu Kiệt nói, đời này của ông ta cũng không chỉ có một người phụ nữ.

Nhưng ông ta vẫn phải chỉ trích, ai nói to hơn thì người đó có lý.
Nếu ông ta không chỉ trích thì mọi người sẽ cảm thấy, tất cả đều là lỗi của ông ta.
Nhưng bây giờ, đáng vể sa sút của cậu con trai thứ hai này...

"Cậu hai." Quán gia vẫn muốn dìu anh ta lên: "Đứng lên trước đi, mặt đất rất lạnh."

Nhưng Mộ Khải Trạch vẫn cứ hờ hững, anh ta ngồi dưới đất, hai mắt vô thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.
Có lẽ là cái gì cũng không nghĩ.

Trong đầu trong tim cũng chỉ có một chuyện như vậy
Người phụ nữ yêu anh ta nhất trên đời này đã không còn nữa.

CHƯƠNG 380: MỌI CHUYỆN THẬT KỲ LẠ

"Đừng như vậy! Bà đừng như vậy! Đừng!"

Cổ Cơ Uyển ngồi bật dậy, trên mặt trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Trong tâm mắt, có một gương mặt lạnh lùng.

Cô không nhìn rõ được là ai, nhưng ở chỗ sâu nhất trong trí óc cô là một khuôn mặt đen sạm vì trúng độc. Cùng đôi mắt lồi ra kia, đờ đẫn, chết chóc.

—

Cô bị dọa sợ hãi quay người muốn chạy trốn.

"Đừng lộn xộn!" Hai tay Mộ Tu Kiệt nắm chặt đầu vai của cô, bàn tay trượt xuống dưới, kéo cánh tay cô trở về.
"Đừng như vậy! Đừng! Anh đừng như vậy!"

Cổ Cơ Uyển dùng sức muốn giãy dụa, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn luôn ôm chặt lấy cô.

Nếu cô cứ tiếp tục giãy dụa thì sẽ làm bị thương chính mình.

Cổ Cơ Uyển hoàn toàn không biết người ôm mình là ai, cô chỉ biết là, Cẩn Mai muốn chết!

Không, Cẩn Mai chết rồi, bà ta chết rồi nhưng cặp mắt kia vẫn còn gắt gao nhìn chăm chăm vào cô.
"Không... Không! Ừm..."

Bỗng nhiên, cô cúi đầu xuống cắn một cái lên trên cánh tay của người ở trước mắt kia.

Cô chỉ muốn để anh ta buông ra!

Nhưng làm thế nào anh ta cũng không thả, cho dù bị cô cắn chảy cả máu nhưng nhất quyết vẫn không thả.
Rất nhanh, Cổ Cơ Uyển nếm được vị máu tươi.

Dường như giữa răng môi có một hương vị hơi ngai ngái.

Cô ngạc nhiên, từ từ há to miệng.

Ngẩng đầu lên, không thấy cặp mắt đáng sợ kia nữa.
Thay vào đó, là gương mặt cô đơn mang theo chút dịu dàng hiếm thấy của Mộ Tu Kiệt.

Cô không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là lúc nhìn thấy gương mặt này cái gì cô cũng không nghĩ ra được nữa, choàng lên ôm lấy cổ của anh.

Cô rất sợ hãi.

Sự xuất hiện của anh giống như chúa cứu thế giữa trời đất vậy.

Không, là chúa cứu thế của cô.

Cho dù trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc nguy hiểm, người cô muốn gặp nhất vẫn là anh.

"Tu Kiệt..."

Mộ Tu Kiệt không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Dấu răng ở trên cánh tay còn đang rỉ máu, nhưng lông mày anh lại không hề nhíu lại một lần nào. Nỗi đau đớn sâu sắc ấy mới khiến cho anh cảm thấy tất cả trước mắt đều là thật.

Lúc cô hoảng hốt sợ hãi ít nhất cũng đã biết chủ động tìm kiếm sự bảo vệ của anh.

Cô còn chủ động ôm anh...

Vô tình, sợi dây nào đó trong đáy lòng anh bị cô ôm một cái khiến cho xúc động.

Anh nên đẩy cô ra, mặt lạnh cảnh cáo cô không được chạm vào anh.

Nhưng lần này, một câu từ chối anh cũng không nói ra được.

Không biết qua bao lâu, dường như Cố Cơ Uyển mới lấy lại được tinh thần từ trong cơn ác mộng. Răng môi gặp nhau, còn có cả mùi máu tanh.

Cô trừng mắt nhìn, thật vất vả mới nhớ ra cái mùi này từ đâu mà tới.

Bỗng nhiên cô đẩy anh ra, chợt nhìn thấy trên cánh tay anh là một mảnh máu đỏ.

"Rất xin lỗi, cậu cả Mộ, không phải tôi cố ý đâu!"

Hô hấp của cô rối loạn, cô không ngờ là mình lại cắn anh đến mức như vậy!

Cái mà Mộ Tu Kiệt chú ý tới lại chỉ là cách xưng hô của cô với mình.

Cô vừa gọi anh là Tu Kiệt, bây giờ lại là cậu cả Mộ...

Sự dịu dàng trong đáy mắt anh dần dần tản đi.

"Làm tôi bị thương, món nợ này về sau sẽ tính toán với cô thật rõ ràng!"

Mộ Tu Kiệt đứng dậy từ trên giường, đi đến một bên, tùy ý nhìn vết thương trên cánh tay mình một chút sau đó không tiếp tục để ý tới nó nữa.

Cố Cơ Uyển hơi bất an: "Cậu cả Mộ, có cần gọi Dương Quân tới xử lý vết thương cho anh không?"

Cắn tới mức như vậy, có cần đi tiêm phòng không?

"Nhiều chuyện!" Hiển nhiên là Mộ Tu Kiệt rất ghét bỏ.

Trong lòng Cổ Cơ Uyển vẫn rối bời như cũ, cô ngồi ở trên giường ôm lấy hai chân mình, cũng không muốn để ý tới những chuyện này.

Cô buồn buồn, không biết nhìn về nơi hẻo lánh nào phía trước, thấp giọng hỏi: "Có phải Căn Mai... Chết rồi hay không?"

Mộ Tu Kiệt không trả lời cô mà hỏi ngược lại: "Các người đã xảy ra chuyện gì ở trong hang núi vậy? Chuyện hôm qua là như thế nào?"

Thì ra, đã là chuyện của ngày hôm qua.

Cổ Cơ Uyển quay đầu lại, nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ánh nắng tươi sáng, một ngày mới vẫn phải tới.

Người đi rồi, nhưng lại có thể ít nhiều tạo ra sóng gió cho nhà họ Mộ?

"Bà ta kéo tôi tới phòng của bà cụ, xin tôi bảo anh đừng đào cái hố kia lên."

"Cô cho rằng chỉ bằng cô là có thể thay đổi quyết định của tôi ư?" Mộ Tu Kiệt hừ lạnh.

Nhưng sau khi nói ra lời này không hiểu sao anh lại cảm thấy mình hơi ngây thơ.

Nếu như cô xin mình thì anh có thay đổi chủ ý hay không?

Có lẽ là, không thể nào.

Cổ Cơ Uyển cũng không để ý tới anh đang châm chọc khiêu khích mình.

Mấy ngày nay ở chung với nhau, cô đã thành thói quen với phương thức nói chuyện này của cậu cả Mộ.

Chỉ là bởi vì trong lòng đang tức giận, nhìn thấy cô muốn tìm biện pháp phát tiết một chút mà thôi.

Trên thực tế, thậm chí bây giờ cô còn thích phương thức phát tiết ngây thơ đó của anh.

Bởi vì cậu cả Mộ ngây thơ như vậy, ít nhất là rất chân thực.

Trước kia lúc anh tức giận chính là ngây thơ như vậy.

"Về mặt này của cô là gì vậy?" Mộ Tu Kiệt hơi khó chịu, cô đang cười nhạo anh sao?

Cổ Cơ Uyển quay đầu lại nhìn anh, lắc đầu.

"Bây giờ trong lòng tôi hơi hụt hẫng, tôi không có vẽ gì cả."

Quả thật cô hơi mờ mịt, thực sự trên mặt cũng không có vẽ gì.

Trên thực tế, cũng bởi vì không có vẽ gì mới có thể khiến cho Mộ Tu Kiệt càng thêm bức bối.

Cô cũng không để ý tới, khàn giọng nói: "Tôi không hề đồng ý với bà cả, lúc tranh chấp với nhau tôi không cần thận bị đâm vào góc bàn, sau đó hôn mê bất tỉnh."

"Chờ lúc tôi tỉnh lại thì đã ở trên đảo rồi, tôi còn nhìn thấy bà ta đang viết thư tuyệt mệnh."

"Bà ta dặn dò lại tất cả mọi chuyện, bà nội là do bà ta hại, còn có cả nguyên nhân bà ta hại người nữa." Mộ Tu Kiệt nói.

Trong lòng Cổ Cơ Uyển chấn động: "Bà ta... Nói ra lý do bà ta hại bà nội với mọi người ư?"

Mộ Tu Kiệt không biết cô kinh ngạc vì cái gì, hờ hững khẽ gật đầu.

"Nhưng, chuyện kia, nhà họ Mộ không có ý định truy cứu nữa, chúng tôi cũng không điều tra về người đàn ông kia."

"Bà ta thật sự đem chuyện mình có... Người đàn ông khác, viết lại trong thư tuyệt mệnh sao?"

Chuyện ấy, đã vượt quá dự đoán của Cổ Cơ Uyển.

Căn Mai thừa nhận là mình đã giết chết bà cụ, chuyện này cũng không có gì, nhưng tại sao bà ta lại muốn nói ra những chuyện mà mình không muốn người khác biết?

Cô cho rằng Cấn Mai tự sát là vì sợ chuyện kia của mình bị bại lộ.
Nhưng bà ta lại viết ra hết những chuyện kia!
Đã nói ra hết rồi, tại sao còn muốn chết?

Là bởi vì, không muốn sống để đối mặt với tất cả ư?
Nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ nhỉ?
Bỗng nhiên cửa phòng bị gõ vang, Dương Quân tự mình mang chai truyền nước tới.
"Cô Cơ Uyển, phải đổi chai truyền nước khác rồi."
Anh ta đem chai nước treo lên đầu giường, nhìn cô.

Cố Cơ Uyển lắc đầu: "Tôi không sao nữa rồi, tôi cũng không muốn truyền nước thêm nữa."
Dương Quân nhìn Mộ Tu Kiệt một cái thấy Mộ Tu Kiệt không nói lời nào.
Dương Quân không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy để tôi làm kiểm tra lại cho cô thêm một lần nữa?"
"Vậy tốt nhất là anh..." Cô nhìn Mộ Tu Kiệt, mím môi: "Xử lý vết thương cho cậu cả Mộ một chút đi, vừa rồi tôi..."
Cô rú mắt xuống, không biết vì sao cậu cả Mộ lại không đẩy cô ra.
"Vừa rồi tôi đã cắn cậu cả Mộ bị thương."

Vết thương này, chỉ cần anh đẩy cô ra thì chắc chắn sẽ không có cơ hội xuất hiện.
Lúc này Dương Quân mới chú ý tới, vết thương trên cánh tay của Mộ Tu Kiệt.
Người có thể cắn được cậu cả Mộ thành như vậy, thật đúng là hiếm thấy trên đời này.
Nói cái gì mà không thêm để ý tới, nói cái gì chỉ là công cụ trên giường, trên thực tế chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi.
Dương Quân thu hồi ý cười, nghiêm túc nói: "Cậu cả, trước hết để tôi xử lý vết thương cho anh đã."

CHƯƠNG 381: VỚI TƯ CÁCH NÀO, NÓI NHỮNG ĐIỀU NHƯ VẬY?

Tang lễ Cần Mai.

Vì không ai trong nhà họ Mộ sẽ tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, bà ấy vẫn giữ vai trò là lớn của Nhà họ Mộ. Thế nhưng trong mắt Cố Cơ Uyển, dù đẹp đẽ đến đâu, thì thứ cuối cùng còn lại chỉ là nấm mồ cô độc.

Ngày tổ chức chôn cất lễ Cần Mai, cô nhìn thấy Mộ Khải Trạch.

Chỉ trong hai ngày, cậu hai nhà họ Mộ cả người trở nên gầy gộc hẳn.

Mặc dù lúc này tâm trạng đã bình ổn hơn, nhưng mọi người vẫn rất tiêu tụy.

Sinh ra trong một gia đình danh gia vọng tộc, ba anh không thiếu những người phụ nữ vây quanh.

Ngoài ngôi nhà này ra, ông ấy cũng có những ngôi nhà khác, và những đứa con ngoài giá thú.

Đối với Mộ Khải Trạch, Cần Mai thực sự là người thân duy nhất của anh.

Bởi vì ba, có hay không cũng không có khác biệt gì.

Bây giờ Cần Mai đã ra đi, anh ta sao có thể không tuyệt vọng?

Nhìn bóng dáng trầm mặc cách đó không xa, Cố Cơ Uyển nhớ tới dáng vẻ Cần Mai trước khi chết.

"Làm ơn... thỉnh thoảng ... quan tâm đến ... con trai của tôi..."

Giọng bà ấy dường như vẫn còn vang vọng bên tai.

Trái tim Cố Cơ Uyển nóng ran, nước mắt gần như lẫn dài.

Cô sợ nhất là chứng kiến cảnh những người thân chia lìa, sinh ly tử biệt.

Khi đến lượt họ thắp hương, Cố Cơ Uyển đi phía sau Mộ Khải Trạch.

Thực sự, cô không biết mình nên có thân phận gì để dâng hương cho bà Mộ.

Nhưng biết cô muốn đến, cậu hai nhà họ Mộ kêu cô đến.

Lần này, anh không làm cô khó xử.

"Cậu hai Mộ ." Cô bước đến gần Mộ Khải Trạch và qua kính râm nhìn chăm chăm vào đôi mắt vẫn còn sưng và đỏ của anh.

"Nén bi thương."

Giọng cô hơi khàn, không biết nên nói gì để an ủi người đàn ông này.

Mộ Khải Trạch nhìn cô, cánh môi mỏng khẽ run lên, nhưng không nói.

Cố Cơ Uyển cắn chặt môi dưới, cuối cùng không nhịn được nói: "Bà ấy ... trước khi ra đi, muốn tôi muốn nói với anh phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Mộ Khải Trạch vẫn im lặng, chăm chú nhìn cô.

Ngay khi Cố Cơ Uyển định quay người rời đi, anh đột nhiên cất giọng hỏi: "Bà ấy đã không sợ mọi chuyện bị bại lộ, vậy tại sao lại còn muốn tự sát?"

Cố Cơ Uyển cả người hơi khựng lại.

Cô thực sự không thể trả lời câu hỏi này.

Vì chính cô cũng không hiểu.

Quay đầu nhìn Mộ Khải Trạch, cô không biết phải nói gì.

Cuối cùng, cô nhẹ nhàng nói: 'Dù thế nào đi nữa, anh là điều duy nhất bà ấy quan tâm trong cuộc đời này. Hãy chăm sóc tốt bản thân mình, như cách anh chăm sóc bà ấy'.

"Bà ấy còn nói gì với cô nữa?"

Cố Cơ Uyển lắc đầu, thật ra Căn Mai không nói gì với cô cả.

Mộ Khải Trạch nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rõ ràng là hốc hác của cô.

Trong đầu anh vẫn còn nhiều câu hỏi, nhiều điều chưa hiểu.

Cố Cơ Uyển được Lâm Duệ "mời" rời đi.

"Cô cùng cậu ta có rất nhiều muốn nói?" Về mặt của Mộ Tu Kiệt trầm xuống.

"Chỉ là muốn khuyên anh ấy đừng quá đau buồn." Cố Cơ Uyển cúi đầu, quay về phía sau.

"Cô nghĩ bây giờ cô lấy tư cách gì để nói với cậu ta những lời như vậy?"

Mộ Tu Kiệt chế nhạo: "Kẻ đã giết mẹ cậu ta, hay là người phụ nữ mà cậu ta yêu?"

Trái tim Cố Cơ Uyển run lên!

Lời nói của cậu cả Mộ thực sự dày vò tinh thần người khác, không chút lưu tình.

Sau ngày hôm đó, Cố Cơ Uyển không bao giờ gặp lại Mộ Khải Trạch nữa.

Mặc dù tất cả đều sống trong nhà họ Mộ, nhưng cuộc sống của họ hoàn toàn tách biệt hoàn toàn.

Đôi khi khi trong bữa cơm tối, cậu cả Mộ có đi ngang qua, cũng không gọi cô.

Cô sống trong nhà họ Mộ, nhưng cô và người nhà họ Mộ hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì.

Một tháng sau đó, Cố Cơ Uyển dành toàn bộ tinh thần chuẩn bị cho kỳ thi.

Mộ Tu Kiệt đã thuê một gia sư riêng cho cô, mỗi ngày đều kèm cô làm bài và ôn tập các bài khóa.

Suốt một tháng, cô dường như bị quản thúc tại Vọng Giang Các.

Một tháng sau, ngày tổ chức kỳ thi.

"Uyển Uyển, hơn một tháng này cậu rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Lăng Chi nhìn thấy cô không tìm được nước mắt.

Trên thực tế, ai cũng đều biết rằng Cố Cơ Uyển hẳn đã bị quản thúc bởi cậu cả Mộ.

Tuy nhiên, Cố Cơ Uyển không cho bọn họ đến nhà họ Mộ để tìm mình, và cũng không ai dám đến đó, vì bọn họ sợ rằng điều này sẽ khiến cuộc sống của cô ấy khó khăn hơn trong tương lai.

Khóe mắt Cố Cơ Uyển cũng hơi ươn ướt.

Cô cúi đầu để che đi nỗi buồn và tủi thân, thời điểm cô ngẩng đầu lên, đôi mắt của cô đã trong sáng trở lại.

"Tớ không sao, thời gian qua tớ sống tốt lắm, các cậu chưa không thấy tớ trắng nõn mập mập ra sao?"

Lời này, không phải là giả.

Trong một tháng này, Mộ Tu Kiệt đã ra lệnh, mỗi ngày người làm làm đều phải mang đến cho cô những món ăn ngon.

Nếu có ngày người làm báo với anh rằng cô ăn ít hơn một chút, vậy thì đêm đó cô nhất định sẽ bị làm cho đến khóc.

Nhưng trái tim anh cứng như sắt đá, cho dù cô có khóc lóc cầu xin, anh vẫn sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Sau khi thử qua hai lần, Cố Cơ Uyển từ bỏ, không dám nữa.

Đã ăn thì phải ăn nhiều hơn, không được ăn qua loa.

Hạ Lăng Chi nhìn khuôn mặt trắng trẻo và dịu dàng của cô, thật sự không có béo lên, cô gái này dường như ăn bao nhiêu cũng không bao giờ béo.

Tuy nhiên, làn da thực sự đẹp hơn không ít.

Hạ Lăng Chi thờ dãi, cảm thấy bất lực: "Nhưng cậu..."

"Thật sự không sao, tớ có thể xuất hiện trước mặt cậu nếu xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Cơ Uyển đi tới trước mặt bọn họ xoay một vòng: "Không sao, các cậu thấy không?"

Không ai nói gì, nước da của cô đã khá hơn, nhưng cô lại bớt hoạt bát và kiềm chế hơn một chút.
"Không có chuyện gì đâu, mọi thứ vẫn tốt cả." Biết rằng hôm nay Cố Cơ Uyển sẽ đến trường, Dương Nhất và Mộ Hạo Phong tuy không học cùng lớp cũng vội vàng chạy tới, chỉ để nhìn thấy cô.
"Chà, không sao đâu." Cố Cơ Uyển gật gật đầu, nhưng có một điều, cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.
"Hôm nay... tớ có thể đi ra ngoài nửa ngày, trước chín giờ tối phải trở về, tớ muốn đi xem xem Tử Lạp ."
Thi vào buổi sáng, có hai môn, và ngày mai cũng có hai môn thi.
Sau khi thi xong, cô không vội vàng về ký túc xá ôn tập như mọi người.
Thay vào đó, cô đến thẳng bệnh viện.
Tô Tử Lạp vẫn vậy, cho đến bây giờ cô ấy vẫn đang hôn mê.
Tuy nhiên, tình hình đã tốt hơn trước rất nhiều.

"Có một người bí ẩn đã trả số tiền lớn chi phí y tế, thuốc và thiết bị mà Tử Lạp hiện đang sử dụng là loại tốt nhất."
Thậm chí, khu này còn là phòng chăm sóc đặc biệt hàng đầu của bệnh viện.
Hằng ngày sẽ có hai y tá tận tình chăm sóc cho cô ấy.
Nói tóm lại, ngoài việc cô ấy không thể tỉnh lại, thì bất kỳ thiết bị y tế nào, đều dùng loại tốt nhất.
"Bác sĩ vẫn luôn nói không biết khi nào cô ấy có thể tỉnh lại, có thể là ngày mai, cũng có thể là tháng sau, cũng có thể..."
Có thể sau lời này có lẽ Hạ Lăng Chi không tiếp tục nói nữa.

Cố Cơ Uyển ngồi ở mép giường bệnh, nắm tay Tô Tử Lạp , nhẹ nhàng xoa xoa tay thư giãn các khớp ngón tay.
Hạ Lăng Chi nói thêm: "Các y tá đến để giúp xoa bóp trị liệu cơ thể của cô ấy mỗi ngày. Kỹ thuật của họ rất chuyên nghiệp, vì vậy đừng lo lắng."
"Ừ." Cố Cơ Uyển gật đầu.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Tử Lạp, trái tim cô lúc nào cũng như bị kim đâm, thật sự rất đau!
Nhưng dù đau đến chết đi sống lại cũng không có cách nào, cô ấy vẫn không thể tỉnh lại.
Ở trong bệnh viện với Tô Tử Lạp hơn một giờ, cho đến khi y tá đến đuổi người, bọn họ mới rời đi.
Sau đó, Cố Cơ Uyển đi theo mọi người trở lại Giang Thị, studio Cừ Nguyệt của họ.
Cô chỉ không ngờ rằng ở đây, cô sẽ gặp người đàn ông khiến cô mất cảnh giác ...

CHƯƠNG 382: ANH TA ĐỐI XỬ VỚI EM CÓ TỐT KHÔNG?

Hơn một tháng nay, Cố Cơ Uyển vẫn chưa lộ diện.
Nhưng bất kỳ quyết định nào của studio Cừ Nguyệt studio Cừ Nguyệt , cô đều tham gia.
Trên thực tế, Mộ Tu Kiệt để cô ở lại trong Vọng Giang Các.
Đối với hoạt động của cô ở Vọng Giang Các, anh không hỏi đến.

Đặc biệt, trong khoảng thời gian gần đây Mộ Tu Kiệt dường như rất bận rộn.
Lúc bận nhất, có khi đi cả tuần mới quay về một đêm .
Những ngày không có Cậu cả Mộ, Cố Cơ Uyển có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.
Đôi khi một cuộc họp video với mọi người sẽ phải đến hai hoặc ba giờ sáng.
Nói tóm lại, công việc của studio Cừ Nguyệt , cô không bao giờ bỏ lỡ.

"Báo cáo hoạt động năm ngoái đã được công bố và mức lỗ của chúng tôi hiện được kiểm soát trong vòng 45%."
Khi Hạ Lăng Chi nhận được báo cáo, lập tức báo lại cho Cố Cơ Uyển.
"Nhưng cậu yên tâm, chúng ta là công ty chỉ mới thành lập nửa năm, còn nửa cuối năm tới, nhất định sẽ kiểm soát được mức lỗ trong vòng 30%."

Đây là báo cáo kết quả hoạt động vừa được công bố, vẫn còn nóng hổi!
Cố Cơ Uyển đã xem xét báo cáo trong cả buổi chiều và phân tích tổn thất với mọi người.
Nhưng những tổn thất này đang phát triển theo chiều hướng tích cực.
Trong sáu tháng nữa, có thể nó có thể được kiểm soát trong vòng 20%.
Một số dự án đã có lãi!

"Hoạt hình của 'Nữ thần tốc độ' đang được lên kế hoạch, nhưng, tất nhiên, tớ vẫn muốn hỏi kỹ ý kiến của cậu về vấn đề này."
Hạ Lăng Chi đã dự toán chi phí, cô vẫn hơi không chắc chắn.
"Quá trình thực hiện dự án phim hoạt hình rất dài, ít nhất là hai năm, và phiên bản live-action của" Người chồng bí ẩn "sẽ ra mắt vào năm sau."
"Uyển Uyển, cậu có chắc là cậu thực sự muốn bắt đầu dự án" Nữ thần tốc độ "?

Hoạt hình có thể tăng doanh thu, lợi nhuận, nhưng cũng có thể mất tiền.
"Đây có thể là thời điểm quan trọng của chúng ta, là cọng rơm cứu cánh cuối cùng."
Cố Cơ Uyển lấy ra một bản báo cáo khác:"Trước đây tớ đã nói rằng chi phí cho hoạt hình" Nữ thần tốc độ "nên được lập ngoài ngân sách."

"Tớ hiểu ý của cậu, vì vậy ngay cả khi cậu bị thua lỗ, nó sẽ không ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch lợi nhuận."
Hạ Lăng Chi vẫn còn hơi lo lắng: "Nhưng điều này sẽ làm tăng gánh nặng chi phí của chúng ta."
Thỏa thuận giữa họ và cậu hai Giang, sẽ tạo ra lợi nhuận 30% trong vòng ba năm.

Đối với một công ty truyền thông, điều đó không hề dễ dàng.
"Vậy thì coi như lỗ, đừng bỏ vào ngân sách."
Hạ Lăng Chi không nói gì, những người khác thì im lặng.

Khó, điều này thực sự khó.

Nhưng khó, chẳng phải cũng là động lực sao?

"Được rồi! Vậy thì cứ theo kế hoạch, cứ coi như chúng ta đã mất 300 tỷ chi phí."

"Không phải 300 tỷ, mà là 1 50 tỷ." Cổ Cơ Uyển nhìn Tân Chi Châu: "Còn lại 150 tỷ, bất luận thế nào anh cũng phải mang đến cho tôi."

"Uyển Uyển, đây thật sự khó khăn đối với Chi Châu!" Làm sao anh ta có thể nghĩ ra giải pháp cho khoản chi phí nhân công 150 tỷ?

Tân Chi Châu gật đầu, nhìn Cổ Cơ Uyển vẻ mặt kiên định.

"Đừng lo lắng, hai năm, chi phí 150 tỷ này, tôi nhất định sẽ tiết kiệm được."

"Anh sẽ kiệt sức mình!" Hạ Chi Lăng cảm thán.

Tân Chi Châu cười nói: "Khi còn trẻ không chiến đấu, về già không lẽ lại muốn đánh nhau sao?"

Tôi sợ rằng sau khi già đi sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Điều này thực sự không thể để bác bỏ.

"Được rồi, dự án 'Nữ thần tốc độ, cứ quyết định vậy đi.'"

Cổ Cơ Uyển mở ra một kế hoạch khác: "Về phân 'Người chồng bí ẩn của tôi, vì đã chọn được diễn viên nên đầu năm sẽ bắt đầu.'"

... Họ đã có một cuộc họp trong cả một buổi chiều.

Sáu giờ tối, tất cả mọi người đi ra khỏi phòng họp, hơi mệt mỏi nhưng cũng có chút hưng phấn.

Họp Qua video vẫn không sâu sắc bằng họp trực tiếp tại văn phòng.

Một cuộc họp cũng khiến cho mọi người thấy lại được sức hấp dẫn của Cổ Cơ Uyển với tư cách là người quản lý.

Rất quyết đoán, lý trí và thậm chí hơi tùy hứng!

Trái lại, sự ương ngạnh đã bị lý trí đẩy ra ngoài, có thể khơi dậy lòng nhiệt tình của mọi người.

Chặng đường phía trước còn gian nan và khó khăn nhưng ai có thể nói rằng đó không phải là một thử thách mới?

Mọi người về thu dọn đồ đạc và chuẩn bị ra ngoài ăn.

Cổ Cơ Uyển không có gì để dọn dẹp, cô đã không làm việc ở đây hơn một tháng.

Cô định xuống sảnh tầng một đời, nhưng không ngờ ở tầng một, khi tiếng cửa thang máy mở ra, một bóng người mảnh mai bất ngờ lọt vào tầm mắt cô.

Cổ Cơ Uyển sững sờ, nhìn khuôn mặt hiền nhiên càng lúc càng lạnh lùng hơn trước, nhất thời quên mất phản ứng.

Cô ấy thậm chí còn quên rằng mình nên ra khỏi thang máy trước.

Cô không đi ra, người đứng ngoài thang máy cũng không vào được.

Theo thời gian, cửa thang máy tự động đóng lại.

Cổ Cơ Uyển dường như đột ngột tỉnh giấc cho đến khi không còn thấy bóng dáng ấy nữa.

Cô muốn mở cửa thang máy một lần nữa, nhưng đã quá muộn.

Ngay lúc cô nghĩ sẽ theo thang máy lên lầu, cửa thang máy lại mở ra.

Anh ta đang ở bên ngoài và bấm nút để mở cửa.

"Tôi xin lỗi....."

Cổ Cơ Uyển cúi đầu bước nhanh ra khỏi thang máy.

Tường anh sẽ đi vào, không ngờ, anh vẫn đứng đó, nhìn cô.

Cửa thang máy đóng lại, trên lầu có người nút, thang máy đi lên.

Cố Cơ Uyển hơi khó chịu, muốn rời đi, nhưng chân lại không di chuyển được.

Giang Nam cũng không bước vào thang máy, vẫn nhìn cô không nói lời nào.

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển hít một hơi thật sâu ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của anh.

Cô cười nhạt hỏi: "Đã lâu không gặp, gần đây anh thế nào?"

"Không tốt."

".." Anh nói câu "không tốt" nghiêm túc như vậy khiến cô cảm thấy chua xót.

Nhưng, mọi thứ đã kết thúc.

Ngay cả khi bạn đã trải qua một khoảng thời gian tồi tệ, bạn vẫn phải tiếp tục sống.

"Hôm nay tôi có bài kiểm tra, tiện thể nên ghé qua một chuyến, tối nay..."

Cô ấy dừng lại, mới nói: "Muộn một chút tôi phải quay về rồi."

Nhìn thấy thang máy dừng ở tầng tám, Cố Cơ Uyển biết rằng những người bạn sắp xuống rồi.

Cô cố nén một chút nở nụ cười nhìn anh: "Tôi đi đây, anh ... đối xử tốt hơn với chính mình nhé."

Đôi mắt anh ta hơi trũng sâu nhìn vẫn đẹp trai nhưng khiến người nhìn khó chịu.

Cô xoay người định rời đi, đột nhiên cổ tay cô bị siết chặt, cả người bị anh kéo lại.

"Giang Nam ..." Cố Cơ Uyển giật mình, thang máy ở lầu tám, đang đi xuống.

Bọn họ sẽ nhanh chóng đến đây, cô không muốn có thêm bất kỳ rắc rối trước mặt bọn họ.

Cô không muốn làm ai lo lắng nữa.

"Giang Nam, tôi nên quay về rồi."

"Quay về" khi nói hai từ này, giọng cô hơi lớn.

Anh là người khôn ngoan, nhất định đã hiểu rõ ý của cô.

Cô ở bên cạnh cậu cả Mộ đã hơn một tháng.

Những gì mà Mộ Tu Kiệt đã làm với cô trong khoảng một tháng qua, cho dù không được tận mắt chứng kiến, anh cũng có thể tưởng tượng ra.

Vì vậy, đối với một người phụ nữ như vậy, một người phụ nữ suốt ngày sống bên cạnh một người đàn ông khác, còn gì đáng để anh ta hoài niệm?

"Giang Nam, buông tay ra đi? Hạ Lăng Chi bọn họ đang đi xuống."

Cố Cơ Uyển có vẻ hơi cầu xin, cô và nhóm người Hạ Lăng Chi đã hẹn rồi, đợi lát nữa sẽ đi tối.

Mọi người sắp đến rồi.

Giang Nam vẫn chưa buông ra, ngược lại càng nắm chặt hơn cổ tay của cô.

Anh ta mặt không cảm xúc hỏi: "Anh ta đối xử với em thế nào?"

CHƯƠNG 383: TÔI HẠN CHÍNH MÌNH

Anh ta đối xử với cô tốt sao?
Lời này, nghe thế nào cũng làm người ta buồn.
Cố Cơ Uyển cho là mình đã đủ tỉnh táo.
Nhưng không nghĩ tới chỉ một câu hỏi, suýt chút nữa để khiến cô sụp đổ.
Hơn một tháng trước, cô không định nói gì cứ thế chia tay.
Hơn một tháng, anh cũng chưa từng gọi cho cô một cuộc.
Cho dù là một tin nhắn cũng không có.
Cô không kiểu cách đạo đức giả, anh không quan tâm mình.
Ngược lại, cô biết, tất cả những thứ này, cũng là để cô ổn hơn, là để không làm khó cô.
"Anh ấy đối xử với tôi bình thường, không tốt không xấu."
Cố Cơ Uyển biết, lúc này nói láo trước mặt Giang Nam, chỉ càng khiến anh ta khó chịu.
Nếu như vậy, không bằng cứ nói hết tất cả mọi chuyện.
"Anh ấy không hạn chế tự do của tôi, nhưng hy vọng tôi ở lại Vọng Giang các, cho nên học kỳ này, tôi ở lại đó."
"Anh ấy mời giáo viên về dạy, chương trình học của tôi cũng không chậm là mấy."
"Ở nhà họ Mộ, tôi ăn ngon mặc ấm, anh nhìn xem, tôi béo trắng lên không ít."
Tất cả những thứ này, đều là thật.
Không phóng đại, không giấu giếm.
Cậu cả nhà họ Mộ thực sự đối xử như vậy với cô.
Tình một tiếng, thang máy đến.

Ngay lúc cửa thang máy mở ra, Cố Cơ Uyển theo bản năng rút tay về.
Cùng lúc đó Giang Nam cũng buông lỏng tay.
Cố Cơ Uyển trong lòng cảm kích, hơn một tháng không gặp, anh ta vẫn như trước kia.
Tỉ mỉ, quan tâm, không làm khó cô.
Có lẽ, việc bị giữ lại vào ngày đó, đối với anh đã là việc làm khó cô nhất rồi.
Người đàn ông này. ..
"Cậu hai, sao cậu tới đây?" Từ khi Giang Nam ra mắt truyền thông Cửu Nguyệt, đám người Hạ Lăng Chi ngạc nhiên một phen.

Trong khoảng một tháng đó, chưa từng gặp lại anh ta ở đây.
Giống như Uyển Uyển không đến, anh ta không xuất hiện.
Mặc dù đều ở trong khuôn viên nhà họ Giang, nhưng lâu chính cách bọn họ một khoảng không hề gần.
Không cố ý đến lâu chính tìm anh ta thì bình thường không có cơ hội thấy bóng dáng anh ta.
Hôm nay Cố Cơ Uyển trở lại, cậu hai nhà họ Giang cũng tới.
Trùng hợp? Hay là cố ý?

"Tôi tới xem kho hàng phía trên." Giang Nam dứt hai tay vào rúi: "Xem truyền thông Cửu Nguyệt mọi người có cần mở rộng không."
Xem kho hàng phía trên, dù gì cũng không tới lượt cậu hai nhà họ Giang cao cao tại thượng đích thân đi một chuyến.
Nhưng Giang Nam mượn cớ, không ai định vạch trần.

Hạ Lăng Chi hỏi: "Cậu hai, cậu ăn cơm tối chưa?"

Giang Nam lắc đầu.

Hạ Lăng Chi lập tức nói: "Chúng tôi đang chuẩn bị đi ra ăn cơm, cậu hai, không thì đi ăn cùng nhau nhé?"

Giang Nam cúi đầu, nhìn Cố Cơ Uyển ở bên: "Có được không?"

Cố Cơ Uyển thờ loạn, nhưng lúc ngẩng đầu đón ánh mắt của anh ta lại cười dừng dừng.

"Nói gì giờ? Ông chủ muốn mời chúng ta ăn cơm, còn có thể từ chối sao?"

Cô định nghĩa thân phận anh ta là ông chủ.

Không phải không cảm giác được đầy mắt Giang Nam u ám không ít.

Nhưng, tình huống như bây giờ, không ai nên nói thêm gì.

Có được không? Dĩ nhiên là được.

Mặt Hạ Lăng Chi lập tức tràn đầy nét cười: "Vây, nhanh đi, đói đến điên rồi!"

Bữa cơm đó, đồ ăn rất phong phú, nhưng thế nào cũng cảm thấy không thoải mái lắm.

Không phải là bởi vì có Giang Nam, mà là, bởi vì không biết lát nữa sẽ ở đâu.

Cũng không biết, khi nào có.

Tám rưỡi, Cố Cơ Uyển phải đi về.

Giang Nam cũng rời đi trước, mọi người cũng cho là anh có chuyện nên rời đi.

Không ngờ tới lúc ra khỏi tiệm cơm, thấy anh lái chiếc xe sang trọng khiêm tốn của mình, dừng ở tiệm cơm cửa.

"Con đường này tôi thuộc nằm lòng rồi, tôi đưa em về." Anh đẩy cửa xe ra, không cho Cố Cơ Uyển một con đường sống.

Cô thật sự muốn từ chối, vốn là định ngồi xe taxi.

Hạ Lăng Chi nhẹ nhẹ đẩy cô: "Lên đi."

Cậu hai nhà họ Giang, thật ra thì, thật đáng thương.

Cô sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy người đàn ông nào vừa đẹp trai vừa nhiều tiền lại thâm tình như vậy.

Không cần tiếp tục tổn thương người đàn ông này.

Có thể thì cho anh ta một chút ấm áp cuối cùng đi.

Cố Cơ Uyển có hơi không biết làm sao, bị Hạ Lăng Chi đẩy tới cửa xe, cũng chỉ có thể một bước đi lên.

"Anh biết là làm khó em." Đem cửa xe đóng lại, Giang Nam đạp chân ga, lái xe rời khỏi tiệm cơm.

"Anh ấy sẽ không thích thấy tôi ngồi xe anh trở về." Cố Cơ Uyển nói thật.

Mặc dù lời này, thật sẽ đâm anh ta rất đau.

"Không sao, tôi đỗ ở bên ngoài, không tới gần nhà họ Mộ, không để cho người nhà họ Mộ phát hiện."

Như vậy, cô coi mình ngồi taxi trở về, được không?

Cố Cơ Uyển lại không tìm được bất kỳ cơ nào để từ chối.

"Tôi cho là anh sẽ hận tôi."

Xe vững vàng chạy trên đường, cô nhìn cảnh vật ngoài cửa không ngừng thay đổi, sắc mặt ngày càng hừng hờ.

Vừa lên xe, đã ngồi yên, coi như hưởng thụ chút thời gian tốt đẹp bên nhau.

Bỏ qua tình yêu nam nữ không nói tới, bọn họ đã từng đúng là đôi bạn thân tốt.

Người đàn ông này, cũng từng là người bạn ăn ý nhất của cô.

"Tôi không hận em." Giang Nam trên mặt không có ý cười, lời này là nghiêm túc: "Tôi hận chính mình."

Cố Cơ Uyển siết chặt lòng bàn tay, không biết đáp lại thế nào.

Nhưng lời này, cô cũng hiểu được ý anh.

Không cần, thật sự không cần thiết, tất cả đều là vấn đề từ cô.

"Là tôi không có năng lực bảo vệ em, bảo vệ bạn em."

Giang Nam trong lòng thoáng qua một cảm giác chua xót.

Cố Cơ Uyển, cũng giống như vậy.

Cô hít sâu một hơi, lắc đầu một cái: "Cậu cả nhà họ Mộ rất lợi hại, người có thể coi là 'Có năng lực' trước mặt anh không nhiều, vậy mà giờ..."

Cô quay đầu nhìn Giang Nam, cũng nghiêm túc.

"Từ sau khi trở về từ A Lý Hân, dù chuyện của anh ấy tôi không hỏi tới, nhưng tôi có thể cảm nhận được, anh đã mạnh hơn trước nhiều."

Ngón tay Giang Nam cầm vô lăng siết chặt.

Lão đại mạnh hơn, mạnh đến mức các anh em không thể theo kịp.

Là bởi vì phụ nữ, bởi vì, người phụ nữ là cô đây.

Cảm tình, có lẽ là tai nạn, nhưng cũng có thể là do khổ luyện.

Mà lão đại, sau khi trải qua khổ luyện, bây giờ, thành con sư tử đứng ở đỉnh chóp!

"Cho nên, Giang Nam, đừng bảo là mình không có năng lực, tất cả chỉ vì đối thủ quá mạnh."

Giang Nam biết cô đang an ủi mình, nhưng lời cô nói cũng là sự thật.

Ai có thể trước mặt cậu cả mà "Lên mặt"?

Ngay cả chủ của đảo thiên đường, còn bị anh ép cách xa Bắc lăng, hôm nay, còn trốn khắp nơi.

Bây giờ cậu cả nhà họ Mộ, không sợ đặc tội bất kỳ ai, cũng không ai dám đặc tội anh.

"Giang Nam." Cố Cơ Uyển bỗng nhiên quay đầu, nhìn anh, cười nói: "Chúng ta là bạn, bạn rất tốt."

"Ừ-" Lòng chua xót đất gập đầu.

Trừ lòng chua xót, cũng chỉ còn lại đau tim.

Cuối cùng, anh dừng xe ở cách cửa nhà họ Mộ hai trăm mét, chỗ u ám ven đường.

Sau đó nhìn Cố Cơ Uyển từ trên xe đi xuống, nhìn lại cô từng bước từng bước đi tới cửa nhà họ Mộ.

Lại một lần nữa, rời xa khỏi cuộc đời anh.

Khi bóng người cô biến mất sau cửa nhà họ Mộ, Giang Nam che chỗ tim mình lại.

Đau không?

Không biết.

Có lẽ, đã tê dại.

Cũng chỉ khó thở, chẳng qua tim giống như bị xé ra mà thôi.

Khi những cảm giác này luôn luôn xuất hiện trong cuộc sống, cảm giác như vậy, cũng đều tê liệt thành thói quen.

Lão đại sẽ đối xử tốt với cô, phải không?

CHƯƠNG 384: TÔI MỆT RỒI

Cố Cơ Uyển cất bước nặng nề, từng bước đi vào Vọng Giang Các.

Lại từng bước từng bước, đi đến đại sảnh.

Vừa vào cửa, đột nhiên cô cảm thấy một luồng khí ớn lạnh từ sofa ập đến.

Trong lòng cô giật thót, trong nháy mắt nắm chặt lòng bàn tay.

Cô cho rằng tối nay anh sẽ về rất muộn, không ngờ, kim đồng hồ vừa chỉ chín giờ tối, người đã ngồi ở sofa phòng khách.

Trên bàn không có sổ tay, chỉ có một tách trà nóng.

Điện thoại của anh cũng đặt trên khay, vừa này dường như không phải đang xem điện thoại.

Chỉ là trong gạt tàn trên bàn có vài tàn thuốc.

Rốt cuộc anh đã ngồi ở đây bao lâu?

“Cậu cả Mộ.” Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, bản thân cố gắng giữ bình tĩnh, đi đến chỗ anh.

“Ra ngoài chơi với bạn?” Trên người Mộ Tu Kiệt có mùi rượu, không hẳn quá nặng, nhưng có cảm giác rất nồng.

Anh lại uống rượu rồi.

Dạo này dường như có rất nhiều tiệc xã giao, trên người luôn có mùi rượu.

Anh vừa tiếp quản gia tộc họ Mộ chưa tới ba tháng, hiện tại, có lẽ là thời điểm bận nhất.

“Đúng vậy, ra ngoài đi ăn với bạn.”

Cố Cơ Uyển đến trước sofa, đứng đó.

Cuộc nói chuyện đột nhiên ngừng lại, nhất thời không khí cả phòng khách yên tĩnh lại.

Cố Cơ Uyển không biết anh đang nghĩ gì.

Mộ Tu Kiệt chẳng qua cũng chỉ đang yên lặng uống trà.

Không biết đã đứng bao lâu, Cố Cơ Uyển mới thấp giọng nói: “Cậu cả Mộ, vậy tôi về...”

“Ai đưa cô về?” Đột nhiên anh hỏi.

Cố Cơ Uyển khẽ nắm chặt lòng bàn tay, cô từng nghĩ tìm đại cái cớ, cứ nói là mình đi taxi về.

Nhưng, những lời đó đến miệng, cô lại nuốt trở về.

Hậu quả của việc lừa dối cậu cả Mộ không phải chuyện bản thân cô có thể hứng chịu được.

Rốt cuộc, cô nói: “Giang Nam đưa tôi về, đưa đến cửa lớn.”

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, châm một điếu thuốc, thông thả hút một hơi.

Khuôn mặt không biểu cảm, luôn luôn lạnh lùng, không biết có phải đang giận không.

Nhưng cứ xem như anh tức giận, vẻ mặt cũng không có biểu cảm gì.

Vì vậy, Cố Cơ Uyển càng bất an.

Mộ Tu Kiệt vẫn đang hút thuốc như cũ, hai phút, một câu cũng không nói.

Trên mặt rõ ràng chẳng biểu hiện gì, nhưng từ đầu đến cuối khiến người ta cảm thấy áp lực như bị nhấn chìm.

Lại không biết đã đứng bao lâu, rốt cuộc Cố Cơ Uyển chịu không nổi nữa, cô nhẹ nhàng nói: “Tôi lên trước.”

“Ừm”

Tối nay, chắc cậu cả Mộ sẽ tức giận.

Giang Nam đưa cô về, anh có lý do gì để không giận?

Cố Cơ Uyển đã chuẩn bị tốt sẽ chịu phạt, sau khi tắm xong, thì đợi anh trong phòng.

Nửa tiếng sau Mộ Tu Kiệt đi vào, vừa đi vào thì lấy áo tắm đi vào phòng tắm.

Nhịp tim Cố Cơ Uyển cũng đập ngày càng nhanh theo âm thanh nước chảy từ vòi sen.

Mười mấy phút sau, Mộ Tu Kiệt đi ra với đầu tóc ướt sũng.

Anh vớt khăn lau tóc xuống, nhìn cô.

Cố Cơ Uyển nắm chặt lòng bàn tay, xoay người, nằm sấp lên giường.
Thường thì chỉ cần anh không vui, sẽ dày vò cô như vậy.
Hơn một tháng ở chung, ít nhiều đã quen với cách thức của anh.
Mộ Tu Kiệt đến phía sau cô, ánh mắt nhìn cô gái đang nằm sấp trên giường, từ trên cao nhìn xuống.
Cố Cơ Uyển bất giác nín chặt ga giường, anh không nói một câu, càng khiến người ta bất an.
Tối nay, e rằng sẽ không trôi qua dễ dàng như thế.
Đột nhiên, bộp một tiếng, vậy mà anh lại vỗ một phát lên vai cô.
“AI” Cô vừa kêu thất thanh, tuyệt đối không phải vì đau, đơn giản vì bị dọa giật mình.
“Cậu cả Mộ... Cố Cơ Uyển về mặt nghi ngờ, xoay đầu nhìn anh.

“Cô thích tư thế này như vậy ?” Trong mắt Mộ Tu Kiệt thể mà lại thoáng qua ý cười.

Anh đang cười?

Cố Cơ Uyển hơi không phản ứng kịp.

Từ lúc có thỏa thuận, sau khi bị ép quay lại với anh, hơn cả tháng chưa từng nhìn thấy anh thật lòng mỉm cười.
Vừa nãy ý cười như có như không kia thật sự tồn tại không?

Nhưng tối nay cô ở cùng Giang Nam, anh không tức giận sao?

“Sao? Còn cong người thành thế này, thật sự khẩn cấp đợi không được?” Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm người cô.
Cố Cơ Uyển run rẩy, hoang mang ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn anh.

Khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ bừng, cô giải thích: “Tôi không có, tôi...không có.”

“Không phải vội không đợi được, vậy cô cong người thành cái tướng kia làm gì?”

Mộ Tu Kiệt cười như không cười, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của cô.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, cả người sắp bốc cháy tới nơi.

Anh rõ ràng cố ý bẻ cong ý của cô, cô chỉ là cho rằng...cho rằng anh...

Nhưng là, khung cảnh lúc này, bản thân nằm sấp trên giường, người đàn ông đứng phía sau, mang theo ý châm chọc, nhìn cô...
Càng nghĩ, mặt càng đỏ.

Khung cảnh kia, chỉ cần tưởng tượng cũng khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

“Tối nay không muốn làm, đừng dụ dỗ tôi.”

Mộ Tu Kiệt đến ngồi trên sofa kế bên: “Rót cho tôi ly rượu.”

“Còn uống rượu sao?” Vừa hỏi câu này, Cố Cơ Uyển mới nhận ra bản thân đã vượt quá giới hạn.

Dù sao, ba tháng này, ở bên cạnh cậu cả Mộ, thực ra chẳng có chút địa vị gì.

Không phải cô cam chịu, cô chỉ là hiểu rõ, tranh luận cái này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Còn hơn một tháng nữa, qua rồi, tất cả sẽ kết thúc.

Cô đến trước quầy rượu, đã thuần thục phương thức khui rượu vang, dễ dàng mở nút gỗ ra.

Rót một ly rượu, đi đến trước mặt anh, cô đưa hai tay: “Cậu cả Mộ, rượu của anh.”

“Không phải cô nói, còn uống rượu sẽ không tốt sao? Nghe lời cô.”

Mộ Tu Kiệt khẽ đưa ra, dựa lên sofa, nhắm mắt.

Cố Cơ Uyển hơi bức bách, thẳng nhóc này, cố ý chơi cô hả?

Nếu không muốn uống, vừa nãy lúc nhìn cô khui rượu, sao không biết ngăn cản?

Một chai rượu vang cứ vậy bị khui, anh không uống, ngày mai mùi vị sẽ không ngon nữa, thật lãng phí.

Một chai này ít nhất mấy chục triệu nhỉ?

Hành xử của người giàu, có lúc thật khiến người ta bức bối.

Cô đặt ly rượu một bên, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ đã nhắm mắt của anh, không biết nên làm gì.

Hình như, đã rất lâu chưa từng thử ở chung với anh thế này.

Mỗi lần anh trở về, về tới phòng, không phải muốn cô, thì là đang làm với cô.

Tối nay, anh nói không muốn, thật hay không?

“Cậu cả Mộ, vậy...tôi về phòng trước đây.” Nếu đã không muốn, vậy nghĩa là cô được giải thoát rồi phải không?
Mộ Tu Kiệt như cũ không nói, nhắm mắt nghỉ ngơi, không có chút phản ứng nào.

Anh hít thở bình thường, xem ra, giống như đã ngủ rồi.

Không chờ anh trả lời, Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, xoay người, rón rén trở về phòng.

Ngay lúc tay sắp chạm vào tay nắm cửa, sau lưng, truyền đến thanh âm trầm thấp, khàn khàn của người đàn ông:
“Quay lại.”

Cố Cơ Uyển ngán người, bị dọa đến nhũn chân, xém chút ngã ngồi trên đất.

Không phải đã nói, tối nay, không muốn cô sao?

Tiếng “Quay lại” này như cơn ác mộng, nhất thời khiến cô như rớt vào hầm băng.

“Cô cũng giống như những người kia, tiếp cận tôi đều vì có mục đích, chỉ cần tôi ngủ rồi, các người sẽ ở sau lưng tôi, nghĩ âm mưu quỷ kế đối phó tôi?”

Lời của anh nhất thời khiến đáy lòng Cố Cơ Uyển nhói lên.

“Tôi không có.” Cố Cơ Uyển đến trước mặt anh, đang muốn giải thích gì đó.

Mộ Tu Kiệt đột nhiên mở mắt, nhìn chăm chăm về mặt bất an của cô: “... Tôi mệt rồi.”

CHƯƠNG 385: CÔ MUỐN VỀ BÊN CẬU ẤY SAO?

Sau một câu “Tôi mệt rồi, Mộ Tu Kiệt dựa vào sofa, lại nhắm hai mắt.
Trong lòng Cố Cơ Uyển lại cứ run lên.
Đã rất rất lâu, rất rất lâu, cô chưa nhìn thấy Mộ Tu Kiệt để lộ vẻ kiệt sức như vậy trước mặt cô.
Anh như một vị thần, nhất là hơn hai tháng này, trên chiến trường anh hoàn toàn là một vị thần cao không chạm tới.
Không ai có thể tiếp cận anh, anh cũng không cho phép bất kỳ ai tiếp cận mình.
Lạnh lùng, kiêu ngạo, xa cách, không thể với tới.
Nhưng hiện tại, anh nói với cô, anh mệt rồi.
Sau khi anh gỡ mọi thủ đoạn, bắt cô về bên cạnh, dày vò đủ kiểu.
Một câu “Tôi mệt rồi.”VẬY mà lại khiến lòng cô chua xót đến mức này!
Tay đặt trên cửa phòng, không biết từ khi nào đã thu về.
Nhưng chỉ sau một khắc trì hoãn, cô lại mở cửa phòng đi mất.
Lúc cửa phòng đóng lại, Mộ Tu Kiệt từ từ mở mắt.
Trong đôi mắt đen nhuốm bao nhiêu thất vọng, bao nhiêu cô đơn.
Tim của cô, từ đầu tới cuối đều hướng về Giang Nam.
Anh ngoại trừ dùng thủ đoạn mạnh mẽ nhất, lạnh lùng nhất thì không có biện pháp nào khác để có thể nhốt cô bên người.
Nếu cho cô tự do, cô sẽ làm gì?
Cô, sẽ lập tức về bên Giang Nam, như tối nay, không chút do dự.
“Ha!” Anh khẽ cười, không biết đã ngồi trên sofa bao lâu, cuối cùng, cầm lên ly rượu mà lúc này Cố Cơ Uyển đã để trên bàn.
Trong bụng vẫn còn đầy vị cồn, tối nay, thực ra anh đã uống khá nhiều.
Nhưng, hiện tại, với anh mà nói, trừ rượu ra, bên cạnh chẳng có ai bầu bạn.
Ngay lúc Mộ Tu Kiệt định uống hết rượu trong ly, ngoài cửa, đột nhiên có tiếng bước chân khe khẽ.
Cửa mở ra, bóng dáng mảnh khảnh đi vào.
Cô cầm trên tay tách trà nóng đang bốc hơi, lặng lẽ đến trước mặt Mộ Tu Kiệt.
Nhìn tách trà trong tay cô, ngón tay cầm ly rượu của Mộ Tu Kiệt khẽ cuộn chặt.
Vừa nãy, không lẽ không phải cô bỏ rơi anh, quay về phòng mình ư?
“Tối nay không phải đã uống rất nhiều rồi sao?”
Cố Cơ Uyển cướp ly rượu trong tay anh, đặt qua một bên, mới đưa tách trà đến trước mặt anh.
“Uống chút trà đi, làm ấm bụng, sẽ không còn khó chịu như thế nữa.”
Anh không biết đã bao lâu rồi không được người khác quan tâm như vậy.
Nhìn tách trà vẫn còn bốc hơi nóng trước mắt, anh không lập tức nhận lấy.
Chỉ là yên lặng nhìn, trong lòng hơi chua xót.
Cố lẽ, Cố Cơ Uyển có thể hiểu anh đang nghĩ gì.
Vừa nãy trước khi cô rời đi, câu nói của anh đã khiến cô chua xót không nói nên lời.
Có phải anh cho rằng, tất cả những người tiếp cận anh, chẳng qua đều là vì lấy lòng quyền lực sau lưng anh?
Ngay cả người nhà, tất cả người thân, bạn bè của anh?
Mà những người kia, ở sau lưng anh, đều đang tính kế làm sao đối phó anh?
Hơn hai tháng tiếp nhận gia tộc họ Mộ này, nhất định anh đã chịu quá nhiều áp lực, đối mặt với quá nhiều âm mưu quỷ kế.

“Tôi không phải cố ý lấy lòng anh.”

Cố Cơ Uyển kéo tay anh, đặt tách trà vào.

Nhưng anh không chịu uống, lúc anh sắp rút tay lại, khẽ nắm lấy cô: “Đút cho tôi.”

Cố Cơ Uyển khẽ hít vào.

Cô lấy lại tách trà, ghé vào bên miệng anh, đút anh từng ngụm từng ngụm.

Nước trà rất nóng, trong đắng có chút ngọt, hương vị nồng nàn.

Mộ Tu Kiệt thậm chí khép hờ hai mắt, xem ra, rất tận hưởng cảm giác trong bụng được làm ấm lên.

Người đàn ông này, lạnh lùng quá lâu rồi.

Không những lạnh lùng với người khác mà còn lạnh lùng với bản thân.

Một tách trà uống vào bụng, đột nhiên anh đứng dậy, đi đến chiếc giường lớn trong phòng.

Thoáng chốc, Cố Cơ Uyển không biết làm sao.

Anh đã nói tối nay không muốn cô.

“Xem ra, hơn một tháng này, ấn tượng tôi lưu lại cho cô chẳng ra sao.”

Mộ Tu Kiệt đứng bên giường, ngã xuống, đột nhiên lật người qua, nằm sấp trên giường.

“Qua đây, ngủ với tôi.”

Cố Cơ Uyển như cũ không biết anh định làm gì, phòng bị vẫn hơn.

Cô đến bên giường ngồi xuống, nhìn anh.

Mộ Tu Kiệt không quay mặt qua, chỉ nằm sấp trên giường không nhìn cô.

Người ta nói, người đàn ông thích nằm sấp là người có tinh cảnh giác rất cao.

Nhưng cô cảm thấy lúc này, người đàn ông này không hề đề phòng cô.

Bỗng nhiên cô hiểu rõ, câu “Ngủ với tôi” kia của Mộ Tu Kiệt nghĩa là gì.

Thật sự, chỉ là ngủ với anh mà thôi.

Nhưng cô không ngủ mà ngồi cạnh anh.

Bỗng nhiên Mộ Tu Kiệt xoay người, lần này, anh nâng đầu lên, rồi gối lên chân cô.

Khoảnh khắc anh gối đầu lên đôi chân mềm mại kia, không chỉ Mộ Tu Kiệt, mà ngay cả Cố Cơ Uyển, trong lòng cũng bỗng chốc rung động.

Có cảm giác như về đến nhà, sau đó lười biếng ngủ trên đùi vợ.

Thả lỏng, yên tâm, nằm với tư thế thoải mái nhất.

“Anh phải để tôi ngồi ở đầu giường đã, không có điểm tựa, tôi sẽ khó chịu.”

Cố Cơ Uyển nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của người đàn ông, khẽ nói.

Nhưng anh chẳng hề phản ứng.

Người đàn ông này, hễ giờ thói tùy hứng thì sẽ mắc kệ bạn.

Bởi vì anh biết rằng tự cô sẽ có cách giải quyết.

Cô thở dài, sau đó ôm lấy đầu anh, nhẹ nhàng di chuyển thân thể.

Cuối cùng cô cũng đã nhích tới, dựa vào đầu giường, rồi gối đầu anh lên đùi mình.

Chiếc giường ba mét, cậu cả Mộ nằm ngang mà ngủ nhưng kích thích vẫn đủ.

Lúc di chuyển người đàn ông này không rên một tiếng, cũng không có mấy may phản ứng nào, bộ dạng tựa như rất ngoan ngoãn, hiền lành.

Ngoan, từ này, đã rất lâu rồi không cảm nhận được từ con người anh.

Trong lòng Cố Cơ Uyển hơi nóng, cũng hơi chua xót.

Ngón tay thon dài đặt lên thái dương của anh, xoa nhẹ.

Có một số lời cô không nên nói, cũng không biết vì sao, như trước kia không nhin được mà nói ra.

“Thực ra, trên đời này, còn có rất nhiều người quan tâm anh, chỉ là anh đứng cao quá, bọn họ không chạm tới được.”

Không phải chỗ cao không chạm tới, chỉ là chỗ cao thì kén người.

Nếu anh có thể hạ thấp dáng vẻ của bản thân, ngoái đầu nhìn lại, có lẽ sẽ có thể thấy được quang cảnh khác.

Mộ Tu Kiệt không nói chuyện, hô hấp vốn ổn định lại hơi hỗn loạn.

Nhưng chẳng qua chỉ là hỗn loạn nhất thời, thoáng chốc đã khôi phục ổn định.

Người đàn ông này, vĩnh viễn chôn giấu tấm lòng của bản thân, để cả đời người khác tìm không được, cũng nhìn không thấy.

Có lẽ cô đã từng có cơ hội, có thể mở cửa trái tim anh.

Nhưng tất cả chỉ là đã từng.

Cánh cửa trái tim của cậu cả Mộ vẫn luôn đóng kín, muốn mở ra lần nữa là việc khó như lên trời.

Huống hô, trong tay cô đã không còn chìa khóa.

Dù là sau này, trái tim anh có thể mở cửa, người cầm chìa khóa để mở kia cũng không phải là cô.

Cố Cơ Uyển giấu kín tâm sự, ngón tay vẫn đặt trên thái dương của anh như cũ, nhẹ nhàng xoa, nhẹ nhàng xoa.

Hô hấp của anh bắt đầu ổn định lại.

Lúc anh nhắm mắt, hàng mi vừa dài vừa rậm rủ xuống, tạo thành hình cánh quạt, thật sự rất đẹp, rất động lòng người.

Ngay cả con gái cũng ghen tỵ với hàng mi của anh.

Cô khó khăn lắm mới dời ánh mắt đi.

Ngay lúc đắp chăn cho anh, bỗng dưng cô nghe thấy giọng nói trầm thấp, chậm rãi cất lên: “Còn hơn một tháng nữa.”

Hơn một tháng?

Nhất thời cô hơi phản ứng không kịp.

Mộ Tu Kiệt nhẹ nhàng nói: “Sau khi kết thúc, cô... muốn về bên cậu ta sao?”

CHƯƠNG 386: CƠ UYỄN, THẬT SỰ LÀ CHÁU

Muốn hay không muốn về bên cậu ấy.

Từ cậu ấy kia, dù Mộ Tu Kiệt không nói rõ, Cố Cơ Uyển cũng biết người anh nói là ai.

Cô rũ mắt nhìn sườn mặt của anh.

Cậu cả Mộ nhắm mắt như cũ, ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích.

Cố Cơ Uyển không phải đang do dự, cũng không phải đang suy nghĩ vấn đề quay về cạnh ai này, mà là đang ngăn người.

Bọn họ đã bao lâu rồi không nói chuyện kiểu này?

Trải qua hơn một tháng này, mỗi lần ở chung, đều chỉ sử dụng một loại phương thức nguyên thủy nhất để trao đổi. Không, chỉ là vận động, chưa từng trao đổi.

Cô không nói chuyện, Mộ Tu Kiệt cũng không mở miệng nữa.

Không biết là đang đợi câu trả lời của cô, hay là, đã ngủ mất.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Cố Cơ Uyển mới nhẹ nhàng nói: “Anh ấy sẽ không cần tôi nữa.”

“Nếu vẫn cần thì sao?” Vấn đề này, hỏi ra thì có hơi quá đáng.

Hiện tại cô vẫn ở bên anh, đây là muốn cô nói thật hay là nói dối anh?

Nhưng Cố Cơ Uyển không hề khó xử, cũng không định lừa anh.

“Tôi ở một mình.”

Đáp án này, dù cho anh có hài lòng hay không, chí ít không đối trá.

Không ngờ, Mộ Tu Kiệt lại gật đầu, đáp một tiếng: “Ừm.”

Người đàn ông này!

Yên lặng như cũ.

Yên lặng lại có vẻ như đang hạnh phúc bình yên.

Rất nhanh anh đã ngủ say, hô hấp nặng nề, còn có tiếng ngáy khê.

Thường chỉ có lúc mệt mỏi, anh mới ngủ ngáy.

Gần đây, anh quả nhiên mệt mỏi.

Xác nhận anh đã ngủ say, Cố Cơ Uyển mới ôm lấy đầu anh, cẩn thận từng tý đặt lại lên gối.

Nhưng mà, vừa ôm được một nửa, thẳng nhóc này bỗng nhiên gặp ác mộng.

Lật người qua, dùng sức ôm cô, đầu không ngừng dụi vào lòng cô.

“Đừng rời xa tôi!”

Cố Cơ Uyển không nói gì, cũng không dám động đây.

Rất nhanh anh lại ngủ mất, tiếng ngáy tiếp tục vang lên.

Hiếm khi ngủ say như vậy.

Câu vừa này Mộ Tu Kiệt nói mới, cô quyết định làm lơ.

Không muốn bản thân nghĩ ngợi nhiều, sau cùng lại trở thành tuyệt vọng.

.. Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Mộ Tu Kiệt thức dậy, người vẫn gối lên chân cô như cũ.

Anh vừa cử động, Cố Cơ Uyển đã bị thức theo.

Sau khi cái đầu dè chân cô cả đêm rời đi, cô lại thấy không quen.

Cơn đau từ chân nhói lên, cô không nhận được cau mày, khẽ rên lên.
“Cô làm gì ở đây?” Mộ Tu Kiệt đứng lên, mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.
Một đêm qua đi, cậu cả Mộ vẫn là cậu cả Mộ, ánh mắt nhìn cô không có chút độ ấm.
“Không làm gì cả.” Cố Cơ Uyển suýt thì không kiềm được lườm anh trắng mắt.
Thật là tối qua uống quá nhiều, không nhớ được chuyện gì, hay là cố ý đây?
Bỏ đi, nói lý với cậu cả Mộ là chuyện vô nghĩa.
Cô bò xuống giường.

Không ngờ chân thật sự quá tê, hai chân vừa đặt xuống, một bên không vững nên đã ngã bịch một tiếng trên đất.
Mà Mộ Tu Kiệt đứng một bên, vẫn cứ lạnh lùng nhìn cô ngã xuống, đến cả ý định đuổi tay cũng không có.
Cũng không nghĩ xem, chân cô tê như vậy là do ai làm?

Đúng là lương tâm đã bị chó tha rồi!
Cô vật lộn bò dậy, xoay người đi ra cửa.
Phòng của cậu cả Mộ, quả nhiên không dành cho người bình thường như cô ở.
Vừa đi đến cửa, sau lưng, giọng nói trầm thấp của Mộ Tu Kiệt vang lên: “Thì khi nào mới xong?”
“Hôm nay hai môn, ngày mai còn ba môn cuối.”
“Thì xong, có việc gì cần làm thì mau làm cho xong, thứ bảy, cùng tôi đi Lăng Châu một chuyến.”
Cố Cơ Uyển ngán người, xoay đầu nhìn anh: “Lăng Châu?”
Khuôn mặt hiền hòa của ông lão kia bỗng chốc hiện lên trong đầu.
Hơn một tháng không gặp, không biết bây giờ ông nội Cố thế nào?
Tính ra Cố Vị Y đến nhà họ Cố cũng đã hơn một tháng.
Cô gật đầu, lúc sắp đi ra, vẫn không kiềm được hỏi: “Đi Lăng Châu làm gì?”
“Cô có tư cách hỏi sao?” Người đàn ông cau mày, vẻ mặt mất kiên nhẫn.
Một chút thân mật tối qua đã sớm không còn tung tích.
Cố Cơ Uyển khịt mũi, mở cửa phòng.
Người đàn ông này, không thể ôm mộng tưởng gì về anh.
Mộng tưởng đến cuối cùng chỉ sẽ biến thành tuyệt vọng.
Không hỏi thì không hỏi, có gì hay ho đâu?
Cô vừa định ra khỏi phòng, sau lưng, thanh âm trầm thấp dễ nghe khiến phụ nữ vừa yêu vừa hận lại vang lên.
“Cháu gái duy nhất nhà họ Cố nhận lại, thứ bảy này tổ chức tiệc để công khai tuyên bố tin tức này”
Cháu gái nhà họ Cố... Cố Vị Y...
Đầu ngón tay Cố Cơ Uyển run lên, cô sững sờ tại chỗ.
“Còn chưa đi?” Anh đang đuổi người.
Lần này, Cố Cơ Uyển không hề tức giận, không còn sức lực để tức giận.
Cô bước đi hoảng hốt, từng bước đi về phòng mình.
Cháu gái nhà họ Cố... bởi vì mối quan hệ với Mộ Tu Kiệt mà chuyện này bị cô dẹp qua bên.
Vốn định chờ ba tháng kết thúc, cô lại nghĩ cách, điều tra thử rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng lại quên rằng, rất nhiều khi, bạn không đi, người khác sẽ đi trước.
Nhà họ Cố ở Lăng Châu... Cố Vị Y... Dương Hiểu Nha... Từ Lạp...
Rõ ràng là chuyện không hề liên quan với nhau, bỗng nhiên lại cùng hiện lên trong đầu cô.
Đầu cô rối như tơ vò.
Đến khi Cố Cơ Uyển về phòng, đóng cửa, Lâm Duệ mới từ xa đi đến, gõ cửa phòng Mộ Tu Kiệt, sau đó đi vào.
“Cậu cả, tài liệu cậu cần.”
Anh ta đặt tài liệu lên bàn, vẻ mặt ảm đạm nói không nên lời.
“Năm đó khi bà chủ gặp chuyện, người đàn ông trong tấm ảnh này đúng là Cố Tiên Hành.”
Cố Cơ Uyển chẳng có gì cần làm.
Thứ tư, sau khi thi xong môn cuối cùng, lập tức đến bệnh viện thăm Tô Từ Lạp.

Về phân chuyện ở công ty, vẫn tiến hành như trước.
Đi họp rồi cuộc họp trực tuyến, đều trao đổi trên mạng.
Vì vậy, thứ năm này, bọn họ đến Lăng Châu sớm hơn dự định.
Cậu cả Mộ và cậu cả nhà họ Cố hình như có chút chuyện cân bàn, vừa đến Lăng Châu, cậu cả Cố đã mời qua.
Mộ Tu Kiệt không hạn chế tự do của Cố Cơ Uyển, chỉ là để lại Tân Nhất cho cô.
Thực tế, chính là giám sát.
Chiều hôm đó, Cố Cơ Uyển ra khỏi khách sạn, đi dạo một vòng mấy con phố mua sắm xung quanh.
Tân Nhất luôn theo sau cô, hai người không hề trao đổi, cả buổi chiều, anh ta chẳng nói câu nào với cô.
Cố Cơ Uyển biết, Tân Nhất vì mối quan hệ với Cố Vị Y, nên rất ghét cô.
Người đàn ông này, hẳn là thích Cố Vị Y.
Nhưng mà, cũng không bất ngờ.
Cố Vị Y rất biết cách lấy lòng đàn ông, nên trên đời này đúng là khá nhiều đàn ông thích cô ta.
Đi mệt rồi, nên Cố Cơ Uyển ngồi ở băng đá ven đường.
Ôm cốc trà sữa nóng vừa mua, nhâm nhi từng ngụm.
Con phố gần đó, một chiếc xe sang tối màu thẳng tắp bên đường.
“Ông xem thử có phải không? Tôi không nhận lầm người, đúng không? Chú Đình, mau nhìn xem.”
Ông lão nhà họ Cố vội mở cửa xe, không chờ câu trả lời của chú Đình, tự mình đi sang.
Chú Đình mau chóng xuống xe, đuổi theo.
“Lão gia, ngài đợi tôi một lát, đừng đi nhanh quá, coi chừng té”
“Cút! Lão già nhà ông mới té, tôi đang mạnh khỏe nhai”
Ông cụ Cố đi như bay, bay thẳng đến trước mặt Cố Cơ Uyển, giữ chặt vai cô.
“Cơ Uyển! Đúng là Cơ Uyển! Trời ạ! Sao cháu lại ở đây?”

CHƯƠNG 387: AIYO, GIỐNG NHAU NHƯ ĐÚC.

Từ lúc ông lão xuống xe chạy vội qua đây, Tần Nhất đã chú ý đến sự hiện diện của hai ông lão này. Nếu không phải đã nhận ra là lão gia nhà họ Cố và quản gia, anh ta nhất định sẽ ngăn chặn bọn họ tiếp cận Cố Cơ Uyển.

Dù gì, chạy qua nhanh như vậy, thật sự dọa người ta một phen.

Tuy anh ta không ưa Cố Cơ Uyển, nhưng cậu cả đã hạ lệnh phải bảo vệ cô.

Không ưa đi nữa cũng phải bảo đảm an toàn của cô.

Cố Cơ Uyển bị ông lão đột nhiên xuất hiện trước mắt lắc đến đau đầu.

Chờ sau khi nhìn rõ hình dáng người ta, hai mắt cô sáng rực, thoáng chốc xúc động.

“Ông nội Cố, sao ông ở đây?”

“Câu này không phải ông hỏi trước sao?” Ông nội Cố giữ tay cô, nắm thật chặt.

“Bọn họ không phải nói là cháu mắc thi cử, không thể đến sao?”

Bọn họ, đương nhiên là nói đến ba mẹ của Cố Vị Y.

Cố Cơ Uyển neho mắt, Cố Kính Minh đã đến, không hề kỳ lạ.

Nhưng, Dương Hiểu Nha thì sao?

Dương Hiểu Nha trốn lâu như vậy, rốt cuộc dám lộ diện rồi sao?

Có điều, ở cạnh Mộ Tu Kiệt lâu như vậy, cô bắt đầu học được gặp chuyện không nên quá hấp tấp.

Ban đầu, bởi vì hấp tấp, cô đã hại chính mình, còn suýt chút nữa hại Hạ Lăng Chi.

Lúc này, dù cho Dương Hiểu Nha xuất hiện trước mặt cô, cô cũng không thể lại mất khống chế bản thân.

“Ba và dì Nha đều đến rồi hả ông?” Cố Cơ Uyển cố kiềm chế sự ghê tởm trong lòng, cười với ông nội Cố.

Ông nội Cố lại nghi hoặc: “Cháu gọi bà ta là dì Nha?”

“Nếu không...”

“Cô Cơ Uyển, aiyò! Đúng là cô rồi! Thị lực của lão gia tốt thật! Chú Đình tôi vừa nãy còn nhìn không rõ.”

Cuối cùng quản gia Đình đã chạy đến trước mặt họ, chạy tới nỗi thở hồng hộc.

Về phân vệ sĩ của họ, đều đứng một bên.

Nhìn thấy Tần Nhất ở gần phía sau Cố Cơ Uyển, mọi người vì để tránh xung đột, đều không đến gần.

Giữa vệ sĩ luôn có sự xung khắc về khí thế.

Có thể không đến gần, vậy thì cố gắng cách xa chút.

Dù gì, cũng không có mối nguy hiểm nào.

Bị quản gia Đình cắt ngang, vừa nãy bản thân đang nghĩ gì, ông nội Cố bỗng chốc quên mất.

Ông vẫn nắm chặt tay Cố Cơ Uyển như cũ, xúc động không thôi.

“Lúc bọn họ nói con không rảnh để đến dự, con không biết ông nội thất vọng thế nào đâu, con là muốn gây bất ngờ cho ông sao?”

Cố Cơ Uyển xoay chuyển suy nghĩ, cuối cùng, cô gật đầu.

“Con còn muốn tạo bất ngờ cho chị nữa, vì vậy, ông nội ơi, ông có thể đồng ý với cháu, không cho mọi người biết việc cháu đã đến không?”

“Tất nhiên là được!” Chỉ cần cô đến là được, những chuyện khác đều không có gì quan trọng.

Ông lão không biết, bản thân vì sao lại mong chờ gặp lại cô nhóc này như vậy.

Có lẽ là vì, cô là em gái của Vị Y, yêu ai yêu cả đường đi, ông cũng xem cô như cháu gái ruột.

Tóm lại, gặp được cô, ông rất vui mừng, vui mừng không thôi!

“Đúng rồi cháu đến khi nào, thi xong rồi sao?”

“Hôm qua đã thi xong rồi ạ, hôm nay trong buổi sáng đã đến nơi, hiện giờ con đang ở tại khách sạn.”

“Ở khách sạn? Vậy sao được? Cháu phải về với ông, ở bên ngoài không tốt chút nào, còn không an toàn.”

Ông không vui khi cô ở tại khách sạn.

Nhưng hiện tại, Cố Cơ Uyển vẫn chưa muốn Cố Vị Y biết việc cô đã đến.

Điều quan trọng là lần này, Dương Hiểu Nha cũng đã đến.

Nếu ở nhà họ Cố, nhất định sẽ gặp phải bọn họ.

“Ông nội, cháu muốn gây bất ngờ cho bọn họ, ông cứ muốn cháu ở tại nhà họ Cố, vậy là vô ích rồi?”

Cô kéo tay của ông nội Cố, khẽ lắc.

“Ông nội, ông đừng vạch trần cháu nha, nếu không, sau này cháu không thèm để ý ông nữa.”

Vừa này, Cố Cơ Uyển gọi ông là ông nội Cố, ông vẫn luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, trong lòng trống trải.

Hiện giờ, cô gọi ông là ông nội, mọi cảm xúc đều được lấp đầy.

Ông làm sao đỡ được sự làm nũng của con nhóc này? Còn không lập tức thỏa hiệp cô!

“Được rồi được rồi, ở khách sạn cũng được, nhưng mà, phải ở tại khách sạn của nhà họ Cố chúng ta!”

Con cháu trong nhà, không thể lưu lạc ngoài đường, như vậy rất không an toàn.

“Ông nội, lần này cháu đến cùng cậu cả Mộ, còn có thể không an toàn sao?”

Cô ngoái đầu, chỉ chỉ Tân Nhất: “Ông nhìn kia, vệ sĩ cũng có, sao có thể gặp nguy hiểm chứ?”

Chẳng qua cô chỉ là con nhóc mà thôi, ai lại vô duyên vô cớ đối phó một cô bé chứ?

Quản gia Đình cũng cười nói: “Lão gia, ngài không cần quá căng thẳng, cậu cả Mộ người ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi ”

Ông nội nhìn Tân Nhất, vẫn cảm thấy không an tâm.

Ông đến gần Cố Cơ Uyển, hạ thấp giọng: “Cơ Uyển à, cháu và cậu cả Mộ rốt cuộc là quan hệ gì vậy?”

Trước đây, Vị Y nói cô giúp việc ở nhà họ Mộ, hiện giờ, cậu cả Mộ lại dẫn cô ra ngoài, còn kêu vệ sĩ bảo vệ cô.

Mối quan hệ này mà nói cô chỉ là giúp việc theo giờ, làm sao cũng nghe không lọt tai.

“Bởi vì quan hệ giữa chị và anh ấy rất tốt ạ!”

Cố Cơ Uyển không muốn lừa ông, nhưng quan hệ giữa cô và Mộ Tu Kiệt, nếu nói ra nhất định sẽ khiến ông lo lắng.

Mối quan hệ xấu hổ như vậy cần gì phải nói?

“Ông nội, hôm nay sao ông lại ra ngoài vậy? Không cần về công ty làm việc sao ạ? Ông nội, nhất định là ông làm biếng rồi.”

Miệng đối chủ đề cũng thật tự nhiên, thoáng chốc ông cũng không phản ứng kịp, lập tức bị cuốn theo.

“Ông nội đã lớn tuổi, hiện tại, không cách nào quản lý chuyện công ty được.”

“Vậy là cậu cả đang xử lý ạ?” Cô hỏi.

Ông Cố gật đầu: “Sau này cháu cũng gọi nó là anh họ như Vị Y gọi đi”

“Dạ”

Chỉ cần không nhắc đến chuyện của Mộ Tu Kiệt và cô thì sao cũng được.

Ông nắm tay Cố Cơ Uyển: “Cháu vừa đến Lăng Châu nhi, ông nội dẫn cháu đi thăm thú các nơi, được không?”

Hôm nay ra ngoài, vốn muốn tìm cho Cố Vị Y một món quà đặc biệt, đến buổi tiệc hôm đó ông sẽ tự mình tặng cho cô ta.

Nhưng không ngờ, lại gặp Cố Cơ Uyển ở đây.

Về phần quà của Vị Y là gì, chắc có thể tạm thời gác lại.

Cố Cơ Uyển ngoái đầu nhìn Tân Nhất, Tân Nhất nhẹ nhàng nói: “Cậu cả không có lệnh hạn chế hoạt động của cô Cố.”

Chỉ cần, đừng cố gắng trốn khỏi anh.

Cố Cơ Uyển mừng rỡ, gật đầu lia lịa với ông.

Ở chung với ông nội Cố, cô cũng rất vui vẻ, tựa như ban đầu khi ở cùng với bà chủ nhà họ Mộ.

Ông dắt tay Cố Cơ Uyển, vừa định dẫn cô đi đâu đó, thì đối diện có một ông lão hơn sáu mươi tuổi bước nhanh đến.

“Ông Cố, aiyo, đúng là ông rồi.”

“Ông Dương, ông cũng đi dạo phố sao, khéo vậy?”

Là bạn bè quen biết lâu năm, hiện tại, cũng đã nghỉ hưu rồi.

Đế mấy thanh niên chiến đấu ở tuyến đầu, còn bọn họ tận hưởng cuộc sống về hưu, ra ngoài dạo phố tản bộ cũng là chuyện bình thường.

Ông Dương nhìn Cố Cơ Uyển mà ông Cố đang nắm tay, ý cười nơi đáy mắt càng nồng đậm.

“Cô gái này là cháu gái ông vừa tìm được đó sao? Aiyo, về ngoài lại giống ông như đúc, ông nhìn ánh mắt này, ngũ quan này xem!”

“Thật sự giống tôi sao?” Ông Cố vui vẻ biết bao.

Tuy Cố Cơ Uyển không phải cháu gái ruột của ông, nhưng nói hai người họ giống nhau thì ông vui lắm!

Quản gia Đinh lắng nghe, liếc nhìn hai người, xem trái ngó phải, bỗng nhiên trợn trừng hai mắt.

“Nhìn thế này, đúng là Cơ Uyển thật giống lão gia! Rất giống đó!”

Do tuổi tác lớn, ngũ quan của lão gia đã kém đi một chút, nhưng bọn họ đã quen biết ông mười mấy năm.

Dáng vẻ hiện tại của Cố Cơ Uyển, khí thế mạnh mẽ giữa hai đầu mày kia, thật sự rất giống lão gia thời trẻ.

Người không biết còn cho rằng bọn họ mới là hai ông cháu thật sự!

CHƯƠNG 388: NHÀ NÀY, CÓ NGƯỜI MUỐN HẠI TÔI

Càng lớn càng giống ông Cố ư?

Cố Cơ Uyển vô thức nhìn chăm chăm ông cụ Cố, trong lòng không khỏi xúc động. Một số suy nghĩ dường trở nên rõ ràng trong đầu cô.

Là những suy nghĩ mà thỉnh thoảng nhớ đến, nhưng rồi lại bị gián đoạn một cách khó hiểu.

Cô căn môi dưới, bình tĩnh đặt tay lên đầu ông cụ Cố : “Ông ơi, ông nhìn này, tóc ông đã bạc đi rồi, ông cũng không chăm sóc nó gì cả.”

“Uyển Uyển nhà ta sao lại nói vậy? Ông nội đã già như thế rồi, sao có thể không có tóc bạc chứ?”

Có điều, giọng điệu quan tâm của Cố Cơ Uyển vẫn khiến ông lão rất vui. Đình quản gia cười nói: “Đương nhiên, ông cụ nhà chúng ta đã 70 tuổi rồi, có tóc bạc chẳng phải là chuyện vô cùng bình thường ư? Cháu xem chú Đình của cháu xem.”

Chú Đình vừa cười vừa chỉ lên đầu mình nói. “Chú so với ông cụ cũng chẳng còn trẻ, chẳng phải cũng một đầu bạc trắng ư?”

“Ông nội đã hơn bảy mươi rồi sao?”

Cố Cơ Uyển thấy hơi mất mát, là vì luyến tiếc cho tuổi của ông nội.

Thực ra, ông cụ được chăm sóc vô cùng tốt, có lẽ là do tâm trạng thoải mái, thoát nhìn cũng không giống như trên sáu mươi tuổi.

Hóa ra, người hơn bảy mươi rồi...

Một ông cụ đã hơn bảy mươi tuổi, tận bây giờ mới tìm về được đứa cháu gái ruột duy nhất của mình, có thể không coi như bảo bối ư?

Không hiểu sao, tự dưng lại có chút ghen tị với Cố Vị Y...

“Sao thế? Sợ ông nội già quá, sau này không thể ở cạnh cháu ư?”

“Ông, người đừng nói thế!”

Người nói như vậy, khiến trong lòng Cố Cơ Uyển rất khó chịu. Cô nghĩ đến người mẹ đã không còn ấn tượng gì, nhớ đến bà ngoại, trái tim bỗng chợt thấy đau xót.

Ông nội thấy mắt của cháu gái đỏ hoe lên, ông nội cố chợt thấy xót xa.

“Không sao, không sao, ông nội nói linh tinh, Uyên Uyên đừng buồn, ông nội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi ha.”

Lão Dương lại buông tiếng thở dài, lòng đầy âm mưu.

“Hai ông cháu đừng ở trước mặt tôi mà thế chứ, khiến tôi lại thấy cô đơn đó.”

Có thể cùng lo chuyện trong nhà, làm bạn của ông cụ nhiều năm như vậy, xuất thân đương nhiên không tệ.

Dương lão mang theo một đám vệ sĩ, phía sau đi theo cũng đều là vệ sĩ. Ở trong nhà hào phú giàu có của họ, đâu mới là cảm giác thực? Đám con cháu của người còn mong mỏi ước gì người sớm qua đời để được kế thừa sản nghiệp. Chứng kiến ông cụ với cháu gái tình cảm tốt như thế, trong lòng ông cũng cảm động theo.

Ngăn nỗi chua xót trong lòng xuống, nhẹ nhàng đẩy ông cụ ra một chút, cười nói: “Ông nội, cháu cũng không phải là đứa trẻ, người không cần phải dỗ dành cháu đâu, người ta sẽ cười đó.”

Ông nội thích dỗ đứa trẻ nhà ta, sao lại sợ người khác cười chê?”

Chú Đình hầy còn muốn nói gì đó, nhưng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, ông đi sang một góc rồi nhắc máy nghe.

Vài giây sau, sắc mặt chú Đình bỗng thay đổi rồi vội vàng chạy tới: “Lão gia, cô Vị Y...Vị Y. xảy ra chuyện rồi!”

Tai nạn.

Đối với những kẻ giàu có, đôi khi tai nạn không chỉ đơn giản là tai nạn.

Kể từ khi Vị Y trở về một tháng, đây là lần thứ ba xảy ra chuyện ngoài ý muốn này. Lúc trước tai nạn nhỏ, chỉ là vết thương nhỏ, nhưng lần này, chỉ thiếu chút nữa là mất mạng rồi.

“Ông...Ông ơi...”

Nhìn thấy ông cụ đến, Cố Vị Y bật khóc nức nở: “Ông nội, suýt nữa thì con không gặp được ông rồi...ông ơi...”

“Xảy ra chuyện gì thế này?” Ông nội Cố vội vàng đi tới, ôm cô vào lòng. Rồi ông quay ra, trừng mắt chất vấn Cố Tĩnh Viễn: “Cháu không có người bảo vệ Vị Y sao? Sao lại để cho Vị Y gặp chuyện không may?”

“Cháu...”

“Chuyện này không liên quan gì tới anh họ cả, là do con không nên ra ngoài đi dạo mới gặp phải tai nạn này.”

Cố Vị Y liếc nhìn Cố Tĩnh Viễn, rồi lại quay sang nhìn ông cụ, khóc lóc đáng thương: “Ông nội, trong nhà này có người muốn hại cháu, cháu không thể ở lại đây nữa.”

Ông lão lại vội vàng dỗ dành: “Làm sao có chuyện này chứ? Người trong nhà chúng ta không có ai hại cháu cả, mọi người thương cháu còn chẳng kịp nữa kia.”

Vị Y lại khóc càng lớn, càng khóc càng thương tâm. Dương Hiểu Nha đi đến bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô ta, cố nhìn thấy vẻ mặt bất an của

lão gia: “Ông cụ Cố, Vị Y nhà chúng tôi ở đây...thực sự phải chịu khổ rồi.”

“Sao vậy? Bà Cố, có phải là bọn họ đối với mọi người bất kính hay không?”

Mặc dù Cố Kính Minh và Dương Hiểu Nha chỉ là cha mẹ nuôi của Cố Vị Y, cũng không phải là thân sinh ra, nhưng công sinh không bằng công dưỡng, dù sao cũng là bọn họ nuôi dưỡng Cố Vị Y trưởng thành. Vì vậy mà ông cụ đối với bọn họ vô cùng kính trọng! Ông cũng sợ hai vợ chồng bọn họ đưa Cố Vị Y trở về.

“Bà Cố, có người đối với cô không tốt, lão già này thật lòng xin lỗi, mong cô tha thứ cho.”

Đường đường là ông cụ đứng đầu trong nhà, vậy mà phải cung kính với hai người này, đúng là chuyện hoang đường! Hầu hết sắc mặt gia đình họ Cố đều tái đi.

Ông Cố có hai người con gái, cả hai đều là tinh hoa của dòng họ Cố, và cả hai đều giữ những chức vụ rất quan trọng trong dòng họ Cố.

Bây giờ, ngay cả ông cụ cũng tỏ ra khúm núm với Dương Hiểu Nha.

Chẳng lẽ còn bắt bọn họ học bộ dạng kia, đi nịnh nọt ả đàn bà khó hiểu kia sao?

Từ lâu bọn họ đã sống theo thói quen cao cao tại thượng, sao có thể chịu nhục như vậy? Con gái lớn Cố Thư Hồng tỏ vẻ thờ ơ nói: “Ba, trong nhà chúng ta

cũng chỉ có bọn con, nói là nhà chúng ta có người muốn hại nó, lời này hình như có hơi quá đáng phải không?”

Cô hai Cố Thư Lan Thư Lan cũng phiền muộn theo: “Ba, trước khi Cố Vị Y quay trở về, gia đình chúng ta đều rất hòa thuận mà.”

“Bây giờ, lại nghi ngờ người trong nhà gây bất lợi cho nó, thế này là muốn làm gì cơ chứ?”

“Ông nội, ý các cô là cháu muốn tìm cách ly gián, hủy hoại gia đình này sao?”

Nước mắt của Cố Vị Y lại lăn xuống. Cô ta vẫn còn một vết thương trên cánh tay, lần này cô đẩy ông nội ra, lại muốn vén chăn bông lên.

“Tôi thực sự không thể ở lại trong cái nhà này nữa. Ngoài ba mẹ nuôi ra, không có ai thực sự quan tâm đến tôi cả.”

Ông cụ sao có thể để cô ta làm loạn như vậy, trên cánh tay bị thương, bông gạc hãy còn dính máu.

“Vị Y, các cô không có ý đó đâu. Ý các cô chỉ muốn nói với cháu rằng họ không thể làm hại cháu thôi.”

“Nhưng ông ơi, ông cũng nhìn thấy rồi đấy, các cô coi thường cháu lắm.”

Cố Vị Y bây giờ không sợ vạch mặt Cố Thư Hồng và Cố Thư Lan. Đúng là bọn họ không hề tôn trọng cô. Kể từ khi cô bước chân vào cái nhà này, đến bây giờ cô đều phải chịu đựng sắc mặt của bọn họ.

Bọn họ không nghĩ, bọn họ chỉ là con gái của nhà này, con của bọn họ đâu có mang họ Cố. Hơn nữa lại đem theo chồng cùng con về nhà ngoại ở rể, vậy mà

còn dám ngạo mạn tự cao trước đích nữ chính hiệu. Cô có thể không tức giận được sao?

“Ông ơi, cháu ở đây không vui về chút nào, cháu muốn về Bắc Lăng, cháu không muốn ở lại đây!”

“Vị Y ...này...sao có thể được? Cháu là cháu ruột của ông mà, sau này cháu phải ở cạnh ông chứ!”

Ông lão lại phải cuống quýt nhờ Đình quản gia nói giúp, chú Đình cũng vội vàng nói thêm vào: “Cô Vị Y, đây chỉ là hiểu lầm thôi mà, cô cả và cô hai đều là cô của cháu mà!”

Đáy mắt của Dương Hiểu Nha dường như lóe lên điều gì, bà nắm lấy tay của Cố Vị Y, mê mòng nói: “Vị Y, ông cụ là ông nội của con, ở nhà này con là đích nữ, không có ai dám bắt nạt con đâu.”

“Đừng sợ, ông cụ Cố sẽ không để con ở đây phải chịu tội nhục đâu.”

CHƯƠNG 389: YÊU THƯƠNG VÀ ÁY NÁY

Mấy lời của Dương Hiếu Nha cũng không sai, thân phận địa vị của Cố Vị Y quả thực là quan trọng hơn so với hai vị tiểu thư kia nhiều. Mà quan trọng nhất, cô lại là đứa con được yêu chiều nhất của cậu ba, là huyết thống còn sót lại duy nhất. Vì thế cho nên, ở đây không ai dám bắt nạt cô cả.

Lời này thì quả thật chẳng sai, nhưng nói ra như vậy lại không tránh khỏi việc làm người khác khó chấp nhận được. Lời này đồng thời cũng coi như vả vào mặt hai vị tiểu thư kia.

Cố Thư Hồng và Cố Thư Lan ôm lấy một cục tức. Con nhỏ chết tiệt này sau khi quay trở về, không những chê bai hai người cô là họ, thậm chí một chút

kính trọng cũng không có. Vậy mà bây giờ vẫn muốn nhúng chàm Nhà họ Cố !

“Ba, trong nhà chúng ta không ai dám bắt nạt nó cả, nhưng nó cũng không thể bắt nạt người khác được.”

Cố Thư Hồng thật chẳng muốn quan tâm gì đến một con nhỏ như thế nhưng nó thì càng ngày càng quá đáng. Cố Thư Lan cũng đen mặt, không lấy làm vui vẻ nói: “Nó không hiểu chuyện của nhà họ Cố, nhưng lại muốn chỉ đạo người của con làm việc.”

“Đến khi xảy ra chuyện, lại đổ hết trách nhiệm lên đầu người của bọn con. Con không nhịn được, nên có nói với nó vài câu thôi!”

“Vị Y vẫn chỉ là một đứa trẻ con, cân gì phải so đo tính toán với một đứa trẻ.”

Ông cụ quả là bất công, chỉ một câu nói như thế, đã hoàn toàn toàn lộ ra hết. Ông nhìn hai cô con gái rồi tức giận nói: “Vị Y là con gái ruột của anh trai con, những gì anh trai con có trước đây, sau này tôi sẽ cho nó gấp đôi.”

“Nhà họ Cố, tương lai cũng sẽ là của Vị Y. Nếu nó muốn làm việc trong nhà họ Cố, các con cũng nên giúp đỡ nó, chứ không phải bày đủ trăm phương ngàn kế kìm hãm nó.”

“Ba, ba đang nói cái gì vậy? Ba định giao nhà họ Cố cho một người ngoài không hiểu thấu ư?”

Cố Thư Lan càng thêm bồn chồn thiếu kiên nhẫn, lời nói của ông cụ càng khiến mặt bà tái hắc đi.

“Ba, người...”

“Ta muốn giao phó nhà họ Cố cho Vị Y thì có vấn đề gì? Ta vốn định giao nhà họ Cố cho Cảnh Húc, nhưng bây giờ để lại cho con gái của nó, không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Nhưng mà ba...Nhà họ Cố ..Nhà họ Cố cũng là tâm huyết nhiều năm của chúng ta mãi!”

Cố Thư Lan vì mấy lời này suýt nữa thì khóc theo.

Trong lòng ba luôn chỉ có đứa con trai út Cố Cảnh Húc, dù sao thì hai đứa con gái ở bên cạnh ông nhiều năm như thế, không có công lao thì cũng có khổ lao!

Chẳng lẽ ba không niệm tình những điều đó ư?

Cố Thư Hồng thế mà lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng lòng tay lại càng siết chặt, móng tay sắc nhọn chỉ thiếu điều chưa cắm vào thịt.

Ông cụ thật sự muốn để cho đứa con gái của Cảnh Húc tiếp quản nhà họ Cố .

Nếu vậy, con của bọn họ thì sao?

Hiện tại, trong đám vân bối của nhà họ Cố, con trai cả của bà Cố Tĩnh Viễn vừa lên đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, năng lực của nó, mọi người đều biết rõ như ban ngày.

Chẳng lẽ Cố Vị Y vừa trở về thì con trai bà bị chèn ép sao?

“Tóm lại, trong tương lai nhà họ Cố sẽ do Vị Y nắm quyền, ta không muốn nói thêm với mấy đứa bất cứ chuyện gì nữa. nếu còn ai không phục, đêm nay tự mình tới gặp ta!”

Ông cụ xì mặt không vui nói: “Lão Đinh, để bọn họ ra ngoài đi”

“Vâng.”

Quản gia Đình nhìn mọi người rồi lắc đầu: “ Mọi người ta ngoài trước để cô Vị Y nghỉ ngơi đã, nếu còn có chuyện gì để sau hãy nói.”

Cố Thư Lan vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng quản gia Đình đã nhanh chóng nháy mắt ra dấu với bà. Ông cụ vẫn đang tức giận, làm gì có hơi sức đâu mà đi tranh luận với bọn họ?

“Ông ơi, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo để Vị Y nghỉ ngơi”

Cố Tĩnh Viễn bình tĩnh vòng tay ra ôm lấy mẹ: “Mẹ, mẹ đi ra ngoài trước đã.”

Cố Thư Hồng gật đầu, con trai bà trước giờ vẫn luôn bình tĩnh như thế, bà làm mẹ quả thực rất tự hào.

Đáng tiếc, bản thân nó lại không mang họ Cố, cho dù theo bà mang họ Cố, nhưng ông cụ vẫn không thật sự coi nó là con cháu nhà họ Cố thật.

Thấy chị gái đã ra ngoài, Cố Thư Lan cũng đi ra, tránh lại chộc cho ông cụ khó chịu.

Xem lại, dường như tất cả trách nhiệm đều muốn đổ hết lên đầu mình.

Quản gia Đình đưa mọi người ra khỏi phòng Cố Vị Y, khi ra đến sảnh ngoài, Cố Thư Lan không khỏi tức giận:

“Lão Đình, ông cũng thấy rồi đấy, các người tìm về đích nữ, là dạng người kiểu gì vậy?”

“Suốt ngày châm ngòi ly gián, nói bọn tôi bắt nạt nó, con mắt nào của nó thấy thế!?”

“Nó đã về đây lâu như vậy, ai bắt nạt nó, có ai dám ức hiếp nó chứ?”

Quản gia Đình mấp má môi, nhưng rồi cũng không nói gì, chỉ im lặng thờ dài.

Cố Thư Lan không cam lòng.

“Bây giờ ba như người mất não rồi!”

“Cô hai, lời này đừng nên nói lung tung, để lão gia nghe thấy được lại tức giận.”

“Chẳng lẽ lại sai à? Cố Vị Y kia chẳng biết đã cho uông cụ uống bùa mê gì mà từ khi Cố Vị Y trở về, ông cụ cũng thay đổi theo?”
thôi!”

“Chị, em về trước!”

Bà quay lưng bỏ đi, lòng đầy tức giận.

“Mẹ, mẹ cũng về nghỉ ngơi đi.”

Cố Tĩnh Viễn nhẹ giọng nhắc mẹ mình. Cố Thư Hồng quan sát gương mặt anh tú của con trai hồi lâu mới gật đầu:

“Mẹ về, con để ý ông nhé.”

“Con biết rồi.”

Cố Tĩnh Viễn nhìn họ rời đi, đang muốn quay trở lại phòng, tiếp tục làm việc, thì bên ngoài có giúp việc đi vào cũng kính nói: “Cậu chủ, bên ngoài có mấy vị khách tới, nói là tới tìm cậu.”

Muộn thế này mà còn tới tìm anh? Cố Tĩnh Viễn hơi ngạc nhiên hỏi: “Ai?”

Người giúp việc trả lời: “Hình như...là cậu cả nhà họ Mộ.”

Cố Tĩnh Viễn được khen ngợi, nhưng chẳng hề thấy vui tí nào, ngược lại mặt mũi còn sa sầm: “Ông ngoại vừa nãy cũng nói rồi, nhà họ Cố từ nay là của Vị Y.”

Không phải anh không cam lòng hay gì, mà chỉ muốn nhắc mọi người, loại chuyện thế này thật sự không nên nói ra.

Bất kể là ai nói thì tới cuối cùng đều trở thành tham vọng của anh ta.

Quản gia Đình cũng nói: “Cô hai, nếu như thật sự muốn tốt cho Tĩnh Viễn, thì những lời như thế sau này tuyệt không được nói.”

Cố Thư Lan thờ dài, mãi rồi cũng nén được lửa giận, bà mím môi dưới, bất đắc dĩ nói: “Không nói thì không nói, ta vừa thấy thì không nhìn được tức giận thôi!”

“Chị, em về trước!”

Bà quay lưng bỏ đi, lòng đầy tức giận.

“Mẹ, mẹ cũng về nghỉ ngơi đi.”

Cố Tĩnh Viễn nhẹ giọng nhắc mẹ mình. Cố Thư Hồng quan sát gương mặt anh tú của con trai hồi lâu mới gật đầu: “Mẹ về, con để ý ông nhé.”

“Con biết rồi.”

Cố Tĩnh Viễn nhìn họ rời đi, đang muốn quay trở lại phòng, tiếp tục làm việc, thì bên ngoài có giúp việc đi vào cũng kính nói: “Cậu chủ, bên ngoài có mấy vị khách tới, nói là tới tìm cậu.”

Muộn thế này mà còn tới tìm anh? Cố Tĩnh Viễn hơi ngạc nhiên hỏi: “Ai?”

Người giúp việc trả lời: “Hình như...là cậu cả nhà họ Mộ.”

CHƯƠNG 390: TƯƠNG LAI, TOÀN BỘ ĐỀU LÀ CỦA CHÁU

Trong phòng, Cố Vị Y nắm chặt tay áo ông cụ, ra vẻ oan ức.

“Ông nội, ông cũng nhìn thấy rồi đấy, thật ra hai cô vốn không thích cháu, các cô đều coi thường cháu.”

“Nào có chuyện đó chứ? Mọi người đều là người một nhà, ai cũng sẽ không coi thường cháu.”

Ông cụ vỗ nhẹ vào tay cô ta, nhìn thấy vết thương trên cánh tay cô ta, trong lòng lập tức không thoải mái.

Con bé này mới trở về được mấy ngày, cũng chỉ khoảng một tháng, vậy mà lại xảy ra nhiều lần ngoài ý muốn như vậy.

Chẳng lẽ, trong nhà này thật sự có người muốn đối phó với con bé sao?

“Vị Y à, rốt cuộc tình huống hôm nay là như thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ông chỉ nhận được tin tức, nói là suýt nữa bị xe đâm.

Còn cụ thể đã xảy ra chuyện gì, ông cụ và quản gia Đinh cũng không biết.

“Cháu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cháu và mẹ... dì Nha đang đi trên đường, bỗng nhiên có một chiếc xe từ đằng sau xông đến đâm vào cháu.”

“Đúng vậy, ông cụ Cố, nếu không phải Vị Y nhà chúng tôi cảnh giác, chỉ sợ bây giờ đã...”

Dương Hiểu Nha tỏ ra sợ hãi, thật giống như không dám nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

“Vậy cháu có nhìn thấy rõ người trong xe là ai không?” Ông cụ lập tức hỏi.

Cố Vị Y lắc đầu, cô ta lâm bâm nói: “Lúc ấy cháu sợ chết đi được, còn có lòng dạ nào nhìn người ta chứ?”

“Đúng vậy đấy ông cụ Cố, lúc ấy Vị Y nhà chúng tôi, thật sự đã đi dạo một vòng trước quý môn quan rồi.”

Dương Hiểu Nha cũng vội vàng phụ họa: “Bây giờ ông muốn nó nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, cũng thật làm khó nó rồi.”

Cố Vị Y nghe xong, khóe mắt lập tức rưng rưng nước mắt.

“Ông nội, ông không tin cháu sao? Nhưng cháu... cháu là cháu gái ruột của ông mà!”

“Sao ông lại không tin cháu chứ?” Ông cụ vội vàng giải thích: “Chỉ là muốn hỏi tình hình lúc đó thôi.”

“Còn nữa, nơi xảy ra chuyện là ở nơi nào, ông cho người đến điều tra, nhất định sẽ tra ra manh mối.”

“Không thể điều tra!” Cố Vị Y lập tức nắm chặt tay áo ông, nóng vội: “Ông nội, nếu như... nếu như thật sự là người trong nhà này, vậy ông điều tra ra được, những ngày tháng sau này mọi người phải đối mặt với nhau như thế nào?”

“Nhưng... ông nội muốn điều tra cũng là để loại trừ nghi ngờ của cháu, nếu như điều tra ra, chứng minh không phải người trong nhà này muốn hại cháu, vậy không phải tốt hơn sao?”

Cô ta đã có thể nói ra loại lời như trong nhà này có người hại cô ta, bây giờ lại cảm thấy phách người đi điều tra sẽ làm tổn thương tình cảm của mọi người trong gia đình sao?

Chẳng lẽ, cô ta mới nói lời vừa rồi, cũng không thấy sợ?

Lời kia, càng trắng trợn đả tội người khác hơn.

“Ông nội, ông đừng điều tra, cháu thật sự rất sợ”

Cố Vị Y liếc nhìn Dương Hiểu Nha, người nọ âm thầm liếc mắt ra hiệu.

Cố Vị Y lại nắm chặt tay áo ông cụ, giọng điệu mê mêm xuống.

“Thật ra, ông nội, cháu biết, mọi người coi thường cháu đều là bởi vì cháu là đứa cháu nhận từ bên ngoài về.”

“Hơn nữa, mỗi một người trong ngôi nhà này đều là nhân vật lớn có thân phận có địa vị, mà cháu, chẳng là cái thá gì cả.”

“Cháu là con gái của Cảnh Húc, là cháu gái ruột duy nhất của ông nội, sao có thể chẳng là cái thá gì cả chứ?”

Ông cụ vô cùng đau lòng, vừa nghĩ đến đứa con trai đã không còn của mình, lại cảm thấy khó chịu.

“Nhưng trong tay cháu không có gì cả, mà bọn họ, có ai mà không nắm cổ phần của Cố Thị trong tay chứ?”

Cố Vị Y cần môi, hai mắt dầm lệ rưng rưng.

“Cho dù cháu là con của ba cháu, nhưng có ai thật sự sẵn lòng thừa nhận địa vị của cháu?”

Ông cụ nhìn cô ta không lên tiếng.

Dương Hiểu Nha lại nháy mắt ra hiệu với Cố Vị Y, hơi lo lắng.

Có lẽ Vị Y nói quá sớm, cũng quá gấp, không biết liệu trong lòng ông cụ có suy nghĩ gì không.

Người bây giờ bọn họ đang đối mặt chính là chủ của nhà họ Cố.

Mặc dù ông cụ đã lui về phía sau, nhưng cho dù nói thế nào, năm đó cũng là nhân vật hô mưa gọi gió, tuyệt đối là một nhân vật lớn.

Cho dù ông hòa nhã dễ gần, nhưng nhân vật lớn chính là nhân vật lớn.

Nhân vật trong truyền thuyết, có ai không phải xông pha chiến đấu chém giết cả đường mà đi lên chứ?

Giờ trò trước mặt ông, cũng không biết có thể có được mấy phen chắc chắn,

Nhưng, dường như Cố Vị Y không lo lắng chút nào, cô ta đã hiểu rõ tính tình ông cụ từ lâu.

Chắc chắn ông sẽ đồng ý!

“Ông nội, lúc trước ba ở trong cái nhà này cũng là không có chút địa vị nào sao?”

“Sao có thể?” Ông cụ chẳng chút trả lời.

Thật ra, Cố Cảnh Húc vẫn luôn là nỗi đau trong lòng ông, ở cái nhà này, mọi người đều không tùy tiện nhắc đến.

Mấy ngày nay Cố Vị Y lại nhắc đi nhắc lại nhiều lần, trong lòng ông đã bị đâm vô số lần.

“Vậy, cháu cảm thấy phải như thế nào thì mọi người mới coi trọng cháu?”

Không muốn nghe thấy bất luận lời nào không tốt về Cảnh Húc, ông cụ dứt khoát hỏi.

“Ông nội, thật ra cháu cũng không muốn thứ gì, ông biết đấy, đối với những vật ngoài thân đó, cho đến bây giờ cháu đều không thèm để ý.”

Cố Vị Y lau khóe mắt, vẫn tỏ vẻ oan ức nói: “Cháu chỉ là... chỉ là không muốn con gái của ba bị người ta coi thường mà thôi! Nếu không ba ở trên trời nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng.”

“Đợi tuân sau về công ty, ông sẽ đem cổ phần vốn muốn cho Cảnh Húc chuyển sang tên của cháu.”

“Thật sao?” Ánh mắt Cố Vị Y lập tức sáng lên.

Vừa nói dứt lời, lại giật mình vì thấy mình phản ứng hơi quá mức.

Cô ta vội vàng thu lại nụ cười, thấp giọng nói: “Chỉ là cháu cảm thấy, ông nội, ông thật sự rất thương ba, làm con gái của ba, cháu thật sự rất vui về.”

“Vui về là được rồi.” Ông cụ khẽ gật đầu.

Dường như chỉ cần cô ta vui vẻ, thật sự không mong gì hơn.

“Cháu nghỉ ngơi cho tốt, ông nội đi chuẩn bị trước, tuần sau dẫn cháu về công ty cùng.”

Ông muốn rời đi, nhưng dường như Cố Vị Y còn có lời muốn nói.

Chỉ là nhất thời vẫn chưa mở lời được.

Ngày thường ông cụ nhìn thấy sắc mặt cô ta như vậy, chắc chắn sẽ hỏi đến cùng, hỏi cô ta còn có chỗ nào không hài lòng.

Nhưng hôm nay, vậy mà ông không để ý đến, xoay người dậm bước đi.

Dương Hiểu Nha sốt ruột, Cố Kính Minh cũng sốt ruột, Cố Vị Y lại càng sốt ruột hơn, suýt nữa thì lăn xuống giường.

“Ông... ông nội!” Bỗng nhiên cô ta khẽ gọi một tiếng.

Ông cụ dừng lại, quay đầu nhìn cô ta: “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Cháu... cũng không phải không thoải mái, chỉ là vết thương còn hơi đau.”

Khuôn mặt Cố Vị Y lâu tức nhúu chặt lại, trông ra đáng vẻ dường như thật sự rất đau.

Ông cụ vội vàng quay trở lại, nhìn cánh tay cô ta: “Có phải đau lắm không? Ông gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cháu.”

“Không cần, ông nội! Ông quan tâm cháu như vậy, cháu hết đau rồi.”

Cố Vị Y mỉm cười với ông, mặc dù không hay, nhưng có một số việc nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Việc kia, ông nội, thật ra, khi đó ông để lại cho ba bao nhiêu cổ phần?”

Ông cụ im lặng không nói gì.

Trong lòng Cố Vị Y hoảng hốt: “Ông nội, có phải... không vui rồi không? Ông không vui, cháu không hỏi là được rồi!”

Cô ta cúi đầu, tỏ ra buồn bã.

“Cháu chỉ là rất muốn hiểu rõ về chuyện liên quan đến ba, hiểu rõ nhiều hơn, giống như là, ba vẫn luôn luôn sống ở bên cạnh cháu vậy.”

“Ông nội, cháu thật sự không có ý gì khác, nếu như ông không vui, sau này cháu không hỏi...”

“Toàn bộ đều cho nó.” Sắc mặt ông cụ trầm xuống, lại không có chút tức giận nào.

Chỉ là, thoát nhìn hơi thở quanh người có hơi trầm thấp.

Ông thần nhiên nói: “Nhưng bây giờ cháu còn trẻ, tuần sau trở về, ông cho cháu mười phần trăm trước.”

“Mười phần trăm?”

“Đừng sợ, trong tay hai người cô của cháu cũng chỉ cầm năm phần trăm.”

Ông cụ vỗ về mu bàn tay cô ta, an ủi: “Tương lai, toàn bộ Cố Thị đều là của cháu.”

Xin lỗi các nàng vì dạo này hay bị trễ giờ. Chỉ vì cái chân nó ấm quá. huhuhu.

Các nàng cổ vũ cho tui để t có thể vượt qua sự cám dỗ này nhá. T^T

CHƯƠNG 391: Ở LẠI NHÀ ÔNG NỘI ĐƯỢC KHÔNG

Khi ông cụ đi ra khỏi phòng Cố Vị Y, trên mặt đều là buồn bã.

Thật ra cũng không nói ra được là tâm trạng có chỗ nào không tốt, nhưng chính là, cảm giác rất trĩu nặng.

Đột nhiên cảm thấy rất cô đơn.

Ừ, chính là cô đơn.

“Ông chủ ra rồi.” Quản gia Đình đang bận rộn bên cạnh, nhìn thấy ông cụ thì lập tức bước lên nghênh đón.

“Ông chủ...”

Hai người đã là bạn bè mấy chục năm, khi ở một mình với ông, chú Đình gọi ông là ông già.

Nhưng khi có người, cơ bản vẫn gọi là ông chủ.

“Ừm” Ông cụ Cố gật đầu, lại không nói thêm câu nào.

“Ông chủ, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Thoạt nhìn tâm trạng không tốt?

“Không có gì, lão Đình, tuân sau về công ty với tôi một chuyến.”

Không phải tâm trạng ông không tốt, chắc là không phải nhỉ? Dù sao bản thân cũng không nói rõ được là không tốt ở chỗ nào.

“Ông muốn về công ty? Về làm gì?” Chuyện của công ty, sau khi Cố Vị Y trở về, ông cụ lại càng bỏ bê hơn.

Cả một tháng này, đều đang nghĩ cách dỗ cô Vị Y vui vẻ.

“Lão Đình à, cổ phần lúc trước muốn cho Cảnh Húc, nên chuyển cho Vị Y rồi.”

Ông cụ đi về phía trước, không ngờ, lại nhìn thấy trong phòng khách có khách đến.

Vốn dĩ chú Đình muốn hỏi tiếp, nhưng chợt nhớ ra, trong phòng khách còn đang có khách.

Ông ta vội nói: “Cậu cả Mộ đến, còn có...”

“Sao sớm vậy đã đến rồi?” Ông cụ Cố nghênh đón.

Nhưng mới đi vài bước, khoe mắt liếc qua, lập tức nhìn thấy một bóng người nhỏ bé đang ngồi trước bàn ở một chỗ khác trong phòng khách.

“Uyển Uyển?” Ông cụ sững sờ, bỗng nhiên trong lòng sáng tỏ, bước nhanh đến: “Sao lại đến đây? Không phải nói, không muốn đến nơi này của ông nội sao?”

Cố Cơ Uyển đang ăn gì đó, nhìn thấy ông cụ Cố đến, lập tức đứng dậy.

“Cậu cả Mộ muốn đến, cháu đi cùng.”

“Đến rồi thì đừng đi nữa!” Ông cụ nắm chặt lấy tay cô.

Tất cả những buồn bã trong lòng vừa rồi, khi Cố Cơ Uyển xuất hiện, lập tức biến mất không còn tăm tích.

“Cháu đang làm gì thế? Ăn cái gì sao?” Lão Đình, mau mang tất cả đồ ăn ngon nhà chúng ta lên đây, mau!”

“Đang bảo các đầu bếp chuẩn bị rồi, phải cần một chút thời gian.” Quản gia Đình lập tức nói.

“Còn cả viên trứng nhím nhân gạch cua hấp, súp trân châu bát bảo, tôm hùm sốt trứng muối đâu rồi? Sao lại không có?”

Những thứ này đều là món mà bình thường ông cụ thích ăn nhất, ông cảm thấy, đó là món ăn ngon nhất mà đầu bếp nhà bọn họ làm.

Nhìn cái bàn này đi, vậy mà không có món ăn nổi tiếng nhất của bọn họ, thật quá đáng!

“Có hết có hết, tất cả đều đang làm, Uyển Uyển mới đến chưa lâu, còn chưa kịp mang lên.”

“Ông chủ, tôm hùm sốt trứng muối đến rồi!”

Đầu bếp trưởng bưng một đĩa tôm hùm sốt trứng muối nóng hổi đi đến.

Cố Cơ Uyển có chút dờ khóc dờ cười, một bàn thức ăn này cô đã ăn không hết rồi, lại còn muốn mang thêm?

“Ông nội, cháu no lắm rồi, no đến mức không ăn được thêm miếng nào nữa.”

“Như vậy sao được, món ngon nhất còn chưa mang lên, sao có thể không ăn được nữa?

Ông cụ không chịu, quản gia Đình cũng không chịu.

“Đồ ăn đầu bếp nhà ông làm chắc chắn là ngon nhất thế giới, cháu cũng phải nếm thử một chút.”

“Vậy sao ông không nói sớm là còn có món ăn ngon hơn, cháu đã ăn nhiều như vậy rồi, phí cả cái bụng của cháu mà.”

Cố Cơ Uyển không nhịn được phản nản, bởi vì, đĩa tôm hùm sốt trứng muối trước mắt này, thoát nhìn có vẻ rất ngon.

“Đúng vậy, đều tại lão Đình, vì sao không nhắc nhở Uyển Uyển, chờ sau đó còn có đồ ngon hơn chứ?” Ông cụ cau mày trách cứ. Cố Cơ Uyển cũng cau mày, rất muốn ăn nhiều tôm hùm sốt một chút.

“Đúng vậy, ông nội Đình, ông cũng thật hư quá đi, vì sao không nhắc nhở cháu sớm một chút?”

“Không được gọi ông ta là ông nội Đình, chỉ có thể gọi ông là ông nội, gọi ông ta là lão Đình.”

“Dạ dạ dạ...” Cố Cơ Uyển gật đầu, rõ ràng trong cái miệng nhỏ nhắn đã chất đầy đồ ăn.

Bây giờ nói chuyện cũng hơi không rõ ràng rồi.

“Chú Đình...”

“Thế này mới ngoan!”

CHƯƠNG 392: TÌNH CẢM, CÓ THỂ DÙNG TIỀN TÀI ĐỂ ĐO ĐẾM SAO?

Năm phần trăm cổ phần của Cổ Thị, đó là khái niệm gì?

Cổ Cơ Uyển không hề có chút khái niệm nào.

Cô chớp chớp mắt với ông cụ: “Nếu là tiền mặt, vậy là bao nhiêu tiền?”

Chú Đình cảm thấy hơi bối rối, mặc dù ông ta cũng rất thích Cổ Cơ Uyển, nhưng lời ông cụ đã nói ra khỏi miệng, tuyệt đối không phải trò đùa.

Năm phần trăm cổ phần của Cổ Thị! Đây không phải là có địa vị bằng cậu cả và hai cô chủ?

Ông cụ điên rồi sao?

Nếu lời thế này truyền đi, chẳng phải sẽ khiến nhà họ Cổ náo loạn âm ỉ lên sao?

Dù sao, Cổ Cơ Uyển chỉ là con gái của ba mẹ nuôi Cổ Vị Y, cũng không phải là cháu gái của ông.

Nào ngờ ông cụ lại nghiêm túc tính toán chuyển đổi cho cô: “Dựa theo giá cổ phiếu bây giờ của Cổ Thị, năm phần trăm, có lẽ khoảng chừng một trăm năm mươi nghìn tỷ.”

“Một trăm năm mươi nghìn... tỷ?” Cổ Cơ Uyển suýt nữa thì ngất rồi.

Con số khổng lồ như vậy, ngay cả nghĩ thôi cũng đã thấy sợ, chớ nói chỉ là thật sự có được.

“Ông nội, đừng nói đùa với cháu, trái tim của cháu không tốt đâu.” Cô che lấy vị trí trái tim.

“Ông nội không nói đùa với cháu.”

Vừa rồi, khi buột miệng nói ra, cũng thật sự chỉ là xúc động.

Nhưng bây giờ, không hiểu vì sao, ông đã quyết định rồi.

Năm phần trăm này, chính là muốn cho Uyển Uyển.

Ông cụ không tin số mệnh cũng không tin tà ma, nhưng ông lại tin tưởng duyên phận.

Ông và Uyển Uyển chính có duyên! Là duyên phận mà số mệnh đã an bài!

Rõ ràng Vị Y mới là cháu gái của ông, ông đã tự mình dẫn đi làm xét nghiệm DNA.

Nhưng ông không tự lừa mình được, đối với Vị Y, ông áy náy nhiều hơn là yêu thương.

Mà đối với Uyển Uyển, là một lòng một dạ yêu thích!

Hơn một tháng trở về Lăng Châu này, mỗi ngày đều nhớ đến Uyển Uyển, mỗi ngày đều muốn đi tìm cô.

Chuyện này, chú Đình biết rõ, bởi vì, bọn họ đã mua vé máy bay tuần tới bay đến Bắc Lăng.
Cố Cơ Uyển không thể đến dự bữa tiệc, ông cụ quyết định, chờ sau khi bữa tiệc kết thúc, lén lút đi thăm cô.
Chỉ là không ngờ, vậy mà cô lại đến thật.

“Uyển Uyển, chỉ cần cháu bằng lòng ở chỗ này, mãi mãi ở lại bên cạnh ông nội, năm phần trăm này, ông lập tức chuyển cho cháu!”

Không cần chờ đến tuần sau, bây giờ, lập tức đến công ty, tìm luật sư, chuyển cho cô!
Cố Cơ Uyển thở hắt một hơi, cuối cùng cũng nhận ra, ông đang nghiêm túc.

Cô khẽ mỉm cười: “Ông nội, ông cảm thấy, tình cảm giữa cháu và ông có thể dùng tiền tài để đo đếm sao?”
“Uyển Uyển...” Ông cụ hơi luống cuống.
Không phải ông muốn khinh nhờn lòng tốt của Uyển Uyển đối với ông, chỉ là ông thật sự rất muốn giữ cô lại.

“Nếu như cháu thật sự vì một trăm năm mươi nghìn tỷ này mà ở lại bên cạnh ông, như vậy ông cảm thấy, phần tình cảm này vẫn còn là tình cảm mà ông muốn lúc trước sao?”

Ông cụ không nói gì, chỉ là trong lòng thấy chua xót.

“Được rồi, nói về tiền bạc làm gì chứ, khiến cho trong lòng cháu cũng hơi không được tự nhiên.”

Cố Cơ Uyển nhìn hồ nước phía trước, thở dài một hơi.

“Nhà ông thật sự rất đẹp...”

Trên mặt hồ, sóng nước dập dờn, đẹp như thơ như họa.

“Trước kia, nhà họ Mộ cũng có một cái hồ nước như vậy, bà cụ thích nhất là bảo giúp việc nữ đẩy bà đi dạo bên hồ.”

Cô đi đến bên cạnh hồ, thân hình mảnh mai dần dần đi xa.

Ông cụ lại chỉ nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt buồn rầu.

“Sang tuần ông thật sự muốn chuyển cổ phần cho cô Vị Y?” Quản gia Đình đứng ở bên cạnh ông, cùng ông ngắm nhìn Cố Cơ Uyển đang đi ở phía trước.

Ông cụ gật đầu: “Vốn dĩ chính là đồ của Cảnh Húc.”

Mười phần trăm, cũng quả thật là con số mà lúc trước muốn cho Cảnh Húc.

Chỉ là lúc đó, bởi vì mình phản bội nó và Tang Thanh không có bất kỳ bối cảnh xuất thân gì ở bên nhau, hai ba con có chút tranh chấp, chuyện chuyển cổ phần bị tạm thời gác lại.

Không ngờ, lần đó vừa gác lại, bây giờ lại trực tiếp chuyển cho con gái của nó.

“Ông già.. ”

Quản gia Đình có mấy lời muốn nói, nhưng lại không biết phải nói như thế nào.
“Ở cùng tôi nhiều năm như vậy rồi, có lời gì, còn cần phải kiêng dè sao?” Ông cụ trừng mắt lườm ông ta.
Quản gia Đình lặng lẽ thờ dài.

Nếu như là chuyện khác, đương nhiên không cần phải kiêng dè, nhưng chuyện này có liên quan đến Cố Vị Y.
Ông ta biết cảm giác của ông cụ đối với Cố Vị Y, cho dù như thế nào thì đời này, ông cụ chắc chắn là phải mắc nợ đứa cháu gái này rồi.

Vì vậy có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại cảm thấy không cần thiết phải nói.
Mà nếu như không nói, trong lòng lại không thoải mái.
Cuối cùng, quản gia Đình vẫn lựa chọn nói ra: “Ông già, ba lần cô Vị Y xảy ra chuyện ngoài ý muốn này tôi đều phái người đi điều tra rồi.”

“Hoàn toàn không tra được chút xíu tin tức có ích nào, giống như lần này, cô Vị Y cũng không muốn nói cho chúng ta biết chuyện xảy ra ở nơi nào.”

“Tôi sai người điều tra camera giám sát tất cả những địa điểm, những con đường mà hôm qua cô ta đi qua, quả thật có một vụ tai nạn giao thông, nhưng, người đã chết, đã lập hồ sơ.”

“Hiện trường không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến cô Vị Y, camera giám sát cũng không quay được bất kỳ cái gì liên quan đến cô ta.”

Quản gia Đình nói như vậy, ông cụ còn có thể không hiểu ý của ông ta sao.

Mấy lần ngoài ý muốn, hoàn toàn đều là Cố Vị Y và Dương Hiểu Nha nói ra.

Lần nào Cố Vị Y cũng không muốn cho bọn họ điều tra, cũng không phối hợp, ngay cả chuyện xảy ra ở nơi nào cũng không muốn nói.

Trước ngày hôm nay, ông cụ còn giữ một chút hi vọng nhỏ nhoi.

Nhưng, sau ngày hôm nay, khi Cố Vị Y chính miệng nhắc đến chuyện cổ phần, trong lòng cháu gái này đang suy nghĩ gì, sao ông lại không biết chứ?

“Nếu như, tất cả chỉ là cô Vị Y cố ý tạo ra...”

“Vậy thì sao chứ?” Trong khoảng thời gian này, dường như ông cụ đã già đi không ít.

Gió thổi lên người ông, dần dần lộ rõ từng chút từng chút cảm giác thê lương.

Trong lòng quản gia Đình thật sự có hơi chua xót.

Đối với ông cụ mà nói, tìm được cháu gái về vốn là một chuyện vô cùng mỹ mãn.

Đời này, cũng nên được trọn vẹn rồi.

Nhưng bây giờ nhìn vào, vì sao không thấy ông cụ hạnh phúc chút nào?

Sau khi Cố Vị Y đến, cái nhà này bắt đầu có kẻ hở, có ngăn cách.

Trái lại, ít đi trò chuyện vui vẻ của lúc trước.

Ông cụ Cố than thở: “Thứ nó muốn vốn chính là của Cảnh Húc, nó là đứa con duy nhất của Cảnh Húc, cho nó cũng là chuyện đương nhiên ”

Thật ra cho dù Cố Vị Y không nói, qua một năm nửa năm nữa, chờ cô ta tốt nghiệp, khiến cho ông cảm thấy yên tâm, rồi cũng sẽ chuyển cho cô ta những cổ phần đó.

“Lão Đình à, đừng xoắn xuýt những chuyện này nữa, dù sao thì cũng là của nó, không phải sao?”

Ông cụ điều chỉnh lại tâm trạng, đi về phía Cố Cơ Uyển.

Quản gia Đình đi theo phía sau ông, bước đi lại có phân nặng nề.

Ông ta không phải là ông cụ, cảm giác đối với Cố Vị Y không sâu sắc bằng ông cụ.

Nếu như đứng ở góc độ của một người ngoài nhìn vào vấn đề này, đối với gia đình bọn họ mà nói, tìm được cô cháu gái này trở về, thật sự cũng không phải là chuyện tốt gì.

Thình thoảng lại nói trong nhà này có người hại cô ta, còn bịa ra lời giả dối, chỉ vì ép ông cụ chuyển cổ phần cho cô ta.

Không phải ông cụ không nhìn thấu tất cả những điều này, nhưng nhìn thấu thì sao chứ?

Mắc nợ, mãi mãi vẫn là mắc nợ.

Chỉ hy vọng lần này sau khi chuyển cổ phần cho cô ta, cô ta có thể thật sự yên tĩnh lại.

Để cho cái nhà này có nhiều dùi dằng hơn một chút.

Tuổi tác của ông cụ đã không còn nhỏ, ít nhất, cũng để cho ông cụ được hưởng niềm vui gia đình ở những năm cuối đời.

Chỉ mong, Cố Vị Y cũng có thể cảm nhận được cưng chiều của ông cụ với cô ta.

Sau này, đối xử với ông cụ chân thành hơn.

CHƯƠNG 393: ĐỐI VỚI CÔ, VÔ CÙNG DỊU DÀNG

Cố Vị Y nằm mơ cũng không ngờ rằng, bởi vì mình bị thương, mà cậu chủ Mộ đích thân đến thăm cô ta.

“Em...em không sao, chỉ...chỉ chảy ít máu thôi, cơ thể hơi...hơi yếu chút.”

Lâu rồi không thấy anh, nên vừa gặp nhau, cô ta cảm thấy kích động đến nỗi không nói thành lời.

Cô ta ngọ nguậy muốn gượng dậy, nhưng vừa mới cử động, lập tức đau đến mức hít thở hai ngụm.

Lần này, là không cẩn thận thật, động vào miệng vết thương. Mặc dù vết thương không nặng lắm, nhưng mà, vẫn cảm thấy đau đớn. Mộ Tu Kiệt đi đến cạnh giường, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng hây hây của cô ta.

Từ xưa đến nay, anh vốn không phải là người giỏi ăn nói, nhưng chính cái nhìn này, đủ để Cố Vị Y động lại dư vị thật lâu thật lâu.

Cuối cùng, Cố Vị Y vẫn ngồi dậy, ngẩng đầu nghênh diện ánh mắt của anh.

Bị anh nhìn chăm chú, khuôn mặt ngay tức khắc trở nên nóng bỏng, thậm chí choáng váng một trận.

“Em không sao thật mà, Tu Kiệt, anh...Anh đặc biệt đến đây thăm em sao?”

“Một nửa.” Còn một phần là vì đến thăm ông nội.

Tuy nhiên, sau khi ông cụ Cố gặp Cố Cơ Uyển, thế là suốt ngày quẩn quýt cô nhóc.

Ngược lại, vị khách đặc biệt đến thăm là anh, hoàn toàn không lọt vào mắt xanh của ông.

“Thế...” Cố Vị Y có rất nhiều lời muốn nói với anh. Xa nhau một tháng, anh có từng nhớ cô ta hay không?

Nhưng khi đó, rời khỏi Vọng Giang Các, những lời nói vô tình của cậu chủ Mộ, từ đầu đến cuối vẫn văng vẳng bên tai.

Cô ta có ngốc hơn nữa, thì cũng có EQ.

Cô ta không biết, hiện tại Mộ Tu Kiệt rốt cuộc dùng ánh mắt gì nhìn mình.

“Cậu chủ Mộ đến Lăng Châu, là định ở đây một thời gian sao?” Diệp Hiểu Nha cười híp mắt.

Con gái bây giờ là Cố tiểu thư được cưng nhất ở Cố gia, nếu có thể cùng cậu chủ Mộ, cũng chính là tổng giám đốc của Mộ thị hiện tại liên hôn. Như vậy, con

gái của bà ta, tương lai sẽ trở thành người phụ nữ có tiên có địa vị nhất cả Lăng Châu, thậm chí cả Bắc Lăng.

Có cậu chủ Mộ nâng đỡ, mọi thứ Cố gia sở hữu ở Lăng Châu, lo gì không rơi vào tay Vị Y nhà họ?

Mộ Tu Kiệt không trả lời, chỉ tùy ý gật đầu.

Anh vậy mà để ý đến một nhân vật nhỏ nhoi như cô ta.

Diệp Hiểu Nha nhìn người trước mắt, kể cả bác gái tám mươi đến bé gái tám tuổi, đều có thể bị hớp hồn bởi người đàn ông đẹp trai xuất sắc này, khuôn mặt bỗng chốc phớt hồng.

Mặc dù người ta so với mình trẻ hơn hẳn mười mấy tuổi, thế nhưng, vẫn không kìm được trước sức hấp dẫn mỹ hoặc này!

Mộ Tu Kiệt không tiếp tục để ý bà ta, chỉ nhìn chăm chú Cố Vị Y, giọng nói nhu hoà mà bình thường khó thấy được vang lên.

“Bữa tiệc vào thứ bảy này, có muốn để Cố gia hoãn lại hay không?”

“Tại, tại sao phải hoãn lại?” Giọng anh vô cùng dễ nghe, dù không được coi là dịu dàng, nhưng đã bớt đi sự lãnh đạm thường ngày.

Cố Vị Y nghe xong, cả người lâng lâng, vậy nên đầu óc có hơi trì độn.

“Em bị thương, trong người lại không không thoải mái, không nên miễn cưỡng.”

“Không đâu!” Cố Vị Y giật nảy người, cuống quýt lắc đầu.

“Có thể cùng ông nội và các cô hòa hợp, là phúc của em, bữa tiệc lần này, không cần hoãn lại, em rất khỏe.”

Cố Vị Y vén chăn xuống giường, cho anh thấy tình trạng thân thể mình.

“Tu Kiệt, em khỏe thật mà, anh không cần lo lắng.”

Sự quan tâm của cậu chủ Mộ, đối với Cố Vị Y mà nói, quả thật là niềm vui bất ngờ.

Hồi trước, tuy đã ở chung, dưới cùng một mái hiên, nhưng có bao giờ thấy cậu chủ Mộ quan tâm cô ta đâu?

Cố Vị Y cảm thấy hơi lâng lâng, nhìn người đàn ông xuất sắc trước mắt, ngay cả xung quanh có người nào, dường như đều quên sạch.

“Tu Kiệt, đã cất công đến đây rồi, hay anh đưa em đi loanh quanh Cố gia chúng ta, được không?”

Cô ta đã rất lâu không được ở riêng với cậu chủ Mộ, nói những lời trong lòng mà thôi.

Trong phòng, đâu đâu cũng là người.

Đuổi họ đi cũng không được, thà hai người họ tự đi dạo còn hơn.

Cố Vị Y nhìn cánh tay bị mình kéo, trái tim đập loạn xạ cả lên.

Cô ta quên mất Mộ Tu Kiệt ghét nhất là bị phụ nữ chạm vào, nhưng không ngờ, anh hôm nay lại không đẩy cô ta. Thậm chí, ngay cả một chút kháng cự cũng không có.

Một tháng không gặp, hay anh nhận ra mình cũng có tình cảm với cô ta?

Bằng không, vì sao hôm nay không chỉ tỏ ra quan tâm cô ta, mà còn tùy ý để cô ta kéo tay mình?

Một khi nắm rồi, Cố Vị Y không muốn buông ra chút nào.

“Tu Kiệt, em cùng anh đi dạo, được không?”

Mộ Tu Kiệt không lên tiếng, Cố Tĩnh Viễn cười nói: “Bữa tiệc vào thứ bảy, mà từ giờ đến hôm đó còn có hai ngày nữa thôi, cậu chủ Mộ, không bằng, trong khoảng thời gian này ở tạm nhà Mộ gia chúng tôi đi, cũng tiện cho chúng tôi làm trọn đạo hiếu khách của chủ nhà.”

Mộ Tu Kiệt cong môi cười: “Làm sao mà không biết xấu hổ quấy rầy chứ?”

“Không quấy rầy, một chút cũng không, nơi này có rất nhiều phòng dành cho khách!”

Cố Vị Y nghi hoặc không biết mình có phải đang nằm mơ hay không, Mộ Tu Kiệt thoải mái, là có ý muốn ở lại sao?

Cô ta vội nhìn sang Diệp Hiếu Nha.

Diệp Hiếu Nha đương nhiên hiểu suy nghĩ của con gái, cũng không đợi cô ta mở mồm, bèn chủ động nói: “Tôi lập tức cho người đi chuẩn bị phòng khách!”

Cố Vị Y nhìn Mộ Tu Kiệt, nhỏ nhẹ nói: “Tu Kiệt, được chứ?”

Sâu trong mắt Mộ Tu Kiệt dường như còn đọng lại ý cười, chỉ là cái cười này, vẫn thâm sâu như cũ, không ai hiểu được.

Anh nhàn nhạt đáp: “Được.”

Chú Đinh đặt điện thoại xuống, bước nhanh đến chỗ hai thân hình ở phía trước.

“Ông chủ, Uyên Uyên sẽ ở chỗ chúng ta hai ngày!”

“Thật sao?” Ông Cố nhìn chòng chọc Cố Cơ Uyên, vẻ mặt mừng rỡ: “Cứ quyết định vậy đi!”

Về mặt Cố Cơ Uyên lơ tơ mơ, ai quyết định cho cô vậy?

Cô còn phải nghe theo ý của người đàn ông kia làm việc, bản thân lấy đâu ra quyền quyết định.

“Chú nói là cậu chủ Mộ sẽ ở đây hai ngày sao ạ?” Cô nhìn sang chú Đình.

Chú Đình gật đầu, cười nói: “Cậu chủ Tĩnh Viễn mới gọi điện cho tôi, nói là cậu chủ Mộ dự định sẽ ở lại đây. Bây giờ, người hầu đang chuẩn bị phòng khách cho hai người.”

Có thể ở lại bên ông cụ hai ngày, Cố Cơ Uyển cũng không phản đối.

Có điều, cậu chủ Mộ tại sao muốn ở đây?

Thế cũng coi như, ở nhà người khác.

Vậy...muốn ăn nhờ ở đậu, không giống với tính anh chút nào.

“Cậu chủ Mộ và Cô Vị Y ra ngoài rồi, ông chủ, có muốn qua chào hỏi hay không?”

Quản gia Đình xông lên nháy nháy mắt với ông.

Vừa nãy ở đại sảnh, ông cụ một chút cũng không để mắt đến cậu chủ Mộ người ta.

Thấy Cố Cơ Uyển một cái, lập tức mê mẩn.

Đối với cậu chủ Mộ, cả nhìn cũng không thêm bổ thí nửa con mắt.

Ông cụ giờ mới nhớ ra, hình như vừa nãy có gặp cậu chủ Mộ ở đại sảnh.

“Cậu chủ Mộ người ta nhân mạnh, hôm nay đặc biệt đến đây thăm ngài đó.” Quản gia Đình nhắc nhở.

Ông cụ vỗ bộp một cái vào đầu mình: “Ui cha, vừa nãy thật sự mất lịch sự quá rồi.”

Ông kéo tay Cố Cơ Uyển, đi thẳng về phía bên đó.

“Đi, cùng ông nội qua nói chuyện với cậu chủ Mộ mấy câu, vừa nãy ông nội đúng là không hợp cấp bậc lễ nghĩa rồi.”

Cố Cơ Uyển buồn cười, bây giờ mới nhớ ra không hợp cấp bậc lễ nghĩa, thế vừa rồi còn làm.

Còn chưa đến đại sảnh nhà chính, đập vào mắt chính là mấy bóng dáng từ bên trong đi ra.

Người đàn ông đi đằng trước, trên người toát lên khí chất thanh lãnh cao quý. Dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt.

Người đàn ông này đi đến bất kì đâu, đều là một sự tồn tại đặc biệt.

Một cái liếc nhìn, người đầu tiên lọt vào mắt bạn, đảm bảo chính là anh.

Nhưng mà, bước chân của Cố Cơ Uyển, lại cứng đờ chậm chạp bởi người phụ nữ bên cạnh anh.

Người phụ nữ đó, đang kéo tay cậu chủ Mộ, cười đến phong tình vạn chủng.

Không phải Cố Vị Y, còn có thể là ai đây?

CHƯƠNG 394: ANH LÀ ĐANG UY HIẾP CÔ!

Sở dĩ không muốn gần con gái, có lẽ, cũng phải xem đối phương.

Ánh mắt của Cố Cơ Uyển, từ hai bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Mộ Tu Kiệt thu về.

Đi bên cạnh ông cụ Cố, ánh mắt sâu giữa hai hàng lông mày, trầm tĩnh không nói lời nào.

Nhưng ngược lại Cố Vị Y nhìn thấy cô, đã không thể hoàn toàn bình tĩnh được nữa!

“Cô ta tại sao lại ở đây?”

Ông cụ nắm tay Cố Cơ Uyển đi đến trước mặt bọn họ: “Cậu cả Mộ, vừa rồi không tiếp đón cẩn thận, mong thứ lỗi.”

“Đó là vì tôi chưa kịp qua chào hỏi ông, cũng xin ông bỏ qua.”

Mộ Tu Kiệt trả lời, trầm tĩnh khéo léo, trước sau như một.

Cố Tĩnh Viễn cười nói: “Đều là người một nhà, đừng có nói cái gì mà thứ lỗi với không thứ lỗi.”

Người một nhà?

Ánh mắt của ông cụ rơi trên người hai người trẻ tuổi, nam tuấn nữ tịnh, quả thực là một đôi.

Lúc rời đi, cậu cả Mộ nói rõ ràng, cùng với Cố Vị Y không có bất kỳ quan hệ gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ, cái cảm giác mà bọn họ đi cùng nhau, lại cực giống như một đôi tình nhân.

Vậy xem như.....có ý gì?

“Ông, cô ấy....Cố Vị Y nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, đối với sự xuất hiện của cô vẫn canh cánh trong lòng.

Vừa nghĩ lại, trong lòng càng bị kích động hơn.

Cố Cơ Uyển, là đến cùng với Mộ Tu Kiệt sao? Bọn họ vẫn ở bên nhau?

“Thứ bảy là ngày tổ chức tiệc chị gái nhận lại tổ tiên, tại sao lại không có ai nói cho tôi?”

Cố Cơ Uyển mỉm cười như không cười: “Nếu không phải tự mình biết mà đến đây, chỉ sợ, tôi lại bỏ lỡ rồi.”

“Gô không phải là phải thi sao? Tôi chỉ là không muốn làm phiền cô ôn tập.”

Cố Vị Y ép mình tỉnh táo lại, cho dù là cậu cả Mộ đưa đến, bây giờ, cậu cả Mộ với cô ta bên nhau, cô Cố Cơ Uyển được coi là gì?

Trên thực tế, cái gì cũng không phải.

Cô ta thản nhiên nói: “Chị biết thành tích của em luôn không tốt, sợ bị quấy rầy, càng sợ thi không tốt làm cho gia đình chúng ta mất mặt, chỉ có thể không nói trước cho em.”

“Không phải chứ? Chị, sao em lại nhớ rằng, em cấp ba thi luôn đạt điểm cao, nhưng thật ra chị...”

Cố Cơ Uyển nghiêng đầu, cặp mắt lóe sáng nhìn chăm chăm cô ta, với vẻ mặt vô cùng đơn thuần.

“Chị hồi cấp ba cùng với một đám con trai ra ngoài chơi, không có môn nào đạt.”

“Cố Cơ Uyển!” Cố Vị Y thực sự muốn bóp chết cô! “Tôi lúc nào cùng với bọn con trai ra ngoài chơi?”

Cô ta lập tức ngừng đầu, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh mình, khóe mắt ngăn nước, nhìn về đáng thương.

“Tu Kiệt, cô ta nói xấu em, lúc em còn đi học, từ sáng đến tối chỉ biết đến học, làm gì có thời gian ra ngoài chơi.”

“Ba mẹ quản em rất chặt, bọn họ không cho phép em cùng con trai đi ra ngoài, nhưng ngược lại cô ta...”

Cô ta chỉ thẳng vào Cố Cơ Uyển, phẫn nộ nhưng vẫn là không có biện pháp ngăn chặn.

“Cô ta chính là thích ăn mặc không ra gì, không chỉ trang điểm đậm mỗi ngày, mà còn uống rượu hút thuốc, những điều này, tất cả mọi người đều biết.”

Cố Cơ Uyển chỉ cười nhẹ một cái, cũng không để ý đến cô ta nữa.

Những chuyện năm xưa, nếu như là trước đây vẫn sẽ đi tranh luận, nhưng bây giờ, không có hứng thú như vậy nữa.

Thích thì nói vài câu, không thích, mặc kệ không để ý.

Lời của Cố Vị Y, giống như một đánh vào bông vải, một chút độ đàn hồi đều không có.

Xem ra, giống như là cái thẳng rồi.

Nhưng nghĩ lại, giống như mọi người căn bản đều không muốn tranh luận cùng cô ta.

Mà chính một mình cô ta, giống như một kẻ điên.

Loại thời điểm này, càng có thể tiếp tục đuổi theo đối phương mắng, tuyệt đối là chuyện mất đi sức quyến rũ và giá trị con người.

Cố Vị Y tức đến run rẩy, đây một bụng tức giận, hoàn toàn không có chỗ để phát tiết.

Thế nhưng nổi điên, làm sao có thể để một mình cô phát điên?

Muốn điên, vậy mọi người cùng nhau điên!

Đôi môi mỏng của cô đột nhiên khê câu lên, cười lớn.

“Đúng rồi, trước khi tôi đến Lăng Châu, cái người bạn xảy ra chuyện kia của cô bây giờ vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, tên là gì ấy nhỉ?”

Cô nhớ lại hình như hơi khó khăn, suy nghĩ một chút, lúc này mới nói: “Tên Tô Tử Lạp có phải không?”

Lòng bàn tay Cố Cơ Uyển siết chặt lại, hơi thở trở lên lạnh lẽo.

Cố Vị Y cười càng tươi hơn: “Cố ấy bây giờ vẫn ổn chứ? Đã tỉnh chưa? Có lẽ nào thật sự sẽ trở thành người sống thực vật, mãi mãi có thể sẽ không tỉnh lại sao?”

“Vị Y” Ông cụ cảm thấy những lời này không ổn, lập tức ngăn lại.

“Nếu như cậu cả Mộ hai ngày này sẽ ở lại đây, vậy cháu đưa cậu cả Mộ đi tham quan, xem cảnh vật xung quanh nhà chúng ta đi.”

“Được ạ!” Cố Vị Y tất nhiên là đồng ý.

Chỉ là trước khi rời đi, vẫn muốn nhìn xem biểu hiện trên mặt của Cố Cơ Uyển.

Cô ta cười nói: “Nghe nói trước đây cô có đi tìm dì Nha, bà ấy ở phòng khách, cô có thể đến thăm bà ấy!”

A, nhìn thấy Dương Hiếu Nha ở đây, Cố Cơ Uyển còn không phát điên?

Cô ta chính là muốn làm cho tất cả mọi người nhìn thấy, biểu hiện điên loạn của Cố Cơ Uyển!

Không như dự liệu, Cố Cơ Uyển bình tĩnh cười nói: “Dương Hiếu Nha cũng không phải mẹ tôi, tôi đi tìm bà và làm gì?”

Nụ cười trên mặt Cố Vị Y, lập tức ở trên môi ngưng lại.

Cô .....Cô thật giống như đã làm chuyện gì ngu xuẩn.

Cố Cơ Uyển nhìn thẳng vào mắt của cô ta, có những chuyện, trước đây không xác định, bây giờ, lại giống như nắm chắc nhiều hơn vài phần.

“Uyển Uyển.....” Ông cụ hơi hoài nghi, lời này của Cố Cơ Uyển, giống như hơi thái quá rồi.

Ông không thể hiểu được ý của cô.

“Ông nội, cháu và Uyển Uyển có vài lời muốn nói.”

Cố Vị Y buông Cậu cả Mộ, giữ chặt lấy tay của Cố Cơ Uyển.

Không để cho cô trước mặt ông nội nói bậy, tuyệt đối không thể!

“Đi, chị muốn nói với em vài câu.”

“Không đi, Cố Cơ Uyển hất tay cô ta, cười lạnh: “Nhờ ra chị lại lên kế hoạch hãm hại tôi phải làm sao?”

“Cô!” Cố Vị Y trong mắt đầy lửa giận, đến nỗi khuôn mặt cô ta sắp bị biến dạng.

Nhưng, trước mặt nhiều người như vậy, cô ta vẫn cố gắng đè ép lửa giận xuống.

Cố gắng lộ ra nụ cười, Cố Vị Y ôn nhu nói: “Tôi là chị của cô làm sao có thể hại cô, xem tiểu thuyết nhiều quá rồi phải không?”

Cô ta lại giữ chặt tay Cố Cơ Uyển, Cố Cơ Uyển vẫn như cũ hất tay cô ta ra.

Nhưng cái người từ nãy đến giờ đều không lên tiếng cậu cả Mộ, thanh âm lạnh buốt bông xông vào.

“Thế nào vẫn cứ hỗn láo như vậy, đến lời của chị đều không nghe?”

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của anh.

Lời của anh là có ý gì, anh tại sao lại nói giúp Cố Vị Y?

Mộ Tu Kiệt vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng: “Nếu còn trẻ đã không hiểu chuyện, thì hãy để chị của cô quản cô nhiều hơn.”

Dưới đôi mắt lạnh giá vô tình, thoáng qua một tia ánh sáng nguy hiểm.

Anh là đang uy hiếp cô!

Cố Cơ Uyển đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo.

Cậu cả Mộ, vẫn đứng bên cạnh Cố Vị Y, vốn dĩ quan hệ của bọn họ, thật sự tốt như vậy .....

“bì thôi, chỉ là muốn nói với cô chút chuyện cũ, sợ cái gì chứ?”

Cậu cả Mộ giúp mình, Cố Vị Y khỏi phải nói vui đến mức nào.

Con trai mà, chính là thích chơi đùa.

Xem ra Cố Cơ Uyển ở bên anh ta hơn một tháng, đã bị anh chơi chán rồi.

Cô ta hướng về ông nội cười: “Ông nội, con đưa Uyển Uyển đi ra ngoài dạo chơi, mọi người đi uống trà nói chuyện.”

Tuy rằng cô cười rất trong sáng, nhưng ông cụ nhìn Cố Cơ Uyển, vẫn là có vài phần không yên tâm.

Cố Cơ Uyển thản nhiên nói: “Cháu cùng chị ra ngoài dạo, muộn một chút sẽ quay lại nói chuyện cùng ông nội.”

Cố Vị Y dùng sức giữ chặt lấy cô, không nói, kéo cô đi.

CHƯƠNG 395: SAI RỒI, TẤT CẢ ĐỀU SAI RỒI

“Cô đến nhà họ Cố rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cố Vị Y đẩy Cố Cơ Uyển xuống một gốc cây lớn.

Cố Cơ Uyển không hề phản kháng, một tiếng bịch vang lên, lưng đập vào thân cây.

“Sao rồi? Vừa nãy còn hung hăng lắm mà? Bây giờ, nhìn rõ tình thế, biết cậu cả Mộ đối với tôi một lòng, không có can đảm nữa?”

Từ sau khi phát hiện ra anh Mộ Tu Kiệt đang giúp mình, Cố Vị Y cảm thấy rất đặc ý.

Cả người đáng vẻ kiêu căng, cực kỳ ghê gớm.

Cố Cơ Uyển chỉ nhìn cô ta, không nói gì.

Cố Vị Y nheo đôi mắt: “Đừng tưởng rằng tôi không biết cô đang nghĩ gì, chứng kiến tình cảnh của tôi, cô chính là đang đổ kị, đúng không?”

“Cảnh cáo cô, nếu như vẫn còn muốn cái người Tử Lạp gì đó của cô tiếp tục sống, tốt nhất, nhanh chóng biến đi cho tôi!”

“Cậu cả Mộ bảo tôi đến, tôi biến mất kiểu gì?”

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn, dĩ nhiên cũng không có một chút sợ hãi.

“Cố Cơ Uyển, cô thật sự không sợ chết sao? đến bây giờ, vẫn dám ngỗ ngược với tôi?”

“Nếu không thì sao?” Cố Cơ Uyển tựa người vào thân cây, cười như không cười: “Tôi sợ cái lông cô ah?”

“Cô!” Cố Vị Y nghĩ rằng vừa rồi cô không lên tiếng, là đã bị mình dẫn dắt, chính là bởi vì sợ.

Nhưng bây giờ biểu hiện của cô như vậy, tại sao lại bình tĩnh như vậy.

Cô thực sự không sợ Mộ Tu Kiệt tức giận sao?

“Cô khiêu khích tôi, Mộ Tu Kiệt sẽ không tha cho cô, vừa rồi, vẫn chưa nghe rõ ý của anh ấy sao?”

“Hả, tôi thật sự chưa nghe rõ, hay là, chị bảo cậu cả Mộ qua giải thích một chút?”

“Cô đừng có mơ tưởng! Bây giờ trong mắt anh ấy chỉ có tôi, cô nửa phân cũng đừng có nghĩ bám dính lấy anh ấy!”

“Chị nếu như đã có tự tin như vậy, thì cần gì phải lo lắng mấy loại chuyện như thế này?”

Người khác đều nói, thiếu cái gì khoe cái đó, dường như, thật đúng là cũng có lý.

Cô ta luôn miệng nói cậu cả Mộ là của cô ta, vậy chỉ cần nằm trên giường của cậu cả Mộ, đợi anh ta về cứng chiều.

Ở trước mặt của cô, khoe khoang cái gì?

Ánh mắt Cố Cơ Uyển nhìn cô ta, giống như đang xem một thằng hề biểu diễn!

Hơn bao giờ hết cơn giận của Cố Vị Y bùng lên.

Trong cái nhà này, tất cả mọi người đều phải nhìn mặt sắc mặt của cô ta mà sống.

Ngay cả hai người là cô của cô ta, cho dù đối với cô ta rất có thành kiến, nhưng ở trước mặt cô ta, ai dám nói lớn tiếng?

“Tiện nhân! Tôi không dạy dỗ cô tử tế, cô vẫn nghĩ bản thân mình cánh đủ dài rồi!”

Cố Vị Y nâng cánh tay lên, đi qua giáng một cái tát trên mặt của Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển chỉ là tùy ý tránh một cái, cái tát kia của Cố Vị Y, thế nhưng một tiếng ba, lại đánh vào thân cây.

“A!” Đau!

Vỏ cây sần sùi, nó làm lòng bàn tay của cô ta tróc da, làm cô ta đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ta trừng mắt nhìn Cố Cơ Uyển, cực kỳ giận dữ!

“Tôi sẽ giết chết Tô Từ Lạp, cô hãy chờ đấy, tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!”

“Vậy tôi đây có nên trước khi cô giết chết Tô Từ Lạp, tố giác tội ác của cô đi, để ông nội nhìn rõ trò lừa bịp của cô?”

“Cô ..... Cô nói cái gì?” Cố Vị Y trong lòng hoảng hốt, Cố Cơ Uyển hơi nheo lại đôi mắt, bỗng nhiên bước về phía trước một bước, kề sát vào cô ta.

“Tôi nói, tôi phải đi tố giác tội ác của cô, phải làm cho tất cả mọi người nhìn cho rõ bộ mặt thật của cô!”

Cố Vị Y sợ tới mức lùi về sau mấy bước, Cố Cơ Uyển từng bước áp sát.

Nếu như nói, những suy nghĩ trước đây, tất cả đều là suy đoán.

Như vậy bây giờ, suy đoán của cô, đúng là đã biến thành sự thật rồi!

“Cố Vị Y, cô vốn dĩ không phải là cô chủ nhà họ Cố, cô là một kẻ lừa đảo!”

“Cô nói vậy cái gì?” Cố Vị Y thiếu chút nữa hét lên: “Tôi và ông nội đã giám định DNA, thế nhưng cô lại dám nói ra những lời ác độc như vậy!”

Đúng là bọn họ đã làm giám định DNA.

Nhưng mà, cái phản ứng này của Cố Vị Y, rõ ràng là đã thực sự bị chột dạ.

Cố Cơ Uyển cười lạnh: “Vậy thì tốt, bây giờ, lại đi tìm ông nội, cùng nhau làm một giám định.”

“Cố Cơ Uyển, cô rốt cuộc muốn làm gì? Chuyện của tôi và ông nội, thì có liên quan gì tới cô?”

Cái con tiện nhân này, cô ta có phải đã phát hiện ra rồi hay không?

Cố Vị Y ánh mắt hiện lên vẻ hung ác, cô ta chính là không nên làm cho cô tiếp tục sống!

Sớm nên hiểu rõ, chỉ cần Cơ Uyển còn sống, cái chuyện này, sớm muộn sẽ bị cô vạch trần.

Cố Vị Y bình tĩnh lại, lòng bàn tay siết chặt, lạnh lùng nhìn thẳng Cố Cơ Uyển.

“Đừng tưởng rằng ông nội thích cô, cô có thể ở nhà của chúng tôi muốn làm gì thì làm, ông nội thích cô, chỉ là do ông cảm thấy cô là em gái tôi, ông là vì yêu cây mà thương cả cành mà thôi.

Lúc cô ta bình tĩnh lại, cả người nhìn qua đều là ý giận giết người.

Cô ta đối với cô, đã có ý muốn giết chết.

Cố Cơ Uyển nhìn thẳng vào cô ta, đã có sự phòng bị.

Nơi này là nhà họ Cố, Cố Vị Y đã sống ở đây được hơn một tháng, cô ta đối với tất cả mọi thứ nơi đây, so với chính mình còn quen thuộc hơn nhiều.

Nếu như, cô ta muốn ở cái nhà này, làm cho cô chết” Ngoài ý muốn”, cũng có thể, chưa hẳn là không có khả năng này.

“A, cô bây giờ biết sợ rồi?”

Cố Vị Y lại tiến lên phía trước một bước, nụ cười lạnh như băng.

“Lúc trước làm giám định, là ông nội tự mình đưa tôi đi, nhà họ Cố là có gia thế lớn như thế nào? Ông nội lại là một người có danh tiếng như thế nào?”

“Nếu như không phải có mười phần chắc chắn, ông có thể đưa tôi quay về, thậm chí, còn chuyển nhượng mười phần trăm cổ phần trong Cố thị cho tôi?”

Cố Cơ Uyển xiết chặt lòng bàn tay, ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm cô ta.

Mười phần trăm cổ phần, quả thật là không nhỏ.

Nếu như thật sự là như vậy, ở nhà họ Cố, chỉ sợ không có người nào, có thể cùng với địa vị của cô 1a.

Trong lúc này, tiếng chuông điện thoại của Cố Cơ Uyển vang lên.

Cô lấy điện thoại ra, đang muốn nghe điện thoại.

Cố Vị Y bỗng nhiên đi qua, nhấn trên mu bàn tay của cô.

“Cô muốn làm cái gì?” Cố Cơ Uyển nhìn cô ta, phòng ngừa cô ta sẽ ra tay với mình.

“Sợ cái gì? Sợ tôi giết cô sao?”

Cố Vị Y khẽ nhếch môi: “A, vô duyên vô cớ, tôi tại sao phải giết người?”

“Buông ra!” Cố Cơ Uyển dùng sức gỡ tay cô ta ra, vừa cầm được điện thoại, đi qua một bên để nghe: “mọi chuyện thế nào?”

“Không phải.” Đầu bên kia nói, chuyện đến giọng nói thờ hờn hờn của Đàm Kiệt.

“Uyển Uyển, không phải, cô không phải là cháu của ông cụ cố, có kết quả giám định rồi.”

“Anh nói..... gì?” Điện thoại trong tay Cố Cơ Uyển, thiếu chút nữa sẽ rơi xuống đất.

Chẳng lẽ, tất cả mọi chuyện đều đã đoán sai, thực sự đều đoán sai sao?

“Là sự thật, Uyển Uyển, hai sợi tóc cô để lại trước sân khấu, tôi đã lập tức cầm đến bệnh viện, làm theo như lời cô nói tốn một số tiền lớn, để lấy tốc độ nhanh nhất.

Anh bây giờ, cũng vừa mới cầm được kết quả giám định vào trong tay.

Cái kết quả này, cũng hoàn toàn là kết quả anh ta dự đoán.

“Uyển Uyển, tôi biết cô khó chịu, nhưng...”

Đàm Kiệt trầm tư một lúc, mới nói: “Nhưng, chúng ta có thể thật sự đã đoán sai rồi.”

Mặt Cố Cơ Uyển không chút biểu hiện, ngắt điện thoại.

Lại nhìn Cố Vị Y, lúc cô nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt hơi hoài nghi, cũng có chút thăm dò.

Cố Cơ Uyển bỗng nhiên muốn cười, nhưng lại không biết mình muốn cười vì cái gì.

Cười bản thân mình quá ngu xuẩn sao?

Từ lúc cô biết phải đến nhà họ Cố ở Lăng Châu, lập tức báo tin cho Đàm Kiệt, để anh ta ngồi một chuyến máy bay khác, âm thầm đi theo. Mục đích, chính là âm thầm giúp đỡ cô, xem thử có cơ hội nào, cùng ông nội làm giám định.

Cái chuyện này, trước đây hơn một tháng cô đã nghĩ đến.

Bởi vì người vẫn luôn bị Mộ Tu Kiệt giam ở Vọng Giang Các, không có cách nào để thực hiện.

Bây giờ, rốt cục cũng thực hiện được, nhưng không nghĩ tới, kết quả, lại đáng buồn cười như vậy.

Cô vì cái gì mà lại cảm thấy, bản thân mình chính là cháu gái của ông cụ?

Người ta là tự mình đi làm giám định DNA, cô lại không tin.

Cô lại tin trực giác của chính mình.

Kết quả, ngược lại bị đánh vào mặt.

Cô xoay người, muốn rời đi.

Cố Vị Y ở sau lưng cô, hung hăng kéo cô một cái: “Cố Cơ Uyển, Cô...”

Không nghĩ đến cái con tiện nhân này, thân thể lại mềm nhũn, trước mặt cô ta ngã xuống

CHƯƠNG 396: VẬY MÀ GIỐNG MỘT NGƯỜI QUEN CŨ CỦA BÀ TA

“Tiện nhân, cô đừng giả chết!”

Nhìn Cố Cơ Uyển té xỉu xuống đất, sắc mặt Cố Vị Y hoàn toàn đen.

Cô ta chỉ kéo cô một cái, cũng làm cho cô ngất xỉu?

“Tiện nhân, đứng dậy!” Cố Vị Y đưa chân ra và đá vào chân của Cố Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không có một chút phản ứng nào.

Cố Vị Y không tin, nhắc đôi giày cao gót nhọn hoắt lên, dùng gót chân đập mạnh vào chân Cố Cơ Uyển.

Lần này, Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng phản ứng, bực bội hừ một tiếng.

“Tiện nhân, cô quả nhiên là đang giả vờ! Đứng dậy cho tôi, nếu không tôi sẽ giết cô!”

Cố Vị Y lại đập một cái, cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng khẽ mở mắt.

Chân rất đau, đau vô cùng.

Nhưng, trái tim còn đau hơn! Đau đến nỗi làm cho dạ dày của cô đều muốn sôi trào.

Cô bỗng nhiên nghiêng người, nôn khan.

Cố Vị Y ghét bộ dạng giả vờ của người phụ nữ này.

Thấy cô nôn khan, cô ta chế nhạo: “Cậu cả Mộ và ông nội không ở đây, cô giả bộ đáng thương cho ai xem?”

Vừa nãy Cố Cơ Uyển thực sự ngất đi một lúc, nhưng bây giờ cũng đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Tiện nhân...”

“Chị còn lộn xộn nữa, tôi kêu lên cho xem.”

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn cô ta, thật vất vả mới có một chút sức lực, cô cố gắng đứng dậy.

Chân đau, hình như bị thương rồi.

Cố Vị Y thực sự muốn tiếp tục đá cô vài cái nữa, nhưng nếu con tiện nhân này kêu lên vào lúc này, thì đối với cô ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Không biết vừa rồi Cố Cơ Uyển trả lời điện thoại của ai, mà có vẻ như thực sự rất tuyệt vọng?

Cố Vị Y rất tò mò, không biết có liên quan gì đến cô ta không?

Cố Cơ Uyển không muốn quan tâm đến cô ta nữa, hiện giờ cô thật sự không còn tâm trạng.

Ha, vốn dĩ mọi thứ cũng chỉ là hy vọng xa vời của bản thân mình thôi.

Cô rốt cuộc vẫn đang cố chấp điều gì?

Không đúng, ông cụ không phải là ông nội của cô, mà Cố Vị Y mới là cháu gái của nhà họ Cố.

Cô, một người không chút liên quan, thậm chí còn muốn giật lấy mọi thứ của người khác ...

Cố Cơ Uyển xoay người rời đi, Cố Vị Y muốn đuổi theo cô.

Nhưng nhìn dáng vẻ mất hồn của Cố Cơ Uyển khiến cô ta cảm thấy không còn thú vị nữa.

Cậu cả Mộ còn ở trong phòng khách, hôm nay hiếm thấy cậu cả Mộ đối xử với cô ta ấm áp như vậy, hiện giờ cô ta hận không thể lập tức trở về bên cạnh anh.

Cô ta lấy điện thoại ra và bấm một dãy số trong lúc không có ai để ý đến.

“Cố Cơ Uyển đã đến Lăng Châu rồi, bây giờ cô ta vẫn đang ở trong nhà họ Cố, các người nghĩ cách đi, tôi sợ chuyện này không giữ bí mật được nữa”

“Bây giờ không được, nếu không thì...giết cô ta?”

Cố Cơ Uyển đi dạo bên hồ, ngồi dưới bóng cây.

Cô nhìn về phía hồ nước, cả người vẫn cảm thấy có chút *** lung.

Đầu óc có chút trống rỗng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ ngẩn người nhìn mặt hồ phẳng lặng.

Cô không biết mình đã ngồi một mình trong bao lâu, cô mới thở ra một hơi, rồi đứng dậy.

Đã sai rồi vậy thì không cần chứng minh điều gì cả.

Cố Vị Y là cháu gái của ông cụ nhà họ Cố, mặc dù cô luôn không có ấn tượng tốt về người phụ nữ xấu xa đó nhưng ít nhất, cô cũng không nói dối ông nội.

Chỉ cần ông cụ không phải bị lừa dối, như vậy là đủ rồi, cô cũng không cần phải có vương mắc gì.

Vừa mới xoay người định trở về phòng thì trong bụng đột nhiên dâng lên một chút khó chịu.

Cố Cơ Uyển che môi chịu đựng một lúc, nhưng cuối cùng cũng không kìm được, đành bám lấy thân cây mà nôn ra.

“Oe...”

Thật khó chịu! Nhưng điều đáng sợ nhất là, tại sao cảm giác nôn khan này lại... quen thuộc đến vậy?

“Cô không sao chứ?”

Một người phụ nữ từ phía sau đi đến, đến bên cạnh Cố Cơ Uyển, vỗ nhẹ vào lưng cô.

Cố Cơ Uyển cuối cùng cũng thoải mái được một chút, sau đó nhìn lại người phụ nữ: “Cảm...ơn.”

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt cô một lúc.

“Cô...” Sao lại như vậy? Bà ta hình như...hình như đã nhìn thấy một người quen rất nhiều năm rồi!

Cố Thư Hồng lắc đầu, rồi nhìn Cố Cơ Uyển, mới chợt nhớ ra người kia cũng chỉ là một cô gái 18 tuổi.

Ở cái tuổi này, cô ấy đương nhiên không phải là người quen mà cô ta biết.

Hơn nữa, người cũng đã mất từ lâu rồi.

“Cô... biết cháu?” Cố Cơ Uyển ấn nhẹ vào ngực mình, cuối cùng cũng không còn khó chịu nữa.

Cố Thư Hồng lắc đầu, thân là giám đốc của Cố thị, sớm đã học cách che giấu tâm tư của mình.

Cú sốc vừa rồi cũng không còn nữa.

Bà ta nhàn nhạt nói: “Cô có sao không? Nôn như vậy, không phải là có thai rồi chứ?”

Có thai!

Hai từ này khiến Cố Cơ Uyển tái mặt vì sợ hãi.

“Làm gì có chứ!” Cô vội vàng lắc đầu, phản ứng này kỳ lạ khó tả.

Cố Thư Hồng neoh mắt nhìn sắc mặt của cô, chắc chắn rằng nhà họ Cố không có người giúp việc như thế này.

Khuôn mặt này nếu như đã xuất hiện trong nhà họ Cố thì bà ta thế không nhớ được.

“Gô là ai? Tại sao lại ở nhà chúng tôi? Đến làm khách à?”

“Tôi đến với cậu cả Mộ.” Cố Cơ Uyển vẫn chưa hoàn hôn sau cú sốc và nỗi sợ hãi do từ “mang thai” gây ra.

“Cậu cả Mộ? Cô nói là cậu cả Mộ Tu Kiệt?”

Cố Thư Hồng nghe nói cậu cả Mộ sẽ đến, nhưng không ngờ hôm nay đã đến rồi.

“Vậy cậu ấy ở đâu? Tôi muốn đi chào hỏi cậu ấy một chút.”

Cô ta lại nhìn Cố Cơ Uyển, vẫn có phần khó hiểu: “Cô ... là bạn gái của cậu cả Mộ?”

“Tôi không phải!” Lời phủ nhận này nhanh hơn trước, giống như sợ đối phương hiểu lầm.

Có lẽ nhận ra phản ứng của mình hơi thái quá, Cố Cơ Uyển cười khẽ với cô ta để giảm bớt sự ngượng ngùng.

“Tôi chỉ thuận đường đi với anh ấy đến đây thôi, tôi đến thăm chị gái của tôi.”

“Chị gái của cô?”

“Cố Vị Y.”

... Khi Cố Thư Hồng và Cố Cơ Uyển cùng nhau bước vào phòng khách, Mộ Tu Kiệt vẫn đang trò chuyện với ông cụ và Cố Tĩnh Viễn.

Cố Vị Y đang ngồi bên cạnh cậu cả Mộ.

Mặc dù giữa hai người vẫn còn một chút khoảng cách nhưng cách cư xử của Cố Vị Y dễ dàng nhận thấy rằng mối quan hệ của cô ta và Mộ Tu Kiệt là rất không bình thường.

“Cậu cả Mộ quả nhiên đến rồi.”

Cố Thư Hồng liếc Cố Vị Y, sau đó nhìn lại Cố Cơ Uyển bên cạnh cô ta.

Sau đó, mới nở một nụ cười theo thói quen và đi về phía Mộ Tu Kiệt.

“Tôi đã nghe Tĩnh Viễn nói cậu cả Mộ sẽ đến, nhưng không ngờ hôm nay lại đến, không kịp tiếp đãi chu đáo, để cậu cả Mộ tẩy trần, xin đừng để ý.”

“Bà chủ Cố khách sáo rồi.” Mộ Tu Kiệt đứng dậy và bắt tay chào hỏi với Cố Thư Hồng đang đi về phía mình.

Mặc dù người đàn ông mà Cố Thư Hồng kết hôn không phải họ Cố, nhưng vì chồng bà ta ở rể nên người lớn tuổi thường gọi chị ta là chị Cố, còn người trẻ hơn thì gọi chị ta là bà chủ Cố.

Cố Thư Hồng cười khẽ, khuôn mặt ấm áp: “Cậu cả Mộ, mời ngồi.”

Hai người ngồi xuống, Cố Thư Hồng ngồi bên cạnh Cố Tĩnh Viễn.

Thấy Cố Cơ Uyển cũng đã trở lại, ông cụ vội vàng gọi: “Uyển Uyển, đến ngồi cạnh ông nội này.”

Cố Vị Y trừng mắt nhìn Cố Cơ Uyển, nhưng mọi người đều đang có mặt ở đây, cô ta không thể nói gì không tốt.

Chỉ có thể giấu hoàn toàn nỗi hận trong lòng.

Cố Cơ Uyển vẫn cư xử ngoan ngoãn như trước, ngồi xuống bên cạnh ông cụ, không nói một tiếng nào.

Cố Thư Hồng trầm ngâm nhìn Cố Vị Y và Mộ Tu Kiệt.

“Vị Y, cháu và Mộ Tu Kiệt ... rất thân à?”

CHƯƠNG 397: TÔI KHÔNG GHÉT BỎ

Cố Vị Y vẫn chưa kịp trả lời câu hỏi của Cố Thư Hồng thì bên ngoài lại có người đến. Khi Cố Thư Lan nhìn thấy Mộ Tu Kiệt, mắt đột nhiên sáng lên. Sớm biết cậu cả Mộ ở Bắc Lăng là một người đàn ông xuất sắc, nhưng không ngờ lại xuất sắc đến vậy. Nếu không phải tuổi đã lớn như vậy, nếu như bà ta trẻ hơn hai mươi tuổi, thì bà ta nhất định sẽ nghiêm túc đuổi theo anh. Thật sự chưa bao giờ thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy! Chỉ một bức ảnh cũng có thể khiến mặt phụ nữ đỏ ửng và tim đập nhanh hơn, hiện giờ lại thấy người thật càng khiến cho người ta khó rời mắt.

“Cậu cả Mộ, nghe danh không bằng gặp mặt, ngưỡng mộ đã lâu rồi!” Cố Thư Lan đi qua, chủ động đưa tay ra. Nhà họ Cố ở Lăng Châu và Mộ thị ở Bắc Lăng luôn có những giao dịch kinh doanh qua lại với nhau. Cố Thư Lan ít nhiều cũng có mối quan hệ hợp tác với Mộ Tu Kiệt trong dự án sắp tới.

Mộ Tu Kiệt bắt tay với bà ta, mọi người mới tiếp tục ngồi xuống. “Ba, việc tốt của Vị Y và Mộ Tu Kiệt có phải sắp đến rồi không?” Cố Thư Lan đã nhận được tin tức mà qua đây. Sau khi nghe tin cậu cả Mộ ở đây, bà ta lập tức đến thăm Cố Vị Y.

Bây giờ, hai người đang ngồi cạnh nhau, dường như rất thân thiết. Ngoài ra, bà ta đã nhờ người hỏi về chuyện của Cố Vị Y trước đó. Sớm biết từ lâu Cố Vị Y và Mộ Tu Kiệt là một cặp. Trên Facebook của Cố Vị Y, tất cả các bức ảnh đều chụp tại Vọng Giang Cát của Mộ Tu Kiệt. Bà ta nhìn ông cụ, nhưng ánh mắt lại rơi vào cô gái bên cạnh. “Cô ấy!”

Cố Thư Lan đột ngột đứng lên: “Cô ấy...” “Sao vậy?” Ông cụ nhìn về phía Cố Thư Lan, nhíu mày: “Làm gì mà kinh ngạc như vậy?” Hai cô con gái của ông đều là những người lão luyện của nhà họ Cố, nổi tiếng là người điềm đạm, bình tĩnh. Mặc dù cô con gái thứ hai nhìn qua hơi bốc đồng hơn cô con gái lớn, nhưng không hấp tấp như thế.

“Thư Lan, đây là em gái của Vị Y, Cố Cơ Uyển.” Cố Thư Hồng liếc nhẹ bà ta. Cố Thư Lan sau khi nghe tiếng cảnh cáo này đã bình tĩnh trở lại. Giống! Thật sự rất giống! Cảm giác của cô ta dành cho Cố Cơ Uyển mãnh liệt hơn Cố Thư Hồng nhiều! Năm đó, khi em trai Cố Cảnh Húc yêu đương, bà ta cũng đã vài lần giúp em trai mình lừa gạt ông cụ. Bà ta vẫn nhớ, luôn ghi nhớ sự xuất hiện của người con gái đó! Nhưng, sao có thể vậy được? Hôm nay Cố Cơ Uyển cảm thấy hơi buồn bực, cười với Cố Thư Lan một cái, sau khi chào hỏi xong, bưng ly trà lên uống một ngụm. Có vẻ như cô không quan tâm đến chủ đề mà bọn họ đang nói chút nào.

Cố Thư Lan bình tĩnh trở lại, nhìn Cố Cơ Uyển lần nữa rồi quay lại nhìn Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y.
Để che đi vẻ thất thố của mình, bà ta cười nói: “Vị Y, không giới thiệu với mấy cô một chút sao?”
Mặt Cố Vị Y hơi nóng lên, đương nhiên biết ý tứ của Cố Thư Lan.

Cậu cả Mộ, mọi người đương nhiên biết ý tứ của Cố Thư Lan, là muốn cô ta giới thiệu mối quan hệ giữa hai người họ.

Cố Vị Y liếc nhìn Mộ Tu Kiệt đang không có ý định mở miệng.

Cô ta lặng lẽ ngồi sát cạnh anh một chút, khoảng cách giữa hai người gần nhau ít nhất là 10cm.

Anh không có một chút ý tứ cự tuyệt nào!

Trong lòng Cố Vị Y nóng lên, nhất thời thấy bất ngờ.

“Cháu... Tu Kiệt là bạn tốt của cháu, là kiểu rất...thân thiết.”

Hôm nay ông cụ nhìn hai người bọn họ, cũng nhìn ra được một chút cảm giác tiếc hận.

Chuyện này thật sự không dám nghĩ đến, nhưng, cậu cả Mộ hôm nay đến, lại cho bọn họ chút hy vọng.

Ông cụ cười cười: “Trước đây Vị Y vẫn luôn được cậu cả Mộ chăm sóc, ta còn chưa cảm ơn cháu.”

Mộ Tu Kiệt cười một cách lãnh đạm, ý cười nhợt nhạt, làm cho mọi người hơi khó hiểu.

Anh nói: “Đó là bốn phận của cháu.”

Ý nghĩa của lời này là quá rõ ràng!

Cố Vị Y là trách nhiệm của Mộ Tu Kiệt!

Cố Vị Y bị kích động, nhưng cô ta không thể thể hiện ra ngoài, không dám nói, sợ sẽ dẫn đến sai lầm.

Cô ta chỉ có thể nháy mắt với ông cụ, hy vọng ông cụ có thể giúp đỡ một chút.

Tất nhiên ông cụ biết ý của cô ta, nhưng ông cụ vẫn không thể nhìn thấu được con người của Mộ Tu Kiệt.

Trước đó đã nói rõ rằng cậu cả Mộ không có một chút tình cảm gì với cháu gái của mình.

Nhưng bây giờ, sao thái độ lại hoàn toàn khác?

“Việc này ...” Ông cụ suy nghĩ một chút mới ngập ngừng nói: “Cậu cả Mộ, cậu với Vị Y đang ở cùng nhau à? Sao ông cụ này lại không biết?”

Mọi người đều im lặng.

Ngón tay Cố Cơ Uyển siết chặt, khóe mắt cũng theo bản năng nhìn về phía Mộ Tu Kiệt.

Ý trong lời nói của ông nội đã hoàn toàn rõ ràng.

Lần này, phải là phải, không phải chính là không phải.

Theo tính cách của Mộ Tu Kiệt, anh sẽ không học được cách dùng hai từ uyển chuyển này.

Cố Vị Y gấp gấp đến mức tim gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô ta muốn ông nội giúp đỡ, nhưng cô ta không nghĩ rằng ông nội sẽ thẳng thắn như vậy.

Nếu như cậu cả Mộ từ chối ngay trước mặt nhiều người như vậy, sau này cô ta làm sao ngẩng mặt lên được?

Ông nội thực sự ... không quan tâm đến mặt mũi của cô ta!

Thực ra, ông cụ không muốn dài dòng, không nghĩ rằng cháu gái của mình lại có những hy vọng không thực tế.

Ngoại trừ Mộ Tu Kiệt ở đây, tất cả những người có mặt đều là người trong nhà.

Ngay cả khi bị mất mặt trước người thân của mình, cũng không có vấn đề gì.

Điều quan trọng là phải làm cho mọi thứ rõ ràng.

Ánh mắt mọi người đều rơi trên người Mộ Tu Kiệt.

Nhưng Mộ Tu Kiệt dường như không biết mọi người đang đợi mình.

Sau khi nhắc ly trà lên và nhấp một ngụm, anh đặt cốc xuống và nhìn Cố Vị Y.

“Đến đây hơn một tháng rồi, có làm phiền mọi người không?”

Cố Vị Y cảm thấy trái tim mình như sắp nổ tung rồi!

Giọng điệu cương cứng như vậy, rõ ràng đã coi cô ta như người của mình!

Cô ta chưa bao giờ thử cảm giác được làm người phụ nữ của Mộ Tu Kiệt.

Bỗng đứng trong lòng chua xót, khóe mắt nóng lên, nước mắt gân như lặn xuống.

Cô ta lắc đầu, thiếu chút nữa kìm không được mà ngã vào vòng tay anh.

Nếu không phải có nhiều ánh mắt ở đây, cô ta sẽ ngã vào vòng tay của anh, cô ta nhất định sẽ làm vậy!

“Em... không có.” Cố Vị Y cúi đầu, cắn môi, hơi thở hỗn loạn.

Phòng khách vẫn im lặng như cũ.

Hai giây sau, ông cụ cảm thấy vui mừng và cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Vị Y ngoan như vậy, làm sao có thể gây chuyện với người khác chứ?”

Ông cụ thật sự rất vui vẻ, quả thật là vui mừng không thôi!

Trong lúc vô tình nắm lấy tay của Cố Cơ Uyển, nhưng ánh mắt lại nhìn Mộ Tu Kiệt: “Lúc Vị Y ở bên cạnh cậu cả Mộ, không biết đã gây ra cho cậu cả Mộ bao nhiêu phiền phức.”

Mộ Tu Kiệt cười nhạt, nụ cười đó ứu nhả mà cao quý.

“Cũng có một chút phiền phức, nhưng cháu không ghét bỏ.”

Cố Cơ Uyển nhận phòng trên tầng hai.

Cô không biết Mộ Tu Kiệt ở phòng nào, cũng không muốn biết.

Đêm nay, là đêm thuộc về Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y.

Mà cô, dù ở bên cạnh Mộ Tu Kiệt hay ở nhà họ Cố này, dường như đặc biệt dư thừa.

Đứng trên ban công nhìn cảnh đêm bên ngoài, cô không biết nên cười hay nên khóc.

Cười, đó là cười vào sự ngu ngốc của chính mình.

Khóc là khóc cho nỗi buồn của chính mình.

Người ta đã thăng thấn công khai tình yêu, mà cô vẫn chỉ là một món đồ chơi bên cạnh Mộ Tu Kiệt.

Anh ở với Cố Vị Y, nhưng về cá nhân, anh lại coi cô như một người phụ nữ của mình.

Không ai biết rằng cô vẫn còn nợ Mộ Tu Kiệt hơn một tháng.

Trong hơn một tháng, cô phải trở thành mục tiêu trút giận của anh khi anh cần.

Haha, cậu cả nhà họ Mộ này, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào?

Tên cận bã?

Ở cùng với Cố Vị Y nhưng lại thân mật với người phụ nữ khác, không phải là cận bã thì là gì?

Đêm nay trời nổi gió, gió thổi vào người, rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Cố Cơ Uyển không biết đứng ngoài ban công gió lạnh thổi vào người trong bao lâu, đợi đến khi đột nhiên hoàn hồn lại mới kéo thân thể lạnh lẽo chậm rãi vào phòng.

Vừa định nằm xuống giường nghỉ ngơi, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

CHƯƠNG 398: NẾU NHƯ, CÔ TA THẬT SỰ ĐANG LỪA DỐI NGƯỜI NHÀ HỌ CỐ

“Mợ hai Cố?”

Thấy người vào cửa, Cố Cơ Uyển ngạc nhiên.

Lúc này, Cố Thư Lan đến tìm cô làm gì?

Ánh mắt của Cố Thư Lan khóa trên mặt cô.

Mặc dù ban ngày đã gặp, nhưng, mỗi một lần thấy, vẫn cảm thấy bất ngờ.

“Cô biết một người phụ nữ tên là Tang Thanh không?” Cố Thư Lan hỏi.

Cố Cơ Uyển hơi ngây ra, nhường đường: “Mợ hai Cố, vào trong ngồi đi.”

Ngăn người ta ở cửa, quả thực không phải hành động có lễ phép.

Cố Thư Lan không để lỡ kinh ngạc vừa rồi trong mắt cô.

Bà ta đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế, quay đầu nhìn Cố Cơ Uyển tùy ý đóng cửa phòng lại.

Cố Thư Lan cười nói: “Thế nào? Cô biết Tang Thanh không?”

“Không biết mợ hai Cố tại sao muốn hỏi cái này?” Cố Cơ Uyển đối với chuyện của mẹ mình, trước giờ luôn mang theo phòng bị.

“Cô và bà ấy rất giống nhau.”

Cố Thư Lan nhìn chăm chăm về phòng bị trong mắt cô, bà ta nhàn nhạt nói: “Tôi trước kia rất thân với bà ấy, bà ấy và em trai tôi mỗi lần lén lút yêu đương, đều là tôi che giấu giúp.”

“Cùng em trai bà... Ông ba Cố?”

Tại sao có thể như vậy? Mẹ cô và Cố Cảnh Húc từng yêu đương?

Vậy tại sao, Dương Hiểu Nha lại trở thành người phụ nữ của Cố Cảnh Húc?

Đầu óc Cố Cơ Uyển rối loạn, có chút vấn đề dường như đã hiểu rõ rồi, nhưng mà, có chút vấn đề, rõ ràng là không thể nào.

Cô căn bản không phải cháu gái của ông nội Cố! Giám định báo cáo đều ra rồi!

“Chẳng lẽ, cô không biết?” Trong mắt Cố Thư Lan thấp thòm cái gì đó, cuối cùng, sắc mặt bà ta hơi trầm xuống.

“Cố Vị Y thật sự là con gái của Tang Thanh? Nhưng tôi cảm thấy, tình cảm của Dương Hiểu Nha với cô ta so với con ruột còn tốt hơn.”

Bà ta nhìn chăm chăm Cố Cơ Uyển, ánh mắt sắc bén, dường như không cho phép cô nói nửa câu giả dối.

“Bà nói, Cố Vị Y là con gái của Tang Thanh?” Cố Cơ Uyển trợn to đôi mắt.

Lời này, là ý gì?

Chẳng lẽ, không phải là vì Dương Hiểu Nha và Cố Cảnh Húc lén lút có qua lại, mới có thể giấu Cố Kính Minh sinh ra đứa con gái riêng của Cố Cảnh Húc là Cố Vị Y?

Lúc ban đầu Cố Cơ Uyển hoài nghi mình mới là cháu gái của ông cụ Cố.

Cho nên, thật ra thì khi vừa mới bắt đầu cô có ý nghĩ giống Cố Thư Lan, có khả năng, là Cố Vị Y và Dương Hiểu Nha, Cố Kính Minh liên thủ với nhau, chiếm lấy thân phận vốn thuộc về cô hay không? Nhưng sự hoài nghi này, hoàn toàn tan biến vào ngày hôm nay.

Giám định báo cáo của cô và ông cụ Cố cho thấy, bọn họ không có quan hệ máu mủ. Sau đó, cô chỉ có thể tiếp nhận Cố Vị Y mới là cháu gái thật sự của ông cụ Cố. Mặc dù cũng từng nghi ngờ, Dương Hiểu Nha phản bội Cố Kính Minh, tại sao Cố Kính Minh còn có thể tốt với bà ta như vậy. Nhưng sau đó suy nghĩ thêm, người như Cố Kính Minh, chỉ cần có lợi ích, chuyện gì cũng nguyện ý làm. Mặc dù Dương Hiểu Nha từng phản bội ông ta, nhưng Dương Hiểu Nha và Cố Vị Y có thể cho mang lại lợi ích cho ông ta, tại sao không tiếp tục lấy lòng hai mẹ con họ chứ? Vì vậy, chuyện này, cô đã buông bỏ.

Nhưng Cố Thư Lan rốt cuộc là có ý gì? Tại sao bà ta nói, Cố Vị Y là con gái của Tang Thanh? Cố Cơ Uyển đề xuống dao động trong lòng, bắt gặp ánh mắt mang ý vị thăm dò của Cố Thư Lan. “Chuyện của đời trước, thật ra tôi cũng không biết nhiều, tôi chỉ là tới tham gia náo nhiệt.”

“Cô nhóc, cô phòng bị tôi?” Cố Thư Lan cười nhạt. Tiểu nha đầu này, xem ra, nhiều lắm là mười tám mười chín tuổi? Nhưng tâm tư này, có sự thành thực mà không phải cô bé mười tám mười chín tuổi bình thường có thể đạt được. “Mợ hai Cố, tôi không hiểu ý bà.” Cố Cơ Uyển chớp mắt mấy cái.

Có một chút phòng bị, có điều, trước khi chuyện này chưa được làm sáng tỏ, rất nhiều lời, cô không dám nói bậy bạ. Họa là từ ở miệng mà ra, cho tới bây giờ đều là đại kỵ của những gia đình giàu có.

“Tang Thanh trước kia từng quen Cảnh Húc, ba tôi phản đối, kết quả bọn họ bỏ trốn, sau đó, sinh một đứa con gái.” “Nhưng em trai tôi Cảnh Húc lại gặp phải tai nạn xe ở bên ngoài, mà Tang Thanh mang theo con gái, mãi không rõ tung tích.” “Ba tôi lúc đầu cũng không biết còn có một đứa cháu gái tồn tại, là nửa năm gần đây, lúc sửa sang di vật của Cảnh Húc lần nữa, mới phát hiện Cảnh Húc vẫn còn có một cô con gái.” “Chúng tôi tìm hiểu nguồn gốc rất lâu, cuối cùng mới tìm được Tang Thanh và Cố Kính Minh, Dương Hiểu Nha từng ở cùng nhau.”

Bàn tay giấu trong tay áo của Cố Cơ Uyển, nắm lại thật chặt.

Cô không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới! Bọn họ lại theo con đường này của mẹ, mới tìm được Cố Vị Y. Thì ra, tất cả mọi thứ đều không liên quan tới Dương Hiểu Nha.

Ở chung với Cố Cảnh Húc, không phải Dương Hiểu Nha, mà là, mẹ cô! Nhưng mà, cô căn bản không phải cháu gái của ông cụ. Chẳng lẽ, lúc đầu mẹ nghi ngờ đứa trẻ không phải của Cố Cảnh Húc, là ông cụ lừa rồi? Còn về giám định của ông cụ và Cố Vị Y, nếu sau lưng Cố Vị Y còn có những người đó, vậy thì, bọn họ dĩ nhiên cũng có năng lực, có thể giờ trò trên giấy giám định. Thì ra, bọn họ lấy quan hệ của mẹ cô, làm ấm ỉ lên.

Cố Thư Lan bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đi về phía cô.
Trong lòng Cố Cơ Uyển dâng lên một tia cảnh giác, lui về hai bước, kéo khoảng cách ra với bà ta.
“Mợ hai Cố, xin hỏi còn có chuyện gì?” Mặt cô không cảm xúc hỏi.

“Cô là con của Dương Hiếu Nha? Tại sao tin tức chúng tôi nghe được, lại nói cô là con của Tang Thanh?”
Trước đó, ông cụ cũng nghe ngóng được tin tức này, khi đến Bắc Lăng, mới quyết định phải đem một đứa trẻ tên Cố Cơ Uyển về.

Nhưng ai mà biết, ông cụ đi một chuyến, lại mang Cố Vị Y về.
Nhưng Cố Tĩnh Viễn nói, là bọn họ tự mình đi làm giám định, lời của Cố Tĩnh Viễn, ở nhà họ Cố tạm thời vẫn không có ai hoài nghi.

Trước kia không nhìn thấy Cố Cơ Uyển, Cố Thư Lan cũng sẽ không hoài nghi.
Nhưng bây giờ, bà ta quả thật rất hoài nghi, trong này, có khả năng, có chuyện gì thật sự làm sai rồi hay không?
Cố Cơ Uyển biết bà ta muốn làm gì, cô cười một tiếng, lắc đầu: “Tôi không phải cháu gái của ông cụ Cố, chính tôi đã làm giám định.”
“Cái gì?” Cố Thư Lan nhú mày lại, nhìn chăm chăm cô, mặt đầy nghi ngờ.
“Nếu như đúng là tôi, bà cho rằng tôi không muốn trở về nhận ông nội tôi?”

Cố Cơ Uyển hờ hững, nếu như là vậy, cô đã sớm vạch trần Cố Vị Y.
Có điều, bây giờ cô cũng biết, Cố Vị Y nhất định cũng không phải cháu gái của ông cụ Cố.
Nhưng chuyện này, cô vẫn chưa nghĩ ra phải xử lý thế nào, cho nên, tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ.
Lỡ như ở nhà họ Cố, còn có đồng đảng của Cố Vị Y.

Lỡ như, báo cáo giám định của Cố Vị Y và ông cụ Cố, người làm giả trong đó, cũng có người nhà họ Cố?
Ngay cả cậu cả Mộ, hôm nay cũng ở chung một chỗ với Cố Vị Y.

Đầu óc cô bây giờ rối tung.
Điều duy nhất chắc chắn đó là, cô không muốn để ông cụ Cố bị tổn thương, không muốn nhìn thấy ông bị lừa dối.
Lớn tuổi như vậy, mới tìm được cháu gái mình về, nếu biết cháu gái này là giả, có phải ông cũng không chịu được hay không?

Nhưng nếu như không phơi bày chuyện này, lỡ như, tương lai Cố Vị Y còn muốn lừa dối ông cụ Cố nhiều hơn, thậm chí, lấy đi cổ phân của Cố thị...

Cố Cơ Uyển quả thực không dám nghĩ tới, nếu quả thật đến mức đó, ông cụ Cố phải làm thế nào?
Cô nhìn Cố Thư Lan, lòng siết chặt.

“Thật ra thì bà không cần phải tốn công sức trên người tôi, tôi nói rồi, tôi đã cùng ông cụ Cố làm qua giám định, tôi không phải cháu gái của ông ấy, có điều..”
Cô hơi trì hoãn, mặt mới không đổi nói: “Tại sao không trực tiếp xuống tay từ trên người Cố Vị Y? Muốn biết cô ta có phải cháu gái của ông cụ Cố hay không, chẳng lẽ, rất khó sao?”

CHƯƠNG 399: EM MỚI LÀ CON GÁI CỦA TANG THANH

Ra tay từ Cố Vị Y...

Không phải Cố Thư Lan chưa từng nghĩ tới, nhưng trước đây lão gia và Cố Tĩnh Viễn đã nói rằng tự mình làm giám định.

Như vậy còn có thể sai sót, trừ phi nhà họ Cố bọn họ có nội gián, nếu không thì không thể nào.

Lẽ nào, đúng là nhà họ Cố có nội gián?

“Tôi không nghi ngờ gì cả, chỉ là đến thăm người nhà Vị Y một chút.”

Cố Thư Lan suy tính, cười cười nhìn Cố Cơ Uyển, lại nói: “Vị Y và ba nếu đã từng giám định, vậy chuyện này nhất định không thể giả.”

Cô nhóc này muốn mượn tay bà vạch trần chị gái nó, xem ra, tình cảm với chị gái đúng là chẳng ra sao.

“Tôi và Vị Y là người một nhà, giữa người nhà thì không nên có nghi ngờ, cô nói có đúng không?”

Cố Cơ Uyển nhẹ nhàng cười, không đáp lại lời của Cố Thư Lan.

Có phải người một nhà không, hiện giờ cô không nói chắc được.

Về phần nghi ngờ, đó không phải là chuyện có nên hay không, mà là bà ta có từng nghi ngờ không.

“Thời gian không còn sớm nữa, bà hai, tôi hơi mệt, chỉ bằng bà cũng sớm quay về nghỉ ngơi đi.”

Bà hai nhà họ Cố này, tuy nhìn có vẻ hiền lành hơn bà cả, nhưng dã tâm không hề nhỏ.

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không muốn qua lại với người như vậy.

Nếu bản thân đã không phải cháu gái nhà họ Cố, vậy thì, cũng không nên giữ mối giao tình quá sâu với người nhà họ Cố.

Nếu nói, nhà họ Cố trừ ông nội ra, còn có người mà cô nguyện ý tin tưởng, vậy người này nhất định phải là Cố Tĩnh Viễn.

“Vậy được, cô nghỉ sớm chút, tôi về đây.”

Cố Thư Lan lại nhìn cô cười, mới xoay người ra cửa.

Ai ngờ, vừa đi qua góc của hành lang, lại nhìn thấy một bóng hình đang tựa lên lan can dẫn đến tầng hai.

Lầu hai lớn như vậy, bên lan can chỉ có hai người họ, đột ngột đến nỗi cả Cố Thư Lan cũng cảm thấy hoảng sợ.

“Dì ơi, đã trễ như vậy còn tìm Cơ Uyển nói gì ạ?”

Cố Vị Y chủ động đi đến chỗ bà ta.

Vẻ mặt cô mang ý cười ôn hòa, thậm chí, còn lễ phép hơn trước kia.

Cố Thư Lan thấy xung quanh không có người, cũng nặn ra nụ cười, đối mặt với cô ta.

“Em cháu đến rồi, đương nhiên dì phải hỏi xem nó còn thiếu gì không, sắp xếp ổn thỏa cho nó.”

Ý cười trên mặt Cố Thư Lan và Cố Vị Y khá giống nhau.

Hòa nhã, dịu dàng, không có mảy may ý công kích!

“Có điều, hình như tính tình đứa em gái này của cháu không dễ chịu lắm, khá mất kiên nhẫn với dì, dì không còn cách nào, chỉ đành quay về trước.”

Bà ta đến gần Cố Vị Y, Cố Vị Y bỗng nhiên lùi một bước, nhìn bà ta cười.

“Đứa em gái này không có quan hệ huyết thống với tôi, huống hồ nó luôn không nghe lời, từ nhỏ đã học thói hư, tôi và ba mẹ nuôi đều đã từ bỏ nó rồi.”

Cố Thư Lan như cũ đi đến chỗ cô ta, mắt Cố Vị Y sầm lại, trên mặt vẫn mang ý cười nhẹ nhàng.

“Dì là, có việc gì, hay là đến phòng cháu nói chuyện nhé?”

“Đã trễ vậy rồi...”

“Dì à, nghe nói biểu hiện của anh họ cả ở công ty vô cùng tốt, tốt hơn anh họ hai rất nhiều.”

Cố Vị Y nhìn chăm chăm bước chân bà ta sắp đến gần, rốt cuộc ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

Trong giọng điệu mang theo ngữ khí lạnh lùng: “Cháu nghe ông nội nói, sau này nếu giao nhà họ Cố cho cháu, anh họ cả cũng sẽ là trợ thủ đắc lực cho cháu, về chuyện cổ phần, anh họ cả sẽ nhiều nhất, sau cháu.”

“Cái gì?” Cố Thư Lan sửng sốt, khuôn mặt tươi cười ôn hòa dần xuất hiện những vết rạn nứt.

“Thật sự ba đã nói vậy sao?”

“Đúng vậy, hôm qua ông mới nói, có điều, ông không cho tôi nói với dì.”

Cố Vị Y nhìn chăm chăm khuôn mặt thay đổi trong chớp mắt cả bà ta, nhếch môi.

“Nhưng mà, cháu thấy nha, tuy anh họ cả rất giỏi, nhưng cũng vì quá giỏi, sau này, cũng không biết có hay không ngay cả cháu, anh ta cũng không xem ra gì.”

“Cô nói vậy là sao?” Rốt cuộc Cố Thư Lan đã nhận ra bản thân hiểu biết quá ít về cô gái trước mắt này.

“Cháu không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy, nếu có thể, cháu thà rằng lựa chọn anh họ hai làm người cộng tác.”

Cố Vị Y xoay người, đi về phòng.

“Dì à, đến phòng cháu uống tách trà đi, sau khi cháu về nhà này, hai dì cháu ta hình như chưa từng nói chuyện đàng hoàng.”

Cố Thư Lan bối rối, theo cô ta vào trong, nghĩa là có một số việc mà bản thân bà ta phải can dự vào.

Nhưng, không theo cô ta vào trong... bà sẽ có lợi ích gì?

Vừa định cất bước, bỗng nhiên, khóe mắt liếc thấy gì đó.

Bước chân Cố Thư Lan ngừng lại, quay đầu nhìn lan can phía xa: “Đợi một lát.”

“Hả?” Cố Vị Y dừng lại, quay đầu nhìn bà ta.

Theo ánh mắt của bà ta, Cố Vị Y thấy rõ đầu kia của hành lang, bóng dáng đó.

“Cố Cơ Uyển?”

Lúc Cố Cơ Uyển gõ cửa, Cố Tĩnh Viễn vừa từ phòng tắm ra, trên người chỉ có một cái khăn lông, ngay cả mái tóc ngắn cũng ướt sũng.

Nước trên tóc nhỏ xuống sàn, khiến cậu cả Cố ôn hòa nho nhã thêm mấy phần gợi cảm.

Ngôi nhà này, giống như nhà họ Mộ ở Bắc Lăng, trai tài gái sắc.

Lúc Cố Cơ Uyển nhìn thấy, cũng không nhịn được kinh ngạc.

“Sao vậy? Có phải người giúp việc có chỗ nào phục vụ không chu đáo?”

Giờ này cô đến tìm anh ta, Cố Tĩnh Viễn hơi bất ngờ.

Cậu cả Mộ và ông nội, còn có mẹ anh ta đang ở cùng nhau, dường như chưa nói chuyện xong.

Sau khi anh trở về, sắp xếp xong cuộc họp thì tắm rửa, định đi ngủ.

Hiện giờ, đồng hồ đã sắp mười một giờ đêm.

Cố Cơ Uyển lắc đầu, nghiêm túc nói: “Cậu cả Cố...”

“Ông nội nói rồi, để em gọi anh là anh họ cả giống như Vị Y.” Cố Tĩnh Viễn mở rộng cửa, để cô đi vào.

Sau đó, tiện tay khép cửa, nhưng không đóng kín.

Anh là người rất lịch sự, cũng là người đàn ông phong độ.

Cửa phòng khép nhưng không đóng, là để bảo vệ danh tiếng của cô.

Cố Cơ Uyển hơi cay mũi.

Cô biết bản thân không được muốn, nhưng thật sự rất muốn.

Rất muốn, người đàn ông trước mắt thật sự là anh họ cả của cô, rất muốn, ông nội Cố thật sự là ông nội của cô.

Vậy thì, cô cũng có ông nội thương yêu, cũng có anh lớn che chở.

Đáng tiếc, bọn họ đều không phải.

“Anh họ cả.” Cô vẫn nhu thuận cất tiếng gọi, nghe theo ý của anh.

Cố Tĩnh Viễn nhẹ nhàng cười, kéo ghế sang, bảo cô ngồi xuống.

Rót cho cô ly nước ấm, rồi ngồi đối diện cô.

“Sao vậy? Xem ra tâm trạng em khá tệ, lúc tối ăn cơm, em chưa ăn mấy gạo đã buồn ngủ, có phải người không khỏe không?”

Cố Cơ Uyển không ngờ, những chuyện nhỏ này của cô, anh vậy mà cũng để trong lòng.

“Ông nội nói rồi, kêu anh chuẩn bị đồ ăn khuya cho em, sợ em chưa ăn no, lúc này anh mắc họp, nên nhất thời quên mất.”

Anh nhắc điện thoại lên, gọi đại đến một số.

Cố Cơ Uyển chưa kịp ngăn cản, anh đã căn dặn: “Đưa chút đồ ăn đến phòng tôi.”

“Anh họ cả, em không đói.” Cố Cơ Uyển lập tức nói.

Cố Tĩnh Viễn không đồng tình: “Ăn có hai gấp như vậy, hai cọng rau và một ngụm canh, cơm cũng không ăn đến hai miếng, thịt thì không đụng đũa, có thể không đói sao?”

“Em...”

Cố Cơ Uyển nghĩ một lát, quyết định không tiếp tục chủ đề này nữa.

Cố Tĩnh Viễn và ông nội Cố càng đối xử tốt với cô, cô càng cảm thấy, có một số việc bắt buộc phải nói rõ với họ.

“Anh họ cả.” Cố Cơ Uyển nắm chặt cái ly trong tay, đối diện với ánh mắt đầy quan tâm của anh.

Cô hít sâu một hơi, mới nói: “Em... mới là con gái của Tang Thanh.”

CHƯƠNG 400: LÀM SAO XÁC ĐỊNH, NỘI GIÁN KHÔNG PHẢI ANH?

“Em...” Hiển nhiên Cố Tĩnh Viễn sững sờ.

Cô là con gái của Tang Thanh, vậy thì Cố Vị Y là con gái của ai?

“Lẽ nào từ đầu, mọi người không phải đã nghe ngóng kỹ càng rằng con gái của Tang Thanh là em sao?”

Chuyện quan trọng như vậy, họ không thể không nghe ngóng tường tận đã đi Bắc Lãng.

“Đúng vậy.” Dù sao cũng là người đã quen với sóng to gió lớn, Cố Tĩnh Viễn mau chóng bình tĩnh lại.

Nheo mắt nhìn Cố Cơ Uyển, ánh mắt cô thản nhiên, không hề căng thẳng, không giống đang nói dối chút nào.

“Mới đầu, bọn anh điều tra được rằng, con gái của Tang Thanh thực ra là em, khi ông ngoại và anh đến Bắc Lãng, đã xác định Cố Cơ Uyển chính là cháu gái nhà bọn anh.”

“Nhưng sao nào? Có phải bởi vì Dương Hiểu Nha sau khi biết được thân phận và mục đích của bọn anh, đã nói rằng, con gái của Tang Thanh chính là Cố Vị Y.

Cố Cơ Uyển cơ bản có thể đoán ra cả quá trình.

Đối với Dương Hiểu Nha mà nói, Cố Vị Y là quan trọng nhất.

Những thứ tốt nhất, đương nhiên bà ta đều phải dành cho con gái mình.

Huống hồ, trước kia đã từng xuất hiện chuyện Cố Vị Y giả mạo là cháu gái ngoại của bà chủ nhà họ Mộ.

Hiện tại, tiếp tục giả mạo là cháu gái ông nội Cố, cũng không có gì làm lạ.

Cố Tĩnh Viễn nghĩ một chốc, mới gật đầu: “Thực ra, là Dương Hiểu Nha nói với bọn anh, Cố Vị Y mới là con gái của Tang Thanh.”

Hai đứa trẻ xem xem nhau, đơn giản nhìn vào vẻ ngoài, căn bản không nhìn ra ai lớn ai nhỏ.

Tóm lại, dựa theo tuổi, hai người đều đúng.

Nếu Dương Hiểu Nha nói Cố Vị Y mới đúng, đương nhiên bọn họ sẽ đi kiểm Cố Vị Y trước.

“Nhưng mà, Cơ Uyển, anh không phải muốn nghi ngờ em, anh chỉ là muốn nói với em, chúng ta...”

Cố Tĩnh Viễn dừng lại, tựa hồ hơi khó xử.

Cố Cơ Uyển biết, anh ta không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của cô, cậu cả nhà họ Cố này, đúng là đối xử với cô rất tốt.

Cô khẽ cười, “Anh muốn nói, ông nội Cố và Cố Vị Y làm giám định DNA, kết quả cho thấy có quan hệ huyết thống, đúng không?”

Anh ngại mở miệng, vậy để cô nói ra.

Cố Tĩnh Viễn thờ dãi, mới gật đầu: “Vì vậy, Cơ Uyển, có lẽ hay không, bản thân em cũng đã nhận nhầm rồi?”

“Không thể nào.” Cố Cơ Uyển vẻ mặt kiên định, thẳng thắn trả lời.

“Hơn nữa, em cũng không phải đến để mạo nhận là cháu gái nhà họ Cố.”

“Cơ Uyển, anh không có ý này.” Một cô nhóc nhìn thấy người già gặp chuyện trên đường, lập tức đến giúp đỡ, tuyệt đối không phải người xấu.

Hướng chỉ, Cố Tĩnh Viễn tin tưởng mắt nhìn của mình.
Cố Cơ Uyển là một cô gái lương thiện.

Cố Cơ Uyển rất cảm kích sự tin tưởng của anh dành cho mình, cảm giác được người khác tin tưởng đúng là rất tuyệt, rất ấm áp.

Không cần bạn liêu mạng giải thích, chứng minh.

Anh ta tin bạn, là thật sự tin tưởng.

Đối với cô mà nói, vậy là đủ rồi.

“Em cũng không phải cháu gái của ông nội Cố, em đã lén lấy tóc của ông đi giám định.”

Nhìn thấy vẻ mặt anh chần chừ, cô nghiêm túc nói: “Xin lỗi, em chỉ là nghi ngờ.”

“Không sao, nghi ngờ thì đi chứng minh, trong chuyện này em không sai.”

“Tóm lại, em không phải cháu gái của ông nội Cố, nhưng em đúng là con gái của Tang Thanh, em... đã làm giám định.”

Cô và bà chủ nhà họ Mộ đã làm giám định, tuy hiện tại chứng cứ đã bị những người kia phá hủy.

Nhưng, cô đã từng làm chính là đã từng làm, kiểm định tự mình làm, báo cáo tự mình lấy, không thể nào là giả.

Cố Tĩnh Viễn không nói gì, nếu cô có thể đến tìm anh, nhất định còn có lời muốn nói.

Anh chỉ cần đợi cô, đợi cô nói tiếp.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi, mới nói tiếp: “Người sống cùng Cố Cảnh Húc là Tang Thanh, con gái của Tang Thanh là em, em lại không phải cháu gái của ông nội Cố.”

Lời này nói ra, cô cứ luôn cảm thấy đã nhục mạ mẹ mình.

Nhưng vì để ông nội Cố và Cố Tĩnh Viễn không bị Cố Vị Y lừa, dù là hạ nhục mẹ, cô cũng không còn lựa chọn khác.

“Tuy em không muốn thừa nhận, nhưng... nhưng có lẽ, năm đó mẹ em không chỉ có một người đàn ông là Cố Cảnh Húc.”

“Chờ đã.” Cố Tĩnh Viễn xoa tay.

Anh cau mày, Cố Cơ Uyển biết, đối với chuyện này, anh hơi không chịu nổi.

Đây không phải là chuyện ai lừa ai, mà là, nếu năm đó, đứa trẻ mà Tang Thanh hoài thai không phải của nhà họ Cố, cũng xem như, hiện tại, ông ngoại anh

căn bản không có cháu gái ruột.

Ông ngoại nếu biết chuyện này, ông... sẽ sụp đổ.

Cố Cơ Uyển không nói gì, chỉ có thể đợi anh trước tiên tiếp nhận, trước tiên bình tĩnh lại.

Chuyện này, rốt cuộc người chịu tổn thương nhiều nhất chính là ông nội Cố.

Một ông lão hơn bảy mươi tuổi, tuy xem ra thân thể vẫn còn mạnh khỏe.

Nhưng mà, đã từng tuổi này, bảy mươi mấy, thật sự không chịu nổi đả kích.

Bên ngoài, người giúp việc khê gõ cửa phòng: “Cậu chủ Tĩnh Viễn, tôi đến đưa thức ăn.”

Cô Tĩnh Viễn vuốt mặt một cái mới nói: “Đưa vào.”

Nữ giúp việc đẩy cánh cửa đang khép, bưng thức ăn vào, bày lên bàn trà.

Trước mặt Cố Cơ Uyển, đặt khá nhiều đồ ăn, còn có canh ngọt.

Còn trước mặt Cố Tĩnh Viễn, lại chỉ có một tách trà nóng.

Sau khi nữ giúp việc rời đi, Cố Cơ Uyển gấp một khoanh bánh nếm thử hai miếng.

Thực ra không khí hơi ngọt ngào.

Trong bầu không khí này, ăn chút bánh, có lẽ người ta có thể thả lỏng.

Cô cũng là quan tâm lo lắng, chuyện này bị vạch trần, thật sự không biết ông nội Cố có thể chịu đựng hay không.

Cố Tĩnh Viễn cũng bừng tách trà lên, nhấp một ngụm.

Sau đó, anh đặt tách xuống, ngón tay thon dài vô thức vẽ men theo tách.

“Anh hiểu ý của em rồi, em muốn nói, em không phải cháu gái của ông ngoại, Cố Vị Y cũng không phải?”

“Em không chắc chắn, dù sao thì mọi người đã làm giám định DNA cho cô ta, nhưng...”

Cố Cơ Uyển vừa chuyển chủ đề, đối diện với ánh mắt của anh, thành khẩn mà nghiêm túc.

“Nếu biết phải làm giám định với mọi người, bản thân sẽ chuẩn bị trước, định giờ trò khi giám định, vậy thì có thể hay không, anh nói xem?”

Cố Tĩnh Viễn không đáp lại, chỉ là đang suy nghĩ.

Nếu nói muốn kết quả giám định là “Không”, vậy thì, giờ chút thủ đoạn, thực ra cũng được.

Nhưng, nếu muốn kết quả thành “Có”, cũng phải có một người như vậy, thực sự có quan hệ huyết thống với ông Cố.

Trừ phi, bọn họ đã đổi cả giọt máu của ông Cố.

“Anh họ cả.” Tuy xưng hô này, thực sự rất không phù hợp, nhưng, sau khi đã gọi quen miệng, vậy mà cô lại có chút không nỡ thay đổi.

“Muốn biết phải hay không phải, cách đơn giản nhất, chính là trong tình huống không ai biết cũng không ai chuẩn bị trước, lại đi giám định lần nữa.”

“Ý em là, muốn anh lén làm giám định cho bọn họ?”

“Người khác em không tin, em cũng không rõ về ngôi nhà này, sẽ hay không có người của Cố Vị Y.”

Lừa ông nội, ngay cả giám định cũng giờ trò, tiếp đó, biến thành cháu gái nhà họ Cố.

Chuyện lớn như vậy, một mình Cố Vị Y tuyệt đối làm không xong.

Đương nhiên, cũng có khả năng này, thế lực bên ngoài quá mạnh mẽ, anh ta có thể vì Cố Vị Y mà giải quyết tất cả.

Dù thế nào, Cố Vị Y có đồng bọn là sự thật.

“Vậy em” Cố Tĩnh Viễn nhìn Cố Cơ Uyển, ánh mắt thâm thúy nheo lại: “Sao có thể khẳng định, người liên hợp với Cố Vị Y ở nhà họ Cố, không phải anh?”

CHƯƠNG 401: ĐỀU LÀ LỖI CỦA CON

Lúc làm giám định, Cố Tĩnh Viễn có mặt tại đó.

Nếu là anh sắp xếp màn kịch này, vậy nhất định sẽ dễ dàng hơn bất kỳ ai.

Bởi vì, ông nội Cố tuyệt đối tin tưởng anh ta.

“Em cũng từng nghi ngờ.”

Cố Cơ Uyển thần nhiên, không có ý giấu diếm.

“Vậy vì sao muốn đến tìm anh?”

“Em muốn tin bản thân một lần.”

Cô cười cười, đối diện ánh mắt của anh: “Em tin tưởng năng lực nhìn người của mình, anh họ cả, em tin anh.”

Không gì có thể khiến người ta cảm động hơn một câu “Em tin anh” này.

Cố Tĩnh Viễn lại bừng tách trà lên, nhấp vài ngụm, mới nhẹ nhàng đặt xuống.

*Vì để không phụ niềm tin của em, ngày mai trời vừa sáng, anh sẽ đi kiểm định thử”

Cố Vị Y và ông nội Cố đều ở nhà này, muốn lấy được mẫu vật của họ đi làm giám định không hề khó.

“Cảm ơn em đã nói tất cả với anh.”

“Em chỉ là xót xa cho ông nội Cố, không hy vọng ông nội Cố bị tổn thương, càng không hy vọng, nhà họ Cố rơi vào tay một số người có lòng riêng.”

Cố Cơ Uyển khuấy cái thìa trong bát canh mấy vòng mới bừng lên, nếm thử.

“Hương vị khá được.”

Quả nhiên, đồ ngọt khiến người ta có cảm giác an tâm.

Có lẽ vì tối nay thực ra ăn cũng không nhiều, hiện tại, cô hơi đói.

Cô một hớp uống hết bát canh ngọt, mới đặt chén xuống.

“Không còn sớm nữa, em...”

“Nghe nói, ông ngoại định cho em năm phần trăm cổ phần.” Cố Tĩnh Viễn đột nhiên nói.

Cố Cơ Uyển ngăn người, vội nói: “Em sẽ không lợi dụng ông nội Cố, cổ phần này, em...”

“Anh không có ý này.”

Cố Tĩnh Viễn nhẹ nhàng cười, không biết có phải điều hòa trong phòng mờ hơi cao không, có cảm giác nóng nóng.

Anh kéo mở cổ áo ngủ, kỳ lạ lại cảm thấy hơi khô nóng.

Chỉ đành bừng tách trà lên, uống nốt chỗ trà còn lại.

Rồi mới nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Ông ngoại thật lòng yêu thích em, không liên quan đến chuyện có chung huyết thống hay không, trước giờ anh chưa

từng thấy ông thích đứa nhỏ nào như vậy, có lẽ, đây là duyên phận giữa em và ông ngoại.”

“Nếu như, thực sự ông ngoại cứ kiên trì, anh hy vọng, em có thể nhận năm phần trăm cổ phần này.”

“Sao có thể chứ?” Không có công không được thưởng, cổ phần nhà người ta, sao cô có thể tùy tiện nhận đây?

“Ông nội Cố đúng là, năm phần trăm, dù cho em xài phung phí thì chắc mười kiếp cũng xài chưa hết”

Cô sẽ không cân tiên của nhà người khác, việc này tuyệt đối không phải chuyện cô nên làm.

“Nếu ông nội Cố thích em, sau này em có thể thường đến nhà họ Cố thăm ông hơn.”

Như anh đã nói, không liên quan đến chuyện có chung huyết thống hay không, chỉ là duyên phận thôi.

Hình như hơi nóng... Cố Cơ Uyển bất giác kéo mở cổ áo, trán cũng đổ lớp mồ hôi mỏng.

“Không còn sớm nữa, anh họ cả, hy vọng anh sớm xử lý xong chuyện này.”

Buổi tiệc sẽ tổ chức vào thứ bảy, nếu trước thứ bảy, không thể điều tra rõ ràng sự việc, vậy thì chuyện Cố Vị Y là cháu gái nhà họ Cố sẽ được công khai.

Lúc đó, cả giới kinh doanh Lăng Châu đều sẽ biết.

Nếu sau này điều tra rõ ràng, cô chủ này là giả, vậy cả nhà họ Cố đều sẽ thành trò cười của người ta.

Cố Phiếu gia tộc họ Cố, cũng không biết sẽ bị ảnh hưởng hay không.

Cố Tĩnh Viễn đương nhiên hiểu rõ, anh gật đầu nói: “Được, hiện giờ ông ngoại và Cố Vị Y chắc cũng nghỉ ngơi rồi, anh cũng không tiện đi làm phiền họ, có điều, ngày mai trời vừa sáng, anh nhất định đi kiểm tra rõ ràng, em yên tâm”

Anh gọi cả tên Cố Vị Y, mà không phải gọi Vị Y như trước kia, trong lòng Cố Cơ Uyển cảm động.

Cố Tĩnh Viễn tin lời cô nói.

“Ừm” Cố Cơ Uyển đứng lên: “Vậy em đi trước...”

Lời chưa nói xong, bỗng nhiên cô cảm thấy trước mắt trắng xóa, mọi thứ trong tâm mắt đều trở nên mơ hồ.

“Sao vậy?” Cố Tĩnh Viễn thấy người cô lao đảo, vội đứng lên đỡ cô.

Nhưng không biết vì sao, khi tay vừa chạm vào cô, cơ thể anh bỗng nhiên như bị thiêu đốt.

Nóng, trong cơn nóng có cảm giác như trời rung đất chuyển!

“Đáng chết!” Cố Tĩnh Viễn trâm mặt!

Anh bị tính kẻ tôi! Nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Cố Cơ Uyển, hình như cũng không khá hơn!

“Cơ Uyển...”

“Nóng quá... Cố Cơ Uyển kéo quần áo của mình.

Cố Tĩnh Viễn lập tức giăng tay cô lại, nhưng cô vẫn cứ không ngoan ngoãn, cọ tới cọ lui trong ngực anh.

Ý chí của Cố Tĩnh Viễn bắt đầu không tỉnh táo.

Cơ thể nóng như một ngọn lửa, còn có một cô gái đang ngo ngoáy trong lòng, anh làm sao chịu được?

“Cơ Uyển, đừng động...nữa ”

Rõ ràng là muốn khống chế cô, nhưng không biết làm sao, lại thành ôm lấy cô.

Cả người Cố Cơ Uyển mềm mại, nằm trong lòng Cố Tĩnh Viễn, ý thức mơ hồ.

Cố Tĩnh Viễn rõ ràng đang đấu tranh.

Anh biết rõ nên buông cô ra, nhưng hai cánh tay lại càng siết chặt, ôm chặt cô.

Thời gian trôi qua từng chút, ý chí từ từ mất đi.

Bỗng nhiên, Cố Tĩnh Viễn bế Cố Cơ Uyển lên, sai bước đến chiếc giường lớn duy nhất trong phòng...

Bình một tiếng, cửa phòng vốn khép hờ bị người ta đập ra.

“Tĩnh Viễn”

Nhìn thấy cảnh trước mặt, ông nội Cố trợn mắt há mồm.

Hai người trên giường, người đàn ông đè lên người cô gái, quần áo hai người lộn xộn.

Bờ vai tròn trịa của cô gái, lộ ra rõ ràng trước tâm mắt của tất cả mọi người.

“Cơ Uyển?”

Sau khi nhìn rõ cô gái, trong lòng ông nội Cố kinh ngạc, hoang mang xông lên, dùng tốc độ nhanh nhất kéo chăn phủ lên người cả hai.

Thật khó cho một ông lão hơn bảy mươi tuổi mà tay chân còn có thể nhanh nhẹn như vậy!

Những người đứng ở cửa, mỗi người đều há hốc miệng nhìn.

Cố Tĩnh Viễn chau mày, ý thức vừa nãy mất đi đã từ từ khôi phục.

Cúi đầu nhìn, Cố Cơ Uyển nằm dưới thân anh, đáy mắt còn chút mê man.

Nhưng đôi mắt to tròn long lanh, cũng từ từ thanh tỉnh lại.

Trong lòng anh giật thót, bỗng chốc rời khỏi người cô.

Phủ kín chăn lên người cô, Cố Tĩnh Viễn nhìn ông Cố, vẻ mặt phức tạp: “Cháu...”

"A!"

Cố Cơ Uyển tỉnh lại! Lập tức bị tắt thở trước mắt dọa đến nổi suýt ngất xỉu.

Ông nội Cố đứng bên giường, dường như lo lắng cô sẽ bị nhìn thấy hết, đứng chặn kỹ càng cho cô.

Nhưng cô vẫn có thể thấy rõ biểu cảm của những người khác trong phòng.

Có người nhẹ nhàng mỉm cười, có người chần kinh, có người không phản ứng kịp, còn có người... vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt nhìn họ như người không liên quan.

Anh, đặt mình bên lê mọi chuyện, lạnh lùng vô cảm!

“Cậu cả Mộ, tôi không phải...”

Cố Cơ Uyển muốn giải thích, nhưng vào khoảnh khắc đối diện với tâm mắt thản nhiên của anh, đột nhiên, cô nhận ra rằng, hình như bản thân không cần giải thích nữa.

Bởi vì căn bản anh không để ý.

“Đây...rất cuộc đây là sao?”

Cố Thư Hồng bước nhanh đến, nhìn chăm chăm con trai: "Tĩnh Viễn!”

Cố Tĩnh Viễn kéo đại quần áo của mình, tuy trên người còn hơi nhếch nhác, nhưng vẻ mặt đã hoàn toàn bình tĩnh.

Chuyện bị hạ thuốc này, hiện tại, đương nhiên không thể nói trước mặt người đang đứng vòng trong vòng ngoài như vậy.

Lời này nói ra, nhà bọn họ sẽ loạn lên.

Anh mím môi, nhìn Cố Thư Hồng , mới xoay sang nhìn ông Cố: “Cháu xin lỗi, ông ngoại, đều là lỗi của cháu, là cháu cưỡng ép Cơ Uyển.”

CHƯƠNG 402: CHẲNG LẼ, NÓ KHÔNG XỨNG VỚI CHÁU?

Đầu là lỗi của anh ta! Là anh ta ép buộc Cố Cơ Uyển!

Ý là, vừa rồi không phải là Cố Cơ Uyển tự nguyện?

Thằng nhóc này, ôm hết tất cả vào mình, chỉ vì không để cho Cố Cơ Uyển khó xử.

Trong lòng ông cụ hiểu cả, cháu ngoại là người như thế nào, ông hiểu rõ hơn ai hết.

Loại chuyện ép buộc phụ nữ này, cháu ngoại ông sẽ không làm.

Cô Thư Hồng lại càng không tin, con của bà ta là rồng trong loài người, muốn kiểu phụ nữ nào mà không có chứ?

Ép buộc? Sao có thể?

Chẳng là qua vì giữ thể diện cho con bé này, để con bé có thể dễ chịu hơn chút mà thôi!

“Ba, có phải nên để cho bọn chúng thu dọn sửa sang một chút rồi hãy bàn bạc chuyện này không?”

Con trai còn không mặc quần áo, bây giờ, giống như là bị bắt gian vậy.

Bà ta không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy của con trai mình.

Cuối cùng ông cụ cũng hoàn hồn, bây giờ Cố Cơ Uyển như thế này, sao có thể để cho mọi người tiếp tục ở lại?

“Vậy, không bằng, xuống dưới phòng khách uống gì đó.” Quản gia Đinh lập tức nói.

Ông cụ cũng vội vàng nói: “Được được, mau đi dọn đồ nhà bếp chuẩn bị đồ ăn khuya, mọi người xuống dưới nhà ăn đi.”

Cố Vị Y và Cố Thư Lan đi ra ngoài đầu tiên, đi sau lưng bọn họ là Mộ Tu Kiệt.

Từ đầu đến cuối, dường như anh chưa từng nhìn Cố Cơ Uyển một lần nào.

Có lẽ từng nhìn, nhưng, cũng là ánh mắt lạnh lẽo nhất, vô tình nhất, thậm chí, dường như chuyện không liên quan đến mình vậy.

Mọi người đều đi rồi, ông cụ Cố đi cuối cùng, ông liếc nhìn Cố Tĩnh Viễn, lại nhìn Cố Cơ Uyển.

Vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Quản gia Đinh giật giạt góc áo của ông: “Ông già, đi xuống trước, đừng làm khó dễ hai người trẻ tuổi”

“Được.”

Cuối cùng ông cụ cũng rời đi.

Trong phòng, nhất thời chỉ còn lại hai người Cố Tĩnh Viễn và Cố Cơ Uyển.

“Có phải chúng ta bị gài bẫy rồi không?” Đối với chuyện trước đó, Cố Cơ Uyển không nhớ rõ lắm.

Cảnh tượng cuối cùng còn sót lại trong đầu chính là, cả người cô nóng ran, ngã vào trong ngực Cố Tĩnh Viễn.

Cô cúi đầu nhìn người mình, may mắn, mặc dù quần áo rất lộn xộn, nhưng quần áo trong vẫn còn đó.

Ít nhất, vẫn chưa xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Cố Tĩnh Viễn xuống khỏi giường, quay người đưa lưng về phía cô.

“Trước tiên mặc quần áo chỉnh tề đã.”

Cố Cơ Uyển lập tức luống cuống tay chân, cầm quần áo của mình mặc vào.

Cố Tĩnh Viễn đi vào trong phòng tắm một chuyến, sau khi chắc chắn mình không động vào cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù nói thế nào, loại chuyện này, Cố Cơ Uyển vẫn là người chịu tổn thương lớn nhất.

Nhưng, vậy mà trong cái nhà này lại có người muốn ra tay với anh ta, điểm này cũng khiến Cố Tĩnh Viễn bất ngờ.

Cái nhà này, cũng bắt đầu trở nên phức tạp rồi sao?

Khi hai người xuống tầng, bầu không khí trong phòng khách cũng coi như sôi nổi.

Nhìn thấy bọn họ xuống dưới, ông cụ đã bình tĩnh lại, lập tức ngoắc tay: “Uyển Uyển, đến chỗ này của ông nội.”

Cố Cơ Uyển đi đến, trong lúc đó từng lén lút nhìn Mộ Tu Kiệt.

Anh và Cố Vị Y ngồi cùng nhau, Cố Vị Y đang rót trà cho anh.

Bầu không khí giữa hai người, tốt đẹp không nói lên lời.

Cô rũ mắt xuống, cũng không để ý đến nữa, đi đến ngồi xuống bên cạnh ông cụ Cố.

Bỗng nhiên Cố Thư Lan mỉm cười: “Thì ra tình cảm giữa Tình Viễn và Uyển Uyển đã tốt như vậy rồi, sao ngay cả mọi người mà cũng giấu chứ?”

Cô Thư Hồng không nói chuyện, cho đến bây giờ căn bản chưa từng nghe thấy con trai nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến phụ nữ.

Huống hồ, giá trị bản thân và địa vị của con trai mình như thế này, dù muốn tìm phụ nữ, cũng nên tìm một người vợ giỏi giang có thể trợ giúp cho sự nghiệp của mình.

Cố Cơ Uyển xuất thân trong gia đình như vậy... còn hơi kém chút.

Cố Tình Viễn ngồi trên ghế sofa, ngay bên cạnh Cố Cơ Uyển.

Lúc này cậu cả Cố đã lấy lại được lạnh lùng mà dịu dàng của ngày thường, trên mặt cũng không có chút biểu cảm khác thường nào.

Anh ta nhìn Cố Thư Lan, thản nhiên nói: “Uyển Uyển vẫn chưa đồng ý theo đuổi của cháu, vì vậy chuyện còn chưa công khai”

Cố Cơ Uyển nhìn anh ta một cái, Cố Tình Viễn liếc mắt ra hiệu cô cứ yên tâm.

Chuyện bị bỏ thuốc này, Cố Cơ Uyển cũng chỉ có thể coi như không xảy ra.

Nơi này là nhà họ Cố, có chuyện gì, cũng nên do Cố Tình Viễn giải quyết.

Cô là một người ngoài, tạm thời vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Ôi chào, đều đã.. ”

Cố Thư Lan liếc nhìn hai người, che miệng khẽ cười: “Như thế này rồi, sao có thể nói cô gái nhà người ta không đồng ý chứ?”

Cố Tình Viễn chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, vấn đề này, tạm thời không trả lời.

Anh ta nói: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi người đều đến? Có chuyện tìm cháu?"

Cho dù giữa anh ta và Cố Cơ Uyển có quan hệ như thế nào, nhưng việc bọn họ cùng lúc xuất hiện kỳ lạ như vậy, cũng chứng tỏ chuyện chẳng hề đơn giản.

Đang êm đẹp, sao tất cả mọi người lại cùng xông vào.

“Vừa rồi giúp việc nữ nói nghe thấy phòng cháu có tiếng kêu của con gái, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy...”

Cố Thư Lan nói đến chỗ này, vô ý thức liếc nhìn Cố Cơ Uyển một cái, trong nụ cười mang theo ý tứ mờ ám.

“Được rồi, cũng chỉ là một sự hiểu lầm, trái lại là các cháu đấy, nhìn đáng vẻ này, sắp có chuyện tốt rồi nhỉ?”

Không có ai đáp lại lời này.

Cô Thư Lan suy nghĩ, lại quay đầu nhìn Cố Vị Y và Mộ Tu Kiệt.

*Ba nhìn xem, có phải cũng nên bàn bạc chuyện của Vị Y và cậu cả Mộ rồi không, bây giờ, em gái của Vị Y và Tĩnh Viễn nhà chúng ta... ôi trời, đây quả thật chính là việc tốt thành đôi mà”

Sau khi ông cụ tỉnh táo lại, đã vui vẻ tiếp nhận chuyện này.

Mặc dù ngay từ đầu, mình thật sự coi Cố Cơ Uyển như cháu gái mà yêu thương.

Nhưng mà, rốt cuộc cũng không phải cháu gái thật sự, cô là con của người khác, cũng không thể cướp lấy.

Nhưng bây giờ, tình huống đã hoàn toàn khác rồi.

Vậy mà Uyển Uyển lại ở bên Tĩnh Viễn, đây chẳng phải là trùng ý mình sao?

Cố Vị Y có phải ở bên Mộ Tu Kiệt hay không, trái lại ông cụ cũng không quan tâm lắm.

Nhưng, nếu Cố Cơ Uyển có thể gả cho Cố Tĩnh Viễn, vậy sau này con bé sẽ ở lại nhà họ Cố, sau này mình có thể nhìn thấy con bé mỗi ngày!

Ông cụ càng nghĩ càng kích động, khỏi phải nói mong đợi biết nhường nào.

“Tĩnh Viễn, cháu làm ra chuyện như vậy, cho dù như thế nào thì cũng phải cho Uyển Uyển một câu trả lời.”

Ông cụ cố ý xụ mặt, tỏ vẻ nghiêm túc.

“Không bằng, cứ để cho ông già này chọn ngày đính hôn cho các cháu trước đi.”

“Cái gì?” Cố Cơ Uyển sợ đến mức suýt nữa đứng bật dậy khỏi ghế sofa.

Đính hôn? Ông nội Cố đang nói cái gì vậy?

“Đương nhiên phải đính hôn rồi! Tĩnh Viễn bắt nạt cháu, chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy, rất không tốt cho cháu.”

Ông cụ ấn tay cô xuống, nắm thật chặt.

“Uyển Uyển, cháu đừng nôn nóng, chắc chắn ông nội sẽ đòi lại công bằng cho cháu, tuyệt đối không cho thằng nhóc này làm tổn thương cháu.”

“Không phải, ông nội Cố, cháu vào anh họ cũng không có...”

“Ôi, cháu xem ông đứng là ông già hồ đồ, vậy mà bảo cháu gọi là anh họ giống như Vị Y”

Sau khi ông cụ vỗ đầu mình, vội nói: “Sau này, cháu vẫn nên gọi là Tĩnh Viễn đi, gọi là anh Tĩnh Viễn cũng được, gọi anh họ cái gì chứ, cũng đừng gọi loạn”

“Nhưng giữa cháu và anh Tĩnh Viễn thật sự không xảy ra chuyện gì, vừa rồi chúng cháu.. ”

“Chuyện vừa rồi, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy, cháu gái à, cháu cũng đừng xấu hổ nữa.”

Cố Thư Lan nhìn thấy ba vui vẻ như vậy, cũng không nhịn được nói giúp: “Chẳng lẽ cháu cảm thấy điều kiện của Tĩnh Viễn nhà cô không tốt, không xứng với cháu sao?”

CHƯƠNG 403: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY, BUỒN CƯỜI KHÔNG?

“Không phải, sao cháu có thể cảm thấy điều kiện của anh Tĩnh Viễn không tốt chứ?”

Cố Cơ Uyển vội vàng giải thích.

Với điều kiện của Cố Tĩnh Viễn, mình có thể ở bên anh ta, chắc chắn là trèo cao rồi.

Nhưng mà đây không phải là mấu chốt của chuyện này, mấu chốt là, cô và Cố Tĩnh Viễn thật sự không xảy ra chuyện gì.

Chuyện vừa rồi, rõ ràng là có người hãm hại.

Cô nghĩ không ra người nào khác, người duy nhất có thể nghĩ đến chính là Cố Vị Y!

Nhưng, Cố Tĩnh Viễn không muốn nói chuyện bị bỏ thuốc này trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này sẽ làm xáo trộn sự bình yên của cả gia đình chỉ trong vài phút.

Như vậy nên giải quyết chuyện này thế nào?

“Bằng điều kiện của cậu hai Cố, cô gái như cô, cũng coi như là trèo cao rồi.”

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên.

Mọi người nghe tiếng thì nhìn lại, không ngờ lại là Mộ Tu Kiệt vẫn luôn im lặng.

Cậu cả Mộ cũng đồng ý chuyện này?

Cố Vị Y vô cùng rung động, hoàn toàn không ngờ, quả thật là niềm vui bất ngờ

Cố Cơ Uyển nhìn anh, ngược lại nôn nóng trong lòng lại dần dần bình tĩnh xuống trước ánh mắt cười như không cười của anh.

“Cậu cả Mộ cũng cảm thấy tôi nên đính hôn với anh Tĩnh Viễn sao?”

“Loại chuyện này, phải xem tình cảm của hai người như thế nào, cần gì phải hỏi tôi?”

Mộ Tu Kiệt cười nhạt, cầm ly lên, nhấp một ngụm trà thơm.

Rồi lại nhìn cô, khóe môi vẫn là nụ cười như có như không lúc trước.

“Chỉ là, cậu cả Cố quả thật là một bến đỗ tốt, nếu cô có thể trèo lên, là may mắn của cô”

Đầu ngón tay của Cố Cơ Uyển vô ý thức nín chặt lại, móng tay sắc bén gần như muốn đâm vào da thịt nơi lòng bàn tay mình.

Nhưng trên mặt cô lại càng tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên.

Cô thu lại ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Cố Tĩnh Viễn ở bên cạnh.

Cố Tĩnh Viễn cười nhạt nói: “Mọi người cũng đừng ép Uyển Uyển nữa, chuyện này, sau này cháu và Uyển Uyển sẽ bàn bạc lại..”

“Vì sao còn phải chờ sau này bàn bạc? Bây giờ, nhân lúc tất cả mọi người đều ở đây, không phải nên nói rõ ràng mọi chuyện sao?”

Ông cụ hiểu rõ đạo lý rèn sắt khi còn nóng, rõ ràng nhìn thấy Cố Cơ Uyển cũng không bằng lòng cho lắm.

Nhưng trong lòng ông ích kỷ, chính là muốn giữ Cố Cơ Uyển ở lại bên cạnh mình.

Hơn nữa, ánh mắt con bé này nhìn cậu cả Mộ, thật sự có chút kỳ lạ.

Nhưng bây giờ, rõ ràng cậu cả Mộ đối xử với Vị Y rất tốt, con bé là em gái của Vị Y, cũng không thể thích cùng một người đàn ông với chị mình.

Cứ tiếp tục như vậy, Uyển Uyển sẽ bị tổn thương.

“Ông nội tin tưởng anh Tĩnh Viễn của cháu, sau này chắc chắn sẽ đối xử tốt với cháu, đừng sợ”

Cố Tĩnh Viễn không nói chuyện, chỉ là nhìn Cố Cơ Uyển, cười rất dịu dàng.

Cố Cơ Uyển đón lấy ánh mắt của Cố Tĩnh Viễn, cũng không biết là hờn dỗi hay là cái gì, cuối cùng cô kéo lấy tay anh ta.

Cố Tĩnh Viễn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Anh ta cười nói: “Ông nội nhất định muốn nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy sao? Ngày mai cháu đến phòng làm việc tìm ông rồi nói, có thể không?”

“Nhưng mà...” Ông cụ vẫn cảm thấy không an toàn, tốt nhất, tối nay ấn định ngày đính hôn luôn.

Đây mới là sắp đặt vẹn toàn.

Mau mau đính hôn, Uyển Uyển sẽ không chạy được rồi!

Cố Thư Hồng thản nhiên nói: “Ba, bây giờ đã trễ lắm rồi, có chuyện gì để ngày mai hãy nói, trước hết để cho bọn trẻ lên trên nghỉ ngơi đã ”

“Đúng vậy, ông chủ, đã trễ như vậy rồi, còn lẩn qua lẩn lại làm cái gì? Bọn nhỏ muốn đi nghỉ ngơi rồi?”

Quản gia Đình cũng ra sức nháy mắt ra hiệu cho ông.

Không nhìn thấy tâm trạng của Cố Cơ Uyển rất không tốt sao? Ông già này, sao lại không biết đau lòng con bé nhà người ta một chút chứ?

Không phải ông cụ không đau lòng, chỉ là rất sợ bỏ lỡ cơ hội tốt thế này.

Nhưng mà bây giờ tất cả mọi người đều nói như vậy, nếu ông tiếp tục cố chấp nữa, có lẽ sẽ thật sự khiến cho Uyển Uyển khó xử.

“Được rồi, Tĩnh Viễn, sáng sớm ngày mai cháu đến phòng làm việc của ông, ông và cháu nói rõ ràng chuyện này. Bây giờ.. ”

Ông nhìn Cố Cơ Uyển, lại nhìn Cố Tĩnh Viễn, ra sức trừng một cái.

“Dễ dàng Uyển Uyển nhà chúng ta cho tốt, cũng đừng làm cho cô gái tốt như vậy chạy mất”

“Cháu biết rồi” Cố Tĩnh Viễn gật đầu, đứng dậy.

Nhưng người bây giờ anh ta nhìn lại là Cố Vị Y: “Vị Y, lần trước em hỏi anh tài liệu về ban lãnh đạo trong công ty, anh đã chuẩn bị xong rồi, em đi theo anh lên trên, anh lấy cho em”

“Vị Y muốn tài liệu về ban lãnh đạo?” Lời này, không chỉ khiến ông cụ kinh ngạc, ngay cả Cố Thư Hồng cũng hơi ngạc nhiên.

Cố Tĩnh Viễn lại thản nhiên cười nói: “Sớm muộn gì Cố Thị cũng sẽ là của con bé, để cho cô ấy tiếp xúc chuyện của công ty sớm một chút, tương lai khi tiếp nhận sẽ không bị luống cuống tay chân.”

Mặc dù lời này của Cố Tĩnh Viễn không sai, nhưng, bây giờ ông cụ nhìn anh ta, trong lòng vẫn có mấy phần áy náy.

Thằng bé Tĩnh Viễn này, thật sự là một thằng bé tốt.

Những năm này đi theo bên cạnh ông, không oán không hận làm việc cho Cố Thị, ông bảo nó làm cái gì, nó làm cái đó.

Những năm gần đây, Cố Tĩnh Viễn chưa từng có bất kỳ yêu cầu gì, một cái cũng không.

Ông cụ thở dài một hơi, khẽ gật đầu: “VẬY... các cháu trò chuyện vui vẻ ”

“Ông nội, cháu hơi buồn ngủ, cháu muốn về nghỉ ngơi trước ”

Cố Cơ Uyển cũng đứng dậy, chờ sau khi ông cụ gật đầu đồng ý, cô chào hỏi với mọi người rồi lập tức đi về phía cầu thang xoay tròn.

Cô không nhìn Mộ Tu Kiệt, một cái liếc mắt cũng không.

Bởi vì người đàn ông này đã không còn đáng để cô lưu luyến nữa rồi.

Một chút, cũng không đáng.

Cố Cơ Uyển nặng nề bước đi, trở về phòng dành cho khách của mình.

Thật ra đã tắm rửa thay quần áo, nhưng không biết vì sao vẫn muốn đi tắm lại.

Có lẽ là cảm thấy, cơ thể của mình thật sự rất bẩn, bẩn không nói lên lời.

Cơ thể đã từng bị cậu cả Mộ chạm vào, có thể không bẩn sao?

Cho dù đã tắm rồi, nhưng vẫn rất bẩn.

Cô, rất bẩn, rất bẩn.

Đi vào phòng tắm, cũng không mở nước ấm.

Sắp bước sang năm mới, nước lạnh thấu xương, lạnh buốt khiến cô không ngừng run rẩy, tưởng chừng sắp ngất xỉu.

Nhưng cảnh tượng kia vẫn khiến trong lòng đau nhói, khiến cô từ đầu đến cuối vẫn duy trì tỉnh táo.

Nhưng mà đau đớn, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Không thuộc về mình, cuối cùng rồi sẽ rời đi.

Còn cần phải đau đớn làm gì chứ?

Nửa tiếng sau, Cố Cơ Uyển quấn khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Bước đi nhẹ nhàng, cơ thể lại vẫn lạnh đến mức run lấy bầy!

Nhưng dù thế nào cô cũng không nghĩ đến, vừa đi ra, lại thấy trong phòng có thêm một bóng người.

Anh ngồi trên ghế, đang lạnh lùng nhìn cô.

Cố Cơ Uyển sầm mặt lại, lập tức muốn lùi về phòng tắm, dự định đóng cửa phòng tắm lại.

Nhưng tốc độ của người đàn ông còn nhanh hơn cô tưởng tượng, chỉ mới lùi hai bước, anh đã bước đến trước mặt cô.

Cánh tay căng cứng, cả người Cố Cơ Uyển bị anh kéo lại, va vào trong lồng ngực của anh.

Cơ thể cô gập trong ngực lạnh buốt, giống như gập băng vậy.

Khuôn mặt Mộ Tu Kiệt lập tức tái nhợt, nổi giận: “Cô tắm nước lạnh? Cô điên rồi?”

Cố Cơ Uyển lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Trong giọng nói của cậu cả Mộ tràn đầy quan tâm, anh đang lo lắng cho cô?

Chẳng lẽ điều này không buồn cười sao?

Nhất là, vậy mà anh lại kéo cô đi qua, ném lên giường, kéo chăn, đắp kín kể từ đầu đến chân cho cô.

Sợ cô bị cảm lạnh ngã bệnh?

Hừ, người đàn ông này, một phút trước còn cố gắng đẩy mình vào trong ngực người đàn ông khác, bây giờ, lại muốn đến giả vờ trưng ra dáng vẻ quan tâm.

Thủ đoạn mỗi lúc mỗi khác, dù sao, cũng chỉ là đang diễn trò.

Diễn tới diễn lui, không mệt sao?

CHƯƠNG 404: ANH KHÔNG ĐỂ Ý

Nhìn thấy nụ cười hàm ý châm chọc trên khóe môi cô, cơn giận của Mộ Tu Kiệt đã phần nào giảm bớt. Đứng bên giường nhìn cô, khi không nóng giận, anh lại toát lên dáng vẻ đàn ông lạnh lùng, độc đoán.

“Tìm tôi có việc gì sao? Cậu cả Mộ.” Cố Cơ Uyển nhìn anh cười nhẹ.

“Khuya rồi, đến phòng tôi còn đóng cửa lại, anh không sợ Cố Vị Y hiểu lầm sao?”

“Cô ấy rất hiểu chuyện.” Mộ Tu Kiệt khịt mũi đáp lời.

Cố Cơ Uyển giấu đôi tay dưới lớp chăn bông, khẽ vận tấm ga trải giường.

Dầu vậy, gương mặt cô vẫn toát lên vẻ bình thản.

“Bởi vì bạn gái anh là người hiểu chuyện, nên ngay cả khi cô ấy cùng người đàn ông khác ngủ cùng nhau, cũng không để ý.

Mộ Tu Kiệt không để ý đến cô, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô một lúc, thấy nơi này không thích hợp, anh rời đi. Nhưng anh không đi ra ngoài mà lặng lẽ ngồi lên ghế, ngắm nhìn cô.

Cố Cơ Uyển không rõ rốt cuộc người đàn ông này có ý gì.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, anh một câu cũng chưa hỏi.

Hiện tại, mối quan hệ giữa mình và anh ta là như thế nào?

Mộ Tu Kiệt muốn hút thuốc, anh sờ vào túi, chợt phát hiện ra mình không mang theo thuốc lá.

Rốt cuộc, anh đành nhìn Cố Cơ Uyển.

“Có gì muốn nói không?” Anh hỏi.

Cố Cơ Uyển quay mặt nhìn sang chỗ khác: “Tại sao cậu cả Mộ nghĩ tôi nên nói gì đó?”

Cô bật cười, nụ cười mang theo hàm ý lạnh lùng: “Nếu vậy, cậu cả Mộ nói cho tôi biết, anh muốn nghe tôi nói gì, anh muốn nghe cái gì, tôi nói cái đó ”

“Cô đang muốn chọc tức tôi sao?” Đôi mắt của Mộ Tu Kiệt nheo lại.

Cơ thể anh toát lên hàn khí, hiển nhiên anh đang tức giận.

Nhưng đêm nay, Cố Cơ Uyển cũng không sợ hãi chút nào.

Có lẽ cô vẫn sợ hãi, nhưng nó đã bị cảm xúc khác lấn át, nên tâm lý sợ hãi đã biến mất.

“Tôi làm sao dám? Anh đường đường là cậu cả Mộ. Tôi chọc giận anh đâu có lợi gì.”

“Cô biết vậy là tốt.”

“Tôi luôn biết.”

Người đàn ông đột nhiên rời khỏi ghế, tiến lại gần cô.

Cảm thấy cơn ớn lạnh truyền đến, Cố Cơ Uyển quay người lại trừng nhìn anh, vẻ mặt phòng bị: “Anh định làm gì?”

“Cô bây giờ vẫn còn là người của tôi, một nam một nữ ở cùng nhau buổi tối, cô nghĩ tôi muốn làm gì?”

Cô có đủ can đảm để khiêu khích người đàn ông trước mặt, nên không tỏ vẻ sợ hãi trước cơn tức giận của anh.

Cô không phải vừa mới thể hiện sự cứng đầu sao?

Đã lâu rồi anh chưa thấy sự cứng đầu của cô.

Nếu đã vậy, anh cũng sẽ cứng đầu một phen!

Anh ta dùng thân hình cao lớn tiến đến bên giường, ghé sát vào.

Cố Cơ Uyển đột ngột lùi lại, nhưng cô vẫn không thể tránh né, anh siết chặt cổ tay cô, kéo cô về phía mình.

“Mộ Tu Kiệt, đây là nhà họ Cố”

“Thì sao nào?” Cô ấy không phải là người không phải là con gái nhà học Cố à?

“Muốn lấy lòng nhà họ Cố, muốn cùng Cố Vị Y ở bên cạnh thì anh không nên làm bừa ở đây! Chỉ cần tôi gọi, mọi người sẽ đến đây ngay!”

Cô không tin, anh thật sự dám làm loạn.
Nhưng lần này Cố Cơ Uyển lại đoán sai.
Mộ Tu Kiệt không chỉ dám lộn xộn, mà còn rất đặc ý!
Soạt một cái, quần áo của Cố Cơ Uyển đột nhiên bị lột ra một phần.
“Anh!”
Cố Cơ Uyển giật mình, vội vàng đẩy người đàn ông trước mặt ra.
“Anh điên rồi!”
“Tôi có điên sao?”
Mộ Tu Kiệt chế nhạo, không phải là anh điên mà cô đang không rõ sự tình.
“Tin hay không, cho dù tôi nói muốn cô trước nhà họ Cố thì Cố Vị Y vẫn là nguyện ý đi theo tôi?”

“Anh...”

Tên khốn nạn! Thật kinh tởm!

Tin ư? Làm sao cô có thể tin được?

Mộ Tu Kiệt là một kẻ điên, và Cố Vị Y cũng là một kẻ điên!

Một người đàn ông khốn nạn, một người phụ nữ trắc nết, đây quả là cặp đôi hoàn hảo!

Nhưng hiện tại, cô không có khả năng chống lại anh.

Trên đời này có điều gì mà anh không làm được?

Nếu cô ấy kêu cứu, anh có thể không nể mặt nhà họ Cố mà làm càn không?

Khi người đàn ông đè cơ thể cô xuống, Cố Cơ Uyển không dám kháng cự, cố nhắm mắt lại.

Từ khoe mắt, hai hàng lệ chảy dài xuống.

Nước mắt rơi xuống môi anh, mang theo mùi vị mặn đắng.

Cơn tức giận của Mộ Tu Kiệt tức giận dâng nguôi ngoai trước hai hàng nước mắt ấy.

Anh nhìn cô.

Cô nằm bất động như một con búp bê dưới thân anh.

Mộ Tu Kiệt hơi khó chịu.

Lửa giận trong lòng anh đã bị nước mắt của cô dập tắt.

Cô ghét phải gần gũi với anh đến vậy sao?

Anh đột nhiên đứng dậy, xoay người bỏ đi, đóng sầm cửa lại.

Không có một chút lưu luyến.

Cố Cơ Uyển mở mắt nhìn căn phòng trống trải, trong lòng cô không hiểu mình đang thờ phào nhẹ nhõm hay là thất vọng.

Thất vọng, có gì mà thất vọng?

Anh không hỏi cô về Cố Tĩnh Viễn, không một lời.

Là không để ý, sớm đã buông bỏ sao?

Nếu đã không để ý, sao còn đến tìm cô?

Trong thâm tâm cô vang lên giọng nói nhỏ, rằng anh tìm cô chỉ để trút bầu tâm sự.

Trong mắt anh, cô chỉ là một công cụ đáng thương, cho nên anh cũng không ý đến những chuyện liên quan đến cô.

Anh không để ý đến cả chuyện cô đã làm với người đàn ông khác.

Cố Cơ Uyển ngồi dậy và ôm lấy đôi chân mình, cảm thấy xấu hổ.

Ở phòng khách, trước mặt mọi người, cô vẫn cư xử tốt với Cố Tĩnh Viễn, nhưng cô thực đang tức giận.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến Cố Tĩnh Viễn, và càng không chắc rằng cô có thực sự muốn đính hôn với anh ta.

Cô chỉ muốn xem Mộ Tu Kiệt có thực sự không thêm phản ứng gì.

Sự thật đã chứng minh, thực sự, anh ta hoàn toàn không phản ứng.

Ôi, tình cảm giữa anh và cô sao giờ trở nên lạnh nhạt đến như vậy.

Ngoại trừ quan hệ thỏa thuận giấy tờ, không có gì khác.

Khi Mộ Tu Kiệt trở lại phòng, chuông điện thoại di động vừa vang lên.

Anh đóng cửa phòng rồi nghe điện thoại.

“Cậu cả, Đàm Kiệt ở khách sạn cách đây không xa.”

Bên kia điện thoại, giọng nói trầm thấp của Lâm Duệ truyền đến.

“Đồ thì sao?” Mộ Tu Kiệt lơ đãng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

Màn đêm mờ ảo, cả thế giới dường như được bao phủ bởi một tầng sương mù khiến người ta không thể nhìn thấy được.

Lâm Duệ thấp giọng nói: “Đã đổi rồi. Đàm Kiệt không biết, nên đã cầm đi giám định.”

Mộ Tu Kiệt không nói gì, Lâm Duệ lại nói: “Cậu cả, Cố Tĩnh Viễn, có thể có hành động.”

“Cho dù có hành động, cũng sẽ có người ngăn cản. Cố Tĩnh Viễn không cần chúng ta lo lắng về điều đó ”

Lâm Duệ hơi kinh ngạc: “Chuyện gì xảy ra?”

Anh ấy không ở nhà họ Cố vào buổi tối, và anh ấy vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

“Người nhà họ Cố đã phát hiện ra Cố Tĩnh Viễn và Cố Cơ Uyển đang lăn lộn trên giường...”

“Sao có thể như thế được?”

Lâm Duệ không tin rằng Cố Cơ Uyển sẽ làm chuyện như vậy.

“Cậu cả, anh hãy tin tưởng Cơ Uyển Uyển! Tuyệt đối không thể nào! Nhất định có người hại cô ấy.” ”

Mộ Tu Kiệt vẫn không nói chuyện, thấy thuốc lá trên bàn, anh đi tới lấy một điếu ra hút.

Lâm Duệ bình tĩnh lại và cuối cùng cũng hiểu ra.

“Cho nên, cậu cả mới nói sẽ có người áp chế Cô Tĩnh Viễn?”

Đầu óc của cậu cả luôn nhanh nhạy hơn anh ta.

Tuy nhiên, Lâm Duệ vẫn hơi lo lắng: “Vậy thì ... hai người họ.. ”

“Vẫn chưa làm gì cả”

Lâm Duệ thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói: “Nói như vậy, có lẽ chuyện này chúng ta sẽ giúp. Cậu cả, tôi đã biết tiếp theo cần làm gì.”

CHƯƠNG 405: CÔ ẤY, LÀ EM HỌ CỦA ANH

Tờ mờ sáng, Cố Tĩnh Viễn đến bệnh viện.

Nhưng anh ta không ngờ, mới lấy đồ đi vào kiểm tra, trước cửa khoa xét nghiệm, bỗng nhìn thấy người quen, Cố Vị Y.

“Anh họ, sáng sớm ngày ra đã đến bệnh viện, có chuyện gì sao?”

Cố Vị Y nở nụ cười thông dong, nhã nhặn.

Cố Tĩnh Viễn híp mắt, nhìn không thấu suy nghĩ của cô ta lúc này.

“Trong người thấy không thoải mái, nên đến đây kiểm tra” Anh ta nhàn nhạt đáp, ý cười bình thường hay treo trên miệng không còn nữa.

Cố Vị Y vẫn cười nhã nhặn như cũ: “Anh họ, cái muốn kiểm tra chắc không phải cơ thể mình đâu nhỉ?”

“Vị Y, muốn nói gì đây?” Thời gian của mọi người đều rất quý báu, vì vậy, không nhất thiết phải tiếp tục chơi trò đoán đồ này.

Anh ta chỉ không ngờ, mình bị Cố Vị Y bám theo nhưng lại không biết gì.

“Anh họ, không nên hoài nghi tính cảnh giác của bản thân, không phải em bám theo anh đến đây.”

Cố Vị Y vừa nhìn lật trần suy nghĩ của anh ta: “Em chỉ đoán mò thôi, chắc anh sẽ đến nơi này.”

“Rốt cuộc có lời gì muốn nói?” Cố Tĩnh Viễn mất hết kiên nhẫn.

“Anh họ, không phải anh luôn thương em à, dịu dàng với em nhất sao? Tại sao Cố Cơ Uyển vừa xuất hiện, anh lại trở nên thô lỗ không còn nhẫn nại với em như vậy?”

Cố Vị Y một chút cũng không nôn nóng, dù sao, anh ta cũng phải ở đây đợi báo cáo, thật ra, anh ta có sốt ruột cũng vô ích.

“Kết quả giám định của anh, e là phải bốn tiếng nữa mới có.”

Cô ta nói thẳng kết quả giám định phải mất bốn tiếng, vậy chuyện này, cũng không cần thiết phải giấu diếm gì nữa.

Khuôn mặt Cố Vị Y tươi tắn, mỉm cười hơn hờ: “Anh họ, dưới lầu có quán cafe đó, hay là, chúng ta tới đó vừa nói chuyện vừa đợi nhé?”

“Tôi sẽ đợi ở đây.” Để phòng trừ khả năng người của cô ta động tay động chân ở bên trong.

“Ôi, anh họ, tâm lý phòng bị người khác của anh hơi quá rồi đấy, sau này em với anh làm sao qua lại được?”

Mái tóc uốn cong được vén ở bên tai, kèm theo nụ cười nhu mì, trông cô ta vô cùng phong tình vạn chủng.

“Tôi thật sự muốn động tay động chân, lần sau sẽ lặng lẽ bám theo, đổi chỗ khác làm giám định, anh còn có thể đề phòng được mấy lần?”

Thấy anh ta vẫn bất động như cũ, nụ cười trên khoé miệng cô ta biến mất, lạnh nhạt lườm anh ta: “Cố Cơ Uyển nói cho anh, tôi không phải con gái Tang Thanh, đúng không?”

“Nhưng Cố Cơ Uyển không nói cho anh biết, cô ta mới phải, đúng thế không?”

Đó là chuyện khiến Cố Vị Y trăn trở cả đêm cũng không hiểu.

Nếu anh ta đã biết mối quan hệ giữa Cố Cơ Uyển và Tang Thanh, thì tại sao trước mặt ông nội, lại thừa nhận chuyện anh ta và Cố Cơ Uyển lên giường

một cách qua quýt như vậy, thậm chí cùng mọi người trò chuyện vui vẻ?

Anh ta có phải còn một số chuyện, chưa biết chân tướng không?

“Tóm lại muốn nói cái gì, không phiền, thì nói rõ ràng hộ cái.”

Cô ta nói không sai, cho dù lần này ngăn cản anh ta, thì sau này, chỉ cần cô ta vẫn còn ở cái nhà này, anh ta sẽ có vô số cơ hội làm giám định giữa cô ta và ông nội.

Nếu cô ta không phải cháu gái của ông ngoại, bí mật này, một khi anh ta đẩy lên lòng nghi ngờ, nhất định cô ta không tiếp tục giấu được nữa.

Trừ phi, chặn miệng anh ta.

Nghĩ đến khả năng này, Cố Tĩnh Viễn trái lại cảm thấy thư thái.

“Nơi này là Lăng Châu, cô cho rằng, cô có thể làm gì được tôi?”

“Tôi đương nhiên không thể làm gì được anh, anh là cậu chủ Cố gia, Lăng Châu là địa bàn của anh, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, anh còn sợ sao?”

“Muốn đi đâu nói chuyện?” Cô ta đã đến đây tìm mình, kiểu gì cũng có sự chuẩn bị mà đến.

Nếu đã có lời muốn nói với anh ta, vậy không bằng sớm chút nói rõ ràng, cũng đỡ phí thời gian của tất cả mọi người.

“Nếu không muốn để người ngoài nghe thấy, vậy không bằng lên xe của tôi.”

...Xe của Cố Vị Y, cũng giống xe của Cố Tĩnh Viễn, đều đỗ ở tầng hầm của bệnh viện.

Cô ta không dẫn vệ sĩ theo, khi Cố Tĩnh Viễn lên xe, đã âm thầm quan sát tình hình xung quanh.

Không có cảm giác bất thường, cũng không có mùi nguy hiểm.

“Chà, anh họ à, tính phòng bị của anh mạnh quá đấy, người ta khó lắm mới được ở cùng anh mà!”

“Ít nói vớ vẩn đi” Hôm nay, Cố Vị Y cùng anh ta đến nơi này, đã chứng minh, cô ta thật sự không phải cháu của ông ngoại.

Anh ta đối với đồ lừa đảo này, không có bất kỳ tí kiên nhẫn nào.

Những cử chỉ mà cô ta tự cho là dễ thương, dưới con mắt của anh ta, chẳng qua là làm bộ làm tịch, làm người khác nhìn thôi cũng thấy phản cảm, chán ghét.

“Anh họ, anh bất công, lòng của anh hoàn toàn thiên vị cho Cố Cơ Uyển rồi.”

Cố Vị Y chưa dứt lời, tay của Cố Tĩnh Viễn đã rơi trên cửa xe.

Tiếp tục hót mấy câu vô nghĩa này nữa, anh ta cần gì phải lãng phí thời gian lưu lại?

“Cố Tĩnh Viễn, tôi không phải cháu gái của ông nội.”

Sắc mặt Cố Vị Y thâm trầm, nhìn chằm chằm sườn mặt căng cứng của anh ta.

“Nếu anh đã tin tưởng Cố Cơ Uyển, như vậy, tôi nói gì cũng không đáng thừa nhận.”

Ngón tay Cố Tĩnh Viễn thoáng cái cứng đờ, quay đầu nhìn cô ta, con người lạnh băng híp lại.

“Cuối cùng cô đã thừa nhận?”

“Anh lấy tóc của tôi và lão già đó đi làm giám định, coi như tôi không muốn thừa nhận, cũng hết cách.” Cố Vị Y hừ lạnh.

Tại sao tất cả đàn ông, toàn bộ đều thiên vị người phụ nữ đó?

Cố Cơ Uyển có điểm gì tốt chứ? Đáng để từng người bọn họ tín nhiệm đến thế?

Cũng may, hiện tại cậu chủ Mộ, bởi vì thân phận cháu gái đích tôn Cố gia của cô ta, mà đồng ý chấp nhận cô ta.

Cố Vị Y còn chưa đến mức tự tin mù quáng.

Mộ Tu Kiệt hiện giờ đối tốt với cô ta, cô ta tin, một nửa nguyên nhân, là vì anh đã chơi chán Cố Cơ Uyển.

Còn một nửa là bởi vì thân phận hiện tại của cô ta, và thế lực sau lưng thân phận này, đại biểu cho mọi thứ.

Nếu không thì tại sao trước đây luôn ngó lơ cô ta, ngay cả nửa con mắt cũng không thèm nhìn.

Trong khi hiện tại, lại tình nguyện để cô ta dựa dẫm?

Có điều, cô ta không hề thấy buồn.

Giống như người đàn ông lý trí như cậu chủ Mộ, coi trọng thân phận của cô ta, với coi trọng người của cô ta, đối với cô ta mà nói cũng không có gì khác biệt.

Dù sao, chỉ cần nhìn trúng cô ta là được.

“Cố Tĩnh Viễn, tôi đích thực không phải cháu ruột của ông ngoại anh, nhưng tôi không hiểu tại sao anh ngu ngốc như vậy, tối hôm qua, dám trước mặt mọi người, thừa nhận chuyện anh và Cố Cơ Uyển ?

Người đàn ông này, trong hồ lô có chứa thuốc gì không biết?

Chẳng lẽ anh ta không biết, Cố Cơ Uyển là cháu ruột của ông nội, mà bọn họ, chính là anh em họ?

Chuyện này một khi bại lộ, ông nội không bị tức chết mới lạ.

“Cô có ý gì?” Cố Tĩnh Viễn lơ mờ nhận thấy, mọi chuyện dường như không đơn giản như bản thân tưởng.

Cô Cơ Uyển nói là cô đã làm giám định, cô không phải cháu gái của ông ngoại.

Như vậy, anh ta cùng một cô gái bên ngoài là được, thì có quan hệ gì?

Hiện tại, ông ngoại còn đang nóng, đợi mọi chuyện nguội đi, nói mình và Cố Cơ Uyển chia tay rồi. Ông sẽ không khó chịu nữa.

Nhưng ánh mắt của Cố Vị Y hiện giờ khiến trong lòng anh không biết sao nổi lên cảm giác bất an.

Có phải có một số việc, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng hiểu sai rồi? Cố Vị Y mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh, trực tiếp, cho anh ta đáp án.

“Anh và em họ ruột của anh ở bên nhau, bị tất cả mọi người Cố gia chứng kiến, hoá ra anh cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng chút nào sao?”

A, người đàn ông này, có phải điên hay không?

“Cô nói cái gì?” Cố Tĩnh Viễn ngay tức khắc cuộn chặt tay.

“Lúc đầu làm giám định với ông nội, chẳng lẽ, không phải rõ ràng có một người, có chung huyết thống với ông nội sao?”

Cô ta mỉm cười tùy ý: “Bị lấy máu làm giám định với ông nội, là Cố Cơ Uyển, cũng có thể nói, Cố Cơ Uyển, là em họ của anh đó!”

CHƯƠNG 406: CÓ TIN TÔI GIẾT CÔ KHÔNG?

"Cô nói gì?"

Vẻ mặt này của Cố Tĩnh Viễn làm cho Cố Vị Y càng xác định anh ta thật sự không biết chuyện này.

Chẳng trách anh ta dám nói mình có cảm giác không tề với Cố Cơ Uyển ngay trước mặt mọi người.

A, chỉ có điều hiểu lầm này thật sự vẫn là một ơn lớn giúp cô ta.

Hôm nay, lợi thế của cô ta đã đạt được tiêu chuẩn nhất định!

"Tang Thanh chỉ có một người con gái, không phải tôi thì chính là cô ta."

Cố Vị Y vuốt mái tóc dài của mình, lại thích làm ra vẻ thùy my ở trước mặt đàn ông.

Nhưng rất đáng tiếc, bây giờ trong ánh mắt Cố Tĩnh Viễn nhìn cô ta chỉ còn là chán ghét.

"Uyển Uyển cũng không phải là cháu gái của ông ngoại, các người đều không phải."

Vẻ mặt anh ta tối tăm, hừ lạnh: "Đừng tính toán uống công nữa. Tôi nhất định sẽ nói cho ông ngoại biết chuyện này, cô đừng mơ lừa gạt một đồng nào của ông ngoại tôi!"

"Ồ, sao anh biết Cố Cơ Uyển không phải chứ? Anh từng tự mình làm giám định cho bọn họ sao?"

Sợ rằng ngay cả bản thân Cố Cơ Uyển cũng không biết chuyện này.

Bằng không đêm qua, hai người nhất định sẽ cố gắng phủ nhận chuyện của bọn họ.

Nhưng chuyện này còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần so với trong nhà có người giở trò bỏ thuốc gì đó!

Không giải thích chính là cho rằng chuyện này căn bản không quan trọng.

"Lời tôi mới nói, cô không nghe rõ hay không để ý vậy?"

"Trước đây quả thật có một cô gái như vậy làm giám định với ông cụ, đó là cháu gái của ông cụ."

"Tôi chỉ đi qua bệnh viện thôi, trên thực tế, mẫu máu được đưa vào với ông cụ là máu của Cố Cơ Uyển."

Cố Vị Y dựa lưng vào ghế, nghiêng người liếc nhìn anh ta: "Anh không tin thì có thể hỏi Cố Cơ Uyển xem có phải buổi sáng hôm đó có người đụng cô ta ở trong trường, làm cô ta bị thương còn chảy máu không?"

Cố Tĩnh Viễn càng nghe thì trong lòng càng thất lại.

Anh ta quả nhiên lấy điện thoại di động ra, gọi tới số của Cố Cơ Uyển.

"Anh Tĩnh Viễn, sao vậy? Không phải anh đi bệnh viện à?"

Nghe giọng nói của Cố Cơ Uyển hơi kích động lại cổ gấu.

Tối hôm qua bọn họ đã nói rõ, hôm nay anh ta sẽ mang theo tóc của ông cụ và Cố Vị Y tới bệnh viện làm giám định.

Ngón tay Cố Tĩnh Viễn cầm điện thoại thoáng siết chặt.

"Anh Tĩnh Viễn?" Anh ta vẫn không nói chuyện làm Cố Cơ Uyển lập tức đề phòng: "Anh là ai? Sao lại cầm điện thoại của anh Tĩnh Viễn?"

"Uyển Uyển, là anh." Giọng nói của Cố Tĩnh Viễn đã xóa đi lo lắng của cô.

"Anh Tĩnh Viễn, sao vậy? Bây giờ anh đang ở đâu?"

"Anh ở... bên ngoài." Cố Tĩnh Viễn cứng rắn nuốt lại hai chữ bệnh viện.

Anh ta liếc nhìn Cố Vị Y rồi mới hỏi: "Uyển Uyển, em còn nhớ từng có người làm em bị thương ở trường hơn một tháng trước không?"

Cố Cơ Uyển cố gắng nhớ lại.

Bị thương, hình như không có đi?

Nhưng cô suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nhíu mày: "Bị người... đụng một cái, chảy chút máu thì có tính là bị thương không?"

Đây xem như là lần duy nhất cô bị thương ở trường học trong hơn một tháng trước.

Nếu sớm hơn nữa thì thật sự còn bị người ta đánh.

Chẳng qua đó là chuyện hai ba tháng trước rồi.

Gần đây luôn gió êm sóng lặng.

"Anh Tĩnh Viễn, rốt cuộc làm sao vậy? Có phải có chuyện gì không..."

"Không sao, chuyện này không tính là chuyện gì lớn."

Trong lòng Cố Tĩnh Viễn thấy lạnh lẽo. Vậy tại sao cô lại xác định cô không phải là cháu ngoại của ông cụ?

"Thật ra anh muốn biết cô ta có phải hay không thì chờ quay về tự mình giám định cho cô ta, không phải được tôi sao?"

Cố Vị Y nghe được vui mừng.

Chờ sau khi bọn họ cúp máy, cô ta vừa cười vừa nói: "Thế nào? Anh còn chưa tin à?"

Cố Tĩnh Viễn không nói gì. Dù sao anh ta cũng là người từng trải.

Cho dù có chấn động, không muốn tin thì anh ta vẫn có thể làm cho mình bình tĩnh lại trong thời gian ngắn nhất.

Tay Cố Vị Y đặt lên trên tay trái, nghiêng đầu nhìn anh ta.

Cô ta cong môi lên: "Có phải bây giờ anh đang nghĩ sau này quay về giải thích với ông cụ cũng được, chuyện quan trọng nhất hiện nay chính là vạch trần thân phận của tôi trước không?"

Ánh mắt Cố Tĩnh Viễn không đổi, lãnh đạm nhìn cô ta.

Không sai, đây chính là dự định của anh ta.

Chuyện này ít nhất có thể chờ tới sau này lại giải thích.

Nhưng cần vạch trần chuyện cô ta là kẻ giả mạo trước.

Chẳng qua, nếu hôm nay Cố Vị Y dám đến gặp anh ta thì trong tay lại có lợi thế nhất định.

Rốt cuộc vì nguyên nhân gì lại làm cho cô ta không sợ hãi như vậy?

"Anh họ, sáng nay anh đi quá sớm nên chưa kịp xem tin tức đi?"

"Tôi nói là tin tức giải trí đấy."

Cố Tĩnh Viễn trầm mặt, mở điện thoại ra và lướt facebook.

Sắc mặt anh ta dần trầm xuống, cuối cùng gương mặt hoàn toàn đen xì!

"Là cô thu xếp à?"

Anh thường không có hứng thú gì với những tin tức giải trí này, đương nhiên buổi sáng cũng không xem qua.

Nhưng bây giờ, các tí đầu đều là tin tức gây chấn động giới truyền thông.

Ông cụ Cố không chỉ tìm lại cháu gái, cháu trai của mình là cậu cả nhà họ Cố còn lập tức đính hôn với con gái của ba mẹ nuôi cô cháu nhà họ Cố.

Bọn họ sắp... thân càng thêm thân!

Không ngờ tin tức này là do ông cụ tự nói với phóng viên!

Nghe nói hôm nay ông cụ ra ngoài ăn sáng thì vô tình gặp được một đám phóng viên.

Có phóng viên nhận được tin tức, hỏi về truyện của Cố Vị Y và Cố Cơ Uyển.

Trong lòng ông cụ cao hứng nên cái gì cũng nói ra!

Phóng viên nhận được tin tức về chuyện Cố Vị Y là rất bình thường.

Chẳng qua chuyện giữa Uyển Uyển và anh ta?

Đầu ngón tay Cố Tĩnh Viễn căng ra. Người phụ nữ này quá đáng giận!

Nhưng chỉ một mình cô ta làm sao ở đây còn có thể không chế được tình hình bên phía ông ngoại chứ?

"Cô... thông đồng với dì út?"

Không ngờ người phụ nữ đáng chết này thậm chí có thể khiến cho cô hai nhà họ Cố cũng liên kết với cô ta?

"Đứng trước lợi ích đều chỉ là chim chết vì thức ăn mà thôi, tôi không thấy dì út của anh có vấn đề gì."

Cố Vị Y cười rất vui vẻ.

Cố Thư Lan là một người thông minh, người thông minh liên kết với nhau đúng là một chuyện làm người ta vui vẻ.

"Anh xem thử đi, mọi người trên cả thế giới đều đang chúc phúc cho các người đấy."

Ảnh chụp Cố Cơ Uyển lớn như vậy hiện rõ trên các tí báo.

Cố Tĩnh Viễn cậu cả nhà họ Cố và người được cháu gái nhà họ Cố gọi là em gái nhiều năm yêu nhau.

Ngay cả ông cụ và cô hai nhà họ Cố cũng thừa nhận chuyện này.

Chỉ hai giờ ngắn ngủi, cả giới kinh doanh ở Lăng Châu không ai không biết, không ai không hiểu chuyện này.

"Anh họ, nếu lúc này anh nói cho ông cụ biết Cố Cơ Uyển mới là cháu gái ruột của ông cụ, ông cụ... có thể tức giận đến mức lập tức nôn ra máu mà chết hay không?"

"Cô đúng là người phụ nữ độc ác!"

Cố Tĩnh Viễn nhào qua bóp cổ của cô ta.

Anh ta nheo mắt lại, trong mắt đầy sát khí.

"Có tin tôi lập tức giết cô không?"

"Anh giết tôi thì chuyện này có thể giải quyết được sao?"

Cho dù Cố Vị Y bị anh bóp cổ rất khó chịu, lập tức không thở nổi nhưng cô ta không hề sợ hãi, kết luận anh ta sẽ không thật sự ra tay với mình.

"Nghe nói ông ngoại thật ra có bệnh tim, cho dù nhìn bên ngoài có vẻ rất khỏe mạnh nhưng trên thực tế lại không chịu nổi kích thích."

Bằng không, bọn họ sẽ không vội vàng muốn dẫn cô ta về như vậy.

Sau khi dẫn cô ta về lại không có ai dám vô lễ với cô ta?

Thật ra tất cả đều sợ chọc cho ông cụ mất hứng, làm cho ông cụ phát bệnh mà thôi?

"Nếu bây giờ nói cho ông cụ biết tôi là giả, còn bị anh giết chết! Mà cháu gái thật sự của ông cụ lại được công bố là đang yêu cháu ngoại của ông cụ, anh đoán xem ông cụ có bị bệnh tim tái phát, chết ngay tại chỗ không?"

CHƯƠNG 407: SỚM MUỘN GÌ CŨNG LÀM BỌN HỌ TÔN TRỌNG CÔ TA

Cố Vị Y luôn miệng nói ông cụ sẽ chết thế nào!

Cho dù chỉ nghe những lời ác độc như vậy, trong lòng Cố Tĩnh Viên cũng cảm thấy đau đớn!

Ông ngoại anh ta là người tốt như vậy, sao lại gặp phải kẻ ác độc, lừa đảo này chứ?

Những lời Cố Vị Y nói lại làm cho năm ngón tay anh ta đang bóp chặt cổ cô ta thoáng thả lỏng ra.

Đúng vậy, ông ngoại bị bệnh tim, cũng không có bao nhiêu người biết được chuyện này.

Chẳng qua Cố Vị Y ở nhà bọn họ hơn một tháng, từng tiếp xúc qua với tất cả mọi người.

Cho dù bọn họ không nói ra, nhưng cô ta dù sao cũng có thể biết được tin tức này!

Hơn nữa, bây giờ cô ta còn liên kết với dì út!

Cái nhà này vốn bình yên như vậy, nhưng bởi vì có người phụ nữ này mà tất cả đều thay đổi!

Cố Tĩnh Viễn đúng là hận chết mình rồi!

Trước đây, sao anh ta lại mù mắt, tự nhiên tin tưởng kẻ lừa gạt này?

Vì sao không làm giám định thêm vài lần, mới đưa cô ta về?

Không ngờ một lần giám định duy nhất này lại bị người ta sớm động tay động chân!

Anh ta đúng là ngu ngốc muốn chết!

"Anh họ, anh không cần phải tự trách làm gì, loại chuyện này, đổi lại thành bất kỳ ai cũng sẽ bị mắc lừa thôi, không phải sao?"

Ai ngờ được bọn họ giải quyết mọi chuyện hoàn mỹ như vậy ngay từ lúc đầu chứ?

Bản thân mình đi làm giám định, có ai tin là giả được?

"Anh họ à, thật ra tôi rất thích anh. Anh xuất sắc như vậy, tính tình còn đặc biệt tốt. Nếu không phải bởi vì tôi thích Tu Kiệt, tôi nghĩ mình đại khái cũng sẽ thích anh mất."

"Câm miệng!" Người phụ nữ này đúng là vô liêm sỉ, tâm tư ác độc như rắn rết!

Tay Cố Vị Y đặt lên trên cổ tay của anh ta nhưng không phải đẩy anh ta ra mà khẽ vuốt một cái.

Cố Tĩnh Viễn lại giống như bị vật độc gì chạm phải, vội vàng rút tay lại, không muốn động chạm tới cô ta chút nào.

"Hừ, tôi có gì không tốt chứ? Lẽ nào tôi còn chưa đủ đẹp sao?"

Cố Vị Y hơi tức giận. Anh ta và Cố Cơ Uyển lẫn cùng một chỗ, sao lại che chở Cố Cơ Uyển như vậy?

Khi hai người đến phòng khách, anh ta thậm chí còn nhẹ nhàng ôm lấy Cố Cơ Uyển!

Mà cô ta động vào anh ta một chút cũng không được được?

Cố Tĩnh Viễn không muốn nói nhiều với cô ta.

Bây giờ, tâm trạng anh ta thật sự rất tệ

"Nói cho tôi biết, cô rốt cuộc muốn gì?"

Lúc này, anh ta quả thật không thể lập tức nói thật với ông ngoại, nhưng cũng không thể tiếp tục giấu chuyện này nữa.

Cố Vị Y đương nhiên hiểu rõ Cố Tĩnh Viễn tất nhiên sẽ nhanh chóng có hành động.

Nếu âm mưu đã bị phát hiện còn muốn tiếp tục che giấu là không thể nào.

Cô ta vừa cười vừa nói: "Tôi không cần nhiều, mười lăm nghìn tỷ thôi, anh họ, anh có thể lấy ra được, đúng không?"

"Tôi không có!"

Anh ta đúng là người được ông cụ Cố coi trọng nhất, nhưng mấy năm nay anh ta cũng chỉ an phận làm việc cho ông ngoại.

Từ trước tới nay, anh ta chưa từng mưu cầu lợi ích cho mình, anh có cổ phần nhưng chỉ cần không rút tiền ra thì hàng năm chỉ có thể nhận được phần chia hoa hồng.

Tài sản lớn thì anh ta không có.

"Anh họ, anh đừng khiêm tốn như vậy nữa. Hàng năm Cố thị chia hoa hồng cho anh nhiều như vậy, làm sao có thể không lấy ra được mười lăm nghìn tỷ chứ?"

Cố Vị Y đương nhiên đã cân nhắc, tìm hiểu rõ về tình hình tài chính của anh ta.

"Cho dù có chia hoa hồng cũng không phải cho một lần, hơn nữa mặc dù cổ phần là tiên nhưng không thể lập tức rút ra được."

Anh ta không thể bán cổ phần của Cố thị được!

"Sáu nghìn tỷ là con số lớn nhất mà tôi có thể cho cô!" Anh ta tái mặt, hình như hoàn toàn không có khả năng thương lượng.

"Hơn nữa, tôi cũng cần thời gian."

"Được, năm ngày." Cố Vị Y giơ ngón tay trắng nõn của mình ra.

"Anh đừng tính lại cò kè mặc cả nữa, năm ngày là giới hạn cao nhất của tôi rồi! Sáu nghìn tỷ, thiếu một xu cũng không được!"

"Nếu sau năm ngày mà anh không lấy ra sáu nghìn tỷ, vậy chứng tỏ anh đang nghĩ cách đối phó với tôi, nếu vậy trước đó chẳng bằng tôi nói chuyện này cho ông cụ biết trước."

"Cô đừng làm loạn!" Cố Tĩnh Viễn vội la lên.

"Tôi không muốn nói nữa, năm ngày!"

Cố Vị Y khẳng khái nói.

Cố Tĩnh Viễn liếc nhìn cô ta rồi mím môi, đẩy cửa xe ra và rời đi.

Anh ta đi thật, nói cách khác, thỏa thuận năm ngày này đã đạt được.

Nhìn bóng dáng anh ta đi xa, Cố Vị Y thở ra một hơi và bấm điện thoại gọi đi.

"Tôi cho anh ta năm ngày như lời anh nói, nhưng tôi xác định Cố Tĩnh Viễn sẽ không thật sự để tôi cầm được tiền đâu."

Người ở bên kia điện thoại im lặng một lát mới nói: "Cậu cả Cố không phải là người dễ thỏa hiệp như vậy, anh ta nhất định sẽ dùng năm ngày này để nghĩ cách làm cho ông cụ tiếp nhận tất cả những điều này."

Ngày mai sẽ là ngày tổ chức bữa tiệc, một khi bữa tiệc được tổ chức thành công, bên phía ông cụ Cố sẽ càng khó trấn an hơn.

Đồng thời khó trấn an hơn nữa chính là cả giới kinh doanh Lăng Châu.

Người bên kia điện thoại suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Anh ta đồng ý năm ngày cũng chỉ là muốn tìm một cách xoa dịu thôi."

Giọng gã trầm xuống: "Hôm nay, cô phải nghĩ cách để ông cụ chuyển cổ phần cho cô."

"Nhưng... lần trước lúc tôi nói với ông cụ đã cảm giác được rõ ràng là nhiệt tình của ông cụ đối với tôi đã giảm đi rất nhiều."

Chỉ cần không động tới Mộ Tu Kiệt thì chỉ số thông minh của Cố Vị Y vẫn có thể đứng lúc online.

Lần trước suy nghĩ mượn cơ nhiều như vậy, sống chết dây dưa để ông cụ đồng ý chuyển cổ phần cho cô ta vào thứ hai, đã làm cho yêu thích của ông cụ kia đối với cô ta giảm đi rất nhiều.

Bản thân cô ta không phải là không cảm giác được, nhưng chỉ là đã ở thế phải làm, sợ càng lâu thì đêm dài lắm mộng, mọi chuyện sẽ bị lộ ra.

Nhưng ông cụ đã đồng ý chuyển cổ phần cho cô ta vào thứ hai, nếu hôm nay còn muốn đi dây dưa với ông cụ, chỉ sợ ngay cả bản thân ông cụ cũng sẽ nghi ngờ.

"Bây giờ ông ta nuông chiều tôi như vậy chỉ là vì quá áy náy với Cố Cảnh Húc, trên thực tế lão già đáng chết kia cũng không để ý tới tôi như mọi người tưởng."

Cô ta thấy rõ, ông già kia căn bản càng thích Cố Cơ Uyển hơn.

Mỗi lần chỉ cần Cố Cơ Uyển vừa xuất hiện, ánh mắt ông cụ đều tập trung ở trên người Cố Cơ Uyển.

Về phần cô cháu gái này, ông cụ cũng lườm nhìn nhiều!

Có câu máu mủ tình thâm, cho nên ông ta mới theo bản năng càng thích Cố Cơ Uyển sao?

Thật là nực cười!

"Tôi không quan tâm cô dùng cách gì, nhất định phải bảo ông già kia chuyển cổ phần cho cô vào hôm nay. Bằng không, cô tuyệt đối sẽ không xử lý được bên phía Cố Tĩnh Viễn đâu!"

Tút một tiếng, không ngờ đối phương đã cúp máy!

Cố Vị Y nhìn màn hình điện thoại tối dần với vẻ mặt oán hận.

Mỗi lần đều như vậy, nói cúp máy là cúp máy luôn, ngay cả chút tôn trọng tối thiểu đối với cô ta cũng không có.

Trên thực tế, bây giờ cô ta đã không còn là Cố Vị Y không thân phận, không địa vị như trước đây nữa.

Bây giờ, cô ta tốt xấu gì cũng là cháu gái nhà họ Cố!

Lẽ nào địa vị cao quý như vậy còn chưa đủ để cho người ta ngược mắt nhìn lên sao?

Không ngờ những người này vẫn đối xử với cô ta tệ như vậy, hô tới gọi lui!

Dựa vào đâu mà người ta đối xử với Cố Vị Y cô ta như vậy?!

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, cô ta nhất định phải cho bọn họ biết Cố Vị Y cô ta đã không còn là người bọn họ có thể tùy tiện khống chế nữa!

Cô ta tức giận, buồn bực khó chịu, đang muốn ném điện thoại xuống.

Không ngờ, màn hình điện thoại bỗng nhiên sáng lên.

Thứ hiện ra trên màn hình làm cho ánh mắt Cố Vị Y sáng ngời, tâm trạng lập tức tốt lên.

Cô ta vội vàng nghe điện thoại, đổi thành giọng nói dịu dàng, ngọt ngào nhất: "Tu Kiệt..."

Cố Tĩnh Viễn quả thật không định ngồi chờ chết.

Nhưng anh ta cũng hiểu rõ người phía sau Cố Vị Y cũng sẽ không để cho Cố Vị Y thật sự yên tĩnh chờ năm ngày.

Cho dù vẫn không biết người phía sau Cố Vị Y là ai, nhưng một mình cô ta tuyệt đối không làm được tất cả những điều này.

"Điều tra cho tôi xem Cố Vị Y gặp gỡ thân thiết với những người nào. Còn nữa, từ giờ trở đi phải luôn luôn theo dõi hành tung của Cố Vị Y."

Sau khi cúp điện thoại, màn hình hiện ra một con số làm ánh mắt anh ta lập tức ảm lên.

Anh ta nghe điện thoại: "Uyển Uyển, bây giờ em đang ở đâu? Anh muốn gặp em."

CHƯƠNG 408: LỠ NHƯ LÀ THẬT, THÌ CÔ PHẢI LÀM SAO

Đối với Cố Cơ Uyển, Cố Tĩnh Viễn luôn có cảm giác rất tốt.

Nhưng chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, Cố Tĩnh Viễn sâu sắc cảm nhận được, cái gì gọi là tình thân.

Thảo nào đối với cô vẫn luôn có một cảm giác thân thiết, nguyên do là bởi vì cô mới chính là em họ ruột thịt.

“Anh Tĩnh Viễn, như thế nào? Không phải buổi sáng anh vừa đi bệnh viện sao?”

Cố Cơ Uyển đi ra ngoài hơi vội vàng, may mắn Mộ Tu Kiệt không có ở đây, không có ai hạn chế hành động của cô.

Cố Tĩnh Viễn đột nhiên kéo tay cô, đem cả người ôm vào ngực.

“Anh Tĩnh Viễn...” Cố Cơ Uyển đầu óc mơ hồ.

Bị anh ta ôm như vậy, một chút cảm giác ghê tởm cũng không có.

Hơi thở của anh ta trầm ổn, thường không thể hiện quá nhiều cảm xúc, đôi lúc có một tia chân tình lộ ra, không làm cho người khác cảm thấy đáng ghét.

Ngược lại, còn vô hình cho cô cảm giác an tâm.

Một loại cảm giác mà cô vốn nên thân thiết với anh ta ấy.

“Anh Tĩnh Viễn? Sao vậy?”

Anh ta ôm cô, thật lâu sau cũng không có phản ứng, Cố Cơ Uyển nhú mày, hơi nghi ngờ.

“Có phải... Anh ta gặp chuyện gì không vui à?”

“Em không ghét anh sao?” Cố Tĩnh Viễn rút cuộc buông cô ra.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực, anh ta không tiếng động cảm thán.

Cô em họ nhỏ bé này, nhìn như thế nào mà luôn khiến người khác yêu thích.

Chẳng qua, cô lại không biết mối quan hệ của bọn họ, ôm lâu sợ cô sẽ tức giận.

Cố Tĩnh Viễn lắc đầu một cái, chỉ là khi nhìn anh ta, gương mặt đầy lo lắng.

“Anh Tĩnh Viễn, có phải anh gặp phải chuyện gì khó khăn không?”

Dáng vẻ tâm sự nặng nề này của anh ta thật dễ cho người khác lo lắng.

“Nếu như em.... Là em họ của anh, thì tốt quá.”

Anh ta chưa quyết định được, có hay không nên nói với Cố Cơ Uyển về chuyện này.

Dù sao cô cũng từng nói qua, cô cùng ông ngoại đã làm giám định, hai người cũng không có quan hệ người thân.

Anh ta tin tưởng, chắc chắn là thời điểm Cố Cơ Uyển cùng ông ngoại làm giám định đã xảy ra vấn đề.

Có lẽ, bị người của Cố Vị Y động tay động chân, cho nên ngay cả Cố Cơ Uyển cũng không biết, cô chính là cháu gái ruột của ông ngoại.

Cố Cơ Uyển nghe vậy, đáy mắt lướt qua một tia âm đạm.

Cô có khi nào không muốn là em họ của anh ta chứ, cháu gái ruột của ông ngoại?

Cái nhà này, những người này, thật sự có thể đem lại cảm giác thân thuộc như người nhà.

Đời này trừ bà Mộ đã qua đời, bà ngoại của cô, không còn ai cho cô cái cảm giác ấm áp như vậy.

Cố Tĩnh Viễn nhìn thấy sự âm đạm trong đôi mắt của cô, anh ta cười yếu ớt nói: “Nếu như, em thật sự là em họ của anh ta, em thấy như thế nào?”

“Em còn có thể làm gì? Tất nhiên là gọi thật to một tiếng anh họ.”

Cố Cơ Uyển không biết làm sao phì cười một tiếng, từ trong ngực anh lùi ra sau, nghiêm túc nhìn chăm chăm khuôn mặt của anh ta.

“Thế nào? Buổi sáng không phải đi giám định cho Cố Vị Y cùng ông nội Cố sao? Như thế nào?”

“Còn chưa có kết quả, phải đợi bốn giờ sau mới có ”

Chẳng qua, phần báo cáo giám định kia, đối với Cố Tĩnh Viễn mà nói, đã không còn có ý nghĩa gì hết. Cố Cơ Uyển không tiếp tục hỏi nữa, cảm thấy Cố Tĩnh Viễn hôm nay hơi lạ lùng. Chỉ là bất kể anh ta đang nghĩ gì, ít nhất Cố Cơ Uyển tin tưởng rằng anh ta đối với mình không có nửa điểm ác ý.

“Uyển Uyển, em tới Lăng Châu cũng lâu rồi, hình như em chưa có đi tham quan nơi này lần nào, bằng không, anh Tĩnh Viễn đưa em đi?”

“Ngày mai Cố gia phải cử hành yến tiệc, anh không cần phải chuẩn bị gì sao?”

Cố Tĩnh Viễn là cháu trưởng nhà họ Cố, mặc dù là cháu ngoại, nhưng từ khi Cố Vị Y trở về, anh ta vẫn luôn mang thân phận đích trưởng tôn.

Cố gia có yến hội quan trọng, anh ta nên là người chuẩn bị trước mới phải.

“Buổi yến hội này, còn chưa biết có thể cử hành được hay không.”

Nghe được những lời này của Cố Tĩnh Viễn, cô mỉm cười, không nói gì nữa. Mặc dù báo cáo giám định còn chưa có, nhưng cô có thể cảm giác được, Cố Tĩnh Viễn tin tưởng cô, chỉ cần điều này là đủ.

Hai người vừa mới lên xe, tiếng chuông điện thoại của Cố Tĩnh Viễn reo lên. Anh ta lập tức nhấc máy lên.

“... Mộ Tu Kiệt?” Cố Tĩnh Viễn mi tâm nhíu chặt, không nghĩ tới, Cố Vị Y sau khi rời bệnh viện, lại đi gặp Mộ Tu Kiệt.

“Chuyện này, chưa chắc cùng anh ta có liên quan, cậu cứ đi trước theo dõi, nhìn tình huống trước rồi nói sau.”

Cúp điện thoại, anh ta lại bấm vào một dãy số khác.

“Chú Đình, có một số việc, hy vọng tạm thời đừng hỏi, nhưng, nhất định chú phải đồng ý với cháu.”

“Chuyện gì?” Đình quản gia rất ít khi nghe được Cố Tĩnh Viễn dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy cùng ông nói chuyện.

Mặc dù cách một chiếc điện thoại, nhưng Đình quản gia cũng có thể cảm nhận được, việc này rất quan trọng.

“Hôm nay cả ngày, nhất định không được để cho ông nội tới công ty, cũng không thể để cho ông ấy đi gặp luật sư, chú Đình, cháu bây giờ không thể giải thích được, nhưng phải nghe cháu.”

Đình quản gia không hỏi nhiều.

Cố Tĩnh Viễn là ông nhìn anh ta lớn lên, ông dĩ nhiên tin tưởng.

“Được, chú biết, hôm nay chú sẽ để cho lão đầu từ một ngày nhàn nhã.”

“Cám ơn”

Cố Tĩnh Viễn cúp điện thoại, nhìn sang, thấy được ánh mắt chăm chú của Cố Cơ Uyển nhìn mình, ánh mắt nghi ngờ.

Anh ta nhàn nhạt nói: “Có một việc, anh đang thu thập chứng cứ, tạm thời không thể kinh động quá nhiều người.”

“Nhưng mà yến hội ngày mai...” Cô mơ hồ có thể cảm nhận được, Cố Tĩnh Viễn đang thu thập chứng cứ gì đó.

“Không liên quan, cũng không có ảnh hưởng đến cuộc đi chơi của chúng ta.”

Chuyện Cố Tĩnh Viễn đã dặn xuống, bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Anh ta thật sự muốn cùng nhau đi chơi các nơi với Cố Cơ Uyển.

Không quan tâm những thứ khác, chỉ vì anh ta đau lòng cô gái bé nhỏ này.

Cố Tĩnh Viễn đưa tay ra, xoa xoa mái tóc dài.

“Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt, em chỉ cần chơi thật vui, tất cả mọi thứ không cần phải hao tâm tổn sức.”

Thái độ của Cố Tĩnh Viễn hôm nay đối với cô, thật sự là rất cưng chiều, giống như là người anh họ thật sự vậy.

Cố Cơ Uyển thở ra một hơi, mới gật đầu một cái.

“Vậy em không hỏi, em muốn...”

Cô bỗng nhiên thay đổi nét mặt, tay bưng kín miệng, giữa hai hàng lông mày đều là sự khó chịu.

“Uyển Uyển, sao vậy?” Cố Tĩnh Viễn mặt đầy lo âu.

“Em... Hơ...”

Cố Cơ Uyển không có cách nào nói tiếp, ngay lập tức chạy đến thùng rác gần đó, nôn ọe.

“Sao vậy? Có phải em thấy khó chịu chỗ nào không?”

Anh ta dè dặt vỏ lưng cho cô, chờ cô khá hơn chút, không còn muốn nôn nữa, mới nói: “Có phải dạ dày em không tốt đúng không? Bệnh viện cũng gần đây, anh dẫn em đi kiểm tra ”

Cô Cơ Uyển lắc đầu, không phải dạ dày cô không tốt, cô... Cô nghĩ rằng cô...

Nhưng, cái ý nghĩ này, thật sự đáng sợ

Không thể như vậy! Nếu chuyện này là thật, cô nên làm gì đây?

Cô và Mộ Tu Kiệt, đã kết thúc rồi!

“Không được, Uyển Uyển, anh phải đưa em đi bác sĩ xem.

Có bệnh phải chữa, tuyệt đối không thể để lâu!

“Anh Tĩnh Viễn, em... Em không muốn đi.” Cô sợ, chuyện mà bác sĩ nói cho cô biết, thật sự là chuyện làm cô lo lắng nhất.

“Không được, Uyển Uyển, chuyện bị bệnh nhất định không được chậm trễ, không được bàng quang như vậy, ngoan một chút, anh dẫn em đi xem sao, rất nhanh sẽ xong thôi.”

“Nhưng em không nghĩ... Hờ—”

Cô Cơ Uyển còn chưa nói hết câu, đột nhiên lại muốn nôn thêm một lần nữa.

Cô nhin một chút, lại không nhin được, vừa quay người, lại tiếp tục nôn mửa.

CHƯƠNG 409: HÀNH ĐỘNG THƯỜNG GẶP GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐANG YÊU.

Mang thai.

Khoảnh khắc bảng báo cáo được đưa đến, Cố Cơ Uyển gần như suy sụp!

Cố Tĩnh Viễn cầm bản báo cáo với tâm trạng phức tạp.

Thảo nào vừa nãy bác sĩ nhìn họ với ám muội, còn bảo họ đi khám ở khoa sản.

Hóa ra là cô nôn khan, đó là biểu hiện thông thường khi mang thai! Những gì được nói trên TV hóa ra là cũng không sai.

Thậm chí vừa rồi anh đã nghĩ, có lẽ dạ dày cô không tốt.

Cố Cơ Uyển không biết phải dùng tâm trạng gì để đối mặt với tất cả những chuyện này.

Cô thực sự có thai, phải làm sao bây giờ?

Sau đó hai người rời khỏi bệnh viện.

Cố Tĩnh Viễn đi phía sau, cẩn thận kéo cô: "Đừng chạy lung tung, em bây giờ ...nên cẩn thận."

"Em không sao." Cô chỉ không muốn ở lại đây, một giây cũng không muốn.

"Uyển Uyển ..." Cố Tĩnh Viễn do dự một chút, muốn hỏi, nhưng không biết nên mở lời như thế nào.

Tâm trạng của cô ấy có vẻ không tốt, đứa trẻ này, có vẻ như là xuất hiện ngoài ý muốn.

Ba của đứa trẻ ...

"Là cậu cả Mộ." Cho dù không nói gì nhưng cô biết Cố Tĩnh Viễn chắc chắn sẽ phái người đi điều tra.

Mọi việc đã thế này, còn bận tâm làm gì?

Cô Cơ Uyển tránh khỏi tay anh ta, đi tới cầu thang, ngồi trên mặt đất, cả người lạnh toát.

"Dưới đất lạnh lắm, đừng ngồi, sẽ bị cảm lạnh."

Nhưng cô dường như không nghe thấy.

Cố Tĩnh Viễn đỡ vai cô: "Uyển Uyển, có chuyện gì chúng ta trở về xe rồi nói, có được không?"

Cô Cơ Uyển hơi mệt mỏi, cuối cùng phải nhờ anh dìu mới có thể ra đến xe.

"Cậu cả Mộ với em rốt cuộc có ý gì?" Anh ta không quên rằng hôm qua khi Mộ Tu Kiệt đến nhà họ Cố, vẫn ở cùng Cố Vị Y..

"Anh ta đang chơi đùa em?"

Mặc dù nói ra điều này thực sự rất đau lòng, nhưng bây giờ Cố Cơ Uyển đang mang thai, anh phải làm rõ sự việc.

Anh không thể để Uyển Uyển bị tên đàn ông kia ức hiếp như vậy!

"Em không biết, em ... không muốn nói, Tĩnh Viễn, em sẽ không ở bên anh ấy, chỉ đơn giản như vậy."

"Vậy đứa trẻ làm thế nào?" Cố Tĩnh Viễn không muốn khiến cô khó chịu, nhưng chuyện này đã định sẵn sẽ không dễ dàng.

Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển vẫn đang ở bên nhau mà vẫn có quan hệ mập mờ với Cố Vị Y, người đàn ông như vậy, anh làm sao yên tâm để Uyển Uyển đi theo anh ta?

"Có lẽ, em còn không muốn đứa trẻ này?"

"Em muốn!" Cố Cơ Uyển hơi xúc động!

Cô đặt hai tay lên bụng như muốn bảo vệ nó, sợ người khác làm tổn thương nó.

"Em muốn, đứa trẻ, đứa trẻ này... em muốn."

Nhưng cô có tư cách gì?

Sinh con ngoài giá thú, trong tương lai, đứa trẻ sẽ phải chịu bao nhiêu áp lực, đàm tiếu?

Nhưng cô đã mất một đứa con rồi, cuối cùng thiên thần nhỏ của cô cũng bằng lòng quay lại, cô tuyệt đối không thể để nó biến mất khỏi cuộc sống của mình một lần nữa.

"Em không biết phải làm sao, Tĩnh Viễn, em xin lỗi, cho em một chút thời gian, để em bình tĩnh lại."

"Cho dù em có bình tĩnh, chuyện này còn cách nào để giải quyết nữa chứ?"

Chuyện này không thể giải quyết trong một khoảng thời gian ngắn.

"Em có thích Mộ Tu Kiệt không?" Cổ Tĩnh Viễn nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, dường như không cho cô được phép che giấu điều gì.

Cô Cơ Uyển hạ mi xuống.

Thích hay không thích, bây giờ mà nói có gì khác biệt chứ.

Mộ Tu Kiệt không thể nào muốn có đứa trẻ này.

Giữa họ chỉ tồn tại mối quan hệ dựa trên những thỏa thuận mà thôi.

Tối qua không phải anh ấy đã tỏ rõ thái độ của mình rồi sao?

Bây giờ, người anh ấy muốn ở bên là Cổ Vị Y.

"Anh nghĩ về một người đàn ông như cậu cả Mộ, sẽ lựa chọn kiểu phụ nữ như thế nào để trở thành bạn đời của anh ta?"

Cô cười, không, một nụ cười đầy gượng gạo, vô cùng bất lực.

"Em có thích anh ta không? Bây giờ thì có gì khác biệt chứ?"

"Nếu như em không phải con cháu của Cổ gia thì sao?"

"Nếu như cậu cả Mộ rút cuộc nguyện ý ở bên em chỉ vì thân phận bồi cánh gia đình nhà họ Mộ thì em có thể mong đợi điều gì từ mối quan hệ như vậy?"

Lời nói của Cổ Cơ Uyển khiến Cổ Tĩnh Viễn không thể phản bác lại.

Đối với một người đàn ông trên thương trường, phụ nữ có đôi khi còn không quan trọng bằng một dự án.

Hôn nhân, đa phần đều vì lợi ích của đôi bên.

Cuộc hôn nhân giữa cậu cả Mộ với cháu gái của Cổ gia đều có lợi cho cả hai bên.

Nhưng đối với bản thân hai người trong cuộc, không nhất thiết phải có một cái gì đó để mong đợi.

Đặc biệt, với người con gái như Cổ Cơ Uyển, một cô gái luôn xem trọng tình cảm hơn là lợi ích.

Tin vào tình yêu tự nó đã là một sai lầm.

Đây là bài học mà những đứa trẻ sinh ra trong gia đình giàu có đã được giáo dục từ khi còn bé.

Người đàn ông như Mộ Tu Kiệt ngay từ đầu, đã được dạy dỗ nên xem tình cảm như những thứ vớ vẩn.

Anh ta sẽ không đối xử chân thành với bất kỳ phụ nữ nào.

Dù là Cổ Cơ Uyển hay Cổ Vị Y, thì cuối cùng kết quả đều sẽ như nhau.

Cổ Tĩnh Viễn im lặng, lặng lẽ nắm tay Cổ Cơ Uyển, không biết nên nói gì để an ủi.

"Anh Tĩnh Viễn, em không muốn ai biết về chuyện này."

Cổ Cơ Uyển nắm lấy ống tay áo của anh, cầu xin: "Đừng nói cho ai biết, càng không thể để Mộ Tu Kiệt biết."

"Nhưng bụng của em..."

Tâm mắt của Cổ Tĩnh Viễn dừng lại trên bụng cô.

Cổ Cơ Uyển hiểu ý anh.

Việc mang thai rất nhanh sẽ không thể che giấu được.

Khi bụng to lên, thì không cần nói ra, ai cũng có thể nhìn thấy.

Tay cô đặt xuống bụng của mình vuốt ve nhẹ nhàng.

Thiên thần của cô đã trở lại sớm như vậy.

Lần trước sức khỏe không cho phép, hoàn cảnh cũng không cho phép, cuối cùng không giữ được.

Lần này, cô có sức khỏe tốt, nhưng ba của con lại không muốn có con...

"Hãy cho em thêm thời gian, em muốn suy nghĩ về con đường tương lai sau này."

"Uyển Uyển, thực tế..."

Cổ Tĩnh Viễn cup mắt xuống, vẫn nhìn chăm chăm vào bụng cô.

Có vài lời muốn nói, nhưng...

Cho anh ấy thêm một chút thời gian, đợi đến khi anh ấy xử lý xong công việc rồi nhận báo cáo thẩm định của họ cũng chưa muộn.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh bắt máy: "Làm sao? Đã nhận được rồi?"

Bên kia điện thoại, trợ lý hơi áy náy: "Lão gia không có ở nhà, ngay cả quản gia Đình cũng không biết ông ấy đã đi đâu."

"Không có nhà?" Cố Tĩnh Viễn cau mày: "Ông ấy còn chưa quay về à?"

Buổi sáng ông và dì đã cùng nhau ra ngoài, đáng lý mà nói, lúc này họ phải quay về rồi.

"Vốn đã trở lại, sau đó, lại đi ra ngoài, ngay cả quản gia Đình cũng không dẫn theo "

"Lập tức cho người đi tìm!"

Cúp máy, anh lập tức gọi điện cho bên kia: "Cố Vị Y bên đó có xảy ra chuyện gì không?"

"Không có, vẫn đang ở cùng cậu cả Mộ, đang xem trang sức."

Mặc dù không phải bên ngoài, nhưng cỗ xe yên tĩnh đến mức ngay cả Cố Cơ Uyển cũng có thể nghe rõ bên kia đang nói gì.

Cậu cả Mộ và Cố Vị Y đang đi cùng nhau ghé cửa hàng trang sức.

Trái tim cô ngày càng lạnh.

Sau khi Cố Tĩnh Viễn ra lệnh cho người tìm kiếm, anh lập tức cúp điện thoại.

Muốn gọi quản gia Đình qua đây, nhưng cảm thấy ánh mắt lơ mơ của cô gái bên cạnh. Anh không biết nói gì để an ủi.

Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y cùng nhau ghé thăm cửa hàng trang sức, đây là hành động thường thấy của những người yêu nhau.

Nhưng, người yêu ...

"Có thể, anh ta chỉ thích thân phận của Cố Vị Y, điều đó không có nghĩa là anh ta thích Cố Vị Y."

"Có khác biệt không?" Cố Cơ Uyển dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại: "Anh Tĩnh Viễn, hôm nay em hơi mệt. Em muốn về nghỉ ngơi "

Cố Tĩnh Viễn muốn nói điều gì đó, nhưng vào lúc này, dường như không có điều gì có thể làm cô bớt phiền muộn.

Muốn tháo chuông thì phải tìm người thắt chuông, anh ta không phải là Mộ Tu Kiệt, không thể an ủi cô.

Nhưng e rằng Mộ Tu Kiệt sẽ không bao giờ có ý nghĩ an ủi cô.

"Thôi, để anh đưa em trở về nghỉ ngơi."

Anh cũng phải về gấp để xem ông nội đi đâu.

Xe chạy ra khỏi hầm gửi xe bệnh viện, nhưng ngờ, vừa mới ra khỏi đã bị một nhóm người chặn đường.

CHƯƠNG 410: CHUYỆN NÀY, TỪ LÚC BẮT ĐẦU ĐÃ SAI RỒI

Là một đám phóng viên đang chặn lại.

Lối ra của hầm đậu xe bị chặn chặt đến nỗi xe của Cố Tĩnh Viễn không thể lái ra ngoài.

Bảo vệ bệnh viện tới đuổi, nhưng, quá đông, căn bản xua đuổi không được.

Bảo vệ đi tới trước xe Cố Tĩnh Viễn, gõ gõ cửa xe.

Cố Tĩnh Viễn để cửa xe xuống.

Bảo vệ còn chưa kịp nói chuyện, phóng viên đã ùn ùn kéo đến.

“Cậu cả Cố, người trong xe kia chính là của bạn gái của cậu sao?”

“Ông cụ Cố đã thừa nhận chuyện của các người, xin hỏi anh dự định lúc nào cưới cô Cố?”

“Cậu cả Cố, nghe nói bạn gái của cậu là em gái của người cháu nội mà gia đình mới nhận về, hai người bây giờ, xem như thân càng thêm thân.

“Cậu cả Cố hôm nay sao lại đưa bạn gái đến bệnh viện? Chẳng lẽ là chuyện tốt gì sao?”

“Cô Cố đây là mang thai sao?”

Cố Cơ Uyển trốn ở trong xe, giơ tay lên ngăn trên mặt mình.

Nhưng, những phóng viên này từ nhiều góc độ khác nhau, vị trí khác nhau, camera chụp không ngừng.

Mặc kệ cô làm che chắn thế nào, đều ngăn không được.

“Thật xin lỗi, không thể trả lời!” Cố Tĩnh Viễn mặt lạnh lùng, kéo cửa sổ xe lên.

Xe muốn đi ra ngoài, nhưng vẫn tìm không thấy đường ra.

Anh ta nhấn số nội bộ, trầm giọng dặn dò: “Bị phóng viên cản đường, ở bệnh viện Đức Lập, tới sơ tán một chút.

Còn nữa, để người ta làm rõ hồ sơ kiểm tra y tế của Cơ Uyển hôm nay đổi sang viêm dạ dày.”

“Rõ!” Trợ lý đáp lời, lập tức gọi người.

Nhưng, để chờ người tới, cũng cần có thời gian

Bọn họ bị ngăn ở nơi này, phía sau xe hoàn toàn đi không được.

Tình huống, càng ngày càng hỏng bét.

Mọi người đã dò la kỹ càng, là cậu cả nhà họ Cố cùng bạn gái nhỏ của anh ta, nên cũng không dám tới gõ cửa.

Huống chị, tình huống bây giờ, tới gõ cửa, cũng không có tác dụng gì.

Bảo vệ bệnh viện đều điều động, một bộ phận phóng viên bị đuổi tán ra, vẫn còn có rất nhiều phóng viên ngăn ở đây.

“Nhất định là Cố Vị Y” Cố Tĩnh Viễn nhếch môi, một mặt rét lạnh.

Người phụ nữ kia vừa mới đến Lăng Châu một thời gian ngắn, sao có thể điều động lực lượng lớn như vậy.?

Phía sau, là ai được chứ?

Chẳng lẽ, thật sự là di út sắp xếp sao? Làm như vậy, đối với di út có lợi lộc gì chứ?

“Anh Tĩnh Viễn, những ký giả này lấy không được tư liệu, chỉ sợ sẽ không rời đi.”

Ngăn ở đây cũng không phải cách, Cố Cơ Uyển nghiêng đầu nhìn anh ta : “Hay là, nói với bọn họ chuyện chúng ta đang quen nhau, qua một thời gian ngắn, em sẽ.....”

“Không được!” Cố Tĩnh Viễn không cần suy nghĩ, lập tức cắt lời.

Đêm qua không biết thân phận của Cố Cơ Uyển, bây giờ, anh ta đã biết.

Chuyện này tiếp tục ồn ào như vậy, sau này, sẽ xử lý thế nào?

Coi như có thể giải thích rõ ràng, nhưng, miệng lưỡi thiên hạ đáng sợ, ít nhiều người sau lưng sẽ cho rằng bọn họ có hành vi không đáng hoàng.

Anh ta là đàn ông không quan trọng, nhưng Cố Cơ Uyển tương lai còn phải yêu đương lấy chồng

Một tin đồn giống như vậy, sẽ hủy cuộc đời của cô!

Cố Tĩnh Viễn thật hối hận, đêm qua, tại sao muốn nghĩ cho cái gọi là đại cục, không trực tiếp nói ra là bị bỏ thuốc.

Anh ta nghĩ dàn xếp ổn thỏa, chuyện bị bỏ thuốc, từ từ điều tra cũng không muộn.

Thật không nghĩ đến, bọn họ đã sớm nghĩ kỹ chuỗi âm mưu này. Sáng sớm cố ý dẫn ông ngoại ra ngoài, đụng phải phóng viên, giật dây ông ngoại thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Bây giờ, chuyện này bị công khai, bọn họ muốn quay đầu, rất khó!

Âm mưu này của Cố Vị Y, tuyệt sẽ không do một mình cô ta nghĩ ra được.

Phía sau, tất nhiên có cao nhân đang chỉ điểm.

Anh ta chỉ là còn không biết, dĩ ư đối với việc này cuối cùng đóng vai trò gì?

Là lúc mới bắt đầu đã biết Cố Vị Y giả mạo, hay là, vốn bà ta cũng có phần tham dự âm mưu này?

“Uyển Uyển, sau này, bất kể là ai hỏi, cũng không thể giả vờ là đang có tình cảm với anh, tuyệt đối không thể, biết chưa?”

Anh nghiêng đầu nhìn Cố Cơ Uyển, một mặt nghiêm túc.

Cố Cơ Uyển không biết anh ta vì sao bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị như vậy, coi như thừa nhận tình cảm yêu đương, qua một thời gian ngắn lại nói hai người tính cách không hợp mà chia tay, quả thật cũng không có gì.

Vì sao bây giờ nghe qua, giống như chỉ cần thừa nhận, chính là vạn kiếp bất phục như vậy?

“Nghe rõ chưa?” Thấy cô này giờ không nói gì, Cố Tĩnh Viễn nhấn mạnh.

Cố Cơ Uyển giật nảy mình, vội nói: “Nghe, nghe rõ rồi”

Cố Tĩnh Viễn sợ mình hù đến cô, lòng mềm nhũn, cuối cùng giọng nói dịu lại.

“Không có việc gì, đừng sợ, để anh giải quyết.”

“Có phải là có chuyện gì, mà em không biết?” Cố Cơ Uyển mơ hồ cảm thấy, anh giống như giấu diếm cô chuyện gì đó?

“Anh Tĩnh Viễn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cho anh thêm một chút thời gian, anh sẽ nói cho em biết.”

Chí ít, chờ anh làm xong giám định cho bọn họ, cầm được báo cáo giám định hãy nói.

Chuyện này, không chỉ nghe nói là xong.

Lời của Cố Vị Y không thể tin hoàn toàn, lỡ như, cô ta cũng đang gạt anh, lỡ như Cơ Uyển căn bản không phải con cháu nhà bọn họ?

Lần này, anh không thể lại phớt lờ, tất cả, phải chờ anh tự mình nghiệm chứng rồi nói.

“Anh đã để cho người tới, lát nữa sẽ có người tới khơi thông chỗ này, đừng lo lắng.”

Lời của Cố Tĩnh Viễn, làm cho Cố Cơ Uyển trong lòng an định một chút.

Đứng trước, bảo vệ của bệnh viện cũng đang cố giảng sơ tán các phóng viên.

Bọn họ ở đây kỳ thật cũng chẳng không được quá lâu, nếu tiếp tục như thế, người của bệnh viện nhất định sẽ báo cảnh sát.

Chờ cảnh sát đến, mọi người cũng sẽ rời đi.

Cô lấy điện thoại di động ra, tùy ý lướt xuống.

Bỗng nhiên, bị tin tức đầu đề dọa sợ hôm nay!

“Ông nội Cố..... Chuyện gì đã xảy ra?” Cô cầm điện thoại, nhìn Cố Tĩnh Viễn, “Anh Tĩnh Viễn, ông nội Cố cùng dĩ ư, bọn họ nói.....”

“Anh biết.” Nha đầu này vừa nhìn là biết, bình thường cũng không thích xem tin tức kiểu này.

Bằng không, chuyện lớn như vậy, sớm đã thấy được.

“Ông nhất định là bị dĩ ư giật dây, mới có thể không lựa lời nói mà nói những chuyện như vậy, đương nhiên, còn có một nguyên nhân.....”

Tính cách của ông ngoại lão ngoan đồng nhà anh, anh còn không rõ sao?

“Nguyên nhân gì?” Cố Cơ Uyển cũng hiểu rõ ông cụ, tâm tư không có sâu như vậy.

Cố Tĩnh Viễn thở ra một hơi, lần này, thật sự là thua cái sự cố chấp của ông ngoại đối với Cố Cơ Uyển rồi.

“Còn có một nguyên nhân, là bởi vì ông ngoại thật rất thích em, quá muốn để em ở lại trong nhà chúng ta.”

“Ông ấy.....”

“Ông ấy đang buộc anh thừa nhận chuyện yêu đương với em, ép anh vì danh dự Cố thị, tranh thủ thời gian đính hôn với em”

Đây chính là phong cách làm việc của ông ngoại anh, ông muốn giữ Cố Cơ Uyển lại, mới không cần nhắc anh ta có phải thật muốn lấy cô hay không.

Dù sao, trong mắt ông ngoại, mình và Cố Cơ Uyển đã xảy ra chút chuyện.

Loại quan hệ này, nếu là không cưới, tương lai Cố Cơ Uyển làm sao bây giờ?

Ông ngoại một bên xót Uyển Uyển, một mặt khác, cũng không nỡ thả Uyển Uyển rời đi.

Cho nên, dùng áp lực của truyền thông đối với Cố thị, buộc anh gánh trách nhiệm, một công đôi ba việc.

Nếu như không phải có nhiều nguyên nhân không thể đối kháng như vậy, nếu như Cố Cơ Uyển cũng thích anh, nếu như, bọn họ không có bất kỳ quan hệ người thân gì.

Chỉ vèn vèn vì danh dự Cố thị, anh có lẽ sẽ cùng Cố Cơ Uyển đính hôn, sau đó, kết hôn.

Dù sao, anh không ghét Uyển Uyển.

Ông ngoại một bước này, đi vẫn là rất đúng.

Nhưng bây giờ mấu chốt là, ông ngoại không biết, anh và Cố Cơ Uyển là anh em họ!

Chuyện này, lúc mới bắt đầu đã sai

Phía trước, bỗng nhiên có hơn hai mươi chiếc xe tới.

Trên trăm người mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống, bằng tốc độ nhanh nhất xâm nhập vào đội ngũ phóng viên, đưa các phóng viên ngăn cản ra ngoài, mở cho xe của Cố Tĩnh Viễn một con đường.

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, anh đưa em đi về nghỉ.”

Ánh mắt Cố Tĩnh Viễn trầm xuống, một chân giẫm lên chân ga.

CHƯƠNG 411: ÂM MƯU ĐÁNG SỢ

Mang thai!

Cô mang thai với Cố Tĩnh Viễn?

Cố Cơ Uyển nhìn giấy xác nhận mang thai trong điện thoại, sợ đến mức suýt ngất đi.

Chiếc xe vừa mới dừng ở hầm trong nhà họ Cố, Cố Tĩnh Viễn lập tức giật lấy điện thoại của cô.

Vừa nhìn thử đã thấy báo cáo mang thai của Cố Cơ Uyển

Sắc mặt anh sa sầm, anh ta bấm điện thoại trong xe: “Sao thế? Chẳng phải đã kêu cô đổi thành viêm dạ dày rồi sao?”

“Tôi đã kêu người ta viết là viêm dạ dày, cậu cả, bản báo cáo khám thai này là giả đó, anh nhìn kỹ đi.”

Rõ ràng trợ lý cũng nhìn thấy bản tin ấy rồi, đang định chuẩn bị gọi điện thoại cho Cố Tĩnh Viễn nhưng không ngờ cậu cả lại đến trước rồi.

“Giả à?” Cố Tĩnh Viễn nhíu mày, anh nhìn Cố Cơ Uyển: “Bản báo cáo ban nãy đâu rồi?”

“Ở chỗ của tôi đây.” Đến bây giờ Cố Cơ Uyển mới sực nhớ đến chuyện này, cô lập tức lôi túi xách ra, lấy ra bản báo cáo mà vừa nãy định hủy đi nhưng vẫn còn chưa kịp ra tay.

So sánh với bản báo cáo trong điện thoại, quả nhiên là giả!

Căn bản không phải là cùng một bản báo cáo!

Mặc dù ngoài bề mặt như nhau, đến thời gian đi khám và số thứ tự tính tiền cũng giống nhau.

Nhưng mà số liệu lại khác!

Số liệu mang thai là giả!

Cũng có thể nói rằng bản báo cáo này là giả mạo.

“Kêu người khác điều tra về tài khoản fb đăng bản báo cáo này lên.”

“Cậu cả, đã điều tra xong rồi, là số tài khoản của một minh tinh trong giới giải trí, nhưng mà cô ta nói không phải cô ta đăng fb, hình như là bị hack rồi.”

Cố Tĩnh Viễn nhíu mày lại.

Không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến nước này.

“Cậu cả, Cố Vị Y và cậu Mộ vẫn còn đang đi dạo phố, có cần đi theo không?” Trợ lý cất tiếng hỏi.

“Đi theo tiếp đi” Cố Tĩnh Viễn cúp máy, anh ta lập tức xuống xe.

“Uyển, để anh đưa em về nghỉ ngơi.”

“Không cần đâu, anh Tĩnh Viễn, anh có việc gì thì nhất định đừng giấu tôi nhé ”

Cô Cơ Uyển bước từ trên xe xuống, áp lực vô hình nặng nề đè nặng trong lòng cô, khiến cô không sao thở nổi.

“Thật sự không thể nói rõ ràng với tôi à?”

Để lại một mình cô nghĩ ngợi lung lung, càng cảm thấy buồn bã hơn.

Đột nhiên cô nhìn anh ta, ánh mắt tối sầm đi: “Cố Vị Y tìm anh, đúng không?”

“Uyển, anh không thể liên lạc với Cố Vị Y được, đừng nghi ngờ anh.”

“Tôi không nghi ngờ anh, chỉ sợ Cố Vị Y lại giở thủ đoạn gì đó trước mặt anh thôi.”

Cố Cơ Uyển ngẫm nghĩ một lúc đột nhiên trong lòng cô cảm thấy căng thẳng: “Hồi sáng tại sao anh hỏi thán trước tôi có bị thương không?”

Có rất nhiều chuyện lập tức liên kết với nhau trong đầu cô.

Một tháng trước, cô vô duyên vô cớ bị đâm phải trong trường học, còn khiến cô bị thương.

Một tháng trước, ông cụ nhà họ Cố đến Bắc Lăng, tìm đến cô cháu gái ruột của mình.

Một tháng trước, rõ ràng Cố Vị Y không phải là cháu gái ruột nhưng lại cho ra kết quả xét nghiệm ADN đúng với ông ấy!

Lẽ nào...

“Nhưng mà, không thể nào, em đã tự mình đi xét nghiệm ADN rồi, không thể nào!”

Cố Cơ Uyển lắc đầu, cô siết chặt lòng bàn tay của mình: “Vốn dĩ không thể nào...”

Cố Tĩnh Viễn biết trí thông minh của cô không thấp, có rất nhiều chuyện tự mình liên tưởng thì có thể dễ dàng biết được mối quan hệ trong đây.

Việc đã đến nước này, anh cũng không thể nào tiếp tục giấu giếm được nữa.

“Ừm, cô ta tìm anh, cô ta nói với anh rằng một tháng trước ông ngoại đi làm xét nghiệm ADN với cô ta ở Bắc Lãng, nhưng máu được mang đi là của em”

“Tôi?” Quả nhiên giống như những gì cô nghĩ

Nhưng mà không đúng!

“Tôi cũng đã nhờ người khác làm xét nghiệm ADN cho mình rồi...”

“Có phải có người lừa em không?”

“Không thể nào, Đàm Kiệt chắc chắn sẽ không lừa em đâu, trừ phi...”

Cố Cơ Uyển càng nghĩ, trong lòng lại cảm thấy buồn bã một cách lạ lùng.

“Lúc ấy em đặt tóc của mình và ông nội Cố lên trên quầy rượu, em và ông vừa đi, Đàm Kiệt lập tức lấy tóc rồi!”

Cô nhìn Cố Tĩnh Viễn, tim càng lúc càng đập nhanh.

“Đàm Kiệt sẽ không lừa em đâu, trừ phi có người đã lấy tóc của em và ông nội Cố lúc ở trên quầy rượu rồi...”

Nhưng bên cạnh cô còn có ai?

Chỉ có Mộ Tu Kiệt?

Nếu như nói ai có khả năng dẫn dắt hết thảy mọi thứ thì có thể là Mộ Tu Kiệt mà thôi.

Nhưng vì sao chứ? Tại sao anh ta lại giúp đỡ Cố Vị Y, sao lại đối xử với cô như thế?

Sẽ không đâu, nhất định sẽ không phải là Mộ Tu Kiệt đâu.

Có lẽ...có lẽ lại là Cố Vị Y...

“Hôm nào thế?”

“Hôm qua?”

“Không thể là Cố Vị Y được, hôm qua cô ta còn bận vất hết tâm kế để đóng kịch bị thương, làm gì có sức đi quan tâm đến mấy thứ này?”

Không phải Cố Tĩnh Viễn không biết sự giải dối của Cố Vị Y.

Nhưng anh ta cũng giống với ông nội vậy, vì thân phận của Cố Vị Y mà sẽ không vạch trần cô ta.

Ông nội đã từng nói, Vị Y là con gái của chú.

Anh ta đứng ở vị trí này, nếu như vạch trần chuyện Cố Vị Y tự biên tự diễn màn kịch này thì chẳng phải đã chứng tỏ rằng mình muốn tranh giành gia sản

với con gái của chú hay sao?

Anh ta vốn không định tranh chấp bất cứ thứ gì với Cố Vị Y cả.

Bởi thế, anh ta và ông nội đều đã nhìn thấu nhưng ai cũng không chịu nói.

“Huống hồ chi, Cố Vị Y vốn không biết Mộ Tu Kiệt đến đây, sự bất ngờ và vui vẻ khi nhìn thấy Mộ Tu Kiệt trong ngày hôm qua của cô ta không phải là giả.”

Về điểm này, ít nhất anh ta vẫn nhận ra rõ ràng.

Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển, có một vài lời không nên nói nhưng vẫn phải nói ra.

“Em...phải đề phòng Mộ Tu Kiệt.”

Vốn dĩ Cố Tĩnh Viễn rất tán thưởng người đàn ông này có cùng chí hướng với anh ta.

Nhưng về chuyện liên quan đến Cố Cơ Uyển, ấn tượng của anh ta về Mộ Tu Kiệt trở nên xấu đi.

Cộng với bây giờ, rất có khả năng Mộ Tu Kiệt đã bắt tay với Cố Vị Y để làm gì đó.

Nếu như là chuyện gây hại đến nhà họ Cố, anh ta nhất quyết không cho phép!

“Uyển, bây giờ chúng ta đi tìm ông ngoại trước đã, rồi sau đó anh sẽ đích thân đưa hai người đi xét nghiệm ADN”

“Anh muốn nói chuyện này với ông nội Cố sao?” Đột nhiên nói chuyện này cho ông nội biết, ông sẽ không tức điên lên chứ?”

“Không được, ông nội bị bệnh tim, bây giờ không thể nói cho ông biết trước khi chắc chắn được.”

“Ý của em là xét nghiệm ADN lại lần nữa à?”

Bây giờ đến Cổ Cơ Uyển cũng thấy nghi ngờ, có lẽ tóc mà Đàm Kiệt mang đi xét nghiệm hồi tối hôm qua là của người khác.

Nếu như cô thật sự là cháu của ông nội...

Đột nhiên trái tim cô cảm thấy hơi đau như thể bị va đập thật mạnh.

“Làm sao bây giờ? Hồi tối hôm qua tất cả mọi người đã nhìn thấy em ngủ với anh, với lại hồi sáng ông nội nói với phóng viên như thế...”

Trời ạ, sao chuyện này lại trở nên phức tạp như thế?

Nếu như cô thật là cháu gái của nhà họ Cổ thì ông nội phải làm sao bây giờ? Làm sao để nói rõ ràng về mối quan hệ của bọn họ đây? Phải làm sao mới có thể làm dịu cánh nhà báo?

Quan trọng nhất là Cổ thị lại xảy ra tin bê bối lớn như thế, chắc chắn lòng tin mà nhóm cổ đông dành cho Cổ thị cũng sẽ bị dả kích.

Đến bây giờ, cổ phần của Cổ thị sẽ bị ảnh hưởng nặng nề!

Trời ạ! Âm mưu này cũng ghê gớm quá!

Bắt đầu từ tối ngày hôm qua đã rất ghê gớm rồi!

“Đừng lo lắng, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, chuyện gì cũng sẽ tốt lên thôi”

Cổ Tĩnh Viễn nắm tay của cô rồi nhanh chóng đi vào trong sảnh.

“Bây giờ phải đi tìm ông ngoại trước, xét nghiệm cho hai người trong khoảng thời gian sớm nhất, tạm thời đừng nhắc đến quan hệ giữa em và ông ngoại, anh sợ ông ngoại sẽ không chịu nổi!”

CHƯƠNG 412: CHÚNG TA...CÓ HAY KHÔNG?

“Cậu Tĩnh Viễn.” Sau khi nhận được điện thoại, quản gia Đình đã đợi bọn họ trong phòng khách.

Thấy Cổ Tĩnh Viễn quay trở về, ông ta lập tức đi đến đón tiếp.

“Uyển, sao cô lại đi chung với cậu Tĩnh Viễn?”

“Chúng tôi đứng mặt nhau ở bên ngoài.” Cổ Tĩnh Viễn nhìn vào trong phòng khách.

Lác đác vài người hầu đang làm việc trong phòng.

Trước kia cảm thấy rất yên tĩnh, một gia đình êm ấm, bây giờ lại cảm thấy nơi nào cũng là tai mắt, nơi nào cũng chứa đựng nguy cơ.

Anh thấp giọng nói: “Chú Đình, lên rồi nói tiếp.”

Quản gia Đình đưa bọn họ vào trong phòng làm việc của ông cụ.

Bình thường cũng chỉ có một mình ông cụ và quản gia Đình có thể tùy tiện ra vào nơi này, đến người hầu cũng không dám tự tiện vào đây quét dọn.

Lần nào quét dọn cũng phải có quản gia Đình trông chừng mới được.

Có thể thấy rằng phòng làm việc quan trọng đến mức nào.

“Cậu Tĩnh Viễn, rốt cuộc là có chuyện gì thế?” Sau khi đóng cửa phòng làm việc lại, quản gia Đình lập tức cất tiếng hỏi.

“Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì hay không?”

Mặc dù Cổ Tĩnh Viễn chẳng nói gì cả, nhưng anh ta vẫn lơ mơ cảm thấy bất an.

“Chú Đình, vẫn còn chưa có tin của ông ngoại à?”

“Không biết hôm nay ông ngoại đã đi đâu, tôi đã cử người đi tìm kiếm rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa có tin tức.”

“Còn gì đâu?” Tin tức buổi sáng toàn là tin liên quan đến nhà họ Cổ bọn họ mà thôi.

Lúc ấy người ở bên cạnh ông ngoại chính là dì út.

“Cũng không tìm thấy cô hai, nghe nói là đã đi ra ngoài chơi với ông cụ rồi.”

Rốt cuộc đã đi đâu chơi rồi? Không ngờ lại thân bí như thế, hoàn toàn không liên lạc được?

“Điện thoại của hai người đều không thể liên lạc được?” Quản gia Đình lo lắng: “Cậu Tĩnh Viễn, nếu như có gì thì cậu nói thẳng ra đi”

Mọi người đều không nói gì, nếu là thế thì ông ấy sẽ càng lúc càng lo lắng và bất an, chỉ sợ rằng có chuyện lớn gì đó sắp sửa xảy ra.

Cổ Tĩnh Viễn hơi do dự, có điều Chú Đình có thể giúp được gì trong chuyện này thì cũng có lợi với anh.

“Chú Đình...”

“Cậu Tĩnh Viễn, đừng hỏi tôi mấy câu vô nghĩa như có đáng tin hay không.”

Quản gia Đình thấy anh khó xử cũng cảm thấy buồn bã.

“Tôi đã đi theo ông cụ từ lâu rồi, cũng nhìn các cô cậu trưởng thành, cậu biết tôi là người như thế nào rồi đó”

Cổ Thanh Viên an ủi ông ấy: “Chỉ là vì trong nhà đột nhiên xảy ra nhiều việc quá nên tôi rối trí thôi”

“Chú Đình, bác đừng trách anh Tĩnh Viễn... Bây giờ anh ấy cảm thấy khó xử lắm”

Cô Cơ Uyển luôn giữ im lặng cũng lên tiếng an ủi.

Quản gia Đình thở dài: “Sao tôi lại trách cậu ấy cho được? Thật ra trong lòng tôi cũng cảm thấy hoang mang.”

Ông ấy nhìn hai người rồi tỏ vẻ bất lực: “Các cô cậu càng không nói thì tôi lại càng cảm thấy hoang mang”

Cổ Tĩnh Viễn không định giấu giếm mà nói thẳng: “Cổ Vị Y không phải là cháu của ông ngoại, tôi nghi ngờ Uyển mới là thật”

“Cái gì?” Quản gia Đình sợ hết hồn, suýt nữa trái tim đã bật ra ngoài.

“Tôi... Tôi không chắc.” Cổ Cơ Uyển không muốn lừa dối người khác, cô thật sự không chắc chắn.

“Trước kia tôi đã đi làm xét nghiệm ADN, kết quả là tôi không phải là cháu của ông nội Cố”

“Tôi nói rồi, có thể đã có người động tay động chân vào chuyện này, xét nghiệm thêm lần nữa có lẽ sẽ có kết quả.”

Bàn tay của Cố Tĩnh Viễn đặt trên vai cô, bình tĩnh bóp nhẹ.

“Anh tin em là cháu của ông, trực giác của anh nói với anh như thế đó.”

“Nhưng đây không phải là chuyện mà trực giác có thể giải quyết được.”

Bây giờ ông ấy rất rối.

Cố Vị Y không phải là cháu gái của ông cụ mà là Uyển à?

“Nhưng ban đầu chúng tôi đích thân đưa cô Vị Y và ông cụ đi xét nghiệm ADN, cậu cũng có mặt ở đó cơ mà”

“Xét nghiệm đó đã bị người khác đụng tay đụng chân vào rồi, Cố Vị Y chính miệng thừa nhận máu mà cô ta mang đi xét nghiệm ADN với ông ngoại là của Uyển”

Lời nói của Cố Tĩnh Viễn khiến cho đầu óc của quản gia Đình trở nên trống rỗng.

Chuyện gì thế này!

Đột nhiên ông ấy nhíu mày lại: “Cậu nói cô Vị Y chính miệng thừa nhận đấy?”

Nếu như chuyện này là thật, trên thực tế, quản gia Đình càng vui vẻ hơn.

Trong thời gian một tháng sau khi Cố Vị Y trở về nhà, cô ta đã khiến cho nhà họ Cố rối loạn gà bay chó sủa.

Ông ấy không thích Cố Vị Y, rất không thích.

Ông ấy tin rằng nhà họ Cố, ngoại trừ ông cụ không thể không yêu thương cô cháu ngoại Vi Tư vì sự áy náy với Cố Cảnh Húc.

Những người khác, không có một ai thật lòng thích cô cháu gái này.

Nhất là những người biết một ít nội tình như bọn họ.

Sau khi Cố Vị Y trở về nhà, cô ta đã làm ra không ít trò giả dối, khiến cho người nhà họ Cố hoảng hốt bất an?

Nhưng Cố Vị Y chính miệng thừa nhận mình không phải là cháu gái của ông cụ, đây chẳng phải là chuyện rất kỳ quái sao?

“Tôi lấy tóc của cô ta và tóc của ông ngoại để đi làm xét nghiệm, bị cô ta phát hiện, bởi thế cô ta đã thừa nhận rồi.”

“Thế cô ta...”

“Chú Đình, chú không để ý đến tin giải trí, chuyện tôi và Uyển đã bị ông ngoại công bố với người ngoài rồi ”

Quản gia Đình cũng biết được tâm nghiêm trọng của chuyện này.

Mọi chuyện đi đến nước đường này, nếu như bây giờ phát hiện Cố Cơ Uyển mới là cháu gái của nhà họ Cố, thế thì nhất định chuyện giữa Cố Tĩnh Viễn và Cố Cơ Uyển sẽ làm bọn họ mất hết mặt mũi.

Cố Vị Y ỹ vào chuyện này nên mới có thể làm càn sao?

“Cậu Tĩnh Viễn, thế bây giờ phải làm sao?”

Đã lớn chuyện đến mức này rồi, bây giờ rất khó để giải quyết ổn thỏa.

“Tìm ông ngoại về để giải quyết chuyện của Cố Vị Y trước, còn chuyện của tôi và Uyển thì đợi đến khi hạ nhiệt trên mạng rồi giải quyết sau.”

“Nhưng mà...Nhưng mà, chuyện gì thế này?”

Quản gia Đình bất cần kéo đến tin tức chấn động này.

Ánh mắt của ông cụ không khỏi lướt đến bụng Cố Cơ Uyển.

“Uyển, cháu...”

Cố Cơ Uyển chột dạ, mặc dù biết ông ấy hiểu nhầm nhưng mà chuyện mình mang thai lại là thật!

“Giả đấy!” Cố Tĩnh Viễn không bị áp lực tâm lý nặng nề.

Cho dù sau này phát hiện ra anh ta giấu giếm chuyện này thì người chịu trách nhiệm là anh ta, không liên quan gì đến Uyển cả.

“Nhưng mà, tối ngày hôm qua...”

“Tôi và Uyển bị chuốc thuốc!”

Cố Tĩnh Viễn liếc nhìn ra ngoài cửa trong vô thức: “Tiểu Lan mang ít điểm tâm cho chúng tôi, trong đồ ăn bị bỏ thuốc ”

“Tiểu Lan?” Chết tiệt! Cái nhà này nằm trong tầm mắt của ông ấy, không ngờ lại xảy ra sơ sót như thế này!

“Không nhất định liên quan đến cô ta, lúc cô ta đi vào phòng, tôi thấy thái độ của cô ta cũng không có vẻ gì kỳ lạ. Cũng có thể, đồ ăn bị người bỏ thuốc, đến Tiểu Lan cũng không biết được.

“Thế chúng ta...”

Bây giờ quán gia Đình cảm thấy rất lo lắng, bọn họ bị chuốc thuốc, thế...rất cuộc có...

“Không có.” Cố Tĩnh Viễn thăm thở phào một hơi: “Vẫn còn chưa đến mức làm sai thì mọi người đã kéo đến rồi ”

Khả năng chuốc thuốc của người ấy cũng cao lắm, vừa nhìn đã biết là một tay cao thủ.

Biết cách dùng số lượng thuốc, đợi đến khi mọi người kéo đến, bọn họ giật mình, hiệu quả của thuốc gần như đã tan biến hết.

cho bọn họ cơ hội để giải thích, đồng thời vô hình trung lại đẩy chuyện này về phía xấu nhất.

Quan trọng nhất là tối hôm qua Cố Tĩnh Viễn không hề biết Cố Cơ Uyển là em họ của mình.

Nếu như anh ta biết, thà rằng triệt để làm lớn chuyện này, điều tra trong nhà rõ ràng, cũng không để cho nó tiến triển đến nước này!

Điện thoại trong tay Cố Tĩnh Viễn đổ chuông, anh ta lập tức bắt máy ngay!

Cố Cơ Uyển và quản gia Đình nhìn anh ta với vẻ mặt sốt ruột.

Bây giờ bất kỳ tiếng gió thổi nghiêng cành cỏ nào cũng khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Quan trọng nhất là rốt cuộc ông cụ đã đi đâu rồi?

Sau khi cúp máy, Cố Tĩnh Viễn mím môi: “Ông ngoại ra biển rồi, tạm thời không biết đi đâu”

Anh ta ngáp ngừng một lúc rồi nói: "Với lại cậu Mộ và Cố Vĩ Y đã cắt đuôi người của chúng ta rồi."

CHƯƠNG 413: ĐỀU TẠI BA MÀ RA

Cậu Mộ là ai? Muốn theo dõi anh, đúng là rất khó.

Bởi thế người bọn họ cử đi bị anh cắt đuôi thì cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng mà, anh ta dẫn Cố Vị Y theo...

Quản gia Đình và Cố Cơ Uyển đều cảm thấy bất an.

Cố Vị Y cũng đi rồi, rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Rốt cuộc bây giờ ông ngoại đang ở đâu?

“Anh Tĩnh Viễn, cảnh nào thế, có tìm ra chưa?”

Bây giờ điều khiến cho Cố Cơ Uyển lo lắng nhất chính là sự an toàn của ông ngoại.

Cố Vị Y muốn lừa tiền của ông ngoại, muốn lừa một chút thì cứ để cho cô ta lừa đi, quan trọng nhất là ông ngoại được an toàn.

Ông nội đã mất bất tin tức lâu rồi, lẽ mà, Cố Vị Y giờ trở ác, muốn ra tay với ông ngoại thì phải làm sao đây?

Ông ngoại bị bệnh tim, ông sẽ không chịu nổi đâu?

“Sẽ không đâu.” Cố Tĩnh Viễn vừa nhìn đã hiểu cô đang nghĩ gì.

Anh ta vuốt tóc cô, giọng nói trở nên dịu dàng.

“Đừng lo lắng, bây giờ Cố Vị Y không dám làm gì ông ngoại đâu, dù gì ông ngoại cũng là người có địa vị cao trong Bắc Lăng, nếu như cô ta thật sự

muốn ra tay thì sau này dù là Bắc Lăng hay là Lăng Châu, cô ta cũng không thể sống nổi đâu.”

Có lẽ sự an toàn của ông cụ sẽ không gặp vấn đề gì đâu.

Dù gì có họ có tên có lai lịch, cô ta cũng không thể nào trốn tránh hết cả đời, sống cuộc đời lang thang lênh đênh.

Cố Tĩnh Viễn cầm điện thoại lên, anh ta nhìn Cố Cơ Uyển và quản gia Đình.

“Chú Đình, Uyển không khỏe, bác ở đây với em ấy đi, tôi ra ngoài tìm ông ngoại tiếp.”

“Không được, em cũng muốn đi”

Cố Cơ Uyển níu ống tay áo của anh ta: “Cho dù ông có phải là ông nội của em, trong lòng em, ông ấy chính là ông nội của em!”

Cô không thể để cho ông nội bị thương, nhất định không thể!

Đúng là ông cụ Cố đã ra biển rồi.

Bản thân ông ấy cũng không biết mình đang ở đâu.

Vừa lên thuyền ông đã cảm thấy đau đầu, vào phòng ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy ban này.

Bây giờ phóng tầm mắt nhìn ra xa, đâu đâu cũng là biển cả, bốn bề đều xanh ngắt một màu, không thấy bờ đâu cả.

“Thư Lan, Vị Y kêu chúng ta đến đây làm gì thế?”

Mặc dù ông cũng thích ra biển, nhưng ông Đình và Uyển đều không có bên cạnh, ông vẫn cảm thấy hơi mất hứng.

“Con cũng không biết nữa, cháu gái của ba lên kế hoạch đây, con cũng chỉ làm theo những gì nó dặn dò mà thôi”

Cố Thư Lan ngồi đối diện ông ấy, bà ta thường thức thức uống nóng mà nhà bếp mới pha.

Thật ra hôm nay trời rất lạnh, gió biển tấp vào mặt khiến cho bọn họ cảm thấy giá rét.

Bởi thế hai người đều mặc áo khoác dày, còn đắp một tấm mền mỏng.

Những ngày như thế này thật sự không thích hợp để đi du lịch.

Bởi thế bây giờ các hòn đảo đều đang vắng khách.

Vị Y gọi bọn họ ra ngoài đảo vào lúc này là để chơi trò gì?

“Thế, thế chúng ta cứ đi theo thuyền như vậy à?”

Ông cụ đã ngồi nửa tiếng đồng hồ, hơi thấp thòm bất an rồi.

Ông cụ nhìn điện thoại, vẫn không có tín hiệu, đến liên lạc với Uyển cũng không được.

Ông nhớ cô bé Uyển của mình rồi.

Ra ngoài từ sáng sớm, cũng không biết Uyên sống như thế nào rồi nữa.
Có ăn ngon không, ở nhà có quen chưa? Người hầu có chăm sóc con bé cẩn thận hay không?
Hàng đồng vướng bận trong lòng ông, ông cụ không nhận ra trái tim mình chỉ chất chứa hình bóng cô bé Uyên mà thôi.

Ngoại trừ Uyên, không còn chứa thêm được ai khác nữa.

“Trên thuyền có gắn mạng không?” Ông cụ hỏi.

Càng không liên lạc được thì lại càng muốn liên lạc!

“Không có, hư mất rồi, khi này con đã thử, không lên mạng được.”

Có thể nào thì ông cụ cũng không ngờ rằng cô con gái theo mình nhiều năm lại lừa gạt mình.

Thuyền càng lúc càng chạy nhanh, bây giờ ông cụ hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Ông cụ Cố ngồi thêm nửa tiếng nữa, trong lòng cảm thấy hết sức sốt ruột.

“Thư Lan, hay là chúng ta về nhà đi?”

Đang yên đang lành ra biển có gì vui mà chơi?

“Mai là ngày tổ chức buổi tiệc rồi, ba còn nhiều chuyện vẫn chưa thương lượng với ông Đình lắm, bây giờ làm sao để rời khỏi đây?”

“Ba à, chuyện này không đến lượt con quyết định đâu, phải hỏi ý của cháu gái cục cưng của ba đấy.”

Cô Thư Lan tẩy sạch sẽ mọi trách nhiệm.

Bà ta giang tay rồi nhún vai mà nói: “Ba cũng biết tính tình cháu gái mình đấy, ở nhà chúng ta, nó nói một là một, nói hai là hai.”

“Con bé..” Ông cụ thở dài.

Cố Thư Lan nghiêng đầu nhìn ông cụ.

Dường như có ý nghĩ nào đó nảy sinh trong đầu bà ta.

“Ba này, thật ra con có chuyện muốn hỏi ba, sao ba lại thiên vị thế?”

“Cái gì?”

Ông cụ cho rằng bà ta nói về Cố Vị Y, nghĩ đến lại cảm thấy bất đắc dĩ.

“Thư Lan à, con là cô, đừng có tính toán với Vị Y nữa. Không phải là ba không thương con đâu mà là Vị Y mất ba lẫn mẹ từ lúc còn nhỏ, thiếu thốn tình thương gia đình, chẳng phải ba...ba đang bù đắp lại cho Cảnh Húc sao?”

“Ba à, con không nói Cố Vị Y.”

Bọn họ lấy gì để so bì với con gái của Cô Cảnh Húc.

rõ ràng biết rằng không tài nào bì được, thế thì không bì còn hơn.

“Không phải Vị Y à? Thế..” Ông cụ nhíu mày lại, cảm thấy hơi ngạc nhiên: “Con cảm thấy ba đối xử với con không tốt bằng Thư Hồng sao?”

Về điểm này, ông cụ không tài nào chấp nhận được, ông cụ cho rằng trước giờ mình vẫn luôn rất công bằng.

Gương mặt Cố Thư Lan sa sầm, bà ta lạnh nhạt mà nói: “Ba đối xử với con rất tốt, trước giờ con vẫn không so sánh bản thân mình với ai”

“Thế rồi cuộc ”

“Minh Dương cũng tài năng lắm cơ mà, mặc dù không bằng Tĩnh Viễn nhưng trong Cố thị, có phải ba đã chèn ép nó quá rồi không?”

“Thư Lan, con cho rằng ba thiên vị Tĩnh Viễn, đối xử tệ với Minh Dương sao?”

Gương mặt ông cụ toát ra vẻ kinh ngạc, sao ông cụ lại không đối xử tốt với Minh Dương kia chứ?

Cố Thư Lan cúi đầu uống trà, không nói tiếp nữa.

Con trai Cố Minh Dương của bà ta cũng tốt nghiệp từ trường học danh giá.

Phải, bà ta thừa nhận, đúng là con trai mình không tài ba như Cố Tĩnh Viễn, nhưng rõ ràng con trai bà ta cũng là nhân tài.

Cho dù không trở thành tổng giám đốc Cố thị như Cố Tĩnh Viễn, thế thì làm phó tổng giám đốc cũng được kia mà?

Ít nhất thì cũng có thể làm Quản lý tổng, nắm vài dây chuyền sản xuất và tiêu thụ, điều hành một vài dự án cho ra dáng.

Nhưng mà chẳng có gì hết, chẳng có thứ gì hết.

Bây giờ Minh Dương nhà bọn họ chỉ là trưởng phòng nhân sự trong Cổ thị, chỉ là trưởng phòng mà thôi, không có thực quyền gì trong công ty cả.

Bởi vì như thế nên đến công ty mà Minh Dương cũng không muốn lên, từ sáng đến tối đều ăn chơi lêu lổng.

Bởi vì bị đả kích tinh thần nên nó mới như thế.

Bà ta không tin, Minh Dương của bà ta lại là người không có lòng cầu tiến bẩm sinh!

Không biết đã bao nhiêu lâu trôi qua, Cố Thư Lan mới hừ lạnh: “Nếu như không phải vì ba không chịu giao quyền lực cho nó thì làm sao đến một chuyện đơn giản như đi làm mà nó còn không chịu?”

“Lẽ nào Minh Dương không nói cho con biết vì sao nó lại làm trưởng phòng nhân sự à?”

Ông cụ Cố nhìn con gái mình chăm chú rồi hỏi.

Thật sự không ngờ rằng gia đình mình sống chung với mình bao nhiêu lâu nay, con gái lại âm ức tủi thân như thế.

“Thư Lan, chuyện này con nên hỏi Minh Dương chứ không phải hỏi ba.”

“Cho dù Minh Dương làm sai điều gì, con cháu có sai thì ba dạy dỗ nó một chút là được rồi, cần gì phải chèn ép nó như thế?”

Nghe lời nói của ông cụ, những âm ức tích lũy trong lòng bà ta nhiều năm nay đều bộc phát.

Bà ta cho rằng vì bị chèn ép mà con trai mình mới thất bại hoàn toàn!

Bà ta đứng phắt dậy, chiếc mền trượt xuống khỏi cơ thể.

Bà ta nhìn ông cụ Cố chăm chú, tức giận đến nổi gương mặt đỏ bừng.

“Ba, Minh Dương nhà con là đứa trẻ ưu tú, nếu như không phải vì Cổ thị luôn chèn ép nó, với năng lực của nó, nhất định có thể gây dựng được một mảnh trời!”

“Bởi vì ba đã khiến cho nó đánh mất sự tự tin, để cho nó ghét lên Cổ thị làm việc, để cho nó ăn chơi lêu lổng bên ngoài từ sáng đến tối!”

Cố Thư Lan càng nói càng kích động, bà ta kích động đến nỗi giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Ba! Tất cả những gì Minh Dương gặp phải hiện nay đều là do ba tạo ra cái!”

CHƯƠNG 414: HÔM NAY BẦU KHÔNG KHÍ THẬT KỲ LẠ

"Thư Lan, chuyện này có lẽ con nên đi tìm Minh Dương mà nói thì tốt hơn đây."

Ông cụ không muốn giải thích quá nhiều, có một số việc ông cụ có nói cũng không được.

"Ba chỉ có thể nói là hai đứa cháu ngoại này ba đều quý như nhau, ba tuyệt đối sẽ không thiên vị bất kỳ ai."

"Nếu ba thật sự công bằng như thế, vậy thì để Minh Dương làm Tổng giám đốc Cổ thị đi!"

Cố Thư Lan nhìn chăm chăm vào ông cụ, sắc mặt ủ dột.

Gió thổi vào trên người bà ta, vậy mà lại khiến cho người ta có một loại cảm giác lạnh buốt.

"Tĩnh Viễn làm phó Tổng giám đốc ba năm, hai năm làm Tổng giám đốc, vậy ba cũng cho Minh Dương làm phó Tổng giám đốc ba năm, làm Tổng giám đốc hai năm đi, để xem có phải thật sự là một chút năng lực nó cũng không có hay không, có phải là thật sự không thể giúp cổ đông của Cổ thị kiếm tiền hay không."

Thế này, mới gọi là công bằng!

Máu nóng trong người ông cụ Cố lập tức dâng lên: "Thư Lan, đây không phải là con đang làm bừa à?"

"Con cho rằng Cổ thị chỉ như mấy công ty tư nhân nhỏ thôi à, Tổng giám đốc phó Tổng giám đốc có thể tùy tiện thích đối là đối được à?"

"Ba, mặc dù công ty đã được đưa ra thị trường nhưng phần lớn cổ phần đều ở trong tay của ba còn gì."

Cố Thư Lan biết hành động của mình hơi theo cảm tính, nhưng vì con trai, bà ta không thể nhịn được!

"Ba là người có quyền lực tuyệt đối, thay đổi Tổng giám đốc công ty thì chỉ cần họp cổ đông lại thôi, chỉ cần ba nói ra thì cổ đông nào dám không nghe ba chứ?"

Những người kia được gọi là cổ đông của công ty nhưng thật ra cũng chỉ là cổ đông nhỏ mà thôi.

Một tay ông cụ nắm phần lớn quyền lực, phần quyền lực còn lại cũng nằm ở trong tay người nhà họ Cố bọn họ.

Không giống với những công ty được đưa ra thị trường khác, Cổ thị của bọn họ trên cơ bản chính là công ty của gia đình.

Ai làm Tổng giám đốc không phải chỉ là một câu nói của ông cụ thôi sao?

Bây giờ lại tỏ ra khó xử như thế không phải là bởi vì không muốn để Minh Dương giữ chức, muốn bảo vệ Cố Tĩnh Viễn hay sao?

Ông cụ quỳnh lên, lập tức ho khan.

Ho khá là dữ dội, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, bắt đầu thở không ra hơi.

Cố Thư Lan vốn cho là ông cụ đang giả vờ, chính là vì để trốn tránh không muốn thảo luận chuyện này với bà ta.

Nhưng sau khi nhìn lại lại thấy khuôn mặt của ông cụ đỏ bừng lên, dần dần chuyển sang hơi tái.

Cố Thư Lan luống cuống, vội vàng đi qua đó vỗ lưng thuận khí.

"Ba, ba... Ba đừng như vậy mà! Con cũng chỉ là có chuyện nói thẳng, ba... Ba đừng dọa người khác như vậy?"

Nhưng ông cụ thật sự là thở không ra hơi nên không thể nào nói tiếp với bà ta được.

Ho khan, ho đến mức giọng nói cũng khàn đi.

"Ba, con không nói nữa được chưa? Ba đừng ho nữa, bây giờ chúng ta đang ở trên biển, muốn trở về cũng không dễ dàng, phải cần thời gian."

Tay bà ta vỗ lưng cho ông cụ lại mạnh hơn một chút: "Ba, đừng ho nữa, con không nói nữa rồi mà?"

Không biết có phải ở bên ngoài nên gió quá lớn hay không.

"Ba, chúng ta đi vào trong đi." Cố Thư Lan dìu ông cụ, nhanh chóng đi vào căn buồng nhỏ trên tàu.

Quả nhiên sau khi trở về, không còn gió biển thổi phàn phật nữa, ông cụ đã đỡ ho hơn một chút.

Gương mặt đỏ đến mức hơi tái đi kia cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường hơn một chút.

Cố Thư Lan rót một chén nước ấm, nhìn ông cụ uống hết, cũng thấy ông cụ không còn ho đến mức khó chịu như lúc trước nữa mới thở dài một hơi.

Nhưng bà ta vẫn thấy khó chịu, trong lòng không thoải mái.

Ông cụ như thế này rõ ràng chính là đang lảng tránh không muốn tiếp tục nói về chủ đề này với bà ta nữa.

Trong lòng bà ta có thể dễ chịu ư?

Ông cụ Cố lại uống thêm mấy ngụm nước, hô hấp bình thường rồi mới quay sang nhìn bà ta.

Con gái ông ta đang ngồi bên cạnh, kìm nén một bụng ấm ức nên đương nhiên sắc mặt cũng khó nhìn.

Ông cụ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì.

"Có một số việc con vẫn nên tâm sự với Minh Dương trước đi đã, chờ hai người nói chuyện xong rồi lại đến nói với ba cũng không muộn."

Cố Thư Lan vẫn không thèm để ý tới, lấy một quyển tạp chí ra, ngồi ở trên ghế sofa lật xem.

Ông cụ nhìn điện thoại một chút, vẫn cảm thấy không có lòng tin, không hiểu sao lại cảm thấy tâm trạng khá nặng nề.

Ông cụ nhìn Cố Thư Lan: "Bảo bọn họ lái thuyền trở về đi, ba không muốn đi chơi nữa."

"Chỉ sợ con nói cũng không được, người trên thuyền là do Cố Vị Y sắp xếp." Cố Thư Lan vẫn đang xem tạp chí, ngay cả đầu cũng không hề ngẩng lên một chút nào.

Ông cụ cảm thấy khó hiểu, cho dù là Cố Vị Y sắp xếp thì bọn họ muốn trở về, chẳng lẽ người ta lại không chịu nghe hay sao?

Ông cụ đứng lên, định tự mình tới phòng điều khiển nói với những người kia.

Ai ngờ, Cố Thư Lan lại nói: "Ba, ba đừng phí công nữa, sắp tới nơi rồi, cũng lắm là nửa giờ nữa thôi."

"Nhưng ba..." Một chút cũng không muốn đi chơi, ông cụ muốn về nhà.

"Không phải ba luôn nói nợ Cảnh Húc nên muốn bù đắp lại cho Cố Vị Y à? Ngay cả chút yêu cầu đó của cháu gái mà ba cũng không muốn thỏa mãn vậy thì còn đền bù cái gì?"

Ông cụ có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, hôm nay thái độ của con gái thứ hai đối với mình quả thực rất kém.

Nhưng kết hợp với lời bà ta vừa mới nói, thái độ khác biệt hiện tại cũng có thể lý giải được.

Cuối cùng vẫn là hiểu lầm.

Ông cụ hơi bất đắc dĩ, loại chuyện này cũng không phải dăm ba câu là có thể giải quyết được.

Nửa giờ à, vậy thì đợi thêm nửa giờ đi.

Ông cụ ngồi ở trên ghế sofa, uống nốt nửa cốc nước nóng.

Cũng không biết từ khi nào, lại mê man, ngủ thiếp đi.

"Ông nội, ông nội, tỉnh lại đi." Một giọng bé gái vang lên ở bên tai.

Ông nội?

Ông cụ Cố lặng lẽ mở mắt ra.

Ánh sáng trong phòng quá mạnh nên căn bản không thấy rõ được khung cảnh trước mắt.

Chỉ có thể lờ mờ cảm nhận được, có một cô gái đang ở bên cạnh ông ta, còn gọi ông ta là ông nội nữa.

Ông nội...

Ông cụ không cần suy nghĩ liền mở miệng: "Uyển Uyển.. "

Cố Vị Y sầm mặt lại.

Biết là ông cụ thích Cố Cơ Uyển, nhưng không ngờ lại thích đến mức như thế!

Nhưng bây giờ ông cụ vẫn chưa biết Cố Cơ Uyển là cháu gái của mình mới đúng chứ.

Cả ngày hôm nay, hành tung của ông cụ đều tại trong lòng bàn tay của mình, nên căn bản ông cụ cũng không có cơ hội để biết chuyện này.

"Ông nội, là cháu."

Giọng nói của cô gái lạnh xuống, không phải giọng nói mà trong lòng ông cụ mong đợi nhưng lại rất quen thuộc.

"Vị Y?" Cuối cùng ông cụ Cố cũng thấy được rõ ràng tất cả trước mắt.

Ông cụ từ từ mở mắt ra, sau đó ngồi dậy.

"Là cháu." Cố Vị Y gật đầu, đỡ ông ta ngồi dậy.

Đâu ông cụ hơi nặng, liếc nhìn xung quanh vậy mà lại ở trong một gian phòng.

Nhưng sàn nhà hơi lắc lư, mặc dù không rõ ràng nhưng cũng đủ để ông cụ ý thức được, mình vẫn còn đang ở trên thuyền.

Chỉ có điều chiếc thuyền này ổn định hơn chiếc kia rất nhiều, chắc là một chiếc thuyền lớn.

"Vị Y, đây là đâu? Thư Lan đâu rồi?"

Không phải con gái vẫn còn đang bức bối với ông ta sao? Sao lại không thấy bóng dáng đâu nữa rồi? Tức giận như vậy cơ à?

Ngủ một giấc dậy, không thấy Cố Thư Lan đâu lại bỗng nhiên đổi thành Cố Vị Y, không biết vì sao trong lòng ông cụ bỗng nhiên lại có dự cảm xấu.

"Cô nhỏ đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh." Cố Vị Y cong môi cười một tiếng, rõ ràng ý cười vẫn sáng rõ như vậy khiến cho người ta nhìn vào dần dần không còn lòng phòng bị.

Nhưng ông cụ vẫn cảm thấy hơi bất an.

"Vị Y, gọi ông nội tới đây làm gì vậy?"

Bất an nhất là, cho dù ông cụ có già nhưng thân thể cũng không kém đến mức thế này.

Vậy mà ngủ một giấc đến nỗi ngay cả mình đối thuyên cũng không biết, ông cụ nào có ngủ sâu được như vậy?

Bình thường giấc ngủ của ông cụ đều rất nông, trong phòng chỉ cần động nhẹ một cái là đã có thể đánh thức ông cụ rồi.

Hôm nay, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Ông cụ nhìn Cố Vị Y, trong lòng có vô số câu hỏi nhưng lại không muốn khiến bầu không khí trở nên mất tự nhiên.

"Vị Y, sao ông cảm thấy... Hôm nay mọi người đều rất lạ? Rốt cuộc là đang giấu diếm ông nội cái gì vậy?"

CHƯƠNG 415: NẾU NHƯ ÔNG THẬT SỰ MUỐN BÙ ĐÁP

Thật ra tính cảnh giác của ông cụ không hề kém, ông cụ đã mơ hồ cảm nhận được một chút chuyện không tâm thường.

Chỉ là bởi vì một người là con gái của ông ta, một người là cháu gái ngoan của ông ta nên cho dù ông ta có bất an thế nào thì cũng sẽ không nghi ngờ hai người này liên thủ lại đối phó với mình.

Cố Vị Y cười vô cùng dịu dàng nhưng lời nói lại lạnh như băng.

"Ông nội, không phải ông đã nói Cố thị vốn là của cháu à?"

Ông cụ sững sờ, không biết bỗng nhiên cô ta nói như vậy là có ý gì?

"Ông nội, ngày mai sẽ tới ngày tổ chức tiệc rượu, nhưng cháu, bây giờ cái gì cũng không phải."

"Cháu là cháu gái của ông nội!" Ông cụ đã cho cô ta thân phận cô chủ của nhà họ Cố, sao có thể nói cái gì cũng không phải?

"Nhưng người khác sẽ cho rằng cháu chỉ là con hoang được nhận nuôi về."

"Ai dám cho rằng như vậy?" Ông cụ sầm mặt lại, không vui nói: "Là ai lại dám nói linh tinh như thế?"

Cố Vị Y ngồi xuống bên cạnh giường, dù vội nhưng vẫn ung dung nhìn ông cụ.

Ánh mắt như vậy thật sự khiến cho trong lòng ông cụ khó có thể bình an: "Vị Y, rốt cuộc là cháu muốn nói cái gì? Không bằng, cứ nói thẳng với ông nội đi."

"Ông nội đã đồng ý là sẽ cho cháu cổ phần." Nếu ông cụ đã muốn nói thẳng, vậy thì cô ta sẽ nói rõ ràng mọi chuyện.

Ông cụ vội nói: "Ông đã đồng ý rồi mà, không phải là thứ hai này sẽ gọi luật sư lên để chuyển cổ phần cho cháu đây sao?"

"Ngày mai ông phải tuyên bố với mọi người cháu là cháu gái của ông để cho tất cả mọi người đều biết, cháu là cháu gái của nhà họ Cố."

Đối với sự sắp xếp này của ông cụ, rất rõ ràng là Cố Vị Y không hài lòng.

Cô ta hừ hừ, sắc mặt ảm đạm.

Người này hoàn toàn không giống với cô cháu gái luôn luôn dịu dàng nhẹ nhàng ở trước mặt ông cụ trước kia.

"Ông nói xem nếu như ngày mai người ta hỏi cháu là trong tay cháu có bao nhiêu cổ phần của Cố thị, cháu nên nói thế nào?"

Ông cụ không nói gì mà chỉ trầm mặc.

Ý tứ của Cố Vị Y, ông ta nghe rõ.

Thật ra ngay cả bây giờ chuyển cho cô ta cũng không sao.

Đúng như lời ông cụ đã nói, sớm muộn gì Cố thị cũng là của cô ta.

Chỉ có điều, dùng phương thức như vậy để dành ông cụ ra biển sau đó lại đưa ông cụ đến nơi này, chỉ vì chút cổ phần ấy ư.

Nói cho cùng, trong lòng ông cụ rất lạnh, có một cảm giác bị gài bẫy.

Mà những người đáng ra phải có tình cảm gia đình nhưng lại bởi vì lần lừa gạt và gài bẫy này mà càng ngày càng cạn.

Nhưng, cô ta là con gái của Cảnh Húc, sao có thể chứ?

"Vị Y, vậy, cháu, muốn ông nội làm thế nào?"

Ông cụ hít sâu một hơi, rất bất đắc dĩ, cũng vô cùng... Bất lực.

Quả nhiên Cố Vị Y liên lấy hợp đồng đã chuẩn bị sẵn ra, đưa đến trước mặt ông cụ.

"Ông nội, cháu đã làm việc xong với luật sư rồi, trong tay ông đang có ba mươi phần trăm cổ phần của Cổ thị, chỉ cần ông ký tên lên hợp đồng này thì về sau cháu sẽ danh chính ngôn thuận trở thành cháu gái của nhà họ Cổ."

Ánh mắt của ông cụ càng thêm âm đạm.

Ngay cả hợp đồng cũng đã chuẩn bị xong!

Mặc dù đã quyết định sẽ cho cô ta, nhưng bây giờ lại bị ép phải chuyển nhượng cổ phần như vậy, cho dù là ai thì cũng đều không dễ chịu.

Ông cụ Cổ nhìn Cổ Vị Y, không phải vì chần chờ mà chỉ là, lòng chưa xót.

Cổ Vị Y nhú mày lại, không vui.

"Sao vậy ông nội, chẳng lẽ lời nói trước đây của ông đều là đồ dành cháu à? Ông hoàn toàn không coi cháu là cháu gái của ông mà!"

"Sao có thể như vậy chứ?" Nhưng lời này cũng không mang theo sự nhiệt tình.

"Nếu đã không phải thì vì sao vẫn chưa ký?" Hôm nay Cổ Vị Y đã quyết định là ông cụ không ký tên là không được!

Ông cụ lại thở dài một cái, cầm hợp đồng sau đó cầm bút lên.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, sắc mặt ông cụ liền hoàn toàn thay đổi.

"Cháu muốn toàn bộ cổ phần của ông à? Ba mươi phần trăm?"

Chẳng lẽ không phải trước đó ông cụ đã nói với cô ta là mười phần trăm rồi à?

Trên hợp đồng lại viết là ba mươi phần trăm! Cô ta... Cô ta đang nghĩ gì vậy?

"Sao vậy? Ba mươi phần trăm, có vấn đề gì sao?"

Cổ Vị Y lại giống như là rất vô tội vậy, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào ông cụ: "Ông nội, ông không nhớ à?"

Ông cụ không biết nên nói cái gì, ba mươi phần trăm, vậy là muốn lấy hết tất cả cổ phần Cổ thị trong tay ông ta, lấy hết toàn bộ!

Có phải... Lòng tham của cô ta hơi lớn quá rồi đúng không?

Thấy ông cụ chậm chạp không ký tên, Cổ Vị Y không vui, sắc mặt càng trở nên trầm xuống.

"Ông nội, ông đã nói vốn ba cháu sẽ được thừa kế Cổ thị của ông, nhưng khi đó là do ông sai nên mới hại chết ba cháu!"

Trong lòng ông cụ chấn động, bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào cô ta.

Làm thế nào cũng không ngờ được, vậy mà cô ta lại nói ra lời như vậy!

"Chẳng lẽ không đúng sao? Ông nội, lúc trước là ông không cho phép ba mẹ cháu ở bên nhau nên bọn họ mới bỏ trốn."

Một tháng này Cổ Vị Y ở trong nhà họ Cổ cũng không hề uống phi.

Vì lúc này đã điều tra được bảy tám phần chuyện năm đó.

"Ông có biết sau khi ba cháu bỏ trốn đã sống như thế nào không? Ông nội, chẳng lẽ ông không hề hối hận chút nào sao?"

"Vị Y, đừng nói nữa." Ông cụ hối hận, sao ông cụ có thể không hối hận chứ?

Tay ông cụ đặt lên chỗ trái tim, lòng hơi buồn bực.

"Vì sao lại không thể nói? Ông nội, ông đã hại chết ba mẹ cháu, bây giờ lại còn không cho phép cháu nói ư."

Cổ Vị Y cười lạnh, đối với sắc mặt đang tái nhợt đi của ông cụ lại không có chút đồng tình nào.

"Ông đã làm nhưng lại không muốn thừa nhận, ông nội, thừa nhận ông nợ cháu lại khó như vậy à?"

"Đúng là ông nợ cháu, Vị Y, những chuyện này đã qua rồi, sau này ông nội nhất định sẽ thương yêu cháu."

Thật sự ông cụ không muốn nhắc lại nữa, lại nghĩ tới chuyện đó!

Trái tim giống như là nứt ra, đau đến mức máu thịt be bét.

Là ông cụ mắc nợ cả nhà cô ta, đây là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời của ông cụ, là nỗi đau đớn nhất trong tim ông ta.

"Ông thương cháu, chẳng lẽ cũng chỉ dùng miệng nói thôi à?"

Đối với sự áy náy của ông cụ, Cổ Vị Y ghét bỏ một cách không nói ra được.

"Vị Y...."

Ông cụ không rõ, vì sao bỗng nhiên cháu gái bảo bối lại biến thành thế này.

Chẳng lẽ trong lòng cô ta thật sự hận ông cụ như thế sao? Cô ta thật sự không muốn tha thứ cho ông ta sao?

"Ông nội, nếu ông đã cảm thấy áy náy như vậy thì vì sao lại không muốn ký vào hợp đồng này?"

Cố Vị Y cúi đầu, khinh thường ông ta, trong đáy mắt tất cả đều là lạnh lẽo và khinh thường.

"Ông đã làm hại cháu tan cửa nát nhà, nếu như bây giờ ngay cả chút trả giá như vậy mà ông cũng không làm được, như vậy mà ông còn nói là ông yêu ba Cảnh Húc của cháu à, cũng chỉ là nói mồm không hơn thôi."

"Như vậy sau này cũng đừng nói gì về ba cháu, và đừng nói cháu là cháu gái bảo bối của ông nữa!"

"Bởi vì ở trong lòng ông, tất cả mọi người cũng đều không bằng chính bản thân ông!"

Trong lòng ông cụ sững lại, hô hấp nặng thêm mấy phần.

Ông cụ thở hỗn hển mấy cái, nhìn Cố Vị Y, không biết là đau lòng hay là cái gì khác.

Lại nhìn hợp đồng trên tay mình, trái tim lập tức trở nên lạnh lẽo và run rẩy.

"Ông nội, nếu ông thật sự muốn bù đắp, thì ký đi"

Giọng nói của Cố Vị Y vẫn vắng vắng ở bên tai của ông ta, thậm chí còn đọng lại trong tim ông ta.

Giống như là ma ám, không ngừng quanh quẩn trong lòng ông ta, không vững đi được.

"Ông nội, đừng do dự nữa, ông đã nói sẽ thương cháu, đã nói muốn bù đắp cho cháu, không phải sao?"

Trong tay ông cụ bị nhét vào một cây bút, phần hợp đồng kia được mở ra để trước mặt ông ta một lần nữa.

Cố Vị Y cầm lấy tay của ông cụ, đặt ở bên trên hợp đồng.

Ngòi bút đặt sẵn lên chỗ ký tên.

Cô cong môi lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ông cụ không thể nào sáng tỏ hơn.

"Ông nội, ký đi."

CHƯƠNG 416: ÔNG CHO RẰNG BÀ TA THẬT SỰ ĐỐI TỐT VỚI ÔNG Ừ?

Nếu đã muốn bù đắp, vậy không bằng bù đắp cho thật tốt đi.

Tiền tài là thứ mà sống không ăn được đến chết cũng không mang theo được, thật ra ông cụ không hề để ý chút nào.

Ông cụ chỉ để ý tới chuyện liệu tương lai Cố thị còn có thể phát triển tốt hay không, hàng ngàn hàng vạn nhân viên của Cố thị có được sống cuộc sống tốt đẹp hay không.

“Cổ phần chuyển hết cho cháu, Cố thị vẫn phải theo mô hình như hiện tại, cháu phải nghe theo anh Tĩnh Viễn của cháu, nó rất có kinh nghiệm quản lý Cố thị”

Ông cụ nhìn Cố Vị Y, đây là yêu cầu duy nhất của ông cụ ở hiện tại.

Cố Vị Y vội vàng gật đầu: “Được, mọi chuyện cháu đều nghe theo anh Tĩnh Viễn hết, dù sao cái mà cháu muốn nhất cũng chỉ là cổ phần mà thôi”

“Trước kia Cố thị thế nào thì sau này cũng sẽ như thế, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì

Bây giờ cô ta chỉ mong ông cụ nhanh chóng ký vào hợp đồng chuyển nhượng cổ phần mà thôi.

Trên thuyền của bọn họ có luật sư, cả hai bên đều có mặt cộng thêm luật sư nữa thì hợp đồng chuyển nhượng cổ phần này chắc chắn là hợp lệ!

“Ông nội, ông mau ký đi” Cố Vị Y lại tiếp tục thúc giục.

Ông cụ thở dài một hơi, cuối cùng cầm bút lên chuẩn bị ký tên lên hợp đồng!

Không ngờ bỗng nhiên cửa phòng lại phịch một tiếng, bị người đẩy ra, Cố Thư Lan bước nhanh đến.

“Ba, nó muốn ba cho nó bao nhiêu cổ phần?”

Sắc mặt Cố Thư Lan vô cùng u ám, nếu như vừa rồi không nghe được luật sư nói chuyện điện thoại thì bà ta cũng không biết chuyện đã phát triển đến mức này đâu!

“Cố Thư Lan, bà muốn làm gì?” Cố Vị Y bỗng nhiên đứng lên, muốn đuổi bà ta ra ngoài.

Ông cụ nhíu lông mày lại: “Vị Y, đó là cô của cháu đấy, cháu không thể không lễ phép với cô mình như vậy được”

Mặc dù sau khi Cố Vị Y trở về vẫn hay gây ra những chuyện vụn vặt nhưng ít ra ở trước mặt người khác, cô ta vẫn rất lễ phép với người nhà.

Vừa rồi ngay cả tên họ Thư Lan cô ta cũng gọi hết ra, xưng hô kiểu này cộng với thái độ như vậy thật sự là quá đáng.

Ông cụ thương cô ta nhưng cũng không muốn chiều cô ta thành kiểu cô chủ điều ngoa không có lễ phép như vậy.

Cố Thư Lan vẫn rất lo lắng, bà ta lao đến, một tay đoạt lấy bản hợp đồng chuyển nhượng.

Vừa nhìn thấy Cố Vị Y muốn ba mươi phần trăm cổ phần, bà ta liền giận điên lên.

“Cố Vị Y, lá gan của cháu lớn quá nhỉ! Vậy mà lại muốn nuốt hết tất cả cổ phần của Cố thị!”

Hai người đã bàn bạc trước là Cố Vị Y chỉ được lấy mười phần trăm sau đó âm thầm chuyển cho bà ta năm phần trăm, đây là ranh giới cuối cùng mà Cố Thư Lan có thể chấp nhận được.

Bà ta thực sự rất muốn có được những cổ phần này của Cố thị, sau đó sẽ để hết lại cho con trai của bà ta.

Chỉ cần năm phần trăm thôi thì tương lai của con trai bà ta ở Cố thị sẽ được bảo đảm.

Nhưng làm thế nào bà ta cũng không ngờ được, Cố Vị Y lại lòng lang dạ thú muốn lấy hết luôn ba mươi phần trăm của ông cụ, cô ta điên rồi!

“Ba, ba không thể ký vào hợp đồng này được!”

“Bà muốn làm gì? Cố Thư Lan, bây giờ bà lại nghĩ tới làm cản à?”

Cố Vị Y nhìn chăm chăm vào bà ta, trong đáy mắt cất giấu sự uy hiếp.

Chuyện này chính bà ta cũng có phân bày kể.

Hai người đã âm thầm ký kết hiệp nghị, bây giờ nó vẫn còn trong phòng cô ta ở nhà họ Cố.

Nếu như phơi bày chuyện này ra ngoài chắc chắn đối với Cố Thư Lan cũng không phải chuyện tốt gì, bà ta thật sự không sợ chút nào ư?

Bà ta làm như vậy chính là phản bội lại ba mình! Phản bội lại toàn bộ nhà họ Cố!

Bà ta dám nói ư?

Quả thực là Cố Thư Lan rất xoắn xuýt, nhất là khi nhìn thấy sự cảnh cáo ở trong mắt Cố Vị Y khiến cho bà ta có mấy phần do dự.

Nhưng khi nhìn thấy người cha đã già yếu của mình, trái tim lại không thể độc ác nổi.

Bà ta hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ba, Cố Vị Y hoàn toàn không phải là cháu gái của ba đâu, ba đừng để cô ta lừa nữa”

“Con nói cái gì?” Ông cụ bị dọa đến mức trái tim đập lờ một nhịp, bệnh tim suýt chút nữa thì phát tác.

“Cố Thư Lan, bà có biết bà đang làm gì không?”

Cố Vị Y vô cùng tức giận, lớn tiếng nói: “Người đâu! Mau đuổi bà ta ra ngoài!”

“Ba, Cố Vị Y thật sự không phải là cháu gái của ba đâu, lúc trước ba làm giám định ADN với cô ta ở Bắc Lăng, mẫu máu đó không phải của cô ta đâu, chuyện này chắc Tĩnh Viễn cũng biết rõ!”

“Cố Thư Lan!”

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Ông cụ vén chăn lên, trừng mắt với hai người đàn ông đang xông tới kia.

“Không nói rõ ràng chuyện này thì cho dù có đuổi Thư Lan ra, tôi cũng không ký vào bản hợp đồng này đâu:

Cố Thư Lan nhìn ba của mình, đột nhiên lại đau lòng.

Mặc dù bà ta tức giận vì ông cụ đối xử không tốt với con trai mình, nhưng mọi người ở cùng nhau nhiều năm như vậy thật ra cả nhà vẫn luôn rất hoà thuận.

Tình cảm của bà ta và chị cả Cố Thư Hồng cũng rất tốt.

Không biết có phải bởi vì hai người đều là con gái hay không mà ngược lại, không hề có nhiều âm mưu quỷ kế giống như những gia đình có nhiều con trai kia.

Có thể nói là trước khi Cố Vị Y trở về, người một nhà bọn họ thật sự rất hòa hợp.

Sau khi Cố Vị Y trở về, mọi thứ lần lượt trở nên đảo lộn, trái tim của mọi người cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cố Vị Y lạnh lùng nhìn ông cụ, nói mà không có biểu cảm gì: “Ông nội, ông đối xử với cháu tốt thật đó! Đây mà là bù đắp ư?”

“Cố Vị Y, cô đừng có mà giả vờ giả vịt nữa, cô không phải là cháu gái của nhà họ Cố chúng tôi, cháu gái của nhà họ Cố chúng tôi, là Uyển Uyển!”

“Con nói cái gì?”

Ông cụ chỉ cảm thấy trái tim mình bỗng chốc như bị ghim lại, càng ngày càng đau đớn!

Uyển Uyển mới là cháu gái của ông ta, đây là sự thật sao?

Rõ ràng đây là một chuyện khiến cho người ta vạn phần chấn động, thế nhưng lúc nghe xong vậy mà lại... Cảm thấy có chút chờ mong.

Nếu như Uyển Uyển thật sự là cháu gái ngoan của ông ta... Đây quả thực là chuyện hoàn hảo nhất.

Nhưng Uyển Uyển và Tĩnh Viễn lại xảy ra chuyện gì kia?

Vừa nghĩ tới một màn bọn họ lăn lộn trên giường đêm qua, sắc mặt ông cụ lập tức trở nên tái nhợt.

Vừa đứng lên, thân thể nhoáng một cái lại bịch một tiếng ngồi bệt xuống giường.

“Uyển Uyển, và Tĩnh Viễn...”

“Ba! Không phải như thế đâu! Bọn họ hoàn toàn không có loại tình cảm kia!”

Cố Thư Lan muốn đi qua nhưng lại bị hai người đàn ông cao lớn kia chặn lại.

Bà ta vội vã nói: “Bọn họ bị hạ thuốc cho nên mới... Nhưng mà ba yên tâm đi, bọn họ tuyệt đối không làm ra chuyện kia đâu, con cam đoan với ba đó!”

Chuyện hạ thuốc kia bà ta cũng tham dự vào, bà ta kiểm soát lượng thuốc rất chuẩn xác.

Cho dù có cảm thấy ông cụ thiên vị Cố Tĩnh Viễn nhưng trên là một người di và một người cô, bà ta tuyệt đối cũng sẽ không lấy cuộc sống của cháu mình và danh dự của toàn bộ nhà họ Cố ra làm trò đùa.

Nếu như thật sự để bọn họ làm ra chuyện kia, thì hai đứa trẻ đó của nhà họ Cố sẽ thật sự bị hủy hoại.

“Bọn họ không làm gì hết, ba, ba đừng sợ, bọn họ thật sự không làm gì”

Mắt thấy sắc mặt ông cụ càng ngày càng trắng bệch, Cố Thư Lan càng cảm thấy lo lắng.

Muốn đi qua, nhưng vẫn bị những người kia ngăn lại.

“Cố Vị Y, cô dám làm như vậy với chúng tôi, sau khi trở về tôi sẽ không bỏ qua cô đâu!”

Cố Thư Lan dùng sức muốn đẩy hai người kia ra nhưng không ngờ lại bị bọn họ đẩy ngã trên mặt đất.

“Cố Vị Y, cô dám!”

“Tôi có cái gì mà không dám?”

Việc đã đến nước này cũng không còn biện pháp vãn hồi nữa.

Không ngờ cuối cùng Cố Thư Lan ngu ngốc này lại chơi cô ta một vố đau như thế

“Lương tâm trời dậy à?” Cô ta nhìn Cố Thư Lan, cười lạnh: “Chỉ bằng một mình Cố Thư Lan bà ư, bà có xứng không?”

Cố Thư Lan cắn răng, từ dưới đất bò dậy nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Bà ta chợt dạ, dù sao người đưa ba bà ta tới nơi này cũng chính là bà ta!

Cố Vị Y nhìn ông cụ Cố đang thờ đốc ngồi ở trên giường, môi mỏng nhếch lên, cười khinh thường.

“Ông cho rằng con gái ông thật sự đối tốt với ông như vậy à? Trên thực tế, bà ta dẫn ông tới đây chính là vì muốn chiếm gia sản của ông đấy!”

“Năm phần trăm cổ phần của Cố thị đã đủ để khiến bà ta hoàn toàn phản bội ông, loại con gái như vậy có xứng không?”

CHƯƠNG 417: NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRÊN BOONG THUYỀN

Ông cụ Cố nhìn Cố Thư Lan, Cố Thư Lan cúi đầu, vẻ mặt hối hận.

“Con xin lỗi, ba, con... Con nhất thời bị ma xui quỷ khiến!”

Ông cụ lại không tức giận, lúc con gái nói rõ mọi chuyện thì trong lòng cũng ngọt ngào!

“Đừng nói nữa, chúng ta về nhà rồi nói chuyện sau.”

Ông đỡ mép giường đứng lên nhìn Cố Vị Y.

“Tôi sẽ không ký bản thỏa thuận này, cô giả mạo là cháu gái nhà họ Cố, coi như tôi nể mặt Cơ Uyển nên không tính toán chuyện này”

Hiện tại ông chỉ muốn mau quay về nhìn thấy Cơ Uyển của mình.

Ông muốn Cơ Uyển gọi mình là ông nội, muốn chính thức gọi là ông nội!

“Ông già, ông cho rằng hôm nay ông không ký bản thỏa thuận thì có thể rời khỏi chiếc thuyền này sao?”

“Cố Vị Y, rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Cho dù ba tôi ký thì dưới tình huống bị ép buộc, sau đó chúng tôi vẫn có thể mời luật sư kiện cô!”

Cố Thư Lan thật sự muốn xé xác người phụ nữ xấu xa này!

Do cô ta châm ngòi dụ dỗ nên bà ta mới có thể nhất thời mê muội đầu óc!

Cố Vị Y nhún vai, ánh mắt nhìn bà ta giống như nhìn thẳng hê.

“Cố Thư Lan, bà đưa ba của bà đến vùng biển quốc tế, hiện tại bà muốn phui sạch trách nhiệm sao?”

Vùng biển quốc tế

Cố Thư Lan và ông cụ Cố nhìn nhau, trong lòng lập tức lạnh lẽo.

Cuối cùng Cố Thư Lan mới nhớ chỗ này đúng là khu vực của vùng biển quốc tế.

Ở vùng biển quốc tế có rất nhiều hải tặc, lỡ gặp phải hải tặc thì chắc chắn sẽ phải chết.

Làm sao bây giờ?

Cố Thư Lan nhìn ông cụ Cố.

Ông cụ Cố lại nhìn Cố Vị Y, vẻ mặt kiên định: “Tôi sẽ không ký bản thỏa thuận, cho dù có giết tôi thì cũng không ký!”

“Giết ông? Vậy chẳng phải tôi lại tay không quay về sao?”

Cố Vị Y sẽ không ngu ngốc như vậy, cô ta lấy tay che miệng cười vô cùng vui vẻ.

“Nhưng có người lại không hề có giá trị lợi dụng.”

Hai người đứng trước mặt Cố Thư Lan bỗng nhiên quay đầu lại đá vào bụng Cố Thư Lan.

Cố Thư Lan bịch một tiếng ngã xuống đất, đau đến cong người lại, không nói nên lời.

“Thư Lan!” Trong lòng ông cụ đau nhói muốn đi qua đỡ bà ta, nhưng một tên đẩy trở về.

Ông trừng mắt nhìn Cố Vị Y: “Cô dám!”

Người nhà họ Cố bọn họ chưa từng bị người khác đánh như vậy?

Cố Vị Y nhắm chắc phần thắng trong tay, nhưng ông nghiêm túc trừng mắt như thế làm cho cô ta không nhịn được lùi lại phía sau nửa bước.

Đúng là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, tuy rằng hiện tại ông đã lùi lại phía sau nhưng khí thế vẫn như cũ.

Nhưng Cố Vị Y nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đây là vùng biển quốc tế, trên thuyền từ trong ra ngoài đều là người của mình, cô ta còn sợ cái gì?

“Hôm nay, ông có muốn ký hay không cũng phải ký!”

Cố Vị Y đứng thẳng lưng, hơn một tháng ở chung nên cô ta biết rõ ông cụ rất coi trọng gia đình này, coi trọng người nhà mình.

Suy nghĩ của ông rất đơn giản.

Tiền có thể kiếm lại được, nhưng còn người nhà gặp chuyện thì không về được.

Cô ta biết chuyện của Cố Cảnh Húc vẫn làm cho ông cụ áy náy đến bây giờ.

Cô ta đi đến trước mặt Cố Thư Lan, Cố Thư Lan đau đến sắc mặt trắng bệch, cô ta lại đá một cái.

Cố Thư Lan cắn răng, đau đến mồ hôi lạnh chảy ra.

“Ông nội, thế nào, có ký hay không? Ông không ký thì tôi sẽ lấy dao đâm xuống người phụ nữ này từng nhát một”

Cô ta vừa nói xong thì tên đàn ông thật sự đưa dao nhỏ tới.

Bọn họ ở chung hơn một tháng, không nghĩ tới người phụ nữ này lại có thể tàn nhẫn độc ác đến như thế!

Cố Vị Y không cảm thấy mình có vấn đề, cô ta cầm dao nhỏ nhìn ông cụ.

“Thế nào, ký hay là không ký?”

Nửa tiếng sau, ông cụ Cố và Cố Thư Lan bị ném ở trên chiếc thuyền lúc đến.

Cố Vị Y đứng ở du thuyền từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Đừng nói tôi độc ác không cho hai người con đường sống, trên thuyền này có đầy đủ đồ đạc, thuyền cũng không hư hỏng, nhưng hai người phải tự quay về”

Cô ta đưa tay, đàn em lập tức đẩy thuyền của ông cụ đi.

“Nhìn đi, lúc chúng tôi rời đi thì hai người vẫn còn tốt, chúng tôi cũng không làm hai người bị thương”

Nếu bọn họ xui xẻo thì không thể quay về, chết ở trên biển mênh ***.

Vậy chuyện này cũng không liên quan đến bọn họ.

“Ông nội, cô nhỏ, tạm biệt!”

Cố Vị Y đứng trên du thuyền vui vẻ vẫy tay với bọn họ.

Cố Thư Lan thật sự muốn mắng người, nhưng lúc này cho dù bà ta mắng chửi cũng không có tác dụng gì.

Du thuyền của Cố Vị Y nhanh chóng rời đi, tuy rằng bọn họ cũng có du thuyền cỡ nhỏ, trên du thuyền có phòng bếp, tủ lạnh có nước và đồ ăn.

Khoang điều khiển cũng tốt, chỉ cần bọn họ điều khiển thì quay về cũng là việc sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng quan trọng là ai sẽ lái du thuyền?

Cố Thư Lan nhìn ông cụ, ông cụ hừ hừ: “Không phải chỉ là du thuyền thôi sao, có thể làm khó được ba? Lúc ba con còn trẻ cũng từng lái rồi!”

Ông xoay người đi vào phòng điều khiển, nhưng ông nghiên cứu nửa ngày mới phát hiện, du thuyền này hoàn toàn không giống như lúc trước ông lái.

Ông không biết dùng thiết bị công nghệ cao, đáng sợ nhất là không có máy hướng dẫn.

Ở trên biển, nếu không tìm thấy phương hướng thì có lẽ mãi mãi không quay về đến bờ.

“Ba, chúng ta... Làm sao bây giờ?”

Cố Thư Lan nhìn ba mình nghiên cứu ở khoang điều khiển lâu như vậy, nhưng lại không có cách nào nên bà ta bắt đầu lo lắng.

Ở trên biển nếu không lái thuyền, để du thuyền cứ lênh đênh, cảm giác này thật là đáng sợ

Giống như từ từ chờ cái chết đến vậy!

Chuyện này vẫn chưa đáng sợ nhất, lỡ gặp phải hải tặc...

“Ba!” Cố Thư Lan nghĩ đến những tên hải tặc không có tính người thì sợ đến mức mồ hôi lạnh toát ra.

“Đừng nóng vội, ba thử lại, không cần vội”

Ông cụ cũng nôn nóng đến chảy mồ hôi đầy đầu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Cố Thư Lan thấy sắc mặt của ông như vậy thì càng luống cuống.

“Ba, ba đừng vội, ba ngồi xuống nghỉ một lát, nếu không... Nếu không thì con sẽ thử xem sao.”

Ông cụ có bệnh tim, vừa rồi Cố Vị Y làm cho ông tức giận, hơn nữa sau khi biết Cố Vị Y lừa gạt, phát hiện ra sự thật, trải qua nhiều chuyện như vậy nên sắp không chịu nổi!

“Ba, không cần gấp, ba ngồi xuống trước đi”

“Không sao, ba con càng già càng dẻo dai, không có việc gì

Trong miệng ông nói không sao nhưng sắc mặt của ông cụ lại ngày càng khó coi.

Thậm chí tay ông cũng đang run rẩy.

Ông vẫn luôn kìm nén, đến bây giờ ông thật sự không chịu đựng nổi.

“Ba... Ba! Ba sao vậy? Ba đừng làm con sợ!”

Ông cụ im lặng hai giây, sau đó cơ thể bỗng nhiên ngã xuống.

Cố Thư Lan sợ tới mức hồn bay phách lạc, bà ta lập tức đi tới đỡ ông cụ.

Nhưng ông cụ đã nhắm hai mắt ngất đi.

“Ba! Ba, ba tỉnh lại đi, đừng làm con sợ, đừng làm con sợ!”

Biến rộng mệnh ***, không có bác sĩ, không có thuốc, làm sao bây giờ? Bà ta phải làm sao?

Tại bà ta không tốt, bởi vì tham tiền nên nghe lời người phụ nữ xấu xa Cố Vị Y?

Cả nhà bọn họ vốn hạnh phúc, hiện tại có phải kết cục sẽ tan cửa nát nhà hay không?

“Ba...”

Bỗng nhiên có tiếng rada của du thuyền truyền tới làm cho Cố Thư Lan chú ý.

Sao, sao lại có du thuyền đang tới gần?

Chẳng lẽ thật sự là hải tặc?

Cố Thư Lan sợ tới mức hồn bay phách lạc, bà ta đỡ ông cụ nằm xuống rồi đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

Một du thuyền không lớn không nhỏ đang đến gần bọn họ.

Người đàn ông đứng trên boong thuyền... Là anh ta?

CHƯƠNG 418: ÔNG ẤY KHÔNG SAO

“Ông nội!”

Cố Cơ Uyển đột nhiên tỉnh lại.

Cô nhìn đồng hồ, mười hai giờ đêm.

Ông nội vẫn chưa trở về, Cố Tĩnh Viễn cũng không ở đây, anh ta đã đi ra ngoài tìm.

Cố Vị Y và cậu cả Mộ cũng không thấy, còn có Cố Thư Lan.

Mọi người giống như hoàn toàn biến mất.

Cố Cơ Uyển ngủ hai tiếng, rốt cuộc cũng không ngủ được nữa nên vén chăn ngồi dậy.

Cô nhìn điện thoại trên tủ đầu giường.

Từ lúc xảy ra chuyện cho đến bây giờ, cô không hề liên lạc với anh, anh cũng không nói với cô câu nào.

Thật ra trong lòng cô biết rõ cho dù cô tìm anh thì anh cũng chưa chắc nói với cô.

Dù sao hiện tại anh quan tâm nhất là Cố Vị Y.

Huống chỉ không ai biết anh và Cố Vị Y có thâm tính toán gì hay không.

Nhưng cô không tìm anh thì hiện tại cô thật sự không biết tìm ai!

Cô cầm điện thoại tìm kiếm dãy số quen thuộc kia, ngón tay muốn nhấn vào.

Nhưng cô lại do dự.

Cô suy đi nghĩ lại vẫn gọi cho Cố Tĩnh Viễn trước: “Anh Tĩnh Viễn, hiện tại thế nào rồi?”

“Vẫn không có tin tức, em đừng lo lắng, Cố Vị Y sẽ không làm gì ông nội đâu, người của chúng ta vẫn đang đi tìm”

Muốn Cố Cơ Uyển không lo lắng là chuyện không thể nào.

Nhưng hiện tại bên Cố Tĩnh Viễn không có tin tức, cho dù cô muốn lo lắng cũng vô dụng.

Cô cúp máy, cầm điện thoại mở dãy số kia.

Không biết qua bao lâu cô hạ quyết tâm gọi cho anh.

Bên kia chỉ vang lên hai tiếng đã có người nghe: Có chuyện gì?

Giọng nói trầm thấp, vẫn tỉnh táo, không hề có vẻ buồn ngủ.

Hơn mười hai giờ đêm rồi, anh còn đang làm việc sao?

“Cậu cả Mộ, có phải ngày hôm nay anh vẫn luôn ở bên cạnh Cố Vị Y đúng không?”

Cố Cơ Uyển cố gắng làm cho giọng nói tự nhiên bình thường, tuy rằng lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

“Ừ.” Anh trả lời, giọng nói trầm thấp giống như con người anh làm cho người khác không đoán ra được.

“Vậy hiện tại cô ta đang ở đâu?”

“Không biết.”

Cố Cơ Uyển không biết câu này của cậu cả Mộ là thật sự không biết, hay là không muốn nói với cô.

Nhưng cô không khỏi cảm thấy mình nên tin tưởng anh.

Có lẽ anh đối xử không tốt với cô, nhưng ít nhất anh khinh thường nói dối.

Vậy lúc anh và cô ta tách nhau ra thì cô ta

có nói muốn đi làm gì không?”

“Không có.” Anh vẫn trả lời đơn giản ngắn gọn, sau đó là sự im lặng kéo dài.

Cố Cơ Uyển không tìm được cách nào khác, anh nói không có chính là không có, muốn lấy nhiều tin tức từ trên người anh thì càng khó hơn.

“Vậy...”

“Hiện tại cô đang ở đâu?” Đây là lần đầu tiên Mộ Tu Kiệt chủ động mở miệng nói chuyện trong đêm nay.

"Tôi ở nhà họ Cố." Cố Cơ Uyển thành thật trả lời.

Anh vốn cũng ở nhà họ Cố, nhưng anh là cậu cả Mộ, người ta muốn ra ngoài cũng không cần chào hỏi cô.

Nhưng cô không giống vậy, cô đến Lăng Châu, nếu Mộ Tu Kiệt không sắp xếp gì thì cô cũng chỉ có thể ở lại nhà họ Cố.

Sau đó lại im lặng.

Cuối cùng Cố Cơ Uyển nhẹ giọng nói: "Cậu cả Mộ, tôi cúp máy trước, trẻ..."

"Ông ấy không sao."

Cố Cơ Uyển vẫn chưa kịp tiêu hóa lời này có ý gì thì điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Mộ Tu Kiệt đã ngắt cuộc gọi.

Cô lại gọi cho anh nhưng lại thông báo đối phương đã tắt máy.

Anh có ý gì?

Cậu cả Mộ nói ông ấy, có phải là nói đến ông nội đúng không?

Nhưng vì sao anh lại không nói rõ ràng? Ông nội thật sự không sao?

Cố Cơ Uyển do dự, sau đó lập tức gọi cho Cố Tĩnh Viễn.

"Sao trễ rồi mà em vẫn chưa ngủ? Đừng lo lắng, ông ngoại sẽ không sao, em đi ngủ sớm một chút."

Lúc này cô gọi tới thì Cố Tĩnh Viễn biết cô lo lắng đến không ngủ được.

Cố Cơ Uyển lập tức nói: "Em vừa gọi cho Mộ Tu Kiệt, anh ta nói... Anh ta nói không sao."

"Anh ta không sao?" Cố Tĩnh Viễn không hiểu, cậu cả Mộ có xảy ra chuyện gì hay không thì anh ta cũng không lo lắng.

"Không phải, anh ấy nói ông ấy không sao."

Cố Cơ Uyển không biết giải thích thế nào, nhưng Mộ Tu Kiệt thật sự không nói rõ người đó là ai.

"Anh Tĩnh Viễn, em không giải thích được, em hỏi anh ta có biết Cố Vị Y ở đâu không thì anh ta nói không biết, anh ta cũng thừa nhận hôm nay ở bên cạnh Cố Vị Y, sau đó..."

Cuộc đối thoại có vẻ kỳ lạ.

Cô do dự mới nói: Sau đó im lặng một lúc lâu, anh ta hỏi em ở đâu, em nói ở nhà họ Cố, sau đó lại im lặng."

Người bình thường thật sự không hiểu được sự im lặng này.

Nhưng Cố Tĩnh Viễn lại có thể. Hiện tại Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y ở bên nhau, nếu giữa Cố Cơ Uyển và Mộ Tu Kiệt không cãi nhau, vậy thì tất nhiên là sự im lặng. Bởi vì không ai muốn cúp điện thoại trước.

"Tóm lại, cuối cùng anh ta nói ông ấy không sao, sau đó thì cúp máy. "Anh hiểu rồi." Cố Tĩnh Viễn gật đầu nhìn mặt biển mênh mông, tiếp tục tìm kiếm.

"Nói như vậy là có lẽ cậu cả Mộ biết ông ngoại ở đâu, nhưng không muốn nói với em."

"Nhưng em yên tâm, anh tin cậu cả Mộ không đến mức lừa gạt em, anh ta nói ông ngoại không sao thì nhất định không sao." Ít nhất tạm thời là không có chuyện gì.

"Anh Tĩnh Viễn, hiện tại anh đang ở đâu? Em không gọi được cho cậu cả Mộ, các anh định làm cái gì?" Tuy rằng cậu cả Mộ nói làm cho Cố Cơ Uyển thở phào nhẹ nhõm, cũng yên tâm hơn.

Nhưng không biết ông nội đang ở đâu, nếu một ngày chưa tìm được thì mọi người không thể thả lỏng.

"Anh ở trên biển." Cố Tĩnh Viễn đi đến boong tàu đón gió biển, tiếng nói chuyện không rõ lắm.

"Bọn anh tìm được một chút manh mối để lại của Cố Vị Y, bọn họ đang đi về phía vùng biển quốc tế"

"Nhưng hiện tại vị trí của anh cách vùng biển quốc tế còn rất xa, ít nhất cũng phải lái nửa ngày, hơn nữa anh không xác định được vị trí cụ thể của ông ngoại nên tìm kiếm một con thuyền trên biển rộng mênh mông cũng không dễ."

"Anh nói Cố Vị Y để lại manh mối?" Vì sao cô cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ?

"Anh biết Cố Vị Y có thể cố ý muốn dẫn anh đi, nhưng hiện tại ông ngoại ở trong tay cô ta, cho dù đó là bấy nhiêu anh cũng phải đi." Cố Tĩnh Viễn không có sự lựa chọn nào khác.

Trước đó anh ta còn có thể tin vào suy đoán của mình, Cố Vị Y sẽ không làm gì ông ngoại.

Nhưng hiện tại sau khi anh ta biết đi qua vùng biển quốc tế thì suy đoán này không còn chắc chắn. Vùng biển quốc tế là nơi hải tặc thường xuyên qua lại.

Lỡ Cố Vị Y thật sự đưa ông ngoại và dì nhỏ đến vùng biển quốc tế, cho dù bọn họ không ra tay thì cũng để hải tặc phát hiện ra bọn họ. Chỉ sợ bọn họ khó sống sót quay về.

Hiện tại anh ta thật sự rất lo lắng. "Anh Tĩnh Viễn..."

"Anh biết em muốn nói cái gì, nhưng em nên biết rõ tình hình hiện tại của mình thế nào."

Một người phụ nữ mang thai, cho dù cô đến đây cũng không giúp được gì.

"Em cứ yên tâm ở nhà, chỉ có như vậy thì mới không thể tăng gánh nặng cho anh, hơn nữa."

Cố Tĩnh Viễn suy nghĩ rồi nói: "Cố Vị Y dẫn anh đi, rất có thể sẽ ra tay với Cố Thị, anh muốn em ngày mai đi tìm mẹ anh nói chuyện, em nói những chuyện em biết cho bà ấy, bà ấy sẽ giúp em."

Cố Cơ Uyển thở ra, cuối cùng gạt đầu: "Được, em biết phải làm thế nào." Cuộc gọi kết thúc, cô nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi.

Lúc này không biết Cố Thư Hồng còn thức hay không. Cô định đi qua xem nhưng không ngờ tiếng chuông điện thoại vang lên.

Một dãy số lại Không biết vì sao trong lòng cô đột nhiên lộ bộ một cái! Cô do dự một chút mới nghe máy: "Alo."

"Cố Cơ Uyển." Giọng nói của Cố Vị Y cất giấu Sự sung sướng nhẹ nhõm:

"Muốn biết ông nội của cô ở đâu không? Hiện tại tôi muốn gặp cô."

CHƯƠNG 419: CÔ VÀ CON SẼ CÙNG ĐỔI MẶT

“Cố Vị Y, rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Ông nội Cố đang ở đâu?”

Cố Cơ Uyển lập tức nắm chặt tay lại, bỗng nhiên đứng lên, hận không thể đến trước mặt Cố Vị Y.

“Sao cô còn gọi là ông nội Cố? Thế nào, không phải nên kêu ông nội sao?”

Cố Vị Y cười lớn, vô cùng khinh thường.

“Chẳng lẽ Cố Tĩnh Viễn không nói cho cô biết, cô mới là cháu gái nhà họ Cố sao?”

“Tôi không phải!” Cố Cơ Uyển cầm điện thoại vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi phòng.

Cô đi vào phòng sách của Cố Thư Hồng.

Vừa rồi cô nhìn thấy cô cả liên lạc với người khác để tìm ông cụ.

Cô không biết Cố Tĩnh Viễn nói thế nào với

“Cố Vị Y, tôi dùng tóc của mình và ông nội Cố làm xét nghiệm, tôi vốn không phải là cháu gái của ông ta.”

Cô chạy đến cửa phòng sách Cố Thư Hồng thì đúng lúc Cố Thư Hồng đi ra.

Cố Cơ Uyển lập tức đưa tay ra hiệu cho bà ta im lặng.

Cố Thư Hồng nhíu mày, tuy rằng bà ta không

hiểu chuyện gì, nhưng nhận được tín hiệu của cô nên im lặng.

Cố Cơ Uyển chỉ vào điện thoại tiếp tục nói:

“Cố Vị Y, tôi và cô giống nhau, đều không phải là cháu gái của ông nội Cố, cô tìm tôi cũng vô dụng.

Cố Thư Hồng nắm chặt tay lại.

Cố Tĩnh Viễn không nói rõ với bà ta, nhưng quả nhiên bà ta đoán không sai, Cố Vị Y không phải là cháu gái nhà họ Cố.

Còn rốt cuộc có phải Cố Cơ Uyển là cháu gái hay không thì hiện tại không quan trọng.

Quan trọng là Cố Vị Y và em gái Cố Thư Lan của bà ta lừa ba bà ta ra ngoài, hiện tại rốt cuộc bọn họ đang ở đâu?

“Cố Vị Y, rốt cuộc cô giấu ông nội Cố ở đâu, giam giữ người là phạm pháp, cô đừng làm bậy.

Cố Cơ Uyển chớp mắt với Cố Thư Hồng, Cố Thư Hồng đã sớm điện thoại gửi tin nhắn cho trợ lý: Điều tra vị trí của số điện thoại gọi cho Cố Cơ Uyển.

Người bên kia nhận được tin tức thì lập tức làm việc.

Cố Vị Y cũng không biết tình huống bên này, cô ta vẫn cười đắc ý.

“cô muốn biết thì không phải gặp tôi là được sao? cô đến đây thì sẽ nhìn thấy ông nội của cô.”

“Cố Vị Y, tôi nói ông ấy không phải là ông nội tôi! Tôi đã đi xét nghiệm!”

“Ngu ngốc!” Cố Vị Y khinh thường nói với cô:

“Kết quả không phải, là vì người bên cạnh đã lừa cô! Thì ra bên cạnh cô còn có nhiều người muốn lừa gạt cô như thế, haiz, cô đúng là ngu ngốc!”

“Nhưng lúc trước ông già đi Bắc Lãng làm xét nghiệm với tôi, mẫu máu làm xét nghiệm là máu của cô, kết quả xét nghiệm là quan hệ người thân, cô chính là cháu gái của ông già.”

“Cố Vị Y, tôi nói không phải là không phải!

Nhưng cô mới là cháu gái của ông nội Cố, ngay cả chuyện đó cũng không biết, cô có gốc hay không vậy?”

“Cố Cơ Uyển, người ngốc thật sự là cô, cô...”

Cố Vị Y bỗng nhiên nhíu mày, lập tức cảnh giác: “Cố Cơ Uyển, cô muốn kéo dài thời gian điều tra vị trí của tôi?”

Con khốn này trở nên thông minh từ lúc nào vậy
Nhưng đáng tiếc thời gian ngắn như vậy nên cô sẽ không làm được gì!
"Tôi cho cô một tiếng, một mình cô đi đến bên bến tàu Phú Nguyên, nếu cô dám tìm những người khác thì đời này cô đừng hy vọng nhìn thấy ông nội cô"
"Cố Vị Y, cô...
Tút một tiếng, điện thoại bị cắt đứt.
Cố Cơ Uyển nhìn màn hình điện thoại, cô xác định Cố Vị Y thật sự đã cúp máy thì mới nhìn Thư Hồng.
"Cô ta nói con... Cô nghĩ đến lời cảnh cáo của Cố Vị Y nên không nói ra địa điểm.
"Bà cả, có cho người điều tra vị trí của Cố Vị Y hay không?"
"Có." Nhưng trong thời gian ngắn như vậy muốn điều tra vị trí của cô ta cũng không dễ dàng.
Cho dù định vị được thì với tính cảnh giác của Cố Vị Y, sợ là sau khi cô ta cúp máy cũng đã rời khỏi chỗ đó.
Nhưng cho dù chỉ là một tia hy vọng, mọi người cũng không muốn từ bỏ.
"Cố Vị Y còn nói gì với con?" Bà ta không bỏ qua việc Cố Cơ Uyển muốn nói lại thôi.
"Cô ta muốn con đến một chỗ."
"Được, cô đi với con." Cố Thư Hồng lập tức nói.
Cố Cơ Uyển nhìn bà ta, có vẻ khó xử.
"Có phải Cố Vị Y nói con đi một mình đúng không?"
Cố Thư Hồng nhìn cô, bỗng nhiên nắm lấy tay cô.
"Con mới là cháu gái nhà họ Cố, vừa rồi con nói không phải là vì muốn kéo dài thời gian với Cố Vị Y đúng không?"
"Con..." Cố Cơ Uyển không biết.
Trên thực tế, đến bây giờ cô vẫn chưa chính thức làm xét nghiệm với ông nội Cố. Cô muốn rút tay mình lại nhưng Cố Thư Hồng lại không cho phép!
"Bà cả...
"Cô là cô của con!"
Cố Thư Hồng nói tiếng "Cô" làm cho mũi Cố Cơ Uyển hơi chua xót, nước mắt suýt nữa chảy ra. Bà ta nói mình là cô, Cố Thư Hồng thật sự coi cô là người một nhà.
"Thật ra cô vẫn luôn cảm thấy con và Tang Thanh giống như, thật sự rất giống, còn giống hơn cả Cố Vị Y."
Lần đầu tiên bà ta nhìn thấy cô thì lập tức đã có cảm giác đó.
Nhưng lúc đó mọi người bị mê hoặc bởi "Sự thật".
Đó là Cố Vị Y và ông cụ đã làm xét nghiệm ADN, mà kết quả xét nghiệm là bọn họ là ông cháu.
Ai cũng không nghĩ tới tự mình đi làm xét nghiệm lại còn có người động tay động chân.
"Hiện tại, không cần nghĩ gì cả, tìm ba cô về trước rồi nói."
Cố Thư Hồng nắm lấy tay Cố Cơ Uyển, nhiệt độ trong lòng bàn tay của bà ta truyền sự ấm áp đến trái tim Cố Cơ Uyển.
"Cho dù thế nào, cô và con sẽ cùng đối mặt với Cố Vị Y, cô sẽ không để một mình con mạo hiểm!"
Cố Cơ Uyển cắn môi, gật đầu, không nói lời nào.
Cố Thư Hồng còn muốn nói cái nhưng điện thoại lại vang lên.
Bà ta lập tức nghe máy: "Thế nào?"
"Không định vị được, thời gian trò chuyện quá ngắn."
Cố Thư Hồng không có cách nào khác, chỉ có thể nhìn Cố Cơ Uyển:
"Vừa rồi Cố Vị Y muốn con đi đâu?"
"Ở bến tàu Tiền Than, cô ta..."
Cố Cơ Uyển do dự một chút mới tiếp tục nói: "Cô ta nói bây giờ sáng mai, không được mang theo bất cứ ai."
"Được, bây giờ sáng mai, cô và con cùng đi."
"Vâng."
Cố Cơ Uyển gật đầu. Mặc dù Cố Thư Hồng vẫn vô cùng lo lắng, nhưng hiện tại không còn cách nào khác.

"Ngoại trừ chuyện này, Cố Vị Y còn nói gì không? Có yêu cầu gì không?"

"Cô ta nói con chỉ được đi một mình."

"Rốt cuộc cô ta muốn cái gì?" Cố Thư Hồng không hiểu, sao nghe giống như muốn trả thù vậy? Nhưng hai chị em thì có thể hận thù bao nhiêu chứ? Huống chi, Cố Vị Y cướp vị trí của Cố Cơ Uyển, cho dù có thù oán cũng phải là Cố Cơ Uyển hận Cố Vị Y. Sao hiện tại Cố Vị Y lại muốn đối phó Cố Cơ Uyển?

Cố Thư Hồng thấy Cố Cơ Uyển lắc đầu thì trầm giọng nói: "Không phải sợ, con nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai cô đi theo con"

"Vâng."

Cố Cơ Uyển xoay người đi về phòng mình. Đến khi cô vào phòng đóng cửa lại, Cố Thư Hồng mới lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

"Sáng mai, tôi và Cơ Uyển đến bến tàu Tiền Than, Cố Vị Y hẹn Cơ Uyển ở đó..."

Đúng vậy, tôi không biết cô ta muốn là gì, hiện tại cậu tập hợp người đi qua đó xem tình hình... Nhất định không được để bọn họ biết, nếu không thì ba tôi sẽ gặp nguy hiểm!"

CHƯƠNG 420: SỰ TIN TƯỞNG CUỐI CÙNG BIẾN MẤT

Cố Vị Y muốn Cố Cơ Uyển đến bến tàu Phúc Nguyên.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại nói với Cố Thư Hồng là bến tàu Tiền Than.

Cô không thể để Cố Thư Hồng đi theo mình được, bởi vì Cố Vị Y đã nói chỉ cần cô không đi một mình thì ông nội sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô cũng biết đi một mình nhất định sẽ nguy hiểm thế nào!

Nhưng thời gian cũng không nhiều, một tiếng, nếu cô không tới thì không biết Cố Vị Y sẽ làm gì ông nội. Cố Cơ Uyển nhìn điện thoại, muốn gọi cho Cố Tĩnh Viễn, không nghĩ tới lại không thể kết nối được với Cố Tĩnh Viễn.

Có lẽ anh ta đã đến vùng biển quốc tế. Lúc này khoảng cách quá xa nên không liên lạc được là chuyện bình thường. Đây chắc chắn là âm mưu của Cố Vị Y, cô ta cố ý để lại manh mối cho Cố Tĩnh Viễn ở vùng biển quốc tế là vì muốn Cố Tĩnh Viễn rời đi, như hổ xa rừng! Cố Cơ Uyển thử gọi mấy lần nhưng vẫn không được nên đành từ bỏ.

Cô gọi một dãy số khác. Nhưng giống như trước kia, điện thoại của Mộ Tu Kiệt vẫn đang tắt máy.

Tia hy vọng cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất. Cố Cơ Uyển mở cửa phòng nhìn thấy Cố Thư Hồng vừa gọi điện thoại vừa đi vào phòng.

Cô lập tức thay đồ đi ra khỏi phòng đến phòng bếp tìm đồ, nhân lúc đêm khuya không có người thì lập tức chạy ra phòng khách. Trong gara có không ít xe, chìa khóa đều ở trên xe.

Cố Cơ Uyển mở một chiếc xe, lúc cô định khởi động xe thì sắc mặt lại cứng lại. Cô vẫn còn có một chút sự tin tưởng với anh, còn có sự ỷ lại.

Lúc cô bất lực nhất thì luôn nghĩ tới Mộ Tu Kiệt. Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Mộ Tu Kiệt:

“Bây giờ Cố Vị Y muốn tôi đến bến tàu Phúc Nguyên, tôi đi một mình qua đó, không biết sẽ có nguy hiểm gì.”

Sau khi cô gửi xong thì khởi động xe, chân đạp ga lái xe chạy khỏi gara đi ra ngoài. Có lẽ Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y là một đôi. Có lẽ Mộ Tu Kiệt sẽ không quan tâm cô. Có lẽ... Có lẽ có vô số có lẽ, nhưng cô vẫn tin tưởng anh, muốn dựa vào anh. Có lẽ đây là chỗ dựa cuối cùng của cô... Đồi trước cô đã lái xe nhiều năm.

Lúc sống lại thì dường như chưa lái lần nào. Vừa rồi cô có chút không thuận tay, nhưng nhanh chóng lấy lại kỹ thuật lái xe. Trong bóng đêm, siêu xe màu đen giống như bóng ma... Bến tàu Phúc Nguyên. Bến tàu này đã bỏ hoang nhiều năm, sự yên tĩnh không nói nên lời.

Ngoại trừ từ xa có ánh đèn yếu ớt, xung quanh tràn ngập bóng đêm. Cố Cơ Uyển dừng xe ở bãi đất trống bên cạnh bến tàu, xuống xe đi về phía ánh đèn sáng, cô vừa đi một nửa đường thì điện thoại vang lên.

Cô tưởng là Cố Vị Y, không nghĩ tới là Mộ Tu Kiệt.

“Cô muốn làm cái gì?” Giọng Mộ Tu Kiệt có chút thô lỗ truyền đến. Giọng anh truyền đến còn mang theo tiếng gió gào thét, hình như nơi anh đứng có gió, rất lớn rất lớn. Thậm chí tiếng gió ngày càng gào thét, giống như anh đang đi trong gió? Không, giống như đang lái xe? Hoặc là lái thuyền? Rốt cuộc anh đang ở đâu? “Cố Vị Y nói tôi đi một mình thì cô ta mới thả ông nội.

“Cô ngu hay là ngốc vậy? Cô đi một mình thì cô ta thật sự sẽ thả người sao? Chẳng lẽ cô không biết Cố Vị Y là người thế nào?” Mộ Tu Kiệt thấy may khi tâm huyết dâng trào mở máy lên, nếu không thì anh thật sự bỏ lỡ tin nhắn của cô nhóc này! Người phụ nữ này đúng là ngu ngốc muốn chết! “Hiện tại cô lập tức quay về cho tôi, tôi nói rồi, ông nội cô không sao, có nghe hay không!”

“Anh nói cái gì?” Cố Cơ Uyển nắm chặt tay lại: “Ông nội của tôi?”

Vì sao anh biết? Vì sao anh có thể chắc chắn như thế? Trái tim của Cố Cơ Uyển đột nhiên lạnh đi một nửa. Có một suy nghĩ rất đáng sợ chạy qua đầu cô, cả người bỗng lạnh đến mức run lên.

“Mộ Tu Kiệt, anh biết, chuyện gì anh cũng biết! Có phải anh đổi mẫu tóc của tôi và ông nội đúng không?”

Đâu bên kia chỉ có tiếng gió, ngoại trừ điều này thì không có tiếng trả lời. Anh im lặng, im lặng có nghĩa là thừa nhận!

"Vì sao?"

Cố Cơ Uyển gần như rống lên! Tại sao anh lại làm như vậy? Vì sao anh lại đổi mẫu tóc của cô và ông nội, vì sao anh muốn ngăn cản cô và ông nội nhận nhau?

"Rốt cuộc anh biết từ lúc nào? Không lẽ trước khi đến Lăng Châu? Vì sao anh không nói sớm? Anh..."

Cô bỗng nhiên sợ hãi, tay cầm điện thoại không ngừng run lên.

"Anh... "

Và Cố Vị Y bắt tay nhau để đối phó ông nội và anh họ tôi?" Chẳng trách đêm hôm đó anh nhìn thấy cô và Cố Tĩnh Viễn nằm trên giường lại có thể bình tĩnh như thế, không hề có phản ứng gì.

Thì ra anh đã sớm biết kế hoạch của Cố Vị Y! Nói không chừng anh còn tham gia vào! "Mộ Tu Kiệt, anh nói cho tôi biết vì sao anh lại làm như vậy? Anh muốn nuốt lấy Cố Thị sao?"

"Tôi không định động vào Cố Thị." Tuy rằng thế lực của Cố Thị rất lớn, nhưng Mộ Thị của anh cũng không thua kém bao nhiêu.

Anh không có hứng thú với Cố Thị! "Vậy thì vì sao? Vì sao anh bắt tay với Cố Vị Y đối phó chúng tôi?" Cố Cơ Uyển gần như tuyệt vọng, không nghĩ tới lúc cô nguy hiểm nhất muốn dựa vào người đó nhất, kết quả anh lại đâm cô một nhát! Cô không nhìn thấu người đàn ông này, thật sự không nhìn thấu được!

"Mộ Tu Kiệt..."

"Tôi không muốn giải thích chuyện khác, nhưng hiện tại cô lập tức về nhà họ Cố cho tôi, không được bước ra khỏi nhà họ Cố nữa bước!" Giọng của Mộ Tu Kiệt vô cùng lạnh lẽo, mặc dù tiếng gió rất lớn nhưng vẫn không ngăn được sự lạnh lẽo của anh.

"Vì sao tôi phải nghe lời anh? Anh muốn hại ông nội của tôi! Anh là tên xấu xa" Cố Cơ Uyển kích động suýt nữa ném điện thoại xuống.

Từ lúc anh bắt đầu im lặng thì cô lập tức tuyệt vọng. Cô không hiểu rốt cuộc là vì sao? Anh giúp đỡ Cố Vị Y lừa gạt nhà họ Cố, ngăn cản cô và ông nội nhận nhau...

Có phải lúc ở Bắc Lăng thì anh đã tham gia vào chuyện này đúng không? Cậu cả Mộ, anh có tất cả, rốt cuộc anh có âm mưu gì? Chẳng lẽ tiền quan trọng như thế? Anh đã có Mộ Thị, còn muốn dùng thủ đoạn cướp đoạt tài sản của Cố Thị? Cô không muốn tin anh là người như vậy.

Nhưng anh đổi mẫu tóc của cô và ông nội lại là sự thật! Có lẽ Cố Vị Y ăn nói bậy bạ, nhưng ít nhất cô ta nói đúng một câu.

Bên cạnh cô có rất nhiều người muốn lừa gạt muốn hại cô, nhưng cô lại không biết gì, cô đúng là ngu ngốc!

"Cố Cơ Uyển, nghe lời! Cô lập tức về nhà họ Cố! Tôi đảm bảo với cô là ông nội cô không sao cả, mấy ngày nữa ông ấy có thể về nhà."

"Vậy anh nói cho tôi biết hiện tại ông nội của tôi đang ở đâu? Ông ấy đang làm cái gì? Khi nào 2 ông ấy mới có thể trở về?"

"Hiện tại tôi không thể trả lời, cô..."

Tút một tiếng, Cố Cơ Uyển lại cúp điện thoại! Anh lại gọi cho cô nhóc kia nhưng không gọi được! Mộ Tu Kiệt nhìn màn hình tối đi thì nôn nóng đến mức gân xanh trên trán nổi lên!

Cô nhóc kia thật sự không bao giờ tin tưởng anh! Anh gọi cho một số khác:

"Lập tức cho người đến bến tàu Phúc Nguyên, lập tức!" Anh cúp máy thì quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâm Duệ đang lái cano:

"Không ăn cơm sao? Tốc độ chậm như vậy? Cút đi, tôi tự lái!"

CHƯƠNG 421: TÔI CHẾT THÌ CÔ CŨNG KHÔNG SỐNG ĐƯỢC

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Đối phương đã cướp lấy điện thoại của cô, sau đó tắt máy rồi tùy tiện ném vào một góc nào đó.

“À, Cố Cơ Uyển, cô đúng là ngu ngốc, đến lúc này cô còn nghĩ Mộ Tu Kiệt tới cứu mình sao?”

Cố Vị Y cười lạnh lùng, cô ta vô cùng khinh thường hành vi ngu ngốc này của Cố Cơ Uyển.

“Không phải cô nói cầm mẫu tóc của ông cụ và mình đi làm xét nghiệm sao?”

Chẳng lẽ đến lúc này cô vẫn chưa nghĩ ra sao?

“Người động tay động chân là Mộ Tu Kiệt, cô vẫn chưa hiểu sao?”

Người đàn ông cô luôn một lòng một dạ lại không hề có một chút chân thành với cô!

“Anh ta không muốn người phụ nữ vô dụng như cô làm cháu gái nhà họ Cố, bởi vì cô không giúp anh ta được gì cả!”

Người phụ nữ này vô cùng ngu ngốc, đúng là không còn thuốc nào cứu được!

Cố Cơ Uyển nhận lấy ánh mắt của cô ta, trong bóng đêm khuôn mặt cứng rắn không hề sợ hãi.

“Ông nội của tôi đang ở đâu?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Rốt cuộc cô cũng thừa nhận ông ta là ông nội của cô rồi sao?” À! Hiện tại muốn biểu diễn tiết mục tình cảm ông cháu sâu đậm sao?

“Cố Vị Y, cô không phải là cháu gái nhà họ Cố, nếu cô bắt ông nội ký thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần thì đó là tội lừa dối!”

“Thật sao?” Cố Vị Y xem thường.

Hiện tại Cố Tĩnh Viễn đã đến vùng biển quốc tế tìm ông già kia, Cố Thư Lan cũng ở bên cạnh ông già, nói không chừng đã chết ở vùng biển quốc tế.

Vậy ai chứng minh cô ta không phải là cháu gái nhà họ Cố chứ?

Trước khi Cố Tĩnh Viễn không tìm được ông cụ thì không dám trở về.

Cố Thị cũng chỉ còn lại Cố Thư Hồng.

Đến ngày thứ hai, cô ta triệu tập ban hội đồng quản trị cách chức Cố Thư Hồng, Cố Thị sẽ hoàn toàn rơi vào tay cô ta.

“Cố Vị Y, cô đang phạm pháp đấy!”

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay lại nhìn cô ta: “Chờ ông nội trở về, cô nhất định...”

“Vậy cô nói xem, ông già đang ở đâu? Ông ta thật sự có thể trở về sao?”

Lời này đánh mạnh vào lòng Cố Cơ Uyển.

Trước đó cô cũng đã nghĩ đến chuyện ông nội thật sự còn ở vùng biển quốc tế.

Nhưng cô không dám mạo hiểm, lỡ như, chỉ có một phần nghìn khả năng ông nội thật sự ở trong tay cô ta thì sao?

Hiện tại Cố Vị Y nói vậy thì có thể kết luận ông nội thật sự không ở trong tay cô ta.

“Cố Vị Y, rốt cuộc cô nói tôi đến đây để làm gì?”

Trong bóng đêm, tay cô đặt ở bên hông.

Động tác rất nhỏ nên không có ai phát hiện.

Huống chi Cố Vị Y mang theo mấy người đàn ông, nắm chắc chiến thắng trong tay nên không để ý đến Cố Cơ Uyển có thể làm được gì.

“Hai chị em chúng ta hẹn gặp mặt nhau thì cần có lý do sao?”

Cô ta đi về phía trước một bước nhìn Cố Cơ Uyển.

Cô ta cười đắc ý giống như yêu tinh trong bóng đêm.

Một con yêu tinh làm cho người ta khinh thường!

“Đừng nói nhảm nữa, nếu cô không có chuyện gì thì tôi không ở đây với cô nữa, tôi không rảnh rỗi như cô!”

Cổ Cơ Uyển xoay người muốn chạy, hai người đàn ông lập tức đi tới chặn đường cô.

Cổ Cơ Uyển đành phải lùi về phía sau, sau lưng là tiếng cười đắc ý của Cổ Vị Y, trong bóng đêm làm cho người khác phải cẩn thận!

“Ha ha, cô ngu ngốc đến đây, còn nghĩ có thể bình yên vô sự rời đi sao? Tôi nói cô ngu ngốc, cô đúng là ngu ngốc muốn chết!”

Cổ Vị Y khoanh tay, tư thế của người chiến thắng.

“Người phụ nữ ngu ngốc như thế mà Mộ Tu Kiệt lại ngu ngốc muốn cô, thật là không thể tưởng tượng được!”

“Cô nói tôi đến đây là vì muốn sỉ nhục tôi sao?” Cổ Cơ Uyển vẫn đặt tay ở bên hông.

Cô vẻ giống như sợ người xung quanh, muốn bảo vệ mình.

Nhưng ở trong mắt Cổ Vị Y thì động tác này chỉ là một trò cười.

Hai tay cô có thể bảo vệ được mình sao?

“Tôi đương nhiên không chỉ muốn dùng lời nói sỉ nhục cô, tôi còn...”

Cô ta dừng một chút rồi chỉ vào Cổ Cơ Uyển cười lạnh: “Muốn cho bọn họ dùng hành động sỉ nhục cô!”

Cổ Cơ Uyển biết nếu mình rơi vào tay cô ta thì chắc chắn sẽ có kết cục này!

Cô ta còn dám tính kế người nhà họ Cổ, cô chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, cô ta có gì không dám làm chứ?

Về mặt cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn mấy người đàn ông kia rồi lùi lại phía sau

“Các người muốn làm gì? Các người không được làm vậy!”

Mấy người đàn ông nhìn chăm chăm vào cơ thể của cô, đã sớm chảy nước miếng.

Hiện tại bọn họ nhìn thấy dáng vẻ cô sợ hãi thì dục vọng nguyên thủy nhất càng tăng cao!

Không nghĩ tới cô nhóc này còn xinh đẹp hơn Cổ Vị Y, vừa nhìn đã thấy rất ngon miệng!

Cổ Vị Y chán ghét ánh mắt mấy người đàn ông này nhìn Cổ Cơ Uyển.

Một đám giống như ong mật nhìn thấy đường vậy!

Con khốn này mê người như vậy sao?

Cô ta kìm nén sự không vui, lấy điện thoại ra.

“cô đoán tôi muốn làm cái gì?” Cô ta cúi đầu mở chức năng quay phim ra.

“Không phải cô dựa vào mình xinh đẹp, còn có dáng người không tệ nên quyến rũ đàn ông khắp nơi sao?”

Cậu cả Mộ, cậu hai Giang đều là rỗng trong biển người, cô dựa vào gì lại quyến rũ bọn họ chứ?

“Sau khi bọn họ nhìn thấy video này trên mạng thì tôi muốn xem còn ai chấp nhận cô nữa”

Cổ Vị Y cười lạnh, cô ta thấy Cổ Cơ Uyển hoảng sợ lùi lại phía sau.

Cô ta không hề đề phòng, hoàn toàn tin tưởng dáng vẻ sợ hãi của cô.

“Cổ Cơ Uyển, cô cứ từ từ hưởng thụ đi, mấy người bọn họ nhất định có thể thỏa mãn... cô!”

Ai cũng không nghĩ tới cô gái vừa run rẩy lại xoay người chạy đến bên cạnh Cổ Vị Y.

Dưới ánh trăng chỉ thấy ánh sáng của một con dao nhỏ lóe lên đặt vào cổ Cổ Vị Y.

Cổ Cơ Uyển căng thẳng, Cổ Vị Y chỉ cảm thấy cổ mình đau đớn! Máu!

“Cổ Cơ Uyển, cô muốn làm gì? Đừng đụng vào tôi! Buông tay ra!”

Cổ Vị Y sợ tới mức hét lên, ngón tay buông lỏng, điện thoại rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng càn thêm dọa người!

“Cổ Cơ Uyển, giết người phải đền mạng, tôi không tin cô dám đụng vào tôi!”

“Cô không tin thì có thể thử xem!”

Ánh mắt Cổ Cơ Uyển trầm xuống, cổ tay siết lại.

Cổ Vị Y chỉ cảm thấy sự đau đớn trên cổ ngày càng nhiều, có thứ gì đó chảy xuống, là máu!

“Không! Đừng làm vậy! Cổ Cơ Uyển, đừng làm vậy! Đừng giết tôi!”

Nỗi sợ chết làm cho cô ta hoảng sợ giống như tên hề, vừa rồi cô ta còn đắc ý kiêu ngạo, hiện tại không biết xấu hổ cầu xin Cổ Cơ Uyển.

Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn mấy người đàn ông muốn đến gần, trầm giọng quát: “Không được đến đây, nếu mấy người đến đây thì tôi sẽ giết cô ta, các người cũng không lấy được tiền, không được lợi ích gì!”

Mấy người đàn ông dừng chân lại nhìn hai cô gái, không biết có nên đi qua đó hay không.

Cố tay Cố Cơ Uyển lại dè xuống, Cố Vị Y sợ đến mức kêu như tiếng heo: “Không được đến đây! Không được đến đây! Tránh ra! Tránh ra!”

Cô ta muốn nhìn Cố Cơ Uyển, nhưng không thể nhìn thấy được!

Cô ta chỉ có thể giơ hai tay, vừa sợ vừa đau, nước mắt chảy xuống.

“Cố Cơ Uyển, tôi để cô đi, hiện tại tôi để cô đi! Đừng giết tôi, nếu tôi chết thì cô cũng không sống được!”

CHƯƠNG 422: CHẴNG LẼ, BỌN HỌ LÀ ĐỒNG BẠN?

“Bảo bọn họ rút đi!” Cố Cơ Uyển lớn tiếng quát lên.

Cố Vị Y vì cái mạng nhỏ của mình, chỉ có thể làm theo: “Tránh ra! Toàn bộ tránh ra! Không được ai đến đây!”

Mấy tên tay chân thấy thế, chỉ có thể lùi ra đằng sau.

Mặc dù bọn họ không phải là người của Cố Vị Y, nhưng, người phụ nữ này bây giờ vẫn còn giá trị lợi dụng, tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Nếu như có chuyện, kế hoạch sau đó, sẽ vô cùng khó thực hiện.

Cố Cơ Uyển ép Cố Vị Y, đi thẳng ra xe.

Những người kia lo lắng cho an toàn của Cố Vị Y, chỉ có thể nhìn từ xa, không dám đến gần.

Cuối cùng, Cố Cơ Uyển trở lại bên cạnh xe của mình.

Nhưng mà lúc chuẩn bị mở cửa xe, sắc mặt Cố Vị Y đột nhiên trầm xuống, vung khuỷu tay đánh về phía bụng Cố Cơ Uyển.

Cảm giác được sự tập kích của cô ta, Cố Cơ Uyển hoảng hốt, vô thức đưa tay chặn lại khuỷu tay của cô ta.

Trong bụng cô có cục cứng, lần này, nhất định không cho phép bất kỳ kẻ nào làm thương tổn đến con của cô!

Nếu không phải Cố Cơ Uyển nhanh tay lẹ mắt, kịp tránh khỏi thì cú đánh này của Cố Vị Y nhất định sẽ rơi xuống bụng của cô.

Loảng xoảng một tiếng, con dao trong tay Cố Cơ Uyển rơi xuống đất

Cố Vị Y nhân cơ hội này, nhanh chóng né ra.

“Bắt lấy cô ta! Giết cô ta!” Nhìn Cố Cơ Uyển mở cửa xe ra, Cố Vị Y rống lên: “Ai giết được cô ta, tôi cho người ấy 3 tỷ!”

Ba tỷ! Vậy có thể tiêu bao lâu?

Có thường tất có người đứng lên, mấy người lập tức lên xe, giẫm chân ga đuổi theo Cố Cơ Uyển.

Kỹ thuật lái xe của Cố Cơ Uyển bình thường, cũng không phải được huấn luyện chuyên nghiệp.

Rất nhanh, hai chiếc xe kia đã hiện ra trong kính chiếu hậu, càng lúc càng rõ ràng.

Chỗ này, là đường đến bến tàu bỏ hoang, vào rạng sáng, căn bản sẽ không có xe đi qua.

Nói cách khác, sẽ không ai giúp đỡ, cô đành phải tự dựa vào chính mình!

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay lái, dùng sức giẫm lên chân ga.

Nhưng mà, xe của nhà họ Cố, tính năng vô cùng tốt.

Xe đằng sau, căn bản đuổi không kịp.

Cố Cơ Uyển nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy bọn họ bị bỏ lại phía xa, mới thở dài một hơi.

Rồi lại nhìn đằng trước, đột nhiên, một chùm sáng chiếu đến!

Đường ngược lại, đang có một chiếc xe con chạy đến!

Cô càng hoảng sợ, trên thực tế, hai chiếc xe ở hai làn đường, không thể vào va chạm. .

Nhưng mà, vì hoảng sợ, tay Cố Cơ Uyển lại run lên, hoảng hốt xoay vô lăng.

Sau khi ý thức được mình phạm sai lầm, cô lại vội vàng xoay tay lái lại.

Chân cũng bị giật mình, giẫm lên chân phanh.

Két một tiếng, xe dừng lại, đầu của cô đoàng một tiếng, đụng vào vô lăng.

Những chiếc xe bên cạnh lúc cô dừng lại, cũng há hốc mồm.

Phụ nữ lái xe, thật sự không đáng tin đến vậy sao?

“Cậu cả Mộ, cậu dẫn tôi đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Ông lão đi theo sau lưng Mộ Tu Kiệt, rõ ràng là người gần đây làm mọi người gấp đến độ xoay quanh, ông cụ Cố.

Ông ta đã đến hòn đảo này hai hôm rồi, hôm nay đã là thứ hai.

Thời gian, trôi thật nhanh!

Ông ta muốn về, nhưng Mộ Tu Kiệt chỉ đồng ý cứu ông ta đến đây, lại không hề đề cập đến chuyện đưa ông ta quay về.

Mà ông ta, không có điện thoại, tất cả thiết bị thư từ qua lại cũng không dùng được, hoàn toàn không có cách liên lạc với ai!

Ông ta ký giấy chuyển nhượng cổ phần này, bây giờ, Cố Vị Y cuối cùng cầm giấy chuyển nhượng của ông, làm cái gì?

Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y đến cùng có phải là một bọn không, ông ta cũng không có cách nào hỏi.

Bởi vì, cho dù hỏi, đối phương không thành thật, cũng không có cách khác.

Nhưng mà trong lúc mơ hồ, dùng khả năng phán đoán của mình, ông cụ cảm thấy, Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y không có khả năng lớn là cùng một bọn.

Nhưng mà, anh cứu giữ ông ta lại ở đây, rốt cuộc là có ý gì?

“Cậu cả Mộ...”

“Hơn bốn mươi năm trước, ông có biết một cô gái tên Anh Từ?”

“Cậu... Nói cái gì?”

Anh Từ! Hai chữ này, giống như là tâm ma, lập tức làm hai chân ông cụ mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững.

Mộ Tu Kiệt nhìn sắc mặt ông ta thay đổi lớn, vấn đề này, quả nhiên, không cần hỏi thêm.

“Vậy ông cũng nên biết, Anh Từ, là vợ của ông nội tôi, cũng là bà nội ruột của tôi, là bà chủ đời đầu của nhà họ Mộ”

“Cậu cả Mộ, đến cùng là cậu muốn nói cái gì?”

Ông cụ cố vô thức lùi về sau hai bước, từ ánh mắt của ông ta, từ rung động, đến bây giờ, có chút phòng bị.

“Tôi tìm được một bức ảnh, một ngày trước khi bà nội tôi gặp chuyện, ông...”

Mộ Tu Kiệt đi thẳng trước đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng, trói chặt trên mặt ông ta.

“Lúc ấy, ông và bà ấy, thế nào, có thể mời ông cụ Cố nói cho tôi biết, rốt cuộc là ông đã làm gì bà nội tôi? Vì sao ông lại xuất hiện tại nơi bà ấy gặp chuyện không may, cùng một chỗ với bà ấy?”

“Tôi...”

Mộ Tu Kiệt tự nhận rất kiên nhẫn, vẫn luôn đợi lời của ông ta.

Nhưng, cuối cùng ông cụ Cố lại không nói ra được câu nào.

“A” Cuối cùng, cậu cả Mộ xoay người đi đến bên cạnh bãi biển

Ông cụ đuổi theo bước chân của anh, nóng nảy: “Cậu cả Mộ, cho dù năm đó xảy ra chuyện gì, cũng là chuyện cá nhân của tôi, xin cậu gờ cao đánh khẽ với nhà họ Cố”

“Chuyện này, không liên quan gì đến con gái, còn có cháu gái của tôi cả, cậu cả Mộ...”

“Nhưng mà chuyện này, lại liên quan rất lớn với con cháu nhà họ Mộ”

Mộ Tu Kiệt dừng bước, lại không nhìn ông ta.

“Bọn họ có người, mất đi mẹ, lại có người, vừa mới sinh ra đã không có bà nội”

Anh đối với bà cụ, có lẽ không có chút tình cảm cùng nhau nào, nhưng, đó là bà chủ nhà họ Mộ, là bà nội của anh! Có một số tình cảm, vừa sinh ra đã có, đó là tình huyết thống!

“Cậu cả Mộ, không liên quan đến người nhà...”

“Lời này, ông giữ lại nói với người nhà họ Mộ chúng tôi đi.

Mộ Tu Kiệt lần này đi thật rồi, ca nô ngay bên bờ biển, nếu như bọn họ muốn đi, cũng có thể đi.

Nhưng mà, không ai biết đây là đâu.

Thực tế, sau lần không biết lái thuyền lần trước, ông cụ bây giờ đối với mấy chiếc ca nô này, cũng không dám tùy tiện động vào.

Huống chi, tình hình thân thể, càng lúc càng không tốt...

Ông hít gió biển, ho hai tiếng.

Trên bờ biển phía trước, Cố Thư Lan đang tìm kiếm khắp nơi.

Nhìn thấy ông cụ một mình trên bờ biển, tâm Cố Thư Lan xiết lại, nhanh chóng bước qua.

“Ba, sao ba lại ở đây một mình? Mộ Tu Kiệt đâu? Anh ta còn ở trên đảo sao?”

“Đi rồi” Ông cụ nhìn về phía biển.

Cố Thư Lan nhìn theo tâm mắt của ông, quả nhiên có thể nhìn thấy từ phía xa, trên mặt biển có một chiếc ca nô đang nhanh chóng đi xa.

Anh ta đi rồi, bọn họ làm sao bây giờ?

“Ba, vừa rồi anh ta ở cùng ba? Anh ta nói cái gì với ba? Vì sao anh ta cứu chúng ta, rồi lại để chúng ta ở chỗ này?”

Trên đảo này, không chỉ có phòng ở, mà phòng bếp cái gì cũng có.

Cho dù bọn họ ở đây thêm nửa tháng nữa, cũng không chết đói!

Nhưng mà, cậu cả Mộ sao lại đưa họ đến nơi này?

Hôm nay là Thứ hai, Cố Vị Y cầm giấy chuyển nhượng cổ phần công ty của ông cụ...

“Chẳng lẽ, hân và Cố Vị Y là một bọn?”

CHƯƠNG 423: MỌI THỨ, ĐỀU KHÔNG QUAN TRỌNG

Cố Vị Y cầm giấy chuyển nhượng cổ phần, hôm nay nhất định sẽ làm chuyện gì đó.

Mộ Tu Kiệt không đưa bọn họ về, không phải là vì không cho họ về gần căn Cố Vị Y chứ?

Hơn nữa, trước đó Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y, quan hệ cũng không tầm thường!

"Ba, chẳng lẽ người chỉ điểm sau lưng Cố Vị Y, chính là Mộ Tu Kiệt?"

Nếu không có nhân vật lợi hại ở sau lưng bày mưu tính kế, Cố Vị Y người đơn lực mỏng, lại không có bối cảnh gì đặc biệt, chắc chắn sẽ không làm được đến mức này.

Sau lưng, tất nhiên là có người.

Chỉ là, bọn họ hiện tại vẫn không biết, người kia rốt cuộc là ai.

"Mộ Tu Kiệt người này..."

Ông cụ nhìn mặt biển, tâm tình phức tạp không nói thành lời.

Một hồi lâu, ông mới nói: "Ta thấy, không giống như là người thích dùng thủ đoạn này đi mưu cầu lợi ích."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, ba, nhìn người không thể nhìn bề ngoài!"

Cố Thư Lan mặc dù cũng không muốn thừa nhận, đàn ông ưu tú như vậy, lại hợp tác với loại tiểu nhân vô sỉ hèn hạ như Cố Vị Y.

Nhưng, nếu như không phải là một bọn, sao anh ta lại đưa bọn họ đến đây?

Mặc dù, quả thật là cứu bọn họ trở về từ vùng biển quốc tế.

Nhưng vì sao lại không thể làm người tốt đến cùng, trực tiếp đưa bọn họ trở về?

Tâm trạng ông cụ vẫn rất phức tạp, trong lòng đủ vị.

Những chuyện đó, không thể nói ra được.

Một chữ, cũng không muốn nhắc đến.

"Yên tâm, cho dù Cố Vị Y cầm giấy chuyển nhượng của ta trong tay, chỉ cần Tỉnh Viễn ở đó, công ty còn chưa tới phiên cô ta xằng bậy!"

Đối với điểm này, Cố Thư Lan mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thừa nhận không được.

Cố Tỉnh Viễn, quả thật có năng lực, quả thật, có thể làm người ta an tâm.

Con trai bà ta tuyệt đối không thể bì được.

Chỉ là, khó tránh khỏi có đổ kị.

Cho nên mấy năm gần đây, mới có tâm lý uất ức, không cam.

Nhưng đến lúc thật sự xảy ra chuyện, muốn dựa vào, cũng chỉ có người này có năng lực.

Ba giao công ty cho Cố Tỉnh Viễn, thực tế, là hành động sáng suốt, chỉ là, không cam lòng.

"Ba, bên ngoài gió lớn, ba về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Trước đó ông cụ tự nhiên ngã xuống trên khoang điều khiển của du thuyền, thật sự làm bà ta sợ hãi.

Nếu như không phải Mộ Tu Kiệt đưa bác sĩ đến, không biết ba bây giờ thế nào.

Trên đảo, còn có mấy người, bác sĩ và y tá, với mấy người vệ sĩ.

Nhìn qua, không giống như là đang giám thị bọn họ, huống chi Mộ Tu Kiệt cũng nói, nếu như bọn họ có thể tự lái được thuyền, sẽ có người bảo vệ bọn họ đi về.

Ý này chính là, ông có thể tự lái thuyền, người thì bọn họ hộ tống, chỉ sợ trên đường xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Đến lúc đó, ít nhất, người của Mộ Tu Kiệt có thể kịp thời cứu người.

Nhưng nếu như ông ở trên biển không có phương hướng, không biết lái ca nô thế nào, những chuyện này, người của bọn họ sẽ không quan tâm.

Tóm lại, Mộ Tu Kiệt không hạn chế tự do của bọn họ, có thể đi thì đi.

Nhưng không đi được, thì đây là vấn đề của bọn họ.

"Con lại nghiên cứu một chút, ca nô lái thế nào." Cổ Thư Lan nói.

Ông cụ Cổ lại lắc đầu: "Thôi, con đừng cố nữa, tin tưởng Tĩnh Viễn đi!"

Tĩnh Viễn sẽ tìm bọn họ, nhất định sẽ tìm được.

Bây giờ đã là Thứ hai, lúc này, những chuyện nên xảy ra, đã xảy ra.

Tâm trạng ông cụ nặng nề, đối với chuyện trở về, cũng không còn nhiệt tình nữa.

"Ta chỉ muốn bọn nhỏ có thể bình an, ta đã yên tâm rồi, cho dù để ông già này ở cả đời trên hòn đảo hoang này, ta cũng nguyện ý."

Chỉ cần, Mộ Tu Kiệt không ra tay với bọn họ.

Như vậy, ông ta ở đây, xem như là chuộc tội.

"Đau." Cổ Cơ Uyển thấp giọng hô lên, ngồi dậy khỏi giường.

Cái trán đau quá, giơ tay lên chạm vào, một bọng rất to.

Nhưng, may mắn là, không có đánh vỡ đầu.

Bây giờ cô đang ở đâu?

Giường mắt lên nhìn, mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, chẳng lẽ, sau khi cô tông xe, bị người của Cổ Vị Y bắt đi?

Nhưng mà, không trói tứ chi của cô, cũng không hạn chế hành động của cô.

Mà căn phòng này, mặc dù không tính là lớn, nhưng trang trí tinh xảo, hoàn toàn thoải mái.

Nếu như đã rơi vào trong tay Cổ Vị Y, sao có ưu đãi tốt như vậy?

Cổ Vị Y hận không thể giết chết cô, lúc nào cũng thế!

Ở đây, rốt cuộc là nơi nào? Là ai đưa cô về?

Còn có, cô đã ngủ ở đây bao lâu?

Trên đầu phòng lên một bọng lớn, rõ ràng có người xử lý qua cho cô, cũng đã bôi thuốc.

Bây giờ vẫn còn chút đau đầu, nhưng mà, vấn đề không lớn.

Cô bước xuống giường, nhìn bình đun nước bên cạnh.

Chần chờ, vẫn đi tới, rót một chén nước, một hơi uống sạch.

Sau đó, cô bỏ cốc xuống, đi đến cạnh cửa, yên lặng nghe ngóng.

Bên ngoài, chỉ có tiếng gió, tiếng gió rất lớn.

Trong phòng cũng nghe được chút mùi vị ẩm ỉm, giống như là tiếng của nước biển, rốt cuộc là cô đang ở đâu?

Cẩn thận kéo một cái, không ngờ, căn phòng cũng không khóa, vừa kéo, đã mở cửa phòng ra.

Bãi biển!

Quả nhiên là ở trên bờ biển.

Bãi biển rất sạch sẽ, hạt cát mịn, không có rác, không giống như là khu du lịch, cũng không giống như là nơi đã có nhiều người đi đến.

Đến cùng là cô đang ở đâu?

Cổ Cơ Uyển đi ra khỏi phòng, nhưng bên ngoài không giống như tường tượng trong đầu cô.

Xung quanh có vài căn nhà, hẳn là có người, nhưng, không ai canh chừng cô?

Có phải có chút quá tự do?

Bên ngoài, có hai thân ảnh phía xa xa rơi vào trong tầm mắt của cô.

Cổ Cơ Uyển nheo mắt lại, thích ứng với ánh nắng bên ngoài, mới nhìn kỹ hai người đang đi trên bờ biển.

Đột nhiên, hô hấp cô hơi loạn, hai mắt sáng lên, cất bước chạy đến.

"Ông nội Cố!" Không! Không phải Ông nội Cố! Ông là ông nội của cô!

Cho dù vẫn chưa thật sự chứng minh, cho dù, tất cả mọi chuyện, đều là dự đoán, cô cũng nhận định, ông ấy là ông nội của cô!

"Ông nội!"

Cổ Cơ Uyển chưa xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Ông nội bọn họ vẫn tâm tâm niệm niệm, ông nội tìm lâu như vậy không chút tin tức, bây giờ, thế mà lại ở trước mắt cô.

"Ông nội, ông nội!"

Bước chân Cố Cơ Uyển có chút phiêu, hơn nữa cát trên bờ biển rất mịn, không dễ chạy.

Cũng chỉ chạy mười bước, vừa không cẩn thận, đã ngã sấp xuống.

Nhưng cô lập tức đứng lên, không kịp phúi cát trên người, đã tiếp tục chạy về phía hai người kia.

Ông nội và cô nhỏ còn sống, bọn họ vẫn bình an vô sự!

Còn có chuyện gì, so với chuyện này giá trị hơn, vui vẻ hơn?

Có lẽ, Cố Vị Y đã lừa gạt đi rất nhiều thứ trên người ông nội.

Có lẽ, Mộ Tu Kiệt và Cố Vị Y, thật sự có một số bí mật không thể cho ai biết!

Có lẽ, mẫu tóc của cô và ông nội, thật sự đã bị cậu cả Mộ lấy đi, đánh tráo!

Nhưng mà mọi thứ, hôm nay, cũng không còn quan trọng như vậy!

Quan trọng nhất là, ông nội còn sống, ông nội, vẫn khỏe!

Cố Cơ Uyển vọt tới, ôm chầm lấy ông cụ, ôm thật chặt.

"Ông nội, ông không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!"

Giọng của cô ghen ngào không nói thành lời!

"Tất cả mọi người rất lo lắng cho ông, ông không có việc gì, thật tốt quá!"

CHƯƠNG 424: ÔNG NÓI, TRONG NHÀ CÓ NGƯỜI HẠI ÔNG

Ông cụ hoàn toàn không thể tin được, nằm mơ cũng không ngờ tới, lại nhìn thấy người ông ta mong chờ nhất trên đảo này

Cháu gái của ông, cháu gái chân chính của ông, Uyển Uyển của ông.

Hai ông cháu ôm nhau, không biết bao lâu, mới phản ứng lại.

"Uyển Uyển, sao con lại ở đây? Vì sao... Có phải là cậu cả Mộ dẫn con tới? Con thế nào? Bọn họ có bắt nạt con hay không? Con có bị thương không?"

Nhìn thấy trán Cố Cơ Uyển băng lại, ông cụ lo lắng.

"Đây là làm sao? Là ai làm con bị thương? Có phải là cậu cả Mộ?"

Uyển Uyển nhà bọn họ không biết gì cả, vẫn còn là một cô bé, cậu cả Mộ lấy cô ra trút giận, quá đáng quá rồi!

Cố Cơ Uyển lắc đầu, hít mũi một cái, vất vả lắm mới ngừng được nước mắt.

"Không phải cậu cả Mộ, là con lái xe không cẩn thận, phanh gấp, đập vào tay lái, làm mình hôn mê bất tỉnh."

Cô dụi dụi nước mắt, cuối cùng cố gắng bình tĩnh lại.

"Ông nội, cô nhỏ, sao mọi người lại ở đây?"

Cố Thư Lan bị từ cô nhỏ này làm trong lòng chua xót, vô cùng áy náy.

"Uyển Uyển, có phải con cũng biết thân phận của mình?"

"Kỳ thật con còn chưa xác định, nhưng, con lại rất xác định."

Cố Cơ Uyển nắm chặt tay ông cụ, "Trước đó con lấy tóc của mình và của ông nội đi xét nghiệm, kết quả giám định, con không phải là cháu gái nhà họ Cố."

"Sao lại thế?" Về mặt của ông cụ và Cố Thư Lan cũng rung động.

Cố Thư Lan vội hỏi: "Nhưng mà, Cố Vị Y chính miệng thừa nhận, ban đầu ở Bắc Lăng, mẫu máu làm giám định với ba là của cháu, kết quả giám định, hai người quả thật có quan hệ huyết thống."

"Cho nên con hoài nghi, tóc của chúng ta có người đục vào, khả năng duy nhất..."

Cố Cơ Uyển cần môi dưới, cho tới bây giờ, vẫn không muốn hoài nghi người kia.

Nhưng, hôm nay đã không phải là vấn đề hoài nghi hay không, sự thật, bày ngay trước mắt.

"Đại khái, là cậu cả Mộ không muốn để chúng ta quen biết nhau nhanh như vậy, mẫu tóc của chúng ta, ông tin là anh ta cho người đổi."

"Lại là Mộ Tu Kiệt!" Cố Thư Lan siết chặt lòng bàn tay, con người trầm xuống.

"Làm sao vậy? Có phải là cậu cả Mộ... làm gì với mọi người? Chuyện này, anh ấy có tham dự vào sao?"

Cố Cơ Uyển như bị nhéo, rất đau!

Không muốn nhìn thấy nhất, chính là Mộ Tu Kiệt ra tay với nhà họ Cố bọn họ.

Nhưng bây giờ...

"Anh ta không làm gì với chúng ta, ngược lại, anh ta còn cứu chúng ta từ vùng biển quốc tế đến đây."

Ông cụ Cố cầm tay cô, bất đắc dĩ thở dài.

"Bất quá, ta nghĩ ta có thể hiểu được tâm trạng của cậu cả Mộ, cậu ta không muốn liên thủ với Cố Vị Y, cũng không muốn chúng ta sống tốt, cho nên, đem chúng ta đến đây."

"Đã không phải liên thủ với Cố Vị Y, sao lại không muốn nhà họ Cố chúng ta sống tốt?"

Cố Thư Lan nghĩ mãi mà không rõ điểm ấy, chẳng lẽ, hôm nay ba nói chuyện với anh ta, liên quan đến chuyện này?

Bà ta nhìn ông cụ, nghi hoặc càng lúc càng nhiều: 'Ba, ba với anh ta... Có cừ oán? Cố thị chúng ta trước đó có đắc tội với Mộ thị?'

Nhưng mà, bình thường làm ăn cạnh tranh, dù ở đâu cũng có.

Nếu như vì cái này mà muốn trả thù, như vậy, những tập đoàn cạnh tranh với Mộ Thị trên thương trường, còn ít sao?

Mộ Tu Kiệt có thể trả thù mấy người?

Nói đến quan hệ với Mộ Tu Kiệt, ông cụ luôn không muốn nói tiếp.

Cố Thư Lan biết, ông cụ và nhà họ Mộ, nhất định là có va chạm gì đó.

Chỉ là, ông không muốn nói, bây giờ, chuyện cũng đã phát triển tới mức này, mọi thứ, cũng không có cách nào dừng lại.

"Uyển Uyển, con và ông nội trở về phòng nghỉ ngơi, cô nghiên cứu một chút xem ca nô lái thế nào."

Bây giờ Cố Thư Lan cũng lo lắng trùng trùng, lo lắng nhất, là tương lai của Cố Thị bọn họ.

"Hi vọng Tĩnh Viễn có thể ngăn cơn sóng dữ, đừng để cho Cố Vị Y tùy ý làm bậy."

"Anh Tĩnh Viễn..." Cố Cơ Uyển không muốn đánh vỡ hy vọng của bọn họ, nhưng chuyện này, nhất định phải nói cho bọn họ biết.

"Uyển Uyển, làm sao vậy? Có phải là Tĩnh Viễn xảy ra chuyện?"

Ông cụ cùng Cố Thư Lan đồng thời quynh lên, nhìn cô.

"Trước khi con ngất đi, người của anh Tĩnh Viễn tìm được tin tức, biết Cố Vị Y từng đưa mọi người đến vùng biển quốc tế, cho nên..."

Cố Cơ Uyển chần chờ, mới nói tiếp: "Anh ấy mang người, tự mình đến vùng biển quốc tế tìm mọi người."

"Cái gì?" Đến vùng biển quốc tế tìm người, nếu như hôm nay không thể về, vậy Cố Thị chẳng phải là...

Trước mặt ông cụ bỗng tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê.

Cố Thư Lan và Cố Cơ Uyển lại càng hoảng sợ, kịp thời đỡ ông lại.

"Ông nội, ông đừng nghĩ gì cả, đi về nghỉ trước."

"Trên đảo có bác sĩ, nhanh, đưa ba qua đó, để bác sĩ xem xem!"

Cố Thị hôm nay, quả thực là gió nổi mây vần.

Cố Tĩnh Viễn vẫn chưa về, mọi người cũng không liên lạc được với anh ta.

Mà bây giờ, trong phòng họp, tất cả đều là cổ đông của Cố Thị.

Hôm nay họp Hội Đồng Quản Trị, chủ đề, chính là bãi miễn chức vụ tổng giám đốc của Cố Tĩnh Viễn.

Tổng giám đốc mới, chỉ định Cố Vị Y.

"Ba của tôi không có khả năng để cho cô làm tổng giám đốc." Cố Thư Hồng là người đầu tiên đứng lên.

"Đúng, chuyện này, chúng tôi cũng không chấp nhận, trừ phi, chủ tịch trở về, tự mình nói với chúng tôi."

Một đám người nòng cốt trong công ty, đồng thời có chút cổ phần, cũng đứng về phía Cố Thư Hồng.

"Cô cả, để con làm tổng giám đốc, là ông nội tự mình chỉ định, chỗ này của con, còn có giấy chuyển nhượng ông nội cho con."

Cố Vị Y ngồi ghế chủ vị, ngôi bên cạnh cô ta, mặc dù không phải là nòng cốt của công ty, nhưng lại là cổ đông của Cố Thị!

Lý lịch rất lớn, là em trai cùng cha khác mẹ của ông cụ Cố, chú hai của Cố Thư Hồng.

"Giấy chuyển nhượng chúng tôi đã đưa cho luật sư xem qua, thật sự có hiệu lực, cổ phần công ty của ông cụ từ bây giờ, vào tay Vị Y."

"Chú hai! Cô ta không phải cháu gái của ba, cũng không phải tiểu thư nhà họ Cố, cô ta là giả mạo!"

Cố Thư Hồng trừng Cố Vị Y, "Còn có, cô ta cho người đón ba là Thư Lan đi, bây giờ, hai người bọn họ vẫn không biết ở đâu!"

"Con đã báo cảnh sát, chuyện này, rất nhanh sẽ tra đến trên đầu cô ta!"

"Thật có lỗi, tôi không biết cô đang nói gì."

Cố Vị Y không kiêng kị, cưỡi tự nhiên: "Bọn họ đã đến lấy khẩu cung của cô, nếu như tôi thật sự có vấn đề, sao bọn họ không bắt tôi lại?"

"Trên thực tế, giấy chuyển nhượng này, ký vào thứ năm, cô tự mình xem thời gian."

Cố Vị Y liếc xéo Cố Thư Hồng, không chút sợ hãi.

"Tôi nhớ rất rõ, buổi trưa thứ sáu, ông nội và cô nhỏ còn xuất hiện tại trước mặt truyền thông, mà lúc đó, tôi cùng cậu cả Mộ ở cùng nhau, không tin, mọi người có thể phái người đi thăm dò."

Cô ta có đầy đủ bằng chứng ngoại phạm, chứng minh mình không liên quan đến chuyện ông cụ và Cố Thư Lan mất tích.

Bản thân chuyện này, chỉ là lừa ông cụ và Cố Thư Lan rời bến, liên quan gì đến cô ta?

Bây giờ, sau khi hai người rời bến mất tích, có tra thế nào, cũng không tra đến được cô ta.

"Cố Thư Hồng, hiện tại tôi có đầy đủ lý do hoài nghi, cô có mưu đồ làm loạn với ông nội, bằng không, ông nội cũng sẽ không sớm chuyển nhượng cổ phần cho tôi, thậm chí nói với tôi, trong nhà có người muốn hại ông!"

CHƯƠNG 425: CỐ THỊ, KHÔNG THỂ RƠI VÀO TAY NGƯỜI KHÁC

"Cô nói cái gì?" Cố Thư Hồng không thể nào ngờ được, một cô bé như cô ta, lại có tâm tư dày như vậy!

Hiệp nghị này, lúc ông cụ ký, nhất định không nhìn rõ ngày.

Ngày thật sự là thứ năm!

"Vị Y, đây rốt cuộc là có ý gì? Cô nói cho rõ ràng."

Mấy cổ đông nhìn cô ta, gương mặt nghi hoặc.

Cố Vị Y liếc nhìn tất cả mọi người xung quanh, tâm mắt cuối cùng rơi xuống chỗ ông chú hai, cả gương mặt nghiêm túc..

"Ông nội đã sớm nói với con, hoài nghi cô cả và anh họ có mờ ám, muốn độc chiếm Cố Thị"

"Cố Vị Y, cô không nên ngậm máu phun người!" Cố Thư Hồng tức đến mức không nhịn được, cầm cốc trên bàn ném về phía cô ta.

Cô bé này, tuổi còn nhỏ, sao có thể ác độc tới mức này!

Thậm chí ngay cả chuyện mở miệng vu oan trắng trợn này, cũng dám làm!

"Tôi có phải ngậm máu phun người hay không, cô lớn, trong lòng cô tự rõ."

Cố Vị Y là một cô bé mới hai mươi tuổi, đối mặt Cố Thư Hồng, lại không chút hèn mọn.

Khí chất tiểu thư của nhà họ Cố, quả thật làm người sáng mắt.

Cố Thư Hồng tức đến mức nói không ra lời.

Cố Vị Y lại nói: "Hiện tại, cổ phần đã mang tên tôi, tôi cũng đã thương lượng với ông chú hai, ông chú đồng ý hủy bỏ thân phận tổng giám đốc của Cố Tĩnh Viên."

"Cô..."

"Cô à, Cố Tĩnh Viên cuối cùng cũng không phải họ Cố, cô vốn định sau khi chiếm được Cố Thị, lại để Cố Tĩnh Viên đổi họ, cô muốn Cố Thị chúng ta thay hình đổi dạng!"

"Như vậy sao được?"

Vừa nghe nói Cố Tĩnh Viễn muốn đổi họ, tất cả mọi người đều không đồng ý.

Cố thị, vĩnh viễn đều là Cố thị, sao có thể để một người khác họ để cầm đầu?

"Cố Vị Y, tôi cùng Tĩnh Viễn chưa từng nghĩ đến!"

"Có hay không, chỉ có mấy người biết rõ, nhưng, tôi không thể lấy cả Cố thị ra mạo hiểm!"

Cố Vị Y nhìn tất cả mọi người, không để cho Cố Thư Hồng cơ hội nói chuyện, tiếp tục tuyên cáo: "Tiếp theo, tôi sẽ nhậm chức tổng giám đốc Cố Thị, về phân phó giám đốc Cố Thị, tôi hy vọng do cháu trai của ông chú hai đến đảm nhận, không biết mọi người có ý kiến gì không."

"Cố Vị Y, công ty còn chưa đến lượt cô làm chủ!"

Cố Thư Hồng chỉ về phía cô ta, cá giận nói: "Cô sắp xếp như vậy, rõ ràng là muốn làm Cố Thị đổi chủ!"

Thì ra cô ta và chú hai đã sớm thông đồng, trách không được, chú hai hôm nay lại luôn giúp cô ta nói chuyện!

Cố Thư Hồng trừng mắt nhìn chú hai nhà họ Cố, "Cô ta không phải là cháu gái nhà chúng ta, Cố Thị rơi vào tay cô ta, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành của người ngoài."

Chú hai Cố vẫn không chút biểu cảm: "Nếu như con bé không phải, anh có thể chuyển cổ phần cho nó sao? Thư Hồng, con và con của con có ý gì, chú hai cũng không muốn hỏi đến, nhưng bây giờ, chú đồng ý với quyết định của Vị Y."

Cố Vị Y lại cười nói: "Còn có một tin tức tốt, tôi muốn nói cho mọi người."

Tất cả đồng sự, đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn quyết định, cũng chỉ có thể nhìn Cố Vị Y, chờ đợi lý do của cô ta.

Cố Vị Y cười nói: "Đợi tôi nhậm chức tổng giám đốc, sẽ ký kết với nhà họ Mộ Bắc Lăng ký kết tuyến đường chính từ Lăng Châu đến Bắc Lăng, hạng mục lớn năm năm, hẳn là mọi người đã nghe qua, hạng mục này, chỉ cần tôi trở thành tổng giám đốc Cố Thị, nhất định có thể lấy được."

"Tuyến đường chính mới từ Lăng Châu đến Bắc Lăng!"

Có người hô lên, kích động đứng lên: "Thật sự... Có thể lấy được sao?"

Hạng mục này, mọi người đã sớm phân tích, có thể lấy được, đối với Cố thị bọn họ mà nói, tương lai năm năm nhất định sẽ có sự nhảy vọt về chất.

Nhưng mà hạng mục này, đối tượng hợp tác với nhà họ Mộ Bắc Lăng ban đầu có mấy bên, tạm thời vẫn chưa quyết định làm với ai!

"Nhưng mà, cô Cố, sao cô có thể khẳng định, hạng mục này sẽ rơi xuống tay chúng ta?"

Có người đưa ra nghi vấn, vì vậy, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống người Cố Vị Y.

Mà ngay cả Cố Thư Hồng cũng quên phải phản bác, nhìn chằm chằm cô ta: "Cô lấy cái gì cam đoan?"

"Tôi đã lấy được hiệp nghị, chỉ cần tôi làm tổng giám đốc, nhận định có thể ký kết với nhà họ Mộ."

Cố Vị Y nhếch cằm lên, trợ lý lập tức lấy hiệp nghị đưa vào tay chú hai nhà họ Cố.

Đầu ngón tay chú hai nhà Cố cũng run rẩy: "Thật sự, bên nhà họ Mộ, đã đơn phương ký kết hiệp nghị!"

"Đơn phương ký? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ, cô.. Cô cùng nhà họ Mộ..."

"Quan hệ giữa tôi và cậu cả nhà họ Mộ, không biết mọi người có biết hay không?"

Nói đến việc này, gương mặt Cố Vị Y vui vẻ, rõ ràng là một cô gái nhỏ đắm chìm trong tình yêu.

Thì ra, tổng giám đốc tương lai của bọn họ, lại có quan hệ như vậy với cậu cả Mộ!

Đây chẳng phải là nhà họ Cố và nhà họ Mộ sắp kết giao?

Một khi kết giao, còn có hợp tác nào không làm được?

Cái này đối với Cố thị mà nói, không khác gì là hổ thêm cánh!

"Cô Cố, cô là cháu gái của ông cụ Cố, cô không làm tổng giám đốc Cố Thị, chẳng lẽ, để người khác họ đến làm sao?"

Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, ai cũng biết hạng mục tuyến đường mới này nếu có thể lấy được thì sau này, bọn họ mỗi người đều có thể có lợi nhuận không ít tiền. .

Cho nên, lập tức có người đứng lên, hòa theo Cố Vị Y.

Chữ lợi vào đầu, ai còn có thể lý trí!

Một đám người, từ trung lập, nghiêng về phía Cố Vị Y.

Nhưng bên trong Cố Thị, trước vẫn có mấy cổ đông, là ủng hộ Cố Tĩnh Viên.

Chỉ là, cổ phần ông cụ cho Cố Vị Y thật sự là quá nhiều.

Hơn nữa có ông chú hai và mấy vị cổ đông ủng hộ, hội đồng quản trị này, Cố Vị Y lấy ưu thế tuyệt đối, giành được ghế tổng giám đốc.

"Cô cả, bọn họ buổi chiều sẽ mở họp báo, công bố tin tức Cố Vị Y nhậm chức tổng giám đốc, lúc này, Tĩnh Viên đi đâu rồi?"

Sau khi tan họp, mấy vị cổ đông vào văn phòng Cố Thư Hồng, vẻ mặt buồn thiu.

Mặc dù bây giờ cho dù Cố Tĩnh Viên trở về, cũng không nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ.

Thậm chí, khả năng thay đổi toàn cục, cơ bản là bằng không.

Dù sao, Cố Vị Y bắt được hạng mục tuyến đường mới này, quả thật làm cho rất nhiều cổ đông hoàn toàn tin phục cô ta.

Nhưng mà, thời khắc quan trọng như vậy, Cố Tĩnh Viễn không trở lại, đây không thể nói được.

"Tôi điều tra hành trình trước đây của tổng giám đốc, mấy hôm nay, cũng không thấy sắp xếp ra ngoài, bây giờ cậu ấy ở đâu?"

"Đúng rồi, cô cả, trước tôi nghe nói, ông cụ xảy ra chuyện, có thật không? Ông cụ bây giờ thế nào? Có phải là vẫn mạnh khỏe?"

Tình hình trước mắt như vậy, xem ra nội bộ nhà họ Cố bọn họ xảy ra vấn đề.

Kỳ thật nguyên một đám lo lắng nhất là, nhà họ Cố xảy ra vấn đề, có ảnh hưởng đến bọn họ hay không?

Nếu như, cổ phiếu Cố Thị chịu ảnh hưởng...

"Mọi người không cần phải sợ, Tĩnh Viễn chỉ là có việc gấp phải ra ngoài, sẽ nhanh chóng trở về."

Trên thực tế, Cố Thư Hồng hiện tại cũng là không có cách nào, bà ta cũng không liên lạc được với Cố Tĩnh Viễn!

Một ngày liên hệ không được, chuyện này, cũng không phải dễ giải quyết

Còn có ba, ông rốt cuộc đi đâu?

Đáng sợ nhất là, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng không thấy đâu!

Người trong nhà nguyên một đám mất liên lạc, bà ta có thể tỉnh táo đến bây giờ, cũng là cảm ơn nhiều năm kinh nghiệm thương trường ban tặng!

"Không cần phải lo lắng, không có việc gì, Tĩnh Viễn và ba sẽ nhanh chóng trở lại, bọn họ sẽ ngăn cản sự điên cuồng của Cố Vị Y!"

CHƯƠNG 426: ANH CUỐI CÙNG CŨNG ĐẾN RỒI!

Tình cảnh của ông cụ lân này thật sự không ổn, rất không ổn.

Bác sĩ đã kiểm tra qua cho ông, lần này, ông cụ không phải là bệnh tim tái phát, mà là, trúng gió!

Người 70 mấy tuổi, bây giờ trúng gió, thật sự là vô cùng nguy hiểm.

“Bác sĩ, anh có thể liên lạc với cậu cả Mộ có đúng không? Anh giúp tôi gọi cho anh ta một cuộc đi, tôi có lời muốn nói với anh ta!”

Cố Cơ Uyển bây giờ thật sự là không có chút cách nào nữa, cô không liên hệ được với Mộ Tu Kiệt!

“Tình hình bây giờ của ông nội tôi không thể tiếp tục ở lại đây, phải về bệnh viện lớn chữa trị, anh giúp đỡ đi, nếu không, anh bảo người lái thuyền đưa chúng tôi về!”

“Cô Cố, tình hình của ông cụ Cố không nghiêm trọng lắm, cô cứ an tâm.”

Bác sĩ tin tưởng tuyệt đối vào y thuật của mình.

“Lúc này, bọn tôi cũng không thể liên lạc với cậu cả, cô Cố, chuyện này tôi lực bất tòng tâm, xin lỗi!”

Cố Cơ Uyển đương nhiên không tin bọn họ không thể không liên lạc với Mộ Tu Kiệt.

Nhưng, bác sĩ một mực khẳng định không chịu nói, cô không có cách gì cả.

“Cơ Uyển, đừng hoảng, ba sẽ không sao đâu.”

Trên thực tế, bản thân Cố Thư Lan đã lo lắng đến mức sắc mặt trắng bệch rồi, nhưng, so với Cố Cơ Uyển bà ta càng không có cách gì hơn nữa.

Sức khỏe của ông cụ trước đây rất tốt, nhưng mấy ngày nay, đã ngất hai lần rồi.

Cố Thư Lan thật sự rất lo lắng, lẽ như ba thật sự xảy ra chuyện gì...

Chuyện này, đều là do bà ta mà ra.

Nếu như không phải nhất thời tham lam, chuyện sao lại thành ra vậy được?

“Đều do cô không tốt, Cơ Uyển, cháu mắng cô đi, là cô không tốt.”

Sau khi bác sĩ đi, tư thái bình tĩnh mà Cố Thư Lan duy trì trước mặt người ngoài đã hoàn toàn sụp đổ

Cố Cơ Uyển không biết nên trách cứ gì nữa.

Trên thực tế, trong lòng cô ta rất rõ, chuyện này, Cố Thư Lan cũng có phần tham dự.

Bà ta vốn dĩ đứng cùng phe với Cố Vị Y.

Nhưng bây giờ, chuyện đã đi đến bước này, Cố Vị Y rõ ràng đã bỏ rơi bà ta rồi.

Bà ta đã chịu sự trách cứ của lương tâm, cho dù có mắng bà ta, thì cũng có thể làm được gì?

“Cô út, cô đừng như vậy, chúng ta là người một nhà, cháu sẽ không mắng cô.”

“Không, Cơ Uyển, cháu không biết chuyện đã qua thế nào, đều do cô! Đều là lỗi của cô!”

Cố Thư Lan bây giờ tự trách muốn chết đi được!

“Cháu biết, cô cố ý dụ ông nội nói ra chuyện của cháu và anh Tĩnh Viễn, Cố Vị Y muốn đối phó với bọn cháu, mà tâm tư của cô, chỉ là nghĩ sau này nếu như

anh Tĩnh Viễn và ông nội muốn báo thù cô, chỉ ít trong tay cô vẫn còn con tốt thí.”

Hai mắt Cố Thư Lan mở to, hơi thở hỗn loạn: “Cơ Uyển, cháu...”

“Cháu đoán thôi.”

Trước đây, còn chưa xác định là sự suy đoán của mình có đúng không, nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng này, là đúng rồi.

“Cô út, cô vì con trai cô đúng chứ?”

Cố Thư Lan siết chặt lòng bàn tay, sự chấn cảm trong trái tim một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Bà ta ngồi ở bên giường bệnh, nhìn người cha hôn mê bất tỉnh, khí tức toàn thân tàn lụi như hoa héo.

Bà ta không nói chuyện, cũng không có bất kỳ lời giải thích nào, bởi vì lúc này, lời giải thích trở nên rất thừa thãi.

Đã đến bước đường này rồi, giải thích, còn có ích gì nữa?

Càng huống hồ, những chuyện đó, bà ta quả thực cũng đã sai rồi.

“Xin lỗi...”

Cố Thư Lan đột nhiên cúi đầu, nước mắt cuộn trào trong khoé mắt.

“Xin lỗi, Cơ Uyển, là do lòng ích kỷ của cô út quá nặng, xin lỗi...”

“Cô út...”

“Xin lỗi! Cháu và Tĩnh Viễn bị hạ thuốc, người hạ thuốc đó, chính là cô.”

“Cơ Uyển, xin lỗi, xin lỗi!”

Cố Thư Lan đột nhiên đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài.

Bà ta không cách nào đối diện, sự việc càng lúc trở nên không thể cứu vãn được nữa, bà ta đã phạm phải tội lỗi tày trời, đã không thể đến bù nữa!

Hôm nay là thứ hai, theo kế

hoạch của Cố Vị Y, Cố Tĩnh Viễn bây giờ chắc vẫn còn ở Công Hải.

Không quay đầu được nữa, bà ta...cũng là đồng loà!

Cho dù sự việc được đảo ngược lại, bà ta cũng đã phạm phải tội lừa gạt!

Cho dù không phải chủ mưu, cũng phải ngồi tù.

Cố Thư Lan đã kìm nén cả mấy ngày, bây giờ đối diện với Cố Cơ Uyển, hoàn toàn sụp đổ rồi!

“Cô út!” Cố Cơ Uyển giật bản mình, vội vàng đứng dậy, đuổi theo ra ngoài.

Một mình Cố Thư Lan, chạy về phía khu rừng đá ở xa xa.

Cố Cơ Uyển chạy không đủ nhanh, đến khi đuổi đến rừng đá, đã không còn thấy bóng ảnh của Cố Thư Lan nữa.

“Cô út! Cô ra đây, cô đừng dọa cháu!”

Chỉ cần ông nội còn an lành, chỉ cần mọi người đều còn, tất cả, vẫn còn có thể cứu vãn được.

“Cô út, cháu không trách cô, cháu và anh Tĩnh Viễn không làm ra bất kỳ chuyện gì có lỗi với nhà họ Cố, cô út, lỗi lầm vẫn chưa thành!”

“Cô ra đây, đừng trốn một mình, chỗ này là đảo hoang, rất nguy hiểm đó! Cô út!”

Nhưng, bên trong rừng đá không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không có bất kỳ câu trả lời nào từ Cố Thư Lan.

“Cô út, cô nghe cháu nói đi, cô út, cô ra đây, bọn cháu đều không trách cô.”

“Cô út, chúng ta là người một nhà!”

“Cô út...

Nhưng, không có bất kỳ hồi ứng nào.

Cố Cơ Uyển thật sự rất lo lắng, cô út có khi nào nghĩ quân không?

Đột nhiên, trên mặt biển, truyền đến tiếng động cơ.

Cố Cơ Uyển quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy trên mặt biển, một chiếc thuyền cao tốc đang lao nhanh đến đây.

Không lẽ, là Mộ Tu Kiệt?

Bây giờ cô gấp gáp muốn gặp Mộ Tu Kiệt, cô phải đưa ông nội về chữa trị!

Cố Cơ Uyển không thể tiếp tục đuổi theo Cố Thư Lan nữa, chỉ đành chạy về phía bờ biển.

Chiếc thuyền cao tốc đó rất nhanh đã ngừng lại ở trên bờ, sau khi nhìn rõ bóng ảnh ở trên chiếc thuyền đó, trái tim Cố Cơ Uyển chợt xót lên, suýt chút là khóc rồi.

Cô xông qua đó, lúc đối phương bước xuống từ trên thuyền, nhanh bước đi về phía cô, đôi mắt cô nóng lên, vùi đầu vào trong lồng ngực của anh.

Anh đến rồi, cuối cùng anh cũng đến rồi!

Bây giờ, tất cả mọi người đều đang đợi anh!

Anh là niềm hy vọng của tất cả bọn họ

“Anh Tĩnh Viễn.” Thanh âm Cố Cơ Uyển khàn khàn, nghẹn ngào đến suýt nữa không nói nên lời.

“Đừng khóc, anh đến rồi, đừng khóc!”

Trái tim Cố Tĩnh Viễn cũng đây chua xót, biết cô nhất định đã chịu rất nhiều uỷ khuất, anh ôm chặt lấy vai của cô.

“Đừng hoảng, anh đến rồi, đừng hoảng.”

Cố Cơ Uyển hít thở sâu một hơi, cô không có yếu đuối như vậy, chỉ là hồi nãy, quá kích động rồi.

“Anh họ cả, cô út đã vào rừng rồi, em không tìm được cô, anh bảo người đi vào tìm đi, em sợ cô làm chuyện ngốc nghếch.”

Cố Tĩnh Viễn không kịp hỏi nhiều, lập tức vẫy tay với người ở đằng sau: “Đi vào, xem thử bà hai ở đâu, phải đưa bà ấy về.”

“Vâng!” Mấy người thủ hạ theo tới lập tức đi về phía khu rừng, mới chớp mắt đã không thấy bóng anh nữa.

“Ông ngoại đâu? Có phải cũng đang ở trên đảo không.” Cố Tĩnh Viễn hỏi.

“Có, em đưa anh đi gặp ông nội.”

Tiếng ông nội này, Cố Cơ Uyển kêu cực kỳ tự nhiên.

Bọn họ là người một nhà, điểm này, không còn nghi vấn gì nữa.

Càng hưởng hồ, sau khi trải qua đủ loại chuyện, dù Cố Cơ Uyển không phải, ở trong lòng của Cố Tĩnh Viễn và ông cụ Cố, cô cũng là.

Cố Cơ Uyển nắm lấy tay Cố Tĩnh Viễn, nhanh bước đi về phía ngôi nhà gỗ.

“Từ từ thôi, sức khoẻ của em...” Cố Tĩnh Viễn có chút lo lắng, sợ đứa bé trong bụng cô không chịu nổi.

“Không sao, lần này, em mạnh mẽ lắm ”

Lúc này, làm gì còn tới phiên cô mè nheo nữa?

“Ông nội vẫn đang hôn mê, anh Tĩnh Viễn, mau đưa ông ấy rời khỏi đây, về bệnh viện chữa trị!”

CHƯƠNG 427: ĐỀU LÀ VÌ ANH

Cố Thư Lan vẫn chưa có tin tức gì.

Cố Tĩnh Viễn hết cách, chỉ đành quyết định đưa ông cụ về chữa trị trước.

“Anh Tĩnh Viễn, anh đưa ông nội và, em ở lại, tìm cô út.”

Cố Cơ Uyển vẫn rất lo lắng, sợ cô út có gì bất trắc.

Trạng thái của bà ta bây giờ như vậy, bất kỳ lúc nào cũng có thể làm chuyện ngốc nghếch, để bà ta ở lại đây, cô không yên tâm.

“Không được, tình hình sức khỏe của em bây giờ, anh không thể để em tiếp tục ở lại biển.”

Khó lắm mới tìm được cô và ông ngoại về, muốn Cố Tĩnh Viễn để cô ở lại, đó là chuyện căn bản không thể nào.

“Không, anh Tĩnh Viễn, anh nghe em nói, cô út..bà ấy đã làm một số chuyện rất không tốt, cho dù người của anh có tìm được bà ấy, nếu như không thể nói thông suốt với bà ấy, bà ấy sẽ không chịu theo mọi người về đâu.”

“Anh nói là không được...”

“Anh Tĩnh Viễn, em có thể nói với bà ấy, đương nhiên, nếu như anh có thể giúp em tìm một người, có lẽ chuyện sẽ dễ làm hơn.”

Ngày đó sau khi Cố Tĩnh Viễn đưa ông cụ về, lập tức triệu tập những cổ đông vẫn còn nguyện ý liên thủ với anh trong công ty lại.

Còn về người mà Cố Cơ Uyển cần, lúc chiều tối đã đến đảo.

“Cô...” Cố Minh Dương không phải là lần đầu tiên gặp Cố Cơ Uyển, nhưng, trước đây đều chỉ vội vàng gặp qua một hai lần, ngay cả chào hỏi cũng chả chào qua.

Nói nặng một chút, đối với Cố Cơ Uyển, anh ta thật sự không thân thuộc chút nào.

Nhưng mà bây giờ, mấy cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là... “Mẹ tôi đâu?”

“Mọi người vẫn đang tìm.” Cố Cơ Uyển ở lại đây, chính là để đợi anh ta.

“Sau khi cô út đi vào rừng, không biết có phải là đã trốn rồi không, người của bọn tôi không tìm được.”

Cố Cơ Uyển kéo lấy tay áo của anh ta: “Anh họ hai, anh và tôi cùng đi tìm.”

Cố Minh Dương lập tức đi theo cô, đi vào trong rừng.

Chỉ là, tiếng “anh họ hai” hồi nãy, vẫn còn đang khơi dậy một đợt gợn sóng trong lòng anh ta.

Cô gái này, Cố Tĩnh Viễn nói cô mới là cô chủ của nhà bọn họ, là con gái của cậu.

Cố Minh Dương thật sự không thể quen thuộc ngay với cô được, nhưng so với Cố Vị Y, anh ta cảm thấy, cô gái này đáng yêu hơn nhiều.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Khu rừng này thật sự quá lớn, phía trước mọi người đều đã tìm rồi.

Bây giờ, trọng điểm của tất cả mọi người đều rơi vào phía sau, nơi thâm sâu của khu rừng.

Nơi thâm sâu của khu rừng, cỏ dại mọc um tùm, càng khó tìm được một người.

Cố Minh Dương vừa vội vàng trở về, tạm thời anh vẫn chưa rõ chuyện của công ty.

Nhưng, tình hình đại khái, cơ bản đã nắm bắt được rồi.

Cố Vị Y không biết đã dùng cách gì, khiến cho ông ngoại chuyển tất cả cổ phần đứng tên mình cho cô ta.

Sau đó, cô ta và ông chú hai liên thủ, bây giờ, ép hội đồng quản trị thừa nhận thân phận tổng giám đốc của cô ta, bãi chức vị của Cố Tĩnh Viễn.

Nhưng Cố Tĩnh Viễn đã nói rồi, thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần này có thực sự hiệu lực hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Anh quyết định khởi tố Cố Vị Y, nhưng nhân vật chủ chốt, ông ngoại, đến bây giờ vẫn còn đang hôn mê.

Chuyện rớt cuộc sẽ phát triển như thế nào, đến bây giờ vẫn chưa rõ, nhưng mẹ của anh ta, rớt cuộc là chuyện sao vậy?

“Bà ấy liên thủ với Cố Vị Y..”

“Không thể, mẹ tôi không phải người như vậy!” Sắc mặt Cố Minh Dương đen lại, lập tức phản bác.

Cố Cơ Uyển nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng anh ta.

Nếu như đối lại là mình, cô cũng không muốn tin đâu.

“Sự thật quả đúng là như vậy, là cô út chính miệng thừa nhận với tôi.”

Cố Minh Dương mấp máy đôi môi, muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng lại không nói được một chữ nào.

Cố Cơ Uyển tiếp tục nói: “Tôi nghĩ, cô út đại khái chỉ là nhất thời tham lam, nhưng bây giờ bà ấy đã hối hận rồi.”

Chính bởi vì hối hận, bởi vì cảm thấy mình có lỗi với ông cụ, có lỗi với nhà họ Cố, nên mới trốn đi, không muốn đối mặt nữa.

Cố Thị thành ra bây giờ, bà ta là một trong những kẻ đầu sỏ tạo nên cục diện này.

Tâm trạng bây giờ của bà ta, Cố Minh Dương có lẽ dần dần có thể hiểu được.

“Nhưng mẹ tôi, thật sự không phải người như vậy, lòng theo đuổi quyền lực của bà ấy vốn không nặng”

Anh ta và mẹ ở cùng nhau nhiều năm như vậy, mẹ là người thế nào, anh ta rõ hơn ai hết.

Tình yêu của mẹ đối với người cha già của bà cũng không phải giả.

Mẹ, sao lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy được?

“Nếu như bản thân cô út không phải người tham lam, vậy thì, nguyên nhân duy nhất khiến bà ấy làm như vậy, tôi chỉ có thể nghĩ là anh thôi.”

“Tôi?” Cố Minh Dương đang định phản bác, so với mẹ mình, anh ta càng không thêm tất cả mọi thứ của Cố Thị.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại nói trước: “Không phải anh muốn gì, mà là, cô út muốn thay anh muốn chút gì đó!”

Lần này, Cố Minh Dương sững sờ đến nỗi không nói được một câu, sững sờ đến nỗi ngay cả bước chân cũng không sải ra được.

Nếu như, mẹ chỉ vì anh ta...

“Nhưng bà ấy không biết, tôi không muốn gì cả, cái tôi muốn không phải mấy thứ này!”

Anh ta và ông ngoại đã nói rõ từ lâu rồi, tất cả mọi thứ của Cố Thị đều không phải thứ mà anh ta hứng thú.

Nhưng mà, mẹ không biết, mẹ anh ta không biết gì hết.

Cố Minh Dương đột nhiên tăng nhanh bước chân, xông vào trong nơi sâu thẳm của khu rừng.

“Mẹ, con là Minh Dương, mẹ nghe thấy không? Mẹ, mẹ ra đây, con là Minh Dương, con đến rồi!”

Ở nơi sâu thẳm của khu rừng, tiếng côn trùng chim chóc đột nhiên thoáng vang lên, nhưng không có ai đáp lại.

“Cậu Minh Dương, sau khi vào đêm, rừng rậm rất nguy hiểm, cậu cẩn thận!”

Vệ sĩ đi bên cạnh bọn họ lập tức nhắc nhở.

Nhưng Cố Minh Dương làm gì còn nghi kỵ nhiều như vậy nữa.

Nếu như mẹ thật sự vì anh ta mà làm chuyện có lỗi với nhà họ Cố, bây giờ, ông ngoại như vậy, mẹ nhất định là vô cùng áy náy.”

Lỡ như, mẹ thật sự nghĩ quẩn...

Không! Anh ta không thể để mẹ có bất kỳ nguy hiểm gì!

“Mẹ, mẹ nghe con nói, ra ngoài trước đi, chúng ta về nhà, chuyện gì cũng đều có thể giải quyết được hết!”

Cố Minh Dương hô hoán trong rừng rậm rất lâu, nhưng khu rừng lớn như vậy, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ lời đáp lại nào của Cố Thư Lan.

“Mẹ...”

Đột nhiên, Cố Cơ Uyển kéo anh ta một cái, nhón chân lên không biết đã nói ở bên tai anh ta.

Cố Minh Dương nghỉ ngơi, gật gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng không biết giảm phải chỗ nào, đột nhiên, trượt xuống dưới.

“Anh họ hai!” Cố Cơ Uyển ngây người, nhanh bước đuổi qua đó: “Anh họ hai, anh sao rồi?”

“Cậu chủ Minh Dương!”

Các vệ sĩ cũng đuổi qua đó, lớn tiếng kêu lên: “Cậu chủ Minh Dương, cậu có sao không? Cậu chủ Minh Dương!”
Nhưng bên dưới con dốc, Cố Minh Dương không có động tĩnh gì.

Cố Cơ Uyển sốt sắng vô cùng: “Cô út, anh họ hai xảy ra chuyện rồi, cô út!”

Cô hồi nãy, cũng quả thực đã đề nghị với Cố Minh Dương, bảo anh ta giả vờ xảy ra chuyện.

Nhưng không ngờ, anh ta lại thật sự bước hụt, trượt xuống dốc.

Chưa đợi Cố Thư Lan có động tĩnh gì, Cố Cơ Uyển không màng đến nữa, sốt sắng nói: “Hai người các anh, xem thử coi có con đường nhỏ nào xuống dưới được không.”

“Vâng, cô Cơ Uyển!”

Hai vệ sĩ lập tức tìm kiếm xung quanh.

Cố Cơ Uyển ngồi xổm trên đầu dốc, tiếp tục kêu gào với bên dưới tối om kia: “Anh họ hai, anh rút cuộc thế nào rồi? Anh đáp lại cái đi! Anh họ hai!”

Sao lại không có chút tiếng động gì vậy? Không lẽ, thật sự xảy ra chuyện rồi?

Chính vào lúc Cố Cơ Uyển lo lắng không biết phải làm gì, thì ở một bên khác của khu rừng, có người xông ra từ sau bụi cỏ.

“Minh Dương! Minh Dương, con sao rồi? Con đừng dọa mẹ?”

Cố Cơ Uyển quay đầu lại nhìn.

Dưới ánh trăng, người phụ nữ với vẻ mặt lo lắng, không phải Cố Thư Lan thì còn ai vào đây nữa?

CHƯƠNG 428: QUAY VỀ, CÙNG NHAU ĐỔI MẶT

“Cô út!” Không ngờ lợi dụng cảnh Cố Minh Dương xảy ra chuyện giả, thật sự đã khiến Cố Thư Lan ra ngoài rồi. Nhưng Cố Thư Lan ra ngoài rồi, Cố Minh Dương vẫn không chút động tĩnh nào cả.

Anh ta trượt xuống dưới, rốt cuộc thế nào rồi?

“Minh Dương! Con thế nào rồi? Con đang ở đâu? Con đáp lại mẹ chút đi!”

Cố Thư Lan đứng ở trên con dốc, nhìn xuống dưới, quả nhiên tối om, không thấy gì cả.

Bà ta lo lắng đổ đầy mồ hôi, xung quanh lại không có đường nào xuống được.

Cuối cùng Cố Thư Lan lại muốn trượt xuống dốc cùng với Cố Minh Dương.

“Cô út! Cô không muốn sống nữa sao?”

Cố Cơ Uyển vội vàng kéo tay bà ta, không để bà ta làm loạn.

“Cái dốc này không biết là sâu bao nhiêu, lỡ như sâu không thấy đáy...”

“Nếu như sâu không thấy đáy, vậy Minh Dương của cô há không phải...”

Hễ nghĩ đến cái khả năng này, đáy lòng Cố Thư Lan càng thêm hoảng loạn.

Đẩy tay Cố Cơ Uyển ra, muốn trượt xuống dưới.

Nhưng bà ta còn chưa bắt đầu, thì đã truyền đến tiếng nói trong trẻo của Cố Minh Dương từ bên dưới.

“Mẹ, con không sao, chọc mẹ chơi thôi!”

Anh ta leo lên dây leo, thoăn thoắt thoăn thoắt, leo lên từ bên dưới.

“Minh Dương! Con sao rồi? Có bị thương không!”

Cố Thư Lan sợ đến muốn chết đi được, dò xét anh cả nửa ngày, sau khi xác định anh ta không sao xong, mới thở phào một hơi.

Nhưng còn chưa nhẹ nhõm, thì Cố Thư Lan liền nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt chợt thay đổi, quay người muốn đi.

Cố Minh Dương đã sớm đoán được hành động này của bà, vào giây phút bà ta quay người, anh ta liền kéo lấy bà ta.

“Minh Dương, con buông mẹ ra! Mẹ không muốn về, mẹ không có tư cách về nhà họ Bố, mẹ không muốn đổi mặt với bọn họ!”

“Nhưng mà mẹ, mẹ không về nhà họ Cố, không lẽ, sau này mẹ ngay cả con cũng không cần nữa sao?”

“Ông ngoại con và anh Tinh Viễn còn có di cả đều sẽ chăm sóc con, bọn họ sẽ đối tốt với con!”

Nếu như bà ta về rồi, thì ngay cả Minh Dương cũng sẽ bị bà ta liên lụy.

Bà ta đã phạm lỗi sai, Minh Dương cũng sẽ vì có một người mẹ độc ác tham lam như bà ta mà chịu sự khiển trách của người khác!

Bà ta không thể liên lụy con trai, càng không muốn để con trai xem thường mình!

“Mẹ, mẹ muốn trốn, muốn trốn đến khi nào? Không lẽ, cả đời đều không về, không gặp con trai mẹ nữa rồi sao?”

Cố Minh Dương bất luận thế nào cũng không buông tay.

Chỗ này khắp nơi đều là cỏ dại còn cao hơn cả người, chỉ cần bà ta quyết tâm trốn, thì thật sự sẽ rất khó tìm được bà ta.

“Mẹ, chúng ta về nhà trước, về nhà rồi nói được không?”

“Không, mẹ thật sự không biết phải đổi mặt với bọn họ thế nào nữa, mẹ cũng... mẹ cũng không muốn đổi mặt với ông ngoại con!”

“Mẹ, có phải trong lòng mẹ vẫn đang cảm thấy uỷ khuất, cảm thấy ông ngoại đối với con không tốt không?”

Cố Minh Dương kéo bà ta lại, dưới ánh mắt sừng sờ của bà ta, anh làm dịu giọng lại.

“Mẹ, thực ra mẹ hiểu lầm ông ngoại rồi, không phải ông ngoại không muốn trọng dụng con, là con không muốn ở lại Cố Thị.”

“Con không cần gạt mẹ, mẹ biết là chuyện gì.”

Trong mắt của ông cụ, anh không bằng Cố Tĩnh Viễn.

Bà ta cũng thừa nhận, con trai của mình quả thực không lợi hại bằng Tĩnh Viễn trên phương diện thương nghiệp.

Nhưng, con trai cũng là một nhân tài, bà ta tin tưởng con trai của mình, con trai là người có năng lực!

“Mẹ không biết, lần này mẹ thật sự không hiểu rồi.”

Cố Minh Dương nắm chặt lấy cổ tay bà ta, nhưng ngữ khí của anh, lại ôn nhu cực kỳ.

“Mẹ, lúc đó ông ngoại nói với con, để con đảm nhiệm chức Phó tổng của Cố Thị, vị trí chỉ ở bên dưới anh Tĩnh Viễn.”

“Con nói gì?” Cố Thư Lan đột nhiên quay đầu nhìn anh, vẻ mặt chấn kinh.

Phó tổng? Anh nghiêm túc sao?

Cái vị trí này, bà ta quả thực rất muốn để cho con trai của mình, nhưng bà ta biết, thực ra con trai vốn không thích hợp.

Thực sự không thích hợp.

Nhưng, ông cụ thật sự đã từng mở miệng, muốn anh ngồi lên vị trí quan trọng như vậy sao?

“Là thật đó, mẹ, chính là hai năm trước.”

“Không thể nào!” Hai năm trước thì càng không thể! Minh Dương hai năm trước còn non nớt vô cùng!

“Bởi vì anh Tĩnh Viễn đã một mình đảm đương Cố Thị từ rất sớm, ông ngoại cũng muốn bồi dưỡng con, ông hy vọng con cháu nhà họ Cố chúng ta, ai cũng đều xuất sắc.”

“Là tự con không hăng hái, con nói với ông ngoại, con không muốn ở lại Cố Thị.”

“Con trai...”

“Mẹ, con không có gạt mẹ, con căn bản không thích kinh doanh làm ăn.”

Cố Thư Lan cắn môi, không có nói chuyện.

Cố Cơ Uyển đứng ở một bên, cũng không có mở miệng cắt ngang cuộc đối thoại của hai mẹ con bọn họ.

Cố Minh Dương tiếp tục nói: “Con nói với ông ngoại, con thích mạo hiểm, thích đi khắp nơi, con không thích ngày tháng ở công ty một chút nào cả.”

“Nhưng ông ngoại nói với con, con phải suy nghĩ đến cảm nhận của mẹ, nếu như sau này con không làm được chút chuyện gì thành công, thì người thất vọng nhất, sẽ là mẹ.”

“Mẹ...” Cố Thư Lan rũ mắt xuống.

Phải, con trai không làm được gì thành công, người thất vọng nhất đúng thật là bà ta.

Trên thực tế, bà ta phải tranh thủ cho con trai, không phải chính là vì không thích bộ dạng hiện tại của con trai sao?

Thay vì nói bà ta bất mãn sự sắp xếp của ông cụ, cảm thấy ông cụ thiên vị, thì chỉ bằng nói, thực ra bà ta, bất mãn con trai không đủ xuất sắc.

Nhưng mấy cái này, làm sao có thể nói với con cái chứ? Như vậy sẽ làm anh đá kích, sẽ khiến anh không tự tin vào bản thân mình.

“Nhưng, con thật sự không hứng thú với mấy cái này, bất luận thế nào, con không muốn đến Cổ Thị làm việc, thế là, ông ngoại đã nghĩ cho con một đường lui....”

“Đường lui gì?” Cổ Thư Lan ngắt lời anh ta.

Cổ Minh Dương cười cười, nói: “Mẹ, mẹ có chú ý thấy, hai năm nay, Lăng Châu có một tập đoàn du lịch phát triển rất nhanh không?”

“Tập đoàn Dương Phàm?” Bà ta là tổng giám đốc Cổ Thị, đương nhiên là quan tâm đến xí nghiệp mới xuất hiện trên thương giới rồi.

“Con...” Đột nhiên, Cổ Thư Lan trừng to đôi mắt, vẻ mặt không dám tin!

“Ý con là...ý con là, ông chủ thần bí đứng sau tập đoàn Dương Phàm, là...là...”

“Không sai, là con!”

Cổ Minh Dương cũng không ngờ, mình đã nói không có hứng với kinh tế thương nghiệp, nhưng đổi lại một cách thức kinh doanh khác, anh ta cũng có thể lăn lộn phong sinh thuý khởi như vậy.

“Hai năm trước ông ngoại cho con mượn 6 ngàn tỷ, con đã lấy 6 ngàn tỷ này làm một công ty nhỏ, cũng tùy tiện phát triển đến bước đường này.”

Ban đầu, anh còn rất sợ mình sẽ chơi sạch 6 ngàn tỷ này của ông ngoại nữa!

Ông ngoại thậm chí đã nói, sẽ không cho anh ta bất kỳ ý kiến, cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Chính bởi vì ông ngoại đã cho anh ta sự tự do lớn như vậy, để hai năm nay anh ta năng nổ làm việc cho Dương Phàm.

Không có cảm giác không tự do, cũng không có bất kỳ chế độ quy tắc nào, tất cả đều phát triển một cách tự do!

Nhưng bởi vì sự tự do này, khiến cho Dương Phàm chỉ trong hai năm đã trở thành một trong ba tập đoàn du lịch lớn ở Lăng Châu.

Tốc độ của sự phát triển này, ngay cả bản thân Cổ Minh Dương cũng cảm thấy, không thể tin được!

“Con trai, con...đừng gạt mẹ.”

Thanh âm Cổ Thư Lan ghen ngào, bà ta tưởng con trai không làm được gì, nhưng không biết, anh đã làm tốt hơn bất cứ ai trong một lĩnh vực khác!

Hoá ra con trai của bà ta, thật sự xuất sắc như vậy, mà bà ta, cứ tưởng anh...không được.

“Con trai...

“Mẹ, là con bất hiếu, đã không lớn lên như mẹ mong muốn.”

Cố Minh Dương buông cổ tay bà ta ra, nhẹ nhàng ôm lấy bà ta.

“Nhưng mẹ, xin mẹ hãy tin con, con cũng có thể khiến cho mẹ dựa dẫm! Sau này già rồi, hoàn toàn có thể dựa vào con, có thể làm mẹ kiêu ngạo, con đảm bảo với mẹ!”

Cố Thư Lan gạt đầu, ghen ngào dữ dội.

Tập đoàn Dương Phàm, đã chứng minh với bà ta rồi, con trai quả thực có thể để cho bà ta dựa *** được.

Cả đời này, bà ta không cần phải lo lắng có bất kỳ ai nói con trai bà ta không giỏi nữa!

Con trai bà ta, là giỏi nhất!

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, không ngờ chuyện này phải xoay chuyển như vậy.

Nhưng bây giờ, thay vì tiếp tục ở đây thương cảm, chỉ bằng, về trước đã rồi nói.

“Cô út.” Cô đi qua đó, nhẹ nhàng nắm lấy tay Cố Thư Lan: “Ông nội vẫn chưa tỉnh, cháu sợ sau khi ông tỉnh lại không thấy chúng ta, sẽ lo lắng đó.”

“Phải đó, mẹ, bây giờ nhà họ Cố gặp khó khăn, chúng ta không thể làm ngơ được.”

Cố Minh Dương cũng nắm lấy tay bà, kiên định mà nói: “Chúng ta là người một nhà chúng ta phải về, cùng nhau đối mặt!”

CHƯƠNG 429: Ở CÙNG NHAU MỚI LÀ ĐIỀU QUAN TRỌNG NHẤT

Cố Thư Lan cũng về rồi.

Cả nhà họ Cố, bây giờ, coi như đã đông đủ rồi.

“Cố Uyển mới là cô chủ nhà chúng ta, đây là báo cáo giám định mà tôi đích thân đi làm cho bọn họ.”

Cố Tĩnh Viễn đặt một bản báo cáo giám định lên trên bàn.

Trong đại sảnh bây giờ, ngoại trừ ông cụ đang hôn mê bất tỉnh, thì tất cả những người khác đều có mặt.

Bao gồm, lão quản gia theo bên cạnh ông cụ nhiều năm, Đinh Hồng Thu.

Đối với chuyện Cố Cơ Uyển là cháu gái ruột của ông cụ, trên thực tế, mọi người đã không có nghi vấn gì.

Bản giám định này, hiển nhiên có chút dư thừa.

“Bất kể thế nào, bây giờ, nhà họ Cố chúng ta coi như là đông đủ rồi.

Cảnh Húc không về được, đó đã là sự thật, nhưng ít nhất, con gái chân chính của ông ta đã về rồi.

Cố Thư Hồng kéo lấy tay Cố Cơ Uyển, chưa nói chuyện, mà khoé mắt đã ướt nhòa rồi.

“Sống với loại người như Cố Vị Y nhiều năm như vậy, con bé này nhất định đã ăn khổ không ít rồi.”

Lời của Cố Thư Hồng đã khơi dậy sự đồng cảm của tất cả mọi người.

Nhất thời, bầu không khí trong đại sảnh vô cùng trầm thấp.

Nhưng Cố Cơ Uyển lại cười cười, an ủi nói: “Cháu không sao, cháu không phải đã sống tốt đến bây giờ sao? Cố Vị Y cho dù có xấu, cháu vẫn có thể ứng đối.”

“Nhưng lần này, chỉ e không có dễ đối phó như vậy rồi.”

Trong lòng Cố Thư Lan áy náy, bà ta nhìn Cố Tĩnh Viễn: “Tình hình của ba bây giờ như vậy, cho dù có khởi tố Cố Vị Y, cũng không có xác suất thắng lớn.”

Người vẫn còn hôn mê bất tỉnh, có khởi tố, chỉ có thể do người nhà thay thế thôi.

Lúc ông cụ ký thư chuyển nhượng cổ phần, Cố Thư Lan có mặt, Cố Thư Lan có thể ra tòa làm nhân chứng.

Nhưng, bản thân Cố Thư Lan mới là người dụ ông cụ ra biển, lời khai của bà ta, sự tin tưởng của công chúng trước tiên đã phải giảm đi rồi.

Ông cụ một ngày chưa tỉnh lại, thì vụ kiện này, chỉ e một ngày cũng không thể tiến hành được.

“Đừng sợ, chúng ta chỉ ít có thể xin đóng băng phần cổ phần này trước, không để cho Cố Vị Y tự do giao dịch.”

Sợ là Cố Vị Y sẽ bán cổ phần đi, một khi bán cho người có dã tâm, người đó lại mua rất nhiều cổ phần của Cố Thị trong tay người khác.

Như vậy, Cố Thị rất có khả năng, có một ngày sẽ thật sự đổi chủ.

“Nhưng bây giờ Cố Vị Y có quá nhiều cổ phần trong tay, thêm vào đó, có một số cổ đông lớn trong công ty nghe lời cô ta, Cố Thị chúng ta trên thực tế đã rơi vào tay cô ta rồi.”

Mặc dù Cố Minh Dương không làm ở Cố Thị, nhưng trong tay anh ta cũng có 3% cổ phần của Cố Thị.

Triệu tập đại hội cổ đông, theo ý cũng phải kêu anh ta.

Lần này, Cố Vị Y rõ ràng là muốn hoàn toàn trút bỏ quyền lực của mọi người trong nhà họ Cố ở Cố Thị.

“Bây giờ chúng ta khởi tố, lúc này, Cố Vị Y hẳn sẽ không có động thái nào lớn đâu.”

Lời của Cố Tĩnh Viễn, đối với người nhà họ Cố mà nói, vĩnh viễn có có tác dụng xoa dịu.

“Tôi sẽ liên hệ riêng với các cổ đông khác, việc này cứ giao cho tôi, đừng lo lắng.”

Anh ta nhìn Cố Thư Lan và Cố Thư Hồng: “Hai người vẫn còn vị trí trong công ty, tạm thời đừng hành động hấp tấp, quay lại công ty làm tốt chuyện của mình trước đã.”

“Bây giờ bọn ta về, há không phải là phải nhìn sắc mặt của Cố Vị Y mà làm người sao?”

Rõ ràng biết Cố Vị Y không phải cô chủ đích tôn của nhà họ Cố bọn họ, nhưng vẫn phải làm việc dưới trướng, Cố Thư Lan có thể cam tâm sao?

Cố Thư Hồng thở dài một hơi, nhìn con trai một cái, gật gật đầu: “Mẹ biết rồi, mẹ sẽ không hành sự bằng tình cảm”

“Chị cả...”

“Chính bởi vì bây giờ công ty rơi vào tay của Cố Vị Y, chức vị tổng giám đốc của Tinh Viễn bị bãi bỏ, chúng ta càng không thể gây ra bất kỳ sự sai lầm nào.”

Lúc này, một khi gây ra sai lầm, hoặc là thái độ công việc không tốt, bị Cố Vị Y nắm thóp, Cố Vị Y bất cứ lúc nào cũng có thể triệu tập đại hội cổ đông, bãi miễn chức vụ của bọn họ.

Đến lúc đó, Cố Thị, sẽ không còn người nhà họ Cố bọn họ nữa.

“Thư Lan, bây giờ không phải là lúc hành sự bằng tình cảm, em phải học nhẫn nhịn, biết chưa?”

Đưa em gái này, bao nhiêu năm nay cái gì cũng tốt, chỉ là không biết nhẫn nhịn.

Tính tình bà ta nóng nảy, lúc làm việc vô cùng hấp tấp.

Lần này, thực ra cũng là một cơ hội rất tốt, để bà ta rèn giữa tính cách của mình một chút.

“Đồng ý với chị, trước khi Tinh Viễn chưa nghĩ ra cách tốt hơn, không được đi chọc Cố Vị Y, cũng đừng làm loạn.”

Cố Thư Hồng nhìn em gái mình, vẻ mặt nghiêm túc.

“Nhất định, không được để Cố Vị Y bởi móc ra cái thóp của em, biết chưa?”

Đối diện với ánh mắt nghiêm nghị của chị cả, Cố Thư Lan cho dù có tức trong lòng, cũng chỉ đành bình tĩnh lại.

Cuối cùng cũng gật đầu.

“Em biết rồi, em sẽ không để Cố Vị Y có cơ hội để lợi dụng!”

“Đây mới là em gái tốt của chị, là cô hai của nhà họ Cố chúng ta chứ!”

Cố Thư Hồng cười nhạt, cũng thở phào một hơi.

Cố Tinh Viễn nhìn tất cả mọi người, cười nói: “Thực ra, bây giờ chúng ta một nhà ở cùng nhau, mới là quan trọng nhất.”

“Chỉ cần người một nhà đồng tâm, thì bất kỳ khó khăn gì, cũng đều sẽ không thật sự khó.”

Một nhà tề tụ đông đủ, quan trọng hơn bất kỳ thứ gì!

Lời của Cố Tinh Viễn, khiến cho Cố Cơ Uyển suy nghĩ cả một đêm, vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu.

Một nhà ở cùng nhau, mới là hoàn chỉnh!

Người nhà họ Cố bọn họ, bây giờ về cùng với nhau rồi, nhưng, ba của đứa bé...

Lúc một mình, khó tránh sẽ suy nghĩ đến mấy chuyện đó.

Tay của cô rơi trên cái bụng, hoang tưởng bé con của cô đang yên tĩnh ngủ say trong đó.

Nghĩ đến quá xuất thần, ngay cả trong phòng có thêm một người, cũng hoàn toàn không biết.

“Còn nghĩ đến anh ta sao?” Cố Tinh Viễn kéo ghế, ngồi ở đối diện cô.

Ánh mắt, cũng rơi trên bụng nhỏ của cô.

Chỗ này, đã có một sinh mạng nhỏ, chỉ là, không có quá nhiều người biết.

“Anh Tinh Viễn, chuyện của em và anh...”

“Không cần lo lắng, thời gian này, em chỉ cần đừng lên mạng, đừng xem mấy tin tức đó, thì sẽ không sao.”

Anh sợ, lúc cô lên đó xem, sẽ chịu tổn thương từ sự công kích trên mạng.

Chuyện giữa bọn họ, bị Cố Vị Y mời người đi lăng xê, bây giờ, đã diễn càng lúc càng ác liệt rồi.

Còn có một số chuyện, Cố Cơ Uyển không biết, Cố Tinh Viễn cũng không muốn để cho cô biết.

“Tóm lại, bây giờ em yên tâm ở nhà, dưỡng sức khoẻ cho tốt, những chuyện khác, đừng có nghĩ gì hết.”

“Ý của anh là, trên mạng...còn có phong ba lớn?”

Cố Cơ Uyển gân như là nhịn không được, lập tức cầm lấy điện thoại lướt xem.

Nhưng, ánh mắt của Cố Tinh Viễn, khiến cô bình tĩnh lại.

“Nghe anh, đừng xem, đừng hỏi nhiều, cũng đừng nghĩ, anh sẽ khiến cho sự việc bình tĩnh lại.”

Anh nắm lấy tay cô: “Yên tâm dưỡng sức khoẻ, được không?”

Cố Cơ Uyên cắn môi, cuối cùng, gật đầu.

Lúc này, cô không thể trở thành gánh nặng của Cố Tĩnh Viễn, không thể liên lụy anh.

Chỉ nghe lời anh ta, chăm sóc sức khoẻ mình thật tốt, mới là quan trọng nhất.

Bọn họ còn phải chăm sóc ông nội nữa!

Chỉ có khi mình khỏe mạnh, mới có càng nhiều sức lực để chăm sóc cho ông.

“Anh Tĩnh Viễn, em biết phải làm thế nào, nhất định sẽ không khiến anh lo lắng đâu, anh yên tâm đi.”

CHƯƠNG 430: CÓ PHẢI LÀ CÓ CHUYỆN GÌ GIẤU DIỂM TÔI KHÔNG

Cố Tĩnh Viễn bước vào phòng của mình, vừa mới đóng cửa lại thì trợ lý gọi điện thoại đến.

“Cậu cả, mấy bức ảnh này rõ ràng là bị chụp lén, camera đang ở trong phòng của anh đó.”

Cố Tĩnh Viễn đi đến bên cạnh giường, lúc này nhìn kỹ, căn bản cũng không tìm thấy vết tích của camera.

“Cậu cả, chỉ sợ là chứng cứ đã bị tiêu hủy rồi, ngoại trừ người trong nhà của chúng ta thì người ngoài không thể nào ra vô dễ dàng như vậy được.”

Trợ lý có chút bất đắc dĩ: “Bây giờ lại đi điều tra nguồn gốc của ảnh chụp, chỉ sợ là đã không còn ý nghĩa gì nữa, quan trọng nhất chính là ảnh chụp đã bị tung ra ngoài.”

“Tôi biết rồi.” Cố Tĩnh Viễn mở laptop ra.

Tùy tiện tìm ở trên mạng, tất cả đều là ảnh chụp của anh ta và Cố Cơ Uyển ở trên giường, thậm chí còn có cả video.

Vô cùng may mắn, trước khi sự việc xảy ra thì đã có người xông vào ngăn cản bọn họ lại.

Nếu không, thật sự đến tình trạng gạo nấu thành cơm thì cả một đời của Cơ Uyển đều sẽ bị hủy hoại.

Người đăng ảnh chụp ra ngoài, tại sao lòng dạ có thể ác độc như vậy?

Ngoại trừ Cố Vị Y thì còn có thể là ai?

Không ngờ là lần này ngay cả anh ta cũng nằm trong kế hoạch của cô ta.

“Cậu cả, bây giờ ở khắp nơi đều là những bức ảnh này, mối quan hệ của cậu với cô Cơ Uyển đã bị nhận định rồi.”

Lúc trợ lý nói chuyện, hình như có chút chần chờ, nhưng mà lời này không thể không nói ra.

“Cậu cả, bây giờ ở trên mạng đã có những bức ảnh này, liên quan đến thân thể của cô Cơ Uyển, tuyệt đối đây không phải là lúc để nói ra.”

“Tôi biết rồi.”

Đây chính là một trong những mục đích của Cố Vị Y.

Cho dù Cố Cơ Uyển có thật sự là cháu gái của nhà họ Cố, lúc này cũng tuyệt đối không thể công khai được.

Một khi công khai thì chuyện anh em họ hai người bọn họ sẽ để cho toàn bộ nhà họ Cố trở thành trò cười.

Mà trò cười như thế này, loại vết bẩn này mãi mãi cũng không thể nào rửa sạch được.

Cố Vị Y cũng là dựa vào điểm đó mới có thể để bọn họ không thể tùy ý nói ra chuyện cô ta không phải là cháu gái của nhà họ Cố.

Cố Vị Y là muốn dùng thủ đoạn như vậy để uy hiếp bọn họ.

Chỉ cần nói với người ngoài thân phận của cô ta là giả, vậy thì cũng sẽ lập tức nói ra Cố Cơ Uyển mới chính là cháu gái thật sự của nhà họ Cố.

Đến lúc đó, anh ta là một người đàn ông thì cũng không quan trọng, nhưng mà Cố Cơ Uyển là một cô gái thì không thể nào vực dậy được.

“Đi đào bới một số việc của những ngôi sao ra đi, ém chuyện này xuống hoàn toàn.”

“Vâng, tôi sẽ cố gắng thử một chút.”

Mấu chốt là bây giờ đối phương vẫn cứ luôn đang xào nhiệt độ của chuyện này.

Ở Lăng Châu, cậu cả nhà họ Cố là tổng giám đốc nhiệm kỳ trước của Cố thị, những chuyện tình phong lưu của anh, với cái nhiệt độ này chỉ sợ là chuyện của

các ngôi sao cũng không thể nào ép đi xuống được.

Chuyện này chỉ có thể nói là cố gắng!

Cố Tĩnh Viễn không nói gì nữa, sau khi cúp điện thoại xong, lại nhìn những bài viết và ảnh chụp ở trên mạng một lần nữa.

Chậm rãi suy nghĩ lại giữa một số người.

Người đứng phía sau của Cố Vị Y đến tột cùng là ai?

Chẳng lẽ thật sự là Mộ Tu Kiệt?

Cố Cơ Uyển là người phụ nữ của anh, anh đối xử với người phụ nữ của mình như vậy, thật sự không nhớ đến tình xưa à?

Nếu như chuyện này bị tuôn ra ngoài, sau này Cơ Uyển chỉ sợ là rất khó làm người.

Mộ Tu Kiệt, nếu người làm ra chuyện này thật sự là cậu, trong tương lai cậu có cảm thấy hối hận hay không?

Sáng sớm thức dậy, Cố Cơ Uyển liền sửa soạn cho mình đàng hoàng.

Nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt, hôm nay cô còn cố ý đánh thêm phấn để cho sắc mặt của mình nhìn hồng hào một chút.

Nếu như ông nội có thể tỉnh lại, nhìn thấy sắc mặt của cô trông không tốt, vậy thì nhất định sẽ rất lo lắng.

“Chú Đình, chúng ta đi thôi.” Cô cầm túi xách lên rồi bước xuống lầu.

Quản gia Đình nhìn thấy cô, tâm trạng lập tức phức tạp.

Do dự một hồi lâu, ông ta mới nói: “Cô Cơ Uyển, tôi thấy ở bên phía bệnh viện cũng không có tin tức gì mới, nếu không thì hôm nay cô ở nhà đi, không cần phải ra khỏi cửa.”

“Tại sao chứ, tôi muốn đi thăm ông nội mà.” Cố Cơ Uyển chớp mắt mấy cái, đi đến trước mặt của ông ta, có chút không hiểu: “Không phải là đã nói rồi sao?”

“Đã nói rồi, nhưng mà thân thể ông cụ vẫn còn chưa tỉnh lại mà, nếu như ngày hôm nay ông ấy cũng không tỉnh, cô đi đến đó cũng phí công thôi.”

“Vậy sao có thể giống nhau được chứ, tôi phải đi đến bệnh viện để chăm sóc cho ông nội, nếu như hoàn toàn giao ông nội cho những người khác thì sao tôi có thể yên tâm được.”

Cố Cơ Uyển nghiêng đầu qua nhìn chăm chăm vào mặt của ông ta: “Chú Đình, nhìn chú trông có vẻ như là có rất nhiều tâm sự, có phải là có chuyện gì giấu diếm tôi không vậy?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi.”

Phản ứng này của quản gia Đình có chút nhanh, ngược lại bây giờ lại có chút chột dạ.

Cố Cơ Uyển nhíu mày, mới nghi ngờ ở trong lòng càng nặng hơn.

“Chú Đình, chú... thật sự có chuyện gì giấu diếm tôi hả?”

“Ông già tôi đây thì có chuyện gì có thể giấu diếm cô được chứ?”

“Nếu như không có chuyện gì, vậy thì đi thôi” Ông ta càng lời thôi dài dòng thì Cố Cơ Uyển lại càng cảm thấy lo lắng.

Nhưng mà ngày hôm nay, quản gia Đình đã nhận được nhiệm vụ phải cố gắng để cho cô ở nhà.

Nếu như lúc ra cửa, gặp phải những tên phóng viên đó...

Quản gia Đình thật sự lo lắng, cậu chủ Tĩnh Viễn không có ở đây, ông ta sợ là mình không thể xử lý những chuyện này được.

“Tôi... chuyện đó, cô Cơ Uyển, tôi... ở bên phía bệnh viện đã nói là ông cụ không có vấn đề gì rồi, không bằng... không bằng ngày mai chúng ta lại đi thăm ông ấy...”

“Chú Đình, chú nói thật cho tôi biết đi, có phải là ông nội đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Trong lòng của Cố Cơ Uyển hồi hộp, càng nghĩ thì càng cảm thấy chuyện chính là như vậy.

Cô sốt ruột: “Chú Đình, chú không dẫn tôi đi thì tự tôi đi, tự tôi biết lái xe mà.”

Chắc chắn là ông nội đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì quản gia Đình cũng sẽ không như vậy, nói chuyện cứ ấp a ấp úng.

Rốt cuộc là ông nội đã xảy ra chuyện gì, có phải là bệnh tình chuyển biến nặng hơn không?

Cố Cơ Uyển không thêm suy nghĩ gì nữa, quay người lại liền muốn đi ra khỏi cửa.

“Không có không có đâu! Ông cụ không có bất cứ vấn đề gì cả, cô Cơ Uyển, cô nghe tôi nói đi, thật sự không có việc gì đâu.”

Sáng sớm ngày hôm nay, cậu chủ Tĩnh Viễn đã đi ra khỏi nhà, nhìn dáng vẻ của cậu ấy bận bịu nhiều việc, chắc hẳn là phải xử lý rất nhiều chuyện.

Bà cả với bà hai cũng đã đến công ty, bây giờ ở toàn bộ nhà họ Cố cũng chỉ có một mình ông ta có thể ở bên cạnh Cố Cơ Uyển.

Cậu cả đã nói là sức khỏe của cô Cơ Uyển không tốt, sao ông ta có thể để cho một mình cô chạy loạn được.

“Cô Cơ Uyển, tôi đi cùng với cô, bây giờ tôi đi cùng với cô, cô đừng hoảng hốt.”

Mặc dù là Cố Cơ Uyển đang mang thai, nhưng mà dù sao cũng là người trẻ tuổi, đi đường nhanh hơn so với quản gia Đình nhiều.

Quản gia Đình chạy theo ở phía sau, chạy đến nỗi ngay cả hô hấp cũng muốn không được.

“Cô Cơ Uyển, tôi đi cùng với cô, cô đừng vội mà, cô đừng... ôi chao! Ông già này không chịu nổi rồi, bụng của tôi đau quá.”

Ông ta bỗng nhiên ôm bụng kêu thảm lên: “Cô Cơ Uyển, tôi đau bụng quá, đau chết mất đi được!”

Cố Cơ Uyển sững sờ, nhanh chóng dừng bước lại, bước nhanh đi trở về.

“Chú Đình, chú sao vậy, không có sao đó chứ?”

“Tôi... tôi sắp thở không nổi rồi.”

Quản gia Đình bước đi thở không ra hơi, khuôn mặt già nua đỏ bừng lên.

“Cô Cơ Uyển, tôi đi nhanh quá thì bụng sẽ đau, xin cô thương tình đừng để tôi đuổi theo ở phía sau vất vả như vậy.”

Cố Cơ Uyển nhìn thấy sắc mặt của ông ta quả thật đỏ lên khác thường, lập tức có chút áy náy.

“Thật sự xin lỗi Chú Đình, chỉ là tôi...”

“Không có việc gì, không có việc gì đâu, tôi biết mà, cô chỉ là lo lắng cho ông cụ thôi.”

Quản gia Đình thật sự không có cách nào khác, lúc này cũng chỉ có thể nói chuyện với cô trước.

“Cô đừng hoảng hốt, thật sự ông cụ không có việc gì đâu, bây giờ tôi đi với cô đến bệnh viện.”

CHƯƠNG 431: NGƯỜI ĐỨNG SAU KHÔNG PHẢI LÀ ANH TA

“Cậu cả.” Cố Tĩnh Viễn vừa mới bước xuống xe, trợ lý liền mang theo một sấp tài liệu bước nhanh đi tới.

“Có chuyện gì vậy?” Trợ lý của anh ta vẫn luôn rất tinh táo, rất hiếm khi lo lắng thành như vậy.

“Cậu cả, anh nhìn thử đi, đây chính là kế hoạch cho công trình chính.”

Trợ lý rất khó khăn mới có thể tìm được người lén lút lấy bản kế hoạch ra.

Đương nhiên dựa vào việc hiện tại, Cố Tĩnh Viễn đã không còn thân phận tổng giám đốc của công ty, lấy kế hoạch ra như vậy, con đường phải đi chắc chắn không phải là đường chính.

Chuyện này quá khẩn cấp, cho dù không phải là chính đi nữa thì cũng chỉ có thể lấy ra trước rồi lại nói sau.

“Cậu cả, tôi đã nghiên cứu rồi, dự án này tuyệt đối không thể tiến hành được, một khi tiến hành rồi chỉ sợ là Cổ thị của chúng ta sẽ tổn thất nặng nề.”

Sắc mặt của Cố Tĩnh Viễn trầm xuống: “Đi vào rồi lại nói.”

Tiếng chuông điện thoại di động của anh ta vang lên, sắc mặt này của trợ lý khiến cho anh ta không thể không cẩn thận mà xử lý chuyện này.

Về phần điện thoại, anh ta cũng không xem là ai gọi tới, tiện tay nhấn yên lặng rồi ném qua một bên.

Cửa xe bị đóng lại, trợ lý lập tức nói: “Tôi đã nhận được tin tức rồi, Lăng Châu có một kế hoạch tuyển chính, nó sẽ được thực hiện vào cuối năm sau.”

“Xung đột à?”

“Đúng vậy, hai hạng mục này có xung đột với nhau. Phần hợp đồng này đối với nhà họ Mộ ở Bắc Lăng mà nói, có lợi không tệ, nhưng mà đối với Cổ thị của chúng ta mà nói, sau khi đường dây chính của chính phủ được thiết lập thì chúng ta sẽ bị tổn thất nặng nề.”

Nhà họ Cổ của bọn họ là một dòng họ điều chế dược phẩm, trước đó làm kinh doanh gần như đều có liên quan đến y dược hoặc là mỹ phẩm.

Hiện tại hạng mục mới cũng vừa mới trên giai đoạn đầu.

Trong công ty có rất nhiều người, cho dù là Cổ Thư Hồng hay là Cổ Thư Lan, đối với mấy hạng mục mới này cũng đang còn trong giai đoạn tìm tòi.

Nhưng mà Cố Tĩnh Viễn thì đã phân tích rất lâu rồi.

Sở dĩ tạm thời gác lại hạng mục này cũng là bởi vì không rõ ràng ở bên phía chính phủ rốt cuộc có kế hoạch gì.

Có rất nhiều thành viên ban quản trị trong công ty đều đang trách móc anh ta không theo dõi, nhưng mà có rất nhiều chuyện không có cách nào có thể công khai nó với người bên ngoài được.

“Mộ thị đã làm những dự án tương tự trong nhiều năm nay, chúng ta có thể thu được tin tức, chắc có lẽ là bọn họ không thể nào không nhận được.”

Ánh mắt của Cố Tĩnh Viễn cup xuống, lật từng trang từng trang của tài liệu xem thử.

Cuối cùng, sắc mặt của anh ta càng trở nên khó coi hơn: “Ở bên phía Mộ thì là ai đang xử lý dự án này với Cổ Vị Y?”

“Cậu năm của nhà họ Mộ.”

“Mộ Bách Lạc à?”

Cố Tĩnh Viễn vốn cho rằng dự án này là do Mộ Tu Kiệt và Cổ Vị Y hợp tác với nhau.

Dù sao thì trước kia Mộ Tu Kiệt cũng đã từng thực hiện dự án tương tự như thế này.

Loại dự án này rơi vào trong tay của Mộ Tu Kiệt, tuyệt đối sẽ không sinh ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Anh ta không ngờ đến đối tượng hợp tác lần này vậy mà lại không phải là cậu cả Mộ.

“Trước kia tôi cũng cho rằng chắc chắn là cậu cả Mộ, anh ta có kinh nghiệm về phương diện này.”

Cố Tĩnh Viễn không nói chuyện, lâm vào trầm tư.

Không phải là Mộ Tu Kiệt, nhưng mà hiệp nghị của dự án này lại được ký kết bởi Mộ thị ngay khi Cố Vị Y vừa mới nhận được quyền cổ đông.

Thông qua đoạn thời gian này, người của Mộ thị và Cố Vị Y chắc chắn thông đồng với nhau từ lâu.

Không phải Mộ Tu Kiệt, vậy thì người ở phía sau của Cố Vị Y, chẳng lẽ là Mộ Bách Lạc?

“Cậu năm này quả thật ẩn giấu sâu nhì!”

Trước đây thì không có gì nổi bật không ngờ đến vào thời điểm mấu chốt mà lại hung hăng cắn bọn họ một phát.

“Liên lạc với ban quản trị của Cố thị đi, sáng ngày mai tôi muốn trở về Cố thị mở cuộc họp ban quản trị.”

Nếu như còn không quay lại thì dự án này sẽ thật sự bị thực hiện.

“Cậu cả, bây giờ hợp đồng cũng đã ký rồi, trừ khi người ở bên phía bên Mộ thị đồng ý hủy bỏ hợp đồng cùng với chúng ta, nếu không thì chúng ta có làm như thế nào cũng là trái với hợp đồng.”

“Mà phí bồi thường được đề cập là chín mươi nghìn tỷ.”

Chín mươi nghìn tỷ? Phí bồi thường vi phạm hợp đồng cao như vậy, hoàn toàn không hợp lý.

Còn chưa đợi Cố Tĩnh Viễn mở miệng thì trợ lý để giải thích trước: “Thứ mà bọn họ đã ký kết không chỉ là dự án tuyển chính này, bọn họ còn ký cả khu vực duyên hải của Lăng Châu và Bắc Lăng.”

“Điên hết mức! Mấy người này không hiểu cái gì cả, sao có thể làm loạn được.”

Không, không phải là Cố Vị Y không hiểu, mà là nghe theo lời của Mộ Bách Lạc.

“Cậu cả, hiện tại ban quản trị của công ty đều nghe theo lời của Cố Vị Y, hơn nữa, có thể hợp tác cùng với Mộ thị ở Bắc Lăng, đây là ước nguyện của tất cả mọi người.”

“Bây giờ anh có trở về nói chuyện đạo lý với bọn họ thì cũng chưa chắc có người nghe đâu.”

Chuyện quan trọng nhất chính là gì, thật ra cậu cả cũng hiểu mà, không phải sao?

“Bản kế hoạch này của tôi là dùng thủ đoạn không bình thường mà lấy được, nếu như bây giờ cậu cầm nó đến ban quản trị của công ty để lý luận với mọi người, nếu như Cố Vị Y ác độc muốn đi báo cảnh sát...”

Cố Tĩnh Viễn khoác tay, trợ lý không nói chuyện nữa, không tiếp tục nói cái gì hết.

Quả thật là chuyện này không thể nào nói đằng hoàng được.

Anh đã bị cắt chức, không còn là tổng giám đốc của Cố thị nữa, có rất nhiều chuyện nếu như làm thì quả thật không tiện.

Không biết anh mò được điều thuốc từ chỗ nào, châm lên cho mình.

Trợ lý không nói tiếng nào, xem ra là lần này cậu cả cũng rất phiền não.

Khoảng thời gian gần đây cậu cả vẫn cứ luôn phiền não.

Trước kia cậu ấy không có thói quen hút thuốc.

Không biết là trôi qua bao lâu, Cố Tĩnh Viễn lấy điện thoại di động ra, trong điện thoại có mất cuộc gọi nhờ là của quản gia Đinh gọi tới.

Cố Tĩnh Viễn gọi về cho ông ta một cuộc, nhưng mà bên phía quản gia Đinh không biết có chuyện gì, chắc có lẽ là điện thoại không ở bên người cho nên

không ai nghe máy.

Cố Tĩnh Viễn không tiếp tục gọi nữa, mà là bấm gọi qua một dãy số khác.

Sau khi điện thoại vang lên mấy lần thì đối phương đã nhận.

Âm thanh trầm thấp dễ nghe của người đàn ông truyền đến: “Cậu cả Cố tìm tôi có việc gì vậy?”

“Dự án mà Cố Vị Y và Mộ Bách Lạc muốn làm, cậu cả Mộ có nghe nói tới không?”

Tất cả mọi người đều không phải là người rảnh rỗi, cho nên Cố Tĩnh Viễn cũng không có ý định làm phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mộ Tu Kiệt cười nhẹ: “Vừa mới nghe nói rồi, hình như là hai dự án.”

Cố Tĩnh Viễn mấp máy môi, trầm giọng nói: “Không biết là cậu cả Mộ có thời gian hay không, có thể mời cậu ăn một bữa cơm được không?”

“Bây giờ tôi đang ở bên ngoài, nếu không thì đến quán cà phê ngồi một chút đi.”

Tâm trạng của Mộ Tu Kiệt tựa hồ không tệ, đồng ý cực kỳ sáng khoái.

“Có điều là tôi cũng chỉ có một tiếng thôi, một tiếng rưỡi sau tôi còn có một cuộc họp video, phải trở về khách sạn.”

Anh bận việc, Cố Tĩnh Viễn không nghi ngờ.

Cố Tĩnh Viễn cảm thấy hơi kinh ngạc vì anh lại đồng ý gặp mình suôn sẻ như vậy.

Nhưng mà cậu cả Mộ đã bằng lòng gặp mặt, ít nhất là vẫn còn có cơ hội nói chuyện.

“Được rồi, anh ở đâu? Bây giờ tôi đến ngay.”

Sau khi cúp máy, quả nhiên nhận được tin nhắn định vị vị trí do Mộ Tu Kiệt gửi tới.

Anh phát định vị cho trợ lý: “Đi đến đây, ngay lập tức.”

Trợ lý nhanh chóng khởi động xe, không dám chần chờ một tí nào.

Hai người bọn họ đều là những người bận rộn, không thể lãng phí một tí thời gian nào.

Vừa mới xuất phát, chuông điện thoại di động lại vang lên, vẫn là quản gia Đinh.

Cố Tĩnh Viễn nhận điện thoại, giọng nói của quản gia Đinh nghe có chút lo lắng: “Cậu chủ Tĩnh Viễn, bây giờ cậu có thời gian đến đây một chuyến không?”

“Không có, tôi đang vội đi gặp Mộ Tu Kiệt, có chuyện gấp gì à?”

Nghe thấy là Mộ Tu Kiệt, quản gia Đinh có muốn nói gì nữa thì cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

“Không có việc gì đâu, cậu cứ đi gặp cậu cả Mộ trước đi, chuyện ở bên này tôi có thể xử lý được.”

CHƯƠNG 432: GIAO CÔ ẤY CHO TÔI

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không ngờ tới ở trong bệnh viện lại có nhiều phóng viên đang chờ cô như vậy. Đúng vậy, là đang chờ cô.

Mà ngày hôm nay cô trở thành nhân vật chính trong mắt của tất cả phóng viên.

“Cô Cố, đối với ảnh chụp của cô với cậu cả nhà họ Cố ở trên mạng, cô có gì muốn nói không?”

“Cô Cố, có tin đồn thật ra cô mới là cháu gái ruột của nhà họ Cố, cô Cố Vị Y là giả, chuyện này là thật sao?”

“Các người nói hưu nói vượn cái gì đó! Cô Cơ Uyển... cô ấy chỉ đến nhà của chúng tôi làm khách thôi.”

Quản gia Đinh và những người vệ sĩ bảo vệ Cố Cơ Uyển ở sau lưng, nhưng mà không nghĩ đến đến nhóm phóng viên đang ập tới càng ngày càng nhiều.

“Cô Cố, rốt cuộc thì cô có phải là cháu gái chân chính của nhà họ Cố hay không, những tin đồn kia là thật hay giả vậy?”

“Nếu như cô thật sự là cháu gái của nhà họ Cố, vậy thì chuyện của cô với cậu cả Cố phải giải thích như thế nào đây? Chẳng lẽ hai người anh em họ các cô...”

“Im miệng!” Quản gia Đinh tức giận đến mức sắp thở không hơi.

Chỉ tay về phía phóng viên đang đặt câu hỏi, ngón tay của ông ta cũng đang dần run rẩy.

“Các người mà còn nói linh ta linh tinh nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát các người tội phi báng đó.”

Tên phóng viên kia bị hù dọa lùi xuống, cuối cùng thì đề tài này cũng đã được lắng xuống.

Nhưng mà bọn họ vẫn không muốn lùi lại như cũ, tiếp tục hỏi: “Vậy cô Cố, mối quan hệ của cô với cậu cả Cố có phải là đã xác định rồi không? Ở trên mạng,

ảnh chụp... thân mật của các người, cô giải thích chuyện này như thế nào đây.”

“Hai người nhà họ Cố thật sự là có thể quan hệ gần được à?”

“Gô Cố, có tin đồn nói là cô đã mang thai đứa bé, là của cậu cả Cố à?”

“Cô Cố, trước đó bên phía truyền thông của Bắc Lăng có đưa tin, nói cô và cậu cả Mộ ở Bắc Lăng ở cùng nhau, chuyện này là thật à?”

“Cô Cố, bây giờ cô là một chân đạp hai thuyền ư?”

“Cô Cố, xin cô giải thích một chút...”

“Tránh ra mau, tránh ra hết đi!” Quản gia Đinh cùng với nhóm vệ sĩ phải phí sức chín trâu hai hổ, cuối cùng mới có thể xông ra từ trong đám phóng viên, đi vào trong bệnh viện.

Sau khi đi vào khoa nội trú, ở bên này có bảo vệ, còn có vệ sĩ của nhà họ Cố, cuối cùng mấy tên phóng viên cũng đã bị ngăn cản ở bên ngoài.

“Cô Cơ Uyển, cô không sao đó chứ?”

Thấy Cố Cơ Uyển đang ôm bụng nhú chặt lông mày, quản gia Đinh liên sốt ruột.

Đã sớm nói không để cho cô đến đây rồi, hôm nay cậu chủ Tĩnh Viễn còn đặc biệt dặn dò không cần để cho cô đi ra ngoài.

Quả thật không nghĩ đến chuyện này vẫn xảy ra.

Sắc mặt của Cố Cơ Uyển tái nhợt đến khó coi, che bụng không phải là bởi vì bụng không thoải mái, chỉ sợ là trong lúc vô tình đã làm bị thương bé con ở bên trong.

“Ảnh chụp...” Rốt cuộc cô cũng nhớ đến, đưa tay lấy điện thoại di động ra rồi mở lên.

Lập tức, cả người của cô đều lạnh buốt.

Trách không được Cố Tĩnh Viễn không cho phép cô lên mạng, hóa ra là trên mạng có tin tức liên quan đến chuyện cô một chân đạp hai thuyền đã gây chấn động.

Đáng sợ nhất đó chính là ảnh chụp được gọi là... thân mật của cô và Cố Tĩnh Viễn, bây giờ đã bị phát tán ngập trời.

Lúc này sao có thể nói ra chuyện cô chính là cháu gái của nhà họ Cố được nữa.

Đã có bằng chứng, cũng không phải không có lừa thì sao có khối, một khi xác nhận thân phận cô là cháu gái của nhà họ Cố, vậy thì thanh danh của nhà họ Cố sẽ bị hủy hoại toàn bộ.

Vậy chẳng lẽ là cô mãi mãi cũng không thể danh chính ngôn thuận trở về nhà họ Cố được ư?

Cảm giác bất lực gợn như đang muốn nhấn chìm cô.

“Cô Cố Uyển, cô đừng lo lắng mà, cậu chủ Tĩnh Viễn chắc chắn sẽ có cách để đề chuyện này xuống.”

Đương nhiên là quản gia Đinh biết cô đang lo lắng cái gì, trên thực tế ông ta cũng đang lo lắng chuyện này.

Cháu gái chân chính đã trở về, chờ ông cụ tỉnh dậy, tất nhiên sẽ để cho cô nhận tổ quy tông.

Nhưng mà bây giờ lại như thế này, con đường nhận tổ này cũng quá gian nan rồi.

Cho dù tương lai có thể hoàn toàn xóa bỏ được tin đồn, làm chuyện này dịu xuống, nhưng đợi đến lúc ông cụ công khai thừa nhận cháu gái ruột, tất nhiên là chuyện này lại bị đào bới ra một lần nữa.

Dư luận có đôi khi là một lực lượng rất đáng sợ.

Nhất là hiện tại internet quá phổ biến, lực tổn thương trên internet tuyệt đối chính là thứ mà bạn không có cách nào tưởng tượng được.

“Tôi không sao đâu, Chú Đinh, chú không cần phải lo lắng.”

Cố Cố Uyển tỉnh táo lại, cô còn an ủi ông ta mà nói: “Chỉ cần là ông nội có thể tỉnh dậy, tôi có thể chăm sóc ở bên cạnh của ông ấy, vậy thì tôi đã hài lòng lắm rồi, về chuyện tương lai...”

Trong tương lai, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, ai biết được cô sẽ ở đâu?

Trong bụng còn có một bé con, cô không muốn để cho ông nội thất vọng, cho nên cô nhất định không thể đợi đến lúc bụng bắt đầu lớn dần mà còn ở bên cạnh của ông cụ.

Cho nên đối với cô mà nói, tương lai là hai chữ quá xa vời, là mong muốn không thể hoàn thành.

“Tôi thật sự không có việc gì đâu, mọi người không cho tôi đi ra ngoài chính là sợ người khác làm tôi bị thương, không thể gánh nổi phân trách nhiệm này à?”

Cố Cố Uyển nhỏ giọng cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ: “Chú Đinh à, chú với anh Tĩnh Viễn xem thường người khác quá đó.”

“Tôi không phải là có suy nghĩ này đâu, chỉ là... tóm lại là không muốn để cho cô bị thương.”

“Tôi thật sự không có làm sao đâu.”

Cố Cố Uyển hít sâu một hơi, giữ vững tính thân: “Đi thôi, thăm ông nội một chút.”

Tình huống của ông cụ cũng coi như là ổn định, chỉ là đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại như cũ.

Có điều là ông ấy không nằm ở phòng bệnh nghiêm trọng, nhưng vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Bất cứ lúc nào người thân cũng có thể vào thăm ông ấy.

Cố Cố Uyển kéo cái ghế qua ngồi xuống bên giường, nắm bàn tay của ông cụ.

Thiên ngôn vạn ngữ, có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng mà lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Nếu như sớm biết ông ấy chính là ông nội của mình, ngay từ lúc đầu cô nên ở lại bên cạnh của ông ấy, chăm sóc cho ông ấy.

Ông nội đã lớn tuổi như vậy rồi, thời gian còn lại...

Trong mắt của cô xuất hiện mất mát.

Cô không biết là ông nội còn có bao nhiêu thời gian nữa, cô chỉ hận mình không thể ở lại bên cạnh ông nội từ sớm, chăm sóc ông ấy cho thật tốt.

“Ông nội...” Giọng nói của Cố Cơ Uyển có chút nghẹn ngào.

Có rất nhiều lời nói đều bị kẹt ở yết hầu, không có cách nào nói ra ngoài.

Cuối cùng cô vuốt vuốt ve mắt, nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Ông nội, bây giờ người một nhà chúng ta ở cùng với nhau, ông phải nhanh khỏe lại, mặc kệ ở bên ngoài gió mưa đến cỡ nào, chỉ cần ông khỏe rồi thì chúng ta nhất định đều có thể vượt qua được.”

“Anh muốn Cơ Uyển?”

Điều kiện của Mộ Tu Kiệt đã vượt qua dự đoán của Cố Tĩnh Viễn.

Anh với Cố Cơ Uyển đã sớm ở bên nhau, trên thực tế, nếu như hai người bọn họ người tình tôi nguyện, đương nhiên là nhà họ Cố sẽ không có ai ngăn cản.”

Huống hồ gì theo như anh ta biết, Cố Cơ Uyển thật ra là có tình cảm với Mộ Tu Kiệt.

Nếu không thì cũng sẽ không cam tâm tình nguyện mang thai con của anh.

Cho dù lúc mang thai cũng không phải là do cô tự nguyện, nhưng mà bây giờ Cơ Uyển chưa từng có suy nghĩ là không muốn đứa bé này, từ điều này có thể nhìn ra được cô cũng rất yêu ba của đứa bé.

Vào lúc này, cậu cả Mộ lại lấy "muốn Cố Cơ Uyển" ra để làm điều kiện mà đàm phán với anh ta?

Cố Tĩnh Viễn suy nghĩ, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

“Cậu cả Mộ à, tại sao anh muốn dùng cách như vậy để làm nhục Cơ Uyển? Con bé bất quá cũng chỉ là một con nhóc thôi, có thể đắc tội với anh cái gì chứ?”

“Ha, như lời mà anh đã nói, cô ấy cũng chỉ là một cô nhóc, anh cảm thấy là tôi làm nhục cô ấy thì đối với tôi có lợi ích gì?”

Mộ Tu Kiệt đốt cho mình một điếu thuốc, lạnh nhạt hút hai cái.

Trong sương khói dày đặc, gương mặt tuần tú kia tràn đầy hơi thở cuồng dã.

Giống như là một con báo săn, nguy hiểm làm cho người khác nâng ý thức phòng bị.

Anh nhìn Cố Tĩnh Viễn, cười khan nói: “Tôi muốn nhà họ Cố của các người tự tay giao cô ấy cho tôi!”

CHƯƠNG 433: SỢ LÀ VIỆC NÀY SẼ KHÔNG GIẤU ĐƯỢC BAO LÂU

Muốn để cho nhà họ Cố của bọn họ tự tay giao Cố Cơ Uyển cho anh?

Cái mà Mộ Tu Kiệt muốn không phải là làm nhục Cố Cơ Uyển, mà là anh muốn làm nhục toàn bộ nhà họ Cố.

“Tại sao chứ?” Bàn tay của Cố Tĩnh Viễn siết chặt lại, trong lòng của anh tại đang có một cơn tức giận tích tụ.

“Nhà họ Cố của chúng tôi đặc thù với anh lúc nào chứ? Sao anh lại ôm hận thù lớn như vậy?”

Loại nhục nhã như thế này, nếu để cho ông nội biết được, người già nhưng ông ấy nhất định sẽ tức giận đến nỗi phun một ngụm máu, hoàn toàn gục ngã.

Cái này đối với Mộ Tu Kiệt mà nói rốt cuộc có lợi ích gì?

“Mối thù giữa tôi và nhà họ Cố của các người, anh không cần thiết phải biết đâu, nhưng mà đây chính là điều kiện duy nhất mà tôi có thể bàn được.”

So sánh với sự kích động của Cố Tĩnh Viễn, Mộ Tu Kiệt trong có vẻ bình thản hơn.

“Hơn nữa, điều kiện này của tôi bất cứ lúc nào cũng đều có thể thay đổi, nếu như không muốn để cho Cố thị hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh khó khăn, tôi khuyên là cậu cả Cố hãy sớm đưa ra quyết định.”

“Cậu cả Mộ...”

“Tạm thời tôi không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ những chuyện này.”

Mộ Tu Kiệt đứng dậy, chưa đến thời gian một chén trà mà anh đã muốn đi rồi.

Cố Tĩnh Viễn biết là anh thật sự có chuyện, chứ không phải là cố ý chơi anh ta.

Nhưng mà điều kiện này anh ta không thể nào đồng ý được.

“Đã không chấp nhận được yêu cầu của cậu cả Mộ, vậy coi như hôm nay tôi chưa từng tới đi.”

Anh cũng lấy cái cặp công văn của mình rồi quay người muốn đi.

Mộ Tu Kiệt lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh ta lạnh nhạt nói: “Anh nên sớm biết cô ấy là người phụ nữ của tôi, tại sao lại phải từ chối dứt khoát như vậy làm gì?”

Bước chân của Cố Tĩnh Viễn dừng lại, quay đầu nhìn anh, đôi môi mỏng nhếch lên.

“Mặc dù là tôi không biết tại sao anh lại muốn trả thù nhà họ Cố, nhưng anh có từng nghĩ đến lúc anh đưa ra yêu cầu này thì đã làm tổn thương em ấy không?”

“Em ấy là người phụ nữ của anh, nhưng không phải là con rối của anh.”

Cố Tĩnh Viễn mang theo sự lạnh lẽo trên người, cất bước rồi đi.

Cánh cửa của căn phòng bị anh đập nổ vang.

Mộ Tu Kiệt vẫn còn hút thuốc như cũ, không lộ ra biểu cảm gì ở trên mặt, nhìn không ra anh có bất kỳ mối quan tâm nào.

Tổn thương ư?

Nhưng lúc mà bọn họ liên tục tổn thương anh, có khi nào nghĩ đến tâm trạng của anh chưa?

Có một số việc đã làm thì phải trả giá đắt, ai cũng như nhau!

“Cậu cả à, bây giờ xem ra người vẫn luôn đứng phía sau của Cố Vị Y chính là cậu năm, chuyện này...”

“Tôi cần thiết phải truy cứu à?” Mộ Tu Kiệt cười lạnh đánh gãy lời của Lâm Duệ.

“Cái mà bọn họ đang làm không làm tổn hại đến lợi ích của Mộ thị, tôi cần gì phải nhúng tay vào.”

Nhưng mà trong lòng của Lâm Duệ vẫn có mấy phần bất an.

“Cậu cả, tại sao... nhất định phải tổn thương cô Cơ Uyển như thế này, lúc trước...”

“Đừng nhắc chuyện lúc đầu nữa!”

Mộ Tu Kiệt hung hăng bóp tắt đầu mẫu thuốc ở bên trong gạt tàn.

Trên gương mặt lạnh của anh lộ ra khí tức tĩnh mịch.

Con của anh đã không còn, người phụ nữ của anh đã chạy mất, cho dù bây giờ có đòi về thì cũng không còn là thứ lúc trước mà anh thích.

Anh chỉ là muốn làm một cái đồ chơi mà thôi!

“Nói với cô ấy là điều kiện mà tôi với Cố Tĩnh Viễn đã đàm phán với nhau, để cô ấy tự mình đến chọn.”

“Cậu cả...” Lâm Duệ vô cùng khó xử.

Làm như vậy là quá tổn thương người khác rồi!

“Sao vậy, cậu cảm thấy là tôi làm rất quá đáng à.” Mộ Tu Kiệt liếc nhìn anh ta một chút.

Cái nhìn đó vậy mà lại tràn đầy hơi lạnh thấu xương.

Nhưng mà Lâm Duệ biết phần lạnh lùng này cũng không phải là nhắm vào anh ta.

Anh hận người nhà họ Cố, hận ông cụ nhà họ Cố.

Chỉ là một nỗi nhục nhã như vậy, đối với một ông cụ đã hơn bảy mươi tuổi mà nói, có lẽ... thật sự sẽ không chịu đựng được!

Nhưng mà đó cũng không phải là chuyện Mộ Tu Kiệt cần phải suy nghĩ.

“Hiện tại áp lực của Cố Tĩnh Viễn vẫn còn chưa đủ, tăng thêm cho anh ta đi.”

“Cậu cả à...”

“Nếu như cậu thích thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi khỏi, nếu như không đi thì làm việc cho tôi đành hoàng đi.”

Lâm Duệ đi theo phía sau lưng của anh, nhìn sống lưng ngay thẳng cứng rắn lạnh lẽo của anh, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sao anh ta rời khỏi cậu cả được chứ, cho dù xảy ra chuyện gì anh ta cũng sẽ không đi.

Anh ta chỉ là... sợ tương lai cậu cả sẽ phải hối hận.

Xử lý mọi chuyện quá tuyệt tình, thật sự chỉ tổn thương người của đối phương thôi sao?

Chẳng lẽ trong lòng của anh thật sự dễ chịu?

Rốt cuộc là bệnh tình của ông cụ cũng đã có tiến triển rồi.

Cả ngày hôm đó, Cố Cơ Uyển đều ở bệnh viện chăm sóc cho ông ấy.

Đến thời gian buổi chiều, cô đang lau tay cho ông ấy, không ngờ đến đầu ngón tay của ông ấy lại cử động.

Cố Cơ Uyển sợ là ảo giác của mình nên không dám kêu bác sĩ, tiếp tục lau tay cho ông ấy, mười mấy giây sau ngón tay của ông ấy lại cử động tiếp.

Lần này chắc chắn là không phải là ảo giác nữa.

Bác sĩ đã đến, toàn bộ người của nhà họ Cố đều đến.

Thông báo của bác sĩ làm cho mọi người thở một hơi nhẹ nhõm.

Nội trong hai ngày nữa ông cụ sẽ tỉnh dậy.

“Thật sự cảm ơn trời đất mà.” Cố Thư Hồng là một người đã sống đến chùng này tuổi rồi, hoặc nhiều hoặc ít gì cũng bắt đầu tin tưởng vào số mệnh.

Nhanh chóng cho người đi thắp hương cầu nguyện cho ông cụ.

Cố Thư Lan vẫn luôn trông chừng ở bên người của ông cụ hai ngày nay, có nói cái gì cũng không rời khỏi bệnh viện.

Cố Minh Dương và Cố Tĩnh Viễn lại chờ đợi trong phòng bệnh hơn hai tiếng đồng hồ, hai người mới đi ra khỏi cửa.

“Chị nhìn xem, tay của ba đã bắt đầu có chút sức lực rồi, lúc này ông ấy còn cầm tay của em nữa”
Cố Thư Lan cảm động thiếu chút nữa khóc lên, quay đầu nhìn Cố Thư Hồng, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào.
Cố Thư Hồng vừa gọi điện thoại vừa dặn dò cho người giúp việc, dặn dò phải chuẩn bị những đồ vật để cầu nguyện.
Nhìn thấy bộ dạng này của Cố Thư Lan, bà ta cũng dao động.

“Không có sao đâu, ba là người tốt, người tốt thì sẽ sống thọ, ông ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.”
Cố Thư Lan gật gật đầu, nghiêng đầu qua nhìn Cố Cơ Uyển đang đứng ở một bên: “Cơ Uyển, nhờ có con mỗi ngày chăm sóc ở bên cạnh của ba, chăm sóc cho ông ấy.”
“Chăm sóc ông nội không phải là chuyện kinh thiên động địa gì, huống hồ gì...”
Cố Cơ Uyển nói được một nửa, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, che kín miệng.

“Cơ Uyển.” Cố Thư Lan nhíu nhíu lông mày.
Cố Thư Hồng cũng phát hiện ra cô không ổn, bà ta cũng bước qua: “Con sao vậy?”
“Không có, không có gì đâu ạ.” Vất vả lắm Cố Cơ Uyển mới có thể dùng được cơn buồn nôn ở trong người.
Nhưng mà xúc động muốn nôn vẫn còn ở đó, cô sợ là mình chống đỡ không được, vội vàng nói: “Chắc có lẽ là ở trong phòng bệnh quá lâu, cho nên có chút không dễ chịu, để con đi ra ngoài một chút.”

“Đừng có đi quá xa nha, lúc nào ông cũng có thể tỉnh dậy đó.”
“Cô à, cô không cần phải sốt ruột quá đâu, bác sĩ đã nói rồi nhanh nhất thì ngày mốt mới có thể tỉnh dậy.”
Cố Thư Hồng gật gật đầu mỉm cười.
Quả thật là lo lắng hơi quá rồi.
Cô lên tiếng chào với hai người bọn họ rồi nhanh chóng đi ra ngoài phòng bệnh, bước nhanh đi đến cuối hành lang.
Ở đó có nhà vệ sinh

Cô đi nôn.
Gần đây số lần nôn khan càng ngày càng nhiều, phản ứng thai kỳ hình như càng ngày càng rõ ràng.
Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn có thể giấu diếm được mọi người bao lâu nữa?
Nếu để cho ông nội biết được cô chưa kết hôn mà đã có con, ba của đứa bé còn không muốn bọn họ, sức khỏe của ông nội khó khăn lắm mới khá được một chút, có thể sẽ lập tức bị tức đến hỏng không.

Làm sao bây giờ đây?
Đứng ở trong nhà vệ sinh nghỉ ngơi một hồi, thẳng cho đến khi cô xác định mình sẽ không nôn nữa, Cố Cơ Uyển mới rửa mặt rồi đi ra từ trong nhà vệ sinh.

Mới vừa đi đến gốc rễ của hành lang, đang muốn trở về phòng bệnh thì lại bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc.
Rõ ràng là người đó rất tức giận: “Anh nói là điều kiện của cậu cả Mộ là muốn Cơ Uyển?”

CHƯƠNG 434: EM VỐN CHÍNH LÀ NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA ANH TA

Đó là giọng nói của Cố Minh Dương, rõ ràng tràn đầy căm phẫn.

Cố Cơ Uyển rất ngạc nhiên, cậu cả Mộ... bọn họ nói chính là Mộ Tu Kiệt à?

Tại sao chứ? Mộ Tu Kiệt nói muốn cô, nhưng vốn dĩ cô là người phụ nữ của Mộ Tu Kiệt mà!

Cố Tĩnh Viễn cũng rất tức giận, nhưng mà anh ta là không giống như Cố Minh Dương, lộ ra bên ngoài như vậy.

“Anh ta nói như vậy đó.” Vừa nghĩ đến lúc Mộ Tu Kiệt nói lời đó, biểu cảm lạnh nhạt đó, Cố Tĩnh Viễn có một loại xúc động muốn hút thuốc.

“Không được, cái tên khốn nạn đó, chúng ta tuyệt đối không thể giao Cơ Uyển cho anh ta được.” Cố Minh Dương dậm một dậm lên trên vách tường.

Loại chuyện bán nữ câu vinh như thế này, người nhà họ Cố bọn họ tuyệt đối sẽ không làm.

Cố Tĩnh Viễn xoay người lại nhìn về phía chân trời ở xa xa, thản nhiên nói: “Anh không có đồng ý.”

Cố Minh Dương biết mà, loại chuyện này thì anh cả của anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

Nhưng mà mấy ngày nay, Cố Tĩnh Viễn quả thật mệt mỏi rồi, cho dù Cố Minh Dương không tham gia vào trong đó, nhưng mà cũng có thể nhìn ra được.

Anh ta đứng ở sau lưng của Cố Tĩnh Viễn, rõ ràng có thể cảm giác được thân thể của anh ta giống như bị đè nặng ngàn cân.

Bây giờ tất cả những gánh nặng nhà họ Cố đều đặt ở trên người của anh.

Cố Minh Dương đã cảm thấy hận mình, trước kia không chịu vào làm việc cho Cố thị, bây giờ muốn giúp đỡ cũng đã bất lực.

“Anh Tĩnh Viễn, lúc trước ông ngoại để anh vào Cố thị, anh... có từng phản kháng không?”

Thật ra thì có một chuyện, Cố Minh Dương vẫn còn nhớ rất rõ ràng, đó chính là từ lúc còn rất nhỏ, anh đã biết Cố Tĩnh Viễn thích vẽ tranh.

Trưởng thành thì anh ta muốn làm một người họa sĩ.

Mà anh ta thì quen thuộc với một cuộc sống thoải mái, sau khi lớn lên, chuyện mà anh ta muốn làm có rất nhiều, duy nhất chỉ có việc không muốn làm kinh doanh.

Thế là anh ta trực tiếp nói với ông ngoại, anh ta không thích vào làm việc ở Cổ thị.

Vậy thì anh Tĩnh Viễn thì sao?

Hình như là sau khi trưởng thành cho đến bây giờ, cũng không nghe thấy anh Tĩnh Viễn nói là mình muốn làm cái gì.

“Tại sao anh lại phải phản kháng chứ?” Cố Tĩnh Viễn quay đầu lại nhìn anh ta, giống như là nhìn một đứa bé không chịu lớn.

Nhưng mà trên thực tế, Cố Tĩnh Viễn so với Cố Minh Dương thì cũng chỉ lớn hơn có một tuổi thôi.

“Nhưng mà...”

“Huống hồ gì, cậu cũng đã phản kháng rồi, tôi làm gì còn chỗ để phản kháng nữa chứ?”

Cố Tĩnh Viễn cười cười, có điều là mấy ngày nay tâm sự của anh ta nặng nề, cho dù có cười thì cũng là cười nặng nề.

“Ở trong nhà của chúng ta cũng chỉ có hai đứa cháu là anh với cậu có thể tiếp nhận sự nghiệp của ông ngoại, cậu đã đi rồi, nếu như anh lại đi nữa thì chẳng phải là muốn làm cho ông ngoại tức chết à...”

Cái chữ chết này, đặt vào tình huống trước mắt lộ ra có chút không quá may mắn.

Cố Tĩnh Viễn không tiếp tục nói hết nữa, nhìn đồng hồ, anh ta nói: “Nếu như cậu không có việc gì thì hai ngày nay cứ ở lại xem bọn họ đi, anh còn có việc, đi trước đây.”

Cố Minh Dương biết chuyện của anh ta nhiều đến nỗi căn bản cũng không xử lý được.

Anh ta gật gật đầu: “Anh yên tâm cố sức làm việc đi, phụ nữ ở trong nhà đã có em chăm sóc rồi.”

“Được rồi.”

Cố Tĩnh Viễn cũng không nói gì nữa, trong nhà có được người đàn ông trông chừng thì anh ta mới có thể yên tâm được.

“Chăm sóc cẩn thận Cơ Uyển, nhất định phải chăm sóc tốt cho sức khỏe của em ấy.”

Mặc dù là Cố Minh Dương cảm thấy là thân thể của Cố Cơ Uyển vẫn còn trẻ, như vậy cần phải chăm sóc cái gì? Nhưng mà Cố Tĩnh Viễn nói là phải chăm sóc thì nhất định có đạo lý của anh.

Anh ta gật đầu nói: “Biết rồi, không cần phải lo lắng đâu.”

Cố Tĩnh Viễn nhìn về phía cánh cửa ở xa xa, mặc dù có chút không yên lòng, nhưng mà anh ta thật sự phải đi rồi.

Bây giờ không thể đi con đường của Mộ Tu Kiệt, đành chỉ có thể tiếp tục đi lại con đường cũ, bàn luận với mấy người trong ban quản trị một chút.

Có điều là gần đây rõ ràng là có người đang làm ra hành động lớn, thu mua cổ phần của Cổ thị ở bên ngoài.

Anh ta đã cho người đi thu mua, mặc dù là giá cao, nhưng mà tốc độ vẫn không ngang bằng người đó.

Có người muốn đối phó với Cổ thị, có vẻ như là Mộ Tu Kiệt, nhưng đối tượng hợp tác với Cổ Vị Y lại không phải là anh.

Không thể nào hiểu được.

Chỉ biết là người này thật sự rất lợi hại!

Sau khi Cổ Tĩnh Viên đi rồi, Cổ Minh Dương đang muốn trở về phòng bệnh để thăm ông ngoại.

Không ngờ vừa mới quay người lại, khoe mắt liếc nhìn xem, lại nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng ở góc rё.

“Cơ Uyển!” Cổ Minh Dương giật mình nhìn cô, lại nhìn về phía phương hướng Cổ Tĩnh Viên mới rời khỏi.

Đột nhiên có cảm giác bất an: “Cơ Uyển, em đến đây lúc nào vậy, lúc này...”

“Có thể nghe được, em đã nghe được hết rồi.” Trên mặt của Cổ Cơ Uyển không có bất cứ cảm xúc nào, vẻ dao động và không hiểu, đều đã bị mình tiêu hủy từ lúc này.

“Mộ Tu Kiệt nói là muốn em à?”

“Không... không phải đâu, em nghe nhầm rồi đó, làm sao có thể được.”

Nụ cười của Cổ Minh Dương hơi gượng gạo.

Cổ Tĩnh Viên đã nói rồi, nhất định không thể để cho mấy người phụ nữ ở trong nhà biết được, nhất là Cổ Cơ Uyển.

Nhưng làm sao anh ta biết được Cổ Cơ Uyển lại đang ở đây cơ chứ?

Cổ Minh Dương cười với cô một tiếng, thuận miệng tìm ra một câu nói dối: “Lúc này anh Tĩnh Viên chỉ nói là trước đây quen biết với một cậu cả Mộ, bọn họ đều là người ở Bắc Lăng, ha ha.”

“Anh hai à, đã đến lúc này rồi mà anh còn gạt em nữa, có ý nghĩa gì đâu?”

Cổ Cơ Uyển đi đến, nở một nụ cười với Cổ Minh Dương đang bất an: “Em đã nghe được rồi, Mộ Tu Kiệt nói muốn em làm điều kiện giao dịch?”

Trên mặt của cô thật sự không có biểu cảm gì, bình tĩnh như vậy, so với cái tuổi này của cô rất không tương xứng.

“Cơ Uyển...”

“Ban đầu anh Tĩnh Viễn muốn nói chuyện gì với cậu cả Mộ vậy? Bọn họ muốn trao đổi cái gì à?”

Đâu là do mình, mấy ngày hôm nay vẫn luôn muốn tìm được ông nội.

Sau khi tìm được xong rồi thì cũng luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ông.

Đối với chuyện của Cố thị, hình như là cô chưa từng đặt tâm tư quá lớn.

Cô cho rằng mình không cần phải hiểu chuyện gì cả, chuyện này chỉ cần có Cố Tĩnh Viễn ở đây thì nhất định có thể giải quyết được.

Nhưng mà cô không để ý đến, lần này đối thủ của Cố Tĩnh Viễn rất có thể cũng là Mộ Tu Kiệt.

Chỉ cần đụng phải cậu cả Mộ, cho dù Cố Tĩnh Viễn có lợi hại hơn nữa, chỉ sợ là cũng phải thất bại.

Mặc dù là kiếp trước hay là kiếp này, dựa theo những gì Cố Cơ Uyển thấy, trên thương trường Mộ Tu Kiệt chưa có lần nào phải thất bại.

Chứ đừng nói chỉ là lần này ngoại trừ Mộ Tu Kiệt, còn có thể lực ở phía sau của Cố Vị Y nữa.

Cố Minh Dương do dự không biết là có nên nói hay không.

Ý của Cố Tĩnh Viễn là không muốn để cho anh ta nhiều chuyện, nhưng mà bây giờ xem ra không hỏi ra kết quả thì Cố Cơ Uyển cũng sẽ không hết hi vọng.

Anh ta thở hắt ra một hơi, nhìn Cố Cơ Uyển, đột nhiên hỏi: “Em với Mộ Tu Kiệt...”

“Em vốn chính là người phụ nữ của anh ta, trước kia ở cùng nhau, sau đó tách ra, sau đó nữa thì...”

Cô cắn môi dưới, đúng vậy, là một chuyện rất si nhục!

Nhưng mà cũng đã đến nước này rồi, cần gì phải để ý đến chút chuyện nhục nhã này nữa.

“Sau đó thì bởi vì một vài nguyên nhân, em vẫn là người phụ nữ của anh ta như cũ... không, nói chính xác thì là đồ chơi của anh ta.”

“Cơ Uyển.” Cố Minh Dương sầm mặt lại, sao có thể cho phép cô nói ra lời như vậy để nhục nhã bản thân mình.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển đã sớm tỉnh táo.

Đón nhận ánh mắt của Cố Minh Dương, cô cười yếu ớt: “Đây là sự thật, chuyện cho đến bây giờ không có gì phải giấu diếm cả. Anh hai à, nói cho em biết đi, rốt cuộc là anh Tĩnh Viễn muốn nói cái gì với cậu cả Mộ vậy, anh ấy hy vọng cậu cả Mộ đồng ý cái gì?”

CHƯƠNG 435: VẬY MÀ LẠI KHÔNG THỂ NHÌN THẤU CÔ GÁI NÀY

Tình trạng của ông cụ đã bước vào tình huống ổn định, bác sĩ kết luận nhanh nhất là tối ngày mai, chậm nhất là sáng ngày mốt thì ông ấy nhất định sẽ tỉnh lại.

Cố Cơ Uyển đã yên tâm.

Đêm hôm đó, cô tìm một lý do, sau khi rời khỏi bệnh viện thì cũng không trở về nhà họ Cỗ.

Cô đi đến một nơi khác.

Đứng trước cửa phòng, thật ra thì cũng không khác gì mấy so với những căn phòng cao cấp bình thường.

Nhưng mà bởi vì căn phòng này là của anh, dường như nó còn mang theo một loại hơi thở rét lạnh.

Cố Cơ Uyển gõ cửa một cái, người mở cửa là Lâm Duệ.

Lâm Duệ nhìn thấy cô, dường như không có chút bất ngờ nào.

Cố Cơ Uyển không thể không nghi ngờ, có phải là hành tung của mình vẫn bị bọn họ nắm rõ trong lòng bàn tay hay không?

Biểu cảm này của Lâm Duệ quả thật là làm cho người khác không thể nào tiếp nhận được.

Bọn họ đã sớm biết là cô sẽ đến đây?

Cảm giác không cam lòng ở trong lòng càng ngày càng dày đặc, nhưng mà lại không thể làm gì.

“Cô Cơ Uyển, cô đã đến rồi.” Quả nhiên, thậm chí ngay cả chút suy nghĩ muốn che giấu mình đã biết rồi mà Lâm Duệ cũng không thêm làm.

“Tại sao biết là tôi sẽ đến?” Cố Cơ Uyển cau mày, vẫn không cam lòng như cũ.

Cô tin tưởng là hai người anh họ là Cố Minh Dương và Cố Tĩnh Viễn tuyệt đối sẽ không làm lộ ra hành tung của cô.

Huống hồ gì hai người bọn họ căn bản cũng không biết là cô đi đến đây.

Nếu như biết thì chắc chắn sẽ không cho phép cô đi.

“Không có gì cả, cậu cả đã đoán được là cô sẽ đến đây.”

Lâm Duệ cười cười, mở cửa phòng ra.

Cố Cơ Uyển hít sâu một hơi rồi sau đó mới cất bước đi vào.

Lâm Duệ lại không nói câu nào khác mà đi khỏi.

Trong giây phút cánh cửa ở sau lưng của cô bị đóng lại, không biết tại sao đột nhiên cô có một loại cảm giác mình đã trở về trong cái lồng nữa rồi

Cố Cơ Uyển đứng ở phía sau cánh cửa, nhìn chăm chăm vào người đàn ông uống rượu ở trên ghế sofa, lòng bàn tay siết chặt lại.

Mộ Tu Kiệt cũng không ngẩng đầu lên, vừa rót rượu cho mình vừa nhìn tài liệu gì đó ở bên cạnh.

Cố Cơ Uyển không biết là nhìn anh bao lâu, hai người bọn họ đều không nói lời nào, không khí trong căn phòng liên lộ ra vẻ đông cứng trầm mặc.

Một hồi lâu sau Cố Cơ Uyển mới hít sâu một hơi đi đến trước mặt của anh.

“Cậu cả Mộ, có thể nói chuyện với anh được không?”

“Nếu như tôi không đồng ý, cô cho rằng là có thể bước vào trong căn phòng của tôi à?”

Mộ Tu Kiệt vẫn không ngừng đầu lên, xem hết tài liệu, ném qua một bên, sau đó lại rót cho mình một ly rượu vang.

Lúc uống rượu, cả người của anh đều dựa ở trên ghế sofa, hờ hững quét nhìn cô một chút.

Thái độ của anh rất lạnh nhạt, nhưng ít ra thì cũng cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện.

Dù sao thì anh cũng đã "đồng ý" để cho cô đi vào, không phải sao?

“Tại sao anh lại nói với Cố Tĩnh Viên muốn tôi làm điều kiện trao đổi?”

Thái độ của Mộ Tu Kiệt lạnh nhạt như vậy, làm cho Cố Cơ Uyển đều quên hết những lời thoại mà mình đã nghĩ kỹ trước khi bước vào cửa.

Mộ Tu Kiệt bưng ly rượu lên, ánh mắt thờ ơ liếc nhìn trên người của cô.

Ánh mắt như vậy làm cho trong lòng của Cố Cơ Uyển tiềm ẩn mấy phần kháng cự và bất an.

Cô mãi mãi cũng không thể nhìn thấu được suy nghĩ của người đàn ông này, mãi mãi cũng không đoán được rốt cuộc là anh đang suy nghĩ cái gì.

Lúc bạn cho rằng mình đã hiểu rõ anh, có lẽ bạn chỉ là đang lừa gạt bản thân thôi.

“Cậu cả Mộ, rốt cuộc là anh muốn làm cái gì?”

“Muốn cô.” Thái độ hiện tại của Mộ Tu Kiệt hờ hợt đến nỗi làm cho người ta gần như muốn điên lên.

Anh cười đều: “Không phải là tôi đã nói rất rõ ràng rồi hay sao?”

Nhưng mà Cố Cơ Uyển lại không biết lời nói này của anh là thật lòng hay giả dối.

“Tôi không cảm thấy là mình lại có giá trị lớn như vậy.”

Nói cho cùng thì thỏa thuận giữa anh và cô vẫn còn chưa kết thúc, bây giờ nếu như anh thật sự muốn cô thì cô có thể phản kháng được sao?

Anh làm như vậy rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

“Tôi nói là muốn cô!” Lời nói này của Mộ Tu Kiệt lại không hề có ý trêu đùa.

Nhưng mà lời nói kế tiếp của anh lại làm cho trái tim của Cố Cơ Uyển hoàn toàn lạnh lẽo.

“Nhưng mà có một điều kiện, chính là muốn người nhà họ Cố của các cô tự tay dâng cô cho tôi.”

“Mộ Tu Kiệt.” Cố Cơ Uyển siết chặt tay lại, lập tức hiểu ngay: “Anh muốn làm nhục nhà họ Cố chúng tôi?”

“Xem ra là cô cũng không tính là ngu ngốc.” Mộ Tu Kiệt ngồi ở trước mặt của cô, hoàn toàn không có ý giấu diếm.

Nụ cười này làm cho Cố Cơ Uyển lạnh cả tim.

Cô siết chặt lòng bàn tay, đầu ngón tay không ngừng kéo căng: “Tại sao chứ?”

“Cô không cần phải biết.”

“Cho nên, cho dù bây giờ tôi có đến nói với anh tôi bằng lòng đi cùng anh, thì anh cũng sẽ không giúp đỡ phải không?”

Không phải là cô không muốn tự tôn, nhưng cô chỉ biết rằng Cố Tĩnh Viên đang cố gắng hết sức.

Bây giờ Cố thị dưới sự lãnh đạo của Cố Vị Y, đang lâm vào nguy hiểm ngập tràn.

Cả đời này của cô, dù sao cũng đã thất bại đủ rồi, cho dù có đưa đến trước mặt của Mộ Tu Kiệt để anh làm nhục đi nữa thì cũng có sao đâu chứ.

Nhưng mà bây giờ anh muốn sỉ nhục không phải là cô, mà là toàn bộ nhà họ Cố.

Cô không cho phép!

“Tôi sẽ không để cho nhà họ Cố phải rơi vào tình trạng này đâu, tôi sẽ không để cho anh đạt được ý đồ.”

Dựa vào tình huống hiện tại của ông nội, nếu như lại bị làm nhục một phen, chỉ sợ là ông ấy sẽ không sống nổi.

Cô không biết là giữa Mộ Tu Kiệt với nhà họ Cố có hận thù sâu sắc gì, nhưng mà bây giờ đối với cô mà nói, để cho ông nội khỏe lại mới là chuyện quan trọng.
Cố Cơ Uyển quay người lại muốn đi.

Lại không nói đến cô còn chưa đi ra khỏi căn phòng, thậm chí ngay cả ngón tay của cô còn chưa kịp chạm vào nắm cửa, bóng dáng trước mắt đột nhiên lướt qua, vóc người cao lớn của anh đứng ở sau cánh cửa ngăn cản trước mặt của cô.

“Tránh ra!” Cố Cơ Uyển sa sầm mặt lại.

Mộ Tu Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng: “Cô muốn làm cái gì?”

“Có liên quan gì tới anh chứ?” Cho dù cô muốn làm cái gì đi nữa, mục đích cuối cùng nhất đều là không thể để cho ông nội và Cố thị xảy ra chuyện.

Về phần cô, cái gọi là tương lai, đã không cần thiết nữa rồi.

“Rốt cuộc là cô muốn làm cái gì?” Mộ Tu Kiệt nheo mắt lại, bỗng nhiên một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay của cô.

“Cô muốn đấu với tôi à?”

“Tôi không có lá gan này đâu!” Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt lạnh lùng của anh, cô cười lạnh.

“Tôi dựa vào cái gì để đấu với anh chứ?”

“Nếu như cô đã biết rồi, vậy thì cô đừng có ý đồ làm ra chút chuyện chọc giận tôi nữa!”

Bộ dạng mất được ăn cả ngã về không như hiện tại của cô, không biết tại sao lại khiến cho anh có mấy phen hoảng hốt khó hiểu.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển đã không còn bất cứ hi vọng xa vời nào từ trên người của anh, không nhìn thấy bất cứ hi vọng nào.

“Tôi không hề muốn chọc cho anh tức giận.” Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, cũng không biết là lạnh bao nhiêu, chỉ là không có nhiệt độ gì.

Thậm chí cũng không có ý thất vọng.

Lúc mà bạn không còn ôm chút hy vọng nào với đối phương, thế thì thất vọng đến từ đâu?

Thất vọng căn bản cũng không tồn tại.

“Cậu cả Mộ, tôi còn có việc nữa, xin anh tránh ra.”

Mộ Tu Kiệt không nói lời nào, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt của cô.

Cô gái của hiện tại, vậy mà lại để cho anh nhìn không thấu!

Anh không thích loại cảm giác này, anh nhất định phải nhìn thấu cô, nhất định phải biết rốt cuộc là cô muốn làm cái gì!

“Cậu cả Mộ, kể từ ngày mà anh cho người thay đổi mẫu tóc của tôi với ông nội, anh cũng đã hoàn toàn đẩy tôi ra rồi, hiện tại những chuyện mà tôi phải làm chỉ là có liên quan đến tôi, tôi không cảm thấy là có bất cứ quan hệ nào với anh.”

“Trừ phi cô nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô muốn làm cái gì!”

Cảm giác bất an xuất phát từ sâu trong nội tâm khiến Mộ Tu Kiệt không hiểu sao lại thấy nóng nảy.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển vẫn lạnh nhạt như nước.

Cô lắc đầu cười yếu ớt: “Đã cầu xin anh vô dụng, vậy thì tôi cũng chỉ có thể tự nghĩ cách. Anh yên tâm đi, mỗi một chuyện mà tôi làm chắc chắn sẽ không liên lụy đến anh đâu.”

CHƯƠNG 436: CÙNG VỚI ANH TÔI CHỊU KHÔNG ĐƯỢC

Lời nói này của Cố Cơ Uyển là nghiêm túc, Mộ Tu Kiệt cũng tin tưởng rằng cô sẽ không dùng danh nghĩa của anh và làm ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà bây giờ chuyện anh quan tâm không phải là cái đó.

Điều mà anh quan tâm, đó chính là sự thất vọng lúc này trong đôi mắt của cô, rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

“Cậu cả Mộ, xin anh tránh xa!” Cố Cơ Uyển muốn đẩy anh ra.

Trở ngược lại một cái, cổ tay bị tay của anh bắt lại.

“Đã đến đây rồi, còn chưa hầu hạ tôi cho tốt mà đã muốn đi?”

Anh nhìn không thấu, cho nên dứt khoát không chịu buông tay.

Cũng không biết là mình đang bắt an cái gì, chỉ là có cảm giác không hiểu được, bây giờ tha cho cô đi thì anh... sẽ hối hận.

Nhưng mà anh đã sống trên đời này hơn hai mươi năm, có khi nào mà anh thấy hối hận?

Anh sẽ không hối hận, tất cả những chuyện này hoàn toàn đều nằm trong lòng bàn tay của anh. Hiện tại Cố Tĩnh Viễn đã lâm vào bước đường cùng rồi, anh chỉ cần chờ sau khi ông cụ nhà họ Cố tỉnh dậy, đối mặt với cục diện rối rắm khiến cho ông ta bất lực.

Đối với người sắp gần kề cái chết như ông, cho dù bây giờ có muốn mạng của ông ta cũng sẽ không để cho ông ta đau khổ bao nhiêu.

Huống hồ gì Mộ Tu Kiệt cũng không muốn mạng sống của ông cụ Cố.

Chỉ có thể để cho ông ấy nhìn thấy tận mắt Cố thị một tay ông đã gây dựng. tâm huyết nhiều năm như vậy chỉ bị hủy hoại trong chớp lát.

Chỉ có để cho ông ấy tận mắt nhìn thấy con cháu của mình. bởi vì năm đó đã phạm sai lầm mà phải chấp nhận thống khổ vô tận.

Kết quả như thế này, đối với ông cụ mà nói đó mới là sự trả thù thâm thiết nhất.

Không có mọi ai sau khi làm tổn thương người nhà họ Mộ của anh thì còn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật.

Anh đã cho ông ấy cơ hội để giải thích, nhưng mà ngay cả một lời giải thích mà ông cụ Cố cũng không chịu nói ra khỏi miệng.

Ông ấy dùng sự trầm mặc để thừa nhận tất cả những chuyện năm đó mình đã làm ra.

Mà bây giờ, tại sao lại bởi vì một chút tâm tư của cô nhóc này thì mình bắt đầu thấp thỏm, thậm chí là lo lắng?

Anh là Mộ Tu Kiệt, là một người dễ dàng dao động như vậy à?

“Có phải là thỏa thuận giữa cô với tôi vẫn còn chưa đến thời gian kết thúc không?”

Mộ Tu Kiệt bỗng nhiên mỉm cười. làm Cố Cơ Uyển vô thức muốn lui ra phía sau.

Nhưng tay đang ở trong lòng bàn tay của anh. cô không thể lùi được.

“Anh muốn làm cái gì?” Cô nhíu mày, vốn dĩ cô tưởng rằng trong lòng mình đã sớm thành một hồ nước tĩnh lặng.

Lại không ngờ rằng. ở trước mặt của anh nó vẫn tùy tiện sợ sệt như vậy.

Nhưng mà rốt cuộc là cô đang sợ hãi cái gì?

Đều đã đến nước này rồi, cô căn bản cũng không cần thiết phải sợ hãi.

“Anh muốn tôi thực hiện lời hứa đúng không?”

Cô lạnh nhạt cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu. cũng không hắt tay của anh ra.

Cố Cơ Uyển ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh chính là để cho tôi thực hiện lời hứa, vậy thì trước tiên cũng phải thả ra chứ, nếu không thì sao tôi cởi quần áo được?”

Bộ dạng vò đã mẻ không sợ rơi của cô để cho Mộ Tu Kiệt rất khó chịu.

“Cô vội vàng muốn hầu hạ tôi như vậy à?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, tôi một chút cũng không muốn hầu hạ anh, nhưng mà là do tôi nợ anh. không phải sao?”

Người phụ nữ này!

Nói chuyện cũng không thể êm tai một chút.

Lời nói mày càng để cho Mộ Tu Kiệt đau đầu hơn.

Anh bỗng nhiên kéo cô qua, một phát vác cô lên trên vai của mình.

Cổ Cơ Uyển bị dọa đến nổi sắc mặt thay đổi. vô thức muốn đưa tay ra bảo vệ bụng của mình.

Nhưng mà đầu vai của anh đang để ở trên bụng của cô. tư thế này cho dù có làm như thế nào cũng không tránh thoát được.

Cô bị dọa đến nổi luống cuống tay chân, sau khi bị Mộ Tu Kiệt ném lên trên giường, lập tức muốn đứng lên che chở bụng.

Nhưng mà vóc dáng cao lớn của anh bỗng nhiên đè xuống, vây thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô ở phía dưới hai cánh tay của mình.

“Đừng mà...” Cô hoảng hốt, trong đôi mắt hiện lên nét sợ hãi.

Mộ Tu Kiệt nheo mắt lại, bỗng nhiên cười lạnh: "Về khinh thường và tinh táo lúc này đâu rồi, thích giả vờ chứ gì" Cô không phải là đang giả vờ, mà là cô nhớ đến tình huống hiện tại của thân thể cô căn bản không chịu nổi sức mạnh đáng sợ như vậy của anh.

Lúc Mộ Tu Kiệt ở trên giường thì rất kinh khủng,

Nhất là dưới tình huống anh bị chọc giận.

Lúc này cô không nên hùng hổ mà chọc anh tức giận

“Thật sự xin lỗi cậu cả Mộ, tôi sai rồi, anh tha thứ cho tôi đi có được không?”

Vì đứa con, sự kiêu ngạo. sự tinh táo của cô, tất cả cũng không cần nữa.

Nhưng mà cô dịu dàng ngoan ngoãn như thế lại làm cho cơn tức trong lồng ngực của Mộ Tu Kiệt càng dữ dội hơn.

Cô đã lựa chọn đi con đường kiêu ngạo. tại sao lại không thể kiên trì tới cùng?

Bây giờ lại dịu dàng ngoan ngoãn như thế, lại là vì mục đích gì?

Anh nhìn không hiểu, vậy mà anh lại hoàn toàn không hiểu người phụ nữ này.

Cổ Cơ Uyển không biết là rốt cuộc mình đã chọc giận anh ở chỗ nào.

Mộ Tu Kiệt nhìn cô không thấu. lúc nào cô có thể nhìn thấu được người đàn ông này.

Giữa hai người bạn họ dường như mãi mãi đều ngăn cách bởi một ngọn núi lớn vô hình.

Trước kia cô rất muốn vượt qua, nhưng mà bây giờ cô chợt phát hiện, cho dù mình có vượt qua đi nữa thì cũng sẽ bị anh ném mọi phát trở về..

Cô đối với người đàn ông có hận thù sâu sắc với nhà họ Cổ bọn họ, cô đã không còn hi vọng gì nữa.

Giống như việc cô cũng không khẩn cầu có thể biết được rốt cuộc nhà họ Cổ đã mắc nợ anh cái gì từ trong miệng của anh.

Chuyện mà anh không muốn nói, cho dù bạn có cầm dao kể lên cô của anh thì anh cũng sẽ không nói.

"Cậu cả Mộ, tôi thật sự sai rồi, tôi..."

Anh không muốn nghe những lời trái với lương tâm như thế, cách duy nhất để không cần phải nghe nó chính là che miệng của cô lại.

Từ lúc vừa mới bắt đầu thì Cổ Cơ Uyển đã từ bỏ giấy dựa, ở bên người của cậu cả Mộ thì vùng vẫy cũng không thể có tác dụng gì

Chỉ là lúc anh hôn môi của cô, hô hấp có chút khó khăn, đột nhiên dạ dày của cô liền bắt đầu cuộn trào.

"Ừm.." Cô thử muốn đẩy anh ra.

Không khí trong lồng ngực càng ngày càng mong manh. bụng cũng cuộn lên liên hồi.

Sức lực vùng vẫy của cô dần dần lớn hơn.

Mộ Tu Kiệt lại khóa chặt thân thể nhỏ nhắn của cô, cô càng vùng vẫy thì anh càng có xúc động muốn chinh phục mãnh liệt.

Cuối cùng đôi môi mỏng cũng từ từ rời khỏi môi của cô, đang muốn hôn xuống cổ, Cổ Cơ Uyển đột nhiên ủa một tiếng. nghiêng đầu nôn khan.

Mi tâm của Mộ Tu Kiệt tập tức nhúu chặt lại, trong lúc kích động, vậy mà... sắc mặt của anh rất khó coi.

Nhưng mà hình như là cô nhóc này cũng không phải là cố ý gây chuyện với anh.

Mặc dù là cô không nói ra cái gì hết, những mà sắc mặt của cô càng ngày càng trắng bệch.

"Sao vậy?" Mộ Tu Kiệt đỡ cô dậy.

Cổ Cơ Uyển lại đẩy anh ra, bước xuống từ trên giường, nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Chạy nhanh như vậy, ngay cả bước chân cũng không ổn định, dọa đến nỗi Mộ Tu Kiệt nhảy xuống từ trên giường. bước nhanh đi theo phía sau của cô.

"Chậm một chút"

Cổ Cơ Uyển nghi ngờ là mình đã nghe lầm. cậu cả Mộ sẽ quan tâm tới cô ư?

Nhưng mà bây giờ. cô căn bản cũng không có sức lực dư thừa để suy nghĩ những thứ này.

Dạ dày của cô rất khó chịu, khó chịu đến nỗi nôn khan hoàn toàn không dừng lại được.

Mộ Tu Kiệt đứng ở cạnh cửa nhìn cô đang dựa vào bồn cầu mà nôn khan. muốn giúp đỡ, nhưng mà lại không biết làm thế nào.

Nhưng mà... nôn khan?

Không biết trôi qua bao lâu, Cổ Cơ Uyển mới chậm rãi hít thở lại.

Dạ dày đang cuộn trào rồi cuộc cũng yên tĩnh. cô đi đến trước bồn rửa tay, xả nước rửa mặt sạch sẽ.

Ở trong gương, biểu cảm cau chặt mi tâm của người đàn ông ở sau lưng, đang không hề chớp mắt mà nhìn cô chăm chăm, như là có điều suy nghĩ.

"Anh..."

Cổ Cơ Uyển hoảng hốt trong lòng, phụ nữ nôn ói. điều đầu tiên mà người khác nghĩ đến đó chính là mang thai.

Trong tiểu thuyết và tivi đều là nói như thế này.

Cô sợ, sợ sau khi Mộ Tu Kiệt biết cô mang thai thì không biết anh sẽ làm gì với cô.

Lấy ân oán của anh với nhà họ Cổ vào thời điểm hiện tại mà nói, sự xuất hiện của con mình căn bản không đúng lúc.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Mộ Tư Kiệt. Cổ Cơ Uyển cúi mặt xuống, lạnh giọng nói: "Thật xin lỗi cậu cả Mộ, ở bên cạnh của anh, tôi... có chút chịu không được."

CHƯƠNG 437: CHỈ CẦN BẤY GIỜ CÔ Ở LẠI

Ở bên anh, vì không chịu được, nên cô... muốn hôn?

Vẻ mặt của Mộ Tu Kiệt chưa bao giờ khó coi như lúc này.

Lần đầu tiên trong đời bị một người phụ nữ ghét bỏ, lại còn ghét bỏ đến mức muốn hôn!

Cố Cơ Uyển vừa đứng lên, đột nhiên cổ tay cảm giác bị siết chặt.

"Cậu cả Mộ..."

Cô bị kéo ra khỏi phòng tắm, lần này bị ném lên giường.

Không kịp vùng dậy, anh lại dùng tay lật cô lại.

"Nếu nhìn thấy tôi là muốn hôn, vậy cũng đừng nhìn!"

Roạt một tiếng, quần áo trên người cô bị anh kéo xuống một miếng vải lớn.

Da thịt trắng nõn lập tức hiện ra trước tầm mắt anh.

"Cậu cả Mộ..."

Động tác của anh không thể nói là quá thô bạo, nhưng cô lại có thể cảm nhận hơi thở đã thổi phát ra từ trên người anh.

Giống như, một con sói hoang!

Lần này, cô thật sự đã giẫm lên ranh giới cuối cùng của anh, khiến anh hoàn toàn phẫn nộ: "Mộ Tu Kiệt, đừng động vào tôi Đờng!"

Cô có thể không quan tâm thân thể của mình rốt cuộc bẩn đến mức nào, nhưng cô không thể không quan tâm đến đứa con ở trong bụng!

"Mộ Tu Kiệt, buông ra, thả... A!"

Quần áo của cô, dường như bị anh xé rách hoàn toàn!

Thân thể cô đang run lấy bầy trong tầm mắt anh.

Đáy mắt Mộ Tư Kiệt hiện lên một cổ đỏ tươi hung ác, khoảng khắc chụp lấy chân cô và muốn thực hiện bước tiếp theo thì bên ngoài của phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập: "Cậu cả Mộ, mở cửa!"

Lâm Duệ chạy tới, vội la lên: "Cậu cả Cố, cậu nhà của chúng tôi đã nghỉ ngơi, phiền anh..."

"Uyển Uyển, có phải em ở bên trong không? Uyển Uyển! Em ra đây!"

Giọng nói của Cố Tĩnh Viễn nghe ra được sự lo lắng không nên lời, sau lưng còn có Cố Minh Dương gọi: "Uyển Uyển, em ra đây, mau ra đây!"

Sau đó là tiếng động tranh chấp truyền đến, rõ ràng là Lâm Duệ đang ngăn cản hai người. Nhưng bọn họ có hai người, Lâm Duệ chỉ một mình, có vẻ như khó giữ được vẹn toàn.

Phịch một tiếng, Cố Tĩnh Viễn đập một đập vào cửa phòng.

Cánh cửa phòng nặng nề suýt chút nữa đã bị văng ra.

Sự độc ác trong đáy mắt Mộ Tu Kiệt càng nặng, từ trên thân Cố Cơ Uyển đứng dậy, kéo chân đạp lên người cô.

Đến khi Cố Tĩnh Viễn hạ chân lần thứ hai vào cánh cửa phòng, Mộ Tu Kiệt đã sửa sang xong quần áo trên người, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cánh cửa.

Cửa phòng rốt cục cũng không kiên trì nổi bị Cố Tĩnh Viễn đá văng ra.

Cố Tĩnh Viễn xông vào, Cố Minh Dương đi phía sau anh ta, bước nhanh tiến vào.

Lâm Duệ hết cách, chỉ có thể áy náy nhìn về phía Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt không để ý đến anh ta, chỉ nhàn nhạt nhìn về phía người vừa tiến vào.

Nhìn thấy Cố Cơ Uyển đắp kín chăn ngồi ở trên giường, lộ đầu vai ra ngoài, quần áo rõ ràng đã bị xé đôi mắt của Cố Tĩnh Viễn lập tức đỏ lên!

"Anh đã nói, không cần em làm như vậy!"

Anh ta đi tới, cởi áo khoác của mình trùm lên người Cổ Cơ yển.

"Về nhà"

Cổ Cơ Uyển kéo chặt áo khoác trên người, lúc từ trên giường bước xuống. hoàn toàn không nhìn Mộ Tu Kiệt.

Cô đi đến bên cạnh Cổ Tĩnh Viễn, cúi đầu. không nói lời nào.

Cổ Minh Dương hận không thể tự tay đập chết mình.

Đều do anh ta, nếu không phải anh ta nói những lời đó với Uyển Uyển, cô gái này sao có thể chủ động chạy đến đây?

Anh ta trừng mắt với Mộ Tu Kiệt "Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. đây được coi là chính nhân quân tử sao?"

"Tôi nói tôi là quân tử khi nào?"

Mộ Tu Kiệt khịt mũi coi thường lời nói này.

Ánh mắt của anh vượt qua Cổ Tĩnh Viễn, rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ chừng bàn tay của Cổ Cơ Uyển.

Anh đột nhiên nhếch môi, nụ cười thể này khiến cho phụ nữ điên cuồng, đồng thời cũng khiến cho lòng người lạnh ngắt. -

"Hình như tôi cũng không làm chuyện gì quá đáng, chẳng lẽ không phải cô gái này chủ động chạy đến cho tôi đùa giỡn sao?"

"Mộ Tu Kiệt!" Cổ Tĩnh Viễn siết chặt năm ngón tay vì bị siết chặt mà phát ra những âm thanh răng rắc.

Cổ Cơ Uyển giật giật góc áo của anh ta, thấp giọng nói: "Đúng là em tự mình đưa tới cửa. không liên quan gì đến anh ta!"

Một chuyện có lẽ không thương lượng được.

Cô rất bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

"Anh Tĩnh Viễn. chúng ta về nhà đi"

Cô không muốn tiếp tục đợi ở nơi này nữa, vĩnh viễn không muốn gặp lại người đàn ông này. Từ sau khi anh nói mình đưa tới cửa để cho anh đùa giỡn, cô đã biết. một chút chờ mong duy nhất từ anh đã hoàn toàn biến mất.

Cổ Tĩnh Viễn cắn răng, rồi hít sâu một hơi, ôm Cổ Cơ Uyển vào lòng, xoay người rời đi.

"Cô cho rằng. anh ta thật sự có thể giải quyết vấn đề của Cổ thị?"

Sau lưng, giọng nói lạnh lẽo của Mộ Tu Kiệt truyền đến.

Ánh mắt của anh rơi trên người Cổ Cơ Uyển: "Vấn đề bây giờ của Cổ thị, anh ta đã không có cách nào để xử lý!"

Cổ Cơ Uyển dừng chân lại. cắn môi, đầu ngón tay siết chặt.

Cô không hiểu người đàn ông này, nếu đã không có ý muốn giúp đỡ. tại sao còn muốn châm chọc như vậy?

Đây không phải là phong cách làm việc của anh.

Có lẽ, đến ngay cả bản thân Mộ Tu Kiệt cũng không hiểu bây giờ rốt cuộc mình đang muốn làm gì.

Chỉ là trong khoảnh khắc nhìn thấy cô gái này muốn đi theo Cổ Tĩnh Viễn rời đi, bỗng nhiên anh có cảm giác như trái tim bị tróc ra.

Giống như cảm thấy một khi cô rời đi, có lẽ cả đời này. thật sự vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh anh.

Mộ Tu Kiệt không thừa nhận mình có quan tâm, có lẽ, anh chỉ là chưa chơi chán người phụ nữ này.

"Tôi thay đổi chủ ý"

Anh tiện tay. châm cho mình một điếu ***.

Trên thực tế. Lâm Duệ hiểu rất rõ, lúc này cậu cả hút thuốc chỉ là một cách che giấu một chút cảm xúc.

Nhưng rốt cuộc là che giấu cái gì, có lẽ chỉ có cậu cả mới hiểu rõ chính mình.

Cổ Cơ Uyển quay đầu, nhìn Mộ Tu Kiệt, mặc dù anh không nói chuyện, nhưng không biết tại sao, giờ phút này cô dường như hiểu ý của anh.

Mộ Tu Kiệt cười yếu ớt, nhưng ượng cười lại khiến cô nhìn thấy một tia bất an?

Cô nghi ngờ rằng mình đã nhìn nhầm.

Anh gãi ngón tay, nhưng tàn thuốc lại không rơi xuống quá nhiều.

Đồ là vì động tác gãi ngón tay này của anh đã làm nhiều lần.

Đây thật sự không phải phong cách làm việc của cậu cả Mộ. vội vàng và bất an như thế, thật sự chưa bao giờ nhìn thấy ở trên người anh.

Bước chân của Cổ Cơ Uyển vô thức lung lay, nhưng một giây sau đã bị Cổ Tĩnh Viễn kéo trở lại.

"Em điên rồi sao?" Cô gái này, vậy mà thật sự muốn ở lại, cô có phải bị ngốc rồi không?

"Không cần chính miệng ông nội đồng ý đưa em tới, chẳng lẽ đây không phải kết quả tốt nhất sao?"

Chuyện này, chỉ cần bọn họ không nói ông nội sẽ không biết.

Bây giờ vấn đề của Cố thị. ngoại trừ Mộ Tu Kiệt ra tay, Cố Cơ Uyển thật sự không biết, bọn họ còn có thể làm thế nào?

Trừ phi, có người vạch trần chuyện Cố Vị Y không phải cháu gái nhà họ Cố và tiến hành điều tra.

Như vậy Cố Vị Y sẽ bị dính tội lừa đảo. trước đó thay thế Cố thị ký hợp đồng, có lẽ sẽ bị phán vô hiệu

Nhưng nếu như vậy, Cố Vị Y đương nhiên sẽ phơi bày chuyện Cố Cơ Uyển mới là cháu gái của nhà họ Cố.

Mà chuyện của Cố Cơ Uyển và Cố Tĩnh Viễn cũng sẽ lên men thêm một bước.

Đến lúc đó, mọi chuyện có lẽ sẽ được giải quyết.

Nhưng như vậy ắt sẽ hủy cả đời Cố Cơ Uyển.

Cố Tĩnh Viễn nhẹ đưa tay ôm cô vào lòng, giọng nói mặc dù không nặng nhưng lại rất chân thành.

"Chỉ cần gia đình chúng ta ở bên nhau, cho dù không có Cố thị cũng không sao!"

CHƯƠNG 438: GIÓ THẬT LẠNH. TRÁI TIM CŨNG THẬT LẠNH

Cổ Minh Dương cũng đi tới.

Mặc dù anh ta không quá quen thuộc với Cổ Cơ Uyển như Cổ Tình Viễn

Nhưng anh ta cũng là anh họ của Cổ Cơ Uyển. em gái nhỏ của anh ta anh ta cũng phải có trách nhiệm bảo vệ.

“Không có Cổ thị, chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa. có gì ghê gớm đâu.”

Anh ta nắm tay Cổ Cơ Uyển cười chân thành: "Không sao. gia đình chúng ta còn có thể chết đói sao?"

Đúng vậy, cũng không chết đói. sợ gì chứ!

Không có Cổ thị, vẫn còn công ty của anh tại

Cho dù công ty của anh ta cũng mất, mọi người cũng còn có chân có tay.

Có lẽ không thể sống một cuộc sống giàu sang, nhưng ít ra cũng sẽ không để người phụ nữ trong gia đình bọn họ phải chịu khổ.

Điều này, anh ta tin tưởng với năng lực của mình và anh Tình Viễn, nhất định có thể làm được

“Đi thôi” Cổ Tình Viễn ôm vai Cổ Cơ Uyển giọng nói dịu dàng không nói nên lời: *Đừng sợ có bọn anh ở đây!”

Trái tim Cổ Cơ Uyển vô cùng chua xót.

Cuối cùng, cũng gạt đầu. cùng bọn họ đi về phía cửa.

Mộ Tu Kiệt không ngăn cản. cũng không có lập trường đề ngăn cản.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Lâm Duệ hơi do dự, đi về phía cánh cửa và đóng cửa lại.

Lúc quay đầu, cậu cả đã sớm đi đến trước bàn, rót cho mình một ly rượu vang đỏ.

*** trong tay đã đốt gân hết. Mộ Tu Kiệt vẫn nâng ngón tay lên, hít một hơi thật sâu.

"Cậu cả. Lâm Duệ chờ một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: 'Thật sự mặc kệ chuyện cậu Năm sao?'"

Nhà họ Cổ bây giờ thế này Cổ Vị Y và Mộ Bách Lạc đã ký hợp đồng, trong lúc nhất thời chỉ sợ Cổ Tình Viễn không giải quyết được.

Một khi hạng mục bắt đầu, kết quả nếu muốn bội ước, thật ra đối với cả hai bên đều không được tốt.

Quan trọng nhất chính là, mặc dù anh ta cảm nhận được sự oán hận của cậu cả với ông cụ Cổ nhưng sự quan tâm của cậu cả với Cổ Cơ Uyển, anh ta cũng nhìn thấy ở trong mắt.

Bây giờ cậu cả đang ở giữa hận và yêu, lúc này đi nhầm một bước. có lẽ tương lai có thể sẽ không quay đầu lại được.

"Cậu cả..."

"Ra ngoài" Bóng lưng Mộ Tu Kiệt vẫn lạnh lẽo cứng rắn khó tả, điều này là không thể nghi ngờ Lâm Duệ hết cách, chỉ có thể chờ dài một hơi, quay người rời đi.

Trước khi đi, anh ta vẫn không nhịn được, liếc nhìn chốc giậm vào sự nguy hiểm của cậu cả. nhắc nhở nói: “Chỉ là tôi... không muốn thấy sau này cậu cả sẽ hối hận!”

Mộ Tu Kiệt hừ lạnh, hoàn toàn không muốn để ý đến anh ta.

Hối hận?

Mộ Tu Kiệt anh làm việc. chưa bao giờ biết hai chữ hối hận có nghĩa là gì.

Hối hận. điều này tuyệt không có khả năng!

Anh đã cho cô gái kia cơ hội. thậm chí anh còn nghĩ, vừa rồi chỉ cần cô ở lại. anh sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện ông cụ nữa.

Cục diện rối rắm của nhà họ Cổ, anh cũng không muốn quan tâm tới.

Khi đó, anh thật sự có một loại xúc động, mang theo Cổ Cơ Uyển.

Chỉ cần mang cô đi, đưa về Bắc Lãng. những ân ân oán oán trong quá khứ kia, anh... giao cho cảnh sát. mình sẽ học cách buông bỏ!

Bây giờ nghĩ lại, đó thật sự chỉ là một loại xúc động.

Anh sẽ không buông tay!

Ông cụ nhà họ Cố đã từng làm tổn thương bà nội của anh thế nào. bây giờ anh sẽ trả lại lên người ông ta gấp mười lần!

Anh không chỉ muốn khiến Cố thị phá sản. còn muốn hung hăng nhục nhã ông ta! Cuối cùng. đưa ông ta vào tù

Bất cứ người nào đã từng làm tổn thương bà nội, đều tuyệt đối không thể bỏ qua

Tuyệt đối không thể

Bỗng chốc. Cố Cơ Uyển hung hăng rung mình một cái.

Không biết ý lạnh đến từ đâu, khiến toàn thân cô khó chịu.

“Sao vậy?” Cố Minh Dương đang ngồi bên cạnh cô, thấy cô run rẩy lập tức cởi áo khoác của mình phủ thêm cho cô.

Thầy quần áo bên ngoài của cô đã bị xé nát, Cố Minh Dương cảm thấy vô cùng áy náy. “Thật xin lỗi, anh không nên nói cho em những thứ này”

“Câu không nên!” Cố Tĩnh Viễn vẫn chưa hết tức giận: “Lúc ở trong nhà có cần phải để cho những người phụ nữ lo lắng không?”

Cố Minh Dương biết mình phạm sai lầm hừ cũng không giám hừ một tiếng.

Cố Cơ Uyển nhìn về phía Cố Tĩnh Viễn dựng xe ở phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Anh Tĩnh Viễn, bây giờ anh có cách nào tốt hơn không?”

“Anh tiếp tục liên lạc với các cổ đông, xem bọn họ có nể tình ông ngoại giúp đỡ một chút hay không.

Cố Cơ Uyển không hỏi thêm câu nào nữa, trên thực tế chuyện đã đến mức này, phía Cố Tĩnh Viễn cũng không có cách nào.

Chuyện này, anh ta đối mặt không chỉ là Mộ Bách Lạc và Cố Vị Y.

Mộ Bách Lạc đại diện cho Mộ thị, mà Mộ thị, tổng giám đốc bây giờ là Mộ Tu Kiệt.

Chỉ cần Mộ Tu Kiệt có ý muốn đối phó với bọn họ ,lúc này bội ước, thật sự có thể sẽ khiến Cố thị không gượng dậy nổi.

“Ông nói sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi” Cô cúi đầu, nắm chặt áo khoác trên người mình.

“Chuyên tối nay đừng nói cho ông nói biết em sợ ông sẽ không chịu đựng được”

“Em yên tâm, đợi đến khi ông ngoại tỉnh lại, chúng ta sẽ chính thức khởi tố Cố Vị Y” Cố Minh Dương hừ lạnh, oán hận Cố Vị Y.

Nhưng lời này, Cố Tĩnh Viễn cũng không phụ họa.

Tạm thời anh ta vẫn chưa nghĩ ra cách có thể để chuyện của anh ta và Cố Cơ Uyển tạm thời dịu lại.

Lúc này, nếu như kích thích bên Cố Vị Y, nói không chừng là sẽ cá chết lười rách và nói ra tất cả mọi chuyện.

Điều Cố Tĩnh Viễn lo lắng chính là áp lực của dư luận sẽ khiến Cố Cơ Uyển không chịu đựng nổi. Cố Cơ Uyển cũng không nói chuyện, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, cánh đêm từng cánh từng cánh lướt qua.

Gió thổi lạnh. trái tim cũng thật lạnh.

Buổi tối ngày hôm sau. ông cụ thật sự tỉnh lại.

Nhưng mặc dù ông đã tỉnh lại, ý thức vẫn rất mơ hồ.

Thậm chí. đến người thân bên cạnh mình là ai cũng không nhận ra.

Bác sĩ nói đây là chứng của tai biến mạch máu não, phải có thời gian để ông từ từ khôi phục lại.

Vậy nên, tình trạng hiện tại không có khả năng ra mặt khởi tố Cố Vị Y.

“Đừng ép ông nội, để ông nội nghỉ ngơi thật tốt trước đã”

Đối với Cố Cơ Uyển mà nói, ông nội mạnh khỏe, so với bất cứ thứ gì cũng đều tốt hơn.

Cô vừa giúp ông nội ăn cháo, vừa nói: “Những chuyện này, sau này hãy nói đi”

Cố Tĩnh Viễn không nói gì, Cố Thư Hồng và Cố Thư Lan mặc dù rất lo lắng nhưng tình huống thế này cũng chỉ có thể giữ yên lặng trước đây.

Tất cả chờ đến khi sức khỏe của ba tốt lên rồi hãy nói.

Đêm đã khuya, Cố Thư Hồng và Cố Thư Lan trở về nhà, Cố Minh Dương về công lý của mình tăng ca, Cố Tĩnh Viễn cũng đang tăng ca ở trong một phòng bệnh cách đó không xa.

Chỉ có Cố Cơ Uyển vẫn đang canh giữ ở bên cạnh ông cụ, xoa bóp cánh tay cho ông.

“Ông nội, cháu không biết bây giờ ông đang suy nghĩ điều gì, nhưng cháu biết, những lời nói của chúng cháu, ông đều có thể nghe được đúng không ạ?”

Ông cụ không nói lời nào, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

“Ông nội, không cần lo lắng, thật ra trong lòng cháu, chỉ cần người trong nhà có thể ở bên nhau thì sẽ mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì”

“Chúng cháu sẽ không để cho ông phải chịu áp lực, để ông phải chịu lo lắng hoang hốt”

Cô cúi đầu, khóe mắt có một giọt nước mắt, nhưng một mực không để nó rơi xuống.

“Ông nội, ông hãy tin cháu, nhất định sẽ không sao, chỉ cần ông khỏe lên, tất cả đều sẽ tốt đẹp!” Ngón tay của ông cụ siết chặt, nắm chặt lấy tay cô.

Cố Cơ Uyển vội vàng lau nước mắt trên khóe mắt, nhìn ông, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ông nội phải cố gắng tốt lên, chỉ cần ông khỏe mạnh, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt đẹp, ông hãy tin cháu”

CHƯƠNG 439: CÔ ẤY NÓI KHÔNG CÓ THÌ LÀ KHÔNG CÓ

Hơn một giờ sáng, bên cạnh phòng bệnh của ông cụ vẫn còn bóng người đang bận rộn. Cô kéo rèm cửa sổ lại, không muốn để cho người ở ngoài nhìn thấy người bên trong đang làm gì. Máy tính bảng đặt trên bàn, ngón tay của cô vẫn luôn chuyển động. Nếu như bạn đến gần thì sẽ nhìn thấy bảng kế hoạch trên màn hình. Mười đầu ngón tay thon thả và trắng ngần vẫn gõ trên bàn phím, đến gần sáng, Cố Cơ Uyển vẫn không hề có ý định nghỉ ngơi.

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua rồi, tiếng chuông điện thoại reo vang. Trong đêm hôm thanh vắng, trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang dậy tiếng chuông, khiến cho cô giật mình. Đã khuya như vậy rồi mà sao lại có người gọi điện làm phiền cô nữa kia chứ? Cố Cơ Uyển vội vàng cầm điện thoại lên, vừa nhìn đã thấy là cuộc gọi của Hạ Lăng Chi. Gần đây, Cố Cơ Uyển rất ít khi liên lạc với bọn họ. Với lại bọn họ đang bận rộn, bình thường cũng không có thời gian liên lạc. Ngoài trừ lúc làm việc, về cơ bản bọn họ không hề trao đổi gì khác. Hạ Lăng Chi lại gọi điện trễ đến như thế này...Cố Cơ Uyển thấp thỏm bất an, sợ nhất là xảy ra chuyện gì. “Lăng Chi?”

“Uyển, Uyển..” Ở đầu dây bên kia, Hạ Lăng Chi sốt ruột đến nỗi nói năng không rõ ràng. Trong lòng Cố Cơ Uyển cảm thấy lạnh giá, cô sợ nhất là có vài chuyện gì đó xảy ra, sợ đến nỗi bàn tay cũng run lẩy bẩy. “Lăng Chi, đừng...đừng như thế, cậu từ từ rồi nói.” Giọng nói của cô gượng gạo, cơ thể đang run lẩy bẩy, cô rất sợ! Từ Lập vẫn còn nằm viện, đột nhiên Hạ Lăng Chi lại gọi điện đến cho cô, có phải cô ấy muốn nói với cô rằng Từ Lập không xong rồi không? Không thể nào!

Từ Lập vẫn còn nhỏ như thế, ở tuổi tác đẹp như hoa, làm sao lại không xong được cơ chứ? Không thể được, chắc chắn không thể được!

“Lăng Chi...”

“Uyển, Từ Lập cô ấy...” Hạ Lăng Chi nghẹn ngào, đến giọng nói cũng nghẹn lại trong cổ họng. Đôi mắt Hạ Lăng Chi tối sầm, suýt nữa đã ngất đi. Điện thoại trượt xuống giữa kẽ tay, rớt bộp trên mặt đất. Cô sững sờ, dường như cả thế giới đang đổ sụp một nửa.

Đến không khí cô cũng suýt không hít vào được nữa rồi! Điện thoại trên mặt đất vẫn còn vang vọng tiếng nói của Hạ Lăng Chi: “Uyển, cậu đang làm gì đấy? Uyển, tớ vẫn còn chưa nói hết à, Uyển...” Nhưng mà hình như Cố Cơ Uyển không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả, cô không nghe thấy một chút nào cả. Hai tay cô bưng kín lấy mặt, những giọt nước mắt tuôn trào. Từ Lập...

Trong điện thoại, giọng nói của Hạ Lăng Chi cũng đã bình tĩnh trở lại: “Uyển, cậu có còn nghe không? Tử Lạp đã tỉnh lại rồi, Uyển, Tử Lạp tỉnh lại rồi!”

Cố Cơ Uyển ngẩng phắt đầu lên, cô không tin vào tai mình, cô vừa nghe thấy gì đấy?

Cố Cơ Uyển vội vàng nhặt điện thoại từ dưới mặt đất lên, sự dịu dàng của cô đã biến mất triệt để.

Cô cầm điện thoại, nóng nảy tột cùng!

“Hạ Lăng Chi, cậu nói rõ ràng cho tớ, có phải Tử Lạp tỉnh rồi không?”

“Ừ, Tử Lạp tỉnh rồi, tình hình nguy cấp đã có chuyển biến tốt, bây giờ ý thức đã tỉnh táo, chỉ có điều vẫn còn hơi yếu ớt mà thôi.”

Khi này Hạ Lăng Chi kích động quá, bởi vì kích động nên đến điện thoại cũng cầm không vững chứ đừng nói đến việc nói năng rõ ràng nữa.

Cô vẫn còn chưa kịp nói hết, Cố Cơ Uyển đã sợ đến nỗi điện thoại rơi xuống đất.

“Hạ Lăng Chi cậu đúng là đồ khốn khiếp! Có biết ăn nói hay không thế!”

Làm cô sợ chết đi được! Thật sự làm cô sợ chết đi được!

Cố Cơ Uyển ngồi bệt xuống mặt đất, nhất thời, không ngờ cô lại đứng lên không nổi.

“Xin lỗi xin lỗi mà, Uyển, tớ không cố ý đâu, chỉ tại tớ kích động quá thôi.”

Hạ Lăng Chi nghe thấy tiếng nghẹn ngào của cô bèn lập tức cảm thấy áy náy.

“Đừng lo lắng, bác sĩ nói rồi, Tử Lạp sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.”

“Uyển, cậu đừng buồn nữa, Tử Lạp sẽ khỏe lại thôi, khi này tớ có đi thăm cô ấy, ý thức của cô ấy đã rõ ràng rồi, cô ấy có lời muốn nói với cậu nhưng bây giờ cô ấy còn yếu quá, khi khác tớ kêu cô ấy gọi điện cho cậu nhé.”

“Đừng sốt ruột, để cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe trước đã.”

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, lúc cô bò dậy từ trên mặt đất, cơ thể vẫn yếu ớt cực kỳ.

Phải chờ lấy ghế mới đứng dậy nổi.

Cô trở về ngôi trước máy tính, giơ tay lau trán mình.

Vừa lau, không ngờ chỉ toàn là mồ hôi lạnh.

Hạ Lăng Chi làm cô sợ chết khiếp.

“Tớ vẫn còn bận vài chuyện, tạm thời không trở về được, cậu chăm sóc cho Tử Lạp đi.”

“Yên tâm đi, có tớ ở đây, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu, cậu cứ yên tâm làm việc của cậu đi.”

Mặc dù Hạ Lăng Chi không biết Cố Cơ Uyển muốn làm gì, nhưng mà dường như cô cũng có thể cảm nhận được việc mà Cố Cơ Uyển làm không đơn giản chút nào.

Cố Cơ Uyển không nói gì nữa, sau khi cúp máy, lúc định tiếp tục làm việc thì điện thoại lại đổ chuông.

Cô lập tức bắt máy: “Hạo Phong...”

“Tử Lạp..”

“Khi này Lăng Chi có nói với tớ rồi, khi này nói chuyện không rõ, suýt nữa đã làm tớ sợ chết khiếp.”

Cố Cơ Uyển nhớ lại mà vẫn còn thấy hối hận, đúng là trong lòng vẫn còn rùng mình.

Có điều bây giờ đúng là đã thờ phào nhẹ nhõm.

“Trẻ thế này rồi mà vẫn còn chưa ngủ à?” Giọng nói của cô rất rõ ràng, không giống với người vừa mới bị đánh thức một chút nào.

Mộ Hạo Phong khẽ nhíu mày lại, vốn dĩ cũng không định gọi điện cho cô, nhưng lại kìm lòng không nổi mà muốn báo ngay cho cô biết tin tức tốt đẹp như thế này.

Khi này gọi cho cô nhưng điện thoại luôn báo máy bận, anh ta biết ngay nhất định có người đã báo tin mừng cho cô trước anh ta rồi.

“Tớ...chẳng phải bị Lăng Chi đánh thức hay sao? Tớ không có thức khuya, thật đó.”

Cô nhìn màn hình máy tính, nếu như để Mộ Hạo Phong biết cô vẫn còn đang làm việc, nhất định cậu ta sẽ lâm bâm một hồi lâu, trách cô không biết bảo vệ sức khỏe của mình.

Mặc dù bình thường Hạo Phong không thích nói chuyện, nhưng mỗi khi gặp chuyện liên quan đến sức khỏe của cô, Hạo Phong lại nói cực nhiều.

Mộ Hạo Phong không nói gì, chỉ gật đầu: “Được rồi, nếu như cậu đã biết thì bây giờ nên yên tâm, đi ngủ sớm đi.”

“Đợi một lát.”

“Hà?” Cố Cơ Uyển bảo đợi, đương nhiên Mộ Hạo Phong sẽ đợi cô: “Chuyện gì?”

Cố Cơ Uyển nghỉ ngơi một lúc rồi mới nói: “Hạo Phong, cậu có người thân quan trọng nào ở Bắc Lăng không?”

Mộ Hạo Phong hơi sững sờ: “Cậu không biết tớ là cô nhi à?”

“Tớ...Không có gì, chẳng qua chỉ hỏi thử mà thôi.”

Mộ Hạo Phong vẫn còn muốn hỏi, Cố Cơ Uyển đã không cho cậu ta cơ hội: “Trẻ lắm rồi, tôi phải nghỉ ngơi, sáng mai còn phải dậy chăm sóc ông nội nữa.”

“Cậu và người nhà họ Cố...” Thật ra Cố Hạo Phong muốn hỏi cô và Cố Tĩnh Viễn có gì với nhau, không phải cô đang yêu Mộ Tu Kiệt sao?

Nhưng mà anh ta lại không nói nổi nên lời.

Chỉ cần cô sống tốt là được, cô yêu ai thì anh cũng không để ý.

Nếu như Cố Tĩnh Viễn có thể mang lại hạnh phúc cho cô, thế thì Mộ Hạo Phong cho rằng có lẽ Cố Tĩnh Viễn càng hợp với cô hơn.

Dù gì đúng là người đàn ông Mộ Tu Kiệt này quá khó nắm bắt.

Cố Cơ Uyển biết anh ta muốn hỏi gì, cô mỉm cười: “Tớ và anh Tĩnh Viễn không có quan hệ đặc biệt gì với nhau đâu, tối ngày hôm ấy...ừm, xảy ra một vài chuyện, nhưng mà mấy tấm hình trên mạng đều là do người khác chụp lại đấy.”

“Ừm” Mộ Hạo Phong thật sự không hỏi nhiều thêm chữ nào nữa, cô nói không có thì có nghĩa là không có.

Anh ta tin cô.

CHƯƠNG 440: NHỔ CỎ TẬN GỐC

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Mộ Hạo Phong, Cố Cơ Uyển bỏ điện thoại xuống, tiếp tục làm việc của mình. Cô đã lên kế hoạch công việc một cách cẩn kẽ, cũng vô cùng rõ ràng.

Dưới ánh đèn mờ mờ trong căn phòng, hình bóng cô trông càng có vẻ mảnh mai và gầy gò hơn nữa.

Cho đến khi trời sắp sáng, cô mới tắt tài liệu đi, đóng máy tính lại rồi nằm xuống giường.

Mấy ngày liên tiếp, mọi người đều vô cùng bận rộn.

Cố Tĩnh Viễn bận bù đầu bù cổ, trong khoảng thời gian gần đây, cậu hai không yêu thích lên Cố thị làm việc như Cố Minh Dương gần như ngày nào cũng chạy lên Cố thị.

Nghe nói mọi người đều rất hài lòng về dự án hợp tác này.

Mặc dù Cố Tĩnh Viễn luôn giải thích với các bộ lão, rất có thể dự án này sẽ khiến cho Cố thị thiệt hại nặng nề.

Nhưng mà lúc bọn họ nhìn thấy cậu năm Mộ từ Bắc Lăng cổ tình chạy đến đây, tất cả mọi cân nhắc đều biến mất.

Mộ thị rất có thành ý, chứ bằng không cậu năm nhà họ Mộ cũng sẽ không đích thân đến đây một chuyến.

Nhất là còn nghe nói, cậu cả Mộ cũng ở Lăng Châu.

Mặc dù không biết có phải liên quan đến dự án này hay không, nhưng mà cậu cả Mộ là tổng giám đốc của Mộ thị, anh ta ở Lăng Châu, thậm chí hồi trước còn chụp được hình anh ta đến với Cố Vị Y.

Với quan hệ của hai người, còn ai sẽ nghi ngờ hạng mục của Cố Vị Y có vấn đề nữa kia chứ?

Còn vấn đề chính sách mà Cố Tĩnh Viễn nói lại chưa nghe nhắc đến bao giờ.

Không ai biết chính sách này là thật hay giả.

Những cổ đông ở đây đều người giàu có, cũng không ít lần nhìn thấy vở kịch tranh giành quyền thế.

Bây giờ chức vị tổng giám đốc của Cố Tĩnh Viễn đã bị tước rồi, đương nhiên sẽ tỏ ra bất mãn với cô Cố Vị Y.

Cố Tĩnh Viễn gây ra nhiều chuyện như thế, nói không chừng đều là để tranh giành gia sản với Cố Vị Y mà thôi.

Nhưng trên thực tế, ông cụ đã giao hết mọi cổ phần cho Cố Vị Y, mọi người nên biết rằng người được ông cụ tin tưởng nhất là ai.

Bây giờ, ông cụ không thể đứng ra nói chuyện, cũng không biết có phải bị Cố Tĩnh Viễn bắt cóc hay không.

Vào lúc này, mọi người không bắt tay với cô chiêu thật sự của nhà họ Cố, lỡ đâu Cố thị rơi vào tay một người ngoài thì sao?

Không ai quên được xuất thân của Cố Tĩnh Viễn, anh vốn không mang họ Cố.

“Cậu năm, đến tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ người đằng sau lưng lại là cậu.”

Sau khi cổ đông đi ăn chung bữa cơm, Cố Vị Y bước vào phòng của Mộ Bách Lạc.

Không ngờ người luôn đứng sau lưng ra lệnh cho cô ta lại là Mộ Bách Lạc, đúng là vượt qua ngoài dự liệu của cô ta.

Ban đầu đã từng gặp cậu năm Mộ trong nhà họ Mộ vài lần.

Tất nhiên Cố Vị Y không biết mình và anh ta có mối quan hệ chẳng chịt như thế, nhưng Mộ Bách Lạc lại biết.

Nhưng anh ta vẫn không thể hiện ra ngoài, diễn xuất của anh ta cũng khiến cho người khác bội phục.

Mộ Bách Lạc không nói gì, anh ta cầm ly lên, nhấp một ngụm rượu.

Cố Vị Y đi đến trước mặt anh ta, dựa người vào ghế, vóc dáng thướt tha.

Cô ta tùy tiện vuốt mái tóc dài của mình, lập tức để lộ ra vẻ quyến rũ đặc biệt,

“Không cần phải làm ra vẻ trước mặt tôi, cô còn kém hơn Cố Cơ Uyển nhiều lắm.”

“Anh... Cố Vị Y lập tức biến sắc.

Hai người hợp tác với nhau, lời nói của anh ta làm cô ta thấy tổn thương quá đỗi.

Bây giờ cô ta đã không còn là Cố Vị Y trước kia nữa, lẽ nào anh ta không thể nhìn cô ta với ánh mắt khác hay sao?

Tại sao thái độ đối xử với cô vẫn y hệt như ngày nào thế?

Cố Vị Y sầm mặt xuống, cô ta ngẩng cằm lên, vừa có vẻ kiêu ngạo, vừa có vẻ hậm hực.

“Cậu năm, bây giờ trong tay tôi có tất cả cổ phần của ông cụ, tôi là người phụ nữ có tiên nhất trong cả Lăng Châu.”

Lời lẽ của cô ta ngạo mạn đến tột cùng!

“Số tiền này thật sự là của cô sao?” Mộ Bách Lạc cười nhạt, không xem lời cô ta nói ra gì.

“Anh lo rằng sau khi ông cụ tỉnh lại sẽ tố cáo tôi à?”

Cố Vị Y cười lạnh, không hề để ý chút nào.

“Nếu như ông ấy thật sự không quan tâm đến Cố Cơ Uyển chút nào thì cứ để cho ông ấy đi kiện!

Cô ta không tin ông cụ thật sự không quan tâm đến Cố Cơ Uyển.

Một khi chuyện này bị làm to ra, chuyện Cố Cơ Uyển làm với anh họ của mình bị lan truyền thì cuộc đời này của cô ta đã bị hủy hoại rồi!

Không phải ông cụ Cố luôn nói người nhà quan trọng nhất hay sao? Ông ta dám sao?

“Cô tự tin thật đấy.” Nụ cười của Mộ Bách Lạc hơi lạnh lùng.

“Đương nhiên tôi phải tự tin rồi.” Nếu như nhà họ Cố định công bố thân phận của Cố Cơ Uyển thì bây giờ đã công bố rồi.

Ai nấy trong nhà họ Cố đều cho rằng mình rất vĩ đại, vì tình thân, chuyện gì cũng có thể làm được hết.

Đám người bọn họ, đến bọn họ cũng bị cảm động bởi chính mình rồi.

Vì bảo vệ một mình Cố Cơ Uyển mà không cần Cố thị nữa, thật là cảm động đột cùng.

“Ha, cậu năm, cậu không cần phải lo lắng cho tôi.”

Bởi thế cô ta vẫn là người giàu có nhất trong Lăng Châu, trước mặt bọn họ, địa vị của cô không hề thấp một chút nào.

Tiếc là, trong mắt Mộ Bách Lạc, người phụ nữ nhiều tiền nhất này vẫn giống hệt như lúc trước.

Ngu ngốc, kiêu ngạo, chỉ xứng đáng làm một quân cờ.

“Tôi khuyên cô kiềm chế một chút đi, gần đây đừng có huênh hoang quá, còn có...”

Ánh mắt anh ta tối sầm, đặt ly xuống bàn, năm ngón tay khẽ siết lại.

“Cô muốn để mình đứng trên chỗ cao vĩnh viễn thì không được để lại mầm họa.”

“Nói thế là ý gì?” Cố Vị Y hỏi hộp, đột nhiên lòng cô ta cảm thấy lạnh giá: “Anh...anh sẽ không muốn tôi diệt cỏ tận gốc, giết chết ông cụ chứ?”

“Tôi không nói gì cả, đây là chuyện của cô.”

Mộ Bách Lạc nhún vai như thể sợ bị up tội, anh ta cười: “Dù gì sau khi ông cụ khỏe lại, đi tố cáo cô, thế thì người bị hại cũng sẽ là cô mà thôi.”

Nhà Mộ thì bọn họ sẽ không thiệt hại gì cả, hiệp nghị đã ký rồi, có xảy ra vấn đề gì thì bọn họ cũng không cần chịu trách nhiệm.

Thậm chí, rất có thể còn sẽ kiếm được tiền bồi thường.

Tiền vi phạm hợp đồng không ít một chút nào.

“Anh...” Cố Vị Y trừng mắt nhìn anh ta.

Đến nước này rồi mà còn vạch rõ ranh giới với cô ta, có phải quá đáng lắm hay không?

Lúc có giá trị lợi dụng thì cô ta là người của bọn họ.

Lúc không có giá trị lợi dụng, mọi chuyện đều thành một mình cô.

“Sao hả? Lẽ nào cô muốn oán hận tôi sao?”

Mộ Bách Lạc chợt bật cười sang sảng, anh ta dựa người vào lưng ghế rồi liếc mắt nhìn cô ta.

Ánh mắt nhìn cô ta như thể đang xem câu chuyện cười.

“Cố Vị Y, tôi đã bỏ ra bao nhiêu thời gian và công sức để giúp cô có được mọi thứ rồi? Không có tôi, cô nghĩ rằng mình có thể trở thành người nhà họ Cố được không?”

Cố Vị Y siết nắm tay lại, không nói gì.

Anh ta nói đúng, nếu như không có sự sắp xếp của anh ta thì dù có thế nào, mình cũng không thể đi được đến nước này.

Cô ta bước lên con đường này rồi, không thể bỏ cuộc giữa chừng được.

“Cậu năm” Cố Vị Y bình tĩnh trở lại, cô ta dịu giọng: “Tôi biết rồi, tôi vĩnh viễn đều nằm dưới lòng bàn tay của anh, anh muốn tôi làm gì thì tôi làm nấy, tôi sẽ không oán hận gì đâu.”

Cô ta ngáp ngừng một lát rồi mới nói tiếp: “Thế, trẻ thế này rồi mà còn gọi tôi đến, có phải cậu năm muốn chỉ thị gì không?”.

CHƯƠNG 441: TẤT CẢ, ĐỀU SẼ KẾT THÚC

“Cô là cô chủ của nhà họ Cố, thân phận tôn quý, đệ nhất thiên kim Lăng Châu, tôi có thể có chi thị gì chứ?”

Lời Mộ Bách Lạc mặc dù nói như vậy, nhưng thái độ với cô ta, vẫn giống như trước đây.

Coi thường, khinh rẻ, không tồn tại bất kỳ sự tôn trọng nào.

Cố Vị Y thật sự hận không thể xé nát nụ cười trên khóe miệng anh ta ra.

Như cô ta bây giờ, vẫn không thể đắc tội với anh ta.

Cô ta thở một hơi, thấp giọng cười nói: “Cậu chủ, không có anh, đâu có tôi của ngày hôm nay, anh muốn tôi làm gì, tôi đương nhiên đều sẽ nghe.”

Cô ta đi tới, cung cung kính kính: “Cậu chủ, con người tôi ngốc, tiếp theo không biết nên làm thế nào, vẫn mong anh chỉ điểm một chút.”

Mộ Bách Lạc kẹp điều thuốc ở ngón tay, ánh mắt dần dần tối lại.

“Cô chắc chắn bên phía nhà họ Cố, sẽ không để lộ chuyện của cô ra ngoài không?”

Trên thực tế, đối với Mộ Bách Lạc mà nói, anh ta một chút cũng không tin người của nhà họ Cố sẽ trọng tình nghĩa như vậy.

Vì bảo vệ Cố Cơ Uyển, thà để Cố Thị chịu tổn thất?

Khoảng thời gian này, anh ta bắt đầu cho người từng chút từng chút chuyển đổi cổ phần trong tay Cố Vị Y, nhưng chuyện này không thể làm quá lộ liễu.

Cũng tức là, cần phải có thời gian.

Cố Vị Y bây giờ, trong tay chỉ còn dư lại 25%, có 5% đã có 'khách lẻ' mua, có chuyển đổi nữa thì đều rơi vào trong tay anh ta.

25% còn lại, vẫn đang từ từ hoạt động.

Động tác quá nhanh, đến lúc đó Cố Vị Y bị kết tội lừa đảo, anh ta cũng sẽ bị liên lụy.

Anh ta bắt buộc phải tìm cách, để thị trường cho rằng, người mua cổ phần của Cố Vị Y đều là khách lẻ trên toàn thế giới.

Cố Vị Y bị vạch trần, không nằm trong dự tính của anh ta.

Trực tiếp nói cho Cố Tĩnh Viễn cô ta không phải cháu nội của nhà họ Cố, cũng là quyết định lâm thời của chính Cố Vị Y.

Và, lừa ông cụ ra biển, về cơ bản đều là chủ ý của chính Cố Vị Y, lần này, người chủ trương, quả thực là Cố Vị Y.

Người phụ nữ này, bình thường nhìn trông giống như một bình hoa di động, không ngờ, vậy mà có nhiều cách nghĩ của mình như vậy.

“Cậu năm, anh yên tâm, bọn họ tạm thời vẫn không dám làm loạn.”

Cố Vị Y cũng ở nhà họ Cố một khoảng thời gian, đối với phong cách làm việc của ông cụ và Cố Tĩnh Viễn, hiểu cũng không ít.

Bọn họ có lẽ là người thành công trên thương trường, nhưng, bọn họ có một nhược điểm vô cùng lớn, chính là trọng tình nghĩa.

Mà cô ta bây giờ, đang cầm đúng điểm này.

“Đặc biệt tình hình hiện nay của ông cụ nguy cấp như vậy, nếu như lộ ra những chuyện gì tổn hại đến Cố Cơ Uyển, Cố Tình Viễn không sợ ông cụ nhất thời kích động, trực tiếp chết sao?”

Mộ Bách Lạc đối với điều này không có phát biểu ý kiến.

Cố Vị Y cười nói: “Tóm lại, cậu năm không cần lo lắng, chuyện này, anh dựa theo bước chân của tôi mà làm, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Được, tôi tin cô một lần, sau khi xong việc, tôi sẽ không quên công lao của cô.”

Mộ Bách Lạc khoát tay, Cố Vị Y biết, anh ta đang hạ lệnh đuổi khách.

Đối với cô ta, cuối cùng cũng muốn đổi đời như kẻ dưới, căn bản sẽ không cho cô ta nửa điểm mặt mũi.

Khoảnh khắc Cố Vị Y từ trong phòng của anh ta đi ra, nụ cười ngọt ngào trên môi lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Tên Mộ Bách Lạc đáng chết này, đối với cô ta thật sự không có một chút tôn trọng nào.

Nhiều cổ phần như vậy bán cho anh ta, 5% của Cố Thị, cho cô ta bao nhiêu tiền?

30 tỷ!

Anh ta sao không đi cướp đi?

Nếu không phải biết rõ số cổ phần này dùng cách không chính đáng lấy được, cô ta cũng sợ tương lai sẽ có hậu quả gì đó, cô ta sẽ không nguyện ý bán cho anh ta.

Nhưng, Cố Vị Y càng nghĩ càng cảm thấy không cam tâm!

Cô ra rõ ràng có thể làm cô gái giàu nhất Lăng Châu, tại sao phải phụ thuộc vào anh ta?

30 tỷ bán 5% cổ phần của cô ta ở Cố Thị!

Vừa nghĩ đến điều này, trái tim của Cố Vị Y đang nhỏ máu.

Nhưng, trong tay của Mộ Bách Lạc có quá nhiều chứng cứ phạm tội của cô ta, phải làm sao đây?

Cố Vị Y rời khỏi khách sạn, lái xe đến một quảng trường gần đó rồi dừng lại.

Cô ta nhìn điện thoại của mình, trong tay có ngàn vạn cảm xúc đang dao động.

Cô ta không cam tâm, cô ta chính là không cam tâm!

Cho dù phải làm kẻ dưới, người đó, cũng không nên là Mộ Bách Lạc!

Không biết trôi qua bao lâu, ánh mắt của cô ta đột nhiên tối lại, giống như hạ quyết tâm, ấn gọi một số nào đó: “Tu Kiệt...”

Cố Cơ Uyển hai ngày nay đều rất yên tĩnh.

Hai ngày, cô đều ở trong bệnh viện, ban ngày ở cùng với ông nội, buổi tối, làm chuyện của mình.

Tinh thần của ông nội tốt hơn một chút, nhưng, ý thức vẫn mơ mơ hồ hồ, không thể hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bác sĩ nói, hậu di chứng này, về sau vẫn phải từ từ điều dưỡng.

Tuổi tác của ông cụ cũng không nhỏ, hai lần trúng gió, nếu không phải bởi vì bình thường tố chất thân thể cũng coi như tạm được, có lẽ đã không xong rồi.

May mắn là, ông cụ vẫn có thể thỉnh thoảng đi lại, chỉ là, dường như có chút tinh thần hỗn loạn, không biết bản thân đang làm gì.

Ngày thứ 3, Bắc Lăng truyền đến một tin tức tốt, ý thức của Tô Tử Lạp hoàn toàn khôi phục rồi.

Bác sĩ cho phép cô ấy chuyển ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, chuyện đầu tiên khi chuyển ra, Tô Tử Lạp chính là muốn gọi điện thoại cho Cố Cơ Uyển.

“Quả nhiên là Dương Hiểu Nha!”

Nắm ngón tay cầm điện thoại của Cố Cơ Uyển, lập tức siết chặt lại.

Vậy mà thật sự là Dương Hiểu Nha! Người phụ nữ xấu xa đó, ngay cả chuyện giết người cũng dám làm, ai cho bà ta lá gan này?

“Uyển Uyển, tớ nghe được một bí mật lớn.”

Tô Tử Lạp vừa tỉnh lại, bây giờ, cơ thể còn rất suy nhược.

Cho dù cách điện thoại, Cố Cơ Uyển cũng có thể cảm nhận được sự nôn nóng của Tô Tử Lạp.

Cô mỉm cười.

Cuộc đời có thể có được bạn tốt như thế, thật ấm áp.

“Cậu có phải muốn nói, là vì cậu không cẩn thận nghe được thân thể của tớ, cho nên, Dương Hiểu Nha mới muốn giết cậu diệt khẩu không?”

“Uyển Uyển...” Tô Tử Lạp bỗng sững người.

Đây là tình huống gì vậy? Tại sao Cố Cơ Uyển lại biết?

“Tử Lạp, cậu đã hôn mê quá lâu, rất nhiều chuyện, tớ đã biết rồi.”

“Tớ bây giờ ở nhà họ Cố, tớ và ông nội, cùng người nhà của tớ đều biết nhau rồi, bọn họ đều đối xử với tớ rất tốt, cũng đều biết rõ bộ mặt thật của Cố Vị Y”

Còn chuyện khác, Cố Cơ Uyển không định nói quá nhiều với Tô Tử Lạp vừa mới khôi phục.

Trong lòng cô có rất nhiều cảm khái, nhưng, không thể nói.

“Tử Lạp, cố gắng dưỡng thương, anh Tĩnh Viễn sẽ liên lạc với cậu, đến lúc đó, hai người cùng nhau đi kiện Dương Hiểu Nha.”

“Bà ta gây ra tội, tuyệt đối không thể để bà ta tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.”

Tô Tử Lạp tóm lại cảm thấy, lời này của Cố Cơ Uyển có hơi lạ lạ, tại sao để anh Tĩnh Viễn gì đó liên lạc với cô ấy chứ?

Vậy cô thì sao? Bản thân cô mặc kệ chuyện này sao?

Tô Tử Lạp túm túm tóc, không biết có phải vì ý thức của mình còn chút chưa tỉnh táo lắm, rất nhiều chuyện đều mơ mơ hồ hồ, suy nghĩ không liên mạch?

“Uyển Uyển...”

“Cậu bây giờ vẫn chưa có khôi phục hoàn toàn, cái gì cũng đừng nghĩ, trước tiên nghỉ ngơi điều dưỡng cơ thể của mình.”

Giọng nói của Cố Cơ Uyển, có một loại ma lực khiến người ta an lòng: “Tất cả mọi chuyện, rất nhanh sẽ kết thúc, tất cả, đều sẽ có kết quả.”

Tô Tử Lạp vẫn có hơi không hiểu ý của Cố Cơ Uyển, nhưng Cố Cơ Uyển hình như không muốn nói nhiều với cô ấy.

Tìm một cái cớ, sau khi nói bên này rất bận, Cố Cơ Uyển đã cúp máy.

Sau đó, cô ấn một số điện thoại khác: “Hạo Phong, tớ muốn nhờ cậu giúp một việc, có lẽ... sẽ rất khó xử.”

CHƯƠNG 442: THƯ CÔ ĐỂ LẠI

Ban đêm, Cố Cơ Uyển vẫn ở bên cạnh giường bệnh của ông cụ.

Ý thức bây giờ của ông cụ mặc dù không đủ tỉnh táo, nhưng, ông cụ dường như rất thích đứa trẻ này.

Mỗi lần Cố Cơ Uyển đến, ông cụ sẽ bất giác ăn nhiều, cũng rất nghe lời, để y tá mát xa cho ông.

“Ông nội, ông bây giờ vui không?” Khi chỉ còn hai người, Cố Cơ Uyển cho khẽ xoa bóp cánh tay cho ông, dịu dàng hỏi.

Ông cụ dường như sẽ không trả lời câu hỏi này của cô, nhưng, ánh mắt của ông có ánh sáng của sự vui vẻ.

Có lẽ, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không cần phiền não, cuộc sống sẽ trải qua tốt hơn.

“Nếu như bây giờ như thế này, ông cảm thấy vui vẻ, vậy trước khi cơ thể của ông hoàn toàn tốt trở lại thì tiếp tục vui vẻ như vậy, có được không?”

Cố Cơ Uyển nhìn ông cụ, trái tim rất chua xót. Rất nhiều lời muốn nói, nhưng, một câu cũng nói không lên lời.

Ngần vịn lời nói, cuối cùng, chỉ sót lại một câu duy nhất: “Ông nội, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân.”

Tối hôm đó, đèn trong phòng của Cố Cơ Uyển, mãi đến đêm khuya, vẫn sáng.

Mãi đến 5 giờ sáng, ánh đèn đó mới tắt.

Sáng hôm sau, khi Cố Thư Lan đến thăm ông cụ, phát hiện Cố Cơ Uyển không có ở bên giường của ông cụ.

“Uyển Uyển đâu?” Bà Ta hỏi quản gia Đinh.

Quản gia Đinh lắc đầu: “Cô Uyển Uyển hôm nay còn chưa đến, có thể còn đang ngủ.”

“Sao có thể chứ? Mỗi ngày nay nó mỗi ngày đều đến thăm ông nội của nó vào buổi sáng.” Lẽ nào, hôm nay cơ thể không khỏe?

Cố Thư Lan cũng lo lắng cô bị mệt mỏi, bà ta nhìn ông cụ còn đang ngủ: “Tôi đi xem con bé, mong đừng mệt mỏi quá.”

Từ sau khi rời khỏi phòng bệnh, Cố Thư Lan đi đến phòng bệnh bên cách, gõ cửa phòng của Cố Cơ Uyển.

“Uyển Uyển, là cô, là cô út, cháu còn đang ngủ sao?”

Bên trong, một chút động tĩnh cũng không có.

Cố Thư Lan nhíu mày, lại gõ cửa: “Uyển Uyển?”

“Cô là cô út, cháu dậy chưa? Cô vào trong nha.”

Trong phòng vẫn yên lặng, Cố Cơ Uyển không có một chút phản ứng.

Cố Thư Lan đột nhiên có hơi bất an, có dự cảm không tốt.

Bà ta đẩy cửa phòng, không ngờ, cửa phòng căn bản không có khóa, vừa đẩy đã mở ra.

Giường, chăn ga bên trong được xếp ngay ngắn, giống như tối qua căn bản không có ai ngủ trên đó.

Cố Cơ Uyển cũng không có ở đây, ngay cả cửa phòng tắm cũng mở, bên trong không hề có bóng dáng của cô, chuyện gì vậy?

“Uyển Uyển?” Cố Thư Lan đi vào, tìm một vòng trong phòng bệnh, đều không có tìm được Cố Cơ Uyển.

Đang chuẩn bị đi ra hỏi ý tá trực ban, không ngờ vừa xoay người, ánh mắt lại nhìn lên trên bàn có để một lá thư.

Một lá thư?

Đâu năm nay, vậy mà còn có người viết thư?

Cố Thư Lan đi tới, cầm lá thư lên, là viết cho Cố Tĩnh Viễn.

Mấy đứa trẻ đầu năm nay, Cố Thư Lan tự thấy không hiểu nổi.

Bạn cảm thấy bọn họ rất thời thượng, khi cái gì cũng dùng điện thoại mạng internet giải quyết, bọn họ lại còn chơi trò viết thư.

Cố Thư Lan có hơi tò mò, suýt chút nữa không nhịn được xé mở ra.

Nhưng nghĩ lại, tâm sự của bọn trẻ, vẫn không nên xem loạn mới tốt.

Bà ta để lá thư xuống, vừa đi ra thì nhìn thấy y tá vội vàng chạy đến.

“Bà Cố, tình hình của ông cụ có chút không ổn, làm phiền bà đến xem ông ấy.”

... Cảm xúc của ông cụ nhà họ Cố cả ngày nay đều rất kích động, Cố Thư Lan và Cố Thư Hồng đều chạy đến.

Cố Tĩnh Viên và Cố Minh Dương, cũng lập tức chạy tới.

Ông cụ vào lúc hơn 10 giờ sáng, sau khi dẫn vật gần hai tiếng đồng hồ mới yên tĩnh trở lại.

“Bác sĩ, có chuyện gì vậy.” Cố Tĩnh Viên lâu mô hôi trên trán.

Trước giờ chưa thấy cảm xúc của ông cụ kích động như vậy, cũng không biết chịu kích thích gì.

Cố Tĩnh Viên lại đột nhiên phát hiện gì đó, nhìn xung quanh một vòng, lông mày của anh ta nhíu lại: “Uyển Uyển đâu?”

Ông cụ dẫn vật gây ra động tĩnh lớn như vậy, Cố Cơ Uyển vậy mà không có qua đây? Chuyện này là sao?

Vừa rồi mọi người đều có chút luống cuống tay chân, Cố Tĩnh Viên không có chú ý tới điểm này, bây giờ nghĩ tới, vừa rồi, trong suốt hai tiếng đồng hồ, quả thật không có nhìn thấy bóng dáng của Cố Cơ Uyển.

Cố Thư Lan nhớ đến điều gì đó, lập tức nói: “Uyển Uyển sáng sớm không thấy đâu nữa, khi đi đến phòng tìm con bé, phát hiện chăn gối trên giường của con bé đều ngay ngắn.”

Bà ta nghĩ lại, đột nhiên có hơi bất an: “Còn nữa, nó... để lại cho cháu một bức thư.”

“Thư?” Trái tim của Cố Tĩnh Viên tối lại, khẩn trương nói: “Có ý gì? Thư ở đâu?”

“Ở trong phòng bệnh mà con bé ở.”

Lúc đó Cố Thư Lan không có cảm thấy có cái gì, còn tưởng là trò chơi mới của bọn trẻ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật sự rất không đúng.

Uyển Uyển để tâm đến ông nội của mình như vậy, sao có thể bên phía ông nội xảy ra chuyện lớn lâu như vậy, Uyển Uyển từ đầu đến cuối không có xuất hiện chứ?

Cố Tĩnh Viên đã không đợi kịp nữa, xoay người, vội bước đi về phòng bệnh bên cạnh.

Cố Cơ Uyển vẫn không có ở đây, lá thư đó ở trên bàn.

Cố Tĩnh Viên lập tức đi tới, khi xé mở lá thư ra, đầu ngón tay bỗng run rẩy.

Loại cảm giác bất an đó, càng lúc càng mãnh liệt, giống như có một loại dự cảm rất không tốt.

Lá thư bị xé ra, bên trong là một giờ A4, là bút tích của Cố Cơ Uyển.

Lá thư rất đơn giản, cô chỉ nói với Cố Tĩnh Viên, cô hơi mệt rồi, muốn tìm một nơi yên tĩnh, sống một thời gian.

Cô bảo Cố Tĩnh Viên yên tâm, bên cạnh cô có một người bạn rất giỏi, anh ta sẽ bảo vệ cô.

Cuối cùng, cô nói Cố Tĩnh Viễn hãy chăm sóc ông nội thật tốt, đừng để ông nội xem bất cứ tin tức nào trên mạng, để ông ở bệnh viện yên tâm dưỡng bệnh.

Trong thư còn nói với Cố Tĩnh Viễn, lá thư trên mạng đặt giờ gửi vào mail của anh ta, thật sự là cô viết.

Cô dùng thư, dùng bút tích của mình, chứng minh sự thật của bức mail đó.

Cố Tĩnh Viễn lập tức dùng điện thoại đăng nhập vào mail, quả nhiên 1 tiếng trước cũng nhận được mail của Cố Cơ Uyển.

Chỉ là lúc đó, anh đang bận chăm sóc ông cụ, căn bản không có tư tâm khác.

Mail rất dài, phần lớn là nói những chuyện Cố Vị Y làm trước đây, bao gồm chuyện cô ta mạo danh thay thế Cố Cơ Uyển, trở thành cháu gái của bà cụ nhà họ Mộ.

Còn nói Cố Tĩnh Viễn yên tâm đi vạch trần tội lừa đảo của Cố Vị Y, bởi vì, cô không để ý thân phận của mình bị lộ ra.

“Tĩnh Viễn, Uyển Uyển đây là có ý gì?” Cố Thư Hồng không đọc được mail, nhưng không biết tại sao, lại có loại cảm giác đã đoán được Cố Cơ Uyển muốn nói cái gì.

Nắm ngón tay cầm điện thoại của Cố Tĩnh Viễn siết chặt lại, hơi thở của anh ta rất rối loạn: “Cô nhóc đó... cô nhóc đó có thể...”

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, ngón trỏ của Cố Tĩnh Viễn lướt nhẹ, nghe điện thoại: “Nói nhanh!”

Đầu dây bên kia, giọng nói của trợ lý vội vàng truyền đến: “Cậu cả, có chuyện gì vậy? Video do cô Uyển Uyển ghi lại đã điên cuồng lan truyền trên mạng rồi.”

“Video gì?” Cố Tĩnh Viễn trong hai tiếng này đều chăm sóc ông cụ, chuyện trên mạng, cái gì cũng không biết.

Trợ lý hít sâu một hơi, mới nói: “Cô Uyển Uyển chính mình nói, cô ấy mới là cháu nội của nhà họ Cố, Cố Vị Y là giả mạo! Cô ấy nói Cố Vị Y đã lừa cố phần của ông cụ ở Cố Thị, muốn kiện Cố Vị Y tội lừa đảo!”

CHƯƠNG 443: ÉP EM ẤY, LÀ CÁC ANH!

Cố Cơ Uyển đi rồi.

Trên mạng trở nên dậy sóng, sau khi thừa nhận bản thân mới là cô chủ của nhà họ Cố thì không một tiếng động mà biến mất.

Còn chuyện của cô ta và Cố Tĩnh Viễn, một chữ cô cũng không nhắc đến.

Cố Tĩnh Viễn sau khi biết chuyện này, lập tức dùng đội ngũ quan hệ công chúng tốt nhất, nói bức ảnh lúc đầu lan truyền trên mạng là giả.

Nhưng, cái đó không chỉ có ảnh, còn có video.

Chuyện này, có tẩy thế nào, căn bản cũng không tẩy sạch được.

Cố Cơ Uyển thân là cô chủ của nhà họ Cố, vậy mà gian díu với cậu cả của nhà họ Cố, chuyện này quả thật là scandal lớn nhất hào môn.

Khi Cố Tĩnh Viễn nôn nóng muốn thay Cố Cơ Uyển lấy lại danh tiếng, một video khác của Cố Cơ Uyển lại tung ra.

Vẫn là video do chính cô quay, nói là cô thích Cố Tĩnh Viễn, nhưng lúc đó không biết mình là cháu nội của nhà họ Cố.

Nhưng Cố Tĩnh Viễn không hề thích cô, cho nên, cô chỉ có thể bỏ thuốc Cố Tĩnh Viễn, mới khiến anh ta làm ra loại chuyện hoang đường đó.

Và những gì cô nói, sự việc cuối cùng bị cắt ngang, không có phát triển tiếp nữa, cộng đồng mạng không biết thật giả.

Nhưng, đối với chuyện cô chủ động câu dẫn cậu cả nhà họ Cố, mọi người đương nhiên đều bằng lòng tin.

Vì thế, chuyện này xét đến cuối cùng đều là lỗi của một mình Cố Cơ Uyển.

Mà Cố Tĩnh Viễn, ở trong chuyện này, còn trở thành người bị hại không biết gì.

Tin tức của cả Lăng Châu, cả ngày hôm nay đều đăng chuyện này.

Đệ nhất ác nữ của thế giới xuất hiện rồi.

Cô không chỉ muốn kiện Cố Vị Y lừa đảo, mà còn nói ra bản thân đã bỏ thuốc anh họ.

Tên cô trở thành một danh từ ác tâm, hạ tiện, vô sỉ

Hàng nghìn hàng vạn cư dân mạng mỗi người một câu, đủ đem cô gái này đánh xuống 18 tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nhà họ Cố cuối cùng có thể chính thức vạch trần Cố Vị Y rồi, nhưng cái giá là, Cố Cơ Uyển vĩnh viễn không ngẩng đầu làm người được!

Nhưng chuyện mấu chốt bây giờ là, Cố Cơ Uyển đang ở đâu?

Mộ Tu Kiệt vào buổi trưa hôm đó mới biết chuyện này.

Cả buổi sáng đều họp hội nghị qua video, vừa kết thúc, Lâm Duệ nói chuyện này cho anh.

Khi xem hai đoạn video Cố Cơ Uyển tung trên mạng, sắc mặt của Mộ Tu Kiệt càng lúc càng khó coi.

Người phụ nữ này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì, cô hủy hoại bản thân thì cho rằng có thể cứu được Cố Thị sao?

Cả đám người của Cố Thị đều đang làm cái gì? Cố Tĩnh Viễn đâu?

Vậy mà để một cô gái đến gánh hết tất cả mọi chuyện này? Anh ta có phải là đàn ông hay không?"

Vừa muốn tìm Cố Tĩnh Viễn hỏi rõ chuyện này, không ngờ, Cố Tĩnh Viễn lại tìm đến cửa rồi.
“Có phải là anh giấu em ấy đi rồi không?”

Hai mắt của Cố Tĩnh Viễn đỏ hỏn lên, rất rõ ràng bị chuyện này kích thích không ít!
Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt đanh lại: “Lời này, tôi đang muốn hỏi anh, tại sao phải để một mình cô ấy gánh chịu hả?
Cố Tĩnh Viễn, anh là đồ khốn!”
Cố Tĩnh Viễn nhìn chăm chăm mặt của anh, dường như muốn từ gương mặt của anh nhìn ra điều gì đó.
Nhưng anh ta nhìn thấy, là lửa giận của Mộ Tu Kiệt, người đàn ông này thật sự đang tức giận.
Cố Tĩnh Viễn siết chặt nắm đấm, xoay người rời đi.

Mộ Tu Kiệt rào bước đuổi theo, cú đấm nặng nề đánh úp từ từ phía sau anh ta.
Bước chân của Cố Tĩnh Viễn khê động, xoay người tránh ra.
Mộ Tu Kiệt không muốn đánh lén, nếu không, một đấm này, anh ta không có để dành tránh né được như vậy.
“Nói rõ ràng ra rồi đi!”
Mộ Tu Kiệt khoát tay, Lâm Duệ và hai vệ sĩ lập tức chặn ở cửa.
Người Cố Tĩnh Viễn dẫn tới, cũng bày ra tư thế muốn đánh nhau, bảo vệ cậu chủ nhà mình.
Cố Tĩnh Viễn cười lạnh: “Anh ép em ấy thành như vậy, bây giờ còn ở trước mặt tôi giả vờ đau lòng để tâm sao?
Mộ Tu Kiệt, không cảm thấy vai diễn của anh quá nhiều sao?”
Mộ Tu Kiệt hừ lạnh, diễn kịch, anh trước nay không biết!

“Anh rốt cuộc giấu em ấy ở đâu? Giao em ấy ra đây!”
Hai video này, để hủy hoại cuộc đời của Cố Cơ Uyển.
Một cô gái như cô, sao có thể gánh chịu được chứ?

“Anh tưởng tôi có thể giấu cô ấy ở đâu? Nếu như tôi biết cô ấy ở đây, tôi hà tất đến tìm anh?”
Cố Tĩnh Viễn bình tĩnh lại, chỉ cần người không ở chỗ Mộ Tu Kiệt thì anh ta không cần lãng phí thời gian với anh ta nữa.
Mộ Tu Kiệt cũng dần dần bình tĩnh lại.
Cố Tĩnh Viễn thật sự không biết tung tích của Cố Cơ Uyển, lẽ nào, tất cả chuyện này, thật sự chỉ là hành vi của một mình cô nhóc đó?
Lấy tính cách của cô, dùng cuộc đời của mình, cho nhà họ Cố một cơ hội có thể bảo vệ được Cố Thị, loại chuyện này, quả thật rất giống phong cách của cô.
Nhưng lần này, sự tình không phải trò chơi quây phá bình thường, một mình cô, căn bản không thể có sức gánh chịu tất cả chuyện này!
Bỏ thuốc, câu dẫn, cô điên rồi sao?
Vừa nghĩ đến Cố Cơ Uyển bây giờ trở nên người hạ tiện trong mắt mọi người, trái tim của Mộ Tu Kiệt giống như bị thứ gì đó đè lên.

Đồ vật quá nặng, đè lên gân như có hơi không thở được.
“Cậu cả Mộ, tôi tin anh không có liên quan đến chuyện này, tôi bây giờ muốn tìm Uyển Uyển, nếu như anh đối với cô gái đã từng ở bên anh, còn có một chút lòng thương, vật thì, xin đừng ngăn cản.”
Anh ta không phải sợ Mộ Tu Kiệt, anh ta chỉ là không muốn lãng phí thời gian.
Anh ta nhất định phải đi, anh ta phải tìm Cố Cơ Uyển trở về trước những phóng viên và những người không có ý tốt đối
Nếu không, tổn thương cô phải chịu, sẽ chỉ càng nhiều.

Cố Tĩnh Viễn muốn đi, lần này, Mộ Tu Kiệt không có tiếp tục ngăn cản, bởi vì, anh cũng có chuyện mình muốn làm.

“Lâm Duệ, lập tức điều động tất cả mọi người đi tìm, nhất định phải tìm được người phụ nữ không hiểu chuyện đó về cho tôi!”

Lông ngực của anh vẫn rất đè nén, giống như có gì đó, mãi không bình tâm được.

Lâm Duệ lập tức gọi điện, điều động tất cả người có thể điều động được.

Bản thân Mộ Tu Kiệt cũng lái xe đi ra ngoài, Lâm Duệ luôn ở bên cạnh anh.

Người lần này anh muốn tìm là Đàm Kiệt.

“Cố Cơ Uyển đang ở đâu?” Giây đầu tiên nhìn thấy Đàm Kiệt, Mộ Tu Kiệt đã túm lấy cổ áo của anh ta.

“Cậu cả Mộ, anh muốn làm gì?” Đàm Kiệt đối với người đàn ông này vẫn có vài phần sợ hãi.

Dù sao, đối phương tùy tiện một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết anh ta.

“Tôi hỏi cậu, Cố Cơ Uyển đang ở đâu?” Mộ Tu Kiệt không muốn phí lời với anh ta.

Đàm Kiệt luôn ở Lăng Châu không có trở về thì nhất định là Cố Cơ Uyển còn có chuyện gì đó cần anh ta giúp đỡ.

Bây giờ Cố Cơ Uyển không thấy đâu nữa, không tìm anh ta, còn có thể tìm ai?

“Tôi không biết, cậu ấy chỉ bảo tôi dùng IP giả, tung hai video đó lên, chuyện khác, cậu ấy không có nói với tôi.”

“Cậu điên rồi! Cậu không biết nội dung của hai video đó sao?”

Mộ Tu Kiệt hận không thể bóp chết cái thằng nhóc này! Cậu ta vậy mà giúp Cố Cơ Uyển làm chuyện như này!

“Cậu đã hủy hoại cuộc đời của cô ấy rồi!”

“Không, cậu cả Mộ.”

Đàm Kiệt bị anh túm chặt cổ áo, gần như không hít thở được.

Nhưng, ánh mắt của anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt lại vô cùng kiên định.

“Cậu cả Mộ, người hủy hoại cuộc đời của Uyển Uyển không phải tôi, là tất cả các anh.”

Đàm Kiệt mỉm cười, cười có chút lạnh, cũng có hơi bi thương.

Cố Cơ Uyển rơi vào bước đường như ngày hôm nay, anh ta không đau lòng sao? Anh ta không biết xót xa sao?

Nhưng, anh ta có cách nào khác chứ?

Lấy tính cách của Cố Cơ Uyển, chuyện này anh ta không giúp, cô sẽ dùng cách càng tiêu cực hơn để làm.

Ít nhất, bây giờ, anh ta biết, Uyển Uyển an toàn, vậy là đủ rồi.

Anh ta nhìn Mộ Tu Kiệt, mặc dù biết bản thân không nên khiêu khích anh ở trong tình trạng đối phương đang tức giận như vậy.

Nhưng, anh ta tức không chịu được!

“Cậu cả Mộ, nếu như Uyển Uyển hôm nay xảy ra chuyện gì, thậm chí, chết, vậy thì anh cũng là một trong những hung thủ ép chết cậu đấy!”

CHƯƠNG 444: ANH TẠI SAO PHẢI ĐỂ TÂM?

Nếu như Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện, anh... cũng là hung thủ ép chết cô...

Ngón tay của Mộ Tu Kiệt, không ngừng siết chặt lại.

Anh trước nay chưa từng nghĩ sẽ ép cô đến bước đường này!

Nhưng anh không biết bản thân đang để tâm điều gì.

Cố Cơ Uyển sống hay chết, có liên quan gì đến anh? Một người phụ nữ anh không cân mà thôi.

Anh rút cuộc để tâm cái gì?

Nhưng đáng chết, anh lại để tâm!

“Còn không nói cô ấy ở đâu, có tin tôi giết chết cậu?”

Anh híp mắt lại, đáy mắt xuất hiện sát khí.

Đàm Kiệt tin, người đàn ông này, có chuyện gì mà không làm ra được chứ?

Nhưng, tin thì lại thế nào?

Anh ta cười lạnh: “Cậu cả Mộ, anh và Uyển Uyển, cũng coi như ở bên nhau một thời gian, anh cảm thấy chuyện mà cậu ấy muốn làm sẽ để lại cho ai đường sau sao?”

Tay của Mộ Tu Kiệt siết chặt, Đàm Kiệt bỗng cảm thấy hít thở khó khăn.

Nhưng anh ta vẫn cười lạnh: “Ha, cậu cả Mộ, anh trước nay đều như vậy, mãi mãi tự phụ như vậy, nếu anh đã lợi hại như vậy, hà tất gì phải cầu xin người khác.”

“Tôi không có xin cậu!” Anh bây giờ, là đang ra lệnh anh ta!: “Nói!”

“Tôi không biết.”

Bụp một tiếng, Đàm Kiệt bị anh quăng ra, đập mạnh vào tường, nặng nề ngã xuống.

Một tia máu từ khoeo môi của anh ta rỉ ra, còn chưa đợi anh ta kịp thở, chân của Mộ Tu Kiệt đã nặng nề giẫm lên ngực của anh ta.

Đàm Kiệt vừa hô hấp, một ngụm máu trào lên, suýt nữa bị anh giám thổ huyết.

“Anh giết tôi cũng không có tác dụng, tôi không biết cậu ấy ở đâu cả, cậu ấy căn bản sẽ không để cho anh cơ hội dày vò tôi.”

Chân của Mộ Tu Kiệt, đè xuống vài phần.

Nhưng trong lòng anh thật ra biết rõ, Cố Cơ Uyển nếu như thật sự muốn đến một nơi không ai tìm được, cô sao có thể nói phương hướng của mình cho Đàm Kiệt được chứ?

Nói cho anh ta, nhất định sẽ hại anh ta, cô biết điều đó!

Mộ Tu Kiệt chỉ là không tìm được cách phát tiết, không tìm được Cố Cơ Uyển, anh... bất an!

“Cô ấy trốn đi, chưa chắc là chuyện tốt, cô ấy đã hủy hoại Cố Vị Y và tất cả những gì mà thế lực sau lưng bọn họ muốn, những người đó nhất định sẽ không tha cho cô ấy.”

Sự tức giận của người đàn ông này, dần dần bình tĩnh lại.

Chân giẫm trên lồng ngực của Đàm Kiệt cũng được thu lại.

Mộ Tu Kiệt từ trên cao nhìn xuống Đàm Kiệt, ngữ khí đã dịu hơn vừa rồi rất nhiều.

“Nếu như không muốn cô ấy xảy ra chuyện, có tin tức của cô ấy, lập tức thông báo cho tôi.”

Anh xoay người đi, Lâm Duệ đi đằng sau anh, đưa số điện thoại của hai người cho Đàm Kiệt.

Nhìn thấy dáng vẻ cậu nhóc môi đỏ răng trắng mặt mày đầy máu, Lâm Duệ có chút không đành.

Loại người tay trái gà không chặt này, cậu cả trước nay không thèm đồng thủ, hôm nay, là ngoại lệ.

Thật ra phàm là chuyện chỉ liên quan đến Cố Cơ Uyển, hành vi của cậu cả sẽ có rất nhiều ngoại lệ, chỉ là đến bây giờ, cậu cả cũng không nhìn rõ mà thôi.

“Cô Uyển Uyển thật sự sẽ gặp nguy hiểm, có tin tức của cô ấy, xin hãy nói cho chúng tôi, ít nhất, cậu cả sẽ không hại cô ấy!”

Đàm Kiệt trừng mắt với Lâm Duệ, vốn dĩ rất muốn nói, người tổn thương cô sâu sắc nhất, chính là Mộ Tu Kiệt.

Nhưng, nhìn thái độ vừa rồi của Mộ Tu Kiệt dụ lại, lời này, anh ta lại có hơi không nói ra được.

Mộ Tu Kiệt không phải không để tâm đến Uyển Uyển, cùng là đàn ông, anh ta có thể cảm nhận được Mộ Tu Kiệt để tâm với Cố Cơ Uyển.

Nhưng nếu đã để tâm như vậy, tại sao cứ muốn làm ra một số chuyện khiến cô đau lòng chứ?

“Cậu cả nhà các anh có bản lĩnh như vậy, tự mình đi tra là được.”

Đàm Kiệt đưa tay lau máu trên khóe môi.

Lâm Duệ bất lực, chỉ có thể viết số điện thoại của hai người ra giấy, để trên bàn của Đàm Kiệt.

Sau đó, cũng rào bước đi ra, đuổi theo Mộ Tu Kiệt.

Đàm Kiệt ôm ngực đi đến bên cạnh bàn, nhìn cơn đau ở lồng ngực, cầm tờ giấy lên.

Nếu như có tin tức của Cố Cơ Uyển, thật sự muốn nói cho Mộ Tu Kiệt sao?

Anh ta thật sự có hơi ghét sự bá đạo của người đàn ông đó, nhưng lại thật sự lo lắng cho sự an nguy của Cố Cơ Uyển.

Nếu như anh ta đoán không sai, Hạo Phong bây giờ hoàn toàn không liên lạc được, nhất định cùng Cố Cơ Uyển rời đi rồi.

Có Hạo Phong ở bên cạnh Cố Cơ Uyển, Cố Cơ Uyển nhất định sẽ an toàn nhỉ?

Hạo Phong thương cô như vậy, cho dù không cân mạng của mình, cũng nhất định sẽ bảo vệ cô.

Chỉ là, xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, bọn họ bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?

“Khu.” Đàm Kiệt ho khẽ một tiếng, ho ra toàn là máu.

Anh ta vo tờ giấy lại, tùy tiện vứt ở một bên.

Tên khốn Mộ Tu Kiệt đó, ra tay thật nặng, đau chết anh ta rồi!

Cố Cơ Uyển đã mất tích ba ngày.

Ngày đầu tiên, Mộ Tu Kiệt chỉ cho người đi tìm, bản thân cũng ra ngoài tìm một chuyến.

Tiếp sau đó, anh dường như có hơi bức mình về cảm xúc mất kiểm soát của mình, cho nên, anh cưỡng ép bản thân về khách sạn, tiếp tục làm việc.

Nhưng, người phái ra đi tìm, vẫn không có ngừng lại.

Ngày thứ 2, vẫn không có tin tức của Cố Cơ Uyển.

Mộ Tu Kiệt bắt đầu bất an, bắt đầu sốt ruột, bắt đầu cáu kỉnh, làm việc gì cũng không thuận lợi, ngay cả khi họp cũng có thể thất thần.

Ngày thứ 3, vẫn không có tin tức của Cố Cơ Uyển.

Khi anh ăn cơm, ít khi bị ghen.

Uống cà phê bị phỏng, ngay cả uống nước cũng bị sặc.

Càng đừng nhắc, khi anh họp qua video, đột nhiên ngón tay run lên thì sẽ tắt video.

Đây là lần đầu tiên khi anh làm việc mà xảy ra chuyện hoang đường như vậy!

Anh trước đây, chưa từng bị như vậy.

Trái tim của cậu cả Mộ thật sự hoảng rối.

Cơm anh cũng không nuốt nổi, ngủ cũng không ngon, cả người anh giống như bị mất đi linh hồn vậy.

Không mở cuộc họp, điện thoại công việc không nghe, từ sáng đến tối đều đi tìm kiếm ở bên ngoài.

Nhưng anh lại thấy mâu thuẫn.

Anh kiên quyết mình không có để tâm một chút gì với người phụ nữ đó cùng người đàn ông khác cùng phản bội anh.

Nhưng chuyện đang làm rõ ràng đang tát thật mạnh vào mặt của mình.

Cậu cả Mộ sắp điên mất rồi!

Anh bị cảm xúc và lý trí của mình dày vò gần như sụp đổ rồi!

Anh tại sao phải để tâm đến người phụ nữ đã làm tổn thương mình, phản bội mình chứ?

Ngày thứ 4, anh bình tĩnh trở lại.

Ít nhất, bề ngoài, bình tĩnh lại rồi.

Bởi vì, anh phát hiện người mất tích cùng Cố Cơ Uyển, còn có một người nữa, Mộ Hạo Phong.

Ha, người phụ nữ này, bên cạnh vĩnh viễn sẽ không thiếu đàn ông!

Anh rốt cuộc đang để ý cái gì chứ?

“Cậu cả Mộ, cô Cố đến rồi.” Lâm Duệ gõ cửa nói.

Mộ Tu Kiệt bỗng đứng bật dậy: “Cô ấy trở về rồi.”

Lâm Duệ không muốn vạch trần anh, nói không để tâm, trên thực tế là để tâm muốn chết.

“Là cô Cố Vị Y”

Sự ấm áp trong đáy mắt của Mộ Tu Kiệt lập tức trở nên lạnh lẽo hơn cả dòng sông băng.

“Cô ta đến đây làm gì?”

Bây giờ Cố Vĩnh Viễn đại diện nhà họ Cố đứng ra kiện Cố Vị Y tội lừa đảo, khoảng thời gian này, Cố Vị Y sống rất khổ sở.

Lúc này đến tìm anh, trừ câu xin anh, còn có thể làm được cái gì chứ?

“Kêu cô ta út!” Mộ Tu Kiệt không có chút tâm tư ứng phó người phụ nữ đó.

“Tu Kiệt, em có chuyện muốn nói với anh.” Trên hành lang, Cố Vị Y bị vệ sĩ cản lại đã nghe thấy giọng nói của anh.

Mặt mày cô ta nôn nóng, sợ bọn họ thật sự sẽ đuổi cô ta đi.

Mộ Tu Kiệt, hiện nay là hy vọng duy nhất của cô ta rồi.

“Tu Kiệt, Tu... cậu cả Mộ, anh nghe em nói, bà cụ... chuyện của bà cụ Mộ, có ẩn tình khác, anh để em vào, có được không?”

CHƯƠNG 445: NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÓ, TÔI KHÔNG TÌM NỮA

Chuyện của bà nội!

Đã đến trước sô pha, Mộ Tu Kiệt vừa muốn ngồi xuống, ánh mắt nhìn ra phía cửa.

Lâm Duệ chỉ chần chờ một lát, bèn khoát tay.

Hai vệ sĩ ngăn cản Cố Vị Y lùi ra sau, nhường đường cho cô ta đi vào.

“Tôi không có thời gian nghe cô nói nhảm.” Mộ Tu Kiệt bây giờ nhìn trông có hơi bức bối, khí tức trên người cực kỳ không dễ tiếp xúc.

Càng đừng nói, muốn lại gần.

Cố Vị Y vốn dĩ còn muốn thử xem, có phải còn có thể dùng chút năng lực của mình để anh thay đổi sắc mặt với mình.

Nhưng hiện nay vừa bước vào, cô ta biết, cô ta thật sự không có một chút hy vọng nào.

Không dám nói không có chuyện quan trọng, gọi nên sự căm ghét của anh đối với mình, Cố Vị Y nói thẳng.

“Cậu cả Mộ, trong tay em có 25% cổ phần của Cổ Thị, em muốn làm giao dịch với anh!”

“Số cổ phần này của cô không hợp pháp, rất nhanh sẽ bị thu hồi, cô dựa vào cái gì làm giao dịch với tôi?”

Mộ Tu Kiệt quả nhiên bắt đầu không kiên nhẫn, tách một tiếng châm điều thuốc, nhìn đồng hồ trên cổ tay.

“Số cổ phần này, em bây giờ vẫn có thể dùng được, nhưng em biết rất nhanh sẽ không dùng được nữa.”

Cố Vị Y biết mình đã không còn bao nhiêu thời gian, cô ta bây giờ, chỉ muốn mau chóng lấy một khoản tiền, sau đó, cao chạy xa bay.

“Cậu cả Mộ, anh nếu như giao dịch với em, em... em bán giá thấp cho anh.”

Thấy Mộ Tu Kiệt không lên tiếng, cô ta cũng không muốn lãng phí thời gian, lập tức nói: “3000 tỷ!”

“Em biết anh có cách xử lý ổn những chuyện này, có thể trong thời gian ngắn nhất, bán số cổ phần này ra ngoài, 3000 tỷ, em muốn không nhiều.”

“Mộ Bách Lạc muốn 5% cổ phần của cô, chỉ cho cô 30 tỷ, 20%, cô lấy tôi 3000 tỷ?”

Mộ Tu Kiệt hừ lạnh một tiếng, đối với lời của cô ta, dường như không hề có hứng thú.

Cố Vị Y từng người, hoàn toàn bị dọa sợ.

Anh vậy mà... cái gì cũng biết!

“Cổ phần của cô, tôi không cần, đó là của nhà họ Cố.”

“Nhưng anh không phải muốn đối phó với nhà họ Cố hay sao? Cậu cả Mộ, anh tại sao muốn thay đổi chủ ý? Chính là vì Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện hay sao?”

Trên thực tế, Cố Vị Y không hề biết, giữa Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển rốt cuộc có thù hận gì.

Nhưng trong lòng cô ta biết rõ, bọn họ thật sự có thù, cô ta chắc chắn 100%

“Anh nhanh như vậy đã từ bỏ rồi sao! Anh thật sự bỏ xuống tất cả mọi chuyện rồi sao?”

Màu mắt của Mộ Tu Kiệt bỗng tối sầm lại.

Ngón tay kẹp điều thuốc vô thức siết lại.

Anh! Không buông được!

Chỉ là vì mấy ngày nay Cổ Cơ Uyển xảy ra chuyện, đến bây giờ không có tìm về được, anh giống như mất hồn, ngay cả lý trí cũng vứt đi.

Anh còn phải trả thù! Mối thù này, sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Bây giờ Cổ Cơ Uyển đứng ra, nhà họ Cổ có thể trực tiếp vạch tội Cổ Vị Y, cửa ải khó khăn của Cổ Thị bọn họ, ít nhất có thể giải quyết một nửa điểm rồi!

Một nửa khác, chính là hợp đồng với Cổ Thị.

Hạng mục tiến hành, Cổ Thị nhất định phải chảy máu, không làm theo, bọn họ cũng phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng với con số ngất ngưỡng, vẫn là một cú đánh rất mạnh.

Nếu như lúc này, cổ phân của Cổ Thị còn xảy ra vấn đề, vậy thì, đả kích này, đủ để người của nhà họ Cổ mãi mãi không trở được mình.

Cổ Vị Y biết, lời của mình đến khơi lên nỗi oán hận trong nơi sâu thẳm nhất trái tim của anh.

Cô ta cần môi dưới, dường như hạ quyết tâm lớn nhất, trầm giọng nói: “Em chỉ cần 300 tỷ!”

300 tỷ, để cô ta cao chạy xa bay, trốn đi, ít nhất còn có thể sống được một thời gian rất lâu.

Nếu không ở lại, cô ta có lẽ thật sự không đi được nữa.

Bây giờ tìm ai cũng vô dụng, cái thứ Mộ Bách Lạc vô dụng đó, căn bản không thể trong thời gian ngắn như vậy tiêu hóa hết số cổ phân trong tay cô ta được.

Cả thế giới, sợ rằng chỉ có một mình Mộ Tu Kiệt có bản lĩnh này.

“Cậu cả Mộ, em không hề tham lam, em chỉ muốn cho mình được sống tiếp, có thể trải qua cuộc sống tốt một chút, em...”

“Tôi tại sao muốn để cô sống tốt chứ?”

Mộ Tu Kiệt đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô ta.

Ánh mắt lạnh lùng, nhìn trông rất bình tĩnh, trên thực tế đang xảy ra sóng thần bão táp, khiến người ta sợ hãi bất an.

“Cố Tĩnh Viễn và Cổ Cơ Uyển bị người ta bỏ thuốc, còn bị quay video, là cô sắp xếp?”

“Em...” Trái tim của Cổ Vị Y hoảng, không ngờ, đến lúc này, trong lòng của Mộ Tu Kiệt nghĩ tới vẫn là tiện nhân đó!

“Bọn họ... thuốc của bọn họ, không phải em bỏ, thật đấy, là Cố Thư Lan.”

Mặc dù bị Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm, quả thật có một loại cảm giác khiến người ta lạnh từ đầu xuống chân, nhưng, cô ta nói là sự thật.

“Video là em quay, nhưng... nhưng người bỏ thuốc, thật sự là Cố Thư Lan.”

Mộ Tu Kiệt đang đi về phía cô ta.

Không giống như trước đây, cô ta không hề cảm thấy bản thân và anh gần nhau thì có cơ hội câu dẫn được anh.

Cô sớm đã nhìn thấu tất cả rồi.

Cô ta ở trong mắt của Mộ Tu Kiệt, căn bản cái gì cũng không phải.

Sự hành động quan tâm tốt đẹp trước đây, đều là diễn cho người của nhà họ Cổ xem mà thôi!

“Cậu cả Mộ, em... em không hiểu... anh tại sao vẫn muốn để tâm đến Cổ Cơ Uyển, anh và nhà họ Cổ có thù, Cổ Cơ Uyển là cháu nội của ông cụ nhà họ Cổ!”

Bước chân của Mộ Tu Kiệt lập tức khựng lại.

Hồ hấp của Cố Vị Y rối loạn, khi anh dùng ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng nhìn bạn, bạn thật sự có thể cảm nhận được hơi thở tử vong đang đến.

“Cậu cả Mộ...”

“Cổ phần của nhà họ Cố, tôi sẽ không đụng vào, cút!”

Mộ Tu Kiệt đột nhiên xoay người, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn bầu trời âm đạm bên ngoài.

Anh nôn nóng bất an ba ngày, lại sau ba ngày mới nhớ đến, người phụ nữ khiến anh nôn nóng bất an đó là cháu gái của kẻ thù của anh!

Anh rốt cuộc đang để tâm cái gì? Bà nội chết thảm như vậy, anh đã quên rồi sao?

Cố Vị Y thật sự muốn tuyệt vọng rồi.

Nhưng, nhìn bóng lưng lạnh lùng cứng rắn của anh, Cố Vị Y lại không có cách nào cả.

Anh nói không đụng thì sẽ không đụng, quyết định của Mộ Tu Kiệt, trước nay sẽ không vì bất kỳ ai mà có thể dễ dàng thay đổi.

Ít nhất... ít nhất cô ta còn có 30 tỷ.

Nghĩ như vậy, Cố Vị Y không dám tiếp tục ở lại nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng mới vừa đi đến cửa, lại nhớ đến điều gì đó, quay đầu nhìn anh mặc dù lạnh lùng, nhưng bóng dáng vẫn mê người, cô siết chặt lòng bàn tay.

Cô ta không cam tâm, cô ta thật sự không cam tâm!

Người đàn ông này là người đàn ông mà phụ nữ trên toàn thế giới này đều muốn, tại sao không thể thuộc về cô ta chứ?

Cho dù không thuộc về cô ta, cũng không nên thuộc về ả tiện nhân Cố Cơ Uyển đó!

“Cậu cả Mộ, đừng quên, Cố Cơ Uyển là người thân của kẻ thù anh, anh còn tìm kiếm cô ta, anh xứng với người đã bị nhà họ Cố bọn họ đã hại không?”

“Cút!”

Cố Vị Y thật sự cút rồi, bởi vì cô ta biết, còn không cút, Mộ Tu Kiệt nhất định sẽ dùng thủ đoạn của anh khiến cô hối hận.

Địa phương như Lăng Châu này, cô không thể tiếp tục ở lại nữa.

Còn không đi, có lẽ nửa đời còn lại chỉ có thể sống trong tù.

“Cậu cả...” Lâm Duệ sau khi Cố Vị Y rời đi thì đi đến đằng sau Mộ Tu Kiệt.

Muốn khuyên cậu cả đừng bị lời của Cố Vị Y ảnh hưởng, nhưng nhìn vào, ảnh hưởng này đã tồn tại rồi.

“Cậu cả Mộ, chuyện của Cố Thị...”

“Mộ Bách Lạc muốn làm thế nào, đều là chuyện của cậu ta.”

Cho nên ý tứ này là, muốn Cố Thị tổn thất nghiêm trọng, anh cũng tuyệt đối sẽ không quản.

“Cậu cả, loại chuyện này, cho dù có lợi với chúng ta, nhưng đối với danh tiếng trên thương trường, cũng không hay lắm.”

Làm kinh doanh, chữ tín rất quan trọng, nhất là doanh nghiệp lớn của gia tộc danh môn như bọn họ.

Biết rõ là cái hố, còn để đối phương nhảy vào, loại chuyện này một khi đã làm, cho dù được lợi, danh tiếng cũng hỏng.

Đặc biệt, nhà họ Cố ở Lăng Châu, đa số trong lòng của người làm kinh doanh, là sự tồn tại chính phái.

Cậu năm vì chút lợi ích nhỏ nhoi, gây ra chuyện như này, nhìn xa mà nói, đối với Mộ Thị không hề có chỗ tốt gì.

Cậu cả, thật sự không quản sao?

“Sự việc nếu mới đầu tôi không có nhúng tay vào, sau này, cũng sẽ không quan tâm.”

Giọng nói của Mộ Tu Kiệt, hoàn toàn lạnh xuống.

Quay đầu, anh nhìn Lâm Duệ, Mộ Tu Kiệt lạnh lùng khiến tất cả mọi người không ai dám đến gần lại quay trở lại rồi.

“Gọi tất cả các anh em phái ra ngoài trở về, người phụ nữ đó, tôi không tìm nữa.”

CHƯƠNG 446: EM ẤY MANG THAI RỒI

Cố Vị Y trốn rồi.

Thật ra, nằm trong dự đoán.

Có điều, có người không muốn tìm nữa.

“Ông chỉ muốn tìm Uyển Uyển trở về” Ông cụ nhà họ Cố ngồi trên giường bệnh, cả người đều mất hồn lạc phách.

Hôm đó bệnh tình của ông trở nặng, cảm xúc dao động, dẫn vận rất lâu.

Nhưng không ngờ, vậy mà trong họa được phúc, ngày hôm sau tỉnh lại, thân trí đã tỉnh táo lại rồi.

Nhưng, Uyển Uyển của ông không thấy đâu nữa.

Chuyện trên mạng, mọi người cho dù muốn giấu cũng không giấu được.

Ông cụ nôn nóng, đau lòng, khẩn trương như kiến ngồi trên đồng lửa.

Người có thể phái ra, trên cơ bản đều phái ra toàn bộ rồi, ngay cả Cố Tĩnh Viễn và Cố Minh Dương cũng đích thân đi tìm.

Nếu không phải vì nhà họ Cố bây giờ vì tìm Cố Cơ Uyển, tìm đến hoảng hốt, sao có thể để Cố Vị Y có cơ hội chạy thoát?

Như Cố Vị Y đã nói, người của nhà họ Cố, đều là trọng tình cảm nhất.

Cho nên, Cố Vị Y chạy thoát cũng không sao, căn bản không có ai để tâm, người mà mọi người để tâm chẳng qua đều là Cố Cơ Uyển mà thôi.

“Anh cả, bên phía Mộ Tu Kiệt, người phái ra toàn bộ đều trở về rồi.” Cố Minh Dương nhận được tin tức thì lập tức nói cho Cố Tĩnh Viễn.

Cố Tĩnh Viễn hừ lạnh một tiếng, dừng dừng nói: “Đồ khốn đó, căn bản không có để tâm đến Uyển Uyển, anh ta không tìm thì không tìm, nhà họ Cố chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ không tìm được sao?”

Anh ta thật sự nhìn nhầm Mộ Tu Kiệt rồi!

Còn tưởng, anh đối với Cố Cơ Uyển vẫn có một ít để tâm, không ngờ, chẳng qua cũng chỉ được ba ngày!

Người đàn ông đó, để tâm nhất từ đầu đến cuối là bản thân anh.

“Anh cả, hợp đồng giữa Cố Thị và Mộ Thị, phải làm sao?”

Hợp đồng đó căn bản không phải Cố Vị Y ký, mà là đại cổ đông của Cố Thị bọn họ, chú hai họ nhà bọn họ!

Con hồ ly Cố Vị Y đó, ngay cả cái chân sau này đều cần chết bọn họ rồi.

Chú hai họ cũng là người của Cố Thị bọn họ, lại là cổ đông của Cố Thị, ở trong chuyện này, ông ta không có phạm bất kỳ lỗi nào.

Cho nên, phân hợp đồng này, cho dù Cố Vị Y xảy ra chuyện rồi, cũng vẫn có hiệu lực!

“Anh cả, lần này chúng ta thật sự phải bị người phụ nữ đó và Mộ Bách Lạc chơi chết rồi!”

Vô duyên vô cớ bồi thường 90000 tỷ, vào lúc này, đối với Cố Thị mà nói, thật sự là một kích trí mạng.

Cố Thị phải bồi thường 90000 tỷ này, bắt buộc phải bán cổ phiếu đi, nếu không, căn bản không gom đủ tiền.

Nhưng làm như thế, các cổ động sẽ hoảng, nhất định cũng sẽ bán tháo cổ phiếu của Cố Thị đi.

Cổ đông bán tháo đi, giá trị cổ phiếu sẽ hạ thấp, bọn họ phải bán ra sẽ càng nhiều hơn...

Tóm lại, hoàn cảnh éo le, làm không tốt sẽ khiến Cố Thị rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

“Cho dù bán tập đoàn của em đi, cũng không vượt quá 6000 tỷ, như muối bỏ bể, căn bản không đủ lấp đầy lỗ hổng này?”

Cố Minh Dương ở bên ngoài làm ăn mặc dù có tiếng, nhưng so với Cố Thị to lớn này, tập đoàn của anh ta chỉ là một công ty nhỏ mà thôi.

“Anh cả, bây giờ phải làm sao?”

“Hết cách rồi, không thể làm theo hợp đồng, đi làm hai dự án đó, tổn sức hại tiên, đến cuối cùng, vẫn sẽ tổn hại đến căn cơ của Cổ Thị.”

Cho nên, cách duy nhất cho có thể đền tiên.

“Nhưng chúng ta lấy đâu ra tiên? Cho dù bán tất cả những bất động sản của chúng ta, cũng không bù nổi? Lẽ nào, cũng muốn bán nhà tổ đi sao?”

Cổ Minh Dương suy nghĩ, vẫn lắc đầu: “Cho dù bán nhà tổ rồi, cũng không được bao nhiêu tiên.”

Đối với con số khổng lồ 90000 tỷ này, mấy nghìn tỷ của nhà tổ, vẫn không đủ.

“Chuyện này, đừng để ông ngoại biết...”

“Các cháu cái gì cũng định giấu ông, thật sự là cháu ngoại ngoan của ông.”

Đứng sau không xa, ông cụ Cổ ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm bọn họ.

Trái tim của Cổ Tĩnh Viễn trùng xuống, rảo bước đi tới: “Ông ngoại, không sao, đừng nghĩ nhiều.”

Vừa rồi quá nhập tâm suy nghĩ sự việc, vậy mà không có nghe thấy âm thanh có người tới gần.

Cổ Minh Dương cũng đi tới, lộ ra một nụ cười: “Ông ngoại, ông đang nói cái gì vậy, chúng cháu đâu có chuyện gì giấu ông?”

Ông cụ Cổ khoát tay, những lời sáo rỗng này, ông không muốn nghe.

Nhìn Cổ Tĩnh Viễn, ông cụ bỗng nói: “Ông có mấy lời muốn nói với cháu”

Cổ Tĩnh Viễn và Cổ Minh Dương nhìn nhau, Cổ Minh Dương muốn nói gì đó, Cổ Tĩnh Viễn lại lắc đầu.

Sau đó, Cổ Tĩnh Viễn đi ra sau lưng ông cụ, đẩy xe lăn, đi vào thang máy.

Bọn họ đi xuống hoa viên, mặc dù không yên tĩnh lắm, nhưng lại là nơi có phong cảnh đẹp.

Xung quanh có không ít người đi lại, có một số là bệnh nhân, có một số là bác sĩ và y tá, còn có người nhà ở cùng bệnh nhân.

“Nếu như Uyển Uyển còn ở đây, nó nhất định sẽ mỗi ngày đẩy ông xuống dưới phơi nắng.”

Ông cụ nhìn bầu trời xanh ngoài xa, vừa nghĩ tới Cổ Uyển thì tâm trạng trở nên nặng nề.

“Ông ngoại, ông đừng lo lắng, Uyển Uyển nhất định sẽ trở về, cháu sẽ tìm em ấy trở về.”

Cổ Tĩnh Viễn muốn an ủi ông cụ, nhưng ông cụ căn bản không cần sự an ủi của anh ta.

Ông cụ khẽ lắc đầu, thở dài một hơi.

“Uyển Uyển sẽ không quay về nữa, trong lòng nó có nút thắt, căn bản không gỡ ra được ”

Hai video đó, ông xem rồi, Uyển Uyển của ông, đối với thế giới này đã hoàn toàn tuyệt vọng, cô sao có thể quay về.

“Cháu nói xem.” Ông cụ nghĩ, đột nhiên ôm lấy trái tim, mặt mày khổ sở.

“Ông ngoại, ông sao vậy?” Cổ Tĩnh Viễn bị dọa giật mình, sợ nhất bệnh tim của ông lại tái phát.

“Ông ngoại, có phải tim lại bắt đầu khó chịu? Cháu đẩy ông trở về cho bác sĩ kiểm tra.”

“Không phải...” Ông cụ vẫn dùng sức ôm chặt vị trí trái tim, thống khổ trong đáy mắt, không che giấu được nữa.

“Ông biết Uyển Uyển thật sự tuyệt vọng rồi, ông bây giờ lo lắng nhất là nó có... có không cần cả bản thân mình hay không.”

“Không đâu!” Câu trả lời này của Cổ Tĩnh Viễn rất danh thếp.

“Con bé...” Ông cụ ngắc đầu, nhìn anh ta: “Cháu... biết nó ở đâu?”

“Cháu không biết, nhưng cháu biết, Uyển Uyển tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc cả, nhất định sẽ không, ông hãy tin cháu.”

Ông cụ tin anh ta, lấy sự hiểu biết nhiều năm của ông cụ đối với Cổ Tĩnh Viễn, những lời Tĩnh Viễn nói, thật sự không phải là lời an ủi ông ta.

Nhưng, anh ta dựa vào đâu mà chắc chắn như vậy?

“Nó bây giờ như thế, còn có thể sống tiếp được sao?” Một cô gái, vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên làm người, cô thật sự có dũng khí để sống tiếp được sao?

“Mặc kệ như thế nào, em ấy nhất định sẽ sống tiếp, em ấy nhất định sẽ không để bản thân mình xảy ra chuyện!”

Điểm này, Cổ Tĩnh Viễn ít nhất vẫn có thể chắc chắn.

Nhưng lời của anh ta, ông cụ Cổ lại không có bao nhiêu tin tưởng.

Ông cụ vẫn ôm lồng ngực của mình, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

“Ông không biết, ông thật sự rất sợ.. ”

“Ông ngoại, ông đừng sợ, em ấy... em ấy còn có động lực để sống tiếp, em ấy sẽ không làm chuyện gì dại dột, thật đấy!”

“Tình Viễn, cháu có chuyện giấu ông.” Ông cụ cũng coi như người tinh tường, vừa nhìn bộ dạng này của Cố Tĩnh Viễn thì biết sự việc tuyệt đối không phải đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cố Tĩnh Viễn mấp máy môi, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

“Tình Viên, cháu không nói cho ông ngoại, trái tim của ông ngoại rất đau.”

Ông cụ lại mặt mày đau khổ, có điều lần này, rất rõ ràng là giả bộ.

Cố Tĩnh Viễn đương nhiên cũng biết.

Có điều, mặc kệ ông ngoại có diễn kịch hay không, Cố Tĩnh Viễn cũng biết, không an ủi được ông, ông thật sự sẽ không yên tâm.

Anh ta thở dài, có vài chuyện, thật sự không làm sao được.

“Uyển Uyển... em ấy mang thai rồi.”

CHƯƠNG 447: CHÚNG TÔI, VỐN DĨ LÀ THANH MAI TRÚC MÃ

Ông cụ Cố ở trong gió lạnh đợi rất lâu.

Quản gia Đình lại nhìn thời gian, đã 3 tiếng rồi.

Ông ta có hơi khấn trương: “Ông cụ, chúng ta đừng đợi nữa, trở về nữa, ông không phải nói, Cố Thị mất thì mất, cả nhà ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất sao.”

Cho nên, làm cái gì đến đây cầu xin Mộ Tu Kiệt?

Bọn họ trở về, tiếp tục tìm Cố Cơ Uyển là được.

Chuyện của Cố Thị, giao cho bọn trẻ đi làm, thật sự không được, mất thì mất thôi!

Ông cụ Cố lại lắc đầu, vẫn nhìn về phía cửa khách sạn.

“Ông lại đi nói với bọn họ một tiếng, cứ nói, tôi có vài lời quan trọng muốn nói với cậu cả Mộ!”

“Ông cụ, đừng tiếp tục cầu xin tên khốn đó nữa!”

Quản gia Đình thật sự không nhìn tiếp được nữa, chuyện liên quan về Mộ Tu Kiệt và Cố Cơ Uyển, ông ta cũng biết một ít.

Nhưng bây giờ nhìn vào, Mộ Tu Kiệt đối với Cố Cơ Uyển thật sự không để tâm, ông cụ còn đến cầu xin anh, thành ra cái gì chứ?

Nếu như vì Cố Thị thì càng không cần thiết.

Ông cụ kiêu ngạo cả đời, già rồi còn phải đến đây hạ mình cầu xin người khác, quá khiến người ta khó chịu rồi!

“Lão Đình, ông sao tùy hứng như trẻ con vậy?”

Ông cụ Cố quay đầu lườm ông ta, nhú mồm: “Mau, đi nói với bọn họ một tiếng, tôi thật sự có chuyện quan trọng, muốn tìm cậu cả Mộ.”

Quản gia Đình bất lực, vừa muốn đi vào hỏi lại, không ngờ, thang máy ở đại sảnh ting một tiếng mở ra.

Vài bóng người từ trong đi ra, người xuất sắc nhất đó, không phải chính là cậu cả Mộ sao?

“Lão Đình, mau, đẩy tôi qua đó.” Ông cụ lập tức nói.

“Ồm... được.” Quản gia Đình sững ra một chút mới phản ứng lại, lập tức đẩy ông cụ qua đó.

“Cậu cả Mộ, tôi có vài lời muốn nói với cậu, 10 phút, trì hoãn 10 phút của cậu có được không?”

Ông cụ Cố lần này rất chủ động, hoàn toàn không giống như lần trước.

Ông ta bây giờ đã hết cách, nếu không phải vì Uyển Uyển, ông ta sợ rằng cũng sẽ không như vậy.

Dù sao, vì Cố Thị, thật sự không đáng để ông cụ hạ mình như vậy.

Mộ Tu Kiệt nhìn ông cụ, khóe môi nhếch lên: “Ông cụ Cố, thật không khéo, tôi còn có việc, phải đi rồi.”

“Thật sự chỉ mất 10 phút thôi, không, 5 phút là được.”

Ông cụ biết anh hận mình, chuyện này, nếu như không phải vì Cố Cơ Uyển, đời này kiếp này, ông có đến lúc chết, sợ rằng đều sẽ không nói ra.

Nhưng, bây giờ đối với ông ta mà nói, Cố Cơ Uyển mới là quan trọng nhất.

Chuyện quá khứ, có lẽ cũng nên có một cái kết rồi.

Chuyện đó để trong lòng quá lâu, trên thực tế, đến bây giờ thỉnh thoảng nhớ đến, vẫn thấy hoảng hốt.

“Cậu cả Mộ, tôi thật sự chỉ cần 5 phút thời gian của cậu, nói xong, nếu như cậu còn không thay đổi suy nghĩ, ông già tôi mãi mãi sẽ không đến làm phiền cậu nữa.”

Đáng tiếc, Mộ Tu Kiệt ngay cả một chữ cũng không muốn nghe: “Nếu như vì Cố Thị, xin lỗi, tôi không rảnh.”

Anh vòng qua bà cụ Cố, cất bước muốn rời khỏi.

“Vi Uyển Uyển!” Đằng sau, ông cụ Cố chuyển bánh xe lăn, thấy thân ảnh của anh rõ ràng hơi khựng lại.

Thằng nhóc thối tha này, ít nhất, đối với Uyển Uyển của nhà bọn họ không phải không có chút tình nghĩa nào.

“Tôi biết Uyển Uyển ở đâu, cậu có muốn nghe?”

“Chuyện của Cố Cơ Uyển, không có liên quan đến tôi.”

Mộ Tu Kiệt dường như có hơi kháng cự, chân đã nhấc lên, muốn rời khỏi.

Nhưng khi ông cụ sắp tuyệt vọng, anh bỗng xoay người lại, nhìn ông ta: “5 phút.”

5 phút, từ đại sảnh về đến phòng khách sạn của Mộ Tu Kiệt, đã mất một phút thời gian.

Ông cụ để quần gia Đình đợi ở bên ngoài, Mộ Tu Kiệt khoát tay, Lâm Duệ cũng lui ra ngoài.

Trong căn phòng, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Cố Cơ Uyển đang ở đâu?”

Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt không mấy thân thiện, đối với ông cụ Cố, một chút nhẫn nại cũng không có.

Anh đối với trường bối mặc dù trước nay không có nhiệt tình, nhưng, ít nhất cũng sẽ lễ phép.

Nhưng đối với ông cụ Cố, một chút lễ phép cũng không cần phải có.

Ông cụ này, năm đó, đã hại chết bà nội của anh!

“Tôi không biết.” Ông cụ Cố không muốn lừa anh.

Vừa dứt lời, sắc mặt của Mộ Tu Kiệt lập tức tối sầm lại, tức giận nói: “ông lại dám lừa tôi!”

“Cậu cả Mộ, tôi hôm nay đến, là muốn nói với cậu sự thật năm đó.”

“Sự thật, tôi tự mình có thể đi tra, không đến lượt ông đến nói!”

Chuyện này, anh quả thật luôn cho người đi điều tra.

Chỉ cần tra được chứng cứ thì sẽ lấy tội danh bắt cóc giết người để kiện ông lão này.

Còn cái sự thật mà ông ta nói, từ trong miệng của một hung thủ giết người, bạn mong nghe được sự thật gì chứ?

Anh một chữ cũng sẽ không tin.

“Tôi không có giết bà nội của cậu, cũng không có tham gia vào vụ bắt cóc, thậm chí, tôi và bà nội của cậu là bạn rất thân.”

Ông cụ thở dài, những chuyện năm đó, thật sự không muốn tiếp tục nhắc tới nữa.

Nhưng bây giờ, không nhắc không được rồi.

“Cậu cả Mộ, bà nội cậu năm đó quả thật từng đến tìm tôi...”

“Không phải bà nội tôi đến tìm ông, là ông bắt cóc bà nội tôi!” Mộ Tu Kiệt đã nhận định điểm này!

Ông cụ lại thở dài: “Sự việc thật sự không phải như cậu nghĩ đâu, tôi không muốn nói chuyện năm đó ra ngoài, là vì... vì bà nội của cậu.”

“Cái rắm!”

“Cậu cả Mộ, tôi cho cậu xem một lá thư.”

Ông cụ Cố không thể tiếp tục nói chuyện với cậu nữa, chỉ có thể từ trong ngực của mình lấy ra lá thư cất giấu mấy chục năm.

“Bút tích của bà nội cậu, cậu có lẽ không nhận ra, có điều, ông nội cậu nhất định có thể nhận ra.”

Lá thư này, mặc dù được cất giữ rất tốt, nhưng nhìn vào, cũng quả thật lâu lắm rồi.

Mộ Tu Kiệt nhìn lá thư, bút tích của bà nội, anh có lẽ thật sự không thể giám định được, có điều, bút tích này, thật sự có hơi giống.

Bà nội có vài bút tích còn để lại trong phòng sách của ông cụ nhà họ Mộ, bút tích của bà, Mộ Tu Kiệt đã từng nhìn thấy.

Anh cuối cùng cầm lấy lá thư, rút tờ giấy bên trong ra.

Vừa nhìn, sắc mặt đột nhiên tối sầm xuống.

“Ông cụ Cố, ông đã hại bà nội tôi, vậy mà còn muốn vu oan cho bà!”

Lá thư này, là thư một người phụ nữ viết cho một người đàn ông, một lá thư tỏ tình.

Trong thư nói, người phụ nữ gả cho người đàn ông bà ta không yêu, bà ta rất đau khổ, bà ta cũng biết, ban đầu là chồng của bà ta thiết kế, để bà ta hiểu lầm người đàn ông kia.

Cho nên, bà ta tức giận gả đi, nhưng hiện nay, bà ta phát hiện sự thật, biết người đàn ông đó không có lừa bà ta, bà ta hối hận rồi.

Bà ta muốn quay về bên cạnh người đàn ông đó, muốn cùng người đàn ông đó cao chạy xa bay.

Trong thư tình ý dạt dào, toàn là tâm niệm của người phụ nữ với người đàn ông đó, hối hận nói về sự hiểu lầm năm đó.

Và, bà ta tha thiết muốn được ở cùng người đàn ông đó.

“Ông không cần lấy một lá thư giả này đến lừa tôi, ông tưởng tôi sẽ tin mấy lời bịa đặt hoang đường này của ông sao?”

“Cậu nếu như không tin thì đi hỏi ông nội cậu, năm đó có phải đã hãm hại tôi không, để tôi công trên lưng tội danh phản bội? Và bà nội của cậu, bà ấy vốn dĩ cùng tôi là thanh mai trúc mã, chúng tôi đã tự định chung thân rồi.”

Nói đến chuyện năm đó, trái tim của ông cụ, vẫn ẩn giấu vài phần nặng nề.

“Năm đó, tôi phải ra nước ngoài một chuyến, chúng tôi đã nói rồi, đợi tôi trở về, chúng ta sẽ kết hôn, nhưng ai biết, khi tôi trở về, bà nội cậu đã gả cho ông nội của cậu rồi.”

CHƯƠNG 448: KHÔNG ĐỂ Ý THÌ SẼ KHÔNG KHÓ CHỊU NHƯ VẬY

“Sau đó tôi mới biết, là ông nội của cậu đã lừa bà nội cậu, vu cho tôi ở bên ngoài có người khác, mà bà nội của cậu, năm đó cũng là một cô gái rất ngốc, bà ấy vậy mà thật sự đã tin.”

Mấy chục năm trôi qua, thật ra bây giờ, ở trong lòng ông cụ, tình yêu đó, sớm đã thành mây khói bay đi rồi.

Chỉ là hiện nay nhắc lại, vẫn có hơi buồn, ban đầu những đau khổ đó, vẫn sẽ ẩn ẩn dao động ở trong lồng ngực.

Giọng nói của ông ta, cũng trở nên có chút xa xăm, giống như trở về năm đó.

“Tôi muốn đến tìm bà nội của cậu giải thích, nhưng khi tôi tìm được bà nội cậu thì mới biết, bà ấy đã có thai rồi.”

“Tôi không có cách nào khác, để bà nội của cậu gánh chịu những nỗi đau đó, cơ thể của bà ấy không tốt, nếu như chịu phải kích thích, tôi sợ bà ấy sẽ không chịu được.”

“Vì thế, tôi chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, coi mình thật sự phản bội có lỗi với bà nội cậu, cũng để bà nội cậu yên tâm dưỡng thai, yên tâm ở bên ông nội cậu.”

Năm đó, không giống như bây giờ.

Lúc đó, người phụ nữ chỉ cần gả đi rồi thì không thể dễ dàng tái giá.

Tái giá đối với một người phụ nữ mà nói, là chuyện hủy hoại danh tiếng cả đời.

Ông tưởng những đau khổ này, bản thân gánh chịu là được, mấy năm sau, ông ta cũng kết hôn, sinh con.

“Theo thời gian qua đi, tất cả, dường như đều là mây khói thoáng qua. Nhưng tôi không ngờ, có một ngày, tôi vậy mà nhận được thư của bà nội cậu.”

Ông cụ Cố nhìn Mộ Tu Kiệt, ông ta biết, muốn đứa trẻ này lập tức chấp nhận chuyện này thật sự không dễ dàng.

Nhưng, ông ta nói đều là sự thật.

“Khi nhận được lá thư này, tôi đã có gia đình, con cũng có mấy đứa, tôi không để lại vợ con của tôi để đi cùng bà ấy được.”

“Cho nên, lá thư này, tôi chỉ nhận, không có quan tâm, nhưng tôi không ngờ, bà nội của cậu lại đích thân đến tìm tôi.”

“Cậu nhìn thấy bức ảnh tôi và bà ấy ở cùng nhau, tôi cũng không biết là ai chụp được, có điều, lúc đó, tôi là muốn đưa bà nội cậu trở về, chứ không phải như cậu nói, muốn bắt cóc bà ấy.”

Mộ Tu Kiệt không lên tiếng, không biết anh rốt cuộc nghe lọt tai được bao nhiêu, tóm lại, gương mặt tuyệt sắc vô song đó cực kỳ không dễ nhìn.

Hàn khí trên người anh cũng rất dọa người!

Cho dù ông cụ Cố là người nhìn quen các vẻ mặt như này, cũng từng nhìn thấy vô số góc độ, cũng có hơi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh đến thấu xương của anh.

“Cậu cả Mộ, sự thật của chuyện này chính là như thế, tôi đối với bà nội của cậu có cảm giác áy náy, nhưng tôi thật sự không có hại bà ấy, tôi sau khi đưa bà ấy đến trạm xe, chúng tôi liền tách ra.”

“Không ngờ, không lâu sau thì lại...”

Giọng nói của ông cụ có hơi khàn khàn, cẩn thận nghe, còn có thể nghe thấy hơi thở của chút nghẹn ngào.

Nhưng tất cả chuyện này, lọt vào mắt của Mộ Tu Kiệt đều không thể gây nên một chút gợn sóng nào trong mắt anh.

“Ông đến tìm tôi nói mấy điều này, chính là vì muốn tôi tha cho Cố Thị?” Anh hừ lạnh.

Thanh niên trẻ thật sự rất cố chấp.

Muốn thay đổi cách nghĩ của anh, không dễ.

Thật ra ông cụ đến bây giờ, cũng không biết tìm anh rốt cuộc là đúng hay sai nữa.

Anh thật sự không để tâm đến Uyển Uyển hay sao?

Nhưng Uyển Uyển đã mang thai con của anh...

“Cậu cả Mộ, mặc kệ cậu có tin hay không, chuyện này, đều không có liên quan đến Uyển Uyển, nếu như cậu còn một chút tình nghĩa với Uyển Uyển, xin cậu...”

“Ông đối với bà nội tôi có bao nhiêu tình nghĩa, thì tôi đối với cháu gái của ông có bấy nhiêu.”

Mộ Tu Kiệt cười lạnh, ngồi trên sofa, nhìn ông ta.

“Mặc kệ ông nói là thật hay giả, ông đều có lỗi với bà nội tôi, nếu như là thật, bà nội tôi nghìn dặm đến tìm ông, vậy thì ông dùng thái độ như thế đối với bà sao? Ông làm tổn thương bà quá sâu!”

Ông cụ Cố không lên tiếng, ông ra quả thật có lỗi với bà nội của anh, nhưng, ban đầu bản thân đã không có lựa chọn.

Ông ta không thể để lại vợ con không quan tâm, đây là trách nhiệm lớn nhất đời của một người đàn ông.

“Ông đi đi, hôm nay bất cứ lời nào ông nói với tôi, cũng sẽ không thay đổi cách nghĩ bây giờ của tôi.”

Mộ Tu Kiệt không tiếp tục nhìn ông cụ, lại hướng về phía cửa nói: “Lâm Duệ.”

Lâm Duệ lập tức đẩy cửa bước vào, quản gia Đinh cũng đi theo phía sau anh ta, sau khi bước vào đi đến trước mặt ông cụ: “Ông già...”

“Về thôi, để cậu ta tự mình suy nghĩ.”

Quản gia Đinh gật đầu, sau đi vòng về sau, đẩy ông cụ đi ra ngoài cửa.

Khi đang muốn ra ngoài, lại nghe thấy Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nói: “Tôi vẫn sẽ điều tra, nếu như để tôi tra được, ông có liên quan đến cái chết của bà nội tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho nhà họ Cố các ông.”

Quản gia Đinh dừng lại, trên mặt ông cụ không có thái độ gì cả, giọng nói cũng nhàn nhạt.

“Tùy cậu điều tra, tôi không thẹn với lòng.”

Quản gia Đinh hừ lạnh, đẩy ông cụ đi ra ngoài.

Ngoài cửa, còn có thể nghe thấy tiếng oán trách của quản gia Đinh thấp thoáng truyền vào: “Tôi nói mà, tên khốn đó một chút tình người cũng không có, ông cầu xin cậu ta có tác dụng gì? Uyển Uyển của nhà chúng ta không cần người đàn ông như vậy.”

Ông cụ lòng đầy tâm sự cắt ngang lời ông ta: “Đừng nói.”

Hai người cuối cùng đi xa rồi.

Lâm Duệ nhìn Mộ Tu Kiệt, cũng không biết bây giờ rốt cuộc là thế nào: “Cậu cả, vậy... còn ra ngoài không?”

Hôm nay, còn có rất nhiều việc phải làm, cậu cả đã hẹn người ta, phải đến mấy công trình xem thử.

Nhưng bây giờ xem ra, cậu cả hình như... không có ý muốn ra ngoài?

Lâm Duệ thân làm trợ lý của anh, đương nhiên phải nhắc nhở: “Cậu cả Mộ, thời gian không còn sớm nữa.”

Mộ Tu Kiệt ngay cả một chút phản ứng cũng không có, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn chằm chằm lá thư trong tay mình.

Lâm Duệ có hơi tò mò, muốn nhìn trong thư viết nội dung gì.

Sắc mặt của Mộ Tu Kiệt lại tối sầm lại. Không vui nói: “Còn nhìn, móc mắt cậu!”

Lâm Duệ vội vàng nhìn qua chỗ khác, không dám nhìn nữa! “Tôi bảo đảm, một chữ cũng không nhìn thấy!”

Mộ Tu Kiệt lười để ý anh ta.

Nhiều chuyện như vậy tích tụ trong lòng, lập tức đem sự kiên trì trong thời gian dài của anh hoàn toàn đánh vỡ.

Anh không thể chấp nhận được.

Nhưng cho dù không muốn chấp nhận, trong lòng dường như lại có một giọng nói luôn nói với anh, lá thư này, là thật.

Bà nội ban đầu, thật sự là vì bị lừa, mới gả cho ông nội sao?

Có lẽ điều này đã không quan trọng, quan trọng là, cái chết của bà, thật sự không có liên quan đến ông cụ nhà họ Cố hay sao?

Vậy thì anh luôn nhận định Cố Cơ Uyển là cháu gái của kẻ thù của anh, phần nhận định này, cũng là sai sao?

Mộ Tu Kiệt đột nhiên cảm thấy rất tội tệ, nói không ra được buồn bực ở đâu.

Anh đứng dậy, đi đến trước quầy rượu, phụt một tiếng mở một chai rượu trong đó ra, muốn rót cho mình một ly.

Nhưng cầm chai rượu lên, đột nhiên, lại chệch chiếc ly.

Anh nhắc tay lên, lại đưa miệng chai lên, từng ngụm lớn dốc xuống.

Lâm Duệ biết tâm trạng của anh không tốt, nhưng, cậu cả chính là có tính khí này, cái gì cũng không nói, anh ta muốn an ủi, cũng không biết an ủi từ đâu.

Càng huống hồ, cậu cả căn bản không cần sự an ủi của người khác.

Một chai rượu, cứ như thế bị Mộ Tu Kiệt một hơi dốc hết vào.

Anh thuận tay vung một cái, choang một tiếng, chai rượu rơi xuống đất, vỡ tan.

Lâm Duệ lo lắng bất an.

Lại nghe thấy Mộ Tu Kiệt đột nhiên cười lạnh nói: “Cho dù là thế thì lại thế nào? Một người phụ nữ từng phản bội mà thôi.”

Cậu cả lại nhớ đến Cố Cơ Uyển, nếu như thật sự có thể làm đến vô tình như thế, mấy ngày nay đã không khó chịu như vậy rồi.

Đang muốn nói gì đó, bên ngoài, lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Lâm Duệ đi ra, mở cánh cửa ra.

“Cậu ba.” Lại nhìn nhìn bên cạnh, Lâm Duệ có hơi ngạc nhiên: “Cậu hai Giang.”

CHƯƠNG 449: ĐAU ĐỚN KHÔNG NHẤT THIẾT LÀ MỘT ĐIỀU KHÔNG TỐT

“Anh cả.” Mộ Bác Văn bước vào phòng, Giang Nam đi theo sau anh ta, không lên tiếng.

Mộ Tu Kiệt quay đầu nhìn lại hai người, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Giang Nam.

“Đừng nhìn tôi như thế, bây giờ tôi cũng đang bực bội như anh thôi.”

Giang Nam bước vào, ngồi xuống sô pha.

Rõ ràng là có cảm giác kiệt sức, hoàn toàn không phải đang nói đùa.

“Tất cả những người phải đi đều là người của cậu hai Giang sao?” Lâm Duệ rót một tách trà cho hai người họ.

Giang Nam hừ một tiếng, phản bác: “Có người đã không muốn tìm, vậy tôi cũng chỉ có thể tự thân xuất mã, tôi sợ nhờ Cố Cơ Uyển xảy ra chuyện gì, sau này sẽ có người hận bản thân đến chết.”

“Dựa vào tình bạn của anh với cô ấy, tìm người làm gì cần nhiều lý do đến vậy.”

Mộ Tu Kiệt hiện tại đang rất khó chịu và ức chế, Giang Nam lại chột miệng anh như vậy, anh có thể nhịn không động thủ đã là rất đáng nể rồi.

Mộ Bác Văn nghe thấy hai bên nòng nặc mùi thuốc súng, có mấy lời không nói không được.

“Anh à, anh hiểu lầm Giang Nam và Cố Cơ Uyển rồi.”

Anh ta mím môi dưới, siết chặt lòng bàn tay: “Xin lỗi, mọi chuyện là lỗi của em.”

.. Mộ Bác Văn vốn nghĩ rằng chỉ cần Cố Cơ Uyển rời khỏi anh cả, anh cả của anh có thể sống tốt.

Sẽ không có ai có thể đe dọa anh ta, cũng sẽ không có ai trở thành điểm yếu chết người của anh ta.

Nhưng anh ta đã bỏ qua một điểm, có lẽ anh cả bình an vô sự, nhưng anh ấy rất không vui.

Đã mấy tháng rồi, anh ta không thấy anh trai mình cười thật lòng.

Trái lại, anh lạnh lùng hơn trước, khó gần hơn cả.

Ngay cả những người như anh ta, anh cả cũng không còn nguyện ý thổ lộ tâm tình.

Anh che giấu nội tâm khỏi tất cả mọi người, không muốn tin tưởng bất cứ ai.

Anh cả như vậy, còn sống mà tựa như là cái xác không hồn.

Bề ngoài thì phong quang vô hạn, nhưng khi màn đêm tĩnh lặng, chỉ có anh mới biết cuộc sống của mình diễn ra như thế nào.

Anh ta thực sự không muốn nhìn thấy anh cả tiếp tục sống vô hồn như thế.

“Em xin lỗi.”

Ban đầu ở trên đảo, chính Mộ Bác Văn đã cầu xin Cố Cơ Uyển rời xa anh cả của mình.

Bởi vì anh cả của anh ta đã mấy lần suýt chết vì người phụ nữ này.

Anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm như vậy.

Nhưng anh không ngờ, hành động của mình lại khiến Cố Cơ Uyển bị sảy thai, khiến cô đau khổ đến vậy!

“Khi cô ấy về, máu chảy khắp chân, bác sĩ nói không thể giữ được đứa bé, chính cô ấy cũng suýt nữa không thể sống nổi!”

Lông ngực Giang Nam ngọt ngào, vừa nghĩ tới thời điểm Cố Cơ Uyển tuyệt vọng, trái tim của anh ta giống như ngàn vạn lưỡi dao đang xâm lược!

“Lâm Duệ, lấy rượu qua đây.”

Uống trà gì chứ? Trà này, càng uống càng đắng!

Lâm Duệ cũng có chút thất hồn lạc phách, ngơ ngác đi tới tủ rượu lấy cho anh ta một chai rượu đỏ.

Đã nghĩ tới hàng ngàn khả năng, nhưng chỉ không ngờ, chuyện này thật ra lại có liên quan đến cậu ba!

Vẻ mặt của Mộ Tu Kiệt... không, trên mặt cậu cả bây giờ không có chút biểu cảm nào.

Mộ Bác Văn nghĩ anh sẽ tức giận và bộc phát, thậm chí còn đánh anh ta. Nhưng không, Mộ Tu Kiệt không làm gì cả. Chỉ nhìn cái ly trong tay, ly rượu đầy, cũng chưa nếm thử một miếng nào. Ngược lại là Giang Nam bình thường không thích uống rượu bây giờ lại uống cạn chai rượu vang đỏ trong một hơi.

Sau đó, anh dựa vào ghế sofa, nhìn lên trần nhà, cười. Cười, thoáng chút âm đạm thâm lương.

“Tôi nói tôi thực sự yêu cô ấy, anh có tin không? Nhưng tôi chưa từng chạm vào cô ấy một lần.” Ngón tay đang cầm cốc của Mộ Tu Kiệt dần dần siết chặt.

Giang Nam nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn là bóng dáng mảnh mai kia. Cô ấy thật bất lực, thật đáng thương, nhưng cũng thật đáng yêu!

“Anh biết cô ấy thích trẻ con đến mức nào không? Cô ấy quả thật là một cô gái tốt bụng, còn không dám đánh thương một con vật nhỏ, cô ấy dám hủy hoại đứa con của chính mình sao?”

Mộ Tu Kiệt, anh bị điên hay là ngốc rồi? Anh đã thích người phụ nữ đó như vậy, tại sao, anh thậm chí không thể hiểu hết mọi thứ về người phụ nữ đó?

“Đứa con không còn nữa, cô ấy đau lòng gần chết, cô ấy hận chết mình vì không cứu được đứa trẻ, lúc đó tôi thậm chí không nhìn thấy một chút sinh khí nào trong mắt cô ấy.”

“Tôi cứ nghĩ, sau này sẽ như thế này, cô ấy đã không muốn liên lụy với anh, nên từ nay tôi sẽ chăm sóc cô gái đáng thương này.”

“Nhưng cô ấy không thể chấp nhận tôi, tất cả những gì cô ấy nhớ trong trái tim cô ấy đều là Mộ Tu Kiệt anh!” Chỉ bằng một tiếng “choang”, chiếc cốc trong tay Mộ Tu Kiệt đã bị anh bóp nát thành từng mảnh.

“Im miệng!”

Giọng anh lạnh lẽo, cứng rắn, thậm chí là tàn nhẫn!

“Anh nghĩ tôi sẽ tin sao?”

“Anh cả...”

“Tôi không tin một lời nào cả!”

Anh bước tới cửa, bịch một tiếng, đập cánh cửa nặng nề này rơi xuống, rồi đi.

Lâm Duệ muốn đuổi theo ra ngoài, Giang Nam nhẹ giọng nói: “Cho anh ta thời gian sám hối đi.”

“Chuyện này...”

“Anh ta không phải là một người phụ nữ mong manh, lo lắng cho anh ta làm gì? coi thường cậu chủ của mình như vậy sao?”

Lời nói của Giang Nam gần như rống lên.

Cậu hai Giang ngày thường hiền lành nhả này, không ngờ lúc trở nên hung dữ cũng khủng khiếp như vậy.

Mộ Bác Văn nhìn cánh cửa bị đánh sập, trong lòng đủ loại cảm giác.

Giang Nam đi tới tủ rượu, tự mình lấy một chai khác.

“Anh ta thực sự đã hiểu mọi thứ, nhưng anh ta chỉ đang hận bản thân mình thôi.”

Cho nên, đuổi theo anh cũng chẳng có nghĩa lý gì, mà sẽ chỉ khiến anh thêm cáu gắt mà thôi.

“Cậu hai Giang, người anh phái đi có tin tức gì không?”

Thực ra trong khoảng thời gian này Lâm Duệ cũng tự mình phái người đi tìm, nhưng nhân số không nhiều như trước.

“Không, lần này cô gái đó quyết tâm trốn, có lẽ không dễ dàng tìm được cô ấy như vậy.”

Thực ra, mọi người đều biết, có một cao thủ máy tính bên cạnh Cố Cơ Uyển, Đàm Kiệt.

“Nhưng nghe nói trước đó Mộ Tu Kiệt đã đi tìm Đàm Kiệt, đánh người ta đến nửa chết nửa sống.”

Bạn bè của Cố Cơ Uyển đều rất trung thành với cô ấy, Đàm Kiệt đã không muốn nói thì dù bị đánh chết cũng không nói ra.

Có một điều Đàm Kiệt rất giỏi là giúp người khác che giấu thông tin.

Một khi thông tin về sự ra đi của Cố Cơ Uyển bị ẩn giấu, làm sao dễ dàng tìm ra được?

“Phía Cố Tĩnh Viễn đã liên lạc chưa?”

“Cố Tĩnh Viễn không biết cô ấy đang ở đâu, nhà họ Cố bọn họ phải người đi tìm, nhiều chứ đâu có ít.”

Mộ Bác Văn thật sự cảm hận bản thân, một cô gái tốt, chỉ vì nghe lời anh vậy mà cuộc sống của cô bây giờ biến thành bộ dạng gì rồi?

Nếu có thể, anh nhất định sẽ không nói những lời đó với Cố Cơ Uyển, anh nhất định sẽ không cầu xin cô gái tốt bụng đó.

Nếu như lúc đầu anh ta không nhần tâm như vậy thì bây giờ, có lẽ đứa con của anh cả sắp chào đời, anh cả và Cố Cơ Uyển cũng sẽ mời mọi người ăn mừng, chung vui.

Anh ta đã làm gì vậy chứ!

“Cơ Uyển chưa từng trách cậu đâu.” Giang Nam đặt chai rỗng xuống, quay người lại, nhìn Mộ Bác Văn.

“Tôi không biết Cơ Uyển là vì cái gì, nhưng cô ấy luôn cảm thấy có lỗi với cậu, giống như kiếp trước cô ấy đã nợ cậu rất nhiều.”

“Tôi?” Mộ Bác Văn lắc đầu, anh và Cố Cơ Uyển chưa bao giờ tiếp xúc.

Kiếp trước ư, anh chưa bao giờ tin vào những điều như vậy.

Nhưng Giang Nam, gần đây đột nhiên tin tưởng có một loại thuyết pháp gọi là luân hồi.

Có lẽ, nhiều thứ đã có duyên từ lâu.

“Để anh trai cậu tổn thương một chút, có lẽ, chưa hẳn không phải một chuyện không tốt.”

Nỗi đau càng sâu, anh mới càng trân trọng.

Hy vọng nỗi đau này sẽ như đông đi xuân đến.

Chờ cho đến khi mùa đông lạnh giá qua đi, cuối cùng rồi sẽ nghênh đón mùa xuân nở hoa.

CHƯƠNG 450: GIA ĐÌNH BA NGƯỜI

Hai năm sau.

Nam Thành xuất hiện một biên kịch tên tuổi, bộ phim truyền hình mới ôm trọn giải biên kịch xuất sắc nhất năm.

Tuy nhiên, tại lễ trao giải, nhà biên kịch này không hề lộ diện.

Không ai biết cô là ai, cô ấy thậm chí chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng.

Ngay từ ban đầu đề trình bản thảo, thử nghiệm bản thảo từng chút một, đến cuối cùng có hai bộ phim truyền hình, một bộ vô cùng nổi, một bộ không chỉ nổi mà còn đoạt giải.

Suốt hai năm, cô chưa từng xuất hiện.

Mọi người chỉ biết cô tên là Vọng Bắc, nhưng chỉ là bút danh.

Tại một lễ trao giải quan trọng như vậy, thậm chí cô còn không tham dự.

Ngày hôm sau, một cơn gió thổi qua trong ngành.

Vọng Bắc là ai? Người ấy là nam hay nữ, già hay trẻ?

Biết bao nhiêu người tò mò về điều này.

“Tôi đoán chắc là một ông già hói đầu.”

“Không, nếu người ta là một ông già, dù người ta có hói đầu, người ta cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội nổi tiếng.”

“Đúng vậy đó.” Người khác đồng ý.

“Cũng có thể là một phụ nữ béo, kiểu béo và xấu xí.”

“Đã béo thì phải xấu, sao cứ phải nói là béo và xấu vậy?”

“Nhấn mạnh một chút không được sao?”

“Cũng có thể đó là một người tật nguyền...”

Các cô gái trong văn phòng nói rất nhiều về Vọng Bắc trong truyền thuyết.

“Được rồi, trong giờ hành chính, từ chối trò chuyện, làm việc gấp đi.”

Trưởng phòng cầm một ít tài liệu đi đến bàn làm việc trong góc, thả tài liệu xuống.

“Tiểu Cố, sắp xếp những tài liệu này lại nhé, một lát có cuộc họp quản lý sẽ dùng đến đấy.”

“Vâng.” Ngồi trong góc, Cố Bắc gật đầu, cầm lấy tập tài liệu, tiếp tục làm việc.

“Nhìn Tiểu Cố người ta đi kìa, không bao giờ tham gia vào các cuộc thảo luận của các cô, những gì cô ấy làm trong một ngày có thể so sánh với các cô trong vài ngày đấy!”

“Hiếu rồi, hiếu rồi, không phải chúng tôi đang làm việc đây sao?”

Một vài cô gái mỉm cười, nhìn lại Cố Bắc vẫn đang bận rộn.

Một đôi mắt to, màu đất cùng viền dày gần như che khuất gần hết khuôn mặt.

Tàn nhang trên mặt khiến một khuôn mặt vốn nhỏ nhắn như hạt dưa bỗng trở nên lấm lem, xấu xí.

Đúng vậy, nếu bản thân lớn lên trông như thế này, bản thân chỉ có thể chăm chỉ, vậy mới có thể phục hồi được đôi chút.

Cho nên, mọi người sẽ không ghen tị hay đổ kị chỉ vì trưởng phòng khen ngợi cô vài câu.

Dù sao không ai lại ghen tị với một con quái vật xấu xí cả.

“Tiểu Cố, sau giờ làm việc có muốn đi ăn cùng không?” Có người đột ngột đề nghị.

Một cô gái khác vội nói: “Cô ấy là một người mẹ tốt nhị thập tứ hiếu, còn phải vội vàng đưa con về, làm sao có thời gian mà đi ăn uống với cô.”

“Sự thật là thế, vậy, chúng tôi sẽ không đưa cô theo.”

Vừa đến sáu giờ, các cô gái thu dọn đồ đạc, tươi cười hi hi rời đi.

Trên đường đi, cô vẫn còn nghe thấy giọng nói chuyện phiếm của họ lơ lửng.

“Nói này, Tiểu Cố xấu như vậy, sao lại tìm được một người chồng đẹp trai thế chứ?”

“Đúng vậy, nếu tôi là chồng của cô ta, tôi đã ly hôn với cô ta từ lâu rồi, nhìn chường mắt quá.”

Cố Bắc chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Sáu giờ rưỡi, cô cuối cùng cũng xong việc.

Cô thu dọn đồ đạc, rời khỏi công ty.

Vừa bước ra khỏi cổng công ty, đối diện là một bé gái hơn một tuổi loạng choạng, chạy bước không vững.

Cố Bắc nhìn thấy thì gần như bị dọa sợ.

“Cẩn thận! Chạy chậm lại! Ôi, con sắp làm mẹ sợ chết khiếp rồi! Chạy chậm lại!”

Cô chạy tới nghênh đón cô bé như bay, ôm cô gái nhỏ vào lòng.

Ngước mắt lên, trừng mắt nhìn người đàn ông đi sau cô gái đang cười hì hì, phàn nàn: “Sao anh không nhìn con bé, con bé mới tập đi không bao lâu!”

“Con bé đã học được mấy tháng rồi, còn gọi là không bao lâu sao?”

Người đàn ông không đồng ý: “Nếu em làm mẹ cẩn trọng như vậy thì làm sao con có thể lớn lên một cách thuận lợi được chứ?”

Cố Bắc trừng mắt nhìn anh, không ngờ cô bé trên tay lại tránh thoát vòng tay của cô, vội vàng chạy đến cách đó không xa: “Bo... bo...”

Vừa bước được hai bước, chân cô bé mềm nhũn ra, trong tích tắc ngã lăn ra đất.

Người đàn ông vừa rời còn bình tĩnh trên choker tính tình quá lo lắng của Cố Bắc, khoảnh khắc nhìn thấy cô bé ngã xuống, vẻ mặt hoảng sợ chạy tới.

Anh bế cô bé vừa ngã xuống, cuống cuồng nhìn cô bé.

“Điêm Điêm, có bị thương không? Bị đau ở đâu không? Nói với ba!”

“Bo... bo...”

Điêm Điêm không hề tỏ ra khó chịu, cô bé chỉ muốn quả bóng bay ở phía xa.

“Vừa rồi là ai đã giấu cọt em đây? Không phải bây giờ anh còn lo lắng hơn em sao?”

Cố Bắc liếc nhìn người đàn ông, người đàn ông này sau khi đặt Điêm Điêm xuống, vẫn theo sát cô bé, trên môi nở một nụ cười.

Anh rất căng thẳng, không còn cách nào nữa, ai bảo anh làm nô lệ của con gái mình.

“Bobo...” Điêm Điêm mới hơn một tuổi, đâu biết đi trên đường là phải đi theo cha mẹ?

Khi cô bé nhìn thấy những quả bóng bay nhiều màu sắc, cô bé không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Người đàn ông đi theo cô bé, với khuôn mặt điển trai, dù đi đến bất cứ đâu, đều thu hút sự chú ý của vô số cô gái.

Không phải là Mộ Hạo Phong, vậy thì còn là ai?

Tên gọi nô lệ của con gái, cũng không phải là không có lý do.

“Được rồi, cha sẽ đi lấy bobo cho con.”

“Đừng lộn xộn, đó là quả bóng làm sự kiện của người ta, anh không thể lấy đâu.”

Cố Bắc đuổi theo hai người, gió thổi bay phần tóc mái để lộ tàn nhang, khuôn mặt đầy tàn nhang này đã từng rất quen thuộc với mọi người.

Mãi sau này, sau khi tàn nhang được tẩy sạch, mọi người đã quen với vẻ đẹp của cô, không ai còn nhớ đến mặt xấu xí của cô nữa.

Bây giờ nhìn, cảm giác thân quen vẫn còn mãnh liệt.

Ban đầu Mộ Hạo Phong đuổi theo phía sau Điêm Điêm, nhưng không biết anh nhận thấy điều gì, đột nhiên anh dừng lại, quay lại đột ngột.

Trong quảng trường, dòng người cuốn cuộn, vô số người, vô số khuôn mặt, vô số bóng dáng.

Cảm giác lạnh lẽo vừa rồi khiến anh mê mang, nhưng trong nháy mắt liền biến mất.

“Hạo Phong, có chuyện gì vậy?” Cố Bắc bước tới, quay đầu nhìn lại theo anh.

Tuy nhiên phía sau không có gì bất thường, chẳng phải đều giống như bình thường sao?

Loại cảm giác bỗng nhiên bị nhìn chằm chằm, trước đó cô đã từng trải, đó là khi cô vừa mới tới.

Có lẽ là do lương tâm cắn rứt, luôn nghi thần nghi quỷ.

Nhưng càng về sau bụng cô càng lớn, Điêm Điêm ra đời, mọi suy nghĩ của cô đều dồn hết vào Điêm Điêm.

Còn những chuyện khác, cô không quan tâm nữa.

“Không có gì.” Mộ Hạo Phong cúi đầu, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô: “Cũng chỉ là một chút bất cẩn, đừng lo lắng.”

“Vậy thì anh cũng đừng quá lo lắng.”

“Ừm~”

Cố Bắc chính là Cố Cơ Uyển đã biến mất sau dư luận xôn xao ở thành phố hai năm trước, nắm tay Diễm Diễm:

“Bé con, mấy thứ này không chơi được, mẹ dẫn con đi mua.”

“Bobo” Diễm Diễm làm sao biết thứ gì có thể và không thể chơi?

Cô bé chỉ biết Bobo đang đi về phía cô bé.

“Bobo, bobo...” Nhìn thấy đám Bobo càng ngày càng gần mình, Diễm Diễm thích thú đến mức hất tay Cố Cơ Uyển ra một lần nữa.

Cô bé di chuyển đôi chân ngắn của mình, lao về phía một chùm bóng bay.

“Diễm Diễm..”

Mộ Hạo Phong và Cố Cơ Uyển theo sát phía sau cô bé, tại sao những quả bóng bay này lại đến gần Diễm Diễm?

Sắc mặt Mộ Hạo Phong hơi thay đổi, anh ôm lấy Diễm Diễm, đồng thời kéo Cố Cơ Uyển, kéo cô về phía sau.

Nhìn chăm chăm vào chùm bóng bay với ánh mắt lạnh lùng, tỏ vẻ cảnh giác!

CHƯƠNG 451: NHÓC CON QUEN THUỘC NHƯ VẬY

"Nhóc con, có phải muốn bóng bay không?" "Xẹt" một tiếng một đồng bóng bay được thả đặt xuống. Một gương mặt quen thuộc khiến người ta cảm thấy chua xót lập tức hiện ra trước tầm mắt của bọn họ. Một thoáng sững sờ, Cố Cơ Uyển cảm thấy chóp mũi cay cay

"Đàm Kiệt, sao cậu...sao cậu đến đây?"

Chẳng ai ngờ rằng người đàn ông trốn sau chùm bóng bay kia lại là Đàm Kiệt.

Hai năm không gặp, chàng trai trước kia bây giờ đã ra dáng một người đàn ông trưởng thành.

"Tại sao tớ không thể tới? Cậu và Mộ Hạo Phong cũng đã bí mật sinh con gái rồi vậy mà còn muốn không cho chúng tớ gặp sao?"

Đàm Kiệt sừng sộ lên, giả vờ tức giận.

Nhưng vừa nhìn thấy Diễm Diễm, khóe miệng anh ta bất giác cong lên, chỉ mỉm cười, hoàn toàn không còn ý giận. Đứa bé này thực sự rất giống Cố Cơ Uyển.

Không, không chỉ giống Cố Cơ Uyển còn giống...ai ôi, còn đẹp hơn Mộ Hạo Phong nhiều.

Lúc này bé mới hơn một tuổi nhưng cực kỳ giống một tiểu mỹ nhân, sau này lớn lên không biết sẽ xinh đẹp cỡ nào.

Lời của Đàm Kiệt khiến Cố Cơ Uyển nhin không được ngẩng đầu nhìn Hạo Phong.

Mộ Hạo Phong cũng vừa vặn cúi đầu nhìn cô.

Trong lòng hai người có gì đó gợn sóng, mỉm cười bất đắc dĩ nhưng không còn ngại ngần nữa.

"Nhóc con..."

"Bé tên là Diễm Diễm." Cố Cơ Uyển giới thiệu nói.

"Diễm Diễm, thích bóng bay không?" Đàm Kiệt giơ bóng bay trong tay lên.

"Bóng bay, bóng bay..." Diễm Diễm mở hai tay ra, nhưng vẫn không bắt được, bé cuống lên giậm chân: "Bóng bay!"

Đàm Kiệt hoảng hốt ngồi xổm xuống, đưa bóng bay đến trước mặt bé: "Đây, đây chú cho này, đừng giận nữa, chú cho cháu hết."

"Cậu đến lúc nào thế?" Cố Cơ Uyển nhìn Đàm Kiệt vẫn còn đang trêu đùa con gái của cô rồi hỏi.

Đàm Kiệt cũng không ngẩng đầu lên, đáp: "Vừa đến lúc trưa."

"Một mình cậu đến sao?"

"Ừm, một mình." Tìm được bọn họ cực khổ như vậy, anh ta cũng không muốn mang người đến khác chọc giận Cố Cơ Uyển.

Nếu dọa cô sợ, cô lập tức chạy mất, anh ta phải làm sao đây?

"Cậu yên tâm, tớ không nói với ai cả. Ngay cả Từ Lạp và Lăng Chi tớ cũng không nói cho bọn họ biết. Thật đấy, tớ xin thề."

"Tớ không có nói là tớ không tin cậu." Cố Cơ Uyển nhìn Mộ Hạo Phong.

Hạo Phong nói: "Được rồi, lên xe trước đi, chúng ta còn phải đi đón Thiên Hiếu nữa."

"Thiên Hiếu?" Đàm Kiệt sững sờ, Thiên Hiếu lại là vị nào nữa đây?

Bọn họ ở đây mới hai năm mà quen biết nhiều bạn vậy sao?

Cố Cơ Uyển khẽ mỉm cười, cúi đầu ôm Điem Điem không nói lời nào.

Mộ Hạo Phong liếc nhìn cô, lúc này mới mở miệng mỉm cười nói: "Uyển Uyển, rất lợi hại, là thai đôi."

Tính cách của Mộ Thiên Hiếu và Mộ Điem Điem hoàn toàn trái ngược nhau.

Đừng tưởng cậu còn nhỏ, mới hơn một tuổi thậm chí chưa được một tuổi rưỡi.

Nhưng khuôn mặt non nớt kia khi nhìn "người ngoài" là Đàm Kiệt này thì ngay lập tức đã toát ra ý lạnh thâm trầm.

Bạn có bao giờ tưởng tượng cảnh một đứa bé mới hơn một tuổi nhìn bạn với ánh mắt lạnh lùng chưa?

Bị cậu bé lạnh lùng nhìn chăm chăm như vậy, Đàm Kiệt thật sự có một loại cảm giác như ngồi trên bàn chông.

Ánh mắt này, hình như đã gặp qua ở đâu rồi? Tại sao anh ta lại có một loại...cảm giác sợ hãi quen thuộc đến vậy?

Giống như anh ta đã từng bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm rồi.

Rốt cuộc ánh mắt này đã từng gặp ở đâu rồi?

"Chuyện đó, chú đây không phải là người xấu, chú chỉ là..."

"Xuống xe." Vốn từ vựng của Thiên Hiếu rõ ràng là nhiều hơn, thậm chí phong phú hơn so với em gái chỉ ra đời muộn hơn cậu mười phút.

Nhưng mà, xuống xe?

What? Cậu bé nghiêm túc đấy chứ?

"Thiên Hiếu, chú..."

"Cút!"

"... Rốt cuộc Đàm Kiệt cũng nhớ ra ánh mắt này giống ai rồi.

Cậu nhóc trước mặt này cực kỳ giống một tên đại ác ma luôn thích bắt nạt người khác, Mộ Tu Kiệt.

Không, không chỉ giống là ánh mắt, mà bây giờ dường như ngay cả giọng điệu cũng giống hệt nhau!

Gã Hạo Phong này sao lại sinh ra được một đứa con trai giống hệt Mộ Tu Kiệt thế này? Đúng là quá đáng mà!

"Thiên Hiếu, chú ấy là bạn của mẹ, là kiểu bạn rất tốt ấy."

Một khi Thiên Hiếu giờ tỉnh, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng chưa chắc có thể áp chế được.

Một tuổi đã như vậy, sau này lớn hơn một chút sẽ thế nào đây?

"Thiên Hiếu, con nên khách sáo với chú một chút, chú ấy không có ý xấu đâu."

Nhưng Mộ Thiên Hiếu vẫn nhìn chòng chọc vào cánh tay đang ôm chặt Điem Điem của Đàm Kiệt, như thể muốn tháo cánh tay của anh ta ra ngay lập tức.

Đàm Kiệt cảm thấy áp lực như núi đè.

"Thiên Hiếu không thích chú ôm em gái sao?"

Thật thâm, anh ta mới ôm chưa đến mười phút, đúng là không nỡ buông ra.

"Đúng!" Mộ Thiên Hiếu không hề khách sáo, cũng không cảm thấy mình nói thẳng ra như vậy thì có gì phải lúng túng.

Nhưng mà Đàm Kiệt thì cực kỳ lúng túng. Anh ta đang bị một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch bắt nạt sao?

"Uyển Uyển, tớ muốn ôm thêm một lát nữa." Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển ngồi bên cạnh ghế tài xế, về mặt tui thân nói.

"Cái kia..." Cố Cơ Uyển xoa mi tâm, chỉ có thể nghiêng đầu giống như đang cầu cứu Hạo Phong.

"Cũng không phải con của gái cậu, cậu ôm gì chứ. Mau buông ra." Câu trả lời của Mộ Hạo Phong giống hệt con trai mình.

Đàm Kiệt thật sự muốn bóp chết anh ta!

"Thả ra!" Giọng Mộ Thiên Hiếu vẫn còn rất non nớt nhưng đột nhiên lại tăng cao dọa Đàm Kiệt sợ đến run người, anh ta vội vàng bỏ Điềm Điềm ra.

"Bóng bay." Bóng bay trong tay Điềm Điềm không cần thận lặn trên đất.

Mộ Thiên Hiếu lượm về cho bé, cơ thể bé nhỏ cố gắng vượt lên trên, sau đó ngồi giữa Đàm Kiệt và Điềm Điềm.

Cậu bé vậy mà lại thắt dây an toàn trẻ em cho Điềm Điềm, sau đó còn thắt luôn cho mình.

Đàm Kiệt ngây người tại chỗ, thẳng nhóc con này đúng là lợi hại.

Nếu vừa nãy động tác lên xe của cậu bé không phải hơi vụng về thì chắc chắn anh ta sẽ hoài nghi Thiên Hiếu không phải là đứa bé chỉ mới hơn một tuổi.

"Chú nhìn gì vậy?" Mộ Thiên Hiếu hoàn toàn không khách sáo với anh ta chút nào.

Hề ai có ý xấu với em gái cậu, nhất là đàn ông thì cậu đều không nể mặt.

Đàm Kiệt giật giật khóe miệng, rúc người vào cạnh cửa xe, không dám nhìn bừa bãi nữa.

Xe chậm rãi khởi động, Mộ Thiên Hiếu lại lấy ra một quyển sách nhỏ, ở trên xe bắt đầu dạy Điềm Điềm học:

"Đây là chú chim nhỏ, đây là cá, đây là con
cỌp..."

Đàm Kiệt cảm thấy nhận thức của anh ta đã được làm mới rồi.

Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển ngồi ở phía trước: "Cái kia, tớ có một câu hỏi..."

"Đúng là sinh đôi, chỉ là không giống nhau lắm, vì khác trứng." Cố Cơ Uyển rất muốn cười.

Trên thực tế có rất nhiều người cũng có nghi ngờ giống hệt Đàm Kiệt.

Bọn họ cũng không có ý gì khác. Chẳng qua là muốn biết tại sao hai đứa bé cùng tuổi mà Mộ Thiên Hiếu trông có vẻ già dặn hơn Điềm Điềm đến mấy tuổi vậy chứ?

Nhưng ngay cả Cố Cơ Uyển cũng không thể trả lời được vấn đề này.

Chỉ có thể nói, cô đã sinh ra được một đứa con trai cực phẩm.

Tám tháng biết nói, một tuổi đã học thuộc thơ cổ, sau đó, bây giờ mới một tuổi ba tháng cậu đã biết xài máy vi tính...

Rất thần kỳ, quả thực giống hệt thần tiên.

Mộ Hạo Phong cười đặc ý: "Nhờ có sự dạy dỗ của anh..."

"Thôi đi, con trai hoàn toàn không nghe lời anh kia." Cố Cơ Uyển lườm anh ta.

Đàm Kiệt nhìn hai người bọn họ, thật ra trong lòng có rất nhiều câu hỏi nhưng anh ta cũng không biết có nên hỏi không.

Cả hai đứa bé đều đang ở đây, đương nhiên anh ta không thể hỏi nhưng anh ta thực sự tò mò muốn chết.

Cố Cơ Uyển mới rời đi hơn hai năm đã sinh ra một cặp song sinh hơn một tuổi với Mộ Hạo Phong.

Trừ khi bọn họ vừa rời đi đã ở bên nhau.

Nhưng...lúc đó, không phải Uyển Uyển là người của Mộ Tu Kiệt sao?

Sao...sao bỗng nhiên...cô ấy lại ở cùng Hạo Phong chứ?

CHƯƠNG 452: CẬU BẰNG LÒNG CHO ANH ẤY MỘT CƠ HỘI NỮA KHÔNG?

Đàm Kiệt là một người không biết giữ mồm giữ miệng.

Có mấy lời giấu ở trong lòng, nhin cả ngày chờ cho đến lúc bọn nhỏ đều đã ngủ say, Mộ Hạo Phong đi tắm, cuối cùng anh ta cũng không nhịn nổi nữa bèn kéo Cố Cơ Uyển ra ban công.

Nhưng mà sau khi kéo cô ra ban công rồi, anh ta vẫn không thể mở miệng hỏi được.

"Cậu làm gì mà ấp a ắp úng vậy? Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi." Cố Cơ Uyển nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của anh ta thì biết trong lòng anh ta có rất nhiều nghi vấn.

"Tớ... Tớ không biết.. Tớ là nói, cái kia..."

Đàm Kiệt gãi đầu, thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

"Cái kia, cậu và Mộ Phong... Hai người bắt đầu ở bên nhau khi nào?"

Thời gian này hoàn toàn không đúng.

Anh ta không tin Cố Cơ Uyển là người dễ thay lòng đến thế, cũng không tin Mộ Hạo Phong là kiểu người giậu đổ bìm leo.

Thế nhưng thời gian này, hai đứa bé này, Thiên Hiếu và Diễm Diễm... Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong mới rời đi hai năm, hai đứa bé đã được một tuổi ba tháng.

Bọn họ đúng là vừa rời khỏi đã ở bên nhau sao?

Tình cảm này cũng phát triển quá nhanh rồi phải không?

Cố Cơ Uyển chỉ mỉm cười nhưng lại không trả lời câu hỏi này.

Cô càng không nói, Đàm Kiệt càng tò mò, mà hễ tò mò thì anh ta lại cực kỳ khó chịu.

"Lẽ nào, trước đó hai người đã...Nhưng mà không đúng! Hạo Phong luôn ở cùng tớ, chưa từng ở bên ngoài vào ban đêm, hai người làm gì có cơ hội..."

"Được rồi, cậu càng nói càng thái quá." Cố Cơ Uyển lườm anh ta.

"Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thật ra trong lòng Đàm Kiệt có một suy nghĩ lớn mật, chỉ là không dám hỏi mà thôi.

"Cậu đã nghi ngờ như vậy sao không hỏi thẳng luôn đi?"

Cố Cơ Uyển ngược lên nhìn bầu trời.

Bầu trời đêm u ám, Cố Cơ Uyển đứng dưới bóng đêm như vậy ngược lại cả người cô thoát nhìn rất ôn hòa.

Đã hai năm trôi qua, thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, cho nên không có gì là không thể vượt qua.

Buổi tối tắm xong, tất cả mọi vết bẩn trên mặt Cố Cơ Uyển đều đã được rửa sạch sẽ, sau khi tháo cặp kính nặng trĩu xuống, Cố Cơ Uyển lại khôi phục vẻ đẹp như xưa.

Ánh trăng chiếu lên người cô, trông cô thánh thiện như một nàng tiên.

Đàm Kiệt không đành lòng đánh vỡ phần thánh thiện này nhưng vấn đề của anh ta lại khiến người khác khó xử.

"Điềm Điềm rất giống cậu." Đây là sự thật. Điềm Điềm gần như kế thừa hết thảy vẻ đẹp của Cố Cơ Uyển.

Thậm chí bé còn có một vẻ đẹp khác mà Cố Cơ Uyển không có.

Đàm Kiệt dám cam đoan sau này Điềm Điềm lớn lên chỉ sợ bé còn đẹp hơn mẹ mấy phần.

"Sau đó thì sao?" Cố Cơ Uyển vẫn nhìn bóng đêm, ý cười trên khóe môi dần dần nhạt đi.

"Còn có..." Đàm Kiệt len lén nhìn cô, vẫn không dám nói.

"Còn có..."

"Cậu không nói thì tớ đi vào đồ hai đứa nhóc ngủ đây." Cố Cơ Uyển nghiêng đầu nhìn anh ta.

"Bọn chúng ngủ cả rồi, không cần cậu dỗ đâu."

Thế nhưng ngẫm lại, Đàm Kiệt hình như phát hiện có chỗ không đúng: "Cậu ngủ chung với bọn trẻ vậy...Hạo Phong thì sao?"

Còn trẻ như vậy sao lại ngủ riêng chứ?

Điềm Điềm và Thiên Hiếu ngủ ở phòng dành cho trẻ em cũng đâu có sao.

"Hạo Phong ngủ một mình. Chẳng lẽ anh ta lớn như vậy rồi mà cần tớ dỗ ngủ sao?" Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn cậu bạn.

"Nhưng anh ta...sức lực dồi dào...có thể chịu được ngủ riêng như vậy không?"

"Ha!" Cố Cơ Uyển bị chọc cười.

Đàm Kiệt cau mày, hơi không vui: "Đừng cười, trong lòng tớ thật sự có rất nhiều câu hỏi."

Thừa dịp Cố Cơ Uyển vẫn còn đang cười, Đàm Kiệt mặc kệ tất cả, bật thốt lên: "Thiên Hiếu... Thiên Hiếu có vẻ không giống Hạo Phong lắm."

Tuy anh ta biết có một số việc một khi nói ra sẽ tổn thương người khác.

Nhưng mọi người không phải là bạn bè sao?

Không nói rõ ràng, anh ta sẽ nhịn đến nội thương mất.

Cố Cơ Uyển hơi thu lại ý cười trên khóe môi: "Vậy cậu nói, Thiên Hiếu giống ai?"

"Giống..." Đàm Kiệt do dự một hồi, rốt cục anh ta cũng hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Người kia."

Cố Cơ Uyển không nói gì nhưng từ ánh mắt uể oải của cô, Đàm Kiệt biết rằng anh ta đã đoán đúng.

"Cậu ấy... Anh quay đầu lại liếc nhìn, sau khi chắc chắn trong phòng khách không có bóng dáng của Mộ Hạo Phong, anh mới dám thấp giọng nói: "Anh ấy biết không?"

Nói đến cái này ngược lại Cố Cơ Uyển lại cười rộ lên.

Cô giơ tay lên đánh vào gáy anh ta.

"Nghĩ gì thế? Tớ và Hạo Phong không phải là kiểu quan hệ kia!"

"Sao lại không phải? Con của cậu cũng gọi cậu ấy là ba, các người..."

Đàm Kiệt nghĩ đến đây, trong lòng chợt đau nhói, như bị vật gì đó đâm vào tim.

"Hạo Phong... Tự mình đồng ý?"

Hạo Phong ngốc nghếch này. Anh ta thật sự thích Cố Cơ Uyển, nhưng đã hai năm rồi, bọn họ sớm chiều chung đụng với nhau, sao mà đến bây giờ anh ta

vẫn chỉ là người âm thầm bảo vệ cô ấy chứ?

"Trước kia tớ không đồng ý, thế nhưng Hạo Phong nói nếu đứa bé không có ba thì sẽ bị người ngoài bắt nạt."

"Nhất là Thiên Hiếu, nó trưởng thành quá sớm, mới một tuổi mà đã đi học như những đứa bé ba bốn tuổi. Nó ở bên ngoài, quả thật cũng cần một gia đình trọn vẹn."

"Vậy hai đứa bé kia..."

"Không biết." Cố Cơ Uyển đưa tay đặt lên môi, làm động tác dừng lên tiếng với anh ta.

"Bây giờ Thiên Hiếu hiểu rất nhiều chuyện, cậu đừng nói quá lớn, nó nghe được sẽ suy nghĩ lung tung."

Đàm Kiệt nghe cô nói như vậy thì lập tức im bặt, không dám nói tiếp về vấn đề này nữa.

Mộ Thiên Hiếu đúng là quá giỏi. Mới hơn một tuổi mà khả năng tư duy đã khiến người khác ngạc nhiên.

"Nhưng..." Tối nay Đàm Kiệt nói chuyện đúng là khác với ngày thường, luôn mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên.

Dù sao bây giờ anh ta cũng giống như một người lạ đột nhiên xông vào gia đình bốn người bọn họ.

Một gia đình vốn đang êm ấm cũng không biết bởi vì anh ta xông vào mà có trở nên xáo trộn không đây?

Anh ta do dự một hồi rồi nói: "Người kia... vẫn đang tìm cậu, chưa từng ngừng nghĩ."

Về mặt của Cố Cơ Uyển dường như không có gì thay đổi, nhưng Đàm Kiệt rất hiểu cô, nhịp thở của cô hơi thay đổi.

Nói cách khác, cô vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ Mộ Tu Kiệt ..vẫn còn để ý đến anh ta.

"Uyển Uyển, nguy cơ của Cố thị đã được giải quyết, hơn nữa còn là cậu cả Mộ giúp bọn họ vượt qua. Hiểu lầm giữa cậu và anh ấy cũng nên hóa giải rồi."

Nếu Cố Cơ Uyển thật sự ở bên cạnh Mộ Hạo Phong thì Đàm Kiệt nhất định sẽ không nói những lời này.

Anh ta ghét người đàn ông độc đoán Mộ Tu Kiệt đến cỡ nào.

Hai năm trước anh ta tìm Mộ Tu Kiệt, suýt chút nữa đã hại chết anh.

Muốn anh ta nói tốt cho người đàn ông bá đạo, ngang ngược kia, còn lâu anh ta mới đồng ý.

Nhưng mà Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong ở bên nhau ròng rã hai năm, trên thực tế trong lòng Đàm Kiệt hiểu rất rõ Uyển Uyển thật sự chỉ xem Mộ Hạo Phong như một người anh.

Nếu chuyện của cô và Mộ Tu Kiệt không giải quyết xong thì cô và Hạo Phong cũng sẽ dây dưa mãi mãi, không có hồi kết.

Anh ta nhìn Cố Cơ Uyển, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Tớ nghĩ, ân oán lúc trước của các người nên xóa bỏ, nếu lúc này Mộ Tu Kiệt tìm tới cậu...Uyển Uyển, cậu có bằng lòng cho anh ấy một cơ hội nữa không?"

CHƯƠNG 453: TÔI SẼ BIẾN ĐIỀU ƯỚC CỦA ANH THÀNH HIỆN THỰC

"Không muốn." Cổ Cơ Uyển xoay người, nhìn bầu trời sao, gượng cười: "Tớ và anh ấy, không thể."

Cho dù những hiểu lầm lúc trước đã được giải quyết hay chưa, cũng mặc kệ Mộ Tu Kiệt đã bỏ biết bao công sức để cứu nhà họ Cổ đi nữa thì cô ấy và Mộ Tu Kiệt sẽ không bao giờ có cơ hội trở lại như ban đầu.

Thanh danh của cậu chủ Mộ thì hiển hách, còn cô thì từ lâu đã mang tiếng xấu.

Cô sống một thân một mình nên chuyện ấy cũng chẳng hề gì.

Còn nếu cô đến với cậu chủ Mộ thì người phụ nữ của cậu chủ Mộ há có thể nào là một người như cô chứ, quá khứ của cô nhất định sẽ bị người ta phóng đại đến vô cùng.

Mà cô thì không thể chịu đựng hết thảy những chuyện như vậy.

Và quan trọng nhất là cô phải bảo vệ lũ trẻ.

"Nhưng trong trường hợp, anh ấy tìm đến tận đây..."

Nếu cậu chủ Mộ thật sự tìm tới nơi này, thì giữa hai người có khả năng hay không không phải là chuyện mà cô có thể quyết định.

"Lỡ như xảy ra chuyện đó thì tớ nhất định sẽ không suy nghĩ nhiều." Cổ Cơ Uyển cười với anh rồi quay vào đại sảnh.

"Muộn rồi nên nghỉ sớm đi. Ngày mai, hãy để Hạo Phong đưa cậu đi tham quan thành phố này. Tuy không phen hoa như Bắc Lăng nhưng nó yên tĩnh và có phong vị riêng."

Đàm Kiệt biết cô không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này nên gật đầu, cùng cô trở lại hội trường.

Mộ Hạo Phong vừa ra khỏi phòng liền liếc mắt nhìn Đàm Kiệt: "Đừng quấy rầy Cơ Uyển và đứa bé nữa, đi đi, tôi dẫn cậu đi uống chút gì đó."

Nhưng Đàm Kiệt biết, Hạo Phong có chuyện muốn nói với anh ta.

Hắn là muốn cảnh cáo anh ta vài lời.

Hạo Phong, lúc nào cũng quan tâm Cổ Cơ Uyển nhất.

Hiện tại, còn thêm hai đứa nhỏ nữa nhưng con của Cổ Cơ Uyển cũng coi như con mình.

Đàm Kiệt thực sự cảm thấy đau lòng cho anh ta, nhưng người ta sống rất vui vẻ.

"Được, tôi cũng muốn ném thử đồ ăn khuya ở đây."

"Mấy chục tuổi đầu rồi mà suốt ngày toàn nghĩ đến chuyện ăn uống."

Sau khi hai người đi ra ngoài, Cổ Cơ Uyển trở lại phòng, nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say.

Đàm Kiệt nói đúng, Điem Điem có lẽ còn không có như vậy rõ ràng, nhưng, Thiên Hiếu...

Cô đưa tay ra, và trước khi đầu ngón tay chạm vào Mộ Thiên Hiếu, cậu nhóc này lại cau mày như thể đã nhận ra điều gì đó.

Một đứa trẻ hơn một tuổi mà tính cảnh giác lại cao như vậy, không giống Mộ Tu Kiệt, còn có thể giống ai?

Gen của người đàn ông ấy quá mạnh...

Tuy nhiên, cho dù Thiên Hiếu giống ai đi nữa thì cô cũng sẽ không bao giờ để cho Mộ Tu Kiệt cướp lại đứa con của mình.

Con là của cô, mãi chỉ thuộc về cô!

"Tôi nói này, anh và Cơ Uyển rốt cuộc sao vậy? Đã hai năm rồi, sao vẫn không thể ở bên nhau? Tuy rằng cô ấy vẫn không thể quên được người đàn ông đó, nhưng người đã ở bên cạnh cô ấy hai năm qua là anh!"

Đàm Kiệt quả nhiên là rượu vào lời ra, mới uống hai ngụm rượu liên thao thao bất tuyệt.

"Tối nay, tôi đã thăm dò cô ấy, người ta đã nói rồi, tuyệt đối không có khả năng với người đàn ông đó."

"Cô ấy đã quyết đoán như vậy sao anh còn không thể tiến lên một bước? Bọn họ đã không thể vậy thì có nghĩa là anh có thể!"

Không phải anh ta muốn lái nhai, mà là, anh ta hiểu rất rõ tính cách của Mộ Hạo Phong.

Vì không muốn làm Cố Cơ Uyển khó xử, nên tuyệt đối có thể chôn kín những lời này cả đời!

Anh ta không nói, Cố Cơ Uyển sẽ không có áp lực nên đương nhiên cũng sẽ không chủ động.

Người đàn ông ngốc nghếch này, nếu đàn ông không chủ động, chẳng lẽ còn chờ phụ nữ đưa tay sao?

Với tình hình hiện tại của Cố Cơ Uyển làm sao có thể ngã vào vòng tay của anh ta được?

Người ta cũng đã là bà mẹ hai con! Cô ấy sẽ cảm thấy mình không còn thích hợp để hẹn hò, không còn đủ tư cách để mưu cầu hạnh phúc.

Cho nên, cô sao có thể chủ động?

"Cô ấy không thích tôi." Mộ Hạo Phong lặng lẽ uống rượu, trông rất bình tĩnh.

Nhưng, Đàm Kiệt biết, trong lòng anh ấy thực sự rất buồn khổ.

"Nếu anh không nói, làm sao anh biết cô ấy không thể chấp nhận anh?"

Không phải người ta đã nói phụ nữ rất dễ mềm lòng sao.

Có lẽ, cứ buộc cô phải chấp nhận một cách thụ động thì trong tương lai, sự chấp nhận này sẽ trở thành một điều tất nhiên!

"Anh đã từng tỏ tình chưa?" Đàm Kiệt hỏi thẳng.

Câu hỏi này khiến Mộ Hạo Phong bắn khoả không biết trả lời như thế nào.

Cuối cùng, anh chỉ có thể lắc đầu: "Tôi không muốn làm cô ấy khó xử."

Lúc đầu, vào thời điểm Cơ Uyển gặp khó khăn, bất lực nhất, cô có thể nghĩ đến anh và nhờ anh giúp đỡ, đã là điều may mắn nhất đối với Mộ Hạo Phong rồi.

Trở thành chỗ dựa của cô có thể khiến anh hạnh phúc cả đời.

"Tôi hiểu rồi!" Đàm Kiệt tựa hồ hận sắt không ra thép, suýt chút nữa thì tự đâm vào ngực mình.

"Anh xem anh xem, anh đúng là đồ đầu gỗ, vì vậy mà hai người không có chút tiến triển nào cả! Có phải anh muốn nói anh định sống như thế này cho đến cuối đời."

Không ngờ sau khi Mộ Hạo Phong suy nghĩ một lúc thì gật đầu: "Nếu có thể, cả đời như vậy cũng tốt."

Cơ Uyển dựa vào anh, bọn trẻ gọi anh là ba, sống một cuộc sống như thế này quả thực rất hạnh phúc phải không?

"Anh... Anh đúng là... Tôi cũng bị anh làm cho tức chết rồi!"

Hai người sống như vậy cả đời không khó chịu sao?

Nhưng tên đầu heo này, có vẻ như đang thực sự say trong niềm hạnh phúc đó, và không cảm thấy hối tiếc chút nào.

"Cậu thổ lộ đi! Cậu phải thổ lộ! Cậu..."

"Cô ấy đã từng yêu cầu tôi rời đi." Nụ cười trên môi Mộ Hạo Phong dần tắt.

"Cô ấy không muốn liên lụy tôi suốt quãng đời còn lại. Cô ấy muốn tôi ra đi và sống cuộc sống của riêng mình. Cô ấy cảm thấy một mình cô ấy cũng có thể nuôi dạy hai đứa con."

"Cô ấy... Đàm Kiệt sững sờ, cuối cùng cũng hiểu tại sao anh ta không dám thổ lộ.

“Anh sợ rằng màn tỏ tình của mình sẽ không thành công mà ngược lại càng củng cố suy nghĩ muốn đuổi anh đi của cô ấy?”

Mộ Hạo Phong không nói lời nào, thần sắc có vài phần cô đơn.

Đàm Kiệt biết, mình đoán trúng rồi.

Việc này, cũng thật sự hơi khó khó giải quyết.

Mặc dù bề ngoài Cố Cơ Uyển giống như một cô bé yếu ớt và yếu đuối nhưng thực chất, cô lại rất cứng rắn, cứng cỏi hơn bất cứ ai khác.

Hai năm trước, trước khi rời đi, cô đã lên kế hoạch phát triển trong ba năm cho truyền thông Cửu Nguyệt của bọn họ.

Giờ đây, họ đang từng bước phát triển ổn định theo đúng kế hoạch tùy chỉnh của cô, và truyền thông Cửu Nguyệt, ngay từ đầu năm nay, đã bắt đầu có lợi nhuận.

Còn sớm hơn thời gian đã thỏa thuận với cậu hai Giang.

Cố Cơ Uyển là một người rất bình tĩnh, qua chuyện này có thể thấy rõ điều đó.

Lo lắng của Mộ Hạo Phong không phải là không có lý.

"Nhưng hai người còn trẻ như vậy, không phải là không có cơ hội!"

Hừng hực sức trẻ, lại còn sớm chiều bên nhau, chẳng phải có thể bồi đắp tình cảm từng chút một sao?

"Huống chi, trước khác nay khác, cô ấy từ chối anh lúc đó, nhưng bây giờ, lẽ nào cô ấy lại không hẳn không chấp nhận anh."

Tóm lại, Đàm Kiệt không chấp nhận nổi, bọn họ có thể dùng hình thức tình cảm trong sáng này để sống với nhau cả đời.

Anh ta nghĩ về điều đó, và đột nhiên, anh ta nghĩ đến một cách tồi tệ nhất: 'Hạo Phong uống nhiều nữa đi, uống càng nhiều càng tốt.'

"Để làm chi?" Mộ Hạo Phong liếc nhìn anh ta, không vui.

Anh ấy không thể uống quá nhiều, anh ấy muốn trở về còn chăm sóc Cố Cơ Uyển cùng hai đứa bé.

"Sao đi nữa thì anh cũng cứ nghe lời tôi, uống nhiều một chút, tôi cam đoan sẽ không hại anh."

Đàm Kiệt mở một chai rượu khác đẩy tới trước mặt anh ta: "Tôi sẽ biến ước nguyện của anh thành hiện thực, nhanh! Uống đi!"

CHƯƠNG 454: ANH MUỐN CÙNG EM

Mộ Hạo Phong không phải là người thích uống rượu nên từ lượng không được tốt cho lắm.

Sau khi bị Đàm Kiệt chuốc hết hai chai rượu vang, khi anh ta quay trở lại, bước chân của anh ta đã lắc lư rồi.

"Sao lại thế này? Tại sao lại để anh ấy uống thành như thế này?" Cố Cơ Uyển tới nơi này được hai năm rồi nhưng chưa từng thấy Mộ Hạo Phong say.

"Tôi không biết nữa, có lẽ là vì vui mừng khi gặp tôi nên vô tình uống quá nhiều."

Đàm Kiệt cười hơi gượng, anh ta nói dối vâng vâng như vậy.

"Chà, dù sao tôi cũng không biết tại sao anh ấy lại rất hào hứng khi gặp tôi, tôi ... Tôi hơi mệt, Cơ Uyển, tôi ngủ trong phòng Hạo Phong, cô hãy chăm sóc tốt cho Hạo Phong nhé."

"Đúng rồi, tôi giúp cô dìu anh ta vào."

Mộ Hạo Phong thật ra không phải hoàn toàn say, bước chân không vững, nhưng ít nhất anh ta vẫn còn có chút tỉnh táo.

Được Đàm Kiệt đỡ, anh ta vẫn tránh né theo bản năng, muốn anh ta dùng cách thức như vậy để đối xử với Cơ Uyển, anh ta không quen.

Tuy nhiên, những lời của Đàm Kiệt vẫn lớn vồn trong tâm trí anh ta.

Hai năm rồi, anh ta không chủ động, chẳng lẽ, thật sự một người phụ nữ chủ động sao?

Người ta nói, thời gian có thể làm phai nhòa hết thảy, có lẽ, Cơ Uyển đã không còn mê luyến Mộ Tu Kiệt như trước?

Có lẽ, anh ta thực sự có cơ hội chẳng?

Rượu có thể thêm can đảm.

Sau khi bị Đàm Kiệt ném lên giường Cố Cơ Uyển, anh ta lật người lại, vừa vặn thấy Cố Cơ Uyển đang đứng bên giường, anh ta sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, vì sợ cô nhìn thấy mình vẫn còn thức.

Cố Cơ Uyển hoàn toàn không có nhìn anh ta, cô nhìn chăm chăm Đàm Kiệt đang chuẩn bị đi ra ngoài: "Anh đừng đi, anh phải ở lại chăm sóc anh ấy."

Hạo Phong say thành như vậy, Đàm Kiệt chuyển anh ta đến đây thì e rằng đêm nay cô ấy sẽ phải dành thời gian cho đứa nhỏ.

Đàm Kiệt chợt nhớ ra hình như mình diễn chưa đủ.

Nếu anh ta tỉnh táo, trách nhiệm chăm sóc Hạo Phong đương nhiên sẽ đổ lên đầu anh ta.

"... Thôi, tôi chăm sóc... Tôi chăm sóc anh ấy..." Đàm Kiệt nheo mắt, như muốn quay lại.

Nhưng không biết làm thế nào, anh ta liên đập vào ghế một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Hạo Phong nằm trên giường suýt nữa nhin không được mà thốt nên lời, không ngờ kỹ năng diễn xuất của tên này cũng không tệ.

"Anh sao thế? Anh không sao chứ?" Cổ Cơ Uyển hoảng sợ, cuống quýt đi qua và đỡ anh ta.

"Không sao, tôi thì có chuyện gì được chứ? Từ lượng của tôi tốt lắm, cô tưởng tôi là Hạo Phong sao?"

Bước đi của Đàm Kiệt trở nên loạng choạng, không cẩn thận lại vô tình va vào góc bàn, đau đến mức ôm thắt lưng gào thét.

"Anh đừng chạy lung tung." May mà lúc trang hoàng đã chọn vật liệu có khả năng cách âm tốt, nếu không chắc sẽ đánh thức bọn trẻ.

Cổ Cơ Uyển quay tới quay lui.

Sau khi nhìn lại Mộ Hạo Phong đang nằm trên giường, cô do dự mãi, rốt cục vẫn là thỏa hiệp.

"Để tôi đỡ anh qua kia ngủ." Xem ra để hai người này ngủ đây không được rồi.

"Không cần, không cần tôi chăm sóc Hạo Phong sao? Tôi có thể, tôi có thể, tôi thực sự có thể!" Đàm Kiệt không chịu.

"Đúng đúng đúng, anh rất giỏi, anh là lợi hại nhất."

Cổ Cơ Uyển thực sự không nói nên lời, cả hai người đều say thế này, muốn an toàn trở về cũng không dễ dàng chút nào.

"Tôi thật sự có thể mà!"

"Tôi biết, mau trở về ngủ đi!"

Khoảng mười phút sau, Cổ Cơ Uyển mới từ phòng của Đàm Kiệt đi ra.

Trở lại phòng mình, thấy Hạo Phong vẫn còn nằm trên giường, cô thở dài và đi tới giúp anh cởi giày.

Sau đó, vắt chiếc khăn ấm để lau mặt và tay cho anh ta.

Đang định rời đi, thì cổ tay cô bỗng nhiên bị siết chặt, hóa ra là bị anh kéo lại.

"Hạo Phong?" Tỉnh lại nhanh vậy sao?

Nhưng nhìn bộ dạng anh ta thế này, e rằng không hề tồn tại chuyện tỉnh hay không.

"Hạo Phong, trước tiên buông em ra để em đi giặt khăn mặt..."

Nhưng chiếc khăn trên tay cô đã bị anh giật mất trong tích tắc.

Mộ Hạo Phong thần nhiên giơ tay lên, và chiếc khăn không biết bị anh ta quăng đâu nữa.

Anh từ trên giường ngồi dậy, nắm tay Cổ Cơ Uyển, dù sao anh cũng hơi lơ đãng vì, với anh mà nói thì uống như vậy là nhiều rồi.

"Cơ Uyển." Đàm Kiệt nói, rượu có thể thêm can đảm, Mộ Hạo Phong cũng không biết có phải hay không.

Chỉ biết là, đêm nay, suy nghĩ trong lòng cứ chộn rộn.

Sau hai năm im lặng thì tình cảm trong anh lại càng chộn rộn hơn.

"Làm sao vậy? Có phải không thoải mái không?" Cổ Cơ Uyển vươn tay kia sờ trán anh xem thế nào.

Nhiệt độ quả thực có chút cao, nhưng cũng không phải do sốt cao mà có lẽ là do uống rượu.

Cô vừa định rút tay lại thì không ngờ Mộ Hạo Phong giơ tay và nắm chặt tay cô trong tay mình.

"Hạo Phong?" Đêm nay, sao Mộ Hạo Phong lạ vậy nhỉ?

"Cơ Uyển, anh... Anh có chuyện muốn nói với em."

"Anh muốn nói cái gì?" Sự lưỡng lự chẳng giống tính cách của anh ta chút nào.

Mọi người đã quen biết nhiều năm như vậy, anh ta làm việc gì cũng dứt khoát, gọn gàng, chưa bao giờ anh ta như thế này.

Mộ Hạo Phong cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa và anh ta chưa bao giờ làm những việc như thế này.

Nhưng chỉ là vài câu đơn giản thôi mà, tại sao không cách nào thốt nên lời chứ?

"Có phải gặp được Đàm Kiệt, anh lại muốn quay về Bắc Lãng không?" Kỳ thật, đừng nói là Mộ Hạo Phong, kể cả Cổ Cơ Uyển cũng vậy.

Vào lúc nhìn thấy Đàm Kiệt, khuôn mặt của tất cả bạn bè ở Bắc Lãng lập tức hiện lên ở trong đầu.

Cô ấy cũng muốn quay lại, gặp mọi người, cùng nhau ăn uống, cùng nhau tâm sự, cùng nhau làm việc và phấn đấu.

Nhưng, cô ấy không thể, cô ấy có quá nhiều thị phi.

Nếu trở về, bọn nhỏ làm sao bây giờ?

"Hạo Phong, em biết bắt anh ở lại đây thật sự đã làm khó anh rồi."

Kỳ thật chuyện này, Cổ Cơ Uyển đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Cô đã đề cập với anh vài lần trước đây, bây giờ lũ trẻ đã lớn hơn một chút, Thiên Hiếu còn có thể đi mẫu giáo như một đứa trẻ hai hoặc ba tuổi.

Cô ấy có thể một mình chăm sóc hai đứa trẻ, cùng lắm thì thuê bảo mẫu.

Sau hai năm tri hoãn Hạo Phong đã đến lúc để anh ta tự do.

"Cảm ơn vì đã chăm sóc mẹ con em trong hai năm qua, Hạo Phong, nếu bây giờ anh muốn quay về..."

"Em đến bây giờ vẫn còn tính chuyện bỏ rơi anh rồi dắt con ra ở riêng à?"

Giọng của Mộ Hạo Phong hơi nặng nề và cũng có chút khàn khàn.

"Tại sao lại thành là em bỏ anh?" Cổ Cơ Uyển không biết anh ta đang suy nghĩ cái gì, muốn thu tay về, nhưng tay vẫn cứ bị anh nắm chặt.

Hành vi kiểu này có vẻ hơi ái muội.

Trong hai năm qua, giữa bọn họ chưa từng có hành động như vậy.

"Hạo Phong, em không thể tiếp tục liên lụy anh nữa."

Mặc dù thật sự rất tốt cho bọn trẻ khi có anh ở bên cạnh, nhưng anh đã hai mươi tuổi và nên có cuộc sống của riêng mình.

"Hạo Phong..."

"Em nhìn nhận về anh như vậy sao?" Ở cùng cô là bị liên lụy ư?

Mộ Hạo Phong nhíu mày, rõ ràng có chút không vui: "Anh ở cùng với mẹ con em, chúng ta một nhà bốn người ở cùng nhau tôi có vui hay không lẽ nào em không biết?"

Cổ Cơ Uyển sững sờ, rốt cuộc anh ta có ý gì?

Mộ Hạo Phong cảm thấy nếu không nói rõ ràng lời nói của mình thì cô gái này vẫn còn muốn vứt bỏ anh!

Anh tự điều chỉnh hơi thở, trong lúc Cổ Cơ Uyển còn đang rối rắm thì anh ta đột nhiên trầm giọng nói: "Cơ Uyển, Anh... Anh thích em, anh muốn bên em."

CHƯƠNG 455: CHỈ ÍT, CHÚNG TA ĐÃ NỖ LỰC

Cố Cơ Uyển có chút choáng ngợp, Mộ Hạo Phong... Những lời vừa rồi có thực sự là những gì cô ấy nghĩ đến không?

Cô có chút bối rối, chỉ có thể nặn ra một nụ cười cứng ngắc: "Chuyện đó, Hạo Phong, em đã là mẹ của hai đứa trẻ."

Cho nên, với hoàn cảnh hiện tại của cô, lấy đâu ra tư cách để yêu, thậm chí là kết hôn?

Mộ Hạo Phong nhìn cô chăm chăm, phản bác: "Vậy thì sao?"

Còn vậy thì sao nữa ư? Cô đã có hai đứa con, người ta gọi những người như cô là kéo theo chai dầu.

Còn anh, một người đàn ông vàng trong làng độc thân, sau khi tới nơi này đã có một công việc tốt, hiện tại đã là người đứng đầu của một tập đoàn an ninh lớn và tương lai của anh là vô hạn.

Tất nhiên với điều kiện của anh thì anh nên tìm một cô gái trẻ ngoan, xinh đẹp và độc thân.

Còn cô, có tiếng xấu, còn từng được đàn ông bao nuôi, anh cũng không phải không biết.

Đời này, Cố Cơ Uyển không định tìm một người đàn ông nữa, một mình cô có thể sống tốt với hai đứa con của mình.

"Hạo Phong, em không biết tối nay anh bị cái gì kích thích, nhưng, em thật sự không hợp với anh."

Cô tránh né và vẫn cố gắng rút tay về.

Nhưng Mộ Hạo Phong vẫn giữ chặt hơn, và không cho phép cô ấy lùi bước.

"Tại sao lại không hợp? Chẳng lẽ hai năm qua chúng ta không có đủ hòa hợp sao? Là nào anh có chỗ nào chưa tốt nên khiến em không vui sao?"

Mộ Hạo Phong hơi lo lắng, không, phải nói rằng kể từ khi nghe Đàm Kiệt nói những lời ấy và quyết định tỏ tình với cô anh vẫn luôn lo lắng không thôi.

"Cơ Uyển, em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc em không thích anh chỗ nào, anh sẽ sửa, anh lập tức sửa, anh thật sự có thể sửa, em hãy tin tưởng anh."

"Không phải, Hạo Phong, sao lại nói là anh không tốt chứ? Anh thật sự rất tốt."

Dù là bạn hay là "ba" của hai đứa trẻ thì anh cũng không thể chê vào đâu được.

Muốn nói không tốt, thì chính cô mới là người không tốt.

"Anh không hiểu sao, em đã từng có một người đàn ông và đã có con."

"Em nói rồi, như vậy thì sao chứ?" Hiện tại người không hiểu chính là cô!

"Anh thích em, anh vẫn luôn thích em, từ hai năm trước, không, từ nhiều năm trước, anh đã thích em."

Cô gái này, có lẽ là người duy nhất trên đời này không biết tâm tư của anh.

Có phải anh che giấu quá sâu nên cô không cảm nhận được?

Chẳng trách, ngay cả Đàm Kiệt cũng nói anh ta ngốc, là do anh không chịu bày tỏ.

"Thực xin lỗi, anh nên nói với em sớm hơn để em biết được tâm tư của anh sớm hơn."

Bởi vì căng thẳng, trán và mặt của anh đã đổ mồ hôi, thậm chí cả lòng bàn tay cũng gần như ướt đẫm mồ hôi.

"Anh thật sự thích em từ rất lâu rồi, Cơ Uyển, hãy cho anh một cơ hội làm cha thực sự của bọn trẻ, được không?"

Cố Cơ Uyển không nói, đầu ngón tay cô đang run rẩy.

"Phải thế nào em mới chịu tin anh?" Mộ Hạo Phong nôn nóng.

Cố Cơ Uyển lắc đầu, trên thực tế, dựa trên hiểu biết của cô về Hạo Phong, những gì anh đang nói bây giờ chắc chắn không phải là một trò đùa.

Cô chỉ không ngờ họ lại như thế này.

Trong hai năm, mối quan hệ của họ luôn như một gia đình.

Đột nhiên, anh muốn phá vỡ một mối quan hệ như vậy, trong lòng cô không hiểu nên bắt đầu bất an.

"Hạo Phong..."

"Anh biết anh không nên làm cho em khó xử, đêm nay anh đã bốc đồng rồi."

Mộ Hạo Phong là như vậy, không bao giờ muốn làm cho cô khó chịu.

Nhìn thấy ánh mắt ngưng ngóng của cô, anh sẽ cảm thấy mềm lòng.

Nếu bây giờ Đàm Kiệt nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ cắn nhả không ngừng cả nửa ngày.

Hạo Phong buông tay, đứng dậy và đi vào phòng tắm.

Anh cân bình tĩnh lại, có lẽ, tắm nước lạnh là một lựa chọn rất tốt.

"Đừng tức giận, sau này anh sẽ không nhắc lại chuyện này nữa."

Đôi mắt say khướt vừa rồi còn mờ mịt, hiện tại chỉ còn lại sự bình tĩnh, cùng chút thất vọng khiến người ta gần như nhìn không thấu.

Anh bước vào phòng tắm, thân hình cao lớn vẫn khẽ chao đảo, rượu này uống vào không phải là uống không.

Vừa mới đẩy cửa phòng tắm ra, chuẩn bị đi vào thì phía sau Cổ Cơ Uyển thấp giọng gọi: "Hạo Phong."

Thân hình cao lớn của Mộ Hạo Phong dừng lại, hai tay đặt ở cửa phòng tắm, đầu ngón tay nắm chặt, nhưng không dám quay lại nhìn cô.

Có phải cô có điều gì muốn nói với anh không?

Là hy vọng, hay là, triệt để cự tuyệt?

Mộ Hạo Phong không ngờ hóa ra trái tim mình cũng có thể bối rối như vậy, bối rối đến mức tay chân luống cuống không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nếu, cô muốn anh rời đi...

Lẽ ra nên biết trước rằng tỏ tình thường có hai kết quả, hoặc là nguyện vọng được thực hiện, hoặc là bị từ chối hoàn toàn.

Nhưng anh vẫn muốn trở lại cuộc sống bình yên trước đây, điều này có lẽ là không thể.

Đây là liều mạng thổ lộ đích phiêu lưu, nhưng một chút rủi ro anh cũng không thể chịu nổi.

"Cơ Uyển!" Lưng Mộ Hạo Phong cứng đờ, nói không nên lời, thậm chí cô còn nhìn ra một tia tuyệt vọng.

Anh nhìn tay mình, nhưng không hề nhìn lại cô: "Hiện tại anh như thế này, rất tốt, cho dù em không anh thì con của em cũng cần anh, đừng nghĩ đến những lời kiểu muốn anh rời đi..."

"Em muốn thử xem."

Một câu của Cổ Cơ Uyển, đã khiến mọi lời nói của Mộ Hạo Phong hoàn toàn nít bặt.

Anh đột nhiên mở mắt ra, quay phắt lại nhìn cô, sợ là chính mình nghe lầm.

"Em... Em đồng ý... Cho anh cơ hội?"

"Không..."

"Cơ Uyển..." Tâm trạng của Mộ Hạo Phong giống như đang đi tàu lượn siêu tốc, lúc lên lúc xuống.

Rất khó chịu! Khó chịu đến mức gần như muốn bùng nổ!

Rốt cuộc ý cô ấy là gì?

"Không phải là em muốn cho anh cơ hội mà là em muốn cho chính mình một cơ hội."

Cổ Cơ Uyển thở dài, so với sự lo lắng của Mộ Hạo Phong thứ mà cô bất an và lo lắng hơn hết chính là tương lai.

"Nếu, anh thực sự không để ý đến việc em từng bị người ta chạm vào lại còn sinh con cho người ta nữa thì..."

"Anh không để ý? Tại sao anh phải để ý? Anh cầu còn không được ấy chứ! Không phải, ý anh không phải là như vậy! Anh là muốn nói, anh là..."

Anh chỉ muốn nói với cô rằng dù cô đã trải qua những gì, chỉ cần cô sẵn sàng cho mình một cơ hội, đối với anh, đó là điều may mắn nhất trên đời.

Mộ Hạo Phong rất ghét cái miệng của mình, tại sao ngay cả vài câu đơn giản mà anh ta cũng không thể nói trôi chảy?

Anh ta thực sự không có ý gì khác, anh ta thực sự chỉ... quá phấn khích mà thôi.

Cổ Cơ Uyển cảm thấy thích thú trước vẻ mặt lo lắng sắp bùng nổ của anh.

Khóe môi, dần hiện lên một nụ cười.

"Nhưng em không biết liệu mình có thể hoàn toàn quên đi quá khứ và hết lòng ở bên anh hay không, em... Em chỉ có thể cố gắng."

"Có thể, có thể mà!"

Mộ Hạo Phong bước nhanh đến chỗ cô, những ngón tay run lên vì phấn khích.

Anh muốn ôm cô thật chặt nhưng lại sợ sự bông bột của chính mình sẽ khiến cô sợ hãi.

Anh như một tên ngốc, ngay cả tay chân cũng không biết nên đặt vào đâu.

Cố Cơ Uyển Nhìn thấy anh như vậy nhưng vẫn không lo lắng.

Kỳ thật, Hạo Phong cái gì cũng tốt, thật sự rất tốt.

Chỉ sợ cô không xứng ở cạnh anh.

"Anh thật sự muốn cùng em cố gắng sao? Nếu cuối cùng, em vẫn không thể quên được quá khứ..."

"Vậy thì trở lại như bây giờ, cũng không sao, ít nhất, em cũng đã cho anh cơ hội, chúng ta đều đã từng cố gắng!"

Mộ Hạo Phong cuối cùng cũng kéo cô lại và ôm chặt lấy cô.

"Anh sẽ cố gắng hết sức để làm cho em vừa lòng, anh nhất định sẽ làm cho em và các con vui vẻ, anh nhất định sẽ làm được!"

CHƯƠNG 456: Điềm Điềm GẶP CHUYỆN KHÔNG MAY

Mộ Hạo Phong rốt cuộc vẫn không cầm được rượu, sau khi Cổ Cơ Uyển để anh nằm trên giường, anh liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh vẫn nắm chặt tay cô, không nói gì cũng không buông ra.

Sau khi anh ngủ say, Cổ Cơ Uyển cố gắng thật lâu, mới kéo được tay ra khỏi tay anh.

Giương mắt, liền nhìn thấy gương mặt say ngủ an lành của anh, trên khóe môi nở một nụ cười nhẹ, thật hạnh phúc, thật mãn nguyện, hết như một đứa trẻ.

Đối diện với Hạo Phong như vậy, nếu nói là tình yêu, không bằng nói, giống tình thân hơn.

Cô đã thực sự quen với cảm giác ở bên Hạo Phong, về phần, rốt cuộc có thể trở thành một cặp đôi thực sự hay không thì cô cũng không chắc nữa.

Có lẽ, thật sự có thể thử xem.

Cô quay lại bàn làm việc, mở máy tính bảng và theo thói quen nhìn vào hộp thư trước.

Cả hai kịch bản trước đều đoạt giải, nhưng lần này lại đoạt giải thưởng rất nổi tiếng, giải thưởng lên đến hàng tỷ.

Nhưng cô không bao giờ dám xuất hiện, vì cô không muốn có bất kỳ liên quan nào đến quá khứ.

Nhưng trên thực tế, thật sự có thể trốn cả đời sao?

Đàm Kiệt nói, người đàn ông đó, vẫn đang tìm kiếm cô...

Cổ Cơ Uyển thất thần trong chốc lát, trong đầu cô chợt lóe lên một bóng dáng lạnh lùng.

Ánh mắt, giọng nói và tầm lưng của anh ấy lạnh đến mức khiến những đầu ngón tay của người ta phát run.

Người ta nói rằng thời gian có thể làm phai nhòa đi mọi thứ, nhưng tại sao hai năm nay, mỗi khi nghĩ đến hình bóng đó, lòng cô vẫn như bị cái gì đè ép, khó chịu đến vậy?

"Đừng nghĩ nữa, chúng ta hãy sống cuộc đời của mỗi người!"

Cô nhìn bàn tay của mình, ngón tay dần dần siết chặt, sau khi siết chặt lại thả lỏng.

Đã đến lúc phải sống một cuộc sống mới.

Vì Hạo Phong, cũng vì con và hơn hết là vì chính mình!

Đàm Kiệt ở lại nhà bọn họ ba ngày.

Trong ba ngày này, vì sự có mặt của anh, ngay cả bảo mẫu Quyên Thy cũng nghỉ phép dài hạn.

Ngày thứ tư, Đàm Kiệt phải đi.

"Nếu tôi không trở về, đám Lăng Chi bọn sẽ bắt đầu hoài nghi."

Trên thực tế, Đàm Kiệt thật sự rất muốn mang theo đám người Tô Tử Lạp cùng Hạ Lăng Chi đi cùng.

Những người sáng lập truyền thông Cửu Nguyệt bọn họ đã không ở cùng nhau hơn hai năm rồi.

Dù những ngày đầu làm việc căng thẳng và bận rộn nhưng vì được ở bên nhau nên dù bận đến mức ăn ngủ mấy ngày liền ở văn phòng nhưng ai cũng thấy vui.

Sau khi Cơ Uyển cùng Hạo Phong rời đi, đội ngũ của họ như thiếu đi linh hồn.

"Nếu có thể, hãy về sớm một chút." Đàm Kiệt buồn bã nhìn Cổ Cơ Uyển.

"Yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng trở về, chỉ cần..." Mộ Hạo Phong nhẹ nhàng ôm Cổ Cơ Uyển vào lòng, người đàn ông lạnh lùng đã thành quen, nụ cười của anh ấy dường như cũng nhiều hơn trong hai năm qua.

Anh khẽ cười: "Chờ chúng tôi thích nghi với cuộc sống mới, chúng tôi sẽ trở lại."

Đàm Kiệt đương nhiên biết cái gọi là cuộc sống mới là cái gì.

Kể từ đêm đó, Mộ Hạo Phong mượn rượu thêm can đảm, không biết đã nói gì với Cổ Cơ Uyển nhưng sau đó, hành động của hai người trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Đàm Kiệt đương nhiên là tận mắt nhìn thấy, trong nháy mắt liền biết Hạo Phong coi như thành công hơn phân nửa rồi.

"Phải nhanh chóng thích ứng, biết chưa?" Đàm Kiệt trừng mắt nhìn Mộ Hạo Phong.

"Ai cần anh nhiều chuyện." Mộ Hạo Phong mặc kệ anh, "Mau xem thử anh có còn quên gì không."

"Một người đàn ông như tôi thì cần gì nhiều chứ, chỉ cần mang theo hộ chiếu và điện thoại di động là được rồi, những thứ khác không quan trọng."

Tuy là nói như vậy nhưng Đàm Kiệt vẫn cẩn thận kiểm tra đồ đạc trong túi hành lý của mình.

Nếu thực sự quên mất thứ gì đó thì sẽ rất phiền phức nếu yêu cầu họ gửi lại khi đã về đến nơi.

Hai người đàn ông vào phòng, không biết còn đang lấy cái gì, Cố Cơ Uyển cho bọn trẻ ăn thì cửa hành lang đột nhiên bị mở ra.

"Quyên Thy, về rồi à?" Thời gian vừa vặn, bọn họ cũng đang chuẩn bị tiễn Đàm Kiệt ra sân bay.

"Uhm." Quyên Thy gật gật đầu, thay giày xong thì đi vào phòng bếp.

Cố Cơ Uyển cau mày, Quyên Thy này thường nói nhiều, sao hôm nay về lại không nói một lời?

Nhìn thấy lũ trẻ cũng không thân mật như trước?

Cô đi theo đến cửa bếp, nhưng nhìn thấy Quyên Thy đang đứng trước bồn rửa mặt, không biết cô ta đang nghĩ gì, như thể cô ta đang bàng hoàng.

Cố Cơ Uyển bước tới: "Quyên Thy?"

Quyên Thy giật mình vì tiếng động khi cô đột ngột xuất hiện, và gân như hét lên vì sốc.

"Thưa, thưa cô, cô gọi tôi có việc ư?" Cô ta bị sốc.

"Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi xem cô đang làm gì." Thấy bộ dạng cô ta mất hồn mất vía, Cố Cơ Uyển hơi lo lắng: "Có chuyện gì vậy? Cô không khỏe sao? Có muốn đến bệnh viện không?"

"Không có việc gì không có việc gì, tôi chỉ đang nghĩ về một chuyện thôi, không sao đâu."

Quyên Thy thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng phấn chấn hẳn lên, cười nói: "Cô không đi làm sao? Sắp đến giờ rồi, cô nhanh đi làm đi, Điềm Điềm giao cho tôi là được rồi."

"Được, cô trông Điềm Điềm nhé, chúng tôi muốn tiễn bạn ra sân bay."

Cố Cơ Uyển thấy thời gian thật sự không còn sớm nên lập tức đi ra khỏi bếp.

Quyên Thy lại nhìn chăm chăm theo bóng dáng rời đi của cô, ánh mắt dần dần lắng xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Đầu tiên Mộ Hạo Phong đưa Thiên Hiếu đi nhà trẻ, sau đó mới lái xe, cùng Cố Cơ Uyển tiễn Đàm Kiệt ra sân bay.

"Ở độ tuổi của Thiên Hiếu này, làm sao nhà trẻ lại chịu nhận nó?" Đàm Kiệt hỏi.

Nói chung ở các trường mẫu giáo, trẻ em cần phải đủ ba tuổi và biết cách xử lý một số việc thì mới chịu nhận chúng.

Nhưng Thiên Hiếu, hiện tại chỉ có hơn một tuổi, còn chưa được một tuổi rưỡi nữa.

"Chúng tôi trực tiếp tìm viện trường để ông ấy phỏng vấn Thiên Hiếu, khả năng tự chăm sóc bản thân của thằng bé giỏi hơn những đứa trẻ ba tuổi rất nhiều, cho nên, viện trường chấp nhận và để cho Thiên Hiếu nhập học."

Đàm Kiệt gật đầu.

Nghĩ lại cũng đúng, chỉ số thông minh của Mộ Thiên Hiếu, thực sự không phải là thứ mà một đứa trẻ ba tuổi trung bình có thể so sánh.

Tuy rằng không bằng người lớn, nhưng không thể không nói là nó biết nhiều hơn một đứa trẻ năm tuổi.

Đứa trẻ đó thật sự là quá lợi hại, quả thực là một thiên tài giống như ba của nó...

Đàm Kiệt lắc đầu, suýt chút nữa muốn tát chính mình.

Vào lúc này, làm sao có thể nghĩ về mối quan hệ giữa Thiên Hiếu cùng Mộ Tu Kiệt chứ?

Sau này không được nghĩ đến chuyện đó nữa.

Đưa Đàm Kiệt đến sân bay xong, Mộ Hạo Phong lạnh lùng nhìn hai người lưu luyến chia tay trong hai phút rồi đẩy Đàm Kiệt vào trong đám người.

Rồi anh dẫn Cố Cơ Uyển lên xe rời sân bay.

"Em còn có chuyện muốn nói với anh ấy, hơn nữa cũng còn thời gian, tại sao lại vội vàng rời đi?"

"Còn nói chuyện gì với anh ta, ba ngày qua bị anh ta quấy rầy còn chưa đủ sao?"

Anh chàng đó giống như một người mắc bệnh nói lảm nhảm, nói không ngừng, trong ba ngày, anh ta đã nói nhiều hơn những gì anh ta đã nói trong hai năm qua.

"Chúng em đã lâu như vậy không gặp nhau nên có nhiều chuyện để nói rồi, sao anh lại có thể ghét bỏ chứ?"

Cố Cơ Uyển nhìn anh ngây người, nếu không thích nói chuyện như anh thì cuộc sống không ngọt ngào sao?

"Lần sau gặp mặt lại tán gẫu nhé."

Mộ Hạo Phong đưa cô đến tầng dưới công ty, Cố Cơ Uyển đã trang điểm xấu xí bước ra khỏi xe, cô lại chìm trong đám đông và không có cơ hội tìm lại được bóng dáng xưa.

Hôm đó cô còn bận công việc, buổi trưa cuối cùng cũng có thời gian rảnh.

Theo thói quen, cô lấy điện thoại ra và bật chức năng giám sát ở nhà, muốn xem Diễm Diễm ở nhà có ngoan không.

Nhưng lần này, dù ở sảnh hay trong phòng, đều không có bóng dáng của Diễm Diễm cùng Quyên Thy.

Chẳng lẽ, đi ra ngoài?

Tuy nhiên, chiếc xe đẩy phải mang theo khi đưa Diễm Diễm ra ngoài vẫn được đặt lặng lẽ ở một góc hành lang.

Nhớ tới bộ dáng Quyên Thy khi trở về sáng nay, đột nhiên, trong lòng Cố Cơ Uyển xẹt qua một tia bất an.

Cô càng tiếp tục theo dõi, sự lo lắng của cô dường như ngày càng nặng hơn.

Cô lập tức bấm số của Quyên Thy nhưng điện thoại báo không liên lạc được!

Sao lại thế này?

Từ mười hai giờ trưa đến một giờ, đã đến giờ ngủ của Diễm Diễm, trong nhà vẫn như trước không có bóng dáng bọn họ.

Cô tiếp tục gọi cho Quyên Thy, nhưng vẫn không thể gọi được.

Cố Cơ Uyển rút cuộc nhận không được gọi cho Mộ Hạo Phong: "Hạo Phong, Diễm Diễm cùng Quyên Thy... Hình như đã xảy ra chuyện."

CHƯƠNG 457: BA, BÀI

Đây là một thành phố xa lạ.

Anh không biết tại sao mình lại tiếp nhận dự án nhỏ đến mức chẳng có ý nghĩa gì với anh này.

Chỉ là, anh đã xem bản kế hoạch đối phương đưa tới, sau khi nhìn thấy ảnh chụp một góc bóng dáng nhỏ bé, anh chợt cảm thấy hứng thú với dự án này.

Dự án rất nhỏ, hoàn toàn không đáng để anh tự mình tới đây một chuyến.

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó do những người đó quay chụp hiện trường vô tình chụp phải, anh đã chẳng còn nhìn thấy gì khác ngoài nó.

Đó là một cô bé rất nhỏ đứng trước một khinh khí cầu, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, không nhìn rõ chính diện và ngũ quan lắm.

Nhưng sau khi nhìn thấy bức ảnh này, trong lòng anh khẽ động như đáy lòng bị người ta giật một cái vẩy.

Loại cảm giác động lòng tinh khiết đó lại khiến người ta rung động như thế.

Nên ngoài dự liệu của mọi người, anh đã tới đây.

"Cậu chủ, đất quy hoạch của chúng ta ở ngay đằng trước, nơi này tiếp giáp trung tâm thành phố, chắc chắn là khu vực vàng đáng giá nhất Nam Thành."

Ông chủ Lý biết đối phương sẽ tới, nên sáng sớm đã đợi ở sân bay, tự mình đón tiếp, hơn nữa còn đi theo làm tùy tùng, cẩn thận phục vụ.

Anh nhìn đằng trước một chút, trung tâm thành phố khá náo nhiệt, mọi người đang hối hả đi lại, nhưng vẫn kém xa trung tâm thành phố Bắc Lăng.

Sau khi đến xem hiện trường, không nhìn thấy cô bé trong tấm ảnh đầu, anh cảm thấy thất vọng.

Anh chẳng buồn xem thêm nữa vì cảm thấy lãng phí thời gian.

Anh Cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao mà lại thật đến nơi này.

Anh đang định quay người rời đi, thì một thứ nhỏ bé đập vào mắt.

Anh sửng sốt, ngược mắt lên nhìn.

Nơi xa, một cô bé bị một gã đàn ông cao lớn ôm lấy, đang giãy dụa khóc rống lên.

Người phụ nữ nhỏ bé, gầy gò đứng đối diện đang nhận tiền từ tay một gã đàn ông cao lớn khác.

Anh vừa nhìn đã có thể nhận ra cô bé đó, đúng là cô bé mà anh đã nhìn thấy trong tấm ảnh.

Tiền?

Mặt anh sầm xuống, chân dài sải bước, bước những bước dài đuổi tới.

"Cậu chủ?" Lâm Duệ không biết anh muốn làm gì, nhưng thấy anh chạy nhanh như vậy, cũng đành bước nhanh đuổi theo: "Cậu chủ, chờ tôi một chút!"

Nơi xa, Quyên Thy vừa lấy được tiền, nhìn thấy Diễm Diễm khóc thảm thiết như vậy cũng cảm thấy không đành lòng.

Nhưng mà mẹ bệnh đến như thế, cô ta rất cần tiền để làm phẫu thuật cho mẹ, cô ta không thể mềm lòng, cô ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

"Diễm Diễm, thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Đi thôi!" Gã đàn ông cao lớn vừa đưa tiên đẩy cô ta một cái, khiến cô ta suýt chút nữa ngã trên mặt đất.

Sau đó, hai gã đi đến chỗ xe van cách đó không xa.

Điềm Điềm bị bịt miệng, khóc không ra tiếng, chân tay nhỏ khua loạn xạ, nước mắt giàn dụa, gân như bị dọa sợ rồi.

"Con bé mềm mại xinh xắn thế này chắc chắn sẽ bán được nhiều tiền."

Hai gã đàn ông cao lớn hết sức vui mừng, vừa mở cửa xe ra, đang định đi lên thì gã đàn ông đang ôm Điềm Điềm bỗng hét thảm một tiếng, ưỡn người, ngã nhào lăn lộn trên mặt đất.

Điềm Điềm lập tức rơi vào trong ngực Mộ Tu Kiệt, được anh nhẹ nhàng ôm lấy.

Rõ ràng cô bé đã bị dọa sợ, một tay ôm cổ Mộ Tu Kiệt, khóc âm lên: "Ba, ba, hu hu hu..."

Ba!

Trái tim vốn cứng rắn lạnh lùng của Mộ Tu Kiệt lập tức mềm nhũn.

Anh ôm chặt Điềm Điềm, ánh mắt lạnh băng quét về phía hai gã đàn ông cao lớn đang đứng ở cửa xe.

"Mày... mày là ai, tại sao cướp con tao?" Gã đàn ông bị ánh mắt anh dọa sợ lui về phía sau, đâm vào cửa xe "rầm" một tiếng.

Nhưng gã lập tức ưỡn thẳng lưng, liếc nhìn gã đàn ông vừa từ dưới đất bò dậy, không nói gì, đột nhiên cùng xông về phía Mộ Tu Kiệt.

Đúng lúc này, Điềm Điềm từ hõm vai Mộ Tu Kiệt ngẩng đầu lên, vừa quay đầu đã nhìn thấy hai gã dữ dằn xông tới.

Điềm Điềm thật vất vả mới ngừng khóc, giờ lại lập tức khóc rống lên.

Mộ Tu Kiệt sầm mặt lại, khi hai gã đàn ông vừa xông tới trước mặt anh, anh lập tức duỗi chân dài ra.

Gã đàn ông dẫn đầu hét thảm một tiếng, cùng lúc đó ngã xuống.

Gã đàn ông thứ hai hoảng hốt, định xông tới nhưng lại không dám.

"Ba, ba!" Gã đàn ông cao lớn đó vừa bịt miệng Điềm Điềm, Điềm Điềm vừa sợ vừa muốn đánh gã.

Nhưng, dù tuổi còn nhỏ, cô bé cũng biết mình đánh không lại người đó.

Vừa rồi, người mà cô bé gọi là ba đã đánh bại hai người đó.

Nên Điềm Điềm lại kêu hai tiếng ba, ba.

Mộ Tu Kiệt hoàn toàn không biết mình đang suy nghĩ gì, chỉ là vừa nghe thấy cô bé gọi mình là "Ba", anh đã bước nhanh tới, đập gã đàn ông cao lớn còn lại ngã xuống đất không dậy nổi.

"Ba, ba!" Điềm Điềm không những không khóc nữa mà còn cười với anh.

"Thật ngọt." Nụ cười của cô bé Điềm Điềm lập tức khiến trái tim anh mềm nhũn.

"Cậu chủ!" Lâm Duệ chạy đến.

Vừa rồi, anh ta đã nhìn rõ cảnh này.

Anh ta vội la lên: "Người phụ nữ đó chạy rồi."

"Ở đây, khắp nơi đều có camera, cô ta chạy không thoát đâu." Ánh mắt Mộ Tu Kiệt lạnh lùng.

"VẬY... vậy, báo cảnh sát sao?" Lâm Duệ dùng mắt nhìn người Điềm Điềm.

Cô bé này, vốn đang khóc nước mắt nước mũi giàn dụa, nhưng lại thông minh dụi dụi vào quần áo của cậu chủ.

Sau đó, có lẽ cô bé sẽ dễ chịu, nhưng quần áo cậu chủ...

Cậu chủ là người có bệnh thích sạch sẽ, giờ nước mắt nước mũi đầy quần áo... lát nữa, cậu ấy có ném thẳng cô bé xuống đất không nhỉ?

Nhưng mà, đáng vẻ cô bé này nhìn thật rất quen...

"Ba." Điem Điem mềm mại gọi một tiếng, sau đó nhìn Mộ Tu Kiệt bằng ánh mắt vô cùng đáng thương: "Ba, ăn, ăn..."

Mộ Tu Kiệt nhú mày: "'Đói bụng à?"

Điem Điem cũng không rõ có phải mình đói bụng hay không, nó dùng cách riêng để diễn tả.

"Ăn, ăn..." Nó mở miệng nhỏ ra, cắn một cái giống như đang ăn gì đó: "Vâng, vâng!"

"Hình như nó rất đói bụng." Ngay cả Lâm Duệ nhìn cũng hiểu.

Mộ Tu Kiệt nhìn chăm chăm cô bé, thấy trên chóp mũi nó vẫn còn nước mũi, liền kéo tay áo Lâm Duệ tới.

"Cậu chủ?" Lâm Duệ vẻ mặt mơ hồ, cậu chủ kéo tay áo anh ta làm cái gì.

Đến khi Mộ Tu Kiệt dùng tay áo anh ta lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Điem, cũng đến khi anh ta phát hiện trên tay áo của mình có thật nhiều

nước bọt nước mũi của cô bạn nhỏ, anh ta mới hiểu được ý của cậu chủ.

Hu Hu Hu, sao anh ta giống như bảo mẫu thế này?

Mộ Tu Kiệt không nói gì nữa, ôm Điem Điem đi về phía tiệm mì cạnh quảng trường.

Lâm Duệ cũng định đi theo sau, nhưng lại bị mấy quản lý giám đốc ngăn lại: "Anh Lâm..."

"Bảo cảnh sát đi, để những người này đi ghi khẩu cung, kể lại tình hình của cô bé một chút."

Lâm Duệ chỉ chỉ hai gã đàn ông cao lớn ngã trên mặt đất, vẫn chưa đứng dậy nổi.

"Chuyện dự án, chờ khi tâm trạng cậu chủ tốt rồi hãy nói."

CHƯƠNG 458: MỘT KHUÔN ĐÚC RA

Bọn họ đi vào một tiệm mì.

Dù chỉ là một tiệm mì, nhưng phong cách trang trí lại vô cùng tinh tế.

Vừa đi vào, Diễm Diễm ngửi thấy mùi thơm lập tức giấy giữa.

Nhìn thấy mì của bàn sát vách, nó định bỏ nhào qua.

Đứa bé mới hơn một tuổi làm sao biết cái gì là quý củ, nó chỉ biết bụng rất đói, nó muốn ăn thức ăn.

"Bảo họ làm nhanh lên!" Nhìn thấy cô bé nhìn chằm chằm mì của người khác, đáng vẻ thèm thuồng, Mộ Tu Kiệt hết sức đau lòng.

"Vâng vâng vâng, tôi sẽ bảo họ làm ngay một bát mang ra." Lâm Duệ chưa từng thấy đáng vẻ lo lắng như vậy của cậu chủ, nên vừa ngồi xuống đã vội vàng đứng lên, tự mình đi đến quầy hàng.

"Vị gì cũng được, nhanh lên." Giờ đây, Mộ Tu Kiệt cũng chỉ muốn cho bé con ăn no, nên chẳng còn nhớ gì nữa.

"Vâng!" Lâm Duệ bước nhanh hơn.

"Không được chua cay!" Sau lưng lại truyền tới âm thanh có phần lo lắng của cậu chủ.

"Rõ!"

Lâm Duệ bước nhanh đến chỗ lễ tân, giơ ra mấy tờ tiền giá trị lớn: "Con bé sắp đói chết rồi, hãy mang ngay cho chúng tôi một bát, chỉ cần không chua cay, còn vị gì cũng được."

"Vâng..." Đúng lúc, ông chủ nhìn thấy nhân viên bê một bát từ phía sau ra, vội tự mình bưng tới trước mặt Mộ Tu Kiệt.

"Ăn, ăn!" Diễm Diễm giẫy dụa từ trong ngực Mộ Tu Kiệt, muốn bỏ nhào tới.

"Bóng, đừng làm loạn." Từ lúc nào Mộ Tu Kiệt lại mang theo em bé thế này?

Nhìn thấy đáng vẻ bỏ nhào tới của cô bé, Mộ Tu Kiệt lo cô bé đói chết nhưng còn lo mặt nó sẽ bị bóng hơn.

Nhưng mà không cho nó lao đến, nó lập tức khóc rống lên, cậu chủ Mộ Tu trong lúc nhất thời không biết làm gì, tay chân luống cuống.

"Ngoan nào, ngoan đừng khóc, lập tức ngoan nào, lập tức ngoan nào."

Khi Mộ Tu Kiệt đang dịu dàng như nước với Diễm Diễm thì lại nhìn Lâm Duệ với ánh mắt sắc như dao, chỉ thiếu nước là không một dao chém chết anh ta.

"Còn không nghĩ cách đi!"

"Tôi... Tôi cái đó..." Làm sao nghĩ cách chứ, không phải anh ta mang em bé đến mà.

Vẫn là bà chủ tinh ý, bước nhanh đến đưa cho Tu Duệ một cái bát con, giúp anh gấp một ít mì vào bát con, làm như vậy mì sẽ nhanh nguội.

Mộ Tu Kiệt cầm đĩa lên, gấp hai sợi mì đưa đến trước mặt Diễm Diễm.

Diễm Diễm lập tức cắn một miếng, nhưng Mộ Tu Kiệt nào đã cho trẻ con ăn bao giờ đâu.

Diễm Diễm vừa cắn một cái, từng sợi mì lập tức rơi xuống trên mặt bàn.

Diễm Diễm đưa tay định nắm lấy, nhưng Mộ Tu Kiệt đâu thể để mặc nó làm loạn, cái bàn bắn đây.

Anh lại tiếp tục gấp hai sợi nữa, tay chân luống cuống đút cho Diễm Diễm ăn, gần nửa bát con đã ăn hết nhưng e là số mì mà Diễm Diễm ăn được có lẽ còn chưa được non nửa miếng của người lớn.

Lâm Duệ ngồi bên cạnh nhìn thấy vậy cảm thấy rất sốt ruột, mấy lần định lấy đũa trong tay cậu chủ tự mình cho cô bé này ăn, nhưng lại không dám.

Sau đó, vẫn là bà chủ bê một bát cháo ra mới có thể phá vỡ được cục diện bế tắc này.

"Đây là cháo do chúng tôi tự nấu, không có ý định bán, tặng cô bé này một bát nhé."

Bà chủ cười khanh khách: "Hãy dùng cái thìa nhỏ sẽ dễ dàng hơn chút."

"Cảm ơn." Hiếm khi cậu chủ Mộ khách khí với người khác như vậy, vì một bát cháo mà lại cười chân thành với bà chủ.

Bà chủ vốn định nói rất nhiều nữa, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười của anh đã hoàn toàn ngây ngốc.

Chàng trai trẻ này cười lên thật đẹp đến long trời lở đất.

Nếu không phải tuổi bà đã không còn trẻ nữa thì chắc chắn bà đã bị cậu ta mê hoặc rồi.

"Ái chà, hai ba con đều thật, nhìn cái mắt to này, cái mũi nhỏ này, cái miệng nhỏ này, cực kỳ giống ba."

Bà chủ nói rất đúng, khi tách ra thì không nhìn thấy gì, nhưng khi nhìn hai người ở cùng một chỗ thật đúng như một khuôn mẫu đúc ra.

Ba con...

Mộ Tu Kiệt còn chưa kịp phản ứng, Điềm Điềm đã ngẩng đầu nhìn anh, cười hì hì kêu lên: "Ba, bai"

Nó không nói được nhiều, nhưng từ "ba" này nó phát âm rất rõ ràng, khiến người nghe cảm thấy say mê.

Mộ Tu Kiệt cúi đầu nhìn nó, sao chữ "ba" này thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô bé lại dễ nghe như vậy.

Bởi vì êm tai, quên cả uốn nắn.

Anh gật đầu: "Ừ"

Lâm Duệ thật không tin nổi vào mắt mình, cậu chủ đang làm cái gì vậy, làm ba đến nghiện rồi sao?

"Ba, ăn." Điềm Điềm có thể quên hết nhưng lại không quên được ăn.

"Được, ăn."

Một bữa cơm, từ lúc bắt đầu "Ba" tay chân luống cuống, càng về sau càng thuận tay, rồi nghiêm nhiên trở thành người ba chân chính.

Điềm Điềm ăn mì, anh ăn chỗ Điềm Điềm ăn thừa.

Điềm Điềm ăn cháo đến chán, anh lập tức một hơi ăn sạch chỗ còn lại trong bát.

Nhìn thấy thỉnh thoảng cậu chủ lại mỉm cười với đứa bé, Lâm Duệ suyết nữa thì cảm động rơi lệ.

Đã hai năm rồi, từ sau khi Cố Cơ Uyển rời đi, ròng rã hai năm, anh ta chưa từng nhìn thấy cậu chủ cười.

Hôm nay, có vẻ sau khi ăn xong một bữa cơm, số lần cười của cậu chủ đã không thể đếm hết được.

Nếu cô bé này thật là con gái của cậu chủ thì tốt biết bao.

"Cậu chủ, phải nói thật, hai người..."

Lâm Duệ nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, không tìm được nói ra: "Thật rất giống, cực kỳ giống."

Mộ Tu Duệ nhìn Điềm Điềm, đúng lúc Điềm Điềm đứng trên đùi anh, ngẩng đầu nhìn anh.

"Ba." Con bé lại kêu lên.

"Ừ?" Mộ Tu Kiệt tưởng bé có lời muốn nói, liền cúi đầu xích lại gần.

Nào ngờ con bé bỗng nhón chân lên, hôn chụt một cái lên mặt anh.

"Ba, ba!" Con bé vui vẻ.

Mộ Tu Kiệt lại hoàn toàn ngây người.

Khi được con bé hôn, anh lại cảm thấy chua xót, có cảm giác muốn ôm chặt nó, vĩnh viễn không buông tay.

Lâm Duệ không biết anh đang suy nghĩ gì, nhìn thấy vẻ sừng sốt chưa từng có trên mặt cậu chủ, anh ta lập tức cảnh giác.

Có phải... cậu chủ tức giận rồi hay không?

Cậu chủ sao có thể để con gái hôn mình chứ, nhưng mà cô bé này mới chỉ có hơn một tuổi, chắc là... không sao đâu nhỉ?

Nhưng mặt cậu chủ bị hạt cháo dính trên miệng con bé làm bẩn...

Lâm Duệ lòng đầy thấp thỏm, chỉ thấy Mộ Tu Kiệt bỗng nghiêng đầu, ánh sáng phản chiếu trên tấm kính của tiệm mì vừa vắn chiếu ra dáng vẻ của anh và Diễm Diễm.

Hai gương mặt giống nhau như đúc, ngay cả cặn cháo trên mặt cũng giống hệt...

"Ha!" Sự nghiêm túc ngay khiến suýt chút nữa Lâm Duệ bế đứa bé từ trong ngực anh đi, để tránh cậu chủ Mộ tổn thương tới đứa bé vô tội, nhưng tiếng cười bỗng vang lên.

Tiếng cười không lớn, nhưng lại làm những người chung quanh ngạc nhiên, ai cũng nhìn chăm chăm về bên này.

Cái gì gọi là vẻ đẹp nhìn không biết no đói, chỉ cần nhìn thấy người đàn ông này cười thì chẳng cần ăn nữa.

Đẹp trai quá đi mất, đẹp trai đến long trời lở đất, đẹp trai đến không giống người, đẹp trai đến phạm quy.

"Ba" cười khiến tâm tình Diễm Diễm càng tốt hơn, nó lại nhón chân lên.

Lần này Mộ Tu Kiệt rất phối hợp, cúi đầu tới gần, để nó hôn tới tấp "chụt chụt".

Cuối cùng, hai người mặt mày lấm lem, không phải hạt cháo thì là sợi mì, nhưng lại vẻ mặt lại tràn đầy vui vẻ.

Mặt trái tim Thiên Lam Lam vốn ảm đạm suốt hai năm nay bỗng trở nên rất tươi sáng.

CHƯƠNG 459: ĐỪNG QUÃY RẦY ĐẾN CUỘC SỐNG CỦA CHÚNG TÔI NỮA

Chỉ thời gian một bữa cơm, mà cả lớn cả nhỏ đều khiến toàn thân trở nên bồn chồn.

Nhưng đi cùng nhau, lại hòa hợp và ấm áp khó tả.

“Bọn họ đã báo cảnh sát rồi, đợi bắt được người phụ nữ đó, chắc là có thể biết được thân phận của cô nhóc này rồi.”

Lúc đi ra khỏi quán phở, Lâm Duệ nhận được một cuộc điện thoại, rồi báo cáo tin tức lại cho Mộ Tu Kiệt.

Mộ Tu Kiệt nhìn cô nhóc đang nắm tay mình, đột nhiên anh lại cảm thấy chua xót.

Đợi sau khi biết được thân phận của cô nhóc này, không lẽ phải đưa nhóc trở về sao?

Tại sao, anh lại cảm thấy buồn bã và lo lắng như vậy chứ?

“Cậu cả, cô bé là con nhà người ta.” Ánh mắt Lâm Duệ nhìn anh lập tức trở nên bất an.

Không phải cậu chủ đang muốn chiếm cô bé này làm của riêng đấy chứ? Nhưng mà, không được đâu.

Tưởng rằng cậu cả sẽ không vui vì lời nói của mình, không ngờ, anh chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ừm”

Nhưng chính vì một tiếng “ừm” nhàn nhạt này, lại khiến Lâm Duệ càng khó chịu hơn.

Hai năm rồi, sự xuất hiện của cô nhóc này, khiến cậu cả có được niềm vui duy nhất.

Nhưng một chút vui vẻ này, sắp sửa biến mất rồi.

“Cậu cả, hay là...”

“Điêm Điêm!” Đột nhiên, có một tiếng gọi truyền đến từ phía sau.

Người phụ nữ kia giống như lên cơn điên, xông thẳng đến bên cạnh Mộ Tu Kiệt, muốn cướp đi cô nhóc đang nắm tay anh.

Cánh tay của Lâm Duệ đã giơ ra, nhưng lại bị người đàn ông đến cùng cô đẩy ra.

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt trầm xuống, đang định cản người vừa xông đến lại.

Ngay sau đó, lại vì nhìn thấy rõ hình dáng của cô mà ngơ ra, hoàn toàn không kịp phản ứng lại!

Hai năm rồi!

Cô gầy hơn một chút, nhưng vẫn không khác gì so với trước kia.

Cô trang điểm, trang điểm khiến cho mình xấu đi, giống như khi đó lúc đính hôn với anh.

Cô còn đeo một cái kính vừa to vừa xấu, gần như che hết một nửa gương mặt của cô.

Vì vậy, người anh sai đi không tìm thấy cô là bởi vì, bây giờ cô hoàn toàn là một người phụ nữ xấu xí! So với tấm ảnh anh đưa bọn họ, đúng là cách biệt như trời với đất!

“Điềm Điềm, con sao rồi? Có bị đau ở đâu không? Mau nói cho mẹ, đau ở đâu?”

Cố Cơ Uyển sốt ruột đến mức sắp khóc, cảm giác mất đi lại tìm được, khiến cô suy t chút nữa không kìm nén được bản thân.

Tìm hơn hai tiếng đồng hồ, cô cũng sắp sụp đổ rồi.

Trước kia nhìn thấy tin tức những đứa trẻ bị mất tích, tuy có chút đau lòng, nhưng mà, không đích thân trải qua, không ai có thể cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng đó.

Điềm Điềm của cô! Điềm Điềm của cô thật sự trở về rồi!

“Manmii.” Điềm Điềm ngoan ngoãn gọi một tiếng, khiến những giọt nước mắt mà Cố Cơ Uyển kìm nén này giờ cũng đã rơi xuống.

“Mami... ba, ba.” Điềm Điềm giống như đang muốn chia sẻ một món đồ tốt, vội vã muốn nói “món đồ tốt” trong mắt cô bé cho mami của mình.

Cố Cơ Uyển lập tức phòng bị với người đàn ông bên cạnh, lúc này mới nghĩ ra, bé Điềm Điềm lên rồi lùi lại vài bước: “Hạo Phong!”

Mộ Hạo Phong không nói gì, bởi vì, ngay từ lúc chặn Lâm Duệ lại, anh ta đã nhìn rõ đối phương rồi.

Mộ Tu Kiệt!

Hai năm rồi, người đàn ông này, cuối cùng vẫn tìm đến được đây.

Nhưng mà, ba?

Sắc mặt Mộ Hạo Phong lập tức trở nên khó coi, sao Điềm Điềm lại gọi người đàn ông này là ba?

Sau khi Cố Cơ Uyển bế Điềm Điềm lùi lại vài bước, cuối cùng cũng nhìn rõ người đàn ông trước mắt.

Anh gầy đi rồi.

Vẫn là con người ấy, vẫn là một Mộ Tu Kiệt cao cao tại thượng, lạnh lùng kiêu ngạo như vậy.

Nhưng mà, đáy mắt của anh, có sự cô đơn mà hai năm trước không có.

Giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, cho dù bề ngoài có tỏ ra vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể che giấu nỗi cô đơn.

Cô thậm chí có thể nghĩ đến bóng lưng cô độc đang hút thuốc vào mỗi đêm yên tĩnh từ ánh mắt trầm lặng kia của anh.

Không! Người đàn ông này, ép nhà họ Cố đến mức không còn đường lùi, khiến cô có nhà cũng không thể trở về!

Anh muốn gì thì có đó, anh có gì đáng để cô đơn sao?

Phụ nữ dễ chết nhất trong những hoang tưởng của bản thân, bởi vì hoang tưởng, luôn luôn chỉ là những suy nghĩ hão huyền của riêng họ!

Cảm xúc lẫn lộn sau vài giây ngắn ngủi, cuối cùng Cố Cơ Uyển cũng bình tĩnh lại.

Điềm Điềm vẫn đang nhìn Mộ Tu Kiệt, gương mặt nhỏ bé nở nụ cười vui mừng: “Ba, mami, ba.”

Trái tim của Mộ Tu Kiệt rung động từng hồi!

Không ngờ cô nhóc này lại là con gái của Cố Cơ Uyển, chắc bây giờ đã hơn một tuổi rồi, vậy thì... vậy thì! Chẳng lẽ... chẳng lẽ cô nhóc thật sự là con gái của anh?”

“Uyển Uyển...”

“Chú ấy không phải ba của con, ba con đến rồi!” Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn Điềm Điềm, gương mặt nghiêm túc: “Mau về bên ba đi.”

Điềm Điềm vẫn có chút nghi hoặc, trên thực tế, cô bé vốn không biết ba là cái thứ gì cả.

Người có thể cho cô bé cảm giác an toàn, thì chính là ba.

Sau khi Cố Cơ Uyển đặt Điềm Điềm xuống, Điềm Điềm đi đến bên cạnh Mộ Hạo Phong, ngọt ngào gọi một tiếng: “Ba.”

Cố Cơ Uyển thở phào một hơi, đáy mắt Mộ Tu Kiệt lại có chút tuyệt vọng.

Cô nhóc là... con gái của Mộ Hạo Phong!

Một cô nhóc hơn một tuổi!

Lúc đó, sau khi bọn họ rời đi, đã lập tức ở bên nhau rồi sao? Nếu không, cô nhóc không thể nào lớn như vậy được!

Nhất thời, lòng anh ngổn ngang trăm mối, cái cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục, khiến cậu cả Mộ mạnh mẽ trên thương trường khiến mọi người

đều phải sợ hãi như anh đây cũng sắp chống cự không nổi.

“Tại sao anh lại đưa Điềm Điềm đi? Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Cố Cơ Uyển tiến về phía trước một bước, chắn trước mặt Điềm Điềm và Mộ Hạo Phong, nhìn Mộ Tu Kiệt, đáy mắt lộ ra vẻ tức giận.

“Cậu cả Mộ, cả nhà chúng tôi đã trốn anh đến mức mà nhà mình cũng không dám về, hai năm rồi, anh vẫn chưa chịu tha cho chúng tôi sao?”

Vậy mà anh lại dám động vào Điềm Điềm!

Cố Cơ Uyển néo thật chặt lòng bàn tay mình: “Rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

Mộ Tu Kiệt chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Hai năm rồi, anh quả thực chưa từng có suy nghĩ bỏ qua cho cô, anh chưa bao giờ ngừng việc tìm kiếm cô lại!

Lâm Duệ không thể nhìn cậu chủ nhà mình chịu ấm ức được, anh vội vàng giải thích: “Cậu cả không làm gì Diễm Diễm cả, anh ấy chỉ...”

“Câm miệng!” Mộ Tu Kiệt lạnh lùng nói.

Lâm Duệ thở dài, anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà, cậu cả lại không cho anh nói!

Mộ Tu Kiệt bước lên phía trước một bước, ánh mắt xuyên qua Cố Cơ Uyển, nhìn vào cô nhóc đang trong lòng Mộ Hạo Phong.

Vậy mà... cô nhóc lại là con của Mộ Hạo Phong và Cố Cơ Uyển.

Tạo hóa trêu người, tại sao anh vừa nhìn thấy cô nhóc này, lại có cảm giác như nhặt được báu vật chứ.

Hóa ra mọi thứ đều là vì, cô nhóc là con gái của Cố Cơ Uyển.

Anh lại tiến về phía trước một bước, muốn đưa tay ra chạm vào người phụ nữ anh hàng đêm nhung nhớ.

Nhưng mà, bàn tay vẫn chưa kịp chạm vào cô, cô đã bị người đàn ông kia kéo vào trong lòng.

Mộ Tu Kiệt nhìn hai người trước mắt, sự ấm áp trong mắt, lập tức giảm xuống.

“Uyển Uyển, theo anh trở về!”

Cố Cơ Uyển lạnh lùng cười: “Theo anh trở về làm gì chứ? Cậu cả Mộ, vẫn muốn lấy tôi làm đồ chơi của anh sao?”

“Đừng nói nữa, Diễm Diễm còn ở đây mà.” Mộ Hạo Phong biết, chỉ cần nhắc đến chuyện này, Cố Cơ Uyển sẽ cảm thấy đau khổ.

Nếu như đã đau khổ, sao còn phải nhắc đến?

Cố Cơ Uyển cắn môi, dùng sức nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra một lần nữa, ánh mắt đã không còn chút cảm xúc nào.

“Cậu cả Mộ, xin anh đừng quấy rầy đến cuộc sống của chúng tôi nữa, nếu không, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

CHƯƠNG 460: CÓ PHẢI EM LẠI MUỐN CHẠY ĐÚNG KHÔNG?

“Mợ cả, cậu cả thật sự không có ác ý, đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

Sao Lâm Duệ có thể nhẫn tâm nhìn cậu cả bị hiểu lầm, chịu oan ức chứ?

Anh vội đi tới, vội nói: “Lúc trước chúng tôi nhìn thấy tên buôn người đang giao dịch trên đường, chính cậu cả đã cứu cô chủ nhỏ Diễm Diễm từ tay bọn buôn người.”

“Anh tưởng tôi sẽ tin lời anh nói?” Cố Cơ Uyển không muốn tin lời nào mà Mộ Tu Kiệt và người của anh nói.

“Mợ cả...”

“Tôi không phải mợ cả của anh!” Cố Cơ Uyển lạnh lùng nói với anh ta: “Lâm Duệ, cảm ơn anh vì lúc trước đã đối xử tốt với tôi, nhưng tôi mong anh đừng làm

mấy chuyện ức hiếp người khác thay cậu cả nhà anh nữa, vì tương lai anh cũng sẽ có vợ con!”

Ban ngày ban mặt mà dám trắng trợn cướp con gái người khác!

Bọn họ có biết sau khi cô phát hiện Diễm Diễm thật sự mất tích, cô đã lo lắng tuyệt vọng thế nào không?

Bọn họ không phải người làm cha làm mẹ, nên chưa nếm được cảm giác đáng sợ đó!

“Mợ... cô Uyển Uyển, thật sự không phải chúng tôi...”

“Anh Lâm, bắt được người rồi!” Phía xa có hai người đàn ông vội vàng chạy tới, thở hổn hển nói.

“Anh Lâm, cậu cả Mộ, bắt được... bắt được người phụ nữ đó rồi!”

Lâm Duệ ánh mắt sáng rỡ, vội nói với Cố Cơ Uyển: “Là một người phụ nữ muốn bán cô bé Diễm Diễm cho bọn buôn người, giờ chúng tôi bắt được người rồi,

cô là mẹ cô bé Diễm Diễm, cô cũng nên tới đó xem thử đi”

Không ngờ người phụ nữ muốn bán Diễm Diễm lại là Quyên Thy.

Quyên Thy khóc sụt sùi, không biết do sợ hãi hay hối hận nữa.

“Tôi xin lỗi, cậu Mộ, mợ Mộ, tôi thật sự xin lỗi, tôi cũng hết cách rồi, mẹ... mẹ tôi sắp không qua khỏi rồi, tôi xin lỗi! Tôi thật sự rất cần tiền...”

Cố Cơ Uyển không cảm thấy đồng cảm gì với cô ta.

Ai cũng thiếu tiền, ai cũng có nỗi khổ và bất đắc dĩ của riêng mình, nhưng đây không phải là lý do để bạn có thể làm chuyện xấu!

Cảnh sát đưa Quyên Thy đi, Cố Cơ Uyển và Mộ Hạo Phong cũng đi tới đồn công an để lấy lời khai.

Còn Mộ Tu Kiệt, vì anh đã cứu Diễm Diễm nên anh cũng đi tới đồn công an một chuyến.

Lúc bọn họ xong việc ra ngoài, đã hơn bốn giờ chiều.

Bụng Diễm Diễm lại kêu ọc ọc.

Cô bé đói bụng, lập tức giơ tay về phía Mộ Tu Kiệt ngay: “Ba, con muốn đi ăn.. “

Trẻ con rất nhanh đói, mới ăn chưa được năm tiếng đã bắt đầu âm ỉ rồi.

Cố Cơ Uyển vội ôm cô bé lại: “Để mẹ đưa con đi ăn nhé.”

Cô nhìn Mộ Hạo Phong, thật ra cô rất muốn nhắc Hạo Phong, nên đi đón Thiên Hiếu rồi.

Nhưng Mộ Tu Kiệt và Lâm Duệ đang ở đây, nên cô không muốn nhắc đến chuyện của Thiên Hiếu.

Thiên Hiếu giống Mộ Tu Kiệt hơn Điềm Điềm, nhất là tính cách, thật sự là phiên bản thu nhỏ của Mộ Tu Kiệt. Nếu để Mộ Tu Kiệt nhìn thấy Thiên Hiếu, cô cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Cô không thể chịu đựng nổi rủi ro khi mất đi bất kỳ đứa con nào trong hai đứa, một chút cũng không được.

“Điềm Điềm, ba và mẹ đưa con về ăn cơm nhé.”

Mộ Hạo Phong đi lấy xe ngay.

Cố Cơ Uyển cũng muốn đi theo, nhưng phía sau lại vang lên giọng nói khàn khàn của Mộ Tu Kiệt: “Điềm Điềm là do tôi cứu.”

Cố Cơ Uyển dừng bước, sau khi do dự một hồi lâu, cuối cùng cô cũng quay đầu nhìn anh: “Tôi xin lỗi vì đã hiểu lầm anh, cũng cảm ơn anh đã cứu Điềm Điềm, nhưng...”

Trên mặt cô không hề có cảm xúc dư thừa nào.

Đã hai năm rồi, mọi thứ đều đã phai nhạt, cô cũng không nên để chút rung động nhỏ chết tiệt dưới đáy lòng tiếp tục tồn tại.

Cô bình tĩnh nói: “Nhưng tôi mong anh đừng quấy rầy chúng tôi, cảm ơn anh!”

Mộ Hạo Phong lái xe tới, Cố Cơ Uyển ôm Điềm Điềm đi tới đó với tốc độ nhanh nhất.

Trước khi cửa kính xe đóng lại, Điềm Điềm còn nằm nhoài lên cửa xe, nhìn Mộ Tu Kiệt nói: “Ba ơi...”

“Chú ấy không phải ba con!”

Sau đó, cô kéo cửa kính xe xuống.

Mộ Tu Kiệt vẫn đứng đó, lặng lẽ nhìn bọn họ rời đi.

“Cậu cả...” Lâm Duệ không biết anh đang nghĩ gì.

Nhưng bọn họ đã tìm kiếm Cố Cơ Uyển hai năm rồi, chẳng lẽ giờ lại không theo đuổi nữa?

Nhưng Cố Cơ Uyển đã ở bên Mộ Hạo Phong rồi, còn sinh một cô con gái nữa...

Trong lòng Lâm Duệ cũng rất buồn bực, sao mọi cái lại ở bên người đàn ông khác? Vậy cậu cả phải làm sao đây?

Không biết qua bao lâu, Mộ Tu Kiệt mới lạnh nhạt nói: “Cậu đi điều tra địa chỉ nhà bọn họ đi.”

Lâm Duệ lập tức lên tinh thần, đáp lại ngay: “Vâng!”

Mộ Tu Kiệt nhìn về phía chiếc xe rời đi, hai mắt từ từ híp lại.

Cô bảo anh đừng quấy rầy bọn họ? Chuyện này sao có thể?

Anh đi tìm cô suốt hai năm trời! Không dễ gì mới tìm thấy, nên anh không thể buông tay được!

Cho dù con bé không phải con gái anh thì sao? Cô bé gọi anh là ba, vậy thì sau này anh sẽ làm ba con bé.

Anh không chỉ cần vợ, mà còn cần con gái nữa!

Cả ngày hôm nay, Cố Cơ Uyển luôn mang tâm sự nặng nề.

Buổi tối lúc tắm cho Điềm Điềm, cô bé bỗng hỏi cô: “Mẹ ơi, ba đâu rồi ạ?”

Nhưng rõ ràng ba đang ở bên ngoài phòng tắm, chuẩn bị đồ ngủ cho cô bé.

Thiên Hiếu cũng đang ở trong phòng đọc sách.

Nghe Điềm Điềm hỏi vậy, người làm anh như cậu bé rất sẵn lòng giải thích nghi hoặc cho cô bé: “Ba đang đi lấy đồ cho em.”

Điềm Điềm chưa hiểu lắm, bỗng thoát khỏi vòng tay Cố Cơ Uyển, chạy ra khỏi phòng tắm.

Thiên Hiếu nhanh tay nhanh mắt, vội lấy khăn tắm quấn lên người cô bé.

Cô bé chỉ mới hơn một tuổi, ngay cả Cố Cơ Uyển cũng không lo lắng khi cơ thể cô bé bị người khác nhìn thấy, dù gì cô bé cũng còn quá nhỏ.

Nhưng Thiên Hiếu lại khác, cậu bé rất khó chịu khi Điềm Điềm chưa mặc quần áo đã chạy ra ngoài.

“Em không được để người khác nhìn thấy!” Thiên Hiếu rất tức giận.
Nhưng Điềm Điềm hoàn toàn không hiểu, cô bé nhìn khắp phòng rồi hỏi: “Ba đâu rồi ạ?”
Cô bé hỏi rất nghiêm túc, cũng vì vẻ mặt nghiêm túc của cô bé đã làm tim Mộ Hạo Phong bị bóp chặt.
Ba mà Điềm Điềm cần, không phải là anh.

“Điềm Điềm, ba đang ở đây, con không được nói lung tung.” Sắc mặt Cố Cơ Uyển trông rất khó coi.
Hiếm khi cô nói chuyện nghiêm túc với Điềm Điềm thế này: “Con chỉ có một người ba biết không?”
“Daddy, daddy.” Điềm Điềm bỗng đổi xưng hô khác.
Daddy? Trước giờ cô bé chưa từng gọi Mộ Hạo Phong như vậy.

Mộ Hạo Phong và Cố Cơ Uyển liếc nhìn nhau, tim bỗng chua xót, cũng đồng thời vỡ lẽ.
Ba trong lòng Điềm Điềm đã đổi chủ rồi, còn anh vì tác thành cho tiếng gọi ba này mà đổi thành daddy.
Rốt cuộc trong lòng cô bé đã phát triển thế nào? Hơn một năm bầu bạn, vậy mà không bằng một người chưa quen biết được một ngày.
Trong lòng Cố Cơ Uyển dâng lên cảm giác bất lực.
Điềm Điềm chỉ là một đứa bé hơn một tuổi, cô bé có thể hiểu gì chứ?
Cô bé thích ai thì tự nhiên thể hiện ra bên ngoài, cô bé không quan tâm người khác vui hay giận, vì cô bé hoàn toàn không hiểu.
Cố Cơ Uyển ôm cô bé quay lại phòng tắm, sau khi tắm rồi mặc đồ cho cô bé, cô liền dỗ cô bé đi ngủ.
Có lẽ là vì ban ngày ở bên ngoài chơi đùa hơi mệt, nên vừa nằm xuống giường, cô bé đã ngủ thiếp đi.
“Thiên Hiếu, hôm nay Điềm Điềm bị kinh sợ, nên tối nay con nhớ chăm sóc cho em nhé!”
Lúc ra khỏi phòng, Cố Cơ Uyển đã căn dặn cậu bé.
Thiên Hiếu đắp chăn cho Điềm Điềm, gật đầu với cô, rồi tự bật chiếc đèn nhỏ ở bên giường, tiếp tục đọc sách.
Cùng một độ tuổi, nhưng IQ hoàn toàn trái ngược.
Cố Cơ Uyển xoa mi tâm, rơi ra ngoài phòng.

Cô đóng cửa lại, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Mộ Hạo Phong đang ngồi trên sofa nhìn cô.
“Chúng ta nói chuyện một lát đi!” Mộ Hạo Phong cầm một tách trà nóng, rồi đi ra ngoài ban công.
Gió mùa đông hơi lạnh lẽo, Cố Cơ Uyển đi theo sau vô thức chà lòng bàn tay.
Mộ Hạo Phong nhét tách trà nóng vào tay cô, Cố Cơ Uyển bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình trở nên ấm áp.
Hạo Phong luôn chu đáo như vậy.
Mộ Hạo Phong khẽ ôm cô, cùng cô ngắm bầu trời đêm trên cao.
Giọng anh vẫn luôn nhẹ nhàng như vậy: “Có phải em lại muốn chạy nữa đúng không?”

CHƯƠNG 461: ĐỢI ANH

Mộ Hạo Phong hiểu Cố Cơ Uyển, nhất là qua hai năm chung sống, anh càng hiểu rõ cô hơn trước.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy Mộ Tu Kiệt, anh đã biết cô đang nghĩ cách chạy trốn.

“Nhưng anh ta đã đuổi tới đây rồi, giờ em có thể trốn đi đâu đây?”

Từ trốn này thật sự đã xoay quanh tâm trí Cố Cơ Uyển suốt một buổi chiều, cộng thêm nửa buổi tối.

Cô thật sự rất muốn rời khỏi nơi này ngay, đi tới một nơi mà Mộ Tu Kiệt không bao giờ tìm thấy được.

Nhưng giờ anh đã biết được cô đang sống ở đây, muốn rời đi cũng không còn dễ dàng nữa.

Huống hồ, cô còn dẫn theo hai đứa nhỏ, cô có thể trốn ở đâu đây?

“Em đừng nghĩ nữa, cho dù gặp phải vấn đề gì, anh cũng sẽ ở bên em.” Mộ Hạo Phong khẽ ôm cô vào lòng.

“Em không sao, em đã không còn cảm giác gì với người đàn ông đó nữa rồi, giờ Cố thị đã vượt qua được khủng hoảng, cho dù anh ta tới đây cũng không ảnh hưởng gì đến em.”

Cô cũng không biết mình nói câu này để an ủi Mộ Hạo Phong, hay an ủi chính mình nữa.

Mộ Hạo Phong gật đầu, định nói điều gì đó, nhưng anh không biết mình có nên nói ra không?

Anh ít khi muốn nói lại thôi như lúc này, Cố Cơ Uyển nhìn anh hỏi: “Có phải anh định nói gì với em đúng không?”

“Giờ Cố Vị Y vẫn chưa sa lưới.”

Cố Cơ Uyển sững sốt, nhất thời không biết nên nói gì.

Giọng điệu Mộ Hạo Phong rất lạnh nhạt: “Người nhà họ Cố vẫn luôn tìm kiếm em, vì bọn họ luôn đi tìm em, nên không có tâm tư đi tìm Cố Vị Y”

“Thảo nào, bọn họ không báo cảnh sát ư?” Chỉ cần báo cảnh sát, chắc chắn bên cảnh sát sẽ tìm tới đây ngay.

“Nói cách khác, cô ta không còn ở Bắc Lăng và Lăng Châu nữa?”

“Có lẽ là vậy, mọi người cũng không đặt nhiều tâm tư vào chuyện này, mặc dù bên cảnh sát luôn tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm thấy.”

Thật ra Mộ Hạo Phong nói với cô những lời này, chỉ vì muốn nói cho cô biết một số chuyện.

Nhưng anh không biết tại sao mình phải nói mấy chuyện này với cô.

Bởi vì chuyện này gần như không có lợi với anh.

Nhưng Uyển Uyển phải biết chuyện này.

“Cố thị và Mộ thị lại hợp tác với nhau, giờ hai nhà có rất nhiều hạng mục lớn đang phát triển, hạng mục mà cậu năm nhà họ Mộ phụ trách lúc trước, đã được Mộ Tu Kiệt tiếp quản.”

Cố Cơ Uyển không nói gì, cô hoàn toàn không muốn biết chuyện của Mộ Tu Kiệt.

Nhưng cô biết, Mộ Hạo Phong nói ra mấy chuyện này, là vì nó có liên quan đến cô.

Mộ Hạo Phong nhìn chân trời ở phía xa xa, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như trước: “Nghe nói vì muốn tiếp nhận hạng mục trong tay Mộ Bách Lạc, anh ta đã chuyển nhượng 5% cổ phần Mộ thị trong tay mình cho Mộ Bách Lạc.”

Bàn tay đang nắm lan can của Cố Cơ Uyển bỗng siết chặt.

5%! Cô biết, giá trị 5% này!

5% này đủ để cả nhà sống xa hoa mười đời!

Vì muốn giúp đỡ Cổ thị, mà anh nhượng 5% cổ phần Mộ thị trong tay mình, người đàn ông thật sự điên rồi!

“VẬY HẠNG MỤC... HẠNG MỤC ĐÓ CỦA CỔ THỊ...”

“Đã được hủy bỏ trong hòa bình rồi.” Đây chính là ý mà Hạo Phong muốn nói.

Vì Cổ thị, Mộ Tu Kiệt tặng không công 5% đó.

Nếu nói là vì Cổ thị, không bằng nói là vì Cổ Cơ Uyển.

Mặc dù anh cũng không hy vọng Uyển Uyển vẫn còn dây dưa với Mộ Tu Kiệt, nhưng nếu Mộ Tu Kiệt đã đuổi theo tới đây, vậy thì Uyển Uyển có quyền được biết chuyện này.

Anh không hy vọng vì mình không nói, mà ảnh hưởng đến việc lựa chọn của Cổ Cơ Uyển.

Thật ra anh đã quen đứng phía sau Uyển Uyển rồi, cứ lặng lẽ ngắm nhìn rồi bảo vệ cô.

Tối hôm đó anh tỏ tình là vì bị Đàm Kiệt xúi giục, cộng thêm việc anh thật sự uống không ít rượu.

Nên nhất thời kích động.

Anh hy vọng Cổ Cơ Uyển có thể sống vui vẻ hạnh phúc, nếu cô sống vui vẻ bên anh, vậy thì mặc kệ đối thủ là ai, anh cũng sẽ bất chấp tất cả.

Nhưng nếu Uyển Uyển cũng không vui vẻ khi ở bên anh thì sao?

Vậy thì cô có quyền được biết và lựa chọn, giống như lúc trước, anh chưa từng muốn làm khó cô.

“Anh đi xem hai đứa nhỏ, em nên vào trong nghỉ ngơi sớm đi.”

Cổ Cơ Uyển vẫn luôn im lặng, Mộ Hạo Phong nhìn cô một lúc, rồi mới xoay người rời đi.

Nhưng trong giây phút anh xoay người, tay anh bỗng bị cô nắm chặt.

“Hạo Phong, anh không muốn ở bên em ư? Tại sao anh lại nói những chuyện này với em?”

“Giờ trong lòng em đang rất rối bời, nên đừng miễn cưỡng bản thân.” Mộ Hạo Phong nắm ngược lại tay cô, chỉ dùng sức nắm chặt một lát rồi buông ra.

“Hạo Phong!” Cô không muốn lựa chọn, vì cô không nên làm chuyện này.

Do đó anh đừng đẩy quyền lựa chọn cho cô, cô hoàn toàn không cần nó!

Nhưng Mộ Hạo Phong lại cười, xoa đầu cô, giọng điệu trái ngược với vẻ ngoài cứng rắn của anh, giọng nói của anh dịu dàng đến khó tả.

“Anh không ép em chuyện gì cả, anh chỉ hy vọng, em có thể dựa theo suy nghĩ của mình mà đi tiếp, tất nhiên, anh sẽ ủng hộ mọi bước đi của em.”

Nói xong, anh xoay người đi vào phòng khách, rồi đi vào phòng xem bọn trẻ.

Trong lòng Cổ Cơ Uyển vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Quả thật Mộ Tu Kiệt làm mấy chuyện này vì cô, đã nằm ngoài dự đoán của cô.

Hạo Phong có thể không nói cho cô biết, nhưng anh lại nói ra.

Cô ôm đầu mình, rồi nhắm mắt lại.

Cô không muốn nghĩ tới đáng về đã trở nên gầy gò, phiền muộn, mệt mỏi của người đàn ông đó nữa, cô không muốn nghĩ gì hết, vì cô không nên nghĩ tới nó!

Cô đã có bọn trẻ và Hạo Phong rồi.

Không, có lẽ cô không nên ở lại đây nữa.

Không phải cô muốn trốn tránh, cô chỉ... cô chỉ muốn đổi môi trường khác.

Cổ Cơ Uyển không biết mình đã đứng trên ban công bao lâu, mới đưa ra quyết định này, cô không muốn ở lại Nam Thành nữa.

Cô vừa bước vào nhà đã nhìn thấy Hạo Phong ra khỏi phòng bọn trẻ, đang nhỏ tiếng nghe điện thoại.

Cổ Cơ Uyển đứng trong phòng khách, lặng lẽ nhìn anh.

Hình như công ty Hạo Phong gọi tới, có chút việc gấp, nhưng cô không nghe rõ là chuyện gì.
Rất nhanh, Mộ Hạo Phong đã cúp máy, rồi quay đầu nhìn cô.
“Có phải công ty có việc gấp đúng không?” Cố Cơ Uyển hỏi.

“Ừm.” Mộ Hạo Phong gật đầu nói: “Tối nay ông Minh Sơn bị tập kích, mấy anh em anh cử đi bảo vệ ông ấy đều bị thương, công ty quyết định để anh đích thân hộ tống ông ấy về nước.”

“Liệu có nguy hiểm gì không?” Cố Cơ Uyển đã từng nghe qua cái tên Minh Sơn này rồi, là một nhân vật khét tiếng.
Ngay cả mấy anh em của anh đều bị thương, chỉ sợ chuyện này không dễ làm.

“Là người bảo vệ tập đoàn, nếu anh nói không có nguy hiểm gì, có lẽ em cũng không tin đúng không?”
Mộ Hạo Phong không muốn lừa cô, vì anh biết anh không lừa được.
Huống hồ đôi khi không nói thật, sẽ càng làm người khác lo lắng hơn.

Nên anh chưa từng nói dối với ý tốt.
“Nhưng em yên tâm, anh biết ở nhà vẫn còn vợ con đang đợi, nên chắc chắn anh sẽ quý trọng bản thân.”
Đây là tinh thần trách nhiệm lớn nhất của một người đàn ông.

Cố Cơ Uyển gật đầu, tìm cho anh một bộ đồ, rồi giúp anh thu dọn hành lý đơn giản, sau đó mới tiễn anh ra cửa.
Lúc đi ra ngoài, cô vẫn hơi bất an: “Anh nhất định phải cẩn thận đấy.”
“Ừm” Mộ Hạo Phong định rời đi, nhưng không hiểu sao tối nay anh hơi luyến tiếc.
Lúc anh định rời đi, anh bỗng quay đầu kéo Cố Cơ Uyển lại, rồi cúi đầu hôn lên trán cô: “Đợi anh nhé.”

CHƯƠNG 462: CON GÁI GỌI TÔI LÀ BA, THÌ CON BÉ LÀ CON GÁI TÔI

Lần này anh phải hộ tống Minh Sơn về nước an toàn, ít nhất phải mất hai ba ngày.

Ngộ nhờ trên đường gặp phải bất trắc, hoặc gặp phải tập kích, thì thời gian sẽ kéo dài thêm.

Không phải Mộ Hạo Phong chưa từng làm chuyện này, nhưng không hiểu sao tối nay anh lại hơi bất an.

Anh ôm Cổ Cơ Uyển vào lòng rồi dịu dàng căn dặn: “Quyên Thy xảy ra chuyện rồi, mấy ngày tới anh lại không ở đây, không ai trông chừng Diễm Diễm được, hay là em dẫn Diễm Diễm đi làm luôn đi, hoặc xin công ty nghỉ phép mấy ngày.”

Diễm Diễm không giống Thiên Hiếu, cô bé hoàn toàn không thể tự lo cho mình, nên không thể đưa đi nhà trẻ được.

Sau khi xảy ra chuyện Quyên Thy, chỉ sợ bọn họ sẽ sống trong bóng ma của Quyên Thy một thời gian dài.

Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ không dám tìm thêm một bảo mẫu.

“Em sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này, anh đừng lo lắng, ngược lại là anh, anh nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.”

“Anh biết rồi, anh phải giữ lại mạng của mình để quay về đoàn tụ với cô vợ xinh đẹp của anh!”

Mặt Mộ Hạo Phong hơi đỏ lên, trước giờ anh chưa từng nói những lời này, hiếm khi thấy anh nói mấy câu mờ ám thế này.

Cổ Cơ Uyển lườm anh rồi khẽ đẩy anh ra: “Anh đi đi, người trong công ty đang đợi anh đó ”
“Được”

Quả thật người trong công ty đang đợi anh.

Vì chuyện xảy ra đột ngột, nên anh không có thời gian chậm trễ.

Mộ Hạo Phong lại hôn lên trán Cổ Cơ Uyển, rồi mới buông cô ra, định xoay người rời đi.

Nhưng lúc đi tới cửa thang máy, anh bỗng dừng bước, rồi nhíu mày.

Anh bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Trong lòng hơi có cảm giác bất an.

Anh nghiêng đầu, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhưng xung quanh vẫn như ngày thường, không hề có gì cả.

“Sao thế?” Cổ Cơ Uyển vẫn đứng trước cửa nhìn anh.

Mi tâm Mộ Hạo Phong từ từ giãn ra.

Anh quay đầu nhìn Cổ Cơ Uyển rồi lắc đầu: “Không có gì, em vào trước đi, nhớ khóa cửa cẩn thận.”

“Được, vậy em vào nhà nhé!” Có lẽ là do khi đi ra ngoài, đàn ông luôn sợ rằng vợ và con ở nhà sẽ không được mình che chở, nên không an toàn.

Cổ Cơ Uyển cười nhạt, cũng không làm khó anh, mà nghe lời đi vào nhà rồi khóa cửa lại.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng thang máy mở cửa, Hạo Phong đi rồi.

Cổ Cơ Uyển thở dài, rồi xoay người đi vào phòng khách.

Lần này Hạo Phong đi ít nhất là ba ngày, trong ba ngày này, cô phải tự chăm sóc bọn trẻ.

Mặc dù trước đây anh cũng rời đi rồi, nhưng trong nhà vẫn còn Quyên Thy.

Giờ chỉ còn mình cô, cô có thể làm được ư?

Lúc cô đang định vào phòng xem bọn trẻ, thì chuông cửa bỗng vang lên.
Cố Cơ Uyển đi ra cửa ngay, cô không hề nghĩ ngợi đã mở cửa ra: “Có phải anh quên mang gì... ^
Cô còn chưa nói xong, đã nhìn thấy rõ người đứng ngoài cửa, Cố Cơ Uyển sững sốt một lát, định đóng cửa lại ngay.
Lúc này cô mở cửa quá nhanh, đáng lý cô nên xem thử người đứng ngoài cửa là ai mới đúng.
Anh đặt một tay lên cánh cửa, ngăn cản động tác đóng cửa của cô.

“Anh muốn làm gì? Mau buông tay ra! Nếu không tôi hét lên đó!”
Cố Cơ Uyển vừa giận vừa gấp gáp đến mức trán rịn ra mồ hôi.
“Giờ này con đã ngủ rồi, nếu em hét lên sẽ dọa con bé thức giấc.”
Mộ Tu Kiệt chỉ hơi dùng sức đã mở được cánh cửa, rồi tự đi vào trong.
“Anh...”

Anh không nói gì, cũng không quan tâm đến sự tức giận của Cố Cơ Uyển, chỉ xoay người đóng cửa lại, thậm chí còn khóa trái cửa.
“Anh mau rút ra ngoài cho tôi!” Cố Cơ Uyển cũng không muốn dọa bọn trẻ sợ, đành phải cố gắng đè thấp giọng.
Mộ Tu Kiệt đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống, bảo anh đi ra ngoài là chuyện không thể nào, anh cũng không ngờ mình tới đây lại chứng kiến cảnh tượng Mộ Hạo Phong đã đi xa.

Đúng là ý trời! Ha! Trời cũng muốn tạo cơ hội để anh gặp riêng cô.
“Người đàn ông của em đi rồi?” Mộ Tu Kiệt không biết mình mang tâm trạng gì khi nói ra câu này
Trong lòng anh vốn tồn tại chút ảo tưởng, bọn họ vẫn giống như trước, chỉ là bạn bè của nhau, ảo tưởng Diễm Diễm cũng thật sự không có quan hệ gì với Mộ Hạo Phong.
Có khi nào Diễm Diễm là do cô mang thai khi ở bên anh, rồi sau khi rời đi, cô mới ở bên Mộ Hạo Phong.
Nhưng lúc này, anh tận mắt nhìn thấy Mộ Hạo Phong đi ra ngoài, ôm ấp, hôn cô, anh ta còn nói phải quay về sớm để gặp lại cô vợ trẻ của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, tia hy vọng cuối cùng của Mộ Tu Kiệt đã hoàn toàn tan biến.
Cảm giác gần như tuyệt vọng đó thật sự rất khó chịu, nhưng anh vẫn ra vẻ ung dung khi đứng trước mặt cô.
Mặc dù đây là kết quả xấu nhất trong dự đoán.
Cố Cơ Uyển ngẫm nghĩ một lát, rồi nhất thời đề phòng: “Mọi chuyện đều do anh sắp đặt?”
Chẳng lẽ chuyện Minh Sơn bị tập kích là do anh làm?
Cô biết anh và Minh Sơn chẳng hề liên quan đến nhau, nhưng tại sao lại trùng hợp đến thế?

Hạo Phong có chuyện phải ra ngoài, chân trước vừa rời đi, chân sau anh đã tới.
Trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp đến thế à?

Cô nhìn vào mắt Mộ Tu Kiệt, trên mặt càng hiện lên vẻ chán ghét.
Sao người đàn ông này lại ích kỷ như vậy? Chỉ vì ham muốn của riêng mình, mà có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy!
Cố Cơ Uyển đứng cách anh ở chỗ xa nhất, rồi lạnh lùng nói: “Anh ấy sẽ về nhanh thôi, tôi không quan tâm anh muốn làm gì, nhưng anh sẽ không thành công đâu.”

Mộ Tu Kiệt cũng không phản bác, như đang nói cho dù người đàn ông của em về thì có thể làm gì được tôi.
Nhưng sự đề phòng và chán ghét trong đáy mắt cô, lại làm tim anh buồn bực, rất khó chịu.
Cô cho rằng chuyện người đàn ông của cô phải tạm thời rời đi có liên quan đến anh?

Nếu liên quan đến anh, anh sẽ không đứng ngoài cửa lâu như vậy, vừa đứng đã hơn một tiếng đồng hồ.

Nếu thật sự do anh sắp đặt, Mộ Hạo Phong đã sớm không biết ở đâu rồi!

Là do những chuyện anh từng làm trong quá khứ, khiến cô cảm thấy anh là người đáng ghét như thế ư?

Nếu anh giải thích, liệu cô có tin không, tối nay chuyện anh tới đây thật sự chỉ là trùng hợp?

Có lẽ cô sẽ không muốn nghe một chữ, chứ đừng nói là tin.

Mộ Tu Kiệt bỗng đứng dậy, đi tới một căn phòng đang đóng cửa.

“Anh muốn làm gì?” Cố Cố Uyển giật thót tim, vội đứng trước cánh cửa đó.

“Anh muốn gặp Diễm Diễm.” Anh nhớ cô bé suốt buổi chiều, cộng thêm nửa buổi tối.

Anh thật sự rất nhớ cô bé.

Rõ ràng không phải con gái mình, nhưng sau khi nghe thấy cô bé gọi mình là ba, Mộ Tu Kiệt cảm thấy mình bị mê hoặc rồi.

Như thế anh thật sự có một cô con gái vậy.

Anh nhớ cô bé như nhớ Cố Cố Uyển, nhưng chỉ ít cô bé sẽ không nói những lời khiến anh khó chịu đến chết, nhưng vẫn phải ra vẻ bình tĩnh.

“Anh không được gặp!” Cố Cố Uyển tiến lên một bước nói.

Làm một người mẹ, cô phải dùng năng lực của mình để bảo vệ con gái.

Huống hồ, trong phòng không chỉ có Diễm Diễm, mà còn có phiên bản thu nhỏ của anh nữa!

Ngộ ngờ người đàn ông này nhìn thấy Thiên Hiếu, chắc chắn anh sẽ cho rằng thằng bé là con trai anh, vậy cô phải làm thế nào?

“Con bé cũng không phải con gái anh, anh muốn gặp con bé làm gì? Anh không có tư cách để gặp con người khác!”

Buổi chiều lúc ở đồn cảnh sát, cô đã quan sát được, Mộ Tu Kiệt thật sự tin rằng, Diễm Diễm là con gái Mộ Hạo Phong.

Quả nhiên câu nói này đã làm Mộ Tu Kiệt dừng bước.

Tim anh đau nhói, đau đến mức cả trái tim đều đang run rẩy, nhưng không nói ra được một câu.

“Con bé gọi anh là ba...”

“Đó là vì con bé không hiểu chuyện, ai đối tốt với con bé thì con bé gọi người đó là ba thôi!” Cố Cố Uyển bịa đặt nói xấu con gái mình.

Bởi vì cô thật sự sợ anh.

Tim Mộ Tu Kiệt vẫn bị ai đó bóp chặt.

Nhưng anh cho rằng, không phải ai cũng có thể nghe thấy một tiếng ba của Diễm Diễm.

Cuối cùng Mộ Tu Kiệt mạnh mẽ tuyên bố: “Con bé gọi anh là ba, thì con bé là con gái anh.”

CHƯƠNG 463: UYÊN UYÊN, EM CŨNG CÓ LỖI

“Anh nói bậy gì đó? Con bé không phải con gái anh!” Trong lòng Cố Cơ Uyển hoảng sợ, càng kiên định đứng ngoài cửa, không nhượng bộ một bước.

Cho dù đứng trước mặt Mộ Tu Kiệt, cơ thể mảnh mai của cô trông rất yếu ớt.

Nhưng sự kiên định muốn bảo vệ con gái mình thì rất mạnh mẽ.

Ánh mắt kiên định, cộng thêm khuôn mặt không hề sợ hãi của cô, như đang nói cho anh biết, dù cô chết cũng không muốn nhượng bộ một bước.

Tối nay, tim Mộ Tu Kiệt bị xé đến mức đau nhói.

Anh chỉ muốn gặp Diễm Diễm, anh thật sự rất rất nhớ cô bé, nhưng anh không muốn làm khó cô.

Mặc dù ở trước mặt cô, anh đã hoàn toàn biến thành người xấu rồi.

“Tôi không tổn thương người nhà họ Cố.” Giọng nói của anh đã lạnh nhạt hơn nhiều.

Cố Cơ Uyển siết chặt nắm đấm, nhớ lại những lời Mộ Hạo Phong mới nói với mình, rồi nghĩ tới chuyện anh vì Cố thị mà từ bỏ 5% cổ phần Mộ thị, tim cô lại thấy chua xót.

Nhưng giờ mới nói ra những lời này, thì còn tác dụng gì?

“Anh thật sự cảm thấy anh không tổn thương người nhà họ Cố ư?”

Vậy cô thì sao? Giờ cô thành thế này là vì ai?

Cô không thể dùng bộ mặt thật để gặp người khác, không bao giờ về nhà được, vì sợ quay về nhà họ Cố rồi, sẽ làm nhà họ Cố xấu hổ.

Cô thật sự rất nhớ ông nội, anh cả, anh hai, hai người cô, còn có chú Đình nữa, thậm chí cô còn nhớ từng cọng cây ngọn cỏ nhà họ Cố nữa.

Nhưng cô không thể quay về, cô thật sự không thể quay về!

Một người cùng anh cả dính vào tội danh vi phạm lễ thường, thì cô chủ nhà họ Cố như cô chỉ có thể mãi mãi biến mất.

Bằng không, cả nhà họ Cố sẽ bị cô liên lụy.

Ai đã gây ra mấy chuyện này?

Chẳng lẽ lúc trước anh không biết mấy chuyện Cố Vị Y làm? Rõ ràng sự dung túng của anh tiếp tay cho cô ta.

Anh cũng là một trong những hung thủ muốn đối phó với nhà họ Cố, giờ anh lại nói với cô rằng, anh không tổn thương người nhà họ Cố?

Có lẽ Mộ Tu Kiệt cũng biết, câu nói này của mình thật sự không có bao nhiêu độ tin cậy.

“Tôi chỉ... tôi chỉ muốn nói với em, sau đó tôi không còn tổn thương bọn họ nữa.”

“Chuyện của anh không liên quan đến tôi.”

“Tôi xin lỗi, tôi đã hiểu lầm ông nội em, tôi tưởng năm đó ông ấy đã hại chết...”

“Tôi nói, chuyện của anh không liên quan đến tôi!” Cố Cơ Uyển không muốn nghe anh nói gì hết.

Chuyện đã qua rồi, anh còn nói với cô làm gì?

Giờ anh nói ra thì có thể thay đổi điều gì được?

Chỉ cần cô không xuất hiện, cả nhà họ Cố mới có thể sống cuộc sống bình yên, một khi cô xuất hiện, scandal của cô và Cố Tĩnh Viễn sẽ bùng lên lần nữa.

Không ai có thể giúp cô, trừ khi cô biến mất, trừ khi Cố Cơ Uyển mãi mãi biến mất!

Mộ Tu Kiệt mím chặt môi mỏng, nuốt hết những lời anh định giải thích xuống bụng. Anh vốn không phải người hay giải thích, nếu đối tượng không phải là cô, có lẽ anh sẽ không muốn thêm một chữ. Nhưng đối tượng anh muốn giải thích duy nhất này, lại là người xem thường lời anh nhất. Quả nhiên con người đừng nên nói gì nhiều, mà làm mới là hành động thiết thực nhất. Anh bỗng cúi người, bế Cố Cơ Uyển lên.

“Anh!” Cố Cơ Uyển bị anh dọa đến mức suýt hét toáng lên, nhưng cuối cùng trong giây phút cô định hét lên, cô chợt nhớ tới trong phòng vẫn còn hai đứa trẻ đang ngủ. Cô cắn chặt môi, cố gắng không để mình phát ra tiếng. Hai tay cô chống lên ngực anh, ra sức vùng vẫy. Nhưng ở trước mặt Mộ Tu Kiệt, mọi sự vùng vẫy đều không có tác dụng.

Mộ Tu Kiệt bế cô đi vào căn phòng bên cạnh, rồi tiện tay đóng cửa phòng lại. Anh cũng không bật đèn trong phòng, vừa đóng cửa lại, xung quanh bỗng chìm trong bóng tối. “Anh thả tôi ra!” Cố Cơ Uyển ra sức phản kháng.

Mộ Tu Kiệt không hề nhúc nhích, anh đặt cô xuống giường, rồi thân hình cao lớn của anh đè lên người cô ngay. Nếu cô không muốn nghe, vậy thì anh sẽ làm chuyện anh muốn làm nhất! Nhưng trong lúc anh đang cúi đầu tìm kiếm môi cô, bỗng vang lên một tiếng bốp, cô tát vào mặt anh. Tiếng tát rất vang vọng, trong đêm tối thế này, càng nghe rõ một cách lạ thường.

Như thế cả thế giới này bỗng ngừng xoay chuyển. Anh ngừng hành động của mình lại, trong đêm tối, mắt anh toát ra hơi thở thâm trầm, nhìn cô không chớp mắt. Cố Cơ Uyển cũng dừng tay, trong đôi mắt to đen láy lại hiện lên vẻ sợ hãi không thể che giấu, đang ngơ ngác nhìn vào mắt anh.

Dù trong đêm tối không nhìn rõ đáy mắt anh có cảm xúc gì, nhưng cô có thể cảm nhận rất rõ hơi thở lạnh lẽo trên người anh. Chính cô cũng bị hành động của mình dọa sợ, cô dám tát Mộ Tu Kiệt! Cô dám tát người đàn ông luôn đứng trên cao, với tính cách lạnh lẽo vô tình, tàn nhẫn bá đạo. Liệu anh có bóp chết cô ngay không?

Anh bỗng cúi đầu, đặt tay lên cổ cô, Cố Cơ Uyển càng sợ đến mức không dám nhúc nhích. Anh thật sự muốn bóp chết cô ư? Trước mặt anh, cô luôn yếu đuối như vậy, chỉ sợ anh muốn giết cô như giết một giun dế mà thôi. Nhưng Mộ Tu Kiệt không hề làm gì cô, anh chỉ cúi đầu, khẽ hôn lên mặt cô. “Anh đừng động vào tôi!”

Giọng nói của Cố Cơ Uyển mang theo sự sợ hãi. Hơi thở lạnh lẽo trên người Mộ Tu Kiệt, cũng vì sự sợ hãi của cô mà giảm đi không ít. “Em sợ anh?” Thật ra anh chưa từng muốn làm cô phải sợ mình, một chút cũng không muốn. Nhưng những chuyện anh làm gần như luôn khiến cô phải sợ anh.

“Anh không có ác ý với em, anh chỉ thật sự rất nhớ em.”
Tim Cố Cơ Uyển run lên, bỗng thấy chua xót đến mức rồi tỉnh rồi mù.

Anh nói anh nhớ cô! Đây là lần đầu tiên người đàn ông xấu xa đối xử cực kỳ tàn nhẫn với cô nói ra những lời ám áp này.

Nhớ cô...

Cô suýt vì câu nói này mà hoàn toàn đắm chìm vào đó!

Nhưng rất nhanh cô đã tỉnh táo lại, mơ hồ nhìn ra mắt anh đang ở đâu, rồi nhìn chăm chăm vào mắt anh, cười khẩy.

“Nhớ tôi? Anh nhớ cơ thể tôi à? Nhưng cậu Mộ, thời gian thỏa thuận giữa hai chúng ta đã sớm trôi qua rồi, giờ nếu anh động vào tôi, tôi có thể báo cảnh sát bất cứ lúc nào.”

Cho dù anh lớn mạnh đến mức một tay che trời, nhưng cô vẫn tin rằng, trên đời này vẫn có vương pháp!

Mộ Tu Kiệt biết cô đã hiểu lầm mình, nhưng chẳng phải trước đây mình luôn biểu hiện như thế ư?

Bất kể lúc nào, thứ mà anh muốn cũng là cơ thể cô.

Anh thật sự... chưa từng cho cô cảm nhận được, anh đang để ý cô.

Thảo nào hôm đó Lâm Duệ uống say, cũng dám quở trách anh, nói anh hoàn toàn không biết cách để yêu một người.

Anh thật sự không hiểu, vì trước giờ chưa ai dạy cho anh.

Vậy giờ anh học lại từ đầu còn kịp không?

Mộ Tu Kiệt nắm tay cô, nói nhỏ: “Quả thật anh rất nhớ cơ thể em...”

“Mộ Tu Kiệt, anh đừng quá đáng! Mau buông tôi ra!”

“Nhưng anh càng nhớ em hơn.”

Câu nói này của anh đã làm cô đang điên cuồng vùng vẫy bỗng ngừng lại.

Cố Cơ Uyển thật sự rất ghét bản thân, tại sao cô luôn dễ dàng bị anh nói mấy câu đã đập loạn nhịp rồi?

“Uyển Uyển, anh sai rồi.”

Nếu đổi thành Mộ Tu Kiệt trước đây, chắc chắn anh sẽ không nói những lời mất mặt như thế.

Nhưng hai năm qua, anh bị nỗi nhớ giày vò đến mức sắp phát điên rồi.

Chỉ cần cô đồng ý quay về bên anh, anh có thể từ bỏ tất cả!

“Anh biết, con là do sự cố chứ không phải lỗi của em, anh biết em và Giang Nam không hề có quan hệ đó, chỉ vì muốn anh rời xa, nên em mới cố ý chọc anh nổi giận.”

“Anh biết hết rồi, mọi chuyện đều tại Bác Văn, vì cậu ta bảo em rời xa anh, còn em vì sự an nguy của anh, nên mới tình nguyện để anh hiểu lầm, rồi rời xa anh...”

“Tôi không muốn nghe!” Cố Cơ Uyển muốn bịt tai mình lại.

Nhưng Mộ Tu Kiệt lại giữ cố tay cô, rồi đè xuống hai bên người.

Giọng anh trầm thấp nhưng kiên định: “Anh xin lỗi, Uyển Uyển, mọi chuyện đều là lỗi của anh, nhưng em cũng có lỗi, thật đó, em cũng lỗi trong chuyện này...”

“Tôi...”

“Em sai ở chỗ...” Anh mím môi, càng nói nhỏ hơn, nhưng cô lại nghe rất rõ ràng: “Em sai ở chỗ em chưa từng hỏi qua anh, đây không phải là điều anh mong muốn.”

CHƯƠNG 464: GIỐNG NHƯ NHÌN THẤY QUÁ KHỨ CỦA CHÍNH ANH

Không biết ai đã từng nói, có đôi khi kết quả rõ ràng rất dễ thấy nhưng vì quá quan tâm đến nó mà ngược lại khiến nó trở nên mơ hồ không rõ.

Nếu lúc trước anh bớt quan tâm đến nó một chút, thậm chí đừng quan tâm đến nó, anh chắc chắn có thể dễ dàng nhận ra được tất cả mọi người đều đang nói dối.

Tất cả mọi người đều biết, người mà Cổ Cơ Uyển nhớ là anh, quan tâm cũng là anh.

Nhưng anh cố chấp thà tin rằng, cô đang ở bên người đàn ông khác, phản bội anh.

Đơn giản là vì quá để ý, quá quan tâm nên không thể chịu được một chút vết nứt nào.

“Đây không phải là điều tôi muốn, nếu cho phép tôi lựa chọn, tôi thà chết cũng không muốn để em vì bảo vệ tôi mà rời xa tôi.”

Đây có lẽ là lời nói yếu ớt và chân thành nhất đời này của cậu cả Mộ.

“Không có ai hỏi tôi cả, cho nên ngay cả cơ hội lựa chọn tôi cũng không có, đã bị mọi người lừa gạt rồi.”

Cổ Cơ Uyển rất đau lòng, tim khó chịu đến mức như run liên tục.

Cô cắn môi, những lời này, cô không có cách nào để cãi lại cả.

Đúng vậy, trước kia có ai đã từng hỏi anh rằng anh có đồng ý tất cả những chuyện này chưa?

Mọi người đều nghĩ rằng, chỉ có như thế mới là tốt nhất cho anh.

Nhưng có ai đã từng quan tâm đến cảm giác của anh không?

Cô muốn xin lỗi, nhưng mà lời nói cứ nghẹn trong cổ họng không nói ra được.

“Cho nên chúng ta đều đã sai, vì sao không thể cho đối phương một cơ hội khác chứ?”

Anh là cậu cả Mộ luôn cao quý, anh chưa bao giờ ăn nói khép nép với bất cứ người nào, chỉ có người phụ nữ này.

Thật ra anh có thể dùng biện pháp cứng rắn hơn, ép cô về lại cạnh anh.

Nhưng mà đã cứng rắn lâu lắm rồi, có đôi khi anh cũng rất ghét cuộc sống như thế.

Bọn họ đã từng có một chuỗi ngày rất tốt đẹp, lúc đó cô tình nguyện sống cùng với anh.

Thì ra từ trước đến giờ, thứ anh lưu luyến nhất đó chính là những ngày tháng hai người bọn họ yêu nhau chung sống cùng nhau.

Không có ép buộc, không có phản kháng, không có cãi nhau, tất cả những thứ có được là ấm áp, hòa hợp và yên bình.

Anh không muốn ép buộc cô nữa, nhưng mà anh cũng không muốn buông tay.

Mộ Tu Kiệt không biết anh nên làm thế nào mới có thể khiến cô quay về cạnh anh.

Cổ Cơ Uyển cũng không nói gì, bởi vì cô không biết nên nói gì.

Trong lòng quá chua xót, chua xót đến mức không nói nên lời.

Những lời chỉ trích của cậu cả Mộ giống như một con dao đâm mạnh vào trong ngực cô.

Có lẽ anh nói không sai, lúc trước có ai đó đã từng hỏi ý kiến của anh chứ.

Ai cũng muốn tốt cho anh, nhưng mà cái tốt đó có phải là thứ anh muốn không?

Không biết qua bao lâu, hai người hình như đã bình tĩnh lại.

Cổ Cơ Uyển ngắt đầu, nhận lấy ánh mắt của anh: “Anh buông tôi ra trước đi.”

“Buông em ra, em có còn bỏ đi nữa không?” Nhưng anh vẫn buông lỏng tay.
Câu hỏi này, Cổ Cơ Uyển không thể nào trả lời được.
Tuy rằng anh đã buông tay ra, nhưng anh vẫn còn đang đè trên người cô.
Cổ Cơ Uyển chống tay lên ngực anh: “Đứng dậy.”
“Anh không muốn đứng dậy.” Người anh nhớ nhung suốt hai năm, bây giờ cuối cùng đã quay về cạnh anh rồi.
Cảm giác hai cơ thể dán sát vào nhau chân thật đến như thế, sao có thể buông ra được chứ?
Nếu đứng dậy, liệu cô có lập tức biến mất hay không?
“Anh nặng quá, đè tôi rất khó chịu.” Thế này mà là buông tay sao?
Chỉ buông mỗi cái tay, cô vẫn không ngồi dậy được.

Mộ Tu Kiệt khẽ nâng người anh lên một chút, cho cô chút không gian để thở, nhưng mà vẫn không thể đi được.
Người đàn ông này, hai năm không gặp nhau, vẫn cứ ngang ngược như thế.
Cổ Cơ Uyển có hơi giận dữ, rồi lại không biết, bây giờ hai người rốt cuộc coi là thế nào.
Cuối cùng, cô thở ra một hơi, lạnh giọng nói: “Đừng như thế, mặc kệ trước kia xảy ra chuyện gì, đều đã qua hết rồi, cậu cả Mộ, chuyện trước kia tôi thật sự không muốn nhắc lại, cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt.”
Cô không muốn lừa gạt bản thân, cô luôn rất dễ mềm lòng đối với người đàn ông này.
Nhưng mà bây giờ cô không có tư cách để mềm lòng, bởi vì cô có Hạo Phong.
Mộ Hạo Phong vừa mới đi, cô lập tức anh em em với người đàn ông khác ở đây, coi ra gì chứ?
Cổ Cơ Uyển lại đẩy anh lần nữa, giọng càng lạnh hơn.
“Lúc trước coi như là tôi không đúng, tôi có lỗi với anh được chưa? Nhưng mà như những gì tôi đã nói, đều đã qua rồi.”
Cho nên bây giờ anh sống cuộc sống giàu có cao quý của anh, cô sống cuộc sống gia đình bình tĩnh thoải mái của cô, có được không?

“Em thật sự chịu nhận là em sai sao?” Mộ Tu Kiệt nhướn mày, ánh mắt sâu thẳm, không biết lóe lên thứ gì đó.
“Ừ, tôi sai rồi, anh buông tôi ra trước đi”
Cổ Cơ Uyển chỉ muốn nhanh chóng dừng cái tư thế mờ ám này lại.
Lại không ngờ rằng, thừa nhận bản thân đã sai lại bị Mộ Tu Kiệt quẩn lấy!

“Nếu làm sai, vậy có nghĩa là có lỗi với anh, phải trả một cái giá đắt!”
“Trả giá... Giá đắt?” Cổ Cơ Uyển sững sờ, có ý gì chứ?
“Bồi thường lại những thứ đã nợ anh.” Mộ Tu Kiệt giống hệt như một đứa con nít, có chút ngang ngược lại có chút cứng đầu.
“Em và bọn họ cùng nhau lừa gạt anh, có phải là nên bồi thường cho anh không?”
Cổ Cơ Uyển vẫn chưa phản ứng kịp, không lẽ, không phải là anh làm tổn thương cô, ép cô bây giờ có nhà mà không thể về, chỉ có thể lưu lạc ở bên ngoài sao?
Sao bây giờ lại thành cô sai rồi?

“Chẳng lẽ lúc này không phải là em đang nhận lỗi à?”
“Tôi... nhận lỗi thật, nhưng mà...” Nhưng mà cô chỉ muốn anh nhanh chóng buông cô ra mà thôi.
Mộ Tu Kiệt đứng dậy, lần này xem như thật sự buông cô ra.
Nhưng mà Cổ Cơ Uyển lại cảm thấy, chuyện này... hình như không đơn giản như vậy?
Quả nhiên, những lời nói tiếp theo của anh làm chuông cảnh báo trong lòng cô rú lên inh ỏi.
“Vì đền bù những sai lầm của em, mấy ngày này anh sẽ ở tạm ở đây, cho em có cơ hội hầu hạ anh.”
“Cái gì?” Anh muốn ở đây?
Cổ Cơ Uyển lập tức lắc đầu: “Không được!”
Con sói xám này, nếu để anh ở lại, sau này sao đuổi anh đi được nữa?
Một bí kịch gần như có thể nhìn thấy được, cô tuyệt đối sẽ không để cho chuyện đó xảy ra!

Mộ Tu Kiệt lại không thềm quan tâm đến cô, gọi điện thoại cho Lâm Duệ: “Đưa đồ của tôi đến đây, tôi muốn ở với người phụ nữ của tôi vài ngày.”

“Mộ Tu Kiệt, tôi đã nói là không được!” Cố Cơ Uyển định sang đó cướp điện thoại đi, nhưng Mộ Tu Kiệt đã cúp máy rồi.

“Em nói nhỏ một chút, mấy đứa nhỏ...”

Mộ Tu Kiệt còn chưa nói xong, đột nhiên nhú mào lại về cảnh giác.

Cố Cơ Uyển đột nhiên cảm thấy lo lắng, quay đầu lại nhìn, quả nhiên nghe được tiếng động ở bên ngoài.

“Điềm Điềm tỉnh rồi.” Mộ Tu Kiệt phản ứng nhanh hơn cô, bước ra cửa trước cả cô.

Nhưng vì sao bên ngoài nghe như không chỉ có tiếng bước chân của Điềm Điềm? Còn người khác sao?

“Anh đừng có ra ngoài!”

Nhưng mà Cố Cơ Uyển đã không cản kịp nữa.

Cạch, Mộ Tu Kiệt đã mở cửa phòng ra, lúc đang định ôm lấy Điềm Điềm, lập tức bị một ánh mắt khác thu hút lấy.

Một loại cảm giác rất kỳ lạ, giống như nhìn thấy chính bản thân vậy.

Không, không phải nhìn thấy bản thân, mà là, nhìn thấy quá khứ của chính anh.

Mà người kia, còn nhỏ, khi cậu bé ngẩng lên nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt có cảm giác như đang nhìn thấy tương lai của bản thân vậy.

Một lớn một nhỏ, bốn mắt nhìn nhau, khi chạm ánh mắt nhau rồi thì không rời đi được nữa.

Hai giây sau, cùng lúc có hai giọng nói vang lên:

“Nhóc là ai?”

“Chú là ai thế?”

CHƯƠNG 465: LẠI DÁM LÊN SINH CON CỦA ANH!

Không khí có cảm giác đè nén khó tả.

Nhưng mà rất nhanh đã bị phá vỡ bởi một giọng nói nũng nịu mâm mại.

“Ba ba ba ba!” Điem Điem mở rộng hai tay, cười đến mi mắt cong cong, nhấc đôi chân ngắn ngủn chạy về phía Mộ Tu Kiệt.

Tốc độ quá nhanh, Mộ Thiên Hiếu vẫn chưa phản ứng kịp.

Chờ đến khi phản ứng lại định kéo cô bé về thì cô bé đã chui vào trong lòng của Mộ Tu Kiệt, bị người đàn ông mà Mộ Thiên Hiếu không hề quen biết bế bổng lên.

“Ba ơi ba ơi!” Điem Điem thật sự rất nhớ người ba này, sau khi được anh bế lên, bé thơm khắp mặt anh.

Tim Mộ Tu Kiệt lập tức như chảy mềm ra, trước mặt Điem Điem, anh hoàn toàn trở thành một người ba cưng chiều con gái hết mực.

Cố Cơ Uyển chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Mộ Tu Kiệt nhìn cô, Mộ Thiên Hiếu cũng nhìn chăm chăm cô: “Mamii, chú này là ai vậy?”

“Một người... không liên quan...”

“Mẹ con là vợ của chú.” Mộ Tu Kiệt vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tuy rằng đều là con của Cố Cơ Uyển, nhưng mà sự xuất hiện của đứa bé này làm cho anh cực kỳ ngạc nhiên.

Mộ Thiên Hiếu trầm mặt xuống, tức giận: “Chú không được nói hươu nói vượn.”

“Nói hươu nói vượn?” Mộ Tu Kiệt hơi nhíu mày lại, đứa bé này chắc lớn cỡ Điem Điem nhỉ? Còn biết dùng cả thành ngữ à?

“Con biết nhiều thật đó.” Anh hừ lạnh.

Mộ Hạo Phong dạy con như vậy sao? Dạy con lạnh lùng như băng, mặt không cảm xúc, nhìn thế nào cũng thấy... rất thuận mắt là thế nào nhỉ?

Mộ Tu Kiệt tâm trạng rất phức tạp.

Một đứa nhóc tính tình ương bướng thế này, anh phải cảm thấy ghét mới đúng, đặc biệt là đây còn là con của Mộ Hạo Phong nữa.

Nhưng mà con trai của Mộ Hạo Phong này, nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng không thấy giống Mộ Hạo Phong, ngược lại...

Đột nhiên tim anh khê thắt lại, anh túm chặt lấy tay Cố Cơ Uyển hỏi: “Thằng bé... thằng bé là..”

“Nó là con trai của tôi và Hạo Phong!” Cố Cơ Uyển sợ đến mức mặt khê biến sắc, nhịp thở cũng rối loạn.

Mộ Tu Kiệt neho mắt lại, có một vài chuyện dần trở nên sáng tỏ trong lòng anh.

“Cô gái, có ai từng nói với em rằng em không thích hợp với việc nói dối chưa?”

“Anh nói bậy gì đó? Tôi không có nói dối, thằng bé... thằng bé giống Điem Điem, đều là con của tôi và Hạo Phong...”

“Anh sẽ xét nghiệm ADN cho hai đứa, chuyện này không cần em nói.”

Cái gì mà con của Mộ Hạo Phong chứ? Rõ ràng là cực kỳ giống anh! Ngay cả khí thế cũng giống y như đúc!

Một đứa bé mới hơn một tuổi đã biết được không ít thứ, cái này không giống anh khi còn nhỏ thì còn có thể giống ai chứ?

“Em lại dám để con của anh gọi tên đàn ông khác là ba sao?”

Anh thật sự... thật sự rất tức giận!

“Buông mami cháu ra!” Mộ Thiên Hiếu nhanh chóng chạy sang, nhưng cậu bé cũng không có đánh đấm gì, bởi vì cậu biết bản thân không đánh lại người đàn ông đứng trước mặt này.

Vì thế, cậu bé mềm giọng nói: “Chú buông mami ra, nếu không Diễm Diễm sẽ không vui.”

Mộ Tu Kiệt lập tức buông lỏng tay đang nắm chặt cổ tay Cố Cơ Uyển ra, nhưng mà anh vẫn còn rất tức giận.

Nhưng đi kèm với cơn tức giận đó, thật ra lại càng kích động hơn.

Anh không chỉ có con gái, còn có cả con trai nữa.

“Nhóc quý, muốn ta buông mẹ con ra cũng được thôi, con gọi ta một tiếng ba đi.” Anh cúi đầu nhìn cậu nhóc lạnh lùng trước mặt.

Mộ Thiên Hiếu sao chịu để người khác uy hiếp chứ? Gương mặt nhỏ nhắn sa sầm, không có chút biểu cảm nào, cậu nói: “Muốn cháu gọi ba cũng được thôi, chỉ cần mami của cháu đồng ý.”

A, đứa con trai này được dạy dỗ không tệ!

Mộ Tu Kiệt lại dời mắt lên trên mặt Cố Cơ Uyển lần nữa: “Em để con của tôi gọi Mộ Hạo Phong là ba?”

“Hai đứa không phải con của anh...”

“Có cần đến bệnh viện làm xét nghiệm ngay bây giờ không?” Chỉ cần có tiền, đi lúc nào cũng được cả.

Chuyện này Cố Cơ Uyển không phải không biết.

Đêm hôm khuya khoắt, sao có thể bắt bọn nhỏ chạy tới chạy lui được chứ?

Cô tức đến muốn giậm chân, nhưng bây giờ hoàn toàn không có cách nào hết!

“Mộ Tu Kiệt, buông tôi ra!”

Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng thả tay cô ra, bởi vì anh đã nhìn thấy được câu trả lời trong mắt cô rồi.

Diễm Diễm đúng thật là con gái của anh!

Cảm giác cảm động này làm trong lòng anh vô cùng chua xót, chua xót đến mức thiếu chút nữa đã rớt nước mắt rồi.

Diễm Diễm thật sự là con gái của anh, anh thật sự có con gái!

Còn có thằng nhóc quý này nữa, tuy rằng thái độ thật sự rất tệ, cũng không thèm coi người ba như anh ra gì.

Nhưng mà rõ ràng lại cực kỳ giống anh!

Anh có con gái, còn có con trai.

Cuộc đời lập tức từ địa ngục nhảy thẳng lên thiên đường.

Tâm trạng của Cố Cơ Uyển lại cực kỳ không tốt, chuyện cô lo lắng nhất không ngờ lại vẫn đã xảy ra.

Hạo Phong vừa mới đi, tên đáng ghét này đã xông vào làm rối loạn cuộc sống của cô.

“Ba ơi ba ơi.” Diễm Diễm lại cực kỳ thích người ba này, vẫn ôm cổ anh mãi, nói kiểu gì cũng không chịu buông ra.

Điềm Điềm còn chưa hiểu chuyện, nhưng Thiên Hiếu đã hiểu chuyện rồi thì biết giải thích thế nào đây?

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn con trai đang đứng trước mặt, cực kỳ khó xử.

Mộ Tu Kiệt lại chủ động giải thích cho cậu bé: “Lúc trước mẹ của con đã đính hôn với ba, còn mang thai con của ba, chỉ là lúc đó có chút hiểu lầm, cãi nhau.”

“Không ngờ rằng Mộ Hạo Phong lại thừa dịp mẹ con giận ba mà lén ôm mẹ con chạy đi mất, sau đó mẹ con ở chỗ này sinh hai đứa ra, Mộ Hạo Phong thừa dịp mà chen chân vào, còn lừa hai đứa nói chính anh ta mới là ba của hai đứa.

“Anh đừng có nói xấu Hạo Phong với chúng, anh ấy chưa từng làm chuyện gì có lỗi với chúng tôi cả!” Cố Cơ Uyển trừng mắt nhìn anh.

“Anh có nói xấu hay không, nhóc con này cũng tự biết phân biệt.”

Mộ Tu Kiệt liếc mắt nhìn Mộ Thiên Hiếu rồi ôm Điềm Điềm ngồi xuống ghế sofa.

“Điềm Điềm tên là gì thế?” Anh hỏi, khác hẳn với khi đối mặt với Mộ Thiên Hiếu.

Khi ở trước mặt Điềm Điềm, anh luôn luôn là một người ba dịu dàng.

Điềm Điềm chớp mắt nhìn anh, câu hỏi của anh bé không thể trả lời được.

Cũng đúng thôi, mới chỉ hơn một tuổi, chuyện gì cũng không hiểu, làm sao giống thằng nhóc quý này, chuyện gì cũng biết hết chứ?

“Con thì sao? Con tên là gì?” Khi đối mặt với Thiên Hiếu, anh lại trở thành một ông bố nghiêm khắc.

“Mộ Thiên Hiếu.” Chuyện kỳ lạ là, tuy thái độ của Thiên Hiếu đối với anh cũng không tốt đẹp gì nhưng mà cũng không có cảm giác thù địch.

Mộ Thiên Hiếu... Lúc đầu Mộ Tu Kiệt vẫn còn rất vui vẻ, nhưng mà nhớ đến cái tên khốn kiếp Mộ Hạo Phong cũng họ Mộ thì lập tức không còn vui vẻ nữa.

Anh quyết định tạm thời gác vấn đề này sang một bên.

Anh nhìn Cố Cơ Uyển lạnh nhạt hỏi: “Bây giờ em có còn muốn nói gì nữa không?”

Mang thai con của anh, bỏ đi cùng với một người đàn ông khác, sau khi sinh con ra rồi, còn bảo hai đứa nhỏ gọi người đàn ông khác là ba.

Nếu không phải là cô, đổi thành người phụ nữ khác, e là bây giờ anh đã xử lý người phụ nữ đó từ lâu rồi!

Đương nhiên, người phụ nữ khác làm sao có cơ hội mang thai con của anh.

Xem cô có công lớn sinh cho anh một đôi trai gái như thế này, chuyện này anh sẽ không so đo nữa.

“Ngày mai về Bắc Lãng cùng tôi, tôi muốn để con của tôi nhận tổ tiên dòng họ!”

Đương nhiên chuyện càng quan trọng hơn là bổ sung một buổi lễ cưới long trọng cho cô.

“Không!” Cố Cơ Uyển lập tức lắc đầu, nói kiêu gì cũng không đồng ý: “Tôi không về Bắc Lãng, tôi sẽ không sống cùng anh! Tôi không đi đâu hết!”

CHƯƠNG 466: BA NGÀY SAU CÔ PHẢI LÀM GÌ ĐÂY?

Mộ Tu Kiệt mặt tái mét.

Con cũng đã có, cô còn muốn gì nữa đây?

Không lẽ còn muốn dẫn theo hai đứa con lưu lạc mãi ở bên ngoài sao?

“Mộ Hạo Phong không phải ba của hai đứa nhỏ, em cứ nhất quyết để hai đứa nhỏ mất đi người ba thật sự sao?”
Anh tức giận nói.

Cố Cơ Uyển biết anh vẫn đang cố kiềm chế cơn giận.

Có thể dè nén đến nước này, cũng coi như là đã vượt quá giới hạn có thể chịu đựng nổi của cậu cả Mộ rồi.

Anh đúng là đã thay đổi, ít nhất đã kiên nhẫn hơn so với lúc trước rất nhiều.

Nhưng anh biểu hiện tốt là chuyện của anh, không liên quan gì đến ba mẹ con cô cả.

“Tự tôi nuôi hai đứa nhỏ vẫn sống rất tốt, Mộ Tu Kiệt, con của tôi không có liên quan gì đến anh cả.”

“Vậy sao?” Mộ Tu Kiệt cong môi, cười vẻ không cho là vậy.

Nếu con không phải của anh, có lẽ anh thật sự không có cách nào với cô cả.

Nhưng bây giờ, sau khi biết được con là của anh rồi, anh có rất nhiều cách để cô ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh không muốn ép em.” Đây là suy nghĩ lúc này của anh, nhưng không có nghĩa là sau này cũng như thế.

Nếu cô thật sự không nghe lời, không muốn về cùng anh, vậy thì ép buộc cũng là chuyện bất đắc dĩ phải làm mà thôi.

“Anh cho em ba ngày để nói chuyện rõ ràng với bọn nhỏ, ba ngày sau chúng ta sẽ cùng nhau quay về Bắc Lăng.”

“Anh điên rồi!” Cô tuyệt đối không thể quay về cùng anh! Như thế nào cũng không thể!

“Ba ngày sau em sẽ biết được anh có điên hay không.”

Anh đã từng nói không muốn dùng cách ép buộc cô, nhưng nếu cô không chịu suy nghĩ cho cẩn thận thì cũng không còn cách nào khác.

“Trong ba ngày này, anh sẽ làm quen với hai đứa nhỏ trước.”

Cho nên anh ôm Điềm Điềm, quyết định bắt đầu từ giây phút này, làm quen trước.

“Ba cho con đi ngủ.”

Dỗ con gái đi ngủ, a, lần đầu tiên trong đời được trải nghiệm, nghĩ thôi đã thấy kích động.

Cậu cả mộ bế Diễm Diễm bé nhỏ lên, lập tức bước vào phòng ngủ.

Cố Cơ Uyển theo bản năng định cản lại, nhưng ai ngờ, có người vì quá kích động mà đá trúng vào ghế.

Lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã lăn ra đất.

“A!” Diễm Diễm sợ hãi hét lên.

Từ trước đến giờ Mộ Tu Kiệt chưa bao giờ ngờ được bản thân anh có một ngày lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy! Nếu không phải tay chân của anh đủ nhanh nhạy thì lúc này đã ngã lăn ra đất thật rồi!

Khó khăn lắm mới đứng vững lại được, anh ôm chặt Diễm Diễm, mặt đầy lo lắng nói: “Đừng sợ, ba không có cố ý! Diễm Diễm không sợ nha!”

Ai cũng có thể thấy được, cậu cả Mộ thật sự rất hoảng, sợ anh dọa sợ cô bé ở trong lòng.

Nhưng không ngờ là sau khi Diễm Diễm kêu a a vài tiếng rồi đột nhiên cười khanh khách.

“Ba ơi, chơi vui quá, ba ơi, ha ha ha...”

Mộ Tu Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cũng may không dọa sợ con gái.

Mộ Thiên Hiếu sừng sốt một lúc, cuối cùng nhịn không được lạnh lùng phun ra một câu: “Ngốc thật!”

“Khụ!” Cố Cơ Uyển khẽ ho, nhanh chóng quay đầu sang nơi khác, không nhìn tình cảnh khó xử của cậu cả Mộ nữa.

Đây có lẽ là lần xấu hổ thê thảm nhất trong cuộc đời của cậu cả Mộ, thậm chí còn bị con trai mắng là ngốc.

Thấy anh có vẻ lúng túng, mặt cũng đỏ lên, Cố Cơ Uyển làm sao còn dám cười anh nữa chứ?

Lỡ anh thẹn quá hóa giận thì biết làm sao đây?

“Thiên Hiếu, vào đây với mami nào.” Cô kéo con trai nhanh chóng chạy vào phòng cô.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại, ở bên trong vọng ra tiếng cười của người phụ nữ không đè nén được nữa.

Mặt Mộ Tu Kiệt lập tức đỏ bừng như trái cà chua.

Thanh danh một đời của anh sao lại bị phá hủy vì một cái ghế chứ?

Anh hận không thể đập nát cái ghế dựa này!

“Ba ơi ba.” Diễm Diễm nhìn anh cười.

Mộ Tu Kiệt lau mồ hôi lạnh, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Không sao.”

Cũng may con gái sẽ không cười nhạo anh, con gái luôn tốt nhất.

Điềm Điềm cười đến mắt cong cong: “Ba ba ngốc!”

Không phải nói con gái là áo bông nhỏ tri kỷ sao? Áo bông nhỏ của anh nói anh ngốc, tri kỷ chỗ nào chứ?

“Ba ơi ba?”

“Ừ?”

“Ngốc ngốc nha!”

... Nửa đêm, Cổ Cơ Uyển đắp chăn cho Thiên Hiếu đã ngủ say, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Phòng bên cạnh còn đang mở đèn, nhưng cô biết hai người kia đã ngủ rồi.

Rón ra rón rén bước vào, quả nhiên nhìn thấy hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang ngủ trên giường, tư thế ngủ có hơi xiêu vẹo.

Điềm Điềm nằm ngủ trong vòng tay của Mộ Tu Kiệt, miệng khẽ cong lên, rõ ràng vào giây phút rơi vào mộng đẹp vẫn còn đang cười.

Còn anh... chút u buồn khi mới gặp nhau ngày hôm nay vẫn mơ hồ còn sót lại một chút ở giữa mây, nhưng môi của anh cũng đang cong lên giống hệt như Điềm Điềm.

Cười giống hệt như một đứa trẻ...

Anh thật sự rất vui, cảm giác vui sướng này ngay cả cô cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cổ Cơ Uyển bước qua, nhẹ nhàng đắp chăn cho hai người.

Lại nhìn Mộ Tu Kiệt, bây giờ anh không phải là cậu cả Mộ cao quý kia nữa, chỉ là một người đàn ông bình thường có con gái là có tất cả.

Thấy anh như thế, những chuyện ân oán lúc trước dần dần trở nên xa xăm.

Nhưng mà cô có thể không hận anh, thậm chí tha thứ cho anh, nhưng lại không thể nào đón nhận anh một lần nữa.

Bọn họ đã không thể nào quay lại được nữa.

Mặc kệ là quay về bên cạnh cậu cả Mộ hay là về lại nhà họ Cổ, những chuyện đó sẽ lại bị đào ra một lần nữa.

Máu chảy đầm đìa, máu me bết bết mà đào ra!

Đắp chăn cho hai người xong, cô nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại cho bọn họ.

Bước chân khi ra khỏi cửa nặng nề không nói nên lời.

Cậu cả Mộ sao có thể là người dễ dàng bị đuổi đi được chứ? Ba ngày sau cô phải làm gì đây.

Cô có cần nói chuyện này cho Hạo Phong biết hay không?

Quay về phòng, định lấy điện thoại gọi điện cho Hạo Phong, nhưng ngay giây phút cầm điện thoại lên lại chần chờ.

Hạo Phong bây giờ đang có nhiệm vụ, bây giờ mà gọi điện cho anh, chắc chắn sẽ quấy rầy công việc của anh ấy.

Công việc vệ sĩ không giống như những công việc khác, chỉ hơi bất cẩn sẽ hại người khác.

Tạm thời vẫn không nên nói với anh, để anh yên tâm làm xong nhiệm vụ rồi lại bàn bạc tiếp vậy.

Sáng sớm hôm sau, Điềm Điềm bò dậy khỏi lòng Mộ Tu Kiệt.

“Ba ơi ba.”

Bé vừa lên tiếng gọi, Mộ Tu Kiệt lập tức bật dậy ôm chặt lấy bé: “Không sợ, có ba đây!”

Nghe giọng nói này, rõ ràng anh vẫn còn chưa tỉnh lắm.

Điềm Điềm giẫy giụa trong lòng anh: “Ba ơi ba.”

“Con sao thế?” Cuối cùng Mộ Tu Kiệt cũng tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn cô bé mặt đỏ bừng: “Khó chịu chỗ nào sao?”

“Ba ơi ba, xi xi.”

Xi xi? Là sao? Là bảo anh đừng có nói lớn tiếng như vậy sao?

Mộ Tu Kiệt có hơi khó hiểu, còn đang định nói thêm gì đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Cố Cơ Uyển đến rồi.

“Điêm Điêm, mau đi xi xi đi.” Cô ôm Điêm Điêm xuống giường.

Điêm Điêm lập tức mang dép lê vào, chạy thẳng vào trong nhà vệ sinh.

Thì ra xi xi có nghĩa là muốn đi vệ sinh.

Mộ Tu Kiệt bước xuống giường, đi ra đằng sau Cố Cơ Uyển, ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên trán cô.

Cố Cơ Uyển đang định đi xem Điêm Điêm, sao có thể ngờ được anh lại đột nhiên đánh lén từ phía sau chứ?

Lơ là một tí, thiếu chút nữa ngay cả môi cũng bị anh tấn công rồi!

“Đừng! Anh còn chưa đánh răng nữa!” Cô vội la lên.

“ý em là đánh răng xong là được sao?” Mộ Tu Kiệt không thả cô ra, ngược lại càng ôm chặt hơn nữa.

Cố Cơ Uyển đẩy anh ra: “Không được, hai đứa nhỏ còn ở đây, đừng có làm chuyện bậy bạ.”

“Vậy có nghĩa là muốn anh đợi đến khi không có hai đứa nhỏ sao?” Thiên Hiếu còn phải đi học, nhưng Điêm Điêm không thể nào không có mặt được.

Nhưng mà buổi tối có thể dỗ hai đứa nhỏ đi ngủ trước, bọn họ về phòng là có thể bắt đầu thân mật rồi.

Anh có chút mong chờ!

CHƯƠNG 467: SỰ ẪN Ý GIỮA CHA VÀ CON GÁI

Thân hình cao lớn của anh lao sát vào Cổ Cơ Uyển.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cao từ người đàn ông phía sau, tim Cổ Cơ Uyển đột nhiên chấn động, sắc mặt thay đổi.

Tên khốn kiếp này, mới sáng sớm mà còn ở trước mặt hai đứa nhỏ, sao có thể ... mạnh động như vậy chứ!

Cơ thể của anh ấy thế mà lại...

"Buông ra!" Cô hạ giọng, kéo cánh tay đang ôm lấy người cô xuống.

"Nhớ nhung hai năm rồi, anh nhất thời không khống chế được, xin lỗi."

Mộ Tu Kiệt không hề định làm bừa trước mặt bọn trẻ, nhưng anh thật sự không kiềm chế được.

"Mamii." Điem Điem gọi từ phòng tắm.

Cổ Cơ Uyển lại đẩy mạnh Mộ Tu Kiệt: "Buông ra, Điem Điem đang gọi đó."

Mộ Tu Kiệt cuối cùng cũng buông tay, đi theo cô đến cửa phòng tắm.

Sau khi Cổ Cơ Uyển lau sạch cho Điem Điem và giúp bé đánh răng xong, cô đưa cho Mộ Tu Kiệt một bàn chải đánh răng mới: "Tự lo đi."

"Em không giúp anh à?"

"Cút!"

"..." Sau hai năm không gặp, gan cũng lớn hơn rồi, dám bảo anh cút nữa chứ.

Có điều hôm nay Mộ Tu Kiệt cũng ngoan ngoãn cầm lấy bàn chải đánh răng, "cút" vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt.

Mười phút sau, ba cha con ngồi ngay ngắn vào bàn ăn.

Cổ Cơ Uyển bưng bốn bát cháo, mì xào, và bánh quẩy từ trong bếp ra.

Cô lo cho Điem Điem ăn sáng, còn để hai người đàn ông trong gia đình tự lo cho mình.

Lúc ăn miếng cháo đầu tiên, tim Mộ Tu Kiệt bỗng thấy xót xa.

Hai năm rồi mới lại lần nữa được nếm thử tay nghề của người phụ nữ của anh, cả người bắt đầu có chút lâng lâng, ngỡ rằng mọi chuyện vẫn chỉ là giấc mơ mà thôi.

Cảm giác quen thuộc, hương vị quen thuộc, chỉ là hôm nay bên cạnh đã có thêm hai nhóc nhỏ.

Bữa sáng với cháo trắng và mì xào, bình thường anh vốn sẽ không đụng đến, nhưng giờ anh lại cảm thấy đây là bữa sáng ngon nhất đời.

Một người đàn ông, dù có vẻ ngoài phong độ hay tuyệt vời đến đâu, hóa ra điều anh ta muốn nhất vẫn chỉ là trở về nhà, có một người phụ nữ, và có một hai đứa trẻ.

Rồi cả gia đình ở bên nhau, ăn sáng, nói về kế hoạch hôm nay, tháng ngày như vậy là đủ mãn nguyện rồi.

Sau khi cho Điem Điem ăn no, Cổ Cơ Uyển bưng đồ vào bếp.

Mộ Tu Kiệt thu dọn những thứ còn lại, mang tới cửa bếp thì lại nghe thấy tiếng cô gọi điện thoại: "Dạ, thật sự xin lỗi quản lý, cô bảo mẫu ở nhà đang xin nghỉ, không có ai chăm sóc..."

Không biết đối phương nói gì, Cổ Cơ Uyển liên tục xin lỗi: "Sau khi tìm được người trông trẻ, tôi sẽ chủ động làm thêm giờ để đuổi kịp tiến độ công việc."

Những ngày này dù có ở nhà, tôi cũng nhất định sẽ làm việc, chủ nhiệm, anh yên tâm đi, tuyệt đối không để ảnh hưởng tới mọi người đâu ạ."

Cô vẫn đang tính đến việc tìm một người giữ trẻ khác ...

Ánh mắt Mộ Tu Kiệt dần dần trầm hơn.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ theo anh về Bắc Lãng, những gì anh nói tối hôm qua, cô căn bản không để tâm đến.

Sau khi Cố Cơ Uyển cúp máy, quay lại đã thấy Mộ Tu Kiệt cầm bát đứng ở cửa bếp.

"Chuyện này..." Cô sững sờ, nhất thời không biết nên nói gì với anh.

"Em cứ đi làm đi, anh sẽ đến trông mấy đứa nhỏ." Anh bước vào, đặt bát vào bồn rửa.

Anh định rửa bát, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cố Cơ Uyển cầm lấy miếng rửa bát, đi đến bên cạnh anh, lấy một ít chất tẩy rửa rồi tự mình làm.

"Anh xem, anh còn không biết rửa chén. Em có thể tin tưởng giao các con lại cho anh sao?"

Mộ Tu Kiệt không tranh rửa bát với cô nữa, anh đối hướng, ôm cô từ phía sau.

"Anh ..." Cố Cơ Uyển đấu tranh trong tiềm thức.

Anh vui mặt vào hõm cổ cô, hít hương thơm đặc biệt trên cơ thể cô: "Quay lại với anh, không được sao?"

"Không được." Cố Cơ Uyển vẫn muốn tránh ra, nhưng anh ôm rất gắt gao, dù thế nào cũng không thể vùng khỏi.

"Mộ Tu Kiệt, đừng đi quá xa, chúng ta đã không còn liên quan gì nữa rồi."

Mộ Tu Kiệt không nói mà chỉ ôm cô, vui mặt vào giữa cổ cô, nhắm mắt lại.

Mộ Tu Kiệt thật sự muốn đuổi anh ra ngoài, sao anh có thể lưu manh như vậy chứ!

"Lát nữa đưa bọn nhỏ đi chơi nhé?" Anh chưa từng được trải qua cuộc sống có vợ có con gái như thế này trong đời.

Còn về con trai, ném nó vào nhà trẻ cũng giống như cho nó đi làm vậy, phải làm quen những ngày không có con trai ở bên này.

Dù gì thì Mộ Thiên Hiếu cũng sẽ không có nhiều thời gian dành cho gia đình trong tương lai.

Mộ Tu Kiệt về cơ bản đã lên kế hoạch chi tiết cho tương lai của gia đình bốn người cả rồi.

Con trai thì phải đi làm kiếm tiền, còn con gái thì nên được chiều chuộng, sau này không cần làm gì cũng được.

Về phần vợ, cô ấy đương nhiên cũng như con gái, được cưng chiều, cung phụng, muốn gì được nấy.

Trái tim Cố Cơ Uyển bỗng xúc động.

Đưa bọn nhỏ đi chơi ... Cô chưa bao giờ nghĩ có ngày sẽ cùng cậu Mộ đi chơi với các con.

Không hiểu sao cô lại rất muốn nghĩ về điều đó, sự thôi thúc đó cứ xuất hiện trong tim cô.

Hai người, với Điềm Điềm, giống như một gia đình thực sự...

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến hai chữ gia đình, cô lại cảm thấy bất an.

Cô luôn cảm thấy có lỗi với Mộ Hạo Phong.

"Hôm nay không rảnh." Cô đẩy anh ra lần nữa, nhưng trước sau vẫn không thể gỡ được đôi tay đang ôm lấy eo mình ra.

"Không phải đã xin nghỉ phép rồi sao?" Mộ Tu Kiệt đột nhiên buông cô ra, đi tới phòng khách, nhìn Điềm Điềm đang ngồi trên ghế.

"Lát nữa ba mẹ dẫn con đi chơi, được không nào?"

"Được ạ!" Điềm Điềm lập tức nhoẻn miệng cười ngọt ngào!

Lúc Cố Cơ Uyển ra khỏi bếp, cô thấy Mộ Tu Kiệt đang ôm Điềm Điềm nhìn cô chăm chăm.

"Điềm Điềm nói muốn ra ngoài chơi, không đi thì sẽ khóc nhè đó."

"Nó làm gì biết khóc." Cố Cơ Uyển trợn mắt nhìn anh.

Từ nhỏ đến giờ Diễm Diễm chưa bao giờ khóc, không biết ngoan đến như nào nữa.
Không ngờ, khóc miệng Diễm Diễm bỗng mếu xệch, thật sự bắt đầu khóc: "Chơi, chơi! Hu hu hu..."
Cố Cơ Uyển hóa đá ngay tại chỗ, con gái cô bị đổ hư rồi ư? Sao nói khóc là khóc ngay vậy?
Mộ Tu Kiệt vội vàng nhẹ giọng dỗ dành: "Đừng khóc, chúng ta ra ngoài chơi nha, mẹ đồng ý rồi."

Diễm Diễm sụt sịt, nhìn Cố Cơ Uyển với ánh mắt mong đợi.
Cố Cơ Uyển thực sự muốn bóp cổ người đàn ông đang làm ra vẻ vô tội kia. Có quý mới biết những gì anh ta vừa nói với Diễm Diễm, anh thế mà lại thực sự khiến con gái mình biết cách dùng tiếng khóc để làm nũng!

"Anh đang dạy hư nó đó!" Cố Cơ Uyển cau mày, trợn mắt nhìn anh.
"Diễm Diễm ngoan như vậy, sẽ không hư đâu." Mộ Tu Kiệt cúi đầu hôn lên trán Diễm Diễm: "Nói đi, đúng không nào?"
"Diễm Diễm ngoan." Hai cha con giao tiếp thế mà lại còn lưu loát hơn cả người làm mẹ như Cố Cơ Uyển.

Cô và Diễm Diễm đã ở với nhau hơn một năm, thế mà cô vẫn không thể điều khiển cảm xúc của Diễm Diễm giỏi được như vậy, Mộ Tu Kiệt đã làm điều đó thế nào?

Hai người ở cạnh nhau vô cùng ăn ý!
Chẳng lẽ, những gì người khác nói, con gái là người tình kiếp trước của ba... là đúng sao?

CHƯƠNG 468: NGƯỜI PHỤ NỮ SA SÚT ĐÓ

Cả nhà đi chơi, mặc dù Mộ Thiên Hiếu không có ở đó, nhưng đây quả thực là lần đầu tiên Mộ Tu Kiệt đưa cô và Điềm Điềm đi chơi.

Cùng một tình huống, không biết đã xuất hiện trong mơ bao nhiêu lần.

Nhưng cô chưa bao giờ nói với ai về điều đó, kể cả Mộ Hạo Phong.

Không chỉ một mình anh biết nhớ nhưng, chỉ là cô không ngừng tự nhủ với bản thân rằng nhớ nhưng như vậy là quá thừa thãi đối với cuộc sống của cô.

Trên sân chơi, hôm nay có thêm ba nhân vật thu hút sự chú ý của mọi người.

Ba thì đẹp trai khiến phụ nữ phát cuồng, còn mẹ lại xấu xí đến làm người ta chán nản.

Thế mà đứa con gái lại rất đẹp, rất đẹp, rõ ràng là giống ba.

Một người đàn ông đẹp trai như vậy đi với một người phụ nữ vừa đầy tàn nhang vừa cặp kính to bự quê mùa, khung cảnh này khiến bất kỳ người phụ nữ nào

nhìn thấy cũng khó chịu trong lòng.

Một người phụ nữ xấu xí như vậy, dựa vào cái gì mà được người đàn ông bất phàm này ở bên cạnh được nhỉ? Bộ ông trời mù rồi sao?

Thế nên trên đường, mặc dù Mộ Tu Kiệt rõ ràng đã có vợ và con gái rồi nhưng vẫn có rất nhiều phụ nữ chủ động tiếp cận làm quen với anh.

Cổ Cơ Uyển ngồi trên băng ghế nhìn con gái mình cười ngựa gỗ, xung quanh còn có một vài cô gái nhìn Mộ Tu Kiệt của cô với một chút bất lực.

Người đàn ông này, đi đến đâu cũng có một bầu ong ong, bướm bướm vây quanh.

Dù không phải là anh chủ động, người ta cũng vô tình, thế nhưng đúng là luôn luôn có vô số phụ nữ tiếp cận anh như thiêu thân lao vào lửa.

Ở bên một người đàn ông như vậy, cả đời này cô cứ phải lo lắng, mệt không chứ?

Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ở bên anh, cô thật sự rất mệt mỏi ở quá khứ rồi.

Mộ Tu Kiệt vẫn đang cùng Điềm Điềm chơi ngựa gỗ, chơi xong một ván Điềm Điềm vẫn chưa thỏa mãn.

Thế là người cưng con gái điên cuồng Mộ Tu Kiệt lại chạy đi xếp hàng thêm lần thứ hai.

Cổ Cơ Uyển hiếm khi thấy Mộ Tu Kiệt nhẫn nại đến vậy, để chơi với con gái của mình, thậm chí cả xếp hàng mua vé anh cũng chịu làm nữa.

Trước đây anh chưa bao giờ chen cùng một chỗ với nhiều người như vậy.

Trước nay anh vẫn luôn ở trên người khác, vậy mà bây giờ ...

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô thậm chí sẽ không tin rằng cậu Mộ lại có thể vì một cô nhóc nhỏ mà chịu “thiệt thòi” đến mức này.

Sau hai năm không gặp, anh thực sự khác trước rất nhiều.

Mặc dù vẫn đẹp trai như vậy, thậm chí vì chút u sầu đó mà khiến phụ nữ cảm thấy thương hơn.

Nhưng anh đã bớt đi sự độc đoán, ấm áp hơn và chịu sẵn sàng nói đạo lý.

Một cậu Mộ như vậy, ai có thể không động lòng?

Nhưng một lần nữa, ai dám động lòng đây?

Động lòng, dễ làm tổn thương chính mình.

Cố Cơ Uyển không biết mình đã nhìn chăm chăm vào hai cha con trong bao lâu, cho đến khi nhận ra mình đang nghĩ về người đàn ông đó, cô mới chợt bừng tỉnh và vội vàng thu ánh mắt mình lại.
Đại loại là cô có chút hoảng sợ!

Cô quay mặt đi, cố ý không nhìn anh, nhưng không ngờ, khoảnh khắc quay đầu lại, khóe mắt cô dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô ta là...

Cố Cơ Uyển cau mày, nhìn chăm chú rồi đột nhiên đứng dậy.

Hóa ra là cô ta! Làm sao cô ta có thể ở đây?

Người phụ nữ kia rõ ràng không để ý rằng mình đã bị phát hiện, sau khi mua một miếng bánh mì, cô ta vội vã chạy đến chỗ bóng tối.

Nhìn bộ dạng cô ta, đến cả ra ngoài cũng phải lén lút như chuột.

Cô ta thể mà lại có thể ở đây!

Cố Cơ Uyển siết chặt lòng bàn tay rồi vội vã đuổi theo.

Đó là Cố Vị Y, người đã biến mất suốt hai năm từ sau khi cầm được trên tay một khoản tiền khổng lồ.

Cố Cơ Uyển nghĩ thế nào cũng không ngờ được lúc gặp lại, cô ta đã sa sút đến mức này rồi!

Bộ đồ này tuy không đến nỗi rách nát nhưng cũng đã cũ mèm.

Với tính cách của Cố Vị Y, nếu là trước đây thì cô ta có chết cũng không mặc loại quần áo này.

Còn nữa, cô ta thực sự đang đi giày bệt!

Đây là lần đầu tiên Cố Cơ Uyển thấy Cố Vị Y đi loại giày bệt có giá chỉ mấy chục ngàn mua ở sạp hàng như thế này!

Cố Vị Y chỉ mua một cái bánh mì, vừa gặm vừa đi về phía chỗ tối.

Không biết có phải do đi quá gấp không mà có người theo sau vẫn không nhận ra.

Sau khi Cố Cơ Uyển đi theo cô ta đến ngôi nhà nhỏ ở phía sau sân chơi, một vài người đàn ông đột nhiên xông ra, Cố Cơ Uyển cau mày, dừng bước và trốn bên cạnh ngôi nhà.

Rõ ràng là Cố Vị Y sợ hãi trước sự xuất hiện đột ngột của mấy người đàn ông này, ngay lập tức muốn quay người bỏ trốn.

Nhưng quá trễ rồi!

Hai người đàn ông sai một bước lớn là đã vây được cô ta vào giữa rồi.

"Anh Hồ, tôi, tôi đã nghĩ cách rồi, anh có thể cho tôi thêm vài ngày, chỉ cần vài ngày là được!"

Cố Vị Y muốn trốn, nhưng năm người vây quanh cô ta như vậy, căn bản không thể trốn được!

"Mấy ngày?" Người gọi là anh Hồ kia nhìn cô ta bằng ánh mắt tức giận: "Cho cô mấy ngày để cô tìm chỗ trốn chứ gì?"

"Không, tuyệt đối không phải!" Cố Vị Y vừa hoảng sợ vừa gấp gáp, vội vàng lắc đầu: "Anh Hồ, thế lực anh lớn như vậy, tôi có thể trốn ở đâu chứ?"

"Đừng nói nhảm nữa, cô đã không trả được tiền thì theo tụi này về ngay."

"Không! Tôi không muốn quay lại đó!" Cố Vị Y muốn bỏ chạy.

Nhưng hoàn toàn không có cơ hội để thoát khỏi vòng vây này, liên bị đẩy lùi lại rồi nặng nề ngã xuống đất.

"Muốn chạy sao?" Anh Hồ bước tới, đá vào bụng cô ta.

Cố Vị Y đau đớn đến cong lưng, ôm bụng hét thảm.

"Anh Hồ, anh Hồ... tôi ... cho tôi thêm một chút thời gian, chỉ cần thêm một chút là được, tôi nhất định có thể trả lại tiền, nhất định có thể!"

"Năm trăm bốn chục triệu, cô kiếm đâu ra hả? Cái bộ dạng cô bây giờ đem đi bán được mấy đồng hả?"

Anh Hồ hừ lạnh một tiếng, xua tay: "Mang cô ta đi!"

"Đừng mà, anh Hồ, đừng đưa tôi về, tôi không muốn trở về, tôi không muốn đi cùng những người đó, anh Hồ, làm ơn, làm ơn..."

Nhưng mấy người này, chẳng ai thương hại cô ta cả.

Thấy cô ta không muốn đi, hai người đàn ông đứng cạnh bất ngờ đâm đá cô ta.

"Hự..." Cố Vị Y nước mắt nước mũi chảy dài trên khuôn mặt đau đớn: "Anh Hồ, làm ơn... Á! Á! Đau quá! Đừng đánh tôi, đừng, tôi sẽ trả tiền, tôi sẽ ... A... "

"Cô ta nợ anh bao nhiêu?" Đột nhiên, một người phụ nữ bước ra từ sau bức tường của ngôi nhà.

Mặt cô đầy tàn nhang, còn đeo một đôi kính cận to dùng trông vô cùng xấu xí.

Anh Hồ liếc nhìn cô đánh giá một lượt, cuối cùng lộ ra vẻ chán ghét.

"Năm trăm bốn chục triệu! Cô là ai? Muốn trả tiền giúp cô ta à?"

"Cho tôi số tài khoản, tôi sẽ chuyển cho anh ngay." Thấy anh ta đi tới, Cố Cơ Uyển lập tức lùi lại một bước, tỏ vẻ thận trọng.

"Đừng lộn xộn, đây là sân chơi, nơi nào cũng có người, chỉ cần tôi kêu cứu thì các người chạy không thoát đâu."

Anh Hồ dừng lại, không ngờ con quái vật xấu xí này lại to gan đến vậy.

"Cô thật sự muốn trả tiền cho cô ta?"

Bất quá anh ta cũng chỉ cần tiền: "Năm trăm bốn mươi triệu, một xu cũng không được thiếu!"

CHƯƠNG 469: TẠI SAO LẦN NÀO CŨNG VẬY?

Cố Vị Y không ngờ rằng có một ngày cô ta lại sa sút đến mức cần người phụ nữ này giúp mình trả nợ! Kể từ giây phút Cố Cơ Uyển bước ra khỏi bức tường, cô đã nhận ra ngay, chính là người phụ nữ này! Không ngờ rằng cô ta cũng giống mình, hiện tại đã rơi xuống đến mức thậm chí không dám dùng bộ dạng thật để nhìn người ta rồi!

Năm trăm bốn mươi triệu là một số tiền không nhỏ, sau khi Cố Cơ Uyển chuyển tiền cho anh Hồ xong, anh Hồ liền dẫn em rời đi trong nháy mắt.

Cố Cơ Uyển bước đến gần Cố Vị Y, nhìn cô ta đang nằm trên mặt đất, đau đớn đến không thể đứng dậy.

"Không phải cô đã lấy đi rất nhiều tiền sao? Sao lại thành ra thế này?"

Sau hai năm không gặp, cô phát hiện bây giờ mình đã không còn ghét người phụ nữ này đến thế.

Tuy nhiên, Cố Vị Y vẫn hận cô, hận cô đến chết đi sống lại!

Cố Vị Y nghiêng rằng muốn đứng dậy nhưng bụng đau đến mức co giật, khó đứng dậy được.

"Cố Cơ Uyển, cô tưởng hiện tại cô tốt hơn tôi bao nhiêu chứ hả? Cô lấy tư cách gì mà nói những lời nhạt nhẽo đó hả?"

Cố Cơ Uyển thờ ơ nhìn cô ta, hai năm không gặp rồi, trông cô ta có vẻ đã phải chịu đựng rất nhiều khổ cực, thế nhưng tính cách vẫn không thay đổi chút nào.

"Tôi cũng không tốt hơn bao nhiêu so với cô, nhưng ít ra tôi cũng không giống cô sống chui lủi như chuột vậy."

"Cố Cơ Uyển! Cô dám giễu cợt tôi!" Cố Vị Y nghiêng rằng nghiêng lợi, khó khăn bò dậy.

"Cô không phải cũng vậy sao? Chuyện xấu giữa cô và cậu Cố tưởng tôi không biết à? Dù bây giờ cô có là tiểu thư Tôn của nhà họ Cố thì cũng vẫn là kẻ có nhà mà không thể quay về thôi. So với tôi, tình cảnh của cô còn tệ hơn!"

"Hả, không phải đẹp đẽ, không phải lợi hại lắm sao? Tại sao giờ lại xấu xí tới mức này, sống như một con hề vậy hả?"

"Cậu chủ Mộ đâu? Cậu Mộ ở đâu rồi hả? Người ta sớm đã tìm người mới rồi, không cần cô nữa đâu, ha ha ha..."

Cố Cơ Uyển phát hiện ra rằng người phụ nữ này thực sự đang rất tuyệt vọng, hai năm vất vả vẫn không khiến cô ta cảm thấy có chút tội lỗi nào vì những gì mình đã làm.

Cô ta vẫn ghét cô như xưa.

Cố Cơ Uyển vô cùng bình thản, lạnh lẽo nhìn cô ta như thể đang nhìn một tên hề.

Cố Vị Y căm thù ánh mắt điem tĩnh này của cô! Tại sao cô lại nhìn cô ta với ánh mắt như vậy?

"Cố Cơ Uyển, cô cho rằng nếu như trả lại tiền giúp tôi thì cô có thể đứng trên tôi sao? Phi! Cô vẫn chẳng là cái gì trong mắt tôi đâu!"

Cố Vị Y cười nhạt, giọng điệu ngày càng khinh thường: "Mọi người trên thế giới đều biết cô và anh họ của mình đã làm những chuyện đáng xấu hổ gì, cô cấu kết với anh họ, hủy hoại thanh danh của nhà họ Cố!"

"Cô sẽ không bao giờ quay trở lại nhà họ Cố được đâu, ngay cả ngày ông nội cô qua đời, cô cũng không về được!"

Cố Cơ Uyển bóp chặt lòng bàn tay, có chút đau đớn, vẫn không thể tránh khỏi việc cô ta bội mớc.

Nhìn thấy cô thất thần, Cố Vị Y liên hứng thú.

"Thế nào? Cũng biết khó chịu rồi à?"

"Cố Vị Y, tôi vốn nghĩ rằng nếu cô cảm thấy có chút áy náy thì tôi sẽ tha cho cô."

Cố Cơ Uyển lấy điện thoại ra, khuôn mặt ngụy trang tỏ ra bình tĩnh vô cùng: "Nhưng mà cô đã khiến tôi quá thất vọng."

"Cô định làm gì?" Cố Vị Y hoảng hốt khi thấy cô định gọi điện.

Bây giờ cô ta vẫn là một kẻ trốn chạy!

"Nhà họ Cố sẽ chi rất nhiều tiền thưởng để bắt cô, cảnh sát vẫn luôn truy lùng cô. Giờ cô đã trở thành tội phạm bị truy nã. Cô nghĩ tôi sẽ làm gì?"

"Cô dám!" Cố Vị Y chạy đến, cố gắng giật lấy điện thoại của cô.

Tuy nhiên hiện tại cô ta thực sự rất yếu, Cố Cơ Uyển chỉ đẩy nhẹ một cái là đẩy lùi được ngay.

"Cố Cơ Uyển! Cô dám gọi cảnh sát! Một khi cô gọi cảnh sát, tung tích của chính cô cũng sẽ bị lộ. Mọi người đều biết rằng cô đang ở đây. Cô đã quyết định quay lại đối mặt với tất cả rồi à?"

"Cô có thể đối mặt sao? Khi trở về, cả nhà họ Cố sẽ bị cô làm liên lụy!"

Cố Vị Y suy nghĩ một chút, rồi lại chế nhạo: "Cố Cơ Uyển, đừng có dọa tôi, cô không dám đâu!"

Thế nhưng Cố Cơ Uyển đã thực sự bấm số gọi cảnh sát.

Cô nhìn Cố Vị Y, trong mắt không một chút lay động.

"Có lẽ tôi chưa kịp nói cho cô biết, Mộ Tu Kiệt đã tìm ra nơi này. Dù tôi có báo cảnh sát hay không, thì tung tích của tôi cũng đã bị bại lộ."

Đối với những người như Cố Vị Y, cảm hóa đã không còn tác dụng gì nữa, chỉ có thể gọi cảnh sát và giao cho họ giải quyết.

Hơn nữa, cô ta đã phạm tội, nếu không gọi cảnh sát thì ngay cả cô cũng sẽ trở thành kẻ bao che cho tội phạm.

Điện thoại được kết nối, Cố Cơ Uyển bình tĩnh nói: "Xin chào, có một tên tội phạm bị truy nã trốn từ Lăng Châu. Tên cô ta là Cố Vị Y. Cô ta có liên quan đến vụ án lừa đảo trước đó của gia đình họ Cố ở Lăng Châu. Địa điểm là ..."

Cố Cơ Uyển thực sự đang báo cáo vị trí!

Cuối cùng Cố Vị Y cũng tin là cô thực sự đang gọi cảnh sát! Con đàn bà chết tiệt này!

"Tôi giết cô!" Cô ta không biết từ đâu nhặt được một viên gạch, xông tới, dùng hết sức lực mà đập vào đầu Cố Cơ Uyển.

Chuyện quá đột ngột, Cố Cơ Uyển chỉ chú tâm đến việc báo vị trí mà không để ý đến hành động của cô ta.

Đến khi cô nhận ra thì viên gạch đã gập như giáng xuống đỉnh đầu cô rồi!

Cố Cơ Uyển hơi thở ngưng trệ, cô muốn tránh nhưng đã quá muộn!

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, dường như cô nhìn thấy một bóng đen, vọt ra khỏi căn nhà gỗ, trong nháy mắt đến trước mặt cô.

Viên gạch rõ ràng đã đập vào đầu ai đó, thậm chí còn có cả mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Nhưng cô không cảm thấy đau, vì viên gạch không hề đánh trúng cô.

Trán của người đàn ông bị đập thủng, ngay lập tức máu chảy thành dòng.

Mộ Tu Kiệt quay người tung một cú đá.

Cố Vị Y chỉ kịp thét lên một tiếng rồi ngã xuống đất, gãy xương sườn và không thể đứng dậy được nữa.

Cậu Mộ ... sao có thể chứ? Làm sao anh có thể thực sự ở bên cạnh Cố Cơ Uyển được?

Còn bé gái nhỏ trong vòng tay anh là ai? Tại sao nó lại giống Cố Cơ Uyển, cũng lại giống ... anh?

Cậu Mộ...

Nhưng cô ta đau đến mức không nói được lời nào, chỉ gắng gượng được vài giây rồi đảo mắt ngất đi.

“Tu Kiệt!” Cổ Cơ Uyển nhìn Mộ Tu Kiệt mặt đầy máu, trái tim cô như muốn vỡ ra!

"Anh sao rồi? Mộ Tu Kiệt!"

Điềm Điềm nhìn thấy trên mặt ba mình có vết máu, đột nhiên oa oa khóc lớn.

Mộ Tu Kiệt đẩy Điềm Điềm vào vòng tay của Cổ Cơ Uyển, vốn dĩ anh muốn nói với cô rằng anh không sao cả, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô, đột nhiên trong đầu anh chợt lóe lên một điều gì đó.

Anh siết chặt lòng bàn tay, cơ thể vốn dĩ thẳng tắp của anh khẽ loạng choạng.

“Đầu anh hơi choáng váng.” Giọng anh cũng trở nên yếu ớt: “Có lẽ... anh không ổn lắm”

"Đừng nói bậy! Đang rất tốt mà, sao anh có thể không ổn được?"

Nhưng mà, máu tươi từ trên trán chảy ra quá nhiều, nhiều đến khiến người ta kinh hãi!

"Mộ Tu Kiệt, anh cố lên, em sẽ gọi xe cấp cứu ngay lập tức. Sẽ không có chuyện gì đâu. Anh không được xảy ra chuyện gì cả!"

Cô thật đáng chết! Ba lần bốn lượt, khiến anh vì cứu mình mà bị thương!

Tại sao lần này cũng vậy chứ?

"Mộ Tu Kiệt, sẽ không có chuyện gì đâu, xe cấp cứu sẽ tới ngay, sẽ không có chuyện gì đâu!"

CHƯƠNG 470: NÓ CÓ ẢNH HƯỞNG ĐẾN HÌNH TƯỢNG CAO NGẠO CỦA ANH TA KHÔNG?

Cố Cơ Uyển vội bấm số điện thoại khẩn cấp và nhờ mọi người đến ứng cứu.

Lại nhìn Mộ Tu Kiệt, một người đàn ông cứng rắn như anh lại ngã xuống ngay trước mắt cô.

Trái tim vốn bình lặng suốt hai năm bỗng như thắt lại, sợ hãi đến mức sắp trào ra nước mắt.

Mộ Tu Kiệt thực sự không muốn nhìn thấy cô sợ hãi, nhưng chỉ bằng cách này anh mới có thể thấy cô quan tâm đến anh như thế nào.

Anh dựa vào tường và từ từ ngã xuống đất.

Cũng không biết là khó chịu thật hay là, bởi vì muốn cô quan tâm nhưng đầu thật sự bắt đầu mơ màng rồi.

"Đừng sợ, anh không sao." Nhìn thấy Diễm Diễm khóc, anh muốn làm cho mình tỉnh táo, nhưng càng nghĩ về điều đó, anh lại càng không tỉnh táo vào lúc này.

Anh đưa tay lên lau đi, chết tiệt, máu chảy nhiều quá.

"Anh thật sự không sao đâu."

Cũng chỉ là choáng váng đầu thôi, thật đấy, chỉ là choáng váng đầu mà thôi.

Nhưng một người cứng rắn như anh, một khi ngã xuống, thật sự sẽ khiến người ta sợ chết khiếp.

Diễm Diễm còn đang khóc, Cố Cơ Uyển cười áo khoác, đắp lên trán anh.

Nhưng máu, giống như nước giếng phun trào, không cách nào dừng lại.

Mắt Mộ Tu Kiệt dần bắt đầu mơ hồ.

Khoảnh khắc ngất đi, anh duỗi tay ra, nắm chặt tay cô: "Anh thật sự... Không sao đâu, có lẽ hai năm qua, có chút...

Một mối, chăm sóc tốt cho Diễm Diễm, anh... Không sao."

"Ba ơi ba"

Ba ba nhắm hai mắt lại rồi, Diễm Diễm hoàn toàn bị dọa sợ hãi.

"Mẹ, ba ơi ba! Hu hu hu..."

.....

Tại sao Mộ Tu Kiệt lại ngất xỉu? Bác sĩ đưa ra rất nhiều cách giải thích.

"Người bệnh thiếu ngủ lâu ngày, cộng thêm buồn phiền bệnh tật, thần kinh căng thẳng, lúc này đại khái trong tiềm thức muốn được thư giãn."

"Mất máu quá nhiều cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh ấy ngất xỉu. Tất nhiên, nguyên nhân cụ thể vẫn đang được điều tra."

"Mọi người cứ yên tâm..."

"Chúng tôi sao có thể yên tâm?" Lâm Duệ vội vàng ngắt lời ông ta.

Hiếm thấy Cố Cơ Uyển lo lắng cho cậu chủ như vậy, lúc này để cô "Yên tâm" rồi lẽ cô không lo lắng cho cậu chủ thì biết làm sao?

(Có mùi lươn lẹo phảng phất đâu đây =)))

Lâm Duệ lo lắng nhìn Cố Cơ Uyển: "Cô Cơ Uyển, trong hai năm qua, cậu chủ nhà chúng tôi mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba tiếng, cho tới bây giờ chưa từng được ngon giấc."

"Không phải anh ấy không muốn ngủ mà vì quá nhớ cô nên anh ấy không thể nào chợp mắt được, dù có uống thuốc ngủ cũng không thể nào chợp mắt được."

"Cô đừng nhìn anh ấy trông có vẻ cứng cõi như vậy, trên thực tế, cơ thể anh ấy đã rất yếu rồi."
Ôi trời, nói cậu chủ như vậy, không biết sau khi cậu chủ biết có mắng anh ta hay không?
Nhưng hiện tại, quán không được.

Anh ta nói tiếp: "Cô Cơ Uyển, cô không biết hai năm qua cậu chủ nhà chúng tôi đã sống như thế nào đâu."
Lâm Duệ rất khó khăn nhưng cuối cùng đã tìm được cơ hội nói chuyện với cô.
Lúc này, tất cả những lời nói nén trong đáy lòng đều không thể giấu được nữa.
"Những ngày không có cô, anh ấy sống như một cái xác không hồn, không một thú vui, tôi còn hoài nghi, nếu không tìm được cô liệu cậu chủ có tự sát."

Tự sát... Với tính cách của cậu chủ Mộ liệu chắc sẽ không đâu.
Tuy nhiên, chỉ ngủ hai hoặc ba tiếng mỗi ngày trong hai năm, những lời này khiến Cố Cơ Uyển cảm thấy khó chịu.
Cô thực sự không nghĩ rằng anh lại có một cuộc sống khó khăn như vậy.
"Cơ Uyển, tôi biết cô không thích nghe, nhưng tôi thực sự không thể kìm lòng được, cậu chủ của chúng tôi rất khổ, Cơ Uyển, sự việc đó không chỉ khiến cô mà cả anh ấy cũng đau lòng."

"Nhiều năm trước, nhà họ Cố và nhà họ Mộ có một số hiểu lầm, cậu chủ tra được rất nhiều chuyện, tất cả đều cho ra một kết quả, mặt khác, ông cụ nhà họ Cố lúc trước đã tham gia vào việc giết chết bà nội của cậu chủ."
"Ông nội của tôi sẽ không làm chuyện tàn nhẫn như vậy!" Chuyện này, về sau cô đã tự mình thu thập một số thông tin.
Lúc trước bà cụ nhà họ Mộ quả thật chết rất thảm.

Tuy nhiên, vấn đề này tuyệt đối không liên quan đến ông nội của cô, cô tin ông nội của mình!
"Nhưng chuyện quả thật có liên quan đến ông cụ nhà họ Cố, lúc trước bà cụ nhà họ Mộ kỳ thật... Kỳ thật là muốn tìm ông cụ nhà họ Cố để bỏ trốn."

Bỏ trốn!
Cố Cơ Uyển ngạc nhiên, chuyện này, chưa có ai nói với cô cả.
"Tôi không tiện nói nhiều về quan hệ nhân quả bên trong."
Sau khi cùng Cố Cơ Uyển đi đến hành lang, Lâm Duệ đã kể cận kề cho cô tất cả những gì anh biết.
Thì ra giữa bọn họ lại có hiểu lầm lớn như vậy.

Không có gì lạ khi Mộ Tu Kiệt muốn tìm ông nội báo thù, đối lại là cô thì có lẽ, cô cũng sẽ làm chuyện giống vậy.
"Bây giờ không thể coi những chuyện đã xảy ra không tôn tại được."
Cố Cơ Uyển quay mặt đi, nhìn bầu trời xa xăm, trong đáy mắt hiện lên vẻ u ám khó tả.
"Mặc kệ thế nào đi nữa thì cả anh ấy và tôi đều không thể quay trở lại."
"Vì cái gì không thể quay về? Chẳng lẽ, trừng phạt cậu chủ hai năm nay còn chưa đủ sao?"
Lâm Duệ không hiểu, cô rốt cuộc đang lo lắng cái gì vậy?
Chẳng lẽ cô vẫn còn hận cậu chủ sao?

"Cơ Uyển, nếu cô muốn lấy mạng cậu chủ mới bằng lòng tha thứ cho anh ấy thì hãy trực tiếp nói cho anh ấy biết, cậu chủ nhất định sẽ vì câu được sự tha thứ của cô mà ngay cả mạng cũng không cần."

"Nó có ý nghĩa chứ?" Cổ Cơ Uyển nhìn anh ta lắc đầu: "Chẳng lẽ, đây là thủ đoạn mà đàn ông các anh giải quyết vấn đề sao?"

Phải làm tới mức đổ máu mới được sao?

Lâm Duệ thở ra một hơi, vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

"Tôi thật sự không hiểu mấy chuyện tình cảm như vậy, Cơ Uyển, nếu tôi có nói gì sai, đừng tức giận, tôi chỉ... Tôi chỉ cảm thấy đau lòng cho cậu chủ của chúng tôi."

Cổ Cơ Uyển không nói gì nữa.

Anh ta cảm thấy đau lòng, thật ra thì sau khi nghe nhiều điều từ anh ta lẽ nào cô lại không còn cảm thấy đau lòng sao?

Nhưng họ thực sự không thể quay trở lại.

Cô không thể đổi mặt.

Đến đêm, Mộ Tu Kiệt vẫn ngủ say, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Cổ Cơ Uyển lau tay chân cho anh, lại ở bên cạnh nói rất nhiều lời, nhưng anh vẫn không có phản ứng gì.

Lúc bác sĩ đến thăm phòng buổi tối, Cổ Cơ Uyển lo lắng: "Bác sĩ, chẳng phải nói anh ấy không nghiêm trọng lắm sao? Sao đến giờ vẫn chưa tỉnh?"

Bác sĩ cũng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Theo lý thuyết, thân thể của người bệnh này mạnh mẽ hơn bất kỳ người nào anh ta từng gặp, một viên gạch nhỏ đập xuống thì mặc dù máu có chảy một chút nhưng cũng không đến mức ngủ một giấc rồi mà vẫn chưa tỉnh lại chứ.

"Não bộ là bộ phận mong manh và bí ẩn nhất của con người. Hiện chúng tôi không thể ước tính được liệu có để lại di chứng gì không nếu bệnh nhân bị đập vào đầu."

Cho nên, tại sao một người vẫn chưa tỉnh lại, anh ta cũng không chắc chắn.

"Nhưng cô có thể yên tâm rằng tình trạng của bệnh nhân rất ổn định, hoàn toàn không có nguy hiểm đến tính mạng."

"Vậy thì khi nào anh ấy sẽ tỉnh lại?"

"Chuyện này..." Bác sĩ rất đau đầu, theo lý thì lẽ ra phải tỉnh từ lâu chứ, bệnh nhân này bị sao vậy?

Lâm Duệ mới từ ngoài cửa vào, vừa khéo nghe được đối thoại của hai người.

Có gì đó xẹt qua mắt anh ta, nhưng anh ta đã nhanh chóng thu lại.

"Bác sĩ, chẳng lẽ bệnh nhân không muốn tỉnh lại?"

"Hoàn toàn có thể!" Cuối cùng bác sĩ cũng tìm được lời giải thích hợp lý.

Ông ta nhìn Cổ Cơ Uyển, cân nhắc một chút mới nói: "Trước đó có phải người bệnh từng chịu kích thích gì đó cho nên anh ta không còn khát vọng sống?"

"Không còn khát vọng sống?" Khuôn mặt của Cổ Cơ Uyển tái đi vì sợ hãi trước những lời này: "Tại sao có thể như vậy?"

Anh là Cậu chủ nhà họ Mộ, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, vì cái gì mà anh không còn khát vọng sống?

"Cậu chủ của chúng tôi quả thật... Quả thật sống không vui vẻ."

Lâm Duệ bí mật liếc nhìn cô, sau đó nhìn bác sĩ với vẻ mặt buồn bã.

"Nói các người có thể không tin, cậu chủ trước kia, từng... Từng uống thuốc ngủ quá liều, thiếu chút nữa... Đã chết."

Khi không ai để ý, người bệnh nằm trên giường đã vô thức siết chặt bàn tay.

Tên khốn, chuyện này liệu có ảnh hưởng đến hình tượng cao ngạo của anh không?

Điều gì sẽ xảy ra nếu người phụ nữ của anh ấy nghĩ rằng anh ấy quá yếu đuối và không cần anh ấy nữa?

Lâm Duệ không thể giải thích được cảm giác mát lạnh ở cổ mình, nhưng có những lời đã nói ra thì phải tiếp tục nói cho hết.

Anh ta nhìn về phía bác sĩ thờ dài: “Nếu như lần này cậu chủ thật sự không muốn tỉnh lại thì có khi nào anh ấy sẽ ngủ một giấc dài không bao giờ thức dậy không?”

CHƯƠNG 471: MIỀN LÀ CẢ NHÀ Ở BÊN NHAU

Ngủ mãi không dậy!

Bốn chữ này khiến cho Cố Cơ Uyển lạnh sống lưng.

Lâm Duệ thấy cô hoang mang lo sợ thì hơi không đành lòng.

Tuy nhiên, nếu từ bỏ bây giờ thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đúng lúc này, Lâm Duệ nghe điện thoại.

Anh ta quay đầu lại nhìn Cố Cơ Uyển: "Cơ Uyển, có người muốn gặp cô."

...Cố Cơ Uyển cùng người của Lâm Duệ ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại Mộ Tu Kiệt cùng Lâm Duệ thì đầu của Lâm Duệ đột nhiên tê dại.

"Cậu chủ, chuyện đó, vừa rồi tôi nói như vậy, chỉ là vì... Vì làm cho Cơ Uyển đau lòng, chứ không phải cố ý làm hỏng hình tượng của cậu."

Trán lấm tấm mồ hôi, cậu chủ còn chưa tỉnh lại đã khiến cho người ta cảm lạnh nhói đau rồi!

Mộ Tu Kiệt mở mắt ra, cái liếc mắt lạnh lùng khiến Lâm Duệ sợ đến thở không ra hơi.

Anh ta hốt hoảng, sau đó lắp bắp: "Tôi đã nghiên cứu nhiều bài báo, và họ đều nói rằng khi đàn ông bị ốm, rất dễ khơi dậy sự đồng cảm ở người phụ nữ"

Mộ Tu Kiệt âm ừ, ngồi dậy khỏi giường bệnh, kéo chăn xuống rồi đi thẳng vào WC.

Không bao lâu thì đi ra, nhưng người vẫn lạnh lùng.

Lâm Duệ nhỏ giọng hỏi: "Cậu chủ, anh định giả bộ bất tỉnh tới khi nào?"

"Huh?"

"Không không không, ý tôi là, anh định ngủ bao lâu nữa?"

Cậu chủ thông thái và văn võ song toàn của nhà bọn họ làm sao có thể giả bộ bất tỉnh chứ?

Vừa rồi, chỉ là không cần thận ngủ quên mà thôi.

"Cô ấy phản ứng thế nào?" Mộ Tu Kiệt ngồi trở lại giường, trên người vẫn đắp chăn.

Hơi thở kiêu hãnh ấy, đâu có chút bệnh tật nào.

"Cơ Uyển đương nhiên là bị dọa sợ, sắc mặt đều tái nhợt."

Mộ Tu Kiệt trong lòng đau xót, hơi không đành lòng.

Lâm Duệ lại nói: "Chúng ta lừa cô ấy như vậy, quả thật không tốt, nhưng tôi thấy, Cơ Uyển vẫn rất quan tâm cậu chủ."

"Còn cần cậu nói?"

"Đúng đúng đúng, không cần, trong lòng cậu chủ hiển nhiên hiểu rõ." Lâm Duệ lau mồ hôi một phen.

Nhưng, có người tự mình ngắt lời người khác, tuy nhiên người ta không nói nữa thì anh lại hơi không cam lòng chỉ nghe được một chút như vậy.

"Cô ấy còn có biểu hiện gì nữa? Quan tâm cỡ nào?"

"Cô ấy hoảng hốt và lắng nghe tôi kể về việc anh đã phải vất vả như thế nào trong hai năm qua..."

"Vất vả chỗ nào?"

"..." Tên kiêu ngạo này, có cần phải giả bộ trước mặt anh ta không?

Ai mà không biết, cậu chủ Mộ chưa xót thể nào trong hai năm qua.

Tuy nhiên, Lâm Duệ không dám nói nhảm.

"Không sao, dù sao thì, điều đó ... Tôi nghĩ, chỉ cần hăng hái thêm một chút, cậu chủ có thể giả vờ mình yếu đuối hơn..."

"Tôi phải giả vờ?"

"Vâng vâng vâng, anh không cần, tôi chỉ là nói anh ngủ thêm một giấc..."

Lâm Duệ chưa kịp nói xong, bên ngoài liền có tiếng bước chân.

Lâm Duệ có chút chột dạ, bước nhanh đi tới xem thử.

Sau khi xác nhận người bên ngoài không phải là Cố Cơ Uyển, mới quay đầu lại nhìn Mộ Tu Kiệt: "Cậu chủ, không phải..."

Nhưng, cậu chủ, hiện tại đang làm cái gì trên giường vậy?

Người đàn ông kiêu ngạo vừa nói không cần giả vờ kia giờ đã nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền... Như chết.

Lâm Duệ không nói nên lời.

Cậu chủ, không phải là không cần giả vờ sao? Xin hỏi hiện tại anh đang làm cái gì?

Cố Cơ Uyển nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, người đang đợi cô ở cuối hành lang lại là Cố Tĩnh Viễn.

Nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của Cố Tĩnh Viễn cô hoảng sợ và trong tiềm thức, cô muốn trốn!

Cố Tĩnh Viễn dường như đã đoán được cô sẽ như vậy từ sớm rồi, không cần nghĩ cũng biết, đôi chân dài của anh ta vừa cất bước liền dễ dàng đứng chặn trước mặt cô.

"Cơ Uyển, cô cho rằng bây giờ bỏ chạy thì tôi không tìm được cô sao?"

Tuy nhiên, cô ấy che giấu rất kỹ.

Nếu không phải Cố Vị Y bị bắt, cảnh sát ở đây đã liên lạc với cảnh sát Lăng Châu và thông báo với họ thì cho đến giờ chỉ sợ là anh ta vẫn không thể tìm thấy cô.

Trốn những mười hai năm, lẽ nào đến giờ phút này còn muốn tiếp tục trốn sao?

Cố Cơ Uyển nhìn anh, đầu ngón tay run lên vì kích động.

Sau hai năm vắng bóng, Cố Tĩnh Viễn gầy không ít, thân thái thoát trông càng thêm ủ dột.

Có cảm giác tang thương.

Cô cần môi và dành ít nhất mười giây để khiến cho mình bình tĩnh lại.

Rốt cục, một giọng nói bình tĩnh cất lên, Cố Cơ Uyển nhìn Cố Tĩnh Viễn, cất giọng khàn khàn

"Anh Tĩnh Viễn "

Tìm Cố Tĩnh Viễn chợt nhói, anh đột ngột giật mạnh cô và kéo cô vào lòng.

Cố Cơ Uyển lại sợ tới mức cuống quýt giãy dụa, muốn đẩy anh ta ra.

"Đừng sợ! Anh không sợ áp lực của dư luận, và anh không sợ bất cứ điều gì! Chúng ta là người thân, là người nhà, Cố Uyển, đừng bị ám ảnh, chỉ cần không thẹn với lương tâm, chúng ta không sợ gì cả!"

Cố Cơ Uyển thiếu chút nữa là khóc.

Cô sợ, cô thực sự sợ.

Cô và anh họ cả của cô rõ ràng là không có gì, nhưng họ đã bị người ta bỏ thuốc hãm hại, video và ảnh chụp bị phát tán khắp nơi.

Bây giờ, bị anh họ của mình giữ chặt, cô sợ phóng viên đột nhiên nhảy ra, đột nhiên có người đăng ảnh của họ lên mạng.

Sau đó, mọi người nói rằng mối quan hệ của họ là không đúng đắn và họ đã bôi nhọ danh tiếng nhà họ Cố.

Cô thực sự sợ hãi.

"Đừng sợ." Cố Tĩnh Viễn vỗ nhẹ vào lưng cô, đợi đến khi cô ổn định một chút mới buông cô ra.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt cải trang gần như không thể nhận ra của cô, trong lòng Cố Tĩnh Viễn chua xót, hận vì sự vô năng của mình trước kia.

"Đều là anh không tốt..."

"Không là lỗi của em" Trái tim đã bình tĩnh sau hai năm trốn chạy của Cố Cơ Uyển hoàn toàn bị đảo loạn trong hai ngày nay.

"Kỳ thật, chúng ta đều không sai." Cố Tĩnh Viễn cầm cánh tay cô với vẻ mặt nghiêm túc

"Là những người đã làm hại chúng ta, là lỗi của họ, và lỗi duy nhất của anh là không đủ khả năng để bảo vệ em chu toàn."

"Nhưng bây giờ, chúng ta đừng tự trách mình, được không? Cơ Uyển, hãy về nhà với anh, tất cả mọi người đều đang chờ em."

Nhưng Cố Cơ Uyển lại lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy anh ta ra: "Anh Tĩnh Viễn, cuộc sống của em ở đây rất tốt và yên bình."

Anh ta nên biết quay về, nghĩa là phải đổi mặt, hẳn là anh ta hiểu rất rõ.

"Nhưng đó là nhà của em, em có thể vĩnh viễn không trở về nhà sao?"

Cố Tĩnh Viễn đương nhiên biết, trở về là chuyện khó khăn nhất đối với cô.

Cô cháu gái đích tôn của nhà họ Cố lại một lần nữa trở về, dư luận tất nhiên sẽ dậy sóng.

Những điều cô ấy phải đổi mặt sẽ nhiều hơn so với những tưởng tượng lúc này.

"Cơ Uyển, sức khỏe của ông ngoại không tốt."

Những lời muốn từ chối của Cố Cơ Uyển đã hoàn toàn bị chặn lại trong bụng.

Sức khỏe của ông nội...

Hai năm trở lại đây, tuy ở bên ngoài nhưng cô vẫn luôn theo dõi tin tức ở Lăng Châu.

Không có tin tức gì đặc biệt lớn từ nhà họ Cố có nghĩa là, ông nội ít nhất vẫn ổn.

Ít nhất, vẫn còn sống.

Ông cụ nhà họ Cố là một người quan trọng như vậy, một khi xảy ra chuyện, các phương tiện truyền thông lớn ở Lăng Châu sẽ vội vàng đưa tin.

Tuy nhiên, cô chỉ có thể đảm bảo rằng ông nội vẫn còn sống chứ cô không thể đảm bảo rằng ông nội vẫn khỏe mạnh.

Điều mà từ trước đến nay cô không dám đổi mặt hôm nay bị Cố Tĩnh Viễn nhắc tới, đột nhiên khiến cô cảm thấy bất lực.

Cô muốn gặp ông nội, rất muốn rất muốn, nhưng nếu cô quay trở lại, gia đình của nhà họ Cố cũng sẽ bị liên lụy.

"Em là người hiểu ông, em biết đối với ông mà nói thì cái gì là quan trọng nhất không..."

"Em không biết..."

"Em biết mà!" Cố Tĩnh Viễn lại một lần nữa nắm chặt hai vai của cô, nóng nảy: "Cơ Uyển, em biết mà đúng không!"

Cố Cơ Uyển cắn môi, không nói lời nào.

Cô biết, thật ra cô luôn biết điều đó!

Đối với ông nội mà nói, Không có gì quan trọng hơn việc người một nhà sum vầy.

Tuy nhiên, khi cô quay lại, sẽ thực sự ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Cố, và sẽ khiến ông nội cùng cả nhà họ Cố sống mãi dưới áp lực của dư luận.

"Không có chuyện gì là không giải quyết được, ngay cả cô của anh cũng từng phạm sai lầm lớn, áy náy đến mức suýt nữa muốn tự tử nhưng cuối cùng cũng vẫn lựa chọn đối mặt, phải không?"

Cố Tĩnh Viễn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của cô, giọng nói nhẹ nhàng nhưng chắc nịch.

"Là em đã nói chỉ cần người một nhà ở cạnh nhau thì mọi khó khăn đều không còn khó nữa"

"Chúng ta có thể gánh vác quá khứ, Cơ Uyên, chỉ cần, cả nhà chúng ta bên nhau!"

CHƯƠNG 472: TÔI CHỈ CẦN VỢ, CẦN CON CÁI!

Khi Cố Cơ Uyển trở lại phòng của Mộ Tu Kiệt, Mộ Tu Kiệt vẫn đang nằm trên giường bệnh mà không có bất kỳ phản ứng nào.

“Bác sĩ đã đến đây chưa?” Cố Cơ Uyển hỏi.

Lâm Duệ gật gật đầu: “Bác sĩ nói tình trạng hiện tại của cậu chủ rất khó giải thích về mặt y học.”

“Tuy nhiên, cô Cơ Uyển, bác sĩ cũng nói rằng, nếu cho cậu chủ đủ lòng tin, để khiến anh ấy nguyện ý tỉnh lại thì anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Đủ niềm tin?” Cố Cơ Uyển ngồi bên giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều của Mộ Tu Kiệt.

“Ít nhất, cô phải làm cho anh ấy cảm thấy rằng sau khi tỉnh dậy sẽ có một tương lai tươi sáng”

Một tương lai tươi sáng... Anh ấy là cậu chủ Mộ, muốn gì có đó, một tương lai như vậy chẳng lẽ, còn chưa đủ tốt đẹp sao?

Cố Cơ Uyển cup mắt xuống nhìn đôi lông mày nhíu vào nhau của Mộ Tu Kiệt khi đang hôn mê.

Có lẽ, cô hiểu ý của Lâm Duệ nhưng hứa hẹn thì cô không dám.

“Cô Cơ Uyển, không phải tôi muốn ép cô, chỉ mong cô hãy suy nghĩ sáng suốt, quá khứ có quan trọng không, hay tương lai đáng để mong đợi hơn?”

Lâm Duệ rời đi, để lại khoảng trống cho hai người họ.

Sau khi không có người thứ ba trong phòng, Cố Cơ Uyển mới buông lỏng mình, nắm lấy lòng bàn tay của Mộ Tu Kiệt, hốc mắt đã ươn ướt.

Thực ra, quá khứ hay tương lai quan trọng hơn hoàn toàn không cần phải do dự.

“Nhưng em...” Cô cup mắt xuống, nhìn vào lòng bàn tay mà mình đang cầm.

“Em là một người bị dư luận ép tới thờ không nổi còn anh là cậu chủ nhà họ Mộ, là hy vọng của cả nhà họ Mộ.”

Cô cắn chặt môi, cảm thấy khó chịu, thậm chí giọng nói còn có chút nghẹn ngào.

“Tu Kiệt, em đã hiểu được tâm ý của anh nhưng em thật sự không thể ở bên cạnh anh, thân phận mợ chủ nhà họ Mộ quá cao quý, quá khứ của cô sẽ bị đào bới triệt để.

“Mợ chủ nhà họ Mộ, từng bỏ thuốc anh họ mình, ý đồ làm ra những chuyện trái với luân lý, một người như vậy sẽ mang lại bao nhiêu tổn hại cho danh tiếng của nhà họ Mộ, đúng không?”

Ngón tay của Mộ Tu Kiệt động đậy, Cố Cơ Uyển sửng sốt, cúi đầu gặt gao theo dõi hẩn dích thủ nhìn chăm chăm tay anh.

“Tu Kiệt, anh có thể nghe thấy em nói chuyện có phải hay không?”

Ngón tay của Mộ Tu Kiệt lại cử động, và anh thực sự có thể nghe thấy tiếng cô!

Cố Cơ Uyển kích động, lập tức nắm chặt lòng bàn tay anh: "Tu Kiệt, anh tỉnh rồi đúng không?"
Nhưng lần này, anh không phản ứng gì cả.

Cố Cơ Uyển vẫn ôm lấy lòng bàn tay to lớn của anh, thầy thuốc nói, bác sĩ nói phải nói chuyện với anh để anh có ý chí sống.
Ban đầu, Cố Cơ Uyển cảm thấy rằng vấn đề chưa đến mức nghiêm trọng.

Nhưng anh vẫn không tỉnh lại, từ lúc bắt đầu lo lắng, đến giờ, cô vẫn luôn rất lo lắng và hoảng sợ.
Chỉ cần anh tỉnh lại, mọi chuyện đều tốt đẹp!

"Tu Kiệt, em thật sự không phải cố ý muốn trốn tránh anh, nhưng em đã rất bối rối và không biết mình có nên tha thứ cho anh không."

Ngón tay anh lại khẽ nhúc nhích, Cố Cơ Uyển cảm thấy chua xót, và chắc chắn, cô đang để tâm đến những thứ này.

Đường đường là cậu chủ nhà họ Mộ, thế nhưng hà cớ gì cứ quan tâm đến cô gái bại hoại thanh danh như cô chứ?
"Em thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ?"

Vốn dĩ đối với anh mà nói, là vì muốn khơi dậy ý chí sống sót của anh.

Nhưng, cô ấy thực sự không biết phải làm gì, cô ấy thực sự... Không muốn lừa dối anh.

Cố Cơ Uyển dựa vào cánh tay anh, nhắm mắt lại, có nước mắt rơi nhưng cô không bao giờ để chúng lăn xuống.
Khóc là hành vi của kẻ yếu, nhưng tại sao, dù biết rằng khóc là vô ích nhưng nước mắt vẫn xuất hiện.

Mộ Tu Kiệt mở mắt ra, nhìn mái tóc dài mượt mà của cô.

Không biết bao lâu sau anh mới mở miệng nhẹ nhàng nói: "Em không biết phải làm sao? Vậy thì, giao bản thân cho anh, anh sẽ bảo em phải làm gì, được không?"

Cố Cơ Uyển giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay lúc bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, nước mắt cuối cùng cũng lăn xuống.

"Bác sĩ!" Cô vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa: "Bác sĩ, anh ấy tỉnh rồi, anh ấy.."
"Anh tỉnh dậy lâu rồi." Mộ Tu Kiệt từ trên giường ngồi dậy.

Cố Cơ Uyển cuống quýt chạy đến đầu anh, nhưng không ngờ, sức của anh còn mạnh hơn cả cô.
Cô hơi không dám tin: "Anh..."

"Ừ; anh tỉnh dậy lâu rồi, xin lỗi." Anh không muốn nói dối cô, nhưng sợ sau khi anh "tỉnh lại", cô nghĩ anh không sao nên sẽ rời đi ngay.

Sau khi Cố Cơ Uyển bình tĩnh lại được hai giây, sắc mặt cô đột nhiên trầm xuống: "Anh gạt em!"

Cô đứng dậy muốn rời đi, nhưng Mộ Tu Kiệt đã ôm cô từ phía sau.

"Thật có lỗi, anh không cố ý muốn gạt em, anh chỉ... Lo lắng em sẽ không đoái hoài gì tới em."
"Buông tay."

Cố Cơ Uyển muốn giãy dụa, nhưng Mộ Tu Kiệt cau mày: "Cơ Uyển, đầu anh hơi đau."

"Anh còn muốn gạt em!" Cố Cơ Uyển quay đầu lại trừng mắt với anh, nổi giận: "Mộ Tu Kiệt, rốt cuộc anh..."

Động tác cau mày của anh khiến lời nói của cô như nuốt ngược vào trong bụng.

Người đàn ông này khiến phụ nữ tui thân quá dễ dàng.

Không muốn thấy nhưng rốt cuộc vẫn không kiềm chế được mà nhìn.

Vừa thấy, tim liên thất lại, hận không thể dẫn lòng!

Mộ Tu Kiệt thật sự rất đau đầu, nhưng anh không muốn dùng cách giả vờ lưu manh này để nhận được sự thương hại của cô.

Anh nắm chặt tay Cố Cơ Uyển: "Hãy giao bản thân cho anh, anh sẽ lo liệu mọi chuyện."

Anh không lo được đâu." Anh không biết áp lực của dư luận lớn đến mức nào

Dù có thể mua hết các đài báo và trấn áp dư luận thì sau khi cô về làm vợ, sau khi thành vợ chủ nhà họ Mộ thì chuyện này vẫn sẽ bị nhắc đi nhắc lại.

Hai đứa con của cô đã được hoài thai trong lúc xảy ra chuyện đó, ít nhất, trong mắt những người khác là chính khoảng thời gian này.

Rồi những tin đồn đó sẽ đi theo suốt cuộc đời lũ trẻ, để rồi sau này lũ trẻ cũng sẽ bị tổn thương.

"Nếu, anh không còn là cậu chủ nhà họ Mộ, nếu, anh chỉ là một người bình thường thì sao?"

Mộ Tu Kiệt ôm chặt cô, một khắc cũng không muốn buông ra.

"Cơ Uyển, anh thật sự cấp không cho em cảm giác an toàn sao? Chẳng lẽ là vì những gì anh từng làm trước đây đã làm em tổn thương quá đậm sâu?"

"Nếu là như vậy, thì anh từ bỏ hết tất cả, quyết tâm này liệu có khiến em an tâm."

"Tại sao anh lại... Từ bỏ mọi thứ? "

"Anh sẽ giao lại vị trí tổng giám đốc cho Bác Văn, anh sẽ rời khỏi Bắc Lăng, tìm một nơi ở cùng em, và sống mai danh ẩn tích suốt đời."

Mộ Tu Kiệt tuyệt đối không nói đùa, với sự hiểu biết của Cố Cơ Uyển về anh, cô biết rằng những gì anh nói vào lúc này là nghiêm túc.

Chính vì biết vậy nên cô mới càng hoảng hơn.

"Em không muốn!"

Cô dùng sức muốn đẩy anh ra.

Nhưng Mộ Tu Kiệt vẫn siết chặt vòng tay, nói cái gì cũng không buông tay.

"Em đã không muốn đổi mặt, thì anh sẽ cùng em chạy trốn, mặc kệ chân trời góc biển, chạy trốn tới đâu cũng được."

"Mộ Tu Kiệt, anh điên rồi!" Cậu chủ nhà họ Mộ, tổng giám đốc Mộ thị thân phận tôn quý như vậy! Anh thật điên rồi khi nói rằng mình có thể từ bỏ tất cả những điều này.

"Không, Mộ Tu Kiệt của hai năm trước quả thật điên rồi, chính là bởi vì điên rồi, mới có thể làm ra chuyện tổn thương em, nhưng hiện tại, anh rất tỉnh táo."

Bởi vì tỉnh táo, nên anh hiểu những gì mình muốn.

"Cơ Uyển, cả đời này của anh không có nhiều thứ muốn theo đuổi, trước kia anh không hiểu chuyện, luôn tự xem mình là trung tâm, muốn toàn bộ thế giới đều thân phục dưới chân mình."

"Nhưng giờ đây, anh hoàn toàn tỉnh táo, anh chỉ muốn có một mái ấm, một mái ấm thực sự thuộc về mình."

Anh chưa bao giờ nói điều này, bởi vì anh không biết cách diễn đạt.

Bây giờ, ở trước mặt cô, anh thực sự rất căng thẳng.

Lần đầu tiên nói, cũng sợ chính lời nói của mình sẽ khiến cô không vui.

Cố Cơ Uyển cúi đầu nhìn anh ôm lấy tay mình, mười ngón tay rõ ràng vẫn còn đang khẽ run.

Muốn cậu chủ Mộ ăn nói khép nép, cầu xin sự tha thứ của một người khó thể nào chứ?

"Cơ Uyên, đừng bỏ anh, anh thực sự không muốn gì cả, anh chỉ muốn vợ và các con của mình thôi."

"Chúng ta không quay về nữa, chúng ta mai danh ẩn tích, chúng ta hãy sống cuộc đời nhỏ bé của chính mình, được không?"

CHƯƠNG 473: ĐẠI KẾT CỤC: NƠI NÀO CÓ ANH, NƠI ẤY LÀ NHÀ

Buổi tối ngày hôm sau, Lâm Duệ mang theo một đồng hồ đến.

Cố Cơ Uyển chuẩn bị bữa tối cho Mộ Tu Kiệt, khi anh trở về thì tình cờ thấy Lâm Duệ ôm một đồng hồ tài liệu, từ phòng bệnh đi ra.

"Cái gì vậy?" Cô tò mò, nhanh chóng bước tới.

Không biết tại sao trong lòng cô cứ lớn vồn sự bất an.

Vẻ mặt của Lâm Duệ không được dễ coi cho lắm, rõ ràng là thất vọng, nhưng khi đối mặt với Cố Cơ Uyển vẻ mặt của anh ta lại tỏ ra cung kính.

"Bản thỏa thuận do cậu chủ ký."

Lâm Duệ nhìn cô muốn nói chuyện, nhưng nghĩ đến những gì cậu chủ đã thú nhận, anh ta không dám nói gì.

"Quên đi, cô Cơ Uyển, cô hãy vào chăm sóc anh ấy đi, ngày hôm qua không biết chuyện gì đã xảy ra. Miệng vết thương hơi hở. Bác sĩ yêu cầu anh ấy nghỉ ngơi, nhưng anh ấy không nghe lời tôi."

Trên toàn thế giới, có lẽ chỉ có một người có thể khiến cho cậu chủ ngoan ngoãn nghe lời.

"Rốt cuộc là thứ gì vậy? Thỏa thuận gì?"

Lâm Duệ càng lảng tránh chủ đề này, Cố Cơ Uyển càng cảm thấy lo lắng.

Những lời Mộ Tu Kiệt nói hôm qua, lập tức trở lại trong tâm trí cô khiến cô luống cuống: "Có phải..."

"Đúng, là giấy chuyển nhượng cổ phần có chữ ký của cậu chủ."

Lâm Duệ quả thực rất thất vọng, chuyện cậu chủ hoàn toàn từ bỏ hết thầy có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của anh ấy.

Là cấp dưới của anh ấy, tất nhiên, anh ta không muốn điều này xảy ra.

Tuy nhiên, vì đó là sự lựa chọn của cậu chủ nên Lâm Duệ chỉ có thể ủng hộ.

"Cậu chủ đã chuyển toàn bộ cổ phần của mình tại Mộ thị cho cậu ba, cậu chủ cũng đệ đơn xin từ chức chủ tịch của Mộ thị"

"Cậu chủ sẽ không quay về Bắc Lăng, về sau, dù cô đi đâu thì anh ấy cũng sẽ đi đến đó "

Lâm Duệ nhìn Cố Cơ Uyển, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể chúc phúc: "Cô Cơ Uyển, đừng chạy trốn nữa, tôi không muốn nhìn thấy cậu chủ tiếp tục sống cuộc sống của những ngày như cái xác không hồn."

"Cho dù cô có chạy trốn, anh ấy vẫn ngày đêm tìm kiếm cô, chưa kể hiện tại anh ấy không cần gì cả mà sẽ chỉ càng thêm điên cuồng tìm kiếm cô "

Cô có thể tưởng tượng được những ngày Mộ Tu Kiệt vì tìm cô mà đi khắp nơi.

Cô thật sự cam tâm, nhìn thấy cậu chủ như vậy sao?

"Còn nữa, cô Cơ Uyển, cô có thể giúp tôi cầu xin cậu chủ, cho tôi đi theo anh ấy, mặc kệ đi nơi nào, tôi đều sẽ đi theo anh ấy, bất cứ lúc nào, tôi cũng sẵn lòng cùng anh ấy tiếp tục đánh chiếm thiên hạ?"

Lâm Duệ rất sợ, cậu chủ cái gì cũng không cần, có phải cũng sẽ không cần những người như bọn họ?

Bọn họ đã đi theo cậu chủ hơn mười hai mươi năm.

Nếu cậu chủ không cần bọn họ, tương lai, bọn họ thật sự không biết phải đi đâu, làm gì?
"Thật là vớ vẩn!" Cổ Cơ Uyển hiện đang nghĩ, không phải chuyện gì sẽ xảy ra với họ trong tương lai, mà là làm sao Mộ Tu Kiệt có thể ký những thỏa thuận này?
"Anh chờ một chút, tạm thời đừng gửi bản thỏa thuận này đi, tôi đi nói chuyện với anh ấy."
"Vô dụng thôi." Lâm Duệ cười nhìn nàng, bất lực nói: "Chỉ cần cô không muốn cùng anh ấy quay về thì hết thảy những thứ này, anh ấy nhất định sẽ không cần nữa."

"Cơ Uyển, cô còn không hiểu tính khí của cậu chủ sao?"
... Khi Cổ Cơ Uyển đi vào phòng bệnh, trong lòng hơi lạnh lẽo và cũng hơi xót xa.
Nhìn thấy Mộ Tu Kiệt đã thay quần áo, cô hoảng sợ: "Anh muốn làm gì nữa?"
"Không làm gì cả, chỉ thay quần áo thôi."

"Anh muốn đi đâu vậy?" Đang yên đang lành, anh thay quần áo gì chứ?
Nhưng Mộ Tu Kiệt lại nắm tay cô với vẻ mặt nghiêm túc: "Anh sợ em đột nhiên bỏ trốn, anh muốn thay quần áo sẵn để ít nhất khi em chạy anh có thể đằng hoàng đuổi theo mà không phải mặc áo bệnh viện chạy loạn."
Trái tim cô bỗng trở nên chua xót lạ thường, giọt nước mắt giấu kín bấy lâu cuối cùng cũng lăn dài.
Người này điên rồi!

Đúng vậy, từ ngày đầu tiên cô biết anh, cô đã biết từ trong xương tủy, anh điên cuồng hơn ai hết!
Dây dưa hai kiếp, từng có thương tâm, từng có tuyệt vọng, từng có hạnh phúc, cũng từng có gian nan.
Tới giờ này ngày này rồi, có phải hay không, thật sự có thể lựa chọn tha thứ, có thể, cùng anh bắt đầu một lần nữa?
Nhưng những người đã từng bị cô làm tổn thương và để cô ấy tiếp thêm hy vọng thì sao?
Vào sáng sớm ngày thứ ba, Cổ Cơ Uyển nhìn người đàn ông đã cho mình cả hy vọng lẫn tổn thương.
Anh đã trở lại, một thân phong trần mệt mỏi.
"Thực xin lỗi."

Vừa nhìn thấy anh, nước mắt Cổ Cơ Uyển đã lăn dài.
"Em xin lỗi anh là vì em đã quyết định uốn ở cùng với những người đó sao?"
Vẻ mặt của Mộ Hạo Phong rất lạnh nhạt, không có buồn bã, không có buồn bực, cũng không có tức giận.
Giống như, đã sớm đoán được kết cục này.
"Kỳ thật, như vậy cũng tốt, ít nhất, anh không cần phải áp lực nữa."
"Hạo Phong..." Áp lực, là ý gì?

"Bởi vì anh biết em không yêu anh, em chỉ xem anh như một người bạn, một người bạn rất rất tốt mà thôi."
Mộ Hạo Phong thờ dài và ngẩng đầu nhìn phía chân trời, nỗi buồn trong cái nhìn đó hoàn toàn được che giấu khi anh cúi đầu xuống.

Trong mắt anh có một tia cười, anh cười rất rạng rỡ: "Với một người không yêu anh thì áp lực rất lớn, thậm chí anh còn nghĩ, có thật là anh có thể thân thiết với em mà không hề cố kỵ không?"
Cổ Cơ Uyển cảm môi, mặt có chút đỏ.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc giữa mình và Hạo Phong thật sự phải xảy ra những chuyện như vậy, trong lòng đều là kháng cự.
"Cho nên, em kỳ thật cũng không muốn thì sao anh có thể ép buộc em chứ?"
"Thực xin lỗi..."

CHƯƠNG 474: PHIÊN NGOẠI; CUỘC ĐỜI MỚI

Cô lại quay về nơi này.

Dư luận giống như con mãnh thú và dòng nước lũ, một khắc cũng không buông tha cô.

Mặc dù Mộ Tu Kiệt cùng Cố Tĩnh Viễn đã cùng nhau hành động để hạ nhiệt mọi tin đồn.

Nhưng những tin đồn vẫn tồn tại như trước.

Đúng như cô dự đoán, không có gì biến chuyển.

Nhưng, thế thì sao chứ?

Cô có một gia đình yêu thương mình, có một người chồng yêu thương cô như sinh mệnh, như ông nội nói, chỉ cần gia đình có nhau thì còn gì đáng sợ nữa chứ?

Lúc này Cố Cơ Uyển liên đứng cạnh cửa sổ nhìn ánh mặt trời ngoài kia.

Trong sân, đều là người nhà của cô.

Tình trạng của ông nội hôm nay vô cùng tốt, từ sau khi cô trở về, sức khỏe của ông nội ngày càng tốt hơn.

Trước đây ông quá ốm yếu phải ngồi xe lăn, nhưng bây giờ, ông có thể tới lui xung quanh sân.

"Ô, vị trí của chiếc đèn lồng này không đẹp, lão Đình, ông sao lại thế này? Nhanh sửa lại cho đẹp, không cân xứng chút nào cả"

"Ông không biết đang thịnh hình về sự bất đối xứng sao?" Lão Đình cũng không chịu thua kém, vật lại: Ông già, ông già rồi không hiểu xu hướng gì cả. "

"Nói như thế mình còn trẻ lắm ấy."

"Nhỏ hơn ông mười tuổi cũng là nhỏ rồi."

"Xùy!"

"Ba, Hôm nay là một ngày trọng đại, không thể nói thô tục." Cố Thư Hồng kịp thời ngăn ông ta lại.

Ông cụ lúc này mới phản ứng lại đây, lập tức vỗ vỗ miệng mình, vội vàng giải thích: "Đúng, đúng, đúng, đều do ông già này không hiểu chuyện, không nói, không nói nữa. A... Cái kia, lão Đình, nhanh sửa lại cho dễ xe một chút."

"Biết rồi, dong dài quá "

"Chú ý cách dùng từ của ông!"

"Cô chủ đã nói, phải bảo ông chú ý cách dùng từ của mình

"Ông..."

"Ba, hôm nay tốt ngày, không thể tức giận." Giọng của Cố Thư Hồng lại vang tới.

Ông cụ hết cách, trên mặt nhanh chóng nở nụ cười hòa nhã: "Đúng, đúng, tôi lại sai rồi, tôi không tức giận, làm sao có thể tức giận? Xem tôi cười lên đẹp biết bao!"

"Ông cố, quái thú."

Điềm Điềm từ trong lòng Cố Tĩnh Viễn giẫy dụa trào xuống chập chững chạy về phía ông cụ.

Thiên Hiếu sợ cô bé ngã sắp xuống, nhắm mắt chạy theo sau cô bé.

Ông cụ lập tức đau lòng: "Ông cố đẹp như vậy, sao có thể là quái thú chứ?"

"Quái thú, quái thú." Điềm Điềm thay đổi phương hướng trên đường, hóa ra chạy thẳng đến chỗ lão Đình.

"Ông ta là người xấu, Điềm Điềm đừng để ông ta lừa, ông cố là người tốt." Ông cụ đuổi theo.

Hai ông cháu đuổi bắt nhau trong sân.

Dưới ánh mặt trời, ông nội có mái tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt hồng hào và sáng bóng, cả người như trẻ ra hơn mười tuổi.

Cố Tĩnh Viễn từ sân bước vào, nhìn Cố Cơ Uyển đã trang điểm và mặc váy cưới.

Hôm nay, phải gả cho người ta rồi!

Vừa về nhà được mấy ngày thì sắp bị tên khốn Mộ Tu Kiệt kia đón đi rồi, ngày đoàn tụ ngắn ngủi quá!

"Ông ngoại quyết định thành lập một xí nghiệp quy mô lớn ở Bắc Lang, ông sẽ tự mình quản lý." Cố Tĩnh Viễn bước đến bên cô và cùng cô nhìn những bóng dáng trong sân.

"Ông tự mình quản lý vẫn là vì tìm cái cố, ở lại Bắc Lăng?" Cố Cơ Uyển còn không hiểu ông nội của mình sao?

Cố Tĩnh Viễn gượng cười: "Dù đi làm hay sinh sống thì chỉ cần cả nhà luôn bên nhau."

Cố Cơ Uyển không nói gì, và nụ cười trong mắt cô ngày càng đậm hơn.

Đúng vậy, chỉ cần người một nhà ở cùng một chỗ, thì dù sống thế nào cũng sẽ hạnh phúc.

Bỗng nhiên, tầm mắt của Cố Tĩnh Viễn nhìn về phía xa: "Anh ta đến rồi."

Để chuẩn bị cho đám cưới hôm nay, khoảng sân trước nhà họ Cố bị dọn thành một khoảng đất trống để làm bãi đỗ tạm thời.

Hiện tại, chiếc trực thăng đón dâu ấy, đang dần dần tới gần.

Trong tầm nhìn của Cố Cơ Uyển có bóng dáng của chiếc máy bay, nhưng thứ hiện lên trong tâm trí cô chính là bóng dáng kiên cường, gương mặt ấy khiến cho phụ nữ vừa nhìn thấy liền mê đắm cả đời.

Anh đến rồi.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Cả quãng đời còn lại, cùng nhau sống đến bạc đầu không bao giờ chia xa.

- HOÀN -

Table of Contents

<u>CHƯƠNG 1: LY HÔN, TRỪ KHI TÔI CHẾT</u>
<u>CHƯƠNG 2: MƠ CHỦ, BẮT CÓC CẬU CHỦ</u>
<u>CHƯƠNG 3: MÔ TU KIẾT, TÊN KHỐN KIẾP NHÀ ANH</u>
<u>CHƯƠNG 4: NGOAN NGOÃN</u>
<u>CHƯƠNG 5: CÔ GÁI, ĐÂY LÀ EM TỰ CHUỐC LẤY</u>
<u>CHƯƠNG 6: BỎ ANH LAI? TO GAN THẬT ĐẤY!</u>
<u>CHƯƠNG 7: VỪA THẤY ĐÃ KHIẾN NGƯỜI TA PHẢI KINH NGAC</u>
<u>CHƯƠNG 8: CHI HAI CHO EM UỐNG CÁI GÌ THẾ</u>
<u>CHƯƠNG 9: CÁI ĐÓ LÀ CÁI GÌ?</u>
<u>CHƯƠNG 10: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA, LÀ ANH ẤY</u>
<u>CHƯƠNG 11: KHÔNG THÈM NHÌN MỘT CÁI</u>
<u>CHƯƠNG 12: TÔI ĐI VỚI EM</u>
<u>CHƯƠNG 13: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY, QUÁ XẤU BUNG</u>
<u>CHƯƠNG 14: CHỈ CẦN MÔ TU KIẾT TÔI VUI</u>
<u>CHƯƠNG 15: QUẢ NHIÊN, VẪN CÒN RẤT NGU NGỐC</u>
<u>CHƯƠNG 16: OAN QUÁ, KHÔNG PHẢI DO CON LÀM!</u>
<u>CHƯƠNG 17: NỮ THẦN CỦA ANH XẤU VẬY À!</u>
<u>CHƯƠNG 18: BẮT VỀ, CHẮT TAY</u>
<u>CHƯƠNG 19: NHUC NHẢ, ANH TA CÒN ĐÁNG SỢ HƠN CẢ ÁC MA</u>
<u>CHƯƠNG 20: AI DÁM ĐÔNG VÀO NGƯỜI PHU NỮ CỦA TÔI?</u>
<u>CHƯƠNG 21: BẮT NAT CÔ, TRẢ LAI GẤP MƯƠI</u>
<u>CHƯƠNG 22: THƯƠNG TIẾC, CÓ TỪ NƠI Đ đâu</u>
<u>CHƯƠNG 23: LÀ AI, CHỦ ĐÔNG MỜI?</u>
<u>CHƯƠNG 24: CÒN NÓI LÀ NAM THÂN LẠNH LÙNG, HỪ!</u>
<u>CHƯƠNG 25: NGƯỜI XẤU XÍ, NHÌN THẤY LÀ CHÁN</u>
<u>CHƯƠNG 26: KHÔNG CÓ TIỀN THÌ ĐỪNG PHÙNG MÁ GIẢ TRANG LÀM NGƯỜI MẬP</u>
<u>CHƯƠNG 27: VÌ ANH, CÓ ĐÁNG KHÔNG?</u>
<u>CHƯƠNG 28: CÓ LỜI GÌ, VỀ NHÀ NÓI SAU</u>
<u>CHƯƠNG 29: BÃI ĐỔ XE, MƯƠI PHÚT</u>
<u>CHƯƠNG 30: CÒN NÓI KHÔNG PHẢI CỐ Ý</u>
<u>CHƯƠNG 31: CÔ GÁI, QUÉT THOÀI MÁI</u>
<u>CHƯƠNG 32: CẬU CHỦ MÔ, CHÚNG TA ĐANG BÀN CHUYÊN CÔNG VIỆC</u>
<u>CHƯƠNG 33: BẢO BỐI, HẾT GIỜ RỒI</u>
<u>CHƯƠNG 34: ANH ẤY LÀ MỘT NGƯỜI RẤT ĐÁNG SỢ</u>
<u>CHƯƠNG 35: CÓC GHẺ ẼN THIT THIÊN NGÀ</u>
<u>CHƯƠNG 36: VÌ SAO LAI CÓ CẢM GIÁC BI GHÉT BỎ?</u>
<u>CHƯƠNG 37: NGƯỜI XẤU HAY GÂY RỐI</u>
<u>CHƯƠNG 38: CỐ CƠ UYỂN, CÔ LAI DÁM CHẠY TRỐN KHỎI ĐÁM CUỐI?</u>
<u>CHƯƠNG 39: CÓ TÔI Ở ĐÂY, KHÔNG CHO PHÉP SỢ</u>
<u>CHƯƠNG 40: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ THỂ CHỐNG LAI TRỜI ĐẤT</u>
<u>CHƯƠNG 41: DÙ SAO CŨNG PHẢI CHẾT</u>
<u>CHƯƠNG 42: TRÁCH TÔI NHẤT THỜI KHÔNG KIỂM CHẾ ĐƯỢC</u>
<u>CHƯƠNG 43: THẬT RA, ÁC ĐỘC NHẤT CHÍNH LÀ ANH</u>
<u>CHƯƠNG 44: HỪ, LAI PHẢI MỘT MÌNH CHUNG SỐNG VỚI ANH TA Ừ?</u>

CHƯƠNG 45: CÔ CỨ ĐỢI BỊ KIẾN ĐI!
CHƯƠNG 46: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐI RA TỪ KHO HÀNG CŨ
CHƯƠNG 47: ANH BIẾT NGƯỜI ĐỨNG SAU LÀ AI
CHƯƠNG 48: CÓ ĐAU HAY KHÔNG. THÌ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH?
CHƯƠNG 49: CẬU CẢ NHÀ HO MÔ KIỂU NGAO NÀY
CHƯƠNG 50: ĐỪNG THÁCH THỨC SỰ KIÊN NHẫn CỦA TÔI NỮA
CHƯƠNG 51: DIỄN THÔI. AI MÀ KHÔNG LÀM ĐƯỢC CHỨ
CHƯƠNG 52: NHẤT ĐỊNH PHẢI KHIẾN NÓ THÍCH CHÁU
CHƯƠNG 53: MỚI HAI NGÀY ĐÃ BỊ VỨT BỎ
CHƯƠNG 54: SAO, CẬU NHÌN TRÚNG NGƯỜI PHU NỮ CỦA TÔI À?
CHƯƠNG 55: MUỐN TRÁCH. CHỈ CÓ THỂ TRÁCH BAO LỰC MANG
CHƯƠNG 56: SAO CÔ KHÔNG CHẾT ĐI
CHƯƠNG 57: ANH ẤY NÓI SẼ KHÔNG THÌ NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG
CHƯƠNG 58: SỢ TÔI XẢY RA CHUYỆN VẬY SAO?
CHƯƠNG 59: HẠNH PHÚC CHƯA TỪNG CÓ
CHƯƠNG 60: Ôi TRỜI! CẬU CẢ THẬT ĐÁNG SỢ!
CHƯƠNG 61: CHỈ CẬU CẢ MỚI CÓ KHẨU VỊ NHƯ THỂ NÀY THÔI
CHƯƠNG 62: ĐẢO NGƯỢC TÌNH THỂ. BẮT NGỜ
CHƯƠNG 63: BÀN TAY HỒ MƯA GỌI GIÓ SAU LƯNG
CHƯƠNG 64: ANH ẤY QUAY VỀ RỒI!
CHƯƠNG 65: KHÔNG CHO CÔ XEM. CÔ CÀNG PHẢI XEM
CHƯƠNG 66: ĐỢI LÁT NỮA ĐĂNG VIDEO LÊN MANG.
CHƯƠNG 67: BON HO... HÌNH NHƯ BỊ CHƠI RỒI?
CHƯƠNG 68: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA CÔ LỢI HAI NHẤT CẢ BẮC LĂNG NÀY?
CHƯƠNG 69: ANH ĐÁNG SỢ CÒN HƠN TRONG LỜI ĐỒN
CHƯƠNG 70: CẬU BA MÔ. KHIẾN CÔ HAI MẮT NHÌN THẮNG
CHƯƠNG 71: KHÁNG CỰ. AI CŨNG NHÌN RA ĐƯỢC
CHƯƠNG 72: TIỀN NHÂN. TÔI GIẾT CÔ
CHƯƠNG 73: LÀ CÁI GÌ KHIẾN CÔ TƯ TIN ĐẾN VẬY
CHƯƠNG 74: CÔ ỨC HIẾP NGƯỜI KHÁC NHƯ VẬY SAO
CHƯƠNG 75: NHÚN NHƯỜNG SẼ KHÔNG ĐỔI LẠI LÒNG THƯƠNG HẠI
CHƯƠNG 76: CÓ QUAN HỆ NHƯ THỂ NÀO VỚI NÓ
CHƯƠNG 77: Ở LẠI THÌ ANH SẼ TỨC GIÂN
CHƯƠNG 78: CHỈ BẰNG LÒNG GẦN GÙI VỚI MỘT MÌNH CÔ
CHƯƠNG 79: TIÊM THUỐC. SAO PHONG CÁCH LAI THAY ĐỔI?
CHƯƠNG 80: CẬU CẢ MÔ. BON HO ĐỀU ĐANG NHÌN KÌA
CHƯƠNG 81: QUẦN ÁO LÀ DO TƯ TÔI XÉ RÁCH
CHƯƠNG 82: TƯƠNG LAI HAI NĂM TỚI. CÔ ĐÃ NHÌN THẤY TÂN MẮT
CHƯƠNG 83: VỀ NHÀ NGAY LẬP TỨC
CHƯƠNG 84: CÁI NÀY RÕ RÀNG LÀ MUỐN MANG NGƯỜI TA RỒI.
CHƯƠNG 85: KINH KHỦNG ĐẾN MỨC KHÔNG THỂ TƯƠNG TƯƠNG NỐI
CHƯƠNG 86: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NHƯ LÀ THẦN
CHƯƠNG 87: MƠ CẢ QUÁ BẤT CÔNG
CHƯƠNG 88: CÔ NHÌN ĐỦ CHƯA
CHƯƠNG 89: CÔ LAI ĐANG MƠ TƯƠNG TÔI SAO
CHƯƠNG 90: LẼ NÀO KHÔNG CẦN CHIU TRÁCH NHIỆM Ừ?
CHƯƠNG 91: LÀ CỐ Ý Ừ?
CHƯƠNG 92: VẬY THÌ. KHÔNG BAO GIỜ GẶP HO NỮA.

CHƯƠNG 93: BON HO ĐI ĐỀN KHÁCH SAN.
CHƯƠNG 94: TÔI MUỐN, NHẤT ĐỊNH PHẢI QUANG MINH CHÍNH ĐAI.
CHƯƠNG 95: ĐÃ ĐÁNH NGƯỜI MÀ CÒN NGAO MAN NHƯ VẬY.
CHƯƠNG 96: CHẴNG LẼ CÒN LỢI HAI HƠN CẬU CẢ MÔ À?
CHƯƠNG 97: ANH ẤY ĐÃ LÀM GÌ CẬU
CHƯƠNG 98: GÓP MỘT CHÚT SỨC CHO CẬU CẢ MÔ
CHƯƠNG 99: QUYẾT KHÔNG ĐỂ CÔ TRỐN RA NGOÀI
CHƯƠNG 100: MẤY NGƯỜI NÀY, ĐIÊN HẾT RỒI
CHƯƠNG 101: NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRÊN GIƯỜNG
CHƯƠNG 102: KHÔNG CHO PHÉP ĐÔNG ĐÂY LINH TINH
CHƯƠNG 103: LẦN SAU, ĐÁNH GẤY CHÂN CỦA ANH TA
CHƯƠNG 104: OAN GIA NGỒ HEP
CHƯƠNG 105: THIÊN TIÊN VÀ KHỦNG LONG
CHƯƠNG 106: HÀNH ĐÔNG ĐIÊN CUỒNG
CHƯƠNG 107: ĐỀU DO CON NHỎ ĐỀ TIÊN NÀY HAI
CHƯƠNG 108: ĐỂ CHO BON HO CHẾT CÙNG
CHƯƠNG 109: CÔ ĐOÁN XEM, BÂY GIỜ TÔI ĐỊNH LÀM GÌ
CHƯƠNG 110: CÔ ĐÃ CHẾT RỒI
CHƯƠNG 111: NGHE NÓI CÓ MỘT NGƯỜI CON GÁI NGHIÊNG NƯỚC NGHIÊNG THÀNH
CHƯƠNG 112: ĐÊM NAY CÔ NHẤT ĐỊNH PHẢI THUỘC VỀ ANH
CHƯƠNG 113: BỞI VÌ MUỐN GẶP ANH
CHƯƠNG 114: ANH ĐÃ ĐI THẬT RỒI
CHƯƠNG 115: VÌ SAO KHÔNG NHẢY RA TÔI
CHƯƠNG 116: ĐỀU LÀ VÌ CÔ SAO?
CHƯƠNG 117: ĐIỂM YẾU CHÍ MẠNG
CHƯƠNG 118: ANH LAI DÁM ÔM MƠ CẢ
CHƯƠNG 119: HAI NĂM SAU CHIA TAY THẬT SAO?
CHƯƠNG 120: CỐ CƠ UYÊN, TÔI KHUYÊN CÔ HÃY BIẾT ĐIỀU
CHƯƠNG 121: SAO KHÔNG CHẾT Ở BÊN NGOÀI
CHƯƠNG 122: CẬU LẠC BÔ, MỘT LỜI KHÓ NÓI HẾT
CHƯƠNG 122: CẬU LẠC BÔ, MỘT LỜI KHÓ NÓI HẾT
CHƯƠNG 123: NỘI DUNG KIỂM TRA
CHƯƠNG 124: CẢM GIÁC CỦA CHÀNG TRAI ĐƠN THUẦN TRONG TÌNH YÊU
CHƯƠNG 125: LỜI CẦU XIN CỦA EM, TÔI CHẤP NHẬN!
CHƯƠNG 126: Ở TRƯỚC MẶT ANH, KHÔNG ĐƯỢC TỰ NHIÊN
CHƯƠNG 127: ANH, GIÀ RỒI SAO?
CHƯƠNG 128: CẬU CẢ THÍCH CÔ GÁI KIA SAO?
CHƯƠNG 129: THỪA NHẬN ĐI, ANH ĐANG GHEN TÌ
CHƯƠNG 130: ANH CHÍNH LÀ ÁC MA
CHƯƠNG 131: BÉ CON, CHÚNG TA SẼ CÒN GẶP LẠI
CHƯƠNG 132: NGƯỜI CỦA HAI THỂ GIỚI
CHƯƠNG 133: ĐẾN ĐẾN KHI CÔ TA PHẢI Ở TÙ
CHƯƠNG 134: SỰ THẬT ĐÚNG NHƯ CÔ ĐÃ NGHĨ
CHƯƠNG 135: TẠI SAO CỨ PHẢI LÀ ANH ẤY
CHƯƠNG 136: TỪ NGÀY HÔM NAY HÃY ĐẾN Ở CÙNG
CHƯƠNG 137: KHÔNG MUỐN SINH EM BÉ VỚI ANH ĐÂY
CHƯƠNG 138: ANH TƯƠNG AI CŨNG GIỐNG ANH SAO?
CHƯƠNG 139: NĂM TAY

CHƯƠNG 140: GIÁ SỬ HAI NGƯỜI HO CÓ QUAN HỆ ĐẶC BIỆT
CHƯƠNG 141: ANH TA CÓ ĐỒI HỎI CÔ KHÔNG?
CHƯƠNG 142: SỰ PHÒNG BỊ CỦA CÔ RẤT SÂU
CHƯƠNG 143: TẠI SAO LAI QUẤN LẤY TÔI
CHƯƠNG 144: TRONG LÒNG THẤY KHÔNG CAN TÂM
CHƯƠNG 145: CÔ GÁI NÀY QUÁ HOÀN MỸ
CHƯƠNG 146: CỐ CƠ QUYẾN, TÔI KHÔNG MUỐN TRANH GIÀNH VỚI CÔ
CHƯƠNG 147: THẤT SÙNG NHANH NHƯ VÂY SAO
CHƯƠNG 148: HAI NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY
CHƯƠNG 149: ĐÃ XEM NHE SỨC ẢNH HƯỞNG CỦA NGƯỜI PHU NỮ KIA VỚI ANH
CHƯƠNG 150: NGƯỜI CÓ HUYẾT THỐNG DUY NHẤT
CHƯƠNG 151: MUỐN KHIẾN CÔ TỪ BỎ
CHƯƠNG 152: SAO LAI CÓ NGƯỜI TÀN NHẪN NHƯ VẬY CHỨ
CHƯƠNG 153: ANH ẤY LÀ LỢI HẠI NHẤT
CHƯƠNG 154: CÔ TA, KHÔNG ĐƯỢC!
CHƯƠNG 155: ANH MUỐN, TÔI SẼ KHÔNG NGĂN CẢN.
CHƯƠNG 156: CHO RẰNG KHÔNG CÓ CÔ LÀ KHÔNG THỂ
CHƯƠNG 157: BỜ VÌ NGƯỜI PHU NỮ CỦA TÔI KHÔNG THÍCH CÔ.
CHƯƠNG 158: NGƯỜI PHU NỮ KINH TỎM NÀY
CHƯƠNG 159: ĐỀU LÀ LỖI CỦA NGƯỜI PHU NỮ ĐÓ.
CHƯƠNG 160: RẤT NHỚ UYỂN UYỂN CỦA BÀ.
CHƯƠNG 161: CẬU CẢ MƠI MƠ CHỦ QUA ĐÓ.
CHƯƠNG 162: XIN LỖI.
CHƯƠNG 163: BẢO VÊ CÔ THẬT CHẶT TRONG LÒNG.
CHƯƠNG 164: THẬT ĐÓ, KHÔNG GIÃN NỮA.
CHƯƠNG 165: CÁI ĐÓ, CHẤN ĐÔNG NẢO THỂ NÀO?
CHƯƠNG 166: NHƯOC ĐIỂM CHỈ MẠNG.
CHƯƠNG 167: ANH MÀ CÒN HÙ DOA NGƯỜI TA LÀ TÔI ĐI ĐẤY
CHƯƠNG 168: CHỈ NGHE LỜI CỦA CÔ
CHƯƠNG 169: ANH CÓ TÍNH TÌNH TRẺ CON LAI ĐÁNG YÊU NHƯ VẬY
CHƯƠNG 170: MỘT MẮT NGOAN NGOÃN NHƯ VẬY
CHƯƠNG 171: MƠ CHỦ LÀM CÀNG NHƯ VẬY
Chương 172: CON LÀ NGƯỜI CỦA ANH ẤY
CHƯƠNG 173: TÔI CŨNG ĐANG BỊ BỆNH
CHƯƠNG 174: ĐÚT THUỐC
CHƯƠNG 175: YÊN ỔN BÊN NHAU CẢ ĐÔI.
CHƯƠNG 176: NGHE NÓI HAI CHI EM Ở CÙNG NHAU
CHƯƠNG 177: CHẴNG LẼ HIỂU LẦM BẮT ĐẦU TỪ ĐÂY?
CHƯƠNG 178: DÙ SAO CŨNG CHƯA TỪNG THÍCH CỐ CƠ UYỂN
CHƯƠNG 179: BÂY GIỜ BÀ ẤY THỂ NÀO?
CHƯƠNG 180: CÁI TAY NÀY CŨNG PHỄ ĐI
CHƯƠNG 181: NGẬP TRÀN PHÒNG BỊ
CHƯƠNG 182: KHÔNG CÓ CHỖ NÀO HẤP DẪN NGƯỜI
CHƯƠNG 183: CŨNG KHÔNG PHẢI NGƯỜI HẦU CỦA ANH
CHƯƠNG 184: CHUYỀN KHÔNG ĐÚNG LẦM
CHƯƠNG 185: ANH CỦA ĐÊM QUA ĐÃ BIẾN MẤT
CHƯƠNG 186: HÔN NHÂN CỦA CON, CON LÀM CHỦ
CHƯƠNG 187: TÔI HƠI MÊT MỘT CHÚT

[Chương 188: HƯƠNG 188: BÓN HO ĐANG LÀM GÌ](#)
[CHƯƠNG 189: CÔ ĐI RỒI](#)
[CHƯƠNG 190: NGƯỜI ĐẠI DIỆN CỦA MÔ THI](#)
[CHƯƠNG 191: CHỈ CÓ KẸ YẾU MỚI CÓ THỂ KHÓC](#)
[CHƯƠNG 192: DỪNG MANG SỐNG ĐỂ KHIÊU KHÍCH](#)
[CHƯƠNG 193: TIẾP CÂN EM CÓ MỤC ĐÍCH KHÁC](#)
[CHƯƠNG 194: NGƯỜI TA BÂY GIỜ LÀ CỦA ANH ĐẤY](#)
[CHƯƠNG 195: NGƯỜI PHU NỮ BÊN CANH ANH TA](#)
[CHƯƠNG 196: ĐỂ CHỨNG MINH MÌNH LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG](#)
[CHƯƠNG 197: TIỀN NHÂN, QUẢ NHIÊN KHÔNG CÓ LÒNG TỐT](#)
[Chương 198: HƯƠNG 198: CỔ CƠ UYỄN, TÔI MUỐN CÔ CHẾT](#)
[CHƯƠNG 199: TỚ YÊU CÂU](#)
[CHƯƠNG 200: ANH CHÀNG NÀY BI ĐIÊN RỒI](#)
[CHƯƠNG 201: CHẮC CHẮN LÀ CÓ ÂM MƯU TỪ TRƯỚC](#)
[CHƯƠNG 202: CHÚNG TA BẮT ĐẦU LẠI LẦN NỮA, ĐƯỢC KHÔNG?](#)
[CHƯƠNG 203: PHẢN BỘI](#)
[CHƯƠNG 204: CHỈ MONG ANH TA KHÔNG NHÌN LẦM NGƯỜI](#)
[CHƯƠNG 205: HỨA HEN CUỐI CÙNG CỦA CÂU TA](#)
[CHƯƠNG 206: ANH TA ĐẾN LÀM GÌ](#)
[CHƯƠNG 207: KHÔNG NGƯỜI PHU NỮ NÀO CÓ THỂ DÈ DẮT TRƯỚC MẮT ANH](#)
[CHƯƠNG 208: VỢ KÍCH LỚN NÀY, ĐỦ ĐẮC SẮC!](#)
[CHƯƠNG 209: ĐÂY LÀ, CÔNG KHAI MUỐN CƯỚP NGƯỜI](#)
[CHƯƠNG 210: VỀ NHÀ ĐÓNG CỬA LẠI, MỚI TỪ TỪ BÀN](#)
[CHƯƠNG 211: TÔI ĐẤY CÔ TA RA RỒI](#)
[CHƯƠNG 212: CÓ THỂ ĐAU, NHƯNG KHÔNG THỂ YÊU](#)
[CHƯƠNG 213: CHỈ KHI CÔ TA BIẾN MẤT](#)
[CHƯƠNG 214: CHỈ CẦN ANH TẮT CÔ TA HAI CÁI](#)
[CHƯƠNG 215: NỮ CHÍNH, KHÔNG PHẢI LÀ BẠCH LIÊN HOA SAO?](#)
[CHƯƠNG 216: RỐT CUỘC AI MỚI LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA ANH?](#)
[CHƯƠNG 217: CÔ LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA MÔ TU KIẾT TÔI](#)
[CHƯƠNG 218: NÓ CHỈ LÀ MỘT ĐỨA TRẺ](#)
[CHƯƠNG 219: CUỘC SỐNG QUÁ NGẮN NGỦI, PHẢI TÂN HƯỞNG NIỀM VUI TRƯỚC MẮT](#)
[CHƯƠNG 220: CHO CÔ MƯỜI GIẤY ĐỂ CHUẨN BỊ](#)
[CHƯƠNG 221: LÀ CÔ TA TƯ CHUỐC HOA VÀO THÂN](#)
[CHƯƠNG 222: DÙ SAO CŨNG PHẢI LÀ LẦN ĐẦU TIÊN](#)
[CHƯƠNG 223: CÔ TA MUỐN ĐƯỢC ĐỀN BÙ CÁI GÌ? TIỀN À?](#)
[CHƯƠNG 224: CÔ QUÁ TÙY HỨNG](#)
[CHƯƠNG 225: CÓ THỂ TƯ DO YÊU ĐƯƠNG RỒI](#)
[CHƯƠNG 226: SỢ MÌNH XINH ĐẸP QUÁ](#)
[CHƯƠNG 227: HỢP TÁC, CÓ ĐIỀU KIỆN](#)
[CHƯƠNG 228: HÌNH NHƯ, MỌI NGƯỜI ĐỀU BIẾT CÔ](#)
[CHƯƠNG 229: CỔ UYỄN CƠ, CÔ LÀ NGƯỜI CHẾT ĐẤY À](#)
[CHƯƠNG 230: HIỆN GIỜ CÔ ĐÃ HOÀN TOÀN TRỞ THÀNH NGƯỜI PHU NỮ XẤU XA](#)
[CHƯƠNG 231: CÔ, TRỞ THÀNH NGƯỜI CHIẾN THẮNG](#)
[CHƯƠNG 232: ĐÙA QUÁI GÌ VẬY](#)
[CHƯƠNG 233: CUỐI CÙNG CŨNG KHÓ CHIU RỒI SAO](#)
[CHƯƠNG 234: SAO CÓ THỂ LÀ CÔ ẤY](#)
[CHƯƠNG 235: ANH LẠI CÓ THỂ THÍCH ĐỒ XẤU XÍ KIA](#)

[CHƯƠNG 236: NỘI TÌNH, CHÍNH LÀ QUAN HỆ CỦA CÁC CÔ](#)
[CHƯƠNG 237: CÔ NHÓC NÀY QUÁ XẢO QUYẾT](#)
[CHƯƠNG 238: NGƯỜI PHU NỮ BÊN CANH CÀU CÀ MÔ](#)
[CHƯƠNG 239: ANH ẤY VẬY MÀ ĐANG TỨC GIÂN](#)
[CHƯƠNG 240: CÀU CÀ, RỒT CUỘC ĐI ĐÂU?](#)
[CHƯƠNG 241: ĐI TÌM NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC, ĐÃ HỎI Ý TÔI CHƯA](#)
[CHƯƠNG 242: TÔI SẼ HỦY HOAI CÔ](#)
[CHƯƠNG 243: TANG THANH CỦA BÀ TRỞ VỀ RỒI](#)
[CHƯƠNG 244: ĐẾN CÙNG THÌ AI THẬT AI GIẢ?](#)
[CHƯƠNG 245: QUẢ NHIÊN, ĐỀU LÀ GIẢ](#)
[CHƯƠNG 246: LỄ NÀO, SƠ CHÁU TỔN THƯƠNG BÀ?](#)
[CHƯƠNG 247: CÔ CŨNG CÓ LÚC MỆT MỎI](#)
[CHƯƠNG 248: TÔI THẬT SỰ KHÔNG THÍCH CÔ](#)
[CHƯƠNG 249: BÂY GIỜ CÔ HÃY ĐẾN ĐÂY NGAY](#)
[CHƯƠNG 250: CƠ UYỄN, THẬT RA CHÁU LÀ...](#)
[CHƯƠNG 251: MỖI BƯỚC ĐI ĐỀU LÀ GIẢM LÊN RANH GIỚI CỦA SỰ SỐNG CHẾT](#)
[CHƯƠNG 252: HÔN MÊ BẤT TÍNH](#)
[CHƯƠNG 253: ANH ĐỐI VỚI CÔ RẤT TỐT](#)
[CHƯƠNG 254: CÀU THẬT SỰ CAM LÒNG](#)
[CHƯƠNG 255: CON MUỐN TÌM CỐ CƠ UYỄN](#)
[CHƯƠNG 256: ĐỪNG GIẾT TÔI, ĐỪNG GIẾT TÔI!](#)
[CHƯƠNG 257: CÒN CÓ NGƯỜI CHƯA TỪNG GẶP CÔ](#)
[CHƯƠNG 258: CHO CHÚNG TA THÊM MỘT ĐỨA CHÁU TRAI](#)
[CHƯƠNG 259: LÚC Ở BÊN CÔ, KHÔNG HÂN THÙ ĐẾN VẬY](#)
[CHƯƠNG 260: CẢNH CÒN NGƯỜI MẤT](#)
[CHƯƠNG 261: CHƯA BAO GIỜ LO LẮNG NHƯ VẬY](#)
[CHƯƠNG 262: THẮNG THƯỜNG CHỐNG ĐỐI ANH](#)
[CHƯƠNG 263: TÔI CHO RẰNG, CHÚNG TA LÀ BAN BÈ](#)
[CHƯƠNG 264: CÔ NGHI NGỜ TÔI?](#)
[CHƯƠNG 265: ANH PHẢI KIỂM CHẾ BẢN THÂN](#)
[CHƯƠNG 266: DNA](#)
[CHƯƠNG 267: ĐI CÙNG TÔI MỘT NGÀY](#)
[CHƯƠNG 268: LỄ NÀO NGAY CẢ ANH CŨNG BI LỪA?](#)
[CHƯƠNG 269: CHƯA TỚI PHIÊN CÔ QUYẾT ĐỊNH](#)
[CHƯƠNG 270: QUẢ NHIÊN ANH TA VẪN CÒN ĐỂ Ý ĐẾN CON NHỎ ĐỂ TIÊN ĐÓ](#)
[CHƯƠNG 271: ĐỀ NHẤT BẮC LĂNG](#)
[CHƯƠNG 272: LÀ ĐÀN ÔNG KHIÊNG KHÔNG NỔI](#)
[CHƯƠNG 273: TRƯỚC GIỜ CON NGƯỜI TÔI LUÔN CÔNG BẰNG](#)
[CHƯƠNG 274: ANH PHẢI KHỔNG CHẾ CHÍNH MÌNH](#)
[CHƯƠNG 275: CỐ CƠ UYỄN MẤT TÍCH RỒI](#)
[CHƯƠNG 276: KHÔNG CÓ CHÚT NHÂN TÍNH](#)
[CHƯƠNG 277: CỐ Ý DÙ CÔ ẤY VÀO](#)
[CHƯƠNG 278: GIỜ TRÒ TRƯỚC MẮT ÔNG TA](#)
[CHƯƠNG 279: THÌ RA ĐỀU LÀ VÌ EM](#)
[CHƯƠNG 280: PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP](#)
[CHƯƠNG 281: SƠ ANH ĐẾN GẦN](#)
[CHƯƠNG 282: ĐẾN CÙNG THÌ ANH MUỐN LÀM CHUYÊN GÌ](#)
[CHƯƠNG 283: LỬA LỚN THIÊU ĐỐT](#)

[CHƯƠNG 284: MỜI CÔ XUẤT VIỆN](#)
[CHƯƠNG 285: MỘT CÁI TÁT](#)
[CHƯƠNG 286: GIỐNG NHƯ CHÓ PUG](#)
[CHƯƠNG 287: NGƯỜI ĐÓ THẬT SỰ LÀ ANH](#)
[CHƯƠNG 288: TẠI SAO LAI TỐT VỚI EM NHƯ THẾ?](#)
[CHƯƠNG 289: ÍT NHẤT TÔI LÀ THẬT](#)
[CHƯƠNG 290: GIỐNG NHƯ KIẾP TRƯỚC](#)
[CHƯƠNG 291: TẠI SAO CÔ CÓ THỂ HẠNH PHÚC NHƯ VẬY](#)
[CHƯƠNG 292: CON, CÔ CŨNG CÓ THỂ CÓ SAO?](#)
[CHƯƠNG 293: MANH MỐI](#)
[CHƯƠNG 294: HOÁ RA, CHƯA TỪNG TIN CÔ](#)
[CHƯƠNG 295: KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY CÔ](#)
[CHƯƠNG 296: NẾU CÓ MÊT, CŨNG RẤT BÌNH THƯỜNG](#)
[CHƯƠNG 297: CẬU CẢ MÔ](#)
[CHƯƠNG 298: GẦN NHƯ VẬY, XA NHƯ VẬY](#)
[CHƯƠNG 299: THỜI ĐAI NHÌN MẮT](#)
[CHƯƠNG 300: TẠI SAO LAI NHƯ VẬY?](#)
[CHƯƠNG 301: CÓ PHẢI LÀ QUÁ Ý LAI VÀO ANH TA](#)
[CHƯƠNG 302: TRÊN ĐỜI NÀY CHỈ CÒN LAI MÌNH CÔ](#)
[CHƯƠNG 303: VỀ NHÀ](#)
[CHƯƠNG 304: QUYẾT KHÔNG THỂ TỪ BỎ](#)
[CHƯƠNG 305: ÍT NHẤT CŨNG BIẾT ĐƯỢC SỰ THẬT](#)
[CHƯƠNG 306: NẾU KHÔNG THÌ, SẼ LÀ NGƯỜI BÊN CANH CÔ](#)
[CHƯƠNG 307: CHỈ LÀ TAI NẠN](#)
[CHƯƠNG 308: NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÓ GIỐNG NHƯ ĐẾN TỪ ĐỊA NGỤC VẬY](#)
[CHƯƠNG 309: CUỐI CÙNG ANH CŨNG ĐÃ TIN CÔ](#)
[CHƯƠNG 310: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ LANG VƯƠNG](#)
[CHƯƠNG 311: TOÀN BỘ ĐỀU LÀ VÌ CÔ](#)
[CHƯƠNG 312: BÀ XÃ BÀ XÃ BÀ XÃ](#)
[CHƯƠNG 313: ĐÂY CŨNG LÀ MỤC ĐÍCH CỦA TÔI](#)
[CHƯƠNG 314: ĐỨA NHỎ, EM CẦN BẮN KHÔNG MUỐN](#)
[CHƯƠNG 315: CHỈ CẦN CÔ ĐỒNG Ý, TÔI SẼ THA THỨ TẤT CẢ](#)
[CHƯƠNG 316: HÃY CHỨNG MINH BẢN THÂN!](#)
[CHƯƠNG 317: CHẲNG QUA LÀ ANH TA TƯỜNG RẰNG](#)
[CHƯƠNG 318: ĐỜI CÔ ẤY ĐỦ MANH MỀ](#)
[CHƯƠNG 319: NGƯỜI PHẢI XUỐNG ĐỊA NGỤC SẼ LÀ CÁC NGƯỜI](#)
[CHƯƠNG 320: NGƯỜI ĐÀN ÔNG GIỐNG NHƯ SÓI](#)
[CHƯƠNG 321: CẢ ĐỜI LÀ ANH EM](#)
[CHƯƠNG 322: ANH TA CÓ THỂ SÁNH BẰNG SAO?](#)
[CHƯƠNG 323: NGƯỜI LA QUEN THUỘC NHẤT](#)
[CHƯƠNG 324: TẠI SAO LAI LÀ ANH](#)
[CHƯƠNG 325: ANH ĐÃ THAY ĐỔI](#)
[CHƯƠNG 326: NẾU NHƯ TÍNH MẠNG CÓ THỂ ĐƯỢC ĐO BẰNG TIỀN](#)
[CHƯƠNG 327: BÂY GIỜ ĐỨA CON ĐÓ ĐANG Ở ĐÂU](#)
[CHƯƠNG 328: BÂY GIỜ CON BÉ ĐANG Ở BÊN CANH CẬU CẢ MÔ](#)
[CHƯƠNG 329: CHẢY MÁU MŨI? MẤT MẮT!](#)
[CHƯƠNG 330: LÀ ÂM MƯU HAY LÀ SỰ TRÙNG HOP?](#)
[CHƯƠNG 331: BAN GÁI NHỎ CỦA ANH](#)

CHƯƠNG 332: CÔ CƠ UYÊN CẦU ĐÓ MẮT RỒI
CHƯƠNG 334: CHÚNG TA Ở BÊN NHAU ĐI
CHƯƠNG 335: ANH CÓ YÊU TÔI KHÔNG?
CHƯƠNG 336: ĐÊM NAY ĐƯA NGƯỜI NHÀ TỚI
CHƯƠNG 337: TẠI SAO LAI LÀ CÔ
CHƯƠNG 338: TỐI HÔM QUA
CHƯƠNG 339: LẦN NÀY ANH ẤY NGHIÊM TÚC
CHƯƠNG 340: TÔI ĐÃ NÓI MUỐN CÁC NGƯỜI XUỐNG ĐỊA NGỤC
CHƯƠNG 341: CÙNG NHAU XUỐNG ĐỊA NGỤC
CHƯƠNG 342: CÓ PHẢI KHÔNG, HAY LÀ CÔ KHÔNG ĐƯỢC?
CHƯƠNG 343: LÀ TRẢ THÙ, HAY HƯỞNG THU?
CHƯƠNG 344: CHỈ LÀ NHẤT THỜI MẤT KHỔNG CHẾ
CHƯƠNG 344: CHỈ LÀ NHẤT THỜI MẤT KHỔNG CHẾ
CHƯƠNG 34: THỜI GIAN CÀNG DÀI, CÀNG BẤT AN
CHƯƠNG 346: NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ ĐỂ CÔ XUẤT HIỆN
CHƯƠNG 347: KHÔNG CHO PHÉP CÔ GOI ÔNG NỘI
CHƯƠNG 348: NHẤT ĐỊNH SẼ KHÔNG ĐỂ NÓ THÀNH CÔNG
CHƯƠNG 349: UYỄN UYỄN MỚI LÀ ĐỨA TRÈ CỦA NHÀ HO CỐ
CHƯƠNG 350: NHẤT ĐỊNH, CÓ NGƯỜI DẪN CÔ ẤY LÊN
CHƯƠNG 351: NGƯỜI NÀY, TẠI SAO CŨNG Ở ĐÂY?
CHƯƠNG 352: RỒ RÀNG CHÍNH LÀ CHÔT ĐÀ
CHƯƠNG 353: CỐ CƠ UYỄN, CÔ ĐI CHẾT ĐI
CHƯƠNG 354: KHÔNG LỖ LÀM KHÓ CÔ
CHƯƠNG 355: EM, YÊU CẦU TÔI SAO?
CHƯƠNG 356: CÔ CHỈ CÓ THỜI GIAN 10 GIÂY
CHƯƠNG 357: ĐÓT NHIÊN, TRỞ NÊN LẼ LOI MỘT MÌNH
CHƯƠNG 358: CÓ LẼ ĐÂY CHỈ LÀ MỘT CÁCH TRẢ THÙ
CHƯƠNG 359: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY LÀ CỦA TÔI
CHƯƠNG 360: ANH BIẾT TÔI CỐ Ý MÀ CÒN CẢN CÂU?
CHƯƠNG 361: KHÔNG NỖ? ĐÚNG LÀ HOANG ĐƯỜNG
CHƯƠNG 362: NHƯNG CÀNG TỔN THƯƠNG HƠN
CHƯƠNG 363: VẬT NHỎ, CÙNG ĐI LÊN
CHƯƠNG 364: CHỈ LÀ NGƯỜI HẦU GÁI MÀ THÔI
CHƯƠNG 365: CÓ CẢM GIÁC BI LỪA GAT
CHƯƠNG 366: BÂY GIỜ MUỐN VỀ NHÀ
CHƯƠNG 367: TẠI SAO ÔNG LAI KIÊNG DÈ NHƯ THẾ?
CHƯƠNG 368: DƯỚI ĐÁY HỒ ẨN CHỨA NHỮNG BÍ MẬT GÌ
CHƯƠNG 369: CÔ TƯ ĐẠI RỒI
CHƯƠNG 370: LẦN SAU, NGƯỜI BI HAI SẼ LÀ AI?
CHƯƠNG 371: GIÓ LẠNH THẤU XƯƠNG
CHƯƠNG 372: TIN CÔ LÀ ĐỦ RỒI
CHƯƠNG 373: MUỐN DỪNG CÔ ẤY ĐỂ UY HIẾP CHÁU À?
CHƯƠNG 374: Cố Cơ Uyển, LÀ CÔ ÉP TÔI
CHƯƠNG 375: QUÊN MẤT TRƯỚC ĐÂY CÔ ĐÃ PHẢN BỘI NHƯ THẾ NÀO RỒI SAO
CHƯƠNG 376: KHÔNG PHẢI TÔI, CÒN CÓ THỂ LÀ AI
CHƯƠNG 377: BÀ TA ĐÃ KHÔNG CÒN ĐƯỜNG LUI RỒI
CHƯƠNG 378: NGƯỜI ĐÀN BÀ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ NÀY
CHƯƠNG 379: KẾT THÚC Ở ĐÂY ĐI

CHƯƠNG 380: MỌI CHUYỆN THẬT KỶ LẠ
CHƯƠNG 381: VỚI TƯ CÁCH NÀO, NÓI NHỮNG ĐIỀU NHƯ VẬY?
CHƯƠNG 382: ANH TA ĐỐI XỬ VỚI EM CÓ TỐT KHÔNG?
CHƯƠNG 383: TÔI HÂN CHÍNH MÌNH
CHƯƠNG 384: TÔI MÊT RỒI
CHƯƠNG 385: CÔ MUỐN VỀ BÊN CẬU ẤY SAO?
CHƯƠNG 386: CƠ UYỂN, THẬT SỰ LÀ CHÁU
CHƯƠNG 387: AI YO, GIỐNG NHAU NHƯ ĐÚC.
CHƯƠNG 388: NHÀ NÀY, CÓ NGƯỜI MUỐN HAI TÔI
CHƯƠNG 389: YÊU THƯƠNG VÀ ÁY NẤY
CHƯƠNG 390: TƯƠNG LAI, TOÀN BỘ ĐỀU LÀ CỦA CHÁU
CHƯƠNG 391: Ở LẠI NHÀ ÔNG NỘI ĐƯỢC KHÔNG
CHƯƠNG 392: TÌNH CẢM, CÓ THỂ DÙNG TIỀN TÀI ĐỂ ĐO ĐẾM SAO?
CHƯƠNG 393: ĐỐI VỚI CÔ, VÔ CÙNG DIU DÀNG
CHƯƠNG 394: ANH LÀ ĐANG UY HIẾP CÔ!
CHƯƠNG 395: SAI RỒI, TẤT CẢ ĐỀU SAI RỒI
CHƯƠNG 396: VẬY MÀ GIỐNG MỘT NGƯỜI QUEN CŨ CỦA BÀ TA
CHƯƠNG 397: TÔI KHÔNG GHÉT BỎ
CHƯƠNG 398: NẾU NHƯ, CÔ TA THẬT SỰ ĐANG LỪA DỐI NGƯỜI NHÀ HO CỔ
CHƯƠNG 399: EM MỚI LÀ CON GÁI CỦA TANG THANH
CHƯƠNG 400: LÀM SAO XÁC ĐỊNH, NỘI GIÁN KHÔNG PHẢI ANH?
CHƯƠNG 401: ĐỀU LÀ LỖI CỦA CON
CHƯƠNG 402: CHẲNG LẼ, NÓ KHÔNG XỨNG VỚI CHÁU?
CHƯƠNG 403: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY, BUỒN CƯỜI KHÔNG?
CHƯƠNG 404: ANH KHÔNG ĐỂ Ý
CHƯƠNG 405: CÔ ẤY, LÀ EM HO CỦA ANH
CHƯƠNG 406: CÓ TIN TÔI GIẾT CÔ KHÔNG?
CHƯƠNG 407: SỚM MUÔN GÌ CŨNG LÀM BÓN HO TÔN TRONG CÔ TA
CHƯƠNG 408: LỖ NHƯ LÀ THẬT, THÌ CÔ PHẢI LÀM SAO
CHƯƠNG 409: HÀNH ĐỘNG THƯỜNG GẶP GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐANG YÊU.
CHƯƠNG 410: CHUYÊN NÀY, TỪ LÚC BẮT ĐẦU ĐÃ SAI RỒI
CHƯƠNG 411: ÂM MƯU ĐÁNG SỢ
CHƯƠNG 412: CHÚNG TA...CÓ HAY KHÔNG?
CHƯƠNG 413: ĐỀU TAI BA MÀ RA
CHƯƠNG 414: HÔM NAY BẦU KHÔNG KHÍ THẬT KỶ LẠ
CHƯƠNG 415: NẾU NHƯ ÔNG THẬT SỰ MUỐN BÙ ĐÁP
CHƯƠNG 416: ÔNG CHO RẰNG BÀ TA THẬT SỰ ĐỐI TỐT VỚI ÔNG Ừ?
CHƯƠNG 417: NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRÊN BOONG THUYỀN
CHƯƠNG 418: ÔNG ẤY KHÔNG SAO
CHƯƠNG 419: CÔ VÀ CON SẼ CÙNG ĐỐI MẶT
CHƯƠNG 420: SỰ TIN TƯỞNG CUỐI CÙNG BIẾN MẤT
CHƯƠNG 421: TÔI CHẾT THÌ CÔ CŨNG KHÔNG SỐNG ĐƯỢC
CHƯƠNG 422: CHẲNG LẼ, BÓN HO LÀ ĐỒNG BÓN?
CHƯƠNG 423: MỌI THỨ, ĐỀU KHÔNG QUAN TRỌNG
CHƯƠNG 424: ÔNG NÓI, TRONG NHÀ CÓ NGƯỜI HAI ÔNG
CHƯƠNG 425: CỔ THÌ, KHÔNG THỂ RƠI VÀO TAY NGƯỜI KHÁC
CHƯƠNG 426: ANH CUỐI CÙNG CÙNG ĐẾN RỒI!
CHƯƠNG 427: ĐỀU LÀ VÌ ANH

CHƯƠNG 428: QUAY VỀ, CÙNG NHAU ĐÔI MẮT
CHƯƠNG 429: Ở CÙNG NHAU MỚI LÀ ĐIỀU QUAN TRỌNG NHẤT
CHƯƠNG 430: CÓ PHẢI LÀ CÓ CHUYÊN GÌ GIẤU ĐIỂM TÔI KHÔNG
CHƯƠNG 431: NGƯỜI ĐỨNG SAU KHÔNG PHẢI LÀ ANH TA
CHƯƠNG 432: GIAO CÔ ẤY CHO TÔI
CHƯƠNG 433: SỢ LÀ VIỆC NÀY SẼ KHÔNG GIẤU ĐƯỢC BAO LÂU
CHƯƠNG 434: EM VỐN CHÍNH LÀ NGƯỜI PHU NỮ CỦA ANH TA
CHƯƠNG 435: VẬY MÀ LAI KHÔNG THỂ NHÌN THẤU CÔ GÁI NÀY
CHƯƠNG 436: CÙNG VỚI ANH TÔI CHIU KHÔNG ĐƯỢC
CHƯƠNG 437: CHỈ CẦN BẤY GIỜ CÔ Ở LAI
CHƯƠNG 438: GIÓ THẬT LẠNH. TRÁI TIM CŨNG THẬT LẠNH
CHƯƠNG 439: CÔ ẤY NÓI KHÔNG CÓ THÌ LÀ KHÔNG CÓ
CHƯƠNG 440: NHỎ CỎ TÂN GỐC
CHƯƠNG 441: TẤT CẢ, ĐỀU SẼ KẾT THÚC
CHƯƠNG 442: THƯ CÔ ĐỂ LAI
CHƯƠNG 443: ÉP EM ẤY, LÀ CÁC ANH!
CHƯƠNG 444: ANH TAI SAO PHẢI ĐỂ TÂM?
CHƯƠNG 445: NGƯỜI PHU NỮ ĐÓ, TÔI KHÔNG TÌM NỮA
CHƯƠNG 446: EM ẤY MANG THAI RỒI
CHƯƠNG 447: CHÚNG TÔI, VỐN DĨ LÀ THANH MAI TRÚC MÃ
CHƯƠNG 448: KHÔNG ĐỂ Ý THÌ SẼ KHÔNG KHÓ CHIU NHƯ VẬY
CHƯƠNG 449: ĐAU ĐÓN KHÔNG NHẤT THIẾT LÀ MỘT ĐIỀU KHÔNG TỐT
CHƯƠNG 450: GIA ĐÌNH BA NGƯỜI
CHƯƠNG 451: NHÓC CON QUEN THUỘC NHƯ VẬY
CHƯƠNG 452: CẬU BẰNG LÒNG CHO ANH ẤY MỘT CƠ HỘI NỮA KHÔNG?
CHƯƠNG 453: TÔI SẼ BIẾN ĐIỀU ƯỚC CỦA ANH THÀNH HIỆN THỰC
CHƯƠNG 454: ANH MUỐN CÙNG EM
CHƯƠNG 455: CHỈ ÍT, CHÚNG TA ĐÃ NỖ LỰC
CHƯƠNG 456: Điềm Điềm GẤP CHUYÊN KHÔNG MAY
CHƯƠNG 457: BA, BÀI
CHƯƠNG 458: MỘT KHUÔN ĐÚC RA
CHƯƠNG 459: ĐỪNG QUẤY RẦY ĐẾN CUỘC SỐNG CỦA CHÚNG TÔI NỮA
CHƯƠNG 460: CÓ PHẢI EM LAI MUỐN CHẠY ĐÚNG KHÔNG?
CHƯƠNG 461: ĐỜI ANH
CHƯƠNG 462: CON GÁI GỌI TÔI LÀ BA, THÌ CON BÉ LÀ CON GÁI TÔI
CHƯƠNG 463: UYỄN UYỄN, EM CŨNG CÓ LỖI
CHƯƠNG 464: GIỐNG NHƯ NHÌN THẤY QUÁ KHỨ CỦA CHÍNH ANH
CHƯƠNG 465: LAI DẮM LÊN SINH CON CỦA ANH!
CHƯƠNG 466: BA NGÀY SAU CÔ PHẢI LÀM GÌ ĐÂY?
CHƯƠNG 467: SỰ ẮN Ý GIỮA CHA VÀ CON GÁI
CHƯƠNG 468: NGƯỜI PHU NỮ SA SÚT ĐÓ
CHƯƠNG 469: TAI SAO LẦN NÀO CŨNG VẬY?
CHƯƠNG 470: NÓ CÓ ẢNH HƯỞNG ĐẾN HÌNH TƯỢNG CAO NGAO CỦA ANH TA KHÔNG?
CHƯƠNG 471: MIỄN LÀ CẢ NHÀ Ở BÊN NHAU
CHƯƠNG 472: TÔI CHỈ CẦN VỢ, CẦN CON CÁI!
CHƯƠNG 473: ĐAI KẾT CỤC: NƠI NÀO CÓ ANH, NƠI ẤY LÀ NHÀ